LLOYDIUS
DICTIONARI
HISTORIUM

STEPHANO

1686

49714 D

8/6

Jh 4/3/49

18 g. 41

STEPHANUS, Carolus

DICTIONARIUM HISTORICUM, GEOGRAPHICUM, POETICUM:

Gentium, Hominum, Deorum Gentilium, Regionum, Inſularum, Locorum, Civitatum, Æquorum, Fluviorum, Sinuum, Portuum, Promontoriorum ac Montium, antiqua recentioráque, ad Sacras & Profanas Hiſtorias, Poetarumque Fabulas intelligendas neceſſaria, Nomina, quo decet ordine, complectens & illuſtrans.

Opus admodum utile & apprime neceſſarium.

A *CAROLO STEPHANO* Inchoatum.

Ad incudem verò revocatum, innumeriſque penè locis auctum & emaculatum

PER

NICOLAUM LLOYDIUM,

Collegii *Wadhami* in celeberrimâ Academiâ *Oxonienſi* Socium.

EDITIO NOVISSIMA.

In qua *Hiſtorico-Poetica* & *Geographica* ſeorſim ſunt Alphabeticè digeſta; Et Liber totus tum emendationibus, tum additamentis (recentioribus tredecim annorum ipſius *LLOYDII* Elucubrationibus, manûque ultimâ) ita adornatur, ut *Novus* ac planè *alius* videri poſſit.

CUI ACCESSIT

INDEX GEOGRAPHICUS,

Ubi hodierna & vernacula *Locorum* nomina Antiquis & Latinis præponuntur.

——Ubi quid datur otî
Illude chartis; hoc eſt mediocribus illis
Ex vitiis unum; cui ſi concedere nolis,
Multa Poetarum veniat manus, auxilio quæ
Sit mihi, nam multò plures ſumus.

Horat. Serm. 1. Sat. 4.

LONDINI:
Impenſis *B. Tooke*, *T. Paſſenger*, *T. Sawbridge*, *A. Swalle* & *A. Churchill.* cIↄ Iↄ c Lxxxvi.

WELLCOME HISTORICAL MEDICAL LIBRARY

REVERENDO ADMODUM IN CHRISTO

PATRI, AC DOMINO,

D. WALTERO,

DIVINA PROVIDENTIA EPISCOPO

OXONIENSI, ET SACELLI REGIÆ

MAJESTATIS REGALIS DECANO.

Dictionarium hocce Poeticum [*Honoratiſſime Præſul*] *cujus recenſionem ſub Auſpiciis tuis, cum* Wadhami Collegii *regimen ſuſtineres, feliciter aggreſſus ſum, idem nunc ad umbilicum denuò perductum* Candori *Tuo ſe quàm libentiſſimè offert, & quàm humillimè ſe totum addicit; quippe cui nihil deſideratius eſt, quàm ſub Patrocinii Tui vexillo militet, & ut hæ qualeſcunque lucubrationes meæ ab illo Tui Nominis ſplendore locum ſimul & laudem ſibi mutuentur. Sed nec auſus fuiſſem D. T. hâc in parte moleſtiam creaſſe, niſi plurimorum ductus exemplo, qui mihi viam præiverunt, quique tenuitatis ſuæ ſibi probè conſcii, illorum potiſſimum tutelam & ſperant, & implorant, quorum virtutes, & ſingularis eruditio cunctis innotuerunt, & paſſim celebrantur. Neque certè hæc conſuetudo omnino eſt à ratione abſona, in quam etiam illud Ariſtidis apprimè quadrat:* Τοὺς μὲν νέως τοῖς Θεοῖς προσήκει καθιεροῦν τοὺς δ' ἄνδρας ἐλλογίμους τῇ τῶν βιβλίων ἀναθέσει. *Nimirum hoc voluit prudentiſſimus Orator:* Deos Templorum Conſecratione, Viros vero eximios Librorum Dedicatione eſſe celebrandos. *Ut enim Religionis noſtræ, qua Deo obſtringimur, fidem facimus, dum locos illos honoribus afficimus, & cohoneſtamus, in quibus Nomen ejus paſſim celebratur & colitur: ita palam facimus quanti Bonos viros æſtimemus, cum ad illorum fidem tanquam ad Aſylum aliquod confugimus, ut nobis præſidio ſint adverſus malevolos, & malè feriatos Lucumones, qui cum ab ingenio ſuo ſint mali, nihil, niſi quod ipſi faciunt, rectum putant; porro etiam id agunt, illiſque oblectamento eſt, aliorum* παροράματα *exquirere, & inventa propalare; interim verò dum alios criminantur, dilicta ſua vel prorſus obliviſcuntur, vel non omnino animadvertunt. Quod ſi D. T. Dignitas univerſis jam diu non innotuiſſet, hanc ipſam Dedicationem minimè adornaſſem, neque certè Tibi hac in re Gratitudinis meæ & Obſervantiæ Officium præſtitiſſem. Dum enim alii in ſuis hujuſcemodi Compellationibus Epiſtolas ſuas maximam partem ex encomiis contexunt, iiſdemque Patronos ſuos ornant dicam, an opprimunt? Ego certè me admodum felicem cenſeo, qui talem Mæcenatem mihimet ipſi cooptaverim, qui, ut nullo Authoris præconio indiget, ita ſupra omnes laudes ejuſdem facilè aſſurgit; & inde evenit, ut hic meus qualiſcunque labor tum honoratior, tum ſecurior proditurus ſit. Et nihilo tamen ſecius, ut cætera taceam, facilè potuiſſem divulgaſſe, quantum hoc genus literas olim promoveris, cum alios ad hæc ſtudia accenderis non ſolummodo hortatu tuo, ſed etiam ductu, & exemplo. Etenim Tu, ut hæ politiores literæ in prætio eſſent, Tu, inquam, tantum non primus feciſti, nempe in* Collegio Wadhamenſi, *in quo unâ*

A eademque

eademque operâ Dulce ſimul & Utile, ſcilicet Humaniores literas cum ſeveriore Philoſophia ſuaviter conſociaſti; ſiquidem per hanc Rationem nobis acutiorem reddidiſti, per illas vero effeciſti, ut animi ſenſa elegantiùs, & ornatiùs eloqui valeamus. Subvereor autem, ne hæc tenuiora ſint, quam ut à me hoc loco in memoriam redigantur; & tamen non eſt inſtitutum meum grandiora impræſentiarum in publicum protrudere, aut aliquid Sophocleum, *ut cum Tullio loquar,* pangere. *Summa mei voti eſt, ut hæ laboris mei primitiæ, publici juris jam faciendæ, Tuo Nomine exornentur, candideque à Bonis omnibus accipiantur. Id quod ſi fiat, beneficium hoc minimè tralatitium D.T. inſolidùm debebo.*

Reverendæ admodum Paternitatis Tuæ

Servus humillimus, & Sacellanus

NICOLAUS LLOYDIUS.

D E

DE HAC

Noviſsima Editione Præmonitio.

QUâ de causâ, & ad quem Collimando Scopum, *viz.* omnifariè Doctus, & in Literis ſelectioribus indefeſſæ diligentiæ, Dominus *LLoydius* (ὁ μακαρίτης) laborem hunc planè Herculeum, Dictionarii Poetici abintegro reficiendi, primùm ſuſcepit; ex ipſius Epiſtolâ, *Philologo Lectori*, priori hujus Operis (Anno 1670.) Editioni, præfixa, & hic paginâ ſubſequenti iterum Typis mandatâ, luculenter ſatis apparebit.

Quam feliciter (ſtudio, ingentique labore) ex innumeris Auctorum præſtantiſſimorum monimentis, hanc ſibi commiſſam ſpartam elimavit, ita ut Doctis ubivis Gentium valde arridebat, & ambabus (quod dicitur) ulnis fuerat recepta, nemo paulò Humanior, vel Ignorare poſſit, vel velit diffiteri.

Non latuit nihilominus Virum Clariſſimum, & ad hujuſmodi exantlandos labores natum, *Libros* (ut homines frugi) indies reddi meliores poſſe: Eâ ratione, qui adeo in Re Literariâ promovendâ deſudaſſet, etiam ſuâ dignâ Laude non fruſtrabatur, per tredecim tamen ultimò vitæ elapſos annos, nihil habuit antiquius, quam priora Fundamina locupletando, & Scriptores omnis generis evolvendo, commentandóque, ad ſummum perfectionis apicem efferre.

Propterea, Hanc cum præeunte Editione comparando, *ne pagina* quidem inveniatur, ubi non aliquid inſigne *Specimen* magni *Acuminis*, ſedulitatiſque; Necnon *Judicii* incomparabilis (vel quæ perperàm tradita aut obſcura, exponendo, vel quæ ſuperflua amputando, vel denique deſiderata addendo) videri poſſit.

Ne verò quoad *Virorum* & *Locorum* ſimul Nomina, Confuſio aliqua oriatur, ſejunxit illa, Et *Hiſtorico-Poetica* diſcriminatim à *Geographicis* ſepoſuit.

In Tyronum gratiam, additur *Index Geographicus*, recentiora Regionum, Urbium, *&c.* Nomina, Antiquis præfigens; Et omnia conſummata adeo & abſoluta ut (ni fallar) nihil quidem ab orbe erudito, aut ingeniis politioribus, deſiderari vel exoptari ultra poſſit.

Hoc denique (Lector benevole!) te admonitum velim, Quod licet Auctorem dum publici Juris facere intentiſſimus erat, ſummo rerum Arbitro ex hâc ad meliorem vitam evocare viſum eſt, Opus tamen ad umbelicum prius deductum & ſuâ (heu verè *ultimâ*) manu exaratum fuiſſe. Si quæ verò σφάλματα Typographica occurrunt, pro tuo candore ea candonabis; utpote quæ pauciſſima & leviſſima fore minimè dubitamus.

LECTORI PHILOLOGO

Gaudere, & bene rem gerere.

ANni jam elapſi ſunt compluſculi (*Lector Humaniſſime*) ex quo Notas quaſdam Geographicas in Dionyſii Periegeſin conſcripturus, editiones ejuſdem quotquot reperiri potuerint, cum Manuſcripto quodam in Bibliothecâ Bodleianâ contuli. In quo opere contexendo, quandocunque Dictionarium, uti vulgò appellant, Poeticum à me conſulendum fuit [noviſſimâ Ferrarii editione nondum publici juris factâ, nec ſuperior editio facilè comparari potuit] illud inquam Dictionarium tot mendis, Typographicis præſertim, ſcatere animadverti, nec non in ipſo opere tam multa deſiderari, ut operæ pretium mihi viſum fuerit, & quidem ex conſilio & hortatu Amicorum, integrum librum ſub examen revocare, & paulo penitius introſpicere; &, ut quas commentationes in Periegeſin iſtam hinc inde decerpſeram, aut in Adverſaria mea alibi retuleram, ſuis locis ſubinde reponerem. Horum ego monitis in re tam æqua non illibenter obſecutus, ad illud benè & fideliter efficiendum, eandem rationem à me ineundam eſſe cenſui, quâ Herculem quondam uſum fuiſſe tradunt Mythologi, cum Augeæ ſtabulum expurgaret. Quin & hæc ipſa ſimilitudo, ſi quis comparationem veterum editionum cum hâc noviſſimâ inſtituere velit, quàm optimè quadrare videbitur. Ut enim Hercules ille πολυθρύλλητος flumen Alpheum in bubile prædictum deducendo ſordes, & cœnum omne diluit, ac ſubmovit, quod non minora quam tria boum millia, idque trecentis annis, congeſſerant: pari modo ego animum induxi meum puriora ipſiſſimorum Authorum fluenta in hunc librum introducere, ad fœdam ejus ſterquilinii colluviem auferendam, quæ à ſingulis hactenus editionibus ferè corruptior evaſit. Sed neque exiſtimo me, aut veritatis, aut verecundiæ limites tranſiliiſſe, dum lucubrationes haſce meas laboribus Herculeis comparo. Nam, ut cum Toxilo Plautino loquar,

Cum Leone, & cum Excetrâ, cum Corvo, cum Apro Ætolico,
Cum Avibus Stymphalibus, cum Antæo deluctari mavelim,

Quàm cum Dictionario Poetico tot monſtroſis, & portentoſis mendis referto. Atqui vero hoc quicquid eſt operis, σὺν Θεῷ, nunc demum abſolvitur; & vel ipſa recordatio tam oneroſi molíminis mihi perjucunda futura eſt, utpote quæ tædium ſuſcepti operis univerſum facile præſtabit: & ſi hoc qualicunque labore commodo publico ullatenus inſervire poſſim, ſummum voti mei aſſecutus videbor.

Additamenta quod attinet, quæ in hâc nuperrimâ editione manifeſtò comparebunt, facile animadvertet lector ſtudioſus ab initio operis uſque ad finem deducta. Quid? quod nulla eſt vel pagella, vel etiam ſemipagella in toto libro, cui non aliquid vel augmentationis, vel emendationis adjungere mihi neceſſe videbatur. Quinimò audacter dixerim, aliquammultas iſtius libri paginas, nec non aliquando integra folia fuiſſe de novo ſuperaddita, ut lectori conferenti patebit. Hæc autem omnia maximam partem ex probatiſſimis rei Criticæ authoribus, qui quod ſciam uſque ſunt in manibus, plurimâ diligentiâ delibavi. Adeo ut cum Lucretio jure loquar:

Floriferis ut apes in ſaltibus omnia libant,
Omnia nos itidem depaſcimur aurea dicta,
Aurea, perpetua ſemper digniſſima vitâ.

Porro nihil eſt quod metuam, ne quis mihi plagii dicam impingat; quippe quod alienum opus ad incudem revocare, nihil quicquam de integro in publicum proferre ſuſceperam. Et licèt vulgò dicatur, non eſſe probi hominis ſuper alius cujuſdam ruinas novam fabricam erigere, multo tamen ſatius eſt ædes, quæ (ut ait Comicus) perpluunt, ſartas tectas reddere, quàm negligentiâ tuâ permittere, ut planè vacuæ ſint, & inquilini inanes. Quin & facile credo me non prorſus inanem operam hiſce ſtudiis impendiſſe, ſi argumentum ipſum, in quo verſatus ſum, rite perpendatur; quod luculentius conſtabit, ſi ſeorſim ſpectetur, quatenus in ſe triplici diſcrimine Hiſtoriam, Geographiam, & Poeſin complectitur.

I. Primam quod ſpectat, quàm utilis ſit Hiſtoria, facilè perſpicitur ex variis ejuſdem encomiis, quæ paſſim apud anthores omne genus occurrunt. Nempe Ciceroni, lib. 2. de Oratore, Hiſtoria eſt Teſtis Temporum, Lux veritatis, Vita memoriæ, Magiſtra vitæ, Nuncia veritatis. Dionyſius etiam Halicarnaſſenſis hiſtoriam vocat ἀρχὴν φρονήσεως καὶ σοφίας· Ideoque Polybius, ἀνὴρ πολυμαθὴς, uti eum indigitat Ælianus, omnes etiam atque etiam adhortatur, ut hoc Commentariorum genus potiſſimum elegant, διὰ τὸ μηδεμίαν ἑτοιμοτέραν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις διόρθωσιν τῆς τῶν προγεγενημένων πράξεων ἐπιστήμης. Quinimo ad Philoſophiæ pleniorem cognitionem utilis eſt hiſtoria. Pulcherrimè ſiquidem à Dionyſio ſupra memorato dictum eſt [notante Clariſſimo

riſſimo Voſſio, cui hac in parte me plurimum debere libens meritoque profiteor] τ̃ ἱϛορίαν φιλοσοφίαν εἶ) ὀκ παραδειγμάτων. Imprimis vero uſus ejus manifeſtus eſt in Ethicis, & Politicis; ſiquidem exempla proponit virtutum, & vitiorum; præmiorum ſimul & pœnarum, quibus à turpitudine facilius cohibemur, & ad egregia quæque facinora præſtanda promptiores efficimur. Hinc Livius in Præfatione Hiſtoriæ ſuæ: Hoc illud eſt præcipuè in cognitione rerum ſalubre, ac frugiferum, omnis te exempli documenta in illuſtri poſita monumento intueri: inde tibi, tuæque Reip. quod imitere, capias: inde fœdum inceptu, fœdum exitu, quod vites. Idcirco & Polybius initio operis ſcribit ἀληθινωτάτην παιδείαν ϗ γυμνασίαν πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις τ̃ ὀκ τ̃ ἱϛορίας μάθησιν· Quem quidem Polybium M. Brutus, prudens rerum æſtimator, ac præterea acris adeo verborum cenſor, ut nec ipſe Cicero ei in omnibus ſatisfaceret, tanti feciſſe perhibetur, ut etiam ultimis, atque adflictiſſimis temporibus partim ad ſolatium, partim ad vitæ inſtitutionem, non modo eum legeret ſtudioſiſſimè, ſed etiam quæ ab eo fuſius dicta eſſent, compendio conſtringeret. Nec animo ſolum utilis eſt hiſtoria, ſed ad ſanitatem corporis etiam aliquando conducit. Alphonſum enim Caſtiliæ & Siciliæ regem lectione Livianâ valetudini, medicorum judicio deploratæ, reſtitutum legimus. Et Ferdinandus eorundem regnorum Dominus morbo quodam ſontico lectione Qu. Curtii liberatus fuit. Satis multa de Hiſtoriæ utilitate mihi dixiſſe videor.

II. Secundo, Geographiam quod attinet, plurimus eſt in illius laudibus, qui de eadem optimè meruit, Strabo. Ita enim librum ſuum orditur: Τῆς τ̃ φιλοσόφε πραγματείας εἶ) νομίζομϑυ, εἴπερ ἄλλω τινα, ϗ τ̃ γεωγραφικω. Rationem ſubdit, nempe quod qui primi eam attingere auſi ſunt, Philoſophi fuerint. Et ibidem: Τῆς γεωγραφίας ὠφέλεια ποικίλη, ἡ μ̃ πρὸς τὰ πολιτικά, ἡ ϳ πρὸς τ̃ ὀπιϛήμίω, &c. Ideoque Eratoſtheni Lux & quaſi Oculus dicitur, cujus immortali beneficio effectum eſt, ut intra privatos noſtros parietes Orbem terrarum univerſum perluſtrare, adeoque regiones longe lateque diſſitas, quaſi cominus intueri valeamus. Anaxagoras quidem Philoſophus, cujus rei cauſa natus eſſet, interrogatus, reſpondiſſe fertur; Conſpiciendi Cœli, Solis & Lunæ. Mirum vero, inquit Bertius, quid homini ſapienti in mentem venerit, cur Terras & Maria, hoc eſt humani generis domicilium omiſerit, in quo multa non minus memorabilia, cuncta vero longe certiora, ſenſibuſque magis expoſita occurrunt, quam in Cœlo & Sole? Hoc enim quaſi Theatrum eſt, in quo Deus mortales ad imaginem ſuam factos alit, ornat, fovet, beneficiis, præmiiſque ad ſe amandum & colendum invitat, ſuppliciis vero à peccando abſterret. Sane quemadmodum æternitatis imaginem quandam diſtincta Temporum collectorum obſervatione conſequimur, quæ res ad Chronologiam pertinet: ita Divinam immenſitatem Geographiæ notitiâ quaſi adumbramus; qua fit, ut domi ſedentes, maria, ac terras animo complectamur. Ut particulatim agam, Geographia plurimum facit ad Lectionem Sacrarum Literarum, quæ luculentius intelliguntur, ſi vel hinc innoteſcat, in qua parte Orbis fuerit Paradiſus, quinam fuerint illarum regionum termini, quæ in illis memorantur, præſertim habito reſpectu ad Patriarcharum itinera, Prophetarum, Apoſtolorum, nec non ipſius CHRISTI, quæ haud aliter intelligi poſſunt, niſi Tabularum Geographicarum, ac Deſcriptionum ſubſidio. Præterea utilis etiam eſt hominibus cujuſcunque ſortis, viz. 1. Aſtronomis, qui hujus indicio certiores fiunt de diverſis Stellarum aſpectibus in variis regionibus, de diverſis earundem ἀποτελέσμασι, de Ortu denique & Occaſu ſecundum diverſos Horizontas. 2. Deinde Medicis etiam inſervit, quibus per hanc internoſcitur varia humanorum corporum temperies ſecundum diverſa climata in quibus degunt, ortus & indoles herbarum, & medicamenta, quæ ſunt exterarum regionum propria, nec alibi gentium invenienda. 3. Conſiliariis regiis, Legatis & Senatoribus; hinc enim cognitionem iſtorum populorum hauriunt, quibuſcum commercii cauſa negotium habent, nec non finium, regnorum ſuorum, illarumque regionum quæ ſunt illis conterminæ; quæ niſi accurate cognoſcerentur, perpetua bellorum ac diſcordiarum anſa orietur. 4. Mercatoribus, rei nauticæ ſtudioſis, & militibus, quibus ad negotia ipſorum facilius expedienda nihil magis facit quam perfecta Geographiæ cognitio; quippe quæ plurima ſuggerit, unde cauſas tum utilitatis, tum oblectamenti ſibi facilius arripere poſſint. Denique Geographiæ ſtudium efficit, ut ille cui facultates non ſuppetunt ad exteras nationes inviſendas, poſſit ſine periculo vel diſpendio cognitionem acquirere particularium deſcriptionum Imperiorum, Provinciarum, Urbium & Caſtellorum, illorumque omnium, quæ in illis viſuntur cognitu digna, nec non conſuetudines, mores, & ingenia gentium exterarum, perinde ac ſi ipſe ſuis oculis illa loca, quæ ipſi adumbrantur, adſpexiſſet. Hactenus de duabus primis hujus Dictionarii partibus, deque illarum utilitate.

III. Tertia & ultima jam nunc venit expendenda, ſc. Poetica; quæ tamen reapſe duas illas ſuperiores in ſe complectitur, cum nemo fere ſit veterum Poetarum, ſive Græci fuerint, ſive Latini, qui non ſcripta ſua vel Hiſtoria aliqua vel Geographia adſperſerit. Nihil opus eſt, ut in laudem hujus Artis Divinæ me latius effundam, quam nemo paulo humanior unquam vituperarit. Quod hoc literarum genus, præſertim apud Græcos, antiquiſſimum fuerit, ab

eruditioribus quibuſcunque in confeſſo eſt. Id quod Strabonis auctoritate adſtruitur lib. 1. *quo in loco probare nititur, Orationem proſaicam nihil aliud eſſe, quam Poeſios imitationem. Quantam porro dilectationem præſtet, nemo ignorat; & nonnulli aſſerunt, haud aliter eſſe utilem. Siquidem Torquatus apud Cic. Tuſc. Qu. lib.* 1. An tempus, *inquit*, in Poetis evolvendis, ut ego & Triarius, te hortatore, fecimus, conſumeret? in quibus nulla ſolida utilitas, omniſque puerilis delectatio. *Eratoſthenes, quoque, Strabone teſte, aiebat,* ποιητὴν πάντα στοχάζεσθαι ψυχαγωγίας, οὐ διδασκαλίας· *Etiam Agatharchides, lib. de Rubro mari, cum multa collegiſſet ex Poetis plane incredibilia & abſurda, tandem affirmare non veretur,* ὅτι πᾶς ποιητὴς ψυχαγωγίας μᾶλλον, ἢ ἀληθείας ἐστὶ στοχαστής. *Et, ut tralatam hancce à collimando metaphoram paulo ulterius deducam, non alia mens Hermogenis, qui lib.* 1. περὶ ἰδεῶν, *cap. 6. ait.* τὸ πλεῖστον ἡδονῆς ἡ ποίησις στοχάζεται. *Neque omittendus Diod. Siculus, qui initio ſui operis ſcribit,* τὸ ποιητικὴν τέρπειν μᾶλλον, ἤπερ ὠφελεῖν. *Hæc illi. Atqui vero, ſi Horatium audire libeat, aliarum rerum prudentem ſatis æſtimatorem, is utrumque, commodum ſimul & utilitatem, poeſi tribuere non veretur. Ait enim:*

Et prodeſſe volunt, & delectare Poetæ,
Et jucunda ſimul dicunt & idonea vitæ.

Jam vero de Trojani belli ſcriptore, *inquit:*

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Ideoque Themiſtius Homerum vocat περιπάτορα, καὶ ἀρχέγονον τῆς Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λόγων· *Sanè Max. Tyrius Poeticen eandem facere videtur cum Philoſophiâ:* Χρῆμα, *inquit,* διττὸν μὲν κατὰ τὸ ὄνομα, ἁπλοῦν δὲ κατὰ τὴν οὐσίαν· *Vide ſis eum* λογ. κθ. *Quin & Plato, quamvis Homerum è Rep. ſuâ eliminaverit, tamen primam puerorum eruditionem ab honeſtis fabulis incipere jubet, lib.* 2. *de Rep.* τοὺς δ᾽ ἐγκριθέντας μύθους πείσομεν τὰς τροφοὺς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισί, καὶ πλάττειν ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσί· *Itaque & Petronii conſilium eſt:*

——Det primos verſibus annos,
Mæoniumque bibat felici pectore fontem.
Mox & Socratico plenus grege mittat habenas
Liber, & ingentis quatiat Demoſthenis arma.

Nunc demum exiſtimo me ſatis dixiſſe de hujuſce Libri tum dignitate, tum utilitate, habitâ ſingularum ejuſdem partium ratione. Ad cujus majorem exornationem Claſſicos authores univerſos conſului, maxime vero Hiſtoriographos, Geographos, & Poetas, Græcos pariter & Latinos, unà cum veteribus eorundem Scholiaſtis, & Enarratoribus [in quibus ingens ille & inexhauſtus rei Criticæ Theſaurus reconditur] quibus inſuper adjunxi ſelectiſſimos illorum Commentatores, nempe Caſaubonum in Strabonem, Salmaſium in Solinum, Voſſium in Melam, &c. Et quoniam humaniores literæ, maximè vero Antiquitates, & Theologia Gentilium non ſolummodo continentur in Ethnicis authoribus, qui de iis conſultò, ac datâ operâ, ſcripſerunt, ſed etiam plurima eorundem apud ſcriptores Eccleſiaſticos occurrunt; idcirco ex illis nonnulla delibavi, nempe ex Juſtino Martyre, Clemente Alexandrino, Origine, Tertulliano, Arnobio, Minucio Felice, Lactantio & D. Auguſtino, cujus libri de Civitate Dei literis humanioribus refertiſſimos eſſe nemo non videt. His addidi Euſebium in Chronicis, ac de Præparatione, & Demonſtratione Evangelicâ, Theodoretum περὶ προνοίας, *ac de curandis Græcorum Affectibus, S. Cyrillum adverſus Apoſtatam Julianum, in quo opere tantum non univerſa Theologia Gentilis continetur, denique B. Hieronymum, quem unum, ſi Eraſmo credamus, habet Eccleſiaſticus orbis utraque doctrinâ ſacra & gentili, uti vocant, juxta abſolutum. Id quod etiam luculentius feci uſus Lilii Gyraldi Syntagmate Deorum Gentilium, Voſſii opere de Idololatriâ, Natali Comite, Eliâ Schedio de Diis Germanis, Seldeno de Diis Syris, &c. In ſcriptoribus Hiſtoricis plurimùm profuere Voſſius & Jonſius. In Poetis, idem Voſſius, Petrus Crinitus, & Lilius, Gyraldus. In Geographicis ante oculos ſemper patuit Ferrarius. Stephanum Byzantium, ſive potius Hermolaum ejus Epitomatorem, grammaticum C P. authorem poſt Heſychium miſerrimè corruptum, partim aliorum emendationibus, partim propria conjectura fretus locis nonnullis reſtitui. Utinam vero Æſculapius aliquis medicas ei admoveret manus; næ ille morbum planè ſonticum ſanaret, & Remp. literariam ſibi in perpetuum devinciret. Quoties de Italiâ, Sicilia, aut Germania antiqua agendum erat, Cluverium conſului; Cluverium, inquam, cujus laudes, ob ingentem induſtriam, & planè ſtupendum laborem, durabunt, & ab eruditis omnibus ore pleno celebrabuntur,*

In freta dum fluvii current, dum montibus umbræ
Luſtrabunt convexa, polus dum ſidera paſcet.

Utinam

Ad Lectorem.

Utinam quoque Palmerii Antiquæ Græciæ deſcriptionem haberemus, cujus ſpem nobis fecit Vir doctiſſimus cum Exercitationes ſuas in optimos fere Authores Græcos ingenti publico rei literariæ commodo nuper ediderit. Bocharti τοῦ πάνυ καὶ μακαρίτου *Etymologias ex linguis Hebraica, Chaldaica, Syriaca, Arabica, Phœnicia, vel Punica, &c. petitas, utpote* (ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖν) *veritati maximè conſantaneas, ſuis locis ſubinde inſerui; eas præſertim, quas veterum teſtimoniis probabiliores reddidit Vir magnus, & in his rebus planè divinus. Ignoſcant mihi manes virorum omnium doctiſſimi, quod falcem meam in illius meſſem paulo liberius aliquando immiſerim. Claſſicos Authores quod attinet, fuſiùs alibi de iis, uti ſpero, dabitur dicendi locùs, nempe quid ſcripſerint, quando floruerint, unà cum optimis eorundem Editionibus, & Commentatorum Annotatis. Plura his adderem, niſi vererer illud non tam eſſe operis hujuſce rationem reddere, quam Editori* περιαυτολογεῖν, *& ſeipſum ultra modum inſolentèr & invidioſe collaudare. Verbo itaque dicam; Si nihil aliud in* DICTIONARIO *hocce recenſendo præſtiterim, illud ſaltem, quo nomine meliori jure jam nuncupetur, feci* POETICUM.

Craſtino S. Barptolemæi
An. Dom. 1670.

Vale, mi Lector, &

Æternitatem Cogita.

LEXICON
Hiſtorico-Poeticum.

AAron, Latine *mons*, ſive *montanus*, aut *docens*, vel *concipiens*, filius Amram, frater Moſis, Hebræorum primus Pontifex conſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quod ille balbus eſſet. Ad Levitici ſacerdotii adminiſtrationem à Deo per Moſen vocatus eſt, & confirmatus hoc modo: Cum Iſraelitarum quidam indigne ferrent, in ſolum Aaronem collatam ſacerdotii dignitatem, præcepit Dominus Moſi, ut à ſingulis Iſraelitarum familiarum principibus ſingulas virgas acciperet, & ſua cujuſque in virga nomen ſcriberet, eaſque Oraculi Tabernaculo reponeret; futurum enim ut quem Dominus virum elegiſſet, ejus virga fructificaret: quod cum feciſſet Moſes, poſtridie Tabernaculum ingreſſus vidit Aaronis virgam, Leviticæ familiæ principis, fructificaſſe, floreſque edidiſſe & amygdala peperiſſe. Num. 17. Philo Judæus Allegorice (uti ſolet) Moſen menti, Aaronem verbo ſimilem facit. Πάντα γὰρ ταῦτα τῷ λόγῳ συμβέβηκεν, ὃς ἀδελφὸς ἐστὶ τῆς διανοίας. Lib. *Quod deterior potiori inſidere ſoleat.*

Abacuc, Propheta, Lat. *Luctator*, vel *amplexans*. Sacræ literæ non meminerunt, vel quo patre, vel quo genere fuit, vel quo tempore prophetavit. Prædicit excidium Judæorum per Chaldæos, unde conſtat eum ante tempus Zedeciæ prophetaſſe; idque vel 1. temp. Manaſſis; cui favent 1. Locus ejus, ſc. inter Nahamum Manaſſi coævum & Sophoniam, qui ſub Joſia floruit: 2. ipſum argumentum, deplorat enim fas & jura verſa, quod nunquam magis quàm ſub Manaſſe evenit. Vel, 2. circa temp. Joſiæ, in quæ Jeremias incidit, cum quo & rebus & ſententiis convenit Habacuc. Græci legerunt, חבקום, vertunt n. Ἀμβακοὺμ vel Ἀββακοὺμ. Inter illius autem temp. & Danielem in foveam Leonum ſub Dario conjectum centum fere anni interceſſerunt. Fabuloſum itaque quod de Belo & Dracone in Apocryphis refertur. Quam tamen ſententiam probat ac tuetur Epiphanius in lib. *De vitis* Prophetarum. Sed ejus libelli veteres non meminerunt, nec ſatis Epiphanio dignus videtur; & quem Ψευδεπίγραφον eſſe, ſexcentæ mendaciorum nugæ perſuadent, quibus ille refertus eſt.

Abadir, Lapis, teſte Priſciano à Saturno pro Jove devoratus. Cum enim eſſet in fatis, ut Saturnus à filiis ſuis regno pelleretur, id, ut evitaret, quoſcunq; ex Ope uxore partus ſuſcipiebat, devorabat. Eam ob cauſam Ops Jovem in lucem editum ſervari cupiens, Saturnum decepit, lapide in os ejus injecto, qui *Abadir* dictus eſt. Vide *Bætylus*, & Voſſ. de Theol. Gent. l. 6. c. 39.

Abagarus, Edeſſenorum (erat ea gens ultra Euphratem) Toparcha. Scribitur etiam *Abgarus* & *Agarus*. Magis tamen placet *Agbarus*. Certe ἄκβαρος Arabica vox eſt, quæ *potentiſſimum* ſign. Vide *Agbarus*, & Valeſium ad cap. 3. lib. 1. Hiſt. Eccl. Euſebii Pamphili.

Abantias, Patronymicum eſt à nomine *Abas*, quo ſignificatur vel filia, vel neptis *Abantis*. Apud Poetas fere pro *Danae* ponitur, Abantis ex Acriſio nepte, vel pro *Atalanta*, nepte ejuſdem ex Jaſio. Item *Abantias* Plinio, inſula maris Ægæi, quæ Ἀβαντὶς Stephano, & poſtea *Eubœa* dicebatur; Dionyſius verſ. 520.

Εὐρώπης δ' ἤτοι μὲν Ἀβαντιὰς ἔπλετο Μάκρις·

Hoc eſt, Interprete Priſciano,

Europes Macris agnoſcit *Abantias* oram.

Abaris, Scytha quidam, Scuthæ fil. Apollinis iter ad Hyperboreos deſcripſit, & alia multa. Hic ab Apolline ſagittam accepit, quam jaculans, & ipſe cum eâ ferebatur; itaque populos velociſſimè tranſiens, per eam reſponſa dabat, unde Αἰθροβάτης dictus eſt. Jamblichus Pythagoræ diſcipulum fuiſſe aſſerit. Scripſit Oracula regionum quas peragravit, prædixit iis quoque terræ motus, peſtes & ſimilia. Legatus Athenas veniens, ad ſuos Hyperboreos rediit nihil comedens. Trojanorum Palladii ſimulacrum ex oſſibus Pelopis dicitur feciſſe, ut Firmicus habet. Vide plura de eo apud Voſſium de P. Græcis, p. 16. & Mauſſacum ad Harpocrationem, p. 8.

Abarus, Nomen proditoris cujuſdam, Arabum primarii, qui M. Craſſum, Syriæ Præfectum, expeditionem in Parthos ſuſcipientem, aſtute in calamitoſum excidium compulit. Appianus in Parthicis. *Mezeras* Floro dicitur, l. 3. c. 11. qui Syrum facit. *Ariamnes* à Plutarcho in vitâ Craſſi.

Abas, Metaniræ fil. à Cerere in lacertam ſeu æſcalabum converſus, quòd à matre ſuſceptam hoſpitio moleſtè tuliſſet, & rem divinam honori illius inſtitutam irriſiſſet. Cæl. Rhod. 19. 4. Item fil. Melampodis. Pauſan. in Att. 3. Comes Æneæ. Virg. Æn. 1. 4. Dux Thuſcus, qui Æneæ ſuppetias tulit, à Lauſo interfectus. Virg. Æn. 10. 5. Græcus quidam, qui cum Androgeo eâ nocte quâ incendebatur Troja, occiſus fuit à Trojanis. 6. Centaurus, Ixionis & Nubis fil. venator inſignis. Ovid. Met. 12. 7. Sophiſta quidam, qui hiſtoricos quoſdam commentarios & Rhetoricen ſcripta reliquit. Suidas.

Abazea, feſta à Dionyſio inſtituta, cumque ſilentio peracta. Ἄβαζος ſiquidem eſt ſilens à βάζω loquor, quod à בטה Vata blateravit. Becman.

Abba Pater. D. Paulus ad Rom. 8. 15. & ad Galatas 4. 6. docet nos per Chriſti Spiritum ſimiliter Deum compellare, atque invocare Ἀββᾶ ὁ Πατὴρ, quomodo Chriſtus ipſe Deum vocat Mar. 14. 36. nempe quia in eo adoptamur à patre, & per eum facilem habemus ad Patrem acceſſum. Cæterum omnes quod ſciam Interpretes ita accipiunt hanc compellationem quaſi Ἀββᾶ eſſet vox Syriaca à Chriſto uſurpata in illâ Patris ſui invocatione, cui ab Evangeliſtâ ſubjecta ſit vox Græca πατὴρ, tanquam exegetica illius, quod ſæpius alibi fit in aliis vocibus ſimiliter peregrinis. Idem ſentiunt etiam de duobus illis locis Paulinis. Sed dilutius videtur ut in ejuſmodi blandâ & familiari filii ad patrem compellatione, & vehementi invocatione, voci peregrinæ quidem ſed notiſſimæ, imò verò ne peregrinæ quidem (ut mox oſtendetur) ſubjiciatur ἐξηγητικῶς vox alia Græca: Sic enim amittitur atque diluitur vis, gratia, & venuſtas tam blandæ & familiaris compellationis. Rectius itaque forte videri poſſit, ſi dicamus eam eſſe Græcis notiſſimam formulam, quâ filii parentes blande & familiariter compellabant; Quod hinc confirmari poſſe videtur.

Prima vox quam pueri enituntur, quâ patrem compellant, eſt *papa*, unde & παππάζειν apud Hom. eſt puerorum patrem παπὰ compellantium, Iliad. ε. Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσι. h. e. uti exponit Interpres, πάππα φωνοῦσι, πατέρα καλοῦσι. Hoc Lat. dicunt *pappare*. Perſ. Sat. 3.

Et ſimilis Regum pueris pappare minutum
Poſcis.——————

Ubi *pappare* eſt patrem blande & ὑποκοριστικῶς, *papa* vocare, quod Nobilium maximè & Regum pueri ſolebant. Inde factum ut in Eccleſiâ Chriſtianâ hâc voce πάππας à Græcis, & *Papa* à Lat. appellati ſint, honoris & reverentiæ gratiâ, à Laicis Presbyteri quidem olim omnes, ſed potiſſimum Epiſcopi, quæ *Papæ* vox poſtmodum inclinatâ in Eccleſiâ Latinâ tum diſciplinâ Eccleſiaſticâ tum linguæ puritate, ſoli Pontifici Romano remanſit propria.

Jam quemadmodum infantes primum loqui nitentes πάππα, patrem vocabant, ſic etiam abjecta primâ litera ἄππα dixere, ut & ἄττα ex τατὰ factum eſt; nam omnium vocalium A facillime eſt pronunciata, conſonarum v. labiales primum eniti conantur; itaque ἄππα & ἄττα *Papa* & *Tata* & *Mammâ* voces ſunt quæ pueris primum loqui incipientibus ultro veluti occurrunt, quibus & Græcorum & Lat. pueri parentibus adblandientes edocebantur eos ὑποκοριστικῶς appellare. De *Papa* jam dictum eſt; de Ἄττα notum eſt ex Il. θ'. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ, &c. Verba ſunt Achillis Phœnicem ſeniorem honoris cauſa patrem vocantis. De *Mammâ* atque *Tatâ* notum eſt Martialis Epigramma.

Mammas atque Tatas habet Afra, ſed ipſe tatarum
Dici & mammarum maxima mamma poteſt.

Porro de voce ἄππα quod patrem etiam Græcorum pueris ſonaverit, liquet ex vocibus illi affinibus ἀπφὰ, ἀπφὺς, ἀπφιὰ & ἀπφάριον, quibus & pueri parentes & frater fratrem, ſoror ſo-

rorem appellabant; Sanè apud Suid. ἄπφα eſt fratris vel ſororis ὑποκόρισμα, & Euſt. notat ſororem à ſorore vocari ἄπφαν καθ' ὑποκορισμὸν, & ἀπφὺς apud Theocritum eſt pater. Ἀπφιὰ quoque & ἀπφάριον ſunt apud Comicos novæ Dominæ ὑποκορίσματα, teſte Polluce lib. 3. Jam verò literæ tenues aſpiratis facilius pronunciantur; prius ergo dictum eſt ἄππα quàm ἄπφα. Et certe apud Callimachum Hym. in Dian. ver. 6. Diana Jovem vocat ἀππὰ, illic nempe inducitur à Callimacho tanquam virgunculâ ludens adhuc in patris ſinu & ulnis. Unde non immeritò ſuſpicantur nonnulli, ver. 8. ubi dicitur Ἔα πάτερ leg. potius eſſe Ἀππὰ πάτερ, nam & eo loci nonnulli codd. habent ἄττα, ita ut ἀππὰ & ἄττα idem omnino olim ſignificabant, nempe patrem.

Ab eâ voce ἄππα Latini formarunt *Aba*; atque inde verbum *Abare* apud Auſon. (Epiſt. ad Patrem ex Scaligeri emendatione, juxta vetuſtiſſimi cod. fidem) pro ἀδελφίζειν. Et certe vox Lat. *Avus*, pro *Abus* (unde *proavus, abavus, atavus, tritavus*) videtur omnino deducta ab illo antiquo *Aba* vel *Abba*, & hoc ex Græco illo ἀππὰ vel etiam ἀββὰ. Quin & vocem *Abbas, Abbatis* (quâ Cœnobiarchæ in Eccleſiâ Chriſtiana olim vocabantur) nihil eſt neceſſe ducere à Syriaca voce אבא cum poſſit eſſe Græca ab antiquo illo ἀππὰ vel ἀββὰ. Quin & ratio Grammatices (quæ in Etymis deducendis maximè ſpectanda eſt) repugnat ut *Abbas* à Syriaco אבא deducatur neque n. in אבא litera ב geminatur pro daghes, neq; Chaldaicè, neque Hebraicè, neque Arabice vox quæ patrem ſig. recipit daghes in ב. Itaque ſollicitari injuria videtur Auguſtini locus, Ep. 178. ubi ſcribit ſanctus Pater *Abba* Græcum eſſe vocabulum, atque hoc librariorum vitio factum eſſe putat Eraſmus, vel etiam ab aliquo aſſuta eſſe Auguſtino iſta exiſtimat. Sed eâ Eraſmi conjecturâ nihil falſius eſt; potuit verè S. Aug. dicere Ἀββὰ Græcum eſſe vocabulum, *Patrem* illis ſonare; etſi in eo fallatur S. Aug. quod dicit Apoſtolum in illâ formulâ *Abba Pater* duabus eſſe uſum linguis Græca & Latinâ. Vide Cappell. ad Marc. 16. 36.

Abdalonimus, longâ cognatione Sidoniorum ſtirpi regiæ annexus, ſed ob inopiam, ſuburbanum hortum exiguâ ſtipe colens, ab Hephæſtionis hoſpitibus, (cui ab Alexandro permiſſum ut quem eo faſtigio è Sidoniis digniſſimum arbitraretur, conſtitueret regem) cæteris prælatus, rex conſtituitur: cùm forte ſteriles herbas eligens hortum repurgaret, illi cum regiæ veſtis inſignibus intrant. Tum rege eo ſalutato, alter ex his, *Habitus*, inquit, *hic, quem cernis in meis manibus, cum iſto ſquallore permutandus tibi eſt: ablue corpus illuvie æterniſq; ſordibus ſquallidum. Cape regis animum, & in eam fortunam quâ dignus es, iſtam continentiam profer; & cùm in regali ſolio reſidebis, vitæ neciſque omnium civium dominus, cave obliviſcare hujus ſtatus, in quo accipis regnum, imo hercule propter quem.* Aliis ſtudio factum proſequentibus, aliis indignantibus & criminantibus, admitti eum Alexander protinus juſſit: diutius contemplatus, *Corporis*, inquit, *habitus famæ generis non repugnat, ſed libet ſcire inopiam quâ patientiâ tuleris.* Tum ille, *Utinam*, inquit, *eodem animo regnum pati poſſim. Hæ manus ſufficêre deſiderio meo; nihil habui, nihil defuit.* Magnæ indolis ſpecimen ex hoc ſermone Abdalonimi cepit vir maximus. Itaque non Stratonis modo regiam ſupellectilem attribui ei juſſit, ſed pleraque etiam ex Perſicâ præda; regionem quoque urbi appoſitam ditioni ejus adjecit. Curt. lib. 4. Juſtinus autem lib. 11. Paulo aliter. *Inſignis*, inquit, *præter cæteros fuit Abdalonimus, rex ab Alexandro Sidoniæ conſtitutus; quem Alexander, cum operam elocare ad puteos exhauriendos hortoſque irrigandos ſolitus eſſet, miſerè vitam exhibentem, regem fecerat; ſpretis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putarent.* Diodorus Sic. lib. 17. *Ballonymum* vocat, non Sidonis ſed Tyri regem conſtitutum. Aliqui *Abdolominum* vocant. Plut. autem de fortunâ Alexandri 2. 19. corruptiſſimè legit *Alynomum*. In hiſtoria etiam falſus eſt, nam Paphi regnum accepiſſe ſcribit. Cæterum *Abdolonimus* eſt מבד עליע נים quæ vox linguâ Syriacâ Deorum cultorem ſignificat.

Abdemon, puer quidam, qui ſolvebat omnia problemata à Solomone propoſita, Joſ. Ant. 8.

Abdias, qui & *Obadiah* Lat. *ſervus Domini*, Pater Jeſmaia, 1 Chron. 27. 2. Levita, præfectus operis domus Dei, 2 Chron. 34. 3. Diſpenſator Domus Regis Ahab, 2 Reg. 18. 4. Propheta, coævus Oſeæ, Joelis, Amoſo, & iis qui ſequuntur. Nonnulli poſt Hebræos vett. putarunt hunc eundem eſſe cum præfecto Achabi, de quo ſupra; ſed nullo certo nituntur fundamento. Aiunt etiam fuiſſe Idumæum, & poſtea Proſelytam, ſed non temerè credendum eſt iis qui in comminiſcendis fabulis immorantur. 5. Epiſcopus quidam Babyloniæ temp. Apoſtolorum, cujus 10 Libri de certamine Apoſtolorum planè ſunt ὑποβολιμαῖοι, quod pluribus Argumentis evincit Voſſius de Hiſt. Gr. l. 2. c. 9.

Abel, per ה in principio, Latine *vanitas*, ſive *anhelitus*, aut Syriace *vapor*; filius Adami, à Caino fratre ſuo interfectus; falſus itaque Joſephus ubi ait, σημαίνει δὲ τὸ πένθος. quod autem illic ſequitur (nimirum Antiq. Jud. l. 1. c. 3.) veriſſimum Ἄβελος μὲν γὰρ ὁ νεώτερος δικαιοσύνης ἐπιμελεῖτο, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ πραττομένοις παρεῖναι τὸν Θεὸν νομίζων, ἀρετῆς προνοεῖτο. h. e. *Abel juſtitiam colebat, & omnibus actionibus ſuis Deum præſentem ratus, virtuti operam dabat*; & proinde ſalvator τὸν δίκαιον eum indigitat, *juſtum*, Matt. cap. 23. & D. Joannes, 1 Ep. cap. 3. ver. 12. rationem reddens cur frater ejus eum occiderit, ait ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια. *quia opera ejus mala erant, fratris autem ejus juſta.* Vide plura apud Philonem. Lib. *De Sacrif. Abelis & Caini.*

Abelardus, vel *Abaelardus*, D. Bernardi σύγχρονος; ſcripſit opera quamplurima, in uno volumine edita opera & ſtudio Franciſci Amboeſii.

Abeliani vel *Abeloitæ*, hæretici in agro Hipponenſi ſic dicti, erant conjuges, nec tamen conſuetudine conjugali utebantur, ſed puerum & puellam adoptabant, qui mortuis eâdem conditione ſuccederent, ut narrat Auguſtinus ad Quod vult Deum. Hæreſ. 87. Nitebantur loco Pauli, 1 Cor. 7. 9. οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι. At cur ſic dicti? Ab Abele, inquies. Ita Auguſtinus cunctanter, & ex relatu aliorum. Quod quis quæſo intellexerit, quum his hæreticis non videatur quicquam fuiſſe commune cum Abele? Fallor, aut eo penetraverat fabula, quæ totum Orientem jam pridem pervagata eſt, Adamum poſt Abelis necem ab uxore abſtinuiſſe per annos 130. Ita Judæi doctores. Inde autem Arabicum verbum ex *Abele* factum תאבל *theabbala* eſt ab uxore continere ſe. Giggeius תאבל אדם h. e. *Adam ab Evâ ſe abſtinuit ob necem Abelis.* Eodem exemplo *Abelonii* dici potuêre, qui ab uxoribus ſe continebant. Hoc certo certius, *Punicam declinationem* huic nomini Auguſtinum tribuiſſe. Bochart.

Abellio, eo inclinat animus, inquit Cl. Voſſius in 2. de Idolol. ut *Abellionem* non alium quam *Solem*, nec aliunde quàm à *Belo* dict. putem. Firmat opinionem meam, quòd & Pamphylii & Cretes, ſic dixere. Heſychius Ἀβελίην, ἠλιακὸν· παμφύλιοι. Idem, Ἀβέλιον, ἥλιον. Κρῆτες. Et fortaſſe *Apollo* ex Cretico Ἀβέλιος; nam vett. Romani *Apello* pro *Apollo*; ut pro *homo, hemo*, pro *bonus*, benus, unde benè.

Abenezra, inſignis fuit Philoſophus, Aſtronomus, & Theologus, qui commentaria præclara in tota biblia conſcripſit. Commentarium ſuum in 12. prophetas minores abſolvit in Urbe Rhodo, Anno Dom. 1145. mortuus anno ætatis ſuæ 75. Ob inſignem Doctrinam & Sapientiam fuit κατ' ἐξοχὴν dictus [illegible]חכ *h. e. Sapiens.* Buxtorf. Unde Mayerus in Phil. Sacrâ. *Merito audit ſapientiſſimus Hæbræorum.*

Aben-nedin, librum de Philoſophis Arabibus ſcripſit, teſte Merſennio præfat. in Apollonii Conica.

Abeona, Dea ab antiquis culta, quæ abeundi facultatem præſtaret. Auguſt. l. 4. & 5. De Civ. Dei.

Aber, Cinæus, vel *Heber* Kenæus ſive Kenites (è poſteris Hobabi Moſis ſoceri) tentorium olim haud longè à civitate Azor in valle Sennim verſus Vulturnum, 4 à Caſtro regio, contra Africam autem à caſtro Zabul, tribus milliaribus, tetenderat: ubi Jael uxor ejus Siſeram hoſpitio exceptum, ſopitum interfecit. Brocard. Itin. 3. Jud. cap. 4.

Abgarus, rex Edeſſenorum in Meſopotamiâ. Exemplar Epiſtolæ ab eo ad CHRISTUM ſcriptæ recitant Euſeb. Hiſt. Eccl. l. 1. c. ult. & Cedrenus. Item rex quidam Orientalis, cujus mem. Jul. Capitol. in Antonin. Pio, ubi Caſaubonus ait familiare nomen eſſe regulis Orientis *Abgarum*, vel ut plures Græcorum ſcribunt Αὔγαρον. Perſidis etiam rex quidam *Abgarus* Spartiano nuncupatur in ſevero.

Abidenus, qui & *Abydinus*, de Chaldæorum & Aſſyriorum rebus ſcripſit. Voſſ. Hiſt. Gr. l. 1. c. 9.

Abillius, qui antè *Aollius*, voce Græcâ, à civium congregatione vocabatur, Romuli ex Herſiliâ Sabina filius; vel ut alii volunt, Hoſtilii cujuſdam ex eadem Herſilia. Plut. in Rom.

Abimelech, Lat. *pater regis*, Gideonis ex concubina filius, cum grandior factus eſſet propinquorum, (avunculorum præſertim) ſtudio, favore, induſtriâ, & labore, Sichemitis perſuaſum eſt, ut illi principatum deferrent, dederuntque Abimelecho 70 argenti laminas è fano *Baal-berith*: hoc argento egentium, flagitioſorumque colligit manum, & in domum patris ſui in Ephrâ ſive Ophrâ venit, & metuens, ne ſi in vivis manerent 70 fratres, imperandi etiam dulcedine tangerentur, & illi inſidiarentur, ſi non omnes, ſaltem aliqui: eos per ſatellites, latroneſque ſuos capi juſſit omnes, deinde, (quaſi facinoris alicujus rei comperti eſſent) mortis in illos ſententiam dedit; ſicque demum in uno eodemque ſupplicii loco, ſuper uno lapide jugulari curavit, & occiſi ſunt omnes, uno excepto, Jothamo ſc. filio minimo, qui abſconditus fuit. Nefario hoc parricidio in fratres perpetrato, in urbem Sichem rediit, illorum adhuc calenti ſanguine reſperſus, viros Sichem, & univerſas familias ur-

bis Millo congregavit, ab iis rex creatus eſt, regnavitque annis tribus. Tandem inter Regem & Populum immiſit Deus malum ſpiritum, ut mutuis ſeſe ſceleratì damnis exitiiſque conficerent. Incipiunt ergo Sichemitæ Abimelechum deteſtari, & illi inſidias aſtruere, ab illo viciſſim capitur Sichem, occiſique quotquot contrariæ partis erant, & urbs penitus exciſa, & quidem ita ut totum ejus locum ac ſolum ſale conſererent. Inde venit ad oppidum Thebez, & dum turris (quam oppugnabat, & ad quam confugerant viri omnes ac mulieres) oſtium exurere niteretur, à fœminâ, quæ illi fragmen molæ in caput dejecit, oppreſſus eſt; ſed ne à fœminâ trucidatus diceretur, armigerum ſuum rogavit, ut gladio eum transfoderet; quod & ille perfecit, Jud. c. 9.

Abimelech, rex Gerar qui Saram, Abrahami conjugem, in uxorem acceperat; ob quod peccatum, Joſephus cum totâ familiâ lethali morbo correptum fuiſſe refert, mortemque illi Deum in ſomnio denunciaſſe; hinc bonus ille rex, etſi Ethnicus, ad agnitionem veri Dei venit, Saram antequam ei appropinquaſſet, Abrahamo reſtituit, eumque placide objurgatum, ſingulari munificentiâ regiis donis affecit, hoſpitium ei liberum in regno conceſſit, quâcunque regni parte placeret. Oravit autem Deum Abrahamus, & Deus Abimelechum ipſum curavit, uxoremque ejus, ac ancillas, ut parerent; clauſerat enim Dominus omnem uterum in domo Abimelechi, Gen. 20. Apparet autem fuiſſe communem appellationem regum Philiſtææ gentis. Ideo in titulo, Pſalmi 34. nomen Abimelech tribuitur Achis, regi Gath, ad quem fugit David, 1 Reg. 21.

Ablavius, Gothorum hiſtoriam compoſuit. Jorn. l. 4. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. l. 3. p. 690.

ABRACADABRA, de quo nomine interpretando Wendelinus & Scaliger, forſan etiam Salmaſius, & Kircherus fruſtra laborarunt. An Deum hoc nomine appellari juvat? Aut hoc chartæ inſcripto vim ſuam exerere oportet? Tamen valet ad curandum morbum Hemitritæum, ſi credas Sereno Sammonico: audi Baronium ad annum 120. num. 13. Habes de his egregium exemplum, apud Q. Serenum Sammonicum, antiquum medicum & Baſilidis (Hæretici) ut apparet, ſectatorem, qui præcepta medica carmine ſcripſit Heroico, & ad curandum morbum Hemitritæum his characteribus conficiendum curavit amuletum, ad collum ægrotantis appendendum, continens A B R A C A, junctis aliis elementis, quidpiam portentoſum ipſo ſonitu reboantibus. Verſus poetæ hi ſunt ſubſequentes.

Inſcribes chartæ quod dicitur A B R A C A D A B R A
Sæpius, & ſubter repetes, ſed detrahe ſummam,
Et magis atque magis deſint elementa figuris,
Singula quæ ſemper rapies, & cætera figes,
Donec in anguſtum redigatur littera conum.
His lino nexis collum redimire memento.
Talia languentis conducent vincula collo,
Lethaleſque abigent (miranda potentia) morbos.

Figura talis eſto.

A B R A C A D A B R A
A B R A C A D A B R
A B R A C A D A B
A B R A C A D A
A B R A C A D
A B R A C A
A B R A C
A B R A
A B R
A B
A

Abradaras, rex Suſorum fuit, & maritus Pantheæ nobiliſſimæ matronæ, quam cum à Cyro captam, caſtè & liberaliter haberi præter ſpem intellexiſſet, ad eam accedens quæſivit, quid ſibi illa faciendum cenſeret, quo pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret: cui cum illa reſpondiſſet, ut eniteretur ſe tanto regi quàm ſimillimum præſtare, ſtatim in aciem profectus, ſtrenue pugnans occubuit: cujus corpus ad ſe delatum cum Panthea aſpexiſſet, acinace ſeipſam confodit, capite ſuper viri pectus recumbens, ut è jugulo profluens ſanguis, mariti vulneribus infunderetur. Xenoph. in Cyropæd.

Abraham, Lat. *pater multitudinis*, Patriarcha, filius Tharæ; *Abram*, *h. e.* pater excelſus, prius dictus. Natus eſt poſt diluvium annis ducentis nonaginta duobus; ante Moſen quadringentis viginti quinque: mortuus eſt ætatis anno centeſimo ſeptuageſimo quinto, eumque Iſaacus, & Iſmael filii ſepeliverunt in duplici cavernâ agri, quem ab Ephrone Hettæo vivus redemerat, Gen. 25. 9. *pater fidelium* vulgò dicitur & *amicus dei*, 2 Chron. 20. 7. Eſaiæ 41. 8. & Jacobi 2. 23. Siracides, Ecclus. 44. 19. Ἀβραάμ, μέγας πατὴρ πλήθους Ἐθνῶν, καὶ οὐχ εὑρέθη ὅμοιος ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, &c. Vide plura de Abrahamo apud Philonem, Joſephum, & Suidam. Fuit autem nomen Abrahæ, ut Euſeb. lib. 9. Præp. Evang. teſtatur, etiam apud Ethnicos celebratum. Nam & Hecatæus librum de Abrahamo nominatim ſcripſit; quod ipſum ſignatur à Flavio Joſepho, lib. 1. Ant. cap. 7. ubi ſic ſcribit, Ἑκαταῖος βιβλίον περὶ αὐτοῦ (Abrahamo ſc.) συνταξάμενος κατέλιπε. Et Alexander Polyhiſtor, Abrahamum natum ait decimâ poſt inundationem generatione, in Camarine Babyloniæ urbe, quem alii *Urien* vocant, quod Græcè Χαλδαιόπολιν ſonat, (quod me non intelligere profiteor) inventorem apud illos Aſtrologiæ, juſtitiâ & pietate tantâ, ut numini gratiſſimus, juſſus ſit ab eo in Phœniciam migrare: quam gentem rationem ſiderum, aliaſque magnas, & præſtantes artes docuit. Ita facillime regi eorum conciliatus eſt. Nic. Damaſcenus libro Hiſtoriarum 4. Damaſci Abrahamum regnaſſe ſcribit profectum ex Chaldæâ cum exercitu. Hinc in Chananæam veniſſe, quæ & poſtea Judæa dicta eſt, magnamq; ſui ac diuturnam apud Damaſcenos reliquiſſe memoriam, villamque ibi oſtendi, quam Abrahami domum nuncupent. Cumque Chananæa fame premeretur, in Ægyptum abiiſſe, congreſſumque cum Ægyptiis ſacerdotibus, multum eis profuiſſe, & ad rerum cognitionem, & ad pietatem, rationemque morum & vitæ. Alexander Heliopolin veniſſe eum perhibet, nec profeſſum ſe Aſtrologiæ inventorem, ſed à majoribus ſuis jam inde ab Enocho, traditam ſibi per manus. Hæc vox componitur ex *Ab* pater, *Rab* magnus, & *Hamon* multitudo; quia *magnæ multitudinis pater* futurus erat. Sed quia nimis durum, atque aſperum nomen eſſet, ſi diceremus *Abrabhamon*, eliditur τὸ *B*. *N* enim ad thema non pertinet; ac euphoniæ causâ pronunciatur & ſcribitur אברהם *Abraham*: Caninius, Heſychius: Ἀβραμιαῖος, εἶδος ἔχων Ἀβραὰμ γιγαντιαῖος. Idem, Ἀβρὰμ περάτης, ἢ πατὴρ μετέωρος· Ἀβραὰμ δὲ πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν· Vide Rom. 4. 17. ex Gen. 17. 5. Philoni *Abraham* eſt πατὴρ ἐκλεκτὸς ἠχοῦς· Putavit ſiquidem componi ex אב & ברו & המון, quod & πλῆθος, & ὄχλον *Strepitum* ſig. Selden de D. Syris, p. 14.

Abraham, vel *Ibrahim*, Baſſa, Ottomanni poſtremi noſtrâ memoriâ Turcarum Imperatoris filius: cum repudiatâ matre, in Perſiam ad Sultanum concedens, bellum adverſus patrem geſſit, quo per patris inſidias ſedato, dum ſe revocato filio imperii totius habenas traditurum affirmat, dumque patris præcepto filius ad ejus genua devolutus veniam petit, à duobus Janizariis, fortiſſimo arcûs nervo ad collum devoluto, miſere ſuffocatus eſt. Hiſt. Turcica.

Abraham, rex Æthiopiæ, pro deo cultus ab Æthiopibus, ob revelationes quas habuit, inter quas & hæc recenſetur, quòd monitus ſit à Deo, ut ſi velit ſuis hæredibus firmum & tranquillum relinquere imperium, filios omnes, uno natu majore excepto, monti includat, quaſi cuſtodiâ aſſervatos, nec quenquam inde elabi patiatur, niſi quem in ſucceſſorem eligeret; quam conſuetudinem etiam poſteri & ſucceſſores obſervarunt. Alvarez.

Abraham, Eremita Ægyptius, grandem (jam defeſſis ætate parentibus) hæreditatem mox habiturus, non expectavit; ſed ut nudus diſcedens, in ſolitudine ſibi cellam conſtituit: deinde illis vitâ defunctis, cum ad capiendum tantarum opum patrimonium vocaretur, tanti illud fecit, ut pedem loco non efferet: porro per procuratorem ita egit, ne quid ſibi reliquum foret, ſed rebus divenditis, pecunia omnis pauperibus, viduiſque & pupillis divideretur: illi nihil omnino ſupellectilis erat præter catinum, veſtemque cilicinam, & ruſticum ſagum. Marullus 1. 8. Sabellicus 8. 5.

Abrahamus, Marocci rex, pugnâ victus à ſeditioſo quodam Elmahelo, & urbe excluſus, cum nullam ſalutis, & regni recuperandi ſpem ſupereſſe videret, uxorem chariſſimam à tergo vehens, equum ex altiſſimâ rupe præcipitem egit. Leo Africanus, lib. 2. cap. 45.

Abraxas, unus ex Deis, qui ab Hæreticis inducti ſunt barbaris & inconditis nominibus, quem Baſilides pro numine ſummo coluit, nomine prorſus fictitio; ſed quod literis contineret numerum dierum, quos annus habet abſolutus. unde & B.
α. 1. Hieronymi ſuſpicio erat, Ἀβράξας eſſe non alium
β. 2. quam Perſarum Mithram, hoc eſt, Solem, qui
ρ. 100. annuo curſu hoc ſpacium conficit. De Baſilidis au-
α. 1. tem hoc numine, ſive eo Dæmoniorum princi-
ξ. 60. pem, ſive ſolem, ſive utrumque ſignificavit, vide
α. 1. Irenæum lib 1. cap. 23. Tertull. De Præſcript. cap.
ς. 5. 46: Epiphan. Hæreſ. 24. Hieron. adverſus Luci-
365 ferium, & lib. 1. in Amos. Item Auguſtinum,
Theodoretum & Damaſcenum, in iis quæ de hæreticis tradiderunt.

Abrocomas, vel *Abrocomes* (utroque enim modo legitur Ἀβροκόμας Suidæ, Ἀβροκόμης Herodoto) Darii fil. fuit, atque unus ex præcipuis Perſarum Satrapis qui unà cum Xerxe in expeditionem profectus, à Lacedæmoniis cæſus eſt ad Thermopylas.

Abrodiætus, cognomen Parrhaſii, pictoris nobiliſſimi: Latinè

tinè *delicate vivens* & *elegans.* Æl. lib. 9. Hiſt. Var. cap. 11. refert eum purpureâ veſte uſum fuiſſe, caput aureâ coronâ redimire ſolitum, ſcipionem geſtare aureis claviculis circundatum, calceorumque anſas ligulis aureis obſtringere, ut non immeritò ſe ἀβροδίαιτον cognominaret. Vide *Parrhaſius.*

Abron, Athenienſis, de ſacrificiis, & feſtis veterum Græcorum ſcripſit. Steph. Βάτη, δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς ὅθεν ἦν Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς, περὶ ἑορτῶν, καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Scripſit & περὶ Παρωνύμων· cujus operis idem meminit in *Argos, Athenæ*, & alibi ſæpius. Alius fuit *Abron* Phryx aut Rhodius Grammaticus, Tryphonis diſcipulus, qui Romæ Rhetoricam docuit, ſervis parentibus procreatus, ut ex Hermippo tradit Suidas. Alius quoque *Abro* Lycurgi fil. de quo Plut. in X. Orat. Alius item *Abro* Dexippi hoſpes apud eundem in Eroticis.

Abron, Argivus quidam vitæ perditiſſimæ, ſolutiſſimæ, luxurioſiſſimæ; unde Proverb. *Abronis vita*, apud Eraſmum ex Zenodoto. Eſt & *Abro* quidam de quo Plin. 35. 10. *Mirantur*, inquit, *Abronem Samii*, inter opera Apellis numeratur.

Abronicus, nobilis Athenienſis fuit, Lyſiclis fil. cujus fideli, ſtrenuâque operâ uſus eſt Themiſtocles in bello Perſico, & in legatione apud Lacedæmonios. Herod. lib. 8. Thucyd. lib. 1.

Abrotonum, Themiſtoclis Mater, Plut. in Them. Æliano *Abrotonus* vocatur. Locus eſt Var. Hiſt. 12. 43. ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀβρότονος.

Abſalom, Latine *pater pacis, conſummationis*, vel *retributionis*, ſive *patris pax, conſummatio*, vel *retributio*; filius Davidis ex Maachâ, filiâ Talmai regis Geſhur, Iſraelitarum ſui temporis formoſiſſimus: fratres ſuos, filios Regios, ad convivium invitat, fratremque Amnonem, propter ſtupratam ſororem ſuam incautum inter vina obtruncat; hinc majora auſus, patrem & regno, & vitâ ſpoliare conatur: prælio autem cum paternis ducibus commiſſo, terga dare compellitur, ramiſque quercûs cæſarie involutus, & capite adhærens, tribus haſtilibus à Joabo perfoditur. Corpus ejus in foveam projectum, lapidibus ſuperinjectis tegitur; carenſque liberis nullam ſui reliquit memoriam, præter columnam à ſuo nomine dictam, quam ſibi vivens in agro ipſe erexerat. 2 Sam. 18. Fuit etiam *Abſalom* pater Mattathiæ & Jonathan, Macc. 1.

Abſyrtus, Æetæ, regis Colchorum, & Hypſeæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem ſoror ejus Medea cum Jaſone diſcedens, membratim diſcerptum, circumquaque disjecit, ut ſequentem ſe patrem in colligendis oſſibus occupatum moraretur, ne eam in fugâ retraheret, unde locus ille dictus eſt *Tomos*, i. e. *diſſectio*, & fluvius juxta quem, id fecit *Abſyrtus* vocatus. Sunt tamen qui *Abſyrtum* non ex eâdem matre cum Medeâ, ſed ex Idyiâ, Oceani filiâ natum tradunt. Alii non à ſorore diſcerptum volunt, ſed per Iſtrum flu. cum fugientibus in Illyriam perveniſſe. Fuit inſuper *Abſyrtus*, (teſte Suidâ) Nicomedienſis miles quidam, qui cùm ſub Conſtantino ad Iſtrum militaret, librum utiliſſimum ſcripſit de medicandis equis, & de curâ animalium.

Acacius, Alexandrinus, dux belli ſub Adriano, propter confeſſionem Chriſti de nuce arbore ſuſpenſus eſt. Hiſt. Tripart. 5. 11. Alius etiam hoc nomine martyr, ſub Decio Imperatore.

Acacius, Epiſcopus Cæſareæ in Paleſtinâ, Arrianis favit in Synodo Seleucianâ & Conſtantinopolitanâ. Hiſt. Trip. 5. 34, 35, 36. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 249.

Acacius, Patriarcha Conſtantinopolitanus, vir imprimis pius, & Leoni Imperatori gratiſſimus. Suid. Item Rhetor inſignis qui Libanii & Juliani temporibus floruit. Idem.

Acacius, Epiſcopus quidam, Eccleſiæ ſupellectilem argenteam, aureamque divendit; & milites Perſas fame prope enectos, non tantum refecit, ſuſtentavitque, ſed redemptos ad regem ſuum remiſit. Socrates Hiſt. Eccleſ. 7. 21.

Acaſtus, Peliæ Theſſalorum regis fil. venator ſagittis clarus. Ovid Metam. 8.

——*Jaculoque inſignis Acaſtus.*

Uxorem Cretheidem, ſive Hippolyten duxit, quæ cùm Peleum amaret, neque ille contrà hujus amori obſequi vellet, ultrò eum de ſtupri appellatione apud virum accuſavit. Itaque Acaſtus, Peleo ceu venationis causâ in ſaltum Pelei montis abducto, ibique omnibus armis ſpoliato, feris lacerandum præbuit. Verùm Chiron, ſive is Mercurius fuit, interveniens, acceptâ Vulcani machærâ, Peleum liberavit: qui poſtea domum reverſus Acaſtum cum uxore interfecit, Hor. 3. Od. 7.

Narrat penè datum Pelea Tartaro,
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Vide Pindarum Nem. carm. quarto, & quinto.

Ovid. Met. 11.——*Magnetas adit vagus exul, & illic*
Sumit ab Æmonio purgamina cædis Acaſto.

Et Faſtorum 2. *Actoriden Peleus, ipſum quoque Pelea Phoci*
Cæde per Æmonias ſolvit Acaſtus aquas.

Acca Laurentia, Fauſtuli regis paſtoris uxor, quæ Romulum, & Remum lactavit, & maternâ ſolertiâ gubernavit. Hæc vocata eſt *Lupa*, eo quòd nobile ſcortum fuit; tales enim ob avaritiam, *lupæ* nuncupantur. Servius. Agellius, lib. 6. cap. 7. *Acca Laurentia corpus in vulgus dabat, pecuniamque emeruerat ex eo quæſtu uberem. Ea, teſtamento (ut in Antiatis hiſtoriâ ſcriptum eſt) Romulum regem, ut alii, pop. Rom. bonis ſuis hæredem fecit. Ob id meritum à Flamine Quirinali ſacrificium ei publicè fit, & dies è nomine ejus in Faſtos additus.* Vide Voſſ. de Idol. lib. 1. cap. 12.

Accius Navius, Vide *Navius.*

Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, *duriuſculus* Ciceroni ad Atticum, & Licinio *ſcriptor ferreus* appellatur, quòd dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem ſe præſtiterit. Quintilianus pro ſuo candore, id vitii in tempora rejicit. Tanti eum fecit Brutus, ut ejus verſibus, & templa & monumenta ornaverit, eoque ſimulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtaturâ poſuerit, cum alioqui puſillus fuerit.

Accius, Piſaurienſis, cujus accuſationi Cicero pro Cluentio reſpondit, quemque in Oratore ſuo inter claros Oratores refert: fuit alius *Accius* Navius, vel Nævius, cujus idem Cic. in Divinat. meminit. Vide *Actius.*

Accius Tullius, Volſcorum princeps, Romanis ſemper infeſtus, quibus, Coriolano adjuvante, bellum intulit. Livius; & Plut. in Coriolano.

Acco, mulier jam decrepita, cùm faciem, (quam ad ſpeculum explorabat) ſenio deformatam conſpiceret, animi ægritudine in inſaniam lapſa eſt: Cæl. Rhod. 16. 2. Inde *Acciſſare* veteres dixerunt pro ineptire, delirare, vel inſanire. Utrumque tractum eſt à moribus Accûs aniculæ, adeo ineptæ, atque deliræ, ut & cum imagine ſuâ in ſpeculo redditâ, tanquam cum alterâ muliere colloqueretur, & veſtes nondum pertextas à telâ detrahere ſoleret, atque induere. Hinc manavit Proverbium ἐπὶ τοῖς ὅπλοις Ἀκκίζεσθαι· in eum qui ſibi placet, ſeſeque quaſi in armis contemplatur. Illud etiam in moribus peculiare habuit prædicta mulier, ut recuſaret quod maximè cupiebat. Unde ab ejus quoque nomine *Acciſmum* dictum volunt, fictam ſc. diſſimulationem. Cicero 2. ad Atticum. *Hoc opinor, certi ſumus, periiſſe omnia; quid enim* ἀκκιζόμεθα *tam diu*; hoc eſt; quid *diſſimulamus.* De hoc adagio vide Lucianum & Olympiodorum. Terriculamenti cujuſdam nomen eſt Plutarcho, cujus metu matres ſolent puellos in officio continere, & à peccando deterrere. Heſychius; Ἀκκίζειν γυναικίζεσθαι, θρυπτικεύεσθαι, μωραίνειν. Idem: Ἀκκώ, παράμωρος· λέγεται δὲ παιδίοις καὶ μωροῖς.

Accurſius, Florentinus, nobilis Juriſperitus, primus totum Jus Gloſſis illuſtravit. Geſner. *Vir magni ingenii, & ſingularis induſtriæ* dicitur Boxhornio, in Monum. Illuſtr. Vir. Profeſſus eſt Bononiæ A. D. 1230. ubi etiam ſepultus eſt Tanta eſt ejus autoritas, ut ex ejus ſententia cauſa judicanda ſit, quoties inſignis aliquis interpres ei adhæret. *Dr. Duck* de Auth. Jur. Civ. Rom. l. 1. c. 8.

Acephali, Hæretici quidam ſic dicti. Nullus eorum author invenitur. Hi duarum in CHRISTO ſubſtantiarum proprietatem negant, & unam in ejus perſona prædicant naturam. Circa A. D. 500. Niceph. l. 18. c. 45.

Acerſecomes. Apollinis epitheton. Sed Juvenalis ea voce utitur pro catamito, ſive puero uſurario. Sat. 8.

——*Si nemo tribunal*
Vendat Acerſecomes.

Conflatur ex α priv. & κείρω ſive Dorico ejus futuro κέρσω, ut κυρίως intonſum notet.

Unde Horat. *Intonſoſque agitaret Apollinis aura capillos.*

Et alibi. *Intonſum pueri dicite Cynthium.*

Aceſander, Cyrenaicæ hiſt. conditor, cujus primum lib. citat Apollonii Interpres in lib. 4. Quædam etiam de Batto Cyrenarum conditore ex hoc Aceſandri opere refert Pindari Schol. initio Od. 4. Pyth. & aliquanto poſt, ejuſdem verba adducit de Eurypyli genere. Voſſius.

Aceſias, medicus imperitus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit; unde proverb. *Aceſias medicatus eſt.* Eraſmus.

Aceſius Patarenſis, nobilis artifex, qui primus unà cum Helicone Caryſtio, peplum Palladis Poliadis contexuiſſe fertur. Unde proverb. *Aceſii & Heliconis opera*: de iis quæ ſingulari artificio confecta videntur. Eraſmus.

Aceſodorus, Megalopolita, *de urbibus* ſcripſit, teſte Steph. in Μεγάλη πόλις. Niſi forte Aceſtodorus ibi legendum, de quo infra.

Aceſſæus, nauta quidam, qui propter ignaviam ita prorogare ſolebat navigationem, ut ſe diceret Lunam magis opportunam expectare. Unde proverb. Aceſſæi Luna, in comperendinatores. Eraſm.

Aceſtes, filius Criniſi, fluminis Siciliæ, ex Egeſtâ Trojanâ muliere. Virg. l. 5.

Occur-

——— *Occurrit Aceſtes*
Horridus in jaculis, & pelle Lybyſtidis urſæ;
Troia Crinīſo conceptum flumine mater
Quem genuit, veterum non immemor ille parentum.

Hic, jam ſenex, primo Anchiſem & Æneam Italiam petentes hoſpitio ſuſcepit, & mortuum Anchiſem unà cum Ænea in Eryce monte Siciliæ ſepelivit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Æneam, quo illum venti impulerant, ſuſcepit, ubi Æneas conditâ invalidis ſociis civitate, Aceſtam eam vocavit. Servius in illud Æn.

Trojanoque à ſanguine clarus Aceſtes,

Rem fuſe explicat his verbis. Cum Laomedon promiſſam murorum mercedem, Neptuno, & Apollini denegaſſet; Neptunus iratus, Trojæ immiſit cetos, qui eam vaſtarent. Unde Apollo conſultus, cum & ipſe iraſceretur, contraria reſpondit, dicens objiciendas nobiles puellas belluis. Quod cùm fieret, timens Hippotes quidam nobilis filiæ Segeſtæ, cùm Laomedontis regis Heſiona, jam orta ſeditione, eſſet religata, impoſitam eam navi, miſit quò ſors tuliſſet. Hæc ad Siciliam delata, à Criniſo fluvio, in urſum vel canem converſo compreſſa, edidit Aceſtem, qui ex matris nomine civitatem Trojanis condidit, quæ hodiè *Segeſta* nominatur. Virg. lib. 5.

Famaque finitimos, & clari nomen Aceſtis
Excierant. ———

Idem ibidem. *Eſt tibi Dardanius divinæ ſtirpis Aceſtes.*
Et eopſe libro. *Hic gravis Entellum dictis caſtigat Aceſtes.*
Ubi Servius. *Gravis ætate, vel moribus*, Ideoque inter ſenes numeratus ab eodem.

Cætera Trinacriis pubes ſenioris Aceſtæ
Fertur equis. ——— ———

Meminit ejuſdem. Ovid. Met. 14.

Ad ſedes Erycis, fidumque relatus Aceſten,
Sacrificat. ———

Et Silius l. 14. *Miſcuerant Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,*
Trojanuſque Helymus. ———

Aceſtium, nomen mulieris, de qua Pauſanias in Atticis: Aceſtium, inquit, Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus eſt, filia fuit. Huic ad Leontem uſque atavum, omnes gentiles, Cereris miniſtros, quaſſantes facem, dum viveret, videre contigit. Nam primùm, in eo videt Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem conjugem, eoque mortuo Theophraſtum filium. Hæc illius fortuna commemoratur.

Aceſtodorus, hiſtoricus, citatur à Plut. in Themiſt. ubi ex eo refert, Xerxen, ante pugnam Salaminiam, claſſem & aciem ſpeculatum fuiſſe, in Megaridis confinio, ſuper colles quos *Cerata* appellant. Meminit & Etymologus in Δωδωναῖ@.

Aceſtor, de Cyrenarum urbe opus conſcripſit. Citatur ab Apollonii ſcholiaſte, Argonaut. 2.

Aceſtorides, quatuor vulgavit libros *de quâque urbe fabularum*, quibus multa quidem vera retulit, ſed multa etiam fabuloſa adſperſit, & propterea, ut calumniam effugeret μυθικὰ ipſe inſcripſit: ſimul ut titulo jucunditatem operis indicaret. Auctor Photius Tmemate 198. Proſâ ſcripſiſſe, interque alia, quædam de monſtroſa hominum quorundam forma in India, teſtis eſt Tzetzes Chil. 7. hiſt. 144.

Aceſtorides, Archon apud Athenienſes An. Mundi 3460. Fuit etiam *Aceſtorides* Corinthius Syracuſarum Imperator: de quo Diod. Sic. lib. 19.

Acetes, Evandri armiger. Virg. lib. 11.

Corpus ubi exanimi poſitum Pallantis Acetes
Servabat ſenior, qui Parrhaſio Evandro
Armiger ante fuit. ———

Achab, Iſraelitarum rex ſeptimus. Regnavit annis 22. Impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperavit, Jezabel filiam Ethbaal duxit uxorem, in bello adverſus Benhadad occiſus eſt, an. mundi 3027. Item alius ejuſdem nominis Pſeudo-propheta, tempore regis Zedechiæ Jer. 29.

Achæa, Ceres cognominata eſt, Suida teſte, ab eo luctu & anxietate i. e. ἄχους, quem habuit dum Proſerpinam quæreret. Plut. lib. de Iſ. & Oſ. Bœotii, inquit, Achææ Cereris ædes movent, eamque feſtivitatem ἐπαχθῆ nominant, à queſtu videlicet, & gemitu deæ ob filiæ Proſerpinæ raptum.

Achæa, Pallas dicta, cujus templum, referente Ariſtotele Lib. de mirab. in Italia, apud Daunios Apuliæ populos fuit. In quo antiquitus fuiſſe tradit cùm alia, tum ſecures & enſes, cæteraque Diomedis, ejuſque ſociorum arma. Hujus templi cuſtodes canes fuiſſe perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agreſtes & feri.

Achæmenes, rex Perſarum. Hor. Carm. 2. od. 12.

Num tu quæ tenuit dives Achæmenes,
Permutare velis crine Lycimniæ?

Amm. Marcellinus lib. 19. reddit, *rex regibus imperans.* De Sapore verba faciens. Perſis Saporem, & Achæmenem appellantibus, & Artaxerxem, quod *rex regibus imperans*, & *bellorum victor*, interpretatur.

Achæmenides, unus ex ſociis Ulyſſis Æn. 3.

Sum patria ex Ithacâ, comes infelicis Ulyſſis:
Nomine Achæmenides. ———

Qui fugientibus Græcis cæteris cum Ulyſſe, apud Cyclopas derelictus eſt, poſtea tamen Æneæ ad eundem locum naviganti comes factus, Cyclopum manus effugit. Nannius lib. 7. Miſcellan. legendum contendit *Agamenides*, quaſi ſic dictus eſſet ab eventu, quod nimirum diu manſerit in ſpelunca Polyphemi. Ad quod Maro ipſe videatur alludere, loco prædicto.

Hic me dum trepidi ad crudelia limina linquunt
Immemores ſocii, vaſto Cyclopis in antro
Deſeruere. ———

Achæus, Eretrius poeta tragicus, paulò junior Sophocle. Flor. Olymp. 82. Pythodori, & Pythoridis filius, qui cum 43. vel ſec. alios, 30. vel 24. fecerit fabulas, ſemel duntaxat vicit. Inter alias, ejus eſt Κύκν@, nam ſic apud Athen. pro Κύκλ@ ſcribi debere, obſervatum Turnebo & Caſaubono. Ejuſdem Μοῖρα, Athenæo lib. 7. Fuit & alter *Achæus*, Syracuſanus junior, qui & ipſe Tragœdias decem ſcriptitavit. Suidas. *Achæi* quoque hiſtorici meminit Pindari ſchol. in od. 7. Olymp. Videndum autem an idem ſit Ἀχαιὸς, quem cum Pherecyde jungit Arati Schol. quo loco de Hyadibus tractat, atque *Achæum* 4 Hyadas ſtatuiſſe ait. At alius puto Ἀρχαῖ@, cujus hiſtoricum opus celebrat Nicandri Schol. in Theriaca. Niſi magis placet, alterutro loco eſſe librarii vitio peccatum.

Achæus, Zuthi fil. homicidio per imprudentiam perpetrato, in Laconiam profugit, & effecit, ut qui ibi habitabant Achæi dicerentur. Strabo, lib. 8.

Achan, Iſraelita, crimine Anathematis convictus ac damnatus, ab omni pop. lapidibus obrutus fuit, & omnia quæ illius erant, igne conſumpta fuere. Congregatus fuit ſuper eum magnus lapidum acervus, vccatumque eſt nomen illius loci, *vallis Achor.* Joſ. 7. Prudentius in Pſychomachia.

Viderat & Jericho propria inter funera quantum
Poſſet noſtra manus, quum victor concidit Achan
Cædibus inſignis, murali & ſtrage ſuperbus,
Succubuit capto victis ex hoſtibus auro,
Dum vectis inſigne legens anathema favillis
Mœſta ruinarum ſpolia inſatiabilis hauſit.

Acharnis, vir ſenatorius atque militaris, qui Mario occurrens & non ſalutatus, à Marianis occiditur. Signum in ſuis dederat Marius, ut omnes à quibus ſalutatus non reſpondiſſet, reſalutaretque necarent. Plut. de quo Lucanus l. 2.

——— *Spes una ſalutis*
Oſcula pollutæ fixiſſe trementia dextræ.

Achelous, fil. Oceani & Terræ, ſeu Tethyos, ut habet Servius, vel, ut Theodontius vult, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certavit pro Deianira, Oenei Calydoniæ regis filia. Sed videns Herculem fortiorem, ſe vertit primò in Serpentem, deinde in Taurum, cui Hercules amputavit cornu quod Copiæ, comiti Fortunæ datum eſt. Sed poſtea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit. Tandem ab Hercule victus, ſe in ſui nominis fluvium, gemino cornu inſignitum occultavit, Ovid. Met. 9.

——— *Vultus Achelous agreſtes*
Et lacerum cornu mediis caput abdit in undis.

Idem Epiſt. 9. *Cornua flens legit rapidis Achelous in undis,*
Truncaque limosâ tempora merſit aquâ.

Et Ep. 15. *Ut ferus Alcides Acheloia cornua fregit,*
Dum petit amplexus Deianira tuos.

Statius Theb. 4. ——— *Herculeâ turpatus gymnade vultus*
Amnis, adhuc imis vix truncum attollere frontem
Auſus aquis, glaucoque caput ſubmerſus in antro
Mœret. Boetius Conſ. Phil. lib. 4. carm. 7.
Fronte turpatus Achelous amnis
Ora demerſit pudibunda ripis. Vide Strab. l. 10.

Propert. 2. 34.

Nam rurſus licet Ætoli referas Acheloi
Fluxerit ut magno fractus amore liquor,

Stat. 7. Theb. ——— *Acheloon utroque*
Deformem cornu vagus infamabat Acarnan.

Certè *Achelous* Græciæ fluvius, duobus locis per fines Perrhæbiorum, in Maliacum ſinum effunditur. Et hoc poetis ſolenne eſt, ut fluvios Tauris ſimiles effingerent, (Horatius. *Sic Tauriformis volvitur Aufidus*) quoniam cum impetu erumpentes, tauris ſimilem edunt gemitum, vel, ut Hellanicus ſenſit, quia terram ſulcare tanquam boves videntur, vel, ut aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob uberiora paſcua audiantur. Factus eſſe draco fingitur, quia ſinuoſo curſu deferuntur flumina. Cum idem aſſiduis aliquando imbribus non augeatur, ac placidus ſit, humanam formam ſumpſiſſe dictus eſt. Porro Hercules, ut ait Strabo, lib. 10. Oeneo affinitate conjunctus, & in omnes mortales beneficus, fluvium Acheloum temerè & cum impetu regionem infeſtantem, aggeribus & aquæductibus coercuit, & extenuavit: eamque aquam in

multos

multos rivulos diductam, quæ prius regionem vaſtabat, utiliſſimam reddidit. Inde dictus eſt illi fluvio taurinum cornu defregiſſe, & pro illo rerum copiam, ſeu Amaltheæ cornu accepiſſe; fluvius igitur paulatim exiccatus, eo facto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta eſt, & prudentiam ad infinita incommoda & pericula avertenda, neceſſariam & perutilem eſſe demonſtrat.

Achemon, qui & *Achmon*, unus Cecropum, qui unà cum fratre Baſalo, nullo non injuriarum genere in obvium quemque debacchabatur. Hiſce mater erat *Sennonis* nomine, mulier fatidica, quæ filios cavere juſſit ne quando in Melampygum inciderent. Evenit autem ut Hercules aliquando ſub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Acceſſerunt Cecropes fratres, & Herculem dormientem ipſius armis aggredi tentarunt. At ille protinus inſidias ſentiens, correptos, ac vinctos de clavâ à tergo ſuſpendit, leporum more, atque ad eum modum geſtabat. Capitibus itaque pendentes deorſum demiſſis, poſticum Herculis nigris pilis horridum, atque hiſpidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hâc de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimul ac audivit Hercules, cognomine delectatus, & in riſum ſolutus, vinculis eos liberatos dimiſit. Eraſmus in proverbio *Ne in Melampygum incidas.* Meminerunt hujus fabulæ Suidas & Nazianzenus.

Acherius, orator tempore Auguſti Cæſaris, cui tanta orationis celeritas fuit, ut & vitium fieret, & bracteata Cæſaris Auguſti ſententia ad id circumferatur, *Acherius noſter ſufflaminandus eſt.* Is cum libertinum reum defenderet, quod patroni concubinus fuiſſet, dixit, Impudicitia in ingenuo crimen eſt, in ſervo neceſſitas, in liberto officium. Rhod. 15. 11.

Achero, Heſych, Ἀχερὼ καὶ Ὦπις, καὶ Ἕλλη καὶ Γῆρυς, καὶ Γῆ καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτή.

Acheron, filius Cereris abſque patre, quem cum in abdito Cretæ ſpecu peperiſſet (is autem lucem aſpicere non auderet) ad inferos deduxit; ibi autem fluvius amariſſimus, qui primus excipit mortuorum animas, effectus eſt. Alii Titanis, & Terræ filium faciunt, & ob id à Jove ad inferos dejectum volunt, quod ſitientibus Titanibus aquas præbuiſſet. *Acheron* autem (i. e. *gaudio carens*) fluvius, fingitur excipere defunctorum animas: quia cùm morituri ſunt homines, ſubtriſtis quidam torpor mentem animumque ita labefactat, ut propinqua mors eſſe facile ſentiatur. Tunc enim Conſcientia, rerumque geſtarum memoria animum perturbat, quæ palus eſt omnibus primùm trajicienda, ut fabuloſè fingitur à poetis; neque enim poteſt in hâc præteritæ vitæ inveſtigatione animus non magnopere commoveri. Cereris autem, ſive Terræ filius hic flu. dicitur, quoniam univerſa animi moleſtia & perturbatio, aut ex acquirendarum, aut ſervandarum divitiarum ſtudio naſcatur. Hic flu. potum Titanibus adverſus Jovem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes adverſus Dei mandata inſurgunt, quas ſi animus diutius aluerit, à ſanctâ Dei lege deſciſcit, & in brutorum naturam delabitur. Præterea dicitur eſſe guſtûs inſuaviſſimi, quoniam vitæ noſtræ ratio & recordatio, ſi diligenter perpendantur, multas habet inſuavitates. Plura legat Mythologiæ ſtudioſus apud Lil. Gyraldum, & Nat. Comitem.

Achillæus, Zenobiæ parens, in cujus gratiam Palmyreni præfectum, & milites præſidiarios Aureliani occiderant. Propter ſeditiones in Ægypto excitatas, feris expoſitus, & ab iis dilaniatus eſt. Vopiſcus. Pomp. Lætus. *Achillæus* fil. Domicillæ, Eunuchus ſub Domitiano, Tarracinæ decollatus eſt.

Achillas, initio lector ſcholæ Eccleſiæ Alexandrinæ. Euſeb. lib. 7. cap. ult. dein Epiſcopus, ejuſdem Eccleſiæ, Arium, qui Melotii hæreſin amplexus, à Petro priore Epiſcopo ex Eccleſiâ pulſus erat, denuo recepit, ut officio diaconi fungeretur. Mortuo Achillâ, cùm in petitione Epiſcopatûs Alexander Ario preferretur, Arius dolore repulſæ motus, hæreſin Arianam ſparſit. Trip. Hiſt. lib. 1. c. 12.

Achillas, Ptolemæi exercitûs ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeii. Plut. in Pomp. Luc. lib. 8.

——— *Sceleri delectus Achillas.*

Achilles, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantem mater Stygiis undis immerſit: quamobrem invulnerabilis toto corpore factus eſt, præterquam in eâ pedis parte quâ comprehenſus ab ipſâ fuerat dum ablueretur. Traditus eſt educandus Chironi Theſſalo, ſub quo bellicis artibus, ac Muſices exercitio proficeret. Stat. Achil. lib. 1.

Quo rapis ingentem magni Chironis alumnum?

Juven. Sat. 7.—*Metuens virgæ jam grandis Achilles*
Cantabat patriis in montibus. Et cui non tunc
Eliceret riſum citharœdi cauda Magiſtri?

Quod autem dixit *metuens virgæ*, idem ante illum cecinit Ovid. 1. de Arte.

Qui toties ſocios, toties perterruit hoſtes,
Dicitur annoſum pertimuiſſe ſenem.
Quas Hector ſenſurus erat, poſcente magiſtro
Verberibus juſſas præbuit ille manus.

Per *patrios* autem *montes*, Pelion intellexit Satyricus. Is enim mons Theſſaliæ, & illic nutritus Thetidis filius. Ita enim mater ipſa apud Stat.

——— *Quid enim cunabula parva*
Pelion, & torvi commiſimus antra magiſtri?

Hunc autem cùm mater ex oraculo didiciſſet in expeditione Trojanâ periturum, ſi eo cum cæteris ducibus proficiſceretur, jam adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: ubi cum aliquandiu delituiſſet, Deidamiam regis filiam vitiavit, ex quâ Pyrrhum ſuſcepit. Ovid. Met. 13.

Præſcia venturi genetrix Nereia leti
Diſſimulat cultu natum, & deceperat omnes,
In quibus Ajacem, ſumptæ fallacia veſtis.

Hor. Carm. 1. Od. 8.——*Quid latet? ut marinæ*
Filium dicunt Thetidis ſub lacrymoſa Trojæ
Funera: ne virilis
Cultus in cædem, & Lycias proriperet catervas.

Poſtremo tamen ab Ulyſſe aſtu compertus, ad bellum ductus eſt. Troja enim abſente Achille expugnari non potuit. Arma, quæ nullâ humanâ vi penetrari poſſent, à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata ſunt. Porro, in bello poſt multas res præclariſſimè geſtas, adeo ob ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida indignatus eſt, ut aliquandiu bello abſtinuerit, neque ullis precibus reduci potuerit. Verùm Patrocli amici conjunctiſſimi morte permotus, denuo ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum, & currui alligatum, ter circum urbis muros raptavit (& hæc omnia in Patrocli ultionem) ac demum Priamo corpus vendidit. Virgil. Æn. 1.

Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros,
Exanimumque auro corpus vendebat Achilles, Meminit

Propert. 2. 8. *Fortem illum Æmoniis Hectora traxit equis.*
Ovid. Amorum. 2. 1. *Raptus & Æmoniis flebilis Hector equis.*
Claud. lib. 1. in Stiliconem.

——*Tractuſque rotis ultricibus Hector*
Irato vindicta fuit, vel quæſtus Achilli.

Ubi benè *irato*. Horat.

Scriptor honoratum ſi forte reponis Achillem,
Impiger, iracundus, inexorabilis, acer,
Jura neget ſibi nata, nihil non arroget armis.

Idem in Odis: *Pelidæ ſtomachum cedere neſcii.*
Et alibi: *Iratus Graiis quantum nocuiſſet Achilles.*
Vetus Poeta apud Tullium Tuſcul. 1.

Vidi, videre quod me paſſa ægerrimè,
Hectorem curru quadrijugo raptarier.

De redemptione cadaveris Hectorei Tragœdiam ſcripſit Ennius, quam *Hectoris Luſtra*, ſive *Lytra* inſcripſit, quæ ſic dicta à luendo, i. e. ſolvendo pretio, cujus rei argumentum tractaſſe adoleſcentem Lucanum ex Statio apparet in Silvis.

Ac primum teneris adhuc in annis
Ludes Hectora Theſſaloſque currus,
Et ſupplex Priami potentis aurum.

Magno pretio redemptum eſſe innuunt Homeri ἀπερείσι᾽, ἄποινα. hoc eſt infinita redemptionis pretia. Cedrenus ait portata à Priamo ad redimendum Hectorem χρυσόντε, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐσθῆτα πολυτελῆ. *aurum, argentum, pretioſam veſtem.* Inde Hor. lib. 1. Od. 10. de hâc re loquens, *dives Priamus*, iniquè à Scaligero laceratus, Caſſiodorus.

Priamus quanto pretio ſepeliendum Hectorem redemit.

Diſſidit tamen Plut. nam orat. 2. de Fort. Alex. ὁ μὲν γὰρ (loquitur de Achille) χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορος νεκρὸν ἀπελύτρωσεν. h. e. *hic autem parvo pretio cadaver Hectoris redemptum reddidit.* Et ſane Virgil. Achillem in hâc ipsâ re ob manſuetudinem laudat. Æn. 2.

At non ille ſatum quo te mentiris Achilles
Talis in hoſte fuit Priamo: ſed jura fidemus
Supplicis erubuit, corpuſque exangue ſepulcro
Reddidit Hectoreum, meque in mea regna remiſit.

Quin & Iris Homerica ad ipſum Priamum Iliad. ω.

Οὔτε γάρ ἐστ᾽ ἄφρων, οὔτ᾽ ἄσκοπος, οὔτ᾽ ἀλιτήμων
Ἀλλὰ μάλ᾽ ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

Et ipſemet Achilles apud Euripidem, Iphigen. in Aulide ait ſe à Chirone didiciſſe τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν, utpote qui educatus eſſet in domo ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου, ac demum ait præferre ſe ἐλευθέραν φύσιν. Philoſtratus in Heroicis vocat illum ἥδιω *ſuaviorem*, ac δημοτικώτατον ἡρώων. Idem de eodem: ὁ δὲ ἔπραξε μὲν οὐδὲν ἀγεννὲς οὐδὲ εἶπεν. Idem in vitâ Apollonii l. 4. c. 5. comitatem ejus prædicat. Occiſus fuit à Paride dum conjugium Polyxenæ ſperaret, & in Sigæo ſepultus. Plin. 4. 12. Tantæ fortitudinis fuiſſe fertur ut (teſte Gellio) inſigni fortitudine duces *Achilles* appellentur, & argentum vocetur *Achilleum*, quod ſit inſuperabile. Mythologi *Achillem* imperatoris præſtantiſſimi effigiem eſſe demonſtrant, fortes autem viri voluptatum illecebris, potius quam vi externâ ſæpiſſimè obruuntur. *Achillem* ſcribit Euphorion videri nuncupatum,

cupatum, quod non chilo, i. e, Cerealibus cibis primum ſit connutritus, verum ex infantiâ, medullis animalium, mox & carnibus venatu comparatis. Verſus Euphorionis hi ſunt, quemadmodum citantur ab Etymologo:

Ἐς Φθίην χλοῖο κατῆιε πάμπαν ἄπαστος·
Τοὔνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο.

Sunt qui, Euſt. tradente, dici *Achillem* opinentur quod bello victis triſtitiam immitteret. Alii quòd Ilienſes mœrore confecerit. Non deſunt qui ab ἄχος *dolor*, & λύω *ſolvo* nuncupatum eum contendant, quia medicus fuit. Sed hæe trita forſan, & ridicula. Illud autem non perinde vulgatum, alios comminiſci Thetidem interdiu filium ambroſiâ ungere ſolitam, & noctu ſub igne occultare, quò quicquid in eo mortale foret, eximeret, donec à Peleo deprehenſa, irata ſe ſubduxit. Apollonius 4. Argonaut. verſ. 869.

Ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιεν
Νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ πυρός. ἤματα δ' αὖτε
Ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
Ἀθάνατος, καὶ οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ εὐνῆς ἀναπάλμενος εἰσενόησε
Παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός. ἧκε δ' ἀϋτὴν
Σμερδαλέην ἐσιδὼν μέγα νήπιος, ἡ δ' ἀΐουσα
Τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα.

Dictus hinc fuit *P yroſous*, quaſi ab igne ſervatus, & poſtea *Achilles*, ab exuſto labro, quod dum lingeret infans, ambroſiâ non fuiſſe perunctum fingitur. Agameſtor Thetidis Epithalamio;

Παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε Πυρίσσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα
Πηλεὺς κίκλησκε χείλεος εἵνεκά μιν.
Κείμενον εἰνὶ κόνει σποδιῇ ἐπὶ πῦρ ἀπάμερσε
Χεῖλος αἰθομένου ἀπροφάτως ἑτέρου.

De victu ejus, quem tener adhuc ſub Chirone ſuſcepiſſe dicitur, Statius ſub finem Achilleidis hæc tradit.

Dicor & in teneris & adhuc creſcentibus annis
Theſſalus ut rigido ſenior me monte recepit,
Non ullas ex more dapes habuiſſe, nec almis
Uberibus ſatiaſſe famem, ſed ſpiſſa leonum
Viſcera, ſemianimeſque lupæ traxiſſe medullas.

Ubi Barthius: Ingens fabula, inquit, cum utique infans pereat tale quid vel aſſuctu trahens, cum ipſe halitus leonum non ſit ſine veneno, præcipuè ad talem ætatem. Conſultior autem in hoc cæteris hanc fabulam memorantibus, Papinius, qui *medullis leonum* paſtum Achillem ſcribunt, cum vel nullæ hæ, vel admodum exiguæ ſint in oſſibus horum. Ariſt. Hiſt. An. 3. 20. Τὰ δὲ λέοντος ὀστᾶ, τὰ μὲν οὐκ ἔχει πάμπαν. Τὰ δὲ ἔχει πάμπαν μικρόν. διόπερ ἔνιοι οὐ φασὶν ὅλως ἔχειν μυελὸν τοὺς λέοντας, ὥσπερ εἴρηται πρότερον. Craſſe tamen de his cæteri, uti dictum, nam pro lacte has medullas etiam à Chirone præbitas tradiderunt. Libanius in Pſogo Achillis: Οἱ σεμνύνοντες αὐτὸν λέγουσιν ὑπὸ τροφεῖ cum Χείρωνι, μυελοὺς λεόντων ἀντὶ γάλακτος γενέσθαι οἱ τροφήν. Idem in Comparatione ejuſdem cum Ajace: Καινόν τις ἡγεῖται γεγράφθαι μυελοῖς λεόντων τὸν Ἀχιλλέα· πρὸς τοῦτον ἐρῶν, νομιμώτεραν τροφὴν τοῦ Αἴαντος. Priſcianus in Progymnaſmatis Rhetoricis ex Hermogene. *Deinde ſequitur victus, ut in Achille, qui medullis leonum paſtus eſt.* Cavit hoc, inquam, Papinius, *viſcera leonum, medullas* aliarum belluarum inducens; ſecutus Apollodorum, pari cautione uſum lib. 3. Πηλεὺς κομίζει τὸν παῖδα πρὸς Χείρωνα, ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν, ἔτρεφε σπλάγχνοις λεόντων καὶ συῶν ἀγρίων, καὶ ἄρκτων μυελοῖς, καὶ ὠνόμασεν Ἀχιλλέα, ὅτι τὰ χείλη μαστοῖς οὐ προσήνεγκε. Tertullianus de Pallio: *Naturam itaque concuſſit Lariſſæus heros in virginem mutando: ille ferarum medullis educatus, unde & nominis conſilium, quandoquidem labiis vacuerat, &c.* Hæc eruditiſſimus Barthius, quem vide ad Statii Achill. lib. 1. ver. 1.

Achilles, quidam à B. Irenæo Valentiam in Hiſpaniam miſſus, ad Evangelii prædicationem; fumo ſuffocatus eſt.

Achilles Tatius, Alexandrinus, niſi *Tatii* potius, puta filius, aut libertus dici debeat, literis conſignavit ἱστορίαν σύμμικτον, in quo multorum magni nominis virorum meminerat, teſte Suidâ; qui addit præterea ſui memoriam reliquiſſe opere Etymologico, nec non libro de Sphærâ. Hujuſce fragmentum ſupereſt, manuductio in Arati Phænomena. Meminit præterea Suidas Achillis ἐρωτικῶν: in quibus reponit Τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα. Valde hoc Amorum opus epigrammate ſuo laudat, ſive Photius Patriarcha, ſive potius Imperator Leo. Et ſane nihil Euſtathii, & Prodromi Cyri Amores, ad illos Heliodori, vel Achillis Tatii. Cum autem opus hoc conderet, fuiſſe gentilem, ea oſtendunt, quæ de puerorum amoribus ſcribit, atque alia. Tandem tamen fuiſſe Chriſtianum, atque ad Epiſcopatum etiam perveniſſe ex Suidâ diſcimus.

Acholius, hiſtoricus, magiſter admiſſionum Valeriani Imp. fuit, & ejus acta libris aliquot ſcripſit, teſte Flav. Vopiſco. Idem contexuit Alex. Severi vitam, ut videre eſt apud Lampridium. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. l. 2. c. 4.

Acidalia, Veneris Epitheton; vel quia injicit curas, quas Græci (inquit Servius) ἀκίδας vocant, vel certè à fonte *Acidalio*, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ urbe, in quo ſe Gratiæ lavant, quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt. Virgil. Æn. 1.

——— *At memor ille*
Matris Acidaliæ. ———

Acilia, gens plebeia Romæ fuit, à Trojanis oriunda; teſte Herodiano. Hanc v. gentem abjectam fuiſſe & obſcuram inde apparet, quòd poſtremo omnium eorum, quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adepta fuerit.

Acilius, *Acelino* nunc, teſte Fazello, flu. Siciliæ, denominatus ab *Acile* juvene quodam Siculo, qui à Polyphemo interfectus, Galateæ nymphæ amaſiæ ſuæ precibus in fontem ſui nominis à Neptuno converſus fuit.

M. Acilius Aviola, Legatus Tiberii in Galliis, quarto ipſius, & ſecundo Druſi conſulatu Gallos, rebus novis ſtudentes compeſcuit. an. U. C. 773. Tacit. lib. 3. Hic Conſularis ille quibuſdam eſſe creditur, qui in rogo revixit. Val. Max. 1. 8. quod ſi verum ſit, falſa ſint neceſſe eſt quæ ſequuntur in prioribus editionibus ſc. quique anno U. C. 806. cum Q. Aſinio Marcellino conſul fuit, quando Claudius Imp. obiit, ſaltem alius hic à priori fuerit, quia Tiberio Cæſari hoc opus dedicavit Valerius.

Acilius Aviola, curator aquarum publicarum ſub Veſpaſiano & Domitiano principibus, cui Frontinus in eo munere ſe ſucceſſiſſe ſcribit.

M. Acilius Balbus, Coſ. cum. C. Portio Catone, U. C. 639. Hoc conſulatum gerente, lacte & ſanguine pluiſſe auctor eſt Plin. 2. 56.

C. Acilius Butas, Prætorius, cum patrimonium ingens conſumpſiſſet, & paupertatem ſuam apud Tiberium fateretur, *Serius*, inquit, *ô Buta experrectus es.* Sen. Ep. 123. Meminit ibidem ut hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viveret. Locus eſt elegantiſſimus.

C. Acilius Glabrio, Quæſtor provincialis fuit, U. C. 551. item Trib. pleb. 556. Putat Voſſius eundem eſſe, cujus Annales citat Plut. in Romulo. vide eum de Hiſt. Gr. lib. 1. c. 17.

M. Acilius, C. F. L. N. Glabrio, Tribunus plebis cum Q. Minutio Thermo, U. C. 553. Prætor an. 558. Inter cives & peregrinos jus dixit, & conjurationem ſervorum, quæ Etruriam prope infeſtam reddiderat, una cum legione miſſus oppreſſit. Coſ. 562. cum P. Corn. Scip. Naſicâ, Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduum ſupplicatio decreta eſt, & ab ipſo triumphus actus, & ſpectaculo, & famâ rerum magnificus. Idem X Vir Sacrorum factus eſt an 554. Cenſuram cùm peteret, partim invidiâ nobilitatis, quod homo novus eſſet, partim Catonis, (qui competitor erat) falſo teſtimonio afflictus, à petitione deſtitit. Liv. l. 17.

M. Acilius Glabrio M. F. Duumvir, Ædem Pietatis in foro olitorio, quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnavit voverat, dedicavit, ſtatuamque auratam, omnium in Italiâ primam, patris Glabrionis poſuit, U. C. 573. De æde autem Pietatis in eo loco conſecratâ, ubi quondam mulier habitarat, quæ patrem incluſum carceri mammis ſuis clam aluerat, ob quod factum illi impunitas conceſſa, diſertius Val. Max. lib. 5. cap. 4.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris, ut putatur, filius; *legem Aciliam* tulit de pecuniis repetundis ſeveriſſimam, in qua ne comperendinari quidem reum licebat. Aſcon. Ped.

M. Acilius Glabrio, prioris filius, Prætor & Judex Cicerone Verrem accuſante. Coſ. inde poſt biennium, Ciliciam provinciam obtinuit.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris fil. avunculo Scauro repetundarum reo in judicio adfuit, ſed & ipſe bis à Cicerone in judicio capitis defenſus fuit. Proconſul Siciliæ ſub Cæſare, & legatus Cæſaris in bello civili, præfuit Orico, dum Cæſar Dyrrhachii Pompeium obſidet. Cæſ. Com. lib. 3. Meminit ejus Tullius, Ep. 13. 7. Qui eum cum legionibus in Græciam miſſum ſcribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Catone in declamatione contra Catilinam, ut ejus ſica in ſenatu deprehenſa ſit.

M. Acilius Glabrio, Coſ. ſub Domitiano U. C. 843. Collega in eo honore Ulpii Trajani. Hujus filium Domitianus interemit, quòd cum feris pugnaret, revera autem propter inviſum robur. Nam in Albano Leonem confecit.

Juvenal. Sat. 4. *Proximus ejuſdem properabat Acilius ævi,*
Cum juvene indigno quem mors tam ſæva maneret,
Et Domini gladiis jam deſignata. ———

M. Acilius Glabrio, Coſ. ſub Adriano U. C. 876. Ad hunc Conſulem ſcripta Epiſtola Hadriani Imp. citatur Pandect. 48. De accuſationibus, & reſcr. L. 12.

Anicius Acilius Glabrio, Coſ. cum Theodoſio Jun. Imp. Fuerunt & multi alii *Glabriones* ſub Impp. Pio, Commodo, Pertinace, Valeriano, Severo, Antonino, haud dubiè omnes gentis Aciliæ.

Acilius Sthenelus, de quo Plin. 14. 4. *Summam ergo adeptus eſt gloriam Acilius Sthenelus è plebe libertinâ, 60 jugerum non amplius vineis excultis in agro Nomentano, atque 400 nummûm venundatis.*

Acis, Fauni, & Simæthidis nymphæ filius pulcherrimus, paſtor Siculus, quem cum Polyphemus amaret, & ab eo ſperneretur, ab eodem ſaxo illiſus periit; cujus Galatea miſerta in fontem ſui nominis permutavit, qui in Ætnâ M. oriens in mare Siculum defertur.

Ovid. Met. 13. ——*Acis in amnem,*——*Verſus.*

Vide primam partem hujus libri.

Aciſculus, idem valet quòd *Dolabella*. Erat inter cognomina gentis Valeriæ. Nummus vetus, L. VALERIUS ACISCULUS. Meminit Fabius l. 6. c. 3. Prud. Hym. 4. περὶ στεφ.

Afra Carthago tua promet oſſa,
Ore facundo Cypriane doctor.
Corduba Aciſculum dabit, & Zoellum
Treſque Coronos.

Acmonides, Cyclops, ab ἄκμονος, h. e. *incude*, ſic dictus. Quæri video inter eruditos, utrum Saturnus, an Cœlus ſit intelligendus apud Theocr. vel potius Simmiam Rhodium, in Alis, cum ait. Λεῦσσέ με τὸν γᾶς τε βαθυστέρνου ἄνακτ᾽ Ἀκμονίδαν. Sanè Schol. ad hæc verba ſic annotavit, Ἀκμονίδαν λέγει τὸν Οὐρανόν. Non diſplicet, ſi potius intelligamus Cœli filium. Quippe Patronymicum eſt ex Ἄκμων, quo non *incus* modo notatur, ſed etiam *Cœlum*: quod ſic dicitur quaſi ἀκάμων, ſive ἄκμητος, h. e. indefeſſus. Nec enim Cœlum ſeu ſidera unquam circuitu perpetuo fatigantur. Niſi malis, ipſum Cœli patrem ſic dictum, deque naturâ ejus colligi ex naturâ Cœli; quia parentes ac liberi ejuſdem eſſe ſoleant participes naturæ, utrique ſententiæ favet Heſychius; ſic enim ille, Ἀκμονίδης, ὁ Χάρων, καὶ ὁ Οὐρανός. Ἄκμονος γὰρ παῖς. Ac continuo ſubditur, Ἀκμων, ἀπαθής, Κρόνος, Οὐρανός, ἢ σίδηρον, ἐφ᾽ οὗ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει. Vide Euſt. in Il. Σ. & Etymologum in Ἄκμηνος.

Acœtes, vir pauper, & ut indicat etymon vocabuli, *carens cubili*; cujus tenuitatem eleganter exprimit Ovid. Met. 3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acœtes,
Patria Mæonia eſt, humili de plebe parentes.
Non mihi, quæ duri colerent pater arva juvenci,
Lanigeroſve greges, non ulla armenta reliquit.
Pauper & ipſe fuit, linoque ſolebat & hamis
Decipere, & calamo ſalientes ducere piſces.
Ars illi ſua cenſus erat. Cum traderet artem,
Accipe quas habeo ſtudii ſucceſſor, & hæres
Dixit, opes: morienſque mihi nihil ille reliquit,
Præter aquas: unum hoc poſſum appellare paternum.

Aconteus, venator egregius, à *jaculando*, ut videtur, ſic dictus. Stat. Theb. 7.

——— *Donec flammatus Aconteus*
Strage virûm, cui ſueta feras proſternere virtus,
Arcas erat. ———

Sil. Ital. lib. 16.

Et cujus nunquam fugiſſe haſtilia cervi
Perrapidâ potuere fugâ, venator Aconteus.

Acontius, juvenis ex Cæa inſ. in Delum ad Dianæ ſacra profectus, amore Cydippes nobilis puellæ exarſit: ſed cum eadem potiri non poſſet, novam fraudem commentus in pomo hos verſus ſcriptitavit:

Juro tibi ſanctæ per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturam comitem ſponſamque futuram.

Hoc pomum Acontius jecit in ſinum Cydippes, quæ verſus legens imprudens juravit, & illi nubere coacta eſt. Unde illud:

Quale fuit malum, quod litera pinxit Aconti
Quâ lectâ cupido nupta puella viro eſt.

Acriſionides, Perſeus Acriſii nepos, Ovid. Met. 5.

Vertit in hunc harpen, madefactam cæde Meduſæ
Acriſionides, adigitque in pectus. ———

Acriſius, teſte Euſeb, Abantis Argivorum regis fil. & pater Danaes, amaſiæ Jovis, Virg. Æn. 7.

Et Turno, ſi prima domus repetatur origo,
Inachus, Acriſiuſque patres, mediæque Mycenæ.

Prœto fratri ſucceſſit in regno, unicamque habens fil. Danaen, in reſponſis habuit, ſe manu ejus, qui ex filiâ naſceretur moriturum; qui ad effugiendam prænunciatam mortem, filiam in quâdam turri, quæ ænea fuiſſe dicitur, ſepoſuit, ſervarique juſſit, ne quis ad eam accedere poſſet. In ejus gremium, Jupiter, verſus in aureum imbrem, ex tegulis ſe demiſit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arcâ incluſa, in mare conjecta eſt, atque à piſcatore in Apuliâ reperta; qui Danaen & fœtum maſculum, quem enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit; qui genus ejus cognoſcens & patriam, illam libenter conjugio ſibi copulavit. Filius autem ejus, cui Perſeus nomen fuit, cum excreviſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos veniens, Acriſium in ſaxum tranſmutavit, quæ quidem tranſmutatio ſecundum Euſeb. id ſignificat, quod cùm Acriſius, 12 Argivorum rex, imperaſſet annis 31, à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen occiſus, in lapidem, h. e. in frigiditatem perpetuam verſus ſit. Fuit & *Acriſius* alter, Laërtæ, patris Ulyſſis pater, & Jovis fil. dicente Ulyſſe ipſo apud Ovid. Met. 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi,
Jupiter huic.——— ———

Ubi tamen caſtigatiores codices, *Arceſius* habent.

Acron, Ceninenſium rex, quem ob raptus Virginum Sabinarum Romulus ſingulari certamine vicit, teloque trajecit, & ſpolia ejus opima Jovi Feretrio dicavit. Plut. in Rom. Etenim, inquit, *Ferire* apud Rom. erat *Vulnerare ſagittis*. De hoc Acrone vide Propert. lib. 4. Eleg. 11. cujus titulus, *Quare Jupiter Feretrius dictus.* Ab eo enim dicitur *Ceninus*.

Tempore quo portas Ceninum Acrona petentem,
Victor in everſum cuſpide fundis equum.

Item *Herculeus*, vel quia oriundus ab Hercule, vel quia Ceninenſes Herculem colebant: vel quia fortis, & bellicoſus ut Hercules. Ibidem

Acron Herculeus, Ceninâ ductor ab arce,
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Acron, Medicus Agrigentinus, Athenis unà cum Empedocle philoſophatus eſt, antiquior Hippocrate. Scripſit linguâ Doricâ, de medicinâ librum. Suidas. *Acron*, etiam nobilis Grammaticus, qui Horatium enarravit.

Actæon, fil. Ariſtæi, ex Autonoe conjuge, unde *Autonoeius heros* ab Ovidio dictus eſt. Venationi addictus, cum in Valle Gargaphie ad fontem limpidum receſſiſſet, à Dianâ nudâ conſpectâ convitiis laceſſitus eſt, atque in cervum mutatus, quem ſui ipſius canes diſcerpſerunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius. Anaximenes, inquit, qui de picturis antiquis diſſeruit, ait lib. 2. Actæonem venationem dilexiſſe, qui, cùm ad maturam perveniſſet ætatem, conſideratis venationum periculis, i. e. quaſi nudam artis ſuæ rationem videns, timidus factus eſt. Sed cum venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non depoſuit: quos inaniter paſcendo, penè omnem ſubſtantiam perdidit, & ob hanc rem à ſuis canibus devoratus eſt. Quanquam de Actæone aliter in Commentariis Apollonii lib. 4. Ipſum ſc. non Ariſtæi, ſed Meliſſi filium: nec à canibus ſuis pro cervo, ſed à Bacchi Orgia celebrantibus laniatum fuiſſe traditur. Sed receptior eſt Ovidii ſententia, ait enim,

Inſcius Actæon vidit ſine veſte Dianam,
Præda ſuis canibus non minus ille fuit.

Itemque Senecæ in Theb.

—— *Quà peragrati celer*
Per ſaxa montis jacuit Actæon ſuis
Nova præda canibus.

Ex quo ſubit illud Claudiani in Ruf.

——— *Aut ſubito mutatum Actæona cornu*
Traderet inſanis Latonia virgo moloſſis.

Etiam hoc Silianum. lib. 14.

Fama eſt cùm laceris Actæon flebile membris
Supplicium lueret ſpectatæ in fonte Dianæ,
Attonitum novitate mali fugiſſe parentem
Per freta Ariſtæum——— ——

Papinius Theb. 3.

——— *Nec quòd tibi Delia caſtos*
Prolapſum ad fontes ſpeculâ temerare profanâ
Heu dominum inſani non agnovere moloſſi.

Ubi Barthius per *ſpeculam profanam* Saxum illud intelligit cui indormire ſolebat *Actæon*, cuique inſiſtens viderit nudam Dianam. Pauſan. lib. 9. Τοῖς δὲ ἐκ Μεγάρων ἰοῦσι πηγή ἐστιν ἐν δεξιᾷ καὶ προελθοῦσιν ὀλίγον πέτρα, καλοῦσι δὲ τὴν μὲν Ἀκταίωνος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ καθεύδειν φασὶ τῇ πέτρᾳ τὸν Ἀκταίωνα ὁπότε κάμοι θηρεύων· Εἰς δὲ τὴν πηγὴν ἐνιδεῖν λέγουσιν αὐτὸν λελουμένης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ πηγῇ. Hyginus cap. 180. *Actæon paſtor Dianam lavantem ſpeculatus eſt, & eam violare voluit; ob id irata Diana fecit, ut ei cornua in capite naſcerentur, & à ſuis canibus conſumeretur.* Vide eundem cap. ſequ. Nonnus autem arbori inſidentem refert, ac totum Dianæ corpus contemplatum lib. 5. Dionyſ. cujus verſus non poſſum non apponere.

Αὐτὰρ ὅ οἱ οὐ χραίσμησε ποδῶν δρόμος, οὐδὲ φαρέτρη
Ἄρκεσεν, οὐ βελέων σκόπος ὄρθιος, οὐ δόλος ἄφης.
Ἀλλά μιν ἄλσος, μοῖρα κυνοσπάδα νεβρὸν ἀλήτην

Εὖτε

Εὖτε τανυπρέμνοιο καθήμενος ὑψόθι φηγοῦ,
Λουομένης ἐνόησεν ὅλον δέμας ἰοχεαίρης.
Θηητὴρ δ' ἀκόρητος ἀθηήτοιο θεαίνης
Ἁγνὸν ἀνυμφεύτοιο δέμας διεμέτρεε κούρης
Ἀγχιφανής· καὶ τὸν μὲν ἀνείμονος εἶδος ἀνάσσης
Ὄμματι μοιχιδίῳ δεδοκημένον, ὄμματι λοξῷ
Νηιὰς ἀκρήδεμνος ἀπόπροθεν ἔδρακε νύμφη,
Ταρβαλέη δ' ὀλόλυξεν· ἔπει δ' ἤγγειλεν ἀνάσσῃ
Ἀνδρὸς ἐρωμανέος θράσος ἄγγελον· ἠμιφανὴς δὲ
Ἄρτεμις ἁρπάξασα σὺν εἵματι κυκλάδα μίτρην,
Παρθενίῳ ζωστῆρι σαόφρονας ἔσκεπε μαζούς.

Vide quæ ſequuntur.

Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ac retrahit à benè merendo de ingratis, qui ſæpius pro acceptis beneficiis, ſimultatis cauſas aucupantur,ſeque, vel quâvis leviſſimâ de causâ iratos fingunt, ut ſic deletum appareat quicquid in eos collatum eſt. Et canibus certè ejuſmodi adulatores aptiſſimè comparantur. Monemur præterea, ne ſimus curioſi in rebus ad nos minime pertinentibus, quoniam multis pernicioſum fuit res arcanas aliorum cognoviſſe, aut principum, civitatum, ſummorumque virorum, aut Dei præcipuè, cum vel minima ſuſpicio arcanorum ejuſmodi conſcios facile poſſit opprimere. Actæonis oſſa Orchomenios olim horrendo Phantaſmate liberarunt, quod ſaxum magnum geſtans, totam regionem vaſtabat: unde accolæ Delphos profecti, acceperunt ab Oraculo, ut omnia Actæonis oſſa abſportarent, eaque ſepelirent; quo facto, illico liberati ſunt. Pauſanias. Plut. autem in Sertorio, duos ait Actæones fuiſſe, alterum à canibus, alterum ab amatoribus diſcerptum. *Cadmi nepos* dicitur Ovidio: Met. lib. 3. item *Hyantius*, ſiquidem Bœotii, unde oriundus erat, antiquitus *Hyantes* vocabantur, Plin. 4. 7. A Nonno in Dionyſiacis, κυνοσπὰς dicitur, h. e. *à canibus diſcerptus*; θρασύς, *audax*; λαγωβόλος, *lepores impetens*; φιλοσκόπελος, *amans ſcopulos*; λεοντοφόνος, *leonum occiſor*.

Actius Apollo, dicebatur variis de cauſis, imprimis tamen ab *Actio*, promont. & civit. Acarnanum celebri, Æn. 8.

Actius hæc cernens arcum tendebat Apollo
Deſuper.——————

Prop. lib. 4. Eleg. 6.

Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quod inde
Una decem vicit miſſa ſagitta rates.

Idem 2. 34. *Actia Virgilium, cuſtodis littora Phœbi,*
Cæſaris & fortes dicere poſſe rates.

Et Sil. 15.——*Phœbi vidit citus Actia templa.*

Actius Navius, augur, novaculâ cotem præcidit, ſpectante Tarquinio Priſco rege;& quo factum eſt ut à Rege,& populo, ſemper in rebus dubiis conſuleretur.

Actius, vel *Accius*, Tragœdiarum ſcriptor inter colonos Piſaurum deductus, à quo & *fundus Actianus* juxta Piſaurum dictus: in ſcribendis Tragœdiis, ſententiarum gravitate, verborum pondere, perſonarum authoritate graviſſimus, ejus meminit Horat. Serm. 1. Sat. 10.

Nil comis Tragici mutat Lucilius Acci

Idem de Art. Poeticâ——*Hic & in Acci*
Nobilibus trimetris apparet rarus, & Enni.

Actius Labeo, Poeta fuit indoctus tempore Perſii, Iliada Homeri verſibus Latinis adeò inſcitè tranſtulit & obſcure, ut nec ſua ipſe cognoſceret. Gyraldus.

Actor, comes Herculis contra Amazonas, in quo bello vulneratus, cùm retro domum abire vellet, in itinere mortuus eſt. Item Aſtyoches pater. Hom. Il. 2. Alter fuit, Auruncus. Virg. 12. Æn.

Validam vi corripit haſtam
Actoris Aurunci ſpolium.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris. Is enim ex Æginâ quam ei Jupiter à ſe vitiatam, uxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relictâ Æginâ, Opuntem in Locris ſe contulit, & ibi Patroclum genuit. Met. 13.

Reppulit Actorides ſub imagine tutus Achillis
Troas ab arſuris ſub defenſore carinis.

Actorius Naſo, Hiſtoricus Romanus, memoratur Suetonio lib. 1. cap. 9. Suſpicatur Voſſius eum vixiſſe Julii Cæſaris temporibus, vel ſummùm Auguſti, ac Tiberii.

Actuarius, Medicus Græcus, quem inter Medicos incertæ ætatis collocat Voſſius, de Philoſoph. cap. 13.

Acuſilaus, Athenienſis Rhetor. Galba imperante ſeſe Romam contulit, ibique ludum aperuit, tanto cum ſucceſſu, ut moriens Athenienſibus decem myriadas aureorum ex fœnore partas reliquerit. Suidas.

Acuſilaus, & Damagetus, fratres; victores in Olymp. certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conventum geſtarunt, in quem & flores conjecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. lib. 2.

Acuſilaus, hiſtoriographus Argivus, cujus teſtimonio Joſephus utitur, lib. 1. Voſſius eum de ſeptem ſapientibus egiſſe ait, lib. 4. de Hiſt. Gr. cap. 2. Verum impoſuit ei locus Clementis, qui lib. 1. Strom. de *Acuſilao*. Οἱ δὲ Ἀκουσίλαον τὸν Ἀργεῖον ἐγκατέλεξαν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς, ἄλλοι δὲ Φερεκύδην τὸν Σύρον. E quibus verbis de ſapientibus ſcripſiſſe fruſtra quis collegerit. Vixit autem περὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, teſte Dion. Halic. de Thuc. Charactere, ſive dicendi genere. Vide Jonſium de Scrip. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 3.

Adæus Mitylenæus de ſtatuariis librum reliquit Athen. lib. 13. Eſt item *Adæus* qui in libris *de affectione* ſeu *diſpoſitione* citatur ab eodem lib. 11.

Adad, Rex Edom quartus, Gen. 36. *Adad* etiam Aſſyriorum ſummus Deus habebatur, cui etiam Deam Atergatim uxorem aſſignabant, per *Adad* Solem, per Atergatim Terram ſignificantes, quod ex his duobus cuncta crederent procreari. Macrobius 1. 18. Sat.

Adagous, Heſychius, Ἀδαγοῦς, θεός τις παρὰ Φρυξί; Exiſtimet aliquis reſcribendum, Ἀδαδοῦς. Facilius ſubſcriberem, niſi exponeret θεὸς ἑρμαφρόδιτος, *Deus ſemivir*. Salmaſius θεῶς legit, quod non capio.

• *Adam*, nomen primi hominis à Deo conditi, Gen. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & fœminam appellavit. Eſt & nomen urbis, Joſ. 3. Cæterum de Adamo vide Suidam in voce Ἀδὰμ; Joſephum, Philonem Judæum.

Adam, Græcis Κρόνος, Latinis *Saturnus*. Gallis *Dis*. Germanis *Mannus*. In tribus ejus filiis trium Saturni liberorum memoria deprehenditur. Quippe *Abel* eſt *Pluto*, primus morti, & ſepulcro, i. e. inferis traditus. *Caïn* eſt *Neptunus*, habitans in terrâ *Nod*, vagus ſemper, & inſtabilis. *Seth Jupiter*, pater filiorum Dei, in cujus familiâ invocatum nomen Jehovæ. Hornius.

Adamaſtor, apud Claudianum *Damaſtor*, dici putatur, in Gigantomachiâ.

——————*Sævuſque Damaſtor,*
Ad depellendos jaculum dum quæreret hoſtes.

Sidon. Apol. *Porphyrion Pangæa rapit,Rhodopemq; Damaſtor.*

Adamiani, hæretici ab Adam nominati, cujus imitantur in Paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quod nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. Nudi itaque mares, fœminæque conveniunt; nudi lectiones audiunt; nudi celebrant ſacramenta. Hæreſis plane horrenda, à Carpocratianis invecta, & à nonnullis fanaticis (proh pudor) noſtro ſeculo renovata. Quos gentibus quæ Deum ignorant viliores merito dixeris. Siquidem optimè Ennius apud Ciceronem.

Principium flagitii eſt nudari inter cives corpora.

Et Gyges apud Herod. Muſâ primâ. Ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. h. e. *mulier exutâ tunicâ, & verecundiam pariter exuit.*

Adelphius, hiſtoricus, M. Antonino familiaris, qui ejus in Parthos expeditionem conſcripſit, in quâ & ipſe adfuit, & præfuit. Strabo lib. 11. Quanquam non diſplicet conjectura Caſauboni legentis ὁ Δέλλιος. Ita ſane eum appellant Plutarchi codices in *Antonio*. Dioni quoque ſimiliter vocatur, ex quo & prænomen ejus diſcimus, nam *Quintum Dellium* vocat. Vide quæ de eo prodidit, lib. 49. & 50. Sed M. Senecæ Suaſoriâ primâ dicitur *Deillius*, uti & L. Senecæ, lib. 1. de Clementiâ, cap. 10. quanquam ibi vulgò ſit *Duillius*. Sed *Dellius* legi debere, jamdudum Lipſio obſervatum, ad 1. Annal. Taciti. Etiam Horatii lib. 2. Ode tertia ad *Dellium* ſcripta eſt, imò in pleriſque diſerte legas *Q. Dellium*, ut illâ quæ ante ſeculum Baſileæ cum Acronis commentariis prodiit: at nimis audacter pro eo Cruquius, contra omnium codicum fidem *L. Gellium* reponit.

Adelphius, Proconſularis vir, cujus uxor fuit docta illa Proba Falconia, cujus *Virgiliani Centones* hodiè leguntur.

Adelſtanus, vel *Ethelſtanus*, Angliæ Rex, Edoardi ex concubinâ filius, regnavit annos 16. Saxonicè *gemma*, ſive *lapis pretioſus*: nam *Ethel*, ſeu *Adel* eſt *Nobilis*, Camdeno.

Adherbal, Micipſæ filius, Maſiniſſæ nepos, à Jugurthâ aliquoties victus, fruſtra Romanorum auxilio implorato, demum Cirtæ deditione factâ, excruciatus necatur. Salluſt. in Bello Jugurthino.

Adgandeſtrius, Chattorum Princeps, ad Tiberium, & Senatum Rom. literas miſit, quibus Arminii mortem promittebat, ſi patrandæ neci venenum ad ſe mitteretur, cui reſponſum eſt, *Non fraude, neque occultis, ſed palam, & armatum Pop. Romanum hoſtes ſuos ulciſci ſolere.* Quâ gloriâ æquabat ſe Tiberius priſcis Impp. qui venenum in Pyrrhum regem vetuerant, prodiderantque. Tac. 2. Annal. finem verſus.

Ades, ſive *Hades*; Græcis Inferorum Deus, quem Latini *Ditem*, & *Plutona* vocant: ita dictus ab ἀ priv. & εἰδεῖν *videre*, quòd in denſiſſimis Inferorum tenebris, nocteque profundâ perpetuò agens, nihil cernere videatur. Non enim abſque lucido aere (qui apud Inferos nullus eſt) viſio poteſt fieri. Etymologus. Ἅδης, χωρίον ἀφεγγές, σκότους αἰωνίου καὶ ζόφου πεπληρωμένον. Item *Hades* Moloſſorum Rex, cujus filiam no-

mine Coram apud Acherontem flu. conatus eſt rapere Pirithous, unde factus eſt fabulæ locus, Pirithoum ad Inferos deſcendiſſe, & uxorem Ditis Perſephonem, quæ & Cora Græcis dicitur, rapere voluiſſe. Plutarchus in *Theſeo.* Qui tamen regem hunc non *Adem* ſed *Aidoneum* vocat.

Admetus, Rex Pheræorum, pop. Theſſaliæ, cujus armenta paviſſe fertur Apollo novem annos, ob interfectos Cyclopas, divinâ poteſtate ſpoliatus. Callimachus Hymn. in Apol.

> Φοῖβον, καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξ ἔτι κείνου
> Ἐξ ὅτ' ἐπ' Ἀμφρύσῳ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
> Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

Cum autem apud Admetum ipſum perquam humaniter eſſet habitus, ad referendum patrono beneficium, impetravit à Parcis, ut cùm illarum fuſis Admeti fatalis dies volveretur, hâc lege mortem effugeret, ſi quis reperiretur, qui illius vice mortem vellet oppetere. Cum itaque dies mortis adeſſet, neque quiſquam inveniretur mortis vicarius, recuſantibus conditionem amicis omnibus, Alceſtis uxor, capitis ſui diſpendio, vitam mariti redemit. Ovid. de Art. Am. l. 3:

> *Fata Pherætiade conjux Pagaſæa redemit:*

Idem Ponticorum, lib. 3.

> *Si mea mors redimenda tuâ (quod abominor) eſſet,*
> *Admeti conjux, quam ſequereris, erat.*

Seneca in Medeâ.

> *Conjugis fatum redimens Pheræi.*

Statius 3. Sylvarum.

> *Ergo Theſſalici conjux penſare mariti*
> *Funus.*———————

Hunc inter Argonautas recenſet Orpheus, verſ. 173.

> Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ὧ ποτε Παιὰν
> Θητεύων ὑπόεικε. Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν.

Apollonius lib. 1. verſ. 49.

> Οὐδὲ Φεραῖς Ἄδμητος ἐϋῤῥήνεσσιν ἀνάσσων
> Μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.

Perpulcrè & valdè Poeticè Val. Flac. l. 1.

> *Te quoque dant campi tanto paſtore Pheræi*
> *Felices, Admete: tuis nam pendet in arvis*
> *Delius, ingrato Steropen quod fuderit arcu.*
> *Ah quoties famulo notis ſoror obvia ſylvis*
> *Flevit, ubi Oſſææ captavit frigora quercûs,*
> *Perdidit & pingui miſeros Bœbeide crines.*

Admetus, Poëta temporibus Neronis, qui (ut Lucianus in Demonacte) obſcuri nominis fuit. Et cùm Demonacti aliquando dixiſſet, ſe unius verſus epigramma, h. e. monoſtichon ſcripſiſſe, quod teſtamento caviſſet, ut ſepulcro affigeretur, quod tale erat,

> Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.
> *Terra cape Admeti ſpolium, cœlum ipſe petivit.*

Ridens reſpondit Demonactes, bonum eſt, ô Admete, hoc monoſtichon, ſed voluiſſem ipſum pridem tuo ſepulcro inſcriptum fuiſſe.

Adodus, Ἀδωδὸς βασιλεὺς θεῶν apud Sanchoniathonem, qui cum Aſtarte, & Demaraonte regnaſſe dicitur in Phœnice. Aſſyriis etiam colebatur, teſte Macrobio, qui & vocabulum interpretatur, Saturn. lib. 1. cap. 18. *Deo, quem ſummum, maximumque venerantur,* Adad *nomen dederunt, ejus nominis interpretatio ſonat unus.*

Adon, Cynaræ, regis Cypriorum, & Myrrhæ filius. Boccatius. Item nomen loci. Vide *Addon.*

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, *Dominus* Latinè, quod creaturæ cunctæ dominetur.

Adoneus, Bacchi nomen apud Arabas.

Adonia, orum, feſta Adonidi dicata. Ammianus Marcel. lib. 22. *Evenerat iiſdem diebus, annuo curſu completo, Adonia celebrari, ritu veteri, Amaſio Veneris (ut fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto.* Cum planctu autem celebrabantur ad luctum Veneris repræſentandum.

Adonibezek, Chananæorum rex, cui Iſraelitæ manuum ac pedum pollices abſciderunt, qui tunc dixit, *Merito iſthæc patior. Septuaginta reges, amputatis manuum ac pedum pollicibus, colligebant ſub menſâ meâ ciborum reliquias: ſicut feci, ita mihi reddidit Dominus.* Judic. 1.

Adonis, idis, filius Cynaræ, Cypriorum regis, & Myrrhæ ejus filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venabatur, primo ætatis flore, apri dente ſub inguine percuſſus periit, atque à Venere poſt multas lacrymas in florem Adonium, qui eſt ſanguinei coloris, transformatus eſt. Alii dicunt eum in fluvium cecidiſſe, dum pulchritudinem ſuam nimium contemplaretur. Hunc Auſonius cum Plauto *Aidoneum* vocat, Fulgentio autem *Adon* dicitur. Et quia Myrrha ſuavis eſt, *Adonem* genuiſſe fingitur. Ideo autem Venerem eum amaſſe dicunt, quòd hoc genus pigmenti ſit valde fervidum. Hieronymus eundem eſſe cum Thammuzo Hebræorum putat, unde in Ezechiele legitur, *Ecce ibi mulieres ſedebant plangentes Adonida.* Ubi intelligi vult, fuiſſe Idololatriam celebratam in honorem *Adonidis,* in quâ plangitur quaſi mortuus, & poſteà reviviſcens canitur, & laudatur. Quanquam nonnulli fortaſſe rectius exponant de planctu qui fiebat propter mortem Oſiridis ab Ægyptiis, quorum ritus imitabantur Judæi. Macrobius accipit *Adonidem* pro Sole, & Moſchopulus, pro more Grammaticorum, ab ᾄδω deducit, i. e. *cano.* De eo feſtiviſſimè Theocritus Idyl. 30. & Bion Idyl. 1. qui eum Ἀσσύριον πόσιν Veneris vocat, aliqui enim Aſſyriorum regem fuiſſe dicunt. Quin & Orpheus in Hymnis Solem eſſe cenſet, cùm illum rebus omnibus præbere nutrimentum, & eſſe germinandi authorem dixerit in his.

> Εὔβουλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀείδηλε,
> Κούρη, καὶ κόρε σὺ πᾶσι, θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
> Σβεννυμένη λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις.

Id eſt, Joſepho Scaligero interprete,

> *Conſe Deus, Volturne, alimentum nobile rerum,*
> *Puſa, puer cunctis virideſcens ſemper Adonis,*
> *Occaſe, & redivive ſtatis vertentibus annis.*

Finxerunt autem antiqui, qui Adonim Solem eſſe putarunt, illum ab apro, hirſutâ & aſperâ ferâ ictum, quia aſpera ſit hyems, & hirſuta, ſub quâ Solis vires paulatim deficiunt. Ea res omnino Veneri eſt inimica, quoniam per aëris temperiem viret illa, cum frigus, ut inimicum, naturæ opus non ingrediatur. Cum Sol igitur in ſex Auſtralibus ſignis extiterit, per Signiferum incedens, tum dicitur *Adonis* apud inferos morari. Cum verò ſigna Borealia longiores dies fecerint; tunc eſt apud Venerem, per quam omnis venuſtas arvis reſtituitur, eâque de causâ illum ait Orpheus modo eſſe apud ſuperos, modo apud inferos. Alii, inter quos Theocriti Scholiaſtes, *Adonim* ſemen tritici eſſe ſtatuunt, quod ſex menſes degit ſub terrâ, ſex menſes illum habet Venus, h. e. aeris temperies. Verba ejus hæc ſunt. Δοκεῖ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ, ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ περιστερνίζεσθαι. Λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. Τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς, ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ὑπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος, καὶ ἔκτοτε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι. Templum habuit in Byblo Phœniciæ urbe. Virgilius in Gallo,

> *Et formoſus oves ad flumina pavit Adonis.*

Unde Theocrito dicitur ὡραῖος, *pulcher;* τριφίλητος, *ter,* hoc eſt multùm *amabilis;* ῥοδόπαχυς, *roſeos habens lacertos;* καλὸς, *formoſus,* τερπνὸς *jucundus.* Et à Nonno χαρίεις *gratioſus,* & ἱμερόεις *deſiderabilis* vocatur. Propertius lib. 2.

> *Teſtis qui niveum quondam percuſſit Adonim.*

De hoc latè Ovidius Met. lib. 10. Notandum autem, inquit Bochartus, אדן *adan, ſalicem,* & אדון *adon, dominum,* unde dictus *Adonis,* eaſdem habere radicales. Indeque factum, ut *Adonis* Græcè diceretur Ἰτυῖος h. e. *ſalignus,* tanquam ab ἰτέα, i. e. *ſalice* facto nomine. Heſychius, Ἰτυῖος ὁ Ἄδωνις. Sed & Κύρις pro Κύριος ex verâ ſignificatione. Idem Heſychius Κύρις ὁ Ἄδωνις, quod idem eſt ac *Adon,* i. e. *dominus.* Quod Heſychium ipſum non latuit. Ἄδωνις, inquit, δεσπότης ὑπὸ Φοινίκων. Sed & id ipſum Κιρὶς Lacedæmoniis. Heſych. Κιρὶς, Ἄδωνις, Λάκωνες. Et Gingram aliud *Adonidis* Phœnicium nomen idem ſignificare infra docebimus in *Gingras. Adonidis horti,* pro inſtructiſſimis, cæterùm de rebus ad voluptatem tantùm, nullam autem utilitatem comparatis. Sic dici etiam περὶ τῶν ἀκάρπων καὶ ὠκυμόρων annotat Euſtathius. Vide Athen. pag. 89. Philoſtratum 7. 14. Zenobium pag. 17. Diogen. 177. & Euſt. in Od. λ.

Adraſtia, Jovis ac Neceſſitatis filia, ſcelerum vindex acerrima, quam nemo flagitioſus, neque magnus, neque parvus, vi aut clam effugere poteſt. Alio nomine *Nemeſis* dicitur, ejuſque ſedem Ægyptii Sacerdotes ſupra Lunam conſtituerunt, ut inde, velut regina, & arbitra, hæc inferiora deſpectaret. Strabo lib. 13. nominis rationem refert ad Adraſtum regem, de quo ſupra. Phornutus autem παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν, quaſi ἀεὶ δρῶσα, quòd nihil eam impediat, nihil fruſtretur, nihil ea infectum relinquat, vel, ut Pauſanias ait, ἀπὸ τοῦ διδράσκειν, quòd ſcilicet nemo nocens meritam pœnam unquam effugerit, etiamſi aliquando tardius eum aſſequitur. Virgilius, ſive potius Catullus, in Ciri,

> *Ut ſcelere infando, quod nec ſinat Adraſteia,*
> *Lædere utrumque uno ſtudeas errore parentem.*

Quam nominis rationem Apuleius affert Lib. *De Mundo,* qui de Græco eſt, quem Ariſtoteli nonnulli tribuunt. *Idem fatum,* inquit, Μοῖραν *vocant, quod ex partibus conſtat, quòd unicuique attributio ſua ſit aſcripta, Adraſtea eadem, quaſi ineffugibilis neceſſitas ultionis.* Mart. Cap. lib. 1. *Intra conſiſtorium regis* (Jovis) *quædam fœmina, quæ Adraſtia dicebatur, urnam cœlitem, ſuperamque ſortem, irrevocabilis raptûs celeritate torquebat, excipiebatque ex volubili orbe deci-*

decidentes ſphæras peplo inflexi pectoris Imarmene. Ubi intelligit Græcum εἱμαρμένη. Suidas in Ἄδραστος.

Ἐστὶ δέ τις Νέμεσις μεγάλη Θεὸς, ἃ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν, βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Ἀσωποῖο
Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

Heſychius. Ἄδραστος πρῶτος ἱερέων Νέμεσιν ἱδρύσατο. Idem de ratione nom. Ἀδραστεία ἡ Νέμεσις ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν.

Adraſtus, Talaonis, & Eurynomes filius, rex Argivorum, qui Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo; ſed utrinque multis occiſis rediit re infectâ. Statius Theb. l. 5.

Dux Talaonides antiquâ ut fortè ſub orno
Stabat, & admoti nixus Polynicis in haſtam.

In honore fuit apud Megarenſes, teſte Pauſaniâ in Atticis. Nam eum apud ſe diem ſuum obiiſſe refert, mortis vero cauſam ſenectutem fuiſſe, & Ægialei filii obitum. Hinc *longævus* Papinio Statio, lib. 4. Thebaidos,

Proxima longævo profert Dircæus Adraſto.

Virg. Æn. 6. *Parthenopæus, & Adraſti pallentis imago.* Statio *Inachius*, dicitur, ab *Inacho* Argivorum rege, Theb. lib. 2. Et *Perſeius*, utpote à Perſeo Jovis filio, & Argivorum rege oriundus, lib. 3.

Hinc *Adraſteus.* Stat. Sylv. 1. 1.

Hunc & Adraſteus viſum extimuiſſet Arion.

Arion ſiquidem, Adraſti equus fuit. Apollod. l. 3.

Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρείων. Hyginus, cap. 70. *Hi omnes duces apud Thebas perierunt præter Adraſtum Talai filium.* Is enim equi beneficio ereptus eſt.

Adreſte, Helenæ ancilla, Hom. Odyſſ. 4.

Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
Ἀλκίππη τε τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο.

Adrianus, Imperator Rom. qui poſt vexatos Chriſtianos, morbo aquæ intercutis periit. Vitam ejus inter cæteros conſcripſit Ælius Spartianus. Moriens hos verſus fudiſſe dicitur,

Animula vagula, blandula,
Hoſpes, comeſque corporis,
Quæ nunc abibis in loca,
Pallidula, rigida, nudula?
Nec, ut ſoles, dabis jocos.

Mirum autem quare Spartiano hi verſiculi parum videntur elegantes, nam ita mox judicat. Videbimus alibi, inquit Caſaubonus, quantum iſti Scriptores (Hiſtoriæ Auguſtæ) poeticâ facultate valuerint. Multa enim de Græcis à ſe verſa his libris inſeruerunt: præ quorum venuſtate ſcilicet ſordere *Hadrianea* debuerint. Nobis verò hi dimetri molliſſimi, & melioris ſeculi elegantiâ digniſſimi cum viderentur, etiam Græcè idem fecimus *Hadrianum* dicere, niſi hoc potius balbutire eſt.

Ἐράσμιον Ψυχάριον,
Ξένη, χ' ἑταῖρα σώματος,
Ποῖ νῦν τάλαιν' ἐλεύσεαι,
Ἀμενὴς, γυμνά τε καὶ σκιὰ,
Οὐδ' οἷα πρὶν θυφήσεαι;

Subdit Hiſtoricus prædictus, *Nec multo meliores fecit & Græcos.* Atqui extant nonnulli adhuc, non quales hic Criticus judicat, ſed qui merito ſuo, cæterorum quos amiſimus, ingens deſiderium in nobis excitent. Quare etiam non defuere qui argutias illius imitarentur. Ejuſmodi eſt quod apud Theophylactum Simocattum, ſcriptorem eximium inter Græcos recentiores, obſervabamus, epiſtolâ illâ quæ incipit, Ὁ φυσικός σοι κόσμος παρῴχηκε. Clauditur a. ſic καὶ γῆρας γὰρ ἀδικεῖς, καὶ νεότητα· τὴν μὲν γὰρ ἐπαγγελλομένη διέψευσας, τὸ δὲ κεκτημένη ἐνόθευσας. *Hadrianum* ſine dubio imitatur, qui ægro & mendico homini, à quo fuerat his verſibus compellatus,

Ἥμισύ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει,
Σῶσόν με Βασιλεῦ, μουσικὸν ἡμίτονον.

Reſpondit hoc argutiſſimo diſticho.

Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς καὶ Πλούτωνα καὶ Φαέθοντα,
Τὸν μὲν ἔτ' εἰσορέων, τοῦ δ' ἀπολειπόμενος.

Eſt etiam hoc ejus epigramma quod tamen Auſonii operibus ſubjici ſolet.

Ut belli ſonuere tubæ violenta peremit.
Hippolyte Teuthranta, Lyce Clonon, Oebalon Alce.
Oebalon enſe, Clonon jaculo, Teuthranta ſagittâ.
Oebalus ibat equo, curru Clonus, at pede Teuthras.
Plus puero Teuthras, puer Oebalus, at Clonus heros.
Figitur ora Clonus, latus Oebalus, ilia Teuthras,
Epicli Teuthras, Derali Clonus, Oebalus Idæ,
Argolicus Teuthras, Moeſus Clonus, Oebalus Arcas.

Quo quidem epigrammate pauca ingenioſiora ab omni antiquitate merito putat Barthius Animadverſ. ad Statii Theb. 7. pag. 746. Doctrina ejus unius generis non erat. Dio.

Φύσει φιλολόγος ἦν, ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ.

Καὶ πινὰ πεζὰ, καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ καταλέλοιπε. Inter Poemata erant libri Alexandreidos, quorum 1. citat. Steph. in Ἀσεγία. 7. in Σάνεια. Orationes quoque edidit; ex quibus ejus, quam de Italicenſibus in Senatu habuit Gellius mem. 16. 13. Præterea libris illius de re militari adjutum ſe profitetur Vegetius, ſi rectè eum intellexit Geſnerus, locus eſt lib. 1. c. 8. Vide Voſſ. H. Gr. 2. 10.

Adrianus, Phœnix, patriâ Tyrius, docuit Athenis multo cultu, victûſque ſumptu. Amatus eſt magnopere à M. Antonino, & Romam ab eodem ductus. Herodis diſcipulus fuit, & Ariſtidis æmulus. Inter alia, Μεταμορφώσεις conſignavit. Vide Suidam.

Aea, nomen puellæ venatricis, quæ Phaſidis flu. amplexus fugiens; Deorum miſeratione in ſui nominis inſulam verſa eſt. Val. Flac. l. 5.

Barbarus in patriis ſectatur montibus Aeam
Phaſis amore furens: pavidas jacit illa pharetras
Virgineo turbata metu: diſcurſibus & jam
Deficit, ac volucri victam Deus alligat undâ.

Æacus, Jovis ex Europa, ſive ex Æginâ fil. Hic apud Oenopiam (ſic quidem legitur, ſed niſi mendum ſit apud Strabonem, *Oenonem* legendum eſt) regnaſſe dicitur, quem ex nomine matris, *Æginam* nominavit. Ovid. Met. 7.

Oenopiam veteres appellavere, ſed ipſe
Æacus Æginam, genetricis nomine, dixit.

Ubi, cùm ob peſtem defeciſſent homines, Jovem oravit, ut formicas, quas viderat, homines faceret, & exauditus eos *Myrmidonas* ex etymo vocavit. Ovidius ubi ſupra.

Vota Jovi ſolvo, populiſque recentibus urbem
Partior, & vacuos priſcis cultoribus agros,
Myrmidonaſque voco, nec origine nomine fraudo,
Corpora vidiſti, mores quos ante gerebant
Nunc quoq; habent, parcum genus eſt, patienſq; laborum,
Quæſitique tenax, & qui quæſita reſervent.

Endeida Chironis filiam in uxorem duxit, ex quâ Telamonem genuit, & Peleum. Deinde è Pſamathe Nerei filia compreſſâ genuit tertium, Phocum; quem Peleus occidit. *Æacum* autem tantæ juſtitiæ fuiſſe dicunt, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus judex cum Minoe, & Rhadamantho. Horatius in Odis,

Quam penè furvæ regna Proſerpinæ,
Et judicantem vidimus Æacum.

Juven. Sat. 1. *Quas torqueat umbras Æacus.*

Propertius, lib. 4. Eleg. 12.

Aut ſi quis poſitâ judex ſedet Æacus urnâ,
In mea ſortitâ judicet oſſa pilâ.

Stat. Sylv. 2. 1.

——*Immenſis urnam quatit Aeacus umbris.*

Ubi alii, *In mediis.*

Ovid. Met. lib. 13.

Æacus huic pater eſt, qui jura ſilentibus illic
Reddit, ubi Æoliden ſaxum grave Siſyphon urget.

Idem in Ibin.——*Tuaſque*
Æacus in pœnas ingenioſus erit.

Hinc *Æacides*, Æaci fil. vel nepos. Virg. Æn. 1.

Sævus ubi Æacidæ telo jacet Hector.

Item *Æacideius.* Ovid. Met. 7.

Oenopiam Minos petit Æacideia regna.

Item *Æacidinus*, Plautus in Aſinariâ:

Siquidem hercle Æacidinis minis, animiſque expletus incedit.

Ææa, ita Circe dicta eſt ab *Æâ* peninſ. ad Phaſim flu. ſitâ. Euſt. in Odyſſ. κ. Αἰαίη ἀντὶ τοῦ Κολχική. Αἶα γὰρ πόλις Κολχίδος παρὰ Λυκόφρονι· Aliunde autem forſan rimari poſſis hujus vocis etymon. Ἠὼς Græcis eſt *Aurora*, inde ſyllabarum mutatione, quæ illis frequens eſt Αἰαῖος potuit dici, qu. Ἠῷος, i. e. matutinus vel Eous. Adjuvat hanc conjecturam, quod Circe non ſolum fuerit Solis fil. ut & Virg. aſſerit l. 7. verum in illius inſula Sol dicatur naſci, & Aurora domicilium ſuum habere. Hom.

Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης
Οἰκία καὶ χοροί εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἠελίοιο.

Sed & *Medea* ſic dicta. Etymologus; Αἰαία
Μήδεια, ὡς τὸ,——Αἰαίην δολόεσσαν.
Εἴρηται δὲ ἀπὸ Αἴας, πόλεως Ἀπολλωνίας.

Ædeſia, mulier Ægyptiaca, uxor Hermiæ & Syriani Philoſophi propinqua, magnum caſtitatis & pietatis exemplar. Suidas.

Ædeſius, Cappadox, Jamblichi Scholam & in contubernio docendi munus ſuſcepit. Vitam ejus ſcripſit Eunapius Sardianus, quem ſis conſule.

Aedon, uxor Zethi regis, fratris Amphionis Itylum fil. per errorem nocte interfecit, putans eum *Amanea* vel *Amandea* Amphionis fil. fuiſſe. Invidebat enim uxori Amphionis quòd illi 6. eſſent maſculi; quæ crimen cognoſcens optavit mori,

miſeratione tamen Deorum in carduelem verſa Ityluṁ deflere dicitur.

Æeta, vel Æetes, Colchorum rex, Solis filius ex Perſâ Oceani filiâ, liberos habuit Medeam, Abſyrtum, & Chalciopem. Ad hunc Phryxus Athamantis filius pervenit; & aureum vellus detulit; quod cum ille diligentiſſimè ſervaret, ejus causâ bellum geſſit cum Argonautis,tandem verò ab Jaſone & ſpoliatus & regno pulſus eſt, ſed jam ſenex ab eodem in idem reſtitutus. Hinc *Æetæus* adjectivum. Catullus in Argonaut.

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas
Phaſidis ad fluctus, & fines Æetæos.

Hinc etiam *Æetias* patronymicum pro Medea. Ov. Met. l. 7.

Concipit interea validas Æetias ignes.

Item *Æetis* pro eàdem. Val. Flaccus.

——*Ingens Æetida perculit horror.*

Denique *Æetius*. Idem.

Nec minus Æolii proles Æetia Phryxi
Fertur & ipſa furens.———

Ægæon, Gigas, Cœli & Terræ F. qui uno ictu 100. ſcopulos in Jovem contorquebat. Victus demum alligatus eſt à Nept. ſcopulo Ægæi maris. Statius:

Audierat duros laxantem Ægæona vectes.

Heſychius, Αἰγαίων, ἐνάλιος θεὸς, ἢ Βριάρεως, καὶ ὁ Ποσειδῶν. Dictus eſt autem *Ægæon*,ut quidam volunt,à γαίω. i. e. *ſuperbio*, inde γαίων, & per appoſitionem ἀγαίων, & per pleonaſmum αἰγαίων. Hunc Hom. Iliad. 1. ab hominibus quidem Ægæonem, à Diis verò *Briareum* vocari tradit, in his.

Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων', ὁ γὰρ αὖτε βίην οὗ πατρὸς ἀμείνων,
Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ, οὐδ' ἔτ' ἔδησαν.

Alii dicunt *Ægæonem* immanem piratam fuiſſe, & ſic nominatum ab inſulà deſertâ in Ægæo mari, quæ *Æge* vocatur, in quâ ſubſidebat more piratarum. Centumgeminus autem ideo dictus eſt, quòd centum homines remigio deſervientes haberet in manibus, de quo Ovid. Met. lib. 2.

——— *Balænarumque prementem*
Ægæona ſuis immania terga lacertis.

Claud. 1. De Raptu Proſerp.

——*Rurſuſque cruentus*
Ægæon poſitis arcto de corpore nodis,
Obvia centeno vexaſſet fulmina motu.

Virg. lib. 10.

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenaſque manus, quinquaginta oribus ignem,
Pectoribuſque arſiſſe, Jovis cum fulmina contra,
Tot pariter ſtreperet clypeis, tot ſtringeret enſes.

Tot. i. e. centum. Plato de Legg. lib. 7. Γηρυόνου δὲ γένει τις φύσιν ἔχων, ἢ καὶ τοῦ Βριαρέω φύοιτο, τὸν ἑκατὸν χερσὶν ἑκατὸν δεῖ βέλη ῥίπτειν δυνατὸν εἶναι. *Siquis Geryonæ, aut Briarei naturam habeat, cum centimanus ſit, centum oportet ab eo jacula mitti poſſe.* Notandum eſt autem hic Virgilium ab Homero diſſentire, nam apud Hom. *Ægæon* auxilio eſt Jovi, eum autem contra Jovem armant verſus Maronis. Præterea in re fabulosâ ſibi conſonat Poëta. Nam cum det centum brachia, totidemque manus, conſequens eſt, ut quinquaginta tantum capita, & pectora. Græci ab ſe ipſis diſſident. Nam Æſchylus in Prometh. Typhonem qui idem eſt cum Ægæone, facit ἑκατοντακάρηνον,& Pind.Od.4 Olymp. ἑκατογκεφάλαν. Cui enim ſunt centum brachia, ut Hom. dixit, quomodo eſſe poſſunt centum capita, ut Æſchylus & Pindarus? Atque adeò prudenter Plutarchus *de multitud. amicorum*, Βριάρεως ἑκατὸν χερσὶν εἰς πεντήκοντα φορῶν γαστέρας. Nonnus autem de Ægæone, lib.31. indefinitè πολύπηχυς, *multiulnis*, ac proinde etiam indefinitè πολυαστερὲς ἔθνος ἀγοστῶν, quibus multiplices quoque facit manus. Itaque etiamſi res fabuloſa ſit, eſſe debet conſequens. Quin diligenter cavit Poeta, ut adderet τὸ *dicunt*, ſolens hoc ſuo more, nam quæ incerta ſunt, & fabuloſa, famæ attribuit.

Ægæus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit conjuges, Æthram Pitthei regis filiam, ex quâ Theſeum ſuſcepit, & Medeam, quam ab Jaſone repudiatam, non ſolum hoſpitio excepit, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulavit, & ex eà, ut placet Juſtino, Medum filium habuit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, revera patri. Eo autem regnante, Athenienſibus bellum intulit Minos Cretæ rex, ob cædem Androgei filii, legeſque duriſſimas eis impoſuit, ut ſcilicet quotannis ſeptem juvenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt; quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Ægei dolore navem conſcendit: & cùm omnia navigii ornamenta nigra eſſent, & navis velum; habuit in mandatis à patre, ut ſi contingeret in agendis rebus eum felicem ſortiri exitum, rediens navi album velum apponeret, amoto nigro, ut eminus ſortem ipſius noſceret. Theſeus autem Ariadnes conſilio victor, mandatorum paternorum immemor, non amoto velo nigro rediit. Ægæus vero excelsâ turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe dejecit in mare, quod ab ipſo vocatum eſt *Ægæum*; & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & *Neptuni Filius*, & *Marinus Deus*, in ſolatium Theſei, conſecratus eſt. Hæc ex Plutarcho, & Servio. Hinc patronymicum *Ægides*.

Ovid. Met. 8. *Protinus Ægides raptâ Minoide, Diam*
Vela dedit.———

Ægeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnavit an. 42. Hic ab Homero, ut quidam volunt Αὐγείας dictus eſt.

Ægiale, Diomedis uxor, quæ, marito apud Trojam bellum gerente, cum Cyllabaro Stheneli filio rem habuit; quod ubi Diomedes comperiſſet, domum reverti noluit, verecundiâ ductus, ſed in Italiam vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eam Nauplii, patris Palamedis, ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron autem ait Diomedem Stheneli filio Cometæ commiſiſſe domum, & uxorem; Sed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuiſſet talem Ægialæ ἐρωτομανίαν immiſiſſe, ut cum omnibus juvenibus quàm turpiſſimè viveret, præcipuè autem cum Cometâ conſueſceret. Stat. 3. Silvarum.

Queſta eſt Ægiale, queſta eſt Melibœa relinqui.

Dicitur & *Ægialea*, penultimâ productâ, Græcè Αἰγιάλεια. Ejus meminit Dionyſius Periegetes in his.

Ἔνθ' ἥρως ἀφίκανε χαλεψαμένης Ἀφροδίτης,
Ὁππότε τηλίστων μετεκίαθεν ἔθνος Ἰβήρων,
Ἧς ἀλόχου βουλῇσι κακόφρονος Αἰγιαλείης.

Vide *Diomedes*.

Ægialus, Phoronei fil. cui Apis, poſtquam Argis regnaſſet, in Ægyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alii *Ægialeum*, Inachi filium ex Meliâ Oceanitide faciunt, & ab eo *Ægialeam* dictam, quæ poſtea Peloponneſus à Pelope vocata eſt. Item frater Medeæ, alio nomine Abſyrtus dictus. Item primus Sicyoniorum rex, qui regnavit an. 52. à quo, ut quidam volunt, Peloponneſus *Ægialea* dicta. Euſebius. Unde pop. Sycyonii *Ægiali* dicti. Vide *Sicyon*.

Ægias, Αἰγίας à Clem. citatur lib. 1. Strom. ubi ex eo commemorat, quæ de Ilii capti tempore ſcripſerit. Sed hic Euſebio Clementem exſcribenti in Præpar. Evang. *Agis dicitur.*

Ægina, Aſopi regis Bœotiæ filia, quam Jupiter amavit, & in ignem converſus compreſſit, ex quâ poſtea Æacum, & Rhadamanthum ſuſcepit. Item inſula in quâ Æacus regnavit, olim Oenopia dicta. Vide *Æacus*. Fama eſt hujus incolas aliquando omnes peſte fuiſſe abſumptos, ita ut ſolus Æacus fuerit ſuperſtes, qui cùm graviter ferret inſulæ ſolitudinem, Jovem precatus eſt, ut aliquo pacto homines repararet, ita dicens, ut refert. Ovid. Met. 7.

Jupiter ô dixi, ſi te non falſa loquuntur
Dicta ſub amplexus Æginæ Aſopidos iſſe,
Nec te, magne Pater, noſtri pudet eſſe parentem;
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde ſepulchro.

Jupiter autem illis precibus commotus, formicas in homines mutavit, qui vocati erant *Myrmidones*, i. e. *Formicarii*; Qui ideo ſic dicti (inquiunt Mythologi) quia formicarum more terram fodientes, & in cavernis habitantes, frugalitati & parſimoniæ ſtuduere. Populi *Æginenſes*, vel *Æginetæ*, unde Paulus *Ægineta* medicus Græcus, de quo vide Voſſium de Philoſophiâ cap. 13. Primi autem Æginenſes monetam excuderunt, teſte Æliano, Var. Hiſt. 12. 20. πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον. Inde etiam *Ægineticum æs*, quod olim in pretio fuit. Plin. lib. 34. cap. 3. Fuit etiam urbs ejuſdem inſ. epiſc. olim ſub archiep. Athenienſi, nunc metropolis, à Megaris 100. ſtad. in merid. long. 50. 05. lat. 38. 32. Vide Steph. in Αἴγιναι, ubi tres *Æginas* recenſet. Incolas ejus quod attinet, miror (inquit Vir Magnus) in Æginâ inſulâ ſaxosâ & ſterili, cujus ambitum Strabo & Euſtathius definiunt ſtadiis 180. Plinius vero 20. m. p. quondam habitaſſe Myrmidonum myriadas 47. Pindari Schol. in Od. 8. Olymp. πλῆθος γὰρ ἀνδρῶν οὕτω φασὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς εἶναι ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας ἀνθρώπων.

Ægiochus, Jupiter dictus eſt, quòd corio capellæ Amaltheæ uſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicavit, quaſi Αἰγίοχος, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων, τουτέστιν ὅπλον. Allegoricè autem quod procellas immittat, i. e. τὰς αἰγίδας. Nonnullis placet deduci ab ὀχὴ i. e. cibus, & αἴξ, αἰγὸς, capra, quod, cùm puer eſſet, à caprâ nutritus fuerit.

Ægipan, à poetis Pan eſt cognominatus, quòd pedes caprinos haberet. Inde *Ægipanes* homines nudi, leves, & caprinos pedes habentes. Propert. 3. 16.

Mollia Dirceæ pulſabunt tympana Thebæ,
Capripedes calamo Panes hiante canent.

Mela.

Mela. 1. 8. *Blemmyis capita abſunt: vultus in pectore eſt, præter effigiem nihil humani; Ægipanum quæ celebratur ea forma eſt.* Satyrorum autem Ægipanumque in Libyâ eodem modo, iiſdemque penè verbis meminere Plinius, Solinus, & Martianus Capella. Nemo tamen addit, qualis fuerat forma Ægipanum. Poſteriores duos ignoraſſe facile crediderim, an verò Plinius etiam ignorarit,non attinet quærere. Sane neque in formâ hujus monſtri conveniunt, ſi tamen monſtris accenſenda ſunt ea, quæ ſunt mera Græculorum commenta. Salmaſius in Notis ad Solinum ex parallelis minoribus Plutarchi adſtruere conatur Ægipana illum eſſe, quem Romani Sylvanum vocant. Sed verò valdè infirmo nititur tibicine; neque enim quidquam certius, quam libellum iſtum eſſe prorſus Plutarcho indignum, cum nugaciſſimus ſit, ac ejuſdem plane auctoris, atque ſit ille de fluminibus, qui & ipſe nomen Plutarchi præ ſe fert. Porro tantum inter ſe differunt Sylvani & Ægipanes, ut difficilius aliquid reperias, in quo conveniant, quam in quo diſcrepant. Ægipanes enim non ut Sylvani cum humanâ facie pingebantur, verùm caprinâ prorſus, imò αὐτόχρημα capri erant ſupernè. Pingebantur præterea cum caudâ piſcis. Cauſa nominis hæc eſt; Ægipan Jovis filius ex caprâ Bœotiâ eſſe fingitur, quam etiam Oleniam vocavere. Alii Jovis collacteum faciunt, natumque ex *Ægâ Panis* conjuge; hinc *Ægipana* dictum aiunt. Juviſſe hic dicitur Jovem bello contra Typhonem. Quia autem primus invenit concham marinam, quâ inflatâ, terrorem Panicum injecit, ideo caudam piſcis huic adfingi. Hujus imaginem in cœlo aiunt eſſe Capricornum. Theon ad Aratum Ὁ δὲ Αἰγόκερως ὅμοιός ἐστι τῷ Αἰγίπανι, κατεστηρίχθη δὲ εἰς τιμὴν τοῦ Πανός, εἰς γὰρ τοῦτον μετεβλήθη διωκόμενος μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν. Scholiaſtes Germanici; *Capricornus ſanè ſimilitudinem habet Ægipanos; habet enim poſteriorem partem piſcis, priorem capri.* Ita quoque Hyginus & alii, licet in cæteris hujus fabellæ partibus non conveniant.Cauſam verò quamobrem cum caudâ pingebatur, hanc reddit idem Theon; Εὗρε δὲ οὗτος τὸν κόχλακα ἐν τῇ θαλάσσῃ, διὸ παράσημον οὐρὰν ἰχθύος ἔχει. Aliam cauſam verò reddit Hyginus, & Germanici Scholiaſtes; verum de eo nos ad ipſum Aratum; verba ſunt Iſ. Voſſii. Dii faxint promiſſis ſteterit. Porro Ægipanum crebræ effigies occurrunt in antiquis Ægyptiorum monumentis, nempe Satyri αἰγιοπρόσωποι, οὐρὰν ἰχθύων ἔχοντες.

Ægis, ſcutum Jovis, ἀπὸ τῆς αἰγὸς, i. e. à capra. Nam ille à caprâ Amalthæâ nutritus eſt, cujus mortuæ pelle ſcutum ſuum operuit: Capram autem poſteà vitæ reſtitutam, & aliâ pelle obductam inter aſtra collocavit, ſeque ob capræ memoriam *Ægiochum* appellari voluit. Virg. Æn. 8.

——— Arcades ipſum
Credunt ſe vidiſſe Jovem, cum ſæpe nigrantem
Ægida concuteret dextrâ, nimboſque cieret.

Scutum verò Palladi dedit, cui ipſa Meduſæ caput impoſuit, quod qui intuebantur, protinus lapideſcebant. Virg. ubi ſupra.

Ægidaque horriferam, turbatæ Palladis arma,
Certatim ſquamis ſerpentum auroque polibant,
Connexoſque angues, ipſamque in pectore Divæ
Gorgona defecto vertentem lumina collo.

Ægiſthus, Thyeſtis filius ex Pelopeiâ ejuſdem filiâ,quem infantulum mater, tegendi ſceleris causâ, perdendum feris expoſuit in ſylvis; ſed à paſtore inventus, ejus beneficio nutritus eſt, & inde Αἴγισθος dictus, quòd nutritus ſit à capris. Vide Ælian. Var. Hiſt. 12. 42. Hic provectioris ætatis, Atreum impellente tamen patre, interfecit, & ejuſdem filium Agamemnona inter epulas, adjuvante uxore Clytæmneſtrâ, quâ etiam turpiſſimè uſus eſt, obtruncavit. Poſtremo ab Oreſte Agamemnonis filio, patris mortem ulciſcente, è medio ſublatus eſt. Hom. Odyſ. α.

Ὣς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα.

Ovid. lib. 1. De Remedio Amoris.

Quæritur Ægiſthus quare ſit factus adulter?
In promptu cauſa eſt. Deſidioſus erat.

Ægiſthum autem gemens & indignabundus Pompeius, C. Cæſarem vocare ſolebat, ob adulterium cum uxore ſuâ Mutiâ, quam tamen poſtea repudiavit, quamvis ex eâ jam tres liberos ſuſcepiſſet. Sueton.

Ægläer, Heſychius: Αἰγλαήρ, ὁ Ἀσκληπιός.

Ægle, Heſperi Italiæ regis filia, vide *Heſperides.* Alia fuit nympha, Solis & Neæræ filia; Græcè *lux*, ſeu *ſplendor*. Virgil. eclog. 6.

Addit ſe ſociam, timidiſque ſupervenit Ægle,
Ægle Naiadum pulcherrima.——— —

Ægles, athletæ Samii nomen, qui cum per omnem ætatem mutus fuiſſet, in ſacro tamen certamine, cùm in fortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi deſiderio linguæ vincula rupit, ac diſtinctè quamdiu vixit locutus eſt. Val.Max.1.8. Gellius. 5. 9.

Ægletes, Apollinis cognomen, quo nomine celebrabatur in Anaphe inſula, quæ Sporadum una. Apollonius Argonauticωn lib. 4.

— ὅτ' Ἀπόλλωνα θυηλαῖς
Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον ἱλάσκονται.

Nominis rationem antea indicavit his verbis verſ. 1714.

——— Αἰγλήτην μὲν ἐϋσκόπου εἵνεκεν αἴγλης
Φοῖβον κεκλόμενοι ———

Ægobolus, Bacchus apud Potniam celebratus,de cujus nomine hæc hiſtoria proditur. Cùm ibi Dionyſia incolæ celebrarent, ita in contumelias acti ſunt & furorem ob ebrietatem, ut Bacchi ſacrificulum interimerent; quapropter à Deo irato gravi peſtilentiâ affecti ſunt. Cives hâc de causâ Apollinem conſulentes, reſponſum acceperunt, ut Baccho formoſiſſimum puerum immolarent, quod cùm Potnienſes per multos annos feciſſent, capram demum, à Baccho edocti, pro puero ſuppoſuerunt, unde illi cognomen. Gyraldus Synt. de Diis.

Ægoceros, i. e, *Capricornus*, animal in quod poetæ tradunt ſe Pana transformaſſe, & in aquam ſe dejeciſſe, cùm in Ægypto unà cum reliquis Diis Typhona Gigantem acerrimum Deorum hoſtem fugeret. Sed Jupiter hujus ingenium admiratus inter aſtra eum collocavit. Lucret. lib. 5.

Nec ratio Solis ſimplex ac recta pateſcit,
Quo pacto æſtivis à partibus Ægocerotis
Brumales adeat flexus: utque inde revertens
Canceris advertat metas ad ſolſtitiales.

Lucanus libro nono.

Par geminis Chiron, & idem quod Carcinos ardens
Humidus Ægoceros.———

Idem libro 10.

———Rapidos quà Sirius ignes
Exerit, & varii mutator Circulus anni
Ægoceron, Cancrumque tenet.———

Ægon, paſtor apud Theocritum & Virgilium; quo etiam nomine promontorium Lemni dictum eſt. *Ægon* etiam Caryſti, Eubœæ civitatis, princeps. Ponitur item aliquando *Ægon* pro *Ægæo mari.* Statius.

———Ventiſque abſentibus Ægon
Motus, & ingenti percuſſit littora ponto.

Val. Flaccus lib. 1.

———Vix littore puppim
Solvimus, & quanto fremitu ſe ſuſtulit Ægon!

Ægophagos, Juno dicta apud Lacedæmonios, quòd ibi capræ illi immolarentur. Cæl. Rhod. Emendandus obiter Heſychius, apud quem corruptè legitur Αἰγοφάγος, χήρα ἐν Σπάρτῃ ubi reſcribendum Ἥρα. Huic Deæ coronam imponebant, quæ Πυλεὼν dicebatur. Vide Athenæum lib. 15. Meurſius Miſcellan. Lacon. lib. 1. cap. 5. Jupiter quoque ſic dictus eſt, Etymologus: Αἰγοφάγος ὁ Ζεύς, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς.

Ægyptus, Beli filius & frater Danai, qui cum 50. haberet filios, totidem eos fratris ſui filiabus matrimonio conjunxit, quæ à patre inſtructæ, primâ à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt,præter unam Hypomneſtram, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, *in parentem*

Splendidè mendax & in omne virgo
Nobilis ævum.

uti de eâ loquitur Horatius. Lynceus autem pulſo Danao, Argivorum regnum invaſit, & an. 69. regnavit. Item Ciceronis libertus lib. 16. ep. 15.

Ælia, Antiphraſticum Ænigma Bononienſe apud Franciſcum Schott. Cent. 2. Ænigm.

Ælia, Lælia Criſpis, nec vir nec mulier,
Nec Androgyna, nec puella, nec juvenis
Nec anus, nec meretrix, nec pudica
Sed omnia.
Sublata neque fame, nec ferro, nec veneno
Nec cœlo, nec aquis, nec terris, ſed omnibus
Sed ubique jacet.
Lucius Agatho Priſcius, nec maritus,
Nec amator, nec neceſſarius, neque
Moriens, neque gaudens, neque flens.
Hanc neque molem, nec Pyramidem
Nec ſepulchrum———
Sed omnia.
Scit & neſcit cui poſuerit.
Hoc eſt ſepulchrum intus cadaver non habens,
Hoc eſt cadaver ſepulchrum extra non habens.
Sed cadaver idem eſt & ſepulchrum ſibi.

Quod multi de animâ hominis, alii de cupidine, alii de aquâ nubium, alii (& forte verius) de Niobe fil. Tantali, quæ vi oppreſſa in ſaxum à Poetis dicitur verſa, interpretantur.

Ælianus, Sophiſta Romanus, à Philoſtrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probe Atticiſſaverit, tamque elegantes

eleganter peregrinam à patriâ vocem retinuerit. Scripſit De Animalibus, De Variâ hiſtoriâ, De Re militari, quæ omnia ad nos pervenêre. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano Imp. Græcis ob eloquentiam Μελίγλωσσος, & Μελίφθογγος dictus, itemque *Facundus* à Martiale lib. 12. epigr. 24.

O jucunda, Covine, ſolitudo,
Carrucâ magis eſſedoque gratum
Facundi mihi munus Æliani.

Ælius, & *Ælia*, nomina ſint propria Romanorum, carent aſpiratione. Perottus de Æliorum familia, Quæ Romæ admodum pauperrima fuit, adeo ut ſedecim eodem tempore Ælii fuerint, quibus una domuncula erat, & unus in agro Vejentano fundus. Eadem gens nullum ante ſcrupulum argenti habuit, quàm Paulus, Perſeo rege devicto, Quincto Ælio Tuberoni genero ſuo quinque pondo argenti ex prædâ donaret. Val. Max. 4. 4. Hinc *Ælia ſeries* pro Æliorum familiâ. Claudianus in Laud. Serenæ, Hiſpaniam alloquens;

Dives equûm, frugum facilis, pretioſa metallis,
Principibus fœcunda piis, tibi ſecula debent
Trajanum, ſeries his fontibus Ælia fluxit,
Hinc ſenior pater, hinc juvenum diademata fratrum.

Ælius Adrianus, Rom Imp. Vide *Adrianus*.

Ælius Gallus, ordinis equeſtris vir, Arabiam Felicem primus ſubegit, ab Auguſto imp. miſſus Plin. 6. 38. Hujus amicitiâ uſus eſt Strabo Geographus, & cum eo Nilum navigavit, totamque ferè Ægyptum luſtravit, ac bonam etiam Africæ partem. Teſtis ipſe Strabo.

Ælius Grammaticus, cognomine duplici fuit; nam & Præconius, quòd pater ejus præconium faceret, vocabatur; & Stilo, quod orationes nobiliſſimo cuique ſcribere ſolebat, tanto optimatum favore, ut Metellum Numidicum comitatus ſit in exilium, Sueton. Plinius libro nono, capite triceſimo quinto teſtimonium ejus citat adverſus Feneſtellam.

Ælius Mantia, Formianus, libertini filius, ultimæ ſenectutis L. Libonem apud Cenſores accuſabat. Alii *Helvius* legunt. Hiſtoriam v. vide apud Val. Max. 6. 2.

Ælius Meliſſus, noſtrâ memoriâ fuit, (inquit Gellius 18.6.) Romæ ſummi quidem loci inter Grammaticos, ſed majore erat in literis jactantia, & σοφιστεία, quàm operâ. Is præter alia quæ ſcripſit complurima, librum edidit *de loquendi proprietate*, ubi *matronam* eam eſſe dicit, quæ ſemel peperit, quæ ſæpius *matrem-familiâs*; ſicuti ſus quæ ſemel peperit, *porcetra* dicitur, quæ ſæpius, *ſcropha*.

Ælius Pætus, vir Romanus, cui jus dicenti cum in capite picus conſediſſet, aruſpexque affirmaſſet, conſervato eo, fore domûs ipſius ſtatum feliciſſimum, Reip. miſerrimum; occiſo autem in contrarium utrumque ceſſurum, è veſtigio picum morſu ſuo in conſpectu ſenatus necuit: decem & ſeptem militum familiam, eximiæ fortitudinis viros, Cannenſi prælio amiſit. Reſpublica v. procedente tempore ad ſummum imperii faſtigium exceſſit. Val. Max. lib. 5. cap. 6. Hunc autem aliqui non *Ælium*, ſed *Lælium* fuiſſe; & *Lælios*, non *Ælios* periiſſe volunt. *Cœlius* etiam nonnullis dicitur.

Ælius Sextus Catus; hic, teſte Cicerone lib. 1. de Oratore, prudentiâ, & Juris Civilis ſcientiâ præditus hoc carmine celebratur ab Ennio;

Egregiè cordatus homo Catus Æliu' Sextus.

Cenſuram cum M. Cethego egit, in quâ in ſpectaculis ſenatum ſecrevit à populo, cum antea in promiſcuo ſpectabant. Liv. lib. 4. dec. 4. Hic, cum legati Ætolorum in conſulatu prandentem in fictilibus, adeſſent, miſſa ab his vaſa argentea non accepit, neque aliud habuit argenti ad ſupremum vitæ diem, quàm duo pocula, quæ Lucius Paulus ſocer ei ob virtutem, devicto Perſeo rege, donaſſet. Plin. 33. 11.

Ælius Tubero, L. Pauli nepos, nullo in oratorum numero, ſed vitâ ſeverus, & congruens cum eâ diſciplinâ quam colebat, paulo etiam durior. Itaque honoribus majorum reſpondere non potuit. Fuit autem conſtans civis & fortis, ac in primis Graccho moleſtus. Vide plura de eo apud Cicer. Orat. pro Murænâ.

Ælius, Tuberonis nepos, Liganium apud Cæſarem accuſavit, quem Cicero luculentâ oratione defendit.

Aëllo, trium ſyllabarum, gen. *Aëllûs*, nomen unius Harpyiarum, ita dicta, quaſi ἑλοῦσα ἄλλο, h. e. *alienum tollens*; Nihil dici potuit abſurdius. Alii itaque malunt à turbine & procella ſic appellatam, quæ Græcis ἄελλα dicitur. Quod ſatis innuit Val. Flaccus lib. 4.

——*Harpyiæ ſemper mea pabula ſervant,*
Fallere quas nuſquam miſero locus, ilicet omnes
Deveniunt, niger intorto ceu turbine nimbus.

Ovidius Metamorph. lib. 13.

——*Strophadumque receptos*
Portubus infidis exterruit ales Aëllo.

Fuit etiam nomen unius ex canibus Actæonis, apud eundem Ovid. M. 3.

Prævalidusque Lacon, & curſu fortis Aëllo.

Æmilius, Vide *Æmylius*.

Æmilius, Parthenianus, de iis qui tyrannidem affectaſſent, hiſtoriam reliquit. Vulcatius Gallicanus in Avidio Caſſio.

Æmilius, Sura, ſcripſit de annis populi Rom. Vell. Paterc. 1.6. Vide Voſſ. H. Gr. p. 690. Paul. *Æmilius* Veronenſis, Pariſinus in Æde deiparæ Canonicus, ſcripſit Hiſtoriam de rebus geſtis Francorum; cui annos 30. impendiſſe dicitur. *Reconditam ejus eruditionem & diligentiam, & vitæ ſanctitatem, & ſummam in Hiſtoriâ fidem exoſculari* ſe dicit Eraſmus in Ciceroniano. Præclarum elogium ejus habes apud Lipſium, notis in 1 Polit. c. 9.

Æmon, vir, cujus meminit Ovid. in Ibin hoc verſu,

Nec tibi ſi quid amas felicius Æmone cedat.

Hic cum Rhodopen filiam turpiter amaret, in montem obduruit unâ cum eâ, Diis talem infamiam vindicantibus. Domit. Calderinus. Egnatius verò ex Euripide ſcribit hunc fuiſſe Creontis filium natu minorem, Menœci, qui ſe pro patriâ devovit, fratrem; cui Antigone Oedipi filia deſponſata fuerat. Illa verò patrem in exilium ſecuta, Æmon à Sphinge dilaniatus eſt. Æmon, ut alii tradunt, tanto amore dilexit Antigonem, ut ad mortuæ tumulum ſeſe interfecerit. Prop. lib. 2. eleg. 9.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Æmon
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus?
Et ſua cum miſeræ permiſcuit oſſa puellæ,
Quâ ſine Thebanam noluit ire domum.

Item viri nomen apud Statium Theb. 8.

Sterneret adverſos etiamnum Iſmenius Æmon.

Æmonides, nomen viri proprium. Virg. Æn. 10.

Nec procul Æmonides Phœbi Triviæque ſacerdos.

Ubi Servius, Hoc nomen licet poſſit eſſe patronymicum, quià in *des* exit, ut dicamus *Æmonis filius*; tamen melius eſt, ut id proprium eſſe dicamus, quia nuſquam aliud nomen ejus aut præmiſſum eſt, aut ſecutum. Ergo ſimile eſt patronymico, ut ſit *Æmonides* ſicut *Thucydides*.

Æmus, ſive *Hæmus*, rex fuit Thraciæ potentiſſimus, qui Rhodopen Strymonis flu. filiam duxit uxorem. Hi in tantam arrogantiam elati ſunt, ut Æmus ſe eſſe Jovem, Rhodope Junonem ſe eſſe prædicarent, ſeſeque tanquam Deos adorari juberent. Quâ inſolentiâ Jupiter iratus eos in montes commutavit. Ovid. Met. lib. 6.

Threiciam Rhodopen habet angulus unus & Æmum,
Nunc gelidos montes, mortalia corpora quondam,
Numina ſummorum ſibi qui tribuere Deorum.

Idem Epiſt. 2.

Quà patet umbroſum Rhodope glacialis ad Æmum.

Vide *Hæmus*.

Æmylia gens, Romæ imprimis illuſtris, à Mamerco Pythagoræ Philoſophi filio dicta, cui propter unicam humanitatem, quam Græci αἱμυλίαν vocant, cognomen fuit *Æmylos*, vel *Æmylius*. Scribitur verò *Æmilius* in veteribus libris, & lapidibus. Ex hâc familiâ fuit *Paulus Æmylius*, qui in Conſulatu ſuo Perſen Macedonum regem bello vicit, captumque in triumpho duxit. Item & *Æmylius Lepidus*, quem Plin. 7.53. refert cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali ſentiens, offenſo ad limen pollice, repente obiiſſe. Item *Æmylius Scaurus*, homo factioſus & ſubdolus, de quo multa Salluſt. in Jugurth.

Æmylia, virgo Veſtalis ex nobiliſſimâ Æmyliorum familiâ, de quâ Val. Max. lib. 1. cap. 1. & Dionyſ. Halic. lib. 2.

Æmylia, uxor majoris Africani. Suidas.

Æmylianus, Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Æmylii filius, eò quod ex Æmyliâ gente in Scipionum familiam fuerit inſertus, poſt quem & alii plerique ejuſdem familiæ viri clariſſimi, & triumphales eodem cognomine dicti fuere. Juvenal. Sat. 8.

——*Pictoſque oſtendere vultus*
Majorum, & ſtantes in curribus Æmylianos.

Fuit etiam alius, Clodii Albini collega, Item Peregrini, nec non Aquilini.

Æmylius, apud Sybarim op. Italiæ erat ſpectatæ venuſtatis adoleſcens, mirum in modum venandi ſtudioſus. Uxor autem novella cum in alterius puellæ complexus ipſum ire opinaretur, in ſaltus egreſſa delitEſcebat. Conquaſſatis autem arbuſculis canes occurſant, & ut feram diſcerpunt. Hæc Clitonymus lib. 2. rerum Sybariticarum; apud Plut. in Parallel. 34.

Æmylius Cenſorinus, crudeliſſimus Siciliæ tyrannus. Hic, ſi quis nova quædam tormenta, & inuſitatum cruciandi genus extruxiſſet, ſummis eum muneribus proſequebatur. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, ut in eum excruciandos homines injiceret, Æmylio donavit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem converſus, muneris authorem primum in eum intruſit, ut quam cæteris

poenam

pœnam excogitarat, primus ipſe ſubiret, atque pateretur. Plut. in Paral. 7. 5.

Æmylius Lepidus, qui cùm adhuc puer eſſet, in aciem progreſſus, hoſtem interemit, civem ſervavit: cujus tam memorabilis operis index eſt in Capitolio ſtatua bullata, & incincta prætexta ſenatuſconſulto poſita. Val. Max. 3. 1.

Æmylius Lepidus, Triumvir fuit cum Antonio & Octavio, Africam ſortitus cum viginti legionibus, eoque imperio elatus, primas ſibi partes vendicabat, Octaviumque ſpernebat, nec auxilium contra Sextum Pompeium petentem juvit. Quapropter ab eodem & ſpoliatus exercitu, & ſupplex, conceſsâ vitâ, apud Circeios relegatus in perpetuum fuit.

Æmylius Macer, Veronenſis poëta tempore Aug. Cæſaris, Scripſit libros de avibus, ſerpentibus, & herbis. Ovid. de Triſtibus.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet ſerpens, quæ juvet herba Macer.

Iliacus cognominatus eſt ab eodem Ovidio, quòd belli Trojani geſta ab Homero relicta deſcripſerit. lib. 2. de Ponto.

Tu canis æterno quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſumma Troïca bella manu.

Æmylius Mamercus, ter Dictator, Fidenates deficientes in poteſtatem cum oppido recepit. Cenſuræ honorem, qui antea per quinquennium gerebatur, anni & ſex menſium ſpatio finivit. Quamobrem Cenſores eum tribu moverunt, octuplicatoque cenſu ærarium fecerunt. Volater.

Æmylius Paulus, Conſul cum C. Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Cannas cecidit, cujus cadaver inventum hoſtis honorificè tumulavit. Volat. Hujus filius *L. Æmylius Paulus*, primo Conſulatu, quem poſt tres repulſas adeptus erat, de Liguribus triumphavit. Liv. lib. 5. dec. 5.

Æmylius Porcina, de quo Cic. in Bruto: Marcus Æmylius Lepidus, qui eſt *Porcina* dictus, iiſdem temporibus fere quibus Galba, ſed paulo minor natu, & ſummus Orator eſt habitus, & fuit, ut apparet ex orationibus, ſcriptor ſanè bonus. Hoc in Oratore Latino primùm mihi videtur, & lenitas apparuiſſe illa Græcorum, & verborum comprehenſio, etiam artifex, ut ita dicam, ſtylus. Hunc ſtudioſè duo adoleſcentes ingenioſiſſimi & prope æquales C. Carbo ac Tib. Gracchus audire ſoliti ſunt. Hæc Cicero.

Æmylius Regillus, de quo Liv. lib. 7. dec. 4. L. Æmilio Regillo, qui claſſe præfectum Antiochi regis devicerat, extra urbem in æde Apollinis, cum ſenatus datus eſſet, auditis rebus geſtis ejus, quantis cum claſſibus hoſtium dimicaſſet, quot inde naves aut demerſiſſet, aut cepiſſet, magno conſenſu patrum Triumphus navalis eſt decretus. Triumphavit autem Cal. Febr. In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ tranſlatæ ſunt.

Æmylius Scaurus, nobilis & pauper. Nam pater ejus, quamvis patricius, ob paupertatem carbonarium negotium exercuit. Idem primo dubitavit, honores peteret, an argentariam faceret; ſed eloquentiæ conſultus ex eâ gloriam peperit. Ædilis, juri reddendo magis, quàm muneri edendo ſtuduit. Prætor adverſus Jugurtham pugnavit, ejus tandem pecunia victus. Conſul legem de ſumptibus & libertinorum ſuffragiis tulit. Plinius de viris illuſtribus. Cic. pro Fonteio; Ecquem, inquit, hominem vidimus, ecquem verè commemorare poſſumus parem conſilio, gravitate, conſtantiâ, cæteriſque virtutibus, honoris, ingenii, rerum geſtarum ornamentis M. Æmylio Scauro fuiſſe? Tamen hujus, cujus injurati nutu prope terrarum orbis regebatur, jurati teſtimonio, neque in C. Fimbriam, neque in C. Memmium creditum eſt. Hujus filius *M. Æmylius Scaurus*, Syllæ privignus fuit. In Ædilitate ſuâ fecit Theatrum, opus maximè omnium, quæ unquam fuere humanâ manu facta; non temporariâ morâ, verum etiam æternitatis deſtinatione. Plin. 36. 15.

Æmylius, adjectivè aliquando ſumitur. Horat. ad Piſones.

Æmylium circa ludum faber imus & ungues
Exprimet, & molles imitabitur ære capillos.

Propert. lib. 3. Eleg. 3. de Ennio poëta.

Et cecinit Curios fratres & Horatia pila,
Regiaque Æmylia vecta tropæa rate.

Æneas, Anchiſæ & Veneris filius, princeps Trojanus, poſt longos errores in Italiam pervenit ad Evandrum ac Tyrrhenos, apud quos regnavit Tarchon junior an. 20. Primus fuit Latinorum rex, regnavitque poſt ſoceri Latini mortem annis 3. Turnum vicit, ejuſque ſponſam Laviniam accepit conjugem. Eutrop. Fingunt autem hunc fuiſſe Veneris filium juxta Simonentem natum. Virgilius Ulyſſi Homerico per omnia ſimilem facit, virum fortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Convenit inter omnes fere authores, Trojam ab eo & Antenore proditam fuiſſe, quapropter ubique illam culpam diluit, ut Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Trojâ dirutâ, patrem Anchiſen ſenio confectum humeris impoſitum ab hoſtibus liberavit. Sen. de Ben. 3. Vicit Æneas patrem, ipſe in ejus infantia leve tutumque geſtamen, gravem ſenio, per media hoſtium agmina & per cadentis circa ſe urbis ruinas ferens, cum complexus ſacra ac penates Deos religioſus ſenex non ſimplici vadentem ſarcinâ premeret: tulit illum per ignes, & quid non pietas potuit? pertulit, colendumque; inter conditores Romani Imperii poſuit. Unde verſus in Neronem.

Quis negat Æneæ magni de ſtirpe Neronem?
Subſtulit hic Matrem, ſuſtulit ille Patrem.

Fingunt Poëtæ flammas ei locum dediſſe patrem de mediis hoſtibus exportanti. Ovid. Faſt. 4.

An magis hunc morem pietas Æneia fecit,
Innocuum victo cum dedit ignis iter.

Idem in Ponticis:

Cum foret Æneæ cervix ſuppoſta parenti
Dicitur ipſa viro flamma dediſſe viam.

Prop. lib. 4. Eleg. 1.

Cum pater in nati tremulus cervice pependit
Et verita eſt humeros urere flamma pios.

Statius Sylv. 3.

Felix cui magnâ patrem cervice vehenti
Sacra Myceneæ patuit reverentia flammæ.

Dum autem Aſcanium filium ſuum & Penates ſecum defert, Creüſam uxorem in itinere amiſit; Anchiſen in Sicilia apud Drepanum mortuum reliquit. Africam nunquam vidiſſe, nedum Didonem multi teſtantur; quapropter totum 4. Æneidos librum confictum omnes confirmant. Alii dicunt Æneam captivum una cum Andromache datum fuiſſe Neoptolemo Achillis filio, ac in Theſſaliam deportatum; ut ſcriptum eſt à Leſche poëta Græco qui *Parvam Iliaden* compoſuit, cujus verſus refert Natalis Comes lib. 4. cap. 13.

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἑκτορέην ἄλοχον κάταγεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην ἠΰζωνον παράκοιτιν
Ἕκτορος, ἥν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί.
Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν
Ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

Æneas Sylvius, quartus Latinorum rex, regn. an. 31. Alius ejuſdem nominis qui Anno Dom. 1458. factus eſt Pontifex Romanus, ac dictus Pius 2. Scripſit longè plurima, quæ recenſet Platina in ejus vitâ. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. 3. 7.

Æneas Tacticus, floruit temporibus Ariſtotelis, cujus è στρατηγικοῖς, ſive Commentario de arte Imperatoria ſupereſt τακτικὸν, καὶ πολιορκητικὸν, *Tacticus*, & *Obſidionalis liber.* In quo non tam obſidentibus, quam obſeſſis dat præcepta. Suidas perperam vocat *De Stratagematis.* Vera enim Inſcriptio eſt Στρατηγικὰ, uti nuncupat Polybius lib. 10. itemque Ælianus in Tacticis. Primus divulgavit Caſaubonus pater, qui & notas adjunxit. Tacticorum verò Æneæ epitomen fecit Cineas Theſſalus, Conſiliarius Pyrrhi, Epirotarum regis, quorum meminit Cic. lib. 9. Epiſt. 25.

Æneis, liber de rebus geſtis Æneæ, ut *Achilleis.* Statius ad finem Thebaidos ipſam alloquens.

Vive precor, nec tu divinam Æneida tenta,
Sed longè ſequere, & veſtigia ſemper ad ra.

Ovid. Triſt. lib. 2.

Et tamen ille tuæ felix Æneidos author
Contulit in Tyrios Arma virumque *toros.*

Æneſidemus, illuſtris Argivorum Imperator fuit, qui cum Argis à Philocle obſideretur, nec urbem tueri poſſet, impetratâ à militibus abeundi facultate, ipſe honeſte in præſidio ſibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reverti. Liv. lib. 4. Dec. 2. Item philoſophus quidam Pyrrhonicus. Laert.

Ænicus, Athenienſis, priſcæ Comœdiæ poëta, fabulas multas conſcripſit, à Polluce & aliis memoratas.

Ænobarbus, vel potius *Ahenobarbus*, Domitius appellatus, quoniam Caſtor & Pollux, cum de victoria nunciarent Domitio, ipſéque minimè crederet narrantibus, malas, barbamque manibus promulſerunt, & ita ex fuſca in flavam converterunt; unde à barba rutila, æneique coloris *Ænobarbus* dictus, quod poſtea Domitiorum cognomen fuit.

Æolides, dictus eſt Ulyſſes ab Æolo, qui filium habuit Siſyphum, ex quo natus eſt Ulyſſes. Virg. Æn. 6.

——— *Comes additur unâ*
Hortator ſcelerum Æolides. ———

Nam Anticleæ filius fuit, quæ ante Laertæ nuptias clam cum

Siſypho

Siſypho Æoli filio concubuit, unde Ulyſſes natus eſt; Quod ei apud Ovid. Ajax etiam objicit.

——Quid ſanguine cretus
Siſyphio, fortiſque & fraude ſimillimus illi
Inſeris Æacidis alienæ nomina gentis?

Item Miſenus tubicen *Æolides* dicebatur. Virg. Æn. 6.

Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Benè autem tubicen Æoli filius eſſe fingitur, quia ſonus è vento creatur.

Æolus, ventorum imperator, vel potius (ut quidam putant) quæſtor, Hippotæ filius fuit, ut inquit Ovid. in Epiſt. Leandri:

Parce precor, facilemque move moderatius auram:
Imperet Hippotades ſic tibi triſte nihil.

Sic Apollonius lib. 4. Argonauticorum.

Αἰόλον Ἱππότεω παῖδα κλυτόν·

Matrem Æolo fuiſſe Meneclam, Hylli Liparenſis filiam memoriæ prodidit Euthydemus Athenienſis in libro de ſalſamentis. At Eudoxus Cnidius in lib. 2. de ambitu terræ, Ligyam Actoris Caryſtii filiam matrem Æoli fuiſſe maluit. Nec defuerunt qui Jovis filium putaverint. Scribit Diodorus lib. 5. Æolum Vulcaniis inſulis imperaſſe (quæ ab eodem poſteà Æoliæ ſunt nominatæ) pium fuiſſe ac juſtum regem, & perhumanum erga hoſpites, ac nautas docuiſſe velis uti; præterea ex diligenti ignis obſervatione prædicere ſolitum qui venti futuri eſſent, atque inde locum datum fabulæ, ut ventorum rex fingeretur. Dionyſius eum commendat ob humanitatem in hoſpites.

Αἰόλε Ἱπποτάδαο φιλοξείνε βασιλῆος,
Αἰόλε ὃς θνητὰ μετ' ἀνδράσιν ἔλλαχε δῶρα,
Κοιρανέειν ἀνέμων κλονεόντων θ' ἱσταμένων τε.

Plutarchus lib. De exilio τὸν θεοφιλέστατον, *Diis Chariſſimum* vocat. Horatius *ventorum patrem*. Fuiſſe hunc regem Thuſcorum Soſtratus ſcribit rerum Thuſcanicarum lib. 2. & Plut. in Paral. Ovid. Met. 15.

Æolon ille refert Thuſco regnare profundo,
Æolon Hippotaden cohibentem carcere ventos.

Quod autem de ignis obſervatione dixit Diodorus, capiendum fortaſſe de fumo ex mente Plinii lib. 3. cap. 9. & Solini, qui ſcribunt, Æolum, cum regnaret in Strongyle, ex ejus inſulæ fumo, quinam flaturi eſſent venti, in triduum prædicere ſolitum, indeque exiſtimatum ventos Æolo paruiſſe. Tradit Iſacius Æolum fuiſſe hominem aſtrologiæ peritiſſimum. Sic etiam Palæphatus. Εἰκὸς δὲ ἀστρολόγον γινόμενον Αἴολον φράσαι Ὀδυσσεῖ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐπιτολαί τινες ἀνέμων γενήσονται. Strabo lib. 1. aſſerit Æolum ventorum regem dictum fuiſſe, quia per fluxum & refluxum aquarum futuræ tempeſtatis, ac ſurgentium ventorum ſigna multo ante prædixerit, quæ cum ad prædictum tempus evenerint, credidit vulgus mortalium ventos eſſe in ejus poteſtate, quos poſſet, cum liberet, emittere. Hom. Odyſ. 10.

Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν' ὅν κε θέλῃσι.

Apollonius Argonaut. lib. 4.

Αἴολον, ὅς τ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει.

Quintus Smyrnæus, lib. 14. ita habet.

Αὖρα τέλει συνεχῆσιν ἀρηράμεν' ἀμφὶ πέτρῃσι
Κοῖλα καὶ ἠχήεντα. δόμοι δ' ἄγχιστα τέλον(τ)
Αἰόλε Ἱπποτάδαο. Vide quæ ſequuntur.

Audiamus Latinos. Virg. Æn. 1.

——Vaſto rex Æolus antro
Luctantes ventos, tempeſtateſque ſonoras
Imperio premit, ac vinclis, & carcere frænat,
Illi indignantes magno cum murmure montis
Circum clauſtra fremunt. Celsâ ſedet Æolus arce
Sceptra tenens; mollitque animos, ac temperat iras.
Ni faciat, maria, ac terras, cœlumque profundum
Quippe ferant rapidi ſecum, verrantque per auras.
Sed pater Omnipotens ſpeluncis abdidit atris
Hoc metuens, molemque & montes inſuper altos
Impoſuit, regemque dedit, qui fœdere certo
Et premere, & laxas ſciret dare juſſus habenas.

Ovid. Met. 11.

Neve tuam fallax animam ſententia tangat,
Quòd ſocer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum volet æquora placet.
Cum ſemel emiſſi tenuerunt æquora venti,
Nil illis vetitum eſt, incommendataque tellus
Omnis, & omne fretum eſt, cœli quoque nubila vexant,
Excutiuntque feris rutilos concurſibus ignes.

Val. Flac. lib. 1.

——Hinc ſoliti quondam miſcere polumque,
Infelixque fretum; neque enim tunc Æolus illis
Rector erat, Libyâ cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum flens Siculos Oenotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.
Intonuit donec pavidis ex æthere ventis
Omnipotens, regemque dedit, quem juſſa vereri
Tota cohors, in monte, chalybs, iterataque muris
Saxa domant Euros, cum jam prohibere frementum
Ora nequit, rex tunc aditus & clauſtra refringit
Ipſe volens, placatque datâ fera murmura portâ.

Stat. Sylv. lib. 4.

Et pater Æolio qui frangit carcere ventos,
Cui varii flatus, omniſque per æquora mundi
Spiritus ac hyemes, nimboſaque nubila parent.

Claud. lib. 1. de Raptu Proſerpinæ;

————Ceu turbine rauco
Cum gravis armatur Boreas, glacieque navali
Hiſpidus, & Geticâ concretus grandine pennas
Bella cupit, pelagus, ſilvas, campoſque ſonoro
Turbine rapturus: ſi forte adverſus ahenos
Æolus objecit poſtes, vaneſcit inanis
Impetus, & fractæ redeunt in clauſtra procellæ.

Bochartus Græcos hanc fabellam à Phœnicibus didiciſſe veriſimile putat, quibus עעול *Aol* (vel Græcè ἄελλα) eſt *procella, turbo, tempeſtas*. Hinc rex *Æolus* creditur à Phœnicibus eſſe rex *Aolin*, i. e. *tempeſtatum*.

Æpytus, Creſphontis & Meropes filius, qui in Arcadiâ apud Cypſelum avum maternum fuit educatus, occiſo Polyphonte, qui matrem ejus invitam duxerat, regnum paternum recuperavit, Apollodor. lib. 2. Ab hoc reges Meſſeniorum Αἰπυτίδαι ſunt appellati, quod & Pauſaniæ in Meſſenicis notatum. Euſtathius in illud Hom. Il. 2.

Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον ——

Ἐν μέσῳ inquit, Πελοποννήσῳ ἡ Ἀρκαδία, πλείστην ὀρεινὴν ἀποτεμνομένη, μέγιστον δὲ ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη. Ὁ δὲ Αἰπύτιος τύμβος δηλοῖ μὲν τὸ τοῦ Αἰπύτου τάφον. Ἀρκαῖος δὲ Ἀρκὰς ὁ Αἴπυτος, οὗ ὁ τύμβος παρώνυμος. Vide Heſych. in Αἰπύτιον.

Ærope, Atrei uxor, quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta, duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedendos appoſuit. Ovid. Triſt. 2.

Si non Æropen frater ſceleratus amaſſet,
Converſos Solis non legeremus equos.

Item Cephei filia à Marte compreſſa, quæ ex partu interiit, nihilominus tamen infans ejus ſupervixit, ac *Æropus* à matre dictus eſt. Pauſan.

Æſacus, flu. Trojanus ad Idam mont. Item Priami filius ex Alyxothoe Dymantis filiâ, plus ſilvis quàm civitatibus delectatus. Hic, cum Heſperiam, ſeu Eperiem liberali formâ puellam videret, adeo ejus amore captus eſt, ut in ſilvas eam ſequeretur, quæ fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa; ipſe autem amoris impatiens, acrique dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cujus Thetis miſerta, eum in mergum tranſmutavit. Vide Ovid. Met. 11. ad finem.

Æſchines, Athenienſis Orator, Demoſthenis æmulus, cujus Orationes tres extant, & aliquot epiſtolæ. Hic priuſquam ad eloquentiam & Rempub. animum appelleret Tragicus poëta fuit. Vide ejus vitam apud Plut. in 10. Orat. & Philoſtr. in vitis Sophiſtarum. Præter hunc alii 7. claruere. Primus Philoſophus, Socratis diſcipulus. Secundus qui artem Oratoriam conſcripſit. Tertius ex Arcadiâ profectus. Quartus, Mitylenæus, quem *Flagellum oratorum* vocabant. Quintus, Neopolitanus, Philoſophus Academicus, Melanthii Rhodii diſcipulus. Sextus, Mileſius ſcriptor. Septimus, ſtatuarius. Laert. lib. 2. Porro prior Æſchines, cùm orationem, quâ fuerat uſus adverſus Demoſthenem, Rhodi legiſſet, legit & defenſionem ejuſdem Demoſthenis, ob quam depulſus fuerat in exilium, mirantibuſque amicis, tum eos magis miraturos dixit, ſi ipſum orantem audiviſſent. Plin. 7. 30. Cum Rhodum ſeceſſiſſet, inſtituit extemporalem orationem habere, & declamare exercitationis causâ; quod tamen factum Fabius ſcribit circa Demetrii tempora, an vero ab eo inſtitutum, non ſibi conſtare.

Æſchrion, Mitylenæus verſificator, intra comites Alexandri M. Ariſtoteli familiaris, maximeque dilectus, ut tradidit Menander Alexandrinus in lib. De diſcipulis Ariſtotelis. Idem forte eſt cum illo, quem cum exercitu per inſidias Hanno Olymp. 118. an. 2. oppreſſit, de quo Diodorus Sic. lib. 20. Fuit etiam *Æſchrion* quidam Samius Ἰαμβοποιὸς, teſte Athenæo, 8. 3. ubi, ut & 7. 12. ex ejus Iambis nonnihil citatur. Hujus forte eſt, Ἔφεσις, cujus lib. 7. citat Tzetzes ad Lycophronem fol. 101. Fuit quoque *Æſchrion* medicus, quem laudat Galenus alicubi. Hujus omnino liber eſt de Agriculturâ, quem citat Plin. lib. 1. inter Authores, itemque Varro de R. R. 1. 1. Antiquiſſimus autem omnium eſt *Æſchrion* ille, à quo in Samo tribus *Æſchrionia* appellationem ſortita eſt, cujus meminit Herodot. lib. 3. cap. 26.

Æſchylus, duodecimus Athenienſium Judex, regn. an. 23.

Hujus

Hujus anno 2. Iphitus ludos Olympicos in Elide, ut quarto quoque anno celebrarentur magno totius Græciæ conventu, inſtituit, quod annorum ſpatium *Olympias* appellatum eſt, atque ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari ſolent. Prima autem Olympias incidit in annum mundi 3174. ſecundum Helvicum, circa natalem Romuli & Remi, 407 annos poſt Trojæ excidium.

Æſchylus, tragœdiographus, qui cum ſenſiſſet certo quodam die ſe ruinâ periturum, ex urbe Siciliæ, in quâ morabatur, egreſſus, loco aperto conſedit, ſuper quem Aquila volitans, teſtudinem quam pedibus gerebat, ſuper caput ejus, ſplendore illius decepta, (erat enim crinibus vacuum) tanquam ſuper petram, ut fractæ teſtudinis carne veſceretur, eliſit; quo ictu peremptus eſt. Primus, teſte Horatio, gravitate perſonarum & coloris diſtinctione uſus eſt. Sic enim ille.

Poſt hunc perſonæ pallæque repertor honeſtæ
Æſchylus, & modicis inſtravit pulpita tignis,
Et docuit magnoque loqui nitique cothurno.

Hinc *Æſchylæus*. Prop. 2. 8.

Deſine & Æſchyleo componere verba cothurno.

Impietatis nomine condemnatus, quomodo evaſerit, docet Ælianus Var. Hiſt. 5. 19. Cæterum de variis *Æſchylis* vide ſis doctiſſimum virum Tho. Stanleium Comment. in Æſchylum in principio.

Æſculanus, & *Argentinus*, Dii quidam ſic dicti ſunt *Æris*, & *Argenti*, i. e. locupletandorum hominum poteſtatem habentes. Bud. lib. 5. de Aſſe. Item *Æſculanus*, vel *Æs*, Deus ſub cujus nomine Pecunia culta eſt Romæ. Aug. de Civ. Dei.

Æſculapius, Apollinis ex Coronide nymphâ fil. quam Ovid. dicit è Lariſsâ fuiſſe, & Phlegyæ filiam Hom. in Hymnis.

Ἰητῆρα νόσων Ἀσκλήπιον ἄρχομ᾽ ἀείδειν
Υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος.

Quæ Coronis poſtea rem habens cum Æmonio juvene, cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt. Sed is poſtea facti pœnitens, ſecto ejus utero conceptum ex ſe eduxit infantem, eumque Æſculapium appellavit, tradiditque Chironi, ſub quo medicinæ ſtuduit. Ovid. Met. lib. 2.

Non tulit in cineres labi, ſua Phœbus eoſdem
Semina, ſed natum flammis uteroque parentis
Eripuit, geminique tulit Chironis in antrum.

Jamque hujus artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit, quâ re motus Jupiter fulmine eum occidit. Virgilius Æn. 7.

Tum pater Omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitæ.
Ipſe repertorem medicinæ talis & artis
Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad undas.

Porro Æſculapium fulmine occiſum fuiſſe à Jove teſtantur Pindarus & Euripides apud Clem. Alex. in Protreptico, ubi etiam addit, Οὗτος μὲν οὖν κεῖται κεραυνωθεὶς ἐν τοῖς Κυνοσουρίδος ὁρίοις. Marcus autem Tullius de Nat. Deor. lib. 3. paulo aliter hæc tradit, ubi tres Æſculapios fuiſſe refert. Primus Apollinis fil. fuit, quem Arcades colunt; qui ſpecillum inveniſſe, primuſque vulnus obligaviſſe dicitur. Secundus, ſecundi Mercurii frater; Is fulmine percuſſus dicitur humatus fuiſſe Cynoſuris. Tertius, Arſippi & Arſinoes, qui primus purgationem alvi, dentiſque evulſionem, ut ferunt, invenit, cujus in Arcadiâ non longè à Luſio flumine ſepulcrum & lacus oſtenditur. Sunt autem qui Æſculapium Meſſenium fuiſſe tradunt, ſed Epidauri manſiſſe, unde *Epidaurius* dictus. Cæterùm Romam accitus urbem ipſam gravi peſtilentiâ liberavit, in cujus honorem inſigne templum in inſula Tiberis illi conſtruxerunt, coluerunt que eum in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, ut Æſculapium Romam portarent, ſerpens grandis navem ingreſſus eſt, quem illi Deum Æſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Ovid. Met. 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenſes capram. Duos habuit filios arte medicâ præſtantes, Machaonem, & Podalirium; filias verò Hygiæam, Æglen, & Panaceam. Medicinam plurimum ampliavit, ob eamque rem in Deorum numerum receptus eſt. Duo ejus filii bello Trojano Agamemnonem ſecuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere. Æſculapium ait Pauſanias in Achaicis nihil aliud eſſe quàm aera, cujus filia fuit *Hygiæa*, i. e. *bona valetudo*. Eſt enim aeris temperies non homini ſolum, ſed cunctis animalibus ſaluberrima. Jure optimo igitur antiqui Apollinem Æſculapii patrem eſſe finxerunt, atque ipſum Æſculapium ſalubrem vim de ſole, animis, corporibuſque mortalium ſufficientem, i. e. ſanitatis artificem, quia ſolis calor univerſis elementis dominatur. Non defuerunt autem qui locum datum fuiſſe fabulæ de Æſculapio tradiderunt quòd mortuos ab inferis revocaret, quia nonnullos, quorum conclamata ſpes eſſet, vitæ ac ſanitati reſtitueriit per vim medicamentorum; unde fabulati ſunt antiqui Plutonem apud Jovem conqueſtum fuiſſe, quòd ſuum imperium mortalis medicus exinaniret: Idcirco fulmine percuſſum fuiſſe à Jove inquiunt, quod accidit paulo ante Trojana tempora. De nomine ſic Bochartus. *Æſculapius*, inquit, fortaſſis Phœnicìè dictus eſt איש כלבי *Is calabi*, h. e. *vir caninus*. Feſtus de Æſculapio, *Canes adhibentur ejus templo, quòd is uberibus canis ſit nutritus*. Cæterùm de Æſculapio librum ſingularem ſcripſit doctiſſimus juvenis Thomas Guidottus Med. Bac. Coll. Wadh. Oxon. quem ex variis authoribus, Græcis juxta ac Latinis, multo labore ac judicio compilavit. Eum autem *dias in luminis oras* aliquando exiturum ſpero.

Æſon, Crethæi filius, frater Peliæ regis Theſſaliæ, & pater Jaſonis, qui ab eo vocatur *Æſonides*. Eum Jaſonis rogatu, annoſitate decrepitum, ſuis veneficiis robuſtiori ætati reſtituit Medea. Ovid. Met. 6.

Æſopus, Phryx, Philoſophus, & fabulator clariſſimus, conditione autem ſervus, tempore Crœſi Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicavit. Hujus vitam Maximus Planudes conſcripſit, quæ fabulis Æſopi vulgò præfigi ſolet. Quintilianus lib. 1. cap. 9. *Æſopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè ſuccedunt narrare ſermone puro, & nihil ſe ſupra modum extollente, condiſcant pueri.* Idem lib. 5. cap. 11. *Illæ quoque fabulæ, quæ etiamſi ab Æſopo originem non acceperunt (nam videtur primus earum author fuiſſe Heſiodus) nomine tamen Æſopi maximè celebrantur, ducere animos ſolent, præcipuè ruſticorum & imperitorum: qui & ſimplicius quæ ficta ſunt audiunt, & capti voluptate, facile iis quibus delectantur conſentiunt.* Aulus Gell. l. 2. c. 29. *Æſopus ille è Phrygiâ fabulator haud immeritò ſapiens exiſtimatus eſt; cùm quæ utilia monitu ſuaſuque erant, non ſeverè, non imperioſè præcepit & cenſuit, ut Philoſophis mos eſt, ſed feſtivos delectabileſque apologos commentus, res ſalubriter, ac proſpicienter animadverſas in mentes animoſque hominum, cum audiendi quâdam illecebrâ inducit.* Hinc proverb. apud Suidam *Ne Æſopum quidem triviſti*, de vehementer ſtupidis & imperitis. Vide Ariſtoph. in Avibus.

Æſopus, Libertus Demoſthenis, conſcius adulterii quod patronus admiſerat, tortus diutiſſimè perſeveravit non prodere, donec aliis coarguentibus conſciis, Demoſthenes ipſe fateretur. Macrob. Sat. 1. 11.

Æſopus, Tragœdus, amicitiâ Ciceroni conjunctus, de quo 6. Epiſt. Fam. Horat. lib. 2. Epiſtolarum.

Quæ gravis Æſopus, quæ doctus Roſcius egit.

In maximas opes ex hiſtrionica pervenit, adeò ut Seſtertium centies ei patina ſteterit. Filium reliquit adeo divitem ſimul & prodigum, ut is uniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plin. 10. 51. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Filius Æſopi detractam ex aure Metellæ
Scilicet ut decies ſolidum exſorberet aceto,
Diluit inſignem baccam——

Item *Æſopus*, Anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus; Scripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena, Suidâ teſte. Item orator clariſſimus Laertio lib. 1. Item hiſtoriographus qui Anaximenis & Philonis temporibus floruit. Plut. in Solone.

Æſopus vitam Alex. M. literis prodidit; Latine vero interpretatus eſt Jul. Valerius. Habere ſe hanc Æſopicam tranſlationem Manuſcriptam, refert Franc. Juretus, notis in Symmachi epiſt. 54. Etiam Barthius Adverſar. 2. 10. ait ſibi eſſe codicem Manuſcriptum. Sed negat ſe vel de auctore vel de interprete credere; eſſeque opus ex mendaciis prodigioſis refertum.

Æſymnus, Megarenſis quidam, qui regum tyrannidem peroſus, conſuluit Apollinem, quo potiſſimum modo Megarenſes Rempublicam feliciſſimè poſſint adminiſtrare; Cumque reſponſum eſſet, *Si cum pluribus conſultarent*: arbitratus id ad mortuos pertinere, qui virorum numerum longè ſuperant, tumulum heroibus extruxit, qui ab ipſo *Æſymnium* dictus eſt; Curiamque extruxit, quæ ambitu ſuo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, ut ipſi etiam mortui ipſorum conſultationibus intereſſent. Item unus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Il. 11.

Æternitas, Dea à veteribus culta, cujus imaginem Tempus eſſe dixerunt Hermes Triſmegiſtus, & Plato. Deſcribitur verò copioſè à Claud. in Paneg. de laudibus Stiliconis.

Æthalides, præco, Mercurii filius cui quandoque inter mortuos, quandoque inter vivos eſſe licere conceſſum eſt. Apollonius Argon. lib. 1.

Τείως δ᾽ αὖτ᾽ ἐκ νηὸς ἀριστῆες προέηκαν
Αἰθαλίδην κήρυκα θοόν, τῷ πέρ τε μέλεσθαι
Ἀγγελίας καὶ σκῆπτρον ἐπέτρεπον Ἑρμείαο
Σφωιτέροιο τοκῆος, ὅς οἱ μνῆστιν πόρε πάντων
Ἄφθιτον. οὐδ᾽ ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
Δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη.
Ἀλλ᾽ ἥ γ᾽ ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται
Ἄλλοθ᾽ ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ᾽ ἐς αὐγὰς
Ἠελίου, ζωοῖσι μετ᾽ ἀνδράσιν. ——

Hunc à patre impetraſſe ferunt, ut & vivus & mortuus

omnium quæ gererentur memoriam haberet. Eum ſe fuiſſe gloriari ſolebat Pythagoras. Laert. lib. 8.

Æthicus, Coſmographus, de quo Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. Itemque de Scient. Mathem. cap. 70. Fuit alius Paphlago, cujus meminit Qu. Smyrn. lib. 6.

Æthlius, Jovis filius, Endymionis pater. Heſiod. Item hiſtoricus Samius. Athen. lib. 14. ubi tamen vulgò corruptè eſt Ὠρείων pro Σαμίων; ſed veram lectionem vidit Caſaubonus ad eum librum cap. 19. Quæ de Junone Samiâ eum ſcripſiſſe ait Clemens in Protrept. ea ſine dubio fuere ex ipſo opere. Horum quoque librorum meminit Etymologus in Νέγω, ubi ait eum ſcripſiſſe de finibus Samiis. Æthlii quoque nomen Arnobio lib. 6. ubi vulgo legebatur *Ethedius*, reſtituit Theod. Canterus.

Æthon appellatus eſt Eriſichthon, propter nimiam ingluviem. Lycophr. Heſiod. Ælian. Athenæus. Item unius ex Solis equis nomen, i. e. *Ardens*. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi, quartuſque Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent.——

Item equus Pallantis. Virg. Æn. 11.

Poſt bellator equus poſitis inſignibus Æthon
It lachrymans, guttiſque humectat grandibus ora.

Apud Hom. Æthon eſt equus Hectoris. Iliad. θ.

Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε.

Apud Claud. verò Plutonis lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orphnæus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii ſublimis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Item *Æthon* vir quidam qui ita pedendi vitio laborabat, ut in templo Capitolino abſtinere non potuerit. Sed affectus hoc ſupplicio, ut triduo cœnaverit domi, didiceritque comprimere nates, ne eadem pœnâ iterum afficeretur, nam alienâ menſâ victitabat. Mart. lib. 11.

Multis dum precibus Jovem ſalutat
Stans ſummos reſupinus uſque in ungues,
Æthon in Capitolio pepedit:
Riſerunt comites, ſed ipſe Divûm
Offenſus genitor, trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

Æthra, Oceani & Tethyos filia, uxor Atlantis, filia Japeti, qui ex eâ duodecim filias, & unum filium Hyantem ſuſcepit, qui in Libyâ à ſerpente occiſus eſt, cujus mortem cum quinque ſorores nimium deflerent, luctu contabuerunt, ſed Jovis commiſeratione inter Deas ſunt tranſlatæ, *Hyadeſque* à fratris nomine dictæ. Reliquæ, eò quòd plures ſuperſtites manſiſſent, *Pleiades* ſunt appellatæ. Item mater Theſei, Pitthei filia. Ovid. in Epiſt. Ariadnes.

Nec pater eſt Ægæus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius, authores ſaxa fretumque tui.

Heſychius. Αἴθρη, αἰθεία, αὐγὴ, εὐδία, ἀὴρ καθαρὸς. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον τῆς Πιτθέως θυγατρός.

Ætia, τὰ Αἴτια, ita Callimachus lib. ſuum inſcripſit, quem *de cauſis* & rationibus ſacrorum edidit, Mart. 10. 4.

Si nonvis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire, leges Ætia Callimachi.

Quæ Propertius lib. 2.

——*Inflati ſomnia Callimachi*, vocat.

Ætius, Conſul Rom. Valerii collega, ex agricolâ Mag. Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus. Item alius Conſul *Studii* collega, à Valentiniano proſperitati ejus invidente, eumque pertimeſcente occidi juſſus eſt. Procop. lib. 5. Alius Ariani dogmatis ſectator, ſophiſta, à quo *Ætiani*, qui & *Eunomiani*, dicuntur. Hiſt. Trip. 5. 13. Alius medicus Græcus, cujus libri extant, & quædam epiſtolæ. Vide Voſſium de Philoſophiâ cap. 12.

Afer, Hadriani Imp. pater. Spartianus: *Hadriano pater Ælius Hadrianus cognomen Afer fuit.* Xiphilinus: ἦν δὲ Ἀδριανὸς γένος μὲν Ἀδριανοῦ Ἄφρου υἱός. Suidas: ἦν δὲ τὸ γένος βουλευτοῦ παιδὸς ἐστρατηγηκότος Ἄφρου, οὕτω γὰρ ὠνομάζετο. Lege quæ ſequuntur. Non dubitabis è Dione totum locum eſſe deſcriptum. Cedrenus contra, non Dionem, ſed Breviatorem ejus ſecutus malè capit ejus verba, inquit enim, ἦν δὲ Ἄφρος τὸ γένος. Sed in talibus ſolens more ſuo Græcus ille fallitur. Caſaub.

Afrania, Licini cujuſdam uxor apud Val. Max. quæ muliebris verecundiæ oblita, ſuas per ſe cauſas agebat, & importunis clamoribus judicibus obſtrepebat. Hinc factum eſt ut mulieres perfrictæ frontis, & matronalis pudoris oblitæ; *Afraniæ* per contumeliam dicerentur.

Afranius, Poeta Comicus, teſte Cic. in Bruto, homo peracutus in fabulis ac diſertus, quòd in Togatis excelluit, inquit Quintilianus, utinamque non inquinaſſet argumenta puerorum fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Horat. ad Piſones.

Dicitur Afrani toga conveniſſe Menandro.

Auſonius epigr. 70.

Quam toga facundi ſcenis agitavit Afrani.

Item Pompeii dux, qui Arabas juxta Amanum ſubegit. Plut. item Coſſ. Rom. Aſclepiodori collega.

Africanus, Alexandri Cæſaris Conſiliarius, doctiſſimus Juris profeſſor, Papiniani diſcipulus. Lampridius. Idem in ſacris literis doctus. Eutrop. lib. 6.

Africanus Julius, primus Chriſtianorum Chronologus. Vide *Julius Africanus*.

Africus, venti nomen ab Africâ ſpirantis, inter Auſtrum & Zephyrum. Virgil. Æneid. 1.

——*Creberque procellis Africus.*

Horat. Car. lib. 1. Od. 1.

Luctantem Icariis fluctibus Africum.

Idem alibi.

Nec peſtilentem ſentiet Africum
Fœcunda vitis.

Et Epod.

——*Protervus Africus.*

Sen. Nat. Qu. 5.

Africus furibundus ac ruens ab Occidente hyberno.

Agamedes & *Trophonius* adytum Delphicum ex quinque lapidibus conſtruxerunt, cujus meriti nomine quum ab Apolline præmium poſtulaſſent, quod ille optimum homini duceret, poſt diem tertium in lecto mortui reperti ſunt. Cic. 1. Tuſc.

Agamemnon, Atrei ex Ærope filius, ut Homerus ait, Pliſthenis vero ut Heſiodus, & frater Menelai, Mycenarum & Argivorum rex, quaſi ἄγαν μένων, hoc eſt *perſeverans*, qui omnium Græcorum conſenſu Imperator delectus, ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi plurimos labores, & maximas Principum ſimultates pertulit. Ilio capto, inter alia, Caſſandra Priami filia ei in ſortem ceſſit, quæ etiam mortem ei prædixit; ſed ille verbis ejus minimè fidem habens, ad uxorem Clytæmneſtram, cui domi cum quibuſdam liberis relicti imperii curam crediderat, reverſus ab Ægiſtho Thyeſtis filio, qui omnia prius tacitè occupaverat, imò & uxorem ſtupraverat, ſimulata amicitiâ, & Clytæmneſtræ conſenſu, in littore, ſeu ut aliis placet, in convivio, quod ingens ei uxor paraverat, interfectus eſt, poſtquam an. 18. regnaſſet. Quod facinus Oreſtes Agamemnonis & Clytæmneſtræ filius ægrè ferens, Ægiſthum & matrem in vindictam patris occidit. Quæ omnia elegantiſſimè proſecutus eſt Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreſte*, & Seneca in *Agamemnone*. *Agamemnonis hoſtia*, in duros & perſuaſu difficiles dicitur; inde natum, quòd Agamemnonem rem divinam in Trojâ facturum bos effugerit, vixque multo negotio comprehenſus, reductus eſt. Quadrabit etiam in eos qui nolentes & coacti quidpiam, agunt. Olim in ſacris ſpectabatur ut hoſtia lenis, ac volens adſtaret, quòd ſi refracto fune præfugiſſet, infauſtum omen habebatur. Videtur & huc poſſe referri quòd Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniam ſacrificavit, ſed admodum invitus. Zenodotus. Hinc *Agamemnonius*. Virg. Æn. 6.

Eruet ille Argos Agamemnoniaſque Mycenas.

Hinc Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, *Agamemnonii putei* proverbialiter de admirandis operibus dicebantur: Aiunt enim illum & circa Aulidem, & paſſim in Græciâ puteos effodiſſe, ne per æſtum aquarum inopia laborari poſſet. Author Zenodotus. Item *Agamemnonii fontes*, fontes quidam tepidi Ioniæ apud Smyrnam urb. ab eâ 5. m. p. diſtantes. Philoſtratus. Heſychius in Ἀγαμεμνόνια φρέατα· Ἱστοροῦσιν, inquit, τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν Αὐλίδα, καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι· Δῆμος ἐν τῇ δυοδεκάτῃ τῆς Ἀτθίδος. Ubi forte, Σῆμος legendum. Laudatur enim paſſim *Semus Delius*, qui Δηλιακὰ ſcripſit. Quia vero Jovem antiqui ætherem cenſebant eſſe, ideo Metrodorus Agamemnonem allegoricè ætherem dixit. Idem Heſychius, Ἀγαμέμνονα τὸν αἰθέρα Μητρόδωρος εἶπεν ἀλληγορικῶς. Meurſ. in Miſcell. Lacon. l. 1. c. 4.

Agapenor, præfectus claſſis Agamemnonis. Hom. Il. 2. Item Ancæi filius Lycurgi nepos, qui capto Ilio in Cyprum tempeſtate delatus eſt, ubi Paphum urbem condidit, & fanum in urbe opulentiſſimum. Pauſ. in Arcad.

Agapetus, Synadorum urbis Phrygiæ Pacatianæ epiſcopus, ſectæ Macedonianæ, ad Orthodoxam fidem poſtea converſus. Socrates l. 7. c. 3.

Agapetus, apud Præneſte puer 13. annorum, ſub Aureliano Principe martyrium paſſus eſt.

Agapetus, Hujus nominis *primus* Joanni 2. in Pontificatu ſuccedit, & cum eruditorum virorum copia non eſſet, de publicis ſcholis conſilium proponit, ſed non auditur, quum bellum ingrueret; Hactenus enim tantum privatæ ſcholæ fuerant. Item alius, hujus nominis *ſecundus*, An. Dom. 446. ſucceſſit Martino Papæ, & ſedit an. 9. menſ. 7.

Agapis,

Agapis, Alexandrinus Philoſophus, in eloquentiæ ſtudiis educatus, in medicinam commentarios edidit; Byzantii ludum aperuit, magnâ doctrinæ famâ, ingeniique ſolertiâ. Alius, Philoſophus Athenienſis, poſt Proclum Marini Neopolitani diſcipulus. Suidas. Tertius, Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus.

Agar, virgo Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex quâ Iſmaelem habuit, permittente Sarâ uxore. *Advenam* ſignificat, teſte Comeſtore.

Agatharchides, hiſtoricus Samius, in ſecundo rerum Perſicarum laudatur Plutarcho in Paral. Minor. cap. 2. Eundem Plutarchus junior citat ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς lib. de Fluminibus. Et alibi in quarto περὶ λίθων. Fortaſſe idem eſt, ac Cnidius, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 20.

Agatharchus, nomen viri, qui ſtadium vicit Olympiade 61. imperante Athenis Heraclio. Dionyſ. Halicar. lib. 4. Item claſſis Syracuſanæ præfectus. Thucyd. lib. 3. Item pictor, qui cum apud Zeuxim mira celeritate ſe animalia depingere gloriaretur; Ego vero inquit Zeuxis, longo tempore. Nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem gravitatem, & exquiſitam pulchritudinem rebus adjungere. Plut.

Agathemerus Orthon, in lucem edidit Hypotypoſes Geographicas, quas inter alios hujus argumenti ſcriptores, juris publici facturum Iſaacum filium promittit Voſſius de Philologiâ cap. 11. *Agathemeres* Orthonis filius prodiit poſtea curâ & interpretatione Samuelis Tennulii, Amſtelodami, A. D. 1671.

Agathias, ſive ut ſe in Epigrammatis vocat, *Agathius*, hiſtoricus græcus, natus Myrinæ, quæ in Aſiâ veterum Æolenſium colonia fuit, ad oſtia Pythici fluvii ſita, ut ipſe in Præfatione ait, ubi & ſe patre Memnonio propagatum aſſerit, ac juri & legibus operam dediſſe, unde & *Scholaſticus* vocabatur, qui alio nomine *advocatus* dicitur. Erant enim *Scholæ* collegia Juriſperitorum. Fuit autem Advocatus Smyrnæ, teſtante Suidâ, qui eum σχολαστικὸν Σμυρναῖον vocat. Præter epigrammata multa quæ in Anthologia habemus, condidit libros 5. De imperio & rebus geſtis Juſtiniani; nec tamen omnia de eo refert, ſed inde, ut ipſe ait, cœpit ubi deſiit Procopius. Etiam Δαφνιακὰ, atque alia, partim proſâ partim carmine exaravit, ut Suidas teſtatur; imo meminit ipſe in Præfatione hiſtoriæ ſuæ, ubi ſe à puero ait admodum carmine fuiſſe delectatum, ac panxiſſe hexametro verſu poematia quædam amoribus, & iſtiuſmodi illecebris variegata, eaque *Daphniaca* appellari. Dictione utitur terſâ & floridâ. Gentilem fuiſſe præter alia oſtendit illud φασὶν, quo lib. 3. utitur, cum ſermo ſit de Martyrio B. Stephani.

Agatho, Philoſophus Pythagoricus, frequens antithetis, adhibitus quondam convivio Archelao rege, cujus erat familiariſſimus, interrogatuſque ab eo, cum jam eſſet annorum 80. ſi robur adhuc ullum ſervaret? Sane, inquit, Non ſolum Ver, ſed Auctumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Ælian. Var. Hiſt. lib. 13. cap. 4.

Agatho, Athenienſis, vir monſtroſæ fortitudinis, & magnitudinis, tempore Adriani Principis, & Herodis Attici, de quo vide Philoſtratum in Attico. Aliis *Agathion.*

Agatho, tubicen, cantilenarum ſuavitate mirum in modum amores deliniens, cujus mores muſicæ non diſſimiles fuiſſe perhibentur. Laboravit enim infamiâ mollitiei. Hinc factum eſt Proverb. *Agathonia cantio*, quod rectè dicetur de oratione blandâ magis quam frugiferâ. Primus chori Tragici cantum inſtituit. Ariſt. in Poetic.

Agathocles, Babylonius, ſive Cyzicenus, utroque enim modo ab Athenæo appellatur, lib. 9. & 12. Cyzicenorum res ſcripſit. Fuit præterea alius, Chius; rei Ruſticæ ſcriptor, de quo Varro & Columella. Eſt & *Agathocles* Atracius, qui de piſcibus, ſolutâ oratione ſcripſit. Item *Agathocles* Samius, qui de Peſſinuntiorum republicâ, & *Agathocles* Mileſius, qui de Fluminibus ſcripſit.

Agathocles, Siciliæ tyrannus, ad regni majeſtatem ex humili & ſordido genere pervenit. Quippe patre figulo natus, non honeſtiorem pueritiam, quàm principia originis habuit. Siquidem formâ, & corporis pulchritudine egregius, diu vitam ſtupri patientiâ exegit. Annos deinde pubertatis egreſſus, libidinem à viris in fœminas tranſtulit. Poſt hæc apud utrumque ſexum famoſus vitam latrocinio mutavit. Tandem cum Syracuſas conceſſiſſet, gregariam militiam ſortitus, in omne facinus promptiſſimus fuit; nam & manu ſtrenuus, & linguâ facundus fuit. Brevi itaque centurio, ac deinceps tribunus militum factus eſt; ac ad poſtremum, in locum demortui ducis Damaſconis ſuffectus eſt: cujus uxorem adulterio cognitam, poſt mortem viri in matrimonium accepit. Nec contentus quòd ex inope dives repente factus eſt, piraticam adverſus patriam exercuit. Saluti autem ei fuit, quòd ſocii capti tortique de illo negaverunt. Bis occupare imperium Syracuſarum voluit; bis in exilium actus eſt. Poſtremo dux patriæ contra Carthaginenſes ſæpè pugnavit. Multa de eo Juſtinus lib. 22. & Polybius lib. 15. ſub finem. Hujus exemplo ad modeſtiam omnes hortatur Auſonius elegantiſſimo epigrammate quod ſic ſe habet.

Fama eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regem,
Atque abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.
Fercula gemmatis cum poneret aurea vaſis,
Et miſceret opes, pauperiemque ſimul.
Quærenti cauſam reſpondit. Rex ego qui ſum
Sicaniæ, figulo ſum genitore ſatus.
Fortunam reverenter habe, quicunque repente
Dives ab exili progrediere loco.

Quamvis Agathoclem apud figulum educatum tantum; non natum Plutarchus ſcripſerit lib. De ſuâ ipſius laude.

Agathocles, Lyſimachi filius in eo bello quod cum patre geſſit adverſus Getas, Lyſimacho ſibi fugâ conſulente, captus eſt; Tandem patri redditus Lyſandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit uxorem, atque in Aſiam navibus tranſgreſſus, Antigoni regnum in ſuam ditionem redegit. Epheſum præterea urbem ad mare condidit, in quam Lebadios Colophonioſque, deletis eorum urbibus, migrare compulit, ut Phœnix Colophonius poeta Iambicus teſtatur, qui patriæ everſionem carmine deflevit. Tandem Lyſimachus jam ætate provectus, Arſinoen Lyſandri ſororem cepit uxorem, quæ quoniam liberis timebat, ne Lyſimacho mortuo, in Agathoclis jura venirent, de ejus nece cogitaſſe fertur. Alii Agathoclis amore captam Arſinoen prodiderunt, ac eum curaſſe occidendum, quòd ejus concubitum aſſequi nequiret. Quo occiſo Lyſandra ad Seleucum cum liberis confugit. Ad poſtremum verò Lyſimachus conſertâ cum Seleuco acie longè lateque fuſus, occubuit. Pauſ. in Att. & Strab. lib. 13.

Agathon, Samius hiſtoricus, libros edidit rerum Scythicarum. Plut. lib. de Flum. Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β. Σκυθικῶν. Idem citat ſecundum περὶ ποταμῶν, uti & facit Stobæus Serm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Ex Agathone hoc quædam de Buſiride hoſpites mactante, poſteaque ab Hercule interfecto refert Plut. in Paral. min. cap. 38. Item Priami filius, Hom. Iliad. 24. De Agathone Tragico Voſſ. P. Gr. pag. 39. & 50.

Agathonymus, de Perſiæ rebus egit, Plut. lib. de Flu.

Agathoſthenes, in Aſiaticis carminibus citatur à Germanico Cæſare in Aratæis, ubi ex eo narrat Cynoſuram fuiſſe Jovis nutricem, unam ex Idæis nymphis. Nec dubito quin idem opus ſignet Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 144. ubi aliqua de mirandis hominum formis tradidiſſe teſtatur. Voſſius.

Agathus Demon Alexandrinus Mechanicus delineavit orbem univerſum ex Ptolemæi γεωγραφουμένοις. Voſſ. de Scient. Math. cap. 42.

Agathyllus, Arcas, poeta Elegiographus, à Dion. Halic. laudatur in iis quæ de adventu Æneæ in Italiam prodidit.

Agave, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo Pentheum filium ſuſcepit, qui cùm abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipsâ matre, reliquiſque Mænadibus, inter Bacchanalia, jam rex Thebarum, membratim diſcerptus eſt. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Quid caput abſciſſum demens cum portat Agave
Nati infelicis, ſibi tum furioſa videtur?

Fabulam hanc curioſè tractat Ovidius lib. 3. Met. & ante illum Theocritus Idyll. 26. Vide Mythologos. Lubet hic adnotare, quomodo poetæ paſſim exemplo hoc pro ſimilitudine utantur. Lucan. lib. 1.

———*Thebanam qualis Agaven*
Impulit, aut ſævi contorſit tela Lycurgi
Eumenis.———

Val. Flac. lib. 3.

Ceu pavet ad crines & triſtia Pentheos ora
Thyas, ubi impulſæ jam ſe Deus agmine matris
Abſtulit, & cæſi vaneſcunt cornua tauri.

Statius Theb. lib. 11.

——— *Pentheia qualis*
Mater ad inſani ſcandebat culmina montis,
Promiſſum ſævo caput allatura Lyæo.

Seneca Tragœdus.

———*Qualis attonita & furens*]
Cadmæa mater abſtulit nato caput.

Agenor, Antenoris filius, Hom. Iliad. 21.

Ὣς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ δῖος Ἀγήνωρ
Οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.

Agenor, Mitylenæus, de Muſica ſcripſit, teſte Ariſtoxeno lib. 2. Muſices. Incertæ ætatis.

Agenor, Rex Phœnicum, Beli regis filius, Silius lib. 1.

———*Stat gloria gentis Agenor.*

Progeniem ejus narrat Steph. in *Thaſſo.* Apollodorus lib. 3. de Agenore γεννᾷ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον, καὶ Φοίνικα, καὶ Κίλικα. Nonnus lib. 3. Baſſaricωn.

Μαντιπόλῳ πέμπτῳ δὲ πατὴρ ἰσόμετρον ἀριθμὸν
Βῆλος ἐπασσυτέρην γενεὴν ἀπεσημήνατο παίδων,
Φινέα καὶ Φοίνικα λιπόπτολιν, οἷς ἅμα θάλλων
Ἀστὸς ἀμοιβαίων πολίων περίφοιτος Ἀγήνωρ,
Ἀστατέος βιότοιο πατὴρ ἐμὸς εἶχε πορείην
Ἐς Θήβην μετὰ Μέμφιν, ἐς Ἀσσυρίην μετὰ Θήβην.

Agenoria, Dea à Romanis ſic dicta quòd ad *agendum* excitaret. Gloſſ. vetus. *Ageronia*, ἡ θεὸς βουλῆς καὶ καιρῶν. Jani uxor Capellæ. Item *Agerona*, induſtriæ Dea, ut *Strenua*, & *Stimula*.

Ageſander, inſignis Statuarius fuit ex Rhodo inſ. qui unà cum Polydoro & Athenodoro Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Veſpaſiani Imp. omnium artificum opera longè ſuperantem, Plin. 36. 5. Item Lacedæmoniorum legatus. Thucyd. lib. 1.

Ageſianax, in Aratum commentatus eſt. Voſſius.

Ageſias, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius. Item alius, Cyrenaicus, Philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere, aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compulerit, ut Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cic. in Tuſc. Qu. Aliis autem *Heſius* vocatur.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius, nobilis Olympionica, in quem, pugilatu vincentem, Pindarus hymnum cecinit.

Ageſilaus, ſextus Lacedæmoniorum rex, Archidami filius poſt mortem Agidis fratris ſui rex conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam civitates cepit, Tiſſaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluvium fudit. Athenienſes & Bœotios apud Coroneam urbem Peloponneſi vicit. Brevi corporis ſtaturâ fuit, & altero pede claudus, maximâ tamen virtute præditus. Regn. an. 43. Juſtin. lib. 6. Cum multi effigiem ejus vellent, nunquam eam fieri paſſus eſt.

Ageſilaus, Athenienſis, Themiſtoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tametſi pater ejus Neocles eum utramque manum per quietem amiſiſſe vidiſſet. Is itaque inter barbaros, habitu Perſico, conſtitutus, quendam ex regis ſtipatoribus, nomine Mardonium interfecit, exiſtimaverat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus & ligatus ad regem deductus eſſet, eum ad Solis aram immolaturum offendit. In quâ dextram imponens, cum aliquandiu vim ſupplicii, ne ullo quidem emiſſo gemitu toleraſſet, tandem adjecit, Hujuſmodi Athenienſes fuiſſe univerſos. Quòd ſi fidem non haberet, lævam quoque (inquit) injiciam. Ea res autem cum Xerxi pavorem incuſſiſſet, ſervari eum imperavit. Plut. in Paral.

Ageſilaus memoriam ſui reliquit opere de rebus Italicis, ex quorum 3. Hiſtor. ſeu fabellam de Fulvio Stella, ejuſque filiâ Eponâ Plut. commemorat in Parallelis minor. cap. 29.

Ageſilaus, Plutonis cognomen, quòd ſc. *populos agat*. Eſt enim mortuorum ac inferorum Deus ab Ethnicis exiſtimatus. Callimachus Hymn. in Palladis Lavacrum.

Φοιτάσει μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

De quo ex Methodio & Æſchylo plura Athenæus.

Aggæus, propheta, qu. *feſtivus*, vel *ſolennis*, vel *gyrans*. Huic & Zechariæ Lxx. Interp. pſalmos quoſdam adſcribunt. Unde Apollinaris.

Ξυνὸς Ζαχαρίαο καὶ Ἀγγαίου πέλει ὕμνος.

Agias res Argolicas memoriæ mandavit. Athen. lib. 3.

Agis, Lacedæmoniorum rex, cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum provinciam igne ferroque vaſtavit. Græcas civitates libertati reſtituit. A ſuis civibus occiſus eſt in carcere, quòd juxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Plut. Item alius, quem Lacedemonii ſuſpenderunt. Tertius, Pæonum rex, quem Philippus Alexandri M. pater in ſuam poteſtatem coëgit. Quartus, poeta Argivus, peſſimorum carminum, poſt Chærilum conditor, cœlum Alexandro aperiebat, Herculemque & Liberum patrem, & cum Polluce Caſtorem novi numini ceſſuros eſſe jactabat. Curt. lib. 8. *Agis quidam Argivus peſſimorum carminum poſt Chærilum conditor.*

Aglaonice, Hegemonis filia, aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent, prævidens, illamque ſe cœlo deducere jactitans; quæ ob id poſteà in magnas calamitates incidit, adeo ut in proverb. abierit, τὴν Σελήνην καταϛπᾷ. *Lunam detrahit*, ut refert Apoll. lib. 4. quo utimur quoties aliquis ſuâ jactantiâ in calamitatem incidit.

Aglaope, una Sirenum, & *Aglaophena* alia. Vide *Sirenuſſæ*.

Aglaopes, Æſculapius Lacedæmoniis. Heſychius. Ἀγλαόπης ὁ Ἀσκληπιός. Λάκωνες.

Aglaophon, pictor nobiliſſimus, cujus meminit Plin. 35. 9. Cic. 3. de Orat. Athen. lib. 10. Æl. de Animalibus, 17. 47.

Aglaoſthenes, qui corrupte in libris nonnullis eſt *Agloſthenes*, imò & *Ædoſthenes* vocatur, hiſtoriam rerum Naxicarum conſignavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 318.

Aglauros, filia Erechthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata, de quâ Ovid. Met. 2. Heſychius: Ἄγλαυρος, θυγάτηρ Κέκροπος περὶ (lege παρ᾽) ἧς Ἀττικοῖς καὶ ὀμνύουσι κατ᾽ αὐτῆς, ἣν δὲ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς.

Aglaus, Pſophidius, Arcadum pauperrimus, ab Apolline felicior Gyge judicatus, quòd agelli ſui limites nunquam egreſſus eſſet, parvuli ruris fructibus contentus, Plin. 7. 46. Val. Max. 7. 11.

Agnodice, virgo medicinam diſcere cupiens, abſciſsâ comâ, habitu virili ſumpto, ſe Hierophilo cuidam tradidit in diſciplinam, à quo probè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas ſexus ſui clam certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus, ſe ad fœminas non amplius admiſſos, in judicium pertracta, quod dicerent hunc eſſe illarum corruptorem, coram Areopagitis tunicâ allevatâ, ſe fœminam eſſe oſtendit. Tunc Athenienſes legem emendantes, artem medicam diſcere mulieribus ingenuis permiſerunt. Hyginus.

Agnoitæ, hæretici, ab *ignorantiâ* ſic dicti, quòd noviſſimam horam Chriſto ignotam eſſe arbitrarentur. Cæl. Rhod. 1. 14.

Agnon, Niciæ filius Samio bello, quando à Pericle inſula devicta eſt, dux fuit. Bello Peloponneſiaco contra Potidæam cum validis copiis profectus, morbi vi inde, irrito incœpto, abſcedere coactus eſt. Hic Amphipolin condidit. Sed cum poſtea in bello ad Braſidam Amphipolitani defeciſſent, illi, quoniam ad urbem ipſorum victor in acie ceciderat, coloniam ceu conditori adſcripſerunt, dejectiſque Agnonis monumentis ad Braſidam honorem tranſtulerunt. Thucydides.

Agon Nemeacus, primùm ab Argivis actus poſt eum qui ſub Archemoro fuit. Olymp. 53. Nemea autem celebrantur poſt Tlepolemia, quæ agebantur die 24 menſis Gorpiæi.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agon Androgei, quem ſtatuerat Minos, præmium pueros Atticos largiens. Cæterùm Taurus (vir crudelis, & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus, univerſos in contentione ſuperavit. Tandem verò factum eſt, ut à Theſeo in palæſtrâ vinceretur, ob quod Athenienſes pueri tributariâ pœnâ liberati ſunt. Plut.

Agon Olympius, ab Hercule inſtitutus, à quo uſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni 430. Euſeb.

Agonales ludi Servio, quos Auguſtus Actiacis littoribus, devicto Antonio, ſtatuit, ad quod reſpexit. Virg. 3. Æn.

Actiaque Iliacis celebramus littora ludis.

Agonalia, feſta erant apud Romanos, in honorem Jani quotannis celebrari ſolita, ut eſt apud Ovid. Faſt. 1. Aut certè in honorem *Agonii* Dei, ut feſtus tradit, qui rebus agendis præeſſe putabatur. Eo die rex ſacrorum arietem immolavit, ut tradit Varro lib. 5. Nominis multiplex reperitur notio; aut enim ex ritu ſacrorum, in quibus miniſter tenens ſtrictum gladium ad jugulandum arietem, rogabat *Agon?* Quam opinionem ſequitur Ovid. his verſibus.

Nominis eſſe poteſt ſuccinctus cauſa magiſter,
Hoſtia cœlitibus, quo feriente, cadit.
Qui calido ſtrictos tincturus ſanguine cultros,
Semper Agatne? rogat; nec niſi juſſus agit.

Alii ad *Agonem* montem, in quo illa ſacra fieri ſolebant, qui poſtea Quirinalis dictus eſt, referunt. Alii à certamine Curuli dictum putant, quod hiſce feriis antiquitus ſoleret celebrari. Nam Græci certamina & ludos ἀγῶνας appellabant. Hujus ſententiæ fuiſſe videtur Ovidius in his.

Fas etiam fieri ſolitis ætate priorum
Nomina de ludis Græca tuliſſe diem.
Et prius antiquus dicebat Agonia *ſermo*
Veraque judicio eſt ultima cauſa meo.

Agreſphon, περὶ ὁμωνύμων, ſive de ejuſdem nominis hominibus illuſtribus ſcripſit. Suidas in *Apollonius*.

Jul. *Agricola*, ſocer Cornelii Taciti, cujus vitam Tacitus ipſe conſcripſit. Ad hunc pertinere videtur Epigramma quoddam Antiphili, uti probabiliter obſervat Brodæus lib. 1. Ἀνθολ. εἰς τὸν θάνατον.

Rod. *Agricola*, Lud. Viv. in lib. 2. de C. D. cap. 21. *Vix & in hac* noſtrâ & patrum memoria fuit unus atque alter dignior, qui multum legeretur, multumque in manibus haberetur, quam Rod. Agricola Phryſius. Tantum eſt in ejus operibus ingenii, artir, judicii, gravitatis, dulcedinis, eloquentiæ, eruditionis; at is pauciſſimis noſcitur, vir non minus qui ut ab omnibus cognoſceretur, dignus, quam Politianus vel Hermolaus Barbarus, quos meâ quidem ſententiâ & majeſtate, & ſuavitate dictionis, non æquat modo, ſed etiam vincit.

Agrii. Titanes ſic dicti. Heſych. Ἄγριοι θεοὶ, οἱ Τιτᾶνες. Idem Ἄγριοι λιμένες, τόπος ἐν Ἑρμῶνι. Fortè leg. ἐν Ἑρμιόνῃ, vel Ἀρμενίᾳ.

Agrimeliſſa, Heſychius Ἀγριμέλισσα, Ἡγησίας οὕτως ἐκαλεῖτο. Forte leg. *Hegeſippus*, vel *Hegeſianax*.

Agriodos, ab Ovid. inter canes Actæonis numeratur, & ab *agreſti*, ſeu *feroci dente* nomen habet. Ovid. Met. 3.

Labros

Labros, & Agriodos, & acutæ vocis Hylactor.

Agrionia, feſta erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur. Varia autem Baccho cognomenta veteres tribuerunt; atque, ut omittam quæ nihil ad inſtitutum præſens faciunt, eorum duo ſunt, benignitatis; Μειλίχιος, i. e. *Mitis*, & Χαριδότης, quod explicat Virgilius cum *lætitiæ datorem* appellat. His adverſantur iſta crudelitatis, Ἀγριώνιος, & Ὠμηστὴς; eaque Plutarchus inter ſe componit in Antonio. Nam cùm Antonius vellet ſe Liberum Patrem dici, habitu quoque & comitatu Liberi veniret Athenas, Πόλις, inquit, ἦν πλέα Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων, Χαριδότην, καὶ Μειλίχιον· ἦν γὰρ ἀμέλει ἐνίοις τοιοῦτος, τοῖς δὲ πολλοῖς Ὠμηστὴς καὶ Ἀγριώνιος. *Civitas erat plena Bacchum ipſum reclamantium, Lætitiæ datorem, & Mitem; taliſque forte nonnullis erat, pluribus autem Crudelis, & Ferus.* Idque omnino geminum eſt dicterio Romanorum, in Antonii collegam Cæſ. Auguſtum, Apollinis ornatu ſe jactantem; *Cæſarem planè eſſe Apollinem, ſed & Tortorem, quo cognomine is Deus, quâdam in parte urbis colebatur.* Suetonius, cap. 70. Baccho igitur *Agrionio* dicatum eſt feſtum *Agrioniorum*. De quibus nihil habeo quod in medium proferam, præter duos Plutarchi locos: quorum alter eſt, lib. 8. Sympoſ. qu. 1. ubi tradit apud ſuos, in Agrioniis, Bacchum, ceu fugitivum à mulieribus inveſtigari; eaſque facto quærendi fine, dicere, apud Muſas illum occultari. Οὐ φαύλως οὖν καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις τὸν Διόνυσον αἱ γυναῖκες ὡς ἀποδεδρακότα ζητοῦσιν, Εἶτα παύονται, καὶ λέγουσιν ὅτε πρὸς τὰς Μούσας καταπέφευγε, καὶ κέκρυπται παρ' ἐκείναις. Μετ' ὀλίγον δὲ τοῦ δείπνου τέλος ἔχοντος, αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀλλήλοις προβάλλουσι. *Non itaque ineptè apud nos in Agrioniis mulieres Bacchum quærunt, tanquam fugitivum; deinde finem quærendi faciunt, dicuntque eum ad Muſas confugiſſe, atque apud eas latere occultatum; paulò poſt, finitâ cœnâ, ſibi invicem ænigmata & griphos proponunt.* Quâ ceremoniâ nihil aliud ſignificari puto, quàm depravatos hominum mores, animoſque ferociâ temulentos, ad rationis ſtatum Muſarum commercio revocari. Alter locus eſt in Quæſt. Græcis; ubi refert Minyæ filias furore correptas, eſum humanarum carnium appetiviſſe, Leucippamque miſsâ ſorte, filium Hippaſum præbuiſſe dilaniandum; Quæ cauſa fuit cur Minyæ poſteros ab Agrioniis ſtricto gladio Bacchi ſacerdos arceret. Καὶ γίνεται παρ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις φυγὴ, καὶ δίωξις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχοντος. Ἔξεστι δὲ τὴν καταληφθεῖσαν ἀνελεῖν, καὶ ἀνεῖλεν ἐφ' ἡμῶν Ζωΐλος ὁ ἱερεύς. *Et quotannis fugantur in Agrioniis à ſacerdote Bacchi ſtricto gladio; licetque deprehenſam interficere: Et quidem necavit ætate noſtrâ Zoilus ſacerdos.*

Agriopas, Ὀλυμπιονικῶν hiſtoriam texuit. Plin. 8. 22. Item Cynaræ illius pater, qui tegulas & metalla, forcipem, item marculum, vectem & incudem invenit. Plin. 7. 56.

Agriope, Agenoris uxor Lactantio in 2. Theb. Statii, & Hygino; quæ tamen *Telephaſſa*, ſeu *Talephaeſſa* Apollodoro & Moſcho vocatur. Fuit alia ejuſdem nominis, quam Mimnermus Orphei uxorem fuiſſe vult, quam tamen cæteri omnes Eurydicen vocant.

Agrippa, Latinum vocabulum eſt, dictum ab eo quòd ægros, i. e. difficiles partus faciat; vel dicitur ille Agrippa, qui in naſcendo prius emittit pedes. Gellius 16. 16. Nonius cap. 9. Plin. 7. 8. *In pedes procedere naſcentem contra naturam eſt, quo argumento appellavere Agrippas, ut ægrè partos.* At Claud. Salmaſius, ſummus, ac eruditiſſimus vir, & uſu & origine Græcum eſſe nomen, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν καὶ ἵππος, Exercitationibus Plinianis oſtendit.

Agrippa, filius Ariſtobuli magni Herodis filii, à Tiberio Cæſare conjectus in vincula, ſed à Caio liberatus, rex Judææ factus eſt, regnavitque an. 7. Poſtea Claudius Cæſar regnum ejus confirmavit, omne Herodis imperium & Lyſaniæ adjiciens, tetrarchiam quoque Philippi Bethaniam Trachonitidem, &c. Joſeph. Ant. 15. 4. Is Jacobum Apoſtolum gladio interfecit, & Petrum in carcerem detruſit. Act. 12. Item Herodes *Agrippa*, ſecundus Galilæorum tetrarcha, Herodis, primi Judæorum regis, filius, qui CHRISTUM illuſum remiſit ad Pilatum. *Agrippæ* Berenices mariti (de quo in Actis Apoſtolorum) meminit Juvenalis Sat. 6.

——*Deinde adamas notiſſimus, & Berenices*
In digito factus pretioſior: hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori;
Obſervant ubi feſta mero pede ſabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Agrippa Menenius, cognomento Lanatus, dux à Romanis electus adverſus Sabinos, de iis triumphavit. Et cùm plebs à patribus ſeceſſiſſet in Aventinum, quod tributum & militiam toleraret, nec revocari poſſet, Agrippa apud eam verba faciens, *Humani artus*, inquit, *cum ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miniſterium negaverunt. Cum autem eo pacto & ipſi quoque deficerent, intellexerunt ventrem cibos acceptos per omnia membra dividere, & ſic cum eo in gratiam redierunt: Sic Senatus & Populus, quaſi unum corpus, diſcordiâ pereunt, concordiâ valent.* Livius.

Agrippa, Sylvius, Tiberini Sylvii filius, duodecimus Latinorum rex, ſummerſo patri in regno ſucceſſit, & cum an. 4. regnaſſet, moriens Romulum Sylvium reliquit hæredem.

Agrippa, Vipſanius. Vide *Vipſanius*.

Agrippa, Auguſti gener, navali victoriâ contra Sextum Pompeium inſignis. Virgil. Æn. 8.

Parte aliâ ventis, & Diis Agrippa ſecundis
Arduus, Hor. lib. 1. Od. 6.
Scribêris Vario fortis & hoſtium
Victor Mæonio carminis alite,
Qua rem cunque ferox navibus aut equis
Miles te duce geſſerit.
Nos Agrippa neque hæc dicere, &c.

Agrippina, M. Agrippæ filia, neptis Auguſti, & uxor Germanici, quem etiàm in Syriam comitata eſt: ubi quum ille, miſſo à Cn. Piſone veneno, interiiſſet, cineres ejus in Italiam reportavit & Juliæ familiæ monumento intulit, Piſonemque judicio perſequuta ad ſpontaneam necem adegit. Poſtremò apud Tiberium Cæſarem nullo ſuo merito in invidiam adducta, inediâ ſibi mortem conſcivit. Item Julia *Agrippina*, Germanici, & ſuperioris Agrippinæ filia fuit, quæ primùm C. Domitio Ænobarbo nupſit, cui Neronem peperit, mortuoque Domitio, novo quodam exemplo cum Claudio Cæſare patruo ſuo ſecundas nuptias contraxit: quem, ut Neroni filio ſuo expeditàm ad Imperium viam ſterneret, venenato boleto ſuſtulit. Tandem infinitis nobiliſſimorum virorum cædibus graſſata, immiſſis Neronis juſſu percuſſoribus, multis vulneribus confoſſa eſt, illud identidem clamans, *Feri ventrem, qui monſtrum tam ferum tulit.* Utriuſque vitam vide latius apud Tacitum.

Agrius, Parthaonis, Martis filii, filius; Therſitis pater; cujus nihil præter nudum nomen ad nos pervenit. Boccatius. Item frater Oenei Diomedis avi. Hom. l. ξ.

Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤικεον δ' ἐν Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς
Πατρὸς ἐμεῖο πατήρ.——

Heſychius, Κατ' ἰδίαν δὲ ὄνομα κύριον Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, παιδὸς δὲ Θερσίτου.
Fuit & *Agrius* Ulyſſis ex Circe filius cum Latino fratre. Heſ. in Theog.

Agrœtas, rerum Scythicarum ſcriptor, cujus meminit Apollonii Scholiaſtes in lib. 2. Idem in 3. rerum Libycarum citatur ab eodem in lib. 4. Meminit ejuſdem Stephanus in Ἄμπελος.

Agrolas, unà cum Hyberbio ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt, omnemque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadæ filius conſtruxit, Pauſ. in Att.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnavit. Herodot. lib. 1. Item rex Illyriorum, qui cum Ætolos ſuperbiſſimos populos bello ſuperaſſet, tantâ ſeſe præ gaudio vini copiâ obruit, ut pleuritide correptus ſubito extinctus fuerit. Polyb. Item medicus inſignis, qui accenſis in proximo ignibus, Athenienſibus magnâ vi peſtilentiæ graviter infeſtatis, ſalutarem opem tulit. Cæl. Rhod. 24. 22. Item Nini filius, quòd in agris natus eſſet, ſic dictus. Idem 23. 25.

Agyeus, Apollo ab Athenienſibus dictus, quòd ei in *viis publicis* ſuæ urbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi *vias* dicunt, quæ ſunt contra pomœria. Horatius.

Dauniæ defende decus Camœnæ
Levis Agyeu.

Agylla, luctator Cleonæus, ſtaturâ pergrandis nec minor Hercule. Stat. Theb. 6.

——*Levat ardua contra*
Membra Cleoneæ ſtirpis jactator Agylleus
Herculea non mole minor.

Agyrtes, patrem interfeciſſe dicitur. Ovid. Met. 5.

——*Et cæſo genitore infamis Agyrtes.*

Item nomen tubicinis apud Statium in Achilleide,

——*Tecum lituo bonus adſit Agyrtes,*
Occultamque tubam tacitos apportet in uſus.

Ahala, Serviliorum cognomen. Ita enim ſcribitur in nummis non *Hala*. Cic. autem in Oratore ſignificare videtur *Ala* ſcribendum eſſe. Manutius.

Ajax, Telamonis filius ex Heſione Laomedontis filiâ, fortiſſimus Græcorum μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, teſte Homero. Cum Hectore congreſſus eſt, à quo diſcedente gladio donatus eſt. Achille poſtea mortuo, cum Ajax ſibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quòd ea Ulyſſes ſuâ eloquentiâ

quentiâ à judicibus accepiſſet, præ nimia ira inſaniens per multa pecora, ac imprimis arietem ingentem occidit, credens ſe Atridas & Ulyſſem interemiſſe. Verum ad mentis ſanitatem rediens, cùm ſe falſum comperiſſet, acri dolore compulſus, gladio, quem Hector ei dederat, in loco deſerto ſe transfodit; cujus cruor in hyacinthum florem, vel, ut aliis placet, in florem ſui nominis tranſmutatus fuit. Quod eleganter Ovid. expreſſit, Mutationum lib. 13. in his.

Dixit: & in pectus, tum denique vulnera paſſum,
Qua patuit ferro, letalem condidit enſem:
Nec valuere manus infixum educere telum.
Expulit ipſe cruor. Rubefactaque ſanguine tellus
Purpureum viridi genuit de ceſpite florem,
Qui prius Oebalio fuerat de vulnere natus.
Litera communis mediis pueroque viroque
Inſcripta eſt foliis: hæc nominis, illa querelæ.

Flos autem qui dicitur Conſolida regalis oſtendit has literas AI AI. Becman. Græci fabulantur totum fuiſſe invulnerabilem præterquam in cervice. Dictus eſt autem ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, h.e. *lamentari*. Soph. in Ajace Flagellifero.

Αἰ, αἰ τίς ἄν ποτ᾽ ᾤεθ᾽ ὧδ᾽ ἐπώνυμον
Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

Ovid. *Ipſe ſuos gemitus filiis inſcribit & Ai Ai*
Flos habet inſcriptum, funeſtaque litera ducta eſt.

Item *Ajax* Tragœdiæ nomen, quam Æſopus non ſæpe agere ſolebat. Cic. 1. Offic. Item alia Tragœdia, quam magno impetu aggreſſus Auguſtus, non ſuccedente ſtylo, abolevit; quærentibuſque amicis, quidnam Ajax ageret? Reſp. Ajacem ſuum in ſpongiam incubuiſſe. Sueton. in Auguſto.

Ajax, Oilei filius rex Locrenſium, velox pedibus, haſtæ vibrandæ peritus; captâ Trojâ, Caſſandram virginem & vatem in templo Palladis vitiavit: Quam ob cauſam domum repetens fulmine à Pallade occiſus eſt. Virg. Æn.

——*Pallaſne exurere claſſem*
Argivum, atque ipſos potuit ſubmergere ponto
Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei?
Ipſa Jovis rapidum jaculata è nubibus ignem
Disjecitque rates, evertitque æquora ventis:
Illum expirantem transfixo pectore flammas
Turbine corripuit, ſcopuloque infixit acuto.

Propertius 4. 1.

Victor Oilide cape nunc & dilige vatem
Quam vetat avelli veſte Minerva ſuâ.

Ovidius adverſus Ibin.

Utque ferox periit & fulmine & æquore raptor
Sic te merſuras adjuvet ignis aquas

Horatius Epod. 10.

Quietiore nec feratur æquore
Quam Graia victorum manus.
Cum Pallas uſto vertit iram ab Ilio
In impias Ajacis rates.

Sabinus in Ep. Ulyſſis.

Quicquid Oilides commiſerat, omnibus unus
Peccavit, Danais omnibus ira nocens.

Sil. Ital. lib. 14.

Qualis Oilides fulmen jaculante Minervâ
Surgentes domuit fluctus ardentibus undis.

Vides ut hic Ajax pereat fulmine transfixus, & ſcopulo, idque ope Palladis, infixus. Alii vero cenſent illum naufragium evitaſſe; in his Timæus Locrus Hiſt. lib. 2. Μετὰ δὲ Τροίας ἅλωσιν πολλοὶ τῶν Λοκρῶν περὶ τὰς Γυρέας ναυηγησάντων ἀνῃρέθησαν· οἱ δὲ λοιποὶ σὺν Αἴαντι μόλις ἐς Λοκρίδα διεσώθησαν. Sed Virgilius ſuo argumento ſerviens, & Homerum ſecutus, illum naufragio obruit. Adeundus Græcus vates Odyſ. 4. & Seneca in Agamemnone; Sed omnes diſſident. Nam Homerus interitum ejus Neptuno tantum tribuit, Virgilius tantum Palladi, Seneca utrique. Quod autem ſupra, Ajacem pedibus velocem fuiſſe ſcribit hujuſce Dictionarii compilator, Homerum habet authorem, apud quem Ajax hic non ſemel vocatur.

——Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός.

Unde Horat. lib. 1. Od. 15. *Celerem ſequi Ajacem.* Longè minorem Ajace Telamonio fuiſſe indicat Homerus in his.

Λοκρῶν δ᾽ ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
Ἀλλὰ πολὺ μείων. Ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ
Ἐγχείῃ δ᾽ ἐκέκαστο πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς.

Ubi tres poſteriores verſus Homericos eſſe cave credas; Spurii enim planè ſunt. Didymus ſeu quis alius Scholiaſtes: Ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς οὗτοι στίχοι, καὶ μὴ γνήσιοι τοῦ Ποιητοῦ. Rationem addit 1. Πρῶτον μὲν ὅτι οὐκ ἦν σμικρότερος ὁ Ὀϊλῆος Αἴας τοῦ Τελαμωνίου. Φησὶ γὰρ ἐν ἑτέροις τῆς ποιήσεως.

Αἴας δ᾽ οὐκ ἔτι Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
Ἴστατ᾽ ἀπ᾽ Αἴαντος Τελαμωνίου οὐδ᾽ ἠβαιόν
Ἀλλ᾽ ὥς᾽ ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον ——

2. Ἔπειθ᾽ ὅτι οὐκ οἶδεν λινοῖς θώρηξι χρωμένους τοὺς Ἕλληνας ὁ Ποιητής. 3. Ψεῦδος δὲ καὶ τὸ, ἐγχείῃ δ᾽ ἐκέκαστο πανέλληνας.

Aidoneus, Pluto appellatus, regnavit tempore Lycei regis Argivorum, atque Erechthei regis Athenienſium. Euſeb. Item Moloſſorum rex, qui Theſeum carceri tradidit, eò quòd filiam ſuam Proſerpinam unà cum Pirithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluvio; unde factus eſt fabulæ locus, Theſeum ad inferos deſcendiſſe, & Proſerpinam Ditis uxorem rapere voluiſſe. Plut. in Theſeo. Item fluvius circa Trojam. Pauſan.

Aides, Cedreno dicitur. Sic enim ille: Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, τῆς τῶν Μολόσσων χώρας αὐτόχθων τις Ἀΐδης ὄνομα βεβασιλευκὼς μετὰ Μηνίδας τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἔχε θυγατέρα τὴν Περσεφόνην, ἧς Πειρίθους ὁ αὐτοῦ συγκλητικὸς ἐρασθεὶς κατὰ σύνταξιν αὐτῆς ἁρπάσαι ταύτην νυκτὸς ἐβλήθη. Τοῦτο γὰρ Ἀΐδης, ὃν εἶχε κύνα μέγιστον καὶ ἄγριον Κέρβερον ἐπονομαζόμενον ἔξω τῆς θύρας ἔστησε, Περσεφόνης ἀγνοούσης. Τοῦ δὲ Πειρίθου πρὸς αὐτὴν παραγινομένου νυκτὸς, ἐφορμήσας ὁ κύων ἀνεῖλεν αὐτὸν, ἐξελθοῦσα δὲ πρὸς ταραχὴν ἡ Κόρη διεσπαράχθη καὶ αὐτὴ τῷ κυνί.

Aius, Deus Romanorum, dictus ab eo quod *aiebat*. Nam olim Romæ audita vox ex ſilentio noctis clarior humanâ voce, quæ juberet magiſtratibus nunciari Gallos adventare, & ut providerent, ne Roma à Gallis caperetur. Cic. l. 2. de Divin. Livio Locutius dicitur.

Alabandus, Caris filius, à quo *Alabanda* dicta ſunt. Item Deus Alabandenſium. Cic. de N. D. lib. 3. *Alabandienſes quidem ſanctius Alabandum colunt, à quo eſt urbs iſta condita, quàm quenquam nobilium Deorum, apud quos non inurbanè Stratonicus, ut multa, cùm quidam ei moleſtus Alabandum Deum eſſe confirmaret, Herculem negaret; Ergo, inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules ſit iratus.*

Alaricus, Græce Ἀλάρικος, Claud. de bello Getico.

Rumpe omnes Alarice moras: hoc impiger anno,
Alpibus Italiæ ruptis, penetrabis ad urbem.

Nomen id fuit duobus regibus Gothicis: quorum alter Romam deſtruxit, alter cepit quidem, ſed per fraudem occiſus eſt. An. Dom. 854. *Alaricus* Anglis dictus eſt *Alric*, Normannis *Alberic*, & ſignificat *regnum*, ſive *opes*, & *potentiam*, quod diſcitur *All rich*: nam eſt *ric* eſt *regnum*, item *dives*, *potens*, Germanis; *Ricco* Italis, *Rico* Hiſpanis, *Riche* Gallis. *Albericus* igitur ſic dicitur ut *Plutarchus*, *Crates*.

Alaſtor, Plutonis equorum unus, quorum nomina ponit Claudianus lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orphnæus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Item unus ſociorum Sarpedonis ad Trojam ab Ulyſſe occiſi. Ovid. Met. lib. 13.

Quid referam Lycii Sarpedonis agmina ferro
Devaſtata meo? cùm multo ſanguine fudi
Cæranon Iphitiden, & Alaſtoraque Chromiumque.

Item Nelei filius Neſtoris frater, autore Aſclepiade apud Parrhaſium.

Alaſtores, Dæmones quidam, qui calamitates, peſtes, & famem in terra diſſeminant. Vide *Telchines*. *Alaſtoras* apud Plut. *malos Genios* exponit Tho. Morus.

Sanctus Albanus, Verolamienſis, martyr in Britannia pro Chriſti nomine occiſus, poſtquam charitatis gratiâ confeſſorum perſecutoribus inſectatum (ut ait Gildas) & jam jamque comprehendendum, domo primùm, ac mutatis dein mutuò veſtibus occuluit, & ſe diſcrimini in fratris veſtimentis libentèr perſequendum dedit. Hic trans Tameſis alveum cum mille viris, ſicco ingrediens pede, ſuſpenſis utrinque undis fluvialibus, carnificem convertit, & unà ſecum pati martyrium fecit. Vide *Protomartyr Britannus*, ſeu Elegia Sacra in Converſionem & Martyrium S. *Albani*, per Jo. Harmarum Lond. 1630.

Albertus Magnus, profeſſione Auguſtinianus, genere Patavinus, in Academia Pariſienſi Encyclopædiam, ac præſertim Theologiæ ſcientiam hauſit, quam in universâ poſteà diſſeminavit Italiâ. Alii Germanum faciunt, in Sueviæ agro Lavingenſi, ex Regulis Bolſtadienſibus ortum, & epiſcopum Ratiſbonenſem fuiſſe, ſed ſponte reſignato epiſcopatu, ut ſtudiis vacare commodius poſſet, Coloniæ vixiſſe, ibique an. D. 1280. vitæ 80. obiiſſe. *Albertus* Germanicè ſignificat *All bright*, ut *Epiphanius*, *Phædrus*, *Eudoxus*, *Lucilius*, *Illuſtrius*, *Fulgentius*. Nam *Bert*, & *Beort*, eſt *illuſtris*, *clarus*, ut Alfricus, & Rhenanus interpretantur. Et *Bertha* Domina Germana apud Græcos dicta eſt Eudoxia, ut ait Luitprandus. Et qui olim *Ecbert*, *Sebert*, *Ethelbert*, in recentioribus ſcriptis vocantur *Ecbright*, *Sebright*, *Ethelbright*. Camdenus. Leander *Albertus* Bononienſis Ord. prædic. flor. A. D. 1516. Plurima ſcripſit; nullo verò ſibi majus conciliavit nomen quàm *Italia* ſuâ opere magnæ induſtriæ, in quo nihil æque

dolendum

dolendum quam quod paſſus ſit ſibi imponi ab Annio Viterbienſi.

Albinovanus Pedo, poeta Ovidio æqualis, qui eum *ſidereum* vocat Ponticorum eleg. ult. *Sidereuſque Pedo.* Atque ad eundem eſt ejuſdem elegia decima lib. prædicti. Scripſit de navigatione Germanici, quo ex opere verſus viginti tres refert M. Annæus Seneca,Suaſor. 1. Etiam epigrammata ſcripſiſſe colligit Voſſius ex Martialis libro 2. ep. 77. At ſupereſt elegia ejus in mortem Druſi ſanè elegantiſſima, & ſidereo poeta digna. Elegia vero in obitum Mecænatis ei falſo tributa videtur, licet aliter ſentiat Joſ. Scaliger.

Albinovanus Celſus, comes & ſcriba Neronis, ad quem ſcribit Horat. Ep. lib. 1. Ep. 8.

Celſo gaudere & bene rem gerere Albinovano.

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rheda uxorem liberoſque deſcendere juſſit, ut Veſtales, quæ cum ſacris fugitabant, illuc imponeret. Livius.

A. Poſthumius Albinus, Conſul cum Lucullo, an.U.C. 602. Res Romanas Græco ſermone ſcripſit. Gellius 3. 10. ubi etiam refert, ut Albinus veniam ſibi imperitiæ petierit, quòd homo Romanus Græcâ oratione uteretur. M. Cato autem propterea eum feſtivè riſerit, quòd maluerit culpam deprecari, quàm culpâ vacare. Idemque legere eſt apud bonorum ſcriptorum Lavernam Macrobium, in procœmio Saturnalium. Narrat quoque idem Plut. in Catone, ſed paulò aliter, ac pro *Albino* vocat *Labienum*. Catonis judicium ſequitur Suidas in Αὖλος Ποστούμιος. Albinum vero defendentem vide Voſſium de Hiſt. Gr. Lib. 1. cap. 20. Quinimo præter hiſtoriam Græcam etiam Annales Latinos hic ſcriptor reliquit, teſte Macrobio. Sat. 2.16.

Albinus, Imp. Rom. dictus quòd exceptus ſit utero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm ſecundinis involuti erumpunt menſtruo fluore perliti; hinc illud Juvenalis,

——*Modo primos incipientem*
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem.

Cæl. Rhodiginus.

Albinus Clodius, Conſul Rom. à Severo apud Lugdunum victus eſt, caputque ejus Romam miſſum. Herodian. lib. 3. Item alius, Conſul, Maximi collega; Tertius, collega Præſentis; Quartus, Amantii; Quintus, Theodoſii.

Albinus, vir Prætorius, qui à Romanis ad Syllam, tempore belli Socialis miſſus legatus, ſaxis ac fuſtibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. in Syllâ.

Lucii Albini duo inter Oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes ſcribit, ex iiſque, Lucium, ſimplicem & antiquum eſſe; Spurium vero doctum ex diſciplinâ Stoicorum.

Albumazar, Philoſophus, Medicus, & Aſtrologus inſignis; natione Arabs, educatus tamen in Africâ. Plurima ſcripſit, de quo vide Geſnerum in Bibliothecâ.

Albuna, Dea, quæ in nemore quodam agri Tiburtini colebatur, putaturque eſſe Ino Athamantis uxor, quæ viri furorem metuens, unà cum Melicertâ filiâ ſe in mare præcipitavit. Alii Sibyllam Tiburtinam fuiſſe volunt. Iſid. Gloſſ. *Albuna, mater Matuta.* Scribe *Albunea* ex Lactantio (qui eam unam è Sibyllis facit, lib. 1.) Virgilio, & Gloſſis veteribus in quibus eſt *Albunea*. Græcis duobus nominibus indigitatur Λευκοθέα, & Βύνη; Latini vero utrumque complexi *Albuneam* dixerunt, uno verbo. Meurſius.

Albutius Silus, Novarienſis orator, receptus in Planci oratoris contubernium: jam vero ſenior, ob vitium vomicæ Româ Novariam rediit, convocataque plebe, cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cibo. Suetonius.

T. Albutius, vir, cujus M. Varro meminit, dicitque eum Satyras ſcripſiſſe Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miſcentem verba notat his verbis.

Græcum te, Albuti, quam Romanum atque Sabinum,
Municipem Ponti, Titi, Anni, centurionum,
Præclarorum hominum, ac primorum ſigniferûmque,
Maluiſti dici Græcè ergo prætor Athenis,
Id quod maluiſti, te, cùm ad me accedi, ſaluto:
Χαῖρε, *inquam, Tite: lictores, turma omnis cohorſque*
Χαῖρε, *hinc hoſtis Muti Albutius, hinc inimicus.*

Albutius, vel *Albucius*, Canidiæ pater, homo inſigniter avarus & ſordidus: Quando ad obſonia comparanda ſervos ſuos mittebat, mortem eis minitabatur, ni pro ejus voluntate comparaſſent. Alii autem ſcribunt, cùm ille convivaretur, ſervis officia diſtribuiſſe, & antequam aliquis peccaſſet, eos cecidiſſe, dicentem, vereri ſe, ne cum peccaſſent, cædere illi poſtea non vacaret. Horat. Sat. 2. lib. 2.

——— *Hic neque ſervis*
Albuci ſenis exemplo, dum munia didit,
Sævus erit. ———

Alcæus, poeta Lyricus, floruit Olymp. 44. an. 2. ut Euſeb. in Chron. tradit. Et firmatur, tum eo, quòd Periandri temporibus vixiſſe dicat Herodot. lib. 5. tum inimicitiis, quas geſſit cum Pittaco ſeptem ſapientum uno, qui claruit Olymp. 42. uti Diog. Laert. teſtatur in ejus vitâ, quem adeo amarum fuiſſe ſcribunt, ut autoritate ſui carminis multos ex civitate ejecerit. Unde Horat. lib. 4. Od. 9. *Alcæi minaces Camœnas* vocat. Fuit hic magnificus, brevis, diligens, & plurimùm Homero ſimilis, de quo Quintilianus, Cicero, & alii. Fuit alius *Alcæus*, Comœdiæ veteris ſcriptor, quem decem Comœdias reliquiſſe author eſt Suidas. Earum *Endymion* memoratur Polluci lib. 9. *Paſiphae* eidem lib. 10. quâ cum Ariſtophane Athenis certavit. Athenæo etiam citantur ejus *Palæſtine, Nuptiæ ſacræ, Sorores ſtuprum paſſæ, Ganymedes*, & *Calliſto*. Item *Alcæus* Herculis avus, à quo, ut quidam volunt, *Alcides* dictus fuit Hercules. Item Omphales & Herculis filius.

Alcamenes, nonus rex Spartanorum, ex Agidarum familiâ, patri Teleclo ſucceſſit, & an. 77. regnavit. Hujus tempore bellum Heloticum fuit, quibus auxilia tulerunt Argivi. Pauſ. in Lacon. Item *Alcamenes*, Achæorum dux. Idem in Achaicis. Quin & ſtatuarius ejudem nominis fuit Praxitele vetuſtior, qui Agoracritum Parium condiſcipulum in faciendâ Venere ſuffragio pop. Athenienſis ſuperavit. Plin. 36. 5. Meminit ejus Lucianus in Hermotimo, itemque de Imaginibus, & opera ejus paſſim recenſet Pauſanias.

Alcander, unus è comitibus Sarpedonis, Lyciæ regis, ab Ulyſſe ad Trojam occiſus. Ovid. Met. 13.

Alcandrumque Haliumque Noemonaque Prytanimque.

Item adoleſcens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, adverſus quem noluit animadvertere Lycurgus, ſed miſſis conſuetis miniſtris, eum domum introduxit, ſibique miniſtrare juſſit. At Alcander, cùm Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, plurimo amore eum poſteà proſequebatur. Plut. in Lycurgo. Item *Alcander*, qui poetane, an alius generis ſcriptor fuerit, non video unde colligi poſſit, niſi forte ex loco Clem. Alex. quem profert Voſſius de Poetis Gr. pag. 85.

Alcandre, Polybii Thebani, hominis ditiſſimi uxor. Hom. Odyſ. δ. ver. 126.

Ἀλκάνδρῃ Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃ
Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.

Alcanor, viri proprium, cujus mem. Virg. Æn. 10.

Huic frater ſubit Alcanor, &c.

Alcathous, Pelopis filius qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus Megara venit, occiſoque leone, qui multos, & in iis Megarei regis filium Eurippum necaverat, aſcitus Megareo gener in regno ſucceſſit. Item *Alcathous* Trojanus Hippodamiam, Anchiſæ filiam in uxorem duxit, & in pugnâ apud Trojam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt. Hom. Il. N.

Alce, canis nomen apud Xenophontem, lib. de Venatione. Item una è canibus Actæonis apud Ovid. Met. 3.

Et Dromas, & Canache, Sticteque, & Tigris, & Alce.

Item nomen meretricis. A. Gellius 4.11. Item urbs Hiſp. in Celtiberiâ, quam Gracchus ad deditionem compulit. Liv. lib. 10. Dec. 4.

Alcenor, vir fuit Argivus, qui in eâ pugnâ quâ 300 Argivi cum totidem Lacedæmoniis de finibus certarunt, ſolus cum Chromio ex ſuis ſuperfuit, hoſtibus quoque omnibus, uno Othryade excepto, ad internecionem deletis. Herod.

Alceſte, vel *Alceſtis*, uxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo; quòd brevi moreretur, niſi aliquis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod cùm omnes recuſarent, ipſa promptiſſimam ſe obtulit. Juvenal. Sat. 6.

——*Spectant ſubeuntem fata mariti*
Alceſtem; & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſervare catellæ.

Ab Ovidio *Pagaſæa* dicitur, à Pagaſis urb. Theſſaliæ, lib. 3. Ματαιοτεχνίας.

Fata Pheretiadæ, conjux Pagaſæa redemit,
Proque viri eſt uxor funere lata ſui.

A Claudiano *Theſſala*, De laud. Serenæ.

——*Conſorte redempto,*
Caſta maritali ſucceſſit Theſſala fato,
Inque ſuos migrare virum non abnuit annos.

Plura apud Eurip. in Alceſte. Vide *Admetus*.

Alcetas, Rex Moloſſorum, longâ ſerie generationum originem ſuam ad Pyrrhum Achillis filium referens. Alius qui ſub Alex. M. dux fuit. Utriuſque meminit Suidas. Item octavus Macedonum rex, regn. an. 39. Denique *Alcetas*, hiſtoricus Græcus, ſcripſit de iis quæ Delphis dicata erant. Athen. lib. 13. ubi citatur ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων.

Alcetes, Arymbæ filius Æacidâ fratre natu major, Epirotarum rex, ſed impotentis iracundiæ vir, atque idcirco à patre expulſus, cùm in Epirotas quoque ſævire ac furere inciperet,

noctu

noctu conſpiratione factâ, unà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto, Epirotæ Pyrrhum Æacidæ filium ſubſtituerunt. Pauſan. in Phocicis.

Alchidas Rhodius, Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamavit,atque in eo amoris veſtigium reliquit.Plin.36.5.

Alcibiades, Imp. Athenienſis fuit, ſummo loco natus, naturæque & ingenii donis excellentibus exornatus: rurſus verò omni vitiorum genere deformatus; niſi quantum eum ab illis retraxit diſciplina Socratis, cui ſe erudiendum tradidit. Vitam ejus prolixè deſcripſit Plutarchus Græcè; Latinè verò perquam eleganter Corn. Nepos. Hic Alcibiades in ludum quendam ingreſſus, cùm apud magiſtrum Iliada Homeri poſtulatam non inveniſſet, alapam ei impegit ſatis duram; atque eum imperitum eſſe, & ſimiles ſui pueros efficere dixit. Mortem ejus, quod attinet, de eâ ſic Juſtinus lib. 5. *Quem* (Alcibiadem) *cùm profectum ad Artaxerxem Perſarum regem comperiſſent, citato itinere miſerunt qui eum interciperent: à quibus occupatus, cùm occidi apertè non poſſet, vivus in cubiculo, in quo dormiebat, crematus eſt.* Contrà verò habent Plut. & Corn. Nepos, ut jam vidit Cl. Berneggerus. Verba Cornelii in mendo cubant. *Illi cum eum ferro aggredi non auderent, noctu ligna contulerunt, circa domum Samenam, in quâ quieſcebat, eam ſuccenderunt*, &c. Non attinet virorum doctorum ſuper hunc locum conjecturas apponere. Lege, *circa domum Saniſenam.* Saniſene autem locus eſt in confinio Phrygiæ & Galatiæ.

Alcidæ, Dii apud Lacedæmonios ſic nuncupati. Heſychius. Ἀλκεῖδαι, θεοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Alcidamas, luctator inſignis. Stat. Theb. 10.

——*Tuque ô ſpectate palæſtris*
Omnibus, & nuper Nemeæo in pulvere felix
Alcidama. Idem lib. 6.
Tandem inſperatus nudâ de plebe Laconum
Proſilit Alcidamas.

Item Eleates Philoſophus. Gorgiæ Leontini diſcipulus. Suid. Quintilianus verò inter oratores eum numerat, lib. 3. Atque extant ejus aliquot orationes in volumine orationum Rhetorum Aldino.

Alcidamus, Rhetor antiquus, inprimis nobilis, Mortis laudationem ſcripſit. Cic. 1. Tuſcul. Qu.

Alcides, Minerva cognominata eſt à Macedonibus. Liv.lib.2. Dec. 5. de Perſeo rege bellum adverſus Romanos ſuſcipiente. *Ipſe*, inquit, *centum hoſtiis ſacrificio regalitèr Minervæ, quam vocant Alciden, confecto, cum purpuratorum, ac ſatellitum manu Citium profectus eſt.* Item Herculis cognomen, ab Ἀλκὴ, i. e. *robur*; vel ab *Alcæo* avo paterno, ut vult Herodotus.

Alcimede, uxor Æſonis, & Jaſonis mater, teſte Pherecyde. Quanquam Homeri enarrator Æſonem ex Polymelâ Jaſonem genuiſſe ſcribit. Ejus meminit Val. Flaccus, Argon. lib. 1.

——*Hunc gravis Æſon*
Et pariter vigil Alcimede ſpectantque tenentque.

Alcimedes, Poeta Tragicus, Megarenſis. Suidas.

Alcimedon, cælator inſignis. Virgil. Eclog. 3.

——*Pocula ponam*
Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis.

Alcimenes, duo fuere, Megarenſis Tragicus, & Athenienſis Comicus, uterque Suidæ memoratus. Poſterioris *Theſaurum*, & *Peccantes* citat Athenæus. Item *Alcimenes* intèr Achæos, gloriâ, genereque vir primarius, cujus meminit Plut. in Dione. Item alius, Epirota, Demetrii comes, omnium audaciſſimus, ac robuſtiſſimus. Plut. in Demetrio.

Alcimus, Siculus, Italica conſignavit. Athen. lib. 10. & Feſt. pomp. in *Roma.* Item orator, ſui temporis facilè princeps. Laert. in Stilpone. Item Lydorum rex, pietate, ingenioque mitiſſimo inſignis. Cæl. Rhod.

Alcimus, Judæus transfuga, & proditor, à Demetrio, ſeu Lyſiâ ſummus Judæorum Pontifex conſtitutus, quamvis de ſacerdotum genere non erat. 1 Mac. 7. 9. & 2. Mac. 14. Vide Joſephum.

Alcimus Avitus, Archiep. Viennenſis, circa an. D. 500. Refutationes Arianorum, Neſtorianorum, Eutych. & Pelagii; item Epiſt. libros 9. Homilias, & poemata ſcripſit, ex quibus ſex libelli, præcipuos Geneſeos & Exodi hiſtorias explicantes, ſuperſunt.

Alcinous, Nauſithoi filius, Hom. Odyſ. 7. rex Phæacum in Corcyrâ inſula juſtiſſimus, dicente Orpheo in Argonaut.

Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιότατος βασιλήων.

Virgil. Georg. 2.

Pomaque & Alcinoi ſilvæ.

Ferunt horum pomariorum tantam fuiſſe fertilitatem, ut maturis fructibus novi ſtatim ſuccederent. Papinius lib. 1. Sylv. 3.

Quid bifera Alcinoi referam pomaria? voſque
Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera rami?

Juvenalis Sat. 5.

——*Illa jubebit*
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,
Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat.

Ovid. Amor. 1. 10.

Præbeat Alcinoi poma benignus ager.

Propertius lib. 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſylvas.

Plin. 19.4. *Antiquitas nihil prius mirata eſt, quàm Heſperidum hortos, ac regum Adonidis & Alcinoi.* Meminit etiam, præter vulgares alios, lucorum Alcinoi Theophilus Patriarcha Antiochenus lib. 3. ad Autolycum, ubi vulgò malè legitur *Autinoi.* Et Nazianzenus Carm. ad Vitalianum proverbialitèr.

——Ἡ δὲ τράπεζα καὶ ἄλσος Ἀλκινόοιο
Τερπνοτέρη.——

Alcinoi apologus, dicitur de longis & anilibus fabulamentis; refertur à Diogeniano, & Julio Polluce lib. 6. Sumptum ex Hom. Odyſſeâ, ubi Ulyſſes in convivio Alcinoi Phæacum regis prodigioſas fabulas, & portentoſa mendacia commemorat de Lotophagis, Læſtrygonibus, Circe, Cyclopibus, atque id genus aliis plurimis miraculis, fretus videlicet Phæacum inſcitiâ. Hoc proverbio uſus eſt Plato de Republica lib. 10.

Alcinous, philoſophus, epitomen compoſuit decretorum Platonis. Eam edidit doctiſſimus vir Dan. Heinſius Gr. Lat. unà cum Maximo Tyrio, Lug. Bat. 1607. 8°.

Alciphron, Magneſius philoſophus, Alexandri temporibus. Suidas.

Alcippe, ruſtica mulier, cujus ſæpe meminit Theocritus. Virg. Eclog. 7.

Quid facerem? neq; ego Alcippen, nec Phyllida habebam,
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcithoe, Thebana mulier, quæ, cùm Bacchum, ejuſque orgia contemneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus, cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem commutata eſt, telæ autem in vitem & hederam.

Alcman, poeta Lyricus Olymp. 27. vixit; qui, utpote Lacedæmonius, linguâ ſcripſit Doricâ. Eſt vero diverſus ab Alcmane Meſſenio, itidem Lyrico. Vide Voſſium de Poet. Gr. pag. 13. & 15.

Alcmæon, Amphiarai vatis, & Eriphyles filius. Huic pater, ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit; qui defuncto patre, memor præcepti, ut in patrem pietatem ſervaret, impius in matrem factus eſt, eamque necavit. Huic fabulæ à cæteris additur, quum poſteà ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad flumen Phlegeum, à quo luſtratus eſt, & cùm filiam ejuſdem Alpheſibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eriphyles fuerat, uxorem illam duxiſſe: cæterùm cùm aliquando ad Acheloum flumen poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſetque ipſi Callirrhoë Acheloi filia, monile, quod ſuperiori conjugi dederat, etiam huic, nuptiarum ſpe, pollicitum eſſe. Ad quod repetendum cùm proficiſceretur, à fratribus Alpheſibœæ, Themone, & Azione, occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti, perierunt; vel, ut Ovidius videtur ſentire, à filiis Callirrhoës, quos Jupiter natos ſtatim Deos fecerat, in ultionem patris occiſi ſunt. Virg. Æn. 6.

——*Mœſtamque Eriphylen,*
Crudelis nati monſtrantem vulnera cernit.

Propert. lib. 3. eleg. 4.

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut jejunia Phinei.

Alcmæon, Æſchyli filius, 13. Athenienſ. Archon. *Alcmæon* etiam dicitur pro *Alcman*, à quo alius eſt ille, qui in *Delphorum commentariis* citatur à Plutarcho in Solone.

Alcmæon, in Delphorum commentariis citatur à Plut. in Solone. Alius eſt ab *Alcmæone* Crotoniatâ qui primus Phyſica ſcripſit, teſte Clem. Strom. lib. 1.

Alcmene, & Archaicè *Alcumena*, Electryonis & Lyſidices filia, Amphitryonis uxor, cui hâc lege nupſit, ut mortem fratris ſui à Telebois occiſi, ulciſceretur. In quâ expeditione cùm Amphitryo verſaretur, Jupiter in Alcmenam ardens, formâ militis aſſumptâ, quaſi ab expeditione rediens, ante lucem ad eam acceſſit. Illa autem maritum eſſe ſuum credens cum eo concubuit, etſi antea ab Amphitryone prægnans eſſet; concepitque, & ſic geminos peperit, Iphiclum ex Amphitryone, & Herculem ex Jove. Ovid. Met. 9.

——*Levata eſt*
Argolis Alcmene, potiturque puerpera voto.

Alcomenæ, civitas Ithacæ, & alia Illyriæ. Steph.

Alcon, Cretenſis ſagittarius, cujus filium cùm draco invaſiſſet, tantâ arte direxit ſagittam, ut ea currens in ſerpentis deſiſteret vulnere, nec tranſiret in filium. Servius in illud Virg. Ec. 5.

Aut Alconis habes laudis, aut jurgia Codri.

Puer vero qui ſervatus eſt ab Sagittario Alcone fuit *Phalerus* ille, qui poſtea unus erat Argonautarum. Val. Flac. lib. 1.

Inſequeris,

Inſequeris, caſuſque tuos expreſſa Phalere
Arma geris: vacua nam lapſus ab arbore parvum
Ter quater ardentem tergo circumvenit anguis
Stat procul intendens dubium pater anxius arcum.

Porro de hoc Alcone Manilii verba nonnulli cenſent capienda lib. 5.

Quinetiam ille pater tali de ſidere cretus
Eſſe poteſt, qui ſerpentem ſuper ora cubantem
Infelix nati, ſomnumque animamque bibentem
Suſtinuit miſſo petere ac proſternere telo.
Ars erat eſſe patrem, vicit natura periclum
Et pariter juvenem ſomnoque, & morte levavit.

Sed & Sidonius Apollinaris eandem hiſtoriam his verſibus eleganter, uti ſolet, expreſſit.

——*Non ſic libravit in hoſtem*
Spicula, qui nato ſerpentis corpore cinčto
Plus timuit, dum ſuccurrit: dum jačtibus iiſdem
Interitum, vitamque daret, ſtabilemque teneret
Corde tremente manum, totamque excitet in artem
Spe propiore metus, dans inter membra duorum
Unius mortem.

Alcuinus, vir eruditiſſimus, variis & reconditis diſciplinis ornatus, primus apud Pariſios literarum aperuit ludum, honeſtiſque effecit exhortationibus, ut Carolus Magnus, cujus præceptor fuerat, Pariſienſe extruxerit Gymnaſium, multiſque exornaverit privilegiis. De quo Conradus in hunc modum ſcripſit in Bibliothecâ. *Alcuinus, ſeu Albinus, monachus ac diaconus, Abbas monaſterii S. Martini Turonenſis, natione Anglicus, & Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita penè ſcripſit volumina, author ubique pius, ubique doctus, ſuccinctus, maturus, gravis, ſcientiâ plenus, & ante alios præcipuè dignus qui ſemper in hominum manibus teratur, quo vanitas omnium quæ ſub ſole geruntur, magis diluceſcat, & corda mortalium ab inſtabilium rerum curis ad amorem cœleſtium ardentius inflammentur.*

Alcyone, vel *Alcinoe*, una ex Pleiadibus, ex Atlante, & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, conjugem Ceycis regis Trachiniæ.

Alcyone, vel *Halcyone*, Neptuni filia, Ceycis uxor, quæ, cùm ad Oraculum vir ejus navigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, ac Deorum commiſeratione in avem ſui nominis mutata eſt. Ovid. Met. 11. Theocr. Schol. Idyll. 7. Ἀλκυὼν θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Κανάκης, γυνὴ δὲ Κήυκος. Servius autem ad Georg. 1. notat nominativum eſſe *Alcyone* cùm de muliere dicitur: cùm de avibus, *hic* & *hæc Alcyon*, *hi* & *hæ Alcyones*. Putant debere ſcribi *Halcyon*; dici enim Ἁλκυόνα, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Vide Ariſt. hiſt. an. lib. 9. cap. 14. & lib. 5. cap. 8. Varro de L. L. lib. 6. Schol. Apollonii pag. 52. & Schol. Ariſtoph. in Ὄρνισι. Cæterùm Halcyones ova pariunt tranquillo mari. Plautus in Prologo Caſinæ,

Tranquillum eſt: Alcedonia ſunt circa forum.

Idem in Pſeudolo:

——*Illam mihi tam tranquillam facis,*
Quam mare eſt olim, cum ibi Alcedo pullos educit ſuos.

Sil. lib. 14.

——*Strato*——*Spectabile ponto*
Cum ſonat Halcyones cantu, nidoſque natantes
Immota geſtat ſopitis fluctibus unda.

Ideóque littus plerumque amant. Pacuvius in Teucro.

Alcyonis ritu littus pervolans feror.

Virgil.

Littoraque Halcyone reſonent & acanthide dumi.

Vide *Ceyx*.

Alcyone, Eveni fluvii filia, quæ & *Marpeſſa* dicta eſt, uxor Idæi, quam Apollo cùm rapuiſſet, non dubitavit maritus, ſumpto arcu & ſagittis, uxorem ab eo repetere, quod cùm fruſtra conatus eſſet, parentes filiæ caſum lugentes, commutato nomine, Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum ſuperiori Alcyoni non diſſimile ſortita videretur.

Alcyone, oppidum Theſſaliæ, teſte Plinio, ad ſinum Maliacum, ex cujus ruinis Methone oppidum extructum, ad quod Philippus, Alexandri Magni pater, altero oculo orbatus eſt.

Alcyoneus, Antigoni filius Laert. lib. 4. Plut. in Pyrrho. Item Gigas quidam, Porphyrionis frater, ab Hercule telis confoſſus: cujus filiæ, quas ſeptem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphitrite in *Alcyones* ſunt mutatæ. Vide Suidam. Claud. lib. 3. de Raptu Proſerp.

——*Fractane jugi compage Veſevi*
Alcyoneus per ſtagna pedes Tyrrhena cucurrit?

Alexander Aphrodiſienſis, Ariſtotelis interpres, quo nemo melius mentem Philoſophi iſtius aſſequi ſolet, uti loquitur Voſſius, alicubi De Theol. Gent. Ac proinde Bembus lib. 2. Ep. Hieron. Donato, Alexandrum Aphrodiſæum, inquit, cujus de animâ libros abs te Latinè factos mihi miſeras, legi magnâ cum voluptate, cùm ejus Philoſophi causâ, tùm tuâ, &c.

Alexander Grammaticus, oppido Gotthico natus, De variâ hiſtoriâ ſive materiâ 34 volumina reliquit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir. De *Alexandro* Tragico Voſſ. P. Gr. p. 65.

Alexander, cognomento Magnus, (ob quam cauſam Græci ἀλεξανδρῶδες pro θαυμαστὸν, *admirabile*, dixerunt, quod ad lib. 13. Silii Heinſius obſervat) Philippi Macedonum regis, & Olympiadis filius, quamlibet Olympias nobiliorem ei patrem acquirere affectaverit, cùm ſe coitu draconis gravidam affirmaret. Ita tamen & ipſe erat, ut Deo genitus videretur. Peragravit orbem, rectoribus Ariſtotele & Calliſthene uſus. Subegit Aſiam, Armeniam, Albaniam, Cappadociam, Syriam, Ægyptum; Taurum, Caucaſumque montes tranſgreſſus eſt. Bactros domuit, Medis & Perſis imperavit. Cepit Indiam, emenſus omnia ad quæ Liber prius acceſſerat. Formâ fuit ſupra hominem auguſtâ, cervice celsâ, lætis oculis, & illuſtribus malis ad gratiam rubeſcentibus, reliquis corporis partibus non ſine majeſtate quâdam decoris. Tanto honore homines ingenio & ſcientiâ præſtantes proſecutus eſt, ut Homeri ſcripta ſcrinio Darii Perſarum regis includi, ac tanquam pro viatico ſervari juſſerit. Et Pindari vatis familiæ, penatibuſque pepercerit, cum Thebæ caperentur, & Ariſtotelis Philoſophi patriam condiderit. Plin. 7. 29. Edixit autem ne quis alius ipſum, quàm Apelles, pingeret, quàm Lyſippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles ſculpſerit. Plin. ibid. cap. 37. Demum vero victor omnium, inter voluptates, quas vincere non potuit, periit, morbo ex vinolentiâ contracto apud Babylonem, ut poſt Athenæum, & Senecam, Solinus, cap. 14. prodit; quanquam plures ſint, qui veneno extinctum ſentiant, cum annos 12. regnaſſet. Dies vero mortis ejus nos latet. Scio verba Lampridii in Severo. *Eâdem die natalem habet hic Mammææ Alexander, quâ ille Magnus exceſſit è vitâ.* Utinam vero diem, quam intelligit, charactere certo deſignaſſet. Nam tempus mortis Alexandri parum perſpicuè veteribus indicatum, ſcimus quam variè doctiſſimi viri hodie prodant. Joannes vero Chryſoſtomus non obſcure affirmat, diem, quo Alexander M. exceſſit, certò indicari non poſſe. Sic enim ſcribit Hom. 26. in poſteriorem ad Corinthios. Ποῦ, εἰπέ μοι, τὸ σῆμα Ἀλεξάνδρου; δεῖξόν μοι, καὶ εἰπὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελεύτησε; Quanquam poſſis dicere cum Onuphrio natum eſſe Alexandrum Mammeæ 4. Kal. Julii, ſed tamen non nimis huic ἐπιλογισμῷ fidendum. Annum vero mortis Alexandri ignorare nos non ſinet Joſephus lib. 1. contra Apionem, his verbis, Ἀλέξανδρον δὲ τεθνάναι πάντες ὁμολογοῦσιν ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος. h. e. *Alexandrum vero profitentur omnes mortuum fuiſſe Olympiad.* 114. viz. ineunte, adeo ut Olympiades 113 elapſæ ſint, & primus annus Olymp. 114. jam currebat. Vitam ejus ac res geſtas luculenter ſcripſerunt tres optimi authores, Qu. Curtius, Plut. & Arrianus;

Ὅς μοι ἰσοεικῶν πτολεμιζόμενος ἔξοχα πάντων.

Photius Ep. 46. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐδόκει πένεσθαι τῆς ἀρχῆς καθ' ἣν οὐ εὐεργετήσας οὐδένα ἐδείκνυτο. Σπάνιον δὲ αὐτῷ τὸ τοιοῦτο συνέπιπτεν, ἀλλ' εἰ δήποτε συμπέσοιεν ἄν, ἔλεγε· Σήμερον οὐκ ἐβασίλευσα. Certe munificentiſſimus erat hic Macedo, at hoc ejus Dictum Ποῦ κεῖται; non extat apud rerum ipſius Scriptores, de Tito ac Trajano commemorant, de Alexandro alibi non legi. Joſephus Gorionius in eâ hiſtoriâ quam Ebraicè conſcripſit in uſum popularium ſuorum, Alexandri patrem ait neque Philippum fuiſſe, neque Hammonem Deum, ſed Magum quendam Ægyptium, qui in ſpecie Hammonis venerit ad Gabriam (ſic enim appellat) uxorem Philippi; ex quo congreſſu natus ſit Alexander. Ait enim Magum illum, cui nomen Nactenabor (alias Nactegibor, forte lege Nectanebus, vel Nactenabis, de quo mentio apud Plutarchum) quondam imperitaſſe Ægypto. Cumque ex aſtrorum ſcientiâ prævidiſſet, quod etiam poſt evenit, fore, ut Perſæ potirentur Ægypto, deſerto regno, clam omnibus fugiſſe Antiochiam: inde porro habitu, qualis eſſe ſolet procerum Babyloniæ, veniſſe in Macedoniam ad Philippum regem, ibique cùm in Aulâ verſaretur, atque in ſummo honore eſſet, captum amore Olympiadis; cui, quod ἄτεκνος eſſet, non optimè conveniebat cum viro: noctu veniſſe ad eam in formâ Hammonis Dei, atque hinc natum Alexandrum, vulgo creditum Hammonis filium. Hujus hiſtoriæ autores citat Joſephus, Strabonem Cappadocem, Nicolaum Damaſcenum, Titum Romanum, nec non Ægypti ſapientes, quos ait conſcripſiſſe de rebus geſtis Alexandri. Druſius Miſcel. cent. primâ. c. 40. Silius lib. 13.

Hic ille eſt tellure vagus qui victor in omni
Curſu ſigna tulit, cui pervia Bactra, Dacæque
Qui Gangem bibit & Pellæo ponte Niphaten
Adſtrinxit, cui ſtant ſacro ſua mœnia Nilo.

Et rurſum——*Libyci certiſſima proles Hammonis.*

Unde Sidon. Apollin. Car. 9.

Non partem Garamantici Tonantis
Regnis principibuſque principantem.

Aditum ab Alex. Ammonem narrat Diod. lib. 17. ex quâ peregrinatione & errore quodam Barbari ſacerdotis errore haberi voluerit. Deus Alexander, Euſtathius pandit ſine probabilitate: Ἱστορεῖται δὲ ὅτι, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀκούσας Περσέα καὶ Ἡρακλέα εἰς Ἄμμωνος ἀναβῆναι, ἐφιλοδόξησεν ἀνελθεῖν καὶ αὐτὸς, κοράκων προηγησαμένων αὐτῷ ἐντυχῶς τῆς ὁδοῦ, καίτοι ἄλλως ἠφανισμένης σημεῖα τῇ ἐπιχύσει τῆς ἄμμου. Ὅτε φασὶ καὶ ὁ τοῦ Ἄμμωνος ἱερεὺς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Παιδίον, Παιδίος καλέσας βαρβαρικῶς (Græcè enim imperitus erat, teſte Q. Curtio) τὸν Ἀλέξανδρον ἔδοξεν, ὡς ἐν χρησμοῦ λοξότητι, ὦ Παῖ Διὸς αὐτὸν προσειπεῖν, οὕτω τῶν ἐπιτείπων κολάκων ἐκλαβομένων τὸ βάρβαρον τῆς φωνῆς. Veriora tradere ſibi viſus eſt Ptol. Hephæſtio in his: Ὅτι Ἀλεξάνδρου Πατὴρ οὐκ ὁ Φίλιππος ἐγένετο, ἀλλά τις τοὔνομα Δράκων, γένος Ἀργεῖος, ἐξ οὗ καὶ τὸν περὶ τοῦ δράκοντος μῦθον ῥυῆναι. Immane vero quam ludibrioſus fuit tanti nominis furore correptus. Unde mater Olympias ita cum eo jocata: *Amabo*, inquit, *mi fili, quieſcas, neque deferas me, neque criminere adverſus Junonem. Malum mihi prorſus illa magnum dabit, cum tu me literis tuis pellicem illi eſſe confiteris.* Graviter Qu. Curt. lib. 4. *Jovis igitur filium ſe non ſolum appellari paſſus eſt, ſed etiam juſſit, rerumque geſtarum famam dum augere vult, tali appellatione corrupit.* Sen. 1. de Ben. *Alexandro Macedoni, cùm victor Orientis, animos ſupra humana tolleret, Corinthii per legatos gratulati ſunt, & civitate illum ſuâ donaverunt. Cum riſiſſet Alexander hoc officii genus, unus ex legatis*: Nulli, inquit, civitatem unquam dedimus alii, quam tibi & Herculi. *Libens accepit delatum honorem, & legatos invitatione, aliâque humanitate proſecutus, cogitavit, non qui ſibi civitatem darent, ſed cui dediſſent.* Hæc Sen. In Plut. autem Megarenſes id feciſſe dicuntur. Idem lib. 2. *Urbem cuidam Alexander donabat, veſanus, & qui nihil animo non grande conciperet. Cum ille cui donabatur, ſeipſe menſus, tanti muneris invidiam refugiſſet, dicens non convenire fortunæ ſuæ*: *Non quæro*, inquit, quid te accipere deceat, ſed quid me dare. Animoſa vox videtur & regia, cum ſit ſtultiſſima. Nihil enim per ſe quenquam decet: refert quid, cui, quando, quare, ubi & cætera, ſine quibus facti ratio non conſtabit. Tumidiſſimum animal! ſi illum accipere hoc non decet, nec te dare. Corpus ejus melle oblitum incorruptum perduraſſe monſtrant hi Papinii verſus è Sylvis.

Duc & ad Emathios manes, ubi belliger urbis
Conditor, Hyblæo profuſus nectare durat.

Mellis autem, inquit Plin. l. 23. c. 24. *natura talis eſt, ut putreſcere corpora non ſinat.* Sanè Xenophon ἀπομνήμ. 5. Ageſipolim Lacedæmoniæ regem vita functum, & melle conditum ſcribit Spartam relatum, & Regio funere ſepultum fuiſſe. Quin & Gemiſtus Pletho Ageſilaum mortuum, inopiâ mellis cerâ circumlitum, Lacedæmonem reportatum fuiſſe tradit. Varro περὶ ταφῆς apud Nonium: *Quare Heraclides Ponticus plus ſapit, qui præcepit, ut comburerent, quam Democritus, qui ut in melle ſervarent.* Sed hæc obiter. Illud forſan majoris momenti, modo verum ſit quod prodit Cedrenus ubi de Pontificibus Judæis poſt reditum ex Babylone agit. Ἰαδδοῦς, inquit, ἐφ᾽ ᾧ Ἀλέξανδρος ἐν Ἱερουσαλὴμ τῷ Θεῷ προσεκύνησε. Καταπλαγεὶς γὰρ ἐπὶ τῇ ξένῃ θέᾳ τῆς στολῆς τοῦ ἀρχιερέως ἀπὸ τοῦ ἅρματος καταβὰς μόνος προσεκύνησε τὸ θεῖον ὄνομα καὶ τὸν ἀρχιερέα ἠσπάσατο, ὃν πάντες Ἰουδαῖοι μιᾷ φωνῇ σὺν τῷ ἀρχιερεῖ γνησίως ἀντησπάσαντο· τῶν δέ γε τῆς Συρίας βασιλέων, καὶ τῶν λοιπῶν καταπλαγέντων, καὶ διεφθάρθαι τὴν διάνοιαν Ἀλεξάνδρου ὑπειληφότων, καὶ Παρμενίωνος τοῦ στρατηγοῦ μᾶλλον θαυμάσαντος, διότι καθάπερ τις τῶν ὑπηκόων πεσὼν προσεκύνησεν, εἶπεν Ἀλέξανδρος· Οὐ τὸν Ἀρχιερέα προσεκύνησα ἀλλὰ τὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ τιμώμενον Θεὸν, καί μοι τὴν βοήθειαν κατὰ τῶν ἐναντίων ὑποσχόμενον. Ἡνίκα γὰρ τὴν κατὰ Περσῶν διενοούμην στρατείαν, καὶ ἐδεδίειν τὸ μέγεθος τῆς δυναστείας αὐτῶν, ὤφθη μοι κατ᾽ ὄναρ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦδε τοῦ Ἀρχιερέως, ὁ Θεὸς, καὶ θαρρεῖν μοι παρακελεύσατο, καὶ τῆς προθυμίας σπουδαίως ἔχεσθαι λέγων· Εἴς σε γὰρ καταλήξω τὴν Περσῶν δυναστείαν. Διὸ τοῦτον θεασάμενος ἐν τοιαύτῃ στολῇ, καὶ τῆς κατὰ τοὺς ὕπνους ὑπομνησθεὶς ὄψεως, εἰκότως προσεκύνησα· Ταῦτα εἰπὼν καὶ τὸν ἀρχιερέα δεξιωσάμενος, τῶν ἱερέων παρεπομένων, εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ παραγίνεται· οἱ δὲ γραμματεῖς τὴν βίβλον τοῦ Δανιὴλ προσκομίσαντες τὴν προφητείαν αὐτῷ διερμήνευον, ὡς δεῖν τινα τῶν Μακεδόνων τὴν Βασιλείαν Περσῶν χειρώσασθαι. Ὃς ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἡσθεὶς καὶ περιχαρὴς γινόμενος, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἀνελθὼν θύει μετὰ τῷ Θεῷ κατὰ τὴν τοῦ ἀρχιερέως ὑφήγησιν, αὐτόν τε καὶ ἀρχιερέα καὶ πάντας τοὺς ἱερεῖς ἀξιοπρεπῶς τιμήσας, καὶ λαμπροῖς καὶ μεγίστοις ἀναθήμασι τὸν ναὸν διακοσμήσας, κατὰ τῶν Περσῶν ἐχώρησε. Hæc Cedrenus.

Alexander, Amyntæ filius legatos Megabyzi, ad Amyntam patrem ſuum miſſos, laſcivientes occidit. Juſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnavitque ann. 33.

Alexander, Ariſtobuli filius Judæam invaſit, cujus exercitum Gabinius vicit. Joſeph. Ant. 14. 11. & de bell. Jud. 1. 17.

Alexander, qui & *Epiphanes*, undecimus Syrorum rex, regn. an. 5. ſecundum Joſeph. 10. v. ſecundum Eutrop.

Alexander, Caſſandri filius Macedonum rex, regnavit cum Antipatro annis 2.

Alexander Polyhiſtor, multa philologica & hiſtorica reliquit. Floruit Olymp. 173. quâ in Ægypto iterum regnavit Ptolemæus Lathyrus, bellumque in Græciâ gerebat L. Sylla. De hoc Alexandro ita ſcribit Suidas. *Alexander Mileſius, qui & Polyhiſtor, & Cornelius cognominatur, propterea quòd captus Cornelio Lentulo fuit venditus, ejuſque pædagogus factus eſt, & poſtea manumiſſus. Fuit autem Romæ Syllæ temporibus. Laurenti periit, ædibus, in quibus erat, flammâ conſumptis: quod ubi uxor ejus audivit, laqueo vitam finivit. Fuit verò Grammaticus, Cratetis diſcipulus; & libros ſcripſit innumeros, & de Româ libros quinque, in quibus ait Hebræam fuiſſe mulierem, Moſo nomine, cujus ſcriptum ſit lex Hebræorum.* Hæc Suidas. Sed quod Alexandrum facit Mileſium, in eo repugnat Stephanus, ubi eum natum dicit Cotyaëi, civitate Phrygiæ ejus quæ ἐπίκλητος, vel Helleſpontia, vel etiam minor appellatur. Atque hinc Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεὺς vocatur Etymologo in Δέδοικα & Περιῤῥηδής. Eidem Stephano dicitur fuiſſe filius Aſclepiadæ, ac ſcripſiſſe περὶ παντοδαπῆς ὕλης τεσσαράκοντα δύο λόγους. Nam ne hunc Aſclepiadæ filium alium à Polyhiſtore putem, facit, quod ibidem vocatur γραμματικὸς πολυμαθέστατος. Multa quoque idem adducit paſſim, quæ ſcripſit; ſed quædam eorum pertinuiſſe ad illos omnigenæ hiſtoriæ libros, plane cenſeo. Nominat vero Φρυγιακὰ, ſive περὶ Φρυγίας, cujus operis etiam meminit Plutarchus de Flum. Item περὶ Βιθυνίας de quâ ab eo fuiſſe ſcriptum, etiam auctor eſt nobis Etymologus in Κύβελον. Item Ægyptiaca, Carica, Lyciaca, Libyæ periplum; de Aſiâ, Paphlagoniâ, Syriâ, Cypro, Ponto Euxino, Europâ. Item περὶ τῶν παρ᾽ Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων. Primum Κρητικῶν advocat Apollonii Schol. in lib. 4. Athenæus quoque lib. 11. citat eum ἐν τρίτῳ. Plutarchus, penè initio libri de Muſicâ, exaraſſe librum ait, quo Phrygios Muſicos collegit. Ad hæc in διαδοχαῖς citatur à Laërtio in vitâ Pherecydis & Socratis, quo opere docuiſſe videtur, ut Philoſophorum alii aliis ſucceſſerint. Etiam edidit Πυθαγορικὰ ὑπομνήματα, ſive περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. Priori modo appellat Laërtius in Pythagorâ: poſteriori Clemens Alexandrinus, lib. 1. Strom. & Cyrillus lib. 9. adverſus Julianum. Idem Clemens lib. 1. citat librum περὶ Ἰουδαίων, uti quoque Euſeb. lib. 9. de Præp. Evang. cap. 17. Ubi penè integrum ejus librum exſcripſit. Ibidem & illuſtre ejus elogium habemus, ubi πολύνους καὶ πολυμαθὴς ἀνὴρ vocatur. Nec dubium quin hoc opus ſignet Juſtinus Martyr Cohortatione ad Græcos, ubi eos refert, qui Moſis meminerint, ut ducis & principis Judaici. Et ſanè nulli obſcurum eſt, quantum illi debeat Plinius ipſe, quippe quem toties ad partes advocet in Hiſtoria Naturali. Meminit ejus quoque Chalcidius, commentario in Timæum Platonis, & Agathias Scholaſticus lib. 2. Hiſtoriæ ſuæ, item Joſephus Ant. 1. 16. Ejuſdem de diluvio, & alterum de turri Babylonis teſtimonium adfert Cyrillus initio lib. 1. contra Julianum. Voſſius.

Alexander Epheſius, cognomento Lychnus, ſive Lucerna, inter illos qui Epheſum illuſtrarint reponitur à Strabone lib. 14. ubi etiam diſcimus eundem & Rempublicam geſſiſſe, & hiſtoriam conſcripſiſſe, & poemata de rebus cœleſtibus, ac orbe terreſtri edidiſſe. Vide Euſt. in Dionyſ. ver. 558. itemque Steph. in Λάπηθος & Ταπροβάνη, qui ejuſdem Aſiam ac Lybiam citat in Χαονία. Voſſ.

Alexander Myndius, hiſtoricus, cujus Plut. mem. in C. Mario, ubi ſermo de duobus vulturibus exercitum ejus ſequentibus. Item Monachus quidam, qui ſcripſit de Inventione S. Crucis, quem edidit Gretzerus.

Alexander Trallianus, libros quinque de rebus Turcicis conſcripſit, ut apud Geſnerum legas; alius omnino eſt à nobili illo medico, cùm is vixerit non multò poſt tempora Juliani Cæſaris, quo tempore Turcarum nomen propemodum ignotum erat.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timoleum Leptinem ad deditionem coëgit, in Peloponneſum exulatum miſit, civitates libertate donavit. Diodor. Sic.

Alexander Pheræus, in Theſſaliâ tyrannidem apud Pheræos exercuit. De quo Cic. Offic. l. 2. cujus verba apponam. *Quid? Alexandrum Pheræum, quo animo vixiſſe arbitramur? qui cum uxorem Theben admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, barbarum, & eum quidem compunctum notis Threiciis, diſtricto gladio jubebat anteire, præmittebatque de ſtipatoribus ſuis, qui ſcrutarentur arculas muliebres, & ne quod in veſtimentis telum occultaretur, exquirerent. O miſerum, qui fideliorem & barbarum, & ſtigmaticum putaret, quàm conjugem: nec eum fefellit*

fellit opinio; ab eâ enim eſt ipſe propter pellicatus ſuſpicionem interfectus. Ovid. in Ibin.

Inque tuo thalamo juguleris more Pheræi,
Qui datus eſt leto conjugis enſe ſuæ.

Hujus meminit Plut. in Pelopidâ, & Val. Max. 9. 14.

Alexander, quidam genere Phryx, diſciplinâ medicus, vitæque ac morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cùm aſſiſteret tribunali, nutibus ad confeſſionem hortabatur eos in quos tormenta & quæſtiones exercebantur, ita ut omnibus qui aſtabant, palàm fieret quid in animo gereret. Cumque id populi notaviſſent, conclamarunt adverſus eum, qui juſſus à Præſide in medium ſtatui, & quis eſſet, interrogatus, Chriſtianum ſe eſſe liberâ profeſſione teſtabatur, quem continuò Præſes beſtiis adjudicavit. Euſeb. 5. 2.

Alexander ab *Alexandro*, ſive Neapolitanus, Juriſconſultus, reliquit Genialium dierum libros 6. quos multiplici doctrinâ eſſe refertos, ſcriptoremque eſſe longè meliorem Philelpho, judicium eſt Floridi Sabini apologiâ adverſus calumniatores L. L. Rectè ſanè, inquit Voſſius. Sunt enim libri illi, promptuarium antiquitatis, veteriſque hiſtoriæ; etſi nec pauca in eo ſint ad verborum proprietatem, aliaque ſtudia pertinentia. Fuiſſe Joviani Pontani æqualem, ſatis liquet ex primis operis verbis. Atque alibi indicat, ſe in adoleſcentiâ Philelphum jam ſenem audiiſſe Tuſculanas Ciceronis quæſtiones enarrantem. Item refert ætate ſuâ Nicolaum Perottum, & Domitium Calderinum, Martialis apophoreta magnâ contentione Romæ prælegiſſe juventuti. Item Georgii Trapezuntii, Theodori Gazæ, Hermolai Barbari, Raphaëlis Volaterrani, ac Pauli Gorteſii, ut æqualium meminit. Unum autem hoc meritò in hiſce præclaris commentariis improbari ſolet, quòd eorum, unde profeciſſet, diſſimularet auctores. Sed huic vitio medicinam fecit doctiſſimus Tiraquellus, qui, digitum ad fontes intendens, unde quæque hauſta eſſent, indicavit. Plures Alexandros, ſi deſideret lector (*neque enim* omnes *numero comprendere refert*) conſulat Voſſium, Meurſium, ac Jonſium de Script. Hiſt. Philoſoph.

Alexandra, Judæorum regina, uxor Alexandri, filium Hyrcanum ſacerdotio præfecit, Phariſæis univerſæ Judæorum Reipublicæ adminiſtrationem commiſit, regn. an. 9. Fuit & *Alexandra*, quæ & *Caſſandra* dicebatur, Priami filia, ac vates, cujus gratiâ, hoc ipſo nomine Lycophronis Tragœdia inſcribitur.

Alexandrides, Delphicus, teſtis adducitur à Plutarcho in Lyſandro; niſi malis *Anaxandrides*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. l. 4. p. 502.

Alexarchus, hiſtoricus, quem in tertio Italicorum citat Plut. in Parallel. cap. 7. Servius etiam in 3. Æn. Alexarchum hiſtoricum Græcum (ſic vocat) teſtem laudat de Epiri & Campaniæ nomine.

Alexicacos, i. e. *malorum depulſor*, Apollo vocatus eſt, Arrian. lib. 8. Pauſ. in Atticis & Eliacis, ideo illi nomen inditum ait, quòd peſtilentiæ morbo, in bello Peloponneſiaco populum liberaverit. Quod nomen Hercules poſtea eſt adeptus. Macrob. Eſt autem ἀλεξίκακος propriè *in malis adjutor, averruncanus*, ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων, hominum defenſor, qualem verè Eccleſia Chriſtum agnoſcit, & Gentes falſò ſuum Herculem & Apollinem. Nonnus ἀλεξίκακα ὕδατα vocat aquas ſalutares, quibus in regeneratione abluimur. Ἀλεξίκακοι etiam δαίμονες à veteribus dicebantur, qui nocumenta, & diras arcere, amolirique exiſtimabantur, qui & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι, & λύσιοι, φύλιοι, & φύξιοι vocabantur. Pollux l. 5. Heſychius Ἀλεξίκακος, βοηθὸς, ἀποτρεπτικὸς κακοῦ.

Alexinus, Elienſis Eubulidis Mileſii diſcipulus, vir acer, & contentionis viribus ac nervis clarus, Zenonis inimicus; dum nataret in Alpheo fluvio arundinis acumine læſus, fato functus eſt. Erat autem Philoſophus Eriſticus φιλονεικότατος, *rixarum ſtudioſiſſimus*, ut inde ἐλεγξῖνος *contradictorius* dictus ſit, apud Laert. lib. 2. *Euclide*, ubi nomen hoc ejus ἐλεγξῖνος reſtituendum ex Heſychio Mileſio. Neque modo Zenoni Stoico ſe oppoſuit, ſed exemplo magiſtri ſui Eubulidis Ariſtotelem quoque perſtringere non erubuit. Ariſtocles lib. 7. de Philoſophiâ, eum ἀπομνημονεύματα καταγέλαστα ſcripſiſſe ait, in quibus fingat Alexandrum in colloquio cum patre Philippo habito, Ariſtotelis præcepta fuiſſe calumniatum, & Nicagoram Hermem præceptorem ſibi elegiſſe. Hermippus quoq; lib. 1. de Ariſtotele apud Athenæum lib. 15. Alexini in Ariſtotelem petulantiam notat. Porro Laertius autor eſt, eum non modo πρὸς Ζήνωνα ſed etiam πρὸς Ἔφορον τὸν ἱστοριογράφον ſcripſiſſe: quod ſi *ad*, non, *Adverſus Ephorum* ea verba ſint interpretanda, Ephorus ad Olymp. 120. circiter vixit.

Alexis, Samius, libros de finibus Samiorum conſcripſit, teſte Athenæo, libb. 12, 13. Item *Alexis* Thurius, poeta Comicus ante Menandrum, reliquit plures fabulas. Vide Suidam, & Voſſ. P. Gr. pag. 55.

Alexis, Aſinii Pollionis ſervus, ſic dictus quaſi *ſine reſponſione*, ac ſuperbus. Alii verò ab ἀλέγω *curo*, derivant, quod poeta curarum ſtimulis in eo amando torqueretur, unde Virg. Eclog. 2.

O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas?

Alii ab ἀλέξω *arceo*, quòd cum faſtidio poetam à ſe arceret. Virgil. ubi ſupra.

Invenies alium, ſi te hic faſtidit Alexis.

Mæcenatis puerum fuiſſe innuit Martialis 7. 28.

Et Mæcenati Maro cùm cantaret Alexim.

Idem lib. 8. ep. 56.

Jugera perdiderat miſeræ vicina Cremonæ,
Flebat & abductas Tityrus æger opes.
Riſit Tuſcus eques, paupertatemque levando
Reppulit, & celeri juſſit abire fugâ.
Accipe divitias, & vatum maximus eſto
Tu licet, & noſtrum, dixit, Alexin ama.

Vide Servium in Virg. Eclog. 2.

Alexius puer, Conſtantinopolitanus Imperator reg. an. 3. Andronico à patre commiſſus, qui primò tutorem egit, dein Imperii conſortem, demum Alexium interfecit.

Alexius Comnenus, Nicephorum Conſtantinopolitanum Imperatorem regno exuit, & monachum fecit, regnavitque an. 33.

Alexius, Græcorum Imperator, fratrem oculis & vitâ privavit.

Alexius Myrtilus, puerum Alexium veneno interemit. Æmil.

Alexon Myndius fecit libros narrationum fabuloſarum. Diog. Laert. in Thalete.

Alfredus, Anglorum rex, qui & *Ealfredus*, & *Aluredus* dictus eſt, debellavit Danos, & unicus ſui ſeculi Mæcenas fuit. Hujus viri, nunquam ſatis laudati, res geſtas ſcripſit Aſſerius Menevenſis, cujus ego hiſtoriam plurimi merito facio, quòd Alfredo regi aliquando præceptor fuit, & ejus actorum oculatus planè teſtis. Lelandus comment. in Cygn. Cant. Ita doctus evaſit demum, ut Grammaticus, Philoſophus, Rhetor, Hiſtoricus, Muſicus, & Poeta non vulgaris haberetur: Imò Architectus ac Geometres perfectiſſimus. Balæus de Script. Britan. Cent. 2. Dedit Aluredus, jam viginti natus annos, operam literis, atque ita doctus evaſit brevi, ut D. Gregorii dialogos, Opus Boetii de Conſol. Philoſ. & Pſalmos Davidis ex Latino in patrium (h. e. Saxonicum) ſermonem verterit, quo à cunctis facile intelligerentur. Polyd. Virgil. Hiſt. lib. 5. Vita ejus à D. Jo. Spelman conſcripta prodiit Oxoniæ, 1678.

Luc. Cincius *Alimentus* Annales Græcè ſcripſit, de quo Voſſ. Hiſt. pag. 472. & H. Lat. lib. 1. cap. 4.

Almanſor, Saracenorum dux, cujus vitam & res geſtas breviter perſtrinxit Doctiſſ. & Fortiſſ. Eques D. Gualterus Raleigh in Mahometis hiſtoriâ.

Aloa, num. pl. feſtivitas fuit agricolarum Athenis, quæ ſubvectis ex agris frugibus celebrabatur. Sic dicta, quòd in *areis*, quæ Græcè Ἅλως dicuntur, præcipuè moras traherent homines; unde & Cererem Ἀλωάδα, id eſt, *areas replentem* veteres nuncuparunt. Gyraldus in Syntag. Heſychius. Ἀλῶα ἑορτὴ Ἀθήνησι, *Aloa* (aliis *Haloa*) *feſtum Athenis.* Cujus verò Dei fuerit, haudquaquam exprimit; ut neque Harpocration, & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt. Ἀλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττική, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Addit Harpocration, Ἄγεσθαι δὲ αὐτήν φησιν ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν Ποσειδεῶνος μηνός. Ἅλως tamen non ſimpliciter aream ſignificat, ſed ἀμπελόφυτον χώραν, καὶ σιτοφόρον. Quare Philochorus indicare videtur, hoc feſtum ab Agricolis obſervatum, cum ad meſſem accingerentur. Verum Euſt. ad Iliad. 1. Cereris & Bacchi ſacrum ait eſſe; quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου, κατὰ Παυσανίαν, Ἀλῶα καλουμένη, διὰ τὸ τὰς ἀπαρχὰς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἅλω τότε καταχερῶσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα. Et quidem immodicè fructuum primitias abſumi oportuit; quia non licebat Aloorum die ſacrificare, aut hoſtias immolare; quarum alioquin carnes in viſcerationem cedebant, aduſtis tantum coxis, & pinguedine, quorum nidore frui deos arbitrabantur. Apud Athenæum, lib. 13. Demoſthenes in orat. contra Neæram, Archiæ, ſacrorum Antiſtiti exprobravit, Ὅτι Σινώπῃ τῇ ἑταίρᾳ Ἀλώοις ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, τῆς ἐν τῇ αὐλῇ Ἐλευσῖνι προσαγούσῃ ἱερεῖον θύσειεν, νομίμου ὄντος ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἱερεῖα μὴ θύειν.

Aloeus, Gigas, cujus filii dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronymicum *Aloides* fuit, Titanis ac Terræ filius, cui conjux fuit Iphimedia, quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex eo peperit filios, Othum & Ephialtum, qui & *Aloidæ* dicebantur, quos Aloeus educavit ut ſuos. Et cum novem digitis ſingulis menſibus creſcerent, Gigantibus adverſus ſuperos bellum parantibus, nec ob ſenium Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adjutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Horum mem. Hom. Il. 5.

Τλῆ μὲν Ἄρης ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
Παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.

Item Odyſ. λ. verſ. 304.

Τὴν δὲ μετ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν
Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε (μινυνθαδίω δὲ γενέσθην)
Ὦτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην,
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους, μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοί γε, καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο.

Q. Smyrnæus Paral. lib. I. 513.

Ἀργεῖοι δ' ἐχάρησαν, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρε κραταιὼ,
Εἰδομένω παίδεσσιν Ἀλωῆος μεγάλοιο,
Οἵ ποτ' ἐπ' εὐρὺν Ὄλυμπον ἔφαν θέμεν οὔρεα μακρὰ,
Ὄσσαν αἰπεινὴν, καὶ Πήλιον ὑψικάρηνον.
Ὅππως δὴ μεμαῶτε, καὶ οὐρανὸν εἰσαφίκωνται.

Virgilius Æn. 6.

Hic & Aloidas geminos, immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cœlum
Aggreſſi, ſuperiſque Jovem detrudere regnis.

Lucanus lib. 6.

Impius hinc prolem ſuperis immiſit Aloeus,
Inſeruit celſis prope ſe cum Pelion aſtris
Sideribuſque vias incumbens abſtulit Oſſa.

Claud. de bell. Get.

Quid mirum ſi regna labor mortalia vexat?
Cum gemini fratres, genuit quos aſper Aloeus
Martem ſubdiderint vinclis, & in aſtra negatas
Tentarint munire vias, ſteteritque revulſis
Penè tribus ſcopulis, cæleſti machina bello.

Stat. lib. 6.

Sic & Aloidæ, cum jam celaret Olympum
Deſuper Oſſa rigens, ipſum glaciale ferebant
Pelion & trepido ſperabant jungere cœlo.

Vide Gronovium, qui ex membranis Percheimeri hos verſus inſeruit, nec non Barthium ad Claud. pag. 313. Idem Theb. 10.

——— *Quales mediis in nubibus æther*
Vidit Aloidas, cum creſceret impia tellus
Deſpectura Deos, nec adhuc immane veniret
Pelion & trepidum jam tangeret Oſſa Tonantem.

Themiſtius Orat. 14. Οἵους ᾄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ Ποιηταὶ, ὧν ἡ τερατεία τοῦ σώματος ἐς ἄτοπα ἐξήνεγκε φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὀρῶν τινας ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμοὺς εἰς οὐρανούς.

Alogiani, hæretici, quaſi *ſine verbo*, quia Domini verbum recipere noluerunt, Joannis Evangelium reſpuentes, in quo Dei filius VERBUM Patris appellatur.

Alpheſiboea, Biantis filia.

Theocritus in Αἰπόλῳ.

Τὰν ἀγέλαν χ' ὡ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.

Hiſtoria vero talis eſt. Cum Bias Peronem Nelei filiam miſerè deperiret, eamque Neleus ſe illi daturum negaret, niſi is boves, quas vi raptas Iphiclus è Pylo Oeoli urbe in Othryn Theſſaliæ montem abduxerat, reſtituendas curaret. Melampus vaticinio clarus ſe maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amicà potitus eſt; ex quâ poſtea Alpheſiboeam ſuſtulit.

Alpheſiboea, Phelegei filia, quam Alcmæon, donato illi monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in uxorem duxit. Prop. I. 15.

Alpheſiboea ſuos ulta eſt pro conjuge fratres
Sanguinis & chari vincula rupit Amor.

Ab ἀλφω & βοῦς quaſi *inveniens boves*. Heſych. Ἀλφεσίβοιαι αἱ πολλὰς βόας εὑρίσκουσαι ἀπὸ ἕδνων.

Alphius Avitus, (alius ab Avito, poeta Chriſtiano, de quo vide *Alcimus*) circa Severi tempora, vel aliquanto poſt vixiſſe creditur. Scripſit carmine Vitas virorum excellentium. Vide Voſſ. H. Lat. p. 694.

Alphius, vel *Alfius*, fœnerator inſignis, à quo primùm profecta fertur celebris illa ſententia, viz. *vel optima nomina non appellando fieri mala*. Ejus mem. Horat. in Epod. Od. 2.

Hæc ubi locutus fœnerator Alphius,
Jam jam futurus ruſticus:
Omnem relegit Idibus pecuniam,
Quærit Calendis ponere.

Alphonſus, Arragoniæ rex, in tabulas aſtronomicas convocatis undique Mathematicis inſignibus, 40 coronatorum millia impendit, Alexandri erga Ariſtotelem in animalium hiſtoriam liberalitate pene exæquatâ. Ramus. Dicere ſolebat, Se malle privatim vivere, quàm eruditione carere. Virtutes ejus à Blondo, Sabellico, aliiſque celebrantur. Gravi morbo laborans, remedia medicis fruſtra præſcribentibus, cœpit legere Q. Curtii hiſtoriam de Alexandro, adeoque illius dulcedine captus fuit, ut, ſanitate recuperatâ, dixerit, Valeant Avicenna, Hippocrates, medici cæteri: Vivat Curtius ſoſpitator meus. Anton. Panormitanus. lib. de rebus geſtis Alphonſi. *Alphons*, ſi ſit Germanicum nomen, idem eſt quod *Helfuns*, i. e. *our help*: & à Gothis profectum eſt, ut videtur. Nam Alphonſus primus hujus nominis rex Hiſpaniarum, An. Dom. 740. à Gothis deſcendit. Camdenus.

Alpinus, poeta, Memnonis Auroræ filii bella deſcripſit, ſed adeò malè, ut ab Horatio dicatur eum carminibus ſuis jugulare. Serm. I. 10.

Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona.

Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 31, 32.

Althæa, Theſtii filia, Oenei regis Calydonis uxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audivit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quam diu ſtipes, qui tunc ardebat, ab igne inconſumptus maneret. Hunc itaque aſſervavit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quâdam ſeditione occubuiſſe intellexit; quem ut etiam mortuum audiret, ſtipitem concremavit. Cujus facti poſteà pœnitens, laqueo vitam finivit, uti tradit ampliſſimè Diod. Sic. lib. 5. Ovidius tamen Met. lib. 8. ſcribit eam gladio ſeſe tranſverberaſſe, atque ita occubuiſſe, *acto*, inquit, *per viſcera ferro*. Seneca in Medeâ.

Piæ ſororis, impiæ matris facem,
Ultricis Althææ, vides.———

Ovid. Triſt. lib. I.

Utque cremaſſe ſuum fertur ſub ſtipite natum
Theſtias, & melior matre fuiſſe ſoror.

Alyattes, Lydorum rex, Crœſi pater cui extructum eſt monumentum apud Sardos, maximâ impendii parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæſtum faciunt, in hoc opus collata. Inde regnum *Alyattici* apud Horat. 3. Carm. Od. 16. pro ditiſſimo; quanquam ibi poſſit aliquis legere *Alyattei*, ut *Ulyſſei*, *Achillei*.

Alyxothoe, filia Dymantis. Ovid. Met. II.

Quamvis eſt illum proles enixa Dymantis,
Aeſacon umbroſa fertur peperiſſe ſub Idâ
Fertur Alyxothoe.———

Hæc ex Priamo peperit Æſacum, qui poſtea in mergum verſus eſt. Ovid. ubi ſupra.

Amalech, Lat. *populus lambens*; vel ex Ebræo & Syro, *populus percutiens*: Filius Eliphaz ex Thamnâ concubinâ. Gen. 36. Erat autem nepos Eſau. A quo *Amalechitæ*, pars Idumæorum, vicini Judææ, verſus meridiem, Stephano Ἀμαληκῖται qui ἔθνος Ἐβραϊκὸν vocat. De his Joſephus Ant. 32. Τοῦ δὲ τῶν Ἑβραίων ὀνόματος, ἤδη πολλοῦ κατὰ πάντας διαβοωμένου, καὶ τοῦ περὶ αὐτῶν λόγου φοιτῶντος, ἐν φόβῳ συνέβαινεν οὐ μικρῷ τοὺς ἐπιχωρίους εἶναι. Καὶ πρεσβευόμενοι πρὸς ἀλλήλους παρεκάλουν ἀμύνειν, καὶ πειρᾶσθαι τοὺς ἄνδρας διαφθείρειν. Ἐτύγχανον δὲ οἱ πρὸς τοῦτο ἐνάγοντες, οἵ τε τὴν Γοβολίτην, καὶ τὴν Πέτραν κατοικοῦντες, οἱ καλοῦνται μὲν Ἀμαληκῖται, μαχιμώτατοι δὲ τῶν ἐκεῖσε ἐθνῶν ὑπῆρχον. Hanc Amalechitarum in Iſraelem cum vicinis conjurationem innuit Pſalmiſta, Pſ. 83. Quam ſic in Paraphraſi ſuâ expreſſit *Vir doctiſſimus undiquaque* Dionyſius Petavius.

Σοὶ γὰρ ἴῃ ὑπὸ φραδμοσύνῃ πολεμιζέμεν ἄντα
Ἀντιβίην ἐφρόνησαν, ἐς ἀλλήλους τε τάμοντο
Ὅρκι', Ἰδουμαίων τε ἐπὶ κλισίῃσι φάλαγγες
Ἀμφὶ περὶ στάμεναι, Μωαβηνός τε μαχητής.
Ἢ δὲ πλάνης Ἀγαρηνὸς, ἰδ' ἴφθιμος Γεβαλίτης.
Σύν τ' Ἀμμωνιάδαις Ἀμαληκιάδαι μενεχάρμαι.
Ἢ δὲ Παλαιστίνων κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων.
Καὶ Τύρον ἀφνειὴν ἁλιέρκεα νῆσον ἔχοντες.

Jacobus Duportus, Græcorum Poetarum noſtri ſeculi ὄχ' ἄριστος.

Σὺν γὰρ βουλεύοντες, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι,
Συνθεσίας κατὰ σεῖο καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες.
Ἀντία σου κλισίῃσιν ἐνὶ σφετέρῃσιν ἀγερθεν,
Ἰδουμαῖοι ὁμοῦ, Ισμαήλοιό τε παῖδες,
Μωαβῖται ἀγαυοί, ὑπέρφιαλοί θ' Ἀγαρηνοί.
Οἵ τε Γέβαλον ἔχον, καὶ ἀγήνορες Ἀμμωνῖται.
Σὺν δὲ Ἀμαληκῖται, πότμῳ πεπρωμένον ἔθνος,
Οἵ τε Παλαιστίνης σχεδὸν πέδον ἀμφινέμοντο,
Οἵ Τύρον ὠγυγίην τ' εἶχον ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

Et ante utrumque Apollinarius.

Αὐτίκα δ' ἐχθόμενοι κακομήχανοι ἐσκέψαντο,
Συνθεσίην κατέναντα, Μάκαρ, σέο τεχνήσαντο.
Ἰδουμαίων φῦλα, καὶ υἷες Ἰσμαήλου,
Τοῖσιν ὁμοῦ Μωάβος, ὑπέρφιαλοί τ' Ἀγαρηνοί.
Ἄμμωνες, Γέβαλοί τε καὶ υἷες Ἀμαλήκου,
Ἀλλοδαποί θ' ἁλίοισιν ἅμ' ἐχθόμενοι Τυρίοισι.

Amal-

Amalthea, nutrix Jovis. Meliſſus enim rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheam & Meliſſam, quæ Jovem caprino lacte & melle nutriverunt. Alii dicunt nutricem eam fuiſſe capram, & Amaltheam dictam; Meliſſi autem filias Adraſteam & Idam faciunt. Hæ nutriverunt illum lacte cujuſdam capræ, cui nomen erat *Amalthea*; quam Jupiter, jam adultus, ob acceptum beneficium, in ſidera retulit. Hujus alterum cornu nymphis nutricibus dedit, viz. officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quicquid optaſſent, id illis ex eo cornu largiter ſuppullularet. Ovid. Faſt. lib. 5. paulo diverſius fabulam narrat hoc pacto.

Naïs Amalthea Cretæâ nobilis Ida
Dicitur in ſylvis occuluiſſe Jovem.
Huic fuit hœdorum mater formoſa duorum,
Inter Dictæos conſpicienda greges.
Cornibus aeriis, atque in ſua terga recurvis:
Ubere, quod nutrix poſſit habere Jovis.
Lac dabat illa Deo; ſed fregit in arbore cornu:
Truncaque dimidiâ parte decoris erat.
Suſtulit hoc nymphe; cinctumque recentibus herbis,
Et plenum pomis ad Jovis ora tulit.
Ille, ubi res cœli tenuit, ſolioque paterno
Sedit, & invicto nil Jove majus erat;
Sidera nutricem, nutricis fertile cornu
Fecit; quod dominæ nunc quoque nomen habet.

Rem aliter narrat Diodorus Siculus lib. 4. cap. 5. & rurſum aliter, lib. 5. cap. 2. Vide locos ipſos. Vide etiam, Strab. l. 10. Hinc proverbium, *Amalthea cornu*, quo utimur quoties affatim omnia ſupereſſe ſignificamus. Horatius in Carmine Seculari.

——————*Apparetque beata pleno*
Copia cornu.

Idem lib. 1. ep. 12.———*Aurea fruges*
Italiæ pleno diffudit Copia cornu.

Ovidius tamen hoc ad Acheloum refert. Met. 9.

———*Rigidum fera dextra cornu*
Dum tenet, infregit, truncâque à fronte revellit.
Naiades hoc, pomis & odoro flore repletum
Sacrarunt, diveſque meo bona Copia cornu eſt.

Photius Ep. 209. Ἴσθι ὡς οὐ μόνον τῷ τλήπαθεῖ Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ καὶ τῷ λογίῳ Ἑρμῇ, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας οἱ ποιηταὶ ἐγχειρίζουσι. Μὴ τοίνυν στρατείαις καὶ πόνοις σωματικοῖς ὅλον σεαυτὸν διδοὺς τῶν καλῶν μαθημάτων ἀφίστασο, ἐκεῖθέν σοι ῥᾷστα μόνον τὴν εὐδαιμονίαν οἰόμενος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμετέραις συγγενέσι Μούσαις, αἳ τῶν Ἑλληνίδων τοσοῦτον διαφέρουσιν, ὅσον ἐλευθέραι φύσεις δούλων ἠθῶν καὶ κολακείας ἀλήθεια. Τὸ μὲν γὰρ Ἀμαλθείας κέρας καὶ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, ὃ τὴν ὑποκειμένην περιῤῥέων χώραν παμφόρον ἐργάζεται, τὸ ποιητῶν αὐτόνομον ἔθνος ἑτοίμως χαρίζονται, καὶ οὐδὲν ἀνθρώπῳ μέγα τυχεῖν, ὧν ἐκ φύσεως ἔχει καὶ τὰ ἄψυχα, τὴν δὲ ἀληθῆ καὶ θείαν εὐδαιμονίαν, καὶ ἀνθρώπῳ πρέπουσαν, καὶ πρὸς ἣν ἡ Ἀμάλθεια παραπεμένη νόσος καὶ πενία εὑρίσκεται, ἐκ μόνων δεῖ τῶν θείων λογίων καὶ τῆς ἐκεῖθεν γεωργίας ἀμήσασθαι. Heſych. Ἀμαλθεύει, πληθύνει, πλουτίζει, ἢ τρέφει.

Amalthea, Sibylla. Hanc Servius ait obtuliſſe Tarquinio regi novem libros, in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his popoſciſſe 300 Philippeos aureos, qui tunc temporis pretioſi erant, ideoque rex libros emere nolebat. Alio die, tribus libris incenſis, reverſa eſt, & tantundem popoſcit; Item tertio, aliis tribus incenſis, cum tribus reliquis venit, pro quibus, 300 Philippeos, quantum poſtulaverat pro novem libris, accepit. Tibullus 2. 6.

Quicquid Amalthea, & quicquid Marpeſia dixit.

Amanus, Perſarum Deus, teſte Strab. lib. 11. ubi narrat, ut à Perſis in Hyrcaniâ templum ſit conditum Deæ Anaitidos καὶ τῶν συμβώμων θεῶν, Ἀμανοῦ, καὶ Ἀναδάτου, Περσικῶν δαιμόνων.

Amaracus, puer, Cynaræ Regis Cypri unguentarius qui caſu lapſus, dum ferret unguenta, fregit Alabaſtrum, magnumque ex confuſione odorem creavit, unde optima unguenta *Amaracina* dicuntur. Hic deinde cum nimio dolore contabuiſſet, in herbam odoriferam ejuſdem nominis, deorum miſeratione, commutatus eſt. Dicitur & Sampſychus; vulgò *Majoranam* vocant. Ejus meminit Virg. Æn. 1.

At Venus Aſcanio placidam per membra quietem
Irrigat: & fotum gremio Dea tollit in altos
Idaliæ lucos, ubi mollis amaracus illum
Floribus & dulci aſpirans complectitur umbrâ.

Catullus. *Cinge tempora floribus*
Suaveolentis amaraci.

Inde *amaracinus*. Gellius in fine Noctium Atticarum. *Vetus adagium eſt, Nihil graculo cum fidibus, nihil cum amaracino ſui.* Lucret. lib. 6.

Denique amaracinum fugitat ſus, & timet omne
Unguentum, nam ſetigeris ſubus acre venenum eſt.

Amaryllis, ruſticæ nomen, cujus Theocritus, & Virgilius meminerunt. Virgil. Eclog. 1.

Poſtquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.

Quo loco ſignat *Amaryllis* Romam, ubi Tityrus nactus eſt libertatem; *Galatea* Mantuam, ubi fingit ſe ſervum fuiſſe. Politianus lib. 1. Epiſt. 2. ait, Romam arcano nomine Amaryllida nuncupatam; ſacro & rituali Florentiam, ſive Anthuſam; vulgato Romam: Poetamque putat alluſiſſe ad nomen arcanum, & ab amore malè deducit. Sed contra eum pugnat Poeta, qui nomen enunciat, neque putandus eſt feciſſe contra religionem. Etenim ſacrum illud & arcanum Romæ nomen nemini licuit enunciare. Plin. 3. 5. *Roma, cujus nomen alterum dicere, arcanis ceremoniarum nefas habetur: optimâque, & ſalutari fide abolitum enunciavit Valerius Soranus, luitque mox pœnas.* Hæreo itaque eruditioni, & judicio Nannii Miſcellan. lib. 6. ἀμαρὶς Græcè incile eſt, per quod aqua ad irrigationem derivatur. Tradit autem Fab. Pictor, Argeum campum, qui 7. montibus includitur, inundationibus Tiberis inhabitabilem fuiſſe, ſed Vertumno ſacris factis, aquas in alveum revertiſſe. Itaque ab incilibus, quibus ſiccata eſt palus, Roma dicta eſt Amaryllis. De la Cerda.

Amarynceus, Epeorum rex, in Bupraſio ſepultus, Strabo lib. 8. ex Homeri Iliade.

Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρύγκεα θάπτον Ἐπειοὶ Βουπρασίῳ. ———

Amaſis, rex Ægypti, cujus tumulus fuit una Pyramidum. Lucan. lib. 9. ver. 155.

Non mihi Pyramidum tumulis avulſus Amaſis,
Atque alii reges, Nilo torrente natabant?

Regn. an. 43. Hic legem condidit, ut unuſquiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ ſuæ redderet, demonſtraretque unde viveret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plut. in Sympoſio. Quum ab amicis carperetur, quòd ubi à ſomno mane in multum diem rerum adminiſtrationi vacaſſet, reliquum vero temporis luſu, riſu, & cute curandâ traduceret, reſpondit, ut refert Herodotus lib. 2. Τὰ τόξα οἱ κεκτημένοι, ἐπεὰν μὲν δέωνται χρῆσθαι, ἐντανύουσι, ἐπεὰν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι. Εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἄν, ὥστε ἐς τὸ δέον οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρῆσθαι· οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώπου κατάστασις, &c. Hunc Ælianus numerat inter eos, qui potationibus celebres fuere, Var. Hiſt. lib. 2. Extat hodiè una ejus epiſtola elegantiſſima ad Polycratem, de expetendâ fortunâ non uſquequaque ſecundâ, ſed laboribus & moleſtiis temperatâ, in quâ ſcribit Amaſis Οὐδένα τῷ λόγῳ οἶδα ἀκούσας, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόῤῥιζος εὐτυχέων τὰ πάντα. Plura de eodem vide apud Herodotum. Item *Amaſis* peditum Darii dux contra Cyrenenſes miſſus. Herod. lib. 4.

Amata, Latini regis uxor, mater Laviniæ, & ſoror Veniliæ Deæ, quæ ne videret Æneam generum, laqueo gulam fregit. Virg. Æn. 7.

Celſa petit, tacitumque obſedit limen Amatæ.

Item *Amata* vocabatur à Pontifice virgo Veſtalis, cùm ad Veſtæ myſteria capiebatur, quòd prima quæ hoc ritu capta fuerat, eo nomine vocaretur.

Amazones, bellicoſæ mulieres, magnam Aſiæ partem occupavere, ſic dictæ, quòd alterâ ex mammis careant, ab α *ſine* & μάζος *mamma*, unde & *unimammæ* dictæ fuerunt. Eoque Virgil. alluſiſſe videtur Æn. 1. ubi de Pentheſilea.

Aurea ſubnectens exectæ cingula mammæ.

Mamma illa dextra fuit. Hippocrates lib. de Aere, Locis, & Aquis, ubi ſermo eſt de Amazonibus, τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἔχουσιν. Diodorus de illis loquens τὸν δεξιὸν μαζὸν ἐπικαίουσι. Curtius lib. 6. *Aduritur dextra*, & addit rationem hanc, *ut arcus facilius intendant, ac tela vibrent.* Euſt. vero ſic dictas putat, quòd ſine pane, qui μάζα Græcis dicitur, lacertis, teſtudinibus, atque id genus feris alerentur. Alii ab ἅμα ζῆν appellatas volunt, tanquam *in commune viventes* ſine viris, quaſi Ἁμαζῶσαι. Maſculos liberorum, ſiquos genuiſſent, claudos feciſſe ac debiles, ne ullum facinus viro forti dignum edere poſſent, Sextus Empiricus autor eſt lib. 3. Pyrrhon. Hypotypoſeων. Αἱ δὲ Ἀμάζονες, inquit, ἐκώλευον τὰ ἄῤῥενα τῶν περὶ αὐτὰς γενομένων, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἀνδρεῖον αὐτὰ ποιῆσαι δύνασθαι. Earum originem, reginas, res geſtas, & demum interitum copioſe deſcribit Juſtinus lib. 2. Diod. lib. 3. cap. 11. & lib. 5. cap. 2. Idem etiam lib. 4. cap. 4. præter has Scythiæ Amazonas, alias quoque ponit in Libyâ, quarum hiſtoriam ibi latiſſime perſequitur. Unde Silius lib. 2. Hasbiten, Harbæ filiam, *Amazonidem* vocat. Juſtinus vero non videtur, ut alii, Amazonum gentem in Hyrcaniâ ponere; ſed ad Mæotim, & Tanaim. Nam inquit 25 dierum itinere confecto in Hyrcaniâ occurriſſe Alexandro. Rectius ſane. Neque enim ullus Geograph-o

graphorum, Amazonas alibi collocare, quam ad Mæotim, unquam dubitavit, eâque etiam de cauſâ *Mæotidas*, ac *Tanaitidas* appellari nemo neſcit. Seneca in Hyppolyto.

Qualis relictis frigidi Ponti plagis,
Egit catervas, Atticum pulſans ſolum,
Tanaitis, aut Mæotis, & nodo comas
Coegit, emiſitque, lunata latus
Protecta pelta; talis in ſylvas ferar.

Arr. in Periplo, Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἴριος τῶν ἐκβολῶν εἰς Ἡρακλείων ἑξήκοντα καὶ τετρακόσιοι, ὅρμος ναυσίν. Ἔνθεν δὲ ἐπὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν, τεσσαράκοντα. Οὗτος ὁ Θερμώδων ἐστὶν, ἵνα περ αἱ Ἀμαζόνες οἰκῆσαι λέγονται. Curtius tamen lib. 6. Hyrcaniæ finitimam facit Amazonum gentem, ſed male. *Erat*, inquit, *ut ſupra dictum eſt, Hyrcaniæ finitima gens Amazonum*, &c. Dicuntur & *Amazonides.*

Callimachus Hymn. 3.

Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι.

Virg. Æn. 1.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens.———

Prop. 3. 14.

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Item *Amazon* in ſingulari numero. Virg. Æn. 2.

At medias inter cædes exultat Amazon.

Mart. 10. 104.

Peltatam Scythico diſcinxit Amazona nodo.

Præter peltas, ſecures quoque habuiſſe Amazonas teſtatur Horatius lib. 4. od. 4.——————*Quibus*

Mos unde deductus per omne
Tempus Amazoniâ ſecuri
Dextras obarmet, quærere diſtuli.

Seneca in Agamemnone.

Non picta pharetras, & ſecurigera manu
Peltata Amazon.———

Claudianus 2. de Raptu Proſerpinæ.

Qualis Amazonidum peltis exultat aduncis
Pulchra cohors, quoties Arcton populata virago
Hippolyte niveas ducit poſt prœlia turmas;
Seu flavos ſtravere Getas, ſeu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanain fregere ſecuri.

Inde *Amazonius*. Stat. 5. Sylvarum.

———*Amazoniâ latus intercludere peltâ.*

Et Plin. lib. 12. cap. 5. ſcribens de ficu Indicâ, *foliorum latitudo peltæ effigiem Amazoniæ habet.* Cæterùm de Amazonibus fabuloſa eſſe omnia putat Strabo lib. 11. quem, ſis conſule. Steph. Byz. Ἀμαζόνες ἔθνος γυναικεῖον περὶ τῷ Θερμώδοντι. Vide quæ ſequuntur. Palæphatus cenſet eas non fuiſſe mulieres ſed viros barbaros, geſtantes tunicas talares, quales in more erant fœminis Thracibus. Hi quia comam mitris alligabant, & barbas radebant, ab hoſtibus mulieres appellabantur. Euſt. ad Iliad. α. Τίς ἂν πιστεύσειεν ὡς γυναικῶν στρατὸς, ἢ πόλις, ἢ ἔθνος συσταίη ἂν χωρὶς ἀνδρῶν, &c. Quæ verbatim hauſit ex Strab. d. l. Plato autem 7 de leg. relationes de Amazonibus non prorſus fabuloſas habet, certò ſciens circa Pontum innumeras eſſe mulieres, quæ ſe non duntaxat equitatione, ſed etiam arcu & alio armorum genere exercent. Οἶδα ὅτι μυριάδες ἀναρίθμητοι γυναικῶν εἰσὶ τῶν περὶ τὸν Πόντον ἃς Σαυροματίδας καλοῦσιν, αἷς οὐχ ἵππων μόνον, ἀλλὰ καὶ τόξων καὶ τῶν ἄλλων ὅπλων κοινωνία καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἴση προστεταγμένη ἴσως ἀσκεῖται. Præſtantiſſimus etiam de his Amazonibus extat locus apud Hippocratem lib. de Aeribus, Aquis & locis. Τούτων αἱ γυναῖκες ἱππάζονταί τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων, καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις, ἕως ἂν παρθένοι ἔωσι. Οὐκ ἀποπαρθενεύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Dein ſequitur, Τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἔχουσιν, παιδίοις γὰρ ἐοῦσιν ἔτι νηπίοις αἱ μητέρες χάλκεον τετεχνημένον, ἢ ἐπ' αὐτῷ διάπυρον ποιέουσαι πρὸς τὸν μαζὸν τιθέασι τὸν δεξιὸν, καὶ ἐπικαίεται.

Ambarvale, ſacrum ad arva & ſegetes luſtrandas apud Romanos, multâ prece & religione celebrabatur. *Ambarvalis hoſtia*, ut ait Feſtus apud Macrobium lib. 3. *quæ rei divinæ causâ circum arva ducitur ab his qui pro frugibus faciunt, ſeu ſacrificant. Ambarvale*, inquit Servius, *ſacrificium dictum eſt, quod arvum ambiat victima. Sicut Amburbale, vel Amburbium, ſacrificium quod urbem circumeat, ac ambiat victima.* Porro Ambarvale ſacrum non niſi de porcâ fœcundâ, & gravidâ, aut vitulâ fieri conſueverat. Unde Virgil. Eclog. 3.

Cum faciam vitulâ pro frugibus.

Tamen Tibullus lib. 2. de ſacro pro frugibus loquens ait.

Cernite fulgentes ut eat ſacer agnus ad aras.

Sed ſolvat litem idem Tibullus, qui poſtea.

Vos quoque felicis quondam, nunc pauperis horti
Cuſtodes fertis munera veſtra Lares.
Tunc vitula innumeros luſtrabat cæſa juvencos,
Nunc agna exigui eſt hoſtia parva ſoli.
Agna cadet vobis, quam circum ruſtica pubes
Clamet, Io meſſes, & bona vina date.

Hanc victimam, maturis frugibus, ter circum arva ducere ſolebant, omneſque poſt ſequentes clamabant, ex quibus unus quernâ coronâ ornatus, cum ſolenni ſaltatione, compoſito carmine, Cereris laudes decantabat, & poſtquam vino ac lacte libaſſet, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg. Georg. 1.

Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret,
Cui tu lacte favos, & miti dilue Baccho.
Terque novas circum felix eat hoſtia fruges,
Omnis quam chorus & ſocii comitentur ovantes,
Et Cererem clamore vocent in tecta; neque ante
Falcem maturis quiſquam ſupponat ariſtis,
Quam Cereri torta redimitus tempora quercu
Det motus incompoſitos, & carmina dicat.

D. Ambroſius, Mediolanenſis Epiſcopus ex Præſide electus, priuſquam ſacri Baptiſmatis donum, & gratiam ſuſcepiſſet. Hieron. de Script. Eccleſ. *Vir diſertus, & valde eruditus in Philoſophiâ. Hunc falſo accuſat Porphyrius, quod ex Chriſtiano Ethnicus fuerit, cum conſtet eum, uſque ad extremam vitam, Chriſtianum perſeveraſſe.* Laudes ejus ita quoque celebrat Trithemius. *Ambroſius Epiſcopus Mediolanenſis, in divinis ſcripturis, atque in ſecularibus literis, omnium facile doctiſſimus, Græco atque Latino ſermone ad perfectum inſtructus, cujus meritum totus orbis perſonat. Qui in exponendis, declarandiſque divinis ſcripturis, omnes Doctores vicit, cujus fidem nulla unquam poteſtas terrena infringere potuit: ita ut multis Epiſcopis pro fide exulantibus, Ambroſium nullus unquam auderet attingere. Fuit enim velut malleus hæreticorum, conſtantiſſimus impugnator, cujus linguæ in fide Chriſti loquenti nulla potuit unquam authoritas humana imponere ſilentium.* Quantâ loquendi libertate apud Theodoſium Imperatorem eſt uſus, ipſum divino vinculo ligans. vide in dictione *Theodoſius*. Et Hiſt. Tripart. lib. 9. cap. 40.

Ambroſius, vir quidam & genere, & literis, ſatis clarus; cùm Valentini dogmatis ſectator extitiſſet, ſecundum veritatem Catholicæ fidei ab Origene convictus, ac tanquam veri luminis ſplendore radiatus, relictus errorum tenebris, ad Eccleſiæ Catholicæ lucem ſplendoremque converſus eſt. Euſeb. lib. 6. cap. 15.

Ambroſius Calepinus, Bergomenſis, Ordinis D. Auguſtini, quo tempore Ludovicus Sfortia Mediolanenſibus dux præerat, floruit. De quo vide Joan. Trithemium Abbatem de Eccleſ. Script.

Ambryon, Theocriti Chii vitam ſcripſit, ut Laërtius in Ariſtotelis vitâ author eſt: ubi ex eo refert maledicum hoc Theocriti ejuſce epigramma in Naturæ promum-condum Ariſtotelem.

Ἑρμείου Εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου
Σῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης.

Cujus ſententiam, licet duriuſculè, ſic expreſſeris.

Hermiæ Eunuchi, & ſervi monumenta Eubuli,
Mentis inanis inane extruxit Ariſtoteles.

Apud Etymologum in ὁμοκλήσασκεν citatur ὁ Ἄβρων. Fortaſſis idem eſt. Voſſius.

Ambubaiæ, teſte Acrone, mulieres tibicinæ Syrorum linguâ dicuntur. Alii Latinum putant, & venire ab *ambu*, pro *am*, h. e. *circum*, & *Baiæ*: fuiſſeque mulieres impudicas circa Baias verſantes. Cruquius cenſet *Ambubaias*, vel potius *Ambubeias* eſſe agyrtas, omnium morborum remedia vaniſſimè pollicentes, atque ita dici ab *ambubeiâ* herbâ, ex quâ pharmacopœi conficiebant τὸ πάγχρηστον, hoc eſt, medicamentum ad omnes morbos utile. Sed vera eſt Acronis ſententia. Nam Syrus אבוב *abbub*, eſt tibia, ſive fiſtula; ſed Arabes inſerunt *n*. אנבוב *anbub*. Latini autem *m*. maluere. Syros vero tibicines & tympaniſtas Romæ fuiſſe docebit ille locus Juvenalis, Sat. 3.

Jam pridem Syrus in Tyberim defluxit Orontes,
Et linguam, & mores, & cum tibicine chordas
Obliquas, nec non gentilia tympana ſecum
Vexit, & ad circum juſſas proſtare puellas.

Sunt igitur Ambubaiæ mulieres, & proſtituendo, & tibiarum cantu ſeſe ſuſtentantes. Hanc ἐτυμολογίαν ſequuntur Joſ. Scaliger, If. Caſaubonus, &, ut arbitror, quotquot Syriacè ſciunt. Horat. lib. 1. Serm. 2.

Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne
Mæſtum ac ſollicitum eſt cantoris morte Tigelli.

Habet & Suetonius in vitâ Neronis, cap. 27.

Ambulii, Caſtor & Pollux à Laconibus ſic nuncupati. Pauſanias.

Amburbale, ſacrificium in ambiendis, & luſtrandis urbibus. Lucanus lib. 2.

Mox jubet & totam pavidis à civibus urbem
Ambiri, & feſto purgantes mœnia luſtro,
Longa per extremos pomœria cingere fines.

Amburbiales, hoſtiæ dicebantur quæ circum terminos urbis Romæ ducebantur. Feſtus.

Ambuſtus, cognomen Fabiorum. Plinius. Hoc geſſit Fabius Eburnus, quòd fulmine eſſet ambuſtus, uti ſcribit Feſtus.

Ameleſagoras Chalcedonius, Hiſtoricus, qui Clem. Alex. Meleſagoras vocatur, lib. 6. Strom. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 10.

Amelius, Philoſophus Apamenſis, diſcipulus Plotini, Porphyrii magiſter, Ammonii & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantum robur extitit, ut Græcum quendam equitantem ictu baculi ſellâ excuſſerit, & in aera ſupra caput ſuum extulerit. Paul. Diaconus.

Amen, ob veritatem CHRISTUS ſic dictus. Apocalypſ. 3. 14. τάδε λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ. In calce orationis optantis eſt particula, & idem ſignificat quod *Fiat*. Eſt etiam aſſertoria particula, & ſignificat *verè*, ſeu *fideliter*. Suidas. Ἀμὴν, πεπιστευμένως, ἀληθῶς.

Amenophis, Ægypti rex, regnavit an. 21. Euſeb. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricum pietatem ſatisfactum non fuit. *Amenophis*, alius Ægypti rex, qui Græciam, Syriam, & Phœnicen ſuæ ditioni adjunxit, Scythas ſubegit, atque in Thraciam exercitum duxit. *Vexores* à Juſtino & Oroſio dici videtur, ab aliis *Seſoſtris*. *Amenophis* alius quoque Ægypti rex. Herodoto *Pheron* dici videtur, lib. 2. Ob impietatem (quia in Nili exundatione ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſuſque poſt undecim annos oraculo monitus, ut oculos ablueret lotio mulieris, quæ unicum virum cognoviſſet, paruit, & viſum recepit.

Ameſtris, regina Perſarum, Xerxis uxor, de quâ multa Herodotus. Hæc, ut gratiam Diis referret, quòd in vitâ diu proceſſerat, 14 illuſtrium Perſarum liberos ſub terram vivos defodiſſe, & votum perſolviſſe dicitur.

Amianus, Alexandriæ Epiſcopus, B. Marci Evangeliſtæ diſcipulus, oculum ſibi perforavit, quòd intuitu parum pudico tranſeuntes fœminas conſpexiſſet. Sabell. in Exemplis.

Amicitia, Gentium dea, cujus picturam, & ejuſdem explicationem vide apud L. Gyraldum, Synt. de Diis Gentium.

Amicus, ac *Dexter*, i. e. *propitius*, & *favens*, Hercules cognominatus eſt, idque ſumptum ex eo, quod lucri Deus Hercules ab Ethnicis creditus ſit. Horat. lib. 2. Sat. 6.

——*Dives Amico*
Hercule. Perſius Sat. 2. ——*Et ô ſi*
Sub raſtro crepet argenti mihi ſeria, dextro
Hercule.—— ——

Amilcar, dux Carthaginenſis, facundiâ & ſolertiâ inſignis, de ſententiâ Athenienſium, qui eâ tempeſtate creſcentem Alexandri M. potentiam timebant, in caſtra Alexandri pervenit, ſeſe & exulem fingens, & militem offerens, Parmenione aditum conciliante. Atque ita, conſiliis ejus exploratis, in tabellis ligneis, cerâ deſuper inductis, omnia Athenienſibus perſcribebat. Trogus lib. 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem ſupra nominavimus, inter authores non ſatis deprehenditur; qui à Syracuſanis accerſitus eſt contra Agathoclem tyrannum, eos obſidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento *Barcha*, pater Annibalis, qui primam, ſecundum Annibalem filium, inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Livio, Silio, aliiſque ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcar, alius apud Livium, lib. 31. ubi ait, L. Furium Prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in acie viciſſe.

Amithaon, vel *Amythaon*, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis. Stat. Thebaidos tertio.

——*Solers tibi cura futuri*
Amphiarae datur, juxtaque Amithaone cretus
Jam ſenior, ſed mente virens, Phœboque Melampus
Aſſociat paſſus.—— ——

Hinc *Amithaonius*. Virgilius Georgicorum, lib. 3.

Quæſitæque nocent artes, ceſſere magiſtri
Phillyrides Chiron, Amithaoniuſque Melampus.

Ammas, Heſychius. Ἀμμὰς, ἡ τροφὸς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ἡ Ῥέα, καὶ ἡ Δημήτηρ. Dicitur quoque Ἀμμὰ, & Ἀμμία etiam. Hebraicum eſt origine. Vide Seldenum de Diis Syris, pag. 166.

Ammianus, poeta quidam celebris, cujus meminit Cæl. Rhod. 17. 11. refertque ex eo diſtichon quoddam, cujus hic ſenſus eſt, *Facilius multò eſſe, corvos reperiſſe albos, volanteſque teſtudines, quam Rhetorem ex Cappadociâ vitæ probioris.* Græcum velis? En tibi.

Θᾶττον ἔην λευκὰς κόρακας, πτηνάς τε χελώνας
Εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην.

Ammianus Marcellinus, hiſtoricus, floruit ſub Gratiano, & Valentiniano. Scripſit libros 31. ex quibus 13 priores deperierunt. Cujus fuerit nationis, & quâ profeſſione, unde item hiſtoriam cœperit, & quouſque ſit progreſſus, verba iſta in epilogo hiſtoriæ oſtendunt. *Hæc, ut miles quondam, & Græcus, à principatu Cæſaris Nervæ exorſus adusque Valentis interitum, pro virium explicavi menſura.* Scriptor eſt veritatis ſtudioſiſſimus, & prudens, gravis planè ac ſerius; & dignus qui ab omnibus ametur. Dicto horridior eſt, ſed tantæ ſunt virtutes ejus ut hoc in rationem venire non debeat. Vide Voſſium de Hiſt. Græcis. 2. 18. Latinis, 2. 9.

Ammon, aliis *Hammon*, Jupiter ſub ſpecie arietis cultus in Libyâ; ſic dictus, quod ſitienti Libero patri in Arabiæ deſertis, Jovemque imploranti apparuerit in formâ arietis, terramque concutiens pedibus fontem oſtenderit. Quamobrem templum illic ædificavit, Jovique *Ammoni* h. e. *arenario* conſecravit. Græci enim ἄμμον *arenam* vocant. Quod innuere Dionyſium cenſet Euſtathius, dum ait;

Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ.

Sed cum vocabulum illud origine Græcum non ſit, ſed ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς, teſte Plutarcho lib. de Iſide & Oſiride, probabilius eſt quod ſtatuit Nicolaus Fullerus lib. 2. Solem (quem eundem cum Jove fuiſſe probat Macrobius Saturn. lib. 1.) hoc nomine cultum; Is vero Ebræis חמה *Hammah* dicitur à [illegible]חם *calere*, unde *corniger Ammon* fingebatur ad radios deſignandos à ſole emicantes, ſicut eadem vox Hebraica & *radios*, & *cornua* ſignificat. Unde ridiculè apud Vulgatum Interpretem, ubi de vultu Moſis ſplendente agitur, *Et facies ejus erat cornuta.* Atque hinc Moſi cornua pictores vulgò attribuunt. Alii vero *Ham* filium Noë, cujus poſteri Libyæ cultores, *Hammonis*, ſeu Ammonis nomine pro Deo hic cultum cenſent; quod Voſſio placet lib. 1. de Theol. Gentili, nec Fullero diſplicet, cum ab hoc *Ham*, vel *Cham* Ægyptus *terra Cham* dicatur, Pſal. 105. & Χημίαν in ſacris Iſidis vocatam Plutarchus teſtetur. Lucan. lib. 9.

Quamvis Æthiopum populis Arabumque beatis
Gentibus ac Indis unus ſit Jupiter Ammon.

Vide Curtium lib. 4. Diodor. lib. 17. & Arrian. lib. 3. & Peucerum in comment. de Divinat. gener. Hujus meminere Suidas & Ariſtophanes in *Avibus*. Strabonis ætate negligi jam cœpit Ammonis oraculum, ut indicat ipſe, lib. 11. Διόπερ καὶ τὸ ἐν Ἄμμωνι σχεδόν τι ἐκλέλειπται χρηστήριον, πρότερον δὲ ἐτετίμητο. Magis etiam neglectum tempore Plutarchi, uti ſatis liquet ex iis quæ ſcripſit *de Oraculorum defectu.* Nempe quanto magis perrumperet lux Evangelii, tanto minus pretium erat tenebricoſis dæmoniorum oraculis. Itaque temporibus Theodoſii ſenioris deſpicatui planè erat. Unde Prudentius.

Nec reſponſa refert Libycis in gentibus Ammon.

Diximus ante, quoſdam ab Ægyptiis Jovem Ammonem vocatum putaſſe. Ita ferè Herodotus in Euterpe. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία. Et Plut. in Iſide. Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἀμμοῦν, ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Denique Heſychius. Ἀμμοῦς ὁ Ζεύς. Ἀριστοτέλης. Nec in Ægypto ſolùm, ſed & in Arabiâ & Africâ univerſâ notum fuiſſe nomen Ammonis, docent Arabiæ fluvius *Ammon*. Plin. 6. 28. & *Ammonium* promontorium. Ptol. 6. 7. & *Ammonii* populi, Plinius ubi ſupra. In Africâ propriè dictâ *Ammonis* urbs ad Cinyphum flu. Ptol. 4. 3. In inſulâ Meroë delubrum *Ammonis*. Plin. 6. 29. In Marmaricâ urbs *Ammonia*, Strabo lib. 17. quæ vulgò Parætonium. Denique regio *Ammoniaca*, ubi Ammonis oraculum toto orbe celeberrimum. Quid quod univerſa Africa dicebatur *Ammonis* vel *Ammonia* ab *Ammonis* Dei nomine. Stephanus. Ἀμμωνία ἡ μεσόγαιος Λιβύης καὶ αὐτὴ δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη οὕτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἄμμωνος.

Ammonius Alexandrinus, ſummus Philoſophus, præceptor Origenis, teſte Porphyrio lib. 3. κατὰ Χριστιανῶν. A puero Chriſtianus fuit, poſtea vero cum ad maturam ætatem pervenit, ſeſe ad Philoſophiam convertit, deſertâ fide. Euſebius autem lib. 6. eum fidem Chriſtianam cum Philoſophicis ſtudiis integram illibatamque ſervaſſe uſque ad extremum ſcribit.

Ammonius, Hermiæ filius, Procli diſcipulus, ejuſque frater Heliodorus dicuntur magiſtri Damaſcii apud Suidam in Ἑρμείας. Idem ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει, καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθημένην τέχνην, teſte Photio Tmem. 242. h. e. *Ammonius artem in Poetarum enarratione, & Græcarum vocum correctione occupatam dilexit.* Quare eum aliquando ſcriptorem credidi libelli *De vocum Græcarum differentiâ.* Sunt qui hunc Ammonium Autorem vitæ Ariſtotelis eſſe malint.

Ammonius,

Ammonius, & Euſebius Scholaſticus, Arcadio, & Theodoſio juniore Imperantibus vixere; quorum uterque carmine deſcripſit bellum contra Gainam, Gothorum regem. De his duobus ſic Nicephorus 13. 6. *Si quis accuratius, pleniuſque, res eo bello geſtas cognoſcere velit, eum Gaineum librum legere jubemus, quem Euſebius Scholaſticus compoſuit, Troici ſophiſtæ ſectator. Qui, cùm rebus gerendis ſpectator ipſe belli interfuiſſet; in quatuor libellis heroico verſu id luculenter expoſuit; quod ſcriptum propter rei novitatem in magnâ admiratione fuit. Sed & Ammonius, Poeta alter, qui idem bellum carmine compoſuit, præclarus proximo imperio, ſedecimo junioris Theodoſii conſulatu, quem cum Fauſto geſſit (tum enim poema id publicavit) habitus eſt.* Quæ ad verbum exſcripſit ex Socratis libro 6. cap. 6.

Ammonius, hiſtoricus ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν citatur ab Harpocratione in Ἀμαζόνιον, uti & voce Ἐσχάρα. Ex quo etiam diſcimus Lamprienſem fuiſſe, ut Geſnerus falsò Alexandrinum vocet. Eidem etiam Harpocrationi in Θύλος citatur ἐν τετάρτῳ περὶ κωμῶν. Quæ lectio ſi ſana eſt, egerit de κώμαις, ſive vicis illis, in quos Athenarum urbs erat diſtributa, uti regio ipſa in δήμους, ſive populos. Sed veriſimilius eſt pro κωμῶν etiam hic βωμῶν legi oportere. Voſſius.

Ammonius, vide *Saccas*.

Ammonius, monachus, ad epiſcopatum gerendum vocatus, dextram ſibi amputavit auriculam, ut mutilato corpore Conſecrationem effugere poſſet. Socrates, lib. 4. cap. 18.

Amœbæus, citharœdus Athenienſis magni nominis fuit, cujus ex Ariſteæ *de Citharœdis* libro meminit Athenæus, lib. 14. Zenoni coætaneum facit Plutarchus περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Laudat eum à continentiâ (utpote qui uxorem ſuam nunquam attigerit, quamvis formoſiſſimam) Clemens Alexandr. lib. 3. Strom. Ælianus Hiſt. An. 6. 1. & Var. Hiſt. 3. 30. Hinc eſt quod vir doctiſſimus Nicolaus Heinſius locum Ovidii 3. de Art. Am.

Tu licet & Thamyran ſuperes atque Orphea cantu.

Ita reſtituendum putat

——*Et Amœbea cantu.*

Amometus, hiſtoricus, cujus meminere Plin. lib. 6. c. 17. Antig. Caniſtius Hiſt. Mirab. c. 164. Ælianus de Anim. l. 17. c. 6.

Amor, ponitur pro Cupidine, Veneris filio. Prop. 2. 12.

Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem.

Theocritus

Νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός.

Vim ejus, ſive potius violentiam nemo ferè Poetarum non exprimit. Græcos adducam ad *Cupidinem*. E Latinis duos tantum impræſentiarum proferam, Virgilium, & Senecam Tragœdum; Quorum hic Georg. 3.

Omne adeo genus in terris hominumque ferarumque,
Et genus æquoreum, pecudes, pictæque volucres,
In furias, ignemque ruunt: amor omnibus idem.
Tempore non alio catulorum oblita leæna
Sævior erravit campis, nec funera vulgo
Tam multa informes urſi, ſtragemque dedere.
Per ſilvam tum ſævus aper, tum peſſima tigris:
Heu malè tum Libyæ ſolis erratur in agris.
Nonne vides, ut tota tremor pertentet equorum
Corpora, ſi tantum notas odor attulit auras?
Ac neque eos jam fræna virûm, nec verbera ſæva.
Non ſcopuli rupeſque cavæ, atque objecta retardant
Flumina, correptos undâ torquentia montes.
Ipſe ruit denteſque Sabellicus exacuit ſus,
Et pede proſubigit terram, fricat arbore coſtas,
Atque hinc, atque illinc humeros ad vulnera durat.
Quid juvenis, magnum cui verſat in oſſibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ ſerus freta: quem ſuper ingens
Porta tonat cœli, & ſcopulis illiſa reclamant
Æquora: nec miſeri poſſunt revocare parentes
Nec moritura ſuper crudeli funere Virgo.

Ille Hippolyt. Act. 1.

Nulla pax iſto Puero: per orbem
Spargit effuſas agilis ſagittas.
——*Juvenum feroces*
Concitat flammas: ſenibuſque feſſis
Rurſus extinctos revocat calores:
Virginum ignoto ferit igne pectus:
Et jubet cœlo Superos relicto
Vultibus falſis habitare terras.

Exempla profert Phœbum, Jovem, Lunam, ac Herculem. Pergit.

Sacer eſt ignis, (credite læſis)
Nimiumque potens. Qua terra ſalo
Cingitur alto, quaque ætherio
Candida mundo ſidera currunt;
Hæc regna tenet puer immitis:
Spicula cujus ſentit in imis
Cærulus undis grex Nereidum,
Flammamque nequit relevare mari.
Ignes ſentit genus aligerum.
Venere inſtincti quam magna gerunt
Grege pro toto bella juvenci!
Si conjugio timuere ſuo,
Poſcunt timidi prælia cervi;
Et mugitu dant concepti
Signa furoris. Tunc virgatas
India tigres decolor horret.
Tunc vulnificos acuit dentes
Aper, & toto eſt ſpumeus ore.
Pœni quatiunt colla leones
Cum movit amor, tum ſilva gemit
Murmure ſævo.
Amat inſani bellua ponti
Lucæque boves.

Amorphus, Comicus Siculus. Themiſtius Orat. 19. Ἐπεὶ καὶ κωμῳδία τὸ παλαιὸν ἤρξατο μὲν ἐκ Σικελίας. Ἐκεῖθεν γὰρ ἤστην Ἐπίχαρμός τε καὶ Ἄμορφος. Ubi tamen legendum videtur, Φόρμος. Is enim cum Epicharmo Comœdiæ repertor fuit. Suidas. Ἐπίχαρμος ὃς εὗρε τὴν κωμῳδίαν ἐν Συρακούσαις ἅμα Φόρμῳ. Idem Φόρμος Συρακούσιος κωμικός, σύγχρονος Ἐπιχάρμῳ. Lepidum vero eſt, quod vir doctus lib. 1. de Theatro ſcripſit ab Epicharmo ſportam Græcè Φόρμον, inventam, cum Phormus hic non appellativum eſt ſed proprium.

Amos, per א in principio, & ע in fine Lat. *fortis*, vel *robuſtus*, pater Eſaiæ prophetæ. Eſ. 1. Heſychius Ἀμὼς ἑρμηνεύεται στερέωσις, ἢ ἰσχύς.

Amos, per ע in principio, & ס in fine, Lat. *oneratus* vel *onerans*, Propheta unus ex duodecim, cujus prophetia extat. Item *Amos* Ægyptius, pater Clinomonarchorum, quos ore operto menſæ jubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret. *Amos* item Syrach, Judæorum dux, regn. an. 15. Cujus fuit tanta caſtitas, ut cum uxore nunquam fuerit congreſſus, ſed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amphiaraus, Oeclei filius (à quo Oeclides dictus) & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adraſtus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit: ſed ille præſciens ſe illinc non rediturum, latuit; & cùm diu inveniri non potuerit, tandem ab Eriphyle uxore ſuâ aureo monili ab Adraſto rege corruptâ, productus eſt, atque ita proficiſci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ abſorptus eſt. Homerus Odyſ. 15.

Αὐτὰρ Ὀϊκλείης (genuit) λαοσσόον Ἀμφιάραον,
Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' Αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
Παντοίην φιλότητ'· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν,
Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Notus homo merſis Amphiaraus equis.

Horat. lib. 3. Od. 16.

——*Concidit auguris*
Argivi domus ob lucrum
Demerſa excidio.

Pro Deo cultus eſt poſt mortem, templumque apud Oropios habuit ex marmore candido conſtructum, ubi Fons, & Ara, cujus deſcriptio extat apud Pauſan. in Atticis. Cic. lib. 1. de Divinat. *Amphiaraum ſic honoravit fama Græciæ, ſic Deus ut haberetur, atque ut ab ejus ſolo, in quo eſt humatus, oracula peterentur.* Hiſtoriam ejus latiſſimè ſcripſit Diod. Sic. lib. 5. cap. 5. Pauſan. in Att. & Stat. Theb. 7. Vide Plut. in Paral. Vide Barthium ad illud Statii Theb. 1.

——*Non docte futuri*
Amphiarae vides.

Apollodorus. Ἀμφιάραος ἀνάγκην ἔχων στρατεύεσθαι, τοῖς παισὶν ἐντολὰς ἔδωκε, τὴν τε μητέρα κτεῖναι. Diod. Siculus: ὁ μὲν Ἀμφιάραος δόξας ὑπὸ γυναικὸς προδεδόσθαι, συστρατεύσασθαι μὲν ὡμολόγησεν, ἐντολὰς δὲ ἔδωκεν Ἀλκμαίωνι τῷ υἱῷ μετὰ τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν, τὴν Ἐριφύλην ἀνελεῖν. Plura Barthius ad Theb. 8. p. 863.

Amphicrates, hiſtoricus, qui libros de viris illuſtribus conſcripſit. Laert. in Ariſtippo. Ἀμφικράτης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησὶ κώνειον αὐτὸν πιεῖν καταδικασθέντα. *Amphicrates libro de viris illuſtribus autor eſt, cùm damnatum, venenum bibiſſe.* Athenæus lib. 13. 5. Θεμιστοκλῆς ἐξ ἑταίρας ἦν γεγεννημένος ὄνομα Ἀβροτόνου, ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. *Themiſtocles è ſcorto, cui nomen Abrotano, natus eſt, ut refert Amphicrates libro de viris claris.* Eundem eſſe cum Rhetore illo Amphicrate, qui apud Tigranem vitam voluntariâ inediâ finiit, teſte Plutarcho in Lucullo, putat Jonſius lib. 2. de Script. Hiſt. Phil. cap. 15.

Amphictyon, Deucalionis filius poſt Cranaum in Attica regnavit: huic inventum ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem. Reg. an. 10. Hujus ætate templum in Delo conſtruxit Eriſichthon Triopis filius, Euſeb. in Chron.

Amphictyon, Heleni filius, ampliſſimum illud Græciæ Concilium inſtituit, quod *Amphictyonium* vocabatur, teſte Dionyſio Hal. lib. 4. Cic. lib. 2. de Inventione. *Accuſantur apud Amphictyonas, commune Græciæ Concilium.* Conſtabat autem ex 7. Græciæ civitatibus. Strabo lib. 9. Huic concilio qui præerant *Amphictyones* vocabantur. Vide Budæum in Annot. prioribus, & Eraſmum in Chil. Heſych. Ἀμφικτύονες, περίοικοι Δελφῶν συναγόμενοι ἐπὶ πυλαίαν (lege πύλαιαν) πυλαγόραι, καὶ ἱερομνήμονες. Vide etiam Harpocrationem & Suidam. Hic primus à Dionyſio edoctus, aquam vino miſcuit, quo frugi homines uſi ſunt, quos meraca prius incurvabat potio; unde Dionyſio erecta ara, quem ὀρθὸν, i. e. *rectum* vocant. Cæl. Rhod.

Amphidromia, Etſi non fuerit Amphidromiorum publica ſolennitas, ſed privatorum affectibus conſecrata: tamen hic omittenda non fuit, quòd cùm omnes ſigillatim homines ſpectet, etiam Δημοτελὴς appellari quodammodo videatur. Igitur Ἀμφιδρόμια, vel ut alii ſcribunt, Ἀμφιδρομία peragebantur à parentibus die quinto poſt partum, hoc ritu. Infantem geſtantes circum lares focumque currebant: Domeſtici & amici tanquam gratulabundi dona conferebant. Harpocration ex oratione Lyſiæ de abortu. Ἀμφιδρόμια, ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων, καὶ φίλων πολύποδας, καὶ σηπίας ἐλάμβανον. Curſus ille in orbem convertebatur. Plato in Theæteto; ubi Socrates rationem ſuam docendi obſtetricum officio confert; cumque Theætetus peperiſſet, id eſt, ingenii ſui ſpecimen edidiſſet, Socrates veluti obſtetricis ſedulo munere perfunctus addit; μετὰ δὲ τὸν τόκον, τὰ Ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιδρεκτέον. Heſychius amplius, tum nomina pueris imponi ſolita ſcribit. Ἀμφιδρόμια, inquit, ἡμέρα ἀγομένη τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ, καὶ ἐπιτιθέασιν αὐτῷ ὄνομα, ὅτι ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμπετο. Ex quibus ſequi videtur Amphidromia fuiſſe Romanorum Nominalibus affinia. Idem tamen author poſtea ſui velut oblitus, decimo die nomina demum imponi tradit, τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐτίθεσαν. Atqui ſi Amphidromia die quinto celebrantur, & Nominalia decimo, eadem eſſe nequeunt. Alio loco vocat δρομιάφιον ἦμαρ. Ἔστι δὲ ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γενέσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι. Igitur acta die quinto Amphidromia, quòd hoc ſpacium ſufficere putarent ad ea curanda, quæ partum ipſum ſpectant. Hinc etiam obſtetrices, & quæ adſtitiſſent enitenti manus abluebant, & quaſi munere ſuo jam perſunctæ, in poſterum nutricibus habendam infantis curam oſtendebant. Etymolog. Ἀμφιδρόμια, inquit, ἑορτὴ ἐστὶν Ἀθήνῃσι τελουμένη, καθ' ἣν ἐγχυρούς ἀγροὺς ἄσθομένων, ἐπὶ τῆς ἑστίας ἐπιτρέχουσι. Τὸ δὲ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μετὰ σχεδὴν εἰς τὰ βρέφη παρὰ τῆς ἑστίας περιφέροντες, ἐπειδὴ κυριεύεσθαι ὁ θεὸς ἐπὶ τινῶν πεφήμισμαι. Huc etiam facit, quòd Genium, natalium præſidem, ſive γενέθλιον, Æſchylus Ἀμφιδρόμιον appellavit.

Amphilochius, Metropolita Cyzicenus, ad quem ſcribit Photius Epiſt. 207.

Amphilochius, Iconii (Lycaoniæ hæc metropolis eſt) epiſcopus. Floruit ſub Theodoſio M. Quanti eum fecerit B. Hieronymus, argumento eſt, quòd, epiſtolâ ad Magnum, ſacrâ, profanâque doctrinâ eum Baſilio, & Gregorio Nazianzeno, æqualem facere videtur. Vide Voſſ. de Hiſt. Græcis lib. 2. cap. 19.

Amphilochus, Amphiarai, & Eriphyles filius, reverſus ab expeditione Trojanâ, patriâ relictâ Argos Amphilochium condidit, rex & augur apud Græcos habitus fuit.

Amphilochus, Athenienſis Philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro lib. 1. de R. R.

Amphilytus, Acarnan hariolus. Herodot. lib. 1. cap. 62. Hic divinâ pompâ fungens, ſic vaticinatus eſt.

> Ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται,
> Θύννοι δ' οἰμήσουσι σεληναίης διὰ νυκτός.
> *Eſt nummus projectus, item ſunt retia tenta,*
> *Nocte meant thynni claro ſub ſidere Lunæ.*

Vel, ut alii reddunt.

> *Verriculum jactum eſt, expanſaque retia, nocte,*
> *Mox aderunt thynni, &c.*

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus Trojam veniſſe ſcribit. Ita Dictionarii Poetici primus compilator. Ego vero apud Poetam in Catalogo duos Amphimachos invenio, neutrum tamen, quod ſciam, Amphiarai & Eriphyles filium. Primus occurrit ver. 620.

> Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην·
> Υἷες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος.

Alterius mentio eſt verſ. 870.

> Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
> Νάστης, Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in aulâ Cephei regis adverſus Perſeum pugnans, occiſus eſt. Ovid. 5. Met.

> *Ecce Syenites genitus Methione Phorbas,*
> *Et Libys Amphimedon, avidi committere pugnam,*
> *Conciderant lapſi.*———

Amphimedon, unus procorum Penelopes, à Telemacho Ulyſſis filio occiſus. Hom. Odyſ. 22.

> Ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
> Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης.

Erat autem Melanthei filius, teſte eodem Hom. Odyſ. ω.

> Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
> Παῖδα Μελανθῆος τε ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα.

Amphinome, nymphæ nomen, à *circumpaſcendo*, quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & littora circumquaque depaſcunt. Hom. Iliad. Σ.

> Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα.

Item mater Jaſonis, quæ gladio ſibi pectus tranſfixit, & periit abſente filio. Nat. Com. 6. 7.

Amphinomus, unus ex procis Penelopes à Telemacho Ulyſſis filio interfectus. Hom. Odyſ. 22.

> Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
> Ἀντίος ἀΐξας, εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ,
> Εἴ πως οἱ εἴξειε θυράων· ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ
> Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
> Ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε,
> Δούπησεν δὲ πεσών, &c.

Erat autem Niſi filius, teſte eodem Hom. Odyſ. 18.

> Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
> Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος.

Amphinomus, & *Anapus*, Siculi fratres; cùm Ætnæ incendio Catana urbs, & omnia propè Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Vide Val. Max. lib. 5. cap. 4. Et Sen. lib. 3. de Benef. Cornel. Severus in Ætnâ.

> *Amphinomus, fraterque, pari ſub munere fortes,*
> *Cum jam vicinis ſtreperent incendia tectis,*
> *Accipiunt, pigrumque patrem, matremque ſenilem.*

Silius Ital. lib. 14.

> *Tum Catane nimium ardenti vicina Typhœo,*
> *Et generaſſe pios quondam celeberrima fratres.*

Claudiani quoque de illo Epigramma eſt.

> *Adſpice ſudantes venerando pondere fratres*
> *Divino meritis ſemper honore coli*
> *Juſta quibus rapidæ ceſſit reverentia flammæ*
> *Et mirata vagas reppulit Ætna faces.*

Mem. Strabo, Solinus, Ælianus, alii. Vide Dauſquei notas ad locum iſtum pag. 596.

Amphion, filius Jovis ex Antiope, Nyctei filiâ, quæ cum Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (ut apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (ut in Corinthiacis habet Pauſan.) per dolum eſt conſtuprata; quâ re cognitâ, Lycus uxorem repudiavit, quam Jupiter jam viduam compreſſit, ex quo & gravida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, cum quâ ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum clam cum Antiope conſueſcere; eamque ob cauſam famulis imperavit, ut carceri eam includerent. Verùm, inſtante jam tempore partûs, Jovis miſeratione ſoluta eſt, & in Cithæronem montem confugit, ibique in bivio gemellos edidit, quos paſtores pro ſuis educarunt; Et alterum quidem *Zethum* appellarunt ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον; alterum autem *Amphionem*, ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν, Hom. Odyſ. λ.

> Τὴν δὲ μετ' Ἀντιόπην ἴδον Ἀσωποῖο θύγατρα,
> Ἣ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
> Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ' Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε,
> Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
> Πύργωσάν τ' ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
> Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.

Hi poſtea adulti, cognitis injuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eoque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec ejus miſertus Bacchus in fontem ſui nominis eam commutavit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, ut teſtudinem à Mercurio dicatur accepiſſe, ejuſque ſono ſaxa ad urbis Thebanæ conſtructionem attraxiſſe. Apollon. Rhod. lib. 1. Argonautican.

> Ἀμφίων δ' ἐπὶ οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων
> Ἤϊε, δὶς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νίσσετο πέτρη.

Euripides in Phœniſſis.

> Ἁρμονίας δὲ ποτ' εἰς ὑμεναίους,
> Ἦλθον οὐρανίδαι. Φόρμιγγι δὲ τείχεα Θήβας
> Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο, πύργος ἀνέσταθ.

reficeret, non potuit reperiri. Conſenuit hæc tabula carie aliamque pro eo Nero ſubſtituit, Dorothei manu. Meminere hujus Plut. & Artemidorus lib. 2.

Anagyrus, pars tribûs Erechtheidis, ubi plurima anagyris naſcitur (unde nomen loco eſt) Steph. Et quia frutex iſte teterrimè olet, cum tractatur, adagio locum præbuit, *Anagyrim* ſive *Anagyrum commoves:* de eo qui ſibi malum procurat. Alii Anagyrum Genium quendam fuiſſe dicunt, qui propter ſacellum ſuum violatum, omnes incolas vicinos evertit; & inde adagium ortum, ut apud Ariſtophanem in Lyſiſtratâ legitur, referente Suidâ; qui ait Genium illum, ſenem quendam, qui lucum ſuum inciderat, ſic ultum fuiſſe, immiſſo amore inſano in concubinam ſenis erga filium ejuſdem; qui cùm non aſſentiretur mulieri, ab eâ delatus ad patrem, quòd ſe voluiſſet ſtuprare, à patre præceps è tecto datus eſt, moxque pater facti pœnitens, laqueo ſe ſuſpendit, & mulier demum ſe in puteum præcipitavit.

Anaitis, dea, quam Armenii imprimis colunt, ita more recepto, ut vel nobilitate præſtantes, ejus miniſterio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitiâ in vulgus datâ, velut inde auguſtiores factæ, mox traduntur viris, nemine non conjugia id genus alacriter admittente. Hujus Deæ Numini dicata ſunt Sacarum feſta; dies quoque illi dicatus ſacer, Saca vocatur. In his ſacris turba virorum, & mulierum vino ſeſe ingurgitabat, vel uſque ad ſtuporem. Celebritatis ratio ex hiſtoriâ eſt. Cyrus, cum expeditionem in Sacas feciſſet, prælio victus fugit, & caſtris eo loco poſitis, ubi impedimenta reliquerat, paulum quiete refecto exercitu, tabernacula omnium rerum copiâ, ac maximè vino plena relinquens, fugam ſimulat. Sacæ inſequentes, cum caſtra hoſtium vacua, cibo, potuque plena reperiſſent, ſeſe plus æquo ingurgitarunt. Cyrus reverſus omnes leto dedit, ac diem illum Deæ conſecravit. Ubicunque autem fanum ejus Deæ eſt, ibidem ſtatutum eſt celebrari Sacæa, feſtum Bacchicum, per diem, ac noctem, Scythico habitu, potantibus viris, ac mulieribus, atque in vino invicem per joca, & laſciviam concertantibus. Vide Bochartum Geogr. Sacr. lib. 4. cap. 19.

Anapus. Vide *Amphinomus*.

Anarryſis, ſecundus dies Apaturiorum (vide *Apaturia*) quo ſacrificabant Tribules Jovi Sodali & Palladi. Nam ut Schol. Ariſtophanis exponit, & ex eo Suidas, ἀναρύειν eſt ἐπιθύειν, & θυσίαν ἐπιτελεῖν. Atque hoc eſt quod Homerus dicit ἀνερύειν, i. e. ἀνατρέπειν *reſupinare*. Nam ſi quando Diis ſuperis ſacrificabant, hoſtiam reſupinabant, ut cœlum intueretur. Euſt. ad Il. α. Ἔθος Ἑλληνικὸν, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀνακλᾷν τὸν τοῦ ἱερείου τράχηλον ὥστε ἐφορᾷν ὡς οὐρανόν· Ἐὰν μέντοι Ἥρωσιν, ἢ ὅλως τοῖς κατοιχομένοις ἔθυον, κάτω τὸ ἱερεῖον ἔσφαζον. Ritum hunc optime declarat Sophocles in Ajace Flagellifero, quem furore correptum in pecudes ſævientem inducit. Καὶ τοὺς μὲν ἐυχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε, καῤῥάχιζε. Igitur ἀναρύειν eſt hoſtiam ἀνατρέπειν καὶ ἀναφέρειν, i. e. *ad ſacrificandum reſupinare*; quod fiebat in ſacris Deorum ſuperûm, quales ſunt Jupiter & Pallas, quibus hâc Ἀνάῤῥυσις die ſacrificabatur.

Anaſtaſius, hiſtoricus, qui præceptoris ſui Maximi vitam memoriæ prodidit, floruit circa an. Chr. 650.

Anaſtaſius Theopolita, Cyrilli æqualis, compoſuit Perſica, ſive quæ in Perſide contigerunt, ſuper Dionyſaro, & Philippo hiſtoriographis, inter Chriſtianos & Paganos.

Anaſtaſius, nomen quatuor Paparum, quorum primus floruit. A. D. 328. Secundus, An. D. 497. Tertius, An. D. 910. Quartus, An. D. 1153.

Anaſtaſius, Abbas Romanus, ordinis S. Benedicti, Presbyter Cardinalis tituli S. Marcelli, & Bibliothecarius Gregorii 4. A Leone autem 4. in Synodo Romanâ exauctoratus, eò quòd contra Canonum decreta Eccleſiam ſuam quinquennio deſeruiſſet. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 2. 31.

Anaſtaſius, monachus Caſſinenſis, & Cardinalis, ac Bibliothecarius Stephani 2. Papæ, An. D. 754.

Anaſtaſius, hiſtoricus quidam, qui vitam Gregorii Nazianzeni, à Gregorio Presbytero Græcè ſcriptam, Latinè tranſtulit. Vixit circa an. 960.

Anauſis, Alanorum, & Heniochorum rex, procus Medeæ, poſteà à Styro rivali interfectus. Val. Flac. Argonaut. l. 6. v. 43.

Miſerat ardentes, mox ipſe ſecutus, Alanos,
Heniochoſque truces, jampridem infenſus Anauſis;
Pacta quod Albano conjux Medea tyranno.

Anax, Cœli & Terræ filius, à quo Miletus olim dicta fuit *Anactoria*. Indidem id eſſe factum putaverim, quòd apud Poetarum antiquiſſimos nomen *Anax* in honore fuit, tanquam ſacrum & auguſtum, regibuſque, & Heroibus peculiare. Etiam Dioſcoros Ἄνακας ideo dictos eſſe conſentaneum eſt, quòd ſtaturâ & majeſtate cæteris mortalibus anteſtarent. Cic. lib. 3. de Nat. Deor. author eſt primos Διοσκούρους ex Jove antiquiſſimo rege & Proſerpinâ natos, Athenis *Anaces* fuiſſe appellatos. Cum vero plures Dioſcoros fuiſſe conſtet, idem nominis etiam Tyndaridis alii tribuerunt; Plutarchus in Theſeo, ubi cauſam quoque exponit appellationis: Τιμὰς ἰσοθέους ἔσχον, Ἄνακες προσαγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχὰς, ἢ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ κηδεμονίαν τοῦ μηδένα κακῶς παθεῖν, στρατείας τοσαύτης ἔνδον οὔσης. Ἀνακῶς γὰρ ἔχειν τοὺς ἐπιμελουμένους, ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. Καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως Ἄνακτας διὰ τοῦτο καλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, διὰ τὴν τῶν ἄστρων ἐπιφάνειαν Ἄνακας ὀνομάζεσθαι. Τὸ γὰρ ἄνω τοὺς Ἀττικοὺς ἀνέκας ὀνομάζειν. *Divinos honores obtinuerunt Anaces appellati, vel propter inducias (quas Græci vocant* ἀνοχάς*) vel ob curam operamque, quam adhibuerunt, ne quis injuriâ afficeretur, cùm tantus eſſet in urbe exercitus* (quem illi duxerant ad recuperandam Helenam) *nam* ἀνακῶς ἔχειν *dicuntur, qui quamcunque rem tutantur, & cuſtodiunt. Et Reges fortaſſis ob hoc ipſum* Ἄνακτας *vocant. Sunt autem qui dicant ſic appellatos propter ſplendorem ſiderum; nam* ἄνω, *quod eſt ſurſum, ſive ſupra, Athenienſes* ἀνέκας *efferunt.* Ad poſteriorem nominis rationem fortè reſpexit Horat. lib. 1. Od. 3.

Sic fratres Helenæ lucida ſidera.

Euſtathius ad Odyſ. α. probat etymon, quod Plutarchus priore loco ponit. ἔστιν, inquit, ἐν χρήσει ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Quo ſenſu ab Herodoto & Thucydide uſurpatum eſſe teſtis eſt Pauſanias. Pindarus Pithionic. 2. Epodo ultimâ, unum Pollucem nominans, ſic tamen, ut etiam de Caſtore intelligi debeat, non Ἄνακον, aut Ἄνακα, ſed Ἄνακτα vocat. Quem ſecutus eſt Tzetzes ad Lycophronem. Οἱ γὰρ Διόσκουροι κατὰ Θησέως στρατεύσαντες ἕνεκα τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης, ἐφείσαντο πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει, πλὴν μόνης τῆς Αἴθρας. Διὸ καὶ θαυμάσαντες αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, Ἄνακτας, ἤτοι θεοὺς, καὶ σωτῆρας ἐκάλεσαν. Divinos autem honores Tyndaridis habitos non Lacedæmone modo, ſed etiam Athenis, oſtendit Theodoretus, lib. 8. de cur. Græcorum affect. Καὶ μήν τοι, καὶ Τυνδαρίδας θεοὺς ἐκάλεσαν Ἕλληνες, καὶ Διοσκούρους ὠνόμασαν, καὶ Ἐφεστίους, καὶ Ἄνακας, καὶ τιμᾶν οὐκ ἐν Σπάρτῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖς τούτους ἠξίωσαν. In tantum, ut illis feſtum dicarint, quod ratione nominis jam adducti, Ἀνάκεια nuncuparunt. Julius Pollux 1. 1. Ἑορτὴ Διοσκούρων Ἀθήνησιν Ἀνάκεια. Pauſanias itidem. Ἀνάκεια. ἑορτὴ Διοσκούροιν Ἀνάκοιν.

Anaxagoras, Clazomenius Philoſophus, Anaximenis diſcipulus, in Phyſicis præcellens. Hic non modo generis gloriâ & divitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſſimus, totum patrimonium ſuis ſponte reliquit, & cum ab eis negligentiæ inſimularetur; *Quid ergo*, inquit, *nonne vos iſta curatis?* Mox abſcedens ad ſpeculandam rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, reique tum privatæ, tum publicæ omnino negligens, & adeo incurioſus, ut cuidam ipſum ita compellanti; *Nulláne tibi patriæ cura eſt?* dixerit, *Mihi vero patriæ cura, & quidem ſumma eſt:* digitum in cœlum intendens. Cum autem poſt diutinam peregrinationem in patriam rediiſſet, poſſeſſioneſque deſertas vidiſſet; *Non eſſem*, inquit, *ego ſalvus: niſi iſta periiſſent.* Qui pluris faciens culturam ingenii, quàm prædiorum, famam conſecutus eſt inter Philoſophos, non tamen apud Apollonium Tyaneum. Sic enim Suidas in Ἀναξαγόρας. Οὗτος Κλαζομένιος ὢν, ἀγέλαις τε καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ ἀνῆκε. Περὶ τούτου ἔφη Ἀπολλώνιος Τυανεὺς, Προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. Idem cœleſtium literarum ſcientiâ prædixiſſe fertur, quibus diebus ſaxum è ſole eſſet caſurum. Plin. lib. 2. c. 58. Lunæ quoque defectus primum commonſtraſſe eum ait Plut. in Niciâ, idque ex eo probat, quòd cùm Nicias, rebus malè geſtis, Siciliam deſerere decreviſſet, & nocte fortè Luna defeciſſet; omnes milites ejus propter rei ignorantiam, quam paulo ante Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod ſibi portendi arbitrati ſunt. De illo Tullius 4. Academ. Qu. *Anaxagoras nivem nigram dixit eſſe; ferres me ſi ego idem dixiſſem?* Argumentum ejus autem erat hujuſmodi, referente Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotyp. lib. cap. 13. Ὡς ὁ Ἀναξαγόρας, τὸ λευκὴν εἶναι τὴν χιόνα, ἀντετίθει ὅτι χιὼν ὕδωρ ἐστὶ πεπηγός. Τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ μέλαν, καὶ ἡ χιὼν ἄρα μέλαινά ἐστι. Lactantius 5. 3. *Diſcipulus hic fortaſſe Anaxagoras fuerit, cui nives atramentum fuerunt.* Idem primus, *Homeri poema de virtute & juſtitiâ compoſitum eſſe*, dixit, ποίησιν περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης. Ejus mem. Lucretius lib. 1.

Nunc & Anaxagoræ ſcrutemur ὁμοιομέρειαν.

Eſt autem ὁμοιομέρεια, *partium ſimilitudo*. Ea voce utitur Juſtinus Martyr. Ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας. Ἀναξαγόρας, inquit, τὰς ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁμοιομερείας εἶναί φησι. Sunt autem ὁμοιομερῆ partes ſimplices, & inter ſe ſimiles, quas Medici ſimilares vocant. Talis eſt caro, cartilago, nervus, vena, arteria, membrana, ligamentum, os. Quæ vero partes ex his compoſitæ ſunt, diſſimilareſque dicuntur, ἀνομοιομερῆ Græcis vocantur; talis oculus, manus, pes. Sed ad Anaxagoram redeamus, cujus morientis præclarum dictum refert Cic. Tuſc. l. 1.

Præclare,

Præclarè, inquit, *Anaxagoras*, *qui cum Lampſaci moreretur, quærentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, ſi quid accidiſſet, auferri; Nihil neceſſe eſt*, inquit, *Undique enim ad inferos tantundem viæ eſt.* Rogantibus iterum principibus, nunquid fieri mandaret? *juſſiſſe*, ferunt, *ut pueri quotannis eo, quo defeciſſet, menſe, ludere permitterentur.* Quæ conſuetudo Lampſaci diu ſervata eſt. Plura de illo vide apud Suidam, & Laertium Diogenem. Fuere item eodem nomine alii tres; Primus Ægineta ſtatuarius, cujus meminit Pauſanias lib. 5. Alius, cujus meminit Antigonus, Tertius Grammaticus, Zenodoti diſcipulus. Quibus adde quartum Argivorum regem, de quo Pauſan. in Argolicis.

Anaxandrides, Lacedæmoniorum rex; ſolus Lacedæmoniorum duas uxores ſimul habuit, & duas domos ſimul inhabitavit. Pauſanias ubi ſupra.

Anaxandrides, Comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 65. vicit 10. Suidas. Πρῶτος οὗτος ἔρωτας, καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν, h. e. *primus amores & virginum ſtupra in ſcenam introduxit.* Item alius hiſtoricus, qui confecit libros περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων· In eorum primo retulerat, unde ortum proverbium, Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις. Narrat hoc collector Proverbiorum, quæ è Bibliothecâ Vaticana edidit Schottus, pag. 255.

Anaxarchus, Philoſophus Abderita, ſectator Democriti; habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, à quo comprehenſus, conjectuſque in pilum ptiſanæ, ſive mortarium ſaxeum, quod Græci ὅλμον vocant, ibique ferreis malleis contuſus, adeò tolerantèr pertulit aſperrimos illos cruciatus, ut verbum illud memorabile conduplicaverit. Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον δὲ οὐ πλήττεις. h. e. *Tunde Anaxarchi culeum, Anaxarchum verò ipſum non tundis.* Ad ultimum, amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam, & commanducatam in os ejus irâ patulum conſpuiſſe dicitur. Ovidius in Ibin.

Aut, ut Anaxarchus, pilâ minuaris in altâ
Jactaque pro ſolitis frugibus oſſa ſonent.

Ad quem locum vetus Scholiaſtes. *Anaxarchus in mortario poſitus fuit, & ſicut ſinapi contritus.* Plut. in Tractatu de Virtute morali, ubi de Anaxarcho. Ὁ μὲν γὰρ (Nicocreon ſc.) ὑπέροις σιδηροῖς κατέπτισσε, καὶ κατέκοπτεν ἐκεῖνον. Tertullianus in Apologetico. *Anaxarchus, cùm in exitium ptiſanæ pilo tunderetur*, Tunde, *tunde*, *aiebat*, *Anaxarchi follem, Anaxarchum enim non tundis.* Origenes contra Celſum lib. 6. Γενναῖος μὲν οὖν ὁ Ἀνάξαρχος, λέγων πρὸς τὸν Κύπρου τύραννον Νικοκρέοντι, Πτίσσε, Πτίσσε, τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, αὐτὸν γὰρ οὐ πτίσσεις. Clemens Alexand. Strom. 4. Τὰ γὰρ Ἀναξάρχου σπουδῶ, Πτίσσε, ἐπιβοῶντος, τὸν Ἀναξάρχου θύλακον. Ἀνάξαρχον γὰρ οὐ πτίσσεις. Meminit Nemeſius quoque de Naturâ Hominis cap. 30. ſed qui tormenti cauſam aliam reddit. Ἀνάξαρχος ὁ φιλόσοφος ὑπομείνας πτισθῆναι ὑπὸ Νικοκρέοντος τοῦ τυράννου ὑπὲρ τοῦ μὴ προδοῦναι τοὺς φίλους. Ex quibus locis patet Πτίσσε legendum eſſe apud Laertium, non Πτύσσε. Vide Philonem in libro *Quod omnis probus liber.* Greg. Naz. Epiſt. 58. Theodor. Serm. 8. Cic. 3. de Nat. Deor. & 2. Tuſc. Val. Max. 3. 3. Floruit Olymp. 114. Suidas.

Anaxarete, puella Cypria ex Salamine oppido formâ inſignis, & regia ſtirpe ſuperba; quam cùm Iphis infimæ ſortis juvenis perditiſſime adamaret, & ab eâ ludibrio haberetur, doloris impatientiâ ſeſe ad fores ejus ſuſpendit: Cujus funus cùm Anaxarete ſiccis, immotiſque oculis intueretur, in ſaxum converſa eſt. Ovid. Met. 14.

Fortè viæ vicina domus, quâ flebilis ibat
Pompa, fuit: duræque ſonus plangoris ad aures
Venit Anaxaretes; quam jam Deus ultor agebat.
Mota tamen, Videamus, ait, miſerabile funus:
Et patulis iniit tectum ſublime feneſtris.
Vixque benè impoſitum lecto proſpexerat Iphim:
Diriguere oculi; caliduſque è corpore ſanguis
Inducto pallore fugit; conataque retrò
Ferre pedes, hæſit: conata avertere vultus
Hoc quoque non potuit: paulatimque occupat artus,
Quod fuit in duro jampridem pectore, ſaxum.

Anaxenor, citharœdus, quem Tyana civitas valdè extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor civitatum ei tributa legenda dedit. Strabo lib. 14.

Anaxilas, poeta Comicus, de quo vide Voſſium de Poet. Græc. pag. 49.

Anaxilas, vel *Anaxilaus*, Meſſenius, Rheginorum tyrannus, Zanclen bello cepit Olymp. 20. & Meſſanam appellari juſſit. Is juſtitiâ cum cæterorum tyrannorum crudelitate certans, moderationis ſuæ haud mediocrem fructum tulit: quippe decedens, cum filios parvulos reliquiſſet, tutelamque eorum Micalo (aliis Simicytho) ſpectatæ fidei ſervo commiſiſſet, tantus amor memoriæ ejus apud omnes fuit, ut parere ſervo, quàm deſerere regis filios mallent; principeſque civitatis obliti dignitatis ſuæ, regni majeſtatem adminiſtrari per ſervum paterentur. Is verò tutelam ſanctè geſſit; & perductis in ætatem pueris, & bona, & imperium tradidit, dein parvo viatico ſumpto, profectus eſt Olympiam, ibique ſummâ tranquillitate conſenuit. Pauſan. in Meſſen. Juſt. lib. 4. Macrob. Saturn. 1. 11.

Anaxilaus, hiſtoricus, cujus meminit Dion. Halic. initio Antiq. Rom. ubi eum dicit prooemium hiſtoriæ ſuæ à vituperatione aliorum orſum eſſe, idemque factum eſſe à Theopompo, quorum neutrum ait ſe imitari velle. Neque alium putat Voſſius Anaxilaum ex quo Myſonem fuiſſe Arcadem, Laertius refert in *Myſone*. At alius eſt *Anaxilaus* Comicus, cujus fabulas longè plurimas citat Athenæus, qui *Anaxilas* dicitur Suidæ, & Etymologo; de quo ſupra. Alius eſt etiam *Anaxilaus* Medicus, quem laudat Plinius lib. 19. cap. 1. & lib. 25. cap. 13. & lib. 30. cap. 8.

Anaxilides, de Philoſophis libros conſcripſit, quorum ſecundum citat Laertius in Platone. De hoc B. Hieronymus contra Jovinianum ſcribit, quòd in lib. 2. Philoſophiæ ferat Platonis matrem phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id ſapientiæ principem Platonem arbitraretur.

Anaximander, Mileſius Philoſophus, Thaletis ſodalis, auditor, ac ſucceſſor; primus terræ, mariſque circuitus deſcripſit, & ſphæram conſtruxit. Cylindri formæ terram eſſe aſſeruit, tantæ profunditatis, ut ad altitudinem profunditas tertia inveniatur. Is infinitatem rerum poſuit, quâ omnia naſcerentur. Cic. Acad. Qu. lib. 4. Horologium & Gnomonem invenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit. Opinatus eſt nativos fuiſſe Deos, longis intervallis orientes, occidenteſque. Idem ex aquâ, terraque calefactis homines exortos eſſe putavit. Denique Lacedæmoniis fertur prædixiſſe, ut urbem ac tecta cuſtodirent, quòd inſtaret terræ motus; ac tunc urbs eorum tota corruit, & Taygeti montis magna pars ad formam puppis eminens abrupta, cladem inſuper eam ruinâ oppreſſit. Plin. 2. 79.

Anaximander, Anaximandri filius Mileſius junior, temporibus Artaxerxis Mnemonis. Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀναξιμ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 6.

Anaximenes, Philoſophus Eraſiſtrati filius, (Euryſtrati, Εὐρυστράτου Suidæ) Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit, quo Sardis capta eſt. Hic principium rerum aerem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat, cujus condenſatione, ac rarefactione cuncta gigni putavit: Motum verò ab æterno eſſe dixit: Terram ex aere conſtipato, primùm omnium factam, latam, magnam, idcirco non abſque ratione ſuper aerem contineri. Solem, Lunam, cæteraſque ſtellas à terrâ ortum habere, Aerem Deum eſſe aſſerebat. Cic. Acad. Qu. lib. 4.

Anaximenes, Ariſtoclis filius, Lampſacenus orator, diſcipulus Diogenis Canis, & Zoili Amphipolitani grammatici illius, qui Homerum maledictis eſt inſectatus. Præceptor fuit Alexandri Macedonis, ipſum etiam in bellum ſecutus eſt. Hic Regem Alexandrum Lampſacenis iratum, hujuſmodi arte circumvenit. Cum Lampſaceni Perſarum partibus ſtuderent, Alexander irâ præter modum inflammatus, minabatur ſe graviſſimis quibuſque malis ipſos affecturum. Illi vero ut in uxorum liberorumque amittendorum, & patriæ funditùs evertendæ manifeſto periculo verſantes, Anaximenem mittunt Alexandro ſupplicaturum, ut irâ depoſitâ ſibi parceret. Alexander verò cùm cognoviſſet, quâ de causâ ille veniret, per Deos juravit, ſe profectò contraria ipſius precibus facturum. Anaximenes vero hoc beneficium, inquit, ô Rex, mihi largiaris, ut uxores, & liberos Lampſacenorum in ſervitutem abſtrahas, eorum templa incendas, & urbem ſolo æques. Alexander vero cùm nihil haberet, quod adverſus hoc excogitaret callidè, aut quod contra moliretur, cùm etiam jurisjurandi neceſſitate conſtrictus teneretur, Lampſacenis invitus veniam dedit. Hæc Suidas. Eandem hiſtoriam habes apud Pauſaniam, lib. 6. Is etiam, teſtibus duobus prædictis, primus dicitur inſtituiſſe, ut oratio extemporalis, & declamatio fieret, exercitationis gratiâ. Vide Diog. Laert. lib. 2. & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 57. Cæterùm de variis Anaximenibus vide Meurſium in Notis ad Chalcidicum fol. 37.

Anaxipolis, Thaſius, Poeta Comicus, de quo Plin. 14. 14. in vett. editionibus. *Sic quoque diu vina tranſmarina fuerunt in auctoritate ad atavos uſque noſtros: ſicut apparet ex illo Comici verſu Anaxipolis Thaſii*

Quinque Thaſii vini inde depromam,

Falerni bina. Hujus meminit M. Varro & Columella inter R. R. ſcriptores. Vide Voſſ. de Poet. Gr. p. 68, 69.

Anaxippus, Myndius, Herculi ſtatuam conſecravit. Pauſ. Eliac. 1.

Anaxippus, Novæ Comœdiæ ſcriptor; floruit temporibus Antigoni ac Demetrii Poliorcetæ. Dicere ſolebat, Philoſophos in ſermone tantùm ſapientes eſſe, in vitæ vero actionibus inſipientes. Multæ illius fabulæ recenſentur ab Athenæo.

Anaxir-

Anaxirrhoe, Coroni filia, Epei uxor. Pauſan. Eliac. 1.

Anaxis, Bœotus hiſtoricus, hiſtoriam ſuam perduxit uſque ad Olymp. 104. ac imperium Philippi Amyntæ filii, teſte Diodoro Siculo extremo lib. 15.

Anaxithea, Danais, ex Jove peperit Olenum. Steph. in Ὤλενος.

Anaxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt, non Lyſidicen ſororem Pitthei ex Pelope & Hippodamiâ, ſicut vult Plutarchus.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, unus ex Argonautis. Hyginus in Fab. Poeticis. Orpheus in Argonaut.

> Ἀγκαῖον δ᾽ ἂν ὅμιλον ἀπ᾽ Ἀρκάδίης πολυμήλου
> Πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο.

Apollonius lib. 1. Τετρατός γε μὲν ἔσαυτ᾽ ἴδεσιν

> Ἀγκαῖος, τὸν μὲν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε.

Ubi Schol. Λυκούργου καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος.

Ancæus, Neptuni & Aſtypalææ filius patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipſe inter Argonautas ab Hygino memoratur. Is (uti ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: Quum autem vineam plantaret, nimium gravi labore ſervos premebat. Quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus vero poſteaquam uva maturuit, lætus vindemiabat, coactâque vindemiâ, vinum ex lacu ſibi hauriri juſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat, ut nunquam ejus vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoveret, dictum ſervi in memoriam revocavit. Cui ſervus Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, hoc eſt, vertente Horatio,

> *Multa cadunt inter calicem ſupremaque labra.*

His vero dictis, quidam accurrit, nuntians quam maximum aprum vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abjecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinavit, ab ejuſque dente ictus interiit. Unde natum eſt proverbium in eos quibus præter ſpem aliquid evenit; Quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit,

> *Multum intereſt inter os & offam.*

Cave autem ne Ancæum hunc confundas cum eo qui ab apro Calydonio percuſſus fuit. Is enim Parrhaſius Ovidio dicitur. *Penelopeſque ſocer cum Parrhaſio Ancæo.* Alius fuit Pleuronius, Argonauta quoque. Orpheus.

> Ἀγκαῖός τ᾽ ἔμολε Πλευρώνιος, ὅς ῥα πορείας
> Οὐρανίας ἄστρων ἐδάη κύκλους τε πλανητῶν.

Ancaria, Dea ab Aſculanis populis colebatur, tanquam tutelaris, ne hoſtium incurſu vaſtarentur. Alex. ab Alex. *Anchariam* ſcribit. Cæl. Rhod.

Ancharia, Octaviæ mater. Plut. in Antonio.

Ancharia, Familiæ nomen apud Romanos, ſicut *Aſellia*. Ancharius enim, vel *Ancarius* eſt aſinus. Ἀχθοφόρον Græci interpretantur Ἀγγάρειον, accipiuntque iſtud vocabulum æquè de jumento atque homine ἀχθοφόρῳ. Utitur hâc voce Lucilius.

> *Hæc inquam rudet è roſtris, atque ejulitavit*
> *Concurſans, veluti ancarius, clareque quiritans.*

Ancharius, vir nobilis Romanus à Marianis occiſus; στρατηγικὸν ἀνδρα, Plut. in C. Mario, Ἀγχάριον ἄνδρα βουλευτὴν, καὶ στρατηγικὸν ἐντυγχάνοντα τῷ Μαρίῳ καὶ μὴ καταβάλλοντα ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ταῖς μαχαίραις τύπτοντες.

Anchemolus, filius Rhæti Marrubiorum regis in Italia, cui cum pater Caſperiam, ſive Caſpiam novercam ſuperinduxiſſet, privignus eandem conſtupravit: quo cognito, cùm pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Evandri filio occiſus eſt. Virgil. lib. 10.

> ——*Et Rhæti de gente vetuſtâ*
> *Anchemolum thalamos auſum inceſtare novercæ.*

Anchesites, ventus ab Anchisâ portu Epiri ſpirans, cujus mentio eſt apud Halicarnaſſ. Dionyſium. Cic. lib. 7. ad Atticum. *Flavit ab Epiro pleniſſimus Anchesites.* Antea legebatur *Anchemitis*: ſed ita reſtituit Turnebus.

Anchialus, Mentis filius (imò potius pater) vir bellicoſus. Hom. Odyſ. 1.

> Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
> Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Anchialus, Phæacenſis. Hom. Odyſ. 8. verſ. 112.

Anchialus, Judæorum Deus, ut quidam colligunt ex loco Martialis lib. 11. ep. 95.

> *Ecce negas, juraſque mihi per templa Tonantis,*
> *Non credo, jura verpe per Anchialum.*

Salmaſius lib. de linguâ Helleniſticâ legit החיעלם & interpretatur, *per eum qui vivit in æternum.* Verum illud non eſt Hebræum, prima enim litera abundat, duóque inſuper voces ſunt חי-עלם, uti eſt apud Danielem cap. 11. Et ſic jam olim Scaliger legebat hunc Martialis locum. Sed profecto nihil minus quàm Hebraicè doctus fuit Martialis. Optimus codex Thuanæus, jam ante octingentos annos exaratus, qui excerpta continet Martialis epigrammata, legit hoc loco *Anchalium.* Omnino itaque legendum.

> ——*Jura verpe per Ancharium.*

Ancharius vero vel *ancarius* eſt Aſinus. Unicè autem confirmat hanc conjecturam verſiculus ille Petronii, ex quo liquet Judæos olim malè audiiſſe, quod crederentur per Aſinum jurare.

> *Judæus licet & porcinum numen adoret,*
> *Et cilli ſummas advocet auriculas.*

Cillus autem eſt aſinus, hinc *hemicillus* ἡμίονος & *cillanus agaſo* Ciceroni. Male autem *cæli* vulgò legitur. Gentiles enim finxerunt, aſini ductu repertam aquam in eremo; Et hinc fabula illa fluxit, Judæos aſinum coluiſſe. Tacit. 5. Hiſt. *Jamque haud procul exitio, totis campis procubuerant: cùm grex aſinorum agreſtium, è paſtu in rupem nemore opacam conceſſit. Secutus Moſes conjecturam herbidi ſoli, largas aquarum venas aperit.* Plut. 4. Sympoſ. Τιμῶσι τὸν ὄνον ἀναφαίνοντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος. Sed à Græculorum impudentia in Chriſtianos etiam derivata eſt hæc calumnia, quorum Deum, non tantum Sileni, uti Moſem, ſed Satyri inſtar finxerunt, uti videre eſt apud Tertullianum cum hâc inſcriptione; DEUS CHRISTIANORUM ONOCHOIRITES. Ita enim legendus locus ille, qui omnes hactenus exercuit eruditos. Ὀνοχοιρίτης enim fingebatur tanquam ex aſino & porco compoſitum monſtrum. Epiphanius de Gnoſticis Φασὶ δὲ τὸν Σαβαὼθ οἱ μὲν ὄνου μορφὴν ἔχειν, οἱ δὲ χοίρου. Hinc *Aſinarii* dicti Chriſtiani. Iſ. Voſſius.

Anchimolus, Sophiſta apud Elidem fuit, aquæ potor, ac ficis tantummodo veſci ſolitus, nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cæl. Rhod.

Anchiſes, Capyos filius ante bellum Trojanum nemorum latebras, & ſolitudines coluiſſe fertur, gregibus, & armentis intentus: quibus cum vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum eâ concubuit, unde natus eſt Æneas apud Simoenta Trojæ fluvium. Ovid. Triſt.

> *In Venerem Anchiſes, in Lunam Latmius heros.*

Dido apud Virg. Æn. 1.

> *Tune ille Æneas quem Dardanio Anchiſæ*
> *Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?*

Diſſident hic inter ſe Homerus & Heſiodus. Ille 2. Iliad. ait genitum Æneam Ἴδης ἐν κνημοῖσι, i. e. *in imis partibus Idæ.* Ille in Theog. Ἴδης ἐν κορυφῇσι *in Idæ verticibus.* Virgilius Homero adhæſit, nam Simois fluebat per radicem Idæ. Ovid. autem Heſiodo, nam in Epiſtolis.

> *Phryx erat Æneas, volucrum cui mater Amorum*
> *Gaudet in Idæis concubuiſſe jugis.*

Nonnus in Baſſaricis lib. 15.

> Ἴκελος Ἀγχίσῃ ῥοδοειδέϊ, τῷ ποτε Κύπρις
> Ἀρχεγόνῳ ἐνόμευσεν ὀρεσσινόμων σίχα ταύρων,
> Κεστὸν ἐλαφρίζουσα βοώτην——

Cæterum Anchiſes, cùm ſe Veneris concubitu uſum fuiſſe jactaret, ab eâdem oculis privatus eſt: propterea dicunt eum Trojanorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Trojâ, cum nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Æneas humeris eum impoſuit, ſecumque Drepanum uſque Siciliæ urbem vexit, ubi fatis conceſſit. Hinc *Anchiſæus.* Virg. Æn. 5.

> *Et lucus latè ſacer additur Anchiſæo.*

Item *Anchiſiades*, pro Æneâ Anchiſis filio. Virg. Æn. 6.

> *Dux Anchiſiades, nec me Deus æquore merſit.*

Anchurus, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Parallelis. *Circa Celænon, Phrygiæ oppidum, terræ hiatus cum aquâ domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum, Midas rex oraculo monitus, ut res eò precioſiſſimas conjiceret, ita enim futurum, ut terra coiret, auro & argento injectis, nihil opis attulit. Anchurus igitur, regis filius, cùm nihil in vitâ humanâ precioſius eſſe animâ ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus, & Timotheæ uxori, equum aſcendit, inque hiantem locum concitatus eſt. Ac ſic terra rurſus coiit, & auream eo loco Jovis Idæi aram Midas dedicavit.* Hujus rei quoque teſtis eſt Calliſthenes lib. 2. Metamorphoſeon.

Ancile, ſcutum breve, authore Feſto ad vocem *Mamurii*, ita ex utroque latere reciſum, ut nullus angulus videri poſſet, & ſummum infimumque ejus latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilii tempeſtate de cœlo decidiſſe, unáque editam vocem, omnium potentiſſimam fore civitatem, quamdiu in eâ manſiſſet. Ovidius Faſtorum lib. 2.

> *Ecce levi ſcutum verſatum leniter aurâ*
> *Decidit; à populo clamor ad aſtra venit.*

Et paulo poſt.

> *Idque ancile vocant, quod ab omni parte reciſum eſt;*
> *Quémque notes oculis, angulus omnis abeſt.*

Virgil. Æn. 8.——*Lapſa ancilia cœlo.*

Juvenal. Sat. 2.

> *Segmenta & longos habitus & flamea ſumit,*

Arcano

Arcano qui ſacra ferens nutantia loro
Sudavit clypeis ancilibus.

Nonius *ancilia grandia ſcuta* interpretatur. Mureto & Camerario dici videntur *ancilia* à Græco ἀγκύλος, h. e. *incurvus*. Eſt & aliorum quorundam hæc opinio, qui idcirco *ancylia* per *y* ſcribunt. Verum in veteri Antonini Pii nummo, ubi tria ſcuta, ovali prope figurâ, conſpicere eſt ANCILIA ad ſcriptum. Eodemque modo in antiquis codd. manuſcriptis inveniri auctor eſt Pierius ad 8. Æneid. Verius etymon apponit Varro lib. 6. de L. L. *Ancilia*, inquit, *dicta ab ancíſu, quòd ea arma ab utraque parte, ut peltæ Thracum, inciſa.* Sed nihil æque ancilium formam explicat, ac verba Plutarchi in Numa, quæ ideo apponam. *Ancilia vocant propter figuram, circulus enim non eſt, neque exprimit, ut pelta orbiculatam formam*, ἀλλ' ἐκτομὴν ἔχει γραμμῆς ἑλικοειδοῦς, *ſed exciſa eſt, ita ut revoluta linea fiat.* Hiſtoriam autem ſeu fabulam de lapſis cœlo ancilibus, quæ eam ob cauſam *cœleſtia arma* Livius vocat, habes apud Dionyſ. Hal. lib. 2. & Lactant. lib. 1. cap. 21. Vet. Gloſſ. *Ancilia*, Διοπετῆ. Quæ oratio integra non eſt, & puto deſiderari vocem ὅπλα. In Gloſſ. Græco Lat. Διοπετὲς ὅπλον, ἀσπιδίσκειον, *Ancile.* Hæc ancilia autem Romæ in Templo Martis aſſervabantur, & annis ſingulis circumferebantur Menſe Martio per Sacerdotes, aliosque primores per urbem: dieque trigeſimo demum recondebantur. Quod antequam fieret, nihil publicè feliciter fieri, ſuperſtitio tenebat. Hinc Suetonius Othonem contra religionem, nondum conditis ancilibus, inauſpicatò profectum ſcribit, in ejus vitâ, cap. 8. Vide ſis ibi Caſaubonum, qui ſimilem ſuperſtitionem Athenis, cùm *Plynteria* celebrarentur, obtinuiſſe eruditè, uti ſolet, obſervat. Aliter de iſtoc ſuperſtitionis genere Turnebus, quem Torrentius ſequitur in explicando Suetonii loco. Male autem uti Lipſio oſtenſum, lib. 5. Antiq. Lect. cap. 16. Figuram eorum habes in antiquo nummo apud Guther. lib. 1. de Jure Pontificio, cap. 11.

Ancus Martius, quartus Romanorum Rex, nepos Numæ ex filiâ. Latinos bello domuit, Aventinum, & Martium montem urbi addidit; Janiculum ponte ſublicio urbi conjunxit, Romanorumque limites ad mare uſque promovit, ubi & Oſtiam condidit. Fertur præterea primus carcerem inſtituiſſe: Ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, id eſt, à cubito ſic dictus fuit, quem incurvum habuiſſe fertur, ut ait Servius, tales enim *ancos* appellari, Feſtus affirmat. Aliter Conſtantinus Manaſſes, verſ. 1654.

Τὴν γὰρ ἀγκύλην τοῦ ποδὸς εἶχε πεπηρωμένην.

Virg. Æn. 6.——*Quem juxta ſequitur jactantior Ancus.* Ingenium ejus quale fuerit, ſatis indicat Livius. Nam de illo: *avitæ gloriæ memor*: &, *medium erat in Anco ingenium, & Numæ, & Romuli memor*: &, *cuilibet ſuperiorum regum belli, paciſque & artibus & gloriâ par.* Plutarchus ait περὶ τύχης, conditum Fortunæ templum ab hoc rege arrogante ſibi Romanas victorias. Quæ res etiam ſatis declarat illius jactantiam.

Andabatæ, non Aſiæ populi in tenebris verſantes, uti ſomniavit Ferrarius; ſed gladiatores, clauſis oculis pugnantes. Cic. ad Trebatium Ep. Fam. lib. 7. *Quem antea ne Andabatam, quidem defraudare poteramus.* Vide Voſſium in *Andabatæ*.

Andocides, Orator Athenienſis, filius Leogori: Orationes ejus habemus Περὶ μυστηρίων. Περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου. Περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης. Κατὰ Ἀλκιβιάδου. Excudebat Henricus Stephanus 1575. folio.

Andræmon, Thoantis pater, Hom. Iliad. 2:

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός.

Unde Ovid. Met. 13. Thoantem *claro Andræmone natum* periphraſticè appellat.

Andragathus, vir quidam, quem patriæ ſuæ proditorem primo muneribus affecit Lyſimachus apud Polyænum lib. 4. poſteà vero vitâ privavit.

Andragoras, vir, qui ſubitâ morte periit, Mart. lib. 6.

Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnavit & idem,
Inventus mane mortuus Andragoras.

Andramytes, rex Lydorum, qui primus mulieres fecit eunuchas, iiſque vice eunuchorum uſus eſt: Cæl. Rhod. 20. 14. Alex. ab Alex. lib. 2.

Andreas, Panormitanus, edidit libros de memorabilibus, quæ in quibuſdam Siciliæ opidis contigiſſent, quorum triceſimum tertium citat Athenæus lib. 14. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 502. Item *Andreas* Penei filius, Pauſan. lib. 6.

Andriſcus, hiſtoricus, Ναξιακά, h. e. *de rebus Naxiacis* libros conſcripſit, quorum primum citat Parthenius Eroticon cap. 9. Secundum itidem cap. 19. Quædam etiam de eodem opere refert Athenæus lib. 1.

Androclea, una ex filiabus Antipœni, quæ pro ſalute populi ſeipſas interfecerunt. Nam cum pugna eſſet Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum eſt allatum, eos bello fore victores, ſi manum ſibi inferret, qui generis dignitate inter cives eſſet notiſſimus. Et cum Antipœno (hic enim majorum genere maximè illuſtris erat) non placeret pro populi ſalute mori, ejus filiabus Androcleæ, & Heracleæ placuit. Ubi itaque ſeipſas interfeciſſent, hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, ut in parte templi Dianæ Eucliæ Leonis ſimulacrum ab Hercule illis dicatum conſpiceretur. Pauſan. in Bœot.

Androclides, περὶ τῶν ἐμποδὼν τεχνολογιῶν, *de Sophiſtis extemporaneis* ſcripſit, teſte Suidâ; Porphyrii æqualis fuit, & ſub Aureliano principe vixit.

Androclides, Lacon, qui cum probro daretur, quòd, cùm claudus eſſet, bellatoribus ſe immiſcuiſſet; ideoque ab omnibus, tanquam inutilis, à prælio arceretur; irâ commotus reſpondit. *In aciem proficiſci debere, qui de prælio, non de fugâ cogitet.* Plut. in Apophtheg. & Cæl. Rhod. 14. 5.

Androcydes, medicus, cujus extat epiſtola quædam ad Alexandrum M. ſcripta. apud Plin. his verbis, *Vinum potaturus, rex, memento te bibere ſanguinem terræ: Sicut venenum eſt homini cicuta, ſic & vinum*, Plin. 14. 5. Alius pictor eidem Plinio 35. 9.

Androdamus, Rheginus, qui leges Chalcedonenſibus Thraciæ populis condidit. Ariſtot.

Androdus, Dacus ſervus, Romæ in Circo maximo agnitus à Leone, cujus pedem vulneratum aliquando curaverat in ſylvis. Ejus hiſtoriam lectu dignam vide apud Gellium. 5. 15.

Andrœtas, hiſtoricus Tenedius ἐν τῷ περίπλῳ τοῦ Περιποντίδος citatur ab Apollonii Interprete lib. 2.

Androgeus, filius Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in palæſtrâ ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex invidiâ occiſus eſt. In cujus ultionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram evertit, Athenienſes acri bello ſuperavit, eoſque quotannis ſeptem adoleſcentes, totidemque puellas à Minotauro devorandos in Cretam mittere coegit. Virgil. Æn. 6.

In foribus lethum Androgeo, tum pendere pœnas
Cecropidæ juſſi. Catullus de Nupt. Pel. & Thet.
Nam perhibent olim crudeli peſte coactum
Androgeoneæ pœnas perſolvere cædis,
Electos juvenes, ſimul & decus innuptarum
Cecropiam ſolitum eſſe dapem dare Minotauro.

Legendus Plutarchus in Theſeo, & Pauſan. in Atticis. Ovidius Met. lib. 7.

Bella parat Minos, qui quanquam milite, quanquam
Claſſe valet, patriâ tamen eſt fortiſſimus irâ,
Androgeique necem juſtis ulciſcitur armis.

Idem in Epiſt. Ariadnes.

Viveret Androgeos utinam, nec facta luiſſes
Impia funeribus, Cecropi terra, tuis.

Contra Propertius eleg. 1. lib. 2.

Et Deus extinctis Creſſis Epidaurius herbis,
Reſtituit patriis Androgeona focis.

Androgeus collocabatur in proris navium. Meminit Callimachus in Cauſarum lib. 4. & Clemens in Protreptico. Τιμᾶται δέ τις καὶ Φαληροῖ κατὰ πρύμναν ἥρως. Phalerus autem erat portus Atticæ. Item unus è Græcorum ducibus qui Trojam profecti ſunt. Virgil. Æn. 2.

Primus ſe Danaum, magna comitante catervâ
Androgeos offert nobis ſocia agmina credens.

Androgynæ, vel *Androgyni*, populus in Africâ ſuper Naſamones, utriuſque ſexûs, inter ſe vicibus coeuntes; dextra mamma his virilis, læva muliebris. Plin. 7. 2. & cap. 3. ejuſdem lib. *Gignuntur & utriuſque ſexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim Androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis.* Pollux etiam concubinos *Androgynos* vocat. Vide Rhod. 15. 10. & 19, 20.

Andromache, Hectoris uxor, Eetionis, regis Thebarum Ciliciæ filia. Hom. Iliad. Z. ubi de Hectore

Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος.
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων.

Filium peperit Aſtyanacta. Mortuo marito Pyrrhus eam in Græciam adduxit, & ex eâ Moloſſum ſuſcepit, poſtea vero eam Heleno vati, Priami filio, cùm parte regni in uxorem dedit. Virgil. Æn. 3.

Hectoris Andromache, Pyrrhin' connubia ſervas?

Prop. lib. 2.

Quid? ferus Andromaches lecto cum ſurgeret Hector
Bella Mycenææ non timuere rates?

Ovid. Amor.

Hector ab Andromaches complexibus ibat in arma,
Et galeam capiti, quæ daret, uxor erat.

A *viri pugnâ* nomen ſortita eſt, fuit enim quædam veluti virago. Juv. Sat. 6.

——*Andromachen à fronte videbis,*
Poſt minor eſt.

Marti-

Martialis poſuit pro quâvis fœmina juniore, lib. 3. ep. 76.

Cum poſſis Hecubam, non potes Andromachen.

Andromachus, adulator Craſſi, à quo Parthis proditus eſt. 2. Sophiſta è Neapoli Syriæ, Zonæ filius, qui Nicomediæ Grammaticam docuit, Diocletiani tempore. Suidas. 3. Syriæ, & Phœniciæ præfectus ab Alexandro conſtitutus, vivus à Samaritis crematus eſt. Curtius lib. 4.

Andromeda, Cephei Æthiopum regis, & Caſſiopes filia, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Nereidas formâ ſuperare gloriabatur, à Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino monſtro expoſita: poſtea tamen à Perſeo in patriam revertente, occiſo prius ceto, liberata, eidem nupſit. Propertius lib. 2.

Andromede monſtris fuerat devota marinis,
Hæc eadem Perſei nobilis uxor erat.

Idem lib. 1. eleg. 3.

Qualis & accubuit primo Cepheïa ſomno,
Libera jam duris cotibus Andromeda.

Idem lib. 3. eleg. 22.

Non hic Andromedæ reſonant pro matre catenæ.

Ovid. in Epiſtolis.

Candida ſi non ſum, placuit Cepheïa Perſeo
Andromede, patriæ fuſca colore ſuæ.

M. Manil. Aſtr. lib. 1.

————— Cepheuſque: & Caſſiopea
In pœnas ſignata ſuas: juxtaque relictam
Andromedam vaſtos metuentem Piſcis hiatus
Expoſitam ponto deflet, ſcopuliſque revinctam
Ne veterem Perſeus cœlo quoque ſervet amorem
Auxilioque juvet, fugiendaque Gorgonis ora
Subſtineat ſpoliumque ſibi. ———

Poſtremò Minervæ beneficio inter aſtra collocata eſt, oriturque in parte Piſcium duodecimâ. De hâc Tragœdiam ſcripſit Euripides, eamque, ab hujus nomine *Andromedam* appellavit.

Andron, Catanæus, teſte Theophraſto, tibiis canens, primus omnium motiones corporis, & rythmos excogitavit. Cæl. Rhod. 5. 4.

Andron, Epheſius de ſeptem Sapientibus ſcripſit, ut indicat Pindari Scholiaſtes in Iſthm. Meminit ejus quoque Laertius lib. 1. Clem. Alex. Strom. 1. Et Euſeb. lib. 10. de Præp. Evangelicâ. Idem hic omnino *Andron* περὶ θυσιῶν πρὸς Φίλιππον ſcripſit, ut author eſt Apollonius, Hiſt. Mirab. cap. 8. ubi quartum ejus operis librum citat. Voſſius.

Andron, Argivus, quem per arida Libyæ deſerta ſine potu profectum fuiſſe tradit Ariſtoteles Lib. de Ebrietate apud Apollonium Hiſt. Mirabil. cap. 25. & Laertium lib. 9. Sextus item Empiricus lib. 1. Pyrrhon. Hypot. fol. 17. Edit. Aurel. *Andronem* Medicum memorant Celſus lib. 5. cap. 20. Galen. lib. 3. de Compoſ. Med. cap, 3. Item Athenæus lib. 15. *Andronem* Muſicum & Geometram M. Antonini magiſtrum fuiſſe novimus ex Capitolino in Marco. Jonſius.

Andron, Alexandrinus, Χρονικὰ edidit. Athenæus lib. 4. Item *Andron*, Halicarnaſſenſis, qui laudatur Plutarcho in Theſeo, Iſacio Tzetzæ ad Lycophronem, ac Schol. Æſchyli ad Perſas. Item *Andron*, Teius, cujus Periplus citatur à Schol. Apollonii lib. 2.

Andronicus, Alypius,Syriæ Regum, atque aliarum gentium hiſtorias conſcripſit. Hieronymus præfat. in Danielem.

Andronicus Rhodius, Philoſophus Peripateticus. Strabo. Scripſit Indicem librorum Ariſtotelis & Theophraſti, itemque in Categorias Ariſtotelis, nec non libellum περὶ παθῶν, qui etiam hodie extat, uti Paraphraſis ejus in Ethica Nicomachica Gr. Lat. per Dan. Heinſium Lug. Bat. 1617. Octavo.

Androſthenes, Prætor Theſſaliæ, Pompeio favens, à Cæſare obſeſſus, & expugnatus. Cæſ. lib. 3. de bello Civili. Item nomen ſtatuarii Thebani. Pauſanias.

Androſthenes vixit temp. Alex. M. Deſcripſit terrarum orbem, teſte Artemidoro Epheſio in Epitome. Mem. quoque Theophraſtus de cauſ. Plant. 2. 7. Alius ac junior hoc eſt *Androſthenes* Cyzicenus, Polybio memoratus in Excerptis ex hiſtoriarum libro.

Androtion, Atticam hiſtoriam edidit, teſte Pauſaniâ in Eliacis, & Phocicis, & Marcellino in vitâ Thucydidis. Ejus meminere Plut. in Solone, Ælian. Var. Hiſt. 8. 10. aliique. Etiam *Androtion*, ſive alius, ſive idem de Agriculturâ ſcripſit; quem Plinius memorat in Hiſt. Nat. & ante eum Varro, & Columella, uterque initio lib. 1. de R. R. ubi eum reponunt inter eos R. R. ſcriptores, quorum patriam non acceperint. Voſſius.

Angelici, Hæretici quadam Ἀγγελολάτρας, quorum meminit Epiphanius Hæreſ. 60. & Balſamon ad 33. Canon. Concilii Laodiceni. Mirum vero ambigere Epiphanium, an non & ita vocari potuerint ab regione ultra Meſopotamiam, quæ Ἰγγελίνη dicta ſit. Nam ut ſane *Angelina* reſcribas (quomodo uterque vertit Interpres) non tamen ἀναλόγως inde Ἀγγελικοὶ deducas. Nunc vero Ἰγγιλίνη habet tum Baſileenſis editio, tum Pariſina. Ac in Codice etiam Juſtinianæo lib. 1. Tit. 29. qui eſt *de officio Magiſtri Militum*, in 3 Manuſcriptis. *Ingilina* reperit L. Ruſſardus J. C. Clarius igitur etymon proſpexit nobis Auguſtinus Hæreſ. 49. *Angelici in Angelorum cultum inclinati, quos Epiphanius jam omnino defeciſſe teſtatur.* Voſſius.

Angerona, ſeu *Angeronia*, dubium an ſit ab *anginâ* cui præerat, an ab *angendo*, ſive *angoribus*, quibus medebatur. Sed ἀναλογία magis favet poſteriori etymo, ut *Angeronia* ſit ab *ango*, quomodo à *pello Pellonia*, apud Arnobium; à *populor*, *Populonia* apud Auguſtinum. Pellonia enim à pellendis hoſtibus dicta eſt: Populonia, quòd populationes arceret. Similiter itaque *Angeronia*, quòd *anginam* morbum, vel quòd *angores* & anxietates pellat. Prius etymon ſecutus eſt Feſtus in *Angerona*, & Jul. Modeſtus apud Macrobium Saturn. 1. 10. Poſterius amplexus eſt Verrius Flaccus, & Maſſurius apud eundem Macrobium ibidem. Sed potius *Angerona* dicta eſt, quia *angit* & comprimit os. Nam eſt Dea ἐχεμυθίας; ideoque in Gloſſis Philoxeni ἡ θεὸς τῆς βουλῆς καὶ καιρῶν dicitur. Ambigunt aliqui annon legendum ſit *Ageronia*, quòd ad *agendum* excitet, uti docet Auguſtinus de Civit. Dei, lib. 4. cap. 6. Sed ſana eſt vulgaris lectio, nam Angeronia ideo conſiliis præeſt, quia in iis opus eſt ſilentio. Ideo ſimulacrum ejus fuit, *ore obligato, ſignatoque*, ut eſt apud Plinium. Maſſurius adjicit hujus Deæ ſimulacrum ſic expreſſum in arâ Volupiæ propterea collocatum, quòd qui ſuos dolores diſſimulant, patientiæ beneficio ad maximam voluptatem perveniant. Angeronæ feſtum dictum *Angeronalia*, teſte Varrone lib. 5. de L. L. & Feſto. Fuit autem illud 12 Cal. Jan. Plinio, Solino, Macrobio teſtibus. Voſſius in Etymol.

Anianus, Monachus Ægyptius, ſub Arcadio Theodoſii M. filio floruit; de quo Voſſius Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 20. & lib. 4. cap: 1.

Anicii, florentis jam olim Reipub. Rom. temporibus, clari atque illuſtres habiti ſunt. L. enim Anicius Gallus Lucii filius, Marci nepos de Illyriis, & eorum rege Gentio triumphavit, Proprætor anno urbis 585. Et L. Anicius Gallus Lucii filius, Lucii nepos Conſul fuit cum collegâ Corn. Cethego anno urbis 593. Anicius Cerealis ſub Nerone Conſul deſignatus fuit. Ex eâ familiâ primus ille Chriſtianus ſenator Anicius Julianus. Ex eâ V. C. Probus ſub Valentiniano præfectus prætorio; ejuſque filii Anicius Hermogenianus, Olybrius, Probinus & Probus. Ex eâ Anicius Fauſtus, Anicius Maximus, Boëtii ætate, omnes diverſis temporibus conſules, cæterique plures, quos recenſere ſingulos, operæ longioris eſſet. Nomen autem hoc, Boëtii præſertim ſeculo, celebratum eſt, ob Anicium illum Julianum, qui, quemadmodum Flavius Conſtantinus primus Imperatorum; ita primus ſenatorum Romanorum Chriſtianus fuit. Unde poſteà omnes ferè Imperatores *Flavii*, ſicut & ſenatores *Anicii*, affectatâ primariâ illâ familiâ cognominabantur; ut Romanorum Græcorumque Faſti annotant, & vetera monumenta loquuntur. Aniciorum, Proborum ſcilicet & Olybriorum ſplendorem, Secundinus ad D. Auguſtinum ſcribens notat, cùm ait, *Ego namque fateor, non tali diligentiâ, nec tantâ induſtriâ Anicianæ domus micare marmora, quantâ tua ſcripta prælucent eloquentiâ.* Quod & S. Gaudentius, ſermone de Machabæis confirmat. *Anicios*, inquit apud Caſſiodorum (epiſt. 11. lib. 10.) rex Theodahadus, *penè principibus pares ætas priſca progenuit. Familiam*, inquit paulo poſt (epiſtolâ ſequenti) *toto orbe prædicatam.*

Anius, Apollinis filius ex Rheâ, & Rex in Delo; habuit Andrum filium. Virgil. 3. Æn.

Rex Anius, rex idem hominum Phœbique ſacerdos,
Vittis & ſacrâ redimitus tempora lauro
Occurrit. ——— ——— ———

Ubi Poeta Anium Deli inſulæ Regem Sacerdotemque inducit. Servatum hoc priſcis gentibus, ut earum Reges, ſacerdotes quoque eſſent. Quod de Rege Romulo ſcribit Cic. lib. 1. de Divinatione; *Hujus urbis parens Romulus, non ſolum auſpicato urbem condidiſſe, ſed ipſe etiam optimus Augur fuiſſe traditur.* Ubi latè probat Reges olim omnes ac principes claruiſſe dignitate auguratûs, quæ res ſemper ad ſacerdotes pertinuit, & ſignatè ait, principum liberos ſex apud Romanos traditos in diſciplinam Etruriæ populis, ut artem vaticinandi addicerent, ne ars tanta propter tenuitatem hominum à religionis autoritate abduceretur ad mercedem & quæſtum. Dionyſius etiam Halicarn. lib. 2. ubi deſcribit conſtitutionem regni factam à Romulo, ita ait. Βασιλεῖ μὲν ἦν ἐξῄρετο τάδε τὰ γέρα. Πρῶτον μὲν ἱερῶν καὶ θυσιῶν ἡγεμονίαν ἔχειν, καὶ πάντα δι' ἐκείνου πράττεσθαι τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσια. Deinde late perſequitur quæ pertinent ad civilem adminiſtrationem. Non ſolum autem hoc in uſu Romanis, ſed aliis quoque, ut Palæſtinis, ut Ægyptiis, &c. De Palæſtinis Xiphilinus in Pompeio. Ἦρχεν δ' αὐτῶν Ὑρκανός

κανός τ, καὶ Ἀριστόβουλος ἀδελφοὶ, καὶ ἐτύγχανον ὑπὲρ τ τῦ σφετέρου Θεοῦ; ὅς τίς ποτε οὗτός ἐστιν, ἱερωσύνης διαφερόμενοι. Vide etiam de hâc eadem re Juſtinum lib. 36. loquentem de ſacerdotibus & regibus Judæorum. De Ægyptiis Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride Οἱ βασιλεῖς, καὶ ἱερεῖς ὄντες. Inde eſt, ut advocatis jam regibus ab adminiſtrandâ religione, Reguli, authore eodem Plutarcho, ſacrorum & religionis curam ſuſceperint. Quæ nota Plutarchi utilis eſt, intereſt enim juventutis ſcire, cur, qui ſacris præſunt, *Reguli* Latinis auctoribus dicantur. Sed ad *Anium* revertamur. Eum autem Delo imperaſſe Dionyſius etiam narrat lib. 1. Rom. Ant. ac Trojanos, duce Æneâ, eò appuliſſe. Ἐκ δὲ τ Παλλήνης ἄραντες οἱ Τρῶες, εἰς Δῆλον ἀφικνοῦνται, βασιλεύοντος αὐτῆς Ἀνίου. Vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15. Cæterum *Anius* non ſolum vir & Rex fuit, verum etiam Deus habebatur. Clemens Alexander Ἄνιος, δαίμων ἐπιχώριος παρ' Ἠλείοις, ubi Canterus Δηλίοις legit: Dicitur autem ab ἀνία,& cum Τέλειος nomine convenit à mundi luſtratione dictus, teſte Nannio in Miſcellaneis. Porro *Anium* ſic vocavit mater παρὰ τ ἀνίαν, inquit Etymologus; vel διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν, ut ſcribit Iſacius in Lycophronem. Nam ex Apolline gravida, ut fabulantur, & è paternâ domo pulſa, eum poſt multos errores peperit in antro Eubœæ. Ἀνία autem Phœnicibus eſt עני *ani*, quomodo etiam *afflictum* vocant. Plura de Anio vide apud Diodorum Sic. lib. 5. p. 229. Nos ex fabulis hoc ſolum addemus, hunc Anium, ductâ Dorippe, genuiſſe tres Oenotropas, *Oeno*, *Spermo*, & *Elaidem*, quibus Bacchus id impertivit, ut quotieſcunque vellent, pro nominum ratione, vinum, ſemina, & oleum conſequerentur. Fabulæ occaſionem dedit magna vini, frumenti & olei copia Anio ſacerdoti Apollinis ſuppeditata. Nempe ex omni terræ proventu à cultoribus ſuis tria hæc exigebat Diabolus Dei ſimia. Vide Deut. 18. 3. 4.

Anna, Comnena, Alexii Imp. filia, ſcripſit libros 15. de rebus geſtis patris ſui, quos *Alexiada* vocavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 304.

Anna, Lat. *gratioſa*, ſive *miſericors*, aut *requieſcens*, vel *donans*, altera uxor Elkanæ. 1 Sam. 1. Hebr. *Hanna*. Nomen item Prophetiſſæ cujuſdam, de quâ ſic D. Lucas cap. 2. Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ. Αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τ παρθενίας αὐτῆς. Καὶ αὕτη χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν. De eâdem hoc eſt teſtimonium S. Cyrilli Hieroſolymit. Cat. 10. quòd fuerit mulier ἐγκρατὴς, εὐλαβεστάτη, καὶ ἀσκήτρια. Ubi primus character continentiam ejus & caſtitatem vidualem denotat, quam per tot annos integram, illibatamque ſervaverat (ſeptem nempe duntaxat annos cum conjuge poſt nuptias vixit, quo tempore maritus ejus ut par eſt credere, moriebatur.) Secundus pietatem ejus reſpicit. Tertius, non ſolitariam, aut monialem vitam (quemadmodum ibi Latinus interpres falſo reddidit) ſed ſeveram σκληραγωγίας obſervantiam, utpote quæ bis quâlibet ſeptimanâ jejunaverit, preceſque quotidianas tum publicè, tum privatim aſſiduè frequentaverit, prout olim Aſceticis in uſu fuit. Ita ſeſe à curis, & negotiis mundanis ſubduxit, ut melius Dei cultui vacaret, ideóque ſub horas precationis quotidie in templum aſcendebat; Non quòd nunquam vel comederit, vel dormiverit, vel quod inibi ſemper ullo modo permanere potuerit; verùm quòd illic ſtatis precationum temporibus Deum ſemper coluerit, poſteaque domum ſuam redierit. Ita Apoſtoli, Luc. 24. 53. διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ fuiſſe dicuntur. Et Act. 1. 13. διαμένοντες ἐκεῖ, non quod nunquam exinde abſceſſerint,ſed, ut illic ſequitur, ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ δεήσει.

Anna,Dea ab *annis*,quibus præſidebat, vocata,cui menſe Martio privatim & publicè ſacrificabatur, ut populo *Annare*, & *Perennare* liceret. Fuit autem Beli filia,& ſoror Didonis,cui in fugâ comes fuit. Quæ poſtquam mortuam ſororem vidit, & Carthaginem ab Hiarbâ Gætulorum rege occupatam, relictâ ſede patriâ, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit: à quo jure veteris hoſpitii benignè ſuſceptâ, duos circiter annos ibi manſit. Sed cùm Pygmalionem fratrem jam cum armis adventare didiciſſet, Battus veritus potentiam illius, Annam, ut inde abiret, hortatus eſt Mox igitur mare ingreſſa, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram pervenit, ubi jam Æneas, paratis rebus, ac ductâ uxore Laviniâ imperabat, à quo benignè invitata in regiam cum eo profecta eſt: cui mox Lavinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomniis à Didone monita, ut infauſtam domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exiluit, cumque citato curſu ad Numicium amnem perveniſſet, in eum ſe præcipitem dedit. Ortâ deinde luce, magno clamore eam quæritantibus apparent veſtigia pedum uſque ad Numicium amnem. Unde Ovid. Faſt. 3.

———Placidi ſum nympha Numici,
Amne perenne latens Anna Perenna vocor.

Sil. Ital. lib. 8.

Anna novis ſomno excutitur perterrita viſis
Itque timor totos gelido ſudore per artus.
Tunc ut erat tenui corpus velamine cincta
Proſiluit ſtratis, humilique egreſſa feneſtrâ
Per patulos currit plantis pernicibus agros
Donec arenoſo ſic fama, Numicius illam
Suſcepit gremio, vitreiſque abſcondidit antris.

Aliis autem *Anna* eſt Luna, tanquam ab *anno* dicta, ut quæ menſes, & annos ſuo motu impleat. Aliis eſt Themis, aliis Io, aliis una Atlantidum, quam Jovi ubera præbuiſſe volunt. Ovidius ubi ſupra.

Sunt quib⁹ hæc Luna eſt,quia menſib⁹ impleat annum,
Pars Themin, Inachiam pars putat eſſe bovem.
Invenies qui te nymphen Atlantida dicant,
Teque Jovi priſcos, Anna, dediſſe cibos.

Sed, & eodem teſte,

Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bovillis
Pauper ſed multæ ſedulitatis anus.

Annibal, Carthaginenſium Dux, Amilcaris filius quem adhuc impuberem jurejurando ante aras Pater aſtrinxiſſe fertur, ut quam primum per ætatem liceret, arma contra Romanos ſumeret. Sil. Ital. lib. 1.

Olli permulcens genitor caput, oſcula libat,
Attollitque animos hortando, ac talibus implet.
Gens rediviva Phrygum Cadmææ ſtirpis alumnos
Fœderibus non æqua premit: ſi fata negarint
Dedecus id patriæ noſtrâ depellere dextrâ;
Hæc tua ſit laus, nate, velis: age, concipe bella
Latura exitium Laurentibus: horreat ortus
Jam pubes Tyrrhena tuos, partuſque recuſent
Te ſurgente, puer, Latiæ producere matres.

Quibus Annibal ſic reſpondit;

Romanos terrâ, atque undis, ubi competet ætas,
Ferro, ignique ſequar, Rhœtæaque fata revolvam.
Non Superi mihi, non Martem cohibentia pacta,
Non celſæ obſtiterint Alpes, Tarpejaque ſaxa.
Hanc mentem juro noſtri per numina Matris,
Per manes, Regina, tuos.

Martialis.

Hoc puer ad Libycas juraverat Annibal aras.

Hannibal ipſe apud Corn. Nepotem: *ſimul ad aram adduxit*, apud quam ſacrificare inſtituerat, eamque cæteris remotis, jurare juſſit, nunquam me in amicitiâ cum Romanis fore! Apud Livium lib. 35. eſt: *nunquam amicum pop. Rom. fore*; apud Val. 9. 14. eſt: *acerrimum hoſtem pop. R. futurum*; apud Polybium: μήποτε Ῥωμαίοις εὐνοήσειν, denique apud Appianum in Annibalicis: Ῥωμαίοις ἐπιβουλεύων οὔποτε ἐλλείψειν & in Ibericis: ἄσπειστος ἐχθρὸς ἔσεσθαι Ῥωμαίοις. In Hiſpaniam itaque trajecit; Gallos ad Rhodanum ſuperavit; Alpes pervias fecit, & *Montem rupit aceto*, uti loquitur Juvenal. Sat. 10. In Italiam venit, Titum Sempronium Coſ. apud Trebiam ſuperavit; Flaminium Coſ. ad Traſimenum lacum fudit, 15000 Romanorum cæſis. A Q. Fabio Maximo paulatim imminutus, poſtea, reſumptis viribus, Paulum Æmylium, ac Terentium Varronem Coſſ. apud Cannas vicit, 40000 peditum, & 2700 equitum cæſis, tribuſque ac dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis. Silius lib. 12.

Teſtes hi ſtragis quos ſignum illuſtre ſuperbis
Mos lævâ geſtare viris, tum funditur ante
Ora admirantum præfulgens annulus auro
Datque fidem verbis haud parvo inſignis acervo.

Ubi per *ſuperbos viros* Equites intelligit Liv. lib. 23. *Adjecit deinde verbis, quo majoris cladis indicium eſſet, neminem niſi equitem, atque eorum ipſorum primores gerere id inſigne*. Plinius autem lib. 33. promiſcuum putavit annulorum uſum tunc fuiſſe cap. 1. *Neque enim aliter poſſent trimodia illa annulorum Carthaginem ab Annibale mitti.* Cui refragatur D. Auguſt. de C. D. l. 3. c. 19. *Eâ certe pugnâ ceciderunt equites Romani quinquies mille ſexcenti triginta; ut ex Dionyſio confici poteſt.* Forte vero equitum nonnulli plures geſtabant annulos. Vide Dauſqu. ad Sil. p. 477. Duos modios Florus retulit lib. 2. cap. 6. *Modii duo annulorum Carthaginem miſſi, dignitaſque equeſtris taxata menſura.* Livius autem lib. 23. pluribus diſcuſſis opinionibus, unum. Annibal ipſe apud Lucianum, de modiis, hiſce indefinitè, tanquam plurimi eſſent: καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι. Caſtris deinde prope Romam poſitis,

Nil actum eſt, inquit, niſi Pœno milite portas
Frangimus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.

Tempeſtate autem coactus in Campaniam venit, ubi à Marcello apud Nolam victus eſt. Poſtea à Sempronio Graccho magnâ ſuorum clade repulſus navali pugnâ ad Eumenem victus venit. Deinde Carthaginem rediit, ut eam à P. Scipionis

Africani obſidione liberaret, cum quo apud Zamam op. congreſſus 20000 Pœnorum amiſit, fere totidem captis. Ipſe ad Antiochum fugit, à quo auxilium & vires ſumpſit, cum quo etiam poſtremò ſuperatus eſt. Cæterum à Romanis poſtulatus apud Antiochum & Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto, quod annulo incluſum geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Quidam ferunt lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus ob rem male geſtam; Livius vero ſcribit eum cruci affixum fuiſſe. Nicephorus Gregoras in Syneſium *De Inſomniis.* Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Σκιπίωνος, ἔφυγεν ἐν Βιθυνίᾳ πρὸς τὸν Προυσίαν. Μετ' οὐ πολὺ δ' ἐκ τῆς Ῥώμης αὐτόθι ἐπιδημήσας Τίτος ὁ στρατηγὸς διὰ χρείας ἑτέρας, καὶ θεασάμενος τὸν Ἀννίβαν, καὶ τὴν δεινότητα, καὶ ἐμπειρίαν τοῦ ἀνδρὸς ὑποπτεύσας, μήποτ' αὖθις ἀνακάμψῃ πρὸς Καρχηδόνα καὶ Λιβύην, ἐμηχανήσατο λάθρα αὐτὸν πικρῶς ἀποκτεῖναι, Ὁ δὲ δι' ἐνυπνίων τινῶν γνοὺς ὁ Ἀννίβας, φαρμακοποσίᾳ ἑαυτὸν ἐξ ἀνθρώπων πεποίηκε. (Anglice *made himſelf away*) Τηνικαῦτα δὴ τοῦτο εἰπών. Ἀναπαύσωμεν ἤδη ποτὲ τὴν πολλὴν φροντίδα Ῥωμαίων, οἳ δεινὸν ἡγήσαντο καὶ μακρὸν μισουμένου γέροντος ἀναμεῖναι θάνατον, ἀλλ' ὥσπερ ὄρνιν ἀπτῆνα καὶ κόλουρον ὑπὸ γήρως γενόμενον ἀποκτεῖναι ζητοῦσι πικρῶς. Juvenalis Sat. 10. de Annibale.

> *Exitus ergo quis eſt, ô gloria? Vincitur idem*
> *Nempe & in exilium præceps fugit; atq; ibi magnus*
> *Miranduſque cliens, ſedet ad prætoria Regis,*
> *Donec Bithyno libeat vigilare tyranno.*
> *Finem animæ, quæ res humanas miſcuit olim,*
> *Non gladii, non ſaxa dabunt, non tela: ſed ille*
> *Cannarum vindex, ac tanti ſanguinis ultor*
> *Annulus.* ——— ———

Excerpta ex Polybio lib. 9. ubi de Annibale: *κρατεῖ γε μὴν ἡ φήμη, παρὰ μὲν Καρχηδονίοις ὡς φιλαργύρου, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ὡς ὠμοῦ γενομένου αὐτοῦ.* Sane de crudelitate ejus paſſim loquuntur Scriptores Romani. Teſtis Cic. de Amic. *Cum duobus ducibus de imperio in Italia decertatum Pyrrho & Annibale: ab altero propter probitatem ejus non nimis alienos animos habemus; alterum propter crudelitatem ſemper hæc civitas oderit.* Sen. de Irâ lib. 2. Hannibalem aiunt dixiſſe, cum foſſam ſanguine humano plenam vidiſſet o formoſum ſpectaculum! Quanto pulcrius illi viſum eſſet, ſi flumen aliquod lacumque complesſet! De ingenio ejus Livius lib. 21. cap. 4. de excellentiâ ejus & auctoritate lege eundem lib. 28. cap. 12. Militarem peritiam & artem ita miratus eſt Scipio, ut omnium Ducum ſeu Imperatorum hunc primum, ſecundum Pyrrhum, tertium ſemet ipſum pronunciaret. Plut. in Pyrrho. Lucianus quoque in Mortuorum Dialogis Alexandrum, Annibalem, & Scipionem de primo loco inter Duces contendentes introducit. Verum ibi primum locum Minos Alexandro, alterum Scipioni, tertium demum Annibali tribuit. Cor. Nepos de eo ita ſcribit in ejus vitâ. *Si verum eſt, quod nemo dubitat, ut populus Romanus omnes gentes virtute ſuperavit, non eſt inficiandum, Hannibalem tanto præſtitiſſe cæteros Imperatores, quanto populus Romanus antecedat fortitudine cunctas nationes. Nam quotieſcunque cum eo congreſſus in Italiâ eſt, ſemper diſceſſit ſuperior: Quod niſi domi civium ſuorum invidiâ debilitatus eſſet, Romanos videtur ſuperare potuiſſe. Sed multorum obtrectatio devicit unius virtutem.* Silius Italicus lib. 1.

> ——— *Primus ſumpſiſſe laborem*
> *Primus iter carpſiſſe pedes, partemque ſubire*
> *Si valli feſtinet opus, nec cætera ſegnis*
> *Quæcunque ad laudem ſtimulant, ſomnumque negabat*
> *Naturæ, noctemque vigil ducebat in armis:*
> *Interdum projectus humi:* & poſtea
> ——— *Tum vertice nudo*
> *Excipere inſanos imbres, cœlique ruinas,*
> *Spectarunt Pœni, tremuitque exercitus Aſtur,*
> *Torquentem cùm tela Jovem, permixtaque nimbis*
> *Fulmina, & excuſſos ventorum ex flatibus ignes*
> *Turbato tranſiret equo:* & poſtea
> *Fœmineum putat inventâ jacuiſſe ſub umbrâ:*
> *Exercetque ſitim, & ſpectato fonte recedit.*
> *Idem correptis ſternacem ad prælia frænis*
> *Frangere equum, & famam lethalis amare lacerti:*
> *Ignotique amnis tranare ſonantia ſaxa*
> *Gaudet & adverſâ populos arceſſere ripâ.*
> *Idem expugnati primus ſtetit aggere muri:*
> *Et quoties campo rapidus fera prælia miſcet,*
> *Quà ſparſit ferrum, latus rubet æquore limes.*

Et ſane Horatius Annibalem non niſi ab adverſariis fortibus & bellicoſis vinci poſſe innuit in Odis. Ait enim

> *Non his juventus orta parentibus*
> *Infecit æquor ſanguine Punico,*
> *Pyrrhumque & ingentem cecidit*
> *Antiochum, Annibalemque dirum;*
> *Sed ruſticorum maſcula militum*
> *Proles.* ——— ———

Ab eodem Horatio *perfidus*, & *parentibus abominatus* dicitur. Oculi alterius uſum diu ante obitum amiſit, nempe dum per *Apenninum tranſiit, petens Hetruriam.* Verba ſunt excellentiſſimi Corn. Nepotis in ejus Vitâ qui ſubdit: *Hoc itinere adeo gravi morbo afficitur oculorum, ut poſtea nunquam dextro æquè benè uſus ſit.* Livius lib. 22. *Ipſe Hannibal æger oculis ex vernâ primum intemperie variante labores, frigoráque Elephanto, qui unus ſuperfuerat, quòd altius ex aquâ extaret, vectus: vigiliis tamen & nocturno humore, paluſtrique cœlo gravante caput; & quia medendi nec locus, nec tempus erat, altero oculo capitur.* Polybius lib. 3. Ἀννίβας δὲ μόλις ἐπὶ τοῦ φορείου περιλειφθέντος θηρίου διεσώθη μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας, περιαλγὴς ὢν διὰ τὴν βαρύτητα τῆς ἐπενεχθείσης ὀφθαλμίας αὐτῷ, δι' ἣν καὶ τέλος ἐστερήθη τῆς μιᾶς ὄψεως, οὐκ ἐπιδεχομένου τοῦ καιροῦ καταμονὴν, ἢ θεραπείαν διὰ τὸ τῆς περιστάσεως ἀδύνατον. Juvenalis lib. 10.

> *O qualis facies, & quali digna tabellâ*
> *Cum Gætula ducem portaret bellua luſcum.*

De quo ſomnium ejus refert Val. Max. lib. 1. cap. 7. Egregia laus eſt hujus Annibalis apud Corn. Nepotem in ejus Vitâ: *non eſt inficiandum, Hannibalem tanto præſtitiſſe cæteros Imperatores prudentia, quanto pop. Rom. antecedebat fortitudine cunctas nationes.* Quod quoque fuit judicium Peſcennii Nigri. Nam quos alii Scipiones extulerunt exiſtimavit illos *felices fuiſſe magis quam fortes.* Ælius Spartianus in Nigri Vitâ cap. 2. Nec alias fabulas unquam habuit, niſi de Annibale, cæteriſque talibus. Denique cum Imperatori facto quidam Panegyricum recitare vellet, dixit ei, Scribe laudes Marii vel Annibalis, vel alicujus Ducis optimi vitâ functi ut eum nos imitemur. Vide ſis glorioſam illam contentionem de præſtantiâ Scipionis Hannibalis & Alexandri apud Lucianum ἐν νεκρικοῖς. Pueri olim in Scholis ab hoc Duce declamandi & perorandi materiam ſumebant. Juvenal Sat. 10.

> ——— *I demens & ſævas curre per Alpes*
> *Ut pueris placeas & Declamatio fias.*

Et. Sat. 7.

> ——— *Cujus mihi ſexta*
> *Quâque die miſerum dirus caput Annibal implet,*
> *Quicquid id eſt de quo deliberat, an petat urbem*
> *A Cannis, &c.*

Fatum ejus poſt pugnam Cannenſem Scipioni prædicit vates apud Sil. lib. 13.

> ——— *Non vita ſequetur*
> *Inviolata virum, patriâ non oſſa quieſcent,*
> *Namque ubi fractus opum, magnæ certamine pugnæ*
> *Pertulerit vinci, turpemque orare ſalutem*
> *Rurſus bella volet Macedum inſtaurare ſub armis*
> *Damnatuſque doli, deſertis conjuge fidâ*
> *Et dulci nato, linquet Carthaginis arces,*
> *Atque unâ profugus luſtrabit cærula puppe;*
> *Hinc Cilicis Tauri ſaxoſa cacumina viſet.*
> ——— *Poſt Itala bella*
> *Aſſyrio famulus regi, falſuſque cupiti*
> *Auſoniæ motus, dubio petet æquora velo,*
> *Donec Pruſiacas delatus ſegniter oras*
> *Altera ſervitia imbelli patiatur in ævo,*
> *Et latebram munus regni, præſtantibus inde*
> *Æneadis, reddique ſibi poſcentibus hoſtem*
> *Pocula furtivo rapiet præparata veneno,*
> *Ac tandem terras longâ formidine ſolvet.*

Annibalem animam exegiſſe voluit Livius lib. 39. Corn. Nepos, alii Appianus in Syriacis videtur dicere Pruſiæ operâ datum illi venenum: Φλαμίνιος δ' ἀνομοίως· Ἡττηθέντος γὰρ ὕστερον Ἀντιόχου, φεύγοντα τὸν Ἀννίβαν καὶ ἀλώμενον περὶ Βιθυνίαν, πρεσβεύων ἐφ' ἕτερα πρὸς Προυσίαν, οὔτε τι πρὸς τοῦ Ἀννίβου περιπαθῶν, οὔτε Ῥωμαίων ἐντειλαμένων, οὔτε φοβερὸν ἔτ' αὐτοῖς γενέσθαι δυνάμενον, Καρχηδόνος κατεστραμμένης, ἔκτεινε διὰ τοῦ Προυσίου φαρμάκῳ. Niſi hæc mitius interpretavi Val Maximi verbis lib. 9. c. 2. *Juſto ergo illum odio, veruntamen tardo ſupplicio Senatus Pruſiæ regi factum ſupplicem ad voluntariam mortem compulit.* Sidonius Carm. 2.

> *Annibal ecce ferox ad mortem forte petitus*
> *Etſi non habuit, vitæ jus fine ſupremæ,*
> *Certe habuit mortis,* &c.
> *Hauſit Bebrycio conſtantior hoſpite virus.*

Varro περὶ ἀγωγῆς *Et quærit ibidem ab Annibale, cur biberit medicamentum? Quia Romanis, inquit, me Pruſiades tradere volebat.* Nominis etymon quod attinet, orientalibus *dominum gratioſum* denotat. חנן id eſt *Hanno*, gratioſus; Unde *Anna* & *Joannes* nomen accepit. בעל autem ſive *Baal*, *dominum* ſignificat. Hunc vero non ſolum ſcribenda feciſſe, ſed facta quoque ſcripſiſſe docet Corn. Nepos in ejus Vitâ: Atque hic tantus vir, tantiſque bellis diſtrictus nonnihil temporis

poris tribuit literis: nam aliquot ejus libri ſunt Græco ſermone confecti: in his de Cn. Manlii Vulſonis in Aſiâ rebus geſtis.

Annibal, prioris Annibalis filius, ab Himiſcone duce in Lilybæum, quod à Romanis expugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal, Rhodius, dux item Carthaginenſis. Hujus meminerunt Xenophon, lib. 1. Hiſt. Græc. Diodorus, lib. 13. Trogus lib. 19. cap. 2. Mortuus eſt bello Siculo anno 1. Olymp. 93. Inter hujus obitum, & alterius Annibalis nativitatem; interſunt anni plus minus 160. Non poteſt itaque patruus fuiſſe magni illius Annibalis.

Anniceris, Cyrenæus, nobilis equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus conjunxit, ſæpeque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando repetiit, οὕτω ἀκριβῶς φυλάττων τοῦ δρόμου τὸν στοῖχον, ὡς μὴ παραβαίνειν τὰς ἁρματοτροχίας, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτὸν ἰέναι. Verba ſunt Æliani Var. Hiſt. 2. 27. Lucianus in Demoſthenis Encomio. Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά τε καὶ τοὺς ἑταίρους. Τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνῦντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχίας ἅπαντας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι.

Jo. Annius Viterbienſis Ord. Prædic. Sacri Palatii Magiſter, natus eſt 1437. de quo Voſſ. H. Lat. 3. 8.

Annon, ſive *Hanno*, dux exercitus Carthaginenſis, coactus eſt vertere ſolum exilii causâ, quòd in expeditionibus leonem haberet ſarcinas vehentem, tanquam argumento id eſſet, eum ad Tyrannidem aſpirare. Plut. & Plin. 8. 16.

Annon, Carthaginenſis præ nimio faſtu humanis terminis non contentus cupiebat majora. Nam cùm aves multas ex iis, quæ modulationibus in cantu utuntur, emiſiſſet, nutrivit eas in obſcuro loco, docuitque id unum dicere, *Annon Deus eſt*. Cùm autem aves unam hanc vocem auditam percepiſſent, aliam aliò dimiſit, ratus carmen illud quod aves edocuerat, aliis in locis etiam divulgatum iri: quæ tamen opinio eam fefellit; nam aves ſemel ſolutæ, & ad propria, conſuetaque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant, contempto Annone, & iis diſciplinis, quas captivæ didicerant. Ælian. Var. Hiſt. lib. ult. Simile extat exemplum de Pſaphone apud Eraſmum in Adag.

Annon, vel *Hanno* Carthaginenſis, Periplum ſcripſit, quo proſecutus eſt Africæ ambitum, & terras in Atlantico Oceano à ſe inventas. Librum iſtum Punicè ſcripſit, ſed Græcè eſt tranſlatus, hodieque extat. Quid de illo ſentiant Voſſius Pater & Filius, vide hunc de Hiſt. Gr. lib. 4. circa initium, illum vero ad Melam, p. 302.

Anſer, poeta Romanus, quem Ovidius *procacem* vocat, lib. 2. Triſtium.

Cinna quoque huic comes eſt, Cinnâq; procacior Anſer.

Propertius, lib. 2. Eleg. ult. ubi de Virgilio.

Nec minor his, animis, aut ſi minor, ore canorus
Anſeris indocto carmine ceſſit olor.

Scaliger legit, *nec ſe minor*, & ſic exponit. Nec Virgilius propterea aliquid indignum majeſtate illa ſui carminis, aut ſeipſo fecit, cùm laceſſitus ab æmulo Anſere non reſpondit. Reprehenderat enim ille hæc Virgiliana.

———*Sub tegmine fagi*
Tityre ſi toga calda tibi eſt, quo tegmine fagi?

Item—*Cujum pecus.*

Dic mihi Damæta, cujus pecus, anne Latinum?
Non, verum Ægonis, noſtri ſic rure loquuntur. Item
Grandia ſæpe quibus mandavimus hordea ſulcis.
Hordea qui dixit, ſupereſt ut tritica dicat. Item
Nudus ara, ſere nudus, hyems ignava colono.
Nudus ara, ſere nudus, habebis frigora, febrem.

Ludit itaque Propertius in nomine *Anſeris*, ut Virgilius ipſe Eclog. 9.

Nam neque adhuc Varo videor, nec dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Cicero Phil. 13. *Anſeres Falerno depellantur*, i. e. inquit Servius Anſer Poeta cui agrum Falernum donaverat Marcus Antonius.

Antæa, Dea quædam. Eandem cum Rheâ fuiſſe tradit Apollonii Interpres ad illud.

Ἠδ' ἔπει ὠναγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
Ἀνταίη δαίμων ——— ———

Ubi Schol. Ἡ Ῥέα οὕτω λέγεται, διότι ἐναντία τοῖς Τελχῖσιν ἐγένετο. Ἀνταίαν autem eandem eſſe cum τῇ τύχῃ tum alii, tum Horatius oſtendit in his,

O Diva gratum quæ regis Antium
Præſens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel ſuperbos
Vertere funeribus triumphos.

Ita dicebant Deam illam, quæ Antii colebatur, παρὰ τὸ ἀντιπέμπειν τὰ ἀντία, pro quo malè apud Heſychium τὰ αὐτά.

Antæas, Scytharum rex, Iſmeniam tibicinem bello captum juſſit ad cœnam canere. Omnibus autem admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, jurejurando affirmavit, *Suavius ſe interdum equum hinnientem audiſſe*: Uſque adeo aures habebat à Muſicâ abhorrentes. Plut. in lib. *de Alexandri fortunâ.*

Antæus, Gigas, Neptuni & Terræ filius, magno ac procero corpore; qui, quoties membra labore eſſent defeſſa, tactu terræ recreabatur. Lucan. lib. 4.

Hoc quoque tum vaſtas cumulavit munere vires
Terra ſui fœtus, quòd, cum tetigere parentem,
Jam defecta vigent renovato robore membra.

Statius Thebaidos lib. 6.

———*Herculeis preſſum ſic fama lacertis*
Terrigenam ſudaſſe Libyn, cum fraude reperta
Raptus in excelſum, nec jam ſpes ulla cadendi
Nec licet extremâ matrem contingere plantâ.

Juvenal. Sat. 3.—*Cervicibus æquat*
Herculis, Antæum procul à tellure tenentis.

Seneca Tragœdus in Herc. Oetæo.

———*Nullus Antæus Libys*
Animam reſumit.

Tingi, vel Tingin oppidum in Africâ condidiſſe fertur. Solinus. *Tingi excipit, Mauritaniæ nunc colonia, cujus primus author Antæus eſt.* Plinius alicubi. *Tingi quondam ab Antæo conditum.* Et paulo poſt, ubi de vicinis oppidis Zili & Lixo. *Ibi regia Antæi, certamenque cum Hercule, & Heſperidum horti.* Inde Plutarchus in Sertorio, ubi de Tingi ab illo captâ Ἐνταῦθα τὸν Ἀνταῖον οἱ Λίβυες ἱστοροῦσι κεῖσθαι. Καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ Σερτώριος διέσκαψεν, τοῖς βαρβάροις ἀπιστῶν διὰ τὸ μέγεθος· ἐντυχὼν δὲ τῷ σώματι, μῆκος (ὥς φασι) πηχῶν ἑξήκοντα κατεπλάγη. Hoſpitum capita poſtibus affigere ſolitum fuiſſe, innuit Lucanus lib. 2.

———*Cognoſcitur illic*
Quicquid ubique latet ſcelerum. Non Thracia tantum
Vidit Biſtonii ſtabulis pendere tyranni,
Poſtibus Antæi Libye: Nec Græcia mœrens
Tot laceros artus Piſæâ flevit in aulâ.

Mythologiam Antæi vide apud Nat. Com. lib. 7. cap. 1.

Antagoras, Cous, vir, cujus meminit Pauſanias. Item Rhodius, poeta non ignobilis, qui Thebaida ſcripſit, cujus feſtiviſſimum fertur reſponſum. Hîc enim gulæ nonnihil impertiendum ratus, congrum intentius coquebat; Admonitus ſuper eâ re Antigonus, illique aſſiſtens retro, leniter retractum interrogavit, Putaſne, inquit, ô Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis diſtentum, quo pacto congri melius ſaperent, penſitaſſe? Cui ille, An opinaris, inquit, ô rex, Agamemnonem ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε, cui tantarum rerum onus incumberet, perſcrutaturum, Ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. Rhod. ex Plutarcho.

Antenor, Cretica conſcripſit. Ælian. de Anim. 17. 35. *Delta* cognominabatur, teſte Photio, Tmem 190. Rationem addit, διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι, καὶ φιλόπολις. Τοὺς γὰρ Κρῆτας τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν φασί.

Antenor, unus ex Trojanorum Principibus, patriam ſuam prodidiſſe putatur, quia & legatos, qui propter Helenam venerant, hoſpitio ſuſcepit, & Ulyſſem habitu falſo cognitum non indicavit. Hinc Venetiam venit, urbemque in eâ condidit *Antenoream* primo dictam, poſtea *Patavium*, demum *Paduam*. Virgil. Æn. 1.

Antenor potuit, mediis elapſus Achivis,
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi;
Hic tamen ille urbem Patavi, ſedeſque locavit
Teucrorum, atque urbi nomen dedit.

Enarrator Lycophronis ei dat accenſam lucernam ad vocandos Danaos, & recluſionem equi lignei. Ἀντήνωρ δὲ φανὸν ἀνάπτων τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὰ ὑποχάσεια τοῦ ἵππου ἀνοίγει. Sunt autem qui illum liberent hoc crimine. Inclinat in hanc partem Virgilius, qui elapſum ait, quo fuga innuitur, non pactum. Livius tantum ait, fuiſſe illum unà cum Æneâ auctorem pacis, & reddendæ Helenæ. Ita Ovidius Faſtorum lib. 4.

Adjice Trojanum ſuaſorem Antenora pacis.

Ita Horatius Ep. 1. 2.

Antenor cenſet belli præcidere cauſam.

Audi ipſum Iliad. η.

Δεῦτ' ἄγετ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν.

Hinc Adject. *Antenoreus.* Lucanus lib. 7.

Euganeo (ſi vera fides memorantibus) augur
Colle ſedens; Aponus terris ubi fumifer exit
Atque Antenorii diſpergitur unda Timavi.

Antenor, Scytharum, ad oſtia Danubii, rex, à Gothis in bello cum multis cæſus eſt; huic ſucceſſit Marcomirus filius. Item *Antenor*, Marcomiri filius, Francorum rex; hic habuit ex Britanniâ uxorem Cambrem, quæ prudentiâ, & formâ omnibus ſui temporis mulieribus præſtantior fuit. Item nomen ſtatuarii. Pauſan.

Anteros, Martis & Veneris F. cujus mem. Cic. l. 3. de N. D. & Pauſan. lib. 1. apud quem δαίμων dicitur, ultor ſcilicet eorum, qui vel amantes vel amores ſpernunt. *Anteros* etiam dictus eſt Apollonius Alexandrinus Grammaticus, Apionis diſcipulus, qui Romæ ſub Claudio docuit. Suidas in Ἀντέρως, de quâ voce vide Rhodium ad Scribonium Largum, fol. 237.

Anthermus, Chius, Micciadis filius Malæ nepos, ſculptor inſignis, cujus filii Bupalus & Anthermus clariſſimi in eâ ſcientia fuere, Hipponactis poetæ ætate, cujus imaginem, quòd illi notabilis fœditas vultûs fuit, laſcivia jocorum propoſuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compuliſſe, quod falſum eſt. Complura enim in finitimis inſulis ſimulachra poſtea fecere, ſicut in Delo, quibus ſubjecerunt carmen, *Non vitibus tantùm conſeri Chium, ſed & operibus Anthermi filiorum.* Verba ſunt Plinii lib. 36. cap. 5.

Anthes, Anthedonius, hymnorum repertor. Plut. lib. de Muſicâ. Item Neptuni filius. Vide Sthephanum in *Anthana* & *Anthedon*.

Antheſphoria, feſtivitas fuiſſe traditur, quæ in honorem Proſerpinæ fiebat, ſic dicta à legendis floribus. Nam ea, cùm à Dite rapta eſt, floribus legendis erat intenta; ut ex Ovidio liquet Met. lib. 5.

——— Quo dum Proſerpina luco
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Dumque puellari ſtudio, calathoſque ſinumque
Implet, & æquales certat ſuperare legendo,
Pede ſimul viſa eſt, dilectaque, raptaque Diti.

Claud. lib. 2. de Raptu Proſerp.

——— Sic fata doloris
Carpit ſigna ſui. Varios tum cætera ſaltus
Invaſere cohors, credas examina fundi
Hyblæum raptura thymum, cum cerea reges
Caſtra movent, fagique cavâ demiſſus ab alvo
Mellifer electis exercitus obſtrepit herbis.
Pratorum ſpoliatur honos: hæc lilia fuſcis
Intexit violis: hanc mollis amaracus ornat:
Hæc graditur ſtellata roſis; hæc alba liguſtris.
Æſtuat ante alias avido fervore legendi
Frugiferæ ſpes una Deæ: nunc vimine texto
Ridentes calathos ſpoliis agreſtibus implet.
Nunc ſociat flores, ſeſeque ignara coronat
Augurium fatale tori.———

Porro Ἀνθεσφόρια Latinè *Floriſertum* dixeris; de quo Feſtus *Floriſertum dictum, quod eo die ſpicæ feruntur ad ſacrarium.* De cætero, num quidquam hæc inter ſe habeant commune, compertum non habeo. Verum Anteſphoria Siculi Proſerpinæ dicaſſe certum eſt. Pollux lib. 1. cap. 1. Κόρης ἑορτὴ παρὰ Σικελιώταις, Ἀνθεσφόρια. Quorum eam eſſe cauſam puto, quòd (ut verbis Arnobii utar, lib. 5.) *quodam tempore cum in Siciliæ pratulis purpureos legeret nondum mulier flores, & adhuc virgo Proſerpina, cumque illam per floream meſſem, hinc atque illinc, paſſim lectionis cupiditas avocaret, per profundæ altitudinis ſpeluncam Rex proſiliens Manium, raptam virginem ſecum vexerit.*

Anthiſteria, ſacra, quæ apud Athenienſes in menſe, qui Ἀνθεστηριὼν appellabatur, quòd plurimos flores gigneret, agebantur. In quibus (ut à Romanis in Saturnalibus) ſervi Græciæ hilaribus conviviis à Dominis ſuis accipiebantur. Lege *Antheſteria*. Erant autem dies Baccho feſti. Heſychius, Ἀνθεστήρια τὰ Διονύσια. Tamen peculiarem non fuiſſe ſolennitatem innuit doctiſſimus interpres Ariſtophanis in Acharnan. referens ex Apollodoro, Athenienſes Bacchi dies feſtos in univerſum Ἀνθεστήρια dicere, ſigillatim vero ſuum cuique nomen adſignari. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ πιθοιγίαν, χόας, χύτρους. *Pithœgian, Choas*, & *Chytran.* Sanè Athenienſes ab illis menſem nominarunt Ἀνθεστηριῶνα, quem Harpocration, & Suidas octavum fuiſſe tradunt, & Baccho ſacrum, κεκλῆσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε. Etymologicum Magnum, ἐπειδὴ ἡ γῆ τότε ἄρχεται τοῦ ἀνθεῖν. His accedit Macrobius, lib. 1. cap. 14. *Aprilis Antheſterion vocatur, quòd eo tempore cuncta floreſcant.* Theodorus autem Gaza, quem ſequuntur Junius & Gyraldus, ſextum eſſe putat, & reſpondere Novembri. Sed difficile eſt Græcorum menſes ad Romanorum rationes vocare. Cæterum Antheſteria Athenienſes magnâ conviviorum hilaritate celebrabant, uti tritum illud vulgò apud Græcos oſtendit.

Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.
Exite Cares, non ampliùs Antheſteria.

Quod Zenobius explicat centuriâ 4. Proverbio 33. Et Suidas cent. 7. prov. 90. prout literarum immortale decus, Andreas Schottus, editione nuperâ diſtinxit. Caſtellanus.

Anthius, Bacchi nomen, quod *floridum* ſign. Athenis autem colebatur. Patrenſes quoque *Anthii* Dionyſii ſimulacrum habuere, teſte Pauſaniâ. Catullus in Argon.

At parte ex aliâ florens volitabat Iacchus.

Anticanis, vel *Antecanis*, ſidus quod ante majorem Canem oritur. Hic in lacteo Circulo defixis pedibus Æquinoctialem Circulum tangit, ſpectat occaſum, inter Geminos & Cancrum conſtitutus. Occidit in ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Cicero in Aratæis.

Anticanis, Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticatones, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Scripſit Cicero librum pro Catone, quem *Cato* inſcripſit. Cui reſpondit Cæſar libro, quem *Anticato* appellavit. Plut. de Cæſare. Ἔγραψε πολλάς τινας κατὰ τοῦ Κάτωνος αἰτίας συναγαγών. Τὸ δὲ βιβλίον Ἀντικάτων ἐπιγέγραπται. Quod vero Author noſter ſecundo librorum meminit, duos teſtes habet, Mart. Capellam lib. 5. *Ut Catonem Tullius laudans, ac duobus voluminibus Cæſar accuſans*; Et Juvenalem Sat. 5.

Majorem, quam ſint duo Cæſaris Anticatones.

Antichthones, de quibus Mela, lib. 1. cap. 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus.* Ad quæ verba ſic Iſ. Voſſius. Qui hic annotarunt Pomponium perperam antichthones vocare, qui antœci, vel antœci erant dicendi, illi ipſi errant. Duplicem terram ſtatuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc noſtram, & oppoſitam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, ſunt ἀντίχθονες. Diſtinguendum hic tamen non omnes qui γῆν ἀντίχθονα habitant, eſſe nobis antichthones; ſed illos tantùm, qui in oppoſito degunt hemiſphærio, quique pedes noſtris adverſos habent. Verum hemiſphærium non hic accipit Mela pro illâ orbis parte, quam Horizon à nobis diſterminat, ſed pro hemiſphærio Auſtrali. Id ipſum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per γῆν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemiſphærium Auſtrale, vel Oceano, vel Zonæ fervidæ interventu à noſtro ſeparatum hemiſphærio, ut ipſi exiſtimabant. Verum ita ſi accipiamus, jam neceſſario aliqua pars terræ antichthonum in noſtro eſt hemiſphærio, ac proinde non poſſunt vel antichthones, vel antipodes dici, verum antœci: attamen quia major pars hujus terræ ſub Horizonte noſtro merſa eſt, alicubi etiam κατὰ διάμετρον nobis oppoſita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noſter juxta veterum hypotheſin. Notandum hic tamen antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgo pro antipodibus, ſed pro omnibus illis, qui oppoſitam terram Auſtralem inhabitare credebantur, etiamſi in ſuperiori noſtro degerent hemiſphærio. Ita ſemper ab antœcis, & antipodibus diſtinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemiſphærium Antichthonum hic eſſe aiunt illam orbis partem, quæ eſt infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris, vulgatam illam lectionem ſervant. *Eademque in duo latera, quæ hemiſphæria nominantur, ab Oriente diviſa ad Occaſum*; duoque iſta hemiſphæria Melæ non ſeparari aiunt alveo Oceani in zonâ torridâ, ſed Horizonte, & Oceano ipſo, qui illi reſpondet. Alveum enim zonæ torridæ, non hemiſphæria, ſed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque diſtinguere. Fieri autem non poſſe, ut Oceanus decuſſatim quatuor maculas ſeparet, quas ſigillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falſa eſt tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, ſed duplicem tantum ſtatuit terram, hanc noſtram, & oppoſitam, ut diximus Auſtralem. Jam vero ſcire velim, quid ſit terra diviſa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occaſum, quam à meridie in boream? Verum quid verbis opus eſt? Ipſe Pomponius, cum inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam eſſe; oſtendit, illam totam ad auſtrum fuiſſe ſitam. Item infra cap. 9. cum antichthones nobis à meridie oppoſitos facit, & illo, & aliis locis, mentem ſuam ſatis prodit.

Anticlea, Dioclis filia, mater Ulyſſis, quæ cum duceretur ad Laertæ nuptias, à Siſypho latrone, Æoli filio, corrupta eſt. Alii dicunt, cùm Laertæ jam nupſiſſet, & Oraculum conſultura pergeret, captam à Siſypho latrone, & ut multi putant ex eo Ulyſſem concepiſſe. Quod Ajax ei objicit apud Ovid. Met. 13.

———Quid ſanguine cretus
Siſyphio, furtiſque & fraude ſimillimus illi
Inſeris Æacidis alienæ nomina gentis?

Anticlides, hiſtoricus, ſemel, iterumque in ſecundo Δηλιακῶν citatur à Scholiaſte Apollonii in lib. 2. Ejuſdem liber περὶ νόστων memoratur Athenæo lib. 11. & alibi. Ejus memoriam

moriam quoque celebrant Strabo lib. 5. Plut. in Alex. & Plin. 7. 61. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. p. 322.

Antidamus, Heracleopolites edidit, præter moralia, hiſtoriam Alex. M. Voſſ. Hiſt. Gr. p. 323.

Antigenes, hiſtoricus, à Plutarcho in Alex. commemoratur inter eos, qui Amazonem ad Alexandrum veniſſe narrant, cum Orexartem fluvium trajeciſſet. Geſnerus cenſet cognomentum Iſtri habuiſſe, nempe quia continuò Iſtri nomen apud Plutarchum ibidem ſubjiciatur: Sed omnino Iſter ab Antigene diverſus eſt, uti poſteà videbimus.

Antigenides, paſtoris incertum, an choraulæ nomen apud Virgilium Eclogâ 5.

At tu ſume pedum, quod me cum ſæpe rogaret,
Non tulit Antigenes, & erat tum dignus amari.

Antigenides, Muſicus Thebanus, Philoxeni diſcipulus, primus calceamentis Mileſiis laſcivioribus uſus eſt. Plin. 36. 13. Hic etiam, (authore Cicerone in Bruto) diſcipulo ſuo Iſmeniæ, cum ſcite canens populo minus probaretur. *Mihi*, inquit, *cane & Muſis*: admonens prorſus eſſe contemnendum imperitæ multitudinis judicium. Vide Suidam, Gellium 15. 17. Val. Max. 3. 7. Idem, cum eſſet tibicinio apprime nobilis, nihil æquè ſe laborare, & animo angi ac mente dicebat, quàm quòd monumentarii choraulæ tibicines dicerentur; ut Apuleius in Floridis refert. Quod tamen de Iſmeno Dio Chryſoſtomus prodidit, ut Jac. Nicol. Loenſis lib. 6. Epiphyllid. cap. 8. obſervat, itemque Geverhartus Elmenhorſtius ad prædictum Apuleii locum. *Antigenidæ* etiam apud Athenæum mentio fit.

Antigone, filia Oedipi, regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit; Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem poſtea, cum ad officium funebre fratrum ſuorum Eteoclis, & Polynicis veniſſet, ibique adjuvante Argivâ Polynicis conjuge, fratrum cadavera concremaſſet, ambæ Creontis juſſu, captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus ulciſcens, Creontem interfecit. Hæmon autem Creontis filius amator ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius lib. 2.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Hæmon
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus?

Ovid. Triſtium lib. 4.

———*Fratrem Thebano peremptum*
Suppoſuit tumulo, rege vetante, ſoror.

Apollodorus lib. 3. vivam ſepultam ait. Ἀντιγόνη δὲ μία τῶν Οἰδίποδος θυγατέρων κρύφα τὸ Πολυνείκους σῶμα κλέψασα ἔθαψε, καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ ζῶσαν ἐνεκρύψατο. Hyginus fab. 72. ſcribit Hæmonem & ſe, & Antigonen occidiſſe, cum exorare patrem pro ſalute ejus non potuiſſet. Idem fab. 243. Antigonen ipſam ſibi manus ait attuliſſe. Tragœdiam *Antigonem* ſcripſit Sophocles grandi cothurno ſæpiſſimè editam, & doctis omnibus probatam. Stat. Theb. 7.

———*Formidandos monſtrant ſub caſſide patres,*
Turre procul ſolâ nondum conceſſa videri
Antigone populis, teneras defenditur atra
Veſte genas.———

De cujus ſpeculatione commentum duxit Papinius ex Euripidis Phœniſſis, ubi impetratâ veniâ adſcendit, & à Pædagogo nomina Heroum exquirit Antigona. Ubi Scholiaſtes Homericam æmulationem intelligit: Ὁμηρικῷ ζήλῳ ἀνάγει Εὐριπίδης Ἀντιγόνην ἰδεῖν τὸ στράτευμα, ὥσπερ ἐκεῖνος Ἑλένην ἐποίησε, &c.

Antigonus, primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit, duodeviginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit. Plut. in Pyrrho. De Antigono Sen. 2. de Ben. *Ab Antigono* Cynicus petiit talentum. Reſpondit plus eſſe, quam quod Cynicus petere deberet. Repulſus petiit denarium. Reſpondit minus eſſe quam quod Regem deceret dare. Turpiſſima eſt ejuſmodi cavillatio. Invenit quomodo neutrum daret, in denario Regem, in talento Cynicum. In Plut. Apophth. ita legas: Θρασύλλου τοῦ Κυνικοῦ δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτὸν, ἀλλ' οὐ βασιλικὸν, ἔφη, τὸ δόμα. Τοῦ δὲ εἰπόντος, οὐκοῦν τάλαντον δός μοι· ἀλλ' οὐ Κυνικὸν, ἔφη τὸ λῆμμα. Quæ Græce magis belle cadunt.

Antigonus, cognomento Δώσων (teſte Plutarcho in P. Æmylio) eò quòd multa promitteret. pauca vero præſtaret.

Antigonus, Gonatas, Macedonum rex, regn. an. 36. Lacedæmonem obtinuit, Athenienſibus libertatem reſtituit, Gallos ſuperavit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt.

Antigonus, Alexandri Præfectus, Lycaoniam capit. Qu. Curt. lib. 4.

Antigonus, Caryſtius, hiſtoricus, extremi Philadelphi temporibus vixit. De vitis Philoſophorum ſcripſit, quos recenſuit Jo. Jonſius, lib. 2. cap. 4. de Hiſt. Phil. Script. Idem ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγὴν reliquit, quam Stephanus citat in Γύαρος; & Meurſius edidit, notiſque illuſtravit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 78.

Antileo, περὶ χρόνων libros fecit, quorum ſecundum citat Laertius initio vitæ Platonis. Meminit & Antileonis ſeu ejuſdem, ſeu alterius Julius Pollux in Onomaſtico, lib. 2. cap. 4.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices major natu filius, patrem ſecutus ad bellum Trojanum, in pugnâ à Memnone Auroræ filio occiſus eſt, uti tradit Homerus, Odyſ. 4.

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Τὸν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·

Vel ab Hectore, ut ait Ovidius in Epiſtolâ Penelopes.

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Juvenalis Sat. 10. de Neſtore.

———*Oro parumper*
Attendas, quantum de legibus ipſe queratur
Fatorum, & nimio de ſtamine, cùm videt acris
Antilochi barbam ardentem.

Propertius de eodem. lib. 2. eleg. 13.

Non ille Antilochi vidiſſet corpus humari;
Diceret aut, ô mors, cur mihi ſera venis.

Vide Q. Smyrnæum lib. 2. verſ. 260. Ubi inter alia hæc occurrunt:

Οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν
Ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται, ἐοῦ πατρὸς εἰσορόωντος
Τοὔνεκα καὶ στερεῆσιν ἀρηρέμενος φρεσὶ θυμὸν
Ἄχνυτο, παιδὸς ἑοῖο κακῇ περὶ κηρὶ δαμέντος.

Verum luctus ille non indeſinenter duravit. Hor. od. 9. lib. 2.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum ſenex
Annos.———

Antilochus, poeta, qui, cùm carmine Lyſandri laudes ſcripſiſſet, ab eo, Plutarcho teſte, donatus eſt pileo Laconico argenti pleno.

Antilogus, inter hiſtoricos recenſetur à Dionyſ. Halic. Sed viri docti legere jubent Ἀντίοχος. Voſſius vero Ἀντίλοχος legi delere putat, quem vide H. Gr. p. 323.

Antimachus, Colophonius poeta Græcus, de Homeri ætate & genere egit, ut autor eſt Tatianus Oratione contra Gentes. Ex quo opere omnino Colophonium fuiſſe Homerum prodit Plutarchus libello de Homero. Is Antimachus cum poema quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quod minimè intelligerent, diſceſſiſſent. *Plato mihi*, inquit, *pro omnibus*. Cicero & Plut. in Lyſandro. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen implevit, antequam duces Thebas uſque produceret. Suidas. De eo Catullus.

Ut populus tumido gaudeat Antimacho.

Propertius lib. 2.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

Aliquot ejus verſus profert Pauſanias in Arcadicis. Nec non Stephanus in Τελμισσός. Idem de Gratiis egit, teſte eodem Pauſaniâ in Bœoticis. Antimachos alios ponit Suidas, alterum Ægyptium, patria Heliopolitanum, alterum poetam Melicum, cognomento Pſecada.

Antimachus Trojanus, qui donis Alexandri, auroque corruptus, impedimento fuit, quo minus Helena redderetur. Quin & pro concione Trojanos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in urbem veniſſet cum Ulyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in urbe ipſos aſſervarent, trucidarentque. Hom. Iliad. 11.

Antimachus, Antimachorum 5. quos commemorat Suidas, unus hiſtoricus ab eodem dicitur. De Antimacho Clario, & Antimacho Heracleotâ, Voſſ. P. Gr. p. 42, 43.

Antinous, Bithynicus Juvenis, ab Adriano Imperatore adamatus, cui templum apud Mantineam conſtituit. Spartianus in Hadriano. *Et Græci quidem, volente Hadriano, eum conſecrarunt*. Ait, *volente Hadriano*, quaſi conſecrationis hujus non fuiſſet Hadrianus auctor, ſed Græci homines, quod & Athenagoras his verbis videtur ſignificare. Ἀντίνους, inquit, φιλανθρωπίᾳ τῶν ὑμετέρων προγόνων πρὸς τοὺς ὑπηκόους ἔτυχε νομίζεσθαι Θεός. Quidam in orbe Lunæ cum Endymione collocarunt. Tatianus. Πῶς ὁ τεθνεὼς Ἀντίνοος μειράκιον ἐν τῇ Σελήνῃ ὡραῖον καθίδρυται; τίς ὁ ἀναβιβάσας αὐτόν. Clemens Alexandrinus, Καὶ νεὼς ἐστὶν Ἀντινόου καὶ πόλις. Meminerunt ejus Jo. Xiphilinus & S. Chryſoſtomus in 2 Cor. 12. Ejus conſecrationis cùm alia extant hodieque monumenta, tum iſtud Romæ egregium ΑΝΤΙΝΟΩ, ΣΥΝΘΡΟΝΩ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ, ΘΕΩΝ Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΩΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ. Caſaub.

Antinous, procus Penelopes ſuperbus, ab Ulyſſe in convivio bibens ſagittâ transfixus. Odyſ. 22. De quo Prop. 4. 5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti
Nubere laſcivo cogeret Antinoo.

Antiochus, rex Aſiæ, urbis Magneſiæ caduceatores veteranos alveorum ducendorum causâ ad ſe miſſos miratus, quòd

cano

cano capillo, & barbâ valde nigrâ eſſent, à medicis ſuis, hâc de causâ accerſitis, hujus rei rationem requirit. Cui medici, Non mirandum, inquiunt, ô rex; Aquoſa Magneſiæ habitatio, flumine Mæandro, & ingenti palude circumſepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, ut capitis pilus plus ante ſenium albeſcat. At caduceatores; non ita ô rex, ſed quia capitis crines ſint barbâ natu majores; nam naſcendo capillos è vulvâ matris, barbam autem multo poſt tempore ſuſcipimus.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, Syriæ & Aſiæ rex, regn. an. 36. Is in Cœleſyriâ omnes Ptolemæi civitates ſubegit, Philometorem prælio ſuperavit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cæſus, & è Græciâ pulſus eſt. *Hierax* vulgò dictus, quod *accipitris* more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, h. e. *Illuſtris*, ſive *Nobilis*, 8. Syriæ rex, regn. an. 12. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Judæis intulit, crudeliſſimus omnium tyrannorum, ideoque *Epimanes*, h. e. *Inſanus*, aut *Furibundus* à Polybio vocatur. Qui eum ſcribit immenſos pecuniarum theſauros in comeſſationibus & ſympoſiis prodegiſſe, ſolitumque eſſe ludibundum, interdum & ebrium, grandiuſculos nummorum ſaccos in viis publicis abjicere, ac ſubinde dictitare, Iſthæc accipiant ii, quos ſors, fortunave huic commodo jampridem deſtinavit; nonnunquam etiam roſis coronatum, aureaque indutum chlamyde vagari ſolitum dicit, lapides ſinu geſtantem, quibus obvios quoſque impeteret. Publicis quinetiam balneis cum populo promiſcuè lavari ſolebat, pretioſiſſimiſque unguentis inungi; unde cùm quidam aliquando è populo ei dixiſſet, Beatus es ô Rex, qui adeo benè oles. Aſt ego, inquit, hâc tibi in re continuò ſatisfaciam, & perquam ſaturum reddam; quo dicto bicongium vas pretioſiſſimi unguenti plenum ſuper illius caput infundi juſſit. Ex quo vehemens adeo odoris fragrantia exorta eſt, ut pleroſque à foro ipſo, & longinquis etiam urbis partibus excitatos, ad eum locum contraxerit, ut impellentium ſeſe ſtudio hinc inde & craſſi unguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent, & rex ipſe profuſiſſimo penè enectus cachinno pronus corruerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebravit, omnes qui aderant Græcos invitaſſe, pretioſiſſimiſque unguentis ex aureis guttis perunctos omnes convivio ſuſcepiſſe: in quo ipſe invicem diſcubuiſſe, ac diſcumbentibus miniſtraſſe fertur, cum mimis etiam ac hiſtrionibus licentèr adeo, & impudentèr ſaltaſſe, ut omnes convivas, præ pudore, oculos à ſe avertere cogeret. Is eſt Antiochus qui Romæ aliquando pro obſide fuerat, & inde ad regni apicem evectus, ad has inſaniæ notas regali licentiâ ſine reſpectu turpiter declinavit. Hæc Polybius. Vide Suidam in Ἀντίοχος, apud quem duos alios hujus nominis reperies. Primus eſt, qui apud Theodoſium Juniorem delatus, honore, quo fruebatur privatus fuit, & publicatis ipſius bonis, in Sacerdotum ordinem cooptatus eſt, edicto ab Imperatore promulgato, Εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. *Ne Eunuchus inter patricios cenſeretur.* Secundus Cilix erat natione, qui principio ſe Cynico more philoſophari ſimulabat, & propterea militibus in bello maximè profuit. Ipſos enim propter magnum frigus animum abjicientes confirmabat, in nivem ſe abjiciens, & in ipſâ ſe volutans; unde & opes & honores à Severo & Antonino eſt conſecutus. Iis autem elatus, cum Tyridate ſe conjunxit, & cum ipſo ad Parthos transfugit.

Antiochus Aſcalonita, ex Academiâ vetere, dicendi peritiſſimus, Luculli, Ciceronis, & Bruti præceptor. Plutarchus in Lucullo. Fuit & alius Antiochus Sophiſta, qui ad Rempublicam gerendam, quod animo eſſet vehementiori, accedere noluit.

Antiochus Syracuſanus, hiſtoricus, ſcripſit de Italiâ; citatur ſæpe à Strabone, ac Dionyſio Halicarnaſſæo. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 456. Itemque pag. 504.

Antiochus Sophiſta, quem Argæ Cilicum tulere, vir doctiſſimus, de quo Philoſtratus, ſecurus in figuris, vehemens in accuſationibus, venuſtus in defenſionibus, in Demonſtrativis potens, in forenſibus ſophiſticâ, in Sophiſticis forenſi utebatur oratione.

Antiochus Alexandrinus, de Poetis egit, teſte Athenæo lib. 11. cap. 9. Denique *Antiochus* tonſor quidam, de quo Martialis lib. 11. Epigr. 45.

Antiopa, vel *Antiope*, Nyctei filia, & uxor Lyci regis Thebarum, & Ægyptiorum. Hanc Jupiter in Satyrum mutatus compreſſit, quod cùm Lycus comperiſſet, eâ repudiatâ, Dircen ſuperinduxit, à quâ in carcerem conjecta eſt: Verum cum partus adveniſſet, ruptis vinculis aufugit in Cithæronem, ibique Zethim & Amphionem peperit, & expoſuit; ſed à paſtoribus reperti, ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris injuriam ulciſcentes, Lycum cum uxore Dirce interfecerunt. Prop. 1. 4.

Tu licet Antiope formam Nycteidos, & tu
Spartanâ referas laudibus Hermionem.

Idem 3. 15. *Invocet Antiope quem niſi, vincta, Jovem?*
Ovid. Met. lib. 6.

Addidit ut Satyri cælatus imagine pulchrâ
Jupiter implerit gemino Nycteida fœtu.

Nonnus Dionyſ. lib. 7. ubi de Jovis amoribus quos duodecim recenſet.

Ἕβδομος Ἀντιόπην Σατύρῳ δολόεντι συνάπτει.

Idem lib. 16.

Ἀντιόπης ἐδάης φιλοπαίγμονα θεσμὸν ἐρώτων,
Καὶ Σάτυρον γελόωντα νόθον μιμηλὸν ἀκοίτην.

Ulyſſes apud Hom. Iliad. 11.

Τὴν δὲ μετ' Ἀντιόπην ἴδον Ἀσώποιο θύγατρα,
Ἣ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι.

Fabula eſt apud Apollodorum lib. 3. ubi Νυκτέως θυγάτηρ dicitur, non Aſopi; & Nycteus Chthonii, i. e. Neptuni Filius, ut ait Hyginus Fab. 7. & 8. Vide Pauſan. in Corinth. qui totam fabulam narrat & longè formoſiſſimam fuiſſe Antiopen ſcribit.

Item Pacuvii Tragœdia ſic dicta. Perſius Sat. 1.

Sunt quos Pacuviuſque & verrucoſa moratur
Antiope, ærumnis cor luctificabile fulta.

Antiope, Amazonum regina, de quâ Nat. Com. 7. 9. Fama eſt Amazonas bellicoſas fœminas in Græciam aliquando cum armis hoſtiliter irrupiſſe, atque in Athenienſium agrum præcipuè feciſſe impreſſionem, Antiopenque ipſarum reginam, vel (ut alii malunt) Hippolyten fuiſſe à Theſeo ſuperatam, cum illi Scythæ opem tuliſſent. Plut. in Theſeo.

Antipater libros de Rhodo fecit, quorum 3. Steph. nominat in Ἀρμενίᾳ; ubi cognomen ejus omittit, ut quoque facit Stobæus, qui Antipatri de nuptiis fragmentum adfert. Item Apollonii Schil. qui mem. operis Antipatri περὶ ζώων, de quo forſan Plin. 8. 5.

Antipater, Philoſophus, & Poeta, Sidonius, Stoicæ ſectæ, Catonis Uticenſis præceptor. Poſt Panætium *de officiis* ſcripſit. Hic, quo die natus fuit, eodem ſemper febre laboravit ſingulis ætatis ſuæ annis, eodemque die ac eopſe morbo conſumptus eſt. Nobili epigrammate Sappho decimam inter Muſas cooptavit. Extempore innumerabiles penè verſus faciebat. Quinctilianus. Vide Voſſium de Poet. Gr. pag. 68.

Antipater Theſſalonicenſis, Poeta Græcus, floruit Auguſti Cæſaris temporibus: ſicut conſtat ex quodam ejus epigrammate Ἀνθολογίας, lib. 4. Tit. Εἰς ὀρχηστρίδας. Ac eum, unà cum Bathyllo, primos fuiſſe pantomimos, ac ſub Auguſto claruiſſe, ſatis notum ex Dione, Zoſimo, Suidâ, atque aliis. Alius eſt hic ab Antipatro Sidonio. Utriuſque multa epigrammata habemus in Anthologiâ. Voſſius.

Antipater, Iolai filius, miles Philippi, deinde inter Alexandri M. duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis. Succeſſor Alexandro in regno Macedoniæ poſt bellum Athenienſibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpondit, ſe in amicitiâ permanſurum, ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederentur: Si ejus præſidium in Munychiam, i. e. Athenarum arcem recepiſſent; ſi denique abſumptam in eo bello pecuniam, acceptaque damna reſarcirent. Quibus illi conditionibus conſenſerunt. Vide Voſſ. de H. Gr. pag. 61.

Antipater, Herodis pater, vir maximus, ac potentiſſimus, Judææ procurator à Cæſare conſtitutis, muros civitatis reædificavit, Phaſelum Hieroſolymis, Herodem Galilææ præfecit. Veneno à Malcho necatus eſt. Joſ. Ant. 14. 24. & de bell. Jud. 1. 21:

Antipater. Herodis filius, à patre quinto die priuſquam animam ageret, in vinculis interfici juſſus eſt. Joſ. Ant. 17. 9.

Antipater Tarſenſis, Philoſophus, auctore Plutarcho.

Antipater Hierapolitanus, ſophiſta nobilis, præceptor liberorum Severi Principis, cujus etiam res geſtas conſignavit, ac ei ab Epiſtolis fuit. Philoſtratus. Cæterum de variis *Antipatris* vide Jonſium de ſcriptoribus Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 13. & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 324.

Antiphanes Smyrnæus, vel Rhodius, Comicus mediæ Comœdiæ, vixit Olymp. 93. De Pythagoricorum victu egit, teſte Athenæo 4. 16. Idem ἐν Ἀνταίῳ περὶ τοῦ τῶν φιλοσόφων ξυφρότητος διαλεγόμενος citatur ab eodem Athenæo 12. 2. Fuere autem præter hunc Antiphanes alii. *Antiphanem* Bergæum Comicum memorat Stephanus in Βέργη. Cujus tanta fuit mentiendi conſuetudo, ut locum proverbio fecerit. Unde Strabo lib. 2. narrationem Eudoxi vocat Βεργαῖον διήγημα, quaſi diceret, fabulam eſſe meram. Ita enim locum iſtum emendavit magnus Caſaubonus cum ante διάσημα legeretur. Vide Valeſium in Frag. Polybii p. 73. *Antiphanes* Athenienſis Comicus Panætio junior memoratur Suidæ in Ἀντιφάνης. Quin & *Antiphanes* quidam *de ſcortis Athenienſibus* ſcripſit, teſte Harpocratione in Νάννιον. Etiam *Antiphanes* quidam *de inventis* citatur à Clem. Alex. 1. Strom. *Antiphanes* Delius, medicus, varietatem ciborum eſſe cauſam mor-

morborum ſtatuit apud eundem, lib. 2. Pæd. Quod ſi Suidæ verba mendo carent, *Antiphanes* horum omnium antiquiſſimus Caryſtius, qui Theſpidis tempore vixit, à quo Ἀντιφάνειος κωμῳδία. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 4. & P. Gr. p. 41.

Antiphates, Læſtrygonum anthropophagorum rex, unus ex Lami poſteris, Formiarum conditoris. In cujus littore cùm aliquando ejectus eſſet Ulyſſes, treſque ex ſociis miſiſſet, qui regionem explorarent, Antiphates unum ex his apprehenſum ore dilaniavit; reliqui duo vix fugâ ſalutem quæſiverunt; Quos Antiphates cum magnâ Læſtrygonum manu inſecutus, naves Ulyſſis omni conatu oppugnavit, ſaxiſque ac trabibus in eas conjectis, omnes demerſit, unâ tantùm exceptâ, in quâ Ulyſſes ipſe cum nobilioribus aliquot ſociis vehebatur. Ovid. Met. 14.

Inde Lami veterem Læſtrygonis, inquit, in urbem
Venimus, Antiphates terrâ regnabat in illa.
Miſſus ad hunc ego ſum, numero comitante duorum:
Vixque fugâ quæſita ſalus, comitique, mihique.
Tertius è nobis Læſtrygonis impia tinxit
Ora cruore ſuo: fugientibus inſtat, & agmen
Concitat Antiphates: coeunt, & ſaxa, trabeſque
Continuant: merguntque viros, merguntque carinas.
Una tamen, quæ nos, ipſumque vehebat Ulyſſem
Effugit. ————

Idem Ponticorum lib. 2.

Quis non Antiphaten Læſtrygona devovet?——

Statius 1. Silvarum.

———*Lituſque cruenti*
Antiphatæ.———

Tibullus ad Meſſalam, ubi de Ulyſſe.

Incultos adit Læſtrygonas, Antiphatenque
Mobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.

Vide hæc latius apud Poetam. Odyſ. 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. Æn. 9.

Et primum Antiphaten; is enim ſe primus agebat
Thebanâ de gente nothum Sarpedonis alti.

Antiphates, avus Amphiarai. Hom. Odyſ. 15.

Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κραταιώ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάθυμον.
Αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρηον.

Antiphates, alius à Leonteo occiſus. Hom. Iliad. μ.

Αὐτὸς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην.

Antipheron Oretanus. *Quidam*, inquit Seneca, *hoc laborant valetudinis genere, ut ipſi ſibi videantur occurrere, ut ubique imaginem ſuam cernant. Quare? quia infirma vis oculorum non poteſt ne proximum quidem ſibi aerem perrumpere, ſed reſiſtit, in quorum numero Antipherontem ponit Ariſtoteles.*

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera, puerum in ignem curvatum, & flantem pinxit, quo igne paululum flatu excitato, tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem. Idem jocoſo nomine Gryllum ridiculo habitu pinxit. Ipſe in Ægypto natus didicit à Cteſidemo. Plin. 35. 10. Fuit Apellis æmulus. Lucianus.

Antiphon, quidam ſcripſit librum περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων, è quo Laertius Diogenes, lib. 8. Pythagoræ vitam illuſtrat. Citat eundem ſed περὶ τοῦ βίου τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων Porphyrius in Vita Pythagoræ, & ex illo Cyrillus, lib. 10. contra Julianum. Glauci Rhegini de Poetis liber *Antiphoni* (non *Antiphonti* Latinè, ut judicant Grammatici, Soſipater Chariſius, lib. 1. & Priſcianus, lib. 6. ſervatur tamen Græca flexio à Cicerone aliiſque, quos imitamur) adſcriptus eſt à quibuſdam. Idem autem ſit Antiphon, necne, non facile dixerim, cum multi ejus nominis fuerint, uti eos collegit Jonſius.

Primus avus fuit Antiphontis illius, qui in Parmenide Platonis loquens introducitur, pater vero Pyrilampis, teſte Platone ubi ſupra. Pyrilampen etiam Antiphontis filium memorat Plutarchus, lib. de Socratis Genio.

Secundo, Antiphon quidam Rhamnuſius apud Thucydidem ad Olymp. 92. laudatur. Sic enim ille, lib. 8. Ὁ μέντοι ἅπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεὶς ὅτῳ τρόπῳ κατέστη ἐς τοῦτο, καὶ ἐκ πλείστου ἐπιμεληθεὶς, Ἀντιφῶν ἦν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς ὕστερος, καὶ κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος, καὶ ἃ γνοίη εἰπεῖν. Καὶ ἐς μὲν δῆμον οὐ παριὼν, οὐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἑκούσιος οὐδένα, ἀλλ' ὑπόπτως τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος, (i. e. ῥητορείας, teſte Scholiaſte) διακείμενος. Τοὺς μέντοι ἀγωνιζομένους καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πλεῖστα, εἷς ἀνὴρ, ὅστις ξυμβουλεύσαιτό τι, δυνάμενος ὠφελεῖν. Καὶ αὐτός τε, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόντα, ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκακοῦτο, ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρις ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτιαθεὶς, ὡς ξυγκατέστησε, θανάτου δίκην ἀπολογησάμενος. Rhamnuſium hunc appellat Plutarchus in *Niciâ*, & quòd Nicias, (qui Olymp. 91. an. 4. cum Demoſthene itidem duce Athenienſium à Siculis occiſus eſt, teſtibus Thucydide, lib. 7. ac Diodoro Siculo, lib. 13.) Antiphonis eloquentiam, populo jam ſuſpectam fuiſſe obſervaverit, tradit. Atque hic Antiphon, qui Olymp. 92. an. 1. unus è Quadragintis fuit, ſequenti anno, quo eorum poteſtas abrogata eſt, ac Thucydides hiſtoriam ſuam finiit, damnatus, egregiâ oratione ſe defendit. Quod etiam Cicero teſtatur lib. de claris oratoribus his verbis. *Antea neminem ſolitum viâ nec arte, ſed accuratè tamen, & de ſcripto pleroſque dicere: ſcriptaſque fuiſſe & paratas à Protagorâ rerum illuſtrium diſputationes, quæ nunc communes appellantur loci. Quod idem feciſſe Gorgiam accepimus, cum ſingularum rerum laudes, vituperationeſque conſcripſiſſet, quod judicaret hoc Oratoris maxime proprium, rem augere poſſe laudando, vituperandoque rurſus affligere. Hinc Antiphontem Rhamnuſium ſimilia quædam habuiſſe conſcripta, quo neminem unquam melius ullam oraviſſe capitis cauſam, cum ſe ipſe defenderet, ſe audiente, locuples autor ſcripſit Thucydides.* Addit Cicero de ſuo, habuiſſe Antiphonta locos quoſdam communes Rhetoricos conſcriptos, quibus uteretur. Alii fingunt hunc orationes complures ſcripſiſſe. Vide Plutarchi librum de 10. Orat. Clemens Alexandrinus lib. 1. Strom. ex Diodoro primum eum Scholaſticas declamationes, & Rhetoricas figuras atque proprietates inveniſſe, & judicialem orationem ſcripſiſſe tradit. Quod ſi verum eſſet, Thucydides in Antiphontis laude minime reticuiſſet. Contradicit Cicero in Bruto huic ſententiæ, ubi inter antiquos Rhetores, quos enumerat, eum præterit, poſt tamen de eo illa tradit, quæ ſupra adduximus, quibus addit Lyſiam, Theodorum, Iſocratem ea inveniſſe, quæ Antiphonti aliàs tribuuntur à Plutarcho & Clemente. Occiſus tandem Antiphon hic eſt à pop. Athenienſi, Olymp. 92. an. 2. De cujus morte Theramenes Cothurnus ille, qui Olymp. 94. an. 1. interfectus fuit, apud Xenophon. lib. 2. Ἑλλην. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀντιφῶντος ὑφ' ὑμῶν ἀπολλυμένου, ὃς ἐν τῷ πολέμῳ δύο τριήρεις εὐπλεούσας παρείχετο. Errant igitur, qui Antiphonta hunc ante Triginta viros Olymp. 93. an. 4. conſtitutos occiſum, ſub iiſdem adhuc vixiſſe contendunt. Vide Plut. de Vitis 10. Rhet. Errat Cæcilius apud eundem, qui hunc Antiphonta Thucydidis diſcipulum eſſe ſcripſit. Veriſimilius eſt, quod habet Suidas in Ἀντιφῶν, præceptorem ejus ignorari, diſcipulum fuiſſe Thucydidem: quod Marcellini quoque teſtimonio in Thucydidis vitâ comprobatur. Error quoque in Plutarcho lib. de 10. Rhet. hic notandus poſtremo eſt, ubi de Antiphonte agit: Ἔγραψε δὲ καὶ κατὰ Ἱπποκράτους τοῦ ἰατροῦ στρατηγοῦ λόγον. *Scripſit quoque Orationem contra Hippocratem Medicum* (hanc vocem Xylander in verſione ſuâ rectè omittit, & in Annotationibus eandem benè, tanquam gloſſema, expungendam eſſe judicat) *ducem.* Vox ἰατρὸν ab imperito librario ſive lectore, qui Hippocrati Medico famam quandam inde & gloriam conciliare voluit, margini, credo, prius adſcripta, poſt in textum recepta eſt. Verum ἰατρὸς hic & ex Photii Eclogâ rejiciendum eſſe multi probant. Hippocrates ille στρατηγὸς apud Plutarchum Athenienſis fuit, & Athenienſium militum dux, Ariphronis filius, qui Megaram proditione fruſtra tentavit, poſtea longos ejus muros cepit, Niſæam occupavit, Delium in Bœotiâ munivit, cum Bœotis acie conflixit, & cecidit Olymp. 89. an. 1. teſte Thucydide, lib. 4. Confer Diodorum, lib. 12. 66. & Pauſaniam in Laconicis. Quæ omnia in Hippocratem medicum non convenire, nemo inficias ibit. Sed ad Antiphontem noſtrum Rhamnuſium redeamus, qui ob ſuam prudentiam & facundiam *Neſtor* dictus eſt, teſte Plutarcho, lib. de 10. Orat. Quod quod omnes viri ſapientes dicti ſunt Rhamnuſii propter Antiphontis Rhamnuſii ſummam ſapientiam, teſte Suidâ in Ῥαμνούσιος. Hujus vitam ſcripſit Cæcilius, eumque ſecutus Plutarchus, ſed ſapienti Rhamnuſio plurima tribuunt aliis tribuenda. Sed jam ante Cæcilii ætatem multa Antiphonti falſo fuerunt ſuppoſita. Hic enim apud Plut. è 60 Antiphontis Orationibus 25 ſpurias eſſe dicit. Plurimas ſanè etiamnum Antiphonti orationes ab antiquis tribui obſervavimus, de quibus jure dubites, Antiphontis ſint, necne. Antiphontis λοιδορείας & Convitia in Alcibiadem ſcripta citat Plut. in Alcibiade, & Athen. lib. 12. cap. 5. ubi de mollitie Abydenorum oratione ſolutâ egit. Ejuſdem omnino Antiphontis nomine Orationes quædam ſuperſunt, quæ tamen Scholaſticæ ſunt, atque fictæ declamationes, & Antiphontis nil præter nomen habent. Antiphontis, *de cæde Herodis* citat Harpocration in Φρουρᾶς. Ejus περὶ ὁμονοίας memorat Etymologus in Θεαμιδέστατος. Ejuſdem πολιτικὸν Athenæus 10. 6. Etymologus in Εὐσύμβολος. Priſcianus lib. 18. Gram. quorum hic loco citato ejuſdem ὀλιγαρχικὸν citat. Ejus περὶ πρυτανέων εἰ γνήσιος adducit Varinus in ῥητορικὴ & περὶ τῆς μεταστάσεως, idemque in voce στασιώτης. Ejus τέχνην laudat Ammonius de diff. vocum

cum in Σημεῖον, & forte etiam Galenus *præfat. Gloſſarum.* Qui ipſe comm. 1. in Hippoc. de offic. med. Sect. 3. laudat Antiphontis priorum περὶ Ἀληθείας. Secundum ejus περὶ Ἀληθείας citat Etymologicus in χευπτοῦς. Antiphontis etiam περὶ Ἀληθείας citat Heſych. in Ἄβιος. Ejus Φοινικικὰ adducit Ammonius de diff. vocab. in ἐνθύμημα. Eidem Antiphonti tribuuntur quædam ſententiæ. Antiphon Rhetor dixit γηροτροφία προσέοικε παιδοτροφίᾳ apud Clem. Alex. lib. 6. Strom. Aliud Antiphontis dictum citat Plutarchus in Antonio Τὸ πολυτελέστατον ἀνάλωμα χρόνος. Eidem tribuendæ ſententiæ Antiphontis apud Stobæum quamplurimæ. Forte & hunc Roſciana imitatio apud Cicer. 2. de Orat. ſignat.

Tertius, Antiphon quidam τερατοσκόπος fuit de quo Suidas. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος τερατοσκόπος καὶ ἐποποιὸς, καὶ σοφιστής. Ἐκαλεῖτο δὲ λογομάγειρος. Atque hunc ſeu diſtinctum ab Antiphonte Rhamnuſio recenſet Suidas, de quo poſtea agit. Laertius in Socrate. Τούτῳ τις κατά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, ἐφιλονείκει Ἀντίοχος Λήμνιος καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος. Hic omnino eſt, cujus Clemens lib. 7. Strom. meminit. Χαρίεν τὸ τοῦ Ἀντιφῶντος οἰωνισαμένου τινὸς, ὅτι κατέφαγεν ὗς τὰ δελφάκια, θεασάμενος αὐτὴν ὑπὸ λιμοῦ διὰ μικροψυχίαν τοῦ τρέφοντος κατισχναμένην, Χαῖρε, εἶπεν ἐπὶ τῷ σημείῳ, ὅτι οὕτω πεινῶσα τὰ σὰ οὐκ ἔφαγε τέκνα. Eadem ferè habet Theodoretus Serm. 6.

Quartò, Antiphonta quendam divitem cum Socrate diſputantem introducit Xenophon, lib. 1. ἀπομνημ. Quis vero Antiphon ille fuerit, non indicat. Plut. in vitâ Antiphontis, & Photius Tmem. 259. Cæcilium, ut apparet, ſecuti, Antiphontem Rhamnuſium in Xenophonte intelligendum putant.

Quintò, Antiphontem quendam pauperem Andocydæ filium memorat Ariſtophanes in Veſpis. Ἰὼ χελῶναι, & πολλάκις δὴ &c. Ubi Schol. addit Ἀντιφῶν τοῦ Ἀνδοκίδου, περὶ οὗ προείρηται, Καὶ οὗτος δὲ πένης ἦν ὁ Ἀντιφῶν.

Sextò, Antiphon quidam Rhamnuſius Rhetor ineptus fuit. Teſtis eſt Socrates apud Platonem in Menexeno, Ἀλλὰ καὶ ὅστις ἐμοῦ κάκιον ἐπαιδεύθη, μουσικὴν μὲν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθεὶς, ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου. Οἱ περὶ Θεόδωρον καὶ Θρασύμαχον καὶ Ἀντιφῶντα ἀπειδῆς ἄξιον οὐδὲν εὗρον. Ait Dionyſius epiſt. ad Ammæum de Demoſthene. Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος τὸ αὐστηρὸν ἔχει μόνον καὶ ἀρχαῖον, ἀγωνιστὴς δὲ λόγων οὔτε συμβουλευτικῶν οὔτε δικανικῶν ἐστι. Idem in Iſæo, ubi eum cum Thraſymacho Chalcedonio, Polycrate Athenienſi, Critiâ Trigintaviro & Zoilo, qui contra Homerum ſcripſit, Rhetoribus enumerat. Forte idem quem cum Iſocrate & Iſæo pueros Rhetoricam in ſcholis docuiſſe ſcribit Plut. lib. de Glor. Athen. niſi propterea de alio Antiphonte hæc accipienda videntur, quòd poſt Iſocratem nominatur. Carpit Deipnoſophiſta apud Athenæum 11. 15. quòd malè de Antiphonte & Lampro loquatur Socrates apud Platonem. Hermogenes lib. 2. περὶ ἰδεῶν ubi duos Antiphontes Rhetoras, eorumque unum Rhamnuſium ἀρχηγὸν τοῦ τύπου πολιτικοῦ facit, alterum omnino noſtrum duriore dicendi genere uſum fuiſſe tradit.

Septimò, Antiphon quidam, Antiphontis primi nepos, Pyrilampis filius, Platonis, Adimanti, & Glauconis ὁμομήτριος frater erat, teſte Platone in Parmenide. Νεώτατον appellat Plut. lib. περὶ φιλαδελφ. Forte Pyrilampes hic eſt idem cum illo ὀρνιθοτρόφῳ, qui avibus & præcipuè pavonibus delectabatur. Taxat eum propterea Ariſt. in Veſpis. Sanè Plut. in Pericle, Pyrilampen, qui Periclis familiaris erat, à Comicis propterea traductum ſcribit, quaſi mulieribus, quibus Pericles miſcebatur, pavones ſubjiceret. Antiphon Rhetor orationem *de pavonibus* habuit, teſte Athenæo 9. 12. in quâ Δῆμον τὸν Πυριλάμπους (Sic legendum non περιλάμπους) varias aves nutrire ſcribit, quæ à multis ſpectentur. Memorat eandem orationem Euſt. in Il. β. f. 259.

Octavò, Antiphonta Critobuli filium memorat Hippocrates in Epidemiorum libris apud Galenum lib. 2. de diebus criticis cap. 5.

Nonò, Antiphon quidam circuli quadraturam tradidit, teſte Ariſtotele lib. 1. de Sophiſt. Elench. cap. 10. & lib. 1. Phyſ. cap. 2. ubi Simplicius eum Sophiſtam appellat.

Decimò, Antiphon quidam poeta fuit, quem Dionyſius ſenior Siciliæ Tyrannus è medio ſuſtulit, quòd tragœdias ipſius vituperaverit. Vide Plut. lib. de 10. Rhet. Dionyſii vero ſenioris Tragœdias laudat, Plut. in Timoleonte. Idem lib. *de diſcr. adul. & am.* Κακῶς δὲ καὶ Ἀντιφῶν παρὰ Διονυσίῳ ζητήσεως οὔσης καὶ λόγου, ποῖος χαλκὸς ἄριστος; ἐκεῖνος, εἶπεν, ἐξ οὗ κατεσκεύασαν Ἀθηναῖοι τὰς Ἁρμοδίου, καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνας. Οὔτε γὰρ ὠφελεῖ τούτων τὸ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, οὔτε τέρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. Ἀλλ' ἔστι κακοήθεια καὶ ὕβρει μεμιγμένης ἀκρασίας μετ' ἔχθρας τὸ τοιοῦτον εἶδος, ᾧ χρώμενοι προσαπολλύουσιν αὐτοὺς, τὴν περὶ τὸ φρέαρ ὄρχησιν ἀτεχνῶς ὀρχούμενοι. Καὶ γὰρ Ἀντιφῶν ἀπέθανεν ὑπὸ Διονυσίου. Confer eundem de Contradict. Stoic. Antiphontis hujus procul dubio moribundi dictum adfert Ariſtoteles lib. 2. Rhet. c. 6. Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς μέλλων ἀποτυμπανίζεσθαι ὑπὸ Διονυσίου, ἰδὼν τοὺς συναποθνήσκειν μέλλοντας ἐγκαλυπτομένους, ὡς ᾔεσαν διὰ τῶν πυλῶν, Τί ἐγκαλύπτεσθε, ἔφη, ἢ μὴ αὔριόν τις ὑμᾶς ἴδῃ τούτων; Forte hic eſt ὁ τραγῳδοποιὸς Athenæo ſic dictus lib. 15. cap. 4. cujus Μελέαγρον Ariſtot. Rhet. 2. 2. & Ἀνδρομάχην Autor Ethicorum Eudemiorum lib. 7. cap. 4. citant. Hunc Antiphontem cum Rhamnuſio confundit Plut. ubi ſupra.

Undecimo, Antiphon quidam Athenienſis fuit ſomniorum interpres, qui de ſuâ arte, librum ſcripſit. Suidas. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος ὀνειροκρίτης, περὶ κρίσεως ὀνείρων ἔγραψεν. Meminit ejuſdem Cic. lib. 1. & 2. de Divinat. De eodem Sen. Controv. 9. *Otho Junius edidit quidem 4. libros colorum, quos benè Gallio noſter Antiphontis libros vocabat, tantum in illis ſomniorum eſt.* Tertullianus lib. de Animâ, ubi de ſomniis agit. *Quanti autem commentatores, & adfirmatores in hanc rem, Artemon, Antiphon, Strato, Philochorus, Epicharmus*, &c. Meminit ejuſdem Fulgent. lib. Mythol. ubi malè *Antiphon Philocrus* dicitur, cùm *Antiphon Philochorus* legi debeat.

Duodecimò, Antiphon quidam à Demoſthene coram Areopago proditionis accuſatur, quaſi Philippo Macedoni navalia Athenienſium ſe concrematurum clam pollicitus eſſet, & capitis damnatur. Plut. in Demoſth.

Denique Antiphonta quendam Georgicorum ſcriptorem laudat Athenæus lib. 14. cap. 17.

Antipodes, Subtilis, & diverſa apud veteres fuit inquiſitio? Sintne homines, qui ſub terrâ, ſua veſtigia noſtris oppoſita habeant, nec ne? Quod ita eſſe ratione ſatis evidenti Macrob. 2. de Somn. Scip. & Plin. 2. 65. oſtendere conantur. De his Cic. lib. 4. Acad. Qu. *Nonne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contrariâ parte terræ, qui adverſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?* Fuere vero nonnulli, qui credebant fabuloſa eſſe omnia quæ de Antipodibus referuntur, quorum rationes videre licet apud Plut. lib. *de facie in orbe Lunæ.* Præcipuè vero Chriſtiani; Vide Lact. 3. 24. Auguſt. de Civ. Dei, 16. 9. Quibus aſſentitur Lucretius lib. 1. verſ. 1063. quem vide. Feſtivè ac lepidè Seneca Ep. 122. luxurioſos homines, qui noctu potant, interdiu dormiunt, *Antipodas* vocavit: quem locum operæ pretium erit videre. Vide *Antœci.*

Antiſthenes, Philoſophus, poſteaquam docuiſſet Rhetoricam, audiſſetque Socratem, dixiſſe fertur diſcipulis, Abite & magiſtrum quærite, Ego enim jam reperi, ſtatimque venditis, quæ habebat, & publicè diſtributis, nihil ſibi præter palliolum reſervavit. Princeps fuit Cynicæ ſectæ, & ad audiendum Socratem, quotidiè ibat ex Piræeo, 40 ſtadiis emenſis, acutus magis quàm eruditus. Præceptor Diogenis fuit. Patientiam & duritiem adamavit. Multos populares eſſe Deos aſſerebat, unum tamen naturalem rerum omnium artificem: Cui illud Plutarchus tribuit. *Ad Rempublicam accedendum eſt, ut ad ignem;* μήτε λίαν ἐγγὺς, ἵνα μὴ καίῃς, μήτε πόῤῥω, ἵνα μὴ ῥιγώσῃς. i. e. *neque nimis prope, ne uraris; neque nimis procul, ne frigeas.* Idem Pontio cuidam adoleſcenti, cùm ei ſe in diſciplinam tradere vellet, rogaretque, quibuſnam rebus ſibi opus eſſet, reſpondit, βιβλιαρίου καινοῦ, καὶ γραφίου καινοῦ, καὶ πινακιδίου καινοῦ, τὸν νοῦν παρεμφαίνων, Interrogatus item, quid omnium eſſet apud Homines beatiſſimum? εὐτυχοῦντα, ἔφη, ἀποθανεῖν. Et familiari apud ſe deploranti, quòd commentaria perdidiſſet, oportebat, inquit, ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ, καὶ μὴ ἐν τοῖς χάρταις γράφειν. Rurſum interrogatus, Quænam eſſet diſciplina maximè neceſſaria? mala, inquit, dedicere. Τῶν μαθημάτων ἀναγκαιότατον τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν. Denique eoſdem dixit eſſe τοὺς εὐγενεῖς, καὶ τοὺς ἐνεργέτας. Diog. Laert. Ejus mater barbara habebatur. Diog. Laert. Ἐλέγετο δὲ οὐκ εἶναι ἰθαγενής. Ὅθεν πρὸς τὸν ὀνειδίζοντα εἰπεῖν, καὶ ἡ μήτηρ τῶν θεῶν Φρυγία ἐστίν. Ἐδόκει γὰρ εἶναι Θρᾴττης μητρός. Quod Seneca, Iphicrati tribuens, reddit. *At Iphicrates, cui mater barbara & Threſſa objiciebatur, reſpondit, & Deorum matrem Idæam eſſe.* Fuit & *Antiſthenes*, Heracliti diſcipulus: Alius Epheſius; Tertius Rhodius hiſtoricus, uti tradit Laertius. Fuit & Antiſthenes Sybarita. *Antiſthenes* etiam Peripateticus Philoſophus citatur à Phlegonte Tralliano. Mirabil. cap. 3. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 325.

Antœci, Si relativè conſiderentur partium terræ habitatores, reſpectu ad ſe invicem, alii *Periœci* ſunt, alii *Antœci*, alii *Antipodes.* *Periœci* ſunt qui pari Latitudine ab Æquatore diſtant, & ab eodem Æquatoris latere habitant (utrique ſcil. à Boreali ejus latere, aut utrique ab Auſtrali) ſed Longitudinem plane oppoſitam habent, ita ſcil. ut ipſorum Meridiani 180 gradibus à ſe invicem diſtant, Tales ſunt incolæ Virginiæ in Americâ reſpectu Chinenſium in Aſiâ ultimâ. His par dierum longitudo, & pares anni tempeſtates, pari tempore contingunt; ſed dum aliis meridies, aliis media nox eſt. Jam vero

Antœci

Antœci ſunt qui eandem Longitudinem habent, quippe ſub eodem Parallelo habitantes, & parem etiam Latitudinem, ſed hi Borealem, illi Auſtralem: Tales ſunt Peloponneſi in Græciâ incolæ reſpectu extremæ Africæ habitatorum ad Caput Bonæ Spei. His ſimul Meridies eſt, & pariter media nox; Sed cum aliis horum æſtas eſt, aliis hyems eſt; cum aliis dies longiſſimi, aliis breviſſimi. Denique *Antipodes* ſibi invicem ſunt, quibus tam Longitudo, quàm Latitudo oppoſita eſt, ita ut toto Sphæræ diametro à ſe invicem diſtent. Tales ſunt Chinenſes reſpectu incolarum Chili Americanæ regionis. His omnia contraria; dum aliis horum Meridies, aliis media nox eſt; quæ aliis æſtas, aliis hyems; quæ aliis dies longiſſima, aliis breviſſima. Montanus.

Antoninus. Imp. Rom. cognomento *Pius*, regn. an. 23. A. D. 138. Succeſſit Hadriano Cæſari. Pacem coluit, deque omnibus benè mereri ſtudens, exteros reges, atque populos literis & humanitate in officio continuit. Aurel. Victor. Eutrop. lib. 8. Jul. Capitolinus, & Oroſ. lib. 7. cap. 14. Ei ſucceſſit filius Marcus Aurelius *Antoninus*, cognomento Philoſophus, qui propinquum L. Aurelium Verum, ſocium Imperii ſibi adſumpſit. Per quem feliciter geſſit Parthicum bellum: Ipſe domi & in urbe Remp. curans. Deinde mortuo Vero, ſolus imperavit, & in Germanos benè rem geſſit: Marcomannos etiam oppreſſit, & Sarmatas, & Vandalos, & Quados, qui Pannonias invaſerant. Hic eſt ille Antoninus, qui Suidâ teſte, ſcripſit ἰδίου βίου διαγωγὴν βιβλίοις ιβ. Quæritur autem utrum hi ſunt illi ipſi libri, quorum inſcriptio τὰ καθ' ἑαυτὸν, ſive *de Seipſo.* Ita cenſet Xylander. Et favet huic ſententiæ, quod & illi libri ſint 12 numero: & Suidas non alius operis meminit, quàm ejus quod dixi. Amplior tamen Inſcriptio eſt quæ apud Suidam legitur; cum in 12 illis libris, quos hodiè habemus, non tam vita Aurelii referatur, quàm illuſtria tradantur Sapientiæ præcepta. Quare alicui placere poſſit ſuſpicio Caſp. Barthii Adverſar. lib. 51. cap. 16. ubi cenſet, non exſtare ipſos Antonini libros, ſed excerpta ex iis, qualia veteres *Florida* ſive *Laudabilia*, Græci χρήσιμα dixere. Cui ſententiæ favere aliquis dixerit, quod in codice ms. qui Romæ eſt, inſcribantur ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν, Geſnero teſtante. Sed multo veriſimilius eſt, inquit Voſſius, τὰ καθ' ἑαυτὸν, idem eſſe opus, ac illud, quod Suidas appellat, ἰδίου βίου διαγωγὴν, non quaſi vitæ ſuæ hiſtoriam reliquerit, ut vulgò ſunt arbitrati: ſed quia ideam ſuæ vitæ condiderit. Siquidem ſunt hi duodecim libri de officio boni Principis, quos ſcripſit, non ad filium, ſicut Cicero tres libros de officiis filio ſuo miſit: ſed πρὸς ἑαυτὸν h. e. *ad ſeipſum*: nempe ut illos aſſiduè legeret, ac ſecundum eos vitam componeret, ac mores. Opus hoc erutum è Palatinâ Bibliothecâ primus in lucem emiſit Conradus Geſnerus: Latinè autem vertit Guil. Xylander. Ejus poſtea tranſlationem ad incudem vocavit Vir Clariſſimus Mericus Caſaubonus If. fil. Eruditas præterea notas, & emendationes addidit. Poſteà vero recenſuit, ac perpetuo commentario illuſtravit Tho: Gatakerus Londinas, vir κριτικώτατος Cantabr. A. D. 1652. At vita illa M. Aurelii Antonini, quæ ab Antonio Guevara, Mendonenſi Epiſcopo, & Cæſari Carolo 5. à Conſiliis, Hiſpanicè edita eſt, eâque è linguâ in alias permultas tranſlata fuit, nihil Antonini habet, ſed tota eſt ſuppoſititia, ac genuinus Guevaræ ipſius fœtus; qui turpiter os oblevit lectori, planè contra officium hominis candidi, maximè Epiſcopi. Habet interim plurima lectu nec inutilia, nec injucunda: imprimis vero Principi; unde & *Horologium Principum* inſcribitur. Voſſius.

Antoninus, Commodus, prioris laudatiſſimi Imperatoris filius flagitioſiſſimus fuit; per legatos devicit Mauros atque Dacos: compoſuit Pannonias, Germaniam, Britannias, imperium ejus recuſantes: ipſe interim in omni genere turpitudinis & crudelitatis vitam degens. Vide *Commodus.*

Antoninus Baſſianus Caracalla, Septimii Severi imperatoris filius. Hic eſt Antoninus ille, cui Oppianus libros ſuos de venatione, & piſcatione dedicavit. Ita enim orditur Κυνηγετικά.

Σοὶ, μάκαρ, ἀείδω γαίης ἐρικυδὲς ἔρεισμα,
Φέγγος ἐνυαλίων πολυήρατον Αἰνεαδάων,
Αὐσονίου Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε.
Τὸν μεγάλη μεγάλῳ φυτήσατο Δόμνα Σεβήρῳ,
Ὀλβίῳ εὐνηθεῖσα, καὶ ὄλβιον ὠδίνασα.

Scribit autem Sozomenus in epiſtolâ ad Juniorem Theodoſium, quòd Antoninus eâ erga Oppianum uſus ſit liberalitate, ut pro ſingulo ejus operis verſu eum aureo uno donaverit; quod Imperatoriæ largitatis ac liberalitatis omnibus miraculum fuit; ut adhuc ipſius Oppiani carmina à plurimis Aurea ſint appellata. De variis Antoninis videndus Jonſius de Script. Hiſt. Phil. lib. 3. cap. 10.

Antoninus Liberalis. Vide *Liberalis.*

Antonius Gnipho, Poeta Gallus, Romæ docuit, Rhetoricam, & poemata in domo Julii Cæſaris adhuc pueri, cujus ſcholam Cicero & alii clari viri frequentaſſe dicuntur. Nihil unquam de mercedibus pactus eſt, eoque plura ex diſcentium liberalitate conſecutus eſt. Vixit an. 50. Sueton. Nomen *Antonii* quod attinet, Græcè Ἀντώνιος ſignificat *certatim emptum*, i. e. pretioſum vel facile vendibilem. Sic Ἀντωνέομαι, liceor adverſus aliquem. Lyſias. Male ſcribitur Anthonius & ab Ἄνθος deducitur à quibuſdam, ac ſi idem ſonaret quod *Florens*, *Florentius*, *Thales*, *Euthalius*. Utinamque hoc non excidiſſet Camdeno, vel quicunque fuit is qui Relliquias ejus publicavit: ubi additur, quoſdam derivare hoc nomen ab *Antone* ſocio Herculis, ut eſt apud Gellium.

Antonius Muſa, medicus Auguſti Cæſaris. Plin. 29. 1.

Antonius Marcus, Orator, Triumviri Antonii avus, de quo Tullius in Bruto, *Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque ſuo quæque loco, ubi primum proficere, & valere poſſint. Ut ab imperatore equites, pedites, levis armatura, ſic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat ei memoria ſumma, nulla meditationis ſuſpicio, imparatus ſemper aggredi ad dicendum videbatur, ſed ita erat paratus, ut Judices, illo dicente, non nunquam viderentur non ſatis parati ad cavendum fuiſſe.* Interfectus fuit à Marianâ factione, unà cum plurimis aliis clariſſimis civibus, quorum capita in roſtris pependere. Lucan. lib. 2.

——Aut te præſage malorum
Antoni, cujus laceris pendentia canis
Ora ferens miles feſtæ rorantia menſæ
Impoſuit. ——Vide Val. Max. lib. 9. cap. 2.

Antonius Marcus, Oratoris filius natu major, Cottæ conſulis & Cethegi favore in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliam, & provincias omnes depopulatus eſt. Poſtremo Cretenſibus bellum inferens, ibi morbo interiit. Hunc Salluſtius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis niſi inſtantibus.

Antonius Caius, alter Oratoris filius, multos in Achaiâ ſpoliavit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. Græci autem eum adduxerunt in jus ad M. Lucullum Prætorem, qui jus inter peregrinos dicebat. Hunc Gellius, & Lentulus Cenſores, ſexennio, quo hæc dicerentur, ſenatu moverent, cauſaſque ſubſcripſerunt, quòd ſocios diripuerit, quòd judicium recuſaverit, quòd propter æris alieni magnitudinem prædia ſua mancipaverit. Hunc Cicero in Verrinis vocat, In exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoriâ quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui juſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt victoriam fecit, quadrigas agitaverunt. Dictus fuit cognomento *Hybrida.*

Antonius Caius, prioris filius, cum Cicerone Conſul fuit, eique maximè adverſus, quòd Catilinæ faveret, ſed collegæ conſilio ac induſtriâ delinitus, acceptâ Macedoniâ provinciâ, pro Rep. ſe ſtaturum recepit, idque præſtitit. Re autem apud Dardanos malè geſtâ in urbem reverſus, à M. Lælio accuſatus, damnatus eſt, & in exilium actus.

M. Antonius Triumvir, Marci Antonii Oratoris filii filius, & Lucii frater, cauſa & fax totius belli Civilis fuit. Cùm enim Tribunus eſſet, clam ex urbe ad Cæſarem in Galliam profugit. Mutinam, Bruti provinciam invadentem, hortante Cicerone, Senatus hoſtem judicavit. Superatus ab Hirtio & Panſâ Conſulibus ac Cæſare puero, mox Triumviratus fœdere inter eum, & Lepidum & Octavium inito, Brutum & Caſſium in Macedoniâ apud Philippos ſuperavit. Quo bello confecto Auguſtus valetudinis cauſâ Romam rediit. Antonius autem in Græciam, Aſiamque profectus, honore quaquaverſus ingenti exceptus eſt. Quum illi Oriens, Auguſto Occidens, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem Reges ac Tetrarchas debellavit. Inter quos Antigonum Judæorum Regem ſecuri percuſſit, quod antea Regum nulli contigit. Vinoſum admodum fuiſſe, ac de eo multum gloriaſſe, teſtis Plinius lib. 15. c. 21. ubi de Ciceronis filio: *Sed nimirum hanc gloriam auferre Cicero voluit interfectori Patris ſui M. Antonio. Is enim ante eum aviſſimè apprehenderat hanc palmam, edito jam volumine de ſuâ ebrietate.* Idem, teſte Velleio hederâ redimitus, aureâ coronâ tectus, cothurnos indutus, curru vectus *Liberum Patrem* vocari ſe juſſit. Cum ergo ſic Athenienſes ſalutaſſent, ac ut Minervam ſuam in matrimonium duceret, rogarent, ducturum is ait, ſed dotis nomine imperare ſe, mille talenta. Captus amore Cleopatræ, multa ipſius gratiâ nefanda perpetravit, quod Romanis in infamiam maximè ceſſit. Virgil. Æn. 8.

Hinc ope Barbaricâ variiſque Antonius armis
Victor ab Auroræ populis, & littore Rubro
Ægyptum, vireſque Orientis, & ultima ſecum
Bactra vehit, ſequiturque (nefas) Ægyptia conjux.

Quod ait *nefas*, videtur eſſe ſtomachus poetæ indignantis Ægyptiam conjugem Romano civi nupſiſſe, ut etiam apud Ovid. Met. 15.

Romanique ducis conjux Ægyptia——

Planius Horatius, Epod.9.

Ut nuper, actus cum freto Neptunius
Dux fugit uſtis navibus,
Minatus urbi vincla, quæ detraxerat
Servis amicus perfidis.
Romanus (eheu poſteri negabitis)
Emancipatus fœminæ,
Fert vallum, & arma miles, & ſpadonibus
Servire rugoſis poteſt.
Interque ſigna turpe militaria
Sol aſpicit Conopeum.

Fulviam uxorem initio Triumviratus repudiavit, ac Octaviam Auguſti ſororem duxit; Utramque poſtremo ob Cleopatram contempſit; quæ cauſa fuit inter eum & Octavium diſſenſionis. Quocum poſtremo ad Actium navali prælio congrediens, ſuperatus eſt, Alexandriamque confugiens, atque ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte incubuit, anno ætatis 56. Vitam ejus ſcripſit Plutarchus, eumque vivis coloribus depinxit Cicero in Philippica ſecunda, quæ res poſtea mortis ejus cauſa fuit. Juvenalis de Cicerone.

O fortunatam natam, me Conſule, Romam.
Antoni gladios potuit contemnere, ſi ſic
Omnia dixiſſet. Ridenda poemata malo
Quam te conſpicuæ Divina Philippica famæ
Volveris à primâ quæ proxima.———

Iulus Antonius, Antonii Triumviri filius, ad quem Horatii Oda 2. libri 4. Conſul erat cum Paulo Fabio Maximo, ad quem ejuſdem libri Oda prima. Huic Iulo cognomen Africanus. De eodem Seneca lib. de brevitate vitæ, *Filia & tot nobiles juvenes, adulterio velut ſacramento adacti, infractam ætatem* (Auguſti ſcilicet) *territabant; poſtquam & iterum timenda cum Antonio mulier.* Apparet enim hunc Iulum aliquod ſcelus (cui proximus ab adulterio gradus eſt) cum filiâ in Auguſtum concepiſſe: uti olim cum Cleopatrâ ejus pater. Hunc juſſu Auguſti occiſum prodidere Dio, & Tacitus. Velleius ſuâ manu cecidiſſe eum dat intelligi. Præceſſit autem juſſus Auguſti, quem ille exſecutus ſuâ manu. Lipſius ad Taciti Annalium lib. 1.

Lucius Antonius, Triumviri frater, apud Peluſium ab Octavio fame obſeſſus, in deditionem cum 300 aliis venit: quibus, ut ait Livii Epitomator, Octavius ipſe pepercit; ut vero Tranquillus, omnes ad aram Cæſaris necari crudelitèr juſſit. Hic patroni laudem plurimùm affectavit, & à M. Tullio irridetur, Philip. 6. quòd ſe à 35 tribubus adoptandum, & inſcribendum ſtatuæ patronum curaverit.

Antonius Julianus, Romæ Rhetor fuit, perquam honeſti, atque humani ingenii, doctrinâ quoque utiliore iſtâ, ac delectabili, veterum elegantiarum curâ & memoriâ multâ.

D. Antonius, Ægyptius, Monachis Chriſtianorum initium dedit, licet non ante omnes Monachos fuerit. Primus enim mirè omnium ſtudia ad eam vitam imitandam incitavit, Monachorumque dogma inſtituit, ſicuti mox D. Baſilius in Græciâ fecit, & Hilarion in Syriâ. Polyd. Virgil. de Invent. rerum, 7. 2. Panis illi eſcæ fuit, & aqua potui; ſemel in die, idque ſub occaſum ſolis, tenui cibo reficiebatur. Cujus ſanctitas ita celebris fuit, ut Helena Conſtantini Imp. mater, ſe & filium ſuum per literas illi commendavit. Obiit in eremo an. natus 105. A. D. 361.

Antonius Julianus, Judaicam hiſtoriam ſcripſiſſe videtur. Min. Felix.

Anubis, Ægyptiacus canis, in cujus formâ colebatur Mercurius. Virg. Æn. 8.

Omnigenumque Deûm monſtra, & latrator Anubis.

Propertius lib. 3. eleg. 11.

Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim.

Bene *latratorem*, & *latrantem* dixerunt, nam colebatur hic Deus canino capite, quod ſcribit Plut. de Iſ. & Oſir. & Euſeb. de Præp. Evang. 2. 1. Rationes hujus formæ vide in utroque. Eundem hunc fuiſſe cum Cynocephalo, cui caninum caput, certum eſt. Sunt & qui putent verè hunc Mercurium fuiſſe. Servius. *Quia canino capite fingitur, hunc volunt eſſe Mercurium, ideo quia nihil eſt cane ſagacius.* Juvant verba iſta Apuleii. *Ille ſuperûm commentor, & inferûm, nunc atrâ, nunc aureâ facie ſublimis, attollens canis cervices arduus Anubis, lævâ caduceum ferens, dextra palmam virentem quatiens.* Strabo lib. 9. Plutarchus etiam, ubi ſupra, ait Anubin vocatum *Hermanubin.* Hermes autem Mercurius eſt. Ovid. Met. 9.

Inachis ante torum, pompâ comitata ſuorum,
Aut ſtetit, aut viſa eſt, inerant lunaria fronti
Cornua, cum ſpicis nitido flaventibus auro,
Et regale decus; cum quâ latrator Anubis,
Sanctaque Bubaſtis, variuſque coloribus Apis,
Quique premit vocem, digitoque ſilentia ſuadet;
Siſtraque erant, nunquamque ſatis quæſitus Oſiris
Plenaque ſomniferi ſerpens peregrina veneni.

Lucanus,

Nos in templa tuam Romana accepimus Iſin,
Semicaneſque deos, & ſiſtra moventia luctum.

Juvenalis Sat. 6.

Ergo hic præcipuum, ſummumque meretur honorem,
Qui grege linigero circumdatus, & grege calvo
Plangentis populi currit deriſor Anubis.

Diodorus Siculus ait Anubin Patrem Oſirim ad bella ſecutum geſtaſſe canis inſigne in clypeo: Alii adjuviſſe Iſidem in Oſiridis corpore inveſtigando.

Anxurus, ſive potius *Anxyrus*, nomen eſt, quo Jupiter à Campanis vocabatur, qui maxime Anxuri colebatur imberbis, vel quaſi ἄνευ τοῦ ξυροῦ, *ſine novaculâ*, quia barbam nunquam raſiſſet. Servius in illud Poetæ Æn. 7.

Circeiumque jugum: queis Jupiter Anxurus arvis
Præſidet.——— ———

Ubi *Axurus* de la Cerda contendit legendum. Sanè Pauſan. in Eliacis prioribus meminit duplicis ſimulacri Jovis οὐκ ἔχοντος γένεια *non habentis barbam.* Porro de nummo quodam Jovis aut *Axuri* aut *Creſcentis* vix eſt, qui non meminerit eruditorum, Germanus, Lævinus, Scaliger, Ortelius, Dalechampius, & alii. Non omittendus hic Statii locus Theb. 10. de Templo ſacro & Junoni puellæ, & Jovi Axuro.

Ipſa illinc magni thalamo deſponſa Tonantis
Expers connubii, & timidè poſitura pudorem
Lumine demiſſo pueri Jovis oſcula libat
Simplex, & nondum furtis offenſa mariti.

Neque Claudiani de 4. Conſulatu Honorii.

Talis ab Idæis primævus Jupiter antris
Poſſeſſi ſtetit arce poli, famuloſque recepit
Naturâ tradente Deos: lanugine nondum
Vernabant vultus, nec adhuc per colla fluebant
Moturæ convexa comæ: tum ſcindere nubes
Diſcebat, fulmenque rudi torquere lacerto.

Aliam ejuſdem parvuli Jovis imaginem repræſentat Stat. 1. Achilleidos in hunc modum.

Sic ſub matre Rheâ juvenis regnator Olympi
Oſcula ſecuræ dabat inſidioſa ſorori
Frater adhuc, medii donec reverentia ceſſit
Sanguinis, & verſos germanæ expavit amores.

Jovis etiam pueri meminit Apollon. lib. 1. Argon. dicitur ab eo κοῦρος & ἐπὶ φρεσὶ νήπια εἰδώς. Et Nonnus Dionyſiacon lib. 41. his verſibus.

Ζεὺς τότε κοῦρος ἔην, ἔτι τις βρέφος, ὁππότε πυκνῷ
Θερμὸν ἀναΐσσουσα νέφος βητάρμονι παλμῷ
Ἀστεροπὴ σελάγιζε.———

Nummus Panſæ & Vibii, cujus meminit Conſtantius Landus Numiſius in cujus parte alterâ erat JOVIS AXUR, in alterâ imago barbata, ſed intonſa; Unde colliges non ſemper Jovem Axurum ſumi pro Jove puero, ſed etiam pro Jove intonſo, quaſi ἄνευ ξυροῦ, uti diximus, ut qui nunquam egeret novaculâ, ſemper enim tonſus erat, etiamſi grandis fuit.

Anytus Athenienſis, unà cum Melito & Lycone Socratem accuſavit, & occidi curavit. Horatius Serm. 2. Sat. 4.

——— *Qualia vincant*
Pythagoran, Anytique reum, doctumque Platona.

Poſteà ab Athenienſibus cum ſociis morte mulctatus eſt.

Apaturia, Minerva ab Æthrâ ſic dicta, quæ per quietem ab eâ monita, ut Sphæro ſacrificaret, cùm in inſulam trajeciſſet, à Neptuno compreſſa, Palladis templum ibi erexit. Prætereaque conſtituit, ut Trœzeniorum virgines Zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi conſecrarent. Item *Apaturia* Venus dicta. Nam cùm Gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tam diu delituiſſe, donec Herculis auxilio ſigillatim omnes interfecit. Inde *Apaturum*, Veneris templum in Phanagoriâ. Steph. ex Strabone.

Apaturia, feſta Athenienſium; quam vocem rectè Budæus vertit *Feſtum deceptionis*: quippe cui præbuit originem ἀπάτη i. e. *deceptio.* Nam cum finium regundorum controverſiam inter Athenienſes & Bœotos ortam, Reges Melanthius, & Xanthius certamine ſingulari dirimere ſtatuiſſent, Xanthius aſtu circumventus occubuit. His enim dimicantibus, quidam à tergo Xanthii nigrâ pelle capræ indutus apparuit: Tunc Thymœtas (Is enim tunc regno præfectus fuit) injuriam ſibi fieri queſtus, quòd ad ſingulare certamen Xanthius cum ſocio accederet, Xanthius reſpiciendi gratiâ converſus ab adverſario interficitur. Cum vero Bacchus creditus eſſet pelle capræ apparuiſſe indutus, dies feſti fuerunt in ejus honorem ab Athenienſibus menſe Octobri inſtituti. Ariſtophanis Interpres nunquam ſatis laudatus in Acharnan.

Ἰόλεμος

Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὁ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. Ξάνθιος δὲ ὁ Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. Οὐ δεξαμένου δὲ αὐτοῦ, Μέλανθος ἐπιδημῶν, Μεσσήνιος τὸ γένος, ἀπὸ Περικλυμένου τοῦ Νηλέως ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. Μονομαχούντων δὲ ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου, τραγῆν, τουτέστιν, αἰγίδα μελαιναν ἐνημμένος. Ἔφη δ' ἀδικεῖν αὐτὸν, δεύτερον ἥκοντα, ὁ δὲ ἐπεστράφη. Ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν. Ἐκ δὲ τούτου ἥ τε ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἱδρύσαντο. Quamobrem qui genus ſuum referebant ad Melanthium, i. e. omnes verè Iones, Apaturia celebrabant, exceptis Epheſiis & Colophoniis. Herodotus Muſâ primâ. Ἔστωσαν δὲ καὶ καθαρῶς Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν γεγόνασι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ἑορτήν. Ἄγουσι δὲ πάντες, πλὴν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων. Οὗτοι γὰρ μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια, καὶ οὗτοι κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν. Porro quæ ad Acharnanes Ariſtophanis Interpres expoſuit, repetit *In pace*, & Suidas ad verbum, uti ferè ſolet omnia, excerpſit: Niſi quod dies quatuor enumerat, uti etiam tot fuiſſe confirmat Harpocration, Ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι Πυανεψιῶνι ἐφ' ἡμέρας τέτταρας. Heſychius, Ἀπατούρια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας. Ὧν ἡ πρώτη, Δόρπια καλεῖται, ἡ δὲ δευτέρα Ἀνάρρυσις, ἡ τρίτη Κουρεῶτις, ἡ δὲ τετάρτη Ἐπίβδα. De quibus ſuis locis.

Apeauros, mons in Peloponneſo. Polybius, lib. 4.

Apella, idem eſſe quod verpum ſive recutitum, ac dici quaſi *ſine pelle*, etiam magnus Turnebus cenſet, lib. 24. cap. 9. & lib. 28. cap. 21. Imo in veteri quoque gloſſario legas *Apella*, λιπόδερμος. Impoſuit autem iis Horatii locus, lib. 1. Sat. 5.

——Credat Judæus Apella.

Ubi *Apella* eſſe proprium viri, tum quantitas primæ ſyllabæ comprobat, tùm quòd eodem modo Chium *Apellam* legimus apud Ciceronem Epiſt. ad Att. lib. 12. ep. 19. Quanquam duo vett. Horatii Scholiaſtæ cum vulgo interpretantur. Hic *Appella, quòd pellem in parte genitali non habeat.* Ille, *Finxit nomen, quaſi ſine pelle; aut certè Apella, quia præputium non habet.*

Apellas, Cyrenæus Geographus, memoratur in epitome Artemidori Epheſii. Forte eſt idem qui de rebus Delphicis commentarium edidit, cujus meminit Clemens Alexandrinus in Protreptico. Videndum annon idem ſit, qui Athenæo Apollas vocatur. Voſſio quidem ſic videtur, quia & is de urbibus ſcripſit, & proclivis in unâ literâ lapſus fuit.

Apelles, Cous, pictor eximius, ingenio, & gratiâ, quam in ſe maximè jactabat, præſtantiſſimus, voluminibus etiam apud Perſeum diſcipulum editis, quæ artis ſuæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri M. temporibus, à quo tantum depingi voluit. Horatius ad Auguſtum de Alexandro.

Edicto vetuit, ne quis ſe, præter Apellem,
Pingeret; aut alius Lyſippo duceret æra,
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.——

Cic. Epiſt. lib. 5. ad L. Luceium. *Neque enim Alexander ille gratiæ causâ ab Apelle potiſſimum pingi, & à Lyſippo fingi volebat: ſed quòd illorum artem cùm ipſis, tum ſibi etiam gloriæ fore putabat.* Plutarchus de Fortunâ Alexandri. Ἦν δὲ καὶ Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος, καὶ Λύσιππος ὁ πλάστης κατ' Ἀλέξανδρον, ὧν ὁ μὲν ἔγραψε τὸν κεραυνοφόρον Ἀλέξανδρον οὕτως ἐναργῶς, καὶ κεκραμένως, ὥστε λέγειν, ὅτι δυοῖν Ἀλεξάνδροιν, ὁ μὲν Φιλίππου γέγονεν ἀνίκητος, ὁ δὲ Ἀπελλοῦ ἀμίμητος. Ovid. lib. 3. de Art. Amand.

Si nunquam Venerem Cous pinxiſſet Apelles
Merſa ſub æquoreis illa lateret aquis.

Propertius eleg. 9. lib. 3.

In Veneris tabulâ ſummam ſibi ponit Apelles.

Hinc *Apelleus* adject. Prop. 1, 2.

Sed facies aderat nullis obnoxia gemmis,
Qualis Apelleis eſt color in tabulis.

Ubi in ſimili diſſimile. Nam Apelles arte pinxit, & quidem ſummâ, cum Poeta à formâ velit artem omnem abeſſe. Sed eò reſpexit, quòd quatuor tantum coloribus uſus dicatur Apelles, ex albis, Melino; ex ſilaceis, Attico; ex rubris, Sinopide Pontica; ex nigris, atramento. Idem præter Venerem nudam, nativaque formâ conſpicuam, pinxit etiam Campeſtem, unam ex pellicibus Alexandri, cujus amore captus, eam à rege dono accepit. Pinxit & Heroa nudum, eâque picturâ naturam ipſam provocavit.

Statius.—*Ut vel Apelleo vultus ſignata colore.*

Vide Plin. 35. 10. & Quintil. lib. 12. Non omittendus hîc locus ille S. Empirici Pyrrhon. Hypotyp. lib. 1. cap. 12. Ὅπερ οὖν περὶ Ἀπελλοῦ τοῦ ζωγράφου λέγεται, τοῦτο ὑπῆρξαι τῷ Σκεπτικῷ. Φασὶ γὰρ ὅτι ἐκεῖνος ἵππον γράφων, καὶ τὸν ἀφρὸν τοῦ ἵππου μιμήσασθαι τῇ γραφῇ βουληθεὶς, οὕτως ἀπετύγχανεν, ὡς ἀπειπεῖν, καὶ τὴν σπογγιὰν εἰς ἣν ἀπέμασσε τὰ ἀπὸ τοῦ γραφείου χρώματα προσρίψαι εἰκόνι. Τὴν δὲ προσαψαμένην ἵππου, ἀφροῦ ποιῆσαι μίμημα.

Apelles, monachus Ægyptiacus plurima miracula edidiſſe fertur. Hunc cum in opere fabrili teneretur occupatus, (hanc namque artem profitebatur) ſpectrum dæmonis noctu, habitu mulieris formoſæ, quàm continens eſſet, tentare cœpit, qui ferro, quod jam poliebat, ex igne extracto, dæmonis faciem exuſſit; Dæmon autem cum fremitu horrendo & ejulatione auſugit. Sozomen. 6. 28. Item *Apelles*, vir commendatus à D. Paulo, Rom. 16. Fuit etiam *Apelles* Marcionis hæretici ſectator, de quo vide Euſeb. lib. 5.

Apellicon, Teius, Ptolemæi Lathyri tempore floruit. Philoſophus fuit Peripateticus, qui de Hermeâ Atarnenſium tyranno, & Ariſtotelis cum eo familiaritate ſcripſit. Teſtis eſt Ariſtocles Peripateticus lib. 7. de Philoſophiâ, apud Euſeb. de Præp. Evangel. lib. 15. cap. 1. Περὶ μὲν οὖν Ἑρμείου καὶ τῆς Ἀριστοτέλους πρὸς αὐτὸν φιλίας, ἄλλοι τε πολλοὶ συγγεγράφασι, καὶ δὴ καὶ Ἀπελλίκων, οὗ τοῖς βιβλίοις ὁ ἐντυχὼν, πεπαύσεται βλασφημῶν αὐτούς. Apellicon autem hic familiaris erat Athenioni itidem Peripatetico, Athenionis illius, qui in Erymnei Peripatetici ludo diligentem ſe diſputatorem præbuit, filio, Athenienſium tyranno, cùm Mithridates Aſiam in ſuam poteſtatem redegerat An. U. C. 665. ut fuſè narrat Athenæus l. 5. Biennio poſt Romani, duce Syllâ, Athenas receperunt, ubi Sylla Apellicontis jam mortui, teſte Strabone lib. 13. bibliothecam, in quâ plerique Ariſtotelis & Theophraſti erant libri multis parum noti, Romam deportandam curavit, ut patet ex Plutarcho. Apellicon autem libros illos à Nelei, cui Theophraſtus Bibliothecam ſuam tradiderat, poſteris magno emit. Strabo ubi ſupra, Apelliconta φιλόβιβλον magis quàm φιλόσοφον fuiſſe tradit, ejuſque librorum uſum Romæ à Bibliothecæ præfecto Tyrannionem Grammaticum impetraſſe, à quo nos exemplaria corrupta habeamus.

Aphæa, Diana dicta, cujus in Ægina templum fuit. Pauſan. Britomartis à Cretenſibus Dictynna vocata eſt, ab Æginetis Aphæa, παρὰ τὸ ἀφεθῆναι, quòd effugerit Minois vim. Heſychius, Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα, Ἄρτεμις. Pauſanias de Britomarti, χαίρειν δὲ αὐτὴν δρόμοις τε καὶ θήραις, καὶ Ἀρτέμιδι μάλιστα φίλην εἶναι, Μίνω δὲ ἐρασθέντα φεύγουσα ἔρριψεν ἑαυτὴν ἐς δίκτυα ἀφειμένα ἐπ' ἰχθύων θήρᾳ, ταύτην μὲν θεὸν ἐποίησεν Ἄρτεμις. Σέβουσι δ' οὐ Κρῆτες μόνον, ἀλλὰ καὶ Αἰγινῆται, λέγοντες φαίνεσθαί σφισιν ἐν τῇ νήσῳ τὴν Βριτόμαρτιν. Ἐπίκλησις δὲ οἱ παρὰ τοῖς Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. Virgilius (uti vulgò putatur) in Ciri.

Nunquam tam obnixè fugiens Minois amores,
Præceps aerii ſpeculâ de montis abiſſes,
Unde alii fugiſſe ferunt, & numina Aphææ
Virginis aſſignant: alii, quo notior eſſes,
Dictynnam dixere tuo de nomine Lunam.

Videſis illic Scaligerum.

Aphareus, privignus Iſocratis ſcripſit Tragœdias 37. Plut. in V. 10. Rhet. ubi de Iſocrate.

Aphetor, Apollo ſic dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhod. 8. 16. & Lilius Gyraldus Syntag. 7. Quidam ex antiquis cujus nomen jam non occurrit, Ἀφέτωρ ὁ ἐν τοῖς Δελφοῖς θεὸς, ὁ πολλὰς δηλαδὴ φήμας ἀφιείς. Heſychius, Ἀφητορεία, μαντεία. Idem. Ἀφήτορος προφητεύοντος, ἢ τοῦ τοξότου.

Apheus, vel *Aphnius*, Mars ita dictus in Arcadiæ monte Cteſio, Pauſan. in Arcad. Cæterùm tu vide Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 25.

Alex. *Aphrodiſæus* Græcus, unus ex Ariſtotelis Interpretibus, *Quo nemo melius mentem Ariſtoteli aſſequi ſolet.* Voſſ. de Theol. Gent.

Aphrodiſius ἐν τῷ περὶ πατρίδος citatur à Stephano in Ἀφόρμιον.

Aphrodite, Græcis Venus dicta, ab ἀφρὸς quod eſt ſpuma, nam de ſpumâ maris natam ferunt. Unde illud Ovidii.

Venus orta mari mare præſtat eunti.

Tibullus lib. 2.

Nam fuerit quicunque loquax, is ſanguine natam
Is Venerem è rapido ſentiet eſſe mari.

Muſæus in Leandro.

Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἐπεὶ ἀπὸ πόντου ἐστὶ θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ἀδυνάων;

Seneca in Hippolyto.

Diva non miti generata ponto.

Ovidius, *——Quia mater amorum*
Nuda Cytheriacis edita fertur aquis.

Idem affirmant præter Solinum in Ponticis, Virgilius, Auſonius, aliique. Cur vero à mari nata fingatur, ex Porphyrii & Jubæ auctoritate ſcribit Placiades Mythol. lib. 2. Vide Euſeb. Præp. Evang. l. 3. c. 3. Clementem Ægyptium, Pædag. Ariſt. Rhet. l. 2. ad Theodectem, & Heraclidem Pont. in Alleg. Homer. Heſychius Ἀφροδίσιον, Ἀφροδίτης ἄγαλμα. Inde Ἀφροδισιάζεσθαι, γυναικίζεσθαι. Idem Heſychius, Ἀφροδίσιος ὅρκος, παροιμία, ἣν καὶ ἀναγράφουσιν.

Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐ δάκνει.

Sophocles apud Stobæum Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. Callimachus.

> Ὤμοσεν, ἀλλὰ λέγουσι θεῶν ποτὲ τοὺς ἐν ἔρωτι
> Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς Ἀθανάτων.

Athen. l. 12. Πλάτων δ' ἐν τῷ Φιλήβῳ, φησὶν, ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονέστατον, ὡς δὲ λόγος καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ Ἀφροδίσια, ἃ δὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν. Apollodorus lib. 1. Φωραθεὶς ὑφ' Ἥρας τὴν μὲν κόρην ἁψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκήν. Ταύτην δ' ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν, Διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος.

Tibullus lib. 1.—— *Veneris perjuria venti*
Irrita per terras & freta ſumma ferunt.
Idem lib. 3.——*Perjuria ridet amantum*
Juppiter, & ventos irrita ferre jubet.
Totidem prope verbis Ovid. in 2. de Art. Am.
Juppiter ex alto perjuria ridet amantum,
Et jubet Æolios irrita ferre Notos.
Idem in 3. Amorum.
Scilicet æterni falſum jurare puellis
Dii quoque concedunt, famaque numen habet.
Propert. *Hoc perdit miſeras, hoc perdidit ante puellas,*
Quicquid jurarunt ventus & unda rapit.

Aphthonius, Sophiſta, ſcripſit προγυμνάσματα, i. e. *præexercitamenta* in Rhetoricam, & in Artem Hermogenis. Extat Græcè cum Hermogene & Longino apud Jo. Criſpinum 1557. Item Gr. Lat. apud Hieron. Commelinum 1597.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Capitolii vectigal devoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monumentum poſteris reliquiſſet, edito *de gulæ irritamentis* volumine, quo ſeculum ſuum infecit. Hunc Sen. lib. de Conſolatione ad Albin. ſuo ſeculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiviſſe, cùm ſubductis rationibus ex ſeſtertio millies quod in culinam congeſſerat, centies tantum ſupereſſe ſibi cognoviſſet, Juvenalis.
——*Quid enim majore cachinno*
Excipitur vulgi, quam pauper Apicius?
Martialis. *Ipſe quoque ad cœnam gaudebat Apicius ire,*
Quum cœnaret, erat triſtior ille domi.
Alii *Apitius*. Ejus quoque meminit Athenæus, lib. 1. Cæterum tres Roma tulit Apicios, inquit Caſaub. ad Athen. lib. 1. cap. 6. & Lipſius ad Annal. Tac. lib. 4. Primum, qui Athenæo nominatur, lib. 4. cap. 20. qui veteri Reipublicæ fuit, quemque à Poſidonio celebratum ait, & auctorem fuiſſe, ut Rutilius in exilium mitteretur. Alterum qui Auguſti ævo, de quo ſupra; *nepotum omnium altiſſimus gurges* Plinio dictus, de cujus deliciis volumen Apioni Grammatico ſcriptum legas Athenæi lib. 7. Tertium, qui in imperio Trajani, cujus mentio apud Suidam in Ὄστρεα, ſi tamen *Trajani* ibi vox incorrupta.

Apion Tiberii temporibus & ultra floruit, περιεργότατος Γραμματικῶν, *Grammaticorum curioſiſſimus*, ut Africano apud Euſebium vocatur, ἀνὴρ δοκιμώτατος, *vir celeberrimus* uti dicitur Tatiano. *Literis homo multis præditus, rerumque Græcarum plurimâ, atque variâ ſcientiâ*, ut judicat Gellius 5. 14. Natus fuit Oaſi, Ægypti civitate: ſed Alexandrinus vocari volebat, quod jus ejus civitatis haberet. Auctor Joſephus lib. 2. eorum quos adverſus eum ſcripſit. Cognomen habuit Πλειστονίκης, h. e. *Multivictor*, uti liquet ex Plin. 37. 5. Gellio 6. 8. & Clem. Alex. lib. 1. Στρωμ. Sed Suidæ dicitur Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου. Verum fallitur; nam Poſidonii filius fuit, teſte Africano in tertio χρονογραφιῶν. Etiam cognomen habuit Μόχθος *ab aſſiduo labore*, ut Suidas docet, ex quo etiam cognoſces, quibus præceptoribus uſus ſit. Plinius in Præfat. Nat. Hiſt. *Apion Grammaticus, hic quem Tiberius Cæſar Cymbalum mundi vocabat, cùm publicæ famæ tympanum potius videri poſſit, immortalitate donari à ſe ſcripſit, ad quos aliqua componebat.* Unde liquet, Tiberii ætate non exiguum nomen habuiſſe. Idem ab Alexandrinis ad C. Cæſarem, cognomento Caligulam, accepit legationem. Quo tempore Philo à Judæis eſt miſſus ad eundem, ut gentis ſuæ cauſam ageret adverſus Alexandrinos. Joſephus Ant. 18. 10. Seneca Epiſt. 88. *Apion Grammaticus, qui ſub Caio Cæſare totâ circulatus eſt Græciâ.* Nec tantum Tiberii & Caii, ſed Claudii etiam tempore vixit, teſte Suidâ: Cui Flavius Joſephus reſpondit. Idem ſcripſit Ægyptiacorum lib. 5. Gellius 5. 14. & 10. 16. Ab Ægyptio Apidis numine vocatus eſt. Errant ideo qui geminato *pp* dicunt *Appionem*, quaſi derivatum ſit ab Appiâ gente Romanâ. Video tamen non ſemel ſic ſcribere Joſephum Scaligerum in eruditâ appendice præclari operis de Emendatione Temporum. Voſſius.

Apis, Argivorum rex, Jovis filius ex Niobe Phoronei filiâ, alio nomine *Oſiris* appellatus, Iſidem uxorem duxit; Achaiæ regno Ægialeo fratri conceſſo in Ægyptum trajecit: ubi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxiſſet, colendarumque vinearum rationem eos edocuiſſet, concordibus omnium votis in regem eſt aſcitus. Cumque aliquandiu mirâ prudentiâ, parique clementiâ Ægypti regnum adminiſtraſſet, multaque in ſubditos beneficia contuliſſet, vitâ tandem functus, pro Deo eſt habitus, & ſub vivi bovis imagine ab Ægyptiis cultus. Cic. lib. 1. De Nat. D. *Quid cenſes igitur Apin illum ſanctum Ægyptiorum bovem, nonne Deum videri Ægyptiis?* Ovid. Amor. 2. 13.
Et comes in pompâ corniger Apis erat
Lucanus lib. 8.——*Illo cultore Deorum*
Luſtra ſuæ Phœbus non unus vixerat Apis.
Idem lib. 9.—*Et ſacer in Magni cineres mactabitur Apis.*
Virgil. *Sanctaque Bubaſtos variiſque coloribus Apis.*
Papin. Prop. Metii Cel.—*Aut quo ſe gurgite Nili*
Mergat adoratus trepidis paſtoribus Apis.
Vide *Serapis* & Auguſtinum de Civitate Dei, lib. 18. cap. 5. Item *Apis*, vicus in Africâ ſic dictus, quia nobilis Ægypti religione eſſet. Plin. 5. 6.

Apolauſtus, Agrippæ hiſtrionis cognomentum. Capitolinus in Vero. *Habuit & Agrippam hiſtrionem, quem Apolauſtum nominavit.* Propter obſcœnum forte miniſterium ſic dictus: nam ἀπολαυστικὴ vita, qualis illa Epicureorum. Videtur autem Apolauſtus ille, quem unà cum aliis libertis aulicis cæſum temporibus Commodi narrat Lampridius. Caſaubonus.

Apollas volumen de Peloponneſi civitatibus reliquit. Athen. lib. 9.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, priùs incerto tempore, poſt à Licinio Varo Prætore lege latâ 4. Non. Quint. celebrati, bove aurato, capris duabus auratis. Livius. Macrob. Servius in 6. Æn. Hos ludos populus laureatus ſpectabat, ſtipe datâ pro cujuſque copiâ. Feſtus.

Apollinaris, hæreticus, unam divinitatis & Chriſti naturam eſſe docuit. Hiſt. Trip. lib. 9. cap. 3.

Apollinarius, vir ingenio præſtantiſſimus, doctrinâ clariſſimus, carminum & verſuum elegantiâ & promptitudine mirus, ſuis libris, ut ait Baſilius, terrarum orbem replevit. Familiaris erat Gregorio, & Baſilio, defenſor coeſſentialitatis. Cùm Julianus, cognomento Apoſtata, Græcorum diſciplinam interdixiſſet Chriſtianis, tum Apollinarius verſibus expoſuit ad Homericum modum & ſtilum hiſtorias antiquas ſacrarum literarum. Μετάφρασιν τοῦ Ψαλτῆρος διὰ στίχων ἡρωικῶν ejus hodie habemus unà cum interpretatione Latinâ è typographeio Hieronym. Commelini An. Dom. 1596. Vide omnino Jac. Duportum Præfat. ad Metaphraſin Libri Pſalmorum Græcis verſibus à ſe contextam, Cantab. An. Dom. 1666. Plura etiam de hoc Præſule (erat enim Laodiceæ Epiſcopus) habes apud Euſebium, Socratem, Sozomenum, Suidam & Voſſium.

Apollo, pro Apollinis templo. Virg. Æn. 3.
Mox & Leucatæ nimboſâ cacumina montis
Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Apollo, Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς, uti vocatur ab Homero Iliad. α. Jovis & Latonæ filius. *Phœbus* etiam dictus & *Sol.* Apollo autem dictus eſt ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι, quod jaculis perderet, quia radii ejus in peſte perniciem afferunt animantibus. Vel, Chryſippo teſtes ab α privat. & πολλοὶ, cui non ſunt multi ſimiles, vel quod ſolus luceat. Unde & *Sol*, quaſi *ſolus* dicitur, teſte Tullio 2. de N. D. Sanè Heſychius, Ἀπόλλων ὁ τῶν Ἑλλήνων θεός. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ μὴ μετὰ πολλῶν συναριθμούμενος. Plato autem Solem Ἀπόλλωνα cognominatum ſcribit ἀπὸ τοῦ ἀεὶ πάλλειν τὰς ἀκτῖνας, i. e. à *jactu radiorum.* Chryſippus *Apollinem* ὡς οὐχὶ τῶν πολλῶν καὶ φαύλων οὐσιῶν τοῦ πυρὸς ὄντα. Prima enim nominis litera retinet ſignificationem negandi; ἢ ὅτι μόνος ἐστὶ καὶ οὐχὶ πολλοί. Speuſippus, quòd ex multis ignibus conſtet ejus vis, ὡς ἀπὸ πολλῶν οὐσιῶν πυρὸς αὐτοῦ συνεστῶτος. Cleanthes, ὡς ἀπ' ἄλλων καὶ ἄλλων τὰς ἀνατολὰς ποιουμένου, quod ab aliis atque aliis locorum declinationibus faciat ortus. Cornificius arbitratur Apollinem nominatum ἀπὸ τοῦ ἀναπολεῖν, i. e. quia intra circuitum mundi, quem Græci πόλον vocant, impetu latus ad ortus refertur. Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπολλύοντα τὰ ζῶα, exanimat enim & perimit animantes, cum peſtem intemperie caloris immittit, ut Euripides in Phaethonte:

> Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι' ὥς μ' ἀπώλεσας·
> Ὅθεν σ' Ἀπόλλων, ἐμφανῶς κλήσει βροτός.

Alii denique contrariâ ratione, nempe quia temperatus Solis calor morborum omnium fuga eſt, ſic dictum volunt, ὡς ἀπολαύνοντα τὰς νόσους, tanquam Ἀπέλλωνα. Eſt qui ab Ebræo אפל deduci poſſe autumat. Quid enim niſi *tenebras* & ambages Dæmon ille canebat? Unde & λοξίας, αἰολοστόμος ac Σκότιος à Græcis dictus fuit. Schol. in Ariſtoph. Equites: τοῦτο δὲ παρ' ὅσον οἱ χρησμοὶ λοξῶς ἐκφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. L. Andronicus Antiopâ.
Ita ſeptuosè dictio à Deo datur
Quod conſecuturum ſapiens ægrè conſulit.

Pagi-

Pacuvius Periboeâ.

Flexa non falſa autumare dictio Delphis ſolet.

Syri *Adad* vocant, quod ſig. *unus*. Vide Macrob. Sat. 1. 17. Quanquam Euſebius de Præparat. Evang. ab ἀπελαύνειν *Apollinem* nuncupare indicat, quod ab ægrotationibus homines ſalvet. Natus eſt in Delo eodem partu cum Dianâ, quæ & ipſa *Phœbe* dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit, deinde Cyclopas, ob fabricatum fulmen, quo filius ejus Æſculapius fuit ad inferos detruſus; Unde aliquandiu divinitate privatus, Admeti Theſſaliæ regis armenta apud Amphryſum flumen pavit. Ovid. 2. Art.

Cynthius Admeti vaccas paviſſe per æſtus
Fertur, & in parvâ delituiſſe caſâ.

Nemeſianus.

Dii pecorum pavere greges; formoſus Apollo,
Pan doctus, Faunus vates, & pulcher Adonis.

Plato in Cratylo Theſſalos ait non Ἀπόλλωνα dixiſſe; ſed ἁπλῶν propter divinationem, in qua eſt τὸ ἀληθές τε καὶ ἁπλοῦν, ταὐτὸν γάρ ἐστι, i. e. *propter verum & ſimplicitatem, quæ idem ſunt*. Nicander in Ætolicis ſcribit Apollinem divinam peritiam edoctum à Glauco, qui poſtea factus Deus marinus, & Melicerta nominatus eſt. Fertur à Mercurio citharam accepiſſe, & poſtea Muſis præfuiſſe. Amavit Cyrenen puellam, item Daphnem Penei fluminis filiam, quæ fugiens illius amorem in laurum converſa eſt, arborem huic ſacram. Item Hyacinthum liberali formâ puellum, quem mortuum in florem ſui nominis commutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri juſſit. Vicit Marſyam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat, tibiæ cantu, victum autem excoriavit. Muros Trojæ, adjuvante Neptuno, Laomedonti regi ædificavit. Medicinæ uſum primus intuliſſe, & propterea Deitatem meruiſſe creditur. Ovid. Met. 1.

Inventum medicina meum eſt, opiferque per orbem
Dicor, & herbarum ſubjecta potentia nobis.

Author fuit carminis & Muſices, quapropter poetæ præcipuum ſibi numen eum faciunt. Ovidius.

——— Mihi flavus Apollo
Pocula Caſtaliâ plena miniſtrat aquâ.

Vates quâ ratione factus ſit, ex veterum fabulis docet Lucanus, lib. 5. verſ. 79.

Ultor ibi expulſæ premerent cum viſcera partus
Matris, adhuc rudibus Pæan Pythona ſagittis
Explicuit, cum regna Themis, tripodaſque teneret.
Ut vidit Pæan vaſtos telluris hiatus
Divinam ſpirare fidem, ventoſque loquaces
Exhalare ſolum, ſacris ſe condidit antris,
Incubuitque adyto, vates ibi factus, Apollo.

Quoties de Deorum cultu interrogaretur, ſolitum reſpondere docet Ariſtot. Καὶ ὅτι τὰ μαντεῖα πάντα τοῖς ἀνθρώποις προστάττει κατὰ τὰ πάτρια ποιεῖσθαι τὰς θυσίας. Et Socrates apud Xenoph. ὁρᾷς γὰρ ὅτι ὁ ἐν Δελφοῖς Θεὸς, ὅταν τις αὐτὸν ἐπερωτᾷ, Πῶς ἂν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο; ἀποκρίνεται Νόμῳ πόλεως. Cic. 2. de Legg. *Deinceps in lege eſt*, ut de ritibus patriis colantur optimi; de quo cum conſulerent Athenienſes Apollinem Pythium, quas potiſſimum religiones colerent, Oraculum editum eſt; Eas quæ eſſent in more majorum. Callimachus Hymn. 2. Φοῖβος ἐπιδημήσαντος. Opinio erat Apollinem mutare ſedes, & 6. menſes hyemales apud Lyciam degere; & 6. æſtivos apud Delum, ubi natus eſt. Virg. Æn. 5. verſ. 143.

Qualis ubi hybernam Lyciam Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.

Ubi cave τὸ *hybernam* explices *frigidam* δυσχείμερον ſed contra εὐχείμερον, ut rectè Taubmannus. In Rhodo inſulâ Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, ut inter 7. mundi miracula ſit connumeratus. Triplex ejus eſt poteſtas, ut ſit Sol in cœlo, Liber pater in terris, & Apollo apud inferos. Ejus ſimulacro tria appingebantur, lyra, clypeus & ſagittæ. Eidem, ut Baccho, perpetua juventus aſcribitur, propterea ſemper imberbis à poetis fingitur. Ovidius.

Solis perpetua eſt Phœbo Bacchoque juventus.

Horatius. *Intonſoſque agitaret Apollinis aura capillos.*

Multa habuit cognomina, de quibus vide Pauſaniam, & lib. 1. Anthologiæ, ubi Acroſtichis ingenioſiſſimis ſecundum literas Alphabeti ſunt comprehenſa. Artem Rhetoricæ reperiſſe dicitur, ut auctor eſt Artimedorus, quam alii dicunt è cœlo ab Jove per Mercurium, procurante Prometheo, demiſſam. Ægyptiacâ linguâ Apollo vocatur *Horus*; à quo *Horæ* nomen acceperunt, ut ait Macrobius. Illi lyræ, tibiarum & fiſtularum aſſignatur inventio. Polydor. Virgil. 1. 5. Cicero de Nat. D. quatuor Apollines conſtituit, Primum antiquum cuſtodem Athenarum. Alterum Corybantis filium, natum in Cretâ. Tertium Jove & Latonâ natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat; quamvis Euſebius antiquiorem illum deſcribit. Quartum in Arcadiâ, quem Arcades, quod illis leges dederit, *Nomium* vocant. Cæterum de Apollinis mythologiâ vide Nat. Com. 4. 10.

Apollo, vel *Apollos*, vir quidam Alexandrinus, magni nominis in Eccleſiâ, Act. 18. 1. & 1 Cor. 3.

Apollocrates, alter ex Dionyſii filiis, qui unà cum patre in expeditionem, dum exularet, profectus eſt. Strabo, lib. 6.

Apollodorus Artemita, Parthica ſcripſit, quorum lib. 4. citat Athenæus. De quo Voſſ. H. Gr. p. 134. & 326.

Apollodorus Gelous Poeta Comicus, de quo Voſſ. P. Gr. pag. 58, 59.

Apollodorus, tyrannus quidam, de quo Sen. lib. 2. de Ira: *Qualis fuit Apollodorus, aut Phalaris.* Idem lib. 7. de Benef. cap. 19. eoſdem conjungit, ut eximios in ſævitiâ & cæde. Et Phalaris quidem notus eſt, minus alter, niſi quod Plut. Suidaſque inter Tyrannos nominant, ſed nominant tantum. Eſtne ille, quem *Caſſandreæ tyrannum* fuiſſe Pauſan. in Meſſen. prodit. Eſtne item, cujus mortem Tragicam, & vitâ condignam Plut. de tarda Num. Vind. tangit & indicat? Οἷον φασὶν Ἀπολλόδωρόν ποτε κατὰ τοὺς ὕπνους ὁρᾷν ἐκδερόμενον αὐτὸν ὑπὸ Σκυθῶν, &c. Sicut aiunt Apollodorum aliquando per ſomnium vidiſſe ſeipſum excoriari à Scythis, deinde elixari. Cor autem è lebete vocem emittere ac dicere, Ἐγώ σοι τούτων αἰτία, Ego horum tibi cauſa ſum. Item & filias flagrantibus corporibus in orbem circa ipſum currere. Sane animus mihi quoque loquitur hunc noſtrum tyrannum eſſe. Sed quomodo à Scythis excoriatus? Quid eis rei in gratiâ aut ſi apud Scythas iſte, unde ea res Græcis ſic innotuit? Puto ſcribendum ὑπὸ σκυτέων, *à coriariis, à cerdonibus*, & ii vero ſolent pelles detrahere. Lipſ.

Apollodorus, Athenienſis Grammaticus, Aſclepiadis filius. Panætii Rhodii Philoſophi & Ariſtarchi Grammatici diſcipulus, Primus genus metri Triambici invenit, uti teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium uſque ad reditum Heraclidarum, uti teſtatur Diodorus Siculus. Uſque adeo arte ſuâ emicuit, ut ei Amphyctiones Græciæ honorem habuerint. Plin. 7. 37. Scripſit περὶ τῶν φιλοσόφων αἱρέσεων, teſte Laertio in Solone. Scripſit item commentarium in Sophronem. Athenæus, lib. 3. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος. Pluribus autem libris id opus conſtitit. Tertium citat Athenæus lib. 7. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σώφρονος, non *de temperante*, uti perperam Dalechampius vertit. Apollodori de Sophrone quartum librum citat Schol. Ariſtoph. ad Veſpas. Librum ſecundum operis ejus περὶ Νομοθετῶν citat Laertius in Solone. Crebro ejuſdem Χρονικὰ ad Philoſophorum hiſtoriam illuſtrandam adducit idem Laertius. Meminit & Phlegon Trallianus lib. de Longævis. Tertium χρονικῶν citat Laertius lib. 4. Τὰ Λυκούργου νόμιμα, ὥς Ἀπολλόδωρος, inquit Euſebius Chron. an. 1218. *Lycurgi leges à Lacedæmone juxta ſententiam Apollodori hâc ætate ſuſceptæ.* Ita vertit B. Hieronymus. Qui locus vel ex libris ejus de Legiſlatoribus, vel ex Chronicis petitus eſt. Iſta Chronica reſpicit omnino Cicero, lib. 12. ad Att. ep. 24. *Quibus Conſulibus Carneades & ea legatio Romam venerit, ſcriptum eſt in tuo Annali. Hæc nunc quæro, quæ cauſa fuerit. De Oropo, opinor, ſed certum neſcio: Et ſi ita eſt, quæ controverſiæ. Præterea, qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui præfuerit hortis: qui etiam Athenis* πολιτικοὶ *fuerint illuſtres, quæ etiam ex Apollodori puto poſſe inveniri.* Vide Barthium ad Stat. Theb. p. 34.

Apollodorus Tarſenſis Tragicus, cujus tragœdias recenſet Suidas. Item Comicus eodem tempore, quo & Menander, cujus fabulæ nonnullæ ab eodem Suidâ commemorantur.

Apollodorus Pergamenus Rhetor, Caſſidii, alias Callidii, itemque Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris. Scripſit de Rhetoricâ, ut author eſt Strabo.

Apollodorus, Philoſophus Epicureus. Laertius, lib. 10. Cæterum de variis Apollodoris, vide Jonſium, lib. 2. de Hiſt. Phil. Script. cap. 17. & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 21. & lib. 3. p. 326. & Scip. Tettum in Com. de Apollodoris.

Apollonia, virgo ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis coronata. Euſeb. 6. 19.

Apollonides Nicenus, Commentarium ſcripſit, *de malè obitâ Demoſthenis legatione.* Meminit Ammonius libello de ſimilibus & differentibus vocibus in Ὀφλεῖν. Etiam Apollonidæ hujus περὶ παροιμιῶν librum citat Stephanus in Τέειναι. At ſimpliciter *Apollonides* in Europæ periplo ſemel, iterumque citatur à Schol. Apollonii in lib. 4. Laudatur etiam à Strabone lib. 7. Itemque à Plinio lib. 7. cap. 2. Fuit prætereà *Apollonides* Horapius, de quo vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. p. 328. Fuit etiam *Apollonides* Stoicus, quem Cato minor Uticæ jam è vitâ diſceſſurus, unà cum Demetrio Byzantino Peripatetico circum ſe habebat, teſte Plutarcho in Catone minore. Fuit etiam *Apollonides* Cyprius, medicus Methodicus à Galeno memoratus, lib. 1. Method. Med. cap. 7. *Apollonides* etiam ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας laudatur Anonymo in vitâ Arati poetæ.

Apollo-

Apollonius, Argonauticωn ſcriptor Naucratita Ægyptius fuit, Rhodius cognominatus, Ἀπολλώνιος ὁ Αἰγύπτιος dicitur Theophilo, lib. 3. ad Autolycum. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης vocatur Athenæo, lib. 7. cap. 7. & Æliano Hiſt. An. lib. 15. cap. 23. Cur autem *Rhodius* dicatur, Anonymus vitæ ejus autor exponit, ἐκεῖ ἐπολιτεύσατο καὶ ἐσοφίστευε ῥητορικοὺς λόγους. Ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. Suidas *Alexandrinum* eum appellat in Ἀπολλώνιος. Meurſius in notis ad Apollonium Dyſcolum hunc Alexandrinum à Rhodio diſtinguit, ac propterea à Voſſio, lib. 1. de Hiſt. Gr. cap. 16. jure reprehenditur. Potuit enim Naucratita ille Alexandriæ, & in Rhodo docuiſſe, & utrinque denominari, dicique Naucratita Rhodius, & Alexandrinus, uti & Dionyſius Grammaticus triplici nomine gaudet: Dicitur enim *Thrax*, *Alexandrinus*, & *Rhodius*. Strabo, l. 15. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοὺς Ἀργοναύτας ποιήσας, Ἀλεξανδρεῖς μὲν, ἐκαλοῦντο δὲ Ῥόδιοι. Fuit Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis Grammatici, cujus etiam ſucceſſor fuit in præfecturâ Bibliothecæ apud Ptol. Euergeten.

Apollonius Dyſcolus, ſub Antonino Pio vixit, ἱστορίας θαυμασίας edidit, etiamnum ſuperſtites, & Meurſii notis itidem illuſtratas. Δύσκολος autem propterea dictus eſt, ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλύτους ἀπορίας ἔλεγεν, ut auctor eſt Anonymus in ejus vitâ. Vide Wowerium de Polym. c. 10. & Voſſ. Hiſt. Gr. p. 228.

Apollonius, Aphrodiſienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas, de Trallibus, de Orpheo, ejuſque myſteriis, teſtibus Suidâ, Stephano, & Etymologo. Fuit etiam *Apollonius* Aſcalonita, hiſtoricus itidem, teſte Stephano in Ἀσκαλών. Alius eſt *Apollonius* Geometres, qui inter Arati Interpretes recenſetur. Item alius Apollonius Chæronis filius citatus Ariſtophanis Scholiaſtæ in Veſpas. Alios quoque hujus nominis adducit Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 22. Itemque Jonſius de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 3. cap. 9.

Apollonius Molo Rhodius, Præceptor Ciceronis, ac Julii Cæſaris eodem tempore, teſte Plutarcho. Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Syllâ: Orator unus in cauſis, ſcriptorque præſtantiſſimus, & in annotandis, animadvertendiſque vitiis, & inſtituendo, docendoque clariſſimus. Cic. in Bruto.

Apollonius, Alabandenſis (Alabanda autem oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſſimus, teſte Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non poſſe oratores evadere, operam apud ſe perdere, quemque autem dimittebat ad quamcunque artem putabat eſſe aptum. Cic. 1. Orat.

Apollonius Citticus Medicus. Strabo lib. 16.

Apollonius Herophilius, Herophili diſcipulus, ſcripſit de unguentis. Athenæus. Apud Plinium *Apollodorus* ſcribitur.

Apollonius Tyaneus, Philoſophus Pythagoricus, cujus vitam ſcripſit Philoſtratus, & ante eum Damis ipſius in peregrinatione comes. Hic dum Epheſi vitam ageret, & forte in multitudine diſputaret, per eam horam, quâ Domitianus interficiebatur, defixus, & elinguis ſtetit; tum autem exclamavit. *Euge Stephane pulchre, Stephane percute: pulſaſti, vulneraſti, interfeciſti.* Hic ſermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. 17. 13. Idem hoc unum à Diis petebat, ut bonos cognoſceret, malos vitaret. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17. De ejus annulo idem 2. 19. Alexander Severus Imperator religione tactus, Chriſtum, Abraham, Orpheum & Apollonium, velut Deos intra ædes veneratus eſt. Idem 6. 14. Agreſphon apud Suidam in *Apollonius* indicat alium Tyaneum Apollonium fuiſſe præter prædictum, qui ſub Nerone vixit, his verbis Ἀπολλώνιος ἕτερος Τυανεὺς φιλόσοφος νεώτερος γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως.

Apollonius, Eremita, cùm per omne vitæ tempus, nihil monaſticæ vitæ didiciſſet, ſciens, quia nec ſcribere, nec artem jam propter ætatem exercere poſſet, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus comparavit, & quotidiè à primo mane, uſque ad horam nonam per ſingula monachorum oſtia perrexit, quò ægrotos inviſeret. Cùm autem jam eſſet è vitâ migraturus, ea quæ poſſidebat, alteri tradidit, juſſitque ut eadem ipſe pietatis officia obiret. Sozomen. 7. 1.

Apollonius Pergæus, magni nominis Geometra, claruit ſub Ptolemæo Euergetâ. De quo vide Voſſium de Scientiis Mathematicis, pag. 54. &c.

Apollonios, denique Sophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratitem unum, alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini tempore Athenis docuere. De variis Apolloniis vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 149.

Apollophanes, regis Antigoni adulator. *Apollophanem* quendam Stoicum Laert. lib. 7. ad Stoicorum placita & dogmata explicanda adhibet, & in Phyſicâ eum de vacuo diſſeruiſſe, alibi etiam unam tantum virtutem, prudentiam nempe, ſtatuiſſe tradit. Locum autem inter hiſtoricos ſibi vendicare videtur libro περὶ τοῦ Ἀρίστωνος. Athenæus lib. 7. Ἀπολλοφάνης (in codd. vulgatis Ἀφάνης mutilatè legitur, neque, quod mirere, correxit Caſaubonus) γνώριμος ἦν καὶ οὗτος τοῦ Ἀρίστωνος, ἐν τῷ Ἀρίστωνι, καὶ αὐτὸς οὕτως ἐπιγράψας τὸ σύγγραμμα ἐμφανίζει τὴν τοῦ διδασκάλου φιληδονίαν. Libello itaque hoc, quem *Ariſtonem* inſcripſerat, Ariſtonis magiſtri ſui voluptuariam vitam expoſuit. Quæ de ætate ejus nos dubitare non ſinunt, quòd Ariſtonem magiſtrum habuiſſe dicatur. Zenonem enim Stoicum audivit Ariſto, Arceſilai tempore: Ariſtonem vero Apollophanes, tempore Ptolemæi Euergetæ. Patriam hujus Apollophanis aperit Stephanus in Ἀντιόχεια. Τρίτη (Ἀντιόχεια ſc.) Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη, ἥτις παρὰ τῶν ἐπιχωρίων Ἀσίβη καλεῖται, ὅθεν Ἀπολλοφάνης ὁ Στωικὸς φιλόσοφος. Citat *Apollophanem* hunc Tertullianus lib. de Animâ, cap. 14. quod novem animæ partes ſtatuat. Fuit & *Apollophanes* Medicus in aulâ Antiochi Soteris, Regi apprimè charus, teſte Polybio, lib. 5. quem laudat Plinius 22. 21. & Corn. Celſus 5. 18. Cujus forte malagma contra jecinoris duritiem deſcripſit Galenus, lib. 8. de compoſ. medic. ſec. locos, cap. 9. & Paulus Ægineta 7. 18. laudatque Ætius tetrab. lib. 3. ſect. 3. cap. 18. Ut ut vero uterque *Apollophanes* ſub Euergete floruerit, non tamen hoc ſufficere arbitramur, ut eoſdem eſſe ſtatuamus. Alius fuit *Apollophanes* Sophiſta, cui tempore CHRISTI PATIENTIS Dionyſius Areopagita Heliopoli in Ægypto dixit: *Aut divina natura patitur, aut patienti condolet*, teſte Suida in Διονύσ. Sed quod Polemon Laodicenus Sophiſta, Ariſtidis magiſter hunc *Apollophanem* audiverit, juxta Suidam loco citato, ratio temporis vix admittit. Jonſius. Vide Voſſ. P. Gr. p. 48.

Apollothemus, hiſtoriam fecit, quantum colligere licet ex iis quæ de Lycurgi morte ex eo refert Plutarchus in Lycurgo.

Apomyius, Ἀπόμυιος Jupiter in Elide colebatur ὁ ἐλαύνων τῆς Ἠλείας Ὀλυμπίας τὰς μυίας, Pauſanias. Plinius 29. 6. *Myioden* vocat, & lib. 10. cap. 38. *Myiagrum*. Poeta apud Athen. lib. 1. Ἀεὶ δ᾽ ὥσπερ Ὀλυμπιάσιν φασὶ ταῖς μυίαις ποιεῖν· Βοῦν τοῖς ἀκλήτοις προκατακόπτειν πανταχοῦ. Profert iſta patronus umbrarum, & eorum qui invocati veniunt ad conjugia. Ait, Bonum factum fore, ſi iſti alieno ſumptu alantur, fiatque illis quod ſolet muſcis Olympiæ: hoc eſt ut non prius ineantur ab iis qui volunt unà eſſe, convivia, quam in gratiam paraſitorum bovem mactaverint. Sacrificium in honorem Jovis muſcarum averruncatoris fieri ſolitum, ſic iſte interpretatur, quaſi in muſcarum gratiam fieret, ut eſſet illis unde lautè, ac dapticè accipiantur. Caſaubonus. Clemens Alex. in Protreptico Ἀπομυίῳ Διὶ θύουσιν Ἠλεῖοι, Ῥωμαῖοι δὲ Ἀπομυίῳ, Ἡρακλεῖ. Et paulo poſt Ἡρακλείδης περὶ τῆς Ἀκαρνανίας, φησὶν, ἔνθα τὸ Ἄκτιόν ἐστιν ἀκρωτήριον, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀκτίου τὸ ἱερὸν ταῖς μυίαις προθύεσθαι βοῦν. Vide *Beelzebub*.

Appianus, Alexandrinus hiſtoricus Græcus, Trajani, Adriani, & Antonini temporibus vixit. Romæ primum fuit cauſarum patronus, poſtea adlectus fuit Cæſaris procuratoribus. Hiſtoriam Romanam ſcripſit, lib. 24. Ac orſus ab Æneâ, & capto Ilio, percurrit illa tempora uſque ad Romulum. Inde accuratius perſequitur omnia uſque ad Auguſtum, quædam etiam carptim, atque obiter addit uſque ad Trajanum. Vide Suidam, Photium, & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 13.

Appiades, Deæ Venus & Pallas ſic dictæ ſunt, quibus ad *Appias* aquas templum erectum erat, prope Cæſaris forum. Ovid. 3. de Art. Amand.

Has Venus è templis multo radiantibus auro
Læta videt lites, Appiadeſq; Deæ. Vide Cæl. Rhod. 12.

Appiorum gentem Romæ cognominatam eſſe legimus ab apii coronâ, quam L. Appius in Achaiâ meruit.

Appius proſcriptus à Triumviris opes ſuas ſervis diviſit, & cùm navem cum illis conſcendiſſet, in Siciliam tranſiturus maris tempeſtate obortâ, in ſcapham, quaſi in tutiorem ſpem depoſitus eſt, ubi ſalvus evaſit; illi autem perfractâ nave ad unum omnes cum opibus, propter quas Dominum prodiderant, perierunt. Appianus, lib. 4.

Appius Annius Trebonius Gallus Conſ. M. Attilii collega.

Appius Claudius Craſſus Conſ. Spurii Nautii Rutilii collega, à Perſeo victus. Livius Lib. 2. Decad. 5. Celtiberos vicit, caſtriſque exuit. Idem.

Appius Claudius Xvir, cum ſociis magiſtratum vi obtinuit; exilio demum damnatus eſt.

Appius Claudius Cæcus, orator Romanus, de quo Tullius in Bruto, & Tuſcul. lib. 4. In veteri Romanâ hiſtoriâ nobilis fuit, diſturbatâ maximè cum Pyrrho pace. Ovid. Faſt. 6.

Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit, lumine captus erat. Sil. lib. 13.
Hic fraudes pacis, Pyrrhumque à limine portæ
Dejecit viſûs orbus.———

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Conſ. Pub. Servilii collega, cujus ætate Sylla, depoſito magiſtratu, vitam vixit privatam, commentarioſque ſcripſit, quos Lucullo dedicavit.

Appius

Appius Claudius invenit Romanis literam R. ut pro *Valeſiis*, & *Fuſiis*, *Valerii* & *Furii* dicerentur.

Appius, quidam Cenſor Romanus de quo Horatius Serm. lib. 1. Sat. 6.

——— Cenſorque moveret
Appius, ingenuo ſi non eſſem patre natus.

Cic. epiſt. ad App. lib. 3. *Vale*, & *in cenſurâ, ſi jam es cenſor (ut ſpero) multùm de proavo tuo cogita.*

Aprilis, geminam hujus menſis etymologiam ponit Iſidor. l. 5. c. 33. Unum eſt, ut ſic dicatur, quaſi *Aprilis* quia *aperit* omnia. Quod etymon cùm Varroni placuit, cujus verba mox apponenda, tum Ovidio 4. Faſt. Macrobio Saturn. 1. 12. & Servio ad illud 1. Georg.

Candidus auratis aperit cùm cornibus annum
Taurus ———

Alterum etymon eſt, ut *Aprilis* dicatur, quaſi *Aphrilis* ab Ἀφρὸς *Spuma*; quaſi nempe ex hâc nata Venus, cui is menſis ſacer. Hujus etymi auctores qui ſint ſtatim ex Varrone diſcemus, eoſque etiam Nunneſius ſequitur in Grammaticiſte, ut cui *Aprilis* ſit ab Ἀφροδίτη. Verum Cincius, ut Macrobius author eſt, negabat huic menſi à Venere inditum hoc nomen, eò quòd Venus antiquis illis Romuli nepotibus fuerit ignota, ut cui nullum inſtituerint feſtum, ac cujus nullus in Saliarib. hymnis mentio fiat. Cincio aſtipulatur Varro, lib. 5. de LL. *Secundus menſis (ut Fulvius Flaccus ſcribit, & Jun. Gracchus) à Venere, quòd ea ſit* Ἀφροδίτη. *Cujus nomen ego, antiquis literis quòd nuſquam inveni, magis puto dictum, quod ver omnia aperit, Aprilem.* Joſ. Scal. vero in Schedâ ineditâ: Quomodo menſis Aprilis dici potuerit ab aperiendo, equidem non video. Primùm cum annus ab initio decem tantum menſium fuerit, neceſſe eſt ſemper menſes vagos fuiſſe, neque ſtationes temporum fixas tenuiſſe. Ita Aprilis ſemel tantùm incidebat in tempus vernum, & poſt decem annos Romuleos h. e. decem lunares redibat in orbem. 2. Deinde Aprilis non poteſt deſcendere à verbo. Nam nomina quæ hujus terminationis ſunt, ſi deſcendant à verbo, penultimam corripiunt, ut *probabilis*, *utibilis* vel *utilis*, *facibilis*, vel *facilis*. Si autem à nomine eandem producunt, ut *equus*, *equilis*, *ovis*, *ovilis*, *caper*, *caprilis*, *aper*, *aprilis*: præter pauca ut *humilis*, *ſimilis*. Ergo *Aprilis* ab *apro* h. e. porco, ut Athenis ἐλαφηβολιὼν h. e. *cervilis*. Sic *Aprilis* καπρηβολιὼν vel καπροβολιών. Voſſius.

Apſinius, Rhetor nobilis Athenienſis, de arte Rhetoricâ præcepta edidit, quæ etiamnum Græcè extant.

Apſinthes, Sophiſta Gadareus, Smyrnæ præceptorem habuit Heraclidem Lycium, Nicomediæ Baſilium; docuit Romæ Maximiniani tempore, cujus beneficio adeptus eſt conſulatum.

Aplerus, Rex Cretæ, Cydonis Succeſſor. Euſeb. eum refert in annum Moſis octavum, qui erat ſexageſimus poſt initium Cydonis: Κρήτης ἐβασίλευσεν Ἀντέρας καὶ τὴν πόλιν ἔκτισεν.

Apuleius, vel *Appuleius*, Madaurenſis, ſcripſit libros 11. Mileſiarum (ut Capitolinus vocat) ſive de Aſino Aureo: quod opus de fonte expreſſit vel Luciani, vel Lucii Patrenſis. Unde initio operis dicit, ſe Græcanicam fabulam incipere. Inter opera ejus deperdita fuit *Epitome Hiſtoriarum*, ut à Colvio in vitâ Appuleii traditum eſt. Sanè ex *epitome Appuleii* quædam Priſcianus, lib. 6. refert: at hiſtoriarum fuiſſe epitomen non dicit. Conſcripſit & alia compluſcula; velut *Convivales Quæſtiones*, Macrobio teſte, lib. 8. cap. 3. & 10. & Sidonio Apollin. lib. 9. epiſt. 13. Item librum *de Proverbiis*, ut eſt apud Soſipatrum. Ad hæc libros *ludicrorum*, *Apologiam*, aliaque quæ partim ſuperſunt, partim à Servio, Nonio, ac Fulgentio, commemorantur. *Scriptorem eruditiſſimum* vocat Caſaubonus de Satyr. poeſi. *In aſino planè rudit; in aliis ſonat hominem, niſi quod Florida ſint ridicula, ſed excuſat ea Inſcriptio.* Lud. Vives, lib. 3. de trad. diſcipl. *Apuleius non malus author, & antiquarum vocum uſurpator.* Turneb. Adverſ. 18. 14. Idem, lib. 29. cap. 13. *Interdum non malus auctor, præſertim cum laſciviæ ingenii non indulget.* Rudere verius quam loqui in Aureo Aſino Apuleius viris eruditis videtur. Neander Geogr. part. 3.

Aquarii, hæretici quidam, ſic dicti, quòd ſolam aquam afferebant in Calice ſacramenti. Cælius Rhod. 18. 40.

Aquarius, undecimum Zodiaci ſignum, Capricorno proximum. Oritur 15. Cal. Febr. Fabulantur poetæ hunc fuiſſe Ganymedem, quem Jupiter ejus pulchritudine captus, ab aquilâ in cœlum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur. Catullus vocet *Hydrochoon*, Julianus *Aquæ fuſorem*. Palladius *Aquæ geſtatorem*, Ovid. 2. Faſt.

Jam levis obliquâ ſubſedit Aquarius urnâ.

Virgil. 3. Georg.

———Cum frigidus olim
Jam cadit, extremoque irrorat Aquarius anno.

Horat. Sat. 1. de formicâ.

Quæ, ſimul inverſum contriſtat Aquarius annum,
Haud unquam prorepit.———

Aquila, vir Judæus ex Ponto. Actor. 18. Alius qui libros Vet. Teſtamenti ex Hebræo in Græcum ſermonem tranſtulit. Voſſius de Art. Gram. 1. 3. *Aquila Ponticus ex Gentili Chriſtianus, poſteaque Judæus factus, cum Hebraicè didiciſſet, ſub Cæſare Hadriano An. D. 129. Veteris Inſtrumenti libros Græce ita tranſtulit, ut verbum verbo redderet.*

Aquila, ſidus cœleſte, cujus ala dextra Circulum Æquinoctialem parum prodit: ſiniſtra autem non longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum ejus à reliquo corpore dividit circulus à Cancro ad Capricornum perveniens. Exorto Leone occidit, oritur autem cum Capricorno. Habet in capite Stellam unam in utraque pennâ unam, in caudâ unam. Inter aſtra autem receptus dicitur Aquila, quòd Jovem Cretenſem, cum adhuc infans eſſet, in ſpeluncâ, ne à Saturno patre occideretur, abſconditum nectare nutriverit, uti tradidit Mæro Poetria Byzantina in his,

Νέκταρ δ' ἐκ πέτρης μέγας αἰετὸς αἰὲν ἀφύσσων
Γαμφηλῇ φορέεσκε ποτὸν Διῒ μητιόεντι.
Τὸν καὶ νικήσας πατέρα Κρόνον εὐρυόπα Ζεὺς
Ἀθάνατον ποίησε, καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασσεν.

Vel quod Jovi ad expeditionem bellicam adverſus Titanes, qui parentes ejus in vincula conjecerant, accincto, hæc avis augurium futuræ victoriæ in Naxo attulerit, & arma pugnanti ſubminiſtrarit. Unde & ſibi ſacram Jupiter in poſterùm voluit; & in reliquis expeditionibus Aquilæ effigie pro ſignis militaribus uſus eſt; quod imitati ſunt poſtea Romani, ut author eſt Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 2. Imò attribuit illi tantam facultatem, ac immunitatem, ut nullo fulminis ictu lædi unquam, & ſolis fulgorem oculis ſemper apertis, ac minimè hebeſcentibus intueri poſſet. Vel etiam, quòd formoſiſſimum illum Ganymedem Trois, Trojanorum regis filium, centeſimo circiter anno ante bellum Trojanum, rapuerit, ac in cœlum portaverit, quò Deorum conſuetudine frueretur: ut auctor eſt Apollonius Argonaut. lib. 3.

——— Μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισιν,
Κάλλεος ἱμερθείς. ———

Ubi Scholiaſtes. Τὸν δὲ Γανυμήδην Ὅμηρος οὐχ ὑπὸ Διὸς ἡρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ τῶν θεῶν φησίν. Οὐδὲ δι' ἔρωτα καὶ πόθον, ἀλλ' ὥστε Διῒ οἰνοχοεύειν.

Τὸν γὰρ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν.

Unde & traditum illi imperium in cæteras aves, teſte Horatio, Carm. lib. 4.

Qualem miniſtrum fulminis alitem
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Alii tamen tradunt, Jovem ipſum in Aquilam converſum, Ganymedem ex luco agris Priapenis, & Cyzicenis contermino rapuiſſe: unde locus ille poſtmodum *Harpagia* ſit dictus, teſtante Strabone lib. 13. Verum raptor ille non Aquila fuit, neque Jupiter Phrygius, qui Ganymeden rapuit, aut rapi curavit, in Aquilam transformatus; ut poeticâ ſaltem fide traditur. Proinde ſuſpicatur Philippus Cæſius navem fuiſſe *Aquilam* dictam, ob *Aquilæ* inſigne, vel, ſi mavis, cohortem, aut exercitum Phrygium, Aquilæ picturâ in vexillis militaribus, ut modo diximus, utentem: quorum vel hujus, vel illius adminiculo Tantalus, Phrygiæ & Paphlagoniæ rex catamitum hunc abduxerit. Unde & Troi patri Ganymedis, ac Tantalo maximum bellum exortum eſſe, indicat Phanocles apud Euſebium & Oroſium.

Verum quidam hic intelligunt *Aquilam*, illam Tryphone & Echidna, ut vulgò fabulantur, prognatam: quæ Promethei, Japeti filii, quem Oſiris, ſive Mizraim parti Ægypti præfecerat, cor, & jecur in monte Caucaſo exediſſe, & ab Hercule poſtea ſagittis transfixa dicitur, uti traditum eſt Duridi Samio, Pherecydi, lib. 2. & 10. Hiſtor. Apollonio, lib. 2. Argon. Heſiodo in Theogoniâ, ac Luciano in Prometh. & dial. de Sacrificiis. Hi Prometheum tantis cruciatibus à Jove affectum ſcribunt; quod igne (nempe rerum Divinarum, & Scientiarum cognitione) mortalibus divinitus adempto Minervæ (hoc eſt Sapientiæ auxilio) in cœlum aſcenderit, ibique ferulâ ad currum ſolis admotâ, eum rurſus in terram portaverit. Cujus tamen aliam cauſam affert Menander; nempe quia Prometheus invenerit fœminam (forte Philoſophiam intelligit) omnium humanarum calamitatum auctorem, & animalium genus ſceleſtiſſimum, vel quia Palladem, h. e. ſapientiam amaverit: uti Duridi proditum. Verum de his plura in *Prometheus*. Antequam vero manum de tabulâ tollam, dicere eſt animus; quòd quidam veterum in ea quoque, ut videtur, fuerint opinione, animam Platonis in hanc Aquilam cœleſtem fuiſſe converſam. Et indicat idem Speuſippus, aut quiſquis ille fuit, qui

qui Græcum illud epigramma in tumulum Platonis compoſuit, quod aliquis ita tranſtulit. (*ab aſtris*

Cur, Aquila, *ad tumulum hunc volitas? dic; nunquid*
Hic habitare Deum fortè aliquem intuita es?
Imò anima *extincti ſum* diva Platonis; *Olympum*
Quæ colo: ſed corpus terrigenum Attica habet.

Aquili, Dii quidam, quos in aere ponit Capella unà cum Manibus & Heroibus: dicti quaſi *nigri*. Gloſſa. *Aquilum*, μέλαν. Cæterum de Diis Aquilis Arnobius lib. 3. *Crinitos effingitis, alios ſenes, juvenes, pueros, Aquilos, cæſios*, &c. Malè eſt in Gloſſ. Papiæ. *Aquili*, ſpecies Dæmonum, qui in ſimilitudine aquarum apparent. Grot. in Cap.

Aquilicia, ſacra à Romanis fieri ſolita, cùm in magnâ ſiccitate, aqua eſſet elicenda; tunc enim Jovi immolabatur. Sacerdotes, *Aquilices*. Tertull. in Apol. & adverſus Marcionem.

Aquilinus, Conſ. Junii Ruſtici collega. Alius Æmiliani collega. Tertius Junii Maximi collega.

Aquilius Manius, Oppii legatus, à Mithridate crudeliſſimè interemptus. Arnobius adv. Gen. lib. 1. *Innumerabiles alii gloriâ & virtute, & exiſtimatione pollentes, acerbiſſimarum mortium experti ſunt formas; ut Aquilius*, Trebonius, *Regulus*. Ubi de noſtro Aquilio eum agere, rectè obſervavit doctiſſimus Caſaubonus, magnum literarum lumen, & ſingularis pietatis ac probitatis exemplum, uti eum vocat Deſid. Heraldus. Minutius Felix: *Viros cum Mutio, vel cum Aquilio, aut Regulo comparo*. Aquilio autem capto miris modis illuſit Mithridates, tandemque τοῦ ςόματος αὐτοῦ κατεχώννυσε χρυσίον, ait Appianus in Mithridaticis; *Aurum in os infudit*; ait Plin. 33. 3. Ejuſdem meminit M. Tullius de Lege Maniliâ.

Aquilius Severus, hiſtoricus, de quo ſic Hieron. in Catal. ſcript. illuſtr. *Aquilius Severus in Hiſpaniâ, de genere illius Severi, ad quem Lactantii duo epiſtolarum ſcribuntur libri, compoſuit volumen, quaſi* ὁδοιπορικὸν, *totius vitæ ſuæ ſtatum continens, tam proſâ, quam verſibus; quod vocavit* καταστροφὴν, *ſive* πεῖραν· *& ſub Valentiniano Principe obiit.* Meminit & Honorius in Catalogo.

Aquilo, ventus à Septentrione flans, à vehementiſſimo flatu & volatu, inſtar Aquilæ, ſic dictus Feſto teſte. Græcis *Boreas*; ſiccus, & frigidus. Ovid. 3. Triſt. 10.

Tantaque commoti vis eſt Aquilonis, ut altas
Æquet humo terras, tectaque rapta ferat.

Horat. Ἐπῳδῶν od. 10.

Inſurgat Aquilo quantus altis montibus
Frangat trementes ilices.

Cæterùm Aquilonis violentiam nemo melius expreſſit, quàm Virgilius Georg. 3. verſ. 196.

Qualis Hyperboreis Aquilo cùm denſus ab oris
Incubuit, Scythiæque hyemes, atque arida differt
Nubila, tum ſegetes altè campique natantes
Lenibus horreſcunt flabris: ſummæque ſonorem
Dant ſilvæ, longique urgent ad littora fluctus:
Ille volat ſimul arva fugâ ſimul æquora verrens.

Aquilones etiam dicuntur venti, qui 8 ferme diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus 40. quos vocant Eteſias & Prodromos, quaſi Præcurſores.

Ara, cœleſte ſidus. Cujus mem. Ovid. Met. 2.

Neu te dexterior tortum declinet ad Anguem,
Neve ſiniſterior preſſam rota ducat ad Aram.

Cicero in Arateis.

Inde Nepes cernes propter fulgentis acumen
Aram, quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri.

Horizontem noſtrum ſtringit mediâ nocte ſub finem Junii, meridianum tranſiens: & duodecim in globo noſtro complectitur ſtellas. Θυτήριον Arato dicitur. Sic enim ille.

Αὐτὰρ ὑπ' αἰθομένῳ κέντρῳ τέραος μεγάλοιο
Σκορπίου, ἀγχι νότοιο θυτήριον αἰωρεῖται.

Cæterum *Aram* hanc Cœleſtem denotare aiunt aram illam juſſu Deorum à Vulcano, ſive ut ait Eratoſthenes [illegible] Arati Scholiaſten, à Cyclopibus, nempe Vulcani fratribus & miniſtris, extructam; ſuper quâ Jovi adverſus Titanas bellum ſuſcepturo, fidelitatis ſacramento Dii omnes ſeſe obſtrinxêre. Itaque auxilio Deorum devictis Titanibus, Jupiter in perpetuam rei memoriam Aram illam inter aſtra locaſſe dicitur. Alii tamen Aram hanc in cœlo collocatam dicunt in gratiam Chironis Centauri; nempe quòd lupum, qui etiam hinc *Victima Centauri* dicitur, & Aræ in cœlo proximus eſt, in ejuſmodi arâ immolaverit. Quæ inſimul & Chironi ante oculos ſit poſita, ut ejus inſignis erga deos immortales religio & pietas in perpetuum demonſtretur.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios. Juvenal. Sat. 3.

——*Inter quas auſus habere*
Neſcio quis titulos Ægyptius atque Arabarches.

Ubi alii *Alabarches*. Ἀλάβα Heſychio eſt μέλαν τὸ γράφομεν. Quidam volunt ſignificare etiam ſcriptum de tributo, quod pro pecorum paſtu ſolvitur. Inde *Alabarches*, qui præeſt huic ſcribendi muneri. Schol. Juvenalis Arabarchen ait irriſoriè dictum, quaſi *Arabum principem* i. e. ſervorum, qui eſſent Romæ ex Arabiâ. Vide Alciatum & Brodæi Miſcellanea.

Arachne, puella Lydia, Idmonis filia, lanificii peritiſſima, ægrè ferens opus ſuum à Pallade, quâcum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit, quam Pallas in araneam tranſmutavit, uti teſtatur Ovid. Met. 6. in his.

——*Doluit ſucceſſu flava virago;*
Et rupit pictas, cæleſtia crimina, veſtes.
Non tulit infelix: laqueoque animoſa ligavit
Guttura: pendentem Pallas miſerata levavit:
Poſt ea diſcedens ſuccis Hecateidos herbæ
Spargit, & extemplo triſti medicamine tactæ
Defluxere comæ: cumque his & naris, & auris.
Fitque caput minimum toto quoque corpore parvæ.
In latere exiles digiti pro cruribus hærent,
Cætera venter habet: de quo tamen illa remittit
Stamen; & antiquas exercet aranea telas.

Conſtat, inquit Plinius, Arachnen linum, & retia inveniſſe, cujus filius Cloſter fuſos in lanificio invenit. Juvenal. Sat. 2.

——*Vos tenui prægnantem ſtamine filum*
Penelope melius, levius torquetis Arachne.

Araros, Ἀραρὼς, Comicus, Ariſtophanis fil. teſte Suida. Vide quæ de iſto Caſaub. ad Athen. lib. 3. cap. 3. Adi & cap. 25. ubi de illo: ψυχρότερος Ἀραρότος. Frigidus enim Poeta fuit.

Arator, Poeta Chriſtianus, Romanus Subdiaconus, qui Hiſtoriam Apoſtolicam, à D. Luca conſcriptam, hexametro verſu expreſſit. Floruit A. D. 544.

Aratus, Poeta Solenſis. Scripſit, quæ extant Φαινόμενα, & Διοσημεῖα, in quibus ſitum, motum, ortum, occaſum, & numerum explicat ſtellarum apparentium. Quo libro adeo delectati fuere Claudius, & Germanicus Cæſar, ut Latinum fecerit uterque. Vertit eum Latine & Cicero adhuc adoleſcens. Taceo Rufum Feſtum Avienum, qui eundem Latinis verſibus eleganter expreſſit. Ovidius.

Cum Sole & Lunâ ſemper Aratus erit.

Ejus pulcherrima eſt hæc ſententia.

Μόχθος μὲν τ' ὀλίγος, τὸ δὲ μύριον αὐτίκ' ὄνειαρ
Γίνετ' ἐπιφροσύνης αἰεὶ πεφυλαγμένῳ ἀνδρί.

Verum de Arato nos alibi. Hic tantum notet Lector, Arati hujus meminiſſe Theocritum Idyll. 6.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν πόκ' Ἄρατε, συνάγαγον.

Ubi Schol. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ Φαινόμενα γεγραφότα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος, ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει. Hinc *Arateus*. Cinna apud Iſidorum.

Hæc tibi Arateis multum invigilata lucernis
Carmina, &c.

Aratus, Sicyonius ſcripſit hiſtoriam de rebus ab Achæis, & ſe ipſo geſtis. Vide Voſſ. H. Gr. pag. 108.

Aratus, Cnidius condidit hiſtoriam Ægyptiacam. Anonym. in Vit. Arati Poetæ.

Arcas, Jovis & Calliſtus filius. Vide primam partem hujus Dict.

Arceſilas, & *Arceſilaus*, philoſophus, Polemonis diſcipulus, in diſputatione pertinacior, & magno ingenii acumine Cic. 3. de Fin. Ex Pitane, Æolicâ civitate, ortus, relicto genitali ſolo, Sardes perrexit: mox Athenas profectus in Academiam ſe ad Crantorem contulit, quem Platonicam Philoſophiam omnino commutaſſe, novamque quandam conſtituiſſe ferunt. *Cavillator* vocatus eſt, quòd cùm nihil ſe ſcire diceret, nec alios ſcire quicquam pateretur, ſed omnes perturbaret ſophiſmatibus. Perſius Sat. 3.

——*Non ego curo*
Eſſe quod Arceſilas, ærumnoſique Solones.

Seneca 2. de Ben. de hoc Philoſopho. Arceſilaus, ut aiunt, amico pauperi & paupertatem ſuam diſſimulanti, ægro autem, & ne hoc quidem confitenti deeſſe ſibi in ſumptum ad neceſſarios uſus, cum clam ſuccurrendum judicaſſet, pulvino ejus ignorantis ſacculum ſubjecit, ut homo inutiliter verecundus, quod *deſiderabat, inveniret potius quam acciperet*. Hæc ille. *Cteſibium* hunc inopem nominat Laertius: & dictum addit, cum pecunia inventa eſſet Ἀρκεσιλάου τὸ παίγνιον *Arceſilai hic ludus*. At Plut. in lib. Quom. Adul. ab Am. noſcendus diſerte Apellichio hoc tribuit: & cætera conſonat niſi quod dictum effert Ἀρκεσιλάου τοῦτο τὸ κλέμμα. *Arceſilai hoc furtum*. Hic interrogatus, *Cur ex aliis ſectis ad Epicuream tranſirent multi, nemo ex illis ad alias? Nam*, inquit, *ex viris Galli fiunt*, (ſcilicet evirati) *ex Gallis viri nunquam*. Fuit etiam poeta ejus nominis priſcæ comœdiæ; alius Elegiacus; alter ſtatuarius; in quem & Simonides ſcripſit epigrammata.

epigrammata. Laert. lib. 4. Item ſculptor quidam apud Plinium. Item pictor, Tiſicratis filius teſte eodem Plinio, lib. 35. cap. 11. Denique unus è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Trojam cum 50. navibus advenerunt, ut oſtendit Hom. initio Catalogi.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε.

Ab Hectore poſtea interfectus eſt, teſte eodem. Hom. Il. ό.

Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.

Arceſius, Jovis filius, pater Laertis. Ulyſſes apud Ovidium Metam. lib. 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Arceſius illi,
Jupiter huic. ———

Ἀρκείσιος Homero Od. π. ubi ſic Telemachus.

Ὧ δὲ γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων,
Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε,
Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Μοῦνον ἐμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν.

Item *Arceſius*, qui Arceſicerata urbem condidit. Steph. in Ἐπιφάνεια.

Archedicus Comicus, in cujus Fabulis Theſaurus. Multa ſcripſiſſe dicitur de Demochare qui è Demoſthenis fratre natus fuit.

Archelaus, Philoſophus Athenienſis, ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor, ſucceſſorque Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audivit. Cic. 5. Tuſc. Qu. Hic Phyſicam philoſophiam ex Ioniâ Athenas invexit, fuitque Phyſicus appellatus, quòd in eo defecerit philoſophia naturalis, Socrate moralem introducente. Quanquam ne hic quidam Ethicæ rudis fuit, qui de Legibus, de honeſto, & æquo philoſophatus fuit. Vide Voſſ. P. Gr. p. 34. Præter hunc tres alii celebrantur, teſte Laertio. Primus erat χωρογράφος. Hic omnem terram deſcripſit, quam Alexander M. perambulavit. Alter, quæ propriæ, ac ſingularis naturæ ſunt, verſu conſignavit. Tertius orator de arte ſuâ volumen reliquit. Secundus iſtorum Laertio dicitur, ὁ τὰ ἰδιοφυῆ ποιήσας. Unde liquet, eundem intelligi ab Athenæo, lib. extremo, cùm ait, Παρὰ Ἀρχελάῳ Χερρονησιώτῃ ἐν τοῖς Ἰδιοφυέσιν. Sed qui hoc loco eſt *Cherſoneſiotes*, is *Ægyptius* vocatur Antigono Caryſtio: qui illum παραδόξων καὶ θαυμασίων ἐπιγράμματα ad Ptolemæum ſcripſiſſe teſtis eſt. Vide eum Hiſt. Mirabil. cap. 23. & 96. ubi & epigrammata ejus recitat, quibus docebat, ex crocodilo ſcorpios; ex equis veſpas; ex ſpinæ medulla, in nonnullis cadaveribus, parvos enaſci ſerpentes. Cùm autem hæc ad animalium hiſtoriam pertineant: plane cenſeo (inquit Voſſius) eſſe Archelaum eundem, quem de animalibus ſcripſiſſe, & quâ re unumquodque eorum curetur, Artemidorus dicit. lib. 14. Onirocriticon, cap. 24. Idem confirmat locus Plinii 8. 50. *Archelaus auctor eſt, auribus capras ſpirare, non naribus, nec unquam febri carere.* Iſtius quod de capris dicit Plinius, etiam Varro Archelaum laudat auctorem de R. R. 2. 3. *De quibus admirandum illud* (reſpicit ad titulum θαυμασίων, καὶ παραδόξων) *quod etiam Archelaus ſcribit, capras, non ut reliqua animalia, naribus, ſed auribus, ſpiritum duci ſolere*; non alium Archelaum ab eo ſignari, quàm illum Antigono memoratum, liquet ex lib. 3. de R. R. cap. 16. ubi idem ait, *Primùm apes naſcuntur, partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in epigrammate ait eas eſſe* βοὸς φθινομένης πεποιημένα τέκνα. Idem.

Ἵππων μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι.

Hæc Varro. Stobæus Serm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione, advocat Archelaum, lib. 1. περὶ ποταμῶν. Similiter Plut. lib. de Flum. citat Archelaum in ιγ. περὶ ποταμῶν, itemque primo de lapidibus. Voſſius; quem vide de H. Gr. p. 328.

Archelaus, Præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit ſub Probo Imp. Hieron.

Archelaus, 12. Macedonum rex, regn. an. 23. fuitque interfectus ab adoleſcente Cratevâ nomine, quem habebat in deliciis, quòd ei promiſſam filiam alteri deſpondiſſet. Volater. Vide Ælian. Var. Hiſt. 2. 21. 8. 9. 12. 49. 14. 17.

Archelaus, 13. Judæorum rex, regn. an. 9. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiam, Alexandri fratris ſui relictam, contra legem, uxorem duxit. A Cæſare exilio damnatus Viennæ mortuus eſt. Joſ. 17. 18. Hegeſip. 5. 5.

Archemachus, Euboicarum rerum libros conſcripſit, quorum 3. citant Athen. lib. 6. & Clem. Alex. 1. Strom. quartum autem Harpocration in Ἀλόννησος. Nempe de patriâ ſuâ hos libros ſcripſerat. Siquidem Straboni lib. 10. vocatur Ἀρχέμαχος ὁ Εὐβοεύς. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 130.

Archemorus, qui & *Opheltes*, Lycurgi Thracum, vel Nemeæ regis filius. Hic Hypſipilen nutricem habuit, quæ, cùm ſitientibus Achivis, qui ad Thebaicam expeditionem venerant, Langiam fontem oſtenderat, Archemorum puerum ſuper viridi herbâ depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Unde annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit; Ludos hoſce Nemæos vocabant: author Archias lib. 1. Anthologiæ. *Archemorus* etiam poſtea Langia fons vocabatur. Alludit ad nomen Papinius Theb. 5.

——*Noſtri ſignatus nomine fati.*

Ubi Barthius: Quia nempe interitus pueri nomine *Archemori* deſignatus erat. Ipſe autem hujus interitus prædicebat interfectum iri ad uſq; unum Adraſtum omnes Argivos principes. Hos enim præcinebat Amphiaraus iſta principibus exercitus dicens: Apollodorus, lib. 3. Τὸν μὲν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετ' Ἀδράστου, κτείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσιν· Ἀμφιάραος δὲ εἶπεν ἐκείνοις τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. Paulo ante: Ἀμφιάραος δὲ ὁ Οἰκλέους, μάντις ὤν, καὶ προειδώς, ὅτι δεῖ πάντας τοὺς στρατευσαμένους χωρὶς Ἀδράστου τελευτῆσαι, αὐτὸς τῆς ὁρμῆς στρατεύεσθαι, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπέτρεπε. Pulcre etiam Lutatius: *Idem Lycurgi filius Opheltes, quo nomine puer ille primo dicebatur. Poſt, cum jam initia Thebani belli ejus morte initiata eſſent, Archemorus nominatus eſt.* Ἀρχὴ *enim Græcè principium,* μόρος *mors nuncupatur.*

Archeſtratus, vetus author, præter γαστρονομίαν, ſive leges ventri ferendas, cujus Athenæus, lib. 3. ſæpius meminit, etiam librum edidit περὶ αὐλητῶν, ſive de tibicinibus, cujus apud eundem fit mentio, lib. 14. Erat autem Συρακούσιος, ἢ Γελῷος teſte eodem Athenæo, lib. 4.

Archetimus, primus hiſtoriæ Philoſophicæ ſcriptor, vixit circa initium regni Perſici, quo tempore 7. Græciæ ſapientes floruere, qui hiſtoriam eorum, nec non cum Cypſelo congreſſum, cui ipſe quoque interfuit, perſecutus eſt. Laertius Ἀρχέτιμος ὁ Συρακούσιος ὁμιλίαν αὐτῶν (ſapientum 7. ſc.) γέγραφε παρὰ Κυψέλῳ, ᾗ καὶ αὐτόν φησι παρατυχεῖν. Forteaſſe idem eſt *Archetimus* ille Ἀρκαδικῶν ſcriptor apud Plutarchum in Qu. Gr. quem incertæ ætatis Hiſtoricis annumerat Voſſius Hiſt. Gr. lib. 3.

Archia, poeta Antiochenus, Romæ claruit, adjutus à familiâ Lucullorum, & nonnullis Græcis civitatibus donatus, Ciceroni imprimis familiaris diſcedens è Siciliâ cum L. Lucullo Heracleam venit, cujus auſpiciis in eandem civitatem adſcriptus eſt. Dein lite motâ à Græco quodam, Cicero ipſum luculentâ oratione defendit, ubi multa de laudibus poeticæ dixit. Aſcon. Pæd. Carmine Græco Romanorum bella Cimbrica memoriæ tradidit. Orſus eſt etiam deſcribere Conſulatum Ciceronis. Superſunt ejus quoque varia Epigrammata in Ἀνθολογίᾳ. Item *Archias* Imperator, qui Syracuſas condidit. Volat. Item alius Hyblæus præco celeberrimus. Julius Pollux.

Archibius, Apollonii filius Grammaticus, in Callimachi epigrammata enarrationem ſcripſit. Suidas. Item alius Grammaticus, qui Romæ docuit ſub Trajano. Idem.

Archidamia, mulier Spartana, quæ, Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum gladio in ſenatum venit, viros jurgata, quaſi vivendum fœminis fuit, Spartâ everſâ. Plut. in Lycurgo, & Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis filius Methonem ad Athenienſium exercitum deficientem recepit, in bello contra Pylum primus è navi proſiliens, nec vulneratus eſt; nec ſcutum dimiſit; denique adverſus Amphipolim ſtrenuè decertavit. Inſimulatus poſtremò, quod Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcadas, Argivoſque vicit, tropæa erexit. Xenophon, lib. 7. Pro Tarentinis pugnans interemptus eſt.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis, quantum pecuniarum foret ſatis ab bellum Peloponneſiacum, ſcientèr reſpondit. Bellum ordinaria non quærere. In aliis hujuſce Dictionarii editionibus *ordinata* legas, propius ad mentem Plutarchi, apud quem τεταγμένα legitur, in Agide & Cleomene.

Archilochus, hiſtoricus, ex quo veteres aliqua de temporibus citant, unde & chronica ſcripſiſſe putatur à doctis. Juxta Clem. Alex. lib. 1. Strom. floruit circa Olympiad. 20. Juxta Tatianum vero Olymp. 23. cujus verba citat Euſeb. lib. 10. Præp. Idem tamen Euſeb. in chron. refert Archilochum ad Olymp. 29. Diphilus vero apud Athen. lib. 13. Sapphûs amatores in ſcenam induxit Archilochum & Hipponactem; ſed hoc fecit ſive inſcius, ſive παίζων, ut Athen. mavult. Joſ. Scal. refert Archilochum ad tempora Darii Hiſtaſpis F. qui imperare demum cœpit Olymp. 64. an. 3. Nihil ejus hodie habemus; nam illa quæ ab Annio Viterbienſi ſub ejus nomine edita vere ſunt ὑποβολιμαῖα. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag, 5. & de Poet Gr. p. 14. Idem eſt autem cum eo qui ſequitur, nempe.

Archilochus, poeta Parius, perſecutus eſt Lycamben ſocerum ſuum, quod ei filiam pactam, nomine Neobulen, alteri

collocaverat, eumque ad laqueum ob Iamborum petulantiam in eum ſcriptorum compulit. Horatius,

Archilochum proprio rabies armavit Iambo.

Idem Ep. 6.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener.

Et Epiſtol. lib. 1.

——— Parios ego primus Iambos
Oſtendi Latio, numeros, animoſque ſecutus
Archilochi, non res, & agentia verba Lycamben.

Ovid. in Ibin.

Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.

Quintilianus, *Archilochus primus inter eos, qui Iambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes ſanè, vibranteſque ſententiæ, plurimum ſanguinis, & nervorum, &c.* Emicuit regnante Romulo, ut ait Cic. in Tuſculanis. Hujus libros ob inverecundiam & obſcenitatem Lacedæmonii ex urbe tolli juſſerunt, authoremque eorum in exilium miſêre. Poſtremo à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit; cujus interfectores Delphis arguit Apollo ob clariſſimum ejus ingenium. Plin. 7. 29. Item poeta Lacedæmonius, qui Romæ floruit, regnante Tullo Hoſtilio. Item Neſtoris filius qui patrem in expeditione Trojanâ ſecutus à Memnone interfectus eſt. Hom.

Archimedes, Syracuſanus geometra, ſæpenumero invitus ad balnea ductus, dum perungendus in craterem conſtitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plut. in Marcello. Cic. 1. Tuſc. Qu. cum eſſet in Siciliâ Quæſtor, ſepulcrum ejus inter vepres inveniſſe gloriatur. Hic, tanquam Deus terrenus, mechanico artificio ſphæram vitream fecit in quâ mirâ converſione diſſimiles motus circulorum viſebantur. Claud. in Epig.

Jura poli, rerumque fidem, legeſque Deorum
Ecce Syracuſius tranſtulit arte ſenex.
Incluſus variis famulatur ſpiritus aſtris,
Et vivum certis motibus urget opus.
Percurrit proprium mentitus Signifer annum,
Et ſimulata novo Cynthia menſe redit.

Sil. l. 14.

Vir fuit Iſthmiacis decus immortale colonis
Ingenio facile ante alios telluris alumnos,
Nudus opum, ſed cui cœlum terræque paterent.
Ille novus pluvias Titan ut proderet ortu
Fuſcatis triſtis radiis, ille, hæreat, anne
Pendeat inſtabilis tellus, cur fœdere certo
Hunc affuſa globum Tethys circumliget undis
Noverat, atque una pelagi Lunæque labores
Et pater Oceanus qua lege effunderet æſtus
Non illum mundi numeraſſe capacis arenas
Vana fides, puppes etiam, conſtructáque ſaxa
Fœmineâ traxiſſe ferunt contra ardua dextra.

Ubi ſis Dauſquium conſule. Marcellus in expeditione Syracuſarum interdixit, ne Archimedes unus violaretur: verum cum urbs caperetur, & ipſe animo ac oculis in terram defixis, formas Geometricas deſcriberet, ab ignoto milite interfectus eſt. Vide Dauſqueium in illud Silii, lib. 14.

Tu quoque ductoris lacrymas memorande tuliſti
Defenſor patriæ, meditantem in pulvere formas
Nec turbatum animi, tanta feriente ruinâ
Ignarus miles vulgi tum forte peremit.

Erat autem Hieronis Syracuſani regis propinquus. Plut. in Marcello: Ἀρχιμήδης Ἱέρωνι τῷ βασιλεῖ συγγενὴς ὢν καὶ φίλος. Unicus *ſpectator cœli, & ſiderum*, ut Livii de eo 24. 34. verba ſunt, *mirabilium inventor, ac machinator bellicorum tormentorum fuit.* Julius Firmicus, Matheſ. 6. 3. *Hic eſt Syracuſanus Archimedes, qui Romanos exercitus mechanicis artibus ſæpe proſtravit. Hunc Marcellus in triumpho victoriæ conſtitutus, ac inter ovantes militum ſtrepitus, laureaſque collocatus lugubri mœrore deflevit.* Quam ſubtili ratione, quomodo argenti auro admiſti per fraudem menſura deprehendi poſſit, invenerit, narrat Vitruvius, lib. 9. cap. 3. & Fannius Poeta vetus de ponderibus. Vide plura de illo apud Voſſium de Scientiis Mathem. Fuit alius, Grammaticus Trallianus, qui edidit commentarios in Homerum, & mechanica. Suidas.

Archinus, Ἄρχινος ἐν Θεσσαλικοῖς adducitur à Pindari Schol. in Pyth. Od. 3.

Archipheracitæ, פרק *pherac* in Gemarâ non *titulum* tantum ſignificat, ſed *prælectionem* ſimul, & *explanationem* particulæ legis. Inde *Archipheracitæ*, quorum munus erat Legis partes & prælegere populo, & interpretari, iidem ſc. qui & ἀρχισυνάγωγοι dicuntur. Grotius.

Archippus, nomen viri, Coloſſ. 4. 17. & Philem. verſ. 2. Item Philoſophus, qui Thebis Scholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Alius Comicus Athenienſis, de quo vide Voſſ. de Poet. Gr. Pag. 39.

Architimus, inclaruit opere de rebus Arcadicis. Plut. Qu. Gr.

Architis, Venus apud Aſſyrios culta, ut Macrobius teſtatur Saturn. 1. 27. *Adonin* (inquit) *Solem eſſe non dubitatur, inſpectâ religione Aſſyriorum, apud quos Veneris Architidis, & Adonidis maxima olim veneratio viguit, quam nunc Phœnices tenent.* Plerique ſuſpicantur hunc locum eſſe corruptum. Itaque pro *Architidis* Scaliger in Varronem reſcribit *Dercetidis*, Robertus Cottonus *Adargidis*, Seldenus *Aphacitidis*, quomodo Macrobium ſcripſiſſe, *auſus ſum* (inquit) *fere dejerare.* Bocharto tamen recepta lectio fruſtra ſollicitari videtur, cùm in loco Aphacis proximo, nempe ſuper Libanum, ſpatio ferè medio, inter Byblum, & Heliopolim ſitam fuiſſe *Arcam* urbem ex Ptolemæo conſtet. A quâ Venus dici potuit *Arcitis*, vel *Architis*, additâ aſpiratione, ut fit paſſim in nominibus peregrinis.

Archontes, novem erant Principes, nempe Rex, Archon, Ptolemarchus, & Theſmothetæ ſex, quibus jus omne, quòd primò Regum, deinde Archontum fuerat, ita eſt diviſum, ut in eorum manu & poteſtate tota eſſet Athenienſium Reſpublica. Ante Solonem ſuffragio eligebantur: at ille, ſorte ut id fieret, inſtituit, ita tamen, ut poſtquam lecti eſſent, in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem vero à rege, & ſociis ſeparatum lites intendebantur de malâ tractatione, ebrietate, rerum diviſarum electione, tutelâ pupillorum, hæreditatibus &c. Quinetiam idem curator erat mulierum, quæ poſt mariti mortem prægnantes eſſe viderentur. Lyſias, Demoſthenes, Pollux.

Archontici, Valentinianorum ſecta, univerſitatem, quam Deus condidit, opera eſſe Principum ſeu ἀρχόντων dicebant. Negabant reſurrectionem carnis; Baptiſmum, & Cœnam Domini prorſus abjiciebant, vide Theodoretum.

Archytas, Mitylenæus muſicus; cui cùm probrum daretur, quòd non exaudiretur, reſpondit, *Inſtrumentum pro me loquitur.* Fuit etiam alius agriculturæ ſcriptor, tertius poeta Epigrammatarius. Diogenes Laertius, lib. 8.

Archytas, Heſtiæi, ſive, ut alii Mneſarchi filius, Philoſophus Tarentinus, profeſſionis Pythagoricæ, aſtrologus, & geometra, quemadmodum eum *Maris & terræ, numeroque carentis arenæ Menſorem* Horatius appellat Carm. 1. od. 28. Meminit ejuſdem Cic. lib. 3. de Orat. Platonem, cujus in Geometriâ diſcipulus fuerat, per literas monuit, ut è Siciliâ diſcederet, quòd Dionyſius de eo necando cogitaret. Cubum primò invenit. Ligneam columbam volatilem fecit. Gellius 9. 12. Primus platagen, h. e. crepitaculum puerorum invenit, quo pueros nunquam quieſcentes detineret, & à periculoſioribus ludis avocaret. Hinc factus eſt locus proverbio, ut deſipientes, & puerilia tractantes *Ad Archytæ platagen* recidiſſe dicamus. Diogenianus Ἀρχύτου πλαταγὴ, ἐπὶ τῶν ἡσυχάζειν οὐ δυναμένων, ὁ γὰρ Ἀρχύτας τέκτων ὢν, ἐπινόησε πλαταγὴν, ἣν ἐδίδου τοῖς παιδίοις ἵνα μηδὲν τῶν κατ' οἰκίαν διασαλεύωσι. Mundum ingenitum & incorruptibilem, hominumque genus ſine ullo ortûs principio ab æterno fuiſſe ſomniatus eſt. Cenſorinus de die Natali cap. 4. Periit naufragio, ſicut locum ipſe indicat apud Horatium ubi ſuprà.

Me quoque devexi rapidus comes Orionis
Illyricis Notus obruit undis.

Inter ſcriptores R. R. Archytam Varro & Columella memorant. Memorabile eſt quod de Archytâ memorat Cic. in Tuſc. Qu. Archytas cum villico factus eſſet iratior, quo te modo, inquit, accepiſſem, niſi iratus eſſem? Quod Plutarchus quoque retulit his verbis: Ἀρχύτου ἐμπαθέστερον ἔχοντος καὶ τραχύτερον πρὸς οἰκέτας, οὐδὲν ἐποίησεν, ἀλλ' ἢ τοσοῦτον ἀπιὼν, εὐτυχεῖτε, εἶπεν, ὅτι ὀργίζομαι ὑμῖν. Idem quoque Platoni tributum legimus: Πλάτων ὀργισθεὶς, ποτὲ τινὶ τῶν δούλων, χάριν ἔχειν τοῖς Θεοῖς ἐκέλευεν, ὅτι ὀργίζεται· κολασθῆναι γὰρ ἂν πάντως εἰ μὴ ὠργίζετο.

Arctinus Mileſius, Homeri diſcipulus ſecundum Tzetzem & Suidam, qui id proditum ait ab Artemone Clazomenio in lib. de Hom. Vide Voſſ. P. Gr. p. 10.

Arctophylax, ſidus juxta majorem urſam, alio nomine *Bootes*. Cic. in Arateis.

Arctophylax vulgo qui dicitur eſſe Bootes.

Aratus ipſe.

Ἐξόπιθεν δ' Ἑλίκης φέρεται ἐλάοντι ἐοικὼς
Ἀρκτοφύλαξ, τὸν δ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην,
Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται Ἄρκτου.

Latinè *urſæ cuſtodem* dixeris. Ovid. 3. Faſt.

Sive eſt Arctophylax, ſive eſt piger ille Bootes.

Jul. Hyginus: Arctophylax è facto Urſam ſequens intelligitur, & Arctum ſervans Arctophylax eſt nuncupatus. Papin. Theb. 1.

Languet Hyperboreæ glacialis portitor Urſæ.

Arctos,

Arctos, pro duobus ſignis cœleſtibus accipitur, quæ Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico Circulo clauſæ, & ita collocatæ, ut utraque reſupinatâ alterius caput contingat; ſed caput ejus, quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat. Alteram majorem urſam, ſive Cynoſuram, i. e. *Canis caudam* vocant; alteram minorem. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obſervant. Aratus ubi de duabus Urſis.

Οἱ τὴν μὲν, Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι,
Τὴν δ' ἑτέρην, Ἑλίκην. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν,
Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι, περόωσι θάλασσαν.

Ovid. Faſt. 4.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notet.

Idem Triſt. 4. 3.

Magna, minorque feræ, quarum regis altera Graias,
Altera Sidonias, utraque ſicca, rates.

Val. Flac. lib. 1.—*Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas*
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Harum Virgilius meminit Georgicorum, lib. 1.

Maximus hic flexu ſinuoſo labitur Anguis
Circum, perque duos in morem fluminis Arctos,
Arctos Oceani metuentes æquore tingi.

M. Manilius, lib. 1. ubi de axe.

Summa tenent ejus miſeris notiſſima nautis
Signa per immenſum cupidos ducentia pontum:
Majoremque Helice major decircinat arcum.
Septem illam ſtellæ certantes lumine ſignant:
Quâ duce per fluctus Graiæ dant vela carinæ.
Anguſto Cynoſura brevis torquetur in orbe,
Tam ſpatio quam luce minor, ſed judice vincit
Majorem Tyrio. Pœnis hæc certior auctor
Non apparentem pelago quærentibus orbem.

Complicat hic Anguis duas Urſas, minorem Cynoſuram collo & capite, majorem Helicem caudâ; ita Hyginus. Aratus quoque in Phæn.

Οὐρὴ παρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπάυεται Ἄρκτου.

Et poſteà de Cynoſurâ.—Ἡ δὲ κατ' αὐτὴν
Εἰλεῖται κεφαλήν.

Quæ autem de comparatione fluminis ſcribit Poeta, ſumit proculdubio ab Arato, ſic enim ille.

Τὰς δὲ δι' ἀμφοτέρας, οἵη ποταμοῖο ἀπορρὼξ
Εἰλεῖται (μέγα θαῦμα) Δράκων περί τ' ἀμφί τ' ἐαγὼς
Μυρίος. Quos verſus ita reddidit Cicero.

Has inter veluti rapido cum gurgite flumen,
Torvu' draco ſerpit ſubter ſupraque revolvens
Seſe, conficienſque ſinus è corpore flexos.

Germanicus Cæſar vero ſic vertit.

Has inter medias, abrupti fluminis inſtar,
Immanis ſerpens ſinuoſa volumina torquet
Hinc atque hinc, ſuperatque illas mirabile monſtrum.

Denique Feſtus Avienus.

Inter utramque dehinc præclari nominis Arcton
Ceu circumflexo ſinuantur flumina lapſu,
Squameus agmen agens Draco volvitur, atq; obit ambos
Spirarum curvis anfractibus.

Porro Seneca ad imitationem Arati in Medea.

Huc ille vaſti more torrentis jacens
Deſcendat Anguis, cujus immenſos duæ
Major Minorque ſentiunt nodos feræ.

Et in Thyeſte. *Et qui medias dividit Urſas*
Fluminis inſtar lubricus Anguis.

De flumine tacuit Vitruvius 9. 6. *Serpentis, qui eſt inter Arctos, qui Septentriones dicuntur, implicatus.* Tacuit etiam Silius Italicus, lib. 3.

Quantus non æquas perluſtrat flexibus Arctos
Et geminum lapſu ſidus circumligat Anguis.

Alluſit forte Manilius, lib. 1. nam uſus eſt verbo *interfundo*, quod aquarum proprium.

Has interfuſus, circumque amplexus utramque
Dividit, & cingit ſtellis ardentibus Anguis.

Et lib. 5. pari aquarum verbo.

Illinc per geminas Anguis qui labitur Arctos.

Denique conſentiunt omnes plus vidiſſe Virgilium hoc loco, quam Homerum. Impingit enim ille (notante *de la Cerda*) in duplicem ſcopulum. Nam & Urſam in ſingulari numero nominat, cum duæ ſint: & addit *ſolam*, cùm & aliis ſtellis id contingat, quæ circa illas. Sic enim ille Odyſ. 5. Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο. Ab utroque cavit Virgilius, & *Arctos* dixit in plurali, neque *ſolas* dixit, ne ſtellas alias excludere videatur. Euſtathius tamen Homerum defendit, itemque Ariſtoteles, lib. 1. de arte Poet. Τὸ Οἴη δ' ἄμμορος, κατὰ μεταφορὰν, τὸ γὰρ γνωριμώτατον, μόνον. Et ſanè Ovidius Homerum imitatur, Met. 13.

——*Immunemque æquoris Arcton.*

Itemque Manilius, ubi de Urſâ.

Nunquam tincta vadis, ſed ſemper flexilis orbe.

Arcturus, Stella in ſigno Bootæ, poſt caudam majoris urſæ; cujus ortus & occaſus futuras tempeſtates portendunt. Horat. Carm. 3. Od. 1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis hœdi.

Et ante eum Plautus in Rudente.

Arcturus ſignum ſum omnium quàm acerrimum,
Vehemens ſum cùm exorior, cum occido vehementior.

Oritur à Caniculâ ferè poſt dies 50. Sic dictus παρὰ τὴν τῆς ἄρκτου οὐρὰν, h. e. ab Urſinâ caudâ. Heſychius, Ἀρκτοῦρος, ἀρκτῶος τόπος, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ὁμοῦ καλεῖται ἀρκτοῦρος, ἐπειδὴ ἐπὶ τὸ Ἀρκτῷον κατανοεῖ. Λέγεται καὶ ἅμαξα. Suidas, Ἀρκτοῦρος δὲ λέγεται καὶ αὐτὸς ὅλος ὁ Βοώτης. Ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστὴρ, λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ.

Areopagitæ, Judices Athenienſes ſeveriſſimi, de cauſis capitalibus pronunciabant tantâ integritate, ut noctu, non interdiu judicarent, quòd non dicentes, ſed quæ dicerentur, obſervarent. Cic. ad Att. 1. 14. *Romanæ res ſic ſe habent, Senatus* Ἄρειος πάγος, *nihil conſtantius, nihil ſeverius, nihil fortius.* Hi in templo Martis judicabant; quòd cùm Mars, qui Græcè dicitur Ἄρης homicidii crimine reus fieret, judicantibus duodecim Diis in eo pago, ſex ſententiis abſolutus ſit. Alex. ab Alex. 3. 5. & 4. 11. & 6. 11. Cœlius Rhod. 7. 19.

Aretæus, Cappadox, medicus Græcus antiquus, de quo Voſſius de Philoſophiâ, p. 96. & 107.

Aretates, Cnidius, Macedonica ſcripſit, quorum tertium citat Plut. in Paral. Min. cap. 11. Reliquit item librum de Inſulis, teſte eodem Plut. ibid. cap. 27. Condidit opus etiam de rebus Phrygiis, ut arbitratur Voſſius. Sed pro eo apud Plut. lib. de Flum. ſcribitur Ἀρεταζης, ubi Mauſſacus cenſet ex iſto ſcriptore, utrumq; Plutarchi Chæronenſis locum corrigi debere.

Arete, unica nata Rhexenoris, Alcinoi, regis Phæacum uxor, ex quâ Nauſicaam filiam ac tres filios ſuſcepit. Λευκώλενος Homero dicitur. Orpheus in Argonaut. Ἀρήτη ῥοδόπηχυς, ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδής.

Aretes à Cenſorino, cap. 21. conjungitur cum Eratoſthene, Soſibio Chronographo & Timæo, ac ab Inachi regno uſque ad Olympiad. 1. ſtatuiſſe dicitur annos 514.

Arethas, infer. Syriæ rex poſt Antiochum deſignatus; Item vetus Interpres, qui in D. Joannis Apocalypſim commentaria Græcè ſcripſit. Extat cum Scholiaſtis reliquis ab Oecumenio collectis, Veronæ 1532.

Arethuſa, Nerei & Doridis filia, Elidis nymphæ, & Dianæ comes; quam cùm Alpheus fugientem perſequeretur à Dianâ in fontem ſui nominis commutata eſt, cujus aquas cùm ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terra abſorpta, in Ortygiam inſ. deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam itidem pervenit, ibique aſſociatis Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſe exonerat. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 28. & Cluverium de Sic. Ant. p. 156. &c.

Argæus, Pelopis filius & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnii filius, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit; cujus cremati cineres Hercules retulit, ut juſjurandum, quod dederat, ſe illum reducturum, ſervaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſervatum. Cœl. Rhod. 17. 31.

Argæus, ſive *Argeus*, Apollinis & Cyrenes filius, Juſtinus lib. 13. Aliter Pindarus, Od. 9. Pyth. & Diodor. lib. 4. qui Cyrenes filium unicum referunt Ariſtæum; Nomium vero & *Agreum* (ita enim legendum, non *Argæum*, ut hic) Ariſtæi cognomina faciunt, ideo ſic dicti, quòd venationi & paſcendo pecori eſſet addictus. Nam ἀγρεὺς eſt *venator*, & νόμιος à νέμειν *paſcere* dicitur.

Arganthonius, rex Tarteſſi, quem Plinius ait vixiſſe 120 annos. Silius autem 300. qui ejus mem. lib 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes;
Rex proavus fuit humani ditiſſimus ævi,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Ideoque Bochartus vocat eum ארך פבתא *Arcantho*, i. e. πολυχρόνιον, ſive *longi temporis*.

Argas, Demoſthenes ob morum feritatem, ac naturam immitem ſic dictus. Heſychius, Καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου Ἀργᾶς ὀνομάζεται. Οἱ δὲ ὄνομα Τυράννου. Vide Suidam. Item *Argas*, qui præter annorum rationem ſapit. Suidas. Ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν, ἀργᾶς καλεῖται. Cæl. Rhod. 18. 6.

Arges, Cyclopum unus, Apollodorus. Μετὰ τούτους δὲ αὐτῷ τεκνοῖ Γῆ, Κύκλωπας, Ἄρην (lege Ἄργην) Στερόπην, Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Callimachus Hymn. in Dianam.

Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἔτ' ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ
Ἄργης, ἢ Στερόπην. Heſiod. in Theog.
Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον.

Argeſtes, Græcè Ἀργεστὴς, venti Noti ſeu Auſtri ſpecies. Euſt. in Odyſ. φ. tradit, quòd ἀργέστης barytonè ut plurimùm ſit venti nomen, oxytonè autem νότου ἐπίθετον, ut Hom. Ἀργέσταο νότοιο, hoc eſt, λευκοῦ, ab ἀργὸν quod eſt λευκόν. Ibidem tradit eſſe qui ἀργεστὴν dicant νότον ἐξ Ἄργους εἰς Τροίαν πνέοντα, quos ait οὐκ εὐδιανόητα, dicere. Ariſtot. Meteor. 2. 6. ait Euro contrarium eſſe ἀργέστην. Strabo lib. 1. citat ex Iliad. λ. hos verſus.

> Ὡς δ' ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίζει
> Ἀργέσταο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων.

Vide ibi Caſaubonum. Vitruvius 1. 6. *Circa Favonium Argeſtes, & certis temporibus Eteſiæ.* Plin. 2. 47. ab occaſu ſolſtitiali flare ſcribit, Heſychius, Ἀργέσται, οἱ ἐτήσιοι.

Argo, navis in qua Jaſon cum 54 heroibus Theſſalis Colchos navigavit. De nominis ratione variant etymologi. Sententiæ eorum ad ſex claſſes revocari poſſunt. *Primò*, Nonnullis dicta videtur ab Architecto, cujus nomen *Argos*: de quo Val. Flac. lib. 1.

> ——*Ad charum Tritonia devolat Argum;*
> *Moliri jubet hunc puppim & dimittere ferro*
> *Robora.*——

Diodor. Sic. lib. 4. Τὴν δὲ ναῦν Ἀργὼ προσαγορευθῆναι κατά τινας τῶν μυθογράφων, ἀπὸ τοῦ τὸ σκάφος ἀρχιτεκτονήσαντος Ἄργου. Vide Hyginum in *Argo*. *Secundò*, Alii ſic vocatam volunt, quòd ſecum *Argivos* tulerit, quod ſentire videtur M. Tullius Tuſcul. Qu. lib. 1. *Et eas anguſtias*, inquit, *per quas penetravit ea quæ eſt nominata Argo, quia Argivi in eâ delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis.* Quæ poſtrema verba ex poetà aliquo antiquo (uti ſæpiuſculè in his libris ſolet) deſumpſit. *Tertio*, Quidam à velocitate ejus ſic dictam arbitrantur. Diod. Sic. ubi ſupra. Ὡς δ' ἔνιοι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ τάχος ὑπερβολῆς, ὡς ἂν τῶν ἀρχαίων ἀργὸν τὸ ταχὺ προσαγορευόντων. Unde Catullus.

> *Auſi ſunt vada ſalſa citâ decurrere puppe.*

Et Pindarus in Pythiis ἐπέπασε θοῖς Ἀργοῦς χαλινόν. Quanquam ἀργὸς quoque Græcè dicitur tardus. Hinc jocus Martialis lib. 3. ep. 67.

> *At vos tam placidas vagi per undas*
> *Tutæ luditis otium carinæ.*
> *Non nautas puto vos ſed Argonautas.*

Quartò, Pherecydes Syrus apud Lazarum Bayſium tradit eam ſumpſiſſe nomen ab *Argo* Phryxi filio. *Quintò*, Alii à texturâ ducunt, Hebraicè ארג *ereg*, inter quos eſt Hieremias Hoelzlinus notis ad Apollon. lib. 1. Sanè Catullus de hujus navis fabricâ.

> *Pinea conjungens inflexæ texta carinæ.*

Ad quem locum ſic illuſtris Scaliger. Texere naves veteres dicebant, à quo, locus, ubi naves fabricantur, *Textrinum* dicebatur, auctor Servius in ſchedis nondum vulgatis. Qu. Ennius.

> *Idem campus habet textrinum navibus longis.*

Hoc eſt, ναυπήγιον. Sic τὰ ὕφη νεὼς dixit Archimelus poeta in navem Hieronis.

> Ἄστρων γὰρ ψαύει καρχήσια, καὶ τριπλίκτους
> Θώρακας μεγάλων ἐντὸς ἔχει ὑφέων.

Malè enim apud Athenæum νεφέων. Ovidius.

> *Texitur & coſtis panda carina ſuis.*

Sil. Ital. *Flumineam texit, quâ tranſvehat agmina, claſſem.* Idem lib. 11. *Æratas juſſi texamus mille carinas.* Panegyriſtes ad Maximinianum *ut navalia texerentur, ut trabes cæderentur*; ubi navalia dixit pro navibus. *Sexto*, Bochartus ὁ μέγας à longitudine ſic dictam ſuſpicatur. Gaulis (brevibus ratibus ſcilicet inquit, puto Phœnices oppoſuiſſe) מפיגן ארכא naves *arca*, vel *arco*, ut Syri efferunt, id eſt, naves longitudinis, ſeu quod idem eſt, naves longas; ac inde factum, literis G & C permutatis, quod paſſim ferè fit, ut navis *Argo* appellaretur, quæ prima fuit longa navis apud Græcos, qui uſque ad Jaſonem & Argonautas, ſolum rotundis navibus utebantur. Plinius, lib. 7. cap. 56. *Longa nave Jaſonem primum navigaſſe Philoſtephanus author eſt.* Et Apollonii Scholiaſtes, lib. 1. de *Argo* nave. Ταύτην δέ φασι πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν. Et Herodotus circa initium, lib. 1. de Argonautis, Καταπλώσαντες γὰρ μακρῇ νηῒ ἐς Αἶαν τε τὴν Κολχίδα, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. Quinquaginta remiges eam habere refert Apollodorus, 1. c. 25. ab unoquoque latere, unde ſequitur longam fuiſſe cubitorum minimùm quinquaginta, ſi ſingula interſcalmia fuerint διπηχυαῖα, prout definit Vitruvius, lib. 1. cap. 2. Quinimò longior fuit, ſi Theocrito credimus, à quo in *Hyla* prædicatur τριακοντάζυγος Ἀργὼ, id eſt, 30. *jugorum*, ſive *ſcalmorum*. Lignum, ex quo confecta fuit, pinum volunt Catullus, & Seneca. Hic,

> *Peliaco quondam prognatæ vertice pinus*
> *Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas,*
> *Phaſidos ad fluctus, & fines Æetæos.*

Ille in Medeâ. *Benè diſſepti fœdera mundi*
> *Traxit in unum Theſſala pinus.*

Quibus adde Horatium Epod. Od. 17.

> *Non huc Argoo contendit remige pinus.*

Et Ovidium in Epiſt. Hypſipyles.

> *Quid mihi cum Minyis, quid cum Tritonide pinu?*

Et Lucanum, lib. 6.

> *Prima fretum ſcindens Pagaſæo littore pinus*
> *Terrenum ignotas hominem projecit in undas.*

Et Statium in Achilleide.

> *Olim equidem Argoos pinus cum Theſſala reges*
> *Huc veheret.*——

Orpheus ex fago factam innuit, itemque Apollodorus, loco paulo poſt adducendo; hoc autem de parte ejus vocali ſolummodo intelligendum; quam ex robore factam fuiſſe ſignificat. Iſacius in Lycoph. Λαλιστάτην εἶχε τὴν ὄπιν ἐκ τῆς Δωδώνης δρυός. In hoc omnes conſentiunt, factam eſſe ex arboribus Dodonæ ſylvæ, quibus olim oracula reddebantur. Unde & Poetæ comminiſcuntur navem ipſam fuiſſe vocatam.

Apollonius, lib. 4.——Αὐτίκα δ' ἄφνω
> Ἴαχεν ἀνδρομέῃ ἐνοπῇ μεσσηγὺ θεόντων,
> Αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
> Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Sen. in Medea.——*Ipſaque vocem*
> *Perdidit Argo.*

Val. Flac. 1. *Fatidicamque ratem.*

Claud. in Panegyr.——*Rurſuſque locutæ*
> *In te Chaoniæ moverunt carmina quercus.*

Argonautæ, Heroes, qui cum Jaſone in Argo navi Colchos profecti ſunt ad diripiendum vellus aureum; Sunt qui dicant fuiſſe duo & quinquaginta numero, alii addunt quatuor. Numerantur autem ab Apollonio, Orpheo, & Val. Flac. lib. 1. Quorum ſecundus 50. numero fuiſſe innuit, verſ. 298.

> Ὅς ποτε γ' αὐτὸς ἔνισπεν Ἰήσονα κοίρανον εἶναι
> Πεντήκοντ' ἐρέτῃσιν ἀνὰ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.

Ultimus vero, lib. 7.

> *Quinquaginta Aſiam, pudet heu, penetravit Iaſon*
> *Exulibus*——

Stat. Theb. 5.

> *Quinquaginta illi trabibus de more revinctis*
> *Eminus abrupto quatiunt nova littora ſaltu.*

Elogia illorum ſparſa plurima apud Poetas Græcos & Latinos paſſim occurrunt. Pindaro Pyth. Od. 4. dicuntur ναυτᾶν ἄωτος, *flos nautarum*, ſicut & Theocrito Idyll. 13. θεῖος ἄωτος Ἡρώων. Et Virg. Ecl. 4.

> ——*Erit altera quæ vehat Argo*
> *Delectos heroas.*——

Eidem Theocrito ἀριστῆες *principes*, ſive *optimates*, ut & Apollodoro 1. Bibl. ἀριστεῖς. Ovid. Pont. 1. 5.

> ——*Primos telluris Achivæ*

Vocat. A Catullo *Lecti* dicuntur, itemque ab Apollonio Argon. 4. Λεκτοὺς ἡρώων. Statius in Achilleide *Argoos reges* dixit. Pari laude eos inſignivit Val. Flaccus, lib. 1.

> ——*Preſſam ſub regibus alnum.*

Iterum——*Video noſtro tot in æquore reges*

Et rurſus *Turba ducum.* Altius Catullus.

> *Heroes ſalvete Deûm genus.*

Apollonius, lib. 1.

> Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος.

Et lib. 3. Ἀθανάτων υἷες. Sen. in Medeâ.

> *Decus illud ingens Græciæ, florem inclytum,*
> *Præſidia Argivæ gentis, & prolem Deûm.*

Et Manilius, lib. 1. apertè *Deos* vocat.

> *Servando Dea facta Deos.* Denique Val. Flaccus de iiſdem. *Divûm progenies*——

Ac iterum——*Reges Diis genitos.*

Argus, Areſtoris filius, unde *Areſtorides* Ovidio dicitur Met. lib. 1. *Donec Areſtoridæ ſervandam tradidit Argo.* Apollodorus, lib. 2. de Argo ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν, Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου. Idem tamen alibi Agenoris filium facit. Πανόπτης Græcis dicebatur, quòd totus oculis ſcateret. Hunc poetæ fabulantur, à Junone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Iûs Inachi filiæ, à Jove in juvencam commutatæ; quem poſtea Mercurius Jovis juſſu interfecit, oculis ejus fiſtulæ ſono conſopitis. Ovid. 1. Met.

> *Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,*
> *Inque ſuis vicibus capiebant bina quietem,*
> *Cætera ſervabant, atque in ſtatione manebant.*

Plautus in Aulularia.

> *Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit,*
> *Quem quondam Ioni Juno cuſtodem addidit*
> *Is nunquam ſervet.*

Prop. lib. 1. eleg. 3.

> *Sed ſic intentis hærebam fixus ocellis*
> *Argus ut ignotis cornibus Inachidos:*

Macrobius, lib. 1. cap. 19. Fabulam ita interpretatur, ut Argus

gus Cœlum ſit, Io terra, Mercurius Sol, Juno autem oculos ejus avi ſuæ, h. e. pavonis caudæ, inſeruit. Ovid. ubi ſupra.

Excipit hos, volucriſque ſuæ Saturnia pennis
Collocat; & gemmis caudam ſtellantibus implet.

Argus, Evandri hoſpes, vide *Argiletum*.

Argus, canis Ulyſſis, vel hic ſaltem memorandus, quòd ſolus dominum viceſimo demum anno domum redeuntem agnoverit. Hom. Odyſ. 17. verſ. 300.

Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραϊστέων.
Δὴ τότε, γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μέν ὅ γ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Argynnis, Venus, ab *Argynno* puero ab Agamemnone amato, qui cum frequentius nataret in Cephiſo fluvio periit, quo in loco ſepelivit eum Agamemnon, ibidemque Veneris Argynnidos, id eſt, turpitudinis ſuæ templum conſtruxit. Prop. 3. 6.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas,
Quæ notat Argynni pœna natantis aquæ.

Ubi alia edit. *Argini pœna minantis*. Turnebus, c. 33. l. 26. Adverſ. conatur hos verſus explicare. A Polluce Ἄργεννος vocatur, à Stephano Ἄργυνος, à Plutarcho Ἄργυνος, in libro quo bruta uti ratione docet; aitque Agamemnona perluſtraſſe totam Bœotiam perveſtigando eum puerum, qui ſe fugiebat, eique moræ prætexebat adverſos ventos; ac demum ſe in lacu Copiade abluit, ſi forte ardorem ſuum unà eluere poſſet. Hæc ille: Martialis 7. 14. ad *Arginnum* puerum:

Quis puer hic nitidis adſiſtit Hyantidos undis?
Et fugit ad dominam Naida? nunquid Hylas?
O benè quòd ſylva colitur Tirynthius iſtâ,
Et quod amatrices tam prope ſervat aquas!
Securus licet hos fontes Arginne miniſtres
Nil faciunt Nymphæ, ne velit ipſe, cave.

Hæc fabula recitatur à Stephano in Κήφισος, ut nos monet Parrhaſius, qui Stephani integro codice uſus eſt, nam vulgò eâ parte mutilus circumfertur.

Argyra, nympha, cujus amore cum Selenius torqueretur, obiit ejus nimio deſiderio, & à Venere in cognominem fluvium mutatus eſt, cujus aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia, veterum fuit opinio. Pauſan.

Argyraſpides, ſic dicebatur Macedonica quædam legio à *clypeis argenteis*. Qu. Curtius, lib. 6. *Poſt phalangem Argyraſpides erant.* Τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, Heſychio. dicuntur. Horum meminere Arrianus & Athenæus, lib. 12.

Argyropylus, Imperator Conſtant. qui Zoæ uxoris, & Michaelis Paphlagonis ejus adulteri dolo, inter balnea aquis ſubmerſus eſt. Bapt. Egnatius.

Ariadne, vel *Ariadna* Minois, Cretenſium regis, ex Paſiphae filia, Theſeum, cujus amore detinebatur, per filum è Labyrintho extricavit, eumque redeuntem in patriam uſque ad Naxum inſ. inſecuta eſt; quo loco à perfido Theſeo relicta, ac lugens, Libero Patri nupſit, à quo donata eſt coronâ Cnoſſiâ 7. ſtellis adornatâ. Poſtremò à Dianâ dicitur ſagittâ percuſſa, quòd virginitatem non ſervaſſet. Catullus in Argonauticis (quem vide) ubi de Theſeo.

Inde pedem victor multâ cum laude reflexit,
Errabunda regens tenui veſtigia filo.

Vide Ovid. Epiſt. 10. Statius in Sylvis.

———*Non talem Creſſa ſuperbum*
Callida purpureo revocavit Theſea filo.

Prop. 3. 17. Bacchum alloquens.

Te quoque enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in cœlum vecta Ariadna tuis.

Ovidius 5. Faſtorum.———*Baccho placuiſſe coronam*
Ex Ariadnæo ſidere noſſe potes.

Catullus. *Ex Ariadnæis aurea temporibus*
Fixa corona foret.

Propertius. *Teſtis ſidereæ torta corona Deæ.*

Virg. Georgic. 1.

Gnoſiaque ardentis decedat ſtella coronæ.

Habuerunt ex Arato. Sin enim ille.

Αὐτοῦ κἀκεῖνος στέφανος, τὸν ἀγαυὸν, ἔθηκε
Σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος ἀποιχομένης Ἀριάδνης.

Arideus, Philippi nothus Alexandri frater, cui ſucceſſit, Juſt. 9. 8. quamvis ab Alexandro præteritus, lib. 12. 15. Nominatur pro ſucceſſore à Meleagro, recuſatur à Ptolemæo, lib. 13. cap. 2. Rex tamen appellatur à militibus, ibidem. Tandem vero necatur ab Olympiade, lib. 14. cap. 7. Lege *Aridæus*.

Aridices, philoſophus, de quo ſic Macrob. Sat. 7. 3. Quum Regis libertus ad novas divitias nuper evectus, Philoſophos ad convivium congregaſſet, & irridendo eorum minutulas quæſtiones, ſcire ſe velle, dixiſſet, *cur ex nigrâ & albâ fabâ, pulmentum unius coloris edatur? Aridices indigne ferens, Tu nobis*, inquit, *abſolve, cur de albis & nigris loris ſimiles maculæ gignantur?*

Aries, primum Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens 4 Idus Mart. Æquinoctium vernum efficit. Fabulantur autem Poetæ hunc illum ipſum eſſe Arietem, qui aureo vellere inſignis Phryxum per Helleſpontum trajecit, Hellem vero ibidem ſubmerſit. Ovid. Triſt. 4.

Impoſitamque ſibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Manilius, lib. 4.———*Teſtis tibi laniger ipſe,*
Cùm vitreum findens aurato vellere pontum,
Orbatumque ſuâ Phryxum per fata ſorore,
Phaſidos ad ripas, & Colchida regna revexit.

Ovid. in Epiſt. Leandri.

Invideo Phryxo, quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Alii autem eum eſſe malunt, qui Libero Patri in Libyæ deſertis ſibi laboranti fontem oſtendit. Vide Cæſii Cœlum Aſtron. pag. 21.

Ariethus, Tegeates laudatur ab Hygino in Poet. Aſtron. ubi vocat eum *hiſtoriarum ſcriptorem*, niſi corrigendum *Ariethous*, quod verum putat Voſſius, qui addit, Sanè & *Ariethous*, Κορυνήτης legere eſt apud Pauſan. in Arcadicis. Atqui fallitur vir maximus, ſi hiſtoricum putet, quem Pauſanias memorat. Nam rex fuit hic & bellicoſus, cui *Corynetæ* cognomen fuit à clavâ, quâ in pugna utebatur, Κορυνήτου, inquit, διὰ τὸ ὅπλον. Hom. Iliad. η.

Τάδ' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
Οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Male itaque Κορυνήτης legit Voſſius.

Arignote recenſetur inter fœminas præclaras à Clem. Alex. Strom. 4. ac memoriæ prodidiſſe res geſtas à Dionyſio Tyranno.

Armienes, Perſis Vejovis dictus, ſive malus Genius. Heſychius Plutonem intelligit. Ἀρειμάνης ὁ Ἅιδης παρὰ Πέρσαις.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in bello Pharſalico favit. Pop. Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno ſervatus, Lib. 9. ad Att. Horat. Ep. 1. 6.

Mancipiis locuples eget æris Cappadocum rex.

Ariobarzanem Cappadociæ regem videtur tangere velle, de quo Tullius, Epiſt. 1. Lib. 6. ad Atticum. *Nihil illo regno ſpoliatius, nihil rege egentius*, &c. Quater nempe rex ille regno expulſus, totieſque reſtitutus. Appianus in Mithridaticis, Dio lib. 35. Plut. in Lucullo, Juſt. lib. 38.

Ariobarzanes, Darii militiæ præfectus, cùm per mediam aciem Macedonum, cum multo ſuorum, atque hoſtium ſanguine erupiſſet, Perſepolim urbem regiam occupare feſtinans, à cuſtodibus urbis excluſus, cùm omnibus fugæ militibus, renovato prælio cecidit. Qu. Curtius, lib. 5.

Arion, Methymnæus citharœdus, & poeta Lyricus, ex Leſbo inſ. Floruit Olymp. 28. Scripſit cantica circiter verſuum 2000. Dicitur & Tragici carminis primus inventor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe, ac Dithyrambicum carmen ceciniſſe. Suidas. Hujus hiſtoriam Ovid. in Faſtis, & Gellius, lib. 16. ac Ælianus de Animalibus referunt. Charus fuit Periandro, Corinthiorum tyranno, cujus auſpiciis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte ſua promeruit; cumque iterum Leſbon peteret, videretque ſibi inſidias à ſociis parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas oravit, ut carmen aliquod priuſquam moreretur, concinere permitterent, quòd cum impetraſſet, ſumptâ citharâ modulans è navi in mare ſe conjecit; ſed à Delphine allecto ejus cantu, dorſo exceptus, Tænarum (quod oppidum eſt Laconiæ) vectus eſt, antequam nautæ illuc appuliſſent: & ibi relicto Delphine Corinthum petiit, omnemque rem geſtam Periandro enarravit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec etiam hiſtoriam à nautis compertam habuerit. Vide Lucianum Dial. cujus titulus Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων. Virg. Ecl. 5.

Orpheus in Sylvis, inter Delphinas Arion.

Dubitaverunt multi, hæc fabulane fuerit, an vera hiſtoria? Plinius in veram hiſtoriam inclinat; ait enim, *Quæ faciunt ut credatur Arionem quoque citharœdicæ artis*, &c. Vide eum lib. 9. cap. 8. Idem quoque ſentire videtur Ovidius, ubi ait,

Inde fide majus, tergo Delphina recurvo
Se memorant oneri ſuppoſuiſſe novo.

Ejuſdem ſententiæ quoque fuit Pauſanias in Laconicis. Nam poſt ſignum Arionis Delphino inſidentis, tanquam veritatem firmaturus, ſubjicit hiſtoriam aliam delphini alterius. Indicat hoc ipſum Apuleius, lib. 6. *Accedes antiquis & ipſe miraculis. Credemus enim exemplo tuæ veritatis, & Phryxum arieti ſupernataſſe, & Arionem delphino inſediſſe, & Europam tauro ſupercubaſſe.* Propertius, lib. 2.

Sed

Sed tibi ſubſidio Delphinum currere vidi,
Qui puto Arioniam vexerat ante ratem.

Sil. lib. 11.

Altera turbatum plectro moderata profundum
Et tenuit phocas & in omni Proteâ formâ
Traxit & æquoreo portavit Ariona dorſo.

Mart. 8. 5.

Sic Methymneo gaviſus Arione delphin,
Languida non tacitum per freta vexit onus.

Dio Chryſoſtomus Orat. 37. non ſolum rem narrat, ſed addit nautas illos, qui facinus aggreſſi ſunt, fuiſſe morte mulctatos, cùm res in queſtionem duceretur. Firmant hanc veritatem quæ de voluptate Delphinorum erga Muſicam paſſim leguntur, & caſus ille, quo Enalus adoleſcens in mari ſervatus eſt â delphinis, eodem pene modo, quo *Arion*, de quo vide Plut. Sympoſ. Quid quod veram hiſtoriam, non fabulam eſſe, Joſ. Scaliger aſſerit animadverſ. in Euſeb. pag. 79. Quæ hactenus dixi videntur ſtare pro hiſtoriâ. Contrâ ad fabulas rejicit Gellius; ait enim *Fabulam ſcripſit Herodotus ſuper fidicine illo Arione.* Et Strabo lib. 13. *Arion, quem Herodotus in Tænarum ſervatum fabulatur.* Ovid. 3. Art. Amand.

——*Arioniæ fabula nota lyræ.* Sed,
Quod mare non novit, quæ neſcit Ariona tellus?

Verba ſunt Ovidii Faſt. 2.

Arion, equi nomen, quem princeps Oenus quidam, ſecundus Hercules, ab eo Adraſtus Argorum Imperator habuiſſe traditur. Hic equus eſt ille, quem primum omnium ejus generis Neptunis percuſſâ terrâ tridente produxiſſe fingitur: quò Claudianus reſpiciens Panegyr. de 4. Conſ. Honorii verſ. 555. canit.

Si dominus legeretur equis, tua poſceret ultro
Verbera Nereidum ſtabulis nutritus Arion.

Apollodorus, lib. 3. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρείων, τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ εἰκασθεῖσα Ἐριννύϊ κατὰ τὴν συνουσίαν. Hic explicandus, Ovid. Met. 6.

Et te flava comes frugum mitiſſima mater
Senſit equum———

Prop. lib. 2.

Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion,
Triſtis ad Archemori funera victor equus.

Stat. de equo Domitiani.

Hunc & Adraſtæus viſum extimuiſſet Arion.

Idem Theb. lib. 6.——*Dum, non cohibente magiſtro,*
Spargitur in gyros, dexterque exerret Arion.

Idem Ibidem.

Ducitur ante omnes rutilæ manifeſtus Arion
Igne jubæ.——

Hunc equum dono dedit Adraſto Neptunus, uti ſcribit Probus. Vide Pauſan. in Arcadicis, ubi de eo plura.

Heſiodus in Ἀσπ. Ἡρακλ.

Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφὲς οὐκέτι τηλοῦ
Ὑσμίνη τρηχεῖα, σὺ δ᾽ ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην.)
Πάντη ἀναστρωφᾶν καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι.

Io. Tzetzes.

Ἀρείων ἵππος, ὃν ἔλαβεν ὕστερον Ἄδραστος. Ὅμηρος.
Οὐκ εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνῃς
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον.

Οὗτος καὶ Ἀρχίθεος, ὅτε ἐγυμνᾶτο ὁ Ἡρακλῆς, τῷ Ἀρείωνι φασὶν ἵππῳ κεχρῆσθαι, ᾧ ἐποχούμενος Ἄδραστος ἐν τῇ Θήβαις ἐξέφυγεν. Ἀρείων, ἵππος Ἡρακλέους. Cererem ei matrem dat Apollodorus, tamen in Enyûs formam commutatam, cum Neptunum pateretur, lib. 3. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρείων. Τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ, εἰκασθεῖσα ἐριννύϊ κατὰ τὴν συνουσίαν. Aliter de eo Antimachus, quem auctorem Græcæ Thebaidos, & quidem tam celebrem, ut Cenſorum primatum judicio ab Homero primus fuerit in Heroicâ Poeſi, quam parvi fecerit Papinius, apparet ex verſibus ejuſdem apud Pauſaniam, lib. 8.

Ἄδραστος Ταλαοῦ υἱὸς Κρηθηϊάδαο
Πρώτιστος Δαναῶν ὑπερφιάλων ἤλασεν ἵππῳ
Καιρόν τε κρείνηνον καὶ Ἀρείονα Θελπουσαῖον,
Τόν ῥα τ᾽ Ἀπόλλωνος σχεδὸν ἄλσεος Ὀγχηστοῖο
Αὐτὴ γαῖ᾽ ἀνέδωκε, σέβας θνητοῖσιν ἰδέσθαι.

Pauſanias, Δύναιτο δὲ καὶ, ἀναφῦναι ἐκ γῆς τῷ ἵππῳ ἐκ θεοῦ τε εἶναι τὸ γένος, καὶ αἱ τρίχες αἱ τὴν χροιὰν ἐοικέναι κυανῷ. Eo Epitheto ornavit Arionem etiam auctor incertus Thebaidis:

Εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρείονι κυανοχαίτῃ.

Sequitur apud Pauſaniam, Λέγεται καὶ τοιάδε, Ἡρακλέα πολεμοῦντα Ἠλείοις αἰτῆσαι παρ᾽ Ὄγκου τὸν ἵππον, καὶ ἑλεῖν τὴν Ἦλιν ἐπὶ τῷ Ἀρείονι ὀχούμενον ἐς τὰς μάχας, δοθῆναι δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους ὕστερον Ἀδράστῳ τὸν ἵππον· Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐς τὸν Ἀρίονα ἐποίησεν ὁ Ἀντίμαχος.

Ὅς ῥα ποτ᾽ Ἀδρήστῳ τριτάτῳ γ᾽ ἐδμήθη ὑπ᾽ ἄνακτι.

Hunc equum in ſuis ſtabulis Nereides marinæ nymphæ educarunt. Claud. de Qu. conſul. Honor.

Si dominus legeretur equis, tua poſceret ultro
Verba, Nereidum ſtabulis nutritus Arion.

Unius ex Erinnybus ſobolem fuiſſe aſſentitur Apollodoro Heſychius Lexicographus: Ἀρείων, ὁ ἵππος Ποσειδῶνος υἱὸς, καὶ μιᾶς τῶν ἐριννύων. Intercedit autem Qu. Smyrnæus, Harpyiæ patronus, cujus fuerit potius ſeminio oriundus patre Zephyro, ingratiis etiam Neptuni, lib. 4.

Καί νύ κεν ἐσσυμένως ἐξ Ἄργεος αἰόλος ἵππος
Νίκησεν μάλα πολλὸν, ἐφεζομένου Σθενέλοιο
Εἰ μὴ ἄρ᾽ ἐξήρπαξε δέμας, πεδίον δ᾽ ἀφίκανε
Πολλάκις, οὐδέ μιν ἐσθλὸς ἐὼν Καπανήϊος υἱὸς,
Κάμψαι ἐπίσθενε χερσὶν, ἐπεί ῥ᾽ ἔτι νῆις ἀέθλων
Ἵππος ἔην, γενεὴ δὲ μάλ᾽ οὐ κακὸς, ἀλλὰ θοοῖο
Θεσπέσιον γένος ἔσκεν Ἀρείονος, ὃν τέκεν ἵππων
Ἅρπυια Ζεφύρῳ πολυηχέϊ φέρτατον ἄλλων, &c.

Heſychius, Ἀρείων, ὁ ἵππος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ μιᾶς τῶν ἐριννύων. Vide Barth. ad Theb. 6. p. 458.

Arioviſtus, Germanorum rex, bello clarus ac potens, numeroſas habuit copias, vel hoc unico argumento, quòd à Cæſare victus, octaginta ſuorum militum millia amiſerit. De hoc multa Cæſar. lib. 1. de bello Gall. Itemque Dio Caſſius lib. 38. Meminit ejus quoque Tacitus lib. 4. Hiſt. nec non Plutarchus. Arioviſtum autem dixiſſe videtur Cæſar, qui Germanorum linguâ dicebatur *Erneſt*, i. e. *Severus*. Aventinus. Angli eam vocem adhuc retinent. Camdenus.

Ariſtænetus, Conſul temp. Honorii Imperatoris *Ariſtæneti* cujuſdam ſcriptoris meminit Steph. in Γέλα, ubi citat primum lib. τῶν περὶ Φασηλίδα. *Ariſtæneti* epiſtolas amatorias primus edidit Sambucus An. Dom. 1566. Altera editio emendatior & auctior prodiit Pariſiis Gr. Lat. M. VIC. Fuit etiam *Sancti* nomen, cujus mem. B. Paulus ad Rom. cap. 16.

Ariſtæus, Philadelphi tempore vixit, ſcriptor jam olim laudatus Joſepho, Ant. 12. 2. Tertulliano in Apol. cap. 12. Epiphanio lib. de pond. & Hieronymo præfat. in Pentateuchum. Meminit etiam Euſebius, cùm alias, tum lib. 9. Præp. Evang. Ἀρισαῖος inquit, ἐν τῷ γραφόντι βιβλίῳ περὶ τῆς ἑρμηνείας τοῦ τῶν Ἰουδαίων νόμου. Extat hodieque liber ſub Ariſtæi, ſeu Ariſteæ nomine de Tranſlatione Legis per 72. Interpretes, ſed eum genuinum videri negat Lud. Vives in Auguſt. lib. 18. de Civ. Dei, cap. 42. Scio vivi in eo refragari cùm alios non paucos, tùm Perionium Obſervationibus in B. Juſtini Parænesin ad Gentes; tum Card. Bellarm. lib. de ſcript. Eccl. Sed Ludovico accedunt Leo Caſtrius & Alphonſus Salmero. Et profectò levia non ſunt, quæ pro hâc ſententiâ adfert Jos. Scaliger Animadverſ. in Euſeb. ad an. 1734. Ipſum adi. Voſſius.

Ariſtæus, Apollinis, ex Cyrene filiâ Penei regis Arcadiæ filius; hic deinde in Arcadiâ regnavit. Hunc primum apum & mellis uſum, lactiſque coagulum demonſtraviſſe, uſumque olei, & alia quamplurima adinveniſſe refert Juſtinus, lib. 13. Fabulam vero ſic poetæ commenti ſunt. Ariſtæum Eurydicen Orphei adamaſſe, quem illa fugiens à ſerpente occiſa eſt, in cujus ultionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris exilium imploravit, quæ illum ad oraculum Protei perduxit, à quo infortunii cauſam edoctus, Eurydicen ſacrificiis placare juſſus eſt; quod cum faceret, tauroſque 4. totidemque juvencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperavit. Virgilius Geo. 4.

Hic vero ſubitum, ac dictu mirabile monſtrum
Aſpiciunt: liquefacta boum per viſcera toto
Stridere apes utero, & ruptis effervere coſtis:
Immenſaſque trahi nubes: jamque arbore ſummâ
Confluere, & lentis uvam demittere ramis.

Meminit ejus Oppian. lib. 4. Cyneg.

Μύρα δ᾽ ἀγραύλων βιοτὴν ἐδιδάξατο φωτῶν.

Quæ mox explicans ait, illum primum omnium pecuariam informaſſe, oleum expreſſeſſe, coagulo lac compegiſſe & abſolvit.

——Καὶ ποτὶ σίμβλους
Ἐκ δρυὸς ἀείρας ἀγανὰς ἐνέκλεισε μελίσσας.

Schol. in Apol. lib. 2. Argon. Ἀρισαῖος δ᾽ ἐν τῇ Κέῳ εὑρὼν τὰ μελισσουργικὰ πρῶτος, καὶ τὴν τῆς ἐλαίου κατεργασίαν, καὶ καταπαυσάμενος τοὺς Ἐτησίας, Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων, Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος. Et Apollonius ipſe, lib. 4.

Κούρη Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὃς ῥα μελισσῶν
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ᾽ ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.

Interpres etiam Pindari in Pyth. ait Ariſtæum primum omnium inveniſſe κτηνοτροφίαν, κυνηγίαν, ἐλαιουργίαν, μελιττουργίαν. Id ipſum latè ſcribit Nonnus Dionyſiac. lib. 15. Hyginus Thebarum regem facit. Quædam etiam ſuggerunt Interpretes aliqui ex Germanico Cæſare in Phænomenis Arati. Tu vide, ut Juſtinus adducto loco conformet fabulas Ariſtæi ad veritatem hiſtoriæ. Multa, quæ de illo ſcribuntur ab Interprete

prete Apollonii, ut non neceſſaria, omitto; magnam partem illorum retulit Nat. Comes Myth. l. 5. c. 19. Ovid. l. 1. Faſtorum.

Flebat Ariſtæus quòd apes cum ſtirpe necatas
Viderat inceptos deſtituiſſe favos.

Solinus vult Ariſtæum poſt Noracem & Sardum in Sardiniâ regnaſſe, & ſejuges antea populos in unum congregaſſe. Ariſtoteles contra primum omnium in Sardiniâ imperaſſe tradit Ariſtæum, quum ea inſula tota, multis & grandibus avibus teneretur: Τὸν Ἀρισταῖον ὅν φασι γεωργικώτατον εἶναι, ἐπὶ τῶν ἀρχαίων τόπων τούτων ἄρξαι μυθολογοῦσιν, ὑπὸ μεγάλων ὀρνέων ἔμπροσθεν καὶ πόλλων κατεχομένων. Salluſtius apud Servium dicit Ariſtæum cum Dædalo in Sardiniam tranſiiſſe. *Hic poſt laniatum à canibus Actæonem Thebas reliquit & Ceam inſulam tenuit primo hominibus adhuc vacuam: poſt eâ relictâ cum Dædalo ad Sardiniam tranſitum fecit.* Addit Servius huic opinioni refragari Pindarum, qui canit eum de Ceâ inſulâ in Arcadiam migraſſe, ibique vitam coluiſſe, & apud Arcadas pro Jove cultum. Apoll. Rhodius è contra Ariſtæum Arcadiâ relictâ Ceon tenuiſſe, & ibi Jovis *Icmæi* templum ſtatuiſſe ſcribit, lib. 2. Argonaut.

Ariſtagoras, hiſtoricus, nomen ſibi peperit Ægyptiacis ſuis, quorum primi libri Steph. meminit in Τάκομψος, ſecundi autem teſtimonio utitur in Νικίου κώμη. Ἁπλῶς quoque hoc opus nominat in Ψεβώ, non addito libri numero. Idem volumen ſignat Ælianus de Anim. 11. 10. Inter alia hoc in opere, de Pyramidibus egit, teſte Plinio 36. 12. Porro Laertius in Chilone meminit Ariſtagoræ Mileſii, quem, quia Chilon unus è ſeptem ſapientibus brevitate gauderet, hunc loquendi morem Χειλώνιον appellaſſe ait; ſed Mileſius hic, idemne ſit cum ſuperiore, non ſatis habeo compertum. Voſſius. Item *Ariſtagoras* præfectus exercitûs Darii contra Græcos. Herod. lib. 5. Alius Mileti tyrannus, qui contra Darium rebellavit, ſuaſu Hiſtiæi. Idem ibidem.

Ariſtander, ſcripſit de portentis; citatur à Plin. l. 17. c. 25.

Ariſtarchus, Grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothraciâ, patre itidem Ariſtarcho. Floruit Olymp. 156. ſub Ptolemæo Philometore, cujus etiam filium erudiit. Scripſit commentarios ſupra mille; diſcipulus fuit Ariſtophanis Grammatici, Ἀλεξανδρεὺς τῇ θέσει, φύσει δὲ Σαμόθραξ, uti loquitur Suidas. Deceſſit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentiâ necans, ob morbum hydropicum, ætatis ſuæ 72. Filios genuit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suidas. Diſcipulos circiter 40. reliquit; æmulumque, & adverſarium habebat Cratetem Malloten, Grammaticum Pergamenum. Ælianus tradit eum tam caſtigato fuiſſe judicio, ut Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Unde etiam *Ariſtarchos* hodie vocamus alienorum ſcriptorum cenſores. Ovid. Pont.

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quantò
Magnus Ariſtarcho major Homerus erat.

Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. ep. 11. *Ut enim Ariſtarchus Homeri verſum negat, quem non probat: Sic tu (lubet enim mihi jocari) quod diſertum non erit, ne putaris meum.* Et ad Atticum. 1. 9. *Ego varia meis orationibus, quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere.*
Horatius ad Piſones.

Arguet ambiguè dictum, mutanda notabit,
Fiet Ariſtarchus.———

Mendum obiter è Suidâ in Ἀμμώνιος tollendum, cum Ammonium Saccum Origenis & Plotini familiarem, atque magiſtrum, qui ſub Commodo vixit, Ariſtarchi Scholæ præfectum jam ante Auguſti tempora fuiſſe refert. Videtur ſanè ob tantum temporis intervallum, lacuna ibi eſſe, propter quam poſteriora verba, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχου πρὸ τοῦ μοναρχῆσαι τὸν Αὔγουστον à prioribus ſeparanda, ac de altero Ammonio Grammatico intelligenda. Alius *Ariſtarchus* Chronographus epiſtolam hiſtoricam reliquit de Athenarum ſitu & rebus ibi geſtis, temporibus Apoſtolorum; inque his de vitâ Dionyſii Areopagitæ. Voſſius de Hiſt. Gr. p. 333. Item *Ariſtarchus* Tegeates, poeta Tragicus, qui Æſculapio pro receptâ ſanitate tabulam vovit. Docuit Tragœdias 70. vicit duabus, ultra annum centeſimum vixit. Suidam ſis adi. Fuit etiam *Ariſtarchus* Epheſi tyrannus, & alius Mathematicus. Suidas. Denique alius Macedo Act. 27. & Coloſ. 4.

Ariſthus, res Arcadicas prodidit. Dionyſ. Halic. lib. 1.

Ariſtides, Athenienſis, nobilitate & juſtitiâ inſignis, qui cum Themiſtocle diſſenſit, ut Cato cum Cæſare. Ὃς οὐ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ᾽ εἶναι ἤθελεν, hoc eſt, *Qui non videri, ſed eſſe voluit optimus*; quemadmodum Æſchyli hunc verſiculum populus Athenienſis accommodavit, atque adeo δικαίου, i. e. *juſti* cognomen ei tribuit. Hujus autem juſtitiam non ferens Themiſtocles, exilio eum damnari curavit: Sed anno ferè ſexto revocatus ac reſtitutus eſt, cùm Xerxes Atticam adoriri ſtatuiſſet, uti Cornelius Nepos auctor eſt in ejus vitâ. Sed anno tertio id contigiſſe Plutarchus in ejuſdem vitâ teſtatur: at Schottus in Chronologiâ id quarto anno factum oſtendit. Tandem vero cum multas præfecturas geſſiſſet, in tantâ paupertate obiit, ut vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus, & vilibus cadaverum funeratoribus daretur.

Ariſtides, Locrenſis à muſtela morſus moritur. Ælian. Var. Hiſt. 14. 4.

Ariſteas, Proconneſius genere, emicuit Cyri & Crœſi temporibus. Theogoniam ſcripſiſſe dicitur, Suidæ verbis, καταλογάδην εἰς ἔπη ͵α. *Oratione ſolutâ ad verſus mille.* Sic interpres habet Æmylius Portus, quem ſequitur Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. Nec aliter ſonat ea vox apud veteres quoſdam, præcipuè Plutarchum, qui δίχα μέτρου καὶ καταλογάδην junctim locat. At ſequens vox ἔπος reclamat, quæ in pedeſtri ſermone non verſum, h. e. ſcripturæ proſaicæ lineam, ſed metrum notat, & ſanè metri ſpeciem Heroicam: unde diſtincti ab Iambicis & Melicis Epopœi. Adeo ut utrobique Ariſteas etiam in ſuâ Theogoniâ fuerit Epicus, vel Hexametrorum Dactylicorum poeta; ſicut clariſſimè fuit in illâ ſuæ Arimaſpidos tribiblo, propter verſus inde quoſdam Gnomicos de Navigationis miſeriâ productos à D. Longino περὶ Ὕψους cap. 8. Itaque aliter ſonat Suidæ vox καταλογάδην, nempe *per modum Catalogi*, i. e. nominibus nudè tantùm recenſitis: non παρεμμυθολογάδην, cum fabuloſæ hiſtoriæ intertexturâ; qualiter Heſiodus Theogoniam ſuam ſcribit. Κατάλογος propriè eſt *directa & continua ſeries nominandi, pronunciandive*; unde transfertur interdum ad orationem ſolutam, quaſi liberè laxeque profluentem, nec certis metrorum legibus, & modulationis recurſu illigatum. Hinc elegantiſſimè ex veteri & veriori ſcripturâ apud Apuleium in Floridis dicitur *oratio prorſa* h. e. *proorſa*, recta uſque procedens; non converſâ modulatimque recurrens. Hinc per vulgarem ſyncopam *Proſa*, *Proſaicus.* Heſychius Mileſius, cognomento Illuſtris, Ἀριστέα τοῦ Προκοννησίου φασὶ τὴν ψυχὴν ἐξιέναι ὅτε ἐβούλετο καὶ ἐπανιέναι πάλιν. Sed Herodotum haud ſatis clarè tranſcribit, lib. 4. cap. 13. Ubi Ariſteas Cauſtrobii filius ex Proconneſiorum nobilitate primariâ ſcripſiſſe dicitur Ἀριμάσπεια carmina, præſtigioſus exertim poeta, ποιέων ἔπεα, *verſificator.* Utpote admirationis excitandæ gratiâ, profectus ad Iſſedonas, Arimaſpis proximos, veniſſe Φοιβόλαμπτος γενόμενος, h. e. *à Phœbo inſtinctus.* Vide Henr. Jacobii Orationem Inauguralem, pag. 54. & Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 1. Item 4. 2. Alius *Ariſteas* fuit Stratonicenſis, de quo Pauſan. lib. 5. Orationes 54. in quibus præter alias egregias ſententias, hæ duæ ſunt auro contra non caræ: Πάντα λῆρος πρὸς τὸ πείθεσθαι τῷ θεῷ. Et, οὐ γὰρ ἔστ᾽ ὅπως ἡσυχάσωσιν ἁμαρτάνοντες.

Ariſtides, philoſophus è civitate Adrianorum Myſiæ; Smyrnæ docuit, & advenienti forte M. Antonino principi unus omnium non proceſſit obviam; eoque modo in cognitionem & amicitiam Imp. venit. Philoſtratus.

Ariſtides, pictor Thebanus, Apellis tempore, qui omnium primus animum pinxit, & ſenſus, ac perturbationes expreſſit. Plin. 35. 10. Fuit alius *Ariſtides* Samius, Varroni in Hebdomadibus citatus, ut Gellius indicat, lib. 3. cap. 10.

Ariſtides, Athenienſis philoſophus Chriſtianus eloquentiſſimus ſub priſtino habitu volumen noſtri dogmatis rationem continens Adriano Principi tradidit. Hieronymus.

Ariſtides Mileſius, celebratur à Plut. frequenter in Paral. min. Nomen ſibi comparavit libris rerum Sicularum, Italicarumque, teſte eodem Plutarcho. Nec dubito quin idem ſit *Ariſtides*, qui Perſica compoſuit, quorum ex primo quædam refert Plut. ubi ſupra. Fortaſſis idem *Ariſtides* eſt, quem in commentario de Cnido advocat Pindari Schol. in Od. 3. Pyth. Idem condidit Mileſia, vel Mileſiaca, quæ ἀκόλαστα βιβλία, ſive laſcivos libros appellat Plut. in Craſſo. Illud enim opus non geſtas Mileſiorum res, ſed amatorias quaſdam, atque laſcivas narrationes continebat. Ovid. Triſt. 2.

Junxit Ariſtides Mileſia crimina ſecum,
Pulſus Ariſtides nec tamen urbe ſuâ eſt.

Ita vulgo quidem legitur; tu autem, quomodo legendum ſis, vide Tanaquillum Fabrum. Epiſt. 3. pag. 12.

Ariſtippus, Cyrenæus, Socratis auditor; cum Epicuro de voluptate ſenſit. Primus quæſtu philoſophatus eſt, & cum Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene *Canis regius* appellatus eſt, quòd Dionyſio, ac aliis divitibus ventris gratiâ adularetur. Horatius.

Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Ariſtippus; ſi ſciret regibus uti,
Faſtidiret olus.———

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad benè vivendum. Habuit ingenium ad omnia, pro tempore, loco, & perſonâ ſimulanda omnino promptum, quamobrem Dionyſio inter cæteros charus fuit. Et ut præſentibus voluptatibus libentèr fruebatur, ita & abſentes facile contemnebat. Cum in Græciam philoſophandi causâ proficiſceretur, juſſit ſervos aurum projicere, ut expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Hor. Serm. 2. Sat. 3.

———Quid

———*Quid ſimile iſti*
Græcus Ariſtippus? qui ſervos projicere aurum
In mediâ juſſit Libyâ, quia tardius irent
Propter onus ſegnes.———

Voluptatem bonorum, dolorem malorum finem conſtituit. Cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum utile putans, ut quæras, ſi quid domi mali, aut boni contigit. Summum bonum poſuit in leni motu ad ſenſum emanante, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patriâ *Cyrenaici* vocabantur. Tradunt Platonem dixiſſe ſoli Ariſtippo & Chlamyden, & pannum ferre datum eſſe. Horatius, lib. 1. ep. 17.

Omnis Ariſtippum decuit color & ſtatus & res.

Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib 4. cap. 8. Alius hoc nomine Argivorum tyrannus fuit, de quo Plut. in Arato.

Ariſtippus, Philoſophi nepos ex filiâ Metrodidacte. Hic in navigio ob tempeſtatem expalleſcens, interrogatus, quare, cùm philoſophus eſſet timeret? reſpondit, Non eandem ſibi, & interroganti cauſam eſſe? quoniam is non eſſet magnopere ſollicitus pro animâ nequiſſimi nebulonis, ipſum autem pro Ariſtippi animâ timere.

Ariſtippus, hiſtoricus, Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit. Laert. lib. 2. ubi de quatuor Ariſtippis loquitur.

Ariſto, Argius palæſtrita, apud quem Plato exercitatus eſt, & ab eo propter egregium corporis habitum *Plato* cognominatus, cùm prius *Ariſtocles*, ex avi nomine vocatus eſſet. Diog. Laert. l. 3.

Ariſto Alexandrinus, philoſophus Peripateticus, qui de Nilo ſcripſit. Ejus mem. Strabo. lib. ult. Ἀρκέσει (inquit) δύο μηνύσαι τοὺς ποιήσαντας καθ' ἡμᾶς τὸ περὶ τοῦ Νείλου βιβλίον, Εὔδωρόν τε καὶ Ἀρίστωνα, τὸν ἐκ τῶν περιπάτων. Addit deinde, iiſdem prope verbis utriuſque librum eſſe perſcriptum; ut alter neceſſario ſit plagiarius: ſed uter ab altero ſit ſuffuratus, id eſſe dictu difficile: ab Eudoro quidem accuſari hoc nomine Ariſtonem; ſed dicendi genus magis eſſe Ariſtonum. Eſt vero Ariſto hic ſextus ordine ex his, quos hujus nominis Laertius recenſet in Zenone. Ubi alterum etiam nominat Ariſtonem Peripateticum, ſed Ceum; quippe Julietem. Eſt autem Julis, civitas in inſulâ Ceo; Porro ſimilitudo nominis inter Ariſtonem Ceum, & Ariſtonem Chium, qui Zenonis Cittiei auditor fuit, fecit, ut multa Ariſtonis Cei Peripatetici, tribuerentur Hriſtoni Stoico. Nam ex tam multis, quæ Laertius commemorat, ſolæ epiſtolæ verè erant Ariſtonis Chii: cætera fuerunt Ariſtonis Cei, Peripatetici: ut Laertius tradidit ex Panætio & Socrate. Sed ſi non aliud dicit Strabo, quam Peripateticum Ariſtonem eſſe auctorem libri de Nilo: Laertius autem docet, duos fuiſſe Ariſtones Peripateticos, Alexandrinum unum, alterum Ceum: unde conſtat Alexandrinum potius ejus operis eſſe patrem, quàm Ceum? Nempe, ut ita ſentirem, impulit, quòd veriſimile videretur de fluvio Ægyptio egiſſe potius hominem Ægyptium, quam de Ægæi maris inſulâ. Sed ſcrupulum injicit Schol. Apollonii in 4. Argonaut. ubi Ariſtonis Chii de Nili origine ſententiam inter alia adfert. Nempe vulgarem quidem ſecutus ſententiam, *Chium* & *Ceum* confundit. Ariſtoni Chio quoque tribui ſolet liber ἐρωτικῶν διατριβῶν quem Ariſtoni Ceo Peripatetico aſſignat Athenæus libb. 10. & 13. ubi vocatur ἐρωτικὰ ὅμοια; ſecunduſque ejus operis adducitur. Meminit ejus Plut. de Iſ. & Oſ. ubi laudatur Ἀρίστων ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίαν. Item Laertius in Heraclito, ubi citat Ἀρίστωνα ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου. Ejus κτίσεις ἐθνῶν καὶ πόλεων citat Schol. Ariſtoph. Νεφέλ. Schol. Apollonii, & Phavorinus in ψαμμίτυχον, in quibus duobus poſterioribus locis κτίσεις pro θέσεις rectè legit Rutgerſius Var. lect. 1. 18. Scripſit præterea de Zenonis Dogmatibus, teſte Laertio, lib. 7. De Demoſthene Theophraſti judicium ex Ariſtone Chio profert Plut. parall. Demoſthenis; Sed hoc ex Ariſtonis libro πρὸς τοὺς Ῥήτορας petitum arbitratur Jonſius. De morte Demoſthenis itidem ex Ariſtone locum adfert Plutarchus ubi ſupra. Sed πολλοὶ οἱ Ἀρίστωνες uti loquitur ingenioſiſſimus Lucianus in Lexiphane. Titi *Ariſtonis* eruditionem ſummè admiratur Plin. lib. 1. Ep. 2. à quo alius Claudius *Ariſto* Epheſiorum princeps apud eundem, lib. 6. Epiſt. 31. Fuit & *Ariſto* Pellæus; ſed qui Hadriani demum tempore, aut poſt, vixerit. Ex eo quædam de poſtremâ Judæorum rebellione, quæ ſub Hadriano contigit, refert Euſebius Hiſt. Eccleſ. 4. 6. & Nicephorus Calliſtus 3. 24. Denique *Ariſto* Epheſius fuit, qui genus fœmininum peroſus, cum aſinâ concubuit, ex eoque concubitu genita eſt puella, cui à *cruribus aſininis* nomen *Onoſcelæ* inditum eſt. Plut. in Paral.

Ariſtobula, Diana à Themiſtocle ſic dicta, qui Athenis ei templum erexit, quòd in Perſico tumultu rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cæl. Rhod. 10. 5.

Ariſtobulus, Ariſtobuli filius inter comites Alexandri fuit, & de rebus ab eo geſtis hiſtoriam perſcripſit, teſte Arriano initio, lib. 1. cujus & Plut. ſæpe mem. in Alexandro; multaque ex illo de rebus Indicis adfert Strabo, lib. 15. Non dubium vero (inquit Cl. Voſſius) quin idem ſit, quem *Caſſandreum* cognominat Plut. in Demoſthene; Item Lucian. in Macrobiis, ubi ait eum ultra 90 annos vixiſſe. Plut. lib. de flum. citat primum Ariſtobuli librum *de lapidibus*. Si quis eundem putet, non video, ut refelli poſſit. Fortaſſis & idem eſt, cujus libros *de rebus Italicis* citat Plut. in Parall. Min. cap. 32. At alius eſt *Ariſtobulus* Judæus, philoſophus Peripateticus, ut eum vocat Clemens Alex. lib. 1. Strom. Scripſit explanationem in Moſem, eamque Philometori Ptolemæo dicavit. Euſeb. lib. 9. Præp. Evang. Ἀριστόβουλος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Φιλομήτορα· quæ Trapezuntius vertit *Ariſtobulus in primo apud Philometora*, cum deberet, *in primo eorum quos ad Philometora ſcripſit*. Fuit etiam nomen quorundam regum Judææ, de quibus vide Joſephum.

Ariſtoclea, formoſiſſima puella, quæ rem divinam factura nuda eſt à Stratone viſa, qui in eam exarſit, antea etiam à Calliſthene adamatam. Ipſo vero nuptiarum die, in amantum manibus diſcerpta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus intulit, alter aufugit, nec unquam poſtea viſus eſt. Plut. in Amator. Narrat.

Ariſtocles, Meſſenius Peripateticus συνέταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα, καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους, καὶ δόξας αὐτῶν. Immediate enim hæc cohærere debent in Suidâ voce Ἀριστοκλῆς. Sextum ejus operis librum citat idem Suidas in Σωτάδης. Septimum vero Euſebius, & ex eo egregia fragmenta ſervat, lib. 15. Præp. Evang. cap. πῶς γδ, ubi de adverſariis Ariſtotelis agit. Et quæ ex Lycone de Ariſtotele ibi Ariſtocles adduxit, eadem ex Ariſtocle, non tamen citato libro, adducit Theodoretus. Serm. 8. 12. Octavum operis ejuſdem librum laudat idem Euſebius, & multa inde adfert, lib. 14. Præp. Evang. cap. ἄλλοι δὲ & ſeqq. Quibuſdam Alexandri Aphrodiſæi præceptor fuiſſe dicitur, quòd ſi ita eſt, jam de ejus ætate conſtaret. Fuit & *Ariſtocles* Rhodius, Grammaticus; ut in procemio Erotianus teſtatur. Alter, an neuter, eſt *Ariſtocles*, qui paradoxorum libros ſcripſit? Ex iis quædam Stobæus narrat Sermone de vituperatione Veneris. Ælianus quoque de Animal. 11. 4. refert Ariſtoclis neſcio cujus octaſtichon de bove; quem, cùm vix decem viri domare poſſent, una ſacerdos ſolâ aure prehenſum ad aram deduxerit. *Ariſtocles* Lampſacenus Stoicus, ſcripſit libris quatuor enarrationem eorum, quæ Chryſippus tradidit de ratione ſingulorum dicendorum, & cogitandorum. Item *Ariſtocles* hiſtoricus cujus Clemens meminit, lib. 6. Στρωμ. quemque ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν citat Plut. in Paral. Hunc ſuâ ætate vixiſſe diſertim dicit Strabo, lib. 14. quo loco de illuſtribus viris Rhodiis tractat. Meminit ejus, ſed ut Grammatici, Varro, lib. 9. de LL. ubi definitiones ejus obſcuras vocat. Ejuſdem vero ut rhetoris Rhodii, mentionem facit Dionyſ. Halic. in Dinarcho. Etiam περὶ ποιητικῆς ſcripſiſſe, Ammonius indicat de Differ. Verb. voce Ἐπικήδιος. Alius forte eſt *Ariſtocles* muſicus, cujus meminit Athenæus. Apollonii ad *Ariſtoclem* ſententiam laudat Stobæus, Serm. 20. qui eſt de irâ. Vivebant autem quidam *Apollonius* ad *Ariſtocles* ſub Euergete 2. Itemque ſub Auguſto, & tandem ſub Antonino Pio, ut incertum ſit qui Apollonius & Ariſtocles hic intelligantur. Ad *Ariſtoclem* Phrynichus librum ſcripſit, teſte Photio Eclog. 158. *Ariſtocles* etiam Platonis nomen, priuſquam à magiſtro ſuo *Plato* appellaretur.

Ariſtoclides, Orchomenii tyrannus, qui cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primò patrem ejus de medio ſuſtulit, deinde & virginem ipſam, quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum univerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virginiſque necem tyranni morte ulta eſt.

Ariſtocrates, civis Rhodius, qui quòd plurimùm dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe ferret, civium omnium conſenſu belli dux electus eſt: in quo ſpem ſuorum egregiè fefellit, ut qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne apparuerit, & omnino alius, quàm primâ fronte promiſerat. Suidas.

Ariſtocrates, quidam in quarto Λακωνικῶν citatur ab Athenæo, lib. 3. Item Spartanorum rex, qui hoſtes donis ſolebat corrumpere.

Ariſtocreon, terrarum ſitum deſcripſit. Plinius 5. 9. & 6 30.

Ariſtocritus, innotuit commentario ſuo de Mileto, ex quo opere undecima eſt Parthenii hiſtoria in Eroticis. Plin. 5. 31. tradit ex eo, ut Samos inſula aliquando dicta ſit Melamphyllos. Meminit etiam ejus Apollonii Schol. in lib. 2.

Ariſtodemus, Cumarum tyrannus, cognomento *Malacus*, i. e. *mollis*, cujus furores deſcribit, Plut. lib. 1. *de rebus geſtis illuſtrium mulierum.* Cæterum de Ariſtodemo vide Dionyſ. Halicarnaſſeum. Item *Ariſtodemus* Niſæus, filius Menecratis, quem Strabo dicit ſe juvenem vidiſſe ſenem. Alius, ſuperioris ἀνεψιὸς, ſive conſobrinus Magni Pompeii filios erudiit; mane Rhetoricam, meridie Grammaticam docuit. Strabo. Fuit & *Ariſtodemus* ὁ Ἀλεξανδρεὺς, qui aliquot libris *de Pindaro* egit, quorum tertium citat, Athen. lib. 10. Eundem laudat Schol. Pindari ad Olymp. 9. Pyth. 3. Iſthm. 1. & Nemeon.

meon. 7. ubi ὁ Ἀριστάρχου μαθητὴς dicitur. Item Ἀριστόδημος ὁ Ἠλεῖος, cujus mentio apud Harpocrationem in Ἑλλανοδίκαι. Difficile igitur eſt dicere cujus *Ariſtodemi* ſit collectio fabularum, de quâ Plut. in Paral. Min. cap. 35. ubi ex tertiâ congerie narrat, ut Helena, cùm immolanda eſſet ad averruncandam Lacedæmone peſtilentiam, aquilæ beneficio fuerit liberata. Item cujus fuerint Θηβαϊκὰ; quorum primum citat Apollonii Schol. in 2. Argon. Aut Γελοῖα ἀπομνημονεύματα; quorum ſecundum librum adducit Athen. lib. 6. 8. 13. Aut μυθικὴ συναγωγὴ, ex quâ quiddam narrat, Plut. in Par. Min. c. 35. Atq; idem judicium eſto de libris *Ariſtodemi* περὶ εὑρημάτων, quorum mentio eſt apud Clem. Alex. in primo Στρωμ. Idem de epitome *Ariſtodemi* τῆς καθόλου Ἡρωδιανοῦ πρὸς Δαναὸν, de quâ Suidas. Meminere *Ariſtodemi* etiam Varro, lib. 9. de LL. Tert. de An. cap. 46. necnon Euſeb. lib. 1. Χρονικῶν; ubi *Ariſtodemum* de Olympiadum initio conſentire ait cum Polybio. Voſſius.

Ariſtogenes Cnidius, vel Thaſius, medicus, ſervus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſuâ dedicavit. Suidas.

Ariſtogiton, orator Athenienſis, impudens, ex quo *Canis* vocatus eſt ab Athenienſibus. Scripſit apologiam ad Demoſthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Demarchum. Item *Ariſtogiton* & Harmodius liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Suidas.

Ariſtolaus, Pauſiæ filius & diſcipulus, ſeveriſſimus pictor, cujus opera nonnulla commemorat Plinius.

Ariſtomache, uxor Dionyſii Syracuſani, itemque Dionis. Plut.

Ariſtomachus, Athenienſis ſcriptor. Plin. 13. 23. Item vir, qui amore opum ſic flagravit, ut duodequadraginta annis nihil aliud fecerit. Plin. 11. 9.

Ariſtomenes, Athenienſis Comicus, inter ſecundos antiquæ Comœdiæ, flor. Olymp. 88. Cognomentum habuit θυροποιὸς i. e. *januarum fabricator*, ut eſt apud Suidam, ubi aliqui malunt τυροποιὸς, *caſeum conficiens.*

Ariſtomenes, qui ad Helleſponti oram recuperandam à Dario miſſus erat, à claſſe Macedonum ex Græciâ accitâ, captis, aut demerſis navibus ſuperatur. Qu. Curtius, lib. 4.

Ariſtomenes, Meſſenius, Athenienſium dux juſtiſſimus, uti ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis & nocturna ſacra celebrantibus rapuit de choris ludentium virgines 12, & totâ nocte gradu concito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cumque eas comites ejus vellent violare, monuit, quantum potuit, ne hoc facerent, & ad extremum quoſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coercitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cùm *Ariſtomenem* viderent reum cædis fieri, tamdiu ad patriam non ſunt reverſæ, quamdiu ad Judicum advolutæ pedibus defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum. Tantâ calliditate fuit, ut Lacedæmoniorum ſæpe urbem ingreſſus, & aliquando captus, atque in vincula conjectus, clam aufugerit; quod cùm tertiò feciſſet, tandem occiſus eſt; cujus, exſecto corpore, inventum eſt cor piloſum.

Ariſton, Ætolorum dux; Item ſculptor, cujus meminit Plinius, & J. C. apud Gellium. lib. 11. cap. 18.

Ariſtonautæ, Pellenæorum navale. Pauſanias.

Ariſtonicus, Eumenis regis filius, Aſiam invaſit. Juſtin. lib. 36. Item Methymnæ tyrannus. Quintus Curtius, lib. 4. Item Grammaticus Alexandrinus, Ἀριστόνικος ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur Straboni, lib. 1. Scripſit περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μουσείου, è quo Sopater duodecimum Eclogarum ſuarum librum confecit, teſte Photio Eclog. 161. Scripſit librum quoque in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſive conſtructione apud Homerum. Item hiſtoricus Tarentinus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. p. 506. Denique Eunuchus quidam, de quo Suidas.

Ariſtonides, ſtatuarius inſignis, qui cùm Athamantis ſororem Learcho filio præcipitato reſidentem, ejuſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miſcuit, ut ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plin. 34. 14.

Ariſtonus, Præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir bellicoſiſſimus & prudens. Qu. Curtius 9. 5. 10. 6.

Ariſtonymus, poeta Comicus ſub Philadelpho, præfuit Regiæ bibliothecæ poſt Apollonium. Veniens tandem in ſuſpicionem quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodiâ per aliquot annos fuit; tandem vero liberatus, mortem non multo poſt obiit. Athenæus.

Ariſtophanes, poeta Comicus, Philippi filius ex Lindo Rhodi op. ortus, inventor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in *Nubibus*, ut juventutis corruptorem egregium acerrimè inſectatur. Vide Suidam. Per excellentiam *Comœdiæ poeta* ab ipſo etiam magno Perſarum rege cognominatus. In eo ſunt omnia linguæ Atticæ ornamenta, quem ſub pulvinari ſuo, cùm dormitum iret, ſervare ſolitum ferunt B. Chryſoſtomum. Comœdias ſcripſit 54. ex quibus 11. adhuc extant. Hic veteris Comœdiæ, quæ magnâ libertate inſectata vitia eſt, princeps longè, ſicut Menander novæ fuit: Ita tamen, ut illi adjungendi Eupolis & Cratinus ſint, huic vero Philemon ac Diphilus comites addendi. Vellejus, lib. 1. *Una, neque multorum annorum ſpatio diviſa ætas per divini ſpiritûs viros, Æſchylum, Sophoclem, Euripidem illuſtravit Tragœdias: una priſcam illam ac veterem ſub Cratino, Ariſtophane, Eupolide, Comœdiam: ac novam Comicam Menandrus, æqualeſque ejus ætatis magis quam operis, Philemon ac Diphilus, & invenere intra pauciſſimos annos, neque imitanda reliquere.* Quintil. lib. 10. cap. 1. *Plures ejus* (antiquæ Comœdiæ ſc.) *auctores: Ariſtophanes tamen, & Eupolis, Cratinuſque præcipui.* Horat. lib. 1. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ,
Atque alii quorum Comœdia priſca virorum eſt,
Si quis erat dignus deſcribi, quòd malus, aut fur,
Quod mœchus foret, aut ſicarius, aut alioqui
Famoſus, multâ cum libertate notabant.

Perſius Sat. 1.

Iratum Eupoliden prægrandi cum ſene palles.

Id eſt, cum *Ariſtophane*, inquiunt interpp. quem ſenem vocat ob monendi, increpandique partes, quas ſuſtinet in fabulis. Sic *ſenem* Horatius vocat *Lucilium*, non propter ætatem; ſed propter gravitatem argumenti in quo ſe exercuit. Nam Lucilium annum ætatis 46 non exceſſiſſe ex Euſebii Chronico diſcimus.

Ariſtophanes, Byzantinus Grammaticus, Callimachum ſenem puer audivit, adultior vero Zenodotum, Dionyſium item Iambum, & Euphronida Corinthium magiſtros habuit, teſte Suidâ in Ἀριστοφάνης ubi Olymp. 145. ρμέ (non με, uti vulgò legitur) vixiſſe dicitur. Anonymus ille aureâ ſuâ, & vere pretioſiſſimâ Olympiadum deſcriptione, quâ hiſtoriam mille annorum compendio nobis exhibet ad Olymp. 145. an. 1. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπελλοῦ, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου ἐγνωρίζετο. Audivit quoque Eratoſthenem Callimachi diſcipulum, teſte Suida in *Eratoſthenes*, poſt defunctum ſc. ſub Euergete Callimachum. Juvenis cùm eſſet, Machone Sicyonio poetâ familiariter uſus eſt, teſte Athenæo 14. 23. ut ita hinc Machonis ætas cognoſcatur, neque ipſe inter incertæ ætatis poetas cum Voſſio habeatur. Laudat præter hunc *Ariſtophanem* Ægeum nummus quidam apud Goltzium in Theſauro. *Ariſtophanes* Bœotus ἐκ τῶν κατὰ Ἄρχοντας ὑπομνημάτων apud Plut. lib. de Herodot. malign. narrat, non Leontiadem, quod Herodotus, lib. 7. voluit, ſed Anaxandrum Thebanorum in Thermopylis ducem fuiſſe. Unde hic Hiſtoricis Græcis Voſſianis addendus videtur. Jonſius.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darii Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, Comicus, qui Fabulâ Πυθαγοριστῇ Pythagoreos, eorumque inſtituta, & vivendi rationem vellicavit. Fragmenta ex eo nobis ſervavit Athenæus, lib. 6. cap. 9. & lib. 13. cap. 2. & Laertius, lib. 8. Ariſtophonta Rhetorem laudat Demoſthenes pro Cteſiphonte. Alius pictor fuit, de quo Plin. 35. 11. Nec non Athenarum civis, qui ſæpe gloriabatur, quòd nonagies quinquies accuſatus, ſemper evaſiſſet.

Ariſtor, Crotopi filius, pater Argi centoculi. Ovid. Met. 1.

Donec Ariſtoridæ ſervandam tradidit Argo.

Ariſtoteles, Chalcidenſis, de Eubœâ ſcripſit. Harpocration in Ἄργουσα. Et Schol. Apollon. in lib. 1.

Ariſtoteles, Stagirita, Philoſophus, Peripateticorum princeps. Septendecim annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit, qui præclariſſimum teſtimonium ipſi perhibuit adhuc diſcipulo: Cum enim forte in auditorium veniſſet, & *Ariſtotelem* deſideraſſet, protinus exclamavit. Ὁ νοῦς οὐκ ἦλθεν, & rurſus, Ἄπεστιν ὁ τῆς ἀληθείας φιλόσοφος. Sane Tullius *neminem Ariſtotele doctiorem, neminem acutiorem, neminem in rebus inveniendis, vel judicandis acriorem* ſcribit. Idem judicium eſt Quintiliani, lib. 10. *Quid Ariſtotelem? quem dubito, ſcientiâ rerum, an ſcriptorum copiâ, an eloquendi ſuavitate, an inventionum acumine, an varietate operum clariorem putem?* Diſcipuli ejus *Peripatetici* dicti ſunt; de quorum nomine ſic Cic. Acad. 1. *Qui erant cum Ariſtotele Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem tradit Laertius in *Ariſtotele*; qui & alias occaſiones addit. Heſychius quoque Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν Περιπάτῳ, ἤτοι κήπῳ κατάρξαι αὐτῆς Ἀριστοτέλη. Sed Ammonius in Categ. autor eſt, Platonem ipſum docuiſſe ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, poſt ejus exceſſum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academiâ: *Ariſtotelis* autem *Peripateticos* ex Lyceo. Tandem vero *Xenocraticos*, nomine *Peripate-*

tici omiſſo, à loco ſolum dictos *Academicos* : & contra *Ariſtoteleos*, nomine loci præterito, ab actione ſolum vocatos *Peripateticos*. Parentes ejus fuere Nicomachus & Phæſtis, quæ Laertio Phæſtitis & Suidæ. Phæſtis autem comprobatur hexametro Græco.

Φαιστίδος ἦν μητρὸς καὶ Νικομάχου γενέτηρος.

Nicomachus autem genus ducebat à Machaone heroe, Æſculapii filio, unde *Ariſtoteles* dicitur fuiſſe τοῦ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένους. Nicomachus ille fuit medicus Amyntæ regis, qui pater Philippi, avus Alexandri M. fuit. Olympiodorus in Gorgiam Platonis, & Ammonius, vel Damaſcius, vel alius in vitâ *Ariſtotelis*, à Nunneſio editâ, & Beſſario, lib. 1. adverſus calumniatorem Platonis, aiunt *Ariſtotelem* triennio audiviſſe Socratem; quæ eſt ἀνιστορησία. Nam Socratem conſtat obiiſſe an. 1. Olymp. 95. *Ariſtotelem* natum an. 1. Olymp. 99. ut minimum 15. anni interſint inter obitum Socratis, & nativitatem *Ariſtotelis*. *Ariſtotelis* autem ea laus eſt, quod non philoſophiâ uſus mythicâ, ut poetæ veteres; non ſymbolicâ, ut Pythagoras, & ſæpe etiam Plato; ſed apertam, ut quæ proprietate gaudeat verbòrum. Tria hæc philoſophandi genera ſtrictim complexus Simplicius in procemio libri τῶν κατηγοριῶν, ubi de Ariſt. ſic ſcribit, οὐδὲ μύθοις, οὐδὲ συμβολικοῖς αἰνίγμασιν, ὡς τῶν πρὸ αὐτοῦ τινες ἐχρήσαντο, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἄλλου παραπετάσματος τὴν σαφήνειαν προετίμησε. Altera *Ariſtotelis* laus eſt, quod cæteris ſit μεθοδικώτερος, ut qui accuratius definiat, ac dividat, meliorique omnia ordine pertractet. Nec dubium, quin hoc artificium Logicæ debuerit, quæ vere eſt, quod dicitur; nempe ὄργανον omnium artium ac ſcientiarum. Tertia ejus laus eſt, quod magis Platone excoluit ſcientiam naturalem; in quâ quantum præſtiterit, monumenta ejus docent, præſertim ea quæ de Animalibus perſcripſit. Quid multis? ſi non partem aliquam virtutum, ſed totum philoſophum conſideremus, unus ille ingenii acie, ac varietate doctrinæ, eorum qui præceſſerant, lumina tantum præſtrinxerit, quantum Sol Lunæ, & ſiderum minorum. Luculenta ejus laus apud Cic. lib. 5. de Fin. etiam Plinius appellat *ſummum in omni ſcientiâ virum*. Galenus, lib. 2. de decretis Hippocratis & Platonis docet, nullam philoſophorum ſectam magis conſtantem, ac certam, ac magis ſuis principiis conſentanea dicere. *Vir ingenio præpotens, atque doctrinâ præcipuus* dicitur Arnobio, lib. 3. Macrobius quoque non veritus dicere, *nihil tantum virum ignorare potuiſſe*. Eundem quoque *finem humani intellectûs* appellat B. Hieronymus, lib. 1. adverſus Jovinianum. Vide & alia ejus elogia apud Cic. Tuſc. & lib. 1. de Div. Plin. 8. 16. & 18. 34. Æl. Var. Hiſt. lib. 12. Lact. de Irâ c. 10. Auguſt. de Civ. D. 8. 12. Interim tamen *Ariſtoteles* ut *Quiſque ſuos patitur manes*. Vide Wendel. Phyſ. lib. 1. c. 2. Platonis auditor fuit annos 20, à quo cum vivente adhuc receſſiſſet, ludumque proprium inſtituiſſet, dicere in eum, ingratitudinem ejus notans, Plato conſuevit, Ἀριστοτέλης ἡμᾶς ἀπελάκτισε καθαπερεὶ τὰ πωλάρια τὴν μητέρα. Meminerunt Laertius & Ælian. Var. Hiſt. 4. 9. Staturâ fuit non magnus, deformis præterea, gibboſus & balbutiens, quod ejus vitium amici tamen, ſeu adulatores potius imitati ſunt, quemadmodum & humeros Platonis latos diſcipuli & amici ejus exprimere didicerunt. Narrat utrumq; Plutarchus in lib. de diſcrimine adulat, & am. Alexandri magni non familiaris tantum, verum etiam Præceptor per decennium fuit: ex quo magnas divitias conſecutus eſt, earumque nomine malè audiit, ut ex Luciano cognoſci poteſt. Videantur hâc de re Epiſtolæ & patris Alexandri Philippi, & *Ariſtotelis* ipſius, denique & Alexandri de benevolentiâ & gratitudine in eum, ut Præceptorem, ſuâ, cùm apud alios, tum apud Gellium. Nam & gratitudinis ejus ſignum hoc vel maximum fuit, quod Stagiram *Ariſtotelis* patriam, dirutam, ipſius causâ reſtituerit. Athenas, ex quibus à Philippo Macedone evocatus erat ad officium Præceptoris, decennio exacto, rediit, cùm in Aſiam ad res gerendas Alexander ſeſe recepiſſet, ibidemque annis totis 13. in Lyceo philoſophiam profeſſus eſt, de quâ libri ejus multi, magni, eruditi, diſerti & graves extant. Ad Animalium hiſtoriæ deſcriptionem contulerat ei Alexander octingenta talenta, teſte Athenæo, lib. 9. quæ ſumma eſt pecuniæ noſtræ quadringenta & octoginta millia coronatorum. Libri illius ab imminenti interitu quomodo ſervati, ac tandem à Syllâ victore Romam tranſlati Strabo, lib. 13. & Plut. in vitâ Syllæ exponunt. Vixit an. 63. Morbi cujuſdam ejus Ælianus meminit; ſed de mortis genere incertæ circumferuntur quorundam narrationes; inter quas illud de ænigmate, à piſcatoribus ipſi propoſito nugamentum eſt & ſomnium. Pudore & dolore, quòd naturam Euripi Chalcidenſis explorare haud poſſet, mortuum, Juſtinus Martyr Paræneſi ad gentes ſcribit: & profectum in Chalcidem, poſtquam ab Eurymedonte accuſatus impietatis eſſet, clam, ibique diem obiiſſe, Diog. Laertius & Dionyſ. Halicarnaſſenſis conſentiunt, quorum poſterior morbo mortuum eſſe diſertè ſcribit, nihil de dolore commemorans. Sen. de Ot. Sap. *Ariſtoteles, ne damnaretur fugit*. Ubi Lipſius: Cum tredecim annos docuiſſet à morte Alexandri, impietatis accuſatus ab Eurymedonte Sycophantâ, Chalcidem profugit: & poto aconito, vita aufugit. Idem Ep. 6. *Plato & Ariſtoteles & omnis in diverſum itura ſapientium turba plus ex moribus quàm ex verbis Platonis traxit*. Ubi, notante Lipſio, error aut calor ſcriptionis eſt. Ariſtoteles enim adeo non convixit Socrati, ut nec viderit quidem. Nam obiit Socrates 1. an. Olymp. 95. ut plerique, ſive, ut Diodorus, 97. Atquin Ariſtoteles natus eſt an. 1. Olymp. 99. i. e. 7. poſt eum annis: quod præter Laertium Dionyſ. Agell. & Euſeb. tradiderunt: quomodo ergo in convictu ei fuerit? Scio Ammonium in vitâ Ariſtotelem tradere de 3. annis quos cum Socrate egerit, & quod vigeſimo deinde ad Platonem venerit, ſed ſupino errore, & calculus annorum ipſe Ammonii refellit. Grotii τοῦ πάνυ de *Ariſtotele* judicium habes Proleg. de Jure B. & P. ut alios taceam. Primus omnium bibliothecam inſtituiſſe dicitur, teſte Strabone, lib. 13. Syllogiſmorum, h. e. collectionum rationem invenit, nam antiqui interrogationibus quibuſdam tantum utebantur. Septem alii fuere *Ariſtoteles*; Primus qui Athenis Remp. adminiſtravit; Secundus qui Iliaden Homeri deſcripſit; Tertius Siculus orator, qui ad Panegyricum Iſocratis reſcripſit; Quartus cognomento *Mythus*, Æſchinis Socratici neceſſarius; Quintus Cyrenaicus, qui de Poeticâ ſcripſit; Sextus Pædotriba, cujus mem. Ariſtoxenus in vitâ Platonis; Septimus Grammaticus ignobilis, qui de pleonaſmo ſcripſit. Laertius. Unum & viginti *Ariſtoteles* olim extitiſſe oſtendit vir doctiſſ. Jo. Jonſius Diſſertationum ſuarum primâ de Hiſtoriâ Peripateticâ. Idem poſtea undecim alios recenſet de Script. Hiſt. Philoſ. l. 1. c. 12. quem ſis conſule. Vide quoque Voſſ. H. Gr. pag. 460.

Ariſtotimus, Epirorum urbem per tyrannidem occupavit & Hellanici induſtriâ quinto menſe poſtea oppreſſus eſt. Juſtin. lib. 26.

Ariſtoxenus, Muſicus illuſtris tempore Tulli Hoſtilii, 3. Romanorum regis. Vide Voſſium de Scient. Math. p. 94. Tarentinus fuit, Mantineæ tamen agens; philoſophus etiam fuit, primùm vero audivit Lamprum philoſophum Erythræum, deinde Xenophilum Pythagoræum, poſtremò Ariſtotelem, cui morienti convitium dixit, quòd Theophraſtum ei in Scholæ ſucceſſione præponeret. Vide plura de eo apud Jonſium de Scrip. Hiſt. Ph. lib. 1. cap. 14. Itemque Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9. Diſtinguendus eſt autem ab *Ariſtoxeno* Selinuntio poetâ antiquo ante Epicharmi tempora: & *Ariſtoxeno* patriâ, & Philoſophiâ Cyrenæo apud Athen. lib. 1. cap. 7. & Suidam in Ἀριστόξ. & *Ariſtoxeno* medico Herophileo juxta Galenum, lib. 4. de differ. pulſ. c. 7. cujus librum 13. citat idem ibidem cap. 10. ubi Alexandri Philalethis diſcipulus fuiſſe dicitur. Porro *Ariſtoxenus* Cyrenæus ita delicatus in hortorum curâ fuit, ut veſperi lactucas mulſo, & melle, & vino irrigaret, ut luxurioſius creſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Ariſtus, Salaminius res geſtas Alex. M. conſignavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 62.

Arius, Tarſenſis commemoratur Sorano Epheſio in V. Hippocratis; ubi ab eo genealogiam Hippocratis ſcriptam prodit.

Armata, Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de qua Lactantius. Cùm Meſſenios obſiderent Lacedæmonii, & illi furtim, deceptis obſeſſoribus, egreſſi ad diripiendam Lacedæmonem cucurriſſent, à Spartanis mulieribus fuſi, fugatique ſunt. Cognitis autem hoſtium inſidiis, Lacedæmonii inſequebantur. His armatæ mulieres obviam longius exierunt, quæ cùm maritos ſuos cernerent parare ſe ad pugnam, quia putarent Meſſenios eſſe, corpora ſua nudaverunt: At illi uxoribus cognitis, ex aſpectu in libidinem concitati, ut erant armati permixti ſunt utrique. Propter cujus facti memoriam, ædem & ſimulacrum Veneri Armatæ poſuerunt. Auſonius de hâc re.

Armatam Venerem vidit Lacedæmone Pallas,
Nunc certemus ait, judice vel Paride;
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?
Quæ quo te vici tempore nuda fuit.

Armenidas, de rebus Thebanis egit; ſeu is hiſtoricus fuit, ſeu hiſtoricum argumentum poeta ſumpſit; citatur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. ubi Voſſius *Antimeniden* legi debere ſuſpicatur. Sanè Antimenidæ etiam meminit Laertius in Socrate: ubi multas celebrium virorum contentiones recenſens inter alia ait Pittaco fuiſſe contentionem cum Antimenide & Alcæo. Vide Lillium Gyraldum Dialog. 9.

Arminius, Germanorum Cheruſcorum dux fortiſſimus, qui Varum cum exercitu ſuo delevit. Dio lib. 56. Plura de eo Tacitus Annal. 1. & 2. cujus fine hoc ei elogium tribuit: *Liberator haud dubie Germaniæ, qui non primordia Pop. Rom. ſed florentiſſimum imperium laceſſerit: præliis ambiguus, bello non victus.*

Arnobius,

Arnobius, in Africâ Rhetor, libros contra Gentes conſcripſit, qui hodiè extant. Floruit circa annum Chriſti 330. auctore Hieronymo. Lactantii Præceptor fuit, teſte eodem Hieronymo in his; *Septem libros adverſus Gentes Arnobius edidit, totidemque diſcipulus ejus Lactantius, quos ſi legere volueris, dialogorum Ciceronis in eis epitomen reperies.* Quâ occaſione hæc ſcripſerit ex appendice Chronicorum Euſebii Pamphili apparet: *Arnobius in Africâ Rhetor clarus habetur, qui cum in civitate Siccâ, ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus, ad credulitatem ſomniis compelleretur, ut ab Epiſcopis impetraret fidem, quam ſemper impugnaverat, elucubravit adverſus priſtinam religionem luculentiſſimos libros, & tandem veluti quibuſdam obſidibus impetravit.* Scripſit etiam, teſte Trithemio in Pſalterium, lib. 1. Item de Rhetoricâ Inſtitutione, lib. 1. Commentarii in omnes Pſalmos excuſi primùm apud Frobenium. Item in aliquot Evangeliſtarum locos excuſæ annotatiunculæ Baſileæ. Extat liber adverſus Gentes cum recenſione Viri Celeberrimi, & integris omnium commentariis, Lug. Bat. 1651.

Arnoldus de Villâ Novâ, Hiſpanus, floruit A. D. 1250. Scripſit *contra corruptiones Eccleſiæ Romanæ*, ideoque tanquam hæreticus à Papa, ejuſque conclavi condemnatus eſt. *Arnoldus* autem Germanis *Ernold* eſt, & ſig. *Probum*, i. e. *Honeſt*. Camdenus.

Arphaxad, filius Sem. Gen. 10. i. e. *ſanans*, vel *laxans*, à quo Chaldæi, ut quidam volunt; contra quos eſt Boch. Geogr. Sacr. 3. 4. *Arphaxad*, inquit, Aſſyriæ parti Arphaxitidi, quæ Ptolemæo Arrapachitis, videtur indidiſſe nomen. Nam quod Joſephus & alii volunt Chaldæos olim ab eo dictos *Arphaxadæos*, merum ſomnium eſt. In Scripturâ *Chaldæi* perpetuò vocantur *Chaſdim* à patre ſuo *Cheſed*, vel *Chaſed* filio Nachor fratris Abrahæ, Gen. 22. Unde Hieronymus Traditionibus in Geneſin, *Chaſed quoque quartus eſt, à quo Chaſdim, i. e. Chaldæi poſtea votati ſunt.*

Arria, Matrona Romana, vel Patavina, generis nobilitate, & pudicitiâ inſignis, uxor Pæti, quæ, damnato viro, prior ſe gladio confodit, eundemque denique extrahens, virô tradidit, ſuo eum exemplo exhortans, ut fortiter moreretur. Mart. 1. 14.

Caſta ſuo gladium, cùm traderet Arria Pæto,
Quem de vulneribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies hoc mihi Pæte dolet.

Vide Tac. Annal. 16. Dionem, lib. 60. Plin. l. 3. ep. 16.

Arrianus, Poeta, cujus carminibus Tib. Cæſarem delectatum fuiſſe ſcribit Suetonius. Ejus autem opera Suidas commemorat, ſcilicet, metraphraſin Georgicorum Virgilii, Alexandraida, poema ſcilicet de rebus geſtis Alexandri Magni, libris 22.

Arrianus, Nicomedienſis, Philoſophus, Epicteti diſcipulus fuit; Scripſit de Epicteti diſſertationibus, qui extant, libros 4. Nam plures ſcripſiſſe, ex Gellio conſtat qui lib. 19. cap. 1. quintum laudat. Scripſit & alia præcipuè quæ ad Hiſtoriam pertinent, de quibus vide Voſſium, de H. Gr. 2. 11. Ejus eſt, Σχολαστικόν σε δεῖ γενέσθαι, τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ πάντες καταγελῶσιν. Emicuit Romæ ſub Adriano, & M. Antonino Principibus, à quibus ob literas honoribus Conſularibus ornatus eſt. Verum de eo nos alibi, Deo volente, plura.

Arrius, Alexandrinus hæreſiarcha, Arrianæ ſectæ author, uti ſcribit Ruffinus, lib. 10. Contra hunc Auguſtinus & alii ſcripſerunt. Hic, dum ſuam hæreſin, quâ Filium ab æterna Patris ſubſtantiâ conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriuſque ſerperet, & eundo vires acquireret ipſa contagio, ſuæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi causâ, fluentibus foras inteſtinis, miſeram evomuit animam, ejus poſtea judicium experturus, de quo perperam ſenſerat. Vide Suidam in Ἀρειανοί. Et Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ ſcriptores. Aliis *Arius* dicitur. Ἄρειος autem Græcè ſonat *Martialis*.

Arſaces, Parthorum rex, cujus memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt, propter quæſitum, conſtitutumque ab eo regnum, ut omnes deinde reges ſuos *Arſaces* appellaverint. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti *Arſacæ* Straboni, aliis *Arſacidæ*. Lucan. lib. 1.

Plus illa vobis acie, quam creditis, actum eſt,
Arſacidæ ———

Hinc *Arſacius* pro *Parthicus*.

Mart. 9. 35. *Quicquid in Arſaciâ Pacorus deliberat aulâ.*

Claudianus Panegyr. de 4. Conſul. Honorii.

Barbarus Arſacio conſurgeret ore tiaras.

Apud Tacitum 1. Hiſt. *Arſacidarum ſolium* pro regno Parthorum. Servius ad Æn. 7. verſ. 760. *Albani omnes reges dicti ſunt* SYLVII, *ab hujus* (Sylvii nimirum Æneæ filii) *nomine; ſicut hodieque Romani Imperatores* AUGUSTI *vocantur: Ægyptii* PTOLEMÆI: *Perſæ* ARSACIDÆ: *Latini* MURRANI, &c. Solet enim plerumque fieri, ut primi Regis nomen reliqui poſſideant, ut idem obſervat ad Æn. 12. verſ. 529. Notandum autem hic *Perſas* Servium pro *Parthis* dixiſſe, vel ſolenni quodam auctorum more confundentium populorum nomina, vel quia retinuit imperii nomen, quod invaſerant Parthi, ante quos Perſæ regnaverant. Ita Horat. cum lib. 3. od. 5. initio Auguſtum *graves Perſas*, ut ipſe appellitat, adjeciſſe imperio ſcribit, de Parthis intelligendus eſt. Nec aliter *Perſarum* capiendum vocabulum in Aurelio Victore eſt, cum de Auguſto prodit, *Huic Perſæ obſides obtulerunt, creandique regis arbitrium permiſerunt*. Gloſſarum veterum auctor *Arſacidarum* vocem de universâ Parthorum gente interpretatur: *Arſacidæ*, Πάρθοι. Item alius *Arſaces*, Pharnacis Ponti & Armeniæ regis filius Straboni memoratus, lib. 12. Item Armenius civis, proditionis convictus à Juſtiniano Imperatore hoc ſupplicii genus tulit, ut Camelo inſidens, ac per urbem circumductus ſe omnibus viſendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arſinoe, Ptolemæi Lagi filia, Ptolemæorum, Philadelphi, & Cerauni ſoror, Lyſimachi, Macedonum regis, uxor, mortuo marito, à fratre Cerauno, Macedoniæ regnum ambiente, & nuptias ejus ideo petente decepta, illum in urbem ſuam Caſſandream ultro invitat, filioſque ſuos Lyſimachum 16. an. natum, Philippumque triennio minorem, utrumque formâ inſignem, coronatos occurrere jubet; quos Ptolemæus ad occultandam fraudem, cupidè, & ultra modum veræ affectionis amplexus, oſculis diu fatigat. Ubi vero ad Portam ventum eſt, occupari arcem jubet, pueros autem interfici; qui cum ad matrem confugiſſent, in gremio ejus inter ipſa oſcula trucidantur. *Arſinoe* vero ſpoliata filiis, ſciſſâ veſte & crinibus ſparſis, cum duobus ferculis ex urbe protracta, Samothraciam in exilium abiit, eò miſerior, quòd mori cum filiis non potuit. Juſt. lib. 17. & 24.

Arſinoe, Ptolemæi Auletæ filia minor, Cleopatræ ſoror, dum Cæſar in regiâ Alexandriæ obſideretur, vacuam poſſeſſionem regni ſperans, ad Achillam ſe ex regiâ contulit, unaque cum illo bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controverſiâ de principatu inter eos ortâ, cum uterque utrique inſidiaretur, *Arſinoe* per Ganymedem nutritium ſuum Achillam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. Lucan. lib. 10.

——— *Nec non ſubrepta paratis*
A famulo Ganymede dolis pervenit ad hoſtes
Cæſaris Arſinoe. ———

Cæſar de B. Civili. Appian. de B. Alexandr.

Artabanus, filius Hiſtaſpis, Darii frater, Xerxem bellum Græcis inferre parantem primò diſſuadere conatus eſt, ſed poſtea, bello infeliciter à Xerxe geſto, deficiente regis majeſtate, in ſpem regni adductus, adjuvante Mithridate Eunucho, Xerxen obtruncat, ac Darium majorem natu filium apud Artaxerxem minorem natu parricidii accuſat, hortaturque, ut parentem ulciſcatur, & pœnas de fratre ſumat, & regnum occupet. Itaque Darius innocens, & non auditus trucidatur, atque *Artabanus* in ſocietatem regni aſſumitur ab Artaxerxe per ſeptem menſes. Inde quum *Artabanus* etiam Artaxerxi inſidias ſtrueret, trucidatur. Diodorus. Juſtinus autem lib. 3. hæc paulo aliter narrat; nempe *Artabanum*, cùm certamina principum de regno metueret, aſſumpſiſſe in ſocietatem conſilii Bacabalum, qui præſenti ſtatu contentus rem prodidit Artaxerxi, ut pater ejus occiſus eſſet, ut frater falsâ parricidii ſuſpicione oppreſſus, ut denique ipſi pararentur inſidiæ; quibus cognitis, Artaxerxem, veritum numerum filiorum *Artabani*, in poſterum diem paratum eſſe exercitum armatum juſſiſſe, ſe recogniturum & numerum militum, & in armis induſtriam ſingulorum. Itaque cum inter cæteros ipſe *Artabanus* armatus aſſiſteret, regem ſimulaſſe ſe breviorem loricam habere, juſſiſſeque *Artabanum* ſecum commutare, quem exuentem ſe, ac nudatum, gladio trajeciſſe: tum & filios ejus corripi juſſiſſe. Item *Artabanus*, Parthorum rex, ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberii Cæſaris, Armeniam invaſit, quem Artaxerxes Perſa ejus miles interfecit, regnumque Perſis reſtituit an. ab ultimo Dario 538. regeſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artaxanus fecit, lib. de Judæis, Clem. Alex. lib. 1. Strom. in Chronico Alex. Ἀρτάβανος dicitur, pag. 148.

Artaxerxes, quo nomine 2. Perſarum reges in primo Perſarum imperio celebrantur. Prior *Longimani* cognomine, Xerxis: alter *Mnemon* appellatus, Darii filius. Huic 15 filios ex pellicibus variis fuiſſe Juſtinus auctor eſt, lib. 10. cap. 1. Vide Plut. in ejus Vita. Cujuſmodi fuerit ingenio, matris ſuæ, cui Paryſatis fuit nomen, oratio indicat, quam Plut. ſcribit allocuturos ipſum juſſiſſe byſſinis, ac mollibus verbis uti, Græcè Βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι. Plut. in Apophth. Imperatorum, qui & hoc de Artaxerxe retulit lib. de valetudine tuendâ, quòd, cum

cum in fugâ, rebus omnibus ſibi bello infelici ereptis, ficubus ſiccis, & pane hordeaceo veſci coactus fuiſſet, exclamarit οἵας ἡδονῆς ἄπειρος ἤμην. Tertius *Artaxerxes*, Perſarum rex, qui Parthos imperio dejecit, de quo paulo ante in *Artabanus*. Etymon & ſignificationem quod attinet, Ἀρτὰς apud Heſych. μέγας καὶ λαμπρὸς dicitur. Idem Ἀρτάνας, βασιλείας, καὶ στάσεις. Herod. lib. 6. Ξέρξης, ἀρήϊος, Ἀρταξέρξης, μέγας ἀρήϊος. Lampridius in Severo *Artaxerxem potentiſſimum regem tam re, quam nomine.* Am. Marc. lib. 19. *Bellorum victor* interpretatur. Heſychius, Ἀρταῖοι, οἱ ἥρωες, παρὰ Πέρσαις. Stephanus in Ἀρταία· Ἀρταίους δὲ Πέρσαι ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους καλοῦσι.

Artemidorus, Epheſius, qui, ut Marcianus Heracleota in Periplo teſtatur, vixit κατὰ ρξθʹ Ὀλυμπιάδα, h.e. Olymp. 169. quo tempore Ptolemæo Lathyro ex Ægypto pulſo, mater ejus Cleopatra regnabat cum juniore filio Alexandro; qui totus erat in matris poteſtate. Terras deſcripſit lib. 11. ut ibidem ait Marcianus. Ejus operis lib. 8. mem. Diod. Sic. lib. 3. Decimum τῶν γεωγραφουμένων citat Athenæus lib. 8. Stephanus in Χαλκίτης laudat lib. 11. ut alibi, lib. 1, 2, 3. Item ἐπιτομὴν τῶν ἕνδεκα. Nec alius eſt *Artemidorus*, cujus ſæpe mem. Strabo lib. 3. etſi patriam non addit: uti nec lib. 15. ubi *Artemidorum* in iis citat, quæ ad res Indicas pertinent. Ac idem videtur, cujus de Bithyniâ volumen laudat Stephanus in Ἀσκαλών; ſæpeque à Plinio memoratur in Hiſt. Nat. Præter γεωγραφούμενα etiam literis mandavit Ἰωνικὰ ὑπομνήματα, quorum mem. Athen. lib. 3. Fuit & alter *Artemidorus*, itidem Epheſius, ſi paternum ſolum attendas, uti convenit; materno enim genere Daldianus fuit. Is eſt, cujus Ὀνειροκριτικὰ exſtant, opus vaniſſimum, ſed eruditum; ut multa inde bona philologi haurire poſſint. Vixit Antonini temporibus, ut cognoſcere eſt ex lib. 1. cap. 28. & 66.

Artemidorus Aſcalonita Bithynicam hiſtoriam condidit. Steph. in Ἀσκαλών. Fuit præterea *Artemidorus* Cnidius, Theopompi Cnidii filius, quos ſuâ ætate, h. e. Auguſti ac Tiberii temporibus, vixiſſe, Strabo ait lib. 14. ubi illuſtres ejus inſ. viros recenſet. Eſt & *Artemidorus* Ariſtophanius, qui præter gloſſas ὀψαρτυτικάς, h. e. *rei culinariæ*, ſive *artis opſonia condiendi*, etiam volumen *de Doride* ſcripſit. Prioris operis mem. Athen. libb. 10. & 14. Poſterioris lib. 4. ubi ſecundum ejus operis citat. *Artemidorus* quoque Grammaticus inter illuſtres viros, quos Tarſos dedit, reponitur à Strabone, lib. 14. Etiam *Artemidorus* philoſophus Trajani tempore fuit: cujus elogium apud Plin. eſt lib. 2. epiſt. 11. ad Julium Genitorem. Sed omnes ejus nominis recenſere longum eſſet. Voſſius. Porro *Artemidorus* Cnidius Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, qui libellum *de Conjuratione* obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum, ut ſtatim legeret, quod ille minimè fecit. Plutarchus.

Artemis Diana Græcis dicitur, quam Plato ſic vocatam docet διὰ τὸ ἀρτεμὲς καὶ τὸ κόσμιον, διὰ τὴν τῆς παρθενίας ἐπιθυμίαν, i. e. propter integritatem & modeſtiam quam optione virginitatis habet, aut ὡς τὸν ἄροτον μισησάσης τοῦ ἀνδρὸς ἐν γυναικί, quod viri & fœminæ coitum oderit. Tametſi fabulantur concubuiſſe cum Endymione; quod, & de Pane Mercurii filio narrant, qui Lunæ, i. e. Dianæ, concubitus meruit pretio pecoris candidi. Virg. Geor. 3.

Munere ſic niveo lanæ, ſi credere dignum eſt
Pan Deus Arcadiæ captam te Luna fefellit
In nemora alta vocans, nec tu aſpernata vocantem.

Artemiſia, filia Hecatomni, Mauſoli, Cariæ regis ſoror & uxor, inſigni pudicitiâ prædita; viri demortui cineres vino commiſtos ebibit, ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accerſivit, eique ſplendidum erexit ſepulchrum, ut magnifica omnia monumenta *Mauſolea* deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Vitruv. lib. 2. Gellius. Suidas.

Artemon, hiſtoricus, uti indigitatur à Schol. Pindari in Pyth. Od. 1. Patriâ Pergamenum fuiſſe colligit Voſſius ex ejuſdem Schol. verbis in Olymp. 2. Ἀρτέμων ὁ ἀπὸ Περγάμου. Fuit alter *Artemo* patria Clazomenius cujus mentio apud Servium in illud, Æn. 9.

Accelerant actâ pariter teſtudine Volſci.

Inventor, inquit, *teſtudinis Artemon Clazomenius fertur*, idemque *arietis repertor dicitur*. Hic de Homero librum ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀρκτῖνος. Ælianus ejuſdem librum citat *de finibus Clazomeniorum*, de Anim. 12. 38. At putatur diverſus ab utroque ille *Artemo*, qui, ut Plin. ſcribit, 28. 1. *Calvariâ interfecti, neque cremati propinavit aquam è fonte noctu comitialibus morbis.* Videtur is medicus fuiſſe. Alius quoque forſan qui Caſſandreus dicitur. Quid is literis mandarit docet Athen. lib. 12. ubi eum citat ἐν τῷ περὶ ἀναγωγῆς βιβλίων, i. e. *in opere, quo ad autores genuinos referantur libri.* Etiam Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ ζωγράφων Harpocrationi laudatur in Πολύγνωτος. Item pictor nobilis, cujus opera enumerat, Plin. 35. 11. Item Syrus quidam ex infimâ plebe Antiocho regi adeo ſimilis, ut Laodice conjux regia, necato Antiocho, mimum per eum commendationis, regnique ſucceſſionis peregerit; verba ſunt, Plin. 7. 12. ubi nonnulli *munus* legunt pro *mimum*; ſed nihil mutandum. Nam ut ſcribit Val. Max. 9. 14. Laodice admiſſum univerſum populum, & ſermone ejus, & vultu conſimili ita fefellit, ut crediderint homines ab Antiocho moriente Laodicen, & natos ejus ſibi commendari.

Artimpaſa, Venus cœleſtis ſic Scythicis dicitur. Herod. in Melpomene, quem locum etiam Origenes adducit ſexto contra Celſum; ſed apud eum perperam vulgò Ἀργίμπασα legitur pro Ἀρτίμπασα. Nam poſterius hoc comprobatur vet. Inſcriptione,

ΔΙΙ ΠΑΤΡΙΩΙ ΑΡΤΙ:: ΠΑΣΑ.

Unica nempe ſolum literâ μ exesâ. Heſych. Ἀρτιμήασαν, Οὐρανίαν Ἀφροδίτην ὑπὸ Σκυθῶν, ubi η priori loco pro ι poſteriori vero pro π. irrepſit.

Artuaſdes Armenius Rex, qui M. Craſſum prodidit bello Parthico, ut eſt apud Plut. in Craſſo. Ubi & refert ſciſſe eum Græcè, & ſcripſiſſe Tragœdias, ac hiſtorias, ſuoque etiam tempore quædam extitiſſe.

Aruns, vates Tuſcus. Lucan. lib. 1.

Acciri vates, quorum qui maximus ævo
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ.

Item miles Trojanus, qui Camillam occidit. Virg. Æn. 11. Item Tarquinii Sup. filius natu maximus, qui in eâ pugnâ, quæ ad Regillum lacum facta eſt, Junium Brutum interemit, & ab illo viciſſim haſta trajectus eſt. Livius lib. 2.

Aruntius, cùm Bacchi ſacra deſpicaretur, ulciſcente numine, in ebrietatem lapſus, filiam Medullinam corrupit, quod ægrè ferens puella patrem ipſum interfecit. Plut. in Paral.

Aruntius, Paterculus, Æmylio Cenſorino Tyranno Ægeſtæ equum æneum, ut ſontes eo includeret, à ſe conflatum donavit, cui ipſe primùm à tyranno injectus eſt. Plut. in Par. Min.

Aruntius Stella, natus ex familiâ Conſulari floruit eo tempore quo Flavii Cæſares Romæ imperarunt. Violantillam, puellam Neopolitanam in uxorem duxit, quorum nuptias celebrat Statius in ſilvis. Scripſit elegias, & opus de Aſteride, & poema de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus eſt, & Duumvir.

Arxippus, 21. Archon Athenienſium. Acaſti filius fuit. Jo. Tzetzes in prolegom. in Heſiodum. Ὁ δὲ Ἄρξιππος οὗτος υἱὸς ἦν Ἀκάστου. Patri ſucceſſit, tenuitque principatum an. 19. ut Euſeb. Marianus, Hieronymus & Vincentius ſunt auctores. Verum Tzetzes is quem dixi, annos ei 35 tribuit, ἄρξας Ἀθηναίων ἔτη τριάκοντα πέντε. Meminit illius quoque Tatianus, Orat. contra Græcos. Vide Meurſium de Reg. Athen. lib. 3. cap. 16.

Aryandes, Ægypti Prætor à Cambyſe conſtitutus. Herod. lib. 4. ab hoc ἀργύριον Ἀρυανδικὸν dicitur, cujus mentio apud Pollucem.

Asbolus, unus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore, nam ἄσβολος fuligo eſt ſive favilla. Ovid. Met. 3.

Et niveis Leucon, & villis Asbolus atris.

Asbolus is Græcè dicitur, qui Phœnicibus *Chus*, vel *Chum* erat; quia, ut חום *Chum* Ebræis *atrum* ſonat, ita Græcis ἄσβολος *fuliginem.* De cætero mihi nullus occurrit hujus nominis præter Centaurorum ducem *Asbolum*, quem in Centaurorum pugnâ interfectum Hercules crucifixiſſe legitur, hoc adſcripto epigrammate.

Ἄσβολος οὔτε θεῶν τρομέων ὄπιν, οὔτ' ἀνθρώπων
Ὑψικόμοιο κρεμαστὸς ἀπ' εὐλιπέος κατὰ πεύκης
Σύγκειται μέγα δεῖπνον ἀμετροβίοις κορώνῃσι.

An hic eſt ille *Centaurus Asbolus*, quem Tatianus Aſſyrius in Orat. contra Græcos, & ex illo Euſeb. Præp. 10. cenſent in catalogo ſcriptorum, qui Homeri ætatem præceſſerunt? Nempe inter Centauros nonnulli docti fuere, ut Chiron, tot Heroum Pædagogus, & in Ovid. Met. 12. augur Aſtylus. Vide Boch. Phaleg. 4. 2.

Aſcalaphus, & *Jalmenus* fratres, Martis filii ex Aſtyochæ. Hom. Il. β.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος, καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη. ——

Aſcalaphus, Acherontis & Orphnes Avernalis Nymphæ filius, poſtea à Proſerpinâ in bubonem commutatus, nam poſt raptam à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum à Jove eâ lege impetraſſet, ſi nihil cibi apud inferos guſtaſſet, *Aſcalaphus* eam prodidit, quòd 7. grana mali Punici ab arbore decerpti comediſſet. Indignata itaque Proſerpina convertit eum in bubonem, avem funeſtam & rerum triſtium ſemper prænunciam. Ovid. Met. 5.

Ingemuit Regina Erebi, teſtemque profanam
Fecit avem; ſparſumq; caput Phlegethontide lympha

In

In roſtrum & plumas & grandia lumina vertit.
Ille ſibi ablatus fulvis amicitur ab alis,
Inque caput creſcit longoſque reflectitur ungues,
Vixque movet natas per inertia brachia pennas,
Fœdaque ſit volucris venturi nuncia luctûs
Ignavus bubo dirum mortalibus omen.

Aſcanius, Æneæ filius ex Creusâ Priami filia. Virgil. Livius tamen dubitat Creuſæne an Laviniæ filius fuerit. Dictus eſt ab *Aſcanio* Troadis flumen deinde *Ilus*, ab *Ilo* Trojanorum rege: poſtea *Iulus*, à primâ barbæ lanugine. Virg.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm avus & pater, jam dirutâ Trojâ, de fugâ diſceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit quæ tamen nihil læſionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit, unde illi futuri Imperii omen ſumpſerunt. Virg. Æn. 2.

Ecce levis ſummo de vertice viſus Iuli
Fundere lumen apex, tactuque innoxia molli
Lambere flamma comas & circum tempora paſci.

Claud. de 4. Conſ. Honor.

——— *Ventura poteſtas*
Claruit. Aſcanio ſubita cum luce comarum
Innocuus flagraret apex.———

Cùm patre, poſt multos errores in Italiam venit, ubi Turno occiſo, & patre mortuo, cùm apud Lavinium 30. an. regnaſſet, Albam Longam condidit, reſtitutâ tamen prius in regnum novercâ, quæ antea ob timorem in ſilvas aufugerat. Tandem cum in univerſum 38 an. imperii gubernacula tenuiſſet, jam moriens, cum videret filium Iulum Sylvium, regno non ſatis aptum, Sylvium poſthumum fratrem, ſed ex diversâ matre, pietate & juſtitiâ præſtantem, regni hæredem reliquit.

Aſclepia, Æſculapii feſtum ſic dictum. J. Pollux lib. 1. cap. 1. Ipſi etiam *Agones* Ἀσκλήπια dicuntur in antiquis inſcriptionibus Smetii pag. 340. Et pag. 415. fit mentio ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Aſclepiades, Hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, quo tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe. Hieron. lib. 2. adverſus Jovinianum ex Porphyrio. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 506, 507.

Aſclepiades, Myrleanus, ortu tamen *Nicenus* erat, teſte Suidâ. Hinc *Nicenus* dicitur Stephano in Νικαία, & malè Meurſius hunc Myrleanum & Nicenum, tanquam duos diſtinctos recenſet. Diotimi cujuſdam filius fuit, & Apollonii Grammatici diſcipulus, Grammaticus juxta Suidam. Minimè vero hic reticendum eſt opus ejus, φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικὰ quod ei tribuit. Suidas Ἀσκληπ. In illo librariorum errores in Philoſophorum ſcriptis occurrentes indicavit & correxit. Hunc *Aſclepiadem* cum *Aſclepiade* Pruſienſi Medico, & altero *Aſclepiade* Myrleano, de quo infra, perperam confundit Suidas, vel potius librarius, qui lacunam non advertit.

Aſclepiades, Myrleanus junior Grammaticus περὶ γραμματικῆς ſcripſit, & in iſto opere Dionyſii Thracis de partibus Grammaticæ ſententiam refellit, teſte Sexto Empirico. Eundem eſſe credit Jonſius, qui de Grammaticis ſcripſit, cujus operis librum ſextum citat Suidas in Ὀρφεὺς, ubi Orphea quendam Crotoniatem juniorem Piſiſtrati tempore vixiſſe ſcribit. Undecimum citat Anonymus in vitâ Arati, & inde Aratum probat Tarſenſem fuiſſe, non Solenſem. Forte ex hoc opere Polemonis ætatem cognovit Suidas in Πολέμων. Vix aliunde eſt, quod ex *Aſclepiade* Myrleano citat Schol. Apollonii ad lib. 1. Argon. quod ſcilicet Apollonius Grammaticus omnia ſua ex Cleone tranſtulerit. De Cratino quoque poetâ *Aſclepiadem* ſcripſiſſe autor eſt Athenæus, 10. 14. *Aſclepiades* quidam ὁ Ἀρείου, σύγγραμμα ſcripſit de Demetrio Phalereo philoſopho Ariſtotelico: unde Athenæus 13. 3. refert meretricem quandam *Clepſydram* propterea fuiſſe dictam, quod ſui copiam ad *clepſydram* facere conſueverit, donec aqua effluxiſſet, cum ejus nomen fuerit *Metiche*. Plures autem hujus nominis fuere. *Aſclepiades* Tragilenſis Iſocratis diſcipulus erat, teſte Plut. lib. de 10. Rhet. & Photio Ecl. 259. unde ætatem ejus cognoſcimus, & τραγῳδουμένων ſex libros reliquit, de quo Meurſius. *Aſclepiaden* quendam Phliaſium, Philoſophum Eretrium, Platonis diſcipulum memorant Plut. lib. *de diſcrim. amici & adul.* Athenæus, 4. 19. Laertius in *Phædone*, Heſychius Mileſius in *Menedemo*. Forte hic eſt. quem oculis poſtea captum ſcribit Cic. lib. 5. Tuſc. Qu. qui interrogatus quid ei cæcitas attuliſſet, reſpondit. *Ut puero uno eſſet comitatior. Aſclepiadem* Athenienſem ſignat nummus quidam Goltzianus. *Aſclepiades* quidam pater, vel præceptor fuit Alexandri Polyhiſtoris, teſte Stephano in Κοσύτῃ. Ad hunc forte *Aſclepiadem* Didymus Grammaticus Epitomen Tabularum Solonis ſcripſit, teſte Plut. in *Solone*. *Aſclepiades* Medicus quidam Pruſæus in Bithyniâ Philophyſicus cognomine ſub Pompeio M. vixit, teſte Strabone lib. 12. Cum in arte Rhetoricâ facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat *ſalutem conſtare cibi potûſque abſtinentiâ, præterea geſtatione, ambulatione, frictione.* Ipſe conditâ novâ ſectâ ſpretis legatis & pollicitationibus Mithridatis, repertâ ratione, quâ vinum ægris medetur, relato è funere homine, & ſervato, ingentem famam conſecutus eſt. Sed maximè ſponſione factâ cum Fortunâ, nè medicus crederetur, ſi unquam invalidus ullo modo fuiſſet ipſe, tandem ſupremâ ſenectute lapſu ſcalarum exanimatus eſt, Plin. 7. 37. De eo quoque multa refert Apul. lib. 4. *Aſclepiades* Anazarbeus Grammaticus, ſcripſit de fluminibus. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. p. 507. Duo *Aſclepiades* medici poſt Auguſti tempora vixerunt, teſte Galeno. Ælium quendam *Aſclepiadem*, Auguſti libertum memorat Inſcriptio apud Gruterum fol. 335. hujus forte eſt liber ille στέφανοι, quem citat Athenæus 15. 6, 7. *Aſclepiades* quidam Philoſophus tempore Juliani Imperatoris vivebat, de quo Ammianus lib. 22. Item *Aſclepiades* Poeta, à quo carmen *Aſclepiadeum* dicitur. *Aſclepiades* Mendes, cujus Θεολογούμενα citat Sueton. in Auguſto. Videſis ibi Caſaubonum. Porro Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 507. *Aſclepiadem* quendam Alexandrinum τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντας conſignaviſſe ſcribit, & autorem ſuæ ſententiæ Scholiaſten Ariſtophanis in Nubes laudat. Verum Scholiaſtes nihil aliud ibi dicit, niſi quod *Aſclepiades* ille τοὺς δημάρχους appellaverit τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντας, librum vero *Aſclepiadis* nullum citat. Alios etiam hujus nominis ſuggeret Jo. Meurſius notis ad Chalcidicum.

Aſclepiodorus, pictor ætate Apellis, mirabilis in ſymmetriâ. Huic Mnaſon tyrannus pro 12. Diis dedit in ſingulos minas tricenas. Plinius.

Aſclepiodorus, Alexandrinus, ſingulari ingenio vir, ad omnia Mathematica, ac inquiſitionem, cognitionemque herbarum & lapidum. Suidas. Item Conſ. Rom. collega Afranii Ambaliani.

Aſclepiodotus, Muſicus & Medicus juxta Simplicium ad lib. 4. φυσ. ἀκρ. comm. 141. qui *Aſclepiodotus* Damaſcii magiſter, & *Aſclepiodoti* Magni gener fuit, teſte Photio Ecl. 242. Vide Suidam.

Aſcolia, Græcè Ἀσκώλια, feſta, quæ Ruſtici Athenienſes in honorem Bacchi celebrarunt, ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ, i. e. ab *utre* nuncupata. Nam cum victimæ Numinibus aut per ſimilitudinem, ut inquit Servius in 2. Georg. aut per contrarietatem immolentur, caper qui obeſt vitibus, ceu grata hoſtia Libero ſacrificabatur. Phornutus. Τὸν δὲ τράγον αὐτῷ θύουσι διὰ τὸ λυμαντικὸν δοκεῖν τῶν ἀμπέλων. Hinc verſus Eveni.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

Quos in Domitianum fuiſſe detortos author eſt Suetonius, cap. 14. Et quo inviſum Baccho animal pejus tractarent, &, ut Servius ait, nè quid ex eo eſſet, quod non ſentiret injuriam, pellem detrahebant, atque inflabant, in quam ſublimi ſaltu juvenes ſe librabant: ac ne ſpectaculum riſu careret, unguine lubricabant, ut præcipiti magis lapſu in terram gliſcerent. Suidas. ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς αἰγείοις, εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Scholiaſtes Ariſtophanes in Pluto. Κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι, ἕνεκα τοῦ γέλωτα ποιεῖν. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους, καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἀναλλόμενοι ἐνωλίσθαινον, καθάπερ Εὔβουλός φησι. Uno tantum pede in utrem ſaltabant. Pollux, lib. 2. Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ τῷ ἑτέρῳ ποδὶ ἅλλεσθαι. Heſych. Ἀσκωλίζοντες, ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἁλλόμενοι. Idem habent Euſt. ad Odyſ. κ. & Tzetzes ad Heſiodi ἔργα. Virgilius autem elegantiſſimè ſacrificii cauſam, & Feſti ritum deſcribit. Geor. lib. 2.

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris.
Cæditur, & veteres ineunt proſcenia ludi
Præmiaque ingentes pagos, & compita circum
Theſidæ poſuere: atque inter pocula læti
Mollibus in pratis unctos ſaliere per utres.

Quod *per compita*, & *pagos* Virgilius, hoc per κώμας, id eſt, *vicos* fieri ſcribit Phornutus. Εἰς τὸν ἀσκὸν ἐνεβάλλοντο, κατὰ τὰς Ἀττικὰς κώμας οἱ γεωργῶν νεανίσκοι. Caſtellanus.

Aſconius Pedianus, à *Pedia* gente, in quam quia adoptatus erat, primus ità vocabatur. Duo autem ejuſce nominis fuere. *Prior* is qui Virgilio familiaris fuit, quem, ut refert Junius Phylargyrus, dicentem audiverat ſe Grammaticis crucem fixiſſe illo verſiculo,

Tres pateat cœli ſpatium non amplius, ulnas.

Hujus extant commentarii in aliquot Ciceronis Orationes. Et in eam pro Cornelio Livium ſe noviſſe profitetur his verbis. *Inter quos Tuditanus, & Pomponius Atticus, & Livius noſter.* Ejus quæ certa ætas hinc diſce. In pro M. Scauro. *Scauri domum poſſidet nunc Longius Cæcina, qui Conſul cum Claudio fuit.* An. U. C. 795. *Alter* Hiſtoricus, Veſpaſiani

ævo

ævo floruit, ut cognoſcimus ex B. Hieronymo in Chron. Euſebiano ad An. Dom. 76. qui Veſpaſiani annus eſt ſeptimus. *Q. Aſconius Pedianus* ſcriptor hiſtoricus, clarus habetur, qui 73. ætatis ſuæ anno captus luminibus, 12 poſtea annis in ſummo honore conſeneſcit. Vide Voſſ. Hiſt Lat. 1. 17.

Aſdrubal, cognomento *Hædus*, qui ridentem in Curiâ Annibalem, concione triſti & complorante increpuit, teſte Livio, lib. 30. Ejus mem. non ſemel Appianus in Libycis: Ἀσδρούβας ὁ Ἔριφος. Apud quem loco ulteriore pravè legitur Σέριφος Verum de pluribus, ut ita dicam, Aſdrubalibus, vide Dauſq. ad Silium p. 695. Eſt autem *Aſdrubal* חצרו בעל *Hbatzru Baal* hoc eſt *Atrium Dei.*

Aſdrubal, gener Amilcaris patris Annibalis, regn. 7. an. favente factione Barchinâ. Demum à ſervo barbaro, cujus dominum occiderat, interfectus eſt in medio ſuorum. Comprehenſus deinde ſervus à circumſtantibus, haud facti pœnitens, inter cruciatus ac tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbens, occiſus eſt. Hiſtoriam cape ex Silio, lib. 1. ubi de Tago, ſervi domino cruci ſuffixo loquitur.

Quem poſtquam diro ſuſpenſum robore vidit
Deformem, lateri famulus clam corripit enſem
Dilectum domino, pernixque irrumpit in aulam,
Atque immite ferit geminato vulnere pectus:
At Pœni ſuccenſi irâ, turbataque luctu
Et ſævis gens læta ruunt, tormentaque portant.
Non ignes, candenſque chalybs, non verbera paſſim
Ictibus innumeris lacerum ſcindentia corpus
Carnificeſve manus, penituſque infuſa medullis
Peſtis, & in medio lucentes vulnere flammæ
Ceſſavere; ferum viſu, dictuque per artem
Sævitiæ, extenti quantum tormenta jubebant,
Creverunt artus, atque omni ſanguine rupto
Oſſa liquefactis fumarunt fervida membris.
Mens intacta manet, ſuperat, ridetque dolores
Spectanti ſimilis, feſſoſque labore miniſtros
Increpitat, Dominique crucem clamore repoſcit.

Ita Silius: cæteros inter ſe ſcio diſcordare: Polybius lib. 2. in diverſorio ſuo vult Aſdrubalem exceptum inſidiis. Ἐτελεύτησε δολοφονηθεὶς ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλύμασι νυκτὸς ὑπό τινος Κελτοῦ τὸ γένος. Niſi fiet in diverſorio aula. Appianus in Ibericis eum in venatione occiſum ſcribit. Ἀνὴρ δοῦλος, οὗ τὸν δεσπότην ὠμῶς διεφθάρκει, λαθὼν ἐν κυνηγεσίαις ἀναιρεῖ. Idemque habet in Annibalicis. Livius, lib. 21. palam vult interfectum. De Servi conſtantiâ præter Silium, Livius loco prædicto, ubi de *Aſdrubalis* percuſſore. *Comprehenſus à circumſtantibus, haud alio, quam ſi evaſiſſet vultu; tormentis quoque cùm laceraretur, eo fuit habitu oris, ut ſuperante lætitiâ dolores ridentis etiam ſpeciem præbuerit.* Val. Max. 3. 3. *Lætitiam tamen, quam ex vindictâ ceperat in ore conſtantiſſimè retinuit.*

Aſdrubal, Hannibalis frater. Plut. in Hannib. à M. Livio Salinatore, & Nerone Claudio ad Metaurum victus eſt. Hor. Carm. 4. Od. 4.

Quid debeas, ô Roma, Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen & Aſdrubal
Devictus. Vide Livium, lib. 27.

Elephantes inter præliandum ſubito interficiendi rationem invenit talem. *Magiſter fabrile* (verba Livii ſunt lib. 28.) ſcalprum habebat cum malleo. Inter aures poſitum, ipsâ in compage, quâ jungitur capiti cervix, quanto maximo poterat ictu adigebat. Ea celerrima via mortis in *tantæ molis belluâ.* Ammianus quidem idem factitatum à Perſis memorat, lib. 25. *Poſt hos elephanti*; quibus inſidentes magiſtri, manubriatos cultros dextris manibus illigatos geſtabant: etſi ferociens animal vires exſuperaſſet regentis, ne reverſum per ſuos, colliſam ſterneret plebem, vertebram, quæ caput à cervice diſterminat, ictu maximo *terebrabant*. Huc etiam alluſiſſe videtur Sen. De prov. *Tenui ferro commiſſura cervicis abrumpitur*; & cum articulus ille qui *caput*, *collumque committit inciſus eſt*, *tanta illa moles corruit*, quod plane congruit cum Liviano *tantæ molis belluâ.*

Aſdrubal, cognomento *Calvus*, dux claſſis Carthaginenſium in Sardiniam miſſus, tempeſtate ad inſulas Baleares rejectus, ibi tantiſper quoad quaſſas reficeret naves reſedit. Livius.

Aſdrubal, Dux bello tertio Punico à Scipione Æmiliano victus. Ejus uxor, factâ deditione, cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuiſſet, ut ad victorem transfugeret, in medias urbis flammas ſeſe cum filiis conjecit. Livius. Ovid. Faſt. 6.

Poſtera lux melior; ſuperat Maſiniſſa Syphacem,
Et cecidit telis Aſdrubal ipſe ſuis.

Aſellas, rex Cyrenarum. Juſt. 22. 7. quanquam ibi *Ophellas* legit Bongarſius, de cujus lectione dubitandum non eſt, nam præter Diodorum, ita quoque habent Theophr. de plantis 4. 4. & Polyænus, atque alii.

Aſelli, duæ ſtellæ in ſigno Cancri, exiguum inter illos ſpatium obtinente nubeculâ, quam *Præſepe* vocant. Plin. 18. 35. Item tres aliæ ſtellæ in Boote. Vide Cœſi cœlum Aſtron.

Aſellio Sempronius, hiſtoricus, ac Trib. Mil. ſub Scipione Æmiliano, apud Numantiam res eas, quibus ipſe interfuit, conſcripſit. Citatur à Cicerone, Dionyſ. Halic. Gellio, Chariſio, Servio & aliis.

Aſiarchæ, viri erant communi Aſiaticarum civitatum conſenſu delecti, qui communia negotia curarent. Strabo, lib. 14. In libris Juriſconſultorum uſurpatur hæc vox, ut & *Syriarcharum.* Sic autem dicti ſunt ſacerdotes quidam, quorum munus erat ludos Theatrales in Deorum honorem edere, quos proptereà Ruffinus apud Euſeb. Munerarios interpretatur, ut obſervat Cujacius J. C. longè doctiſſimus. Horum fit mentio apud D. Lucam hiſt. S. S. Apoſt. 19. Vide de his Seldenum in marmoribus Arundelianis.

Aſidæi, vel *Haſidii*, iidem qui & *Eſſæi*, teſte Munſtero, quaſi חסידי, h. e. ſupererogatoriâ & incomparabili ſanctitate cæteris omnibus excellentes. Etenim ex Rabbinorum ſententiâ חסוך *Chaſidh* is eſſe decernitur, *qui facit plus boni quàm præceptum eſt.* Vide Full. Miſcell. 1. 3.

Aſinius Pollio, inſignis orator, Aug. Cæſaris amicus, docuit Romæ temp. Pompeii M. ſucceſſitque ſcholæ Timagenis. Scripſit bellum Cæſ. & Pomp. Primus omnium Romæ advocatis hominibus ſcripta ſua recitavit. Quintilianus ubi de eo: *Multa in Aſinio Pollione invenio ſummâ diligentiâ, adeò ut quibuſdam nimia videatur, & conſilii & animi ſatis: à nitore & jucunditate Ciceronis, ita longè abeſt, ut videri poſſit ſeculo prior.* Omnium primus Romæ Bibliothecam feciſſe dicitur, Plin. 35. 2. Plura de eo Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 24. & de Hiſt. Lat. 1. 17. Fuit etiam *Aſinius* Quadratus, alius hiſtoricus, de quo Voſſ. ubi ſupra.

Aſinius Gallus, Pollionis filius libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit; contra quos Claud. Cæſar poſtea defenſionem Ciceronis edidit. Suetonius.

Aſinius Capito, Grammaticus doctiſſimus, librum reliquit Epiſtolarum, ac in primâ ad Pacuvium Labeonem Titulus præſcriptus erat: *Pluria, & non plura ſcribi oportere*, Gell. 5. 21.

Aſpaſia, Hermotimi filia, Phocenſis, omnium ſui temporis formoſiſſima habita; idque à Cyro primùm, deinde ab Artaxerxe impenſe amata. *Sapientem* vocatam & *elegantem* Xenophon, lib. 1. de Exped. Cyri ſub finem ſcribit; atque id nominis à Cyro ipſo accepiſſe Plutarchus in Artaxerxe ſignificat; quem ejus conſiliis feliciter uſum in rebus arduis Ælianus ſcribit, qui prolixè ejus hiſtoriam exponit ποικίλ. 10. 1. Meminit & Juſtinus, lib. 10. cap. 2. Alia eſt, cujus Athenæus lib. 5. meminit, Mileſia, quâ Socrates in eloquentiæ ſtudio magiſtrâ eſt uſus, ſapiens & Reip. etiam tractandæ callens, unde & à Pericle culta, & tanti habita à Cyro, ut chariſſimam pellicum ab eâ vocarit *Aſpaſiam*, de quâ ſuprà, quippe cui nomen anteà *Milto* fuerit, ut Plut. in Pericle ſcribit. Alia hoc nomine fuit, Cleobuli conjux, de quâ Xenophon, lib. 5. Hypomnem. Socrat. de re domeſticâ adminiſtrandâ.

Aſpaſius, Sophiſta Ravennas, Demetriani filius ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi; ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos. Philoſtrat.

Aſpaſius Byblius Sophiſta, qui eodem tempore fuit, quo Ariſtides. Conſcripſit artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum, &c. Suidas.

Aſpaſius Tyrius, ſophiſta & hiſtoricus, tum opere quodam artem dicendi tradidit; tum de Epiro (ridiculè *de Continente* in prioribus editionibus) & rebus Epiroticis hiſtoriam condidit libris 20. teſte Suidâ.

Aſpendius, citharœdus; de quo itâ Aſconius in Orat. Cic. in Verrem de Prætura urbanâ. *Difficile autem, quod Aſpendius Cithariſta faciebat, ut non uteretur utrâque manu, ſed omnia, id eſt, univerſam cantionem, intus & ſiniſtrâ tantum manu complecteretur. Unde omnes quotquot fures erant, à Græcis Aſpendii Cithariſtæ, proverbio dicebantur; quòd ut ille carminis, ita iſti furtorum occultatores erant.* Proverbium valet in eos, qui rei nullius, quàm privati ſui compendii rationem habent, tractum, ut dixi ab *Aſpendio*, qui tam leviter ſiniſtrâ manu citharæ ſuæ chordas movebat, ut ſonus ad ipſum tantum citharœdum, aut certè ad proxime aſtantes perveniret. Cic. Ver. 3.

Aſtarte, Syrorum nomen, & Sidoniorum dea, cui Solomon uni concubinarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit, 1 Reg. 15. Ἀστάρτην ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἔμμεναι, inquit Lucianus de Deâ Syriâ. Falſo. Nam Ἀστάρτη ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, inquit Suidas, ἣν ἐλάτρευσεν ὁ Σολομών. Vide Maſium in Joſ. 12. & Capellam ad An. Mund. 3013. & Selde-

Seldenum de Diis Syris, & Bochartum Geog. Sac. p. 781. Fuit & civitatis nomen, & inſula in Æthiopiâ. Steph.

Aſteria, filia Cœi Titanis filii, quæ, teſte Fulgentio poſt vitiatam Latonam, à Jove dilecta eſt, à quo in Aquilam verſo oppreſſa fuit, eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Jovi adverſa, ejuſque iras fugiens, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ ὄρτυξ Græcè dicitur, nomenque dedit inſulæ, in quam aufugerat, ubi à Jove in lapidem mutata eſt, undiſque demerſa, & ab iiſdem hùc illùc agitata; quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatavit, & Neptuno ac Doridi conſecrata; poſteà *Delos* dicta.

Aſterion, Cometæ filius unus ex Argonautis. Orpheus in Argonauticis verſ. 161.

Ἀστερίων δ' ἐπόρουσε πάϊς κλεινοῖο Κομήτου,
Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Apollonius in Argonauticis, lib. 1. verſ. 35.

Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο
Πειρεσιάς, ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι ναίων.

Val. Flaccus Argonaut. lib. 1. verſ. 356.

——Celer Aſterion, quem matre carentem
Crethæus gemino fovit pater amne Cometes.

Lege *Criſtatus*.

Aſtræa, Aſtræi, Arcadiæ regis (quidam ſcribunt Titani fratris Saturni) & Auroræ, ſive, ut Heſiodus, & alii volunt, Jovis ac Themidis Cœlo, & Terrâ prognatæ filia; ob æquitatem ſuam *Juſtitia* dicta. Quæ aureo ſéculo è cœlis in terram migraſſe, & tandem in ſubſequenti æreo & ferreo, vitiis hominum creſcentibus offenſa in cœlum iterum ſubvolaſſe fingitur. Ovid. Met. 1.

——Et Virgo cæde madentes
Ultima cæleſtum terras Aſtræa reliquit.

Seneca in Octaviâ.

Neglecta terras fugit, & mores feros
Hominum, & cruentâ cæde pollutas manus
Aſtræa Virgo, ſiderum magnum decus.

Juvenalis Sat. 6.

Paulatim deinde ad ſuperos Aſtræa receſſit
Hâc comite, atque duæ pariter fugere ſorores

i. e. Αἰδὼ καὶ Νέμεσις, uti tradit Heſiodus.

Aratus in Phænomenis.

Ἀμφοτέροισι δὲ ποσσὶν ὑποσκέψαιο Βοώτου
Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα.
Εἴτ' οὖν Ἀστραίου κείνη γένος (ὅν ῥά τέ φασιν
Ἄστρων ἀρχαῖον πατέρ' ἔμμεναι) εἴ τέ τευ ἄλλου,
Εὔκηλος φορέοιτο. Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος
Ἀνθρώποις, ὡς δῆθεν ἐπιχθονίη πάρος ἦεν,
Ἤρχετο δ' ἀνθρώπων κατεναντίη, οὐδέποτ' ἀνδρῶν,
Οὐδέποτ' ἀρχαίων ἠνήνατο φῦλα γυναικῶν
Ἀλλ' ἀναμὶξ ἐκάθητο, καὶ ἀθανάτη περ ἐοῦσα.
Καί ἑ Δίκην καλέεσκον.

Et poſtea.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνοι ἐτέθνασαν, οἱ δ' ἐγένοντο,
Χαλκείη γενεή, προτέρων ὀλοώτεροι ἄνδρες,
Οἳ πρῶτοι κακόεργον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
Εἰνοδίην, πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων,
Καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν,
Ἔπταθ' ὑπουρανίη, ταύτην δ' ἄρα νάσσατο χώρην
Ἧχί περ ἐννυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι.

Hæc dum ſcribo veniunt mihi in mentem verſus Catulli de Nup. Pel. & Thet. quos proculdubiò cum faceret, Arati locum prædictum ante oculos habuit.. Sunt autem tales.

Præſentes namque antè domos inviſere caſtas
Sæpius, & ſeſe mortali oſtendere cœtu
Cœlicolæ, nondum ſpretâ pietate ſolebant.
Sæpè Pater Divûm templo in fulgente reviſens
Annua dùm feſtis veniſſent ſacra diebus,
Conſpexit terrâ Cretum procurrere currus.
Sæpè vagus Liber Parnaſſi è vertice ſummo
Thyadas effuſis evantes crinibus egit, &c.
Sæpè in letifero belli certamine Mavors,
Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnuſia virgo
Armatas hominum eſt præſens hortata catervas.
Sed poſtquam tellus ſcelere eſt imbuta nefando,
Juſtitiamque omnes cupidâ de mente fugarunt,
Perfudere manus fraterno ſanguine fratres,
Deſtitit extinctos natus lugere parentes,
Optavit genitor primævi funera nati,
Liber ut innuptæ potiretur flore novercæ,
Ignaro mater ſubſternens ſe impia nato,
Impia non verita eſt Divos ſcelerare penates.
Omnia fanda, nefanda, malo permiſta furore,
Juſtificam nobis mentem avertere Deorum.
Quare nec tales dignantur viſere cœtus
Nec ſe contingi patiuntur lumine claro.

Aſtyages, Cyaxaris filius Perſarum & Medorum rex, pater Mandanæ, quæ Cambyſi, mediocris dignitatis Perſæ, nupta Cyrum peperit; de quo multa Herodotus & Juſtinus.

Aſtyanaſſa, Helenæ, uxoris Menelai, ancilla laſciviſſima; prima de variis concubitûs modis librum conſcripſit; cujus exemplum poſteà imitati ſunt Philænis, & Elephantine. Suidas. Heſychius, Ἀστυάνασσα, Ἑλένης θεράπαινα, ἥτις πρώτη ἐξεῦρεν Ἀφροδίτην, καὶ ἀκόλαστα σχήματα. Vide Scalig. ad Catalect. p. 203.

Aſtyanax, unicus Hectoris ex Andromache filius natus poſt inchoatum bellum Trojanum, quem Ulyſſes, naves è Sigeo ſolvens de turri dedit in præceps. Ovid. Met. 13.

Mittitur Aſtyanax illis de turribus, unde
Pugnantem pro ſe, proavitaque regna tuentem
Sæpè videre patrem monſtratum à matre ſolebat.

Seneca Tragœdus.

Præceps ut altis cecidit à muris puer,
Flevit Achivum turba quod facit nefas.

Hinc jocus Martialis 8. 6.

Miratus fueris cùm priſca toreumata multum,
In Priami cyathis Aſtyanacta bibis.

Hoc eſt, *Vinum novum in veteribus poculis.* Heſychius, Ἀστυάναξ, ἰχθύς τις οὕτως καλεῖται, καὶ ὁ τοῦ Ἕκτορος παῖς.

Aſtycratia, Æoli filia. Hom. Odyſ. 10.

Aſtydamas, Athenienſis edidit Tragœdias 42. vicit. 5. Primus ex auditoribus Socratis ſe ad poeticam convertit. Alius prioris filius & ipſe Tragicus. Suidas. Item hiſtrio, Morſimi filius. Huic cum ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quod in agendo Parthenæum ſeſe gnaviter ac ſcitè geſſiſſet, titulum ipſe conſcripſit, in quo ſuas laudes complectebatur. Unde Proverb. *Aſtydamas ſeipſum laudat.*

Aſtydamia, Ἀκάστου γυνή. Heſychius.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ovidius.

Nec referam partus Ormeni nympha tuos.

Aſtydamus, Mileſius, ab Ariobarzane Perſarum ſatrapâ invitatus, novem convivis paratas epulas ſolus abſumpſiſſe dicitur.

Aſtylus, unus ex Centauris futura prænoſcens, fratres monuit, ne bellum adverſus Lapithas moverent, exortoque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, unà cum Neſſo fugam arripuit. Ovid. Met. 12.

Quique ſuis fruſtra bellum diſſuaſerat augur
Aſtylus, ille etiam metuenti vulnera Neſſo
Ne fuge, ad Herculeos, inquit, ſervaberis arcus.

Aſtylus, vel *Aſtyllus*, Crotoniata, curſor tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo, & dolicho. Quod autem in ultimo ſe Hieronis magiſtrum, ac Syracuſanum à præcone declarari fecerat, Crotoniatæ irati, ſtatuam ejus fregerunt, ejuſque bona publicarunt. Pauſan. & Plato in Legg. qui eum non tam curſu, quàm perpetuâ virginitate clarum prædicat.

Aſtymeduſa, Oedipi uxor, quam repudiatâ matre, prius matrimonio ſibi conjunctâ, ſed incognitâ duxit; quæ, ut liberis prioris conjugis infenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſavit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent, quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, Chryſæ, Apollinis ſacerdotis filia, quam Achilles, Lyrneſſo expugnatâ, ſecum abſtulit. Heſych. Ἀστυνόμη, ἡ Χρυσηῒς ὑπὸ τῶν νεωτέρων.

Aſtynomi, Athenis erant X viri, quibus cura pſaltriarum ac tibicinum (alii addunt & viarum) incumbebat, de quibus Plato de Rep. lib. 6. Heſych. Ἀστυνόμος, ὁ διοικῶν κατὰ τὸ ἄστυ.

Aſtynomus, de Cypro commentatus videtur. Plin. 5. 31. Vide Steph. in Κύπρος.

Aſtyoche, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars opreſſit, ex quâ genuit Aſcalaphum & Jalmenum. Hom. Iliad. 2. Item uxor Telephi, mater Eurypyli. Qu. Calaber. 6.

Τὸν γὰρ δὴ τέκε δῖα κασιγνήτη Πριάμοιο
Ἀστυόχη κρατερῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
Τηλέφου. ———

Aſtyochia, ab Hercule, ex Ephyre Laconiæ civitate rapta, ex quâ Tlepolemum genuit. Hom. Iliad. 2.

Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Atabulus, ventus in Apuliâ præcipuè ſpirans. Horat. 1. Sat. 5.

Incipit ex illo montes Appulia notos.
Oſtentare mihi, quos torret Atabulus——

Porphyrio ſic dictum ait, qu. ἀπὸ τοῦ τὴν ἄτην βάλλειν, quòd nocumentum, peſtilentiamque infera. Ventum hunc *Horatianum* vocat Gellius, lib. 2. cap. 22.

Atalanta,

Atalanta, Arcadica virgo, & venatrix, Jaſii ſive Jaſionis, vel, ut alii malunt, Abantis regis Argivorum. Filia quæ conſervandæ virginitatis ſtudio Dianæ ſe dedit comitem, ſub quâ meruit in ſilvis, adeo ut vaſtiſſimum aprum interfecerit in Arcadiâ unà cum Meleagro filio regis Oenei, cui poſtea nupſit, & ex eo Parthenopeum ſuſcepit. *Nonacria* dicitur Ovidio Met. 8. à Nonacri Arcadiæ monte.

——Sume mei ſpolium Nonacria juris.

Item *Nonacrina* eidem 2. de Art. Am.

Quid fuit aſperius Nonacrina Atalantâ?

Jaſis Propertio à patre dicta, lib. 1.

Milanion nullos fugiendo Tulle labores
Sævitiam duræ contudit Iaſidos.

Ubi Milanion eſt Meleager. Nec mirum eſt ſævam ac duram fuiſſe hanc Virginem: nam ei à patre expoſita urſæ præbuiſſe dicitur ubera. Apollod. lib. 3. Ἄρκτος δὲ φοιτῶσα πολλάκις θηλὴν ἐδίδου. Ælian. initio, lib. 3. ποικιλ. expoſitam fuiſſe in Parthenio monte Atalantam ſcribit. Unde Prop. l. 1. el. 1.

Nam modo Parthenis amens errabat in antris.
Ibat & hirſutas illa videre feras.

Muſæus.

Παρθένος ἦ σὺ λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀτάλαντα,
Ἥ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένε φύγεν εὐνὴν,
Παρθενίης ἀλέγεσα, χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
Τὸν πάρος ὐκ ἐπόθησεν ἐνὶ κραδίῃ θέτο πᾶσῃ

Calydonia a Manilio vocatur. Sic enim Ille.

Et Calydoniacam bellantem rupe puellam.

Unde Hieronymus contra Jovinianum: *Referunt fabulæ Atalantam Calydoniam virginem, ſemper in venatibus, ſemper in ſylvis, non tumentes uteros fœminarum, faſtidiaque conceptuum, ſed expeditam & caſtam amaſſe virtutem.* De hac plura Ælianus Var. Hiſt. 13. 1.

Atalanta, Schœnei, Scyri regis, filia, quæ cum pedum agilitate præſtaret, eâ lege in procos curſu certabat, ut nuberet ei, à quo vinceretur. Puellæ formâ captus adoleſcens Hippomanes, venit in certamen, acceptis à Venere tribus malis aureis, quæ currens ſenſim projecit in terram, ut his colligendis occupata virgo tardius ad metam perveniret. Itaque cum victa eſſet, pactâ conditione eidem nupſit. Ambo tamen mutati ſunt in leones, quòd in templo Cybeles, neglectâ religione coiviſſent. Ovidius Met. 10.

Catullus.

Jam gratum mihi, quàm ferunt puellæ
Pernici aureolum fuiſſe malum.

Virgil Ecl. 6.

Tum canit Heſperidum miratam mala puellam.

Quam admirationem ita Ovidius expreſſit.

Obſtupuit Virgo, nitidique cupidine pomi
Declinat curſus, aurumque volubile tollit.

Idem in Ibin.

Et qui velocem fruſtra petiere puellam
Dum facta eſt pomis tardior illa tribus.

Stat. Theb. 6.

——Quis Mænaliæ Atalantæ
Neſciat egregium decus, & veſtigia cunctis
Indeprenſa procis.

Atergatis, quam & *Atergatam* & *Derceto* Strabo, lib. 16. appellat, Dea Aſcalonitarum Syriæ, quam Plinius prodigioſam vocat, quòd ſimulacrum ejus ſuperiore parte mulierem, reliquâ piſcem refert. Diod. Sic. lib. 2. Αὕτη δὲ τὸ μὲν πρόσωπον ἔχει γυναικὸς, τὸ δ' ἄλλο σῶμα πᾶν ἰχθύος. Neque aliter Lucianus teſtis αὐτόπτης in Syriâ Deâ. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθεησάμην, θῆημα ξένον, ἡ μισέη μὲν γυνὴ, τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρυς πόδας ἰχθύος ἐρὴ ἀποτείνεται. Hanc referunt fuiſſe matrem Semiramidis, quæ ob amiſſam pudicitiam tantum animo dolorem concepit, ut ſeſe in lacum præcipitem dederit: cumque cadaver ejus ab urinatoribus inveniri non poſſit, creditum eſt eam in piſcem fuiſſe transformatam. Quo factum eſt, ut deinceps à piſcium eſu vicini populi religioſiſſimè abſtinerent. Undè & *Atergatim* dictam volunt, quaſi ἄτερ γάδος, quod Syris *ſine piſcibus* ſonat. Macrobius verò Sat. 1. duo fuiſſe Aſſyriorum numina tradit, *Adad* & *Atergatim*, ex quibus omnia gigni arbitrabantur; per *Adad*, *Solem*, per *Atergatim*, *terram* intelligentes. Athenæus, lib. 8. verum Reginæ nomen *Gatis* fuiſſe refert, quæ, cum obſoniorum eſſet avidiſſima, edictum promulgaſſe, ne quis piſces ederet ἄτερ Γάτιδος, *præter Gatidem*. Tum imperitum vulgus ex ἄτερ & Γάτις unam conflaſſe vocem Ἀτεργάτις. Sed antiqui in etymis eruendis mirificè nugari ſolent. Voſſius itaque ab אדיר *addir*, *magnus*, *potens*, & דג *dag*, *piſcis* deducit. Culta vero non in Syriâ modo, ſed etiam ipsâ Parthiâ, ut indicat Iſidorus Characenus in Parthiæ periegeſi Ἔνθεν Βεσηχάνα πόλις, ἐν ᾗ ἱερὸν Ἀταργάτη.

Athamas, Æoli filius, rex Thebarum, Nephelen uxorem duxit, ex quâ Hellen & Phryxum genuit; ſed Nephele inſaniâ à Libero Patre concitata, cum in ſilvas abiiſſet, *Athamas* liberis ſuis Ino, Cadmi filiam, ſuperinduxit novercam, quæ eos tot apud patrem accuſationibus, tot dolis eò compulit, ut conſcenſo aureo Ariete, fugâ ſibi conſulerent. Quapropter Juno irata, furias in *Athamantem* immiſit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, ut cùm Ino ad ſe venire videret, hanc leænam, & filios ejus catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero, ſaxo illiſerit, quod Ino videns, cum Melicerte alterâ prole fugiens, ſe ex rupe in mare præcipitem dedit. Ovid. Met. 4.

Deque ſinu matris ridentem, & parva Learchum
Brachia tendentem rapit, & bis terque per auras
More rotat fundæ, rigidoque infantia ſaxo
Diſcutit ora ferox.

Idem faſt. lib. 6.

His agitur furiis Athamas ſub imagine falsâ
Tuque cadis patriâ, parve Learche, manu.

Athanadas, de rebus Ambrociatarum volumen conſcripſit. Anton. Liberalis.

Athanaſius, Præſul Alexandrinus, educatus ab Alexandro ejus civitatis Præſule, olim Diaconus, in Concilio Niceno Arianorum hoſtis acerrimus, deinde maximas perpeſſus inſidias ad Conſtantem, Galliarum regem perfugit. Volater. Moritur A. D. 377. cum Epiſcopatum Alexandrinum pace, belloque geſſiſſet annis 46. poſt multiplicia illa pro Eccleſiâ certamina, quorum ſimilia Epiſcoporum, aut Doctorum Eccleſiæ, neminem ſuſtinuiſſe unquam legimus. Genebrard Chron lib. 3. Vide quædam de hoc præſule apud Voſſ. H. Gr. p. 486. & Valeſium Notis in Ammian. pag. 88.

Athanati, apud Perſas dicebantur 10. millia virorum delectorum ex Perſis ad militiam, quorum ſi quis aut nece aut morbo numerum minuiſſet, confeſtim ſubſtituebatur alius. Heſychius Ἀθάνατοι, τάγμα ἱππέων παρὰ Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν. Suidas. Ἀθάνατοι μύριοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. Idem in *Xerxes*. Εἶχε δὲ ἐπιλέκτους μυρίους, οὓς Ἀθανάτους ἐκάλει. Q. Curt. lib. 3. *Proximi ibant quos Perſæ Immortales vocant, ad decem millia.* Quem numerum adfirmat quoque Procopius de bello Perſico. Vide Herod. lib. 7.

Athanis, res Siculas memoriæ prodidit. Athen. l. 3. Quædam etiam ex Athane adfert Plut. in Timoleonte.

Athena, Græcis *Minerva* dicitur. Ἀθηνᾶς nomen (inquit Phurnutus) eſt δυσετυμόλογον, h. eſt, ejuſmodi, ut difficile ſit ejus cauſam adferre; atque hoc ſatis apparet ex ridiculis illis rationibus, quas non Grammatici modo, ſed Philoſophi quoq; & in his Plato in Cratylo adducunt. Mihi dubium non eſt, (inquit Voſſius) quin ab Oriente vel Ægypto nomen hoc acceperit. Non abſurdè deducas ab איתן *ethan*, quod eſt *fortis*, *perennis*. Malim tamen à Chaldæo, ac Talmudicis etiam frequentato תנא *tena*, quod idem valet ac שנא *Shana*, nempe ut Græcis, ita & Orienti mos etiam fuit S & T literas commutare. Valet autem utrumque *meditari*, *commentari*, *ſtudere*, *docere*. Itaque hinc Doctores, qui excepere Synagogam magnam, *Tanaim* dicti. Inde igitur Ἀθηνᾶ ſtudiorum ac doctrinæ præſes. Articulus Hebræo *Thana* præmittitur, ſed ſpiritu mutato, quod in compluribus fieri ſat notum. Ἀθηνᾶ vero אדני *Adoni*, i. e. *Domina* Capello dici videtur.

Athenæus, Coſmographus Græcus. Item Peripateticus Philoſophus è Seleucia Ciliciæ, Auguſti temporibus, princeps aliquandiu patriæ ſuæ, deinde contractâ amicitiâ cum Murænâ, qui contra Auguſtum conſpiraverat, cum illo aufugit, captuſque cum inſons reperirietur, revertens Romam, multis eum ſalutantibus, illud Euripidis reſpondit.

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότε πύλας
Λιπών. Strabo.

Athenæus, de *machinis bellicis* librum conſcripſit, qui hodieque ſupereſt. Videtor Voſſius de Scientia Mathematicis, pag. 290.

Athenæus, Naucratita Grammaticus, librum *Deipnoſophiſtarum* compoſuit, varium opus, & eruditum, ut Plinius alter Græcus fere dici poſſit: quod ad nos ſanè haud integrum pervenit, ejus epitome ab Hermolao Byzantino tantum relicta. Suidas. Vide Caſaub. & Voſſium de Hiſt. Gr. Item *Athenæus* hiſtoricus, qui quid de Semiramide literis prodiderit, narrat eleganter. Diod. Siculus, lib. 2. Eamque hiſtoriam indè, ſed tacito Diodori nomine exſcripſit Muretus Var. lect. 6. 17. Eſſe autem *Athenæum* hunc alium à Naucratitâ, ſatis ex temporum ratione liquet; ille enim floruit ſub Antonino, Diodorus autem ſub Auguſto Cæſare.

Athenocles, res Aſſyriacas prodidit, teſte Agathiâ, lib. 2. Hiſt. ſuæ, ubi ait, Beroſum, Athenoclem, & Simacum antiquiſſimas Aſſyriorum & Medorum res conſcripſiſſe.

Athenodorus,

Athenodorus, Philoſophus, de cujus ætate nemo ambigit, nam Auguſtus eum Tiberio præpoſuit, ut conſtat ex Suetonio; imò & Auguſti ipſius Præceptor anteà fuerat, teſte Luciano in Macrobiis; Cui hoc documentum dedit, Cum, Cæſar, ira Te ceperit, nihil prius, neque dixeris, neque feceris, quam ipſa 24 elementa Græcarum literarum recenſueris. Cedrenus ubi de Auguſto Cæſare. Habuit etiam Athenodorum Alexandrinum ſapientiſſimum virum. Inſano alienarum uxorum amori indulgebat Cæſar: adeoque ipſi flagitio ejus mariti inſerviebant. Cùm enim aliquis Senatorum ad eum veniret, cui uxor eſſet formoſa, ad hunc Cæſar miſit ſuum annulum, poſtulavitque ut uxorem in lecticâ ad ſe mitteret opertâ obſignataque, & unà annulum remitteret. Itaque mulierem in lecticâ accipiens, expleta libidine, eam obſignatam marito remittebat. Petierat aliquando id ipſum à quodam Cæſar, qui cum recuſare non audebat, ſuam calamitatem deplorabat. Ὦ ὀπισὰς Ἀθηνόδωρος κλαίοντι, &c. Athenodorus cum in plorantem incidiſſet, causâ cognitâ, ſe cum ſtricto gladio in lecticam abdi, itáque obſignata ea ad Cæſarem mitti juſſit. Cæſar cum Senatoris uxorem ſibi allatam putans, januam lecticæ aperuiſſet, exiluit gladium ſtrictum tenens Athenodorus, ſubitoque viſus admodum perterruit Cæſarem, metuentemque ſibi confirmavit rurſum, juramentoque adegit promittere nihil ſe in poſterum tale acturum. De patriâ non convenit inter omnes. Theodorus Metochita in Hiſt. Rom. compendio Alexandrinum vocat. Verba ejus in Vitâ Auguſti hæc ſunt Σοφὸς δέ τις Ἀλεξανδρεὺς, Ἀθηνόδωρος ὄνομα. Similiter Cedrenus & Manaſſes. Sed Euſebio Tarſenſis eſt, itemque Straboni, qui *Athenodori* ipſius ætate vixit, ex quo etiam cognoſcimus *Cananiten* vocatum fuiſſe. Sic enim ait, lib. 14. Ἀθηνόδωρος ὁ τοῦ Σάνδωνος, ὃν καὶ Κανανίτην φασὶν ἀπὸ κώμης τινὸς, Καίσαρος καθηγήσατο, καὶ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης, ubi etiam refert, ut jam ſenex in melius mutarit ſtatum patriæ ſuæ, quem perverterat Boethus, & poeta & civis malus. Quod etiam innuit Lucianus ubi ſuprà. Ἀθηνόδωρος Σάνδωνος Ταρσεὺς Στωικὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει, ὡς Ἥρωι. Plutarchus in Publicolâ eum citat ἐν τῷ πρὸς Ὀκταβίαν τὴν Καίσαρος ἀδελφήν. Scripſit etiam περὶ σπουδῆς, καὶ παιδιᾶς, teſte Athenæo; item περιπάτων, ſive *diſſertationum* libros, quorum 8. citat Laertius. Quæſtionem etiam de Oceano, & æſtu ejus tractaſſe ex Strab. lib. 1. conſtat, ubi de hâc re remittit nos ad Poſidonium & *Athenodorum*, niſi hic diverſus ſit à priori. Nam Strabo lib. 16. præter eum, etiam alterum fuiſſe ejus nominis ait, itidem Tarſenſem, cognomento *Cordylionem*, qui cum M. Catone vixerit, atque apud eum diem ſuum obierit. Vide Steph. in Ἀγχιάλη. Voſſius.

Athenodorus, Eretrienſis, libros ὑπομνημάτων ſcripſit, ex quorum 8. quædam de Thetidis & Medeæ in Theſſaliâ ſuper pulchritudine certamine retulit Ptolemæus Hephæſtionis, cognomento *Chennus*, in novæ ad variam eruditionem hiſtoriæ libro 5. & inde Photius Cod. 190. Item ſculptor marmorarius Plinio memoratus, lib. 34. cap. 8.

Atlas, Mauritaniæ rex, Promethei frater, qui cum oraculo monitus eſſet, ut caveret à Jovis filio, nullum hoſpitio ſuſcipiebat; quod Perſeus Jovis ex Danae filius indignè ferens, oſtendit ei caput Gorgonis, quo conſpecto *Atlas* in montem converſus eſt tam excelſum, ut ejus cacumen cerni nequeat. Lucan. lib. 9.

Illa ſub Heſperiis ſtantem Titana columnis
In cautes Atlanta dedit.

Val. Flaccus, lib. 5.

——*Stat ferreus Atlas*
Oceano, genibuſque tumens infringitur unda.

Papin. Theb. 8.

——*Aſtriferumque domos Atlanta ſuperbas*
Ferre laborantem——

Deſcribit hunc magnis corruptæ eloquentiæ Græcanicæ conatibus Jo. Gazæus in Tab. Univerſali.

Καὶ φλόγα κυφίζων κυρτούμενος ἵσταται Ἄτλας
Αὐξιβίους συνθῆρας ἀερτάζων ἐπὶ κύρσῃ
Κρᾶτα παρακλίνων, καὶ ἐς ἠέρα χεῖρας ἀείρων
Αὐχένα δοχμώσας, πεπονημένα γυῖα πιαίνων
Δεξιὸν ἴχνος ἔκαμψε, μετάρσιον εἰ σκέλος ἄλλο
Μοχθίζων ἀτέλεστα.

Fabulam refert Ovid. Mutationum, lib. 4.

Quantus erat mons factus Atlas, nam barba, comæque
In ſilvas abeunt: juga ſunt humerique manuſque;
Quod caput ante fuit, ſummo eſt in monte cacumen;
Oſſa lapis fiunt; tum partes altus in omnes
Crevit in immenſum (ſic Dii ſtatuiſtis) & omne
Cum tot ſideribus cœlum requievit in illo.

Virgil. Æn. 4.

Illâ fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila, jamque volans apicem, & latera ardua cernit
Atlantis duri, cœlum qui vertice fulcit;
Atlantis, cinctum aſſiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulſatur & imbri:
Nix humeros infuſa tegit, tum flumina mento
Præcipitant ſenis, & glacie riget horrida barba.

Quam *Atlantis* deſcriptionem ſic imitatur Silius, lib. 1.

Nec patitur nomen proferri longius Atlas;
Atlas ſubducto tacturus vertice cœlum,
Sidera nubiferum fulcit caput, ætheriaſque
Erigit æternum compages ardua cervix;
Canet barba gelu, frontemque immanibus umbris
Pinea ſilva premit, vaſtant cava tempora venti,
Nimboſoque ruunt ſpumantia flumina rictu.

Montem hunc *Africæ* fabuloſiſſimum vocat Plinius, & meritò. Fabulis autem ab ipsâ montis altitudine occaſio data, undè Cœlum ab eo ſuſtineri fingitur: *Quo magis ſurgit exilior eſt, & quòd altius quam conſpici poteſt uſque ad nubila erigitur, cœlum & ſidera non tangere modo vertice, ſed ſuſtinere quoque dictus eſt*, uti loquitur Pomponius lib. 3. cap. 11. Hinc Proverb. Ἄτλας τὸν οὐρανὸν, ſubaudi ὑπεδέξατο, dici ſolitum de iis, qui ſeſe magnis & moleſtis involvunt negotiis, ipſique ſibi malum accerſunt. Nam hic *Atlas*, ut quidam aiunt Cœlum hoſpitio excepit; deprehenſus autem quòd illi ſtruxiſſet inſidias, præceps datus eſt in *mare Atlanticum.* Ferunt autem *Atlantem* Aſtrologiæ fuiſſe peritiſſimum, deque ſphærâ primum inter homines diſputaſſe, quâ ex re viſus eſt cœlum ſuis humeris ſuſtinere. Scribunt autem duos eſſe montes in Mauritaniâ *Atlantes* dictos. Primus major dicitur, in oram litoream Oceani Occidentalis & Atlantici deſinens, ipſamque Mauritaniam à Libyâ interiore ſeparans, cujus promontorium *Capo d' Alguer* à nautis nominatur. Secundus minor vocatur, regnum Feſſanum à Marocchico dividens, *Errif* hodiè Marmolio teſte. Tres autem *Atlantes* fuiſſe teſtatur Servius. Unus rex Italiæ, & pater Electræ uxoris Coryti. Alter Arcadiæ rex, & pater Maiæ, ex quâ natus eſt Mercurius. Tertius Maurus qui dictus eſt Maximus. Sumitur nonnunquam à Poetis *Atlas* pro hominis ſimulacro, columnas ædium ſuſtinente, aut ædificium ipſum, ad ſimilitudinem *Atlantis*, cœlum humero torquentis, qui etiam *Telamones* dicuntur. Eſt & *Atlas*, teſte Herodoto, lib. 4. fluvius ex Æmo monte naſcens, & Aquilonem verſus in Iſtrum defluens. Hinc *Atlanticus* adjectivum, ut *Atlanticum mare*, i. e. ea pars Oceani, quæ Mauritaniam ab Occidente alluit. Cic. de Somn. Scip. *Omnis terra quæ colitur à vobis, parva quædam inſula, circumfuſa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis in terrâ.* Horat. Carm. 1. Od. 31.

——*Quippe ter & quater*
Anno reviſens æquor Atlanticum
Impune.——

Et *Atlanteus.* Idem Horatius Carm. 1 Od. 34.

Quo Styx & inviſi horrida Tænari
Sedes, Atlanteuſque finis
Concutitur——

Et *Pleiades Atlanteæ* apud Ovid. 3. Faſt. Hinc *Atlantides*, & per epentheſin *Atlantiades.* Mercurius Maiæ filius & Atlantis nepos. Ovid. Met. 8.

Venit Atlantiades poſitis caducifer alis.

Porro *Atlantides* 15 filiæ Atlantis fuere, ex Plione Oceani, vel Deucalionis filiâ, quæ etiam Vergiliæ dicuntur, quarum 5 Hyades, nominatæ à fratre Hyâ, ſororibus plurimum dilecto, reliquæ Pleiades à matre. Alii 7 tantum numerant, quarum una, quod Siſypho nupſit, non videtur. Virgilius Geor. 1.

Ante tibi Eoa Atlantides abſcondantur.

Vitruvius, lib. 6. cap. 10. *Atlantides, quas nos Vergilias, Græci autem* πλειάδας *nominant, cum ſideribus in mundo ſunt dedicatæ.*

Atreus, Pelopis & Hippodamiæ filius, rex Mycenarum, Thyeſten fratrem concubitu uxoris ſuæ Æropes uſum exilio mulctavit, cui deinde revocato proprios filios, quos ex Ærope ſuſceperat, comedendos appoſuit: cujus facinoris horrore Sol retroceſſiſſe fertur, revocato ad auroram curſu. Unde Ovid. Triſt. 2.

Si non Æropen frater ſceleratus amaſſet,
Averſos Solis non legeremus equos.

Quod ut Thyeſtes ulciſceretur, cum propriâ filiâ Pelopeâ concubuit, & ex eâ Ægiſthum ſuſcepit, qui *Atrei* filium Agamemnonem interfecit. Horat. ad Piſones.

Aut humana palam coquat exta nefarius Atreus.

Ovid. Ponticorum primo.

Non tibi Theromedon, cruduſque rogabitur Atreus.

Hinc *Atridæ*, Atrei filii, Agamemnon & Menelaus, qui tamen reverà Pliſthenis filii fuere, Pelopis ex Hippodamiâ filii, quos Atreo fratri juvenis moriens commendavit: à quo cum tanquam proprii ſuſcepti fuerunt & educati, *Atridæ* dicebantur.

Atropos, una ex Parcis, quaſi quæ ad nullius preces convertatur. Stat. 4. Silv. 8.

His ſenium, longæque decus virtutis & alba
Atropos, & patrius laurus promiſit Apollo.

Mart. 10. 45. *Gaudia tu differs; at non & ſtamina differt*
Atropos, atque omnis ſcribitur hora tibi.

Atta, Claudii cognomen. Liv. lib. 3. *Atta Clauſus cui poſtea Appio Claudio nomen fuit.* Ideoque ubi in vulgatis apud Ovid. 4. Faſt. legitur,

Claudia quinta genus Clauſo referebat ab alto;

Forte legend. *ab Attâ.* Neapolis.
Item Poeta Comicus. Horat.

Rectè necne crocum floreſque perambulat Attæ
Fabula——

Attalus, Sen. ep. 64. Nam ut dicere ſolebat Attalus noſter: Sic amicorum defunctorum memoria jucunda eſt, quomodo poma quædam ſunt ſuaviter aſpera: quomodo in vino nimis veteri ipſa nos amaritudo delectat. Cum vero intervenit ſpatium omne quod angebat extinguitur, & pura ad nos voluptas venit. Sæpe nominat hunc virum laudatque idem Sen. & audiſſe eum alibi fatetur. Sed & hoc ei tribuit quod Etruſcorum doctrinam Græcâ ſubtilitate miſcuerit, 2 Qu. Nat. c. 50. Quid Sen. pater? Magis virum notificat. Attalus, inquit, Stoicus qui ſolum vertit à Sejano circumſcriptus magnæ vir eloquentiæ, ex Philoſophis quos noſtra ætas vidit longè & ſubtiliſſimus & facundiſſimus. Suaſor. 2.

Attalus, Macedo, infenſiſſimus hoſtis Alexandro, Quin. Curtius, lib. 6. Fuit & *Attalus* quidam Philoſophus; Item Martyr nobilis, de quo videſis Euſeb. 5. 3.

Attalus, Pergami rex, pecuniâ, & ſplendidâ abundantique ſupellectile ditiſſimus. Plin. lib. 8. Propertius.

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à Pop. Rom. donatus eſt eo regno; cum liberos autem non haberet, eundem Pop. Rom. hæredem fecit; ejuſque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata. Nimirum in Teſtamento ſcriptum erat POP. ROMANUS MEORUM HÆRES ESTO: quod largâ & liberali quâdam interpretatione Romani à privato inſtrumento Regis, ad regnum ipſum extenderunt: quod alias ſine conſenſu populi tranſire validè haud poſſit. Ideoque cum ait Horat. lib. 2. od. 18.

——*Nec Attali ignotus hæres regiam occupavi.*

Notaſſe poetam Romanos, non jure factos hæredes *Attali*, vetus Scholiaſtes obſervat. Vide Berneggerum ad Florum 2. 20. N. 2. 6. Sed Grotius docet, regna quædam alienari poſſe lib. 1. de Jure B. ac P. & lib. 3. cap. 20. Unde *Attalicæ veſtes* pro ſplendidis, item *conditiones Attalicæ* pro ingentibus divitiis. Horat. Od. 1.

——*Attalicis conditionibus*
Nunquam dimoveas.
Sectaque ab Attalicis putria ſigna toris. Prop. 4. 6.

Atteius Philologus, libertinus, Athenis natus, quem Capito *Atteius* J. C. ejus Patronus, inter Grammaticos Rhetorem, & inter Rhetores Grammaticum fuiſſe ait, quem juviſſe Salluſtium in ſcribendo author eſt Pollio.

Attes, Calai Phrygis filius impotens generandi à matre genitus, qui, cum adoleviſſet, in Lydiam demigravit, & Matris Deûm orgia apud Lydos peregit. Quare cum ob id in honore eſſet, Jupiter ei invidens, ſuem immiſit, qui Lydorum labores, & opera diripiebat: & cum alios plures, tum ipſum *Atten* interemit. Pauſ. in Achaicis.

Atticus, Titi Pomponii Equitis Rom. cognomen, ad quem 17. Epiſtolarum libros Cicero ſcripſit. Datum id ei, quòd & diu Athenis vixerit, & Græcè peritiſſimus fuerit, adeò ut Athenis natus videretur, quòd & Cornelius Nepos de eo in Vitâ ipſius *Attici* prodidit. De conſulatu Ciceronis Græcè hiſtoriam condidit, de quo Cicero ipſe ad Attic. lib. 2. ep. 1. Sen. ep. 21. Nomen Attici perire Ciceronis Epiſtolæ non ſinunt. Nihil illi profuiſſet gener Agrippa & Tiberius progener, & Druſus Cæſar pronepos: inter tam magna nomina taceretur, niſi Cicero illum applicuiſſet. Alium ſui temporis *Atticum* celebrat Martialis 7. 32. quem etiam Græcè doctiſſimum & ejuſdem gentis ſtudiis deditum fuiſſe carmen ipſum arguit 3. Platonicus Philoſophus, qui Romæ floruit temp. Conſtantini Imperatoris, Eutrop. 4. Conſul Rom. Prætextati collega. 5. Alius Conſul, Collega Cæſaris ſub Theodoſ. Imperatore. 6. Conſtantinopoleos Epiſcopus tempore Arcadii Imperatoris. 7. *Atticus* Vectinus Conſ. Rom. collega Silii Nervæ temporibus Claudii Neronis Imperatoris.

Attilius Regulus, Conſ. Rom. primo bello Punico, cùm Carthaginenſes ſæpè viciſſet, tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt, pro permutandis captivis, quam permutationem ipſemet diſſuaſit, & Carthaginem rediens, crudeliſſimè necatus eſt. Lege Horat. Carm. 3. Od. 5. Appianus in Libycis: Καὶ ὁ Ἀτίλιος Ῥέγουλος ἐν ἀπορρήτῳ τοῖς πίλεσι (lege τέλεσι) Ῥωμαίων ἐπισκήψας ἐγκρατῶς ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, ἐπανῆλθεν ἐς λίμνην (lege λιμένα) ἕτοιμος, καὶ αὐτὸν οἱ Καρχηδόνιοι καθείρξαντες ἐν γαλεάγρᾳ κέντρα πανταχόθεν ἐχούσῃ διέφθειραν. h. e. *Et Atilius Regulus ſecretò magiſtratus monuit, ut bello potenter incumberent, & in portum reverſus eſt, ad omnia paratus, & eum Carthaginenſes in caveâ undecumque aculeos habente includentes, necaverunt.* Hanc hiſtoriam, vel potius fabulam, plerique Romanorum poſteris, ut veram, tradiderunt. Cicero 3. de Off. eam habet, & *vigiliis necatum Atilium* ait: ut & in Orat. in Piſonem reſectas ei palpebras dixit, & Horatius ubi ſupra.

Atqui ſciebat quæ ſibi barbarus
Tortor pararet.——

Silius Italicus vero in eo argumento tragicè debacchatur: eos auctores ſecutus Zonaras eadem de morte *Attilii* narrat: ii omnes Appiani huic loco concinere videntur. Si dixero me tantis & talibus auctoribus fidem non habere, riſum fortè tuum vel indignationem movebo. Sed audi quæſo, quæ me ab eâ narratione credendâ demonent, & expande frontem, ſi corrugata eſt. Polybius, qui belli primi Punici hiſtoriam fusè, ne dicam prolixè, ſatis exequitur, cùm *Attilii* cladem & captivitatem narret, de toto eo negotio nè verbum quidem facit, ut nec de itu ejus & reditu, nec de ejus morte loquitur. Si quis conjecturæ noſtræ locus eſt, puto eum auctorem de morte *Attilii* conſultò tacuiſſe, ne coactus foret fallere fidem hiſtoricam eam fabulam narrando, ut Romæ obtinebat, vel odium Romanorum incurrere, ſi contrarium recepto apud eos rumori traderet. Ut id credam ſuadent duo loci inſignes, unus Polybii, lib. 1. ubi de auctoribus qui bellum Punicum primum ſcripſerunt, ait, Philinum, & Fabium, non, ut oportuit, veritatem retuliſſe, ſed Philinum quidem omnia in Carthaginenſium favorem ſcripſiſſe, Fabium verò contrà, & utrumque falsò. Alter locus eſt Diod. Siculi, cujus extat fragmentum, lib. 24. quantivis pretii à Valeſio publicatum. Sic autem incipit: (de *Attilii* autem uxore, & ejus liberis loquitur, quibus data fuerat cuſtodia Boſtaris & Hamilcaris, Carthaginenſium ducum captivorum.) Ὅτι ἡ μήτηρ τῶν νεανίσκων βαρέως φέρουσα τὴν τοῦ ἀνδρὸς τελευτὴν, καὶ νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἐκλελοιπέναι τὸ ζῆν, ἐπόιησε (vel ἔπεισε) τοὺς υἱοὺς κακουχεῖν τοὺς αἰχμαλώτους. Narrat deinde, quomodo ob carceris nimium rigorem, alter eorum mortuus ſit, alter vero duraverit, donec re in vulgus proditâ. Οἱ δὲ, μισοπονηρήσαντες τοῖς δημάρχοις προσήγγειλαν. Δεινῆς δὲ οὔσης τῆς ὠμότητος φανείσης, οἱ ἄρχοντες ἐνεκαλέσαντο τοὺς Ἀτιλίους, καὶ παρ' ὀλίγον θανάτου κρίσιν προσέθηκαν ὡς καταισχύνουσι τὴν Ῥώμην. Διηπειλήσαντο δὲ τὴν ἁρμόττουσαν παρ' αὐτῶν λήψεσθαι τιμωρίαν, εἰ μὴ πᾶσαν ἐπιμέλειαν ποιήσονται τῶν αἰχμαλώτων. Οἱ δὲ τῇ μητρὶ πολλὰ καταμεμψάμενοι, τοῦ μὲν Βωδόστορος καύσαντες ἀπέστειλαν τὴν τέφραν τοῖς συγγενέσι, τὸν δὲ Ἀμίλκαν ἐκ τῆς κακουχίας ἀνέβαλον. Ex hoc Diodori loco, & ex Polybii ſilentio licet conjicere totam de M. *Attilii* ſupplicio tragœdiam ad pulpita amandari debere, & à veritate hiſtoricâ exulare: & mihi videor totam *Attilii* hiſtoriam intelligere. Adverte animum lector. M. *Attilio* totam Carthaginenſium ditionem liberè depopulante, Aſdrubalem, Boſtarem & Hamilcarem duces arceſſunt Carthaginenſes: pugnant cum *Attilio*, vincuntur, de pace agunt; ſed incaſſum ob duriores conditiones ab *Attilio* propoſitas; Denuò pugnant, Xanthippo Lacedæmonio duce, vincunt, & univerſum Romanorum exercitum delent, & ipſum ducem *Attilium* captivum Carthaginem ducunt: curam adhibet Amilcar, & captivum fovet, ut fit in bello: Claſſem navium 350 parant Romani, & Coſſ. M. Æmilio & Servio Fulvio ducibus ad Hermæum promontorium claſſem Carthaginenſium profligant captis navibus 114. & ducibus Boſtare & Amilcare, quos Romam mittunt cum victoriæ nuncio: quod ex eo conjicio, quod de iis non fit amplius mentio in illo bello, ſed de ſolo Aſdrubale, & quòd ex eo Diodori loco citato pateat eos captivos Romam ductos fuiſſe. Senatus, ut ſolaretur uxorem & filios *Attilii*, iis mandat cuſtodiam ducum Carthaginenſium, ut haberent redemptionis *Attilii* pretium, factâ ſcilicet commutatione, ut fit in bello, quod Diodorus narrat. At accidit, ut morbo moreretur in captivitate *Atilius*: unde irata uxor, & non amplius ſperans, ſe per ſuorum captivorum tranſmutationem potituram marito, eos crudeliter vexat, unde Senatûs ira adverſus matrem & filios: Ea vero ut colorem juſtitiæ daret crudelitati ſuæ, fabulam hanc de necato per incuriam, & vigilias & tormenta *Attilio* in vulgus & alias mulieres, ejus affines loquaces tradidit, unde rumor ille increbuit, & in majus traditus eſt, & propter Carthaginenſium odium facilè creditus, vires eundo acquiſivit; Niſi ita res ſe habuerit, multum me fallit conjectura. Lege lector, veritatis ſectator, totum Diodori fragmentum, & Polybii, lib. 1. attentè, &, ut ſpero, dices me non aberrare è veriſimili, & inter errata hiſtorica M. *Attilii* caveam, & aculeos, & palpebras ſectas annumerabis. Palmerius. Vide *Regulus*.

Atyla, vel *Atilas*, vir fortis imperandique cupidiſſimus, cui inge-

ingenium acre erat, & circumſpectum, corpus validum & breve, ingens animi magnitudo, indefatigabilis tolerantia laborum, exacta rei bellicæ diſciplina; aſtûs, & conſilii altitudo ſumma; Egregia forma, torvus aſpectus, caput grandiuſculum, oculi imminuti, rara barbà, ſimus naſus, calvi fere crines, color ſubniger, & magna libidinis impatientia. Inſcriptio, quâ in diplomatis utebatur, hæc erat; *Atila Mundizi filius, & magni Nimrod nepos, Engadiæ natus, divinâ benignitate Hunnorum, Medorum, Gothorum, ac Danorum Rex, metus Orbis, Deique flagellum.* Poſtquam autem regiam dignitatem ſortitus eſt, omnes gentes ſibi ſubditas ad obſequia redegit. Multis & variis ſubactis ac direptis regionibus, cum exercitu ditato in regnum ſuum rediit. Bello Italico & Illyrico triumphavit; & quamvis de invadendâ Aſiâ, atque Africâ cogitavit, ſummâ tamen libidine diffluens inter convivia, & ingentem concubinarum numerum, mentem remiſit, puellamque Bactrianorum regis filiam, cujus amore ſuccenſus erat, primariæ uxoris loco habere conſtituit, unde Baccho & Venere corpus eâ nocte ita confecit, ut inter dormiendum corpore ſupino, ſanguinis profluvio ſuffocatus interiit. Munſter. 4. Coſmogr.

Atys, puer Cybele adamatus, ſacriſque ſuis præfectus eâ lege, ut perpetuò caſtitatem ſervaret. Sed cùm poſteà voti ſui parum memor, Sangaritidem nympham compreſſiſſet, ab iratâ Deâ in furorem actus, teſtes ſibi exſecuit, cumque etiam ſibi manus afferre conaretur, miſeratione Cybeles in pinum arborem mutatus eſt. Ovid. Met. 10.

———Cybeleius Atys
Exuit hac hominem, truncoque induruit illo.

Vide Catullum Carmine, cujus initium,

Super alta vectus Atys celeri rate maria.

Ubi titulus in ſcripto Scaligeri *De Attine furore percito.* Et ſanè ita legitur apud Macrobium, & in veteri quâdam inſcriptione Hiſpanâ. Græcis, Ἄττην, Ἄττινος, & Ἄττις Ἄττυος, ut Φόρκυν & Φόρκυς. Nero enim dixit.

———Berecynthius Attin apud Perſ. Sat. 1.

Dio de Nerone Ἐκιθαρῴδησεν Ἄττιν τινὰ ἢ Βάκχας, lege Ἀττίνα. Porphyrius de ratione naturali Deorum: *Atys*, inquit, & Adonis ad fruges, fructuſque ſpectant: ſed per Atyn maximè flores ſignificantur, qui prius decidunt quàm ad fructum perveniant: iccirco abſciſſum eum fabulantur; quoniam flores defluxi fructus non tulere. Vide Aug. de civitat. Dei. 7. 25.

Atys, Crœſi, Lydiæ regis, filius, qui, cum anteà ſemper mutus fuiſſet, in eo tandem prælio, quod Lydiæ ſervitutem attulit, cum Cyri militem videret ſublato enſe patri ſuo cædem illaturum, nimiâ loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claràque voce Patris interitum deprecatus eſt his verbis, Ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Herod. lib. 2.

Atys, Herculis & Omphales filius, genuit *Lydum*, à quo *Lydia*, & *Tyrrhenum*, à quo *Tyrrheni* dicti.

Atys, Indus quidam in Andromedæ nuptiis à Perſeo interfectus. Ovid. Met. 5.

——Erat Indus Atys, quem flumine Gange
Edita Liminace vitreis peperiſſe ſub undis
Creditur.———

Atys Sylvius, Albæ Sylvii filius, quem Euſebius Ægyptium Sylvium vocat. regn. an. 29. Capy filio relicto. Item pueri Trojani nomen. Virgil. Æn. 5.

Parvus Atys, genus unde Atii duxere Latini.

Hinc *Atius*, familia Romana, unde Auguſti mater.

Jo. Aventinus, an. 1466. natus fuit, ac cùm multa alia, tum annales Bojorum libb. 7. reliquit. Obiit an. 1533. an. natus 68. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 655.

Averroes, Arabs, in Africâ educatus, naturali ſcientiâ vir præſtantiſſimus, omniumque bonarum diſciplinarum encyclopædiam adeptus, ſectâ Mahumetanus, apud Cordubam Hiſp. urbem vetuſtiſſimam floruit An. Dom. 1149. Multa ac varia compoſuit. Librum (Colliget) dictum, totam fere medicinam complectentem edidit. Avicennæ æmulus, & inimiciſſimus fuit. Hæc Symphorianus Campegius. Commentariis ſuis in Ariſtotelem Græcos maximè imitatur. A nonnullis, *Stimulus Medicorum* dicitur, nam & Galeno non paucis contradicit. Geſner. in Bibliothecâ.

Averruncus, Deus Romanorum, qui *mala averruncare*, h. e. *depellere*, atque *avertere* putabatur. Cujuſmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcircò Ἀλεξικάκους, Ἀποτροπαίους & Ἀποδιοπομπαίους appellarunt. Pacuvius apud Varronem, lib. 6. de LL. *Deus qui meis rebus præeſt Averruncus.*

Aufidius, matronarum corruptor. Juvenalis.

Notior Aufidio mœchus celebrare ſolebas.

Erat autem Chius natione. Mart. 10. 62.

Acrior hoc Chius non erat Aufidius.

Aufidius, cognomento *Lurco*, qui primus pavones ſaginare aggreſſus eſt, ex quo quæſtu reditum ſexagenorum millium Seſtertiorum percipiens. Plin. 10. 20. *Aufidii* mem. Horat. lib. 1. Sat. 4.

Aufidius forti miſcebat mella Falerno.

Aufidius Baſſus, nobilis hiſtoricus, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit. Etiam de bello Civili egit: unde iſta ſunt, quæ M. Seneca de Cicerone refert. Meminit ejus author de cauſis corruptæ eloquentiæ, & fortaſſe idem eſt, quem Plin. ſignat Hiſt. Nat. lib. 6. cap. 9. cum ait *Univerſæ Armeniæ magnitudinem Aufidius quinquagies centena millia prodidit.* At non de hoc, puto, ſed de filio ejus loquitur L. Seneca ep. 30. Ea ſic incipit: *Baſſum Aufidium, virum optimum, vidi quaſſum, ætati obluctantem. Sed jam plus illum degravat, quàm quod poſſit attolli. Magno ſenectus & univerſo pondere incubuit. Scis illum ſemper infirmi corporis, & exhauſti, fuiſſe: diu illud continuit, & ut verius dicam, concinnavit, ſubito defecit.* Fortaſſe idem eſt *P. Aufidius* memoratus Priſciano, lib. 8. ubi eum docet *conteſtatur* paſſivè uſurpaſſe pro συμμαρτυρεῖται. At planè ab hoc diverſus eſt *Aufidius* Modeſtus, Grammaticus nobilis, qui Maronem interpretatus fuit, & quem celebrat Philargyrius in lib. 2. Georgicorum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 14.

Aufidius Luſcus, Fundorum Prætor. Horatius in Hodœporico.

Fundos, Aufidio Luſco Prætore, libenter
Linquimus, inſani ridentes præmia ſcribæ.

Cn. *Aufidius*, Trib. pl. de quo Plin. 8. 17. Ubi Commentator: *Cn. Aufidii Romani, oculis capti, qui cùm eorum ſenſu careret, nec atrum ab albo poſſet diſcernere, videbat tamen in literis, & Græcam hiſtoriam ſcribebat.* Mem. Cic. Tuſc. Qu. l. 5. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 14.

Auga, Auge, vel *Augea*, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Aleo patre (cum ab Hercule corrupta deprehenderetur) in cymbâ quâdam cum Telepho filio impoſitam, mari demergendam, Palladis providentiâ ad Caici oſtium delatam, & à Teuthrante exceptam fuiſſe, quam ille in uxorem duxit, Telephumque pro filio educavit, regnique ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib. 13. Diodorus Sic. lib. 4. paulò alitèr narrat hanc hiſtoriam. *Auge* (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre gravida deprehenſa, nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed antequam ad mare perveniret, urgente tempore partûs, Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit; qui poſteà inventus à paſtoribus, Corytho regi datus eſt & *Telephi* nomine appellatus, quod à paſtoribus inventus eſſet pendens ab uberibus τινὸς ἐλάφου. *Auge* vero à mercatoribus qui illam à nauclero dono acceperant, in Cariam ad Teuthrantem regem delata eſt, ubi poſtea à Telepho filio fuit agnita.

Augarus, Arabum præfectus, qui Pompeio aliquot officiis fidelem operam navaverat, atque ita tunc ſibi fidem in parvis præſtruxerat, ut poſteà cum operæ pretium eſſet, magnâ cum mercede eum falleret. Dio. *Acbarus* Appiano, *Mazara* Floro, *Ariamnes* Plutarcho dicitur. Conſtat apud omnes hunc transfugam quocunque nomine fuerit, ſubornatum à Perſis fuiſſe, ut Craſſi crudelitate in ipſius perniciem abuteretur. Alius quoque fuit *Augarus* Oſroenorum rex, qui cum ad Antoninum Caracallam, tanquam ad amicum veniſſet, ab illo contra fidem datam comprehenſus & in vincula conjectus fuit, & Oſroena rege deſtituta capta.

Augeas, rex Elidis, filius Solis, aut, ut alii volunt, Neptuni, ut alii Phorbantis & Hirmines, ut alii, Nyctei, ſeu, ut alii, Epochi; quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit 3000 boum capax, nunquam ante Herculis adventum repurgatum, cui cum *Augeas* id purgandum locaviſſet, Hercules Alpheum fluvium eo immiſit, ejuſque aquis 30 annorum fimum, quem egerere longum fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cum pactam ſibi mercedem exigeret, tergiverſante *Augeâ*, Phyleum filium ejus arbitrum delegit, qui cum ſecundum Herculem pronunciaſſet, pulſus à patre, in Dulichium inſ. confugit; quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & *Augeam* interemit, revocatumque Phyleum patris loco regnare juſſit. Vide Pauſan. in Eliacis, & Plin. 17. 9. *Augeæ* quoque meminit Hom. Iliad. N. Item *Augeas* Athenienſis Comicus, teſte Athenæo.

Augures, tres primum Romæ fuere, propter tres ipſius tribûs, Luceres, Rhamnenſes, Tatienſes; mox uno addito, quatuor extiterunt. Sed cum, poſteà plebs admiſſa eſſet in honorem urbis, quinque plebei Augures creati ſunt, & Patricii quatuor; idque M. Valerio & Q. Apuleio Coſſ. Locum vero Augurii ita fuiſſe legimus: Templum Augur conſtituebat, verſus Orientem ſedebat, capite velato lituum, i. e. incurvum baculum dextrâ geſtans, quo cœli regiones dividebat, & quæ Auguria veniebant, prædicebat. Si læva fuiſſent, quâ parte eſt Septentrio, felicia pronunciabat; illa enim pars, propter altitudinem proſpera putabatur. A dextrâ parte Meridies parum fauſta,

fauſta, & infelix credebatur, quia locus eſt depreſſus. Plura Liv. lib. 1. & Halicarnaſſ. Dionyſ. lib. 2. Plut. in Paral. & Problem. Cic. de Divin. & alii. Notum illud Catonis, mirari ſe ſi augur augurem aſpiciens ſibi temperaret à riſu: nempè quià occulto Syncretiſmo colludebant inter ſe, ſibi conſcii fraudis & impoſturæ. Augurum autem illorum deliria inter recentiores egregiè confutavit G. Peucerus Comment. de variis Divinationum generibus.

Auguſtæ, *Conjuges* Imperatorum dicebantur, dum viverent, *Divæ* autem poſt mortem. Hoc nomen adeptæ ſunt Livia Auguſti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellii, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus, lib. 13.

D. Auguſtinus, Eccleſiæ Catholicæ fulgor, Hipponenſis Epiſcopus, de quo hunc in modum ſcripſit S. Victor, lib. 1. De perſecutione Vandalorum. *Eâ*, inquit, *tempeſtate Hippo civitas obſeſſa eſt, quam omni laude dignus B. Auguſtinus, librorum multorum confector, Pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod ubertim per omnes Eccleſiæ campos fluebat, ipſo motu ſiccatum eſt flumen, atque dulcedo ſuavitatis in amaritudinem abſinthii verſa eſt. Uſque ad illum tempus 232. confecerat libros, exceptis innumerabilibus epiſtolis, vel expoſitione totius Pſalterii, atque Evangeliorum, atque tractatibus popularibus, quos Græci Homilias vocant, quorum numerum comprehendere ſatis eſt impoſſibile.* Hæc Victor. Eraſmus eum vocat *Incomparabilem Eccleſiæ Doctorem.* Montacutius *ſolidiſſimi judicii virum, & in fidei dogmatibus diſceptandis Principem.* Maldonatus vero: *Is author eſt Auguſtinus, ut ejus ſententia, ſi vel nullâ Scripturâ, nullâ ratione, nullis aliis authoribus probaretur, ſolâ perſonæ reverentiâ ſatis magnam authoritatem meretur.* Sic ille in Jo. 6. n. 68. Dic mihi jam quid ſit θαυμάζειν τὸ πρόσωπον ſi hoc non ſit. Sed en Jeſuitæ petulantiſſimi levitatem! ſiquidem paulo ante dixerat: *Non nego me hujus interpretationis authorem neminem habere, ſed hanc eò magis probo quam illam alteram Auguſtini, cæterarum alioqui probatiſſimam, quod hæc cum Calviniſtarum ſenſu magis pugnat.* Adeo autem apud Hiſpanos in pretio eſt hic Doctor, ut vulgò dicant: *Nec juſculum ſine lardo, nec concionem ſine S. Auguſtino.*

Auguſtulus, Rom. Imperatorum ultimus, abdicare ſe coactus eſt ab Odoacro rege Herulorum, & ſic Imperium Occidentale deſiit. Sleidanus ait eum animo fractum, Imperium ſponte depoſuiſſe.

Auguſtus Cæſar, Rom. Imp. ſecundus, patre Octavio Senatore genitus, Julii Cæſaris nepos. Imperavit an. 56. Anno 42 imperii ſui poſteà quam firmiſſimam, veriſſimamque pacem compoſuiſſet, JESUS CHRISTUS Dominus in Bethlehem natus eſt: cujus adventui pax iſta famulata eſt. D. Lucas Evangeliſta, cap. 2. refert ab hoc edictum exiiſſe, ut cenſeretur orbis univerſus. Eo die quo SALVATOR noſter in hunc mundum natus fuit, edicto vetuit ſe Dominum appellari, manifeſto præſagio majoris dominatûs, qui tum in terris ortus eſſet. Ab hoc *Auguſtus* menſis dictus eſt, qui anteà Sextilis appellabatur. Cæterùm *Auguſtus*, non ab *avium geſtu, geſtuve* ducitur, uti volunt Grammatici, ſed ab *auctu*. *Augere* autem verbum ſacrorum eſt, ut *immolare, mactare, adolere.* Quoniam itaque hoſtiæ, cum reſpergerentur molâ ſalsâ, conſecrabantur, ſeu ſacræ fierent, hinc *Auguſtus*, ſacer, ſanctuſque eſt, & quaſi conſecratus. Vet. Gloſſ. *Auguſtus* Σεβαστὸς, ἱερὸς, σεβάσμιος. Unde Livio Præfat. operis *auguſtiora primordia urbis facere, & conſecrare origines*, idem eſt. Ovid. 1. Faſt.

> *Sancta vocant, Auguſta patres, Auguſta vocantur*
> *Templa ſacerdotum ritè dicata manu.*

Suetonius, Auguſt. cap. 7: *Loca quoque religioſa, & in quibus auguratò quid conſecratur, Auguſta dicuntur ab auctu.* Octavianus itaque appellatus *Auguſtus* eſt, i. e. *ſanctus*, & ſupra communem naturam, Diis ipſis proximus æſtimandus. Dio Caſſius, lib. 53. cùm de hâc ipſâ Cæſaris appellatione agit, ἀλλὰ, inquit, Αὔγουστος, ὡς, καὶ πλεῖόν τι ἢ κατὰ ἀνθρώπους ὤν, ἐπεκλήθη, πάντα γὰρ τὰ ἐντιμότατα, καὶ τὰ ἱερώτατα, Αὔγουστα προσαγορεύεται. Optimè totam rem explicat Florus, lib. 4. cap. ult. *Tractatum etiam in Senatu, an quia condidiſſet imperium, Romulus vocaretur: ſed ſanctius ac venerabilius viſum eſt nomen Auguſti; ut ſcilicet jam tum, dum colit terras, ipſò nomine ac titulo conſecraretur.* Hinc *Auguſtinus* adjectivum. Sueton. in Claudio cap. 11. *Circenſi pompâ currum elephantorum, Auguſtino ſimilem decernendum curavit.* Pro quo tamen in Codd. quibuſdam *Auguſteo* legi notat Beroaldus. Item *Auguſtianus*; Idem Sueton. in Nerone cap. 25. *Sequentibus currum ovantium ritu plauſoribus*, Auguſtianos, *militeſque ſe triumphi ejus clamantibus.* Hos Tacitus 14. Annal. cap. 15. *Auguſtanos* appellat. Hinc *Auguſtalis*, ut *Ludi Auguſtales*, & *ſacerdotes Auguſtales*, in honorem *Auguſti* Cæſaris inſtituti. Item *Auguſtale* ſubſtantivè tabernaculum Imperatoris dicebatur. Cæterum de τοῦ *Auguſtus* origine, omnia alia quàm his ſeculis viri eruditi ſcripſerunt ab incomparabili V. Jo. Fred. Gronovio nuper didici; quæ mihi ab eruditiſſimo, ac ſuaviſſimo ejus filio Jacobo miſſa in lectoris gratiam, bonâ ejus cum veniâ heic inſerere non gravabor. In vocabulo *Auguſtus*, inquit vir τρισμέγιστος cæcutire vulgus quid miri eſt, & majorum noſtrorum qui arma magis quam gloſſemata didicerant, Germanicam interpretationem pertinaciter tueri, cum & literas profeſſi homines tam vili tritico, ut Plautus ait, lolio victitare non deſinant. Quorum Joſ. Scaliger in Conject. *Cruſta à corio*, inquit, *quaſi coruſta, ut à fide fiduſtum, ab ango, anguſtum, augeo, auguſtum, unco, uncuſtum.* Chr. Becmannus: *ab augeo fit auguſtus, ſane* ἀναλόγως ut ab *ango, anguſtus*. Juſt. Rhein. Robbigius mirificè: Quoniam is demum auctus & locupletior factus eſt, qui ab obligatione liberatus L. ſi pupill. LXVI. in fin. de ſol. & liberat. Principes demum Romani, non ſine præſigni omine & feſtivitate *Auguſti* ab Auguſto appellati ſunt, quod legibus ſoluti imperant. Nam & Auguſtus ab augendo dictus & quod omni poteſtate auctus. Hæreo eâ in re. Ovid. 1. Faſt.

> *Sancta vocant Auguſta patres, Auguſta vocantur*
> *Templa ſacerdotum rite dicata manu.*
> *Hujus & augurium dependet origine verbi;*
> *Et quodcunque ſuâ Jupiter auget ope.*

Et Tullio, 1. Philip. Antonium ad regiam majeſtatem adſpirantem alloquenti: *Niſi ſic gubernes, ut cives tui te ament, non potes eſſe clarus & omni poteſtate auctus.* Ut, *omni poteſtate auctus*, tandem Auguſti nomen definiat, ut cui & in quem P. R. imperium ſuum & poteſtatem conceſſerit. Sic ille Robigal. 7. 3. Matth. Martinio vel ab αὐγὴ ſplendor, αὐγάζω ſplendeo, vel ab *augeo*; ut auguſtus ſit, qui honoribus auctus dignus veneratione, majeſtate plenus. Alii *augere* inculcant verbum eſſe ſacrorum, & *immolare, mactare, adolere*, & eandem prorſus quam iſta vim habere, cum molà ſalsâ reſpergebatur hoſtia, & ſacrabatur, tum *augeri* dictam. Sic Suetonius *augeri hoſtias*. Et lapide antiquo, *donum dare, augereque*: quoniam igitur hoſtiæ reſpergerentur molà ſalsâ, conſecrabantur, ſeu ſacra fiebant, hinc *auguſtum* ſacrum ſanctumque & quaſi conſecratum eſſe. Ideo id tributum Imperatori, ut major homine, proindeque Σεβαστὸς, h. e. veneratione & adoratione dignus, cenſeretur. Quis non abhorreat omen? aut quam gratiam habuiſſet Princeps ab ea ſuperſtitione animi non alienus, imponens ſibi nomen ab hoſtiis molâ ſalsâ tactis, & jamjam percutiendis? Quaſi ſic velut inſulæ in deſtinatam morti victimam congerebantur. Et tamen origo hujus inventi manat ab Iſ. Caſaubono, qui ad Suetonium ab *auctu*, vel ominis gratiâ, inquit, vel, ut ait Dio, ὡς καὶ πλεῖόν τι ἢ κατὰ ἀνθρώπους ὤν. Nam *augere* erat verbum ſacrorum, &c. Videntur ſic agere doctiſſimi viri, quaſi hoc vocabulum in Principe illo primum fictum, formatumque fuerit. Non quum eſſet commune, atque in aliis rebus uſitaretur, ei eſſet accommodatum additumque cum ſuâ ſibi ſignificatione, quam à multis jam ſeculis obtinebat. Ego vero cenſeo ita progrediendum:

Avicuros dixit ultima vetuſtas ab *avibus curandis*, qui ex formâ, motu, cantu avium præſagirent; ut *Viocuros*, genus minorum magiſtratuum, qui *curam viarum* gererent, ex *Avicurus* contractum fecerunt *augur*, inde *augurium*. Neque enim hinc incipiendum eſt, ut *augurium* ſit quaſi *avigerium*, vel avigurrium, ut viri eximii volunt. *Augur* ab *avibus curandis*, ut ab *avibus ſpeciendis*, vel *ſpectandis*, *Auſpex*. Et ſi Feſtus iis præcit: *Augur ab avibus gerendoque dictus quia per eam avium geſtus ediſcitur, ſive ab avium garritu, unde & Augurium.* Quod Meurſius confirmat ſcilicet loco Priſciani, lib. 1. ubi antiquos *auger* & *augeratus dixiſſe* ſcribit. Hæc nauci non ſunt. Quis enim geſtus avium? aut quæ aves geſticulantur? Ab *Augur, Auguſtus*, ut à *robur, robuſtus, angor, auguſtus, arbor, arbuſtum, honor, honeſtus, Ligur, Liguſtus*, quod quidem in uſu non eſt, ſed tamen ex eo natum *Liguſticus*. Atque ut *robuſtus*, & *corroboratus* in certis generibus idem, ſic *Auguſtus* & *inauguratus* idem. Quare antiquitus vox ea de Locis ſacris & Deorum cultui dicatis uſurpata eſt. Non dedicabantur enim, pro ſuperſtitione Gentili, ſine conſultis avibus, an Diis ea ſedes grata futura eſſet. Per aves quaſi cœlo propiores voluntatem ſuam cœleſtes hominibus aperire miſeri credebant, Cicero pro domo ſuâ: *Senatus in loco auguſto conſecratam eam aram tollendam ex auctoritate Pontificum cenſuit.* Eâdem de re loquens paulo ante: *Cumque Licinia, Virgo Veſtalis aram ſub ſaxo ſacro dedicaviſſet.* Hic *ſaxum ſacrum*, deinde *locum auguſtum dixit.* Lib. 1. de N. D. c. 41. *Omitto illam Eleuſina ſanctam, illam hieranconen pervenerunt; fanum ibi auguſtum Apollonis & Oraculum.* Idem, *Utrum nos hoſpites Samo-*

thraces

thraces vere accepimus an falſi, ſacram hanc inſulam, & auguſti totam atque inviolati ſoli eſſe. Virg. Geor. 4. de alveari apium loquens:

Si quando ſedem auguſtam.

Servius, *Proprie auguſtum tectum eſt, augurio conſecratum, abuſive nobile, majeſtatis plenum.* Idem in Æn. 7.

Auguſta ad mœnia regis.

Et rurſus Servius, *Augurio conſecrata.* Hinc paulo poſt illud eſt: *Tectum auguſtum.* Et, *niſi in auguſto* loco conſilium Senatus haberi non poterat. Feſtus, *Auguſtus locus, ſanctus, ab avium geſtu, i. e. quia ab avibus ſignificatus eſt, ſic dictus: ſive ab avium guſtatu, quia aves paſtæ id ratum fecere.* In Ms. vidi, *qui ab avibus ſanctificatus eſt.* De avium guſtu & geſtatu fabulæ & alluſiones inanes. Hoc proprium eſt hujus verbi domicilium: hinc ad alias res perſonaſque transfertur. Cic. lib. 2. de Leg. *Quid igitur aget Iacchus, Eumolpidæque noſtri & auguſta illa myſteria, ſiquidem ſacra nocturna tollimus?* Idem de Aruſpicum reſponſ. *Id ſemper Populo Rom. ſemperque Senatui, ſemper diis ipſis Immortalibus, ſatis ſanctum, ſatis auguſtum, ſatis religioſum eſſe viſum eſt.* De ſacrificio quodam loquitur Liv. lib. 1. *Habitum formamque viri aliquanto ampliorem, auguſtioremque humanâ intuens.* Ita Florus, *Viſum à ſe Romulum affirmans, auguſtiore formâ quam fuiſſet.* Ovid. 6. Met.

Bis ſex cœleſtes, medio Jove, ſedibus altis
Auguſta gravitate ſedent.

Iterum Cic. lib. 2. de N. D. *Quem majores noſtri auguſtè ſancteque conſecraverunt.* Et ejuſdem operis, lib. 3. *Hos Deos, quos auguſte omnes ſancteque veneramur.* Neque alio ſenſu id cognomen Octaviano tributum eſt. Non enim quod auctus eſſet ſive poteſtate, ſive qualiter hoſtiæ, non ut augeret imperium quod cogitare ipſe vetuit ſucceſſores ſuos; ſed tanquam qui eſſet, fieretque eo etiam nomine ſacratus, ſanctus, dicatus, ſacroſanctus, θεῖόν τι. Ideo Græci *Auguſtum* dixere Σεβαστὸν quaſi ἅγιον, προσκυνητὸν, non αὐξητέον, αὐξητικὸν, αὔξιμον, ut potuiſſent ſi ab augeo id verbum quæſitum crediſſent. Sed & conſenſit in eo rectè explicando vetuſtas omnis. Dionyſ. lib. 53. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἔργῳ αὐτὰ ἐπετέλεσεν, οὕτω δὴ καὶ τὸ τοῦ Αὐγούστου ὄνομα καὶ παρὰ τῆς βουλῆς καὶ παρὰ τοῦ δήμου ἐπέθετο. Βουληθέντων γὰρ σφῶν ἰδίως πως αὐτὸν προσειπεῖν, καὶ τῶν μὲν τὸ, τῶν δὲ τὸ, καὶ εἰσηγουμένων, καὶ αἱρουμένων, ὁ Καῖσαρ ἐπεθύμει μὲν ἰσχυρῶς Ῥωμύλος ὀνομασθῆναι, αἰσθόμενος δὲ ὅτι ὑποπτεύεται ἐκ τούτου τῆς βασιλείας ἐπιθυμεῖν, οὐκέτ᾽ αὐτοῦ ἀντεποιήσατο. Ἀλλὰ, Αὔγουστος, ὡς καὶ πλεῖόν τι ἢ κατὰ ἀνθρώπους ὢν ἐπεκλήθη. Πάντα γὰρ τὰ ἐντιμότατα καὶ τὰ ἱερώτατα Αὔγουστα προσαγορεύεται. Οὗπερ καὶ Σεβαστὸν αὐτὸν Ἑλληνίζοντές πως, ὥσπερ τινὰ σεπτὸν, ἀπὸ τοῦ σεβάζεσθαι προσεῖπον. Pauſan. lib. 3. Τὸ δὲ ὄνομα εἶναι τοῦτο Αὔγουστος, ὃ κατὰ γλῶτταν δύναται τὴν Ἑλλήνων Σεβαστός. Ovid. lib. 1. Faſt. allocutus Germanicum:

Et tuus Auguſto nomine dictus avus.
Perlege diſpoſitas annoſa per atria ceras;
Contigerant nulli nomina tanta viro.

Quum deinde Africanos, Iſauricos, Geticos, Numidicos, &c. commemoraſſet:

Sed tamen humanis celebrantur honoribus omnes
Hic ſocium ſummo cum Jove nomen habet.
Sancta vocant Auguſta patres, Auguſta vocantur
Templa ſacerdotum rite dicata manu.

Hæc ſana & indubitata, quæ ſufficere verum quærenti debent. Quod autem ſubjicit.

Hujus & augurium deſcendit origine verbi,
Et quodcunque ſua Jupiter auget ope.
Augeat imperium noſtri ducis; augeat annos:

Belle quidem & feſtivè canitur, ſed in parte laborat. Nam *Augurium* fateor & *Auguſtus* communem habent originem *Augur* & *avis*, ſed *augeo* ab αὔξω, αὐξάνω, αὐξέω deduci quis ignorat? Itaque fruſtra captatur hic verſiculus: ubi tamen non dicitur *Auguſtus* trahi ab *augendo*, ſed *Auguſtus* & *augere* principio ab eodem manare. Sueton. Octav. c. 7. *Poſtea C. Cæſaris, & deinde Auguſti nomen aſſumpſit, alterum teſtamento majoris avunculi, alterum Munatii Planci ſententia: quum quibuſdam cenſentibus Romulum oportere appellari, quaſi & ipſum conditorem Urbis, prævaluiſſet, ut Auguſtus potius vocaretur, non tantum novo, ſed etiam ampliore cognomine: quod loca quoque religioſa, & in quibus augurio aliquid conſecratur, Auguſta dicuntur ab auctu, vel avium geſtu, guſtuve, ſicut etiam Ennius docet ſcribens:*

Auguſto augurio poſtquam inclyta condita Roma eſt.

Præclarè & hic, præterquam, ubi *ab auctu*, vel *avium geſtu*, guſtuve. Quibus ego voculis lumbifragium aut ſpongiam decernerem lubens nimis, niſi extarent omnibus libris, & paſſim condonaremus etiam doctiſſimis Romanorum, quæ ſuorum in vocabulorum etymis infeliciter ſunt moliti. Sed ad eas notandum nihil aliud eſt quam λῆροι, λῆροι, & næniæ non Grammaticæ; ſed omnino ἀγράμματοι. Quàm vanum au-cupari Dionis πλεῖον τι, tanquam id *auctum* ſignificaret? Cum ipſe ſtatim aliam ac certam rationem edat, quòd *Auguſta* Romanis ſint ἱερώτατα. Quàm leve autem *augere* eſſe verbum ſacrorum, quia hoſtias augeri Sueton. dixit. Quid ſi *addi, multiplicari, cumulari* dixiſſet, eane eſſent omnia verba ſacrorum? Nam nihil aliud vult, quam plures cædi, & uſque ad litationem. Neque acutius hoc colligitur ex Arâ Narbonenſi. SI QUIS HUJUS ARÆ DONUM DARE, AUGEREQUE VELIT, LICETO. Definitæ enim erant ſolennes & legitimæ ſtatis diebus ſingulæ: *Tres Equites Romani à plebe & tres Libertini hoſtias ſingulas immolent.* Ideo dein permittitur augeri donum, ſi cujus liberalitati libuerit. Quod ſicubi *augere victimis Deos* legimus, non video quare aliter hic poſitum id verbum putem, quam quum apud Tac. legi: *Augeo aliquem pecuniâ, aut largitione. Mactus* autem & *mactare* & *magmentum* ab eadem origine eſſe nemo mihi facile perſuadebit: neque *mactus* dici ex *magis auctus* facilius credo, quàm *macellum* ex *magis ſacellum.* Egregie quoque Florus lib. 4. cap. ult. *Tractatum etiam in Senatu, an quia condidiſſet Imperium Romulus vocaretur, ſed ſanctius & reverentius viſum eſt nomen Auguſti,* ut *ſcilicet jam tum, dum colit terras, ipſo nominis titulo conſecraretur.* Cur ergo dicuntur, Semper *Auguſti?* Videamus quinam ſic dicantur. Viro ante Diocletianum nemini eum titulum tributum invenio. Huic autem & Maximiniano in corpore Inſcriptionum, pag. 272. 2. 280. 1. Tum Conſtantino M. 282. 3. 283. 4. & 8. & 9. 284. 1, 2, 7. & hujus filio Fl. Julio Conſtantio, 280. 6. 281. 2. Item Fl. Claudio Juliano 284. 5. Valentiniano 285. 6. 7, 8, 9, 10. Ubi & Valenti cum fratre; Valenti ſoli 286. 1, 2, 3, 4. Theodoſio 286. 5. Arcadio 287. 2. Arcadio & Honorio & Theodoſio Arcadii filio 287. 1. Honorio & Theodoſio 286. 7. Quare autem hi potiſſimum, nemo ante illos? Nempe hic titulus acceſſit Principibus ex quo Diocletianus & Maximinianus abdicandi ſeſe Imperio & ad privatam vitam redigendi conſilium ſumpſerunt, & executi ſunt. Hanc etiam ſuſpicionem affirmat auctor Panegyrici ordine quinti incertus: *Sacratiſſimi Principes, Maximiniane (velis nolis) ſemper Auguſte, & Conſtantine Oriens Imperator.* Neque nomen iſtud ominatur incrementa imperii, ſed, ut illi loquebantur, æternitatem & perpetuitatem in imperio, & nunquam futuros privatos. Panegyricus idem: *Cœleſtem, Imperator Æterne, pietatem tuam! quæ tuum illum animum ſemper invictum, ſola vicit.* Nunc enim pœnituerat, & redierat ad armillum. Et rurſus, *Maximiniano Imperatori Æterno.* Eodem pertinent Inſcriptiones 161. 3. *Æterni Imperatores, Diocletianus & Maximinianus. Auguſti* & perpetui 199. 4. *Dd. nn. æternis Impp. L. Aurel. Valerio, Jovio & Diocletiano, & M. Aurelio Valerio Erculeo Maximiano piis fel. ſemper Auguſtis* 279. 4. *Æterno Imperatori, maximo optimoque Principi, Aurelio Valerio Diocletiano, pio, felici, invicto, auguſto* 284. 9. *Æterno principi, & N. Flavio Claudio Juliano, ubique venerando, Semper Auguſto* 292. *Dd. nn. æternis, principibus Honorio* XX. His repugnare videtur lapis Britannicus 272. 9. *Ob honorem Philippi, Imperatoris, nobiliſſ. Semper Auguſti, & Philippi Cæſaris nobiliſſimi.* Et alius quem à Jo. Baptiſta Pomo ſe accepiſſe ſcribit Rupertus ep. 61. *Divo, Claudio, Gothico, Maximo, Pio, Felici, Victori ac triumph. Semper Auguſto.* Sed nimirum, quod in altero ſatis demonſtrat vocabulum *Divo,* uterque titulus fixus eſt poſt mortem illorum Principum, eâ ætate, quâ hæc formula jam obtinebat, inque uſum venerat. Et qui Claudium ſic ornaverunt, Fil. Valerio Conſtantio Chloro, qui per filiam Claudii nepos erat, teſte Eutropio, aut alicui poſterorum ejus placere voluerunt: qui Philippos Licinio; nam Licinius à Philippis trahere genus videri cupiebat, ut monuit Capitolinus tert. Gordiani extremo. Hæc de nomine *Auguſti*: Quem de vitâ ſua ſcripſiſſe libros 13. auctor eſt Sueton. in Auguſto, c. 85. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 18. Quàm multa vero quàm varia, tanta ſuſtinens negotia ſcripſerit Auguſtus, non difficile eſt conjectare ex aureis reliquiis quas undique collegit, notiſque illuſtravit Janus Rutgerſius, quem vide lib. 2. Var. Lect. cap. 19.

Avicenna Aboali, Hiſpanienſis Medicus, natione, ut nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuiſſe dicunt; ſecundum alios vero Cordubæ Princeps fuit, eminentiſſimi ingenii vir. Floruit An. Dom. 1149. Ab Averroe venenatum fuiſſe tradunt, ſed antequam ipſe periret Averroem interfeciſſe. Geſnerus in Bibliothecâ.

Avidienus, vir dives, ideoque *beatus* ab Horatio dictus, ſed ſordidus ac parcus. Hor. Serm. Sat. 2.

———— *Avidienus,*
Cui canis ex vero dictum cognomen adhæret.

Avi-

Avidius Caſſius, ab Orientalibus *Imperator* dictus; Is *alter Catilina* vocabatur, quòd cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditum, & nunquam viſum tormenti genus commentus eſt; Trabem ſiquidem longitudine 100 pedum infixam terræ erigebat, cui à ſummo ad intimas partes illigatos homines flammâ & fumo ſuffocabat.

Avienus Feſtus, poeta, tempore Gratiani, ac Theodoſii vixit, qui Aratum, & Dionyſii περιήγησιν carmine Latino tranſtulit. Item Carmen Iambicum de Oris maritimis ſcripſit ad Probum Conſularem. Nec alium puto *Avienum*, quem loquentem inducit Macrobius in Saturnalibus. Idem etiam videtur, qui fabulas Æſopicas carmine Elegiaco ſignavit, quanquam in codd. nonnullis is *Anianus*, atque etiam *Anienus*, imò & *Abidnus* vocetur. Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 56. & de Hiſt. Lat. 2. 9.

Avitus. Vide *Alphius.*

Corn. *Aurelius* Batavus, videtur fuiſſe præceptor magni Eraſmi; nam in Alardi Amſtelodami literis ad eum Lovanii exaratis A. D. 1515. legas hæc verba: *Eraſmus Baſileæ agit, miramur omnes, quòd tui, ſinceriſſimi ſemper amici, & præceptoris, nuſquam meminit.* Voſſ. Hiſt. Lat. p. 815.

Aurora, Titanis, & Terræ filia, Luciferi & Ventorum mater, Hyperionis ac Thiæ filiam facit Heſiodus in his,

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnonem ſuſcepit: Tithonum autem ita adamavit, ut ſenem jam factum herbarum virtute & ope medicâ juventuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe. Sappho apud Naſonem,

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam,
Et faceres; ſed te prima rapina tenet.

Rapuit quoque Orionem, ut ſcrib. Hom. Odyſ. 5.

Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.

Hanc ex Aſtræo præterea ventos & aſtra peperit; Apollodorus, Ἠοῦς δὲ καὶ Ἀστραίου ἄνεμοι καὶ ἄστρα. Heſiod. in Theog.

Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον ἐν φιλότητι θεὰ θεῷ εὐνηθεῖσα.

Huic digitos roſeos tribuit Homerus propter colorem rubicundum, aut ſubrubentem, quam in aureâ ſede vehi dixit Hymno in Venerem.

Ὡς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠὼς
Ὑμετέρης γενεῆς ἐπιείκελον Ἀθανάτοισι.

Fabulati ſunt enim poetæ *Auroram* in curru à quadrigis rubentibus vehi ſolitam, uti teſtatur Virg. Æn. 6.

Hac vice ſermonum roſeis Aurora quadrigis
Jam medium æthereo curru trajecerat axem.

Cui tamen bigas attribuit alibi, ut eſt in his

Aurora in roſeis fulgebat lutea bigis.

Theocritus autem non *roſeos*, ſed *albos equos* Auroræ appellavit in Hylâ hoc pacto.

Οὐδ' ὅκχ' ἁ λευκίππος ἀναβαίνει ἐς Διὸς Ἀώς.

Scriptum tamen reliquit Lycophron in Alexandra Auroram à Pegaſo equo vehi ſolitam.

Ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον
Κραιπνοῖς ὑπὲρ ποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς,
Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας.

Hanc ex Oceano, tanquam Solem, & reliqua aſtra ſurgere ſcripſit Homerus Hymno in Mercurium.

Ἠὼς δ' ἠριγένεια φόως θνητοῖσι φέρουσα
Ὤρνυτ' ἀπ' Ὠκεανοῖο βαθυρρόου———

Notandum hic, eos qui ab *Aurorâ* rapiuntur, non ampliùs comparere. Tales erant qui ante tempus & diem moriebantur, quos ab *Aurorâ* raptos eſſe dicebant veteres. Hinc apud eos morem permanſiſſe, ut pueri, & qui immaturâ morte periiſſent, mane ante ortum Solis ſepelirentur; teſtis eſt Euſtathius ad Homerum.

Auſonius, Sophiſta, ſcripſit epiſtolas & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Auſonius, Gallus Burdigalenſis, patre natus Auſonio Medico, Poeta & Gratiani Imperatoris Præceptor fuit, à quo, cùm ipſi ſimul & patri Quæſtor fuiſſet, ad Præfecturam duplicem & Conſulatum evectus eſt, cui in eo Magiſtratu eleganti oratione gratias egit, quæ oratio inter cætera ejus opuſcula etiamnum extat. Ex liberis Heſperium filium vidit Conſulem; Filiam Phaleſio Conſulari viro junxit, unde natum ſibi nepotem cognominem & Genethliaco celebravit, & Protreptico ad ſtudia literarum hortatus eſt. Habuit & fratres duos, quorum major ad ſummum culmen pervenit honorum, ut ipſe ſcribit, Præfectus Gallis, & Libyæ, & Latio. Epigrammata ejus doctis unicè probantur. *Moſellam* vero ipſius ita prædicat Symmachus orator, ut libris Maronis adjungendum putet.

Auſter, ventus meridionalis, calidus & humidus, exitialis & morboſus, unde Hor.

Fruſtra per Autumnos nocentem
Corporibus metuemus Auſtrum.

Ab *hauriendis aquis* dictus, unde etiam Græcè eâdem ratione Νότος appellatur, quoniam νότις Latine *humor* dicitur. Virg. 1. Georg.

———*Unde ſerenus*
Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.

Ovid. Met. 1.—*Pluvioque madeſcit ab Auſtro.*

Inde Horatio *udus* dicitur, Ovidio *aquaticus*, Claudiano *madidus.* Auguſtinus quoque ſcitè vocat *pincernam pluviarum,* quemadmodum idem Boream eleganter nominat *terræ ſcopam.* Fortaſſe tamen *propter calorem* potius dici videatur, quaſi αὐστὴρ ab αὔω *ſicco, uro.* Nam Heſychius αὔειν interpretatur ἀνάπτειν, idemque αὖσαι exponit ξηρᾶναι, φλέξαι. Sanè ventus hic ob æſtum plantis plurimum incommodat. Undè Maro in Georgicis.

———*Namque urget ab alto*
Arboribuſque ſatiſque Notus pecorique ſiniſter.

Imprimis autem flores torret, atque interficit. Unde idem Virgilius in Eclogis.

Eheu quid volui miſero mihi? floribus Auſtrum
Perditus, & liquidis immiſi fontibus apros.

Et Statius Papinius, lib. 3. Silv. 3.

Pubenteſque roſæ primos moriuntur ad Auſtros.

Idem Silv. 2.

Ille velut primos expiraturus ad Auſtros
Mollibus in pratis altè flos improbus extat.

Prop. lib. 4. el. 5.

Vidi ego odorati victura roſaria Pæſti
Sub matutino cocta jacere Noto.

Autocrates Achaica ſcripſit. Athen. lib. 9. & 11.

Autoleon, Crotoniatarum dux, Crotoniatibus adverſus Locros bellum gerentibus, quum Locri, propterea quòd Ajax Locrenſis fuerat, quotieſcunque bello certabant, locum illi in acie quaſi præſenti ſemper aſſignarent, in locum illum, quem vacuum videbat, irrumpens, ab Ajacis ſpectro in pectore vulneratus eſt, vulnere quotidiè ingraveſcente, donec oraculo monitus, Achilleam, Ponti Euxini inſulam, delatus eſt, & ibi Heroum, ac præſertim Ajacis Locrenſis manibus placatis perfectè ſanatus eſt. Photius ex Conone. Pauſanias hunc *Leonymum* vocat.

Autolemus, vir quidam, de quo Poeta.

Dixerat Autolemus flammas conſultus Aruſpex
Die cavendus poſtero.
Credidit, & rerum dubius de mane ſub amnis
Delituit Etruſci vadis:
Sed neque ſic fatum effugit, nam dum innatat Arno
Ictus crematur fulmine.

Autolycus, Mercurii filius, qui proxima Parnaſſi loca furtis infeſtavit. Ovid. Met. 11.

Naſcitur Autolycus furtum ingenioſus ad omne:

Mart. lib. 8.

Non fuit Autolyci tam piceata manus.

Sunt qui Jaſonis comitem fuiſſe. & Sinopen condidiſſe volunt. Alius *Autolycus* fuit pancratiaſtes nobilis, cujus ſtatuam in Athenienſium Prytaneo fuiſſe author eſt Pauſan. in Atticis, & Bœoticis. Plin. lib. 3. 4. cap. 8. Item alius, Areopagita, de quo Suidas in Αὐτόλυκος.

Automedon, Dioræ filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. Æn. 2.

Una ingens Periphas & equorum agitator Achillis
Armiger Automedon. ———

Cicero pro S. Roſcio Amerino. *Non adeſt ille Tullius Roſcius? non ſuis manibus in curru collocat Automedontem illum ſui ſceleris acerbiſſimi, nefariæque victoriæ nuncium?* Juvenalis.

———*Puer Automedon nam lora tenebat.*

Automolus, viri proprium, ut putavit Caſaubonus apud Polyb. lib. 4. ſed ſcribendum αὐτόμολος, & vertendum *transfuga.* Sed hoc viri maximi μνημονικὸν σφάλμα à multis aliis notatum, & nimis acerbè exagitatum eſt. Palmerius.

Autonoe, Cadmi, Thebarum regis filia, ex Harmoniâ conjuge, & Ariſtæo conjux, ex quo peperit Actæonem. Heſiod. in Theog. Unde venator ille *Autonoeius heros* Ovidio dictus. Met. 3. Theocritus in Lenis, ſive Bacchis.

Ἰνὼ κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάραυος Ἀγαύα.
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.

Axieros, Ceres. Apollonii Scholiaſtes lib. 1. ex Mnaſea Ἀξίερος οὖν ἐστὶν ἡ Δημήτηρ. Phœnicibus erat אחזי ארץ *Achazi eres,* h. e. *poſſeſſio mea terra.*

Axiokerſos, & *Axiokerſa,* Pluto & Proſerpina ſic dicti, teſte Apollonii Scholiaſte lib. 1. ab אחזי *Achazi portio mea* & קרץ *keres,* quod pro *excidio* & *morte* ſumitur, ſcilicet qui habet imperium in mortuos. Unde Diabolus Hebr. 2. 4. dicitur τὸ κράτος ἔχειν τοῦ θανάτου.

Azeſia, Heſych. Ἀζησία, ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς. Ubi tamen illud mirum tradi ab hoc auctore, cum Proſerpina dicta ſit Ἀζησία, teſte Didymo, ſicut *Amæa* Ceres. Et hinc proverbium *Amæa Azeſiam acceſſit.* Vide Eraſm. Chil.

B A

BAal, Aſſyriis Jovis nomen, Punicè *Dominum* ſignificat inquit Auguſtin. Unde *Baal-ſemen* quaſi *Dominum cœli* dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum. Græci Martem putant, Num. 22. quod Gideon deſtruxit. Jud. 6. Eſt & nomen loci. 1 Par. 5. Filius item Joel, ut & Jahiel. 1 Par. 9. Sæpe occurrunt (inquit Seldenus) in ſacris literis *Baal* & *Belus*, variis Diis nomina communia, & numero ſecundo *Baalim*. Cæterum Chaldæis ſeu Babyloniis propria erat vox *Bel*, Phœniciis, & adjacentibus *Baal*. Utrumque ab Ebræo בעל *Baal*, i. e. *Dominus* à quo excidente litera ע juxta morem Chaldaicum fit בל *Bel*, cujus mentio eiſdem elementis, apud Eſaiam cap. 46. 1. & Hieremiam cap. 50. 2. & 51. 44. Phœniciis autem Ebraice locutis *Baal* cum *Aiin* retinebatur. Diſcrimen iſtud à Græcis & Latinis minùs obſervatum. Utrique enim indiſtinctè tam Phœnicium ſeu Tyrium numen, quam *Babylonicum*, plerumque *Belum* vocant, orientalium dialectorum haud curioſi. Et qui Flavio Joſepho nunc Βὲλ, mox Βαὰλ dicitur. Conſulas eum Orig. Judaic. 8. 7. & 9. 6. De Phœniciorum Deo verba facit: Sed mirum eſt quod de *Baalis* ſignificatione, ſive Aſſyriacâ ſive Perſicâ, legitur tum apud Chronici Alexandrini autorem, tum apud Cedrenum. Hic de Thuro Nini regis ſucceſſore locutus. Τούτῳ τῷ Ἄρει (nam *Martem* eum etiam nuncupatum ſcribit) πρώτην ςήλην ἀνέστησαν οἱ Ἀσσύριοι, καὶ ὡς θεὸν προσκυνοῦσι, Βαὰλ ὀνομάζοντες, ὃ ἑρμηνεύεται Ἄρης, πολέμων θεός. Tantundem eiſdem pæne ſyllabis tradit alter ille pag. 88. ſed vocem Perſicam eſſe dicit; Numen autem idem eſſe ipſum quod in Daniele memoratur, & in trium Puerorum hiſtoriâ. Sed nominis interpretatio Græculorum commentum eſt. Eo primùm fuiſſe ſummum & ineffabilem omnium rerum creatorem deſignatum meritò ſentias. Et quàm convenire potuerit τοῦ *Baal* nomen Deo Vero, caput ſecundum Hoſeæ ſatis demonſtrat, com. 16. *Et erit in die illâ, dicit Dominus, vocabis me Iſhi* (i. e. *maritus meus*) *& non vocabis me ultra Baali* (nimirum *Baal meus*) *Ego enim auferam nomina Baalim ex ore ejus, & non erunt illi amplius in memoriâ cum nomine illorum.* Populi Dei *Baalem ſuum piè ſatis* eum vocabant, priuſquam ob vocem illam ad profana Numina frequenter nimis traductam, id ipſum ipſe Deus vetaret. Quin & diu eſt quod Chaldæi 15. Myriadum annorum commentarios apud ſe latere jactarent, in quibus Belum ſuum, uti rerum conditorem, in fabuloſiſſimâ illâ Omorcæ diſſectione, celebrabant. Autor eſt Alexander Polyhiſtor ex Beroſo Beli ſacerdote. Deindè, ut fit corruptis moribus & in ſuperſtitionem pronis, Solem fortè primo, quem *μόνον Οὐρανοῦ θεὸν* putabant Phœnicii (ita ſcribit Philo Bybliensis Sanchoniathonis interpres) ſub hoc nomine venerabantur. Poſtremò autem & in ſimulacra alia, ſive Aſtrorum, ſive Regum, quorum memoria, poſteris longè chariſſima, τὸ Βαὰλ, ſive Βὲλ ad augendum, quà fieri potuit, ſeu corporis Cœleſtis, ſeu demortui honorem eſt impiè derivatum. De Phœnicio Belo capienda ſunt quæ habes, 1 Reg. 16. & 2 Reg. 10. ubi Rex Achabus in ſoceri gratiam, Ithobalis, inquam, Sidoniorum regis, fanum in Samariâ *Baali* ſacraſſe memoratur. Sidon autem Phœniciæ urbs maritima, unde is ipſe fuerit hic Belus, qui Jupiter Thalaſſius, ſeu marinus Sidoniorum nuncupatur. Heſychius: Θαλάσσιος Ζεὺς ἐν Σιδῶνι τιμᾶται. Belus enim Ζεὺς & Jupiter Europæis nominabatur. Nugaces Græculi ex Ægypto Belum hunc petunt, & Neptuni, & Libyes filium faciunt, fabuloſam hiſtoriam vide, ſi vis, apud Apollodorum περὶ θεῶν, lib. 2. & paſſim fermè admittitur. Sed futilis nimium eſt. De eo autem intelligendum illud Virg. Æn. 1.

Implevitque mero pateram, quam Belus, & omnes
A Belo ſoliti.———

Nam Carthaginenſes è Phœniciâ oriundi, ac de Didûs libatione loquitur Poeta. Ubi Servius. *Linguâ Punica Bal* dicitur, *apud Aſſyrios* verò *Bel* dicitur *quâdam ſacrorum ratione & Saturnus & Sol.* Ubi Gyraldus & alii depravatis exemplaribus *Hal* & *Hel* legunt. Belo huic ſeu Bali Punico fanum erat in Bali, urbe Libyes. Steph. Βάλις, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ ἀπό τινος Βάλεως, οὗ καὶ ἱερὸν ἔχει. Belum Chaldæum quod attinet, de eo autor Chronici Alexandri ita. *Jupiter ſuſcepit ex Junone filium* ὃν ὠνόμασε Βῆλον διὰ ὀξύτατον εἶναι τοῦ παιδὸς. Ridiculè. Nec omnino capio Græculi originationem, niſi παρὰ τὸ βέλος deducere voluerit, quod jaculum, ſeu telum quod acutum eſt plerumque denotat. Verum pro ὀξύτατον ſubſtituendum ibi videtur ὀξυκίνητον, quod velocem notat. Firmat hanc emendationem Cedrenus. Βέλος γὰρ ὁ υἱὸς διὰ τὸ ὀξυκίνητον εἶναι οὕτως ἐκλήθη. Paulo melius ii qui apud Didymum ad illud Hom. Iliad. α.

Ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Unde Vulcanus ſe dejectum queritur, interpretantur Βηλὸν τὸν ἀνωτάτω τόπον καὶ περιέχοντα τὰ πάντα ἀέρα. Sive, ut alii, τὸν περίοδον τοῦ αἰθέρος καὶ τῶν ἄστρων. Dryopum linguâ alii Βηλὸν *Olympum* ſignificare volunt, & ſecundum Chaldæos *Cœlum*, uti ad eum locum refert Euſtathius. Sed rectè ille Βηλὸν ibi à Belo, quod eſt nomen proprium diſtinguit; Βηλὸς enim limen eſt: cæterùm diverſo ſcribitur accentu τὸ Βῆλος, quod Regibus & Diis tribuitur. Βῆλος enim exaratur, idque apud vetuſtiſſimos authores. Heſiodus in catalogo Heroinarum. Θρονίη κούρη Βήλοιο ἄνακτος quæ prima eſt apud ſcriptores Græcos Beli mentio. Citat Strabo, lib. 8. Tamen & Suidas: Βηλὸς βαθμὸς θύρας, ἢ οὐρανός. Ab homonymià, accentu neglecto, hallucinatus cum aliis eſt. Neque enim Βῆλος malè pro *Cœlo* accipitur. Velut enim collectivum in Syris numen erat כלצבא השמים *Coltziba haſchamaim*, *Omnis Exercitus Cœli.* Cui Aram in Atrio Templi exſtruxit Manaſſes: Neque non eſt veriſimile etiam *Belum* Exercitum illum, ſive *Cœlum* dictum eſſe; Generale enim Deorum nomen *Baal* fuiſſe ſcimus: & Chaldæis *Cœlum* ita vocatum jam ex Euſtathio, qui à veteribus hæc hauſit, monuimus. *Omnes Exercitus Cœli* Seniores 70 πᾶσαν δύναμιν τοῦ Οὐρανοῦ reddunt. Belus autem & οὐρανὸς & Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς interpretatur apud Heſychium. Diſtabat autem Babylonius ab altero illo Phœnicum, ut Jupiter Ammon à Jove Capitolino, Cretenſis ab utroque. Uti enim Europæis Jovis, ita Aſiaticis Beli ſeu Baalim, generale Divûm vocabulum fuit. Et Jovis ſtella Phariſæis *Cochab-Baal* dicebatur, uti eſt apud Epiphanium. Signantius autem de τοῖς *Baalim* Scriptura alibi non loquitur quam in Jerem. 2. 28. *Nam juxta numerum civitatum tuarum fuerunt Dii Jehudah. Baalim tui* ſi dixerat, idem dixerat; & B. Paulus. 1 Cor. 8. *Sunt Dii multi, & Domini multi*, quod interpreteris, *multi Beli:* vel ſi ad Europæum morem reſpexeris, *multi Joves.* Seldenus. Vide *Belus.*

Baalam, filius Beor, ſive Boſor, uti loquitur B. Petrus, cujus hiſtoriam habemus Num. 22. &c. Quidam prophetam Dei, adeoque verum fuiſſe volunt, uti Sibyllæ fuere; nam verum Deum ſuum vocat, Num. 24. 13. Et difficile eſt creditu Deum revelationes conceſſurum prophetæ Dæmonis, ſic ut idem & Dei & Dæmonis propheta eſſet. Alii Diaboli prophetam fuiſſe aiunt & magum. Ita Baſilius, Chryſoſtomus, Origenes, Auguſtinus, Procopius, aliique. Probant, 1. quia auguria vana captavit, Num. 24. 1. ideoque aras extruxit. 2. quia voluit maledicere Iſrael. Quicquid ſit certum eſt hominem impium fuiſſe.

Baal peor, ſive *Belphegor*, cui initiatos Iſraelitas ſcribit Num. 25. Conſtat (inquit Seldenus) Moabitarum & Midianitarum fuiſſe hoc numen, atque idem quod eodem & 31. capite *Peor* tantum vocatur, uti & Joſ. 22. Ebraicè autem פעור *Peor* & pro ſonorum varietate *Phegor* dictum. Nam & 70 Βεελφεγὼρ pronunciabant. Quid fuerit autem præterquam idolum Turpitudinis, haud invenit narratum apud Hebræos Origenes. Ita enim in Numeros Hom. 20. *Beelphegor idoli nomen eſt, quod apud Madianitas præcipuè à mulieribus colebatur. In hujus ergo idoli myſteriis conſecratus eſt Iſrael. Interpretationem nominis ipſius cum requiremus attentius inter Hebræa nomina, hoc tantum invenimus ſcriptum, quòd Beelphegor ſit ſpecies Turpitudinis. Noluit tamen declarare quæ vel qualis ſpecies, vel cujus eſſet turpitudinis, honeſtati credo conſulens, qui interpretatus eſt, uti ne auditum pollueret audientium. Igitur cum multæ ſint turpitudinum ſpecies, una quædam ex pluribus Beelphegor.* Verùm nominis cauſam, & Numinis cultum videtur ſibi benè explicaſſe Salomon Jarchi, ad Num. 25. *Eo*, inquit, *quod diſtendebant coram illo foramen podicis, & ſtercus offerebant; & hic erat cultus ejus.* Aperire enim ſive diſtendere פער interpretatur, unde *Peor.* Ad hanc mentem Moſes Ben Maimon in More Nevochim part. 3. cap. 46. *Tu vero ſcis quod ſervitium idoli, quod vocabatur Pahor (Peor) in temporibus illis erat, ut diſcooperiret ſe homo verſus eum. Et idcirco præceptum eſt ſacerdotibus, ut facerent Braccas quibus cooperirent operienda in horâ ſacrificii: & prætereà non aſcendebant per gradus ad altare, ne diſcooperirentur.* Ab hiante idoli ore alii nomen deducunt. Philo autem Judæus, dum anagogicè ſacram interpretatur hiſtoriam in lib. περὶ τῶν μετονομαζομένων, ad hunc modum: ἔστι τῆς τελετῆς, ait, τῆς ἀνιέρου τῆς Βεελφεγὼρ τελεσθέντες, καὶ τὰ τοῦ σώματος στόματα πάντα εὐρύναντες πρὸς τὴν τῶν ἔξωθεν ἐπιχεομένων ὑποδοχὴν,

δοχὴν. (Ἑρμηνεύεται γὰρ Βεελφεγὼρ ἀνωτέρω στόμα δέρματος) κατέκλυσε τὸ ἡγεμόνα νοῦν, καὶ ἀπῆγε εἰς βυθὸν ἔσχατον. Belphegor vides per ἀνωτέρω στόμα δέρματος explicatum. Forte autem legendum ἀνώτερον. Voluit enim Philo procul dubio τὸ בעל פעור quod Græcis elementis Βεελφεγὼρ exarat, deductum à בעל פי עור *Baal-Piaghor*, quæ tria vocabula *ſuperius os pellis*, ſeu ἀνώτερον στόμα δέρματος ſonare poſſunt. Sat s conſentit Philoni D. Hieronymus ad Oſeæ cap. 9. *Ipſi autem educti* (ait Patrum ille doctiſſimus) *de Ægypto fornicati ſunt cum Madianitis, & ingreſſi ſunt ad Belphegor, idolum Moabitarum, quem nos Priapum poſſumus appellare. Denique interpretatur Belphegor idolum tentiginis habens in ore, i. e. in ſummitate pellem, ut turpitudinem membri virilis oſtenderet.* Idem Pater Magnus ad Oſeæ cap. 4. ubi de ſacris Deûm matris: *Iſtiuſmodi* (inquit) *idololatria erat in Iſrael, colentibus maximè fœminis, Beelphegor, ob Obſcœni magnitudinem; unde & Aſa Rex tulit Excelſa de populo, & hujuſmodi ſacerdotes; & Matrem de auguſto poſuit imperio, ſicut Scriptura teſtatur dicens, Et fecit Aſa rectum ante conſpectum Domini, ſicut David pater ejus & abſtulit effœminatos de terrâ, purgavitque omnes ſordes idolorum, quæ fuerant patris ejus. Inſuper & Maacham matrem ſuam amovit, ne eſſet princeps in ſacris Priapi, & in loco ejus quem conſecraverat, ſubvertitque ſpecum ejus, & confregit ſimulacrum turpiſſimum & combuſſit in torrente Cedron.* Item, lib. 1. contra Jovin. cap. 12. *Phegor in linguâ Hebræa Priapus appellatur.* Iſidorus Originum, lib. 8. *Beelphegor interpretatur ſimulacrum ignominiæ. Idolum enim fuit Moab cognomento Baal ſuper montem Phegor, quem Latini Priapum vocant, Deum hortorum.* Verum his ut aſtipuler, cogi nequeo. Ruffinus, lib. 3. in Hoſeam, cautè & juxta aliorum ſententiam, *Beelphegor*, inquit, *figuram Priapi dixerunt tenere.* Sed qui utrumque idem faciunt, obſcœnos utrique Numini ritus placuiſſe probare conantur ex hiſtoriâ ſacrâ, ubi de ſtupris Moabitarum & Ebræorum; adferunt etiam caput 9. Oſeæ; nec enim hoc, nec illo loco *Baal-Peor* ſine fœdâ colentium libidine memoratur. Verum tantorum virorum pace, ego Priapum haud magis eundem cum Phegorio fuiſſe, quam cum alio quovis Divûm Aſiaticorum autumo. Fœdæ enim illæ libidines, quæ in hiſtoriâ Moabitidarum recenſentur, non minus à Phegorii cultu alienæ, quam Solomonis ſtupra à ritu Sidoniarum: Ob amorem enim Sidoniarum, quas deperibat ille, Sidoniorum Deos venerabatur. *Et cœpit populus* (inquit *Moſes*) *fornicari cum filiabus Moab, quæ & vocaverunt populum ad ſacrificia Deorum ſuorum, comeditque populus & adoravit Deos illarum. Et junctus eſt Iſrael Baal-Peor.* Moabitides amaſios ſuos, ut Deos patrios colerent, libidine pellexerunt; ita Sidoniæ Solomonem, ita alii, uti fit, alios. Libidinem autem in ſacris Phegorii fuiſſe non omnino conſtat ex Oſeæ verbis, qui obſcœnos mores ad pop. non ad idolum refert. Neque vero idolorum cultum in Veteri Inſtrumento ſub ſtupri & libidinis vocibus ſæpiſſimè intelligi quis neſcit. His itaque omiſſis, quod ad nomen attinet, à viro Principe inter Divos relato eum nominatum, ſive à cognomine monte ſatis probabiliter aſſeri poteſt. Mons enim in Moabitarum regno *Peor* dictus erat, ubi, ni fallor, *Baal hic* & delubro & ſacris honorabatur. Moſes Num. 24. *Et aſſumpſit Balac Bileam in ſummitatem* Peor, *ſive* Phegor, *qui reſpicit faciem deſerti Jeſimon.* Hinc etiam dictum *Beelphegor* vult Theodoretus ad Pſal. 105. Suidas. Βεελφεγώρ, Βεὲλ ὁ Κρόνος. Φεγὼρ δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο, ἐξ ὧν Βεελφεγώρ. Uti enim Jupiter Olympius, Mercurius Cyllenius, & Deus ille fortium Carmelus apud Sueton. in Veſpaſ. à montibus appellati: ita *Baal* ſeu *Belus noſter*, quem *Jovem* ſeu *Belum Phegorium* licet vocare. In Deut. 34. mentio eſt domûs *Phegor*, ſive *Beth-Peor* in terrâ Moab, juxta quam vallis illa in quâ ſepultus Moſes. Sanè *Beth-Peor* pro monte ubi Templum Numinis, quod *Beth* Hebraicè dicitur, ubi ſumitur: ut *Beth-Dagon*, *Beth-Shemeſh*, &c. Sic Οἶκος τοῦ Βὴλ in Apocryphis, & Semiramidem Belo fanum in arce Babyloniâ condidiſſe teſtatur Dionyſius.

——Μέγαν δόμον εἵσατο Βήλῳ.

Sacrificia autem quæ, Moſe teſte, in Phegorii ſacris comedebantur, inferiæ erant in memoriam defunctorum peractæ, quod docet Pſalmiſta, Pſal. 106. Adjuncti ſunt *Baal-Peor*, & comederunt ſacrificia Mortuorum. Locum ita pangit Apollinarius.

Οἱ δὲ Βεελφεγόρειο μιαινόμενοι τελετῇσι
Νερτερίης ἐπάσαντο καταφθιμένων Ἑκατόμβης.

Sacrificia Mortuorum, i. e. זבחי מתים *Zibche methim* in Νερτερίην καταφθιμένων ἑκατόμβην vertit. Victimas autem DIS Manibus ſeu Jovi Stygio (qui *Moth* Phœnicibus dictus, i. e. *Pluto*, ſive *Mortuorum Deus*) mactabant, & ritè epulantes juxta faciebant ac ſi novendiales ferias agerent. Hic cultus, hæc idoli ſacra. Seldenus. Vide Voſſ. de Theol. Gent. lib. 2. cap. 7.

Baccha, Bacchi ſacerdos, quæ & *Mænas* & Thyas dicitur, ab inſaniâ ſcilicet, & furibundâ concitatione. Ita enim plerumque Bacchæ inducuntur à Poetis, qui amantes fœminas comparant cum earundem furore. Virg. Æn. 4. de Didone.

Sævit inops animi, totamque incenſa per urbem
Bacchatur: qualis commotis excita ſacris
Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. 1. de Arte, ubi de turpi amore Paſiphaes in Taurum.

In nemus & ſaltus thalamo Regina relicto
Fertur ut Aonio concita Baccha Deo.

Ubi benè Concita; ita enim Horat. l. 3. O. 15.

Pulſo Thyas uti concita tympano.

Idem Ovid. lib. 2. ubi ſuprà de fœminâ impatienter amante.

In ferrum flammaſque ruit, poſitoque decore
Fertur ut Aonii cornibus icta Dei.

Et lib. 3. ejuſdem operis poſtquam Procris audivit Cephalum captum alterius amore.

——*Per medias, ſparſis furibunda capillis*
Evolat ut thyrſo concita Baccha, vias.

Idem denique Met. 9.

Utque tuo motæ proles Semeleia thyrſo
Iſmariæ celebrant repetita triennia Baccho.

Seneca in Medeâ.

Incerta qualis entheos curſus tulit.
Cum jam recepto Mænas inſanit Deo
Pindi nivalis vertice, aut Nyſæ jugis
Talis recurſat huc & huc motu effero.

Ubi in τῷ *Mænas inſanit*, ad etymon alluſum. Mænas enim ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι. Unde Stat. Theb. 12.

——*Quales Baccheiâ ad feſta vocatæ*
Thyades amentes, magnum quas poſcere credas
Aut feciſſe nefas.

Idem Theb. 5.

——*Thalamiſque inſueta relictis*
Evolat inſano veluti Theameſia Thyas
Rapta deo, cum ſacra vocant, Idæaque ſuadet
Buxus, & à ſummis auditus montibus Evan.

Lucanus, lib. 1.

——*Qualis vertice Pindi*
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Sil. Italicus, lib. 4.

Edonis ut Pangæa ſuper trieteride mota
It juga & incluſum ſuſpirat pectore Bacchum

Val. Flac. lib. 3.

Ceu pavet ad crines & triſtia Pentheos ora
Thyas, ubi impulſæ jam ſe Deus agmine matris
Abſtulit & cæſi vaneſcunt cornua tauri.

Et ante hos omnes Pacuvius in Teucro.

Flexanima tanquam lymphata & Bacchi ſacris
Commota in tumulis Teucrum commemorans ſuum.

Bacchiadæ, Corinthii, à Bacchiâ Dionyſii filiâ oriundi, qui cum Actæonem, Meliſſi filium, in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent, ejus necem tam impotenter tulit Meliſſus, ut obſervato Iſthmiorum tempore, ſtans ante aram, diras Corinthiis imprecatus ſit, niſi filii ſui necem ulciſcerentur; carmineque peracto protinus ſe præcipitem dedit. Corinthii itaque, ut ſe religione ſolverent, *Bacchiadas* ex urbe ejecerunt; qui conſcenſâ navi in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum conſederunt. Ovid. Met. 3.

Et quà Bacchiadæ, bimari gens orta Corintho,
Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.

Hinc *Baccheis* Corinthus dicta. Stat. Sil. 2. 2.

Qualis ſi ſubeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert ſemita tecta Lechæo.

Vide Strab. lib. 8.

Bacchius & *Bithus*, gladiatores nobiliſſimi, qui pares ætate, & audaciâ fuere. Hinc natum proverbium. *Bithus contra Bacchium.* Horat. ——*Uti non*
Compoſitus melius cum Bitho Bacchius——

Hi cum multos interfeciſſent, tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe confoderunt.

Bacchus, Jovis ex Semele filius. Orpheus in Hymnis,

Κισσοκόμην Διόνυσον ἐρίβρομον ἄρχομ' ἀείδειν.
Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱόν.

Idem alio Hymno Jovis & Proſerpinæ filium putavit.

Εὔβουλ' εὐπολύβουλε Διὸς καὶ Περσεφονείας.

Hunc Deum bimatrem appellarunt, non quia duos habuerit matres, ſed quod cum Semele mater arſiſſet, ex igne ſurreptus Jovis femori aſſutus fuerit, qui matris munere functus fuit, teſte Ovid. Met. 3.

Imperfectus adhuc infans genetricis ab alvo

Eripi-

Eripitur, patrioque tener, ſi credere dignum eſt,
Inſuitur femori, maternaque tempora complet.

Manilius, lib. 3.

Atque iterum patrio naſcentem corpore Bacchum.

Orpheus hymno in Sabazium Dionyſum inquit à Sabazio Jovis femori aſſutum fuiſſe: cum tamen alii Sabazium fuiſſe filium *Bacchi* inquiant, alii *Bacchum* ipſum, alii alium dæmonem. Sic enim ille.

Κλῦθι πάτερ, Κρόνου υἱὲ, Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
Ὃς Βάκχον Διόνυσον, ἐρίβρομον, Εἰραφιώτην
Μηρῷ ἐγκατέρραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον.———

Theocritus Idyll. 26.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.

Nonnus Baſſaricon initio. Εἰπὲ θεὰ φύτλην

Βάκχου διωτόκοιο τὸν ἐκ πυρὸς ὑγρὸν ἀείρας
Ζηνὸς βρέφος ἡμιτέλεστον ἀμαιεύτοιο τεκούσης
Φειδομέναις παλάμῃσι τομῇ μηροῖο χαράξας
Ἄρσενι γαστρὶ λόχευε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

Hunc primum matertera ejus Ino clam nutrivit, poſtmodum Nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt. Ovidius ubi ſupra.

Furtim illum primis Ino matertera cunis
Educat, inde datum Nymphæ Nyſeides antris
Occuluere ſuis, lactiſque alimenta dedere.

Et ſanè Meleager non aſſutum fuiſſe femori Jovis arbitratus eſt, ſed ab ipſis Nymphis è cineribus maternis ſtatim ereptum & educatum, cum ita ſcribat.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλαθ' ὁ κοῦρος,
Νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος, ἢν δέ νιν εἴργης
Μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

A quâ ſententia videntur non magnoperè diſſentire carmina illa, quæ ſunt in lib. 9. Dionyſiacorum apud Demarchum qui ſcribit Dionyſum ab Horis fuiſſe educatum, ut eſt in his,

Τὸν μὲν ὑπερκύψαντα θεηγενέος τοκετοῖο
Στέμματι κισσήεντι λεχωίδες ἔστεφον Ὧραι.

Memoriæ prodidit Lucianus in Dialogis Deorum Dionyſum ſtatim natum fuiſſe deportatum à Mercurio in Nyſam, Arabiæ urbem Ægypto finitimam ad Nymphas educandum. At Orpheus in Hymnis illum educatum fuiſſe in Ægypto ſignificat in his,

Αἰγύπτῳ παρὰ χεῦμα σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις.

Alii Hyadas fuiſſe Bacchi nutrices putarunt, ut ait in lib. 2. De Diis Apollodorus Cyrenaicus, & Ovid. lib. 5. Faſtorum in his,

Ora micant Tauri ſeptem radiantia flammis,
Navita quas Hyadas Graius ab imbre vocat.
Pars Bacchum nutriſſe putat, pars credidit eſſe
Tethyos has neptes Oceaniique ſenis.

Pauſanias ſcribit in Achaicis, fuiſſe ſermonem Patrenſium, quòd *Bacchus* fuerit apud ſe educatus intra Meſatim oppidum, quodque Panum inſidiis prope fuerit circumventus. Alii in Naxo nutritum fuiſſe inquiunt. At Antipater Sidonius hunc, ſicut Herculem, Thebanum fuiſſe memorat in his carminibus.

Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταί,
Κἠκ Ζηνός. θύρσῳ δεινὸς, ὁ δὲ ῥοπάλῳ.

Lucianus addit matrem ejus Syrophœnicem fuiſſe. Verum hæc locorum, nutricumque differentia inde exorta eſt, quod varii fuerunt *Bacchi*, de quibus ita ſcripſit Cic. lib. 3. de N.D. *Dionyſos multos habemus, primum è Jove & Proſerpinâ natum: Secundum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe: Tertium Caprio patre, eumque regem Aſiæ præfuiſſe dicunt, cujus Abazea ſunt inſtituta: Quartum Jove & Lunâ, cui ſacra Orphica putantur confici: Quintum Niſo natum & Thione, à quo trieterides conſtitutæ putantur. At de nullo horum prope fit mentio à Poetis, niſi de Jovis & Semeles filio.* Fuerunt qui dixere ſtatim natum Dionyſum fuiſſe à Mercurio Jovis mandato in Eubœam ad Macrim Ariſtæi filiam portatum, quæ labra melle illi primum perunxit, eumque educandum cepit. Id vero cum ſenſiſſet Juno, Macrim Eubœâ relegavit, ne pellicis filium etiam in inſula ſibi ſacrâ educaretur; quæ in Phæacum regionem profugit, atque in antro duas portas habente illum educavit. Apollonius Argon. 4.

Αὐτίκα δὲ κούρῃ θαλαμήιον ἔντυον εὐνήν
Ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκρις ἔναιεν
Κούρη Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὅς ῥα μελισσέων
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρετο πῖαρ ἐλαίης.
Κείνη δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσήιον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ἀβαντίδος, ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
Δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χεῖλος ἔδευσεν.

Εὖτέ μιν Ἑρμείας φέρεν ἐκ πυρός. ἔδρακε δ' Ἥρη
Καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλατο νήσου.
Ἡ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ τηλόθεν ἄντρῳ
Νάσσατο, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτῃσιν.

Orpheus in Hymnis Hippam *Bacchi* nutricem fuiſſe perhibet hoc verſu.

Ἵππαν κικλήσκω Βάκχου τροφόν, εὐάδα κούρην.

Idem tamen Hymno in Nymphas, illas *Bacchi* nutrices nominat; ut ſenſit etiam Homerus Hymn. in Dionyſ.

Ὃν τρέφον ἠΰκομοι Νύμφαι, παρὰ πατρὸς ἄνακτος
Δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον.

Vide Oppian. Κυνηγ. lib. 4. Porro *Bacchum* Orpheus vocat

Ἄρρενα καὶ θῆλυν, διφυῆ.———

Et Ovid. Met. 4. eum ſemper juvenem eſſe ſcribit,

Tibi enim inconſumpta juventa eſt,
Tu puer æternus, tu formoſiſſimus alto
Conſpiceris cælo.———

Fingebatur autem juvenili ſpecie, corpore tenero & delicato, ut Virginem referret. Unde Poeta Phallicus.

Trahitque Bacchus Virginis tener formam.

Quam ob cauſam inter Deos formoſus eidem connumeratur carmine alio.

Formoſus quoque pingitur Lyæus.

Albricus de Imaginibus Deorum Gentil. cap. 19. *Imago Bacchi erat facie muliebri, pectore nudo, capite cornuto, vitibuſque coronato, qui ſuper tigride equitabat.* Rationem rei, quod ad cornua ſpectat adſignat Phurnutus ſeu Cornutus cap. 30. nimirum quod ebrietas petulcos faciat animos libonum. Τούτου δὲ ἕνεκα καὶ θηλύμορφος πλάττεται, καὶ κέρατα ἔχει ὡς τοῦ τε τὰς ἀποβαλόντων τῶν μεθυόντων, διὰ δὲ χωλοὺς καὶ δυσκαθέκτους ὁρμητικὴν ἐχόντων. Ovid. Met. 4.

———*Tibi cum ſine cornibus adſtas*
Virgineum caput eſt.

Seneca in Oedipo:

Huc adverte favens virgineum caput.

Quæ ad hodiernam *Bacchi* picturam malè reſpondent: Niſi abdomen & ventrem inter pulchritudinis partes cenſere velimus. Vide Diod. Sic. lib. 4. ubi totam *Bacchi* hiſtoriam habes, & Nonnum in Dionyſiacis, ubi res geſtas ejus deſcribit. Sic dictum volunt à *Bacchis* quæ illum Βακχεύουσαι h. e. *inſanientes, immodeſte ſe gerentes in Indiam ſecutæ ſunt*; ſive ut Euſtathio placet, ἀπὸ τοῦ βάκχειν h. e. *à vociferando*, ac *ululando*; unde ipſe *Bacchus* (inquit D. Heinſius) *non eſt dubitandum, quin à* בכה *Baccha*, quod eſt *ululare*, aut *lamentari* dictus ſit. Aliter Bochartus ὁ μέγας, cui *Bacchus* quaſi בר כוש *bar-chus*, i. e. *Chuſi filius*. Vide doctiſſimum Virum Phaleg. 1. 2. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 5. cap. 13. quem ſis conſule. Ἐρεβίνθιος Διόνυσος, h. e. *Cicernus Bacchus*; de re vehementer contemptâ; ſumptum adagium à potu ex leguminibus confecto, qui vinum imitatur. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, *Nihil ad Bacchum*; ubi quis ea nugatur, quæ ad rem præſentem nihil ſpectant, quæ eleganter dicimus ἀπροσδιόνυσα.

Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.
Multi thyrſigeri, pauci viri.

Proverbium, quo ſignificatur complurimis mortalium adeſſe virtutis inſignia, aut etiam famam, qui tamen verâ virtute vacent. Hinc *Bacchæ*, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Mænades, Baſſarides & Thyades, &c. quæ noctu ei ſacrificabant alternis annis, in Parnaſſo monte Bœotiæ; Item anno quoque tertio ad Cithæronem montem catervatim cum thyrſis convenire ſolebant; ut ibi *Bacchi* orgia magno cum ululatu celebrarent. Ovid. Met. 9.

Utque tuo motæ proles Semeleia thyrſo,
Iſmariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Dixi *cum thyrſis*, qui *Baccho*, & *Bacchis* paſſim ab authoribus tribuuntur. Suidas. Θύρσος Βακχικὴ ῥάβδος, ἣ λαμπὰς ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Thyrſum itaque eſſe *Bacchi* certum eſt. Hinc à Sidonio Antipatro *Bacchus* dicitur θύρσῳ δεινός. Et Statius, lib. 5. Sylvarum.

———*Cui jus venerabile thyrſi*
Bacchus.———

Eandem rem firmat inſania Antigoni & Antonii. Prior apud Herodotum *Bacchum* repreſentaturus, tum hederam capiti circumponebat pro diademate, tum maximè ferebat θύρσον ἀντὶ τοῦ σκήπτρου. Poſterior apud Velleium, cum Liberum Patrem appellari ſe juſſiſſet, cum redimitus hederâ, coronâque velatus aureâ, & thyrſum tenens, cothurniſque ſuccinctus, curru velut Liber Pater vectus eſſet Alexandriæ. De curru *Bacchi*, ejuſque deſcriptionem habes apud Nonnum Dionyſ. lib. 18. Ovid. Met. 4. Sil. Ital. lib. 15. Virgil. Æn. 6. Sidonium Burgo Pontii, Lucianum *Baccho*. Catullum Epithalamio Pelei & Thetidos, Alios. Sidonii autem verſus non poſſum non ſubjungere, quibus poſtea pares apud Latinos Poetas fruſtra quæras.

M Forte

Forte ſagittiferas Evan populatus Erythras
Vite capiſtratos cogebat ad eſſeda tigres
Intrabat duplicem qua temo racemifer arcum.
Marcidus ipſe ſedet curru: madet ebria cervix
Sudati de rate meri, caput aurea rumpunt
Cornua, & indigenam jaculantur fulminis ignem.
——*Fert tempus utrumque*
Veris opes, rutiloſque ligat vindemia flores
Cantharus & thyrſus dextræ lævaque feruntur
Nec legit exertos, ſed tangit palla lacertos
Dulce natant oculi, quos ſi fors verſat in hoſtem
Attonitos, ſolum dum cernit inebriat Indos.
Tum ſalebris ſaliens, quoties ſe concutit axis
Paſſim deciduo profunditur area muſto.

De navigatione ejuſdem eleganter Claudianus de 2. Conſul. Stilic.

Æquora ſic victor quoties per Rubra Lyæus,
Navigat, intorquet clavum Silenus, & acres
Inſudant tonſis Satyri, taurinaque pulſu
Baccharum Bromios invitant tympana remos.
Tranſtra ligant ederæ, malum circumflua veſtit
Pampinus, antennis illabitur ebria ſerpens.
Perque mero madidos currunt ſaliuntque rudentes
Lynces, & inſolitæ mirantur carbaſa tigres.

Ubi benè *tigres*; hi enim Liberi Jugales. Horatius.

——*Bacche pater tuæ*
Vexere tigres.

Ovid. Am. 1. 2.

Talis erat domitâ victor Gangetide terrâ
Tu gravis alitibus, tigribus ille fuit.

Sil. in calce operis.

Qualis odoratis deſcendens Liber ab Indis
Egit pampineos frænatâ tigride currus.

Mart. 8. 26.

Nam cum captivos ageret ſub curribus Indos
Contentus gemino tigride Bacchus erat.

Plinius vero lib. 8. cap. 2. primum Bacchum ait victâ Indiâ triumphaſſe junctis elephantis. Vide Paſſeratium in illud Prop. lib. 3. el. 17.

Indica Nyſæis arma fugata choris.

Hinc *Bacchus thyrſiger* eſt apud Senecam in Medeâ.

Candida thyrſigeri proles generoſa Lyæi.

Fuit vero thyrſus non *Bacchi* ſolum ſed *Baccharum*, cujus virtute nixas illas, atque illudente Dæmone, mira quæpiam prodigia feciſſe antiqui prodidere. Apud Euripidem Baccharum una, cum petram thyrſo percuſſiſſet δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτὶς *fons exiliit aquæ rorulentus.* Alia ut in terram jecit, remiſit *Bacchus* κρήνην οἴνου *vini fontem*, & ferè ſtatim ἐκ δὲ κισσίνων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί. Nonnus Dionyſiacon, lib. 48.

Θύρσῳ γαῖαν ἄραξε διχαζομένης δὲ κολώνης
Αὐτομάτην ὤδινε μέθην εὐώδινι μαζῷ
Χεύματι πορφύροντι.

Si quis vero deſcriptionem thyrſi petat, addam ex Virgilio, qui talem ejus adhibet periphraſin Eclog. 5.

Et foliis lentas intexere mollibus haſtas.

Nimirum nihil aliud thyrſus denotat, quam haſtam, ſive virgam frondibus veſtitam, aut etiam pampinis ac foliis hederæ obtectam, in cujus extremitate cuſpis erat, aut mucro formâ coni pinei. Plin. 16. 34. *Hedera Liberi Patris adornat thyrſos.* Indè Euripides in Bacchis Thyrſum vocat κίσσινον βέλος, & Ovidius in Epiſtolis *haſtam pampineam* eo verſu.

Ut quas pampineâ tetigiſſe bicorniger haſtâ
Creditur.——

Juſtinus M. ὥσπερ αἱ Βάκχαι διὰ σχήματος εἰρωνικῶς τὰς λόγχας ἐν τοῖς θύρσοις περιφέρουσιν. Addit Macrobius, mucronem quoque ipſum tegi lambente hederâ. Seneca clare in Hercule Inſano. Act. 4.

Tectam virenti cuſpidem thyrſo gerens.

Nonnus Dionyſ. lib. 9. hunc thyrſum dicit κευθόμενον πετάλοισι, *occultatum foliis*, & alibi κατάσκιον *umbroſum*, vel *inumbratum.* Vas hujus Numinis Cantharus fuit. Virg. in Sileno.

Et gravis attrita pendebat Cantharus anſâ.

Sil. Ital. lib. 7.

Lumine purpureo frontem cinxere corymbi
Et fuſæ per colla comæ, dextraque pependit
Cantharus.

Sidonius ubi ſupra.

——*Rutiloſque ligat vindemia flores,*
Cantharus & thyrſus dextra lævaque feruntur.

Plin. l. 35. c. 11. in fine. *C. Marius poſt victoriam Cimbricam Cantharis potaſſe Liberi Patris exempla traditur.* Arnobius, lib. 6. *In Liberi dexterâ pendens potorius Cantharus.* Hieronym. contra Vigilantium: *Libere proclamabis te eſſe Liberum Patrem pro ebrietate & Cantharo ex humeris dependente, & ſemper rubente facie, & ſpumantibus labiis.* Videſis Val. Max. l. 3. c. 6. qui eadem cum Plinio.

Bacchus, Martyr, unà cum Sergio ſub Diocletiano ad Euphratem paſſus eſt. Uterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volaterranus.

Bacchylides, Ceus, Poeta Lyricus è Simonidis fratre natus. Vide Voſſ. Poet. ad Olymp. 82.

Bacelus, vir quidam effœminatus, totuſque luxuriæ deditus. Unde Proverb. *Bacelo ſimilis.* Heſych. Βάκηλος, ὁ μέγας καὶ ἀνόητος, ἢ ὁ ἀπόκοπος, ὁ ὑπ' ἐνίων Γάλλος. Οἱ δὲ ἀνδρόγυνος, ἄλλοι παρειμένος, γυναικώδης παρὰ Μενάνδρῳ Ὕμνιδι.

Bæton vixit ætate Alexandri M. cujus σταθμοὺς conſcripſit. Athen. lib. 10.

Bætylus, Græce Βαίτυλος. Priſcianus, lib. 5. *Abadir Deus eſt; Dicitur & hoc nomine lapis ille quem Saturnus dicitur devoraſſe pro Jove, quem Græci Bætylon vocant.* Heſychius. Βαίτυλος, οὕτω ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. Etymologus. Βαίτυλος ἐκλήθη ὁ λίθος ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος ἔπιεν. Idem nullo ſenſu. Βαίτυλος, Λίβανον τὸ ὄρος τῆς Ἰλίου πόλεως· ſed ſupplendum ex Phavorino. Βαίτυλος, λίθος γινόμενος κατὰ τὸν Λίβανον, &c. Utrobique autem pro Ἰλίου ſcribendum Ἡλίου. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 2. cap. 2.

Bagoas, linguâ Perſicâ *Spado* dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4. *Clariſſimæ omnium* (palmæ) *quas regias appellant ab honore; quoniam regibus tantum Perſidis ſervabantur, Babylone natæ, uno in horto Bagoi; Ita enim vocant ſpadones: qui apud eos etiam regnavere.* Idem nomen datur *ſpadonibus regiis* apud Curtium, Ælianum, Heliodorum, Achillem Statium, & Sulp. Severum, lib. 2. Hiſt. Sacræ, cum de Judith loquitur, qui *Baguam* dixit. Suidas. Βαγώας, ὄνομα κύριον, ὃς ἦν εὐνοῦχος. Ovid. Amor. 2.

Quem penes eſt dominam ſervandi cura Bagoe.

Vide Grot ad Judith. 12. 10.

Bagoe, nympha quædam, quæ Thuſcis artem fulguritorum ſcripſit, quam quidam *Sibyllam Erythræam* eſſe putant.

Bajazeth, Turcarum rex per Tamerlanem in bello captus, mulo inſidens per exercitum in ignominiam ducebatur, potiſſimum ob ſuperbiam, quâ turgidè intumeſcebat. Poſteà catenis aureis vinctus, & in caveâ concluſus, à Tamerlane, quocunque iret, ducebatur, quo in equum aſcendens, ſcabelli loco utebatur, ac ſubter menſam cum ederet, inſtar canis, ad pedes ejus ſolas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuiſſimè, ac turpiſſimè victitabat.

Balacrus, Amyntæ filius, Præfectus auxiliariis copiis Alex. Magni. Q. Cur. l. 4. *Phrygas Balagrus regebat.* Sic enim legendus locus iſte, Freinſhemio notante; Raderus gentis nomen putavit, nempe quia legit apud Arrianum, lib. 3. Οἱ Βαλάκρου ἀκοντισταί, cum verba illa ſic eſſent vertenda, *jaculatores, quos ducebat Balacrus.* Fuit alius Nicanoris filius Ciliciæ Satrapa; Arrianus, lib. 2.

Balagrus, Hiſtoricus Græcus, ἐν Μακεδονικῇ advocatur à Stephano in Ὄλβηλος, ac ἐν Μακεδονικῇ δευτέρᾳ ab eodem in Ἄμωλβος.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſaniâ quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cum illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Rhod. 19. 22. Eorum regio *Baromela* dicitur Pineto. *Præter Ilienſes vel Jolaenſes*, inquit Bochartus, *inter vetuſtiſſimos Sardiniæ populos memorantur Balari & Corſi.* Plin. *Celeberrimi in eâ populorum Balari & Corſi.* Liv. lib. 41. *Ilienſes adjunctis Balarorum auxiliis pacatam provinciam invaſerant.* Item *Balarorum magna auxilia Ilienſibus venerant.* Etiam *Balaros* recenſet Strabo inter τῶν ὀρείων ἐθνῶν. Et Pauſanias tam *Corſos* quam *Balaros* cum Ilienſibus in montes ſe contuliſſe ſcribit, & illos quidem arceſſit è vicinâ Corſicâ, hos ex Africâ & Hiſpaniâ. *Ortâ*, inquit, *ſuper prædâ diſſentione, Afri & Hiſpani irâ accenſi, cum à Carthaginenſibus defeciſſent, & ipſi montium jugis occupatis, ſeorſim conſiderunt.* Βαλαρὸν γὰρ ὄνομα ἐστὶν αὐτοῖς κατὰ γλῶσσαν τὴν Κυρνίων. Βαλαροὺς γὰρ τοὺς φυγάδας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι. At hi non erant exules, nec Corſicâ linguâ debuerunt, ſed Sardiniâ denominari. Bocharto itaque *Ilienſes, Corſi, Balari*, gens eadem, quia idem ſitus, & eadem victûs ratio. Nempe ut *Ilienſes* ex Pœno עילאי *Ilae* quaſi *altos* dixeris, à montibus ſcilicet, ita חורשאי *Corſi* à ſylvis, & *Balari à feritate* dicti, quaſi ▭ בררים *Barari.* Arabicè ſc. בראדי *barari*, *ſolitudinem* ſonat.

Balatrones, Horatius, lib. 1. Sat. 2.

Mendici, mimæ, Balatrones.

Quem

Quem ad locum ſic vetus interpres. *Balatrones luxurioſos, ac perditos vocat, à Servilio Balatrone, cujus in 2. libro meminit: Ex hujus autem nomine, ſimilis vitæ homines balatrones ſunt appellati, à balatu forte dicti, quæ vox intorta eſt, & ridicula; Legitur & Barathrones, qui bona ſua devorando, quaſi in Barathrum mittunt. Iidem & Blatrones proprie dicti ſunt, à blatiendo, i. e. vaniloqui.* Hæc ille. Primum autem etymon probare non poſſumus, nec enim *balatrones* id nomen habent à Servilio, ſed Servilius id nomen accepit, quod nihili homo foret, ac decoctor merus. Nec magis placet à *balatu* ſic dictos. Quod ſi foret, ita vocarentur propriè *locutaleii* & *blaterones*, quod falſum eſt. Veriſimilius eſt tertium etymon, ut *bonorum gurgites* ita dicerentur, quia ſint

Ingluvies & tempeſtas, barathrumque macelli.

Uti loquitur idem Horatius. Sane *barathrum* Athenis locus erat immenſæ profunditatis; Sed κτ̀ μεταφορὰν ſumitur à Plauto pro *Stomacho*. Inde igitur decoctores dicti *barathrones*, quia cuncta conderent in *barathrum*, h. e. in *ſtomachum*. Hinc vetus Gloſſator ἄσωτον *Barathronem* interpretatur. Quod autem addit Horatianus interpres, aliter dici *Blaterones*, id ſatis refellitur iis quæ diximus. Eſt & aliud etymon apud Feſtum, ex cujus verbis cognoſcitur *balatrones* ita dictos videri à vocabulo *bullæ*, ſive, ut Mss. habent, *Ballæ* ſignificante lutum, quod ex itinere adhæret, ſive, quod de calceamentorum ſoleis raditur. Sane pro *flagrione* uſurpat Varro de R. R. 2. 5. *Videbo jam vos*, inquit, *balatrones, & huc adferam meum corium & flagra.* Cæterum ab hâc voce eſt, quod Italis homines nequam *Balatroni*, & Gallis *Belitres* dicuntur. Vide Fungerum in *Balatrones*.

Balbillus, Neronis ætate Ægypti Præfectus fuit, teſte Tacito Annal. 13. Fuit id an. U. C. 809. Qu. Voluſio Saturnino, & P. Cornelio Scipione Coſſ. De itinere ſuo, ac rebus Ægyptiacis, quædam conſignavit. Sen. Nat. Qu. 4. 11. *Balbillus virorum optimus, in omni literarum genere rariſſimus, auctor eſt, cum ipſe præfectus obtineret Ægyptum, Heracleotico oſtio Nili, quod eſt maximum, ſpectaculo ſibi fuiſſe delphinorum à mari occurrentium, & Crocodilorum à flumine adverſum agmen agentium, velut pro partibus prælium: crocodilos ab animalibus placidis, morſuque innoxiis, victos.* Ex eodem opere eſt, quod refert Plin. in procem. lib. 19. *Galerius à freto Siciliæ Alexandriam ſeptimâ die pervenit, Balbilluss ſextâ, ambo præfecti.* In vulgatis Senecæ libris eſt *Babillu* in Plinianis *Babilius*. Sed *Balbillus* dicitur Tacito: atque ita legi oportere, probat Lipſius ex veteri Inſcriptione: T. JULIUS BALBILLUS, SACERDOS SOLIS. Addere potuit & hanc: SOLI ALAGABALO JULIUS BALBILIUS AQUILA. Sanè ἀναλόγως à cognomento *Balbus* fit *Balbulus*, hinc *Balbillus*; tamen ecce *Babilla* in inſcriptione aliâ: PRO SALUTE SABINIANI ET JULIÆ BALBILIÆ VINDONA MATER. Voſſius.

Balbinus, Imp. Rom. bis ante Conſul & Præfectus urbis, & plurimarum provinciarum rector. Genus ſuum referebat ad Corn. Balbum Theophanem, qui per Pompeium civitatem meruerat, quum eſſet patriæ ſuæ nobiliſſimus, idemque hiſtoriæ ſcriptor. Jul. Capitol.

Baltaſſar, nomen Danielis, Dan. 1. qui & *Balteſhazzar*. Lat. *abſconditè theſauriſans*, ſivè *in malleatore theſauriſans*, vel *occultè portans anguſtiam*. Suidas, Βαλτάσαρ, ὅπως ἐκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τῆς τῆς ἀπορρήτων σαφηνείας. Item 8. Babyloniæ rex. Regn. an. 5.

Balthaſar, rex Babylonis, ſub quo hæc civitas à Perſis capta fuit. Tot ac tantis deliciis affluebat, ut inter impudicas mulieres & obſcœnas, tanquam in cœno porcus volutaretur.

Bambalio, In hujus nominis origine debetur laus Adriano Turnebo, qui Adverſ. 17. 14. ſcribit hoc modo. *Pater uxoris Antonii propter hæſitantiam linguæ, ſtuporemque cordis, ut à M. Tullio, Philip. 3. ei objicitur, Bambalio vocatus fuiſſe dicitur.* Proinde quæritur, quis ſit *Bombalio* à Criticis. Fungerus nomen per diminutionem ad riſum factum arbitratur, ut quemadmodum dicitur à *ſceparnum Sceparnio*, ſic à βομβάλειν, Βομβαλίων. Eſt autem βομβάλειν *tremere* ac *dentibus crepitare*, & *labiis balbutire*, quod & algentibus uſu venit, & ſtupentibus quoque, & balbutientibus, & ore tumultuantibus, & in loquendo colluctantibus & hæſitantibus, maxime tamen commiſſione labrorum balbum ſonum elidentibus, quod & βομβαλύζειν, & παμφαλύζειν dicitur. Quæ omnia per Onomatopœiam ſunt effecta, ut & βομβαλυβόμβαξ apud Ariſtophanem, & βόμβος & inde factum nomen bombardæ. Fit & apud Dionem cum in oratione Ciceronis, tum in Oratione Caleni mentio *Bombalionis*.

Banauſi, ſervorum genus, manuum operâ utentium. Rhod. 25. 18. Eſt autem Βάναυσος propriè *fornicarius*, h. e. *qui circa fornaces, & caminos exercetur.* Heſychius, Βαναυσία, πᾶσα τέχνη διὰ πυρὸς, κυρίως δὲ ἡ περὶ τὰς καμίνους. Καὶ πᾶς τεχνίτης χαλκεὺς, ἢ χρυσοχόος, βάναυσος. Porrò βαῦνον Peloponneſii ignis locum vocant, *caminum*, & αὔειν eſt *incendere*.

Baptæ, Athenis ſacerdotes erant Cotyttûs impudicitiæ Deæ, cui nocturna ſacra peragebant ſalutationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quòd qui ſacris illis initiabantur, aquâ calidâ tingerentur. Juvenalis Sat. 2.

Talia ſecretâ coluerunt Orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

In horum impudicitiam Eupolis fabulam *Baptas* inſcripſit, ob quam ab ipſis Baptizatus & mari immerſus fuit.

Baptiſta, prima Galeatii Piſaurienſis Principis filia, & Guidonis Comitis Urbinatis uxor, quæ cum doctiſſimis viris plerumque magnâ ſui laude diſputavit, libros quoque *de humanâ fragilitate* ſcripſit, ac *de verâ religione*.

Barabbas, latro & homicida famoſus ex Evangeliis notiſſimus, ſig. *filius Patris*, Nomen apud Talmudicos uſitatiſſimum, ut *R. Samuel Barabba*, & *R. Nathan Barabba*. Hieroſolymitanè ſæpè profertur בר בא *Barba*, ut *Simeon Barba*. Hoc in mentem revocat illud Joſephi Bell. Jud. 5. 18. *Cum torquerentur ſaxa immania à Romanorum baliſtis in urbem, inſidentes quidam in turribus ſigno præmonuerunt civibus, ut caverent hoc clamantes vulgari dialecto: Filius venit*, i. e. בר בא *Bar bo. Filius* quidem hominis tunc *venit* in gloriâ juſtitiæ, & vindictæ ſuæ in gentem nequiſſimam. *Lightfoot.*

Barbara, virgo Nicomedienſis, Dioſcori viri nobilis filia, à quo in turrim eſt conjecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur, ac poſt omnibus probris nudatum converberatumque corpus, ab eodem ad Præſidem ducta, jugulataque in eâdem urbe ſub Maximiliano: demum Venetias (quo tranſlata eſt) condita. Volater.

Barbara, Sigiſmundi Imperatoris uxor, quæ ſtultas vocabat virgines pro Chriſti nomine paſſas, quod voluptatum gaudia non guſtaſſent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam poſt hanc, quam vivimus.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. dicti ſunt ab initio, qui difficultèr, aſperè, atque duriter loquebantur, quaſi *duriloqui* & *craſſilingues*, à βάρβαρ abſonâ voce, in quam peregrini homines Athenas adventantes identidem incidebant. Sic etiam dicuntur illiterati, malis moribus, crudeles. Arabicè autem *Bar deſertum* ſig. indè forſan *Barbariæ* nomen. B. Paulus. *Barbarus erit mihi, & ego illi.* Ovidius.

Barbarus hic ego ſum, qui non intelligor ulli.

Suidas, Βάρβαρος, οὐκ ἐπὶ ἔθνους, ἀλλ' ἐπὶ τῆς φωνῆς ἐλαμβάνετο. Atque hoc cenſu civili, Anagogico autem ſeu Spirituali, bene vetus Gloſſa in Pſalmos. *Barbara lingua eſt, quæ Dominum non laudat.* Hinc *Barbariſmus*, quem ſic definit Suidas. Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακιῶν λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιμούντων Ἑλλήνων. Veteribus autem omnes Barbari erant, qui non erant Græci, & Barbarum τὸ οὐκ Ἑλληνικόν. Unde Sophocles.

Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.

Unde Plautus, teſte Feſto, Nævium poetam Latinum *barbarum* dixit. Et in Aſinariæ prologo. *Marcus vortit barbarè*, h. e. *Plautus reddidit Latinè.* In Capteiveis quoque legas *Barbaricum jus* pro *Latino jure*. Et B. Paulus 1. ad Rom. Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις. Eadem ratione Latini auctores non utentes linguâ Romanâ *barbaros* dixerunt omnes, ſicut & Cicero Afros, Gallos, Hiſpanos, in Epp. ad Qu. Fratrem. Imo Lacones hoſpites & peregrinos dixiſſe *barbaros* annotatum ab Euſtathio ex Herodoto in 3. Iliad. Clariſſimus Voſſius lib. 1. de Vitiis ſermonis cap. 1. ex Chaldaico בר *bar*, quod *extra*, vel *foras* ſig. deducit. Notandum hoc loco Judæos etiam *Barbaros* aliquando dictos fuiſſe. Juſt. Mart. Apol. 2. *Qui cum* λόγῳ (vel *ſecundum rationem*) *vivunt, ſunt Chriſtiani; ut inter Græcos Socrates, Heraclitus & his ſimiles: Inter Barbaros autem Abraham*, Ananias, Azarias, Miſael, Elias, & alii complures. Tatian. Orat. ad Græcos, inter Barbaros, à quibus Græcorum ſtudia orta ſunt, Moſen refert, & ipſe ſe Barbaræ Philoſophiæ ſectatorem dicit. Clem. Strom. 2. *Barbara Philoſophia, quam nos ſequimur, revera perfecta & vera eſt*, & lib. 5. ait Græcos quicquid veri docuerunt id à Philoſophiâ Barbarâ hauſiſſe. Et lib. 6. Data eſt Lex & Prophetæ Barbaris, Philoſophia autem Græcis. Quin & apud Origenem primo contra Celſ. Celſus affirmat Chriſtianum dogma ortum cepiſſe à Barbaris, h. e. a Judæis. Sandius.

Herm. *Barbarus* Patricius Venetus, deinde Patriarcha Aquileienſis Ob. 1493. Æt. ſuæ 39. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 3. 8.

Barbatius, vel *Barbius* Philippicus, de quo Ulpianus lib. 3. F. de officiis Prætor. Homo comis, & blandis moribus evehitur ad ſummos magiſtratus Antonii triumviri operâ. Hunc in foro jus dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnovit. Ergò tacitè aggreſſus, & veſte à tergo prehenſâ, Salve, inquit, veteri & ſervili nomine adjecto. At ille perculſus veteri Domino fa-

cile agnito, rogavit eum, ut taceret, domumque ſuam duxit, maximâque pecuniâ numerata ſe tandem redemit. Vide Suidam.

Bardaſanes, Meſopotamiæ præſul, Syrorum linguæ doctiſſimus, & vehemens dialecticus, adverſus Marcionem patriâ linguâ ſcripſit; ſed & Græcè ad Antoninum ſub quo fuit, librum de fato, aliaque complura. Euſebius.

Bardeſanes, Hiſtoricus Babylonius, Alexandri Severi temporibus floruit, de quo Porphyrius de abſtinentiâ, lib. 4. Ὡς Βαρδησάνης ἀνὴρ Βαβυλώνιος ἐπὶ τῶν πατέρων ἡμῶν γεγονὼς, ἀνέγραψεν. Egit autem de Brachmanibus, & Samanæis, Indorum Philoſophis, quos Græci *Gymnoſophiſtas* vocant. Idem opus ſignat B. Hieronymus, lib. 2. contra Jovinianum. *Bardeſanes, vir Babylonius, in duo dogmata apud Indos Gymnoſophiſtas dividit: quorum alterum appellat Brachmanas; alterum Samanæos; qui tantæ continentiæ ſint, ut vel pomis arborum juxta Gangem fluvium, vel publico oryzæ, aut farinæ alantur cibo: & cum rex ad eos venerit, adorare illos ſolitus ſit, pacemque ſuæ provinciæ in illorum precibus arbitrari ſitam.* Voſſius & Jonſius.

Bardi, vates apud Gallos, aut Magi vel Philoſophi, qui fortium virorum res geſtas decantare ſolebant. Lucan. l. 3.

Vos quoque qui fortes animas, belloque peremptas
Laudibus in longum vates demittitis ævum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Poſidonius apud Athen. lib. 6. Τὰ δὲ ἀκούσματα αὐτῶν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Βάρδοι ποιηταὶ δὲ οὗτοι τυγχάνουσι μετ' ᾠδῆς ἐπαίνους λέγοντες. Strabo lib. 4. Βάρδοι μὲν ὑμνηταὶ, καὶ ποιηταί. Diodorus lib. 5. Εἰσὶ δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ποιηταὶ μελῶν, οὓς Βάρδους ὀνομάζουσι. Feſtus. *Bardus* Gallicè *cantor* appellatur *qui virorum fortium laudes canit.* Ammianus lib. 15. *Bardi fortium virorum illuſtria facta heroicis compoſita verſibus, cum dulcibus lyræ modulis cantitarunt.* Heſychius, Βάρδοι, αἱ ᾠδοὶ παρὰ Γαλάταις, ubi pro αἱ ᾠδοὶ, *cantores*, vel *poetæ*. Bardus autem eſt ab Ebræo פרט *parat*, i. e. *modulari*, mutatis homogeneis Bochartus. Porro *hi Bardi*, ut bonos laudabant, ita malos vituperabant. Diodorus ubi ſupra οὗτοι δὲ μετ' ὀργάνων ταῖς λύραις ὁμοίων ᾄδοντες, οὓς μὲν ὑμνοῦσιν, οὓς δὲ βλασφημοῦσιν. Perperam autem cum his *Bardis* Galliæ viri docti confundunt *Bardeos*, ſive *Bardæos* Dalmatiæ, de quibus ita Gloſſæ Latino-Græcæ ab H. Stephano primum editæ. *Bardei* Ἰλλυριοὶ δοῦλοι, οἱ καὶ ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας κατὰ Κίννου, καὶ Μαρίου στρατευσάμενοι, καὶ ἐκ τούτου τυραννήσαντες κατὰ τῶν δεσποτῶν· Τούτους Σερτώριος δόλῳ περικυκλώσας ἀναιρεῖ. Ac paulo poſt in iiſdem legere eſt, *Bardes*, δορύκτητος Ἰλλύριος, δοῦλος; ubi ſcribendum conjunctim Ἰλλύριος δοῦλος. Egregius quoque de iis locus eſt Plutarchi in C. Mario. Ubi narrat, ut is primus ante portas conſtetit, cavillatus ſe exulem eſſe, ſibique patriâ interdictum: mox priuſquam tres aut quatuor tribus ſuffragia iniiſſent, abjectâ ſimulatione, & cauſatione exilii inierit urbem circumſeptus ſervis, quos *Bardiæos* appellabat. Κατῄει δορυφόρους ἔχων λογάδας, οὓς Βαρδιαίους προσηγόρευσεν. Item Vatinii Imp. Epiſt. ad Cic. lib. 5. *Dicitur mihi tuus ſervus anagnoſtes fugitivus cum Vardæis eſſe, de quo tu nihil mihi mandaſti. Ego tamen terrâ, marique, ut conquireretur, præmandavi: & profecto tibi illum reperiam, niſi in Dalmatiam aufugerit: & tamen aliquando eruam.* Similiter Plinius 3. 23. ubi de Liburniæ populis, *populatoreſque quondam Italiæ Vardæi.* Ptolemæo ſunt Οὐάρδαιοι. Straboni & Appiano, ſed corruptè Ἀρδιαῖοι, ut Ortelius obſervat. Ab hiſce Βαρδιαίοις ſive Βαρδιείοις, ſive Βαρδείοις *bardaicus*, vel *bardiacus* dicitur. Juvenal. Sat. 16.

Bardiacus judex datur hæc punire volenti.

Et Martialis, lib. 4. ep. 4.

Laſſi bardiaci os quod evocati.

Ubi *evocati* ſunt veteranorum militum genus, de quo inter alios Lipſius multa in Electis. Vide Valeſium ad Am. Marcell. p. 93.

Barlaamus, Monachus, cujus de Papæ principatu libellum primus mundo exhibuit Joannes Luidus Novi Collegii Socius, & Academiæ Oxon. Procurator. Edidit eundem poſteà Heidelbergæ 1608. unà cum Nili Archiep. Theſſalonicenſis ejuſdem argumentis libris duobus Claudius Salmaſius. Ejus quoque Λογιστικὴν habemus hodie & Ἀριθμητικήν. Geometriam etiam compoſuiſſe teſtis eſt Geſnerus. Item de ratione inveniendi tempus celebrandi Paſchæ ſcripſiſſe ait Voſſius de Scientiis Mathematicis pag. 393. Vixit A. D. 1350, ut ex æquali ejus Joanne Boccatio conſtat Præfat. operis de Genealogiâ Deorum. Vide quæ de eo Pontanus ad Cantacuzenum annotavit, lib. 2. 39. Quædam de eo etiam habes apud Voſſ. H. Lat. p. 526.

Baro, mulier quædam Philoſophiæ dedita, uti ſcribit Suidas, unde Philoſophos, qui ſtolidiores eſſent, *Barones* vocabant, ut quaſi mulierculæ per contemptum appellarentur. E contra autem poſterioribus ſeculis *baro* notavit virum. Unde Gloſſæ Philoxeni. *Baro* ἀνήρ. Vide Voſſ. in *Baro*.

Barſine, Alexandri M. uxor, quam cum Hercule filio Caſſander occidi juſſit, ſcilicet quaſi regnum Macedoniæ, quod affectabat, aliter conſequi, quam ſcelere non poſſet. Juſtinus lib. 5.

Barthenos, uxor Noachi apud Epiphanium. Βαρθένος, inquit, τοῦ Νῶε γέγονε γυνή.

Bartholomæus, Apoſtolus, cujus nomen ſolum in Evangelio legitur. Poſt reſurrectionem Chriſti in Indiâ ſparſit Evangelii ſemina, ut ſcribit Euſeb. l. 3. c. 1. & citatur ejus dictum hujuſmodi, *Evangelium eſſe breve & longum.* Etſi enim ſumma ejus brevibus Aphoriſmis comprehenſa tradi poteſt, tamen ſapientia illius inexhauſta eſt, & propugnatio dogmatum longiorem orationem deſiderat. In Armeniæ urbe Albanâ fertur juſſu Aſtyagis regis excoriatus eſſe. Latinè *filius——haurientis——aquas.* Ita Heſychius, Βαρθολομαῖος, υἱὸς κρεμάσαντος ὕδατα. Atqui Voſſius ſcribit *Bar-ptolemæus*, quaſi *filius Ptolemæi.* Aliter D. Lightfoot. Computa ordinem, inquit, quo vocati ſunt diſcipulis Jo. 1. cum ordine quo ut plurimum recenſentur & Bartholomæum in eundem locum cum Nathanaele coincidentem comperies; ita ut eundem cum eo eſſe opineris: Nathanaelem nomine proprio, Bartholomæum paterno dictum. בר תלמי i. e. filium *Talmai.* Nam Græci interpretes *Talmai* reddunt Θολμὶ, 2 Sam. 13. 27. Atque occurrit Θολομαῖος apud Joſ. Ant. 20. 1.

Bartolus de Saxoferrato J. C. natus eſt A. D. 1309. Puer præceptorem habuit Petrum de Aſſiſio, virum doctum & eximiè pium à quo in Grammaticis eruditus fuit. Ad Juris Civilis diſciplinam ſe contulit, an. ætatis 14. in civitate Peruſinâ, quam totâ diligentiâ & induſtriâ didicit, ſub præceptoribus Cymo Piſtorienſi, Jacobo Burrigario, & Reynero Foro-julienſi, ut poſteà an. ætatis 20. Bononiæ de Jure publicè reſponderit, & anno ſequenti ſolennia Doctoratus inſignia receperit. Peruſii uxore ductâ, ut vitæ portu conſtituto, ætatem jus profitendo tranſegit, cui nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas & mathemata didicit, & plurium diſciplinarum quam Juris Civilis peritiam habuit. Mortuus eſt ibidem an. ætatis 46. Hæc Jo. Pichardus in J. C. vitis.

Baruch, Lat. *benedictus*, vel *genu flexus*. Heſychius, Βαρούχ, εὐλογημένος. Filius Neriæ. Jer. 32. 10. Alius videtur ab illo quicunque tandem fuerit, cujus extat liber inter Apocryphos.

Baſilides, Alexandrinus, Menandri diſcipulus, Adriani Imperatoris temporibus vixit. Docuit unum eſſe Deum Patrem, ex hoc natum eſſe Νοῦν, ex hoc Λόγον, ex hoc Φρόνησιν, ex hoc Σοφίαν καὶ Δύναμιν. Ex his Virtutes, Principes & Angelos primum condidiſſe cœlum. Ex hoc alios, atque alios ſubinde derivatos uſque dum 365. cœli fabricarentur. Docuit Primogenitum Patris Νοῦν miſſum eſſe, ut credentes ſibi in libertatem aſſereret, nec tamen crucifixum eſſe, ſed ejus loco Simonem Cyrenenſem. Docuit animam ſolum ſervari, non corpus. Inter cætera contendit confeſſionem in perſecutione eſſe ἀδιάφορον, & negationem fidei non eſſe peccatum. Euſeb. 4. 8.

Baſilis, hiſtoricus, Indica prodidit, quorum ſecundum Athenæus, lib. 9. A Plinio, lib. 6. cap. 39. inter eos numeratur, qui Æthiopiæ menſuram conſignarunt. Agatharchides autem lib. de Rubro mari ἁπλῶς ejus meminit inter illos qui Orientis loca deſcripſerunt. Voſſius.

Baſiliſcus, à ſorore Auguſtâ, quia Imp. aberat, in regali ſolio poſitus M. Filium Cæſarem fecit. Rediens è Syriâ Zeno jus ſuum repetens, *Baſiliſcum* unà cum filio relegavit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Procop. Vandal. l. 3.

Baſilius Cæſarienſis, Greg. Nazianzeni & Jo. Chryſoſtomi temp. floruit. Is Cæſareæ Cappadocum Præſul factus, miſſus à Valente, qui Arianis favebat, in exilium. Cui ille, Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incœpto deſiſtes. Itaque unâ nocte Uxore Valentis maximis doloribus correptâ, & filiâ inſuper parvulâ extinctâ, Valens miſit ad *Baſilium* ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſervaretur. Ruffinus. Φωστὴρ οἰκουμένης ἀνὴρ Nazianzeno, Eccleſiæ Nyſſeno, Univerſi orbis Lumen Damaſceno. *In Baſilio*, inquit Eraſmus, *præter ſubtilitatem exoſculamur piam ac mitem ſuaviloquentiam.* Sanctus Ephræm hæc ad illum dixiſſe fertur, *Inſtar Petri prædicaſti, inſtar Pauli docuiſti, inſtar Thomæ Filium Dei confeſſus es, inſtar quatuor Evangeliorum de rebus divinis diſſeruiſti.* Poſſevin.

Baſilius, Ancyranus Præſul, arte medicus; Scripſit contra Marcellum *de Virginitate* librum, & nonnulla alia. Hic etiam Imperante Conſtantino Macedonianæ religionis cum Euſtathio Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, Cilix Presbyter in Zenone, & Anaſtaſio floruit, ut ex Photio diſcimus Cod. 107. Hiſtoriam divulgavit, cujus & Nicephorus meminit operis ſui initio. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 267.

Baſilius,

Baſilius, Seleuciæ Epiſcopus, interfuit Synodo quartæ Oecumenicæ, eique ſubſcripſit. A. D. 448.

Baſilius, Præſes Ciliciæ ſub Anaſtaſio Principe floruit, abſtinentiâ, & vitæ inſtitutis clarus. Scripſit contra Archelaum quendam Presbyterum. Suidas.

Baſilus, Opiterginorum dux, qui ſuppetias Antonio tulit. Lucan. lib. 4.

Ut primum adverſæ ſocios in littore terræ,
Et Baſilum videre ducem: nova furta per æquor
Exquiſitæ fugæ.———

Baſilus, oratoris nomen apud Juvenalem Sat. 7.

Quando licet flentem Baſilo producere matrem?
Quis benè dicentem Baſilum ferat?

Item Prætor ſpolians provinciales apud eundem Sat. 10.

Quot Baſilus ſocios, quot circumſcripſerit Irus
Pupillos.———

Baſſareus, Bacchi cognomen, à veſtium ſpecie, quibus miniſtræ ejus utebantur in ſacris; quæ & *Baſſarides* dicebantur. Alii vero *Baſſareum* à βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Horat. in Odis.

———*Non ego te candide Baſſareu*
Invitum quatiam.———

Ea autem veſtis ad pedes fluebat. Statius.

Si decet auratâ Bacchum veſtigia pallâ
Vertere.———

Et à *Baſſareo* Lydiæ loco cognominata eſt, ubi conficiebatur. Hinc *Baſſaricus*. Prop. 3. 16.

Candida laxatis onerato colla corymbis
Cinget Baſſaricas Lydia mitra comas.

Baſſaris, *Baſſarei*, h. e. *Bacchi ſacrificula.* Perſius Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo
Baſſaris, & lyncem Mænas flexura corymbis.

Ubi vetus Schol. *Baſſarides, Bacchæ. Quibuſdam videtur à genere veſtis, quâ Liber Pater utebatur, demiſſâ ad talos, quam Thraces Baſſarim vocant. Quidam à vulpibus, quarum pellibus Bacchæ ſuccingebantur.* Quæ confirmari poſſunt è Græcis Grammaticis. Nam Heſychio Βασσάραι ſunt χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι. Sed & apud Suidam & Etymologum legas, Βάσσαρος ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. Porro non Thracum ſolummodo hæc vox, ſed & Afrorum. Nam ut idem Heſych. ſcribit, Βασσάρεια, τὰ ἀλωπέκια· οἱ Λίβυες λέγουσι. Quanquam Bacchæ non vulpinis tantum, ſed & hinnulorum pellibus utebantur, quas Stat. lib. 2. Thebaidos itemque Achilleidos *Nebridas* dixit, Græcorum more, qui pelles iſtas Νεβρίδας vocant à νεβρὸς *hinnulus*, ſive *cervi pullus.* Altius vero rem repetit ὁ πάνυ Bochartus. Sic enim ille, *Baſſareus*, inquit, rectè explicatur per Æliani Περιτρύγην, cum בצר *baſſar* Ebræis ſit idem quod Græcis τρυγᾶν, *vindemiare* ſcilicet, ubi *Tſade* per SS. effertur ut οἱ ὁ ſæpiſſimè.

Baſſianus, Syracuſanus, Romam ſtudiorum causâ miſſus, ubi cum Chriſtianus factus eſſet, Ravennam, inſectante patre, fugit. Inde Laudenſis Præſul electus, ibidem nonagenarius deceſſit 14. Cal. Febr. Emicuit Ambroſii temporibus, quem ægrotantem adiit & ejus morti interfuit. Volater.

Baſſianus dictus eſt Marcus Aurelius Antoninus Caracalla, ex avi materni nomine.

Baſſus Cæſius, Poeta Lyricus, Neronis temp. ad quem Perſius ſcripſit Sat. 6. ubi inter alia.

Jamne Lyra & tetrico vivunt tibi pectine chordæ?

Tetrico, inquit, quia ad Sabinos ſe recepiſſet, quorum mons *Tetricus*. Mox ad eundem ait,

Atque marem ſtrepitum fidis intendiſſe Latinæ,
Mox juvenes agitare jocos & pollice honeſto
Egregios luſiſſe ſenes.———

Unde argumentum eorum cognoſcimus, quæ caneret Cæſius. Vidit eum Fabius: ac quanti fecerit, arguit quod dicat lib. 10. *Lyricorum Horatius ferè ſolus legi dignus; ſi quem adjicere velis, is erit Cæſius Baſſus, quem nuper vidimus.*

Baſſus Aufidius Hiſtoricus, Auguſti ac Tiberii temp. æqualis M. Senecæ Rhetoris, ut ex ejus Suaſoriâ 6. cognoſcimus. Ibidem inter hiſtoricos refertur, qui elogiis ſuis Ciceronem fuere proſecuti. Reliquit autem belli Germanici libros, uti docet Quintilianus lib. 10. Etiam de Bello civili ſcripſit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 22.

Baſſus Julius, Orator Auguſti temporibus ex cujus declamationibus plurima excerpta habemus apud M. Senecam, qui & in Præfat. lib. 5. Controverſ. *hominem diſertum* vocat. Sed addit, *Cui demptam velim, quam conſectabatur, amaritudinem, & ſimulationem actionis Oratoriæ. Nihil indecentius, quàm ubi Scholaſticus forum, quod non novit, imitatur.*

Baſſus Junius floruit temporibus Neronis, aut Veſpaſiani, homo dicaciſſimus, unde *aſinus albus* vocabatur, teſte Fabio, lib. 6. cap. 3. de riſu. Nempe *aſinus* quidem ob ineptias, ſed *albus* ob jucunditatem, uti Turnebus interpretatur, lib. 28. cap. 35. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 22.

Baſſus Salejus Veſpaſiani ævo floruit, non ſemel memoratus Tacito, ſive alteri in Dialogo de Cauſis corruptæ eloquentiæ, ubi inter alia ſic audias Aprum loquentem. *Quis enim neſcit neminem mihi conjunctiorem eſſe, & uſu amicitiæ, & aſſiduitate contubernii, quam Salejum Baſſum, cum optimum virum, tum abſolutiſſimum poetam?* Et Fabius, lib. 10. *Vehemens & poeticum ingenium Saleio Baſſo, nec ipſum ſenectute maturum.*

Baſſus Gabius, è cujus commentariis hiſtoriam de equo Sejano refert Gellius 3. 9. Libros is de origine verborum edidit, è quibus idem Gellius quædam adfert 2. 4. 3. 19. 5. 7. Sed *Gavius* eſt apud Macrobium. Floruit tempore Trajani. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 22.

Baſſus, & Sextius Niger Romani de Medicinâ Græcè ſcripſerunt. Volaterr.

Baſſus, Conſul, Gentiani collega an U. C. 963. Alius Æmyliani collega an 1011. Alius Quintiliani collega an. 1041. Alius Ablabii collega an. 1083. Alius Philippi collega an. 1161. Alius Antiochi collega, an. 1184. Denique *Baſſus* martyr ſub Decio clavis ferreis confixus. Volaterr.

Batalus, tibicen laſcivus, qui primus omnium calceis fœmineis in ſcenâ uſus eſt, artemque tibiarum omnino mollitie depravavit, à quo diſſolutos & parum viros *Batalos* vocant; tale fuit Demoſtheni cognomen, teſte Cœlio lib. 5. cap. 13. Libanius Ἱστόρηται γάρ τινα Βάταλον Ἐφέσιον αὐλητὴν γενέσθαι, ὃς πρῶτος ὑποδήμασι γυναικείοις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐχρήσατο, καὶ μέλεσι κατεαγόσι. ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς θηλύτους καὶ ἀνάνδρους Βατάλους καλοῦσι. Unde Heſychius, Βάταλος, καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος, κίναιδος, ἔκλυτος. Cæterum Βάταλος apud Atticos pudendorum pars. Sic enim Plutarchus ſcribit. Δοκεῖ δὲ καὶ τῶν οὐκ εὐπρεπῶν τι λεχθῆναι τοῦ σώματος μόριον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τότε καλεῖσθαι Βάταλος.

Bathſhebah, uxor Uriæ, poſtea Davidis, & mater Solomonis Sulp. Severus: *Quâ tempeſtate Berſaben quandam miræ fœminam pulchritudinis, ſtupro compertam habuit. Hæc viri cujuſdam uxor, qui tum in caſtris erat, fuiſſe traditur.* Ubi ſecutus errorem Græcorum vocat *Berſaben*, quæ in Ebræis & Latinis codicibus *Bathſheba*, vel *Bethſabe* dicitur: quem tamen errorem ſcribis libentius tribuit Druſius, quam interpretibus; & videtur natus ex affinitate literarum ϑ & ρ. Fuit autem *Bathſheba* filia Eliam, quem Hebræi apud Hieronymum tradunt fuiſſe filium Achitophel, qui ob eam cauſam poſteà conjuravit cum Abſalomo. Id etiam probabile eſſe cenſet ex Hugone Salianus. Potuit enim Achitophel avus eſſe 60. annorum. Eliam pater 40. *Bathſheba* filia 18. Idem cenſent Abulenſis & alii. Καλλίστην τὸ εἶδος καὶ πασῶν διαφέρουσαν vocat Joſephus.

Bathyllus, adoleſcens Samius ab Anacreonte dilectus. Horatius in Epodis

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta telum.———

Item Pantominus. Juvenalis.

———*Molli ſaltante Bathyllo.*

Perſius.———*Nec cum ſis cætera foſſor,*
Tres tantum ad numeros Satyri moveare Bathylli.

Juvenalis iterum Sat. 13.

———*Ut video, nullum diſcrimen habendum eſt*
Effigies inter veſtras, ſtatuamque Bathylli

Tacitus lib. 1. Annal. *Indulſerat ei ludicro Auguſtus dum Mæcenati obtemperat effuſo in amorem Bathylli.* Vide Scaligerum Animadverſionibus Euſebianis pag. 155. Itemque Salmaſium in Probum Vopiſci.

Baton Sinopenſis, rerum Perſicarum commentarios condidit: cujus rei auctor nobis Strabo, lib. 12. ubi de Sinope: Ἄνδρας ἐξήνεγκεν ἀγαθούς. Τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν, καὶ Τιμόθεον τὸν Πατρίωνα. Τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν Κωμικόν. Τῶν δὲ συγγραφέων Βάτωνα τὸν πραγματευθέντα τὰ Περσικά. Idem de Theſſaliâ & Æmonia commentatus eſt. Athenæus, lib. 14. Βάτων ὁ Σινωπεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἱμονίας σαφῶς ἐμφανίζει τὴν τῶν Σατουρναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην. Item librum edolavit περὶ Ἴωνος ποιητοῦ, de quo vide Jonſium, p. 181.

Battiades, Callimachus à *Batto* patre. Ovid. in Ibin.

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuoſque modo.

Stat. 5. Sylv. 3. *Tu pandere doctus*
Carmina Battiadæ.

Item *Battiadæ* dicti ſunt Cyrenenſes à Batto Cyrenes conditore. Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas pravæ fidei ſtimulavit in arma.

Idem lib. 2.—*Et iniquo ſole calentes*
Battiadas.———

Battis,

Battis, puella quam Philetas poeta elegiographus ſuis carminibus celebravit. Ovid. Triſt. 1. 5.

Nec tantum Coo Battis amata ſuo eſt.

Batton, Comicus, cujus fabulæ apud Suidam ſunt Ἀνδροφόνος, & Εὐεργέτης.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Strab. lib. 17. Sig. autem *regem* in linguâ Africanâ. Heſychius, Βάττος, βασιλεὺς, τύραννος Λίβυς. Hic Linguæ uſque adeo impeditæ fuit, ut verbum βατταρίζειν ab eo originem traxerit, teſte Suidâ. Unde Heſych. Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος. Hujus meminit Sil. lib. 8.

Battus Cyrenen molli tum forte gerebat
Imperio, mitis Battus, lacrymaſque dediſſe
Caſibus humanis facilis, qui ſupplice viſâ
Intremuit regum eventus, dextramque tetendit.

Battus, paſtor Pylius quem Mercurius in Indicem commutavit. Nam cum Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boves quaſdam, quæ longius proceſſerant, furto abactas in ſylvis occultavit, *Battoque* cuidam equarum cuſtodi, à quo uno viſus fuerat, mandavit, ne cuipiam illud furtum indicaret; quod ut libentius faceret vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius vero abſens, ut hominis fidem experiretur, ſumptâ aliâ figurâ paulo poſt ad eum rediit, rogans, an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicenſque, ſi indicaret vaccam ſe illi cum tauro daturum. *Battus* itaque ſpe corruptus ſub quo monte paſcerentur, indicavit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui *Index* dicitur, commutavit. Ovid. Met. 2.

At ſenior poſtquam eſt merces geminata, ſub illis
Montibus, inquit, erant, & erant ſub montibus illis.
Riſit Atlantiades; &, me mihi, perfide prodis?
Me mihi prodis? ait. Perjuraque pectora vertit
In durum ſilicem, qui nunc quoque dicitur Index.

Battus, ineptus poeta, qui in carmine conficiendo eadem ſæpius repetebat; unde Βαττολογία, inepta verborum redundantia, ſeu ejuſdem rei vitioſa repetitio. Suidas, Βαττολογία, ἡ πολυλογία, ἀπὸ Βάττου τινὸς μακροὺς καὶ πολυστίχους ὕμνους ποιήσαντος, ταυτολογίας ἔχοντας. Heſych. Βαττολογία, ἀργολογία, ἀκαιρολογία. Theophylact. in Mat. 6. Βαττολογία ἐστὶν ἡ φλυαρία. Οἷον, τὸ αἰτεῖν τι τῶν γηΐνων, δόξαν, πλοῦτον, νίκην. Subdit Βατταρισμὸς δὲ ἐστὶν ἡ ἄναρθρος φωνὴ, ὡς ἡ τῶν παιδίων. Non abſurdè derivare poteris ab Hebræo בטה *bata blateravit.*

Batus, Βάτος ἐν β'. Ἀττικῶν ἱστοριῶν adducitur à Pindari Schol. in Iſthm. od. 4.

Baubo, mulier quædam quæ cum Cererem hoſpitio ſuſcepiſſet, ei neſcio quam obtulit potionem, quam ipſa tota colliquata lacrymis ob filiæ mortem bibere nolens, reſpuit. *Baubo* illud moleſtè ferens, & non tantæ authoritatis Deam eſſe putans, pudendum revelavit, & ei nudum oſtendit: quo ſpectaculo Dea delectata in gremium poculum accepit. Clem. Alex. Orat. ad Gentes, & Arnobius contra Gentes. Heſychius. Βαυβὼ, τιθηνὴ Δήμητρος, σημαίνει δὲ καὶ κοιλίαν, ὡς παρ' Ἐμπεδοκλεῖ.

Baucis, anus paupercula, Philemonis ſenis conjux, quos Jupiter in arbores commutavit. Ferunt enim cum Jupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hos inventos fuiſſe, qui Deos hoſpitio dignarentur. Quare cum Jupiter eam reg. ob inhoſpitalitatem terræ hiatu perdere decreviſſet, Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalvi eſſe vellent, ſeſe ut ſequerentur, qui ſine morâ Deorum veſtigia ſubſecuti ſunt. Cumque jam ad vicini montis culmen perveniſſent, forte reſpicientes, ſubjectam oculis regionem palude hauſtam vident, ſolâ ſuâ caſâ exceptâ, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt transformata. Juſſi deinde pro hoſpitii munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quam ut novi templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam ferret, ſed eodem temporis momento extremum finem vitæ ſimul ambo clauderent. Quod cum illis Jupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit; ubi quod reliquum erat vitæ in Deorum miniſterio peregerunt: cumque jam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores converſi ſunt, ut latius fabulam refert Ovid. Met. 8. Ponitur autem *Baucis* pro *omni vetulâ* in foro olitorio herbas odoratas vendente. Perſius Sat. 4. verſ. 21.

Dum ne deterius ſapiat pannucia paucis,
Cum bene diſcincto cantaverit ocyma vernæ.

Vide ſis ibi Caſaubonum.

Bavius & Mævius, poetæ duo ineptiſſimi & malevoli, Auguſti & Virgilii ætate, nullâ aliâ re noti, quam quod clariſſimis ſuæ ætatis poetis oblatrare non dubitarint; quâ de causâ optimi cujuſque odium incurrebant. Virgil. Eclog. 3. *Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mævi.*

Bebius, delator inſignis cognomento *Maſſa*, tempore Veſpaſiani. Juvenal. Sat. 1.

——— *Quem Maſſa timet, quem munere palpat*
Carus.——— ———

Bebius Pamphilus, Coſ. Rom. cum P. Cornelio, eo anno, quo Numæ Pompilii libri in agro C. Petilii effoſſi ſunt. Val. Max. 1. 1.

Bebryce, una fuit ex Danai filiabus quæ ſuo etiam ſponſo peperciſſe traditur. Euſt. in Dionyſ. Ἡ Βεβρύκη μὲν, καὶ Ὑπερμνήστρα μόναι τῶν συνεύνων ἐφείσαντο. Ibidem dicit hanc una cum ſponſo ſuo fugiſſe in regionem, quæ poſt ab eâ fuit *Bebrycia* dicta. Apollodorus quidem in Catalogo Danaidum *Bebrycem* fortaſſe nominavit, quæ in vulgaribus codd. perperam Βρύκη appellatur. Idem auctor innuit, duas Danai filias maritis peperciſſe. *Danaus*, inquit, *Ægypti filius præter unum aut alterum* (πλὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν) *filiarum ſuarum operâ necavit.* Plerique tamen auctores Hypermneſtram ſolam, quæ à cæde ſponſi ſui abſtinuerit, commemorant. Ita Pind. Nem. 10. Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη μονόψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος. Ita etiam Horat. Carm. 3. Od. 11.

Una de multis face nuptiali
Digna, perjurum fuit in parentem
Splendidè mendax & in omne Virgo
Nobilis ævum.

Beda, ob vitæ modeſtiam *Venerabilis* dictus, clarus ſub Leone Iſauro Imp. & Joanne. 6. Pontifice, cum Saraceni ex Africâ ſolventes Hiſpaniam invaſere. Græcè, Latineque eruditus ſcripſit in Vetus & Novum Teſtamentum. De quo Poſſevinus Apparat. Sacr. Tom. 1. In omni diſciplinarum genere, Græcæ Latinæque linguæ gnarus excelluit. Poeta, Rhetor, Hiſtoricus, Aſtronomus, Arithmeticus, Coſmographus, Philoſophus, Theologicus; ita eo tempore mirabilis, ut in proverbium apud ejus ſeculi doctores abierit, *Hominem in extremo orbis angulo natum univerſum orbem ſuo ingenio perſtrinxiſſe*, non infima laus ejus eſt, quod à Malmsburienſi *Homo maximè doctus & minimè ſuperbus* dicatur. Origine erat Anglo-Saxo, manum autem Eccleſtiaſticæ Anglorum Hiſtoriæ admovere cœpit A. D. 725. Obiit 734. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 28.

Bel, ſive *Beles*, Apollo ab Aquileienſibus Italiæ populis ſic dictus. Herodianus lib. 8. Βέλιν δὲ καλοῦσι τοῦτον, σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Ubi Βέλινον legendum monet Salmaſius.

Belenus, Deus idem ac Sol putandus, Aquileienſium Deus tutelaris, item Aremoricorum & Noricorum. Lege Auſonianas Scaligeri, Voſſium de Theologiâ Gentili, lib. 2. cap. 17. & Seldenum de Diis Syris.

Belial, Nonnulli volentes hoc nomen *hominem inutilem* ſignificare, derivant à בלי *abſque* & יעל *profuit.* Alii contendentes eodem Dæmonem intelligi, derivant à בלי *abſque* & על *altiſſimo*, Aquila vertit *Apoſtatam.* Sane B. Paulus Satanam *Belial* vocat. 2 Cor. 6. Suidas, Βελίαρ (lege Βελιὰλ) τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸν ἀποστάτην δηλοῖ. Ὁ Ἀπόστολος, τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; Chaldæus interpretatur *malignitatem.* Hieronymus retinet nomen Hebræum, ut cuique pro arbitrio interpretari liceret. Quanquam aliàs filios *Belial* idem intelligat ac Diaboli, homines quippe malignos. Quapropter παρανόμους reddiderunt LXX. Sed & idem Hieronymus alibi deducit à בלי & עול quod ſit *abſque jugo.*

Belides, nomen patronymicum, quo ſignificatur *filius*, ſive *aliquis de genere Beli.* Unde pro Palamede accipitur Nauplii filio, & Beli abnepote. Virgil. Æn. 2.

Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, & inclyta famâ
Gloria.——— ———

Belis, lidis, patronym. fœmininum quo ſignificatur *filia*, vel *neptis Beli*, unde *Belides* dictæ ſunt 50 filiæ Danai, Beli filii, quas cum Ægiſthus Danai frater totidem filiis ſuis peteret uxores, Danaus reſpondere recuſavit. Didicerat enim ex oraculo ſe à genero interfectum iri, ſed poſtea coactus à fratre promiſit ſe ejus petitioni ſatisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornavit, ut clam ſe cultris armarent, & viros jam vino luxuriaque ſopitos jugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, viros necarunt unaquæque ſuum, excepta ſolum Hypermneſtra, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, qui poſtea, occiſo Danao, regnum apud Argos invaſit. Hæ *Danaides* à patre vocantur. Unde proverb. *Danaidum dolium*, pro barathro quodam inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à Poetis Danai filiæ apud Inferos eo ſupplicii genere perpetuo damnati eſſe, ut dolium quoddam pertuſum aquâ conentur implere, unde tantum effluat, quantum illæ poſſint infundere. Ovid. Met.

Moliriquе ſuis lethum patruelibus auſi
Aſſidue repetunt quas perdunt Belides undas.

Tibullus 1. 3.

Et Danai proles, Veneris quod numina læſit,
In cava Lethæas dolia portat aquas.

Incer-

Incertus auctor Axiochi: Ἔνθα χῶρος ἀσεβῶν, καὶ Δαναΐδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς, καὶ Ταντάλου δίψος, καὶ Τιτυοῦ σπλάγχνα, καὶ Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος. Ovid. in Ibin.

Quæque gerunt humeris perituras Belides undas
Exulis Ægypti turba cruenta nurus.

Belides quidam annos eſſe dixerunt, qui aſſiduis fructibus videntur nos velle locupletare, cùm tamen tantundem abſumatur, quantum producitur. Sic autem Lucretius, lib. 3. id explicat.

Deinde animi ingratam naturam paſcere ſemper,
Atque explere bonis rebus ſatiareque nunquam,
Quod faciunt bonis annorum tempora circum
Cum redeunt, fœtuſque ferunt, varioſque lepores,
Nec tamen explemur vitai fructibus unquam:
Hoc, ut opinor, id eſt ævo florente puellas
Quod memorant latices pertuſum congerere in vas,
Quod tamen expleri nullâ ratione poteſtur.

Nonnulli arbitrati ſunt omnem mortalium vitam in hâc fabulâ contineri, cùm omnia quæ agimus fruſtrà à nobis fiant in terris, cùm nulla humana roboris veſtigia diu permanere poſſint, ſed omnia rurſus confundantur. Alii beneficia, quæ in ingratos conferuntur per hanc fabulam intelligunt. His urnis & huic dolio Plato in Gorgiâ aſſimulat animum incontinentem, qui effuſis in omni intemperantia libidinibus agitatur. Eiſdem etiam ſimiles ſunt homines futiles, qui, ut Parmeno Terentianus, *pleni ſunt rimarum, & hâc & illâc perfluunt.* Ebrios quoque perſtringit in quos lepido admodum epigrammate doctiſſimus poeta alluſit. Is autem eſt Theodorus Beza Emblem. 34.

Belidas fingunt pertuſa in dolia vates
Mox effundendas fundere ſemper aquas.
Nomine mutato, narratur fabula de te
Ebrie qui meias quæ ſine fine bibis.
Quinetiam hoc in te quadrat, turba ebria, quod ſint
Corpora quæ fuerant dolia facta tibi.

Beliſarius, Juſtiniani Imp. dux Græcus; Perſas in Oriente vicit, Vandalos in Africâ, ducto in triumpho Giliſmere, Gothos in Italiâ, capto Vitige rege, ſuperavit. Victor Romam reverſus, crucem auream ubi res ejus geſtæ cælatæ fuerant Petri Baſilicæ obtulit. Ob res feliciter geſtas in affectati regni ſuſpicionem venit apud Juſtinianum, à quo uterque ei oculus erutus fuit. Quare cum Principis ingratitudinem aliter ulciſci non poſſet, exiguum extra urbem tuguriolum extruxit, ubi per vitam reliquam à prætereuntibus ſtipem emendicavit, illud identidem referens *Da obolum Beliſario, Viator, quem invidia, non culpa excæcavit.* Crinitus, & Volaterranus. Cæterum de Beliſario hocce, quòd ad ſummam hanc paupertatem non redactus fuerit, Vide Tho. Broun de *Erroribus Epidemicis,* lib. 7. cap. 17. Suidas. Βελισάριος, ὁ στρατηγὸς ἦν μὲν τὸ σῶμα καλός τε καὶ μέγας, καὶ εὐπρόσωπος πάντων μάλιστα. Οὕτω δὲ πρᾶόν τε καὶ εὐπρόσοδον ἑαυτὸν παρεῖχε τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπῳ πένητι τε λίαν καὶ ἀδόξῳ ἐμφερὴς εἶναι. Ἔρως δὲ αὐτοῦ τε ἀρχῆς πρὸς τε στρατιωτῶν αἰεὶ καὶ ἀγροίκων ἄμαχός τις ἐγένετο, ὅτι δὲ ἐς μὲν τοὺς στρατιώτας φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἁπάντων. Τῶν δὲ γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἠτυχηκότων, χρήμασι μεγάλοις παρεμυθεῖτο τὰ τραύματα, καὶ τοῖς εὐδοκιμήσασι ψέλια τε καὶ στρεπτοὺς ἆθλα παρείχετο. Ἵππου δὲ ἢ τόξου, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν στρατιώτου ἐν τῇ μάχῃ ἀπολωλότος, ἕτερος ἀντ' αὐτοῦ πρὸς Βελισαρίου αὐτίκα ὑπῆρχεν. Ἐς δὲ τοὺς ἀγροίκους, ὅτι δὴ τοσαύτῃ φειδοῖ τε καὶ προνοίᾳ ἐχρῆτο, ὥστε βιασθῆναι μὲν αὐτοὺς οὐδὲν πώποτε στρατηγοῦντος Βελισαρίου τετύχηκεν, ἀπεδίδοντο γὰρ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ὤνια πάντα, καὶ ἡνίκα ἀκμάζοι τὰ λήϊα ἐς τὸ ἀκριβὲς διεφύλασσε, μή τινι παριοῦσα ἡ ἵππος λυμαίνεται, τῶν δὲ ὡραίων ἐν τοῖς δένδροις ὄντων ἅψασθαι αὐτῶν οὐδενὶ τὸ παράπαν ἐξῆν. Ἦν δὲ καὶ σώφρων καὶ λίαν ἐνάρετος.

Bellerophon, Glauci, regis Ephyræ filius, cujus forma capta Sthenobœa, Prœti, Argivorum regis uxor, de ſtupro eum interpellavit, cumque ſe præter opinionem repulſam videret, ægrè id ferens, innocentem hoſpitem apud virum detulit, tanquam ſibi vim inferre voluiſſet. Cujus delationi fidem adhibens Prœtus, hoſpitii juris memor, domi illum ſuæ interficere non ſuſtinuit, ſed in Lyciam ad Iobatem ſocerum ſuum cum codicillis miſit; qui cum & ipſe tam ſtrenui adoleſcentis ſanguine domum ſuam polluere nollet, eum adverſus Solymos, quibuſcum bellum gerebat modico cum præſidio miſit, ſperans futurum, ut juvenis cupidiſſimus, à gente ferociſſimâ facile interimeretur. Verum cum & Solymos facile viciſſet Bellerophontes, & aliis plerìſque periculis objectus ſemper victor rediiſſet, poſtremo ad interimendam Chimæram miſſus eſt; quem etiam laborem, nactus, Neptuni beneficio, Pegaſum equum, ſummâ cum laude ſuperavit. Quapropter Iobates, juvenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte uxorem dedit, ex quâ Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiam ſuſcepit, uti lib. 6. Iliad. refert Hom. Quod cum audiviſſet Sthenobœa ſibi mortem conſcivit. *Bellerophon* autem felici rerum ſucceſſu elatus, cum in cœlum volare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Jove œſtro, equo excuſſus eſt. Hic primum *Hipponomus* dictus eſt, poſtea *Bellerophontes* à Bellero quodam Corinthiorum Principe quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Hanc fabulam alii ad hiſtoriam, alii ad Phyſicam, alii ad Ethicam explicationem traduxerunt. Vide *Mythologos.* Primus omnium equo vehi docuiſſe fertur. Plin. l. 7. Horat. Carm. 4. 11.

——*Et exemplum grave præbet ales*
Pegaſus terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

Idem lib. 3. Od. 12.

Eques ipſo melior Bellerophonte.

Idem lib. 3. Od. 7.

Ut Prætum mulier perfida credulum
Falſis impulerit criminibus, nimis
Caſto Bellerophonti.

Dionyſius verſ. 869.

——Ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ' ἵππου
Ἐς Διὸς ἱέμενος πέσεν ἥρως Βελλεροφόντης.

Hinc proverb. Βελλεροφόντης τὰ γράμματα, cum quis literas velut commendatitias perfert, quæ contra ipſum ſunt deſcriptæ; vulgo *Literas Uriæ* vocant, cujus non prorſus abſimilis hiſtoria extat in S. Scripturâ. Plautus in Bacchidibus.

Bellerophontem jam tuus me fecit filius,
Egomet tabellas detuli, ut vincirer.

Hinc *Bellerophonteus.* Propertius 3: 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ
Bellerophontei quà fluit humor equi.

Vide *Pegaſus.*

Bellerus, Corinthiorum dux, à quo interfecto *Bellerophontes* dictus eſt, qui antea Hipponomus. Rhod. 13. 9.

Bellona, Dea bellica, ſoror Martis, anteà, juxta Varronem *Duelliona* dicta. Illam Marti in bella eunti currum & equos parare fabulatur Statius, qui & ejuſdem mem. 2 Theb.

Nec magis ardentes Mavors, haſtataque pugnæ
Impulerit Bellona tubas.

Et lib. 7.

——*Regit atra jugales*
Sanguineâ Bellona manu, longaque fatigat
Cuſpide.——

Sanguinolentam hujus Dæmonis figuram pulcre repræſentat Q. Calaber, lib. 8.

——Ὀλοὴ δ' ἀνὰ μέσσον Ἐνυὼ
Στρωφᾶτ' ἀλγινόεντι λύθρῳ πεπαλαγμένη ὤμους
Καὶ χεῖρας, ἐκ δέ οἱ αἰνὸς ἀπὸ μελέων ῥέει ἱδρώς.

Lact. l. 1. c. 20. *Eandem Bellonam vocant, in quibus ſacris ipſi Sacerdotes non alieno, ſed ſuo cruore ſacrificant. Sectis namque humeris & utraque manu* (ὤμους καὶ χεῖρας ut ſupra) *diſtrictis gladiis exſerentes currunt, efferuntur, inſaniunt.* Ad quæ ſacra Horatius alluſit. Sat. 3. lib. 2.

——*Gaudet Bellona cruentis.*

Fortaſſis etiam Amm. lib. 21. *Incertuſque de militum fide placata ritu ſecretiore Bellona.* De his quoque ſacris Tibullus, 3. 6.

Hæc ubi Bellonæ motu eſt agitata, nec acrem
Flammam non amens verbera torta timet.

Hujus miniſtri poſt hæc ſacra putabantur Divinare. Lucan. l. 1.

—*Quos ſectis Bellona lacertis*
Sæva monet, cecinere Deos.

Juven. Sat. 4.

——*Sed ut fanaticus œſtro*
Percuſſus, Bellona, tuo divinat.

Cæterum de Bellonâ & Marte lege Speculationem Cornuti cap. 21. Hyginus refert ab eâ inventam acum, quæ Græcis dicitur βελόνης. Imò ab hâc ejus deductum nomen. Quidam etiam Martis uxorem faciunt. Sacerdotes ipſius ab Acrone *Bellonarii* dicti feriebant ſeipſos cultris, ut proprio ſanguine numen placarent. Vaticinabantur autem furentes. Fingebatur etiam hæc Dea pugnas ciere flagello. Virg. Æn. 8.

Et ſciſsâ gaudens vadit diſcordia pallâ,
Quam cum ſanguineo ſequitur Bellona flagello.

Et Lucanus. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum.

Silius, lib. 4.

——*Fræniſque operata regendis*
Quadrijugos atro ſtimulat Bellona flagello.

Prudentius, lib. 2. in Sym.

Miſcebat Bellona furens mortalia cuncta
Armabatque feras in mutua vulnera dextras.

Nonnus de eadem.

Σειομένη βαρύδουπος ἐνεδονέεσκεν ἱμάσθλην.

De

De templo *Bellonæ* ab Appio Cæco. Ovid. Faſtorum, lib. 6.

Hâc ſacrata die Tuſco Bellona duello
Dicitur; & Latio proſpera ſemper adeſt.
Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit; lumine captus erat.
Hinc ſolet haſta manu, belli prænuntia mitti,
In regem & gentes cum placet arma capi.

Belus, Aſſyriorum rex, Nini pater, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum linguâ *Bel* dicitur. Huic vitâ functo templum erexerunt Babylonii, divinisque eum honoribus proſequuti ſunt.

Belus, Jupiter dictus eſt, Saturni, h.e. Nimrodi filius, regn. an. 55. Aſtronomiæ inventor fuiſſe dicitur. Eam ob rem ei lapillum dicarunt pretioſum, quem *Beli oculum* vocant, quemque D. Cyrillus *Arbelum* nominat. Ex hominibus primus pro Deo habitus fuit. Iſte namque *Belus*, primum Chaldæos inſtituit ſacerdotes. Diod. Sic. lib. 3. Fuit pater Nini, quem uxor ejus Semiramis, cum Zoroaſtrem Bactrianorum regem viciſſet gloriâ & ſuperbiâ nimis efferâ & elata in Deorum numerum referri voluit, ut ait B. Hieronymus in Oſeam. Hunc autem Sidonii & Phœnices *Baal* vocarunt, vel *Beel-ſemen*, id eſt, *cæli dominum*. Euſeb. Præp. Evang. 1. 7. Quare Ninus ejus filius in patris memoriam ſtatuam erigi juſſit, quam tandem aliquando Babylonii divinis honoribus coluerunt, in eoque idolo Dæmon abſconſus reſponſa dabat. Iſidor. l. 8. & Theophylactus in Oſeam: Sunt qui à *Belo* Ægyptio, qui primus ei templum erexit, appellatum velint; In eo templo pulvinar erat, ad quod confugientes tuti erant. Euſt. ad Dionyſ. Perieg. Βῆλος ἦν βασιλεὺς Βαβυλῶνος, ἢ καὶ ὁ Ζεὺς αὐτός. Diod. Sic. lib. 2. Διὸς, ὃν καλοῦσιν οἱ Βαβυλώνιοι Βῆλον. Heſych. Βῆλος, οὐρανὸς καὶ Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱός. Vide *Baal*, & Seldenum de Diis Syris Syntagm. 2. cap. 1.

Belus, Danai, & Ægypti pater. Apollod. lib. 2. Βῆλος δὲ ὑπομείνας ἐν Αἰγύπτῳ, βασιλεύει μὲν Αἰγύπτου. Γαμεῖ δὲ Ἀγχινόην τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες δίδυμοι Αἴγυπτος καὶ Δαναός. Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκησεν, Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ, &c.

Bemarchus, Cæſarienſis Cappadociæ Sophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini principis libris 10. Præterea declamationes quaſdam, & orationes. Suidas.

Bendis, linguâ Thracum *Diana* dicitur. Per Βένδιν autem intelligi terram oſtendunt hæc verba Heſychii Μεγάλη θεός, Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βένδιν, Θρακία γὰρ θεός. Eandem vero Lunam eſſe teſtis eſt Palæphatus, ubi agit de filiabus Phorcynis, itemque Suidas, Phavorinus, & ante utrumque Heſychius. Βένδις ἡ Ἄρτεμις Θρᾳκιστί. Παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια. Hæc ſacra Bacchanalibus erant affinia. Strabo lib. 9. Τοῖς Διονυσίοις ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ, τά τε Κοτύττια, καὶ τὰ Βενδίδεια, παρ' οἷς καὶ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχεν. Celebrabantur autem *Bendidia* in Piræeo vigeſimâ menſis Thargelionis, idque ante Panathenæa Proclus, lib. 1. in Timæum. Ὅτι γε μὴν τὰ Παναθήναια τοῖς Βενδιδείοις εἵπετο, λέγουσιν οἱ ὑπομνηματίσαντες· καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Ῥόδιος ἱστορεῖ, τὰ μὲν ἐν Πυραιεῖ Βενδίδεια τῇ εἰκάδι τοῦ Θαργηλιῶνος ἐπιτελεῖσθαι, ἕπεσθαι δὲ τὰς περὶ Ἀθηνᾶν ἑορτάς.

Benedictus, patriâ Nurſinus, primò Sublacum ſeceſſit, ubi ordinem monachorum inſtituit in Italiâ, quem antea Baſilius in Oriente conſtituerat. Deinde cum à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ causâ Caſſinum venit, ubi etiam ſepultus eſt cum Scholaſticâ ſorore, Imperante Juſtino ſeniore. Ejus familia procedente tempore crevit in immenſum, abiitque in plures familias, viz. Cluniacenſes, Camaldulenſes, Vallisumbrenſes, Montolivitenſes, Grandimontenſes, Sylveſtrenſes, qui *Humiliatorum* cognomen tenent, Cœleſtinos, S. Juſtinæ, & Eremitanos D. Hieronymi. Polyd. Verg. de Inv. Rer. 7. 7.

Benjamin, Judæus Hiſpanus, Itinerarium Hebraicè deſcripſit, in quo res memorabiles per totum ferè terrarum orbem, quas vel ipſe vidit, vel à fide dignis ætatis ſuæ hominibus accepit, breviter ac dilucidè deſcripſit. Vide Neandri Geograph.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum. 4 Reg. 17. Lat. *filiæ, intelligentiæ*, vel *ædificationes*. Vide Selden. de Diis Syris.

Ben-ſirach, ſententiarum moralium Hebræus author vetuſtiſſimus, venuſtiſſimusque, qui à Judæis Jeremiæ prophetæ creditur nepos fuiſſe. Conr. Geſn. in Bibliothecâ.

Berecynthia, mater Deorum, dicta à Monte Phrygiæ *Berecyntho*. Virg. Æn. 9.

Ipſa Deûm genetrix fertur Berecynthia magnum
Vocibus his affata Jovem.———

Quo in loco Servius de aſpiratione diſceptat. Et ſanè Heſychius cum τ legit. Βερεκύνται, Φρυγῶν τι γένος, καὶ πρότερον Βερεκυντία ἡ Φρυγία, καὶ αὐλὸς Βερέκυντος. Pari ratione quoque legitur apud Suidam. Aliàs vero ut plurimum aſpiratur. Virg. Æn. 6.

——— *Qualis Berecynthia mater*
Invehitur curru Phrygias turrita per urbes,
Læta Deûm partu, centum complexa nepotes,
Omnes cælicolas, omnes ſupera alta tenentes.

Statius, lib. 6. Thebaidos.

——*Qualis Berecynthia mater*
Dum circa parvum jubet exultare Tonantem
Caretas trepidos; illi certantia plaudunt
Orgia, ſed magnis reſonat vagitibus Ide.

Horat. 1. Carm. Od. 18.

———*Sæva tene cum Berecynthio*
Cornu tympana.———

Berengarius, tempore Leonis 9. Pontificis An. Dom. 1049. vir pietate, & eruditione clarus, Andegavenſis Eccleſiæ Diaconus, qui quum videret Pontificios Doctores quam plurimos ingenti faſtu Tranſubſtantiationis fundamenta ſternere, quod mentem Auguſtini, & aliorum veterum non intelligerent, ſed ſacramentales, & hyperbolicas nonnullas locutiones ad novum ſenſum inducendum detorquerent, veram ſententiam ex Orthodoxo conſenſu repetitam his corruptelis oppoſuit, & verbo Dei, teſtimoniiſque vett. Theologorum refellere conatus eſt, ſcriptis etiam, & evulgatis libris, ut pii in verâ doctrinâ confirmarentur. Cæterum de Berengario, ejuſque de Tranſubſtantiationis negotio Vide omnino Reverend. Io. Coſinum Ep. Dunelm. Hiſt. Tranſubſt. pag. 131.

Berenice, vel *Beronice*, quo nomine mulieres plures fuere. *Prima*, Ptolemæi Lagi uxor, & mater Philadelphi, rarâ mulier formâ, & viro dilectiſſima, cujus Theocritus meminit. Quomodo hæc maritum inter aleæ luſum ferentem ſententiam de capitibus hominum temerè corripuerit, Ælianus Var. Hiſt. 14. 43. refert. Super quo loco ejus, corruptus enim ex parte eſt, videndus Janus Rutgerſius eſt, lib. 1. Var. Lect. cap. 6. 2. *Altera* Ptolemæi Philadelphi & Arſinoes Reginæ filia, cujus capillum inter ſidera Conon Mathematicus figmento, gratiam Regis Euergetæ mariti aucupatus, retulit. De quo crine Callimachus elegiam compoſuit, converſam poſteà à Catullo, cujus hoc eſt

E Bereniceo vertice Cæſarem.

Tertia Herodis Aſcalonitæ filia, Agrippæ fratris uxor. Juvenalis, Sat. 6.

——— *Deinde adamas notiſſimus, & Berenices*
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori,
Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Berenice ſiquidem hæc nudipes, & capillos raſa venit Hieroſolymam, Deo vota pro ſalute ſolutura, Joſ. lib. 2. Belli Judaici, & Egeſippus. *Quarta* Herodis, Antipatri filii ex Salome ſorore, neptis, Ariſtobuli, Herodis ejuſdem filii, uxor. *Quinta* Græcorum fuit *Berenice, Callipatra*, quemadmodum Pauſanias ſcribit, cognominata; ſpectatrix certaminum Gymnicorum præ reliquis omnibus mulieribus ſola, quòd & mater, & ſoror, & filia eſſet Olympionicarum, veluti Plinius retulit, lib. 7. cap. 41. Val. Max. lib. 8. cap. ult. *Berenicæ*, inquit, *contigit, quod nulli alii mulieri, ut Gymnico ſpectaculo intereſſe contigerit.*

Bernardus, Burgundus circa 22. ætatis ſuæ annum ſub Abbate Stephano, qui tertius fuit in Cœnobio Ciſtertienſi paulo ante inſtituto, una cum 30. ſociis monaſticam vitam egit. Deinde vero Claræyallenſi Cœnobio tunc primum Roberti viri illuſtris impenſa conſtructo annos 36. præfuit. Edidit commentarios in Cantica, Conſiderationem divinæ contemplationis ad Eugenium Pontificem, varias inſuper epiſtolas. Sermones etiam in diebus ſolennibus habitos. Volat. Nullos habuit præceptores præter quercus & fagos. Hinc proverb. *Neque enim Bernardus vidit omnia.* Nec mirum, cum incidit in fatalia illa tempora, quibus literis omnibus ferè bonis ſpiſſa nox incubuit. *Vir digniſſimus meliori ævo, qui vel in tantis tenebris veritatis lucem ſalutarem aſpexit, viceſque ſuas ſæpe deploravit*, uti loquitur Mortonus in Cauſa Regia, cap. 3. ſect. 7. Librum ejus *de Gratia & libero Arbitrio* plurimùm laudat Voſſius; *Qui præconio noſtro non indiget, cùm in deliciis eſſe omnibus ſoleat qui Catholicam ſententiam ſequuntur.* Ita ille Hiſt. Pelag. lib. 1. cap. 21. *Bernardum*, vere Monachi Cluniacenſes dictum volunt, quaſi *bonum nardum*; alii quaſi *Hard-child.* Germani ab *urſo* dici volunt, qui illis *Bern* dicitur, ut reſpondeat τῷ *Arthur*. Aliis dici videtur, quaſi *filialis indoles*; Sic *Bernher, Lord of many children.*

Beroe, anus Epidauria, & nutrix Semeles, cui ſe Juno aſſimulavit, cum pellici perſuadere vellet, ut muneris loco à Jove peteret, ut talis tantuſque ſecum rem haberet, qualis quantuſque ſolebat cum uxore. Ovid. Met. 3.

Ipſaque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Item

Item Dorycli uxor. Virg. Æn. 5.

Fit Beroe Iſmarii conjux longæva Dorycli.

Item Nympha Penei, filia Oceani, ſoror Cliûs. Virgil. 4. Georg.

Clioque & Beroe ſoror Oceanitides ambæ,
Ambæ auro, pictis incinctæ pellibus ambæ.

Beroſus, Græce Βηρωσσὸς, hiſtoricus. De ætate ejus non convenit inter omnes. Moſi æqualem ſtatui à nonnullis ait Caſpar Barthius Adv. lib. 51. cap. 7. quam ſententiam jure, ut ineptiſſimam damnat. Claudius Verderius ſuâ in Annianum Beroſum cenſurâ, vixiſſe ait paulo ante principatum Alex. Magni. Hoc unde aſtrui poſſit non video; ſed tamen Alexandri ætate vixiſſe, lego apud Tatianum oratione adverſus Gentes. Verùm addit idem Tatianus eum hiſtoriam ſuam dicaſſe Antiocho ei, qui tertius fuit ab Alexandro. Meminere ejus plurimi veterum, eoſque inter Vitruvius, lib. 9. cap. 9. Tertul. in Apol. cap. 19. & Scriptor Chronici Alexandrini, pag. 48. Condidit Babylonica, ſive Chaldaica tribus libris, promiſcuè enim his nominibus utuntur veteres. Nec res ſolum Aſſyrias, ſeu Chaldæas, ſed etiam Medicas libris iſtis complexus fuit. Agathias, lib. 2. ubi numerantur cum Athenocle & Simacho τοῖς τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγραψαμένοις. Ex eo opere præclara quædam fragmenta conſervavit nobis Flavius Joſephus, lib. 1. contra Apionem, quorum aliqua luculentis notis illuſtrat Joſ. Scal. in Append. operis de Emend. Temp. Habemus & aliud fragmentum apud eundem Joſephum, lib. 1. Antiquit. cap. 5. Sed Annii Beroſus ejuſdem eſt farinæ, ac ſunt ejus Megaſthenes & Archilochus; ut inſanum ſit, velle ex quiſquiliis iſtis ac nugis mendacibus metiri magnum illum Beroſum, cui *ob divinas prædictiones Athenienſes publicè in gymnaſio ſtatuam inaurata linguâ poſuere*, ut auctor eſt Plin. lib. 7. cap. 37. Et tamen, quod mirere, V. Cl. Dionyſ. Gothofredus præfatione ſuâ in Antiquæ Hiſt. authores, hiſtoriarum ſtudioſos cognitionem earum haurire jubet, non ex decimâ, ut ait, lacunâ, ſed ex illo Annii Beroſo, Manethone & Megaſthene. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 13.

Beſſarion, Cardinalis doctiſſimus ſub Eugenio 4. Ejus tanta fuit liberalitas erga doctos viros, ut ejus domus artium liberalium officina diceretur; nec minus ipſe in literis verſabatur; Platonem imprimis obſervabat, in cujus defenſionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Beſſas, ſive *Beſas*, idolum Abydi in extremâ Thebaidos parte, quod oracula quondam dabat. Ammian. lib. 19.

Betagon, Βητάγων ὁ Κρόνος ὑπὸ Φοινίκων. Verba ſunt Etymologi, in quibus illum egregiè falli putat vir magnus de Ph. Colon. lib. 2. cap. 14. Neque enim uſpiam ulla mentio Dei cujuſquam ſic nominati, præterquam in Phavorino, qui ſæpe hunc ſequitur κατὰ πόδα. Itaque corruptum videtur pro *Bethdagon*. Vide Virum doctiſſimum loco citato.

Xyſtus *Betuleius*, Vitam ejus habes ante commentarios in Lactantium. Baſil. 1563.

Bianor, cognom. Ocnus, Tiberis & Mantûs filius, qui Mantuam condidit. Virg. Ecl. 9.

——*Namque ſepulcrum*
Incipit apparere Bianoris.

Cato libro *de Originibus*. *Mantua ſuo conditore Ocno Bianore eſt, Thuſcorum rege, illuſtris.* Fuit item unus ex Trojanis Principibus, qui cum Oileo aurigâ ab Agamemnone interemptus eſt. Hom. Iliad. 11.

Bias, Amythaonis filius, Argivorum rex. Pauſanias, lib. 2. Item fluvius juxta Coronem op. Pauſanias in Meſſenicis ſive libro 4. ubi de Corone. Περιελθόντων δὲ οὐ πολὺ, Βίας ἐκδίδωσιν ἐς θάλασσαν ποταμὸς, γενέσθαι δὲ αὐτῷ λέγουσι τὸ ὄνομα ἀπὸ Βίαντος τοῦ Ἀμυθάονος.

Bias, Teutamidæ filius Philoſophus Prienæus, unus ex 7. Græciæ ſapientibus, & civium ſuorum princeps, quos diu adverſus pericula tutatus eſt; ſed captâ tandem patriâ, cum univerſi fugerent, rerum pretioſiſſimarum farcinulis onuſti, ipſeque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ferret, reſpondit, *Omnia bona mea mecum porto*, eruditionem & ſapientiam intelligens.

Bibaculus, Cremonenſis, ab Euſebio cum Catullo inter poetas Iambicos ponitur, cujus meminit Quintilianus. Eſt & alter cujus Cæſar meminit in Commentariis.

Bibulus, collega Julii Cæſaris in conſulatu, in quem extat hoc diſtichon à Suet. relatum.

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt.
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam provinciam in Aſiâ tenebat. Plutarchus.

Bimater, agnomen Bacchi, quod duas matres habuerit, Semelem, & Jovem matris officio fungentem. Hinc *Bis genitus* dicebatur. Et Nonnus Dionyſ. lib. 1. Βάκχου διστοτόκοιο.

Bion, Boryſthenites philoſophus, & Sophiſta callidus, philoſophiam vario orationis flore veſtivit. Laertius. Fertur hic dixiſſe ad eum, qui fundos ſuos ingluvie voraverat. *Terra Amphiaraum abſorbuit, ſed terram tu.* Auditor Cratetis fuit. Ad Cynicam ſectam prius tranſiit, ſumpto pallio & perâ, deinde ad Theodorea inſtituta ſe convertit. Reliquit commentarios plures, qui non extant, Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alii *Biones* novem, de quibus vide Laertium. Hinc *Bioneus*, Horat. Epiſt. lib. 2. ep. 2.

Ille Bioneis ſermonibus, & ſale nigro.

Ubi *Bionei ſermones* Satyræ ſunt, explicante Turnebo, lib. 9. cap. 21. Sed quæramus (inquit Marcilius) deinde, cur Satyræ hi ſermones dicerentur. Quia inquiunt, *Bion* ille Boryſthenites inſigni dicacitate fuit. Sed quid, obſecro Philoſopho cum Satyrâ? Aut cur à *Bione*, homine dicace magis Satyras indigitare *Bioneos ſermones* voluit Horatius, quam aliò, cum vel ſexcenti exſtiterint facile Bione illo dicaciores, & Salibus nigris adfluentiores. Hæc itaque non ſucceſſit, aliâ aggrediendum viâ. Satyræ autem Bionei ſermones à Bione poetâ Satyrico, de quo Laertius in Bione. Quo pacto inquies? Nec enim Bion Satyricus ibi ullus, ſed Tarſicus quidam poeta. Βίων, ποιητὴς τραγῳδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων. Adverſaria ubi ſupra reſcripſere Θαρσικῶν, Tragœdiarum videlicet genus fuiſſe unum, quod à conviciandi audaciâ tharſicum diceretur; At mihi tam liquet quàm meridie ipſo, hoc jam lucere, Diogenis manu ſcriptum fuiſſe τῶν Σατυρικῶν λεγομένων. Benè hoc inquies: ſed quo pacto eſſe Tragicus idem poeta & Satyricus poteſt? Tragœdia eſt duplex, una mera, altera mixta ſivè Tragœdia Satyrica, in quâ partim Tragicæ, partim Satyricæ perſonæ fuerunt, cujuſmodi Sophoclis Tragœdia, quam laudat Interpres Apollonii ad lib. 1. Argon. Nempe Sophoclem ἐν κωφοῖς Σατύροις *in Satyris ſurdis*. Hoc genus Tragœdiæ inventum eſt, quemadmodum Horatius tradit Epiſtolâ ad Piſones, ut Tragicarum perſonarum ſeveritas, Satyrorum riſu, procaciâ, & dicacitate dilueretur. Hinc ergo & apud Vitruvium, lib. 5. c. 9. ſcena triplex ponitur, Tragica, Comica, & Satyrica. Atque hæc illa quæ Σατυρικὰ δράματα Origenes vocavit, lib. 7. contra Celſum. Τὰ Σατυρικὰ, inquit, δράματα ἐμποιεῖ γέλωτας. Iſacius prolegomenis ad Lycophronem Ἡ μὲν Τραγῳδία θρήνους μόνον ἔχει, καὶ οἰμωγάς· ἡ δὲ Σατυρικὴ συγκερᾷ τε ὀλοφύρσεσιν ἱλαρότητα, καὶ ἀπὸ δακρύων εἰς χαρὰν καταντᾷν εἴωθε.

Bion, Solenſis, Æthiopica conſcripſit. Eſt hic quintus ejus nominis apud Laertium in Bione. Teſtimonio hujus quoque Plinius utitur, cum alibi, tum lib. 6. cap. 29. ubi inter illos refertur, qui menſuram Æthiopiæ tradiderunt. Idem videtur ex quo Plut. in Theſeo narrat, Antiopam Amazonem, à Theſeo fuiſſe captam. Item is, quem de Belitarâ, regnum Aſſyrium, cum Semiramidis ſtirps deſiiſſet, occupante, literis conſignaſſe, Agathias narrat, lib. 2. Hiſt. ſuæ. At alius, puto, Bion eſt, qui τὰς διατριβὰς ſcripſit, ex quibus Laertius refert, Ariſtippum, famulo geſtante magnam pecuniæ vim, ac de gravitate oneris querente, juſſiſſe, ut effunderet, quod portare non poſſet. Alius quoque à Solenſi illo videtur Cæcilius Bion, de quo Plinius 18. 13. Voſſius. De Bione Proconneſio idem Voſſ. H. Gr. pag. 432.

Biſton, Martis & Callirrhoes filius, qui *Biſtoniam*, Thraciæ urbem condidit, unde omnes Thracas *Biſtonios* poetæ dixerunt. Hinc *Biſtones*, Gens Thraciæ & Heſychio Βιστονὶς, Θρᾳκὶς. Item *Biſtonis*, ſtagnum Thraciæ, Abderæ proximum. Plin. 4. 11. Ovid. Met. 13.

Eſt ubi Troja fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Biſtoniis habitata viris.

Stat. lib. 3. Sylvarum.

——*Ille furentes*
Biſtonas, & Geticas populatus cædibus urbes.

Val. Flaccus, lib. 1.

Biſtonas ad meritos cum cornua ſæva Thyoneus
Torſit.——

Ideo hoc dicit poeta, quod Lycurgum Thracum rex Liberum contemnens, vites amputaturus, ſibi crura conſecuit, uti teſtatur Servius. Dionyſius Periegetes verſ. 575.

Οὐχ, ἅτω Θρηΐκος ἐπ' ἠόσιν Ἀψύνθοιο
Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην.

Poetæ, ut dixi, Biſtones ut plurimum ponunt pro Thracibus, Lucan. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans.

Sic Papin. Sylv. 1. 1. *Biſtonius ſonipes* pro Thracio. Thracii autem equi nobiles. Virgil. de Turno.

——*Maculis quem Thracius albis*
Portat equus, criſtaque tegit galea aurea rubrâ.

Iſacius Tzetzes in Lycophr. Στρυμὼν ποταμὸς Θρᾴκης. Βισάλται, καὶ Ἀψύνθιοι καὶ Βίστονες, ἔθνη Θρᾳκῶν. Ὅθεν Ἀπολλώνιος περὶ Ὀρφέως λέγει. Βιστονίῃ φόρμιγγι κηλῆσαι ἐξ ἐρετ' ἀοιδῆς. Βίστονες δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄρεος Βίστονος, ἢ τοῦ Τερψιχόρης. Hinc *Biſtonius tyrannus* pro Diomede Thraciæ rege, apud eundem, lib. 1. & *Biſtonius turbo*, pro vento è Thraciâ ſpirante, lib. 4. Jam vero Thracas inter Barbaras nationes recenſeri ſolitos eſſe nemo ignorat. Præcipuè vero,

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis
Pugnare Thracum eſt:

Inquit Horatius, quem etiam poſtea *barbarum morem* ibidem vocat. Idem de Biſtonibus tradit Statius Thebaidos, lib. 7. hâc ſimilitudine.

Qualia per Rhodopen rapido convivia cœtu
Biſtones, aut mediæ ponunt convallibus Oſſæ;
Illis ſemianimum pecus, excuſſæque leonum
Ore dapes, & lacte novo domuiſſe cruorem
Luxus, at Ogygii ſi quando afflavit Iacchi
Sævus odor, tunc ſaxa manu, tunc pocula pulcrum
Spargere, & immerito ſociorum ſanguine fuſo
Inſtaurare diem, feſtaſque reponere menſas.

Horum etiam meminit Seneca in Herc. Oetæo.

—Defeciſſe putent Geten
Hebrum Biſtones ultimi.

Id eſt, ultimi Thraciæ populi.

Bituitus, Arvernorum rex, ſpecie colloquii comiter hoſpitio invitatus, à Cn. Domitio vinctus eſt, & Romam deportatus. Epitome vero Livii rem aliter narrat. *Bituitus* (inquit) Allobrogum rex, quum ingentem exercitum contraxiſſet hominum centum & octoginta millium, pugnaturus cum Fabio Proconſule, qui paucos milites habebat, dixit, Exercitum Romanum vix ad eſcam canibus ſuis eſſe, ſed conſertâ pugnâ vincitur & 150000 homines amittit, ipſe victus Romam proficiſcitur ad ſatisfaciendum Senatui, ſed in Galliam remiſſus non eſt, ſed decretum fuit, ut & filius ejus Cangentianus comprehenderetur, qui cum patre Albam in cuſtodiam datus eſt. Conſul cum febri laboraret, in ipsâ pugnâ morbo liberatus eſt. Pugna facta circa medium Julii An. U. C. 633.

Blondus Flavius Forojulienſis, Eugenii 4. pluriumque Pontificum Roman. ſecretarius. Scripſit Romæ triumphantis libros 10. Adhæc Romæ Inſtauratæ libros 3. Item Italiæ Illuſtratæ libros 8. Tum autem hiſtoriarum decades 3. Ad honorem ejus non parum pertinet, quòd ſcripta illius in epitomen contrahere dignatus ſit Pius Pontifex. Vide Voſſ. H. Lat. p. 585.

Boccatius, Florentinus, Genealogiam Deorum ſcripſit, item de fluminibus & montibus; præterea fabulas, & alia plura vernaculo ſermone. Volater. Auditor fuit Petrarchæ. Vide Voſſ. H. Lat. p. 527.

Bocchus, Getuliæ rex, amicus pop. Romani, ligatum Jugurtham L. Syllæ tradidit, Salluſtius in bello Jugurthino. Huic ſucceſſit Juba. Claud. de 4. Conſ. Hon.

———Rabies Mauruſia ferro
Cedit, & antiqui penetralia diruta Bocchi.

Boedromia, nomen habent ἀπὸ τοῦ Βοηδρομεῖν, quod, teſtibus Heſychio & Suidâ eſt μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι, aut potius, ſublato clamore, ut in pugnâ fieri ſolet, ſuccurrere. Feſti cauſam Athenienſibus dedit Ion, qui illis auxilio venit, cum ab Eumolpo invaderentur. Harpocration. Βοηδρόμια, ἑορτή τις Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένη, ἥν φησι Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ νενομίσθαι, ἐπειδὴ Ἴων ὁ Ξούθου ἐβοήθησε σπουδῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος. Βοηδρομεῖν γὰρ, τὸ βοηθεῖν ὠνομάζετο, τουτέστιν ἐπὶ μάχην δραμεῖν. Suidas autem dum iſta exſcriberet, ſe indiligenter habuit, quòd Zuthum Athenienſibus auxilio veniſſe narrat. Ubi forte legendum Ἴων ὁ Ξούθου. Neque enim Xuthum, ſed Ionem Athenienſibus ſuppetias tuliſſe ſcribit quoque Pauſanias in Atticis. Et Ariſtides in Eleuſinâ, Ἴων Ἀθηναίοις ἐβοήθησεν. At Plutarchus *in Theſeo*, feſti cauſam à bello contra Amazonas geſto deducit, quod eas Theſeus menſe Βοηδρομιῶνος, h. e. *Junio*, factâ Apolloni re divinâ, profligaſſet. Sic enim ille. Ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς ἐφ' ᾗ τὰ Βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Callimachus Hymno in Apol.

Ὦ 'πόλλων, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι.

Phœbe Boedromium multi te nomine dicunt.

Boetius, quem alii *Boethium* potius vocandum contendunt, Zenone Imperatore regnante, ob affectatæ libertatis ſuſpicionem, à Theodorico rege exilio damnatus, deinde cuſtodiæ traditus, plurima conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho ſenatore, ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interfectus eſt. Euſebius. Vir fuit Latinè & Græcè doctiſſimus, in omni diſciplinarum genere excellens, quóque Roma à Varronis temporibus non habuerit undecunque doctiorem. Quantum idem carmine valuerit, oſtendunt libri 5. de Conſolatione Philoſophiæ, quos exul Ticini ſcripſit. Omnino nihil in poeſi venuſtius habuit, vel illud ævum, vel etiam quod proximè anteceſſit. Opera ejus extant in fol. Baſileæ 1570. Ubi in fronte libri vocatur Philoſophorum & Theologorum Princeps. Atqui ſi Opus de duabus Chriſti Servatoris noſtri Naturis, ac item de S. S. Trinitate Boetii ſunt, uti Titulus præfert, nec Stylus repugnat, qui factum eſt, ut in opere illo de Philoſophiæ Conſol. quod ultimum ejus exiſtimant, cum toties occaſio eſſet, ne ſemel quidem *Chriſti* mentio fiat? Erat in carcere optimus ille vir, dubius de vitâ, Tyrannus truculentus imminebat, tractabat de Divinâ Providentiâ negotium arduum. Ibi de hujus ſeculi militiâ, de fortunæ inſtabilitate, de malorum hominum in hoc mundo imperio, per totum opus conqueſtus eſt. Et ſcilicet non erat in his *Chriſtus*, homini tam docto, viro tam honorato ac pio vel ſemel nominandus? Magis Philoſophicum itaque opus illud videtur, quàm Chriſtianum, nec tamen indignum quod à Chriſtiano homine legatur, ſed indignum, ut ab eo ſcriptum credatur, qui nomen Chriſto in ſacro Baptiſmate dederit. Quicquid vero hic auctor in Arithmeticis, & Muſicis protulit, id in totum ſolidum eſt, ac diſcuſſum, fundatumque ex intimis Matheſeos principiis. Egregiè vero impudens fuiſſe videtur, quiſquis *De Diſciplinâ Scholaſticâ* ſub Boethii nomine librum emiſit, ſtultiores autem qui ab eodem ſcriptum credidere. Videſis plura in Glareani Præfatione. Uxorem habuit cui nomen Helpis, quæ & ipſa literis, ac imprimis poeſi excelluiſſe dicitur. Vir fuit Conſularis, & filios duos Patricium, & Hypatium Conſules vidit. Voſſius. Serius (inquit Vallinus) nomen iſtud apud Romanos notum, atque niſi me conjectura fallit, ex Oriente Latio donatum eſt. Poſtquam enim apud Byzantium imperii ſedem conſtituere Imperatores Græcæ familiæ miſcuere ſe Romanis; unde prout quæque illuſtres famâ viros tulit, ita nepotibus aut in eam aſcitis nomen dedit. Porro cum *Boetii* (hæc enim fuit veterum olim lapidum, vetuſtiorumque dehinc omnium codicum ſcriptura) ſeu *Boethii* plures fuerint; ut aliorum, qui penè omnes Græci fuerunt, memoriam omittamus, noſtros tantum, i. e. Romanos, hoc veluti ſtemmate recenſebimus, ut referatur fuiſſe I. BOETIUS V. C. ſub Valentiniano Præfectus Prætorio, in ejuſdem palatio, unà cum Ætio amico, An. Dom. CDLIV. trucidatus, ut meminere Victor Tuneti, Marcellinus Comes, & Caſſiodorus in Chronicis. Paulus Diaconus, lib. 15. qui *ſenatorem nobiliſſimum* vocat. II. ANICIUS MANLIUS FLAVIUS BOETIUS, noſtri pater An. Dom. CDLXXXVII. Conſul, cujus Synodus Romæ eodem anno coactæ mentionem facit; eumque Onuphrius Panvinius in Faſtis noſtri patrem fuiſſe exiſtimat, licet illi non Flavii, ſed & Severini nomen adſcribat. Nos quoque in hoc inclinamus, quòd nimirum ab Ennodio Epiſt. 1. lib. 8. Boetio noſtro fuiſſe dicatur *vena purpurarum*, quia nempe pater, ut & multi alii majores, Conſul fuerat. III. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, Patricius primum, deinde Conſul, An. Dom. DX. poſtremo Magiſter Officiorum, ſummus utriuſque Philoſophiæ, ac Theologiæ, Mathematicarumque diſciplinarum antiſtes, quem plurimis elogiis, iiſque clariſſimis, idem ipſe rex Theodoricus ornavit, qui occidit, cujus mortem miraculis illuſtrem is ipſe, qui imperavit, flevit, ut Caſſiodorus, lib. 1. Var. & Procopius, lib. 1. Hiſt. Gothicæ auctores certiſſimi teſtantur; quem celebrat Ennodius propinquus multis epiſtolis. Hujus filius fuit. IV. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, qui puer cum Symmacho fratre item puero natu majore Conſul fuit ordinarius, An. Dom. DXXII. quem ingenio excelluiſſe teſtatum, lib. 2. Conſol. modeſtiſſimus pater reliquit.

Boetus, ineptus quidam poeta Tarſenſis, qui Philippenſem Antonii victoriam carmine conſcripſit: quo nomine præter alios ſummos honores, quibus ab illo affectus eſt, Gymnaſii etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Boges, Perſa ab Athenienſibus obſeſſus, cum nihil haberet commeatûs in caſtris, liberos cum uxore primum, demum ſeipſum interfecit. Herod. lib. 7. Plut. in Cimone Βούτην vocat. Pauſan. Βόην, Polyænus Βόργην.

Vettius *Bolanus*, vir bellicoſus ſub Nerone. Tac. An. 15. *Quæ ubi Corbuloni certis nunciis audita ſunt legiones duas cum Verulano Severo & Vett. Bolano ſubſidium Tigrani mittit.* De hujus Bolani bellica gloria Stat. l. v. Sil. ad fil. ejus Criſpin.

———Rigidi ſummum Mavortis agebat
Corbulo, ſed comitem belli, ſociumque laboris
Ille quoque egregiis multum miratus in armis
Bolanum, atque illi curarum aſperrima ſuetus
Credere.

Bolus, Βῶλος Democriteus Philoſophus præter lib. de arte medicâ, etiam hiſtoriam emiſit, ut ait Suidas. Ex hoc Bolo recitat iſta verba Theophraſtus nono de plantis & exinde

Steph.

Steph. in Ἄψυνθος. Τὰ πρόβατα τὰ ἐν Πόντῳ τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα οὐκ ἔχει χολήν. Fuit præterea alter *Bolus* Mendeſius, de quo Suidam ſis adi.

Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Juſt. lib. 23.

Bon, Tuſcorum rex, regnavit annis 27. à quo *Bononia* dicta eſt. Cato in originibus.

Bona Dea, quam veteres *Faunam*, ſive *Fatuam* dixere, tantæ pudicitiæ fuit, ut nemo illam dum vixit, præter virum mas viderit, nec nomen ejus audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Romanæ noctu in operto ſacrificabant. Tibullus, l. 1.

Sacra Bonæ maribus non adeunda Deæ.

Juvenal. Sat. 6. *Nota Bonæ ſecreta Deæ.*

Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcirco ei porcam ſacram fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt. Alex. ab Alex. 6. 8. Juv. Sat. 2.

Atque Bonam teneræ placant abdomine porcæ.

Prop. lib. 4. eleg. 10.

Fœmineæ loca clauſa Deæ, fonteſque piandos
Impunè & nullis ſacra retecta viris.

Ovid. 3. de Art. Amandi,

Cum fuget à templis oculos Bona Diva virorum,
Præterquam ſi quos illa venire jubet.

Et Faſtorum quinto.

Templa patres illic oculos exoſa viriles
Leniter acclivo conſtituere jugo.

Plut. in Cæſare. Ἔστι δὲ Ῥωμαίοις θεὸς ἣν Ἀγαθὴν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ Ἕλληνες Γυναικείαν, καὶ Φρύγες μὲν οἰκειούμενοι, Μίδα μητέρα τοῦ βασιλέως γενέσθαι φασίν. Ῥωμαῖοι δὲ νύμφην δρυάδα, Φαύνῳ συνοικήσασαν, Ἕλληνες δὲ τῶν Διονύσου μητέρων τὴν ἄρρητον, ὅθεν ἀμπελίνοις τε τὰς σκηνὰς κλήμασιν ἑορτάζουσαι κατερέφουσιν, καὶ δράκων ἱερὸς παρακαθίδρυται τῇ θεῷ κατὰ τὸν μῦθον, Ἄνδρα δὲ προσελθεῖν οὐ θέμις, οὐδ' ἐπὶ τῆς οἰκίας γενέσθαι, τῶν ἱερῶν ὀργιαζομένων, &c.

Bonaventura, Franciſcanus Theologus ex oppido Bagico regio ob virtutum commentarios editos in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio X. relatus eſt. Habitum, quo nunc utuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit, cum prius aliorum Cardinalium modo incederent. Sacros multos libros ſcripſit; à Xiſto IV. in Sanctorum catalogum relatus eſt. Hujus poſtea libros in epitomen redegit Guil. Fulginas ejuſdem ordinis. Volat. Item alius ejuſdem nominis & ordinis, Patavinus, Cardinalis tituli S. Cæciliæ ſub Joanne XXII. A Cartanenſi Principe ſagittâ peremptus, dum Eccleſiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volaterranus.

Bonifacius, 65. Rom. Pontifex, regn. an. 6. menſ. 8. dies 13. Templum omnium Deorum à M. Agrippâ ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Chriſti Sanctorum vocavit. Diaconus lib. 8. Et Blondus 9. Ejus tempore Papatus initium ſumpſit. Bellarminus, *Bonifacius III. non ſe Univerſalem Epiſc. nominavit, ſed à Phocâ Imperatore ſic appellatus eſt.* Appellatus certe; *ſed rogante Bonifacio*, ait, Diaconus, lib. 4. cap. 11. *Obtinuit Bonifacius apud Phocam Principem*, ait Bibliothecarius in Bonif. 3. *Egit is ab initio ſuæ adminiſtrationis cum Phoca: eſtque id ægrè, nec ſine multâ contentione Sedi Apoſtolicæ datum*, ait Sabellicus 8. 6. *Obtinuit magna contentione*, ait Platina.

Anton. *Bonfinius* Aſculanus præter Hermogenem etiam Philoſtratum & Herodianum Latinè vertit, Matthiæ Corvini Hungariæ regis impulſu, confecit rerum Hungaricarum commentarios; quorum ſummam Mich. Relig. complexus eſt duobus libellis, qui de rebus Ungaricis inſcribuntur.

Bonoſus, Rom. Imperatoris filius literarii Pædagogi, authore Vopiſco. Omnium bibaciſſimus fuit, de quo Aurelianus dicebat, *Non ut vivat natus eſt, ſed ut bibat.* Si quando legati Barbari ad eum veniſſent ipſis propinabat, ut eos inebriaret, ut ab iis per vinum omnia cognoſceret, ac extorqueret veritatem. Poſtea cum à Probo ſuperatus, laqueo vitam finiviſſet, emanavit jocus, *Amphoram pendere, non hominem.*

Bonus Deus, apud Græcos ἀγαθὸς θεός, cujus templum Pauſanias in Arcadicis commemorat ad ſiniſtram viæ, quæ in Mænalum montem ducit.

Bonus Eventus, ab antiquis cultus eſt. Plinius deſcribit Euphranoris ſimulacrum *Boni Eventûs*, dextrâ pateram, ſiniſtrâ ſpicam, ac papaver tenens. *Boni Eventûs* etiam meminit Varro de R. R. lib. 1. inter Conſentes Divos agricolarum.

Boonæ, Βοῶναι Athenis dicti ſunt qui boves ad dies feſtos coemerent. Dem. in Midiam.

Bootes, à bove deductum nomen, Latinè *Bubulcus*; cœleſte ſydus, quod *Arctophylax* vocatur. Stellula enim eſt juxta Urſam majorem, quæ more bubulci plauſtrum ſequi videtur. Cic. de Nat. Deorum.

Arctophylax vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adjunctam præ ſe quatit Arctum.

Ovidius. *Arctophylax formam terga ſequentis habet.*

Juv. Sat. 5. *Frigida circumagunt pigri ſarraca Bootæ.*

Ubi benè *pigri.* Nam ſegnitiem huic ſyderi paſſim tribuunt Poetarum filii. Seneca in Medeâ:

————Flectitur ſenex
Arctica tardus plauſtra Bootes.

Ovid. Met. lib. 2.

Te quoque turbatum memorant fugiſſe Boote
Quamvis tardus eras, & te tua plauſtra tenebant.

Prop. lib. 3. el. 5.

Cur ſecus verſare boves & plauſtra Bootes

Claudianus.

Et donas hyemes, & tardi flabra Bootæ.

Habet 4 ſtellas dextrâ manu, quæ non occidunt. Gell. 2. 11. Manilius.

A tergo venit Arctophylax, idemque Bootes.

Aratus. *Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.*

Vide *Arctophylax.*

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, unde & frigidus, dictus ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ ῥέω, quoniam ut violenti flatûs eſt, ita etiam ſonori. Virg. 1. Georg.

Boreæ penetrabile frigus adurat.

Ovid. Met. 6. *Boreas* de ſeipſo,

Apta mihi vis eſt, quâ triſtia nubila pello,
Et freta concutio, nodoſaque robora verto,
Induroque nives, & terras grandine pulſo.

In Thracia ſedem ejus collocabant antiqui. Tyrtæus.

Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε
Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέων.

Simonides.

Ὠκὺς ἀπὸ Θρῄκης ὀρνύμενος Βορέας.

Ibycus.——Ὑπὸ στεροπῆς φλέγων
Θρηΐκιος Βορέης.

Heſiodus. Τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος Βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν.
Ὅστε διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.

Callim. H. in Delum.

Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρηΐκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι, τὼ δέ οἱ ἵππω
Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.

Aratus Phænomenis.

—— Θρηΐκος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο.

Horatius. *Thracio bacchante magis ſub inter-*
Lunia vento.

Statius vero Theb. 4.

——*Geticâ Boreas impactus ab Arcto.*

Botrys Siculus, ortus oppido Meſſanâ qui primus τὰ καλούμενα παίγνια conſcripſit, teſte Alcimo in reb. Siculis, apud Athen. lib. 7. Βότρυος ὑπομνήματα καὶ φιλαίνιδος legas apud Excerpta Polybii, lib. 12.

Botthæus inter eos fuit, qui nomen ſibi pepererunt circumnavigationem orbis deſcribendo. Eum cum Scylace Caryandenſi conjungit Marcianus Heracleota in Epitome Artemidori & Menippi.

Brachmanes, vel *Brachmanæ*, Palladio *Bragmanes*, Indorum Gymnoſophiſtæ, quorum Princeps Dandamis erat tempore Alexandri Magni; Jarchas vero quando Apollonius Tyaneus, diſcendi viſendique ſtudio ad illos ſe contulerat. Hi ſimulachra contemnebant, omnis prorſus carnis genere & vini abſtinentes. Clem. Alex. Stromat. lib. 3. Βραχμᾶναι γοῦν οὔτε ἔμψυχον ἐσθίουσιν, οὔτε οἶνον πίνουσι, καταφρονοῦσι δὲ θανάτου, καὶ παρ' οὐδὲν ἡγοῦνται τὸ ζῆν, πείθονται γὰρ εἶναι παλιγγενεσίαν. Porphyrius de Abſt. lib. 4. Τὸ δὲ ἄλλα τινὸς ἅψασθαι, ἢ ὅλως θιγεῖν ἐμψύχου τροφῆς, ἴσον καὶ τῇ ἐσχάτῃ ἀκαθαρσίᾳ τε καὶ ἀσεβείᾳ νενόμισται. Θρησκεύουσι δὲ τὸ θεῖον, καὶ χρόνον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς πλεῖστον εἰς ὕμνους τῶν θεῶν ἀπένειμαν καὶ εὐχὰς ἑκάστου ἰδίαν καλύβην ἔχοντος, κοινῇ γὰρ Βραχμᾶνες μένειν οὐκ ἀνέχονται. Vide omnino Palladium *de Bragmanibus* ab Edoardo Biſſæo Londini nuper editum. *Brachmas* vocat Steph. apud quem mira de veſtimentis eorum narrat Hierocl. Ὑφάσματα, inquit, μήτε πυρὶ καιόμενα, μήτε ὕδατι καθαιρόμενα, ἀλλ' ἐπειδὰν ῥύπου καὶ κηλῖδος ἐμπλησθῇ, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λευκὰ καὶ διαφανῆ γίνεται. Nomen eorum quod attinet, quid ſodes Βραχμὰν aliud ſonat, quam בר חכמן *Bar-hachman*, ἄγριος σοφιστής. h. e. Gymnophiſta? H. Jacobius. Vide *Gymnoſophiſtæ*, & Suidam in Βραχμᾶνες.

Branchus, Apollinis filius, Lactantius ad Statii Theb. 8. vult filium fuiſſe Simeri ex Patronis filia, qui cum Apollinis malas deoſculatus eſſet, ab eo captus, coronam & virgam accepit, unde cœpit vaticinari. Poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatum, quod *Branchiadon* nominatur. Idem ad 3 Theb. Theſſalum fuiſſe dicit.

Branchiades, Apollo dictus eſt à *Brancho* Theſſalo, vel à *Branchidis* pop. apud quos reſponſa dabat. Strab. 14.

Braſidas, dux Lacedæmonius, circa Amphipolim ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus, claudendum ſe præſtitit, ut per longum Coronæ ambitum, hoſtium frequentiam extenuaret: quaque rariſſimi obſtabant, erupit. Frontinus in Stratagem. Vide Suidam in Βρασίδας.

Braſilas, Cous quidam, cujus mentio eſt apud Theocr. Idyl. 7. Vide ſis ibi Scholiaſten.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui cum 300. armatorum millibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam flu. ingenti clade profligavit. Deinde ad urbem pergens eandem cepit, totamque exuſſit, præter Capitolium, quò nobilior juventus confugerat. Sed cum & illud aggrederetur, Romani cum illo convenerunt, ut acceptis aliquot auri talentis, obſidionem ſolveret. Cum igitur aurum penderetur, ipſe dux gladium ſuum vaginâ educens, & hunc penſari imperavit. Sed cum hoc Romani, ut rem injuſtam recuſarent, atque ita invicem contenderent, Camillus exul, qui abſens dictator creatus erat, collectis iis qui Româ profugerant, Gallos ex improviſo adortus eſt, qui relicto auro, cum maximo ſuorum detrimento fugâ ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus vero eos continuò proſequens ex Italiâ expulit. Plutarchus in Camillo. Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ παρῆν ὁ Κάμιλλος ἐπ' αὐτὸν ὡπλισμένος λαμπρῶς καὶ τεθαῤῥηκότας ἔχων τότε τοὺς Ῥωμαίους, καὶ γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης ἐπὶ πολὺν χρόνον, αὐτοὺς τε τρέπεται πολλῷ φόνῳ, καὶ λαμβάνει τὸ στρατόπεδον. Secutus eſt (inquit Palmerius) hoc loco Plut. T. Livium, ut ſui Camilli, cujus vitam ornare inſtituerat, gloriæ grato Romanis mendacio velificaretur. Rualdus doctus quidem & acri judicio vir, & qui Plutarchus illuſtrandum & caſtigandum non ſine multis doctrinæ adminiculis aggreſſus eſt, ad hunc locum multa dixit, nec tamen ſatis multa. Nam cum T. Livium aretalogum, & Romanorum mancipium mendacii ſategerit hoc loco arguere, id quidem fecit, ſed ut mihi videtur, nimis ſtrictè, & quaſi ad aliud properans. Poterat enim eum pluribus telis obruere, & hanc fabulam ex hominum memoriâ radicitus evellere. Et Polybium quidem cum citat, optimè facit; eſt enim rerum Romanarum fide digniſſimus author, qui duobus tantum, aut circiter ſeculis aberat ab urbis captæ temporibus. Sed de illo auctore celeberrimo id, quod oblitus eſt dicere Rualdus, notabo, T. Livium fere omnia à Polybio accepiſſe, ſæpe paginas integras illius auctoris ſuo operi intexuiſſe, adeo ut interpretis Polybii ſæpiſſimè vice fungatur, ejus tamen ſuppreſſo nomine fere ubique, & ſi quando accidit, ut ejus meminerit, eum citaſſe cum elogio jejuno & mehercules invido, *rerum Romanarum non contemnendus author.* Unde ſequitur Livium malignitate quâdam cum aſſentatione erga Romanos, & odio erga Gallos aliter eam hiſtoriam tradidiſſe, quam à Polybio veraci & libero auctore acceperat. Sed ut poſt Rualdi meſſem aliquod ſpicilegium in ejus agro faciam, aliquid etiam de meo ad id argumentum afferam, & tanquam triarius è ſubſidiis in primam aciem contra Livium advolabo, & ex ipſius Polybii pharetrâ telum depromam acutiſſimum, nempe ex libro 2. ubi Gallos, Boios & Inſubres, ut auxilium à Gæſatis Tranſalpinis impetrarent, his rationibus uſus inducit. Ἀναμιμνήσκοντες δὲ τῶν ἰδίων προγόνων πράξεως αὐτοὺς, ἐν ᾗ ἐκεῖνοι στρατεύσαντες, οὐ μόνον ἐνίκησαν μαχόμενοι Ῥωμαίους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μάχην κατέσχον ἐξ ἐφόδου αὐτὴν τὴν Ῥώμην, γενόμενοι δὲ καὶ πάντων τῶν ὑπαρχόντων ἐγκρατεῖς, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς μῆνας ἑπτὰ κυριεύσαντες, τέλος ἐθελοντὶ καὶ μετὰ χάριτος παραδόντες τὴν πόλιν, ἄθραυστοι καὶ ἀσινεῖς ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλθον. Ea ſic latinè reddidit Caſaubonus: *Majorum res geſtas illis in memoriam revocantes, qui expeditione ſimili ſuſceptâ, non ſolum prælio Romanos vicerant, ſed etiam à pugnâ Romam ipſam occuparant, bonis deinde illorum omnibus potiti, urbe etiam ipſâ per 7. menſes in ſuâ poteſtate detentâ, poſtquam ſuâ ſponte & beneficii loco eam victis tradidiſſent, illæſi, atque incolumes in ſuam patriam reverſi fuerunt.* In quâ verſione oblitus eſt vir magnus interpretari hæc verba, ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, quæ tamen litem decidunt, *habentes emolumentum*, i. e. proculdubio aurum, quod ex pacto acceperant. At ſi vera fuiſſet Gallorum ad internecionem deletorum clades, quam Tragicè narrat Livius, certe Bojorum illos legatos, ab ejus negotii mentione maximè abſtinuiſſe decebat, quippe quòd contra eorum propoſitum Gæſatas à petitâ ſocietate plurimum deterrere valebat, & ridicula fuiſſet eorum exhortatio; & magis ridiculus Polybius, qui eos ita dicentes introduxit, niſi Gallorum victoria omnibus nota, & conſtanter eo tempore credita fuiſſet. Itane credibile eſt, Polybium Africani & Lælii amicum, & contubernalem, virorum patriam amantium, & gloriæ gentis ſuæ cupidorum, qui proculdubio multa Romanorum acta ab eorum ſermone didicerat, & qui ſua ſcripta eorum cenſuræ ſubjeciſſe dicitur, auſum fuiſſe talem narrationem ſuis paginis inſerere ſine maledicentiæ notâ, & Romanorum odio, ſi contraria fama, vel dubia tantum ad eorum virorum aures perveniſſet? Exul nempe Polybius ſolo Romanorum auxilio fultus, ſine lare, ſine divitiis, Romanos ut auro redemptos, ad poſteros traducere ſine auctoribus fide dignis impudentiſſimo mendacio tentavit? Id certe putare foret abſurdiſſimum. Sed nunc Trogum Pompeium audiamus, virum Romanum; Is lib. 28. Ætolos Romanorum legatis ſic reſpondentes inducit. *Adverſus Gallos urbem eos ſuam tueri non potuiſſe, captamque non ferro defendiſſe, ſed auro redemiſſe.* Orationem etiam Mithridatis ad milites brevitate militari conſpicuam idem Trogus hiſtoriæ ſuæ inſeruerat, & eam in ſuo compendio Juſtinus integram intexuit, quâ veluti telo trabali transfigitur tradita à T. Livio fabula: Ea ſic ſe habet, l. 38. Mithrid. ait, *ſe audire populos Tranſalpinæ Galliæ Italiam ingreſſos, maximis eam plurimiſque urbibus poſſidere, & latius aliquanto ſolum finium, quam in Aſiâ, quæ dicitur imbellis, eoſdem Gallos occupaſſe, nec victam ſibi ſolum dici Romam à Gallis, ſed etiam captam, ita ut unius illis montis cacumen tantum relinqueretur, nec bello hoſtem, ſed pretio remotum.* Hæc ultima verba T. Livium jugulant à Trogo cive Romano ſatis antiquo prolata. Nunc vero prodeat Suetonius Livio poſterior tempore, & videamus, quomodo illius mendacio aſtipuletur. Is in *Tiberio* cap. 3. ſic ait de Tiberii majoribus. *Druſus hoſtium duce Drauſo cominus trucidato, ſibi poſteriſque ſuis cognomen invenit. Traditur etiam proprætore, ex provinciâ Galliâ retuliſſe aurum Senonibus olim in obſidione Capitolii datum, nec ut fama, extortum à Camillo.* Sic Suetonius pro famâ & nudo rumore Livii fabulam explodit. Nam quamvis in eo forte fuerit vanus Druſus, dum talem honorem ſibi arrogavit, tamen nunquam eam gloriam affectaviſſet, niſi omnibus conſtaſſet aurum illud à Gallis in patriam ſuam aſportatum fuiſſe. Sed nunc Livium ſuo ipſius telo configamus. Ecce parum mendacii ſui memor Samnites in Hetruſcorum advocato conſilio ita diſſerentes inducit: *Unam ipſis ſpem in Hetruſcis reſtare, ſcire gentem Italiæ opulentiſſimam armis, viris, pecunia eſſe, habere accolas Gallos, inter ferrum & arma natos, feroces cum ſuopte ingenio, tum adverſus Rom. pop. quem captum eſſe, auroque redemptum, haud vana jactantes memorent.* Certe nihil expreſſius dici poteſt, ideoque Paulus Oroſius, dum eam hiſtoriam narrat, de Camillo non meminit. Quare certiſſimum eſt, ne de eo in eo negotio Trogum mentionem feciſſe: omnia enim ferè ex Trogo habet Oroſius, qui ſic habet in fine lib. 2. de Romæ captu. *Univerſam reliquam juventutem, quam conſtat vix mille hominum fuiſſe tunc, in arce Capitolini montis latitantem, obſidione concludunt, ibique infelices reliquias, fame, peſte, deſperatione, formidine, terrent, ſubigunt, vendunt. Nam mille libris auri diſceſſionis pretium paciſcuntur*, & cætera quæ vide. Vapulet ergo fabricator talis mendacii, ſeu aſſertor T. Livius Romanorum adulator, & Galli nominis inimicus, utpote Patavinus domo, urbe ſemper Gallis vicinis infeſtâ, quod ipſe fatetur lib. 10. inde ſuum in Gallos odium quod ubique teſtatur. Vapulet inquam & Rualdo, & mihi, & quicunque hiſtoricam veritatem amat. Elegantiæ quidem & nitoris laudem à me non invito accipiet, fidei vero & veracitatis nequaquam, & dum vapulabit, ſpectator adſit Plutarchus, qui hoc loco eum malè ſecutus eſt, & Polyænus, qui ejus mendacii teſtes manifeſtè falſi, & qui inter ſe diſcordes, ut & cum Livio, tali fabulæ fidem magis derogant, quam aſtruunt. Palmerius. Fuit alius quoque *Brennus*, priore junior, quanquam nonnulli eos perperam confundunt, qui Apollinis Delphici templum prædæ causâ ingreſſus, iram numinis in ſe concitavit. Prop. 3. 12.

Torrida ſacrilegum teſtantur lumina Brennum
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.

De *Brenno* vide & Callimachum Hymn. in Delum à verſ. 73. & Scholiaſten, qui hiſtoriam explicat, & Val. Max. 1. 2. & Pauſaniam in Phocicis. De mortis genere diſſentiunt authores. Juſt. lib. 24. cap. 16. *Cum dolorem vulnerum ferre non poſſet, pugione vitam finivit.* Atqui Pauſanias inquit, illum vulneratum, veneno vitam finiviſſe, pudore ſcilicet acceptæ in Græciâ cladis. Sed conciliat hos Diod. Sic. Βρέννος δὲ ἄκρατον πολὺν ἐμφορησάμενος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Iſ. Voſſius. Βρῆνος appellatur apud Suidam. Sunt autem qui tunc temporis Imperatorum putant commune nomen fuiſſe, quià Cambri hodiè regem *Brennin* appellant, teſte Camdeno. Sanè apud Britannos Gallos *Barner* judicem ſonat, & *barn* eſt *judicare*. Accedit Syrum פרנס *parnas* pro *Principe & Gubernatore*, Eſaiæ 3. 4. à radice פרנס *parnes*, quod *paſcere* ſig. Bochartus.

Briareus, Gigas, Ætheris, Titanis, vel Cœli & terræ filius. Hunc Homerus ait Iliad. 1. à ſuperis quidem *Briareum* dictum fuiſſe, ab hominibus vero *Ægæona*.

Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίωνα. ——— ———

Hic cum cæteris Gigantibus Jovem à regno depellere conatus eſt; cui centum manus erant, capita quinquaginta, & magnitudine corporis reliquos omnes mortales antecellebat, ignemque

nemque ex ore eructabat, uti teſtatur Virg. Æn. lib. 10. in his,

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenaſque manus, quinquaginta oribus ignem
Pectoribuſque arſiſſe: Jovis cum fulmina contra
Tot paribus ſtreperet clypeis tot ſtringeret enſes.

Quem idcirco ſub Ætnam montem fuiſſe à Jove fulmine detruſum fabulantur, qui quoties latus moveret, Ætna flammas ingentes eructaret, ut ait Callimachus in Lavacrum Dianæ,

Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο,
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο Γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.

Paucis tamen ante diebus idem *Briareus* Jovi adverſus Palladem, & Junonem & Neptunum, reliquoſque Deos, qui in Jovis tyrannidem conjurarant, fuerat auxilio, teſte Homero ubi ſupra,

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν
Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί.

Hunc ideo unà cum Gyge & Cotto Jovis cuſtodes ac ſatellites Heſiodus in Theog. nominavit, ut eſt in his.

Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν φύλακες πιστοὶ Διὸς Αἰγιόχοιο.

Virgil. lib. 6. Æn.

Centauri in foribus ſtabulant, Scyllæque biformes,
Et centum geminus Briareus, & bellua Lernæ.

Claudianus — *Centum Briareia turba lacertis.*

Idem de laud. Stilic. lib. 1.

Quis Briareus aliis numero creſcente lacertis
Tot ſimul objectis poſſit confligere rebus.

Silius Italic. lib. 13.

——— *Sed & oſtia Ditis*
Centenis ſuetus Briareus excludere palmis.

Statius Theb. ſecundo:

Non aliter (Geticæ ſi fas eſt credere Phlegræ)
Armatum immenſus Briareus ſtetit æthera contra,
Hinc Phœbi pharetras, hinc torvæ Pallados angues,
Inde Pelethroniam præfixâ cuſpide pinum
Martis, ac hinc laſſo mutata Pyracmone, temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obſeſſus Olympo,
Tot queritur ceſſare manus.

Ita dictus eſt *à corporis robore.* Βριαρὸν enim Græci *fortem* dicunt, & *robuſtum.* Ventorum autem naturam ſub ejuſmodi fabularum involucris poetæ deſcribunt. Heſych. Βριάρεων ἄνθρωπον ἑκατοντάχειρα.

Brimo, unum ex Hecates, ſive Proſerpinæ nominibus ἀπὸ τοῦ βριμᾶν, hoc eſt à *terrendo* impoſitum, eò quod nocturna terriculamenta ab eâ immitti credebantur, ut ex Apollonii Scholiaſte annotat Cæl. Rhod. 11. 16. Heſiodi interpres lib. 1. Βριμὼ δὲ καὶ Ὀβριμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, καὶ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ Ὄβριμον λέγεται. Fuit & ita appellata Rhea. Theodoretus Therapeut. Serm. 1. Ὅπη δὲ καὶ τὰ τῆς Ῥέας, ἢ καὶ τῆς Κυβέλης, ἢ τῆς Βριμοῦς, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλητε ὀνομάζειν. Propertius lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque Sais fertur Bœbeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Interpres Apollonii, Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη. Φασὶ δὴ Ἑρμῆν ἐρασθέντα ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιοῦσῃ θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐνεβριμήσατο αὐτῷ, ὁ δὲ φοβηθεὶς ἀπέστη. Statius Sylv. 2. in arborem Atedii.

——— *Omnia queſtus*
Immitem Brimo, ſtagna invida. ———

Vide omnino Barthium ad Hiſt. Lat. pag. 221.

Briſeis, Lyrneſſia puella, à patre *Briſe* ita appellata, cum vero nomine *Hippodamia* vocaretur. Hæc, captâ Lyrneſſo urbe, Achilli victori in ſortem ceſſit, & poſtea ab Agamemnone erepta, implacabilis diſſidii cauſa fuit inter eum & Achillem. Vide Homerum Iliad. 1. qui eam vocat Βρισηΐδα καλλιπάρῃον. Horat. Carm. 2. Od. 4.

——— *Prius inſolentem*
Servâ Briſeis niveo colore
Movit Achillem.

Prop. lib. 2. eleg. 9.

Omnia formoſam propter Briſeida paſſus.

Ovid. 2. de Art. Amandi,

Illis te manibus tangi Briſei ſolebas.

Idem de Remed. Am.

Hoc & in abductâ Briſeide flebat Achilles.

Briſes, Chryſis ſacerdotis frater, Hippodamiæ pater, quæ ab eo *Briſeis* dicta.

Briſeus, Liber Pater. Cornutus in hoc Perſii Sat. 1.

Eſt nunc Briſæi quem venoſus liber Acci.

Briſæum appellatum eſſe ſcribit, vel à mellis uſu, quod ipſe primus mel inveniſſe dicatur: vel ab uvâ, quòd eam expreſſerit, quum *briſare* ſit exprimere; vel à nymphâ, quæ eum nutriviſſe dicitur. *Briſæus* etiam Poetarum epitheton eſt quod ii in Liberi patris tutelâ eſſe credantur. Vide Caſaub. ad locum Perſii allatum.

Britannicus, filius Claudii Cæſaris ex Meſſalinâ, primò Germanicus dictus. Hic quamvis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpe circumlatus fuiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen operâ veneno ſublatus eſt. Tacit. An. 13. Juven. Sat. 6. de Meſſalinâ.

Oſtenditque tuum, generoſe Britannice, ventrem.

Britomartis, Nympha Cretenſis, valdè formoſa, Jovis, & Charmes filia, Diodoro *Britona* dicta. Retia ad venandum invenit, ex quo *Dictynna* dicta eſt, quod cauſam præbuit, ut quidam Dictynnam ac Dianam eandem eſſe putarint. Heſych. Βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις. Hæc, ut quibuſdam placet, à Minoe rege Cretenſi adamata, cum ejuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare præcipitavit. Ejus meminit Virgilius ſeu quiſquis fuit alius in Ciri. Callimachus Hymno 3. qui eſt in Dianam.

Ἐλλοφόνον. Βριτόμαρτιν ἐΰσκοπον —

Ubi Scholiaſtes: Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός. De hâc ita Solinus. *Cretes Dianam religioſiſſimè venerantur,* Βριτόμαρτιν *gentiliter nominantes, quod ſermone noſtro ſonat virginem dulcem.* Et Joſ. Scaliger ait ſe in Gloſſariis Græcorum inveniſſe Βριτὸ τὸ γλυκὺ, ὡς Κρῆτες.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, i. e. *à fremendo*; Aliis vero ἀπὸ τῆς Βροντῆς h. e. *à tonitru*, eò quòd natus ſit cum tonitru, ejus genetrice fulmine peremptâ, Ovid. Met. 4.

Thura dabant, Bacchumque vocant, Bromiumque Lyæumque.

Brontæus, Jupiter dictus à βροντῇ, quod eſt *tonitru*, unde Latine *Tonans* quoque vocatur.

Brontes, unus ex Cyclopibus, Vulcani miniſtris qui Jovi cudunt fulmina, ἀπὸ τῆς βροντῆς, i. e. à tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur. Vulcani miniſtri, *Brontes, Steropes, & Pyracmon.* quos Heſiodus in Theogonia Cœli & Terræ filios facit, quanquam alii ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. Æn. 8.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Bronteſque, Steropeſque & nudus membra Pyracmon.

Statius Sylv. 1. 1.

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo
Stat Latium complexa forum? Cœlone per auras
Fluxit opus? Siculis an conformata caminis
Effigies laſſum Steropem Brontemque reliquit.

Idem lib. 3.

Non tam grande ſonat motis incudibus Ætna
Cum Steropes, Bronteſque ferit, nec major ab antris
Lemniacis fragor eſt, ubi flammeus ægida cælat
Mulciber & caſtis exornat Pallada donis.

Et lib. 4.

Tale nec Idæis quicquam Telchines in antris,
Nec ſolidus Brontes, nec qui polit arma Deorum
Lemnius exiguâ potuiſſet ludere maſſâ.

Scholiaſtes Æſchyl. ad Prom. p. 56. edit. Steph. Βρόντης καὶ Στερόπης Κύκλωπες, οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν τοῦ Κρόνου τοῦ πατρὸς τοῦ Διός. εἶχον δὲ πρὸς ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν τοῖς μετώποις, οὓς ὁ Κρόνος μὲν τῷ ταρτάρῳ προσέδησεν, ὡς ἐπιβούλους ὑπονοούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς τῆς βασιλείας κρατήσας, τὸν μὲν πατέρα Κρόνον κατάγει, τοὺς δὲ εἰρημένους ἀνάγει, καὶ συνεργοὺς τοῦ κράτους ἔχει. τὸν μὲν Βρόντην μηχανώμενον αὐτῷ, τὸν δὲ Στερόπην, ἀστραπὴν εἰς ἐκφόβησιν πάντων τῶν ἄλλων Θεῶν.

Claud. de 3. Conſul. Hon.

——— *Vobis jam Mulciber arma*
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat:
Brontes innumeris exaſperat Ægida ſignis,
Altum fulmineâ criſpare in caſſide conum
Feſtinat Steropes: nectit thoraca Pyracmon,
Ignifluiſque gemit Lipare fumoſa cavernis.

Broteas, & Ammon, cæſtibus inclaruerunt. Ovid. Met. 5.

Hæc gemini fratres, Broteaſque & cæſtibus Ammon
Invicti. ———

Brotheus, filius Vulcani & Minervæ deformi facie ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum conjecit. Ovidius in Ibin.

Quodque ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Bruma, dicitur dies Solſtitii hyemalis, qui eſt ad 15. Cal. Januar. Dicta quaſi βραχὺ ἦμαρ, ut quibuſdam placet; quam Originationem quoque amplectitur Macrobius Saturn. 1. 21. Iſidor. lib. 5. cap. 35. Cæſar Scal. 19. cap. lib. 1. de Cauſ. L. L. Var-

L. L. Varro autem ut & Feſtus, eam à *brevitate dierum* appellari aiunt. Vide Voſſium in *Bruma*.

Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi ſacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrari ſolita; ſemel 12. Cal. Mart. atque iterum 18. Cal. Sept. Dicuntur autem à *Brumo*, quo nomine Romani veteres Bacchum appellabant. Rhod. 18. 25. Vide Suidam in Βρουμάλια.

Brutidius, vir quidam qui tempore Juvenalis poetæ tractus eſt ad judicium, tanquam fautor & amicus Sejani, apud Imperatorem accuſati. Juvenal. Sat. 10.

——— Pallidulus mi
Brutidius meus ad Martis fuit obvius aram,
Quam timeo victus ne pœnas exigat Ajax,
Ut malè defenſus.——— ———

Hunc *Brutidium* ait Tacitus, *artibus honeſtis copioſum fuiſſe*, qui etiam teſte Senecâ, *Rhetor & Hiſtoricus fuit, non ſine laude*. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 24.

Brutius, Βρούττιος ὁ σοφώτατος ἱστορικὸς καὶ χρονογράφος vocatur à Scriptore Chron. Alexandr. pag. 90. ubi ex eo quædam narrat de Danae & Perſeo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3.

Brutus, Brutorum familia Romæ imprimis fuit illuſtris, ex quâ primus fuit L. Junius Brutus à ſtultitiâ, quam Tarquinii metu ſimulabat, ita cognominatus. Unde illud poetæ

Brutus erat ſtulti ſapiens imitator.

Hic exactis regibus, civitateque in libertatem vindicatâ primus Romæ cum L. Tarquinio factus eſt Conſul, rebuſque multis præclare geſtis tandem eo in prælio quod ad Regillum lacum commiſſum eſt, occubuit, eumque matronæ, ut fortiſſimum muliebris pudicitiæ vindicem, annum integrum luxerunt. Virg. Æn. 6.

Vis & Tarquinios reges, animamque ſuperbam
Ultoris Bruti faſceſque videre receptos?
Conſulis imperium hic primus ſævaſque ſecures
Accipiet, &c.

M. Junius Brutus, percuſſoris Cæſaris pater, quem tres de Jure Civili ſcripſiſſe libros, Cic. 2. de Oratore author eſt, Marianas partes ſecutus à Pompeio victus, profligatuſque eſt. Poſt mortem Syllæ, quum Lepidus Conſul bellum redintegraſſet, Brutus, qui Galliam Ciſalpinam Lepidi nomine tenebat, à Pompeio Mutinæ obſidione clauditur in quâ ſive ſponte, ſive animos militum mutatos cernens, ſuam militumque ſalutem Pompeio commiſit. Dimiſſus inde, quum ad Padum perveniſſet, poſtridiè per Geminium, Pompeii juſſu, interfectus eſt, non ſine ſugillatione Pompeii, ut qui perfidè & crudeliter illum occidiſſet. Cicero Brutum hunc non modo acutum oratorem, ſed etiam juris publici & privati peritum eſſe refert. Uxorem habuit Serviliam Catonis ſororem parum ſane pudicam, ex quâ filium M. Brutum, & 2. filias Junias ſuſcepit. Harum altera M. Lepidi Triumviri conjux, altera C. Caſſio nupta. Tacitus.

M. Junius Brutus, vir ſummæ gravitatis, & ſi unum ejus facinus excipias, quo ſe ſuoſque perdidit, cætera valdè bonus & laude dignus. Exorto bello Civili Pompeium, quanquam patris interfectorem, quia partes illius juſtiores ſtatueret, ſecuutus eſt. A pugnâ Pharſalicâ non tantum conſervatus à Cæſare, verum etiam inter amicos habitus, Galliam Ciſalpinam obtinuit, idque per tempus belli Africani. Poſt Cæſaris ex Hiſpaniâ reditum urbanâ præfecturâ ornatus, per Caſſium dolentem ſibi primum locum denegatum, ſeductus, in Cæſaris necem conſpiravit, quâ patratâ, quum in urbe ſe tutò non fore videret, fugâ ſibi cum cæteris conjuratis conſuluit, nec multò poſt comparatis exercitibus cum Caſſio in Philippis ab Antonio & Cæſare victus necem ſibi conſcivit, annos natus 40. Uxor illi fuit Porcia Catonis avunculi filia. Amiciſſimus fuit Ciceroni, cujus nomine & librum de claris Oratoribus Tullius inſcripſit, qui eidem & alium de perfecto Oratore conſecravit; habenturque ejus ad Ciceronem, & hujus ad illum non paucæ Epiſtolæ. Vitam ejus conſcripſit Plutarchus. Hunc Cæſar inter conjuratores videns, à quibus interimeretur, filium nominavit, & fortaſſe verè quando eum matre ejus Cæſar conſueverat. Scripſit hic Brutus epitomas hiſtoriæ Fannii & Cœlii Antipatri. Alia etiam ſcripſiſſe certum eſt. Nam librum ejus de Officiis Chariſius citat, lib. 1. & Priſcianus, lib. 6. Ac libri de patientiâ meminit Diomedes, lib. 1. Quo etiam libro teſtis adhibetur in laudatione Appii Claudii. Suidas, Βροῦτος, στρατηγὸς Ῥωμαίων, ἔγραψεν ἐπιστολὰς καὶ τῶν Πολυβίου τοῦ ἱστορικοῦ βίβλων ἐπιτομήν.

D. Junius Brutus Albinus, & ipſe unus ex percuſſoribus Cæſaris, poſt pugnam Mutinenſem, quum perſequi vellet Antonium, deſertus à legionibus, Antonii juſſu cæſus eſt, quum eſſet Conſul deſignatus, & à Cæſare inter ſecundos hæredes adſcriptus.

Brutius Præſens, Conſ. Rom. Antonini Pii collega An. U. C. 890. cujus filiam M. Imperator filio ſuo Commodo matrimonio junxit.

Brutius hiſtoricus memoratur B. Hieronymo in Chron. Euſeb. ad Ann. 2112. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 698.

Bubaſtis. Vide priorem part. huj. Dict.

Guil. Budæus, ita laudatur à L. Vive in lib. 2. de C. D. c. 17. *Quo viro* Gallia acutiore ingenio, acriore judicio, exactiore diligentiâ, majore eruditione nullum unquam produxit. Hac vero ætate ne Italia quidem. Nihil eſt uſquam vel Græcorum vel Latinorum ſcriptorum quod ille non evolverit, legerit, excuſſerit. Græca & Latina juxta & ſummè callet. Tam facile utraque linguâ loquitur quam Gallicâ, quæ eſt ei vernacula, haud ſcio, an etiam facilius——Nihil eſt tam reconditum, tam abſtruſum in his linguis quod non perveſtigarit, adierit, inſpexerit. Vide quæ ſequuntur, & accipe hoc diſtichon Buchanani Poetæ poſterioris quidem ætatis ſed non inferioris notæ:

Gallia quod Græca eſt, quod Græcia Barbara non eſt,
Utraque Budæo debet utrumque ſuo.

Bunas Athenienſis, qui arbiter in controverſiâ inter Calydonios & Eleos deſignatus perfictas occaſiones rem in longum diſtulit, nec unquam de lite pronunciare voluit. Unde proverb. *Bunas judex eſt.*

Bunduica, Britannorum Regina fortiſſima, de quâ ſic Dio lib. 62. ſub initio: Ἡ δὲ μάλιστα αὐτοὺς ἐρεθίζουσα, καὶ ἐναντία Ῥωμαίων πολεμεῖν ἀναπείσασα, τῆς τε προστατείας αὐτῶν ἀξιωθεῖσα καὶ τοῦ πολέμου παντὸς στρατηγήσασα, Βουνδουΐκα ἦν, γυνὴ Βρεττανίς, γένους τοῦ βασιλείου, μεῖζον ἢ κατὰ γυναῖκα φρόνημα ἔχουσα. Αὕτη γὰρ συνήγαγέ τε τὸ στράτευμα ἀμφὶ δώδεκα μυριάδας ὄν, καὶ ἀνέβη ἐπὶ βῆμα ἐκ γῆς ἐλώδους ἐς τὸν Ῥωμαϊκὸν τρόπον πεποιημένον, ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα μεγίστη καὶ τὸ εἶδος βλοσυρωτάτη, τό τε βλέμμα δριμυτάτη, καὶ τὸ φθέγμα τραχὺ εἶχε, τήν τε κόμην πλείστην τε καὶ ξανθοτάτην οὖσαν μέχρι τῶν γλουτῶν καθεῖτο, καὶ στρεπτὸν μέγαν χρυσοῦν ἐφόρει. Χιτῶνά τε παμποίκιλον ἐνεκεκόλπωτο, καὶ χλαμύδα ἐν αὐτῷ παχεῖαν ἐνεπεπόρπητο. Οὕτω μὲν ἀεὶ ἐνεσκευάζετο. Τότε δὲ καὶ λόγχην λαβοῦσα, ὥστε καὶ ἐκ τούτου πάντας ἐκπλήττειν, ἔλεξεν ὧδε.

Bupalus, pictor fuit apud Clazomenas Aſiæ civitatem, qui Hipponacten Poetam deformem pro riſu depinxit, quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, ut ſe laqueo ſuſpenderit. Horat. Epod. 6.

Qualis Lycambe ſpretus infido gener
Aut acer hoſtis Bupalo. Vide Plin. 36. 5.

Buſiris, Neptuni filius ex Libyâ Epaphi filiâ, crudeliſſimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argivis imperavit. Hic cum hoſpites omnes Jovi immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cum eaſdem illi inſidias pararet, unà cum Amphidamante filio, & præcone Chelbe & miniſtris aræ interfectus eſt. Ovid. Met. 9.

Ergo ego fœdantem peregrino templa cruore
Buſirim domui?

Idem Triſt. 3. 11.

Sævior es triſti Buſiride, &c.

Statius Theb. lib. 12:

———Immites Buſiridos aras.

Virgil. Georg. 3. *Quis aut Euryſthea durum,*
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Encomium tamen ejus ſcripſit Iſocrates. Item urbs Ægypti ad Nilum flumen à Buſiride condita, in quâ fuit templum magnum Iſidis. Hinc Buſiritica præfectura. Strabo lib. 17.

Butas, elegiaco carmine res Romanas tradidit, ex quo fabuloſas Lupercalium cauſas tradit Plutarchus in Romulo. Meminit ejuſdem Arnobius, lib. 5. ubi de Bonâ Deâ. *Sicut ſuis ſcribit in Cauſalibus Butas* perperam vulgo *putas*.

Butea, familia Romana, à *buteone*, i. e. accipitre ſic dicta: cui principatus in auguriis olim dabatur, proſpero auſpicio à buteone ſumpto. Plin.

Buteo, cognomen M. Fabii apud Liv. & Plut. Item Romanus Orator, cujus mem. Sen. lib. 2. Contr.

Butes, filius Amyci, Bebryciorum regis, qui ob ſævitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus, parvo navigio in Siciliam confugit, ubi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt, à quâ cum ob formæ morumque elegantiam diligeretur, ejus concubitu uſus, Erycem filium ex eâ ſuſcepit, & quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus vocaretur, datus eſt locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe. Virgil. lib. 5. Æn.

Idemque ad tumulum, quo maximus occubat Hector
Victorem Buten immani corpore, qui ſe
Bebryciâ veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit & fulvâ moribundum extendit arenâ.

Butes, nomen ſacerdotis. Rhod. 14. 13. Vide Niceph. in Syneſium de Inſomniis. Orpheus etiam quendam hujus nominis recenſet inter Argonautas.

Βούτης τ' Αἰγείδης ἴκελος χρυσέοισι θεοῖσι.

Butes, Trojanus à Camillâ occiſus eſt. Virg. Æn. 11.

Protinus Orſilochum & Buten duo maxima Teucrum
Corpora. ———

Buthus, athleta nobilis, qui bovem integrum uno die devorare ſolebat; unde natum proverbium in edaces, *Buthus obambulat.* Vide Heſychium in Βοῦθος περιπατεῖ, & Zenob. pag. 44.

Butorides, inter Duodecim iſtos, qui de Pyramidibus Ægyptiis ſcripſerint, reponitur à Plinio, lib. 36. cap. 12.

Buzyges, Heros quidam Athenienſis, qui omnium primus junctis bobus araſſe terram creditur. Heſychius. Βουζύγης, Ἥρως Ἀττικὸς ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας, ἐκαλεῖτο δὲ Ἐπιμενίδης. Auſonius in Epiſtolis.

Hoc ſi impetratum munus abs te accipere,
Prior colere quam Ceres:
Triptolemon olim ſive Epimenidem vocant,
Aut Bulianum Buzygem.

Ita legendi hi verſus. Quis enim ſit *Medes*, neminem ſcire puto: neque etiam quare *Buzyges* Tullianus dicatur. Omnino itaque ſcribendum *Bullianus* vel *Bulianus* à Buliâ civitate Atticâ. Iſ. Voſſius.

Byblis, Mileti & Cyanes filia, quæ cum fratrem Caunum miſerè deperiret, ejuſque concubitum aſſequi non potuerit, laqueo gulam fregit. Ovid. de Art. Am.

Byblida quid referam? vetito qui fratris amore
Arſit, & eſt laqueo foriter ulta nefas.

Idem vero lib. 9. Met. aliter hanc fabulam refert, inquiens, Quum Byblis fratrem ſuum Caunum perditè amaret, eique ardorem ſuæ libidinis detexiſſet, ipſe deteſtandam ſororis concupiſcentiam aſpernatus, fugam arripuit, quem illa, amoris impatiens, ſecuta eſt; & poſtquam omnem Cariam, Lyciamque, & Lelegas peragraſſet, labore & dolore victa conſedit, & multas lacrymas effudit; quapropter Naidum commiſeratione in fontem ſui nominis permutata eſt. Ita enim ait.

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeia Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet Dominæ, nigraque ſub ilice manat.

Suidas. Βύβλις, ὄνομα κύριον, ἀδελφὴ Καύνου, ἀμφότεροι δυστυχήσαντες.

C A

CAath, filius Levi, Gen. 46. aliàs *Koath.* Lat. *congregatio*, ſive *ruga*, aut *obtuſio*. Amram genuit Moſis patrem. Mendosè autem leguntur verba Demetrii ex Alex. Polyhiſtore citata apud Euſebium de Præp. Evang. lib. 9. Κλαὰθ δὲ ἐτῶν μ' γεννῆσαι Ἀβραάμ. Legendum Καὰθ δὲ ἐτῶν ξ' γεννῆσαι Ἀμβραάμ.

Cabarni, Sacerdotes Cereris apud Parios. Heſychius. Καβάρνοι, οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι. Hinc Suidas in Ὀργεῶνες, ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ (lege Λύδης) γεραιοῦ Καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας (lege ἀγακλέας) ὀργεῶνας. Stephanus in Πάρος ſcribit poſt Nicanorem etiam ipſam inſulam dici Καβαρνίν, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυγατρός. Quod nihilo eſt verius quàm quod ibi ſequitur, *Parum* dici à *Paro* Arcade Parrhaſii filio. Nam ut Pari vocabulum Phœnicium eſt, ita etiam Cabarnorum, quamvis trajectis literis. Phœnicìè enim *Cabarni* eſſent קרבנין *Carbanin*, ut קרב *careb* offerre, eſt קרבן *corban oblatio*, quam vocem apud Tyrios in uſu fuiſſe, docet ex Theophraſto, Joſephus, lib. 1. contra Appionem.

Cabiri, vel *Caberi*, Dii Phœnicum, qui Beryti maximè colebantur. Sanchoniathon apud Euſeb. lib. 1. Præp. Evang. Καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κρόνος Βύβλον μὲν τὴν πόλιν θεᾷ Βααλτίδι τῇ καὶ Διώνῃ δίδωσι. Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι, καὶ Καβείροις. Damaſcius apud Phot. Ὁ ἐν Βηρυτῷ Ἀσκληπιὸς οὐκ ἔστιν Ἕλλην, οὐδὲ Αἰγύπτιος, ἀλλά τις ἐπιχώριος Φοῖνιξ. Σαδύκῳ γὰρ ἐγένοντο παῖδες οὓς Διοσκούρους ἑρμηνεύουσι, καὶ Καβείρους. Sane כביר *Cabir* Ebræis & Arabibus *magnum* & *potentem* ſonat. Hinc jam alii obſervarunt inde appellatos *Cabiros*, i. e. *Divos potes*, uti Varro & Tertullianus explicant, θεοὺς μεγάλους καὶ δυνατοὺς, Orpheo ἐνδυνάτους. Bochart. & ante eum Caſaubonus. Suidas. Καβειρῶν, πόλις, καὶ Κάβειροι ὄνομα ἔθνους, σημαίνει δὲ καὶ δαίμονες. Heſych. Κάβειροι, καρκίνοι, πάνυ δὲ τιμῶνται οὗτοι ἐν Λήμνῳ ὡς Θεοὶ, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες. Orpheus Argonauticon initio,

— Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.

Vide Meurſ. de Feſt. Græc. in Καβείρια.

Cacus, paſtor Aventini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidiè infeſtabat, Herculis quoque boves, quos ille, occiſo Geryone ex Hiſpaniâ abduxerat, noctu è paſcuis abegit, & ne veſtigiis furtum deprehenderetur, caudâ in antrum ſuum pertraxit. Hercules autem ad primam Auroram evigilans, cum gregem oculis perluſtraſſet, & partem numero abeſſe ſenſiſſet, ad proximam ſpeluncam pergit, ſi forte eò veſtigia ferrent, quæ ubi omnia foras verſa videt, incertus animi abigere ſubinde armentum cœpit. Verum cùm præter ſpeluncam actæ boves quædam ad deſiderium, ut fit, relictarum mugiſſent, reddita incluſarum ex ſpeluncâ boum vox Herculem convertit: Quem ad ſpeluncam accedentem cum Cacus aditu prohibere conaretur, clavâ ictus occubuit, ut latius exequitur, Livius, lib. 1. Virg. lib. 8.

Hic ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci, facies quam dira tegebat
Solis inacceſſam radiis: ſemperque recenti
Cæde tepebat humus, foribuſque affixa ſuperbis
Ora virum triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magnâ ſe mole ferebat.

Propert. 4. 10.

Sed non infido manſerunt hoſpite Caco
Incolumes, furto polluit ille Jovem.
Incola Cacus erat, metuendo raptor ab antro,
Per tria partitos qui dabat ora ſonos.
Hic ne certa forent manifeſtæ ſigna rapinæ,
Averſos caudâ traxit in antra boves.

Mart. 5. 66.

Sylvarumque tremor tacitâ qui fraude ſolebat
Ducere non rectas Cacus in antra boves.

Ovid. 1. Faſt.

Cacus Aventinæ timor, atque infamia ſilvæ.

Sunt qui adfirmant hunc Cacum Evandri fuiſſe ſervum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio, & incendio vaſtaverit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ovid. ubi ſupra.

Dira viro facies, vires pro corpore, corpus
Grande, pater monſtri Mulciber hujus erat.

Livius ait, Cacum ictum fuiſſe clavâ. Accepit credo ab Ovidio, qui lib. 1. Faſt.

Occupat Alcides, adductaque clava trinodis
Ter quater adverſi cædit in ora viri.

Ubi benè *trinodis*. Sic enim deſcribitur à Poetis hæc Herculea clava, non lævis, ſeu polita, ſed ruſtica & inculta. Apollon. Argon. δ.

——Ἀμφὶ δὲ δέρμα πελωρίου ἔσο λέοντος
Ὠμὸν, ἀδέψητον, στιβαρὸν δ' ἔχεν ὄζον ἐλαίης.

Ex olivâ itaque fabrefacta fuit, ſeu potius Oleaſtro. Pauſan. Corinth. Καὶ Ἑρμῆς ἐνταῦθα ἐπὶ Πολύγιος καλούμενος· πρὸς τούτῳ τῷ ἀγάλματι, τὸ ῥόπαλον θεῖναι φασὶν Ἡρακλέα καὶ (ἦν γὰρ κοτίνου) τοῦτο μὲν ἐνέφυ τῇ γῇ καὶ ἀνεβλάστησεν αὖθις. Meræ nugæ. Dionyſ. quoque.

Ἡρακλῆς αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ κτείνει.

Sed Virg. eum conficit *telis*, *vaſtiſque molaribus*, ac *ramis*. Unde Propertius

Mænalio jacuit pulſus tria tempora ramo
Cacus ———

Juvenalis Sat. 5.

Duceris planta, velut ictus ab Hercule Cacus,
Et ponere foras.

Habuit ex Virgilio.

——— *Pedibuſque informe Cadaver*
Protrahitur. ———

Ovid. de *Caco* Faſt. 1. vocat eum.

Non leve finitimis, hoſpitibuſque malum.

Ubi alludit ad etymon. Servius. *Servus Evandri* Κακὸς, *& malus fuit*; unde Κάκος *dictus mutato accentu.*

Cadmelus, Mercurii cognomen. Nonnus Dionyſ. 4. Οὐδὲ μάτην Κάδμιλος ἀείδετο. Forte à *Chadama* quod Arabicè eſt *miniſtrare.*

Cadmia, quid ſit lege apud Plin. lib. 34. cap. 10. Ibi paulo aliter quam Poſidonius refert, qui ſic habet apud Strab. lib. 3. Ἐπεὶ φησὶν ὁ Ποσειδώνιος, καὶ ὁ Κύπριος χαλκὸς μόνος φέρει τὴν Καδμείαν λίθον. Plin. autem *Omnis, Cadmia in Cypri fornacibus optima.* Et Dioſcorides. Καδμείας ἀρίστη μὲν ἡ Κυπρία. Deinde autem ejus Καδμείας mentionem facit, quæ ex Macedoniâ, Thraciâ, Hiſpaniâ advehuntur.

Cadmus, Agenoris filius, Phœnicum rex. Alii eum è Tyro, alii autem è Sidone arceſſunt, quibus habenda potior fides, quia Cadmi ævo Tyrus nondum erat condita. Regis filium Græci faciunt, ut ſuo honori conſulant, quia regnavit in Græciâ; ſed hoc commentum refellunt Sidonii apud Euhemerum Coum (Athen. lib. 14.) Cadmum dicentes, cum ſui regis eſſet μάγειρος, i. e. *coquus*, cum Harmoniâ tibicina aufugiſſe. Id videtur veriſimilis; modo is cocus intelligatur, qui Ebraicè dicitur שר טבחים quales fuere Potiphar & Arioch, & Nebuzaradan. Joſephus, & Græci reddunt ἀρχιμάγειρον.

Familiam

Familiam quod attinet, ex ipſo nomine colligimus Κάδμον fuiſſe קדמוני *Cadmoni*, i. e. *Cadmonæum*, ex illis puta de quibus agit Moſes, Gen. 15. 19. Hi porro Cadmonæi cum Hevæis iidem erant. Neque obſcura ratio cur Hevæi *Cadmonim*, id eſt, *orientales* dicti ſunt, cum Joſ. 11. 3. & Jud. 3. 3. legamus eos occupaviſſe montem *Hermonem*, quæ pars erat Terræ Chanaam maximè Orientalis. Unde eſt quod pro Oriente *Hermon*, ut pro Occaſu *Thabor* habetur, Pſal. 87. 13. Cadmonæus igitur idem qui Hermonæus. Atque hinc factum eſt ut Cadmi uxor vocetur *Harmonia* vel *Hermione*. Nempe à monte *Hermone* ex quo erant oriundi. Nec jam obſcurum cur in ſerpentes fingantur eſſe mutati. Hevæi enim erant. Ovid. Met. 4.

Dixit, & ut ſerpens in longam tenditur alvum,
Duratæque cuti ſquamas increſcere ſentit,
Nigraque cæruleis variari corpora guttis, &c.

Dionyſius Periegetes, verſ. 390.

Κεῖνον δ' ἂν περὶ κόλπον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον,
Τύμβον, ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει·
Κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο.

Nicander in Theriacis.

Ἶειν θ' ἣν ἔθρεψε Δρίλων καὶ Νάρονος ὄχθη,
Σιδονίου Κάδμοιο θεμείλιον Ἁρμονίης τε
Ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι δράκοντε.

Nonnus Dionyſiacon quarto per modum prædictionis.

Κάδμος ἀμειβομένων μελέων ἑλικώδεϊ μορφῇ
Ἀλλοφυὴς ἤμελλε παρ' Ἰλλυρίδος σφυρὰ γαίης
Ξεῖνον ἔχειν ἴνδαλμα δρακοντείοιο προσώπου.

Et lib. 46.

Ἰλλυρίην δ' ἐπὶ γαῖαν ἐς ἑσπερίην χθόνα πόντου
Ἁρμονίην λιπόπατριν ὁμόστολον ἥλικι Κάδμῳ
Ἀμφοτέρους πόμπευεν ἀλήμονας, οἷς χρόνος ἕρπων
Ὤπασε πετρήεσσαν ἔχειν ὀφιώδεα μορφήν.

Statius Theb. 2.

Prima fides operi; Cadmum comitata jacentem
Harmonie, verſis in ſibila dira querelis,
Illyricos longo ſulcavit pectore campos.

Libet hic aliûs de Cadmo fabulæ priori non minus intricatæ rationem aperire. Aiunt ex ſerpentis dentibus à Cadmo diſſeminatis ortos fuiſſe milites magno numero; quibus in mutuam perniciem ruentibus, ſolum quinque ſuperſtites univerſam Bœotiam imperio ſubjeciſſe. Claud. lib. 1. de Laud. Stilic.

Non ego delectu, Tyrii ſed vomere Cadmi
Jam ſubitas acies concepto dente draconis
Exſiluiſſe reor; Dircæis qualis in arvis
Meſſis cum proprio mox bellatura colono
Cognatos ſtrinxit gladios, cum ſemine jacto
Terrigenæ galeâ matrem naſcente ferirent,
Armifer & viridi floreret milite ſulcus.

Lucan. lib. 4.

——*Sic ſemine Cadmi*
Emicuit Dircæa cohors, ceciditque ſuorum
Vulneribus, dirum Thebanis fratribus omen.

Hâc fabulâ nihil ineptius. Hinc *Cadmea victoria*, Καδμεία νίκη, λέγεται ἐπὶ τῶν κακῶς νικώντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες, ὕστερον ἐπὶ τῶν ἐπιγόνων ἡττήθησαν. Οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας, ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημε. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τῆς Ἀρείας κρήνης τηροῦντα δράκοντα, ἐθήτευσεν Ἀρεῖ ὀκτὼ ἔτη. Suidas. Idem. Καδμείαν νίκην ἀποδιδόασι τὴν ἐπὶ τῆς ἀλυσιτελοῦς νίκης, ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀμφότεροι ἀπώλοντο. Ἕτεροι δέ φασιν αὐτὴν λέγεσθαι, ἐπὶ τῶν νικώντων μὲν τοὺς πολεμίους, πλείονας δὲ τῶν οἰκείων ἀποβαλόντων. Sed benè eſt, quod in illo quicquid eſt reconditum Phœnicius ſermo detegit. Rem paucis explicat Bochartus ὁ μέγας. Primo, inquit, Cadmus Hebræâ phraſi dicitur feciſſe milites, quos conſcripſerat. Sic 1 Sam. 14. 48. ויעש חיל & *fecit copias*, i. e. conſcripſit. At quorſum ex ſerpentis dentibus? Reſp. Phœniciâ linguâ, quæ partim fuit Syra, partim Hebræa שני נחש *dentes ſerpentis* erant *æreæ Cuſpides*, qualibus primus in Græciâ Cadmus milites ſuos armavit. Is enim repertor æris. Hyginus cap. 274. *Cadmus Agenoris filius æs Thebis primus inventum condidit.* Proinde lapis ærosus ex quo fit æs *Cadmia* dicitur, Plin. 34. 1. & 10. Jam ut conſcripti milites ad numerum quinarium redigerentur, fecit ambiguitas vocis חמש quæ pro ſoni varietate aut quinque ſignificat, aut eum, qui ad bellum expeditus, & accinctus eſt. Vide Exod. 13. 18. Ut rem in pauca conferam; De Cadmo veriſimile eſt ſuâ linguâ Phœnices in hunc modum ſcripſiſſe,

עשה חיל חמש אנשים נושקים בשני נחש

quæ verba ſic reddita ſunt, *Fecit exercitum quinque virorum, armatorum ex dentibus ſerpentis*, cum reddi debuiſſent *Conſcripſit exercitum expeditum virorum armatorum cuſpidibus*, i. e. haſtis *æreis*. Tales enim olim haſtæ Græcorum. Ære ſc. pro ferro priſci mortales utebantur. Porro idem Cadmus aliud in Græcia ſui monumentum ære perennius reliquit, nempe literas, quas à Cadmo ſe accepiſſe Græci penè omnes agnoſcunt. Herod. lib 5. Οἱ δὲ Φοίνικες οὗτοι οἱ σὺν Κάδμῳ ἀφικόμενοι, &c. εἰσήγαγον διδασκάλια εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ δὴ καὶ γράμματα οὐκ ἐόντα πρὶν Ἕλλησι. Zenodotus de Zenone apud Laertium.

Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος
Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα.

Literas tamen in ipſâ Phœnice natas non crediderim, ſed à Syris, vel Aſſyriis ad Phœnices deveniſſe. Diod. Sic. lib. 5. Σύροι μὲν εὑρεταὶ γραμμάτων εἰσί, παρὰ δὲ τούτων Φοίνικες μαθόντες τοῖς Ἕλλησι παραδεδώκασιν, οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ μετὰ Κάδμου πλεύσαντες εἰς τὴν Εὐρώπην. Plin. 7. 56. *Literas ſemper arbitror Aſſyrias fuiſſe; ſed alii apud Ægyptios, alii apud Syros repertas volunt. Utique* (malim *utrique*) *in Græciam intuliſſe è Phœnice Cadmum.* Joſephus contra Apionem, lib. 1. contendit literarum uſum apud Græcos Cadmo eſſe multo recentiorem. Οἱ γοῦν (inquit) ἀρχαιοτάτην αὐτῶν τὴν χρῆσιν εἶναι θέλοντες, παρὰ Φοινίκων καὶ Κάδμου σεμνύνονται μαθεῖν. Οὐ μὴν, οὐδ' ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου δύναιτό τις ἂν δεῖξαι σωζομένην ἀναγραφὴν οὔτ' ἐν ἱεροῖς, οὔτ' ἐν δημοσίοις ἀναθήμασι. Additque poſt multam quæſtionem tandem conſtituiſſe Græcos Trojani belli tempore adhuc ignoraſſe literas, atque id eſſe in confeſſo nullum apud eos extare ſcriptorem Homero antiquiorem. Nec deeſſe qui Homerum ipſum aſſerant poemata ſua non ſcriptis, ſed recitantium memoriæ commiſiſſe. Sed pleraque hæc plane falſa ſunt. Neque enim in Græciâ deerant inſcriptiones, non Homero ſolum, ſed & Trojano bello vetuſtiores. Talis illa Amphitryonis quam Thebis in Iſmenii Apollinis templo literis Cadmeis in tripode inciſam ſe legiſſe ſcribit Herodotus.

Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

Facta hæc ætate Laii, qui Cadmum habuit proavum. Ibidem legere eſt duas alias inſcriptiones penè ejuſdem ævi. Scriptores Græcos quod attinet, quamvis hodiè nullus extet Homero vetuſtior, tamen olim multi extiterunt, de quibus vide Bochartum Geogr. pag. 419. Contrario errore Tzetzes probare nititur Græcos habuiſſe literas etiam ante Cadmum, duplici argumento. Priore, quod oraculo redditum fuit Cadmo.

Φράζεο δὴ τὸν μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε
Ἠοῦς ἐγρόμενος, &c.

Altero argumento, quod Bellerophon antiquior Cadmo ſcriptas tabellas de ſuâ cæde attulit. *Sed utrumque argumentum futiliſſimum eſt*, inquit Illuſtris Scal. ad Euſeb. *Nam utrumque geſtum fictum eſt à Poetis.* Potuit vero aliud regeri, nempe prius argumentum prorſus eſſe ἀνακόλουθον. Oraculum ipſi Cadmo in Græciâ redditum eſt, ergo literæ tunc temporis erant in uſu inter Græcos. Non ſequitur. Multi populi ante literarum uſum habuere ſuos vates. In poſteriore argumento Tzetzes ſupponit rem falſiſſimam, nempe Bellerophontem antiquiorem eſſe Cadmo. Nam Bellerophontis avus Siſyphus, & Cadmus σύγχρονοι fuere.

Cadmus Mileſius hiſtoricus, de quo vide Voſſium Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 1. Porro Cadmi Mileſii duo fuere, quorum uterque hiſtoriam reliquit. Prior Pandionis filius, qui origines Mileti, ac totius Ioniæ quatuor libris comprehendit. Alter eo junior fuit qui ſexdecim Atticæ hiſtoriæ libros condidit, ut auctor eſt Suidas. Voſſ. H. Gr. p. 431.

Caduceus, Mercurii virga fuiſſe dicitur, quâ ille ad diſſidia, & diſcordias tollendas utebatur. (Unde *Caducifer* dictus eſt) à *cadendo* ſic vocata, quod contentiones & bella *cadere* faceret, nam quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Vide Voſſium in *Caduceus.* Cæterum Ægyptii veteres Caduceum in ſpeciem 2 draconum maris & fœminæ figuraverunt, qui parte mediâ ſui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, ſibi alligantur, primiſque partibus reflexi, in modum circuli oſcula jungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inveniſſe, & Mercurio donaviſſe, lyrâ viciſſim ab illo acceptâ. De draconibus autem caduceo additis hanc afferunt rationem. Mercurium, hanc virgam manu tenens cum in Arcadiam proficiſceretur 2. ſerpentes pugnantes inveniſſe, virgâque interpoſitâ dicto citius prælium diremiſſe: ad cujus rei memoriam poſteri Caduceum 2 draconum ſimilitudine figurarunt, illudque Mercurio, veluti peculiare inſigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis revocare, & ſomnum quibus volebat immittere credebatur. Virg. Æn. 4.

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque——

Horat. Carm. 1. 10.

Tu pias lætis animas reponis
Sedibus, virgaque levem coerces
Aureâ turbam.——————

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem, & exortum æquinoctialem, nubes occultâ quadam naturæ ratione ad ſe attrahens, non propellens, ut poſt Ariſt. docet Plin. 2. 47. Unde Proverb. *Mala ad ſe trahens, ut Cæcias nubes.* Nomen quod attinet, ita habet Ach. Tatius in Iſagog. Ὥστε καὶ ἀπὸ τόπων τινῶν φασί τινας λέγεσθαι· οἷον Καικίαν ἀπὸ Καΐκου ποταμοῦ πνέοντα. Heſychius, Ὁ Καικίας ἄνεμος ἀπὸ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ.

Cæcilia, prænomine Caia, Tarquinii Priſcii uxor, maximi animi mulier, & lanificii peritiſſima, quæ prius *Tanaquil* dicebatur. Plin. 8. 49.

Cæcilia, gens fuit, de cujus origine variæ fuerunt veterum opiniones. Feſtus. Vide Metellus.

Cæcilius Epirota, libertus Attici Equitis Rom. ludum Grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poetas novos prælegere cœpiſſe. Domit. Marſus:

Epirota tenellorum nutricula vatum. Macrob.

Cæcilius, Africanus in diſciplina juris atque legibus pop. Rom. noſcendis tractandiſque ſcientiâ, uſu, authoritateque illuſtris fuit tempore Gellii, cujus etiam ipſe meminit, dicitque librum ſcripſiſſe de verborum ſignificatione, quæ ad jus civile pertinerent.

Cæcilius Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo, & Martio Cyrino Conſulibus ad 6. Calend. Feb. Teſtamento ſuo edixit; Quamvis multa civili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſe ſervorum 4116. juga boum 3600. reliqui pecoris 257. millia, in numero pondo 600 millia. Plin. 33. 10.

Cæcilius Calactinus, Judæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto uſque ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, comparationem Demoſthenis, & Ciceronis, & alia multa. Suidas. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 178.

Cæcilius Argivus verſificator, ſcripſit de piſcibus. Suid.

Cæcilius Statius, poeta Comicus quem Tullius ad Atticum *malum Latinitatis authorem* vocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit. Fuit natione Gallus & Ennii contubernalis. Deceſſit uno anno poſt Ennium, ſepultus in Janiculo. Euſeb. Horat. Ep. ad Aug.

Vincere Cæcilius gravitate, Terentius arte.

Quintilianus 10. 1.

Licet Cæcilium veteres laudibus ferant.

Cæculus, Vulcani filius habitus fuit, cujus mater cum igni aſſideret, ſcintilla in gremium ejus delata eſt, ex quâ illa ſe gravidam factam credi voluit, expletiſque legitimis menſibus puerum peperit, quem, quòd minores haberet oculorum orbes, *Cæculum* appellavit, à quo *Cæcilios* ortos putant, quorum familia Romæ nobiliſſima fuit. Hic poſtea adultus, cum aliquot annos incertis ſedibus vagatus eſſet, rapto ſe alens, & latrociniis, tandem Præneſte condidit, cumque vicinos populos ad ludorum ſpectacula convocaſſet, monere eos cœpit, ut relictis ſedibus ſuis novam urbem ſecum incolerent, neque ſuum, qui Vulcani filius eſſet, imperium aſpernarentur. Quod cum illis perſuadere non poſſet, Vulcanum dicitur invocaſſe, ut ſi reverâ ipſius eſſet filius, id ſigno aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxiſſe aiunt, quæ univerſum illum cœtum circumſepit, tantamque omnibus religionem incuſſit, ut non ægre in Cæculi ſententiam tranſirent. Alii tradunt Cæculum recens natum à paſtoribus in igne inventum eſſe nullâ ſui parte à flammis violatum, indeque factum eſſe, ut Vulcani filius crederetur. Virg. Æn. 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit urbis;
Vulcano genitum, pecora inter inertia regem
Inventumque focis, omnis quæ credidit ætas
Cæculus.——————

Cæleſtis, nomen Deæ cultæ ab Afris. Tertul. in Apologet. *Unicuique provinciæ & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriæ Aſtartes, ut Arabiæ Dyſares, ut Norici* (Pithœus legit Armorici) *Belenus, ut Africæ Cæleſtis*, &c. Philaſtrius Brixienſis in Catalogo hæreſ. *Alia*, inquit, *hæreſis in Judæis, quæ Reginam, quam & Fortunam cœli nuncupant, quam & Cæleſtem vocant in Africâ.*

Cælius, Orator, acri turbulentoque ingenio, Ciceronis diſcipulus, deceſſit admodum juvenis, quem Quintilianus dignum longiore vitâ, & meliore mente dixit. Ab Atratino quodam accuſatus, quod cum Catilinâ conſpiraſſet in perniciem reipublicæ, quodque aurum à Clodiâ Clodii ſorore extorſiſſet, eique venenum propinaſſet, defenſus eſt à Cicerone. Vide Orat. pro Marco Cælio. De hoc Sen. l. 3. de Ira. *Cælium*, oratorem fuiſſe iracundiſſimum conſtat; cum quo, ut aiunt, cœnabat in cubiculo lectæ patientiæ cliens: Sed difficile erat illi in crapulam conjecto (Lipſius legit *copulam*) rixam ejus cum quo edebat effugere. Optimum judicavit quicquid dixiſſet ſequi, & ſecundas agere. Non tulit Cælius aſſentientem, ſed exclamavit, Dic aliquid contra, ut duo ſimus.

Cælius, Tarracinæ ſplendido loco natus, cum in cubiculo quieſcens, in lecticulo peremptus eſſet, ejus cædis, quoniam nulli eſſent alii ad quos ſuſpicio pervenire poſſet, Cælii duo filii cauſam dixere: poſtquam vero conſtitit eos dormiviſſe, aperto oſtio abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore veriſimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe. Val. Max. lib. 8. ubi in editt. quibuſdam *Clodius* vocatur.

Cælius Tubero, vitâ functus & in rogum miſſus revixit. Plin. 7. 52.

Cælius Vibenus, Tuſcorum rex, Romulum contra Cæninenſes & Antennates, Cruſtumenoſque juvit. Dionyſius lib. 2. Hinc *Cælius mons*, quem Tullus Hoſtilius urbi addidit, ibique ipſe habitavit, quo frequentius habitaretur. Liv. lib. 1.

Cæmaro Καιμάρων, res Indicas tractavit, quarum 10. citat. Plut. de Flum.

Cænis, Theſſalica puella, quæ à Neptuno per vim compreſſa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum transformaretur, nulliſque unquam vulneribus poſſet ſauciari. Mutato itaque ſexu etiam nomen mutavit, *Cæneus* dictus. Hic cum Lapithis pugnans adverſus Centauros, cum nullo lethi genere poſſet violari, congeſtâ in eum magnâ arborum mole, vivus obrutus eſt, & in avem tranſmutatus. Ovid. Met.

Maxime vir quondam, ſed avis nunc unica——

Quanquam Virgilius à morte non in avem transformatum velit, ſed in muliebrem rediiſſe ſexum. Sic enim habet. Æn. 6.

It comes & juvenis quondam nunc fœmina Cæneus,
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram.

Cæſar. De hujus nominis origine ſunt opiniones eruditorum variæ. Nonnulli enim à *cæſo* elephanto deducunt, quem Pœni, quorum lingua ex Syriacâ fluxit, nominant *cæſam*, hoc eſt, כשירא. Spartianus quoque & Servius dicunt vocatum primum hoc nomine C. Julii Cæſaris avum, qui in Africâ elephantem interfecit, *Cæſarem* linguâ Punicâ appellatam. Quibus aſſentitur Conſtantinus Manaſſes pag. 71. Καίσαρες γὰρ ἐλέφαντες τοῖς Φοίνιξι καλοῦνται. Nonnulli à *cæſarie*, cum quâ primus in Juliorum familiâ in lucem prodiit Jul. Cæſar. Veriſimilior eorum ſententia, qui id nominis primum illi inditum exiſtimant, qui matris utero erat exciſus, etiamſi Feſtus Pompeius tales potius *Cæſones* appellandos exiſtimet. Multi hanc in ſententiam eunt. Suidas imprimis qui inquit in Julio Καῖσαρ, οὕτως ὀνομάζονται οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀπὸ Ἰουλίου τοῦ μὴ γεννηθέντος. Vide Fungerum in *Cæſar*, & Voſſium in *Cæſones.*

C. Julius Cæſar, primus Romanorum Imperator, qui omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibuſque & monte Gebenna, fluminibuſque Rhodano & Rheno continetur, novem annis in provinciæ formam redegit. Germanos, qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggreſſus, maximis cladibus affecit. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatiſque pecuniās & obſides imperavit. Velleius Paterculus quidem *bis penetratam à Cæſare Britanniam*, refert. Haud equidem credo, aliam enim fabulam narrat Lucanus.

Territa quæſitis oſtendit terga Britannis.

Tacitus quoque Hiſtoricus graviſſimus ait Cæſarem *Britanniam tantum oſtendiſſe, non tradidiſſe Romanis.* Et ſane adeo parum in expeditione iſta profecit ut Britannos vel *intactos*, vel ſaltem *invictos* reliquerit. Horat. Epod. Od. 7.

Intactus aut Britannus, ut deſcendet
Sacrâ catenatus viâ.

Prop. *Te manet invictus Romano Marte Britannus.*

Verè itaque Seneca ſeu quiſquis eſt qui Octaviam ſcripſit, de Claudio Imp.

——*Cuique Britanni*
Terga dedere, ducibus noſtris
Ante ignoti, juriſque ſui.

Et iterum. *En qui oræ Tameſis poſuit jugum.*

Deinde cum obtinere non potuiſſet, ut ſui abſentis in Conſularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam convertit; nemineque repugnante Galliam Ciſalpinam, Picenum, Umbriam, & Hetruriam occupavit, Pompeiumque Italiâ expulit. Poſt hæc in Hiſpaniam progreſſus validiſſimas Pompeii copias, quæ ſub tribus legatis, Petreio, Afranio, & Varrone erant, ſuperavit. Pompeium funeſtiſſimo in campis Pharſalicis prælio vicit. Ptolemæum in Ægypto ſubegit. In Africâ devicit Scipionem & Jubam, in Hiſpaniâ Pompeii liberos. Triumphavit quinquies, primùm de Galliâ, poſtea de Alexandriâ, deinde de Ponto, de Africâ & de Hiſpaniâ. Liberaliſſimus fuit omnium, & quidem poſt hos triumphos. Eum ſcribere, & legere ſimul, dictare & audire ſolitum accepimus, inquit Plin. 7. 15. Periit in Senatu à Bruto, Caſſio, & reliquis conjuratis 23. vulneribus confoſſus, infinitis propemodum portentis mortem ejus ante denunciantibus, quorum bonam partem

enumerant Virgilius & Ovidius: quorum primus Georg. lib. 1. hæc habet.

Ille etiam extincto miſeratus Cæſare Romam,
Cum caput obſcurâ nitidum ferrugine texit,
Impiaque æternam timuerunt ſecula noctem.
Tempore quanquam illo tellus quoque & æquora ponti,
Obſcœnique canes, importunæque volucres
Signa dabant. Quoties Cyclopum effervere in agros
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumque globos liquefactaque volvere ſaxa?
Armorum ſonitum toto Germania cœlo
Audiit: inſolitis tremuerunt motibus Alpes.
Vox quoque per lucos vulgo exaudita ſilentes
Ingens, & ſimulacra modis pallentia miris
Viſa ſub obſcurum noctis, pecudeſque locutæ,
Infandum, ſiſtunt amnes, terræque dehiſcunt,
Et mæſtum illacrymat templis ebur, æraque ſudant.
Proluit inſano contorquens vortice ſylvas
Fluviorum rex Eridanus, campoſque per omnes
Cum ſtabulis armenta tulit, nec tempore eodem
Triſtibus aut extis fibræ apparere minaces,
Aut puteis manare cruor ceſſavit, & altè
Per noctem reſonare, lupis ululantibus, urbes.
Non aliàs cœlo ceciderunt plura ſereno
Fulgura, nec diri toties arſere Cometæ.

Ovid. Met. lib. ult.

Signa tamen luctûs dant haud incerta futuri.
Arma ferunt inter nigras crepitantia nubes,
Terribileſque tubas, auditaque cornua cœlo
Præmonuiſſe nefas. Phœbi quoque triſtis imago
Lurida ſollicitis præbebat lumina terris.
Sæpe faces viſæ mediis ardere ſub aſtris:
Sæpe inter nimbos guttæ cecidere cruentæ.
Cærulus & vultum ferrugine Lucifer atrâ
Sparſus erat: ſparſi Lunares ſanguine currus:
Triſtia mille locis Stygius dedit omina bubo;
Mille locis lacrymavit ebur: cantuſque feruntur
Auditi, ſanctis & verba minacia lucis.
Victima nulla litat: magnoſque inſtare tumultus
Fibra monet; cæſumque caput reperitur in extis;
Inque foro, circumque domos, ac templa Deorum
Nocturnos ululaſſe canes; umbraſque ſilentum
Erraviſſe ferunt: motamque tremoribus urbem.

Percuſſorum autem ferè neque triennio quiſquam amplius ſupervixit, neque ſuâ morte defunctus eſt. Damnati omnes alius alio caſu perierunt, pars naufragio, pars prælio; nonnulli ſemetipſos eodem pugione, quo percuſſerant Cæſarem, intereinerunt. Sueton. Id vero mortis genus, inexpectatum ſcilicet optimum ſemper Cæſar habuerat: & amicis quidem inter cœnandum rogantibus, quænam optima eſſet mors, reſponderat, ἀπροσδόκητος. In laudem ejus maximè conducit, quod de eo referant Seneca & Plinius. Hic lib. 2. de Irâ: *Fecit hoc & C. Cæſar*, ille qui victoriâ Civili clementiſſimè uſus eſt. Cum ſcrinia deprehendiſſet epiſtolarum ad Pompeium miſſarum ab iis, qui videbantur aut in adverſis, aut in neutris, fuiſſe partibus, combuſſit. Quamvis enim moderatè ſoleret iraſci, maluit tamen non poſſe. Gratiſſimum putavit genus veniæ, neſcire quid quiſque peccaſſet. Ille lib. 7. Nat. Hiſt. *Illa fuit vera & incomparabilis* invicti animi ſublimitas, captis apud Pharſalum Pompeii M. ſcriniis epiſtolarum, iterumque Thapſum Scipionis, ea optimâ concremaſſe fide, atque non legiſſe. Optimus Orator fuiſſe perhibetur Corn. Nepos apud Sueton. *Quid? oratorum* quem Cæſari antepones eorum qui nihil aliud egerunt? Quis ſententiis aut auctior, aut crebrior? *quis verbis aut ornatior, aut elegantior?* Idem habet Cic. ad Brutum, Oratores enim enumerans, negat ſe videre, cui Cæſar debeat cedere. Et Atticus ibidem judicabat, illum omnium fere Oratorum Latine loqui elegantiſſime. Vide Auctorem in Dialogo de Oratore. Vitam ejus & res geſtas pete ex Tranquillo & Plutarcho. De ſcriptis ejus nos alibi agemus.

Cæſar, Dictatoris pater, Piſis dum calcearetur repente interiit.

Cæſar Octavianus, 2 Rom. Imp. Vide *Auguſtus.*

C. *Cæſar*, poeta Tragicus & Orator, de quo ſic Tullius in Bruto. *C. Cæſar. L. F. & ſuperioribus & æqualibus omnibus præſtitit, oratorque fuit minimè ille quidem vehemens, ſed nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo ſuavitate conditior. Sunt ejus aliquot orationes, in quibus ſicut ex ejuſdem Tragœdiis lenitas ejus ſine nervis perſpici poteſt.*

L. Cæſar, Caii Oratoris frater, & Conſul & Prætor fuit, ambo Syllam ſecuti, juſſu Marii interfecti ſunt.

L. Cæſar, M. Antonii Triumviri avunculus, Pompeianarum partium, miſſus ab utraque parte quandoque orator de pace; poſtremo inter proſcriptos ab Octavio interfectus fuit, cujus loco obtinuit M. Antonius, ut Cicero Octavii amicus proſcriberetur.

Cæſar Vopiſcus, cum cauſam apud Cenſores ageret, campos Roſeæ Italiæ dixit eſſe ſumen, in quo relicta pertica poſtridie non appareret propter herbam. Varro de R. R. 1. 7. Item totidem verbis habet Plinius 17. 4. Virg. Georg. 2.

Cæſius Baſſus, poeta Lyricus, qui in ſuis prædiis, ardente Veſuvio, cum villâ conflagravit.

Cæſonia, Caligulæ Imperatoris uxor, cujus collum quoties exoſcularetur maritus addebat; *Tam bona cervix ſimul ac juſſero, demetur.* Quin ſubinde jactabat; *exquiſiturum ſe ſemel fidiculis, cur eam tantopere diligeret.* Mox dato hippomane, eum in furorem vertit. Juvenal. Sat. 6.

——Tamen hoc tolerabile, ſi non
Et furere incipias, ut avunculus ille Neronis,
Cui totam tremuli frontem Cæſonia pulli
Infudit.—— ——

Perſius Sat. 5. *Eſſedaque ingenteſque locat Cæſonia Rhenos.*

Cæſtius, Homo erat naſutiſſimus, ſed nullius ingenii, & Ciceroni etiam infeſtus, quod illi non impunè ceſſit. Nam cum M. Tullius Ciceronis filius Aſiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter urbanitatem, cœnabat apud eum Cæſtius. M. Tullio & natura memoriam dempſerat, & ebrietas, ſi quid ex eâ ſupererat, ſubducebat, ſubinde interrogabat, qui ille vocaretur qui in imo recumberet: & cum pluries ſubjectum nomen Cæſtii excidiſſet, noviſſimè ſervus, ut aliquâ notâ memoriam ejus faceret certiorem, interroganti domino, quis ille eſſet, qui in imo recumberet, ait, *Hic eſt Cæſtius ille qui patrem tuum negabat ſcire literas*; Afferri protinus flagra juſſit Marcus, cui, ut oportuit, de corio Cæſtii ſatisfactum fuit. Rhod. 14. 7.

Cain, i. e. *poſſeſſio*, vel *poſſeſſus*. Adæ filius, Gen. 4. Heſychius, Κάϊν, κτῆσις. Vide Joſephum Ant. 1. 3. & Suidam in voce *Cain.* Cedrenus *Cain*, *invidiam* exponit. Malè ſiquidem קנאה eſt *invidia*, unde קנא, non autem קין. Lud. de Dieu vertit *lamentationem*, ſive *lamentatorem*, à formâ קון unde קינה *lamentatio* Ezek. 1. 16. Idem *Cedrenus*: Ὁ γὰρ Κάϊν πρῶτος ἄροτρον εὗρε, καὶ μετὰ τὴν καταδίκην ἅρπαξ καὶ πλεονέκτης ἐγένετο, μέτρα καὶ σταθμία, καὶ ὅρους γῆς πρῶτος ἐπινοήσας, καὶ τοὺς οἰκείους εἰς ἓν συναγαγὼν, ἐν πολέμοις ἀφειδῶς ἐδίδασκεν. Οὗτος ὁ Κάϊν, ὡς ἡ Λεπτὴ Μωσέως Γένεσις φησὶν, τῆς οἰκίας πεσούσης ἐπ' αὐτὸν ἐτελεύτα. Λίθοις γὰρ τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινε, καὶ λίθοις ὁμοίως καὶ αὐτὸς ἀπεκτάνθη.

Cainan, i. e. *poſſeſſor* vel *emptor*, aut *lamentator*, vel *nidus*, filius Enos, Gen. 5. Hic magnus Rex fuiſſe perhibetur, cujus ſepulcrum Alexandro M. in Indià monſtratum eſſe docet. Juchaſin fol. 66. Lud. de Dieu.

Cainan δεύτερος, à B. Lucâ inter Arphaxad & Sala inſertus cap. 3. verſ. 36. ac ſi Sala non fuerat Arphaxadi filius, ſed nepos ex Cainan. Sunt qui Evangeliſtam hic ſequi volunt 70. Interpp: apud quos idem legas. Putant igitur eum in re non magni momenti, quæque ad fidem nihil pertinet piâ συγκαταβάσει maluiſſe errantes ſequi, quam intempeſtivo diſſenſu ſcrupulum injicere, aut etiam Evangelii ſui αὐθεντίαν in diſcrimen adducere apud infirmos vel pertinaces, quibus perſuaſum erat hos Interpretes fuiſſe ἀναμαρτήτους. Cæterum de hâc re vide Boch. Phaleg. l. 2. c. 13. Iſ. Voſſ. Caſtig. in G. Horn. p. 318. & Gregorii Poſthuma.

Caius, prænomen fuit apud Romanos; ſed veteres *Gaius* dicebant, qui multum delectati fuerunt literâ G. ut auctor libelli de Nominibus, qui Val. Maximo tribuitur, & qui cum eo edi conſuevit, obſervat, & nomen *Gaii*, ſeu *Caii*, à gaudio parentum factum ſcribit, nimirum ἀπὸ τοῦ χαίρειν *à gaudendo.* At Jul. Scaliger *Cajum* ab antiquitate dictum cenſet ἀπὸ τῆς γῆς *à terrâ* ſcilicet. Utrumque autem dicebatur *Caius*, & *Caia*: Ita ut C. rectum *Caium*, C. inverſum *Caiam* fœminam notaret. Quintilianus lib. 1. cap. 7. *Caius C. litera notatur*, quæ *inverſa* Ɔ. *mulierem declarat: quia tam* Caias *eſſe vocitatas, quam* Caios, *etiam ex nuptialibus ſacris apparet.* Quod de *nuptialibus ſacris* dicit, Plut. explicat in Qu. Romanis. *Cur ſponſam*, inquit, *introducentes dicere, jubent*, UBI TU CAIUS, EGO *CAIA*? An quia hâc conditione pactâ intrat, ut particeps rerum omnium, & gubernandæ familiæ ſit? Itaque hæc verba id ſignificant, UBI TU DOMINUS ERIS ET PATERFAMILIAS, EGO DOMINA ERO ET MATERFAMILIAS. Dicitur autem & *Cajus* & *Caius*. Mart. lib. 9.

Cajus à primâ tremebundus luce ſalutat.

Idem lib. 2. Vocativum extulit.

Quòd peto da Cai, non peto conſilium.

Auſonius. *Quis tu? Cajus ait*, Hinc adjectivum *Cajanus.* Stat. Sylv. 4. 9.

Emptum plus minus aſſe Cajano.

De quo vide ſis Turneb. Adverſ. lib. 20. cap. 32.

Calaber, Jovis filius, frater Tænari & Cæreſti. Steph.

Q. Calaber, lib. 14. ſcripſit τὰ μεθ' Ὅμηρον, ſive Παραλειπόμενα; quomodo inſcripſit, quia Homerus hiſtoriam de

Ilio non abſolvit. Vulgo ſolent *Calabrum* vocare, quia eum Beſſarion, Nicææ Cardinalis, extra Hydruntem, marit. Calabriæ op. in pervetuſtâ æde B. Nicolai reperit. Atque hoc etiam in Græcâ Conſtantini Laſcaris Grammaticâ legere eſt. Nunc veriſimilius *Smyrnæum* nominant, quia ipſe lib. ult. dicat ſe περικλύτοις, ſive illuſtribus Muſarum ovibus Smyrnæ paſcendis operam dediſſe. Ex quo ſi de patriâ haud certo colligitur, ſaltem videmus Scholam non infrequentem habuiſſe Smyrnæ. At nullo nititur fundamento quod eum Ptolemæus Flavius Romanum putavit. Voſſius. Elegans admodum author eſt, Coluthi, Tryphiodori, & Muſæi non multum abſimilis, dignus certe, qui omnium manibus teratur; Et ut Homerum in argumento ſequitur, ita in Lectione eundem comitari debeat.

Calais, Boreæ ex Orithyiâ filius alatus qui unà cum Zethe fratre ſimiliter alato cum Argonautis Colchos profectus eſt. Quâ in expeditione cum à Phineo rege humaniter eſſent accepti, Harpyias, quæ epulas ejus fœdabant, perſequi conſtituerunt: quas cum & alarum auxilio, & ſagittandi peritia in Plotas uſque inſulas fugaſſent, ab Iſide admoniti ſunt, ne Jovis canes ulterius proſequerentur. Inde itaque retrorſum reverſi, duas illas inſulas in quibus Harpyias reliquerunt, à converſione ſuâ *Strophadas* appellarunt, cum antea *Plotæ* dicerentur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in ventos commutati, qui caniculæ exortum dies fere octo præveniunt, unde & πρόδρομοι, i. e. *Præcurſores* appellantur. De his Ovid. Met. 6.

Barbaque dum rutilis aberat ſubvexa capillis
Implumes Calaiſque puer, Zetheſque fuerunt.

Propert. 1. 19. De Hylâ puero.

Hunc duo ſectati fratres Aquilonia proles
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Item nomen pueri, Horat. Carm. 3. 9.

Me torret face mutuâ
Thurini Calais filius Ornithi.

Calamis, cælator egregius. Prop. 3. 8.

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna,
Exactis Calamis ſe mihi jactat equis.

Ovidius *Calaim* vocat ut vulgo legitur. Pont. 4. 1.

Vendicet ut Calais laudem quos fecit equorum:

Sed legendum *Calamis*. Vide Plin. 34. 7. Et Quint. 12. 10.

Calanus, philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indis, qui ſecutus Alexandrum M. extra Indiæ fines, cùm apud Paſagardas ægrotare cœpiſſet, factâ pyrâ, & aureâ lecticâ ſuperimpoſita, in eâ cubans combuſtus eſt, ſtramentis opertus. Fertur, cum Alexander M. rogaret eum ſi quid vellet, dixiſſe, *Propediem Te videbo.* Quod etiam contigit, nam in Babylone paucis poſt diebus Alexander mortuus eſt. Arrianus. *Indæ*, inquit Suidas, *quemque ſapientem Calanon vocant.* Cæterum de hujus diſputatione & interitu plura vide apud Strab. lib. 15.

Calatianus vel *Callatianus* vetus hiſtoricus memoratur Dionyſ. Hal. lib. περὶ συνθέσ. ὀνομάτων.

Calchas, antis, Græcus augur, Theſtoris filius (à quo Theſtorides à Poetis vocatur) qui cum Græcis ad expeditionem Trojæ profectus eſt: & quoniam divinandi arte plurimum præſtabat, ejus conſilio multa geſta ſunt. Nam cum in Aulide Græcorum claſſis adverſis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, quâ ratione Dianæ ira placari poſſet, & ex ſerpentis augurio, qui in arborem ſurrepens, decem paſſeris pullos unà cum matre devorarat, decimo demum anno Ilium captum iri oſtendit. Exortâque deinde ad Trojam peſtilentiâ, viam monſtravit, quâ Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptiſſimus erat, adeo ut ejus præſidio plerumque defenderetur, præcipue vero cùm cenſuit Chryſeidem patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon non ſolum in vatem, ſed etiam in ipſum Achillem infenſus ferebatur. Dirutâ autem Trojâ reverſus cum Amphilocho Amphiarai filio, terreſtri itinere Colophonem (quæ urbs eſt Ioniæ) cum in luco Apollinis Clarii extra urbem apud Samum in Mopſum præſtantiſſimum augurem incidiſſet, artis peritiâ ab illo ſuperatus, dolore contabuit, quod propoſitâ ſibi à Mopſo caprifico (ut refert Heſiodus) aut (ut Pherecydes mavult) ſue gravidâ, conjicere non potuiſſet, quot in illâ ficus eſſent, quotve hæc utero ſuculas gereret: quos tamen Mopſus ſine ullo errore divinavit. Sil. lib. 13.

Sed Calchas Danais niſi clauſum è ſedibus arcis
Armiſonæ curent ſimulacrum evellere Divæ
Non unquam affirmat Therapnæis Ilion armis
Ceſſurum, aut Ledæ rediturum nomen Amyclis:
Quippe Deis viſum, ne cui perrumpere detur
Effigies ea quas unquam poſſederit urbes.

Calenus, vates quondam in Hetruriâ celeberrimus. De quo hunc in modum ſcripſit Plin. lib. 28. cap. 2. *Cum in Tarpeio, inquit, fodientes* (videlicet Romani) *delubro fundamenta, caput humanum inveniſſent, miſſis ob id à Senatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Olenus Calenus, præclarum id fortunatumque cernens, interrogatione in ſuam gentem transferre tentavit, ſcipione prius determinatâ templi imagine, in ſolo ante ſe; Hoc ergo dicitis Romani? Hic templum Jovis Opt. Max. futurum eſt: hic caput invenimus; conſtantiſſimâ Annalium affirmatione, tranſiturum fuiſſe fatum in Hetruriam, ni præmoniti à filio vatis legati Romani reſpondiſſent: Non planè hic, ſed Romæ inventum caput dicimus.*

Caligula, Caius Imp. dictus à *caligis*, quas margaritis refertas primus portavit. Auſon. vel potius à *caligâ* militari, quâ frequenter in exercitu utebatur ad conciliandos ſibi militum animos. Id enim militibus gratiſſimum fore credebat, ſi Imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre videret. Peſſimus omnium priorum Imperatorum fuit; μοιχικότατον vocat Cedrenus. Ob crudelitatem tamen maximè famoſus. Suetonius in ejus Vit. cap. 27. *Parentes* ſupplicio filiorum intereſſe cogebat. Quorum uni valetudinem excuſanti Lecticam miſit; alium è ſpectaculo pœnæ epulis ſtatim adhibuit, atque omni comitate ad hilaritatem & jocos provocavit. Sen. lib. 2. de Irâ. C. Cæſar Paſtoris ſplendidi equitis Rom. filium cum in cuſtodiâ habuiſſet, munditiis ejus & cultioribus capillis offenſus, rogante patre, ut ſalutem ſibi filii concederet, quaſi de ſupplicio ejus admonitus, duci protinus juſſit. Ne tamen omnia inhumanè faceret adverſum Patrem, ad cœnam invitavit eo die. Venit Paſtor, nihil vultu exprobrante. Propinavit illi Cæſar heminam; & poſuit illi cuſtodem. Perduravit miſer, non aliter quàm ſi filii ſanguinem biberet. Unguentum & coronas miſit, & obſervare juſſit an ſumeret. Sumpſit eo die, quo filium extulerat imò quo non extulerat, &c. Quæris quare? habebat alterum. Grotius per ἄνθρωπον ἀνομίας 2 Theſſ. 2: Caium Caligulam intelligi affirmat. Sane Suetonius de eo: Hactenus quaſi de principe: reliqua ut de monſtro narranda ſunt. Memorat idem dictum ejus factis congruens: Memento mihi omnia & in omnes licere. Impietatem ejus quod ſpectat, plurima Dion habet, multa quoque Suetonius. Sen. quoque circa finem lib. 1. de Irâ, dicta ejus terribilia & tumultuoſa commemorans ait. *Ad pugnam* vocavit Jovem & quidem ſine miſſione. Homericum exclamans verſum: ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ. Parum autem fuit in Deos Fictitios inſævire, in Deum verum quoqe ſceleratiſſimus omnium auſus eſt inſurgere. Juſſit enim magnis additis pœnis, juſſumque repetiit ἱςᾶν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ poni ſibi ſtatuam in templo Dei, ait Joſephus. Philo autem ἀνδριάντα κολοσσιαῖον εἴσω τὰ τῶν ἀδύτων ἀνατεθῆναι Γαΐου προσέταξε. Διὸς ἐπίκλησιν αὐτοῦ. Deinde mox ἀνατεθῆναι πόλιν κελεύει τὸν ἀνδριάντα ἐν τῷ ἱερῷ. Hieron. in Chron. Euſebiano. *Caius* Petronio profecto Syriæ præcepit ut in Hieroſolymis Statuam ſuam ſub nomine Jovis Opt. Max. poneret. Oroſius. Antiquum illud in Hieroſolymis ſacrarium profanari, ſacrificiis gentilium, ac replere ſtatuis, ſimulachriſque imperavit, ſeque ibi ut Deum coli voluit. Ἠξίου ὑπὲρ ἄνθρωπον νομίζεσθαι *voluit major homine credi*, ait Dio, Philo denique, οὐκ ἔτι ἠξίου μένειν ἐν τοῖς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὅροις, ἀλλ' ὑπερέκυπτε σπουδάζων θεὸς νομίζεσθαι.

Callias, Syracuſanus hiſtoricus, de rebus Siculis libros complures reliquit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 1. 11.

Callias, Athenienſis Comicus filius Lyſimachi, qui *Schœnion* cognominatus eſt, quod funes ob paupertatem torqueret.

Callias, *Laccoplutus* cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem miſſus. Suidas.

Callias, Methymnæus Grammaticus, quem Strabo lib. 13. dicit Alcæum, Sapphoque poetas enarraſſe. Cui Mitylenæus dicitur, & inter illuſtres Lesbios refertur.

Callicrates, artifex ex ebore formicas, & alia tam parva animalia fecit, ut partes earum cerni non poſſent. Plin. & Ælian. Var. Hiſt. 1. 17.

Callicrates, ἀνὴρ Ἀχαιὸς, quomodo perfidiâ ſuâ Achæos omnes Romanis parere coegit, docet Pauſanias lib. 7. Itemque quomodo à Menalcide perfidiâ ſuperatus fuit, idem demonſtrat ubi ſupra.

Callicrates, Tyrius, Aureliani tempore, & paulò poſt vixit, qui vitam Imperatoris hujus in literas retulit. Vopiſcus in Aurel.

Callidemus, an hiſtoricus fuit, haud ſatis compertum habemus. Plin. lib. 4. cap. 12. & Solin. cap. 17. hoc teſte aſtruunt Eubœam prius Chalcidem eſſe vocatam; ære ibi prius reperto. Voſſius.

Callimachus, hiſtoricus & poeta Batti & Meſalmæ filius, diſcipulus Hermocratis Jaſenſis Grammatici, vixit apud Ptol. Philadelphum uſque ad Evergetem Bibliothecæ Regiæ præfefectus. Scripſit plurima, inter cætera opus de origine & cauſis Sacrorum, quæ Αἴτια inſcripſit. Martialis ad Mamurram lib. 10.

Si non vis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire legas Ætia Callimachi.

Conſcripſit etiam in adverſarium poema acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellavit. Edidit & hymnos, qui hodieque extant. Item carmen de Berenices comâ quod Catullus tranſtulit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 1. 15. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 2. cap. 5. Fuit etiam *Callimachus* junior poeta ἐποποιὸς, ex ſuperioris ſorore natus. Staſenoris, & Megatimæ, quæ Callimachi ſoror erat, filius, ut eſt apud Suidam. Sed hujus non ita magnum nomen fuit.

Callimachus, ſculptor τηξίτεχνος nominari voluit, quaſi artis interpellator, & qui eam in tenuiorem, exquiſitioremque diſciplinam reduxit, τήκειν enim *liquefacere*, *conflareque* ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforavit, minutatimque tractavit. Pauſan. & Plin. 34. 8. κακιζότεχνος legunt. At Vitruvius 4. 1. κατάτεχνος dicitur.

Callimachus, Athenienſis dux præſtantiſſimus, prælio cum hoſtibus Perſis commiſſo, quamplurimis haſtilibus cùm tranſfoſſus eſſet, & animam efflaſſet, rectus ſtetit. Plur. in Paral.

Phil. *Callimachus* Experiens Florentinus, hiſtoricus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. p. 619.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis, ſcripſit de cacozeliâ, de Rhetoricâ ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam, Suid. Viguit tempore Anton. Pii Imperatoris. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 13. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 3. cap. 14.

Callinus, primus orator, & inventor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Calliope, una Muſarum, Orphei mater, quæ Heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuavitate nomen habens, καλὸς enim *bonus* eſt & ὂψ *vox*. Virg. in Epigr.

Carmina Calliope libris Heroica mandat.

Quanquam Scal. Auſonio carmen iſtud attribuit. Cæſ. Baſſus lib. 2. Lyricorum:

Calliope princeps ſapienti pſalleret ore.

Horatius quoque l. 3. O. 4. *Regina Calliope* dixit. Oppian. 1 Venat.

Τοῦτό με Καλλιόπη κέλεται.

Homeri Enarrator in 1 Iliad. Οὐ περιέθηκε δὲ τὸ ὄνομα Μούσης, πάσαις διὰ τ μιᾶς καλῶν, λέγει δὲ τὴν Καλλιόπην. Philoſtratus in Heroicis de Poetis loquens, ait: Τὴν Καλλιόπην περιτυχεῖν αἰτούμενοι τοῦ λόγου. Effertur & *Calliopea*. Virg. 4. Eclog.

Orphei Calliopea, Lini formoſus Apollo.

Ovid. 5. Faſt. *Prima ſui cœpit Calliopea chori.*

Callipatira, mulier quædam fuit, quæ quum capitale eſſe, fœminis ſciret, Olympicorum tempore Alpheum amnem tranſiſſe, mutatis veſtibus gymnaſtico fefellit habitu. Sed cum id poſtea reſcitum eſſet, ignotum quidem eſt Callipatiræ, quod patrem, & fratres habuiſſet Olympionicos. Lata vero in reliquum lex eſt, uti in certamen nudi prodirent gymnaſtæ, Pauſan. Rhod. 14. 14.

Calliphon, Callimachus.

Μὴ σύγε Θέογνες κόψαις χεῖρα Καλλιφῶντος.

Hunc non *Calliphonta*, ſed *Cilliconta* nominant Ariſtophanes, & Euſt. Ejus hiſtoria hæc eſt; Priemenſibus, vel, ut Heſychius, Regis Ducibus Miletum inſ. prodidit Calliphon. Paulò poſt hanc inſulæ traditionem Theagenes quidam divertit Samum, ibique carnes cœpit vendere; ab eo empturus Calliphon, cum indicaret quâ parte ſcindi ſibi vellet, manum extendit, quam ille ſublato cultro, abſcidit, addiditque

Nunquam tu manu iſtâ aliam Urbem trades.

Hinc vulgo proditores Calliphontas vocabant.

Callipidas Hiſtoricus Græcus memoratur Strab. lib. 12.

Callipides, Græcus tragædorum hiſtrio, qui in eâ re ſibi placebat plurimum. Unde cum Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutavit, ſubinde illi ſe oſtentans, & inter aſtantes ſeſe intrudens; arbitratus fore ut à rege comiter exciperetur. At is cum gravioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, *Non admodum*, inquit, *noſſe ne videris O Rex, nec, qui ſim, inaudiviſſe*. Reſpondens Ageſilaus. *Annon*, inquit, *es Callipides mimus?*

Callipides, hiſtoricus Straboni memoratur in 12. jungiturque Hellanico, Herodoto, & Eudoxo, quos φλυαρίας arguit.

Callippus, Corinthius, hiſtoriam ſcripſit de Orchomeniorum rebus. Pauſan. in Bœoticis.

Callipus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis quod tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plut. in Dion.

Callirrhoe, Phoci Bœotii filia, quæ corporis formâ, & pudicitiæ gloriâ, inter æquales ſuas & ſocias facilè ſibi primas vendicavit. Hanc 30 numero ex universâ Bœotiâ genere & opibus primarii juvenes ſummo quiſque ſtudio in uxorem expetiſſe dicuntur. Cæterùm pater alias ſemper ex aliis moras complicans & connectens, ac diem de die trahens illorum vota procraſtinando conſulto fruſtrare videbatur; quamobrem proci, conſpiratione conflatâ, Phocum interfecerunt. Hac re palam facta Callirrhoe clam aufugiens, tamdiu delituiſſe fertur, quoad celebre per univerſam Bœotiam adveniſſet feſtum quod Παμβοιώτιον illi vocant. Hanc illa celebritatis occaſionem nacta obſervato tempore ſupplex in Palladis arâ conſediſſe dicitur, palamque de procis conqueſta ſuis, illorum ſcelus, nefandamque ſui parentis cædem indicavit, nominaque ſingulorum maximo recenſuit ejulatu. Bœotii autem quotquot ad celebre ſpectaculum aderant, rei ipſius indignitate permoti, cædis patratores, & conſcios, ut ab illis meritas exigerent pœnas, diligentius inquirere cœperunt. Hâc illi re perceptâ, ocyus omnes dilapſi, ad Hippotas, quod oppidum medio Thebarum Coroneæque interſtitio erat, celeri fuga perveniſſe dicuntur. Poſtulantibus autem illos poſteà Bœotiis, & ut ſibi dederentur ſummo ſtudio contendentibus, cum opidani obaudirent, eoſque reddere nollent, comparato ex ſingulis civitatibus delectorum exercitu illorum fines hoſtiliter ſunt ingreſſi, oppidumque vi captum funditus everterunt. Procos quidem illos in poteſtatem redactos, maximâ extructâ pyrâ ſimul omnes in ignem conjectos combuſſerunt. Leonicerus Tom. lib. 2. cap. 9. ex Plutarcho.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius, Alexandro M. familicris ex condiſcipl...atu, accituſque ab ipſo rege ad prodenda memoriæ geſta ejus Aſiatica. Huic nocuit immodica libertas, gravitaſque regi inviſa. Nunquam enim aſſentantium accommodatus ingenio erat. Cum enim Rex ex Perſico bello Deorum more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit, palam dictitans, Alexandrum non adorandum eſſe. Quæ res & illi, & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, conjurationis conſcium eſſe criminatus, truncatis membris, abſciſſiſque auribus, ac naſo labiiſque deformatum, cum cane in caveâ clauſum circumferri juſſit, diuque tortum tandem necavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9.

Calliſthenes, Sybarita, Galatica conſignavit, quorum librum 23 citat Plut. lib. De Flum. Et librum 13 Stobæus Serm. De morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Voſſius.

Calliſto, Lycaonis Arcadiæ regis filia, nympha celeberrima, quæ à Jove compreſſa, gravidaque facta, quùm ſimul cum Dianâ lavaretur, tumore uteri prodita, & ab eâ repulſa, Arcadem filium in ſilvis peperit; à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea à Junone in urſam commutata, & Jovis miſeratione in cœlo collocata, majorem efficit Urſam, quæ & Helice Græcis dicitur. Prop. l. 2.

Calliſto Arcadios erraverat urſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidera vela regit.

Heſychius. Καλλιστὼ, γυναικεία θεὸς ἐρωτικὴ, διὰ τὸ κάλλος ὄντω καλλιθεῖσαι. Lege cum Palmerio, γυνὴ καὶ θεὸς. De hâc vetus poeta, qui Cretica conſcripſit:

Teque Lycaoniæ mutato ſemine nymphæ
Quam gelido captam de vertice Nonacrinæ
Oceano prohibet ſemper ſe tingere Tethys
Auſa ſuæ quia ſis quondam ſuccumbere alumnæ.

Calliſtratus, Athenis orator in Rep. fuit, quem cùm Demoſthenes admodum adoleſcens audiviſſet nobilem illam τὴν περὶ Ὀρωποῦ δίκην dicentem, ita motus, & demulctus, & captus eſt, ut Calliſtratum jam inde ſectari cœperit, Academiam cum Platone reliquerit. Gellius 3. 13.

Callixenus, Rhodius libro de Alexandriâ teſtis citatur ab Athenæo l. 6. c. 11. Pluribus ex libris id opus conſtabat, nam Callixenus in quarto de Alexandriâ laudatur Harpocrationi in Ἐγγυοθήκη. Voſſius.

Calphurnia, mulier fuit importuniſſima, quæ ſexûs ſui verecundiæ oblita, per ſeipſam cauſas egit, adeoque ſe moleſtam judicibus præbuit, ut occaſionem dederit edicto, quo cautum eſt, ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.

Calphurnia, quonam pacto pro patriæ ſalute à Mario patre ſuo victima diis immolata fuerat, vide in dictione *Marius*.

Calphurnius Beſtia, nobilis Romanus, qui pecuniâ corruptus, rem adverſus Jugurtham male geſſit. Huic à M. Cæcilio accuſatore objectum eſt, quòd uxores ſuas dormientes interemiſſet. Plin. 27. 2.

Calphurnius Craſſus, patricio genere ortus in expeditionem Reguli ſocius in Maſſylos, ut munitiſſimum caſtellum, nomine Garætium diriperet, miſſus eſt: ubi in hoſtium poteſtatem redactus Saturno immolandus deſtinatur. Biſaltia regis filia, juvenem adamatum, patris à ſe proditi victorem fecit: Calphurnio autem retro abeunte, puella ſibi ferro jugulum tranſverberavit. Plut. in Paral.

T. Calphurnius. poeta Latinus, natione Siculus fuit, Bucolici carminis author. Per eadem tempora floruit, quibus Diocletia-

cletianus Cæſar, & Conſtantii principes Romanum imperium moderati ſunt. Vide Crinitum de Poetis Lat. cap. 82.

Calvus, antiquus quidam poeta, cujus meminit Horatius 1 Serm. Sat. 10.

Nil præter Calvum, & doctus cantare Catullum.

Is erat & æqualis Catulli, & amicus. Nam ad eum 14 epigr. ſcribit.

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundiſſime Calve.

Idem de eodem epigr. 95. Prop. 2. ult.

Hæc eadem docti confeſſa eſt pagina Calvi
Cum caneret miſeræ funera Quintiliæ.

Idem eopſe libro.

Calve tuâ veniâ, pace Catulle tuâ.

Ovid. Triſt. 2.

Par fuit exigui ſimiliſque licentiâ Calvi
Detexit variis qui ſua furta modis.

Idem in Epicedio Tibulli.

——*Cum Calvo, docte Catulle tuo.*

Horat. lib. 1. Sat. 16.

Nil præter Calvum & doctum cantare Catullum.

Gell. lib. 19. c. 12. Calvi verſiculum adfert.

Durum rus fugis & laborioſum.

Cic. ad Att. 1. 13. Calvum ponit inter Judices Clodianos, neſcio an hunc, num *quiſquilias* vocat.

Calypſo, nympha Oceani & Thetidis filia; vel ut aliquibus placet Atlantis. Regnavit in Ogygiâ inſulâ, & Ulyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ovid.

Ah quoties illum doluit properare Calypſo.

Propert. *Fœcunda Atlantidos arva Calypſus.*

De eâ Hom. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit Lacinio promontorio propinquam. Vel, ut aliis placet in mari Africo. Plin. 3. 10. Ad hanc pervenit Ulyſſes naufragus, ubi 7 annis detentus eſt: licet Ovid. lib. 4. Pont. Sex tantum dicat. Eleg. 10.

An grave ſex annis pulchram foviſſe Calypſo,
Æquoreæque fuit concubuiſſe Deæ?

Hanc Propert. 3. 11. Ææam vocat.

Et thalamum Ææ flentis fugiſſe puellæ.

Hom. Odyſ. 7.

Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται
Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψώ, &c.

Prop. l. 1. el. 15.

At non ſic Ithaci digreſſu mota Calypſo
Deſertis olim fleverat æquoribus.

Idem alibi.

Sic à Dulichio juvene eſt eluſa Calypſo,
Vidit amatorem pandere vela ſuum.

Ovid. Amor.

Creditur & nymphe mortalis amore Calypſo,
Capta recuſantem detinuiſſe virum.

Apul. Mileſ. 1.

At ego ſcilicet Ulyſſi aſtu deſerta vice
Calypſonis æternam ſolitudinem flebo.

Hyginus in fab. *Calypſo propter amorem*
Ulyſſis ipſa ſe interfecit.

Cambles, rex Lydorum tantæ voracitatis, ut nocte quâdam uxorem quoque abſumpſerit, cumque ſummo mane illius manum in ore comperiſſet, ſemet jugulavit. Xanthus apud Cæl. Rhod. author eſt 7. 11.

Cambyſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui paternis regnis Ægyptum adjecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis, cæterorumque Deorum ædes dirui juſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, qui in Libyâ deſertâ arenis obrutus univerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, leviſſimo ex vulnere mortem oppetiit. Herod. 3. Profectus ad quærendos ortus Nili, fame adactus comitum ſuorum aliquot in aliorum alimentum occidere, re infectâ rediit. Luc. 10. ver. 279.

————*Veſanus in ortus*
Cambyſes longi populos pervenit ad ævi,
Defectuſque epulis, & paſtus cæde ſuorum
Ignoto te Nile redit.————

Ex Herodoto tranſumptum, qui ſic lib. 3. ubi de hâc inſanâ expeditione: οἱ δὲ στρατιῶται ἕως μέν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν, ποιηφαγέοντες, διέζωον· Ἐπεὶ δὲ ἐς τὴν ψάμμον ἀπίκοντο, δεινὸν ἔργον αὐτέων τινὲς ἐργάσαντο. Ἐκ δεκάδος γὰρ ἕνα σφέων αὐτέων ἀποκληρώσαντες, κατέφαγον. Πυθόμενος δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης, δείσας τὴν ἀλληλοφαγίαν, ἀφεὶς τὸν ἐπ' Αἰθίοπας στόλον, ὀπίσω ἐπορεύετο.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis, & Caſmillæ filia, quam pater invidiâ ſuorum regno pulſus, Dianæ famulam vovit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus brevi tantopere profecit, ut ſummam ſibi ex re militari laudem peperit. Tandem cum Turno adverſus Æneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta. Ut latius deſcribit. Virg. Æn. 11.

Pulſus ob invidiam regno, vireſque ſuperbas
Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe,
Infantem fugiens media inter prælia belli,
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocavit
Nomine Caſmillæ mutatâ parte Camillam.

Eam etiam deſcribit lib. 7. his verſibus.

Hos ſuper advenit Volſcâ de gente Camilla,
Agmen agens equitum, & florentes ære catervas
Bellatrix, non illa colo, calathiſve Minervæ
Fœmineas aſſueta manus, ſed prælia virgo
Dura pati, curſuque pedum prævertere ventos.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad Sacrificia miniſtrabat. Antiqui enim *Camillos*, & *Camillas* vocabant miniſtros, & miniſtras impuberes in ſacris. Unde Mercurius Hetruſcorum linguâ *Camillus* dicitur, h. e. *Deorum miniſter*. Plut. in Numâ. De nominis notatione Boch. l. 2. De Anim. c. 36. Vates & miniſtri Deorum קסמים *Koſemim* vocantur; ut Romanis Caſmilli, i. e. קסמן אל *Coſme el* miniſtri Dei. Cujus fœmininum *Caſmilla*, vel *Camilla*. Virg. Æn. 11. ver. 557.

Alma tibi hanc nemorum cuſtos, Latonia virgo
Ipſe pater famulam voveo. Ubi Servius, *Voveo, conſecro in tuum miniſterium, unde & Camilla dicta eſt.* Vide Voſſ. in *Camillus*.

Camillus, qui & alter Romulus dictus eſt, Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cepit Nec multò poſt cum crimini illi daretur, quod albis equis triumphaſſet: & prædam inique diviſiſſet, die dicto ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus Ardeam conceſſit. Mox cum Galli Senones urbem diripuiſſent, ipſumque Capitolium arctiſſimâ obſidione premerent, abſens Dictator factus, collectis ex fugâ Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos incautos oppreſſit, patriamque in libertatem vindicavit. Poſt hæc pop. Rom. Veios migrare volentem, graviſſimâ, & elegantiſſimâ illâ, quæ apud Livium legitur, concione retinuit. Tertiùm, deinde Dictator creatus Satricum ſociam Pop. Romani urbem ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm, Dictator ad ſedandam pop. ſeditionem factus, valetudinem excuſavit, aliumque ſibi ſubrogandum curavit. Quintùm, Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem caſtrametatos ſuperavit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentiâ interiit. Virg. Æn. 6.

Aſpice Torquatum, & referentem ſigna Camillum.

Idem Geor. 2.——*Magnoſque Camillos.*

Claudianus——*Galliſque genus fatale Camillos.*

Propert. lib. 3. *Crede mihi magnos æquabunt illa Camillos*
Judicia.——

Lucan. lib. 7. *Si Curios his fata darent, reduceſq; Camillos*
Temporibus, Decióſque caput fatale voventes.

Claud. 2. de Laud. Stil.

Splendida ſuſcipiant alium te roſtra Camillum
Ultorem videant ſervatoremque Quirites.

Manilius, lib. 1.——*Romamque Camillus Servando poſuit.*

Pulc. Sidon. Paneg. Avit.——*Cum Brennica ſigna*
Tarpeium premerent, ſcis, tum Reſpublica noſtra
Tota Camillus erat, patriæ qui debitus ultor
Texit fumantes hoſtili ſtrage favillas.

Sil. lib. 1.

Hic galeæ Senonum penſatique improbus auri
Arbiter enſis ineſt, Galliſque ex arce fugatis
Arma revertentis pompa geſtata Camilli.

Camœnæ, Muſæ, Jovis & Mnemoſynes filiæ, à cantûs amœnitate (ut quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author eſt ab antiquis *Carmœnas*, & *Caſmœnas* dictas fuiſſe, quæ poſtea abjecto r vel s. *Camœnæ* dicebantur. Virg. Eclog. 3.

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

Legitur & *Camœna* ſing. num. Perſius Sat. 5.

——*Tibi nunc hortante Camœnâ*
Excutienda damus præcordia.

Hor. 4. Car. 6. *Dauniæ defende decus Camœnæ.*

Et 2 Carm. 16. *Spiritum Graiæ tenuem Camœnæ.*

Et 1 Ep. 19.——*Inhumanæ ſenium depone Camœnæ.*

Et Car. 1. Od. 12. *Gratus inſigni referam Camœnâ.*

Sen. in Medeâ. *Ille vocali genitus Camœnâ.*

Id eſt, Calliope dulciter canente.

Camon, fecit libros de Rerum Inventione, quorum 2. citat Mich. Apoſtolius in Φοινικήια γράμματα· atque ex eo refert literas Phœnicias ita dici à Phœnice, Actæonis filiâ.

Canacea, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cùm per nutricem exponi curaret, infelix ſe ſuo vagitu avo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incenſus, infantem canibus lacerandum

andum projici juſſit; miſitque per ſatellitem filiæ gladium, ut eo pro meritis uteretur. Verum quid illa fecerit non ſatis liquet: Macareus autem fugiens factus eſt Apollinis Delphici ſacerdos.

Canache, Ovid. Met. 3. numeratus inter canes Actæonis, quod nomen ἀπὸ τῆς καναχῆς, h. e. *à clamore*, & *ſtrepitu* impoſitum videtur.

Cancer, unum eſt ex 12 Zodiaci ſignis, à quâdam Cancri piſcis ſimilitudine ita dictum; eo quod Sol in menſe Junio ſignum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & curſu retrogrado ferri in modum Cancri. Refert Hyginus hunc fuiſſe Cancrum, qui à Junone in Herculem cum Hydrâ Lernæâ pugnantem immiſſus fuit, qui cum pedem ejus momordiſſet, ab Hercule occiſus, & à Junone inter ſidera collocatus eſt, quod itidem teſtatur Germanicus in ἀνεκδότοις.

Te quoque fœcundam meteret cum cominus Hydram
Alcides, auſum morſu contingere, bello
Sidere donavit, Cancer, Saturnia Juno
Nunquam oblita ſui nunquam ſecura novercæ.

Vide Cæſium Aſtron. Poet. in *Cancro.* Virg. Eclog. 10.

Æthiopum verſemus oves ſub ſidere Cancri.

Unde *rapidus Cancer* dicitur Statio Thebaid. quartâ. Et *torrens* Lucano lib. 8. Cicero in Arateis.

Claro collucens lumine Cancer
In quo conſiſtens convertit curriculum Sol.

Proximum Geminis ſignum eſt. Ovid. Faſt: 6.

Sol abit è Geminis, & Cancri ſigna rubeſcunt.

Candace, Æthiopum regina, tempore Auguſti, maximi animi mulier, tantique in ſuos meriti, ut omnes deinceps Æthiopum reginæ ejus nomine fuerint appellatæ. Plin. 6. 29. Hujus quoque fit mentio apud Strab. lib. 17. & Dionem lib. 54. Candaces Reginæ Eunuchus per Philippum Evangeliſtam ad fidem Chriſti convertitur. Act. 8. Et conſentaneum eſt hunc Eunuchum ſemina Evangelii de Chriſto apud Æthiopas ſparſiſſe, quæ poſteà per Matthæum Evangeliſtam exculta & latius propagata ſunt.

Candaules, 4 Lydorum rex, occiſus à Gyge juſſu reginæ, eo quod nudam inſpiciendam ſe Gygi conceſſiſſet, & ſic uxore & regno potitus eſt. Herod. lib. 1. & Juſtin. lib. 1.

Candidus Iſaurus Hiſtoricus Græcus de quo Photius P. C. in Bibl. Cap. 79.

Candiope, Oenopionis filia, ſoror Theodotionis, quam cum frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit: & ex eâ Hippolagum ſuſcepit, quod cum Oenopion reſciviſſet indignatus filium exulatu abire juſſit: qui oraculo edoctus verſus Orientem in Thraciam cum Candiope, & parvo filio delatus eſt, ibique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ovidius, ut infra de Orione.

Canens, nympha, Pici Laurentum regis uxor, quæ cum virum à Circe in avum mutatum ſupra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, ubi hæc contigerant, nomen ſuum reliquit. Ovid. Met. 14.

Fama tamen ſignata loco eſt, quem rite Canentem,
Nomine de Nympha veteres dixere coloni.

Canicula, ſtella lucida in ore Canis, quæ quod Canem diem unum, noctemque antevertat, à Græcis *Procyon* à Ciceron. etiam *Antecanis* appellatur. Manilius lib. 5.

Exoriturque Canis, latratque Canicula flammans
Et rabit igne ſuo, geminatque incendia Solis.

Idem lib. 1.

Subſequitur rapido contenta Canicula curſu
Qua nullum terris violentius advenit aſtrum,
Nec gravius cedit, nec horrens frigore ſurgit:
Sic in utrumque movet mundum & contraria reddit,
Nec vacuum Solis fulgentem deſerit orbem.

Canis, ſydus cœleſte oriens 18. Cal. Aug. occidens autem ſed non totum poſt dies 40. quod dierum ſpatium Dies Caniculares appellamus: quo tempore ſydus hoc in medio Cœli centro cum ſole conjunctum æſtum conduplicat. Unde & nomen invenit, quod nimio calore mordere quodammodo videatur. Unde *Æſtiferum Canem* appellat. Virg. 3. Georg. & Tibull. 3. 5.

Unda ſub æſtivum non adeunda canem.

Horatius.——*Rabioſi tempora Signi.*

Geminus, Elem. Aſtron. cap. 14. Τὸ δὲ αὐτὸ ὑπολιπτέον καὶ περὶ τῆς κυνὸς ἐπιτολῆς γίνεσθαι. Πάντες γὰρ ὑπολαμβάνουσιν ἰδίαν δύναμιν ἔχειν τὸν ἀστέρα, καὶ παραίτιον γίνεσθαι τῆς τῶν καυμάτων ἐπιτάσεως ἅμα συνεπιτέλλοντα τῷ ἡλίῳ, τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν οὕτως ἔχον· Ἀλλὰ ἐπεὶ κατὰ τὸν πυροειδέστατον καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ οὗτος ὁ ἀστὴρ ἐπιτέλλει, τῇ τούτου φάσει ἐσημειώσαντο τὴν περὶ τὸ καῦμα μεταβολὴν τοῦ ἀέρος, &c.

Caniſtius, curſor Lacedæmonius, qui uno die 1200 ſtadia cucurrit. Plin. In aliis exemplaribus *Aniſtis.*

Canius, vel *Canis* poeta, temporibus Martialis, eique familiaris, naturâ ita hilaris, ut ſemper rideret. Mart. 1. 62.

Gaudent jocoſæ Canio ſuo Gades.

Et lib. 3. ep. 20.

Vis ſcire quid agat Canius tuus? Ridet.

Canius eques Rom. cum in Siciliam otiandi causâ veniſſet, hortoſque à Pythio argentario dolo emiſſet, inſtructos piſcibus, & piſcatoribus de induſtriâ poſitis: poſtero die quum ad eoſdem ipſe amicos invitaſſet, nullos ibi piſces, neque piſcatores reperit. Cic. l. 3. Offic. Lepida hiſtoria eſt quam nos olim his verſibus expreſſimus.

Trinacrias olim Canius Romanus in oras
Venit eques Latiâ factus in urbe ſenex.
Inde Syracoſias præ cunctis eligit arces,
Otia longinquæ cauſa fuere viæ.
Huc veniens aliquos dicit ſe frugibus hortos
Velle emere inſtructos; undique fama volat,
Venales Pythius negat argentarius hortos
Eſſe ſibi, at Canio cuncta licere ſuo;
Et ſimul ad cœnam invitat, promiſſaque fiunt
A Canio ad pactum certa venire diem.
Interea piſcatores ſibi convocat, hortos
Retia projicerent orat ut ante ſuos.
Ad cœnam Canius prædicto tempore venit,
Lautæ epulæ, ante oculos plurima cymba natat.
Pro ſe omnis ficto quod ceperat attulit horto,
Ante pedes Pythii piſcis ubique jacet.
Tum Canius, dic oro Pythi, dic unde natantum
Tot pecudum hic, cymbæ præ foribuſque jacent?
Cui Pythius, quid mirum? inquit, nam nullus in urbe
Hâc piſcis, noſtram quin ſubit hoſpes aquam.
A Pythio incenſus Canius, ſibi venderet, orat,
Nolentem primo ſe ſimulat Pythius.
Quid multa? (uſq; adeo urgebat malus ardor habendi)
Obtinuit tandem, nomina deinde facit.
Poſtridie Canius ſocios invitat amicos,
Mane venit, toto cymbula nulla lacu.
Vicinum idcirco rogat, An lux Feſta fuiſſet,
Piſcatorum iſto juſtitiumque die?
Nulla hic feſta dies vicinus, quod ſciat, inquit.
Verum hoc piſcari gurgite nemo ſolet.
Atque ideo multum tacitus mirabar apud me
Quod piſcatorum hic affuit ullus heri.
Quocirca Canius ſtomachari cœpit, at ille
Quid faceret, quonam ſe extrahat inde modo?
Nondum etenim Titius leges hoc tempore, jura
Deque dolo nobis protulit ulla malo:

Canopus, Deus Ægyptiorum, de quo Ruffinus lib. 11. cap: 26. Hiſt: Eccl. *Jam vero*, inquit, *Canopi quis enumerare ſuperſtitioſa flagitia poſſit? Ubi prætextu ſacerdotalium literarum* (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum literas) *magicæ artis erat penè publica Schola:* Quem locum, velut fontem quendam atque originem dæmonum in tantum venerabantur pagani, ut multo ibi major celebritas quam apud Alexandriam haberetur. Sed de hujus quoque monſtri errore, cujuſmodi originem tradant, abſurdum non erit paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos Ignem, Deum ſuum circumferentes, cum omnium provinciarum Diis habuiſſe conflictum, quo ſcilicet qui viciſſet, hic eſſe Deus ab omnibus crederetur, Reliquarum provinciarum Dii æris, aut auri argentique, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materia conſtabant, quæ per ignem proculdubiò corrumperetur. Ex quo fiebat ut ignis locis omnibus obtineret. Hæc cum audiviſſet Canopi ſacerdos, callidum quiddam excogitavit. Hydriæ fieri ſolent in Ægypto fictiles, undique crebris & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida deſudans, defæcatior, ac purior redditur. Harum ille unam cerâ foraminibus obturatis, deſuper etiam variis coloribus pictam, aquâ repletam ſtatuit in Deum. Et exciſum veteris ſimulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput deſuper poſitum, diligenter aptavit. Adſunt poſt hæc Chaldæi, itur in conflictum circa hydriam, ignis accenditur: cera, quâ foramina fuerant obturata, reſolvitur; ſudante hydriâ, ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor oſtenditur. Hæc Ruffinus.

Canopus, Stellæ auſtrinæ nomen, de quâ Vitruvius 9. 7. *Nam uti* Septentriones circum axis cardinem verſantes non occidunt, neque ſub terram ſubeunt: Sic & circa meridianum cardinem, qui eſt propter inclinationem mundi ſubjectus terræ, ſidera verſabunda, latentiaque non habent egreſſus orientes ſupra terram. Itaque eorum figurationes propter obſtantiam terræ non ſunt notæ. Hujus autem index eſt ſtella Canopi, quæ his regionibus eſt ignota, renunciantibus negotiatoribus qui ad extremas Ægypti regiones, proximaſque ultimis finibus terræ terminationes fuerunt.

Lucan.

Lucan. lib. 8:

——— Inde Canopos
Excipit Auſtralis cœlo contenta vagari
Stella timens Boream.

Proclo eſt Κάνωβος *Quæ*, inquit, *ſtella in ſummo Argûs navis gubernaculo fulget*, *Canobus nominatur.* De eo Cleomedes quoque ac Strabo. lib. 1. Tendentibus meridiem verſus Rhodi incipit apparere. Plin. 6. 22. ubi de Taprobane, *Canopum lucere noctibus ſidus ingens & clarum.* Geminus Elem. Aſtr. cap. 2. Ὁ δὲ ἐν ἄκρῳ τῷ πηδαλίῳ τῆς Ἀργοῦς κείμενος λαμπρὸς ἀστὴρ Κάνωβος ὀνομάζεται, τοῦτο μὲν ἐν Ῥόδῳ δυσθεώρητός ἐστιν, ἢ παντελῶς ἀφ᾽ ὑψηλῶν τόπων ὁρᾶται. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ὅτι παντελῶς ἐμφανὴς, σχεδὸν γὰρ τέταρτον μέρος τοῦ ζωδίου ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος μετεωρισμένος φαίνεται. Vide Germ. Cæſarem in Aratæis, & Hyginum in Eridano.

Cantacuzenus, hiſtoricus Græcus, qui ex Imperatore monachus factus, ſub nomine Chriſtoduli luculentam condidit hiſtoriam de imperio Andronici junioris & ſuo. Floruit anno Chriſti 1360. Inter Græcos recentiores neminem ei præferendum putat Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 29.

Cantharus, poeta Comicus Athenienſis, cujus fabulas nonnullas commemorat Suidas. Item Impoſtor & maleficus apud Athenienſes, de quo extat proverbium, *Canthæro aſtutior.*

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itemque ab Orpheo. Apollonius eum dicit periiſſe in Libyâ, Flaccus autem in Aeâ:

Canutius Tiberinus, Trib. plebis continuâ rabie lacerabat Antonium jam hoſtem judicatum, Ciceronem imitatus, quæ libertas utrique morte conſtitit. Vide Paterculum. Objicientibus Antonio, & Cæſare, quòd in Rep. adminiſtrandâ potiſſimum Conſularis Iſaurici ſectam ſequeretur, reſpondit, *malle ſe Iſaurici eſſe diſcipulum, quam Epidii Calumniatoris.* Hujus forſitan eſt quod citat Priſc. lib. 8. *Turpe eſt propter venuſtatem veſtimentorum admirari, & propter turpiſſimè vitam actam contemni.*

Canutus Daniæ rex, & Angliæ 34 Monarcha. Leges tulit quamplurimas, & bonas, idque Oxoniæ, ubi Parliamentum convocavit. Rex fuit vere magnificus, & à Paraſitis ſuis *Alexander*, *Cyrus* & *Cæſar* dictus. Ejus tempore, res Danorum in Angliâ ad ἀκμὴν pervenerunt, cujus more paulatim decrevere. Imperavit an. 19. Obiit Shaftsburiæ, Wintoniæ ſepultus.

Capaneus, nobilis Argivus, maritus Evadnes, qui unà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cum ſcalas muris admovere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ, *Capaneum cum Deorum contemptor eſſet, à Jove fulmine eſſe percuſſum.* Vegetius lib. 4. De re militari. *Qui ſcalis* (inquit) *in obſidione urbium utuntur, frequenter periculum ſuſtinent, exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inventa, qui tantâ mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus.* Manil. lib. 3.

———Ereptaque fulmine flammis
Mœnia Thebarum.———

Loquitur de Capaneo quo fulminato vindicata eſt Thebarum urbs à flammis quas ille minabatur Thebis. Ovid. 4. Triſt.

Cum cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

Eum ſic deſcribit Æſchylus,

Καπανεὺς δ᾽ ἐπ᾽ Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις,
Γίγας ὅδ᾽ ἄλλος τοῦ πάρος λελεγμένου
Μείζων, ὁ κόμπος δ᾽ οὐ κατ᾽ ἄνθρωπον φρονεῖ·
Πύργοις δ᾽ ἀπειλεῖ δείν᾽ ἃ μὴ κραίνοι τύχη·
Θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν
Καὶ μὴ θέλοντός φησιν, οὐδὲ τὴν Διὸς
Ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐκποδὼν σχέθειν
Τὰς δ᾽ ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς
Μεσημβρινοῖσι θάλπεσι προσείκασεν.

Statius Theb. 3.

Atque hic ingenti Capaneus Mavortis amore
Excitus, & longam pridem indignantia pacem
Corda tumens (huic ampla quidem de ſanguine priſco
Nobilitas, ſed enim ipſe manu progreſſus avorum
Facta, diu tuto ſuperum contemptor, & æqui
Impatiens, larguſque animæ, modo ſuaſerit ira.)

Hinc *Capaneus*, Stat. 8. Theb.——*Capaneaque pinus*
Jam procul Aoniis volet agnoſcenda catervis.

Idem lib. 12——*Capaneaque miſimus umbris*
Pectora.————

Item *Capaneius*, Stat. 12. Theb.

———— Auſa ante alias Capaneia conjux.

Capella Antiſtius, magiſter Commodi Imperatoris. Lampridius.

Capella Marcianus, Afer, uti videtur, ſcripſit Mercurii & Philologiæ nuptias. Geſſit Proconſularem dignitatem, ut ipſe de ſe ultimo ſuorum voluminum epigrammate teſtatur.

Capito Fonteius,—*ad unguem Factus homo* uti eum in hodœporico vocat Horatius.

Capito Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris 8. & alia, de quibus vide Voſſ. Hiſt. Græc. lib. 3. p. 339.

Capito Titinnius, ſcripſit exitus illuſtrium virorum. Plin. lib. 8. ep. 12.

Capitolinus, cognomen M. Manlii, qui ob tyrannidem affectatam de Saxo Tarpeio dejectus eſt.

Capitolinus Julius hiſtoricus, qui de Cæſaribus ſcripſit, de quo vide Voſſium de H. Lat. 2. 7.

Capitolinus, Jovis cognomen, quod templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primùm à Tarquinio Demarati filio, extructum deinde à Tarquinio Superbo. Diverſus hic à Jove Tonante quem D. Auguſtus conſtituit, quod liberatus eſſet periculo, cùm in expeditione Cantabricâ per nocturnum iter lecticam ejus fulgur perſtrinxiſſet, ſervumque aurigam exanimaſſet. Sueton. in Aug.

Capra, ſignum Cœleſte, Hæc ut poetis placet Amaltheæ capra fuit; cujus lacte educatus eſt Jupiter, quare poſtea rerum potitus inter aſtra eam collocavit. Græcis αἲξ Ὠλενία Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ᾽ ὑποφῆται.

Capram dictam volunt Ὠλενίαν, quòd apud urbem Bœotiæ *Olenum* nutrita, ut eſt apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas Aurigæ*, ſive Oleni Vulcano prognati filiæ excepta fuerit. Cur autem in cœlum relata ſit, explicat Cæſar Germanicus Aratæa vertens.

——— Illa putatur
Nutrix eſſe Jovis, ſi verè Jupiter infans
Ubera Cretææ mulſit fidiſſima Capræ,
Sidere quæ claro gratum teſtatur Alumnum.

Et Ovid. 5. Faſt.

——— Primâ mihi nocte videnda
Stella eſt in cunas officioſa Jovis.
Naſcitur Oleniæ ſidus pluviale Capellæ,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

M. Manil. lib. 1.

Tum ſubeunt Hœdi claudentes ſidere pontum,
Nobilis & mundi nutrito Rege Capella:
Cujus ab uberibus magnum ille aſcendit Olympum
Lacte fero creſcens ad fulmina, vimque tonandi.
Hanc ergo æternis merito ſacravit in aſtris
Jupiter, & cœli dudum mercede rependit.

Idem lib. extremo.

Olenie ſervans prægreſſos tollitur Hœdos
E gelido ſtellata polo, quæ dextera pes eſt
Officio magni mater Jovis: Illa Tonanti
Fundamenta dedit pectuſque implevit hiatus
Lacte ſuo, dedit & dignas ad fulmina vires.

Horat. vocat *inſana Capræ ſidera*, quia noctes frigidas inducere ſolet: eoque ortu ſuo vitibus nocere legas apud Pauſan. in Corinthiacis. Vide Cæſium Cœl. Aſtron.

Capricornus, Decimum Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens Solſtitium facit hybernum. Hunc *Pana* fuiſſe nonnulli exiſtimant, qui in Ægypto repentino adventu Typhonis Gigantis perterritus, poſteriorem ſui partem in piſcis caudam, priorem in formam hirci commutavit: cujus ingenium admirans Jupiter figuram hanc dicitur in cœlum tranſtuliſſe. Horat. 2. Carm. 7.

——— Seu tyrannus
Heſperiæ Capricornus undæ.

Prop. 4. 1.

Lotus & Heſperia quid Capricornus aqua.

Manilius lib. 4.

Tu Capricorne regis quicquid ſub ſole cadente
Expoſitum.———

Vide Cæſium Cœl. Aſtron. p. 89.

Caprius, vir, cujus meminit Horat. 1 Serm. Sat. 4.

Non ego ſum Capri neque Sulci—& rurſum
———Sulcius acer
Ambulat, & Caprius malè rauci, cumque tabellis.

Caprotinam Junonem, & Nonas Julias *Caprotinas* veteres dixere, quod Romæ nonis Caprotinis ſub Caprifico ſacra fierent. Nam poſt urbem captam, cùm ſedatus eſſet Gallicus tumultus exhauſtâ Republicâ finitimi opportunitatem invadendi Romani imperii nacti, præfecerunt ſibi Poſtliminium Livium Fidenatum Dictatorem, qui fœciali ad Senatum miſſo poſtulavit, ut ſi vellent reliquias ſuæ urbis non deleri, matresfamilias & virgines omnes ſibi dederentur. Et cum Patrum hâc de re eſſet anceps deliberatio: ancilla nomine Philotis aſſumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familias, virginumque habitu aſſumpto, nomine Dominarum ad hoſtes tranſiit, perſequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cum à Livio in caſtris diſtributæ eſſent, hoſtes plurimo vino provocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes: quibus ſomno obrutis ex

Capri-

Caprifico ſigno dato hoſtes trucidati ſunt. Itaque memor Pop. Rom. accepti ab ancillis beneficii omnes, juſſit manumitti, dotemque iis ex publico aſſignavit, diemque ipſam *Nonas Caprotinas* appellavit; & ſacra annua Junoni Caprotinæ ſub Caprifico inſtituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Capys, filius Aſſaraci, Anchiſæ pater. Ovid. Faſt.

——— Tros eſt generatus ab illo,
Aſſaracum creat hic, Aſſaracuſque Capyn.

Capys, qui cum Æneâ in Italiam venit, Capuam condidit. Virg. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbis.

Capys Sylvius, Rex Albanorum, & Capeti pater.

Caractacus, Silurum Britannorum Regulus à P. Oſtorio Proprætore victus, quum fidem Cartiſmanduæ reginæ Brigantum petiviſſet, vinctus ab illâ, & victoribus traditus eſt. Sed cum generosè Claudium Cæſarem allocutus eſſet, Cæſar veniam ei, conjugique & fratribus tribuit. Tacit. Annal. 12.

Caranus, primus Macedonum rex, reg. an. 28. Cum Græcorum multitudine, caprarum gregem ſequens, Ediſſam, quam Ægeam vocavit, expulſo Mida, cepit, regnique Macedonici fundamenta jecit, Juſtin. lib. 7.

Carbilius, primus Romanorum, uxorem repudiavit ob ſterilitatem, præſtito juramento antè, ſe uxorem liberorum causâ quærere, Author Gellius. Vide *Carvilius*.

Sp. Carbilius, ejus libertus, primus ludum Grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plutarchus in Problematis.

Carbo, eloquentiſſimi viri Carbonis filius orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: Erat in verbis gravitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat Oratio. Cicero. Hunc poſtremo ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quem bellis civilibus collapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat. Valer. Max.

Cn. Carbo, hujus frater, ſummâ fuit in Republicâ authoritate, partes Marianas ſecutus. In tertio Conſulatu ſuo in Siciliâ juſſu Pompeii, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valer. Max.

Carcinus Agrigentinus, Poeta Tragicus, floruit paulo ante Philippum Macedonem, docuit fabulas 98. De hoc extat Proverbium *Carcini poemata*, de his qui obſcurè, & inſtar ænigmatum ſcribunt. Fuit alius *Carcinus* Athenienſis poeta Tragicus. Vide Suidam, & Voſſ. P. Gr. p. 49.

Carcinus, Signum Cœleſte, quod Latini *Cancrum* vocant. Lucan. lib. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens
Humidus Ægoceros. ———

Cardinea, Dea apud Romanos, quæ cardinibus præerat quaſi *Cardina*. Vide *Carna*.

Cardines, dicuntur duæ cœli partes immobiles ſibi mutuò oppoſitæ, quarum altera eſt ad Septentrionem, altera ad Auſtrum: Græci Πόλους vocant. Sæpe tamen Coſmographi Cardinum nomine quatuor præcipuas Cœli regiones intelligunt, *Ortum*, *Occaſum*, *Septentrionem*, & *Meridiem*. Lucan. 4.

——— Summus Olympi
Cardo tenet Tethyn.

Ovid. 2. Pont. El. 9.

——— Cum ſim ſub cardine mundi
Qui ſemper liquidis altior extat aquis.

Stat. 1. Theb.

——— Quid ſi peteretur crimine tanto,
Limes uterque poli, quem ſol emiſſus Eoo
Cardine, quem portu vergens proſpectat Ibero?

Carinus, Imperator quidam Romanus, quem *hominem omnium contaminatiſſimum*, & *adulterum* vocat Vopiſcus. Idem eſt judicium de ejus moribus apud omnes hiſtoricos, fuiſſe ſcilicet omni genere luxûs perditum, crudelem etiam & ſuperbum. Quare diſertiſſimus ſcriptor Syneſius, qui in elegantiſſimâ, & graviſſimâ oratione de regno, Carinum laudat ut principem ſobrium, moderatum, & magni exempli, ſine controverſiâ falſus eſt: *Carinum* enim nominat quem debuerat *Carum*.

Carmenta, vel *Carmentis*, vates Arcadica Evandri mater, à *carminibus*, quibus dabat reſponſa, cum proprie *Nicoſtrata* vocaretur, Virg. Æn. 8.

——— Monſtrat & Aram
Et Carmentalem Romano nomine portam,
Quam memorant nymphæ priſcum Carmentis honorem
Vatis fatidicæ. ———

Poſtea vero *Scelerata* dicta eſt, quod per eam ſex, & trecenti Fabii, cum clientum quinque millibus egreſſi, adverſus Hetruſcos ad amnem Cremeram omnes interfecti ſunt. Ovid. Faſt.

Carmentis portæ dextro via proxima Jano eſt,
Ire per hanc noli quiſquis es, omen habet.
Illâ fama refert Fabios exiſſe trecentos,
Porta vacat culpâ, ſed tamen omen habet.

Ita primum verſum emendavit Doctiſſimus Nic. Heinſius cum anteà legebatur,

Carmentis portæ dextra eſt via, &c.

Idque ex Livii authoritate lib. 2. in hac ipsâ narratione. *Infelici viâ à dextro Jano portæ Carmentalis profecti.* Silius lib. 6.

Qui Carmentis opes & regna Evandria ſervas.

Vocabulum interpretatur Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Καρμένταν ὀνομάζουσιν. Εἴη δ' ἂν ἑλλάδι φωνῇ Θεσπιῳδὸς τῇ νύμφῃ τοὔνομα. Τὰς μὲν γὰρ ᾠδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι Κάρμινα. Ovid. Faſt. 1.

Ipſa mone quæ nomen habes à carmine ductum.

Plutarchus in Αἰτίοις· Τὴν δὲ Καρμένταν οἱ μὲν Εὐάνδρου μητέρα λέγουσιν οὖσαν, ἐλθεῖν εἰς Ἰταλίαν, ὀνομαζομένην Θέμιν, ὡς δ' ἔνιοι Νικοστράτην. ἐμμέτρους δὲ χρησμοὺς ᾄδουσαν ὑπὸ τῶν Λατίνων Καρμένταν ὀνομάζεσθαι.

Carminius memoratur libro de Italiâ. Macrob. Sat. 5. 19. Fortaſſe idem eſt, qui de Elocutionibus ſcripſit, de quo Servius in Æn. 5.

Carna, ſive *Cardinea Dea*, quæ vitalibus humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eâdemque petebatur, ut jecinora, & corda, & cætera quæ ſunt intrinſecus viſcera, ſalva conſervaret. Huic pulte fabariâ, & larido ſacrificabatur. Ovid. Faſt. 6.

Prima dies tibi Carna datur, Dea Cardinis hæc eſt,
Numine clauſa aperit, claudit aperta ſuo.

Hæc ſtriges nocturnas puerorum, ut dicebant, cunas infeſtantes, à limine ſubmovebat. Rhod. 9. 8.

Carneades, Cyrenæus, novæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itemque Plinius ait ſcripturum adverſus Zenonis Stoici libros ſuperiora capitis Helleboro candido purgaſſe, ne quid ex corruptis in ſtomacho humoribus ad domicilium uſque animi redundaret, & conſtantiam, vigoremque mentis labefactaret. Hunc præterea memoriæ arte uſum fuiſſe. Cicero de Orat. ſcribit, & Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Athenienſibus unà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico ſuſpectam feciſſe Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu. *Ab hoc viro cavendum eſſe, qui ob eloquentiam & diſſerendi facultatem, facilè quæcunque vellet, impetrare poſſet.* Vide Gellium 7. 14. & 17. 15. Val. Max. 8. 8.

Carneades, alius Philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus. Suidas.

Carolus, cognomento *Magnus*, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum Rex, poſteà etiam Romanorum Imperator. Hunnos, Saxones, Longobardos, Bavaros multis præliis fregit. Aquitaniam ſubegit, Vaſcones perdomuit, Pannoniam vaſtavit, multa in Hiſpaniâ prælia commiſit. Saxones in Galliam tranſtulit, quinque concilia coegit, Scholam Pariſienſem inſtituit, multaſque in Italiâ Sanctorum hominum res geſtas literis prodendas curavit, ventis, & menſibus nomina impoſuit; ædes ſacras plurimas extruxit; denique omnium, qui unquam fuerunt principum, belli, paciſque artibus longè clariſſimus fuit.

Carolus Quintus, Hiſpaniæ Rex, Romanorum Imperator, per Europam omnem bellum geſſit, & triumphum egit, Hiſpaniam ſuam tumultuantem compeſcuit, Belgas rebellantes in ordinem coegit; In Italiâ Mediolanenſem ducatum primo fœderatis, poſt ſibi aſſeruit; Pontificem, Florentinos, Senenſes, Genuenſes, vel erexit ſocios, vel hoſtes afflixit. In Germaniâ Solymannum Viennâ depulit, Proteſtantes acie victos ſub jugum miſit. Et quaſi Europa tot victoriis anguſtior foret, tranſmiſſus in Africam, barbaris gentibus regem dedit; arcemque poſuit, ubi ante nec licebat Stare. Sed quid hæc bella ad Gallicum? Nam Carolus nihil omiſit quo Franciſcum rivalem gloriæ tot triumphis adjungeret. Infelix forſitan, quòd cum nævis quibuſdam poſteritati ſe tradidit, dum Turcis aliquandiu parcit & inclementius Ticinenſi victoria uſus Romam diripiendam conceſſiſſe fertur, Peruvium & Mexicum novi Orbis terras à Pizarro Ferdinandi Corteſii præclariſſimas victorias fœdante vel ignoraſſe diripi, vel diſſimulaſſe. Sed quis mortalium ſine labe? & quid hæc levia ad res tantas, quibus coronam ſe dignam impoſuit, cum anno Chriſti 1555. Imperii 36. vivus & vegetus ſe hæredibus tradidit, donumque conceſſit ab omni memoriâ locupletiſſimum Ferdinando fratri Imperium, ac regna cætera Philippo filio: In Hiſpano ſeceſſu duobus annis ſibi ſuperfuit, imo ſibi vixit, ſi vita mortis commentatio eſt.

Carolus Malus, Navarræ rex, ſuum ipſe funus vivus confecit, dum ad vires malè deperditas reficiendas, inſutus linteis aquâ ardente perfuſis, ubi admota filo candela flamma concepta eſt. Ita mors in remediis quæritur, & telo quo pellitur ſæpè vincit.

Carpo-

Carpocrates, Hæreticus tempore Adriani Imperatoris docuit mundum ab angelis conditum eſſe, & Chriſtum cæteris hominibus parem eſſe, hoc uno excepto, quod animam mundam habuerit. Jactavit Somnia & Δαίμονας παρέδρους. Uxores voluit eſſe communes. Irenæus 1. 24. Clem. Alex. Στρωμ. γ. Euſeb. 4. 8.

Carpoſis, Heſychius: Κάρπωσις, θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθοῦντι.

Carthago, Filia Herculis, Cic. 3. de Nat. Deorum. *Quartus Hercules Jovis eſt, qui Tyri maxime colitur, ejus Carthaginem filiam ferunt.*

Carvilius Spurius, victis Samnitibus ſacratâ lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreiſque & galeis Jovem qui eſt in Capitolio fecit, amplitudine tantâ, ut conſpicatur à Latiario Jove. Plin. 34. 7.

Carvilius Spurius, primus Romanorum ſolâ infœcunditate objectâ, uxorem repudiavit. Dionyſ. Halicarn. lib. 2. Σπούριος Καρουΐλιος ἀνὴρ οὐκ ἀφανὴς πρῶτος λέγεται ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν Τιμητῶν ὀμόσαι τέκνων ἕνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖν. Ubi particula μὴ omitti poteſt, ut legamus γυναικὶ συνοικεῖν, & novam intelligamus uxorem, quam Carvilius petebat. Sic enim de eo Gellius 4. 3. *Jurare à Cenſoribus coactus erat uxorem ſe liberorum quærendorum gratia habiturum.* Sin vero retineamus particulam τὸ μὴ, de ſuâ tunc accipiendum, quam jam habuit. Val. Max. 2. 1. Primus autem Sp. Carvilius uxorem ſterilitatis causâ dimiſit, qui quanquam tolerabili ratione motus videbatur, reprehenſione tamen non caruit, quia nec cupiditatem quidem liberorum conjugali fidei præponi debuiſſe arbitrantur. Hæc ille.

Carus, 36 Romanorum Imperator, imperavit annis 2 cum filio Numeriano Cæſare, doctiſſimo juvene; bellum Perſicum, quod Probus parabat, aggreſſus, Meſopotamiâ captâ, Cteſiphontem uſque pervenit,& in tempeſtate maximâ morbo periit, an. ab U. C. 1035.

Carus, delator quidam temporibus Juvenalis, qui ſic de eo Sat. 1.——*Quem munere palpat Carus.*
Plinius: *Niſi forte quod non fui, reus fuiſſem, ſi Domitianus, ſub quo hæc acciderant, diutius vixiſſet: Nam in ſcrinio ejus datus à Caro libellus in me inventus eſt.*

Caryſtius Pergamenus ἱστορικὰ ὑπομνήματα ſcripſit. Athen. lib. 10, 11, 12. Idem lib. 6. teſtimonium uſurpat ex Caryſtii Pergameni lib. περὶ διδασκαλιῶν. Commentarium quoque Sotadeum edidit. Athen. lib. 14.

Caſſandra, Priami, & Hecubæ filia, quæ cum ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, juſſa quamcunque vellet concubitûs mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulavit, quam cum credulus amator ei conceſſiſſet, neque illa promiſſis ſtaret, indignatus Deus, quoniam munus jam datum eripere non potuerat, effecit ut vaticiniis ejus fides nulla haberetur. Tryphiodorus de Haloſi Trojæ:

——Τὴν γὰρ Ἀπόλλων
Ἀμφότερον, μάντιν τ' ἀγαθὴν κ' ἄπιστον ἔθηκεν.

Idem de eadem. Ψεύδεα θεσπίζουσα.
Q. Smyrnæus illam vocat ἀνεμώλιον, i. e. *vanam, futilem, irritam* vatem. Ibidem ipſa de ſe:

Ἀλλά μοι οὐ πείθεσθε.

Quare cum equi Trojani inſidias detexiſſet, eumque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen invenit, qui verbis ejus fidem adhibendam putaret, Virg. Æn. 2.

Tunc etiam fatis aperit Caſſandra futuris
Ora, dei juſſu, non unquam credita Teucris.

Hinc Virgil. poſtremis Trojani belli temporibus Chorœbo juveni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extremâ illâ nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captivam abduci videret, eique ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur, Virgoque ipſa ab Ajace Oileo in Minervæ templo vitiatur. Hæc poſtea in prædæ diviſione Agamemnoni ceſſit, qui cum identidem ab illâ admoneretur, ut Clytemneſtræ uxoris ſuæ inſidias caveret, nihilo tamen minus ejus monita, velut veſanæ mulierculæ deliramenta, contempſit. Cujus poſteà ſecuritatis pœnas dedit, unà cum Caſſandrâ, uxoris, Ægiſthique inſidiis in convivio obtruncatus. Virg. Æn. 2.

Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytiſque Minervæ.

Idem. *Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.*
Apud Plut. ἐν Παραγγέλμασι Πολιτικοῖς Caſſandra ipſa ita loquitur verſibus vet. Poetæ,

Ἄκραντα γάρ με ἔθηκε θεσπίζειν Θεὸς
Καὶ πρὸς παθόντων, κἀν κακοῖσι κειμένων
Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

Huc alludens Propertius lib. 3. dixit.

Certa loquor ſed nulla fides; neque enim Ilia quondam
Verax Pergameis Mœnas habenda mali.

Seneca in Troadibus.

Quæcunque Phœbas ore lymphato furens
Credi Deo vetante, prædixit mala.

Caſſianus, martyr apud Forum Cornelii ubi & jacet, & quo venerat peregrinationis gratiâ è Brixiâ urbe, cujus erat civis, & Præſul. Cumque apud forum Cornelii doceret, juſſu Juliani Imperatoris, qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt. Martyrium ejus eleganter deſcripſit Aurelius Prudentius Περὶ Στεφανῶν. Hym. 14.

Caſſianus, Alexandrinus ſub Joviniano in Italiam veniens apud Ottona templum conſtruxit, cujus & Præſul electus: Inde peregrinando Auguſtodunum venit, ac Epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſſit.

Caſſianus Monachus Honorii tempore, Hieroſolymitanâ Eccleſia ab hæreticis ejectus, Maſſiliam venit, ubi duo condidit cœnobia; ſcripſit & de Monachorum inſtitutis. Volater. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 17.

D. Caſſianus, quintus Auguſtoduni Galliæ civitatis, vulgò *Autun*, epiſcopus fuit: ad cujus tumulum pleraque ac miranda eduntur miracula. Greg. Turon. cap. 75. de glor. mart. De Julio Caſſiano, Voſſ. Hiſt. Gr. 4. 17.

Caſſiodorus, Patricius, & Senator Romanus Theodorici Gotthorum regis Præceptor, & Cancellarius, tandem Abbas Ravennæ, cum multa alia ſcripſit, tum vero Hiſtoriam Eccleſiaſticam, quæ Tripartina nominatur, ex tribus Scriptoribus Theodoreto, Sozomeno, & Socrate in unum corpus coagmentavit. Mortuus eſt temporibus Juſtiniani Imperatoris. Extant ejus ad Theodoricum Epiſtolæ. Volater. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 2. 19.

Caſſiope, ſive *Caſſiopea* Cephei Æthiopum regis uxor, & Andromedes mater, quæ quod gloriaretur Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim jactantiâ ejus irritatæ incredibilis magnitudinis cetum immiſerunt, filiamque ejus unicam, nomine Andromedam ſaxo alligarunt, cetoque devorandam objecerunt, quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit, Caſſiope vero tandem generi meritis in cœlum tranſlata traditur. Arabibus vocatur *mulier ſedis*, i. e. *ſedens in filiquaſtro cum palmâ delibuta*. Manilius *inverſam* vocat, quòd capite cernuans occidat. Unde Marcus Tullius Aratea vertens.

Labitur illa ſimul gnatam lacrymoſa relinquens
Caſſiopeia, neque ex Cœlo depulſâ decore
Fertur. Nam verſo contingens vertice primum
Terras, poſt humeris everſa ſede, refertur.
Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ,
Cum quibus, ut perhibent, auſa eſt contendere formâ.

Vide Cæſium in Cœlo Aſtronom. p. 116. Prop. 1. 17.

Nec mihi Caſſiope ſolito viſura carinam,
Omniaque ingrato litore vota cadunt.

Caſſiepea pro *Caſſiopea*, dicere jubet Scal. in Manilium, atque ita ſe reperiſſe ait in codice Gemblacenſi. Sane Græcis eſt Κασσιέπεια. Verum codici uno plures opponere licet in quibus per O ſcribatur, nempe Latini ut *Calliope*, & *Calliopea* ita *Caſſiope*, & *Caſſiopea* ſcripſere. Nec eſt quòd Græca vox opponatur, nam E & O facile commutantur. Ita Græcè eſt Πτολεμαῖος, at in optimis libris eſt *Ptolomæus*, & Βερενίκη *Berenice*. Voſſius.

C. *Caſſius*, (*Longinum* vocat Dio lib. 4.) unus ex C. Cæſaris percuſſoribus unà cum M. Bruto apud Philippos à M. Antonio & C. Octavio victus, mortem ſibi conſcivit, vir omni laude dignus, & animo in Rempublicam plane ſingulari: hoc tamen minus felix, quod ſublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plut. in Bruto. Cæſare interfecto, quum poſtridie apud M. Antonium cœnaret, rogante illo, Num etiam ibi gladium aliquem in ſinu reconditum haberet; Et quidem permagnum, inquit, ſi & tu tyrannidem affectas. Uxorem habuit Juniam Bruti ſororem, quæ utrique per annos 64. ſuperſtes vixit.

Caſſius Brutus, patriæ proditor, à patre inediâ conſumptus eſt, nam bellum adverſus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam Patricii. Cæterum inops hic adoleſcens Caſſius Brutus, dictâ mercede, portas aperire cum deprehenſus eſſet, ad auxiliare Palladis templum confugit, cujus pater Caſſius ſignifer, occluſis foribus, necatum fame juvenem inſepultum ejecit. Plut. in Parallelis.

Caſſius Dio, Collega Ju. Tiberiani an. ab U. C. 1042. Alius omnino eſt à Dione Caſſio hiſtorico, de quo poſtea; Is enim conſulatum geſſit cum Alexandro Mammeæ filio an. U.C.981.

Caſſius, Trib. plebis C. Mario & L. Flacco Coſſ. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus ſanxit, ut quem pop. Rom. damnaſſet, cuive imperium abrogaſſet, id ratum eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in conſulatu. Aſcon. Pædian.

Caſſius Longinus, Juriſconſultus, quòd Caſſii Cæſaris percuſſoris nomen, & ſtemmata haberet, juſſus eſt à Nerone

 mori,

mori. Pronepos fuit Servii Sulpitii ac eques Romanus. Tranquillus.

Caſſius Severus, orator, de quo Quintilianus ſic ſcribit. *Caſſius Severus, qui ſi cæteris virtutibus colorem, & gravitatem orationis adjecit, ponendus inter præcipuos foret, nam & ingenii plurimum eſt in eo, & acerbitas mira, & urbanitas, & vis ſumma.* Hæc ille. Hujus Caſſii ſcripta ex Senatuſconſulto abolita ſunt. Sueton. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 21.

M. Avidius Caſſius, Præfectus exercitus Antonini Principis in Oriente, dum Imperator ipſe res in Germaniâ gerit contra Marcomannos, defecit ab eo; itaque relicto bello Imperator cum exercitu eum petit, & ſuperat.

Caſſius, Præſul Narnienſis tempore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrens animum ejus placavit, ne civitati noceret. Greg. 3. Dialog.

Sp. Caſſius Bellicinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio concupitæ dominationis nocuit, quam tres magnifici Conſulatus, ac duo ſpecioſiſſimi triumphi profuerunt. Nam S. P. Q. R. non contentus capitali eum ſupplicio afficere, interempto domum ſuperjecit. In ſolo autem ædem Telluris fecit. Valerius Max. lib. 6. cap. 3.

Caſſius, Poeta Parmenſis fuit, cujus ingenium in ſcribendo carmine mirè concinnatum, & promptum prædicat Horat. 1 Serm. Sat. 10.

——————Hetruſci
Quale fuit Caſſi rapido ferventius amni
Ingenium, capſis quem fama eſt eſſe, librisque
Ambuſtum propriis.——

Hic eſt qui in partibus Caſſii & Bruti Trib. militum fuit, quibus victis Athenas ſe contulit. Quintilius *Varus* ab Auguſto miſſus, ut eum interficeret, ſtudentem reperit, & perempto eo ſcrinium cum *libris* tulit, unde multi crediderunt Thyeſten Caſſii Parmenſis fuiſſe. Scripſerat enim multas tragœdias. Acron in illud Horatii,

Scribere quod Caſſi Parmenſis opuſcula vincat.

Caſſius Hemina, Chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam jus Quiritium datum eſt, & taberna in compito Acilio empta. Plin. 7. 25.

L. Caſſius Hemina, quem *vetuſtiſſimum annalium auctorem* vocat Plin. 13. 13. Ubi Guilandinus, & Dalechampius pro *vetuſtiſſimus* legunt *veriſſimus*: idque quia, ut aiunt, vix 70 annis antiquior fuit Plinio: ut qui Auguſto ac Tiberio fuerit coævus; iiſque hiſtoriam ſuam dicavit. Verum errant. Vixit enim ludis ſecularibus quartis C. Cornelio Lentulo, & L. Mummio Achaico Coſſ. an. U. C. 608. ut de eo teſtatur Cenſorinus cap. 17. Fecit Annalium libros 4. Eorum quartus inſcribebatur *Bellum Punicum poſterior*, ut Priſcianus auctor eſt, lib. 7. Nempe ex veterum uſu quibus exeuntia in (*or*) communia erant. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 1. cap. 7.

M. Caſſius Scæva, miles Cæſaris fortiſſimus, de quo Cæſar Bell. Civil. lib. 3. Valer. Max. 3.2. Appian. Ἐμφυλ. 2. Lucan. lib. 6. Florus, & Sueton. in Cæſare.

Caſtor, & Pollux Διόσκουροι, fratres gemini Jovis ex Ledâ ſub cygni formâ compreſſa filii, qui & Tyndaridæ paſſim à Poetis appellantur, quemadmodum & Helena ſoror ipſorum Tyndaris. Hi ubi primum adoleverunt, mare piratis liberarunt, & ob id Dii maris habiti ſunt, quos in tempeſtate nautæ ſolent implorare. Poſt hoc in Colchos cum Argonautis profecti: quâ in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem inſidias ſibi ſtruentem interfecit. Deinde domum reverſi Helenam ſororem à Theſeo raptam receperunt, Aphydnâ urbe, Theſeo abſente, expugnatâ. Tandem cum Caſtor diem ſuum obiiſſet, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helenâ ovo natus immortalis erat) fratris deſiderio à Jove petiiſſe, ut immortalitatem ſuam cum fratre poſſet partiri: quâ re impetratâ, alterni mori traduntur, & reviviſcere. Virg. Æn. 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit
Itque reditque viam toties.

Quod ideo fingitur, ait Servius, quia horum ſtellæ ita ſe habent, ut occidente unâ, oriatur altera. Hor. Ep. 2. 1.

——————Cum Caſtore Pollux
Poſt ingentia facta Deorum in templa recepti.

Vide *Gemini*. Tantam ſimilitudinem horum fratrum fuiſſe dicit Papinius, ut fefellerint judicium oculorum. Theb. 5.

——Ambiguo viſus errore laceſſunt
Oebalidæ gemini: chlamys huic, chlamys ardet & illi:
Ambo haſtile gerunt: humeros exertus uterque,
Nudus uterque genas, ſimili coma fulgurat aſtro.

Claudianus lib. de 4. Conſ. Honorii.

Haud aliter ſummo Gemini cum Patre Lacones
Progenies Ledæa ſedent, in utroque relucet
Frater, utroque ſoror; ſimili chlamys effluit auro,
Stellati pariter crines: juvat ipſe Tonantem
Error & ambiguæ placet ignorantia matri,
Eurotas proprios diſcernere neſcit alumnos.

Vide Lucianum Dialogo Apollinis & Mercurii, cujus initium eſt: Ἔχεις μοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. Val. Flac. lib. 1.

Illis Tænario pariter tremit ignea fuco
Purpura; quod geminâ mater ſpectabile telâ
Duxit opus, bis Taygeton, ſylvaſque comantes
Duxerat, Eurotam molli bis fuderat auro.
Quemque ſuus ſonipes niveo de ſtamine portat
Et volat amborum patrius de pectore cygnus.

Cæterùm communicatur inter fratres *Caſtoris* nomen apud auctores, D. Lucas in Act. Apoſt. cap. 28. ſecundum Vulgatum interpretem: *Poſt menſes autem tres navigamus in navi Alexandrinâ, quæ in inſulâ hyemaverat, cui erat inſigne Caſtorum.* Ubi tamen Græcè Διόσκουροι. Plin. 10. 43. *Super ædem Caſtorum genitus pullus in oppoſitam ſutrinam devolavit.* Arnobius lib. 5. *Tyndaridæ Caſtores, equos unus domare conſuetus, alter pugillator bonus*, &c. Atqui Caſtor equorum domitor, Pollux bonus pugil fuit. Theocritus in Dioſcuris.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχου Διὸς υἱὼ
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν.

Et poſtea.——Σὲ δὲ Κάστορ ἀείσω
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.

Et ante illum Homerus Odyſ. λ.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα,
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσι, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.

Horat. Carm. lib. 1. Od. 12.

Dicam & Alciden, pueroſque Ledæ,
Hunc equis, illum ſuperare pugnis
Nobilem, quorum ſimul alba nautis
Stella refulſit.——

Idem Sat. 1. lib. 2.

Caſtor gaudet equis, ovo prognatus eodem
Pugnis.——

Ovid. Faſt. 4.

Tyndaridæ fratres, hic eques, ille pugil.

Seneca in Medeâ.

Cedet Caſtore cum ſuo
Pollux cæſtibus aptior.

Porro Caſtor & Pollux arbitri ac teſtes legum judiciorumque fuerunt. Cicero contra Verrem. Eſt & Meteori genus quod appellarunt *Caſtores*; ignes nimirum fulgoris ſtellarum inſtar, felix omen navigantibus habitum ſi incidiſſent gemini. Lege Plin. 2. 38. & Senec. Nat. Qu. lib. 1. cap. extr. Hinc *Ecaſtor*, & *Mecaſtor*, adverbia jurandi apud Plaut. & Terent. Item adject. *Caſtoreus*, ut *manus Caſtorea* apud Senecam. Item *Caſtor* animal ἀμφίβιον Latine *fiber*, vel *canis Ponticus*, juxta Servium. Juvenal. Sat. 12.

——————Imitatur Caſtora, qui ſe
Eunuchum ipſe facit, cupiens evadere damno
Teſticulorum, adeo medicatum intelligit inguen.

Redimere ſe ea parte, propter quam petuntur maximè, quò Juvenalis hoc carmen pertinet, præter Ælianum de Animal. alioſque, etiam Horapollo affirmat, qui lib. 2. Hieroglyph. cap. 65. Ægyptios tradit *Caſtorem*, ſive *fibrum* pingere, cum deſignare volunt hominem, qui ſibi ipſi damnum inferat: quod hoc animal cum ſe venatione peti videt, proprios teſtes evulſos in prædam objiciat. Ἄνθρωπον δὲ διὰ τὰς ἰδίας ἐξωλείας βλαπτόμενον βουλόμενοι, Κάστορα ζωγραφοῦσιν. Ἐκεῖνος γὰρ καταδιωκόμενος εἰς τὴν ἄγραν τοὺς ἰδίους διδύμους ἀποσπάσας ῥίπτει. Idem tamen lib. 2. cap. 214. pernegat teſtes ſibi Caſtorem vellere: Μάτην δὲ ἱστορεῖται, ὅτι διωκόμενον τὸ ζῶον ἀποσπᾷ τοὺς διδύμους καὶ ῥίπτει. Ἀδύνατον γὰρ ἐστὶν ἅψασθαι αὐτῶν προσεστώτων ὄντων, ὥσπερ ὗος. Cui loco alter Plinii pro interpretamento erit, l. 32. c. 3. *Amputari hos ab ipſis cum capiuntur negat Seſtius diligentiſſimus medicinæ auctor. Quinimo parvos eſſe ſubſtrictoſque & adhærentes ſpinæ, nec adimi ſine vitâ animalis poſſe.* Vide Dauſqu. ad Silii locum inferius producendum, & Dioſcor. l. 2. c. 26. Author Eleg. de Nuce:

Sic, ubi detracta eſt à te tibi cauſa pericli,
Quod ſupereſt, tutam, Pontice Caſtor, habes.

Silius lib. 15.

Fulmineî veluti deprenſus gurgitis undis
Avulſâ parte inguinibus, cauſaque pericli
Enatat intento prædæ fiber avius hoſte.

Ubi Ciceronem magiſtrum ſuum retulit Silius. Is enim in oratione pro M. Æmylio Scauro citatur à Servio ad primum Georg. *Redimant ſe ea parte corporis, propter quam maximè expetuntur.*

Caſtor,

Caſtor, hiſtoricus Rhodius, floruit ſub Julii Cæſaris principatu, quem aliqui Galatam vocarunt, quia in Galatiâ vixerit. Putat Voſſius hunc eundem eſſe cum eo, cujus meminit Plin. lib. 20. Cyrillus lib. 1. contra Julianum, ac Stephanus in Βοιωτία. Nobilis Chronographus fuit; atque eo nomine etiam laudatur Euſebio in Chron. ad an. 989. ubi ex Chronographiâ Caſtoris de regno Sicyoniorum, & mox de Athenienſium regno, fragmentum citat. Item ad an. 161. & 542. ubi quædam adfert ex eo de regno Argivorum. Ad hæc Tatiano etiam celebratus, & ante hos Flavio Joſepho qui lib. 2. contra Apionem, eum hiſtoricis annumerat, ex quibus conſtet, Antiochum Epiphanem, in templo Hieroſolymitano à ſe ſpoliato haud quicquam reperiſſe, propter quod Judæi à nationibus rideri mereantur. Maſſilienſis primum fuit orator, ſi Suidæ credimus; qui & auctor eſt, ſcripſiſſe libros 5. ſive juxta alios libros 9. de epicherematis; item de perſuadendo libros 2. ad hæc artem dicendi. Sed hiſtorica ejus, quorum idem meminit, ſunt iſta: Libri 2. de Babylone, liber de Nilo, item χρονικὰ ἀγνοήματα, ſive *de ignoratione temporum*, quæ etiam Apollodorus citat, lib. 2. & fortaſſe Auſonius Carm. 23. in Profeſſores Burdigal.

Quod Caſtor cunctis de regibus ambiguis.

Nam cum imprimis ſoleat in temporibus peccari, eò quòd ejuſdem nominis principes confundantur: plane eſt veriſimile, Caſtorem illo opere unius nominis reges diſtinxiſſe. Scripſit præterea, eodem teſte, περὶ θαλασσοκρατησάντων· ex quo opere ſunt, quæ Euſebius in Chronicis paſſim de illis refert, qui imperio maris ſunt potiti. Porro Caſtorem hunc, atque item Thallum, diligenter tractaſſe hiſtoriam, auctor eſt Africanus & ex eo Euſebius lib. 10. Præp. Evang. cap. 3. Idem Euſeb. lib. 1. Χρονικῶν· Κάστωρ ἐν τῷ κανόνι αὐτοῦ φησὶν ὧδε. Adfert deinde verba de imperio Aſſyrio, ejuſque initio, quod eſt à Belo. Mentionem quoque Juſtinus Martyr facit paræneſi ad Græcos. Impenſius ſemper faviſſe Romanis, indicat cognomen Φιλορώμαιος, cujus meminit Suidas. Atque eo magis veriſimile ſit eſſe hunc ipſum Caſtorem illum, qui volumine quodam Romana inſtituta cum Pythagoricis contulit, teſte Plutarcho in Qu. Romanis. Quod opus etiam ſignat libro de Iſ. & Oſiride. Sed Strabo alterum etiam cognomen adfert. Nam lib. 12. vocatur *Saocondarius*. Refert ibidem fuiſſe generum Deiotari, regis Galatiæ, atque ab eodem unà cum uxore fuiſſe interemptum. Suidas cauſam hanc cædis addit, quòd ſocerum eſſet criminatus apud Jul. Cæſarem. Itaque videri poſſit hic eſſe idem Caſtor, adverſus quem pro Deiotaro orationem habuit Cicero apud Cæſarem. Sed obſtat quod Caſtor iſte Deiotari fuit nepos: & vocatur adoleſcens, quâ ætate tam multa ſcripſiſſe minimè ſit veriſimile. Verba Ciceronis ſunt: *Crudelis Caſtor, ne dicam ſceleratum & impium, qui nepos, avum in diſcrimen capitis adduxerit, adoleſcentiæque ſuæ terrorem injecerit ei cujus ſenectutem tueri & regere debebat.* Cicerone autem quis melius iſta noſſe potuit, qui cauſam Deiotari adverſus Caſtorem egit? Num igitur Strabonem & Suidam erraſſe dicemus, qui ex nepote generum fecerint? An potius ſtatuendum, Caſtorem illum, de quo Cicero loquitur, eſſe filium Caſtoris illius, de quo Strabo & Suidas? Saltem illud extra controverſiam poni poteſt, Caſtorem nepotem, de quo Tullius, eſſe filium Caſtoris Chronographi; qui cum genere eſſet humili, ſolâque fortaſſe eruditione & facundiâ commendabilis, Regis gener factus eſt. Vide ſis Voſſium de Hiſt. Gr. 1. 24.

Jo. Maria *Catanæus*, Novariæ natus fuiſſe dicitur à Leandro in Lombardiæ Tranſpadanæ deſcriptione. Hic præter eruditos in Plinii Epp. & Panegyricum, commentarios (qui primum Mediolani prodiere an. 1506.) Etiam *verſu Heroico Chriſtianorum expeditionem ad bellum ſacrum panxit*, ut ibidem Leander ait de eodem Lil. Gyraldus: *Nonnihil & Jo. Maria Catanæus in Poeticâ facultate promovit, id quod plane ejus Genua declarat, & ingens illa quidem, quam diu parturit Gothofredi & Boemontis expeditio quâ Chriſti Sepulcrum è barbarorum manibus aſſertum eſt.*

Catharina, virgo Alexandrina, artibus Philoſophicis à pueritia exculta, ac deinde ſtudio doctrinæ cœleſtis dedita. Quæ cum Maximinum cogentem Ægyptios ad ethnica ſacrificia celebranda palam arguiſſet, primùm carceri incluſa eſt, deinde ad diſputationem cum 50. Grammaticis ac Rhetoribus educta omnes vicit & ad fidem Chriſti convertit. Eos omnes Tyrannus trucidavit; Catharinam rotæ impoſiturus erat, ſed fulmen rotam disjecit; quare gladio decollata eſt. Corpus dicitur ab Angelis in montem Sina delatum eſſe.

Catilina, civis Romanus nobilis, conjuratione contra patriam initâ notiſſimus, cujus impii conatus prudentiâ Ciceronis oppreſſi ſunt. Hiſtoriam eam ſcripſit Salluſtius. Vide & Flor. lib. 4. cap. 1. & Plut. *in Cicerone*. Juven. pro quovis peſſimo & exitioſo patriæ cive poſuit Sat. 14. cum ait:

——— Et Catilinam
Quolibet in populo videas, quocunque ſub axe.

Virg. Æn. 8.

——— Et te Catilina minaci
Pendentem ſcopulo Furiarumque ora trementem.

Lucan. lib. 7. ubi de Cicerone

——— Cujus
Pacificas ſævus tremuit Catilina ſecures.

Martialis.

Dixerat O mores! O tempora! Tullius olim
Sacrilegum ſtrueret cum Catilina nefas.

Catius, Deus Ethnicorum, qui *catos*, i. e. acutos homines faceret, aliis *Cautus*, quia *Cautos* homines efficit. Aug. de Civ. Dei.

Cato. Hujus nominis celebres aliquot fuerunt: ut M. Porcius *Cato* cui poſtea à *Cenſuræ* dignitate *Cenſorii* nomen inditum eſt. Ex Tuſculano municipio ortum traxit, indeque perſuaſione atque amicitiâ Val. Flacci adductus primus ex eâ familiâ ſe Romam contulit, ubi propter ſingularem virtutem honores omnes ſine repulsâ eſt adeptus. Primo enim Trib. Mil. in Siciliâ fuit; deinde Prætor Sardiniam ſubegit, ubi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus, cum jam natu grandior eſſet. Poſtremò Conſul cum eodem Flacco creatus citer. Hiſpaniam ſortitus eſt, ubi rebus feliciter geſtis urbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, uno die ſolo æquari juſſit. Hunc ob morum gravitatem, ſingularemque juſtitiam Virg. Æn. 8. Inferorum judicem facit:

Secretoſque pios & dantem his jura Catonem.

Tametſi locum illum aliter intelligit De la Cerda, nempe de Catone Uticenſi, quem *ſeverum* Martialis, *gravem* Silius, *horridum* Lucanus vocat. Cæterum Cato noſter tres ſummas res præſtitiſſe exiſtimatus eſt. Erat enim, *Optimus Orator, Optimus Imperator, Optimus Senator*, uti eum Plin. 6. 27. prædicat: Præterea quadragies cauſam dixit, & quamvis toties poſtulatus fuit, tamen ſemper abſolutus eſt. *Omnium bonarum artium magiſter* eidem Plinio vocatur 25. 2. Scripſit varia. Quintilianus lib. 12. cap. ult. *M. Cenſorius Cato, idem Orator, idem Hiſtoriæ conditor, idem juris, idem rerum ruſticarum peritiſſimus, inter tot operas militiæ, tantas domi contentiones, rudi ſeculo literas Græcas ætate jam declinata, didicit, ut eſſet hominibus documento, ea quoque percipi poſſe, quæ ſenes concupiſcent.* Vide Plutarchum & Nepotem in ejus vitâ, itemque Livium lib. 39. cap. 40. Elogium quoque ejus habes apud Val. Max. lib. 8. cap. 7. Vide ſis etiam Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 5. Dicere ſolebat, Trium potiſſimum rerum ſe pœnitentiam egiſſe; primùm eò perrexiſſe navigio, quo pede proficiſci potuiſſet: Secundò ignavum præteriiſſe diem; Tertiò uxori ſecretum revelaſſe. Item *Catones* duo fuere ſuperioris filii, quorum alter in bello contra Perſeum ſub Æmilio Paulo magnâ cum laude militavit: Alter patre ſuperſtite, ac Prætore deſignato, extinctus eſt, & egregios in juris Civilis diſciplinâ libros compoſuit. Gellius lib. 2. cap. 4.

M. Cato Uticenſis, M. Porcii pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque diſciplinæ ſeveritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, brevique togâ in publicum prodibat, ſeſe adſuefaciens non niſi turpibus rebus erubeſcere. Conſulatum fruſtra petiit, quod virtuti ſuæ fidens, populo non nimium ſubmiſsè voluerit ſupplicare. Martiam conjugem Hortenſio amico, liberorum causâ conceſſit eandemque poſt ejus mortem recepit; quod Cæſar avaritiæ causâ ab eo factum calumniatus eſt: *Dimiſit*, inquit, *inopem, ut locupletem reciperet.* Poſt Pharſalicam cladem reliquias Pompeiani exercitûs collegit, ac terreſtri itinere per deſerta Libyæ ad Jubam regem perduxit. Tandem victo à Cæſare Scipione, Uticæ, quam tutandam ſumpſerat, necem ſibi conſcivit, perlecto ante Platonis Dialogo, de animæ *Immortalitate*, qui *Phædon* inſcribitur. Lucanus.

Victrix cauſa Deis placuit, ſed victa Catoni.

Horat. 3. Carm. Od. 21.

Narratur & priſci Catonis
Sæpe mero caluiſſe virtus.

Quem vino non indelectatum liquet ex Sen. cap. 15. lib. 1. *de Tranquillitate. Cato*, inquit, *laxabat animum curis publicis fatigatum*, &c. Et mox. *Catoni ebrietas objecta eſt. At facilius effecerit, quiſquis objecerit, hoc crimen honeſtum, quam turpem Catonem.* Sane & Plutarchus quoque author eſt, Catonem, πολλάκις ἐν οἴνῳ διάγειν εἰς ὄρθρον. Hunc *Sapientis* nomen in ſenectute habuiſſe ſcripſit Cic. lib. *de ſenectute.* Quo nomine Vetus Poeta *in Florido* ita admiratus eſt, ut vel Socrati anteferret. Ejus verſus iſti ſunt:

Sperne mores tranſmarinos; mille habent offucias;
Cive Romano per orbem nemo vivit rectius:
Quippe malo unum Catonem, quam trecentos Socratas.

Fuit nimirum ſeveris moribus, invicti animi & continentis: Unde omnes *cordati, ſeveri & inculpatis moribus Catones* vocati, ut & Val. Max. l. 2. c. ult. obſervat. Lucan. lib. 4.

——— Hi mores, hæc duri immota Catonis
Secta fuit, ſervare modum, finemque tenere,
Naturamque ſequi, patriæque impendere vitam,
Nec ſibi ſed toti genitum ſe credere mundo.

Hunc ita deſcribit Velleius: Hic genitus proavo M. Catone principe illo familiæ Porciæ, homo virtuti ſimillimus & per omnia ingenio diis quam hominibus propior: qui nunquam rectè fecit, ut facere videretur, ſed quia aliter facere non poterat, cuique id ſolum viſum eſt rationem habere quod haberet juſtitiam: omnibus humanis vitiis immunis, ſemper fortunam in ſuâ poteſtate habuit. De αὐταρκείᾳ illius B. Aug. Civ. Dei. 1. 22. Nec de alia cauſa aureolo illi libello *De moribus* verſibus conſcripto, qui vulgo pueris proponi ſolet, *Catonis* nomen inditum eſt: Neque enim Cato ejus author eſt: ſed ita appellatur quia de ſanctitate morum præcipit, qualis in Catone fuit. Ejus vitam ſcripſit Plutarchus. Elogium ejus apud Senecam habes de *Conſt. Sapientis* cap. 1. & 2.

Val. Cato, Grammaticus, qui Romæ multos & nobiles docuit tempore Syllæ, cujus famam hi verſus indicant;

Cato Grammaticus, Latina Siren,
Qui ſolus legit, ac facit poetas.

Scripſit præter Grammaticos libellos, etiam poemata, ex quibus præcipuè probantur *Lydia*, & *Diana*. *Lydiæ* Ticida meminit.

Lydia doctorum maxima cura liber.

Dianæ vero Cinna.

Secula permaneant noſtri Diana Catonis.

Vixit ad extremam ſenectam, ſed in ſummâ pauperie & pene inopiâ, abditus modico guguſtio, poſtquam Tuſculana villa creditoribus ceſſerat, ut auctor eſt Bibaculus in his.

Si quis forte mei domum Catonis
Depictas minio aſſulas, & illos
Cuſtodes videt hortulos Priapi,
Miratur quibus ille diſciplinis
Tantam ſit ſapientiam aſſecutus,
Quem tres calculi & ſelibra farris,
Racemi duo tegulâ ſub unâ
Ad ſummam prope nutriant ſenectam.

Et idem rurſus.

Catonis modo, Galle Tuſculanum,
Totâ creditor urbe vendıtabat.
Mirati ſumus unicum magiſtrum,
Summum Grammaticum, optimum poetam
Omnes ſolvere poſſe quæſtiones,
Unum difficile expedire nomen.
En cor Zenodoti, en jecur Cratetis!

Ejus quoque meminit Catullus.

Ride, quicquid amas, Cato Catullum.

Itemque Ovidius.

Et par Cornifici, parque Catonis opus.

Catullus, Poeta Veronenſis, epigrammatum ſcriptor, anno uno ante Salluſtium natus, quo tempore Romanorum imperium Marii & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, unde & *Docti* cognomen meruit. Martialis.

Verona docti ſyllabas amat Vatis.

Alioqui laſcivus, & ſupra modum mordax; utpote qui ne Cæſari quidem, jam rerum potito pepercerit. Clodiam amicam celebravit, quam ficto nomine *Lesbiam* vocavit. Ovid. Triſt. 2.

Sic ſua laſcivo cantata eſt ſæpe Catullo
Fœmina, cui falſum Lesbia nomen erat.

Martialis.

Nolo quot arguto dedit exorata Catullo
Lesbia.————

Catullus, cognomento *Urbicarius*, mimographus, de quo Juvenalis Sat. 13.

————Mimum agit ille
Urbanus qualem fugitivus ſcurra Catulli.

Idem Sat. 8.

Conſumptis opibus vocem, Damaſippe, locaſti
Sipario, clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

Ubi vide ſis veterem Scholiaſt.

Q. Luctatius Catulus, primo bello Punico 300. navibus adverſus Pœnos profectus, 600. eorum naves commeatibus impeditas, duce Amilcare, apud Ægates, inſulas inter Siciliã & Africam, depreſſit, finemque bello impoſuit. Pacem vero petentibus hâc conditione conceſſit, ut Siciliâ, Sardiniâ, ceteriſque inſulis inter Italiam, Africamque cederent, & Hiſpaniâ citra Iberum abſtinerent. Liv.

Catulus, Orator Conſ. cum C. Mario, quarto ejus Conſulatu, Cimbros fudit: à collegâ poſtea, urbe occupatâ per diſſenſionem mori juſſus eſt, fruſtra precantibus pro eo civibus. Itaque in cubiculo incluſus candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt, cujus manes ultus poſtea Sylla, interfecto Mario juniore. Lucanus.

———— Quid ſanguine manes
Placatos Catuli referam?

Catulus, ſororius Catilinæ, eques Romanus, partium nullarum, tantumque quieti ſtudens, à Catilinâ juſſu Syllæ interfectus. Aſcon. Pædian.

Catulus alius, hujus ſuperioris filius, qui Lepidum poſt Syllæ mortem bellum civile reparantem oppreſſit. Hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quam gravitatis, & apud ſuos cives authoritatis.

Caudex. Sen. de Br. V. *Claudius* Romanis primus perſuaſit navem conſcendere, Caudex ob hoc ipſum appellatus, quia plurium tabularum contextus Caudex apud antiquos vocabatur; unde publicæ tabulæ, codices dicuntur. Vide Suet. Tib. 2. Polyb. 1. qui navibus Lucrenſium, Tarentinorum, Neapolitanorum uſum ſcribit ad trajectum. Auctor de V. Illuſtribus. Ap. Claudius Caudex, Cæci frater fuit; primo ad explorandos hoſtes, fretum piſcatoriâ nave trajecit. Ab eâ navi ergo ſic dictus videtur; nam minores illas ſic vocarunt. Auſon.

Navita caudicea fluitans ſuper æquora lembo.

Nonius: Codicarias naves etiam nunc conſuetudo appellat, eò quòd (lego *eas quæ*) in fluminibus ſunt uſui, Salluſt. 4. Hiſt. Contendit ad flumen Eufratem, & quanquam ad id naves codicariæ, occulte per hyemem fabricatæ aderant. Adde in eâ voce Feſtum. *Caudicarii* quoque ſunt ipſi nautæ qui Tiberi annonam ſubvehunt. Lipſius.

Caunus, fil. Mileti & Cyanes, qui cum à Byblide ſorore perditè amaretur, ſponte patriam amiſit, & in Cariæ littore è regione Rhodi urbem condidit, quam de nomine ſuo *Caunum* appellavit. Vide Ovid. Met. 9.

Caurus, ventus ab occaſu ſolſtitiali flans, qui & *Corus* dicitur. Virg. Georg. 3.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Vide Gell. 2. 22.

Cebares, equiſo fuit, cujus aſtu Darius regnum Perſarum adeptus eſt: nam cum Magi inter ſe pacto conveniſſent, ut is, cujus equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares manum vulvæ equinæ prius admotam naribus equi olfaciendam præbuit; quo odore irritatus equus primus hinnitum dedit. Herodotus.

A. Cecinna, equeſtris ordinis vir, quadrigariorum magiſter, Pompeianarum partium; tempore belli Civilis hirundines parvas è nidis Romæ comprehenſas nutriebat, quas poſtea nuncias belli mittebat amicis, ut Plinius refert. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens, defenſus ab eo in quâdam hæreditatis causâ: extant & inter eos epiſtolæ conſcriptæ. Librum quoque *de fulguribus procurandis* edidit, quem Seneca ſe fatetur imitari, dicitque eum virum facundum, niſi à Ciceronis rebus primò receſſiſſet.

Cecrops, primus Athenienſium rex. Euſeb. in Chron. lib. 1. Οἱ δὲ ἐν μέσῳ τοῦ Ὤγυγον, καὶ τὸν κατακλυσμὸν, βασιλεῖς, εἰσὶν οἵδε. Πρῶτος Κέκροψ, ὁ Διφυής. Joannes Tzetzes Chil. 5. Hiſt. 18.

Πρῶτος ἁπάντων Ἀττικῆς ὁ Κέκροψ βασιλεύει.

Apollodorus lib. 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος. Et obſerva, indigenam illic eum dici; cum Ægyptium alii faciant. Suidas, Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ᾤκισε τὰς Ἀθήνας. Atque idem rurſus dicit in Περμηνεύς. Totidem quoque verbis Schol. Ariſtoph. ad Plutum. Et Jo. Tzetzes eum refert è Sai, Ægypti urbe, Athenas commigraſſe poſt diluvium Ogygi, Chil. 5. Hiſt. 18.

Ὡς δὲ ἀπὸ τῆς Σάεως, πόλεως Αἰγυπτίας,
Μετὰ τὸν κατ' Ὤγυγον κατακλυσμὸν ἐκεῖνον.
Ὁ Κέκροψ παραγέγονεν Ἀθήναις τῆς Ἑλλάδος.

Iſacius Tzetzes ad Lycophronem. Ἡ Ἀττικὴ βασιλεία ἦν Κέκροπος. Οὗτος γὰρ ἐλθὼν ἀπὸ πόλεως Αἰγύπτου, τὰς Ἀθήνας συνῴκισε. Cedrenus, Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν δύο γλώσσας ἠπίστατο. Inde *Cecropium lutum* apud Papinium pro Ægyptio, Sylv. lib. 3. in Propemptico Metii Celeris.

————Te præſide noſcat
Unde paludoſi fœcunda licentia Nili:
Cur vada deſidant, & ripa coerceat undas,
Cecropio ſtagnata luto.

Certe peregrinum facere etiam videtur Strabo, qui B xotiæ præfuiſſe eum ante regnum tradit, lib. 9. Λέγεται καὶ κατὰ Κέκροπα, ἡνίκα τῆς Βοιωτίας ἐβασίλευε. Gotfridus Viterbienſis regem Cretæ fuiſſe refert, Chronici parte 4.

Cum dominum Cecropem regem tenet inſula Creta.

Quod non dubium eſt, quin ille ab antiquo auctore acceperit; innuitque hoc ipſum Plautus in Trinummo.

Pol illum reliqui ad Rhadamanthum, in Cecropiâ inſulâ.

Quod parentes ejus attinet, matrem Hyginus Terram facit, fab. 48. patrem autem Vulcanum, fab. 158. Ac matrem Terram refert etiam Antoninus liberalis Metamorphoſ. capite ſexto. Πειέφας ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθων· πρόσθεν ἡ φανῆναι Κέκροπα τῆς Γῆς. Οὗτος ἐβασίλευσε τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων. Iſacius vero Tzetzes ad Lycophronem, ex draconis dentibus enatum ſcribit, quâ de re videndus quoque Schol. Ariſtoph. ad Plutum. Et Athenienſes quidem ab eo dicti *Cecropidæ*. Herod. lib. 8. Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ Κέκροπος βασιλῆος ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι. Virgilius.

--- - Tunc pendere *pœnas*
Cecropidæ juſſi.

Ovid. Met. 7.

Phœbus in interius ſpatium pulchroſque receſſus
Cecropidas duxit.

Silius lib. 13.

Cecropidæ ob patriam Mavortis forte peremptos
Decrevere ſimul communibus urere flammis.

Claud. lib. 1. de R. Proſ.

——*Templumque remugit*
Cecropidum, ſanctaſque faces extollit Eleuſis.

Auſonius Epiſt. 24.

Siſtere Cecropidum in terris monumenta paranti
Obſtitit. Inde etiam Athenæ *Cecropia*. Plin. 7. 56. *Oppidum* (Athenas) *Cecrops à ſe appellavit Cecropiam.* Attica quoque univerſa *Cecropia* dicta. Apollodorus lib. 3. ubi de Cecrope: Καὶ τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν, Catullus in Epithalamio:

Cecropiam ſolitam eſſe dapem dare Minotauro.

Porro Cecrops hic, uti ſupra innuimus Διφυὴς cognominatus eſt. Archelaus in Epigrammate, apud Antigonum Caryſtium Hiſt. Mirab. cap. 96.

——Εἰ δὲ τὸ δ' ἐστιν,
Οὐ θαῦμα, βλαστεῖν τὸν διφυῆ Κέκροπα.

Ovidius *Geminum* dicit. Met. lib. 2.

Virginibuſque tribus, gemino de Cecrope natis
Servandam dederat.

Cujus cognominis variæ rationes proferuntur. Sunt qui velint à ſtaturæ magnitudine, aut duarum linguarum peritiâ, Græcæ nempe & Ægyptiacæ, ita dictum. Euſeb. Chron. lib. 1: Κέκροψ ὁ Διφυὴς τῆς τότε Ἀκτῆς, νῦν δὲ Ἀττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη πεντήκοντα, διὰ μῆκος σώματος οὕτω καλούμενος, ὥς φησιν ὁ Φιλόχορος, ἢ ὅτι, Αἰγύπτιος ὢν, τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο. Idem tradunt Hieronymus & Cedrenus. Aliis placet, quòd conjugio inſtituto, virum fœminæ conjunxerit. Athen. lib. 13. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, διὸ καὶ ἔδοξέ τισι Διφυὴς ὀνομασθῆναι. Juſtinus lib. 2. *Ante Deucaleonis tempora regem habuere* (Athenæ) *Cecropem; quem, ut omnis fabuloſa eſt antiquitas, Biformem tradidere, quia primus marem fœminæ matrimonio junxit.* Syrianus in Hermogenem: Κέκροψ πρῶτον συνήγαγεν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ὃς καὶ ἀπὸ τούτου Διφυὴς ἐκλήθη. Idem quoque Euſtathius refert ad Iliad σ' & ώ. Certè à Cecrope inſtitutum matrimonium, etiam teſtatur iſtis verbis Nonnus Panopolitanus, lib. 41.

Κάδμος εὐγλώσσοιο διδάσκεται ὄργανα φωνῆς
Θεσμὰ Σόλων ἄχραντα, καὶ ἔννομον Ἀτθίδι πάλιν
Συζυγίης ἀλύτοιο συνωρίδα δίζυγα Κέκροψ.

Alii tradunt, partim hominem, partim draconem fuiſſe. Ariſtoph. in Veſpis.

Ὦ Κέκροψ, ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν δρακοντίδη

Ubi Schol. Φασὶ τὸν Κέκροπα Διφυᾶ γεγονέναι, καὶ τὰ κάτω ὄφεως ἐσχηκέναι. Apollod. lib. 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων τὸ σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος. Nonnus ubi ſupra:

Κέκροπος οὐ τύπον εἶχον, ὃς ἰοβόλῳ ποδὸς ὁλκῷ
Γαῖαν ἐπιξύνων ὀφιώδεϊ σύρετο ταρσῷ,
Νέρθε δράκων, καὶ ὕπερθεν ἀπ' ἰξύος ἄχρι καρήνου
Ἀλλοφυὴς ἀτέλεστος ἐφαίνετο δίχροος ἀνήρ.

Quare autem hoc confinxerint explicatur à Demoſthene in Orat. Fun. Ἤδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ' ὡς ἐστιν ἄνθρωπος, λεγόμενον, οὐκ ἄλλοθέν ποθεν, ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. Alii vero ſic exiſtimabant, hominis pariter ac draconis formam illi attributam, quod ex bono rege poſtea ferus factus fuerit. Quorum ſententia refutatur à Plutarcho. De ſera num. vind. Οἶμαι μὲν ἐν καὶ τὸν Κέκροπα Διφυᾶ προσαγορεῦσαι τοὺς παλαιοὺς, οὐχ ὡς ἔνιοι λέγουσιν, ἐκ χρηστοῦ βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντώδη γενόμενον τύραννον, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐν ἀρχῇ σκολιὸν ὄντα καὶ φοβερὸν εἶθ' ὕστερον ἄρξαντα πράως καὶ φιλανθρώπως. Hæc Meurſius; apud quem videſis Plura de Cecrope lib. 1. de Reg. Athen. capp. 8, 9, 10, 11, 12. Fuit alius *Cecrops* Athenienſ. rex. 7. de quo idem Meurſius lib. 2. de Reg. Ath. cap. 14.

Georg. *Cedrenus*, totum Chronographium Georgii Syncelli verbatim deſcripſit, & ex eo atque aliorum Chronologorum ſcriptis ingens volumen contextum σύνοψιν ἱστοριῶν vocavit. Sed ne illud quoque breviatorum manus librorum præſentiſſimum venenum, effugere potuit. Plus dico; non breviatores illi, ſed mutilatores fuere. Nam quæ habemus, non juſtum illius συνόψεως breviarium eſt, ſed potius cadaver & disjecti membra ſcriptoris, Παρεκβολαὶ & excerpta ex eo ingenti volumine, ſine ullo ordine temporum aut geſtorum, ac delectu eorum quæ aut omittenda, aut excipienda erant. Idiotam quidem hunc Cedrenum fuiſſe illius ſcripta clamant; ſed pejus & de illo, & de totâ Chronologiâ meruerunt qui eum tam crudeliter lacerarunt. Denique totum Cedreni opus eſt ſtabulum quiſquiliarum & cento ex multis pannis ſordidis, purpureis, malis, bonis, integris, laceris conſutus. Joſ. Scal. quem vide Notis in Græca Euſeb. pag. 402. uti & Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 26.

Celæno, una ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones nymphæ filia, cum quâ Jupiter concubuit. Ovidius in Faſt.

——*Et te formoſa Celæno*
Majan & Electram, Taygetamque Jovi
Concubuiſſe ferunt.

Tzetzes in Lycophronem refert ex Aceſandro, ex hâc & Neptuno natos eſſe Eurypylum ac Tritonem.

Celæno, una Harpyiarum, Neptuni ac Terræ filia, ſoror Ocypetes & Aëllus, quarum formam, & ubi habitant, deſcribit Virgil. Æn. 3.

——*Strophades Graio ſtant nomine dictæ*
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ.

Figurate Juv. Sat. 8.

——*Si nullum in conjuge crimen*
Nec per conventus & cuncta per oppida curvis
Unguibus ira parat nummos raptura Celæno.

Ab obſcuritate nomen habet, nam κελαινὸς Græcè *niger*. Vide infra *Harpyiæ*.

Celeres. Livius lib. 1. de Romulo. *Multitudini tamen gratior fuit quam patribus: Longe ante alios acceptiſſimus militum animis, trecentoſque armatos ad cuſtodiam corporis, quos* Celeres *appellavit, non in bello ſolum ſed etiam in pace habuit.* Rationem nominis affert Plut. ἀπὸ τῆς περὶ τὰς ὑπουργίας ὀξύτητος.

Celeus, rex Eleuſinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd eſſet ab illo excepta hoſpitio, commonſtravit omnem agriculturæ rationem. Ejus vilis & ruſticana ſupellex abiit in proverb. Virg. Geo. 1.

Virgea præterea Celei, viliſque ſupellex.

De hoc ſic Euſeb. ad Num. 611. *Eleuſinæ Celeus regnavit coævus Triptolemo, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem diſtribuiſſe frumenta, & ob id ſuſpicionem dediſſe, quod navis ejus ſerpens pennatus fuerit.* Euſtathius in 2. Iliad. ait Cephalum patrem fuiſſe Celei, & Celeum Arceſii qui Ulyſſis avus fuit. Ex Orat. 1. Nazianzeni contra Julian. elici poteſt, Celeum pertinuiſſe ad familiam Cereris; ait enim: Τὰς Δημήτρας, καὶ τοὺς Τριπτολέμους διηγούμενοι, καὶ τοὺς δράκοντας, ἔτι δὲ καὶ Κελεοὺς τε καὶ Ἰκαρίους. Idem Orat. 2. Κατάβαλε Τριπτολέμους σου, καὶ τοὺς Κελεοὺς, καὶ τοὺς μυστικοὺς δράκοντας. Et Orat. ad Sancta Lumina. Οὐ δὲ Κόρη τις ἡμῖν ἁρπάζεται, καὶ Δημήτηρ πλανᾶται, καὶ Κελεοὺς τινας ἐπεισάγει καὶ Τριπτολέμους καὶ δράκοντας.

Celmis, unus fuit ex Idæis Dactylis qui cum Matrem Deorum ſtupro violaſſet, deinde à reliquis fratribus rejectus eſt. Ab hoc ferrum ſolidiſſimum cudi ſolebat, unde Proverb. *Celmis in ferro.* Zenodotus. Clem. Alex. Κέλμις καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ. Vide Scal. ad Euſeb. p. 38. & Palmerium ad Marmor. Arundel. p. 688.

Celmus, Jovis nutritius, quem & parvulus adhuc Jupiter plurimùm amavit. Cæterum cum aliquando mortalem eſſe Jovem dixiſſet, Jupiter injuriæ memor, cum Saturno expulſo rerum jam potiretur, in adamantem lapidem eum commutavit, Ovid. 4. Met. Fab. 7.

Te quoque nunc adamas quondam fidiſſime parvo
Celme Jovi. ——

Celſus, plagiarius ab Horatio notatus,

Quid mihi Celſus agit, monitus, multumq; monendus,
Privatas ut quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

Plures ejuſdem nominis Trajano & Adriano Imperatoribus vixiſſe neminem latet hiſtoriæ vel mediocriter ſtudioſum. Celſi Juriſperiti Spartianus meminit in Adriano. *Cum judicaret*, inquit, *in concilio habuit non amicos ſuos aut comites ſolum, ſed Juriſconſultos, & præcipuè Julium Celſum.* Alium *Celſum* conſularem virum tunc temporis vixiſſe nobis retulit quoque prædictus author his verbis: *In adoptionis ſponſionem venit;*

venit, Palmâ & Celſo, inimicis ſemper ſuis. Tertii quartique memoriam ab Origene accepimus, qui in primo *contra Celſum* nobis aliqualem utriuſque notitiam ſuppeditavit. Δύω δὲ, inquit, παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους, τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Vide Spencerum in Annot. ad Origen. p. 3. Fuit etiam Corn. *Celſus* Medicus ſub Cæſare Tiberio, qui methodicam Aſclepiadis ſectam ſequebatur, itaque Jo. Heurnius medicus doctiſſimus ait; *Pluris Latinitatem ejus, quam medicinam fieri oportere.* Ejus mem. Quintilianus lib. 12. cap. ult. *Quid plura, cùm etiam Corn. Celſus, mediocri vir ingenio, non ſolum de his omnibus conſcripſerit artibus, ſed amplius rei militaris & Ruſticæ etiam & medicinæ præcepta reliquerit.* De Rhetoricâ ſcripſiſſe ex eodem Quintiliano lib. 2. cap. 15. & lib. 3. cap. 6. conſtare poteſt. Libros de R. R. ſæpiſſimè laudat Columella, circa cujus tempora etiam fuit; nam lib. 1. cap. 1. ita ſcribit: *Non minorem laudem meruerunt noſtrorum temporum viri Corn. Celſus & Julius Atticus, quippe Cornelius totum corpus diſciplinæ quinque libris complexus eſt.* Eundem etiam de Philoſophiâ ſcripſiſſe Quintilianus teſtis eſt lib. 10. cap. 1. ſub finem. Alius Julius *Celſus* fuit multo recentior qui & de vitâ Cæſaris ſcripſit & commentarios Cæſaris recenſuit an corrupit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 13. & Inſtit. Orat. cap. 3. ſect. 10. itemque Salmaſ. Proleg. Exercit. Plin. ſub finem.

Conr. *Celtes*, quem Jo. Camers in Epitaphio ejus *Rhetora*, & *Hiſtoricum* vocat, flor. temp. Fred. Imp. Primus Germanorum Poeta Laureatus fuit. Ob. an. 1505.

Cenchris, Cinyræ Aſſyriorum regis uxor, Myrrhæ mater, quum ſuperbius locuta eſſet, & filiæ ſuæ formam Veneri antepoſuiſſet, Venus Myrrhæ nefandum amorem objecit, adeo ut patrem ſuum amaret, quæ ne ſuſpendio ſeipſam necaret, nutrix intervenit, & patre neſciente per nutricem cum eo concubuit, ex quo concepit. Id autem ne palam fieret, pudore ſtimulata in ſilvis ſe abdidit. Eam vero Venus poſtea miſerta eſt & in ſpeciem arboris commutavit, unde myrrha fluit, ex quâ natus eſt Adonis. Hygin. Fab. 58. Quamvis paulo aliter hoc narretur à Theocriti Scholiaſte in prim. Idyll. Id ſcilicet non Cenchridis, ſed ipſius Myrrhæ ſuperbiâ accidiſſe, utpote quæ inter pectendum non æquè formoſos eſſe Veneris capillos ac ſuos gloriata fuiſſet, ac proinde Veneris iram in ſe concitaſſet.

Ceneus, Theſſalus, Lapitha, cum multis interfuiſſet præliis nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum proverb. *Invulnerabilis ut Ceneus.* Neſtor apud Ovid. Met. 12.

——*Veſtro fuit unicus ævo*
Contemptor ferri, nulloque forabilis ictu
Cycnus: at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit.——

Fuit hic ex fœminâ mutatus in virum, ut idem refert Ovidius eodem loco; & Virg. Æn. 6.

——*Et juvenis quondam nunc fœmina Ceneus*
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram.

Lege *Cæneus.*

Cenſorinus, de die Natali libellum pereruditum & Chronologis utiliſſimum conſcripſit. Recenſuit, notiſque perquam elegantibus illuſtravit Hen. Lindenbrogius Lugd. Bat. 1642. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 2. 3.

Centauri, Theſſaliæ pop. ſecus Pelion mont. habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt ut à vicinis populis primum conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. Unde Manilius lib. 1.

——*Duplici Centaurus imagine fulget*
Pars hominis tergo pectus commiſſus equino.

Oppian. Κυν. β.

Ἀμφίποδος Φολόης ἀνεμώδεος ἄγρια φῦλα
Θηρομιγῆ, μερόπων μὲν ἐπ' ἰξύας, ἰξιόφιν δὲ
Ἵππων ἡμιβρότων.——

De horum origine ſic fabulantur poetæ. Ixionem ſcilicet à Jove Deorum menſæ adhibitum, Junonis amore captum fuiſſe, eamque de ſtupro interpellaſſe. Quod cum illa viro ſuo indicaſſet, Jovem Ixioni nubem ſubjeciſſe in uxoris imaginem transformatam, eamque Ixionem pro Junone compreſſiſſe, & ex eâ Centauros generaſſe, qui inde *Nubigenæ* dicti ſunt. Cui fabulæ anſam præbuiſſe videtur caſtellum nomine Νεφέλη, Centaurorum ſedes, νεφέλη enim Latinè *nubem* ſonat. Hi cum in nuptiis Pirithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt. Virgil. ſub finem Georg. 2. ubi de Baccho

——*Ille furentes*
Centauros letho domuit.

Alcæus:

Οἶνος καὶ Κένταυρον Ἐπίκρατες, οὐχὶ σε μοῦνον
Ὤλεσεν.——

In Epigrammate quoque Græco:

Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

Homerus Odyſ. 21.

Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
Ἄασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο.

Libanius vitem vituperans: Καὶ μὴν καὶ ὁ Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν πόλεμος, οἴνου ἔργον. Prop. lib. 2.

Tu quoque ô Eurytion vino Centaure periſti
Nec non Iſmario tu Polypheme mero.

Iidem & *Hippocentauri* dicti ſunt, quod equis inſidentes boves œſtris agitatas ſtimulis ad tecta revocarent, eſt enim κεντεῖν *ſtimulare*, & *pungere*. Centaurorum vero qui à Poetis maximè celebrantur, nomina ſunt hæc. *Chiron, Eurytus, Amycus, Grynæus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Monychus, Mermeros, Pholus*, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucanus.

Hoſpes & Alcide magni Phole.

Eos ab Hercule victos interfectoſque oſtendit Diodor. Siculus. Palæphatus ubi de Centauris: Τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ Κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντουν. Eos autem in numero τῶν ἀπίστων, h. e. *Incredibilium* haberi jubet. Εἴ τις πείθεται, inquit, τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, ἀδυνάτοις πεπίστευκε, οὔτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρὸς, οὔτε ἡ τροφὴ ὁμοία, οὔτε διὰ στόματος καὶ φάρυγγος ἀνθρωπείου δυνατὸν ἵππου τροφὴν διελθεῖν. Eadem Lucretii mens.

Sed neque Centauri fuerant, neque tempore in ullo
Eſſe queant duplici naturâ & corpore bino
Ex alienigenis membris compacta poteſtas.

Eorum mem. Lucanus lib. 6.

Illic ſemiferos Ixionidas Centauros
Fœta Pelethroniis Nubes effudit in antris.

Inde *Semihomines* dicti. Ovid. Met. 12. Frangebant ſilvas & arbores hæc monſtra, quibus armorum vice inter pugnandum utebantur. Papin. Theb. 4.

Non aliter ſilvas humeris, & utroque refringens
Pectore, montano duplex Hylæus ab antro
Præcipitat, pavet Oſſa vias, pecudeſque feræque
Procubuere metu.——

Juvenalis Sat. 1.

Quantas jaculetur Monychus ornos.

Et immanius Ovidius, qui pugnantibus Centauris denſiſſimos montes brevi ſpatio arboribus ſpoliatos dicit, eundem Monychum, inducens, Met. 12.

——*Inſanis dejectam viribus Auſtri*
Forte trabem nactus, validum dejecit in hoſtem
Exemploque fuit, parvoque in tempore nudus
Arboris Othrys erat, nec habebat Pelion umbras.

Luc. lib. 6.

Illic ſemiferos Ixionidas Centauros
Facta Pelethroniis nubes effudit in antris.
Aſpera te Pholoes frangentem Monyche ſaxa,
Teque ſub Oetæo torquentem vertice vulſas
Rhœte ferox, quas vix Boreas inverteret ornos.

Neque tum ferreorum telorum uſum nullum Centauri habuerunt. Erant enim armati grandibus ſecuribus, Diodor. lib. 4. Τῶν μὲν Κενταύρων οἱ μὲν πεύκας αὐτορρίζους ἔχοντες ἐπῄεσαν, οἱ δὲ πέτρας μεγάλας, τινὲς δὲ λαμπάδας ἡμμένας, ἕτεροι δὲ βουφόνους πελέκεις. Apud quem eopſe Libro & mythologiam eorum & alia de iiſdem habes. Viſum à ſe allatum in melle Centaurum ex Ægypto affirmat Plinius, 7. 3. ubi & Claudium Cæſarem ſcripſiſſe prodit, *Hippocentaurum in Theſſaliâ natum eodem die interiiſſe.* D. quoque Hieronymus in vita Pauli tradit, Antonium ad Paulum Eremitam pergentem, *conſpexiſſe*, ut ipſe loquitur, *hominem equo mixtum, cui opinio poetarum Hippocentauri nomen indiderit.* Sed poteſt hoc ſpectrum fuiſſe: rectè itaque ſubjungit Patrum ille doctiſſ. *Verum hæc utrum Diabolus ad terrendum ſimulaverit, an, ut ſolet, eremus, monſtroſorum animalium ferax, iſtam quoque gignat beſtiam, incertum habemus.* Vide Hieronym. Magium lib. 1. Miſcell. cap. 10. ubi de Centauris prolixè diſputat. Item *Centaurus* nomen navis ſic dict. quod *Centauri* habuerit inſigne. Virg. Æn. 5.

Centauro invehitur magnâ:

Ubi Servius ait ſubaudire debere *navis*. Hinc adjectivum *Centaureus.* Horat. 1. Car. Od. 18.

At ne quis modici tranſiliat munera Liberi,
Centaurea monet cum Lapithis rixa ſuper mero
Debellata.——

Hinc etiam *Centaureum* herbæ genus, & plur. num. *Centaurea.* Virg. Geor. 4.

Cecropiumque thymum & graveolentia Centaurea.

Et ante eum Lucretius:

Abrotonique graves & triſtia Centaurea.

Herbæ hujus meminit Nicander in Theriacis, uti videre eſt in his:

Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἑλέσθαι
Κενταύρου Κρονίδαο φερώνυμον, ἥν ποτε Χείρων
Πηλίῳ ἐν νιφόεντι κιχὼν ἐφράσσατο δειρῇ.
Τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χυτὴ περιδέδρομε χαίτη·
Ἄνθεα δὲ χρύσεια φαείνεται, ἡ δ᾽ ὑπὲρ αἴης
Ῥίζα, καὶ οὐ βυθόωσα Πελεθρόνιον νάπος ἴσχει.

Vide ſis ibi Scholiaſten.

Cephalæon, Hiſtoricus cujus mem. Euſeb. Chron. lib. 1. Vide Voſſ. H. Gr. pag. 220.

Cephalon Gergithius, Κεφαλὼν ὁ Γεργίθιος memoratur Straboni, lib. 13. ubi ait fuiſſe in agro Cumano urbem, quæ pl. num. & genere muliebri αἱ Γέργηθες diceretur, atque hanc Cephalonis hujus patriam fuiſſe. Teſtem quoque eum producunt Parthenius in Eroticis, qui Troica illius citat. Hiſt. 4. & Feſtus Pompeius in *Romam*. Item Dionyſius Halicarn. lib. 1. ubi vocatur Κεφαλὼν Γεργίθιος συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 340.

Cephalus, Deionis, vel Deionei filius, vel, ut alii volunt, Mercurii & Herſes filiæ Cecropis, qui Procrin Erechthei, vel Hyphili Athenienſium regis filiam uxorem duxit. Hujus amore captâ Aurorâ, cum juvenem uxoris amantiſſimum nullâ ratione ad ſui amorem poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verum cùm ne ſic quidem conſtantiam ejus poſſet labefactare, ad uxorem eum remiſit in negotiatoris ſimilitudinem tranſformatum: cujus erga ſe fidem cum explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam ejus ſolicitavit, cumque illa pretii magnitudine jam ſuccumberet, Cephalus receptâ priſtinâ formâ perfidiam ei exprobravit. Quod Procris cùm inficias ire non poſſet, pudore impulſa, relicto viro in ſilvam ſeſe, locaque deſerta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, jaculum ei inevitabile, & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoe dono acceperat. Iis itaque muneribus inſtructus Cephalus ſilvis ſeſe aſſiduè oblectabat, relictoque ante lucem uxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quamobrem verita Procris, (ut res eſt plena ſuſpitionis amor) ne nymphæ cujuſpiam amore teneretur, clam eum in ſilvas eſt ſubſecuta, & ut in furto virum deprehenderet, inter fruteta ſeſe occultavit, Cùm itaque Cephalus, æſtu laboreque fatigatus ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quâdam recumbens *Auram*, ut ſe reficeret, ex more invocaret, Procris ſuſpicata aliam pellicem affuturam, quo rem omnem melius cognoſceret, ſeſe erigens virgulta commovit. Quâ re animadverſâ Cephalus feram ratus, jaculum ſuum emiſit, uxoremque chariſſimam inevitabili ictu interfecit. Ovid. lib. 7. Met. Sed paulo aliter Hyginus Fab. Poetic. cap. 189. Propterea accuſatus fuit coram Areopago, & hoc fuit ſecundum Areopagi judicium, uti diſcimus ex Scholiaſte Euripidis in Oreſtem; Primum fuit Martis à Neptuno accuſati, quòd filium ſuum Halirrhothium interfeciſſet; Secundum Cephali, propterea quòd Procrin uxorem occidiſſet; Tertium Dædali, qui Talum nepotem ac ſororis ſuæ filium de medio ſuſtulerat; Quartum Oreſtis parricidii à Tyndaro Clytemneſtræ patre accuſati. Neque tamen deſunt, qui Cephalum à Jove in lapidem converſum tradant. Ovid. in l. De Arte Amandi:

Latmius Endymion non eſt tibi Luna pudori,
Nec Cephalus roſeæ præda pudenda Deæ.

Idem in Ep.

Clarus erat Cephalus ſilvis, multæque per herbam
Conciderant illo percutiente feræ.

Idem ibidem.

Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam.

Cephalus, Athenienſis orator, qui primus procemia, & epilogos induxit. Suidas. Cujus etiam Æſchines & Demoſthenes in orationibus meminerunt. Hic gloriabatur, quòd cùm plura decreta, quàm quis ſui temporis orator ſcripſiſſet, nunquam fuiſſet accuſatus, quòd contra leges decreviſſet. Cæl. Rhodiginus.

Cephas, ſic dictus fuit Simon Petrus, Andreæ frater, rationem nominis reddit Servator, Jo. 1. 42. Σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἑρμηνεύεται ὁ πέτρος. Scires unde vocabulum illud originem ſuam duxerit? Conſules Cardinalem Baronium, & invenies eum cum Optato Milevitano, aliiſque ejuſdem farinæ miſeris linguarum inſciis ex linguâ Græcâ derivantem. Cephas, inquit, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς *à capite*. Atque hinc ingens producit myſterium, imò & ſimul ingens ignorantiæ ſpecimen. Petrus, inquit, eſt ἡ κεφαλή; quia totius Eccleſiæ Catholicæ caput, & fundamentum eſt, qui ſuam etiam vim Pontificibus Romanis continuâ ſucceſſione communicavit. Atqui ביפא *Cepha* Syriacè *Petra* dicitur. Vide omnino Montacutium Origin. Eccleſiaſt. Tomi prioris partem poſteriorem pag. 12.

Cepheus, Æthiopum rex Andromedæ pater. quam Perſeu periculo liberatam, uxorem dixit. Ovid. Met. 5.

Auxiliumque domûs Servatoremque fatentur
Caſſiope, Cepheuſque pater.

Hic poſtea generi meritis cum uxore & filiâ in cœlum tranſlatus eſt, & à tergo minoris urſæ conſtitutus, circuloque arctico ita incluſus, ut præter caput & humeros ejus occidere videatur. Cic. Tuſc. Qu. lib. 5. *Stellatus Cepheus cum uxore, genero, filia, ob cognitionem rerum cæleſtium fingitur.* Horat. 3. 29.

Jam clarus occultum Andromedæ Pater
Oſtendit ignem.

Hinc *Cephæus* Ovid. Met. 4.

Æthiopum populos, Cephæaque conſpicit arva.

Et *Cepheia*. Prop. l. 1. el. 3.

Qualis & accubuit primo Cepheia ſomno
Libera jam duris cotibus Andromeda.

Ovid. Amor. 3. 3.

Non ſatis invidiæ vobis Cepheia virgo eſt
Pro malè formoſâ juſſa parente mori.

Cephiſidorus, Athenienſis Tragicus, antiquæ Tragœdiæ ſcriptor. Suid. Fuit & alius *Cephiſodorus*, qui in Comœdiis tanquam aſinus traductus eſt. Fuit quoque alius præfectus, qui cum Gryllo Xenophontis filio ad Mantineam occubuit. Suid. Item Athenienſium dux, qui rei male geſtæ damnatus in obſidione Alopeconneſi, quinque talentis multatus eſt. Suid. Præterea fuit *Cephiſidorus* Athenienſis Iſocratis diſcipulus, & ipſe Rhetor, qui Platonem, & Ariſtotelem reprehendit, teſtibus Halicarnaſſenſi Dionyſio in Iſocrate, & Athenæo, 8. 13. Alius etiam *Cephiſodorus* Belli ſacri ſeu Phocicſcriptor, citatur ab Euſtratio in Ariſtotelis Ethic. lib. 3. cap. 8.

Cephren, Ægyptius Tyrannus. Syneſius Ep. 58. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 13.

Cerberus, à Poetis fingitur canis triceps, inferorum cuſtos, quem ab Hercule catena ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virgil. Æn. 6.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Perſonat, adverſo recubans immanis in antro.

Prop. l. 3. el. 18.

Exoranda Canis tria ſunt latrantia colla:

Ex Superſtitione veterum ſcilicet, Cerberum mulcere cupientium. Stat. 5. Sylv.

———*Sævas utinam exorare liceret*
Eumenidas, timidæque avertere Cerberon umbræ

Et eodem lib. Epicedio in Patrem.

———*Tædas auferte, comaſque*
Eumenidum, nullo ſonet aſper Janitor ore.

Et in Abaſcantii Pietate.

Nempe times, ne Cerbereos Priſcilla tremiſcat
Latratus? tacet ille piis.

Tibullus, lib. 2.

Nec Canis anguineâ redimitus terga catena,
Cui tres ſunt linguæ, tergeminumque caput.

Sophocles in Trachiniis.

Τρίκρανον σκύλακα, ἀπρόσμαχον τέρας.

Ovid. Met. 11.

———*Nec forma triplex tua Cerbere movit.*

Papin. Silv. 2. 1.

Illum nec terno latrabit Cerberus ore.

Cujus autem reverà Canis fuerit docet S. Cyrillus, lib. 1. contra Julian. Ἑκατοστῷ καὶ πεμπτῷ ἔτει μετὰ Μωσέα φασὶ γενέσθαι τὴν παρ᾽ Ἕλλησιν ἀδομένην ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης, ὑπὸ Ἀιδωνέως βασιλεύοντος Μολοττῶν. Οὗτος κύνα παμμεγέθη θρέψαι λέγεται τὸν Κέρβερον, ὃν ἐπαφῆκε Πειρίθῳ καὶ Θησεῖ ἀφικομένοις ἐφ᾽ ἁρπαγὴν τῆς αὐτοῦ γυναικός. Stat. Theb. 2.

Illos ut cæco recubans in limine ſenſit
Cerberus, atque omnes capitum ſubrexit hiatus;
Sævus & intranti populo; jam nigra tumebat
Colla minax, jam ſparſa ſolo turbaverat oſſa.
Ni Deus horrentem Lethæo vimine mulcens
Ferrea tergemino domuiſſet lumina ſomno.

Seneca in Hercule *Inſano* totam belluam ſic deſcribit:

Hic ſævus umbras territat Stygis Canis
Qui terna vaſto capita concutiens ſono
Regnum tuetur; ſordidum tabo caput
Lambunt colubræ; viperis horrent jubæ,
Longuſque tortâ ſibilat caudâ draco.
Par ira formæ: ſenſit ut motus pedum
Attollit hirtas angue vibrato comas.

Qu. Calaber, lib. 6.

Ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἔην μέγα δεῖμα καὶ ἀθανάτοισιν ἰδέσθαι
Κέρβερος, ὅν ῥ᾽ ἀκάμαντι Τυφωέϊ γείνατ᾽ Ἔχιδνα
Ἄντρῳ ὑπ᾽ ὀκρυόεντι, μελαίνης ἀγχόθι νυκτὸς,
Ἀμφ᾽ ὀλοῇσι πύλῃσι πολυκλαύτου Ἀΐδαο
Εἴργων νεκρῶν ὅμιλον ὑπ᾽ ἠερόεντι βερέθρῳ.

Officium

Officium Cerberi docet Lucian. de Luctu. Παρ᾽ Αἰακῷ κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φιλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Qui idem pro Numine cultum docet in Βίων πράσει· καὶ τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ Κύων εἶναι Θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅσος καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον; Reipſa autem hoc nomine Cauſidicum fuiſſe autumat Fulgentius in lib. Continentiæ Virgilianæ: *Tricerberi fabulam jam ſuperius expoſuimus in modum jurgii forenſiſque litigii poſitam.* Unde & Petronius ait: *Cerberus forenſis erat Cauſidicus.* Vide Barthium in Theb. 4. p. 1117. Heſiod. in Theog. quinquaginta capita illi tribuit in his.

> Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν
> Κέρβερον ὠμηστὴν Ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον
> Πεντηκοντακέφαλον ἀναιδέα τε κρατερόν τε.

Iſacius illum centum capita habuiſſe ſcribit. Ἐκεῖ δὲ λέγουσιν εἶναι τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, ἃς φυλάσσει ὁ κύων τοῦ Ἅδου ὃς ἔχει ἑκατὸν κεφαλάς. Sic etiam Horat.

> ——*Demittit atras bellua centiceps Aures.*

Quod autem addit Iſacius Λέγουσιν ὅτι τοὺς εἰσερχομένους μετὰ κολακείας προσδέχεται, τοὺς δὲ ἐξελθεῖν θέλοντας οὐκ ἐᾷ, ex Heſiodo habuit; cujus verſus apponam.

> — Δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει
> Νηλειὴς, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, ἐς μὲν ἰόντας
> Σαίνει ὁμῶς, οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν,
> Ἐξελθεῖν δ᾽ οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
> Ἐσθίει, ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα.

Silius, lib. 13.

> *Cerberus hic ruptis peragrat cum tartara vinclis*
> *Non ipſa Alecto, nec Megæra fœta furore*
> *Audet adire, ferum dum fracti* [illegible] *catenis*
> *Viperea latrans circum*[illegible]*gat ilia caudâ.*

Prop. 3. 5.

> *Num tribus infernum cuſtodit faucibus antrum*
> *Cerberus, & Tityo jugera pauca novem.*

Mythologi *Terram* interpretantur: dictumque volunt Cerberum qu. κρεοβόρον, hoc eſt, *carnivorum.* Terræ enim proprium eſt cadavera conſumere, & ad primam ſuam originem revocare, h. e. in humum convertere. Alii Serpentem fuiſſe volunt in Tænaro Laconiæ promontorio, cujus veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur eſſe aditus, *Ditis canem* dixerunt; quem cum Hercules trucidaſſet, nata eſt fabula *canem tricipitem interemiſſe*, quanquam alii hoc ad virtutem ejus, & animi cupiditatem referre malint, qua omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. *Cerberus* etiam dictus eſt canis Alexandri Epirotæ cum leonibus congrediens. Heſychius habet Κερβέρειοι, ἀσθενεῖς.

Cercops hiſtor. fabularem conſignavit. Mem. Apollodorus, Bibl. lib. 2. Fuit patriâ Mileſius & pleriſque auctor creditus eſt ejus poematis quod Αἰγίμιος vocabatur. Fortaſſe idem eſt *Cercops* ille Pythagoricus, de quo Clem. Strom. lib. 1.

Cercyon, latro inſignis apud Eleuſinem, Atticæ civitatem, tanto corporis robore, ut validiſſimas arbores incurvare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Atopen, quæ à Neptuno vitiata Hippothoonta peperit. Quod cum nutricis indicio reſciviſſet Cercyon, tam ægrè id tulit, ut puerum quidem in ſilvis devorandum objecerit, filiam vero carceri incluſam fame enecavit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicii genere, quo ipſe in viatores ſævire conſueverat. Ovid. Met.

> *Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleuſis.*

Suidas. Κερκύων, ὄνομα λῃστοῦ, ὅστις διῆγε περὶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ παρερχομένους ἠνάγκαζε παλαίειν αὐτῷ. Diodorus, lib. 4. Ἀνεῖλε δὲ καὶ περὶ τὴν Ἐλευσῖνα Κερκύονα τὸν διαπαλαίοντα τοῖς παριοῦσι καὶ τὸν ἡττηθέντα διαφθείροντα· Hyginus Vulcani filium fuiſſe tradit, cap. 38. Ejus meminere Pauſanias, Plut. & Agellius. l. 15. c. 21.

Cerdous, dictus eſt Apollo, ut & Mercurius à Κέρδους, id eſt, *lucrum*: Hic quidem quia negotiis præſit ac lucro, quâ ratione illi marſupium aſſignatur: ille vero quia oraculis editis ad lucrum conferre inſigniter crederetur. Rhodigin. 16. 19. Suidas. Κερδῷος θεὸς ὁ Ἑρμῆς, ὡς κέρδους ποιητικός. Καὶ ἄγγελον δὲ αὐτὸν καλοῦσι, καὶ κλῶπα, διὸ καὶ μάρσιππον αὐτὸν ποιοῦσι βαστάζειν. Unde Auſonius *divitem* vocat ep. ad Paulinum:

> *Jam nunc per auras Perſei talaribus,*
> *Petaſoque ditis Arcados vectus vola.*

Cerdo, ſive *Cerdon*, hæreticus, qui duos Deos poſuit, alterum bonum, alterum ſævum, Chriſtum verum hominem, & verè paſſum negavit. Euſeb. 4. 12. Item *Cerdon* tertius Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, an. Dom. 99.

Cerealia, orum, ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta quæ, Plinius lib. 24. *Theſmophoria* vocat à Cerere Theſmophoro, h.e. *legum latrice.* Hæc autem feſta tantâ religione celebrabantur, ut feriæ pollutæ crederentur, ſi quis eo tempore cum uxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Unde Plaut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias eſſe facturum, ait, quod nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

Ceres, Saturni & Opis filia, frugum inventrix, & cultûs terræ: Virg. 1. Geo.

> *Prima Ceres ferro mortales vertere terram*
> *Inſtituit, cum jam glandes, atque arbuta ſacræ*
> *Deficerent ſylvæ, & victum Dodona negaret.*

Ex quâ Jupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cum poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres, accenſis in Ætnâ monte tædis, filiam toto orbe maximo labore perquiſivit. Stat. Theb. 12.

> *Qualis ab Ætnæis accensâ lampade ſaxis*
> *Orba Ceres magnæ variabat imagine flammæ*
> *Auſonium Siculumque latus, veſtigia nigri*
> *Raptoris, vaſtoſque legens in pulvere ſulcos:*
> *Illius inſanis ululatibus ipſe remugit*
> *Enceladus, ruptoque vias illuminat igni.*
> *Perſephonen amnes, Sylvæ, freta, nubila clamant,*
> *Perſephonen tantum Stygii tacet aula Tyranni.*

Quâ in peregrinatione, cum ad Eleuſium regem perveniſſet, filium ejus Triptolemum alendum ſuſcepit, cumque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu divino eum lacte alebat, noctu vero igne obruebat. Verum cum Eleuſius inſolitum fieri incrementum admiraretur, nutricem ſibi obſervandam putavit, clàm ſe abſcondens ex in parte domûs, ubi illa puerum ad ignem fovere ſolebat. Cum itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, ſubito expaveſcens clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres nimiam hominis curioſitatem morte punit. Puerum autem ſerendarum frugum rationem docuit; eundemque in alatorum draconum vehiculum impoſuit, ut orbem peragrans frugum uſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſæ nymphæ indicio certior facta, Proſerpinam apud inferos eſſe, Jovem adiit, fratriſque injurias cum eo expoſtulavit, tandemque filiæ reditum ea conditione impetravit, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet; Verum cum Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, eam in Plutonis pomario forte obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe, aliquotque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit intercluſus. Quam rem ægerrime ferens Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutavit. Tandem tamen Jupiter ut ſororis dolorem mitigaret, Proſerpinæ permiſit, ut dimidiâ anni parte apud inferos cum viro, reliquâ apud ſuperos eſſe poſſet. Poetæ aliquando *Cererem* accipiunt pro Luna, ſicut *Liberum* pro Sole. Virgil. 1. Georg.

> ——*Vos ô clariſſima mundi*
> *Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,*
> *Liber & alma Ceres.*——

Quanquam aliqui per *Clariſſima lumina* intelligant Solem & Lunam, diſtinguuntque à Baccho & Cerere. Nonnulli Cereris appellatione terram intelligi volunt. Unde & à Græcis Δημήτηρ dicitur, quaſi Γῆ μήτηρ. Eſt enim Terra frugum omnium genitrix, unde Eurip. in Phœniſſ.

> Δαμάτηρ θεὰ, ἁπάντων
> Ἄνασσα, ἁπάν-
> των γᾶ τροφός.

Ceres Dea, omnium domina, omnium terra creatrix. Eadem & *Theſmophorus* dicta eſt, h. e. *legum latrix* quia antequam illa agriculturæ uſum docuiſſet, homines nullâ lege vivebant. Poſtea vero Cereris beneficio monſtrato frugum uſu, cœptum eſt de agrorum finibus (qui nulli erant antea) diſceptari: quam primam volunt fuiſſe juris & legum originem. Ovid. Met. 5.

> *Prima Ceres unco terram dimovit aratro,*
> *Prima dedit fruges, alimentaque mitia terris,*
> *Prima dedit leges.*——

Huic Numini ruſtici ſacra ferebant. Horat. lib. 2. Sat. 2.

> *Ac venerata Ceres; ut culmo ſurgeret alto*
> *Explicuit vino contractæ ſeria frontis.*

Vide Commentt. in illud, Georg. 1.

> *Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret,*
> *Cui tu lacte favos & miti dilue Baccho.*

Notandum vero quòd Ceres rebus omnibus ruiſticanis putabatur præeſſe. Docebit illud locus Pauſaniæ in Arcadicis, ubi aræ cujuſdam meminit, in quâ Cereri offerebantur fructus arborum favi, lana, alia item. Cum hoc facit. Cererem appellatam ab eodem Pauſaniâ μαλλοφόρον, *laniferam*, quo cognomine culta eſt in Megaride, & Μηλοφόρον h. e. *oviferam.* Dicitur autem *Ceres* teſte Varrone de LL. lib. 4. *quod gerat fruges*, qu. *Geres.* Sed Scaliger deducit à *cereo* quod eſt *creo.* Si *Geres* prius dicta, à Græco γῆρις. Heſychius Ἀχερὼ καὶ Ὦπις καὶ Ἕλλη, καὶ Γῆρις καὶ Γῆ, καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτή. Sed hic neque Græca vox erit; ſed potius Hebræa à גרש *gereſh*, quod

quod eſt *frumentum tritum*, à גרש *garaſh*, *frangere*, *contundere*. Eſt & vicina vox Κύρη; ſic vocata eſt Ceres apud Cnidios, quod ſit κυρία τῦ ζῆν, h. e. *vitæ domina*. Ponitur interdum *Ceres* pro *pane*. Terentius:

Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Et apud Lucanum:

Satis eſt populis fluviuſque Cereſque.

Cerinthus, hæreticus, cujus meminit Dionyſius, cum de Joannis Revelatione diſſereret, *Cerinthus*, inquit, *affirmabat futurum regnum Chriſti voluptarium*, *mores ſuos faſſus*, *quod gulæ luxuriæque deditus eſſet*. Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb. lib. 3.

Cethegus, Conſul, Cicerone teſte, cum Pub. Tuditano bello Punico Secundo; de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto. *M. Corn. Cethegus*, *cujus eloquentiæ eſt author & idoneus*, *meâ quidem ſententiâ Q. Ennius*; *præſertim cum & ipſe eum audierit*, *& ſcribit de mortuo*: *ex quo nulla ſuſpicio eſt*, *amicitiæ causâ eſſe mentitum*. *Eſt igitur ſic apud illum in nono* (*ut opinor*) *annali*:

Additur orator Corneliu' ſuaviloquenti
Ore Cethegus Marcu' Tuditano collega,
Marci filius, is dictus popularibus ollis
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadæque medulla.

Cethegus, alter, qui in Catilinæ conjuratione primas tulit: cujus etiam ſæpe meminit Cicero oratione in Catilinam tertia; *Atque interea*, inquit, *ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum miſi*, *qui ex ædibus Cethegi*, *ſi quid telorum eſſet*, *efferret*, *ex quibus ille maximum ſicarum numerum & gladiorum extulit*. Juven.

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum.

Cethegis autem amicum erat expapillato brachio depugnare. Notum illud Lucani:

——— *Exertique manus veſani Cethegi.*

Silius, lib. 8.

Ipſe humero exertus gentili more parentum,
Difficili gaudebat equo.

Ut enim habilius, valentiuſque telum evibrarent, ſubſtrictiores erant. Unde Horat.

Cinctutis non exaudita Cethegis.

Ceyx, Rex Trachiniæ, Luciferi filius, & Alcyones maritus, qui cum ob fratris cauſam in accipitrem mutati ad Clarium graculum conſulendum ire vellet, diu ab uxore remoratus eſt. Cum vero illi promiſiſſet, ſe intra duos menſes rediturum, abire permiſſus eſt; ſed in Ægæo mari tempeſtate deprehenſus naufragium fecit, ibique amiſſâ navi ſubmerſus, promiſſis ſtare non potuit. Uxor autem cùm quotidie Diis pro viri ſalute vota ſolveret, noctu per ſomnium monita eſt, maritum periiſſe. Mane igitur experrecta, ad littus unde maritus ſolverat, acceſſit, & dum infortunia ſua quereretur, cadaver in mari longius aſpexit. Quod cùm mariti eſſe cognoviſſet, ac per undas ad illud exilire vellet, deorum commiſeratione in Halcyonem converſa ad os mariti advolavit, qui oſcula uxoris ſentiens in avem ejus nominis commutatus eſt. Ovid. Met. 11.

Chæreas, hiſtoricus, vel potius nugator fuit, uti & Soſilus, quorum utriuſque meminit Polybius lib. 3. *Mihi quidem*, inquit, *non pro hiſtoriis ſcripta eorum videntur haberi debere*, *ſed pro fabulis ex officinâ alicujus tonſoris*, *aut vulgi fæce profectis*.

Chæremon, poeta Comicus, Socratis diſcipulus. Ariſtoteles in Rhetoricis ejus Pentheum celebrat. In fabula Hippocentauro, omne metrorum genus miſcuit. Meminit Athenæus, uti etiam Urei, & Alpheſibœæ, plureſque fabulas ejus recenſet Suidas: atque addit, diverſum ab eo eſſe Hieroglyphicorum ſcriptorem. De quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 1.

Chærephon, Tragicus patriâ Athenienſis, Philippi Macedonis temporibus vixit, ut eſt apud Ulpianum Rhetorem, quod arguit, eum fuiſſe Socrati & Demoſtheni familiaris. Is de Heraclidarum deſcenſu ſcripſit Tragœdiam. Mentio ejus fit apud Ariſtophanem in Nubibus, Athenæum, Philoſtratum in Sophiſtarum vitis. Ab hoc vel alio natum proverb. *Nihil à Chærephonte differt*, in macilentos & pallentes. Erat enim pallidus, ut qui Philoſophiæ operam daret, & literis incumberet. Cujus etiam vel alterius, incredibilis iracundia abiit in proverb. *In Palladis veſtigiis nihil Chærephontis gubernabis.*

Chalciœcus, Minerva dicta eſt, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœâ Chalcidenſes fanum conſtruxerunt. Rhod. 19. 8. Vide Meurſium in Miſcell. Laconic. lib. 1. cap. 3.

Chalciope, Æetæ regis Cholchorum filia, ſoror Medeæ & Phryxi uxor. Ovid. epiſt. Helenæ ad Paridem.

Non erat Æetes ad quem deſpecta rediret
Non Ipſea parens, Chalciopeque ſoror.

Lege *Idyia*; & vide omnino doctiſſimum Nic. Heinſium ad locum. Val. Flac. lib. 6.

Cingitur arcanis Saturnia læta venenis,
Atque hinc virgineæ venit ad penetralia ſedis
Chalciopen imitata ſono, formaque ſororem.

Chalcocondylas, Athenienſis hiſtoricus, Græcè hiſtoriam Turcicam libris 10. condidit. Orditur ab *Ottomanno* Orthogulis filio, qui regnare cœpit circa annum 1300. Deſinit in anno 1463. quo Mahometus ſecundus bellum à Venetis, & Matthiâ Ungariæ rege illatum fortiſſimè repulit. Sed ætatem ad annum uſque 1490. vel ultra perduxit. Dicitur vulgò *Laonicus Chalcodonylas*.

Cham, i. e. *calidus*, vel *calor*, vel *niger*, filius Noe. Is patrem odio habuit, quia ab eo deſpiceretur. Idemque ob vitia, quibus quamplurimis, ac nefandiſſimis ſcatebat, patri infenſus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cum Noa pater jaceret madidus, illius virilia comprehendens, taciteque ſubmurmurans magico carmine illuſit patri, adeo ut mulierem nullam fœcundare potuit. At verò cum is publicè mortale genus corrumperet aſſerens, ac reipsâ exequens, congrediendum eſſe, ut ante inundationem, cum matribus, ſororibus, maſculis, brutis, quovis alio genere, à Jano piiſſimo & caſtiſſimo principe ejectus, ſortitus eſt cognomentum *Chameſeanus*, i. e. *Cham infamis*, *impudicus*, *incubus*, & *propagator*, quem Ægyptii *Saturnum* appellarunt, illique civitatem poſuerunt quam χέμμιν vocarunt. Beroſus lib. 3. Sed hæc fabuloſa ſunt, & (quod aiunt] ſine libro loquitur prædictus author ψευδοβολιμαῖος. Nos itaque rem paulo penitius intuentes veritatem ejus ex Bocharto in Phalege ſic exhibemus. Primò occaſio anathematis à Noacho in Chamum contorti hæc fuit, quod vidiſſet את ערות אביו *patris ſui verenda nuda*, atque oculos ſuos hoc ſpectaculo paviſſet. Fuit id ex parte notum poetis, qui latam à Saturno legem eſſe fingunt, quâ ſancitur, ne quis Deos nudos impunè contempletur. Proinde in Callimacho Minerva, cùm Tireſiam occæcaſſet, qui lavantem illam viderat, apud Tireſiæ matrem factum ita excuſat.

——— Ἐγὼ δ' ὐ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἁρπάζειν. Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.

——— *Non per me perdidit ille oculos.*
Nec mihi luminibus pueros orbare voluptas,
Aſt à falcigero lex ſene lata jubet,
Ut pœna graviore luat temeraria quiſquis
Audet in invitos lumina ferre deos.

Secundò *Cham* vel *Ham*, vel quia fratrum minimus, Gen. 9. 24. vel propter anathema à patre in illius caput contortum, in Africæ ſteriles arenas ablegatus eſt, ubi per multa ſecula cultus eſt ſub nomine Jovis *Ham*, ſeu *Hammonis*. Ægyptii mollito ſono denſæ aſpirationis Ἀμμοῦν, vel Ἀμοῦν dicebant. Herodotus in Euterpe, Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία. Plutarchus in Iſide. Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἀμοῦν, ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Ab Ariſtotele ſcribitur Ἀμμοῦς. Heſychius, Ἀμμοῦς, ὁ Ζεὺς, Ἀριστοτέλης. Et quidem, ut Noam eſſe Saturnum multis argumentis conſtat, ſic tres Noe filios cum Saturni tribus filiis conferenti, *Hamum* vel *Chamum* eſſe Jovem probabunt hæ rationes. Primò ex nomine חם *Ham* factum Ægyptium Ἀμοῦν, & Africanum *Ammon*, vel *Hammon*, quæ Jovis eſſe nomina nemo eſt qui neſciat. Secundò חם *Ham fervidum* ſonat, à radice חמם *Hamam*, *fervere*, *incaleſcere*. Ita Jupiter Græcè Ζεὺς videtur à *fervendo* dici, quod author Etymologici Magni refert ad calorem aeris; quaſi Jovis nomine poetæ aerem intellexerint. Ζεὺς, inquit, παρὰ τὴν ζέσιν, θερμότατος γὰρ ὁ ἀήρ, ἢ παρὰ τὸ ζέω, ὡς τρέω τρεῦς καὶ Ἀρεῦς. Cyrillus Alexandrinus θερμασίαν exponit, lib. 2. Glaphyrorum in Geneſim. Tertiò ut *Cham* filiorum Noe fuit הקטן natu minimus, Gen. 9. 24. Ita Jupiter Saturni. Callimachus hymno in Jovem.

Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν, ἐπιδαίσιον οἶκον.

Quartò *Cham* ſeu Jupiter fingitur eſſe cœli dominus, quia illi obtigit Africa, cujus magna pars, cum ſit inter Tropicos ſolem habet & reliquos planetas ſupra verticem, unde eſt quod putatur eſſe cœlo proxima. Lucanus lib. 9.

Terrarum primam Libyem (*nam proxima cœlo eſt*
Ut probat ipſe calor) *tetigit.*

Quintò quod in Phornuto, & aliis legitur Jupiter patrem Saturnum execuiſſe, ſumptum videtur ex his, Gen. 9. 22. perperam intellectis. *Et vidit Cham pater Chanaan verenda patris ſui*, *& nunciavit*, *&c.* Ibi enim *& nunciavit*. Hebraicè eſt ויגד *Vaiagged*, quod à ſerie orationis divulſum, tum cum vocalia puncta aberant, legi potuit *Veiaggod*, *& abſcidit*, tanquam à verbo גדד, quod *excidere* ſignificat, maximè cum de carne agitur, Deut. 14. 1. 1 Reg. 18. 28. Jerem. 16. 6. Ultimò notandum Hebræum חם *Ham*, multi *Cham* ſcri-

bunt, aſpiratione denſâ mutatâ in χ Græcorum. Inde eſt quod à priſcis incolis Ægyptus vocabatur *Chamia* vel *Chemia*, id eſt, *terra Cham*, quomodo illam appellat Pſaltes, Pſal. 78. 51. Plutarchus qui Ægyptios ignorabat à *Chamo* eſſe oriundos, à *terræ nigredine* putavit ita nominari. Ἔτι, inquit, τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσιν. Et vero Gen. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi agitur חום *Cham* pro *nigro* quater occurrit. Tamen Χημία videtur potius ad Chamum pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compoſitum Ἑρμοχύμιος, & in Ægypto pagi, vel urbes χέμμις, ψώχεμμις, ψιττάχεμμις, &c. Cophtitæ etiam, qui vetuſta nomina pertinaciſſimè retinent, Ægyptum hodie *Chemi* vocant.

Chamæleon, commentarios libros in varios poetas edidit, nimirum eum ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος citat Athenæus lib. 12. Item lib. 13. περὶ Σαπφοῦς, & περὶ Σιμωνίδου. Ad hæc περὶ Θεσπίδος Michael Apoſtolius, proverbio, οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Idem Scholiaſtæ Apollonii in lib. 2. citatur ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος· quod nihil aliud eſt, *quam in quinto ſuper Iliad.* Variorum nempe poetarum argumentum expendit. Idem & alia edidit. Eaque inter de Diis librum. Clem. Alex. lib. 1. Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν. Item ſcripſit de ebrietate. Idem Clemens eodem lib. Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης. Quo ex loco patriam ejus diſcimus; Commentatus quoque eſt περὶ Σατύρων, cujus libri mentionem facit Mich. Apoſtolius, proverbio Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, &c. meminit & *Chamæleontis* Laertius in Platone; ubi ex eo prodit, Lycurgum quoque ſtudioſum fuiſſe Platonis. Idem ex eo in Heraclide narrat, Heraclidem hunc ſuffuratum ſua fuiſſe ex Homero & Heſiodo. Vide Jonſ. de Script. Hiſt. Philoſ. l. 1. c. 17.

Chamos, nomen idoli Moabitarum 3 Reg. 11. alias *Chemoſh*. B. Hieronymus in Eſaiam 15. 2. *In Nabo erat Chemoſh idolum conſecratum, quod alio nomine appellatur Beelphegor.* Nicetas in Gregorium dicit fuiſſe Veneris ſtatuam. Quidam putant, quod כמוש ſit Κῶμος Græcorum, *Deus Commeſſationis*, alii *Bacchum*. Vide Voſſium de Idol. 2. 7. *Chanaan*, filius Cham. Gen. 10. Bochartus eundem eſſe vult cum Mercurio, Primò quia uterque Jovis fuit filius, i. e. Hami. Secundo utrique à mercibus & mercaturâ nomen. Hebræis enim כנען *Chanaan mercatorem* ſonat. Tertio quomodo fratrum ſervus indigitatur Chanaan, ita Mercurium in cœlo Ethnici ſervilibus miniſteriis addixerunt, unde tam acerba illius apud matrem expoſtulatio in Luciani dialogis, in quo ſunt collocutores Mercurius & Maia. *Quid non dicam, ego qui ſolus tot negotia ſuſtineo, quibus delaſſor* πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος *in tam multa miniſteria diſtractus; Me ſiquidem mane ſurgentem* σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ *verrere oportet convivii cœnaculum. Et curiam* τὴν Ἐκκλησίαν *ubi ſtravero, & ſingula compoſuero, Jovi eſt aſſiſtendum ad perferenda illius mandata toto die ſurſum & deorſum curſitando.* Et paulo poſt cum aliorum Jovis filiorum ſorte ſuam conferens; *Hic quidem*, inquit, *Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miſeris mulieribus prognati, ſecurè epulantur, at ego Atlantide Maiâ progenitus* διακονοῦμαι αὐτοῖς *illis ſervio.* Denique ſe talem eſſe queritur ὥσπερ οἱ ἐν τῇ γῇ κακῶς δουλεύοντες, *quales ii, qui duram in terris ſervitutem ſerviunt.* Huc facit, quod à Pœnis שומש *Sumes*, i. e. *miniſter*, & ab Etruſcis *Camillus* dicitur, i. e. *ſervus deorum*, aut *miniſter*.

Chaos, rudis & inordinatæ materiæ confuſa congeries. Poetæ aiunt Chaos in principio fuiſſe, i. e. confuſionem rerum, atque elementorum. Poſtea vero Deum diremiſſe illam congeriem, ſinguliſque rebus ex confuſo acervo ſeparatis, in ordinemque deſcriptis inſtruxiſſe mundum pariter, & ordinaſſe: Vide Ovid. 1 Metam. Virg. Georg. 4.

Atque Chao denſos divum narrabat amores.

Lactant. Inſtit. 1. 5. *Heſiodus non à Deo conditore ſumens exordium, ſed à Chao, quod eſt rudis inordinatæque materiæ confuſa congeries.* Dictum autem putatur nonnullis à χέω, *fundo*. Heſych.

Χάος χώρησις.

Lucanus.

In Chaos antiquum confundimur.

Cui Etymo favere videtur illud Philonis περὶ Ἀφθαρσίας κόσμου. Τῶν δὲ Στωικῶν ἔνιοι χάος τὸ ὕδωρ οἴονται εἶναι παρὰ τὴν χύσιν τοὔνομα πεποιῆσθαι νομίζοντες. Chaos autem proculdubio ab antiquo χάω pro χαίνω *dehiſco*. Ritterſhuſio autem notis in Guntherum placet eſſe à כהה, i. e. *caligavit*. Sanè Gloſſæ Cyrilli χάος *tenebræ*. Et Prudentius tenebras eâ voce deſignat Hymn. 5. Cathemerinôn.

Merſo ſole Chaos ingruit horridum,
Lucem redde tuis Chriſte fidelibus:

Silius lib. 2.

Namque Chaos, cæcam quondam ſine ſidere molem
Non ſurgente die, ac mundum ſine luce canebat.

Inde *atrum Chaos* Senecæ In Agamemnone & *cæcum Chaos* eidem in Octaviâ, & Medeâ. Denique *Cimmerium Chaos* Statio Sylv. 3. 2. Apud Ariſtoph. vero in Nubibus, & Avibus ponitur pro aere, & ſic exponit Scholiaſtes, allato quoque loco hoc Ibyco.

Ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει.

Eurypides in Cadmo apud Probum: Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς κεινός, φωτῶν ἕδος δαιμονίων. Τὸ δ' ἐν μέσῳ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος. Theocritus:

Ἅπαντα ὅσα ἕρπει δι' αἴθερος χάεος τε.

Vetus interpres Bibliorum Lucæ 16. 26. Spatium quod inter cœlos, inferoſque eſt, & χάσμα Evangeliſta dixit, *Chaos* appellat, quem male in eo reprehendi ſummus vir H. Grotius ad eum locum oſtendit. Itaque hanc vocem etiam Fauſtus Rhegienſis uſurpavit.

Charax Pergamenus, ſacerdos, & philoſophus, Suidâ teſte, condidit hiſtoriarum Græcarum libros 40, in quorum ſecundo Auguſti Cæſaris memoriam celebrat, ὡς πάλαι γενομένου, *tanquam antiqui*. Unde, eum multo poſt Auguſti ævum vixiſſe colligitur. Secundum Ἑλληνικῶν adducit quoque Steph. in Ἀδράστεια & Ταίναρος. Condidit & χρονικὰ, quorum ſecundum idem citat in Ἀσέαι. Apud Euſt. etiam in 1. Il. citatur ὁ Χάραξ ἐν Ἰταλικοῖς. *Lampſacenus* vocatur Lilio Gyraldo Dialogo 2. de Poetis. Verum Suidas in Χάραξ adducit epigramma antiquum, ubi *Pergamenus* dicatur. Incipit illud

Εἰμὶ Χάραξ ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμου ἄκρης.

Fortaſſe Gyraldo obverſabatur Charon Lampſacenus. Non de nihilo verò eſt, quod Etymologus diſtinctè dicat. Χάρακι ἱστοριογράφῳ: Quomodo & Suidæ in ὅμηρος bis vocatur. Nam fuit præterea alter *Charax*, Grammaticus, cujus item in Ἔπου meminit.

Charaxes, ſive *Charaxus*, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphûs poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, ejus causâ opes ſuas omnes dilapidavit, & ad ſummam redactus inopiam piraticam exercuit. Ovid. in Epiſt. Sapphûs.

Gaudet, & è noſtro creſcit mœrore Charaxus
Frater, & ante oculos, itque reditque meos.

Et paulo ante.

Arſit inops frater victus meretricis amore
Miſtaque cum turpi damna pudore tulit;
Factus inops, agili peragit freta cærula remo,
Quaſque male amiſit, nunc malè quærit opes.

Chares, Athenienſium dux, ad promittendum facilis, & promptus; unde proverbium natum *Charetis pollicitationes*. Suidas. Fuit & *Chares* Lydius ſtatuarius, Lyſippi diſcipulus, qui Rhodi Solis coloſſum fecit. Plin. 34. 7. Fuit & *Chares* teſte Plutarcho in Artaxerxe, qui in bello Cyrum vulneravit. Denique *Chares* Mitylenæus hiſtoricus fuit, qui & ipſe de rebus ab Alexandro geſtis opus condidit. Citatur ab Athenæo lib. 1. 3. 5. 10, 11, 12. & 13. Item Plutarcho in vitâ Alexandri; ubi Ἰσάγγελος vocatur, uti & Gellio lib. 5. cap. 2.

Chariclo, filia Apollinis, Chironis Centauri, vel Scironis, ut alii volunt, uxor, Ovid. Met.

Ecce venit rutilis humeros projecta capillis
Filia Centauri, quam quondam nympha Chariclo
Fluminis in rapidi ripis enixa, vocavit
Ocyrrhoen.——————

Charidemus, Athenienſis, ab Alex. M. exulare juſſus, ἐς τὴν Ἀσίαν παρὰ βασιλέα Δαρεῖον φεύγει. Arrian. Hiſt. lib. 1. Qui magno uſui Perſis fuit, donec ob linguæ libertatem, juſſu Darii interfectus eſt. Diodoro dicitur ἀνὴρ θαυμαζόμενος ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ δεινότητι στρατηγίας, & Curtio lib. 3. *belli peritus, & ob exilium infeſtus Alexandro, quippe Athenis jubente eo fuerat expulſus.*

Charidemus, dux Cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demoſth. contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris objectus. Martialis, lib 1.

Charilaus, Lacedæmonius nobilis, comæ nutriendæ ſtudioſus, qui interrogatus, cur comam nutriret, reſpondit. *Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior, venuſtiorque ac ſumptus minimi.* Idem interrogatus, cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus: *Quia*, inquit, *pauca dicentibus, paucitas legum ſufficit*, Rhod. 18. 4. ex Plut.

Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperavit, author Pauſan. apud Volater. forte *Charilaus*, cujus meminit Strabo lib. 12.

Charimander librum de Cometis compoſuit. Sen. N. Qu. lib. 7.

Chariſius, Atticus orator. Cic. in Bruto, Itemque Grammaticus, cujus meminit Priſcianus. Ejus inſtitutiones hodie habemus, quæ in Gram. veterum corpore Putſchii primum locum obtinent.

Chariſtia, feſta erant apud Romanos, in quibus cognati, & conſanguinei convenire ſolebant, & invicem mutua dona dare. Hæc autem fiebant 11 Cal. Mart. Ovid. Faſt. 2.

Pro-

Proxima cognati dixere Chariſtia Chari.
Et venit ad ſocios turba propinqua Deos.

Val. Max. 2. 1. *Convivium etiam ſolenne majores inſtituerunt: idque Chariſtia appellaverunt: cui præter cognatos & affines nemo interponebatur.*

Charites, ſeu *Gratias* quidam ex Venere & Jove genitas ſcripſerunt; alii ex Venere, & Libero. Cicero ex Erebo & Nocte ortas exiſtimat. Statii Scholiaſtes in primum Thebaidos Jovis & Autonoes filias putat. Heſiodus Jovis & Eurynomes filias ſcribit. Tres ſunt, *Aglaia* (quæ & *Paſithea*) *Thalia*, *Euphroſyne*. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere, & iis, qui in nos fuerunt liberales, retribuere, quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Muſæus.

——— Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡρῶς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Ariſtænetus lib. 1. ep. 10. Καὶ τοῖς ὄμμασι χάριτες οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δέκας. Alii ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debeat. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, ut una earum averſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: duæ vero nos adſpicerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: Juvenes, ne beneficii memoria ſeneſcat, Ridentes, quod hilariter dandum ſit, Item Connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet, & unum beneficium aliud ſemper parere. Vide *Gratiæ*.

Charitonia, hoc eſt, inquiunt, *nihil non feſtivitatis, & gratiæ habens vænale*: ὤνιον enim *venale* ſignificat. Sed profectò hoc ineptum & putidum eſt, & à Grammaticis confictum, quibus corrupta lectio impoſuit. Ita enim ſcripſit Lucretius, ut & Gifanius edidit,

Parvula, pumilio, Charitôn mia, tota merum ſal.

Ob venuſtatem puta, ac leporem. Quod non intelligentes correctores, bellum illud *Charitonia* commenti ſunt.

Charitonius, Gr. Χαριτώνιος, quâ voce, ut quidam volunt uſus eſt Lucretius in commendatione puellæ.

Parvula, pumilio, Charitonia tota, merum ſal.

Charmus, Syracuſius quidam poeta, qui teſte Athenæo, in ſingula, quæ apponerentur, verſiculos ac paroemias promebat, uti eſt illud de piſcibus.

Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος, i. e.
Venio linquens Ægæum ſalſam profunditatem.

Charon, Pythoclis filius, quem Strabo lib. 13. *hiſtoricum* appellat, atque inter illuſtres Lampſacenos reponit. Dionyſius quoque epiſtolâ ad Pompeium, eum ante Herodotum ſcripſiſſe hiſtorias teſtatur. Hic Suidâ teſte libros 2 De Rebus Perſicis conſignavit. Eos Plut. citat in Themiſtocle. Item Athenæus lib. 9. Idem Athen. eum ἐν τοῖς ὅροις laudat lib. 11, & 12. Sed præterea multa alia conſignavit, quæ ex Suidâ peti poſſunt. Ex quo etiam diſcimus floruiſſe eum circa Olymp. 75. vel juxta alios, paulò poſt Olymp. 79.

Charon, junior (uti vocatur) vixit temp. Ptolemæi Euergetæ, ac familiaris ſui Apollonii Argonautica explicuit; non univerſa quidem, ſed quæ ab hiſtoria penderent. Docet hoc nos Apollonii Schol. lib. 2. Οὕτω δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Χάρων, αὐτοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος, ἐν τῷ περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. Eundem citari arbitror cum ante diceret. Χάρων δέ φησι, καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι. Sed minime hinc conſequitur, ſcriptorem hunc fuiſſe Lampſacenum. Atque ut Lampſacenus eſſet, alius tamen ſit à nobili illo rerum Perſicarum ſcriptore, de quo ſupra, cùm inter eos intervallum ſit amplius quam 50 Olympiadum.

Charon, Carthaginenſis hiſtoricus, deſcripſit tyrannos, quotquot in Europâ, & Aſia fuerunt. Item prodidit vitas illuſtrium virorum libris 4. & vitas illuſtrium fœminarum libris totidem. Suidas.

Charon, Naucratites hiſtoricus, ut idem Suidas auctor eſt, retulit Alexandrinos, & Ægyptios Sacerdotes, ac quæ ſub eorum quôque accidiſſent. Ad hæc reges, qui in unaquaque fuiſſet gente. Præterea de Naucrate, & alia quædam de Ægypto, poſteris reliquit.

Charon, Erebi & Noctis filius, inferorum portitor, *Porthmeus* Juvenali.

——— *Tetrumque novitius horret*
Porthmea. ———

Quem poetæ fabulantur defunctorum animas futili cymbâ per Stygiam paludem tranſvehere. Virg. Æn. 6.

Portitor has horrendus aquas, & flumina ſervat
Terribili ſqualore Charon, cui plurima mento
Canities inculta jacet; Stant lumina flammæ:
Sordidus ex humeris nodo dependit amictus.
Ipſe ratem conto ſubigit, veliſque miniſtrat,
Et ferrugineâ ſubvectat corpora cymbâ,
Jam ſenior, ſed cruda Deo, viridiſque ſenectus.

Ubi remigis habitum pulcre deſcribit, de quo Plaut. Mil. *Venias ornatus ornatu nauclerico, Palliolum habeas ferrugineum, Id erit connexum in humero lævo.* Unus Petronius in Sat. inferorum portitorem facit Proteum, his verſibus.

——— *Vix navita Proteus*
Sufficiet ſimulachra virum traducere cymbâ.

Cum autem hoc nemo alius dixerit, conjicit Delrius legendum non *Proteus*, ſed *Porthmeus*; quâ voce pro Charonte, uſus eſt Juvenalis, ut ſupra vidiſti. De la Cerda. Per Antiphraſin ſic dictus quaſi *Acharon*, hoc eſt *triſtis, auſterus*, qualis à Virgilio ſupra deſcriptus. Unde Prop.

Scandenda eſt torvi publica cymba ſenis.

Tibull. 1. ult.

Non ſeges eſt infra, non vinea culta, ſed audax
Cerberus, & Stygiæ navita turpis aquæ.

Theocr. in Encom. Ptolemæi vocat h. ſenem

——— Στυγνὸν πορθμῆα καμόντων.

Sen. in Hercul. Fur.

Hunc ſervat amnem cultu & aſpectu horridus
Pavidoſque manes ſqualidus geſtat ſenex,
Impexa pendet barba, deformem ſinum
Nodus coercet, concavæ lucent genæ,
Pergit ipſe conto portitor longo ratem.

Idem in Oedipo.

Quique capaci turbida cymbâ
Flumina ſervat, durus ſenior,
Navita crudus, vix aſſiduo
Brachia conto laſſata refert.

Quin & Charon ipſe apud Eurip. in Alceſtide vocat mores ſuos ἐχθρούς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς στυγουμένους.

Inviſos hominibus, Diiſque odioſos.

Inde à Statio, 2. Sylv. *trux navita.* Deniq; Prop. 4. 12.

Vota movent ſuperos; ubi portitor æra recepit,
Obſerat herboſos lurida porta rogos.

Ubi per *æra naulum* intelligit, vel trientem, ſcilicet, numiſma obolo paulo majus. Hunc autem nummulum δανάκην appellatum fuiſſe barbarico idiomate accepimus. Etymol. M. Δανάκης νομίσματός ἐστιν ὄνομα βαρβαρικὸν πλέον ὀβολοῦ, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασιν ἐπίθεσαν. Vide quæ ſequuntur, & Apul. Met. lib. 6. & Antholog. Sect. 1. Tit. 50. Εἰς φειδωλούς. Hinc per convicium, homines terribili ſqualore, & pravo ac corrupto animo, *Charontes* appellantur, Apul. in Apol. de Æmiliano. *Igitur agnomenta ei duo indita*, Charon, *ut jam dixi ob oris & animi duritatem: & alterum, quod libentius audit, ob Deorum contemptum*, Mezentius. Ab rate hâc Charontis, nata parœmia, quâ quibus imprecamur, ad navem mittimus; qua utitur Ariſtoph. in Lyſiſtrata.

Χώρει εἰς τὴν ναῦν·
Ὁ Χάρων σε καλεῖ.

Charondas, Thurius (à *Catanâ* civitate, unde originem habuit, *Cataneus* appellatus) legem tulit, Ne quis armatus in concionem veniret; cumque poſtea ipſe rure rediens imprudens ut erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cum liceret culpam diſſimulare, vel defendere. Val. Max. lib. 6. cap. 5. Meminit ejus Tullius de legg. lib. 3.

Charybdis. Vide part. prim. hujus Dict.

Jo. *Chaucerus* Anglus linguam patriam magnâ ingenii ſolertiâ & culturâ plurimum ornavit. Fama obtinet Wicliffio Gardianatu Aulæ Cantuarienſis fruenti datum fuiſſe in diſciplinam Galfridum, qui carmine haud injucundo Inſtitutoris veſtigia premens, Clericorum vitia acerbiſſimè notavit, quâ de re neque cum extremum duceret Spiritum pœnitentiam aliquam egit; quamvis eorum quæ de fœdis hominum amoribus ſcripſerat recordatione adeo torqueretur, ut exclamavit: *Væ mihi! væ mihi!* quod revocare nec deſtruere jam potero illa quæ malè ſcripſi de malo, ac turpiſſimo amore hominum erga mulieres; ſed jam de homine in hominem continuabuntur, velim, nolim. Ob. 1400.

Chelytis, Dianæ cognomen. Clemens in Protreptico καὶ Χελύτιδα δὲ Ἄρτεμιν Σπαρτιᾶται σέβουσιν, ἐπεὶ τὸ βήττειν, χελύττειν καλοῦσιν. Tuſſire vero, etiam Χελύττειν dici, quanquam nullâ Spartanorum mentione auctor quoque Heſych. Χελύσσεται, βύσσει, lege βήσσει.

Chemoſh, Moabitarum numen. Jer. 48. 7. Χαμῶς 70. interpretes vocant; & vocamine tantummodo à Phegorio Deo hunc diſtare ſentit D. Hieronymus. Philo Judæus. Allegor. 2. Χαμὼς ἑρμηνεύεται ὡς ψηλάφημα, quod cæcorum fere proprium. Sane מוש *moſch eſt contrectavit*, ſeu *palpavit*, & elementum *Caph* ſervile ὡς interpretatur.

Cheoſpes, Ægypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem ſtruxit, in quâ tam multa hominum millia, opus tot annis

fecerunt, ut pro apio, cæpâ, allio, expenſa fuerint mille & ſexaginta talenta.

Cheremocrates, inſignis quidam artifex fuit, cujus opus Epheſiæ Dianæ templum fuiſſe perhibetur. Strabo lib. 14. Idem Alexandro pollicebatur ſeſe montem Atho in ejus formam fabricaturum, ut tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur, Strabo ubi ſupra.

Cherub, Hebr. כרוב eſt alata imago, ſimilis juveni, dici volunt ex כ *che*, *ſicut*, & רבי *rebe*, *puer*, *adoleſcens*, Chaldaicè enim רבא *reba* eſt *creſcere*, *adoleſcere*. In ſcript. ſanctâ vox legitur pro *angelo*, & *ſpecie angeli*, qui, ut alatus juvenis pingitur, ad ſignificandum robur, & velocitatem in expediendis Dei juſſis. Plur. numb. *Cherubim* dicuntur. De quibus Jo. Druſius Commentar. ad difficiliora loca Exodi cap. 44. *De Cherubis*, inquit, *quatuor opiniones ſunt*. *Una ex veterum Hebræorum, qui ſcribunt eos formam habuiſſe puerorum, aut juvenum, quod ex etymo colligunt, argumento admodum infirmo* כרובים *Cherubim, tanquam pueri & juvenes*. Altera eſt Hiſcani, & aliorum quorundam, qui cenſent angelos fuiſſe avium formam referentes, unde eis alæ tribuantur. Tertia opinio eſt Joſephi, ſcribentis animalia fuiſſe alata, nemini mortalium unquam viſa. Origen. lib. 3. cap. 6. Quarta eſt Abenezræ, qui ſcribit, generale nomen eſſe ad omnes formas. Hi à nullo conſpiciebantur, niſi à ſolo ſacerdote, cum intraret in Sanctum Sanctorum ſemel in anno.

Chiliaſtæ, Hæretici quidam, quos *Millenarios* Auguſtinus interpretatur: propter illud ex ſacrâ paginâ, *Una dies apud dominum, ut mille anni, & mille anni, ut una dies*, Chriſtum ſuper terram mille annos regnaturum opinantur.

Chilo, Lacedæmonius philoſophus unus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, cujus tria dicta Delphis in Apollinis templo fuerunt. Plinio teſte 7. 12. *Noſce teipſum*; *Nil nimium cupias. Comes æris alieni, atque litis eſt miſeria.* Cætera ejus apophthegmata ſic expoſuit Joannes Stobæus.

Πίνων μὴ πολλὰ λαλεῖν, ἁμαρτήσεις γάρ.

Inter pocula ne multum loquere, delinques enim.

Μὴ κακολόγει τοὺς πλησίους, εἰ δὲ μὴ, ἀκούσῃ ἐφ᾽ οἷς λυπηθήσῃ. *Ne ſis maledicus in proximos, ſin minus, audies quæ tibi moleſta erunt.* Ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων βραδέως πορεύου, ἐπὶ ἀτυχίας ταχέως. *Ad convivia amicorum tardus eas, ad calamitates autem cito.*

Ἡ γλῶσσά σου μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.

Fac ne lingua tibi mentem præcurrat.

Ζημίαν αἱροῦ μᾶλλον, ἢ κέρδος αἰσχρόν.

Damnum potius elige quam turpe lucrum.

Ἐν ὁδῷ μὴ σπεῦδε προάγειν, μηδὲ τὴν χεῖρα κινεῖν, μανικὸν γάρ. *In via non acceleres pergendo, neque manum moveas, inſanientis enim indicium eſt.* Tria ejus, quæ difficilia dixit eſſe, commemorat Laertius, primum quidem ἀπόρρητα σιωπῆσαι, *arcana retinere*, alterum σχολὴν εὖ διαθέσθαι *otium rectè diſponere*, tertium ἀδικούμενον δύνασθαι φέρειν, *injurias tolerare poſſe.* Nomen accepiſſe videtur ἀπὸ τῶν χείλεων, ut *Labeones*, & *Labieni* apud Romanos à labris, & labiis. Lucretius nominat *Labroſos*. Ita de Chilone Soſipater Chariſius, Feſtus, & Velius Longus. Fuit etiam *Chilo* Catonis ſervus Grammaticus,

Chimæra. Vide part. prim. huj. Dict. Heſychius: Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ Χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. Φασὶν δ᾽ ἐν Λυκίᾳ γίνεσθαι, ὡς κεφαλὴν μὲν λέοντος ἔμπροσθεν καὶ ἀπὸ σώματος πῦρ ἀποπέμπειν, ὄπισθεν δὲ δράκοντος ἔχον κεφαλήν. Quod non capio, neque enim Chimæram unquam bicipitem apud auctorem aliquem me legiſſe memini. Itaque ſi liceret lubenter legerem δρ. ἔχον οὐράν. Et quid ni quæſo ita legam? Sane Apollodorus lib. 2. ubi de hâc ferâ. Εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δὲ δράκοντος, τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγός. Ubi Jan. Fab. Quid hoc, *Tertium caput medium capræ?* Videlicet cum raptim ſcribit Epitomiſtes, rem in pauca contrahit, ſed eam ita explicat, nemo ut intelligere poſſit. Benè itaque quod verſus Heſiodi, unde potiſſimum hæc deſumpſerat Apollodorus, notiſſimi ſunt. Interim qui Græcè ſciunt, fatebuntur opinor, ſcribendum fuiſſe, non, τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην, αἰγὸς, ſed τρίτην δὲ κεφαλὴν, ΤΗ`Ν μέσην, αἰγός. Deinde omiſit dicere Epitomiſtes fuiſſe in caudâ caput Draconis, &c.

Chiomara, cum à Romanis hoſtibus capta eſſet, cuidam Tribuno, qui ſuæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncavit, quod propriis veſtibus involvens, unà cum ſuis domum remeavit, utque in viri conſpectum pervenit, laxato ſinu, caput, quod geſtabat, ante illius pedes effudit. Plut. lib. de claris mulieribus.

Chione, nobile ſcortum fuit, dictum à *candore*, χιὼν enim Græcè *nivem* ſignificat. Martial. lib. 5.

Digna tuo cur ſis, indignaque nomine dicam:
Frigida es, & nigra es, non es, & es Chione:

Juvenalis.

Et dubitas altâ Chionen deducere ſellâ.

Chione, filia Deucalionis, cujus nuptias cum ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo Delphis ab utroque conſpecta eſt: qui ſtatim amore ejus capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellarunt. Cumque Apollo concubitum in noctem diſtuliſſet, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientemque vitiavit. Sub noctem deinde Apollo, acceptâ anûs formâ ad eam ingreſſus, voti ſui compos fuit. Ex utroque itaque gravida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini vero Philammona, qui carmine & lyrâ plurimum valuit. Poſtea vero quod Diis placuiſſet, ſuperbiâ elata, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: quâ injuriâ commota Dea

(Καὶ γὰρ ἐπ᾽ ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι θέαιναι.)

ſagittis eam interemit. Ovid. Met. 11.

Chionides, vetus Poeta. Voſſ. P. Gr. p. 25.

Chiron, Centaurus Saturni, & Phillyræ, vel ut Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cum amaret Phillyram, Oceani filiam, ejus concubitu uſus eſt: ſed interveniente Ope conjuge, confeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Phillyra autem concepit, peperitque animal, cujus ſuperior pars hominis, inferior vero equi formam referebat. Porro cum excreviſſet, in ſylvas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum evaſit, à quo etiam *Centauria herba* nomen accepit, & *Chironium ulcus*, quod maximè fit in pedibus, & cruribus, ſic dict. quod *Chironis* operam deſideret. Poſtea à genero Nereio, Peleo, & Thetide filia accerſitus, propter peritiam, probitatem & juſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus eſt. Docuit præterea Æſculapium medicinam, & Herculem aſtrologiam. Poſtremo cùm graviter vulneratus eſſet, Herculis ſagittâ Lernæo veneno perlitâ caſu decidente in ejus pedem, optavit mori; ſed cum immortalis à parentibus natus eſſet, ut Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum eſſe mortem, gravi vexatus morbo mori cupiens, oravit ſuperos, ut mori ſibi liceret: quo conceſſo, ab iiſdem in cœlum tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, *Sagittarius* appellatur. De quo Cæſium vide Cœl. Aſtron. Poetic. pag. 283. Seneca in Thyeſte:

Et qui nervo tenet Æmonio
Pennata ſenex ſpicula Chiron
Rupto perdit ſpicula nervo.

Ubi cum *ſenem* vocat forte Theocritum reſpexit: Sic enim ille

Κρηστῆρ᾽ Ἡρακλῆι γέρων ἐστάσατο Χείρων.

A matre *Philyreius heros* dictus Ovidio, & *Phillyrides* Virgilio. Statius *longævum Chirona* vocat, & *doctum ſenem*. Hom. de Achille Il. λ.

Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.

Mitem celebrant Chironis inſtitutionem poetæ; ne ſcilicet groſſiſſimum ingenium Achillis duriori tractatu frangeretur. Auſon. Idyl. 4.

Sic neque Peliden Chiron terrebat Achillem
Theſſalico permixtus equo, nec pinifer Atlas
Amphitryoniaden puerum: ſed blandus uterque
Mitibus alloquiis teneros mulcebat alumnos.

Claud. de 3. Conſ. Honor.

Hos tibi virtutum ſtimulos, hæc ſemina laudum
Hæc exempla dabat, non ocyus hauſit Achilles
Semiferi præcepta ſenis, ſeu cuſpidis artes
Sive lyræ cantus, medicas ſeu diſceret herbas.

Ovid. lib. 1. de Art. Amand.

Phillyrides puerum citharâ perfecit Achillem.
Atque animos molli contudit arte feros.

Achilles ipſe apud Euripidem in Iphigenia Aulidenſi.

Ἐγὼ δ᾽ ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς
Χείρωνος, ἔμαθον τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν.

Heſiodus de eodem Theog.

——— Τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης.———

Pindaro in Pythiis σώφρων dicitur, i. e. *prudens* vel *temperans*. Eidem in Nem. βαθυμήτης *profundi conſilii vir* dicitur. Hunc Argonautas priuſquam littore cederent, inviſiſſe narrant Poetæ. Catullus

——- *Princeps è vertice Pelii*
Advenit Chiron, portans ſilveſtria dona.

Val. Flac. 1.

Jamque aderat ſummo decurrens vertice Chiron,
Clamantemque patri procul oſtentabat Achillem.

Quamvis Catullus nondum natum fuiſſe Achillem putat. Parcæ ſiquidem apud eundem ita canunt

Naſcetur vobis expers terroris Achilles,

Vide

Vide Carionem in Val. Flac. locum ſuprà adductum: Interea non poſſum non addere hoc Horatianum Epod. 13.

Nobilis ut grandi cecinit Centaurus alumno,
Invicte mortalis, Deâ
Nate puer Thetede
Te manet Aſſaraci tellus, quam frigida parvi
Findunt Scamandri flumina,
Lubricus & Simoïs:
Unde tibi reditum certo ſubtemine Parcæ
Rupere; nec mater domum
Cærula te revehet.

Obiter heic nota τὸ *ſubtemine* hauſiſſe Poetam noſtram ex Catullo in Carmine vulgo ſed falſo voc. Argonaut. 20. Ovid Met. 13. eodem ſenſu dixiſſe

———*Cærula mater*

& ſpecus ejus σεμνὸν ἄντρον. Pyth. Od. 9.

Chloreus, ſacerdos Cybeles, divinandi peritus. Æn. 11.

Forte ſacer Cybeles Chloreus, olimque ſacerdos, &c.

Vide locum.

Chloris, florum dea, eadem cum eâ quæ à Romanis *Flora* dicta eſt: quæ cum Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetravit, ut florum omnium haberet poteſtatem. Ovid. 5. Faſt.

Chloris eram, quæ Flora vocor. Corrupta Latino
Nominis eſt noſtri littera Græca ſono.

Vide quæ ſequuntur, Prop. 4. 7.

Si te non totum Chloridis herba tegit.

Fuit etiam *Chloris* quædam Amphionis, & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem alioſque filios peperit. Hæc poſtea ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, unà cum fratribus & ſororibus, Apollinis, & Dianæ telis fuit interfecta.

Chœrilus, hiſtoricus, patriâ Samius juxta Heſychium Mileſium, Jaſenſis ex mente Stephani, Halicarnaſſenſis ſecundum Suidam. Samo profugiſſe aiunt, ac παιδικά, h. e. *in deliciis* Herodoto fuiſſe, quod paulo juniorem fuiſſe arguit. Carmine victoriam deſcripſit, quam Græci à Xerxe retulerunt, atque ab Archelao Macedonis rege, pro quoque ejus poematis verſu, aureum retulit ſtaterem. Memoria autem fefellit Horatium cum ſcribit, Ep. 1. Lib. 2.

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Chœrilus, incultis qui verſibus & male natis
Rettulit acceptos regale numiſma Philippos.

Nec enim qui honos ab Archelao habitus bono poetæ, is & apud Alexandrum contigit *Chœrilo* poetæ malo. Nimirum duos *Chœrilos* confudit, quos recte Gyraldus in Poetarum hiſtoria diſtinguit. Poſteriorem etiam ſignat Horat. in Arte.

———*Sit Chœrilus ille*
Quem bis terque bonum cum riſu miror.

Sunt qui tradunt Alexandrum hâc lege cum hoc *Chœrilo* pepigiſſe, ut pro ſingulis bonis verſibus, ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere vero perfecto vix ſeptem fuiſſe inventos, qui probari poſſent. Is demum inediâ periit apud Alex. captivus. Ovid. in Ibin.

Incluſuſque necem caveâ patiaris, ut ille
Non profecturæ conditor hiſtoriæ.

At prioris *Chœrili* verſus nobili poetâ dignos eſſe, non ex fragmentis modo liquet, quæ apud Ariſtotelem in Rhetoricis, Strabonem lib. 7. Joſeph. lib. 1. contra Apionem, alioſque ſuperſunt: ſed etiam ex quo quod Lyſander illum in comitatu habere ſolitus fuerit, ut res à ſe geſtas celebraret, quemadmodum Plutarchus ſcribit; & imprimis quod antiquitas ſtatuit, teſte Suidâ, ut verſus ejus cum Homericis recitarentur. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 28.

Chœrillus, Athenienſis Tragicus poeta, floruit Olymp. 64. ac fabulas edidit 150. vicit 13. A quibuſdam traditus *primus larvarum, ac veſtitus ſcenici fuiſſe auctor.* Teſtis Suidas.

Choragus, Gr. Χορηγός. Quod honeſtiſſimum nomen habebatur apud Græcos, iiſque tribuebatur, qui ſumptus de ſuo ad ludos ſacros præbere ſolebant. Latinis *Choragus* dicitur, qui ſcenicis hiſtrionibus ornamenta agenda fabulæ neceſſaria, vel accepta ab Ædilibus, vel de ſuâ copiâ conductus præbet. Plautus in Perſa, Act. 1. Sc. 4.

TO. *Ornatum adduce lepidè in peregrinum modum.*
SA. *Sed* πόθεν *ornamenta?* TO. *abs Chorago ſumito.*
Dare debet: præbenda Ædiles locaverant.

Idem Trinummo, Act. 4. Sc. 2.

Ipſe ornamenta à Chorago hæc ſumpſit ſuo periculo.

Vetus poeta apud Sueton. in Auguſto cap. 70. de cœna ejus δωδεκάθεω.

Cum primum iſtorum conduxit menſa Choragum.

Inde *Choragium*: ipſe apparatus, ſeu inſtrumentum ſcenicum, Plin. 36. 15. de Scauri Theatro loquens. *Sed & reliquus apparatus tantus Attalica veſte cæteroque Choragio fuit, &c.* Apul. in Apol. *Quid enim ſi Choragium Thymelicum poſſiderem, num ex eo argumentarere, etiam uti me conſueviſſe Tragœdi ſyrmate hiſtrionis, crotalove ad trieterica orgia, aut Mimi centunculo?* Elegantiſſimè autor Rhetor. ad Herennium, lib. 4. in Charactere oſtentatoris. *Et dicit in aurem, aut ut domi lectuli ſternuntur, aut ab avunculo rogetur Æthiops, qui ad balneas veniat, Aſturconi locus ante oſtium ſuum detur, aut aliquod fragile falſæ Choragium gloriæ comparetur.* Item *Choragium* dicebatur locus, in theatro ex ipsâ re, quod ibi Choragium ſcenicum, i. e. veſtes, &c. quæ inſtruendæ ſcenæ inſerviebant, cuſtodiebantur. Vitruvius 4. 9. *Choragiaque laxamentum habeant ad chorum parandum, &c.*

Choraules, Gr. Χοραύλης, propriè qui cum choro tibiâ concinebat: cùm in conviviis tum in ſcenâ. Quo ſenſu Petronius.

Manu puer loquaci
Ægyptius Choraules.

Vide Salmaſium ad Hiſtor. Auguſtam. Mart. lib. 9.

Quod optimum eſt, quæritis, convivium?
In quod Choraules non venit.

Juv. Sat. 6.

Accipis uxorem de quâ Citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiet pater Ambroſiuſque Choraules.

A *Chorea*, vel *Choro* dictus, quam vocem non invenuſtè Varro ad ſtellas tranſtulit, quæ certâ lege, atque ad numerum veluti decurrunt.

Repente noctis circiter meridiem,
Cum pictus aer fervidis latè ignibus
Cœli Choreas aſtricas oſtenderet, &c.

Itemque Manilius lib. 1.

Et quinque adverſo luctantia ſidera mundo
Exercent varias naturæ lege Choreas.

Similiter & *Chorus* de iis dictus, Tibull. 2. 2.

Ludite, nam vox jungit equos, curruſque ſequuntur
Matris laſcivo ſidera fulva choro.

Stat. 1. Theb.

———*Riſit Chorus omnis ab alto*
Aſtrorum.———

Choſroes, Perſarum rex, literarum ſtudioſiſſimus, ad ſummam Græciæ Philoſophiæ pervenit, Græcorum libris uſus à quodam in linguam Perſicam converſis. Atque adeo dicitur Ariſtotelem ipſum exactius tenuiſſe, quam Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum explevit, atque excoluit. Suid. Fuit vero *Choſroes* commune cognomen Regum Perſarum, qui ab Artaxerxe duxerent genus, & nonnullorum Parthorum ante fuit, ut Caſaubonus ad Capitolini Alexandrum obſervat. Vide Onuphrium Panvinium, quæ Comment. 3. Reip. Romanæ de Parthico, Perſicoque imperio, eorumque regibus digeſſit.

Chremes, perſona ſenilis apud Terentium, & ruſtica, à χρέμπτεσθαι quod eſt *excreare.* Horat. in Arte.

Iratuſque Chremes tumido delitigat ore.

Et Serm. 1. Sat. 8.

Argutâ meretrice potes Davoque Chremeta
Eludente ſenem.———

Chreſtodemus, ex Thebanarum rerum ſcriptoribus unus fuiſſe dicitur à Michaele Apoſtolio Cent. 18. prov. 42.

Chreſtus, Byzantius ſophiſta, Herodis Attici auditor, tempore Adriani, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cum ad Galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non primus tamen ſomno ſe, quam ſtudio dabat. Philoſtratus.

Chreſtus, Athenienſis author probatiſſimus. Columella.

Chriſtina, virgo Italica, à patre Ethnico primum carceri includitur, poſtea tortoribus tradita eſt, qui eam nefandis cruciatibus vexarunt, cumque nec igne cremari, nec in aquâ ſuffocari poſſet, tandem jaculis confoſſa eſt, regnante Juliano.

Chriſtodorus, è Copto Ægypti urbe poeta Anaſtaſii Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica, libris ſex. Alia ejuſdem refert Suidas, quem vide.

Chriſtophorus, in Lyciâ Evangelium de Chriſto propagaſſe; & capite truncatus eſſe ſub Diocletiano Imperatore ſcribitur.

CHRISTUS, Jeſu mundi Redemptoris cognomentum. Ab Hebræo vel Syriaco משיחא ſic dictus, Jo. 1. verſ. 42. Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, ὁ Χριστός. Ubi Nonnus.

Σύγγονε Μεσσίαν σοφὸν εὕρομεν, ὃς θεὸς ἀνὴρ
Χριστὸς Ἰουδαίοισιν ἀκούεται Ἑλλάδι φωνῇ.

Latini vero à Judæorum ritibus, ac doctrinâ Chriſti alieni, nomen hoc non rectè intellexere, Dominumque noſtrum ac Servatorem *Chreſtum* à Græcè Χρηστὸς vocaverunt. Sueton. in Claudio, cap. 25. *Judæos impulſore Chreſto, aſſiduè tumultuantes Româ expulit.* Inde etiam *Chreſtianos* vocabant eos, qui *Chriſto* nomen ſuum dedere. Tertul. Adv. Gent. *Sed & cum perperam Chriſtianus pronunciatur à vobis (nam nec nominis certa eſt notitia penes vos) de ſua-*

vitate

vitate vel benignitate compoſitum eſt. Lact. 4. 17. *Sed exponenda hujus nominis ratio eſt propter ignorantiam eorum, qui eum immutatâ litera* Chreſtum *ſolent dicere.* Quo errore, Juſtinus Martyr ſui temporis Chriſtianos culpâ abſolvit. Ἐπεὶ ὅσον γε ἐκ τοῦ κατηγορουμένου ἡμῶν ὀνόματος χρηστότατοι ὑπάρχομεν, & rurſum Χρηστιανοὶ γὰρ εἶναι κατηγορούμεθα, τὸ δὲ Χρηστὸν μισεῖσθαι οὐ δίκαιον. Hæc ille Apol. 2. Verum enimvero rectum nomen, uti diximus, eſt *Chriſtus*, cujus etymon idem innuit Juſtinus Χριστὸς μὲν διὰ τὸ κεχρῖσθαι. Ab *unctione* ſcilicet dictus eſt. Τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα πρῶτον Μωσέα τοῖς χριομένοις ἐπιθεῖναι, ait Euſeb. Dem. Evang. 4. 15. Et Lact. lib. 4. cap. 7. *Quoniam Græci veteres* χρίεσθαι *dicebant ungi, quod nunc* ἀλείφεσθαι, *ob hanc rationem, nos eum Chriſtum nuncupamus.* Prima tamen hujus vocis ſignificatio ſatis comperta nondum videtur. Primus antiquorum, quem ſcio, qui hoc vocabulo uſus eſt, fuit Æſchylus in Prometheo Vincto.

> Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον
> Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
> Χρείᾳ κατεσκέλλοντο.——— ———

Ubi Scholiaſtes exponit οὔτε δὲ δι' ἐπιχρίσεως ἔξωθεν. Sic Schol. Ariſtoph. Τῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐστι καταπλαστὰ τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτά. Et ſic τὸ χριστὸν, idem erit quod τὸ ἔγχριστον apud Theocritum, Idyll. 11.

> Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο
> Νικία, οὔτ' ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
> Ἢ ταὶ Πιερίδες ———

Ubi Schol. Ἰστέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι χριστὰ, ἤγουν ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν, τὰ δὲ ποτὰ, ἅπερ πίνομεν, τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἅπερ ἐπιπάττομεν. Sic Euripides in Hippolyto.

> Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον.

Quamvis autem prima ſignificatio τοῦ Χριστοῦ actum, vel materiam unctionis denotat apud Græcos, non autem perſonam qui ungitur, tamen 72 Interpretes voce τοῦ χρισθέντος, ἢ τοῦ κεχρισμένου utuntur, unde Χριστὸς, ὁ κεχρισμένος τῷ ἐλαίῳ.

Chromios, filius Nelei & Chloridos, qui in eâ pugnâ quam Pylii & Meſſenii adverſus Herculem geſſerunt, cum decem fratribus occiſus eſt.

Chromis, Herculis filius, Statius.

> *Is Chromis, Hippodamuſq; alter ſatus Hercule magno.*

Et paulo poſt,

> *Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem*
> *Viribus Herculeis, & totò robore patris, &c.*

Chryſantas, dux exercitûs Cyri, qui hoſtem interfecturus jam elatum gladium in cædem revocavit, quia ἀνακλητικὸν, id eſt, *receptui cani*, interim inaudiſſet, ac ideò à Cyro laudatus. Cæl. Rhod. lib. 18. ex Xenoph.

Chryſanthus, Alexandrinus, Romæ, quo juvenis venerat, factus eſt Chriſtianus, ſub Numeriano Imperatore in foſſam demiſſus, ac terrâ ſaxiſque obrutus fuit, hic in conjugio manſit virgo unà cum Dairâ uxore. Volaterr.

Chryſaor, Meduſæ filius ex Neptuno, qui ex Callirrhoe Geryonem ſuſcepit, ut placet Hygino Fab. Poet. 151. Heſiodus autem in Theog. *Chryſaorem* ſine patre natum vult, quemadmodum & Pegaſum ex ſolo Meduſæ ſanguine.

Chryſermus Corinthius, hiſtoricus, gemino in loco teſtis adhibetur à Plutarcho, ſemel in *Euphrate*, ubi quædam refert ex 13. ejus de fluminibus libro; ac iterum in *Inacho* ubi primum advocat de rebus Peloponneſiacis, unde & tertium citat idem Plut. Min. Par. cap. 3. Scripſit etiam Indica, grande opus; ſiquidem 80. eorum librum citat prædictus Author in *Hydaſpe*. Videndum autem utrum Peloponneſiaca in Indica ſignentur, cap. 10. Min. Par. ubi meminit decimi hiſtoriarum Chryſermi. Imò Stobæus etiam adfert Chryſermi verba ex ſecundo Hiſt. Perſicæ. Denique apud Plin. 22. 22. legas *Chryſermus parotidas in vino decoctâ radice, curavit.* Sed credit hunc alium eſſe à Corinthio Voſſius.

Chryſerus ſeu *Chryſorus*, reliquit opus de Conſulum nominibus & de temporibus. Theoph. Antiochenus lib. 3.

Chryſes, Apollinis ſacerdos, pater Aſtynomes, quæ à nomine ejus *Chryſeis* dicta fuit: Quam cum Græci, expugnatis Thebis Ciliciis, urbe Eetionis abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diviſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis inſignibus exornatus ad Græcorum caſtra acceſſit, filiamque ſibi reſtitui petiit; Quod cum impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium imploravit, qui tam gravem Græcis peſtilentiam immiſit, ut Agamemnon patri puellam reſtituere coactus fuerit, cujus loco Achilli Briſeidem eripuit. Hom. Iliad. 1.

Chryſippus, philoſophus Stoicorum princeps, Zenonis diſcipulus, acutus ſane, ut qui multis præceptoribus repugnaverit, ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitam. In Dialecticâ clariſſimus fuit, ita ut non illepidè dicerent quidam; *Si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam eſſe futuram, quam Chryſippi.* Scripſit volumina ſupra 75. Ferunt Carneadem Philoſophum Cyrenæum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe, *Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem.* Apollonidæ filius fuiſſe dicitur, Solenſis, aut ſecundum alios Tarſenſis. Horat. Serm. 2. Sat. 3.

> *Quem mala ſtultitia, & quemcunque inſcitia veri*
> *Cæcum agit, inſanum Chryſippi porticus & grex*
> *Autumat.*——— ———

Idem de Homero:

> *Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,*
> *Plenius ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.*

Quintil. lib. 1.

> *Sapientes nutrices optabat Chryſippus.*

Idem:

> *Cædi diſcipulos non improbat Chryſippus.*

Perſius Satyræ ultimæ exitu:

> ———*Depunge ubi ſiſtam*
> *Inventus, Chryſippe tui finitor acervi.*

Quod proverbii ſpecie de ἀδυνάτῳ elegantiſſima brevitate dicitur. Senſus enim eſt, tam difficile eſt avaritiæ tuæ modum ſtatuere, quam Chryſippo Soritis finem invenire, hoc eſt, ubi reſiſtendum ſit, definire. *Soritem* enim *acervum* vocat Poeta, cujus nullum finem Chryſippus invenire potuit. Vide Caſaubonum ad eum locum. Idem & Hiſtoricus fuit, quippe qui *de antiquis Phyſicis* etiam opus ſcripſit, ut Laertius teſtatur. Chryſippi *de rebus Italicis* quoque libros Plut. citat in Par. Min. cap. 24. quos cur Solenſi (fuere enim & alii Chryſippi, ut ex Diogene conſtare poteſt) minus tribuamus, cauſſa non eſt. *Eum enim in omni Hiſtoriâ curioſum fuiſſe* Cicero teſtatur 1 Tuſcul. Qu. Vixit an. 73. vitâ defunctus eſt Olymp. 143. Petronius in Satyrâ: *Chryſippus ut ad inventionem ſufficeret ter Helleboro animum deterſit.*

Chryſippus, Pelopis filius, quem cum pater valdè amaret, noverca ejus Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thyeſten impulit, ut illum interficerent; ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerunt, donec pater è vivis excederet. Item

Chryſippus medicus, Eraſiſtrati præceptor. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 2. cap. 8.

Chryſogonus, Syllæ libertus, Roſcii Amerini ſectator. Cicero in Orat. pro Roſcio Amer.

Chryſogonus, nomen viri proprium. Juvenal.

> ——— *Sunt quæ*
> *Chryſogonum cantare vetent.*

Chryſogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatûs, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide averti potuit, jugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volater.

Chryſoloras, tres Chryſoloras cognomine eodem fere tempore fuiſſe ſcito; Manuelem, Demetrium & Joannem. Manuel, ſcriptore P. Jovio in Elogiis, poſt 700. annos in Italiam Græcas literas reportavit, & Byzantio emiſſus à Joanne Imperatore, Europæ reges adiit, pereunti Græciæ maturam opem imploraturus. Sed Græcia præſenti metu liberatâ, quòd Tamerlanus terror Orientis Bajazetem Ottomanum vivum cepiſſet, in Italiâ pedem ſiſtit, & Venetiis primum, mox Florentiæ, Romæque ac demum vocante Galeatio Principe Ticini Græcarum literarum ingentibus præmiis ſtudium excitavit, tantâ felicitate, ut ex ejus Scholâ ſummæ laudis ingenia prodierint; inter quæ fuere Leon. Aretinus, Philelphus, Poggius, &c. Conſtantiæ interiit, ibique tumulatus eſt. Alius eſt Jo. *Chryſoloras* ad quem extant epp. Manuelis Chryſoloræ, & Nicephori Gregoræ de eclipſibus Solaribus. Tertius eſt Demetrius *Chryſoloras*, cujus virtutem gratâ memoriâ proſecutus eſt Scuropulus Hiſt. Concil. Flor. Sect. 2. cap. 7. Vide Leonis Allatii Exercit. in Creyghtonum Præfat. ad lect.

Chryſoſtomus, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, tempore Arcadii & Honorii Impp. ob excellentem eloquentiam cognomen Χρυσοστόμου, & Χρυσοῤῥήμονος adeptus eſt. Patria Antiochenus fuit, natus ex nobilibus parentibus, Secundo, & Anthusâ; Rhetoricam à Libanio, Philoſophiam ab Andragathio didicit. Theologiæ ſtudio apud Diodorum & Baſilium incubuit. Primum in Eccleſiâ Antiochenâ lector fuit, Deinde Presbyter ordinatus, poſtea mortuo Nectario, ad Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ gubernationem evectus eſt, An. Dom. 401. Fuit naturâ iracundior, & liberioris linguæ. Ideo in multorum acerbiſſimas offenſiones incidit, declamitans contra Eudoxiam Auguſtam, juſſu Imp. in exilium actus eſt, ſed populus, ſeditione motâ, obtinuit, ut quamprimum revocaretur. Poſtea rurſum ejectus, & in Armeniam relegatus eſt, ubi diem ſuum obiit die 14 Septembris, An. Dom. 411.

Chryxus, Dux Boiorum fuit nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperant. Hunc deſcribit Silius lib. 4.

> *Boiorum ante alias Chryxo duce mobilis ala*
> *Arietat in primos, obicitque immania membra.*

Ipſe

Ipſe tumens, atavi Brenni ſe ſtirpe ferebat
Chryxus, & in titulos Capitolia capta trahebat
Tarpeioque jugo demens, & vertice ſacro
Penſantes aurum Celtas umbone ferebat.

Chthonia, Ceres dicta, qu. *terreſtris*, ſeu *terrena*, quanquam Pauſan. author eſt eam cognomen hoc ſortitam à *Chthoniâ* quadam puellâ Argivâ, quòd poſt ambuſtum patrem à Dea in Hermionem op. ducta, ibi templum ei conſecravit, *Chthoniamque* Deam à ſuo nomine appellavit.

Chthonium, feſtum erat quod in honorem Cereris ab Hermionenſibus eximiâ veneratione celebrabatur, in quo boves viſendæ magnitudinis, & ferociæ, deæ ſacerdotem, infirmam, & vetulam mulierculam ſponte ſequebantur, velut ultro ſe immolationi offerentes. Ælianus de Animalibus, lib. 11. cap. 4. Τὴν Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς. Καὶ τὴν ἑορτὴν Χθονίαν καλοῦσι. Μέγιστος οὖν ἀκούω βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἄγεσθαι τὸν πρὸς τὸν βωμὸν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἑαυτοὺς παρέχειν, καὶ οἷς λέγω, μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὅπου φησί·

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ καὶ Σικελοῖσιν ἐναργής
Καὶ παρ' Ἐρεχθείδαις, ἐν δέ τι τοῦτο μέγα.
Κεῖνται Ἑρμιονεῦσι· τῆς ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῆ
Ταῦρον, ὃν οὐκ αἶρεσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα.
Τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνη μόνον οὔατος ἕλκει
Τὸν δ' ἐπὶ βωμόν, ὁ δ' ὡς ματέρι παῖς ἕπεται·
Σὸν τόδε Δάματερ, σὸν τὸ σθένος, ἵλαος εἴης
Καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

Petrus Ciacconius, vir doctiſſimus. Vide Vitam ejus in Com. Cæſaris Comment.

M. T. Cicero, Oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idemque philoſophus egregius, cujus libri extant plurimi Orationum, Epiſtolarum, & Philoſophiæ, omnium, qui unquam Latinè ſcripta ſunt, tum doctrinâ, tum eloquentia primi. Equitis Romani filius per omnium honorum gradus, tandem in Conſulatum pervenit, in quo leges ſaluberrimas tulit; Legem Agrariam fregit, Catilinæ conjurationem coercuit; Poſtea vero à Publio Clodio Trib. pl. per invidiam urbe pulſus, omnium pop. Rom. ordinum ſummo conſenſu revocatus eſt. Senex tandem à M. Antonio, & C. Octavio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, una cum patriæ libertate periit, quam uſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſime defenderat. Seneca de Br. V. c. 5. M. Cicero inter Catilinas Clodioſque jactatus Pompeioſque & Craſſos partim manifeſtos inimicos partim dubios amicos, dum fluctuatur cum Rep. & illam peſſum euntem tenet, noviſſimè abductus, nec ſecundis rebus quietus, nec adverſarum patiens, quoties illum ipſum Conſulatum ſuum non ſine Cauſâ, ſed ſine fine laudatum deteſtatur. Aufidius Baſſus de Cicerone. *Vir* natus ad Reip. ſalutem, quæ diu defenſa & adminiſtrata in ſenectute demum è manibus ejus delabitur. Aſinius Pollio de eodem: Utinam moderatius ſecundas res & fortius adverſas ferre potuiſſet, namque utræque cum venerant, immutari eas non poſſe rebatur. Ejus vitam vide apud Plutarchum, plurima eriam de eo habes apud Dionem Caſſium Ciceroni paulo infenſiorem. Epicharmi illud maximè fecit.

Νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν, ἀνέρα φρονοῦντα ταῦτα.

Sobrius eſto, & memineris virum, qui ſic ſapiat, non oportere eſſe credulum. Quod & alicubi ſic extulit. *Nervi, atque artus ſapientiæ ſunt, non temere credere.* Hunc vero Homeri verſum παιδιόθεν à ſe adamatum fuiſſe ſcripſit ad Qu. fratrem.

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Quod eſt, *ſemper agere optimè, & præſtantem eſſe aliis*, vulgò celebratum, *maximam quamque ejus orationem optimam eſſe*, Plinius auctor eſt, lib. 1. Epiſt. 20. Juvenal. Sat. 10.

Eloquium ac famam Demoſthenis, aut Ciceronis
Incipit optare, &c.
Eloquio ſed uterque perit Orator, utrumque
Largus & exundans leto dedit ingenii fons.
Ingenio manus eſt & cervix cæſa;

Catul. de eo.

Diſertiſſime Romuli nepotum
Quot ſunt quotque fuere Marce Tulli.

Luc. lib. 7.

Cunctorum voces Romani maximus auctor
Tullius eloquii, cujus ſub jure togâque
Pacificas ſævus tremuit Catilina ſecures.

Mart.

Hoc quod ſecula poſterique poſſent
Arpinis quoque comparare chartis.

Hoc eſt, operibus Ciceronis, qui fuit Arpinas. Sil. lib. 8.

Tullius æratas raptabat in agmina turmas
Regia progenies, & Tullo ſanguis ab alto:
Indole proh quantâ juvenis, quantumque daturus
Auſoniæ populis ventura in ſecula civem,
Ille ſuper Gangem, ſuper exauditus & Indos
Implebit terras voce, & furialia bella
Fulmine compeſcet linguâ, nec deinde relinquet
Par decus eloquio cuiquam ſperare nepotum.

Eloquentia vero ſua illum in carminibus deſtituit ut ait Sen. Pater Contr. 3. in præfat. Ita Sen. fil. Ep. 107. Si placuerint, boni conſules, ſi diſplicuerint ſcies, me in hoc ſecutum Ciceronis exemplum. Quintilianus, lib. 10. cap. 1. *Oratores verò vel præcipuè Latinam eloquentiam parem facere Græcæ poſſunt. Nam Ciceronem cuicunque eorum fortiter oppoſuerim. Ille ſe profeciſſe ſciat, cui Cicero valde placebit.* Lactant. lib. 1. *Non tantum perfectus Orator, ſed etiam philoſophus fuit, ſiquidem ſolus extitit Platonis imitator.* Liber ejus de officiis omnium primus typis excuſus fuit, de quo rectè Ingens Grotius Ep. ad Gallos *Liber non ſuo pretio habitus ideo quod omnium manibus teritur.* Nefas illa Plinii præterire, lib. 7. cap. 30. *Sed quo te, M. Tulli, piaculo taceam? quove maximè excellentem inſigni prædicem? quo potius quam univerſæ populi illius gentis ampliſſimo teſtimonio, & è totâ vitâ tuâ Conſulatus tantum operibus electis? Te dicente, legem Agrariam, hoc eſt alimenta ſua, abdicaverunt tribus. Te ſuadente Roſcio theatralis autori legis ignoverunt, notataſque ſe diſcrimine ſedis, æquo animo tulerunt: Te orante proſcriptorum liberos honores petere puduit: tuum Catilina fugit ingenium: tu M. Antonium proſcripſiſti. Salve primus omnium parens patriæ appellate, primus in togâ triumphum, linguæque lauream merite, & facundiæ literarum Latinarum parens: atque ut Dictator Cæſar, hoſtis quondam tuus de te ſcripſit, omnium triumphorum lauream adepte majorem. Quanto plus eſt ingenii Romani terminos moviſſe, quam imperii.* Tit. Livius, *naturâ candidiſſimus omnium magnorum ingeniorum cenſor*, ut Seneca Pater eum appellat, hoc epitaphium ei apud iſtum ipſum Senecam Suaſoriâ 6. ſive ut aliis placet, 7 reddidit. *Vixit*, inquit, *tres & ſexaginta annos, ut ſi vis affuiſſet, ne immatura quidem mors videri poſſit: Ingenium & operibus & præmiis operum felix: Ipſe fortunæ diu proſperæ, & in longo tenore felicitatis, magnis interim ictus vulneribus, exilio, ruina partium pro quibus ſteterat, filiæ morte, exitu tam triſti atque acerbo, omnium adverſariorum, nihil, ut viro dignum erat, tulit, præter mortem, quæ vere æſtimanti minus indigna videri potuit, quod à victore nil crudelius paſſurus erat quam quod ejuſdem fortunæ compos ipſe feciſſet. Si quis tamen virtutibus vitia penſarit, vir magnus, acer, memorabilis fuit, & in cujus laudes ſequendos Cicerone laudatore opus fuerit.* Paterculus poſt narratam cædem ejus in hæc verba erumpit; *Nihil tamen egiſti M. Antoni, mercedem cæleſtiſſimi oris & clariſſimi capitis abſciſſi numerando, auctoramentoque funebri ad conſervatoris quondam Reip. tantique Conſulis irritando necem. Rapuiſti tu M. Ciceroni lucem ſolicitam, & ætatem ſenilem, & vitam miſeriorem te principe, quam ſub te triumviro mortem: famam vero, gloriamque factorum, atque dictorum adeo non abſtuliſti, ut auxeris. Vivit, vivetque per omnem ſeculorum memoriam, dumq; hoc vel ſorte, vel providentiâ, vel utcunq; conſtitutum rerum naturæ corpus, quod ille penè ſolus Romanorum animo vidit, ingenio complexus eſt, eloquentiâ illuminavit, manebit incolume, comitem ævi ſui laudem Ciceronis trahet: omniſque poſteritas illius in te ſcripta mirabitur, tuum in eum factum execrabitur: citiuſque in mundo genus hominum, quam hujus nomen cadet.* Εἰπεῖν δεινόν, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀνδρεῖον ἱκανόν, γνῶναι δὲ τὸ μέλλον ὀξύτατον vocat Jo. Antiochenus, ubi de Catilinâ. Vide Ciceronis laudes ampliſſimas apud Senecam Suaſoriarum, lib. 1. *Nemo tamen*, inquit, *ex tot diſertiſſimis viris melius Ciceronis mortem deploravit, quam Cornelius Severus*; cujus verſus hic ſubjungam.

Oraque magnanimum ſpirantia pene virorum
In roſtris jacuere ſuis: ſed enim abſtulit omnes
Tanquam ſola foret rapti Ciceronis imago.
Tunc redeunt animis ingentia Conſulis acta,
Juratæque manus, deprenſaque fœdera noxæ.
Patritiumque nefas etiam tum, ut pœna Cethegi
Dejectuſque redit votis Catilina nefandis.
Quid favor, aut cœtus, pleni quid honoribus anni
Profuerunt, ſacris & vita quid artibus acta?
Abſtulit una dies ævi decus, ictaque luctu
Unica ſollicitis quondam tutela, ſaluſque
Egregium ſemper patriæ caput: ille ſenatûs
Vindex, ille fori, legum, rituſque togæque
Publica vox ſævis æternum obmutuit armis.
Informes vultus, ſparſamque cruore nefando
Caniciem, ſacraſque manus, operumque miniſtras

Tantorum,

Tantorum, pedibus civis projecta ſuperbis
Proculcavit ovans: nec lubrica fata Deoſque
Reſpexit, nullo luet hoc Antonius ævo.
Hæc nec in Emathio mitis victoria Perſe,
Nec te dire Syphax, non fecit in hoſte Philippo.
Inque triumphato ludibria cuncta Jugurthâ
Abfuerant: noſtraque cadens ferus Annibal irâ
Membra tamen Stygias tulit inviolata ſub umbras.

Verum de Cicerone nos alibi plura. Interim de Eloquentiâ ejus quâ reliquos omnes Romanorum Oratores longe ſuperat, vide Fabium 10. 12. Ubi ſpeciatim ſingulos notans ait. *Vim Cæſaris, indolem Cœlii, ſubtilitatem Callidii*, &c.

Q. Cicero, Marci frater, C. Cæſaris legatus in Galliâ fuit: poſt Proconſulatum Aſiæ ſecundâ famâ adminiſtravit, eundem cum fratre vitæ exitum ſortitus, eoque miſerabiliorem, quod cum filio proſcriptus, rogavit percuſſores, ut prius quàm filius feriretur, eo viciſſim rogante, ut ſibi ante patrem mori liceret: ambo igitur ſimul ſunt interfecti. Appian.

M. Cicero, M. T. Ciceronis oratoris filius, *Bicongius* ob temulentiam dictus, nihil patre dignum geſſit, niſi quod interfectoribus Cæſaris pertinaciſſimè favit, antea cum patre proſcriptus, poſt tamen ab Octaviano reſtitutus, & Prætor factus. Plut. Imò & Conſul an. V. C. 723. C. Antiſtio ſuffectus eſt die 13 Septembris uſque ad Novembrem, quo tempore Antonii ſtatuas evertit. Sen. 4. Ben. Ciceronem, filium, quæ res Conſulem fecit, niſi pater? Apta interrogatio; nam virtutes omnes aberant; Stupor & vitia aderant. Sen. Pater Suaſoriâ ultimâ: *Homo, qui nihil ex paterno ingenio habuit, præter urbanitatem.* Scriptor vetus apud Sidonium Ep. 7. 14. *Filium M. Ciceronis pop. Rom. non agnoſcebat loquentem.* Præterea ebrioſus ad ſummum, de quo Plin. aliique.

Cimon, Athenienſis, Miltiadis & Egeſiphiles filius, liberalitate, munificentiâque domi magis, quam militiâ clarus, quapropter Lucullo comparatur. Nam cum hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea civibus ſuis diſtribuit, deinde amotis undique agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma, frugeſque ſumendas impune dabat. Parabat quotidie ingens domi convivium, quo undique confluentes pauperes veſcebantur. Plut. Primus Athenis Scholas inſtituit, ut Pythagoras in Italiâ. Vitam ejus pete ex Corn. Nepote. Item *Cimon* pictor quidam apud Plinium. Fuit etiam *Cimon* hiſtoricus qui Athenienſium & Amazonum pugnam deſcripſit. Arrian. lib. 7. Incertum autem eſt, utrum idem ſit cum Cimone illo de quo Suidas in Ἄψυρτος.

Cinæthon, Lacedæmonius Poeta ſcripſit de Telegono Ulyſſis ac Circes filio. Alius eſt Cinæthon Chius Homericorum carminum conſarcinator, qui claruit Olymp. 69. ut ait Pindari Schol. Nemeonic. od. 11.

L. Q. Cincinnatus, Romanus fuit, cui aranti Viator attulit Dictaturam. Cic. lib. 2. de Finibus: *Majores noſtri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, ut Dictator eſſet.* Perſius, Sat. 1.

Unde Remus, ſulcoque terens dentalia, Quinti
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

A *cincinnis* proculdubio nomen illi, qui ea in gente id primus accepit, unde & pro inſigni poſteri ejus cincinnis uſi ſunt. Suetonius in Caligula. *Vetera familiarum inſignia nobiliſſimo cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato crinem.* De hoc vel Serrano intellige illud Lucani, lib. 10.

Pone duces priſcos, & nomina pauperis ævi
Fabricios, Curioſque graves: hic ille recumbat
Sordidus Hetruſcis abductus Conſul aratris,
Optabit patriæ talem duxiſſe triumphum.

Cincius, Prætor, Siciliam 2. belli Punici tempore adminiſtravit. Livius.

Cincius, ſenator Rom. ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ objecit ſeculo ſuo quòd porcum Trojanum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus gravidum, ut equus Trojanus gravidus armatis fuit. Macrob. 5. 1.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus. Plut. in Pyrrho. Hic legatus Romam miſſus ut de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claudio Cœco, re infectà ad Pyrrhum reverſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu urbis & ſenatu, dixit; *Senatum Deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe; populi autem tantam turbam eſſe, ut vereretur ne regi cum Hydrâ quâdam Lernæâ res eſſet.* Huic tam fidelis fertur fuiſſe memoria, ut poſtridie cum Romam adventaſſet, ſine ullà nomenclatoris ope, ſenatui, equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plin. 7. 24. Ælianus in Tacticis author eſt hunc Cineam Æneæ (cujus librum *de obſidione tolerandâ* edidit Caſaubonus) antiquiſſimi ſcriptoris, Commentarios στρατηγικὰς in compendium redigiſſe, de quo Ciceronis locus accipiendus eſt, Epiſt. ad Papyrium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 466.

Cineſias, Thebanus, Dithyramborum ſcriptor. Compoſuit Pyrrhichiam, ut eſt in proverbio Πυῤῥίχην ἔμαθε Κινησίας, quòd hic in Choris multo motu uteretur, contra Comicos agens, qui in hâc parte deficiunt. Erat autem hic Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgóque male audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinna, nomen viri Romani, qui ſummâ crudelitate Remp. vaſtavit. Primo Conſulatu, ſervis ad pileum vocatis adverſarios vicit, Octavium Collegam interfecit; Janiculum occupavit; Iterum ac tertio ſe Conſulem fecit. Quarto vero conſulatu cum bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt. Lucan. lib. 4.

Jus licet in jugulos noſtros ſibi fecerit enſe
Sylla potens, Mariuſque ferox, & Cinna cruentus.

Vide Appianum, Florum, 3. 21. Livii Epit. lib. 77.

Cinna, poeta doctiſſimus, Virgilii æqualis, cujus mem. Virg. in Eclogis:

Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Martialis, 10. 21.

Judice te major Cinna Marone fuit.

C. Helvius *Cinna*, Smyrnam, poema obſcurum ac difficile ſcripſit, quem libellum 10. annis elimavit, authore Servio. Catullus.

Smyrna mei Cinnæ, nonam poſt denique meſſem
Quam cœpta eſt, nonamque edita poſt hyemem.

Cinna, Tribunus plebis, qui cum leges pernicioſas de revocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octavio Collegâ, magiſtratu exutus, ex urbe profugit & bellum urbi intulit, accerſito C. Mario, aliiſque exſulibus ex Africâ, qui in urbem recepti, cædibus omnia complevere, inter quos Cn. Octavium conſulem, Marcum Antonium Oratorem & Lucium Cæſarem jugularunt. Vide Appianum in Civilibus, & Plutarchum in Mario. Verum de hoc ſupra. Item *Cinna* alius per errorem necatus à pop. Rom. fuit foro medio in funere Cæſaris, cum unus ex interfectoribus ejus crederetur. Denique *L. Cinna* Octavii temporibus, ab eo contra quem conjuraverat, vità donatus eſt, res novas adſectans. Seneca, lib. de Clementiâ.

Cinnamus, tonſor quidam Rom. in quem ludit Mart. lib. 7. epigr. 63.

Qui tonſor fueras totâ notiſſimus urbe,
Et poſthæc Dominæ munere factus eques;
Sicanias urbes, Ætnæaque regna petiſti,
Cinname, cum fugeres triſtia jura fori.
Quâ nunc arte graves tolerabis inutilis annos?
Quid facit infelix & fugitiva quies?
Non Rhetor, non Grammaticus, Ludíve Magiſter,
Non Cynicus, non tu Stoicus eſſe potes.
Vendere nec vocem Siculis, plauſumque theatris;
Quod ſupereſt iterum Cinname tonſor eris.

Idem lib. 6. ep. 7.

Cinname, Cinname, te jubes vocari;
Non eſt hic, rogo, Cinna, barbariſmus?
Tu ſi Furius ante dictus eſſes
Fur iſta ratione dicereris.

Cinnamus, hiſtoricus, ſeu Regius, ut ſe ipſe vocat, Grammaticus, memoriâ ſane & poſteritate digniſſimus. Vitam Joannis Comneni Imperatoris Conſtantinop. brevi compendio tradidit; ſed imperium, ac res geſtas filii ejus ac ſucceſſoris Manuelis, cui per Aſiam, atque Europam bellanti adoleſcens admodum, comes fuit, cujus facta pleraque oculis ſuis vidit, longâ ſerie proſecutus eſt. Dictio ejus pura, ac terſa ſatis, Herodoti, Xenophontis, aliorumque veteris Græciæ in hiſtoriâ principum æmula, ut vel hâc ſolum virtute immenſo poſt ſe ſpatio relinquat Michaelem Glycam, Conſtantinum Manaſſem, Tzetzem, Choniatem Nicetam, & eos qui ejus ævo, aut paulo poſt ſcripſere, tumidi homines & ſalebroſi. Fidem profitetur incorruptam, ſine amore cujuſquam, ſine odio, quanquam indulgentior viſus eſt quibuſdam in laudando Manuele, deprædicandoque magnis auſis, ſæpe etiam temerariis promptum ejus animum. Corn. Tollius in præfat. editionis Authoris prædicti.

Cinnarus, vir quidam Selinuſius, qui arte lenoniâ ad ſummas opes pervenit. Is quoad vivebat, pollicebatur ſe omnes facultates Veneri conſecraturum. Moriens autem populo diripiendas expoſuit; unde natum proverbium. *Rapina rerum Cinnari.*

Cinyras, vir quidam ditiſſimus cujus opes abiere in proverbium; *Cinyræ opes.* Item Phœniciæ rex, cujus regia *Byblos* civitas fuit, teſte Strab. lib. 16. Tertius rex Cypri, Cilicis filius, qui cum Myrrhâ filiâ ſuâ, nutricis aſtu-

tiâ,

ſia, ignarus concubuit, à quo illa *Cynareia* dicta. Ovid. Met. 10.

> ——— *At virgo Cynareia pervigil igne*
> *Carpitur indomito* ———

Fabulam fuſiſſimè tractat ingenioſus poeta ubi ſupra. Heſychius. Κινύρας, Ἀπόλλων ἢ Φαρνάκης παῖς, βασιλεὺς Κύπρου. Suidas: Κινύρας ἐκλήθη παρωνύμως τῇ κινύρᾳ, ab inſtrumento muſico ſcilicet.

Circe, Solis & Perſes nymphæ filia, veneficiorum peritiſſima, quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnoque per ſcelus parto, cum crudelius imperaret, ab incolis pulſa in Italiam profugit & in Circæo monte (qui antiqui olim Latii terminus erat, & efficaciſſimis herbis abundabat) ſedem ſibi delegit, ubi cum Glaucum marinum Deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monſtrum marinum commutavit: Ulyſſem item vi tempeſtatis ad ſe delatum hoſpitio ſuſcepit, ſocioſque ejus, quos ob intemperantiam in porcos commutaverat, ei reſtituit, cui & Telegonum filium peperit. Virgilius in Damone.

> *Carminibus Circe ſocios mutavit Ulyſſis.*

Idem Æneid. 4.

> *Quos hominum ex facie Dea ſæva potentibus herbis*
> *Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.*

Horatius lib. 1. ep. 2. ubi de Ulyſſe.

> *Sirenum voces, & Circes pocula noſti,*
> *Quæ ſi cum ſociis ſtultus cupiduſque bibiſſet,*
> *Sub dominâ meretrice fuiſſet turpis & excors;*
> *Vixiſſet canis immundus vel amica luto ſus.*

Poſtremo & Picum Latinorum regem, quod uxorem ſuam nomine *Canentem* ſibi præferret, in avem ſui nominis commutavit. Quam fabulam prolixius ab Ovid. Met. 14. relatam Virgilius in 3. verſus contraxit. Æn. 7.

> *Picus equûm domitor, quem capta cupidine conjux*
> *Aurea percuſſum virgâ verſumque venenis*
> *Fecit avem Circe, ſparſitque coloribus alas.*

Cicero in Verr. *Repente ex homine, tanquam aliquo Circes poculo factus eſt Verres.* Tibullus Panegyr. ad Meſſalam:

> *Solum nec doctæ verterunt pocula Circes.*

Hanc Apollon. lib. 4. vocat.

> ——— Πέρσης τὲ καὶ Ἠελίοιο θύγατρα.

Ubi Scholiaſtes ex quorundam opinione tradit fuiſſe Æetæ & Hecates filiam, Medeæ ſororem. Plautus Epidico:

> *Abi modo intro, atq; hanc aſſerva Circam, Solis filiam.*

i. e. meretricem & veneficam. Sedes ejus in Italia. Virg. Æn. 7.

> *Proxima Circææ raduntur littora terræ,*
> *Dives inacceſſos ubi Solis filia lucos*
> *Aſſiduo reſonat cantu, tectiſque ſuperbis*
> *Urit odoratam nocturna in lumina cedrum,*
> *Arguto tenues percurrens pectine telas.*

Habuit ex Homero Odyſ. 5.

> ——— Μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
> Ναῖεν ἐϋπλόκαμος, τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
> Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόσε δ' ὀδμὴ
> Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει
> Δαιομένων, ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ
> Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.

Significatur autem per Circen voluptas, quâ in belluas & ſues immundas homines mutantur, quemadmodum Socratem docuiſſe, Xenophon tradit, lib. de dictis & factis Socratis. Horat. lib. 1. ep. 2. *meretricem* interpretatur. Cur autem ſparſa ſit hæc fama in Græciam, Circen fuiſſe veneficam, adeoque vicinas terras, Latium puta, & Tyrrheniam ſcatere herbis veneficis, rationem reddit vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. c. 33. Siquidem hoc veteres conſtanter docent. Æſchylus in Elegiis.

> Τυῤῥηνὸν γενεὰν φαρμακοποιὸν ἔθνος.
> *Gens Tyrrhena ſuis clara veneficiis.*

Theoph. Hiſt. Plant. lib. 9. cap. 15. Φαρμακώδεις δὲ δοκοῦσιν εἶναι τόποι μάλιστα μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ Τυῤῥηνίαν καὶ τὴν Λατίνην. Ariſtot. in Mirabil. Λέγεται δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐν τῷ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φύεσθαι θανάσιμον. Schol. Apollonii ad lib. 3. Argon. Περὶ τὴν Ἰταλίαν ᾤκησεν ἡ Κίρκη, ὅθεν ὄρος Κιρκαῖον, ἀπ' αὐτῆς πολυφάρμακον. Strabo, lib. 5. Φασὶ δὲ καὶ πολύῤῥιζον εἶναι τὸ Κιρκαῖον ὄρος. Iis nempe radicibus abundat, quarum in veneficiis uſus eſt: id enim tradidiſſe veteres ſuſpicatur, τῷ μύθῳ περὶ τῆς Κίρκης συνοικειοῦντες, *ut fabulæ de Circe accomodarent.* At vero tam Circes fabula, quæ ſuis incantamentis fertur immutaſſe rerum ſpecies, quam quod φαρμακώδεις volunt fuiſſe Latinum ſolum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium*, & *Latinos* dici putaverint ἀπὸ τῶν φαρμακειῶν, i. e. *ab incantationibus.* Quia Phœnicio ſermone לט *Lat*, cujus plurale [illegible] לטים *Latim*, vel לטין *Latin* eſt *incantatio.* Simile Græcorum commentum de Circe ſepultâ in unâ de Pharmacuſis Atticæ inſulis, non procul à Salamine. Strabo. lib. 9. Ἐνταῦθα δὲ καὶ αἱ Φαρμακοῦσσαι, δύο νησία, ὧν ἐν τῷ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται. Nempe aliud non ſuccurrebat, cur *Pharmacuſæ* dicerentur. Bochartus.

Circenſes ludi, certaminis curulis genus erat in honorem *Conſi*, conſiliorum Dei inſtitutum, ita dictum quòd in *Circo* perageretur. Horum 7. erant, ut ex Varrone Gellius, 3. 10. notat. Cæterum de Circo, de pompâ, ludiſque Circenſibus videndus eſt Dionyſ. Halicarn, lib. 7. & Solinus, cap. 45. ubi plura notavit Salmaſius quæ ad eorum explicandam hiſtoriam pertinent. Scripſit de Circenſibus ludis & peculiarem librum Caſaubonus, cujus ad Suetonium & Athenæum meminit, ſed hactenus editus non eſt.

Circius, ventus Gall. Narbon. peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam ſpirans, nulli ventorum violentiâ inferior, quippe qui & onuſta percellat plauſtra, & ædium tecta ſecum rapiat. *Circius* vero *à vertigine* dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan. lib. 1.

> ——— *Solus ſua littora turbat*
> *Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monæci.*

Circumcelliones, hæretici quidam errones, ac deploratæ audaciæ, qui ut ſibi famam pararent, ſibi ipſi manus violentas intulêre. Eccleſ. Hiſt.

Ciris, dicitur Scylla, Niſi regis filia, in avem Cirim transformata. Ovid. Met. 8.

> ——— *In avem mutata vocatur*
> *Ciris, & à tonſo eſt hoc nomen adepta capillo.*

Ἀπὸ τοῦ κείρειν à *tondendo* ſcilicet. *Cirin* autem *alaudam* interpretes exponunt, *Ciphium* Geſnerus. Duo vero Scaligeri eam avem faciunt, quæ vulgo *Egretta* vocatur, Gallis Taurinis *Garzeta.* Vide ſis ipſos, Patrem quidem Exoter. Exercit. 232. & ad Ariſtot. de Hiſt. Animal. lib. 2. Sect. 29. Filium vero ad Carm. Virgilianum quod *Ciris* vocatur, niſi Catullus ejus poematii ſit author.

Ciſſeus, Thraciæ rex, pater Hecubæ, quæ inde *Ciſſeis* dicta. Virg. Æn. 7.

> ——— *Nec face tantum*
> *Ciſſeis prægnans ignes enixa jugales.*

Item Apollinis cognomen Macrob. Sat. 1. 18. Ὁ Κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ Καβαῖος, ὁ μάντις. Ubi Meurſius repoſuit: ὁ καὶ Βάκχος. Silent alii. Nos (inquit doctiſſ. Jac. Gronovius) ultimum, tanquam nimis commune, mutabamus in Μάσαρις. Sic enim Liberum apud Caras vocatum teſtis eſt Stephanus: Μάσταυρα, inquit, πόλις Λυδίας ——— καὶ ἡ Μᾶ παρὰ τῆς Ἥρας ἐρωτηθεῖσα, τινὸς εἴη τὸ βρέφος; Ἄρεος ἔφη· καὶ παρὰ Καρσὶν ὁ Διόνυσος Μάσαρις ἔνθεν ἐκλήθη. Sed omnino hic locus totus ſcribendus eſt. Ὁ Κυλλεὺς Ἀπόλλων, ὁ Ἠρικεπαῖος ὁ Μῆτις. Vel ſola Procli verba perſuadebunt. Μῆτις γὰρ οὗ καὶ οὗτός ἐστιν, ὥς φησι, καὶ Μῆτις πρῶτος γενέτωρ καὶ Ἔρως πολυτερπής· αὐτός τε ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἠρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται.

Claudia, virgo Veſtalis, quæ cum in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, & ſimulacrum matris Idææ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam ſuam, fertur cingulo duxiſſe navem, quam multa hominem millia trahere nequiverunt. Valer. Max. Plut. Pulcrè Sil. lib. 16.

> *Hic priſca ducens Clauſorum ab origine nomen*
> *Claudia, non æqua populi male credita famâ,*
> *In puppim verſis palmiſque oculiſque profatur.*
> *Tum ſecura capit funem, fremituſque leonum*
> *Audiri viſus ſubito, & graviora per auras*
> *Nulla pulſa manu ſonuerunt tympana Divæ:*
> *Fertur prona ratis, ventos impellere credas*
> *Contraque adverſis ducentem prævenit undis.*

Matronarum caſtiſſima dicitur Tullo de Aruſp. Reſp. Herodianus: Λυσαμένη τὴν ζώνην ἐπαφῆκε τῇ πρώρᾳ τῆς νεώς. Quo facto ſe minime λυσίζωνον Venerem paſſam probavit. Aurelius Victor *Zona impoſita navem movit.* Lactantius, lib. 2. cap. 7. *Claudia quoque proponitur in exemplo miraculi.* Nam cum ex libris Sibyllinis Idæa mater eſſet accita, & in vado Tiberini fluminis navis, quâ vehebatur, hæſiſſet, nec ulla vi commoveretur: Claudiam ferunt, quæ ſemper impudica eſſet habitâ ob nimios corporis cultus, Deam ſubmiſſis genibus oraſſe, ut, ſi ſe caſtam judicaret, ſuum cingulum ſequeretur: ita navim, quæ ab omni juventute non valuit commoveri, ab unâ muliere eſſe commotam.

Claudia, gens Romana patricia à Sabinis venit, cognomina ſibi Neronis ac Druſi uſurpavit, quod Nero linguâ Sabinâ vir ſtrenuus & fortis dicatur; Druſi vero à Claudio Druſo qui hoſtium duce Gallorum Druſo cominus trucidato ſibi ac poſteris nomen indidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudia, matrona celeberrima, matrisfamilias magnum decus & exemplum, cui cum & pedes ad vagandum, & lingua ſuppeteret ad garriendum, voluntas tamen defuit. Ejus hoc extat epitaphium.

Hoſpes quod deico paullum eſt, aſta, & pellege
Heic eſt ſepulcrom haud pulcrum pulcrai fœminai;
Nomen parentes nominarunt Claudiam:
Suom maritum corde deilexit ſouo:
Gnatos duos creavit, horum alterum
In terrâ linquit, alium ſub terrâ locat
Sermone lepido, tum autem inceſſu commodo
Domom ſervavit, lanam fecit. dixi. abei.

Claudianus, poeta inſignis, Theodoſii & Honorii temporibus floruit, à quibus ſtatuam meruit in foro Romano cum hâc inſcriptione: TRIBUNUS: NOTARIUS: INTER CÆTERAS INGENTES ARTES PRÆGLORIOSISSIMUS POETARUM. Quidam Florentinum faciunt, ſed falſo; nam Alexandrinum fuiſſe ex eo recte colligebat Crinitus, quòd ipſe epigrammate ad Gennadium proconſulem ſcribat.

Graiorum populis, & noſtro cognite Nilo.

Gentilis fuit, & quidem pervicax, ut ex Auguſtino, & Oroſio conſtat. Nec obſtat Carmen de Chriſto, quod Claudiani nomen præfert; nam Damaſo Papæ aſcribitur. Sed ut Claudiani eſſet, non hujus fuerit, ſed Claudiani Mamerti qui ſub Zenone vixit. Suidas. Κλαυδιανὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐποποιὸς νεώτερος γέγονεν ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀρκαδίου καὶ Ὁνωρίου τῶν βασιλέων. *Maximus poeta* (inquit Jul. Scal.) *Claudianus, ſolo argumento ignobiliore oppreſſus, addit de ingenio quantum deeſt materiæ. Felix in eo calor, cultus non inviſus, temperatum judicium, dictio candida, numeri non affectati, acutè dicta multa ſine ambitione.* Fuit alter *Claudianus* Mamercus Viennenſis ex Galliâ, quem miris laudibus effert Sidonius Apollinaris. Eum enim excelluiſſe ait, cum in omni poeticâ, tum etiam in omni Philoſophiâ & Theologiâ. Vide Lil. Gyrald. de Lat. Poet. Dialogus 4.

Claudius Cæſar, qui, interfecto Caligulâ ſucceſſit in imperio, vir inauditæ crudelitatis. Vide Suetonium. Suidas in τῷ φαῦλος· *Claudius Imperator Romanorum, non malo fuit præditus ingenio, ſed doctrinâ exercitatus, adeo ut quædam etiam conſcripſerit. Fuit admodum iracundus, & nimium ſeverus animadverſor vitiorum.* Boleto obiit. Juvenal. Sat. 5.

Vilibus ancipites fungi ponentur amicis,
Boletus domino, ſed qualem Claudius edit
Ante illum uxoris, poſt quem nihil amplius edit.

Idem Sat. 6.

———*Minus ergo nocens erit Agrippinæ*
Boletus, ſiquidem unius præcordia preſſit
Ille ſenis, tremulumque caput deſcendere juſſit
In cœlum & longam manantia labra ſalivam.

Martialis.

Boletum, qualem Claudius edit, edas.

Boleti quidem per ſe non occidunt. Ὑπὸ τῶν βωλητῶν μόνον (inquit Galenus) οὐδεὶς ἱστόρηται τεθνεώς. At Claudio boletus venenatus fuit. Sueton. de Agrippinâ. *Quæ boletum medicatum avidiſſimo ciborum talium obtulerat.* Ptolemæus Hephæſtionis filius. Ὡς Κλαύδιον κύουσα ἡ μήτηρ βωλητῶν τοὺς μύκητας ἐπιθυμήσασα φάγοι, καὶ Κλαύδιος πεφαρμακευμένους φαγὼν ἀποθάνῃ. Vide Senecam in Apocolocyntho, ubi ait *Claudium in cœlum aſcendiſſe, ſed decreto deorum ad inferos fuiſſe detruſum.*

Ap. *Claudius*, Orator. Cic. in Bruto.

Ap. *Claudius* Regillanus, Decemvir, legibus ſcribendis ſummâ inter collegas authoritate, poſtremo ob Virginiæ judicium in carcerem conjectus, ſibi manus intulit. Livius.

Ap. *Claudius* Cæcus, extremâ ſenectute in Curiam delatus Senatum jamjam inclinatum, à Pyrrhi pace revocavit. Ab hoc *Appia via* dicta, quam Brunduſium uſque lapidibus ſtravit. Ab eo quoque *Appia aqua* in urbem ducta. Livius, lib. 19. Filios habuit Claudium Neronem, & Claudium Pulchrum.

Claudius, cognomento *Caudex*, Carthaginenſes Meſſanâ expulit; Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit. Vide *Caudex*.

Claudius Centianus, quem nonnulli *Centumalum*, alii *Centimanum* minus rectè ſcribunt. Is librum in Jure Civili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & literam introduxit, ut qui prius *Fuſii* deinde *Furii* dicerentur. Valerius.

Claudius Nero, Conſ. Livii Salinatoris collega, quid advenientem ex Hiſp. cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Horatius in Odis:

Quid debeas, ô Roma, Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen, & Aſdrubal
Devictus.———

Claudius Nero, Tiberii Principis pater, Quæſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino, ac deinde Pontifex Max. in Scipionis locum ſuffectus.

Claudius Tiberius Nero Cæſar, 3. Rom. Imp. Octavii Cæſaris privignus, gener, & adoptione filius. Vitam eius pete ex Tranquillo.

Claudius, Rom. Imp. qui Gotthos Illyricum vaſtantes bello adortus, incredibili clade ſuperavit. Sed cum duobus fere annis imperaſſet, apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus Conſ. Coll. Severi, an U. C. 976.

Claudius Julius, de rebus Phœnicis librum concinnavit, è quorum primo teſtimonium uſurpat Stephanus in Ἄκη. Niſi verum nomen ſit *Iolaus*, prout nominatur eidem in Ἰουδαία. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 343. & lib. 4. p. 510.

Claudius Venatus, vir doctiſſimus, Alexandro Imp. à conſiliis, an. U. C. 976.

Clauſus, Rex Sabinorum, Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis poſt exactos reges annis cum 5. millibus clientum ſe Romam contulit, urbiſque partem habitandam accepit, Claudiamque familiam propagavit. Virgil. Æn. 7.

Ecce Sabinorum priſco de ſanguine magnum
Agmen agens Clauſus, magnique ipſe agminis inſtar
Claudia nunc à quo diffunditur & tribus & gens.

Cleanthes, Stoicus philoſophus, Cratetis primus diſcipulus, Zenonis Cittienſis ſucceſſor. Hic Phaniæ Aſſii filius, egregius pugil, cum Athenas veniſſet, Zenoni adhærens geneross philoſophatus eſt, & in iiſdem dogmatibus permanſit. Ita fuit in tolerandis laboribus alacritate, ut *alter Hercules* dictus ſit. Laert. lib. 7. Ὅθεν καὶ δεύτερος Ἡρακλῆς ὁ Κλεάνθης ἐκαλεῖτο· ἦν μὲν γὰρ πονικὸς μὲν καὶ ἀφύσικος καὶ βραδὺς ὑπερβαλλόντως. Διὸ καὶ Τίμων περὶ αὐτοῦ φησὶν οὕτως·

Τίς δ᾽ οὗτος κτιλὸς ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν
Μωλύτης, ἐπέων φίλος, Ἄσσιος, ὅλμος, ἄτολμος.

Plutarchus. Ὥσπερ καὶ Κλεάνθης καὶ ὁ Ξενοκράτης βραδύτεροι δοκοῦντες τῶν Σχολαστικῶν. Exemplum vel primum parcè viventium ponit Ælianus. Perſius, Sat. 5.

———*Purgatas inſeris aures*
Fruge Cleantheâ.

Claudianus.

Docta Cleantheæ ſonuerunt atria turbæ.

Sextus Emper. contra Mathem. lib. 1. cavillatur neſciviſſe, utrum homo eſſet, an bellua, variabilis, verus Stoico-maſtix, qui portenta in eorum doctrinis prodit, lib. 3. Pyrrhon. Hypotyp. non uno capite. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. pag. 99. Cum non haberet, unde ſe alere poſſet, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem vero in ſermonibus exercebatur; unde *Phreantes* appellatus eſt, quaſi *puteos hauriens*. Tradunt illum quæ à Zenone audierat, oſſibus boum, teſtiſque fictilibus perſcribere ſolitum, cum pecunia non ſuppeteret ad chartas emendas. Patria ei Aſſus fuit, ubi & ſtatua ei dicata fuit, magnificentiæ Romani Senatûs ſpecimen, ut Simplicius refert, qui & vidit. Recitat ejus verſus quoſdam non inelegantes Clem. Alex. Strom. lib. 5.

Μὴ πρὸς δόξαν ὅρα ἐθέλων σοφὸς αἶψα γενέσθαι,
Μηδὲ φοβοῦ πολλῶν ἄκριτον καὶ ἀναιδέα δόξαν,
Οὐ γὰρ πλῆθος ἔχει συνετὸν κρίσιν. οὔτε δικαίαν,
Οὔτε καλήν, ὀλίγοις δὲ παρ᾽ ἀνδράσι τοῦτο κεν εὕροις.

Alios ejus verſiculos à ſe Latinè verſos producit Seneca Ep. 107. quos diſertiſſimos vocat. Sunt autem iſti:

Duc me Pater, ſummique moderator poli,
Quocunque placuit, nulla parendi mora eſt:
Aſſum impiger: fac nolle, comitabor gemens,
Maluſque patiar quæ pati licuit bono.

Laudat eos quoque, ſed Senecæ quaſi auctori tribuens Auguſtinus de C. Dei 5. 7. Græcos ipſius Cleanthis habes Epicteti enchiridio cap. 77. quos licet ſine auctore alleget, Cleanthis tamen eſſe, cui & Seneca tribuit, Simplicius quoque in commentario ad eum locum notat. Vide Laertium. Hic cum morbo laborans biduum integrum cibo abſtinuiſſet, adeo convaluit, ut medici ipſi omnes conſueta promitterent: quod ille contemnens, inediâque mori cupiens, extinctus eſt.

Clearchus, Solenſis Senior, Ariſtotelis diſcipulus ut ſcribit Joſephus, lib. 1. contra Apionem: ubi & eum *Peripateticum* vocat, nulli ſecundum. Adfert quoque egregium fragmentum ex libro ejus de ſomno. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9.

Clearchus Junior, Ponticus, Athenas profectus, ut operam daret Platoni, in ſomniis admonitus à ſtudiis literarum receſſit. Suidas.

Clearchus,

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat Imperatorem plus quam hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortem expaveſcerent, certum ſibi ſi deſeruiſſent, expectare debere ſupplicium. Frontin.

Clemens hiſtoricus, ſcripſit de regibus & Impp. Romanis: & ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 343.

Clemens Alexandrinus, Præſul, Panthæni diſcipulus, Origenis præceptor, floruit ſub Severo. Hieron. & Euſeb. *Inexhauſtæ doctrinæ virum* vocat Caſaubonus Exercit. 1. ad Baron. apparat. *Feruntur ejus inſignia volumina, plenaque eruditionis, & eloquentiæ, tam de Scripturis divinis, quam de ſecularis literaturæ inſtrumento.* Hieron. de Script. Eccleſ.

Clemens, Romanorum 3 Epiſcopus, auditor Divi Petri, D. Dionyſium Areopagitam miſit Pariſios, Niceph. lib. 2. cap. 20. Extat ejus ad Corinthios Epiſtola prima, quam omnes ferè pro genuinâ agnoſcunt. Edidit eam Doctiſſ. Vir Patricius Junius Oxon. 1633. Anglicè reddidit, notiſque non ineruditis illuſtravit Gul. Burton. Lond. 1647. De Clementis Romani Recognitionibus Voſſius Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 9.

Cleobis, Argiæ Sacerdotis filius. Cic. Tuſcul. Qu. lib. 1. *Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton prædicantur. Nota fabula eſt. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatum ſacrificium curru vehi jus eſſet, ſatis longe ab oppido ad fanum, morarenturque jumenta, tunc juvenes ii, quos modò nominavi, veſte poſitâ, corpora oleo perunxerunt, ac jugum acceſſerunt. Ita ſacerdos advecta in fanum, cum currus eſſet ductus à filiis, precata à deâ dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari poſſit à Deo. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes, ſomno ſe dediſſe, mane inventos eſſe mortuos.*

Cleobula, Amyntoris uxor, Phœnicis mater. Tzetzes in Lycophr.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmatica quædam perſcripſit, quorum unum adhuc extare fertur.

Εἷς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα, τῶν δὲ ἑκάστῳ
Παῖδες τριήκοντα, διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι
Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
Ἀθάνατοι δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

Ita habet Laertius in *Cleobulo*. Atqui Stobæus Κοῦραι ἑξήκοντα. Et certè ut taceam primam in τριήκοντα eſſe brevem, dici non poteſt ex 30. diebus menſis, alios eſſe albos, alios nigros; Sunt enim omnes albi ſimul, ac nigri, aut nigri ſimul & albi, ſed ex 60 menſis filiabus aliæ ſunt albæ ſcilicet 30 dies, aliæ nigræ, viz. 30 noctes, leg. itaque.

Παῖδες δὶς τριάκοντα. Vide Voſſ. P. Gr. p. 24.

Cleobulus, Evagoræ filius Lindius, unus è 7. Græciæ ſapientibus, robore, & pulchritudine corporis eximius. E Lindo Ægyptum, philoſophandi gratia, petiiſſe fertur, extat ejus ad Solonem epiſtola.

Cleobulus, hiſtoricus apophthegmata collegit, ut Stobæus indicat Serm. 3. & alibi. Plin. 5. 31. tradit ex Cleobulo, ut Chios prius dicta ſit Chia à Chione nymphâ, quam alii à nive hoc nomen habere arbitrantur.

Cleocritus, apud Comicos taxatur, ut mulieroſus, & cinædus, & obſcurus, Cybeles filius. Nam in myſteriis Rheæ molles tantum interſunt. Suidas. Vide Eraſm. in Adag.

Cleodamas Thaſius, Philoſophus, Platonis rempub. in Geometriâ floruit.

Cleodamas, Achenus (Ache autem civitas Theſſaliæ eſt) ſcripſit de curâ equorum. Stephanus.

Cleodemus Malchus, hiſtoriam fecit ad imitationem Moſaicæ, quâ de re apud Joſeph. loquitur Alex. Polyhiſtor Ant. 1. 16.

Cleodora, nympha, mater Parnaſſi, à quo Parnaſſus mons nomen accepit. Rhodigin. 16. 19. quæ duos habuit patres. Pauſan. lib. 10.

Cleombrotus, Pauſaniæ filius Lacedæmoniorum dux, qui timens, ne videretur cum Epaminondâ hoſte ſentire, temere cum eo pugnavit, ſeque & patriam in præceps dedit, nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus eſt.

Cleombrotus, adoleſcens Ambraciota, qui cum ei nihil accidiſſet adverſi, è muro ſe præcipitavit, lecto Platonis libro de immortalitate. Cic. in Tuſcul. lib. 1. Ovid. in Ibin.

Vel de præcipiti venias in Tartara ſaxo,
Ut qui Socraticum de nece legit opus.

Vide Aug. de Civ. Dei, 1. 22. In eum extat Epigramma Callimachi Græcum. Quod Latinè ſic ſe habet.

Vita vale, muro præceps delapſus ab alto
Dixiſti moriens Ambraciota puer,
Nullum in morte malum credens: ſed ſcripta Platonis
Non ita erant animo concipienda tuo.

Cleomedes mathematicus, Imperante Theodoſio claruiſſe dicitur; cujus libris duobus extat Κυκλικὴ θεωρία μετεώρων ſive *circularis meteororum inſpectio.*

Cleomedes Aſtypalæenſis, de quo portentoſa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximiâ, quum Ciccum Epidaurium pugil interfeciſſet, victoriæ præmio fraudatus præ dolore in furorem incidit, atque Aſtypalæam reverſus, cum ibi multa temere ac violenter feciſſet, poſtremo ludum puerorum ingreſſus, apprehenſam manu columnam, quæ tectum ſuſtentabat, concutiens mediam fregiſſe, ac tectum dejeciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad ſupplicium, in ſepulchrum magnum ſe conjeciſſe, & clauſus intus injectum operculum tantâ vi tenuiſſe, ut ne à multis quidem ſimul adnitentibus, ullo modo evelli poſſet; Conciſo igitur circa loco, neque vivum hominem, neque mortuum eſſe compertum ferunt. Qua de re miſſis Delphos legatis reſpondiſſe Pythium.

Ultimus heroum Cleomedes Aſtypalæus.

Suid. & Plut.

Cleomenes, hiſtoricus, librum fecit de Heſiodo, teſte Clem. Alex. lib. 1. Strom. Alius ab hoc videtur *Cleomenes* Rheginus dithyramborum poeta, de quo Athen. lib. 9.

Cleon, dux Athenienſium, in Reip. adminiſtratione adverſari ſolitus Niciæ Nicerati filio; miſſus denique in Thraciam cum exercitu, multas urbes cepit. Eum inſectatur Ariſtoph. in Equitibus.

Cleon, poeta, Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, ut ejus Enarrator ſcribit.

Cleon, Halicarnaſſæus orator, Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit. Suid. Plut.

Cleon, Magneſius, commentarios fecit, quibus res portentoſas explicuit, citatur à Pauſaniâ lib. 10. Alius ab hoc eſt *Cleon* Syracuſius, qui librum ſcripſit de portubus, Stephano memoratum in voce *Aſpis*. Alius quoque eſt *Cleon* Curienſis, ex quo Apollonii Schol. in lib. 1. refert, unde nomen acceperit Sicinus inſula. Voſſius.

Cleonymus, ῥίψασπις, i. e. *deſertor ordinis*, & *qui abjecto clypeo* fugit, dictus eſt. Unde proverb. *Cleonymo timidior.* Hunc inſectator Ariſtophanes in Nubibus. Suidas. Item unus ex Imperatoribus extraneis, quos ſibi accerſierunt Tarentini. Strabo lib. 6.

Cleopatra, ſoror germana Alex. Magni ex utroque parente. Uxor fuit Alex. Moloſſi, ſeu Epirotæ, & poſt ejus mortem à Perdiccâ ambita, deinde & à Ptolemæo. Tandem vero ab Antigono necata dum Sardibus ad Ptolemæum in Ægyptum ire tentat. Vide Diodor. libb. 18. & 20. & Juſtin. lib. 13. Ad eam Cteſiphon Athenienſis miſſus eſt legatus ut eam ſuper mortem Alexandri Moloſſi mariti ſui ſolaretur, ut ait Æſchines in oratione contra Cteſiphontem.

Cleopatra, Ægypti regina, Ptol. Auletæ filia, ſoror & uxor Ptol. ultimi, mulier impudiciſſima, à Jul. Cæſare primum adamata, cui filium Cæſarionem peperiſſe dicitur; deinde ab Antonio juſtæ uxoris loco habita eſt. Quod cum ægre ferret Auguſtus, cujus ſororem Antonius duxerat uxorem, bello Antonium ſuperatum inſecutus, ad necem ſpontaneam compulit: ejus exemplum imitata Cleopatra, ne viva in hoſtis poteſtatem veniret, & per ludibrium in triumpho circumduceretur, aſpidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clauſit. Horatius, Carm. 1. Od. 37.

Fatale monſtrum, quæ generoſius
Perire quærens, nec muliebriter
Expavit enſem, nec latentes
Claſſe citâ reparavit oras.
Auſa & jacentem viſere regiam
Vultu ſereno fortis, & aſperas
Tractare ſerpentes, ut atrum
Corpore combiberent venenum.
Deliberata morte ferocior,
Sævis Liburnis ſcilicet invidens
Privata deduci ſuperbo
Non humilis mulier triumpho.

De eâ Virgil. Æn. 8.

——*Sequiturque (nefas) Ægyptia conjux.*

Stat. lib. 3. Sylv.

Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas.

Juvenalis.

Quod nec in Aſſyria pharetrata Semiramis urbe
Mœſta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Hujus unà cum C. Cæſ. luxurias ita deſcribit Lucan. lib. 10.

Ne quicquam duras tentaſſet Cæſaris aures:
Vultus adeſt precibus facieſque inceſta perorat;
Exigit infandam corrupto judice noctem,
Pax ubi parta duci, doniſque ingentibus empta eſt
Excepere epulæ tantarum gaudia rerum:
Explicuitque ſuos magno Cleopatra tumultu
Nondum tranſlatos Romana in ſecula luxus.
Ipſe locus templi, quod vix corruptior ætas

Extruat, inſtar erat : laqueataque tecta ferebant
Divitias, craſſumque trabes abſconderat aurum.
Nec ſummis cruſtata domus, ſectiſque nitebat
Marmoribus : ſtabatque ſibi non ſegnis Achates,
Purpureuſque lapis, totâque effuſus in aula
Calcabatur onyx ; Hebenus Mareotica vaſtos
Non operit poſtes, ſed ſtat pro robore vili
Auxilium, non forma domûs. Ebur atria veſtit,
Et ſuffixa manu foribus teſtudinis Indæ
Terga ſedent, crebro maculas diſtincta Smaragdo.
Fulget gemma toris, & Iaſpide fulva ſupellex.
Strata micant, Tyrio quarum pars maxima ſucco
Cocta diu, virus non uno duxit aheno.
Pars auro plumata nitet, pars ignea cocco,
Ut mos eſt Phariis miſcendi licia telis.
Tunc famulæ numerus turbæ, populuſque miniſter.
(Diſcolor hos ſanguis, alios diſtinxerat ætas :)
Hæc Libycos, pars tam flavos gerit altera crines,
Ut nullas Cæſar Rheni ſe dicat in arvis
Tam rutilas vidiſſe comas. Pars ſanguinis uſti
Torta caput, refugoſque gerens à fronte capillos.
Nec non infelix ferro mollita juventus
Atque execta virum. Stat contra fortior ætas
Vix ullâ fuſcante tamen lanugine malas.
Diſcubuere toris Reges, majorque poteſtas
Cæſar, & immodicè formam fucata nocentem,
Nec ſceptris contenta ſuis, nec fratre marito,
Plena maris Rubri ſpoliis, colloque comiſque
Divitias Cleopatra gerit, cultuque laborat.
Candida Sidonio perlucent pectora filo,
Quod Niloris acus compreſſum pectine Serum
Solvit, & extenſo laxavit ſtamina velo.
Dentibus hic niveis, ſectos Atlantide ſylvâ
Impoſuere orbes ; quales ad Cæſaris ora
Nec capto venere Jubâ, &c.
Infudere epulas auro, quod terra, quod aer,
Quod pelagus Niluſque dedit, quod luxus inani
Ambitione furens toto quæſivit in orbe.
Non cogente fame, multas volucreſque feraſque
Ægypti poſuere Deos : manibuſque miniſtrat
Niſiacus cryſtallus aquas : gemmæque capaces
Excepere merum, ſed non Mareotidos uvæ
Nobile : ſed paucis ſenium cui contulit annis
Indomitum Meröe cogens ſpumare Falernum.
Accipiunt ſertas nardo florente coronas,
Et nunquam fugiente roſâ, multumque madenti
Infudere comæ, quod nondum evanuit aura
Cinnamon, externæ nec perdidit aëra terræ :
Advectumque recens vicinæ meſſis Amomum.——

Cleophantus, Themiſtoclis filius quem pater in equeſtri facultate tam ſtrenuum effecit, ut equis rectus inſiſteret. Plato in Menone. Et Cæl. Rhod. 14. 12. Item medicus qui vini rationem illuſtravit, primuſque ſemen paſtinacæ erraticæ dyſentericis prodeſſe expertus eſt. Plin. 24. 16. Item pictor Corinthius. Plin. 35. 3.

Cleophas, Chriſti diſcipulus, qui proficiſcens in Emmaunta Chriſtum alloquebatur in itinere. Luc. 24.

Cleophon, poeta Tragicus Athenienſis, cujus fabulæ fuerunt *Actæon*, *Achilles*, *Telephus*, & aliæ quas Suidas recenſuit.

Cleoſtratus, ephebus ille fuit cui ſors obtigit, ut Draconi apud Theſpienſes ſævienti immolaretur : cujus vicem dolens Meneſtratus, thorace æneo indutus cum dracone dimicaturus, prodiit in medium, ac belluam interfecit, atque ita Cleoſtratum & civitatem liberavit. Item Philoſophus antiquiſſimus qui primus de ſignis cœleſtibus ſcripſit, atque imprimis de Ariete & Sagittario. Plin. 2. 8.

Cleoxenus, & *Demeoclitus* de rebus Perſicis hiſtoriam condidere, quam Polybius, ut ipſe refert, exornavit. Suid.

Clidemus, ſcriptor antiquiſſimus fuit, cujus opus de Plantis ſæpe citatur à Theophraſto. Scripſit & *Protogoniam*, quæ citatur ab Athenæo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 344.

Climachus Thurius, ante alios ſcripſit de decem elementis, & pronunciatis (Κατηγορίαι & ἀξιώματα à Græcis dicuntur) cæteriſque ejuſmodi.

Clinas, muſicus & Philoſophus ſectæ Pythagoreæ, ſi quando ad iram provocaretur, ſumptâ ſtatim citharâ, motus animi leniebat. Ælian. Var. Hiſt. 13. 23. lege *Clinias*.

Clinias, fueritne hiſtoricus, haud tam apertum eſt, quam hiſtoricos ejus ſententiam ſequi in cauſâ nominis, quod Perſiæ, & mari Rubro impoſitum eſt. Eum commemorat Agatharchides initio libri de mari Erythræo. Voſſius.

Clio, una, & prima Muſarum apud Heſiodum in Theog. à κλέος, i. e. *Gloria*, quod poetis gloria ex carmine naſcitur. Alii ἀπὸ τοῦ κλείειν, h. e. à *celebrando* dictam putant, propterea quod hiſtoriæ inventrix eſſe putetur, cujus proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorumque geſta ad poſteritatem tranſmittere. Ovid. 1. Art. Am.

Non mihi ſunt viſæ Clio, Cliûſque ſorores:

Cliſthenes, civis Athenienſis cum Iſagorâ de principatu contendit an. 1. Olymp. 66. populo in 10 tribus diviſo, & inſtitutâ rep. Iſagoram urbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ, & Oſtraciſmus eſt inſtitutus, primuſque eo exilii genere (ut quidam volunt) ipſe multatus eſt. Iſagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Cliſthene, & reliquis ſociis urbe ejectis. Poſt autem Cleomene ex arce, quam cum Iſagorâ occupavit, ab Athenienſibus dejecto, Cliſthenes reſtituitur. Plut.

Clitarchus, hiſtoricus, & Alexandri comes in expeditionibus fuit, ejuſque res geſtas ſcripſit, cujus in hiſtoriâ ingenium probatur, fides infamatur, ut ſcribit Quintil. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 55.

Clitodemus, antiquiſſimus eorum eſt, qui res Atticas conſignavit, teſte in Phocicis Pauſaniâ. Perperam pro eo Κλητόδημος eſt apud Heſychium in Aldinâ, Quædam ex eo quoque refert Etymologus in ἐπὶ Παλλαδίῳ. Meminit etiam Michael Apoſtolius centur. 8. proverb. 42.

Clitomachus, Carthaginenſis Philoſophus, Athenas conceſſit ad capiendum ingenii cultum 40 annos natus, audivitque Carneadem : brevi quoque tempore adeo profecit, ut 40 volumina ſcripſerit, ſucceſſeritque Carneadis Schol. Suidas.

Clitomachus Athleta, Pancratiaſtes nobilis. Suid. Pudicitiâ tantâ fuiſſe dicitur, ut canes ſi fortè coeuntes vidiſſet, ſtatim vultum averteret : In convivio ſi quis ſermo laſcivus incideret, ſtatim ſurgens abiret. Ælianus, Var. 3. 30.

Clitonymus, Italica prodidit, quæ Plut. citat. Par. Min. cap. 10. Idem Sybaritica edidit, ut conſtat ex ejuſdem cap. 21. Item tragica, quorum tertium advocat idem Plut. de fluminibus. Voſſius.

Clitophon, Rhodius, Indica conſignavit, quorum decimum citat Plut. lib. de flum. cap. ult. Gallicas etiam res conſcripſit, nec non Italicas. Ad hæc libros etiam τῶν κτίσεων, ſive *Originum*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 345, 346.

Clitus, inter præcipuos Alex. M. familiares fuit, eidemque chariſſimus, tum quod filius eſſet nutricis ipſius, tum quod ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſervatus. Hunc tamen in convivio quodam liberius in Perſicos mores invectum, Rex jam temulentus ſpiculo trajecit ; cujus facti eum poſtridie tanta cepit pœnitentia, diſcuſsâ jam ebrietate, ut totum triduum cibo abſtinuerit, decreveritque omnino inediâ ſibi necem conſciſcere, ac amicum optime de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægrè admiſsâ amicorum conſolatione, ſumptuoſiſſimo eum funere ſepelivit. Plut. in Alex. Vide Qu. Curt. lib. 8. Arrian. lib. 4. & Juſtin. lib. 12. Qui res Alexandri conſcripſerunt, Clitum inter ejus comites referunt ; uti & facit Val. Max. Κλεῖτος ὁ Ἀριστοτελικὸς dicitur Athenæo lib. 12. ubi ejus libri *de Mileto*, mem. atque ex eo quædam refert de luxu Polycratis Samii. Eidem lib. 14. Κλύτος ὁ Μιλήσιος Ἀριστοτέλους μαθητὴς dicitur, ubi leg. Κλεῖτος.

Clodiorum familia, à *Clodio* Æneæ ſocio dicta. Feſtus. Verius tamen eſt *Clodios*, qui & *Claudii* dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nominiſque originem cepiſſe ab Appio illo Claudio, qui primus ex eâ familiâ, cum 5 clientum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem ut pellere urbe poſſet plebeio homini ſe adoptandum dedit. Mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ Deæ muliebri veſte indutus. Poſtea interfectus à Milone, hinc proverb. *Clodius accuſat Mœchos*. Juvenal. Sat. 6.

Sed nunc ad quas non Clodius aras ?

Seneca. *Omne ævum Clodios fert, ſed non omne tempus Catones producit.*

Clodius, vir quidam, cujus meminit Plut. in Numâ, qui temporum argumentum ſcripſit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 510.

Clœlia, gens Patricia à *Clœlio* Æneæ comite ſic dicta. Feſtus, & Dionyſius lib. 2. Fuit cum magiſtratibus annis plus minus 63.

Clœlia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorum regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tiberim tranavit. Quamobrem Romani novam in fœmina virtutem, novo honoris genere ornandam rati, Statuam ei equeſtrem in ſummâ Sacra viâ poſuerunt. Livius. Virg. Æn. 8.

——*Pontem auderet quod vellere Cocles,*
Et fluvium vinclis tranaret Clœlia ruptis.

Juvenalis.

Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperii fines Tyberinum virgo natavit.

Sil. lib. 13.

Illa eſt quæ Tibrim, quæ fregit Lydia bella,

Non-

Nondum paſſa marem, quales optabat habere
Quondam Roma viros, contemptrix Clœlia ſexûs.

Clonas, Elegiacus poeta fuit, & Epicus, qui tibicinas, regulas, & concentus conſtituiſſe primus memoratur, ſicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium perveſtigaſſe narratur. Rhodiginus 9. 3.

Clotho, una Parcarum, quas Heſiodus in Theogon. Jovis, & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes; dicta *Clotho* ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod *nere* ſignificat. Fingunt enim poetæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere. Statius.

Quid bonus ille Deûm ſtatuit, quid ferrea Clotho.

Seneca.

Utinam, antè manu grandæva ſuâ
Mea rupiſſet ſtamina Clotho.

Ὑψίθρονος, *altum thronum habens* dicitur Pindaro in Iſthm.

Cluentius, civis Romanus ex municipio Latino, accuſatus à matre Saſſiâ, quòd Oppianicum vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cujus adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio. *Cluentiorum* familiam à *Cloantho* dictam affirmat. Virg. Æn. 5.

Sergeſtuſque (domus tenet à quo Sergia nomen)
Centauro invehitur magnâ, Scyllâque Cloanthus
Cæruleâ, genus unde tibi Romane Cluenti.

Cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima, quam cùm Val. Torquatus Imperator Rom. vidiſſet, uxorem à Tuſco petiit, eamque minimè conſecutus, ejus op. diruit. Cluſia vero ſeſe è turri dejiciens, tumefactis vento veſtibus ſoſpes ad terram delata eſt. Plut. in Paral.

Cluvienus, malus Poeta temp. Juv. Sat. 1.

———*Facit indignatio verſum*
Qualemcunque poteſt, quales ego vel Cluvienus.

L. Cluvius, eques Rom. cujus filia fulmine tacta, obſcœnum in modum nudè jacuit, linguâ paululum exerta, equo etiam cui inſidebat exanimato, quæ res equeſtri ordini & virginibus infamiam, quæ mox ſecuta eſt, portendit. Veſtales enim nobiliſſimæ cum aliquot equitibus Romanis inceſti pœnas ſubierunt. Jul. Obſequens *Helvium* vocat, Oroſius *Ælium*.

Clymene, Oceani ac Tethyos filia, Japeti uxor. Heſiod. in Theog. Virg. Georg. 4.

Inter quas Clymene curam narrabat inanem
Vulcani, Martiſque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaethontem peperit, ejuſque ſorores Heliadas, quæ & *Clymeneides* vocantur. Ovid. ad Liviam.

Sic flevit Clymene, ſic & Clymeneides altæ,
Quum juvenis patriis excidit ictus equis.

Inde *Clymeneus*, ut *germina Clymenea*, i. e. *populorum germina*. Stat. 1. Sylv.

———*Queritur jam Seras avaros*
Auguſtum ſpoliare nemus, Clymeneaque deeſſe
Germina, nec virides ſatis illacrymare ſorores.

Item *Clymeneius* aliud adjectivum. Ovid. Met. 2.

———*Proles Clymeneia*, pro Phaethonte.

Clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorumque ejus internuncia, quæ etiam Trojam illam eſt ſecuta. Hom. Il. 3. Ovid. Ep.

Cætera per ſocias Clymenen Æthramque loquemur,
Quæ mihi ſunt comites, conſiliumque duæ.

Clymenus Pluto dicitur, quam ob cauſam Etymologi Auctor docet. *Clymenus*, inquit, *proprium nomen Herois* παρὰ τὸ κλύω, τὸ δοξάζω. Subdit, Ἔστι καὶ ἐπίθετον Ἅδου, τουτέστιν ὁ πάντα καλῶν εἰς ἑαυτὸν, ἢ ὁ ὑπὲρ πάντων ἀκουόμενος, Antholog. lib. 3.

—— Εἰς Ὀρφέα.

Ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
Καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελγε λύρῃ.

Clytemneſtra, Tyndari & Ledæ filia, uxor Agamemnonis, quæ belli Trojani tempore mutuo Ægiſthi amore capta, turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit, virumque captâ jam Trojâ, in patriam redeuntem, ab adultero adjuta per inſidias interfecit, idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci rapuiſſet, & ad Strophium regem clam miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit; ubi unà cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Ægiſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad Clytemneſtram intromiſſus, unà cum adultero eam necavit. Ovid.

Et vindex in matre patris malus ultor Oreſtes
Auſus in arcanas poſcere tela deas.

Propert. 3. 19.

Nam quid Medea referam, quo tempore matris
Iram natorum cæde piavit amor?
Quidve Clytemneſtræ propter quam tota Mycenis
Infamis ſtupro ſtat Pelopæa domus.

Horat. Serm. 1. Sat. 1.

————*At hunc liberta ſecuri*
Diviſit medium fortiſſima Tyndaridarum.

Juvenalis:

Mane Clytemneſtram nullus non vicus habebit.

Idem:

———*Tyndaris ille bipennem*
Inſulſam & fatuam dextra lævâqve tenebat.

Clytia, ſive *Clytie*, una ex Oceani nymphis aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri ejus indicavit. Quare iratus Apollo graviſſimo odio eam proſecutus eſt. Illa vero amoris impatientia, cibo & potu abſtinens, Solem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur, tandem fame, & dolore conſumpta, mutata eſt in Heliotropium. Ovid. Met. 4. Fuerunt & duo aliæ *Clytiæ*, altera Amphidamantis filia, uxor Tantali, mater Pelopis, cujus meminit Eurip. Schol. Altera vero Amyntoris concubina, cujus calumniis Amyntor filium Phœnicem excæcavit, qui poſtea à Chirone cæcitate levatus rex Dolopum factus eſt.

Cneph, Ægyptiorum Deus, quem unicum mundi opificem putaverunt. Quod ex Plut. cognoſcere eſt, de Iſide & Oſir. Sed apud eum in Aldinâ, Stephanicâ, & poſtremâ Pariſinâ perperam Κνηφαγέννητον legas. Sic enim locus iſte emendandus ex ſententia Voſſii patris. Θηβαΐδος κατοικοῦντες ὡς θνητὸν οὐδένα θεὸν νομίζουσι· ἀλλὰ ὃν καλοῦσιν αὐτοὶ Κνὴφ ἀγέννητον ὄντα, καὶ ἀθάνατον. Teſtis quoque Porphyrius apud Euſeb. in 3 Præp. Evang. cap. 12. ubi ſimiliter traditur, Ægyptios unum ſtatuiſſe Deum, puta τὸν δημιουργὸν, ſive *opificem mundi*, atque eum vocitaſſe Κνὴφ, ejuſque ſimulacrum ex ore ovum effudiſſe, ut mundi eſſe opificem ſignificetur, nam ovum mundi Symbolum Ægyptiis fuit. Videtur autem *Cneph*, idem ac *Cnuphis*, de quo Strabo lib. 17. cujus templum ait eſſe in Syene; ea autem Thebaidos pars.

Cneus, cognomen apud Romanos, quod idem à *nævo* deducitur, præpoſitâ C. literâ. Cum autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G. pro C. efferebant.

Cnoſſus, in primo γεωγραφικῶν τῆς Ἀσίας citatur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 4. ubi ait, Ægyptios eſſe omnium antiquiſſimos. Voſſius.

Cobali, dæmones erant in comitatu Bacchi Ariſtoph. Schol. in Plut. Κόβαλοι δαίμονές εἰσί τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἀπατεῶνες. Atque hinc Κοβαλεία eſt *verſutia*, & *aſtus*. Origo vocis eſt חבל *Chebel*. Hebræi, Syri, ac Arabes, *funes*, *laqueos*, & *pedicas* ſic vocant. Unde ſecundariâ ſignificatione eſt *techna, machinatio*; ſic Pſal. 19. 61. *Funes impiorum circumplexi ſunt me*, i. e. *doli*.

Cocalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hoſpitio ſuſcepit; quem cum Minos illuc uſque proſequeretur à Cocali filiabus fuit interfectus. Ovid. Met. 8. Stephanus *Cocalum* Dædali filium in Camico imperaſſe ſcribit.

Cocles, vir Rom. qui Porſenna rege, per Sublicium pontem tranſire conante, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſociis frangeretur; quo facto, ſe cum armis præcipitavit in Tyberim; Et licet vulnus acceperit in coxa, fluvium tamen tranando ad ſuos pervenit, unde eſt illud ab eo dictum, cum ei in comitiis coxæ vitium objiceretur, *Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei*. Val. Max. 3. 2. Virg. Æn. 8.

Illum indignanti ſimilem ſimilemque minanti
Aſpiceres, pontem auderet quòd vellere Cocles.

Prop. lib. 3.

Coclitis abſciſſos teſtatur ſemita pontes.

Juvenal. Sat. 8.

Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperii fines Tiberinum virgo natavit.

Eſt autem *Cocles*, idem quod *unoculus*. Originem ponit Varro lib. 6. *Ab oculo*, inquit, *cocles*, *quaſi ocles dictus*, qui unum haberet oculum. Verum omnino corruptum ex Græco κύκλωψ, quod notat μονόφθαλμον, *Cocles* vero *unoculum* notare, præter Varronem docet Plaut. Curculionis act. 3. ſc. 1.

L Y. *Unocule ſalve.* Cu. *Quæſo derideſne me?*
L Y. *De Coclitum proſapiâ te d' eſſe arbitror.*

Ubi per Coclites non Romanorum familiam intelligit, ſed Arimaſpos, ut notat Turnebus Adverſ. 23. 26. Idem judicium eſto de illo Ennii apud Varron. lib. 6.

—*Decem coclites, quos montibus ſummis*
Ripheis fodere.———

Nam Arimaſpos in Ripheis montibus ponunt Herodotus & alii. Addam & Plinii locum 2. 37. *Qui altero lumine orbi naſcerentur, coclites vocabantur.* Vide *Cyclops*.

Cocytus, Inferorum amnis, à Styge profluens. Nomen habet ἀπὸ τοῦ κωκύειν, h. e. à *gemendo & lamentando*. Virg. Æn. 6.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamque paludem.

Idem

Idem ibidem.

Hinc via Tartarei quæ fert Acherontis ad undas
Turbidus hic cœno, vaſtaque voragine gurges
Æſtuat, atque omnem Cocyti eructat arenam.

Idem Georg. 4.

Quos circum limus niger & deformis arundo
Cocyti tardaque palus innabilis unda.

Horatius.

Viſendus ater flumine languido
Cocytus errans. ———

Claud. 2. de Raptu Proſerp. non ſine nominis alluſione:

——— *Preſſo lacrymarum fonte reſedit*
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit undis.

Seneca in Herc. Fur.

Palus inertis fœda Cocyti jacet,
Hic vultur, illic lucifer bubo gemit.
Omenque triſte reſonat infauſtæ Stygis.

Statius Theb. 1.

——— *Inamœnum forte ſedebat*
Cocyton juxta, reſolutas vertice crines
Lambere ſulfureas promiſerat anguibus undas.

Silius lib. 13.

Parte aliâ torrens Cocytos ſanguinis atri
Vorticibus furit, & ſpumanti gurgite fertur.

Apollodorus apud Stobæum, Κωκυτὸν δὲ ποταμὸν ἀνέπλασαν ἀπὸ τοῦ κωκύειν, ὅς ἐστι Στυγὸς καὶ συγγώσεως ἀπορρώξ. Eſt & flu. ejuſdem nominis aquæ ingratiſſimæ, unde hic inferis adſcriptus. Pauſan. lib. 1. Πρὸς δὲ τῇ Κιχύρῳ, λίμνη ἐστὶν Ἀχερουσία καλουμένη καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, καὶ Κωκυτὸς, ὕδωρ ἀτερπέστατον.

Codrus, ultimus rex Athenienſium fuit, Melandri filius; qui cum Lacedæmonii gravi bello Atticos premerent, reſpondiſſet Pythius, *Quorum dux ab hoſte eſſet occiſus, eos futuros ſuperiores*, depoſitâ veſte regiâ, paſtoralem cultum induit, immiſſuſque caſtris hoſtium de induſtriâ rixam ciens, interemptus eſt, ut narrat Paterculus. Horat. 3. Od. 9.

Codrus pro patriâ non timidus mori.

Ab hoc proverbium *Codro generoſior.* Vide Juſt. lib. 2. Val. Max. 5. 6. Cic. Tuſcul. 1. Apud Virg. Ecl. 5. *Codrus* paſtoris nomen eſt, perinde ut *Alcon.*

——— *Si quos aut Phyllidis ignes;*
Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.

Ubi male Servius ad Codrum Athenienſem refert, quem eo nomine Scaliger notavit animadverſionibus Euſeb.

Codrus, poeta quidam pauperrimus, cujus paupertas proverbio locum fecit, ut dicamus *Codro pauperior.* Juv.

Lectus erat Codro Proculâ minor. ———

Martial.

Plus credit nemo, quam totâ Codrus in urbe
Cum ſit tam pauper, quomodo cæcus amat?

Malum poetam fuiſſe Codrum è Juv. diſcimus. Sat. 1.

Vexatus toties rauci Theſeide Codri.

Cœlus, Saturni pater. Euſebius de Phœnicum Theologia loquens ſic ait: *Poſt triginta duos annos* regni Cœli Saturnus ejus filius, inſidiis prope fontes ac fluvios locatis, patrem captum execuit, unde ſanguis in fontes ac fluvios ſtillavit: qui locus his etiam *temporibus viſitur. Cœlum* autem hunc Diod. lib. 4. ſcribit peritiſſimum fuiſſe curſuum aſtrorum temporumque: & annum digeſſiſſe, unde illi *Cœlo* nomen, rudeſque homines artes docuiſſe & humanitatem, regnaſſe circa Septentrionem & Occidentem in Africâ, genuiſſeque ex variis uxoribus liberos quinque & quadraginta.

Coloſſus Lyſippi, ut quidam aiunt, diſcipulus, *coloſſi* Rhodii author, quem tamen à *Caleto*, vel *Coleto* artifice ſic dictum fuiſſe tradit Feſtus. Sed hæc ſunt mera ſomnia. Author enim ejus fuit vel Chares, vel Laches. Plin. 34. 7. *Ante omnes autem in admiratione fuit Solis Coloſſus Rhodi, quem fecerat Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus.* Simonides in hunc Coloſſum lib. 4. Anthol.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Λάχης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

Niſi & hic pro Λάχης legere malis Χάρης, ut cum Plin. Euſtathioque conveniat. Sed hoc pacto & pro ὀκτάκις ſubſtituere poſſis ἑπτάκις, ut in hoc quoque conſentiat cum Plin. Straboneque, qui 70 faciunt cubitorum. Verum hoc utut eſt de *Coloſſo*, vel *Caleto*, vel *Coleto*, altum apud veteres ſilentium eſt. Quare rectius Etymologus, qui *coloſſum* ſic dici ſcribit, quia ob nimiam altitudinem, oculorum fruſtraretur aciem, Κολοσσὸς, inquit, παρὰ τὸ κολύειν (ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν) τὰ ὄσσε, διὰ τὸ μέγεθος. Cujus ſententiam confirmat Papinius Sylv. lib. 1. carm. 1.

——— *Vix lumine feſſo*
Explores, quam longus in hunc deſpectus ab illo.

Loquitur de equo Domitiani, qui coloſſo impoſitus erat, unde initio carminis *molem* vocat *geminatam.*

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo
Stat Latium complexa forum?

Magnitudinem Coloſſorum innuit Plin. ubi ſupra: *Moles excogitatas videmus ſtatuarum, quas Coloſſos vocant, turribus pares.* Ac proinde Etymologus κυρίως Κολοσσοὶ λέγονται οἱ ὑπερμεγέθεις ἀνδριάντες. Stat. 1 Carm. 3.

- *Enormes manus eſt experta Coloſſos.*

Columella. Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſſimos libros de R. R. temporibus Claudii Imperatoris.

Petrus *Colvius* Brugenſis, vir doctus, ſed ingenio ſuo rectius potuiſſet uti. At Aſini aurei, ſcriptionis parum pudicæ ſcholiaſtes ab aſino calce protritus obiit. Extant 2 ejus epitaphia quæ hoc ipſum optimâ fide teſtantur. Vide Matt. Naderi Martialem cum Comment. in præfat. ad Lectorem, poſt initium.

Cometes, pater Aſterionis, unus ex Argonautis. Val. Flaccus lib. 1.

——— *Celer Aſterion, quem matre carentem*
Criſtatus gemino fovit pater amne Cometes,
Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus.

Ubi ad verbum fere ut ſolet, expreſſit Apollonium lib. 1. Sic enim ille.

Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο Δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο.

Quod autem *criſtatum* vocat *Cometem* Flaccus, adluſum eſt ad nomen *Cometæ.* Nam (ut ait Plin.) *Cometas Græci vocant, noſtri crinitas, hoc eſt horrentes crine ſanguineo.* Haud abs re forſan fuerit hic notare, quæ de Cometarum præſagiis autiqui tradidere, adeo ut in Proverb. abierit Senarius iſte.

Οὐδεὶς Κομήτης ὅστις οὐ κακὸν φέρει.

Nihil enim Poetis præcipue magis perſuaſum eſt, quam cometas denunciare magna mala. Virg. Georg. 1.

Non alias cœlo ceciderunt plura ſereno
Fulgura, nec diri toties arſere Cometæ.

Tibullus lib. 2.

Hæc fore dixerunt belli mala ſigna Cometæ.

Lucan. lib. 1.

——— *Terris mutantem regna Cometen.*

Stat. 1. Theb.

Mutant quæ ſceptra Cometæ.

Silius lib. 1.

Crine ut flammifero terret fera regna Cometes
Sanguineum ſpargens ignem, vomit atra rubentes
Fax cœlo radios, & ſæva luce coruſcum
Scintillat ſidus, terriſque extrema minatur.

Et lib. 8.

——— *Non unus crine coruſco*
Regnorum everſor rubuit lethale Cometes.

Val. Flacc. lib. 6.

——— *Iratoque vocati*
Ab Jove fatales ad regna injuſta Cometæ.

Claud. 1. de bello Getico.

Et nunquam cœlo ſpectatum impune Cometem.

Et in Epigr. de Magnete.

Non fruſtra viſi ferali crine Cometæ.

Ac de Raptu Proſerp. lib. 1.

——— *Augurium qualis laturus iniquum*
Præpes ſanguineo dilabitur igne Cometes,
Prodigiale rubens, non illum navita tuto
Non impune vident populi, ſed crine minaci
Nunciat aut ratibus ventos, aut urbibus hoſtes.

Phil. *Cominæus*, ex illuſtri Cominæa apud Flandros gente natus, eques Aurei Velleris, Dominus Ruſcurii, vir formæ elegantis, ſtaturæ proceræ. Octennium vixit in Aulâ Caroli Audacis, Burgundiæ Ducis. Sed pretio corruptus, transfugit à Domino ſuo ad Lud. undecimum, Franciæ Regem, cujus res geſtas celebravit, uti & filii ejus Caroli 8. Etſi autem non uno loco Mejerus dicat in pluribus falli: tum hiſtoricus eſt verax ac prudens, cujus præclarum elogium vide apud Juſtum Lipſium not. in 1 Polit. & Scævolam Sammarthanum lib. 2. operis quo Elogia Gallorum doctrinâ illuſtrium perſcripſit. Hic tantus vir cavere non potuit, quo minus mortuo rege Ludovico, perfidiæ accuſatus in carcerem conjiceretur; ubi triennium detentus fuit, & pro ſeipſo capitis cauſam dicere cogebatur; tandem innocens repertus eſt. Obiit in Pictonib. an. Chriſti 1509. æt. 63: Scripſit Gallicè nec enim Latinè ſciebat; ſed Latine loquentem fecit Jo. Sleidanus, qui & vitam adjecit. Voſſius.

Comitia, orum, pl. num. conventus populi ad creandos magiſtratus, leges ferendas, & alia cum populo agenda, à *comeundo* appellata, ita enim veteres loquebantur, vel à *coeundo.* Leguntur autem Comitia *Conſularia, Prætoria, Quæſtoria, Tribunitia, Ædilitia*; quibus ſcilicet Conſules, Prætores, Quæſtores, Tribuni, Ædiles creabantur. Tria ferunt

Comiti-

Comitiorum genera; *curiata, centuriata, tributa*, nam quæ *calata* Comitia legimus, ea ſunt vel curiata, vel centuriata; ex quo quod primis temporibus *calandi* verbum pro *vocandi* uſitatum erat. Curiata Comitia erant, quum curiatim κατὰ φυλὰς pop. Romanus ſuffragia ferebat. Centuriata quum centuriatim, ſive per centurias; Tributa, quum tributim ſive per Tribus. Dionyſ. lib. 7. ſcribit, in comitiis Curiatis omnem poteſtatem creandi magiſtratus fuiſſe penes populum; in Centuriatis autem penes divites. Inde *Comitium*, i. e. *locus comitiorum*. Cæterum de Comitiis plura vide apud Manutium lib. de Legg. Romanis.

Compitalia, feſta quæ in compitis Larium honori peragebantur, & *Compitalitius* dies in quo celebrabantur. Gellius. Nullum certum diem præfinitum fuiſſe his ſacris ex loco Varronis ad Suetonium rectè obſervavit Caſaubonus, confirmatque Auſonius Eidyll. 25. in his.

Et nunquam certis redeuntia feſta diebus,
Cum ſua per vicos compita quiſque colit.

Non longè tamen à Saturnalibus celebrata perſuadet Dionyſ. lib. 4. Inſtitutio eorum à Servio Tullio eſt, ut idem Dionyſ. itemque Plin. lib. 36. extremo docet, Auguſtum bis ea celebrare per annum, quæ ſemel antea tantum peragerentur, ejus vita ſignificat apud Sueton. cap. 31.

Comus, Deus apud Ethnicos habitus commeſſationum, nocturnarum ſaltationumque præſes: In cujus militiâ authorabantur juvenes, qui coronati noctu cum facibus, Muſiciſque inſtrumentis, ad amicarum fores ſaltandi, canendique gratia concurrebant, procaciterque laſciviebant, ut fores nonnunquam effringerent, quod optimè deſcribit Philoſophus περὶ εἰκόνων, Imagine tertia. Hinc *Crepalocomus*, vinolentorum hymnus apud Ariſtoph. in Ranis.

Conon, hiſtoricus, ἐν Ἡρακλείᾳ citatur ab Apollonio Scholiaſte in lib. 1. Etiam Joſephus lib. 1. contra Apionem, Judæorum à Conone mentionem factam ait; *Cononis* quoque, qui Italiæ res literis perſecutus eſt, meminit Servius in illud Maronis 7. Æn. *Sarraſtes popolus, &c.* Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 1. 24. Item lib. 3. p. 346.

Conon, inſignis mathematicus, patria Samius, qui 7 de Aſtrologiâ libros edidit. Virg. Eclog. 3.

In medio duo ſigna; Conon, & quis fuit alter,
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propert. 4. 1.

Me creat Archytæ ſoboles Babylonius Orops
Oron, & à proavo ducta Conone domus.

Item Athenienſium dux, quem Reſp. ſua omnibus inſulis præfecit. Poſt prælio victus à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem, cujus auxilio patriam, cui ſervitutem attulerat, reſtituit in libertatem. Plut. in Lyſandro.

Conſentes, dii dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum eſt, *Conſentientes*. A Cicerone alio nomine *Dii majorum gentium* dicti. Cur autem Diis hiſce à *Conſentiendo* nomen inditum ſit, docet hic locus Martiani Capellæ, lib. 1. *Ac mox Jovis ſcribæ præcipitur pro ſuo ordine, ac ratis modis, cælicolas advocare, præcipueque ſenatores Deorum; quorumque nomina, quoniam publicari ſecretum cæleſte non pertulit, ex eo quod omnia pariter repromittunt, nomen eis ex conſenſione perfecit.* Aliis magis placet, ſic vocari, quaſi *Conſulentes*, quando eos Capella *Jovis ſenatores*, Arnobius vero lib. 3. *Conſiliarios Jovis* vocat. Eſt & tertia Etymologia: Nam doctiſſ. Junius ab antiquo verbo *Conſo, conſis* deducit, quod idem eſt ac συμβουλεύειν. Inde igitur *Conſentes*, ut & Deus *Conſus*.

Conſentia, ſacra, quæ ex multorum conſenſu inſtituta. Feſtus. Ad quæ verba notat Scaliger *Conſentia ſacra* Gentilium inter ſe fuiſſe, uti & *deos Conſentes*, e. g. Corneliorum, Valeriorum, &c.

Conſtans, Conſtantini, & Conſtantii frater, Collega Magnentii, qui comes ordinum Auguſtæ Germ. urbis erat, inſidiis haud longè ab Hiſpanis in oppido Helenæ occiſus eſt. Tripart. Hiſt. lib. 4. cap. 17.

Conſtans, Imperator, Conſtantii M. filius cum fratribus Conſtantino & Conſtantio Imperium tenuit, iiſque mortuis Magnentium Conſtantis interfectorem duobus ingentibus præliis victor ad necem compulit, cum Perſis infeliciter pugnavit, quos cum iterum adoriri ſtuderet, in itinere periit.

Conſtantinus Magnus, Conſtantii Cæſaris & Helenæ filius, primus Romanorum Impp. Chriſti cultum ſectatus; aliquot annis cum Licinio Chriſtianorum hoſte acerrimo imperavit, quem poſtea non ullâ magis de causâ ſæpius victum interfici juſſit. Multa alia præclara fecit, ſed nihil memorabilius quam quod Romani Imperii ſedem Byzantium tranſtulit, quam urbem à ſuo nomine *Conſtantinopolin* appellavit. Vitam ejus ac res geſtas fuſe tradit Euſeb.

Conſtantinus Manaſſes, ſcriptor non aſpernandus, præſertim in rebus Byzantinis; ſcripſit verſibus politicis σύνοψιν ἱστορικὴν, quam Latine vertit doctiſſimus Leunclavius. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 340.

Conſtantinus Porphyrogennetus, Leonis Imp. & Irenes fil. princeps ſtudiorum amantiſſimus, quæ & non parum promovit, uti teſtantur Georgius Cedrenus, Zonaras Annal. lib. 3. Theodorus Metochita Hiſt. Rom. lib. 2. Michael Glycas, An. lib. 3. atque alii. Imperator hic, cum videret hiſtoricorum maximum numerum, & conſiliariorum in iis legendis negligentiam, quo malo iſti occurreret, juſſit flores ex hiſtoricis omnibus excerpi, atque in politicorum uſum digeri in corpus unum, quod in partes 53, quaſi locos quoſdam, digeſtum fuit. Dubium vero non eſt, quin hæc non minima fuerat cauſa, cur tot nobiles Græciæ hiſtorici perierint. Nam ut loci illi ſolum conſuli ac legi cœpere; hiſtorici ex quibus illa deſcripta erant, deſcribi deſierunt. Ex iſtis autem 53. Pandectarum, ſeu florilegii politici partibus, una duntaxat hodiè ſupereſt; nempe illa, quæ Excerpta legationum continet. Voſſius. Tu autem vide omnino doctiſſ. Valeſium Præfat. in Collectanea ex Polybio, Diodoro, &c.

Conſtantius, cognomento *Chlorus*, Imp. Rom. Conſtantini M. pater, princeps moderatiſſimus in Galliâ & Hiſp. imperavit, Maximino Italiam obtinente.

Conſul, tutor annuus erat Rom. Reip. publici conſilii princeps. Summum vero apud Rom. dignitatis faſtigium fuit poſt exactos reges à Junio Bruto primum introductum, an. U. C. 244. Dicti autem ſunt *Conſules* à *conſulendo*, h. e. *providendo* ac *judicando*, Quintiliano auctore lib. 1. cap. 10. Hinc illud vetus apud Varronem; *Qui bene conſulat conſul cluat.* Diu autem hoc nomen Romæ ſanctum, ac ſummi magiſtratus proprium fuit: Tandem tamen & ad proconſules & municipiorum magiſtratus tranſlatum eſt, quod Caſaubonus Notis ad Apul. Apol. obſervat, & plures Inſcriptiones apud Gruterum confirmant. De Conſulum officio vide plura apud Feneſtellam lib. de Rom. Magiſtratibus.

Conſus, conſiliorum Deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto in Circo habebat, ut oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc *Conſualia* feſta quæ fiebant in honorem *Conſi*. Livius lib. 1. *Ludos ex induſtriâ parat Neptuno equeſtri ſolemnes, Conſualia vocant.* Vide Plut. in *Romulo*, ubi docet Conſualia 18. die menſis Auguſti celebrari ſolita. Errat itaque Servius in Æn. 8. ubi ſic ſcribit: *Raptæ autem Sabinæ in Conſualibus, hoc eſt, menſe Martio.* Quod falſum eſſe præter Plutarchum Dionyſius teſtatur his verbis: Ἡ ἁρπαγὴ περὶ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην ἡμέραν τοῦ Σεξτιλίου ἐγένετο ἐν ᾗ τὴν τῶν Κωνσουαλίων ἑορτὴν ἄγουσι. Vide Voſſium in *Conſualia*.

Conſygne, Nicomedis Bithyniæ regis uxor, quæ ob laſciviorem cum viro jocum à cane lacerata eſt. Plin. 8. 40. Ubi *Conſingis* alii legunt.

Copia, Dea ubertatis ac abundantiæ apud antiquos, Fortunæ comes, de quâ Lactantius, vetus Statii Schol. in 4. Theb. Hæc fingebatur cornu gerere plenum uvis, malis, ac ſpicis, unde *Cornu Copiæ* proverbialiter, quaſi de abundantiâ celebratur, de quo vide Chiliadas. Horat. lib. 1. Od. 17.

———*Hinc tibi Copia*
Manabit ad plenum benigno
Ruris honorum opulenta cornu.

Idem in Carmine Seculari.

———*Apparetque beata pleno*
Copia cornu.

Alii tamen hoc cornu ipſi Fortunæ tribuunt. Vide Plut. de Fort. Rom. ac Heinſium ad Heſiod. cap. 11.

Corax, antiquiſſimus Rhetor Siculus, primus artem dicendi, & præcepta conſcripſit. Cic. in Bruto. Primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede profeſſus eſt, Tiſiamque eâ lege inſtituendum ſuſcepit, ut mercedis partem præſentem numeraret, reliquam tum demum perſolveret, quum in judicio, cauſa peroratâ, victoriam reportaſſet. Quum itaque Tiſias non parum in arte profeciſſet, cauſam tamen nullam ſuſciperet, idque fraude facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori perſolveret: Corax hominem in jus vocat, cauſamque omnem in hoc dilemma confert. *Diſce*, inquit, *ſtultiſſime adoleſcens, utroque modo futurum quod poſtulo, ſive viceris, ſive condemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debebitur, quum ita inter nos convenerit, ut quum primam ex judicio victoriam reportaſſes, reliquum mihi mercedis perſolveretur. Sin ego vicero, nihilominus judicii laqueis teneris, utpote ſententiis judicum condemnatus.* Ad hæc Tiſias, *Imo*, inquit, *tu potius diſce, præceptor ſapientiſſime, neutro modo futurum quod poſtulas. Nam ſi tu viceris ex pacto nulla tibi debebitur merces, quandoquidem ita convenit, ut eam tum demum perſolverim, quum causâ peroratâ victor diſceſſiſſem. Sin ego vicero, quid quæſo expectes à victore, judicum calculis abſoluto?* Quibus auditis, Judices adoleſcentis ingenium admirari feruntur acclamaſſe

Κακῦ Κόρακος κακὸν ᾠὸν, i. e. *mali corvi malum ovum*, alludentes nimirum ad Coracis nomen, quod Latinis *corvum* ſig. Alii Protagoræ hoc adſcribunt. Vide Aulum Gellium in Noct. Atticis.

Corbulo, Syriæ proconſul, ſub Nerone Tiridatem Parthum fudit, fugavitque, Artaxata cepit, exuſſit, & ſolo adæquavit, Tigranem Armeniæ regem deſignavit: Tacitus, lib. 13. *Corpore ingens, verbis magnificus, ſuper experientiam, ſapientiamque etiam ſpecie inanium validus.* Juven. Sat. 3.

> *Corbulo vix ferret tot vaſa ingentia, tot res*
> *Impoſitas capiti.*———

Ubi quidam athletam quendam eo nomine tunc temporis fuiſſe volunt.

Core, Cereris filia, à κόρος, i. e. *ſatietas*, dicta; Feſta ejus *Corea* dicebantur. Schol. Pindari Olymp. Od. 7. πολλοὶ δὲ ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. Heſychius Κόρεια, θεραπεία, καλλονὴ, ἢ θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη. Ejus quoque meminit Plut. in Dione. Ceres enim producit materiam, quâ nutrimur & ſatiamur.

Corinna, Corinnæ tres fuere, prima Thebana ſeu Tanagræa, Archelodori filia, Myrrhidis diſcipula, quæ Lyricorum principem Pindarum quinquies viciſſe, & epigrammatum 50 libros edidiſſe fertur. De quâ Prop. lib. 2.

> *Et ſua cum antiquæ committit ſcripta Corinnæ.*

Stat. 5. Sylv.

> *Sophronaque implicitum, tenuiſque arcana Corinnæ.*

Secunda fuit Theſpia veterum monumentis plurimum quoque celebrata. Tertia floruit Ovidii temporibus, ipſi poetæ dilectiſſima. De quâ Martialis.

> *Norat Naſonem ſola Corinna ſuum.*

Corinnus Ilienſis, ante Homerum Iliada ſcripſit, belli Trojani tempore, ex quo Homerus putatur omnem hauſiſſe ſui operis materiam. Suidas.

Coriolanus, vir Illuſtris Romanus, quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Siquidem uterque, cum civis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus injuriâ, ſe ad hoſtes contulit, conatumque iracundiæ ſuæ morte ſedavit. Vitam ejus habes in Plutarcho.

Corippus, Africanus Grammaticus, poema hiſtoricum reliquit libris 4. de laudibus Juſtini Auguſti junioris, cujus tempore claruit. Vide Voſſ. H. Lat. p. 748. Extat cum Comment. Dempſteri. 8. Par. 1610.

Cornelia, matrona nobiliſſima, eademque eloquentiſſima, Sempronii Gracchi uxor & Tiberii & Caii Gracchorum mater, & majoris Africani filia. A Val. Maximo laudatur quòd matronæ cuidam Campanæ ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti non aurum, non gemmas, non denique veſtes oppoſuerit, ſed liberos, qui maxima ſunt matronarum ornamenta, Juven. Sat. 6.

> *Malo Venuſinam, quam te Cornelia mater*
> *Gracchorum, ſi cum magnis virtutibus affers*
> *Grande ſupercilium, & numeras in dote triumphos.*
> *Tolle tuum precor Annibalem, victumque Syphacem*
> *E caſtris & cum totâ Carthagine migra.*

Fuit & *Cornelia* alia P. Seſtii uxor. Cic. 5. Fam. Epiſt. Plura vide in Franciſci Nannii libello peculiari de claris Corneliis Romæ:

Cornelia, Veſtalium Virgg. *maxima*, vel, ut alii codd. habent, *Maximilla*, ex familiâ Coſſorum capta in locum Læliæ defunctæ, Nerone imperante olim abſoluta, ac multo poſt repetitâ accuſatione convicta à Domitiano viva defodi juſſa eſt, authoribus Tranquillo, & Euſebio in Chronicis. Plin. Ep. 4. 11. *Illa nunc ad Veſtam, nunc ad cæteros Deos manus tendens, multa ſed hoc frequentiſſimè clamitabat: Me Cæſar inceſtam putat; quâ ſacra faciente vicit, triumphavit: Blandiens hæc an irridens, ex fiduciâ ſui, an ex contemptu Principis dixerit, dubium eſt: dixit, donec ad ſupplicium, neſcio an innocens, certè tanquam nocens ducta eſt. Quinetiam cum in illud ſubterraneum cubiculum demitteretur hæſiſſetque deſcendenti ſtola, vertit ſe ac recollegit, cumque ei carnifex manum daret, averſata eſt, ac reſiluit, fœdumque contactum quaſi planè à caſto puroque corpore noviſſimâ ſanctitate rejecit, omnibuſque numeris pudoris,*

> Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν.

Hæc Plinius. Senarius autem Græcus, quem citat, ex Euripidis Hecubâ deſumptus eſt; ubi Talthybius narrat Polyxenæ necem: Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσα ὅμως Πολλὴν, &c.

> Κρύπτειν θ᾽ ἃ κρύπτειν ὄμματ᾽ ἀρσένων χρεών·

Quam ſententiam, ut obiter notem, tranſtulit. Ovidius, lib. 13. Met. ubi Polyxenæ immolationem deſcripſit.

> *Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas,*
> *Cum caderet, caſtique decus ſervare pudoris.*

Idem tradit Qu. Smyrnæus de Pentheſileâ moribundâ, lib. 1.

> ——Ἡ δ᾽ ὦκα μίγη κονίῃ καὶ ὀλέθρῳ
> Εὐσταλέως ἐριποῦσα κατ᾽ οὔδεος· οὐδέ οἱ αἰδὼς
> Ἤσχυνεν δέμας ἠΰ, τάθη δ᾽ ἐπὶ νηδύα μακρήν.

Juſtinus, lib. 15. de Olympiade, Alexandri matre: *Exſpirans*, &c. *veſte crura contexiſſe fertur, ne quid poſſet in corpore ejus indecorum videri.*

Cornelius Aſina, cum fundum emiſſet, ſponſorque pretii ab eo expeteretur, poſtero die Aſinam ſacculis pecuniâ plenis onuſtam in forum adduxit pro ſponſore, unde cognomentum accepit. Macrobius.

Cornelius Balbus, genere Gaditanus C. Cæſaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem cum de civitate in periculum vocaretur Cicero & Pompeius defenderunt.

Cornelius Coſſus, Tribun. Mil. Volumnium Lartem Veientum regem occidit, ſecundaque opima ſpolia Jovi Feretrio retulit. *Coſſos* autem eos qui rugoſi ſunt, & aſperâ facie, à ſimilitudine vermium, qui in ligno nutriuntur, Feſtus vocari tradit.

Cornelius Epitadius, L. Corn. Syllæ Dictatoris libertus, librum, quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquit, ſupplevit. Tranquillus.

Cornelius Gallus, poeta Elegiographus, Forojulienſis, primum ſummus Octavii amicus, ſed poſtea ſuſpicione conjurationis, cum in ejus odium impegiſſet, ſibi ipſi mortem conſcivit anno ætatis 44. Ovidius.

> *Sanguinis atque animæ prodige, Galle, tuæ.*

Euphorionem Græcum tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum *de Cytheride* libros 4. conſcripſit. Fuit autem amicus Virgilii, adeo ut quartus liber Georgicorum à medio uſque ad finem ejus laudem teneret, quas poſtea, jubente Auguſto, in Ariſtæi fabulam commutavit. Amavit, uti diximus, Cytheridem meretricem, libertam Volumnii, quæ, eo ſpreto, Antonium euntem in Gallias eſt ſecuta; propter quod amorem Galli videtur conſolari Virgilius in Bucolicis Eclog. 10. Cytheridem autem quam deperibat, mutato nomine, Lycorim vocavit. Ovid. Amor. 1. 15.

> *Gallus & Heſperiis & Gallus notus Eois,*
> *Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.*

Cornelius Nepos, vir diſertus, Ciceronis tempore, vitas illuſtrium virorum ſcripſit, quarum tantum *Pomponius Atticus* extat. Libris illis non modo de excellentibus Imperatoribus, ſed etiam de ſcriptoribus claris egit, Catone ſcilicet, Cicerone, Terentio, aliiſque. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 14. *De Homero* locum ex primo Chronicorum ejus adfert Gellius 17. 21. *De Cicerone* quoque ſeorſim eum egiſſe innuit idem Gellius 15. 28. *Cornelius Nepos & rerum memoriæ non indiligens & M. Ciceronis, ut qui maximus amicus familiaris fuit, atque is tamen in primo librorum, quos de vita illius compoſuit, erraſſe videtur.* Ipſe autem Cicero inter Philoſophos numerari vult: Κικέρων ὁ φιλόσοφος ὁ πολιτικὸν Τίτον ἀσπάζεται, inquit Cicero ipſe lib. 2. ad Att. ep. 8. Et Philoſophus ab aliis accenſetur. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 24. *Tullius, qui non minus profeſſus eſt philoſophandi ſtudium, quàm loquendi.* Lactantius 1. 15. *M. Tullius, qui non tantum perfectus Orator, ſed etiam Philoſophus fuit.* Huic Valerius Catullus Veronenſis opus ſuum dedicat, ut indicat epigramma totius operis Catulliani primum,

> *Cui dono lepidum novum libellum?*
> *Corneli tibi.*———

Vide Lambin. Præfat. ad notas ſuas in Æmilium Probum.

Cornelius Severus, inter Poetas epicos ab antiquis authoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis verſibus facili. Conſtat eundem fuiſſe in declamationibus verſatum, quâ in re ingenium ſuum, atque eruditionem maxime probavit. Quintiliano *verſificator quam poeta melior* habitus eſt. Scripſit inter alia multa *de bello Siculo*, quod opus ab eo abſolutum non eſt propter immaturam mortem. Quod ſi abſolvere potuiſſet, merito ſibi ſecundum locum vendicaſſet, ut ait Fabius. Extat ejus carmen quo eleganter deflevit Ciceronis mortem. Vide *Cicero.*

Cornelius Valerianus, ſcriptor antiquus: de quo Voſſ. Hiſt. Lat. p. 700.

Cornelius Bocchus inter Rom. ſcriptores refertur à Plinio, lib. 16. cap. 40. & alibi.

Cornelius Tacitus, hiſtoricus eximius. Vide *Tacitus.*

Cornelius, Centurio Romanus à D. Petro Apoſtolo ſacroſancto lavacro Cæſarea tinctus fuit. Act. 10. Et ibi primus Epiſcopus, omniumque gentium, qui crediderint merito extitit primitiæ, quòd primus Spiritu ſancto repletus fuerit. Origen. ſuper Numeros.

Cornicularius, ut Sigonius exiſtimat, fuit miniſter Tribuni Mil. qui vigilias ejus loco circumibat, atque ejus imperia Corniculo edebat. Val. Max. cap. *de Pudicitiâ. M. Lætorio Tribuno Militum Cominius Tribunus plebis diem ad populum dixit, quòd Cornicularium ſuum ſtupri causâ appellaſſet.* Frontinus Stratagem. lib. 3. *Tanquam tribuni Cornicularius vigilias excitavit.*

Cornificius,

Cornificius, iiſdem temporibus in poeticâ floruit, quibus in ſcribendâ hiſtoriâ Salluſtius, Luceius, & Corn. Nepos. Ingenio eleganti ac lepido fuit, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus. Sororem habuit *Cornificiam*, ut ſcribit Euſebius, cujus carmen in magno pretio habebatur. Fuit etiam *Cornificius* amicus Ciceronis paternus & collega, ad quem extant multæ Ciceronis ipſius Epp. lib. 1. Fam. Ep.

Corniger, Bacchus dictus eſt, quod nimio vini potu truces homines reddantur, & tunc, ut ait Ovidius lib. 1. Art.

——— Sumit cornua pauper.

Eodem ſenſu Horat. in Odis.

Vireſque & addis cornua pauperi.

Alii, quia Bacchus idem cum Sole eſſe cenſetur. Radii autem ſolares inſtar cornuum ab antiquitate expreſſi ſunt. Vide & Macrob. in Saturnal. Imo & apud Ebræos radii cornua vocantur.

Cornutus, Leptites genere (eſt autem Leptis Africæ civitas) Stoicus Philoſophus, quem à Nerone propter liberiorem de ejus carminibus vocem multatum exilio referunt Dio & Euſebius in Chronico. Multa de eo falſa & inepta Suidas, cui fidem habere caveant tirones. Perſii præceptor fuit, ut non obſcurè in penultima Sat. ipſe teſtatur.

Cum primum pavido cuſtos mihi purpura ceſſit,
Bullaque ſuccinctis Laribus donata pependit,
Me tibi ſuppoſui, teneros tu ſuſcipis annos
Socratico, Cornute, ſinu.

Multa eum in philoſophicis ſcripſiſſe, conjicimus ex Hieronymi ad Magnum oratorem epiſtolâ: putamus enim hunc eſſe Cornutum illum, de quo multa Origenes in Stromateas ſuos tranſtuliſſe dicitur. Fuiſſe vero non ſolum philoſophiæ cognitione clarum ſed & aliis ſtudiis, hiſtoria arguit, quam Dio narrat de adhibito illo à Nerone in conſilium ſuper inſtituto carmine de rebus geſtis Romanorum. Nam Neronem ab omni philoſophiâ fuiſſe alienum conſtat, neque vero cauſæ quicquam erat, cur de pangendis verſibus Stoicus conſuleretur; niſi etiam eruditionis laude, & diſciplinis humanioribus excultus fuiſſet Cornutus. Quare Dio illum ait ἐπὶ παιδείᾳ εὐδοκιμῆσαι πότε, *(eruditionis opinione claruiſſe)* non autem ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Cum igitur in utroque genere excelluerit Cornutus, quæſtionis eſt, idemne hic an alius ab hoc diverſus fuerit Annæus ille Cornutus Grammaticus, quem in Virgilium & alios poetas commentarios edidiſſe conſtat, & paulo ante Gellii memoriam Romæ grammaticam eſſe profeſſum. De hoc igitur ſtudioſi quærant amplius: nobis quidem non videtur. Multa quoque Porphyrius in Εἰσαγωγῇ in Categorias de Cornuto quodam: ubi inter alia eum ſcripſiſſe τὰς Ῥητορικὰς τέχνας & γεγραφέναι πρὸς Ἀθηνόδωρον Stoicum, auctor eſt. De hoc quoque quis ille fuerit cogitemus. Caſaubonus.

Cornutus, Prætor urbanus Romæ, Ciceronis temp. de quo ſic ipſe ſcribit Epiſt. lib. 10. *Placuit nobis, ut ſtatim ad Cornutum Prætorem urbis literas deferremus, qui, quòd Conſules aberant, Conſulare munus ſuſtinebat more majorum.*

Corœbus, Mygdonis fil. qui Caſſandræ amore incenſus, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Trojani temporibus ad Trojam venit, ſocero & Phrygibus auxilium laturus, fruſtra ei ſuadente ſponſâ, ut in patriam reverteretur, certiſſimoq; exitio, quod toti urbi imminebat, ſeſe eriperet, cujus verbis cum fidem non adhiberet, poſtremâ illâ nocte quâ Ilium cecidit à Peneleo Græco quodam fuit interfectus. Virg. Æn. 2.

——— Juveniſque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat inſano Caſſandræ accenſus amore.

Hinc proverbium: *Stultior Corœbo.* Vide Barthium ad Stat. Theb. pag. 226. Item Corœbus curſor optimus Elidenſis, qui à Neoptolemo interfectus eſt. Pauſanias.

Corona, ſignum cœleſte ſupra humerum Arctophylacis eſt, novem ſtellis conſtitutum in orbem diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriente Cancro. Virgilius Georg. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Gnoſſiaque ardentis decedat ſtella Coronæ.

Manilius Aſtron. lib. 1.

At parte ex aliâ claro volat orbe Corona,
Luce micans variâ, nam ſtella vincitur una
Circulus in medio radians, quà proxima frontem
Gnoſſia deſertæ fulgent monumenta puellæ,
Candidaque ardenti diſtinguit lumina flammâ.

Vide *Ariadne.*

Coronis, quæ & Arſinoe, Phlegyæ, vel, ut alii tradunt, Leucippi filia; quæ cum formâ eſſet non ineleganti, Apollini placuit, à quo & vitiata & gravida facta eſt. Verum cum poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo ejus amore capta, ſui copiam faceret, à Corvo deprehenſus eſt, ex quo cum Apollo amicæ perfidiam cognoviſſet, telis eam confodit, puerumque (qui poſtea Æſculapius dictus eſt) ex utero ejus exemptum Chironi Centauro tradidit educandum. Ovid. Met. l. 2.

Pulchrior in totâ quam Lariſſæa Coronis
Non fuit Æmoniâ.

Coronis, Dea fuit, quæ in Sicyone colebatur, cujus tamen ſimulachrum peculiare templum nullum habuit, ſed cum ſacrificii tempus acceſſit, id in Palladis ſacraria transferebant, honoreque proſequebantur.

Val. *Corvinus*, de quo vide Liv. lib. 7. Gell. 9. Plin. 7. 48. Val. Max. 8. 14. Prop. l. 3.

Et cui cognomen corvus habere dedit.

Ovid. 1. Faſt.

Ex uno quidam celebres, aut torquis adempti,
Aut Corvi titulos auxiliaris habent.

Manilius lib. 1.

Et cum militiâ volucris Corvinus adeptus
Et ſpolia, & nomen qui geſtat in alite Phœbum.

Coruncanus, primus de plebe Pont. Max. factus, teſte Livio. Cicero in Orat. *pro domo ſuâ* ad Pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimum fuiſſe dicit. Is cum legatus ad Teucrum Illyricorum regem miſſus eſſet, in reditu contra jus Gentium interfectus eſt. *Coruncanus* alter adverſus Amilcarem Barcham in Siciliam miſſus eſt. Polybius.

Corus, ventus ſpirans ab occaſu ſolſtitiali. Plin. Sen. in Thyeſte:

Brutium Coro feriente pontum.
——— Cœli fuſcator Eoi

Lucano dicitur lib. 1. Idem lib. 7.

——— Victus violento navita Coro
Dat regimen ventis. ———

Stat. lib. 7.

Non aliter cæco nocturni turbine Cori
Stat peritura ratis, cum jam damnata ſororis
Igne Therapnæi fugerunt carbaſa fratres.

Silius, lib. 1.

Qualis ubi Ægæo ſurgente ad ſidera ponto
Per longum vaſto Cori cum murmure fluctus
Suſpenſum in terras portat mare, frigida nautis
Corda tremunt, ſonat ille procul, flatuque tumeſcens
Curvatis pavidas tranſmittit Cycladas undas.

Alias *Caurus* dicitur. Virg. Geor. 3.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Ideo Martinius ſic dici putat ab Ebræo קר *car*, i. e. *frigus.* Certe Virgilio, lib. 5. *Hyberni Cori* vocantur.

Corybantes, Cybeles ſacerdotes, qui ſacro furore correpti, cymbala pulſabant, capitaque inter ſaltandum jactantes alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus βητάρμονας vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuiſſe dicuntur, poſtea autem in Cretam navigaſſe, & montem quendam incoluiſſe, quem à nomine relictæ ſedis etiam Idam appellarunt; ubi & Jovem infantem aluerunt, tympana jugiter pulſantes, ne Saturnus (qui cum Titane fratre convenerat, ut ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui *Curetas* & *Corybantas*, & *Cabiros*, ac *Idæos Dactylos* eoſdem eſſe putent. Diodorus Sic. Corybantem ſcribit Jaſonis & Cybeles filium fuiſſe, ac ſimul cum Dardano ſacra Matris Deum in Phrygiam detuliſſe, eoſque qui in ſacrificia ejus Deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine *Corybantes* appellaſſe. Sing. numeri nominativus eſt *Corybas*, quo uſus eſt Claudianus de Rapt. Proſ. lib. 2.

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Luſtravit Corybas. ———

Sidonius

Cum ſectus recalet Corybas, cui gutture rauco
Inguen per bifores regemunt cava buxa cavernas.

Ubi benè buxa, utpote in hiſce ſacris adhiberi ſolita. Val. Flac. lib. 2.

—— Horriſonæ reſpondent Gargara buxo.

Claud. 1. de Rapt.

—— Corybas non impulit enſem
Non buxus, non æra ſonant.

Virg. Æn. 9.

Tympana vos buxuſque vocat Berecynthia.

Papin. lib. 5.

——— Inſano veluti Theumeſia Thyas
Rapta deo, cum ſacra vocant, Idæaque ſuadet
Buxus, & à ſummis auditus montibus Evan.

Idem, lib. 9.

— Quum Bacchica mugit Buxus.

Et lib. 2. Achil.

——— ——— ——— Buxus
Signa dedit, quater æra Rheæ quater Evia pulſant.

Seneca in Agamemnone.

Quæ turritæ turba parenti
Rectore rauco concita buxum Ferit.

Val. Flac. lib. 3.

——— Barbara buxus
Si vocet & motis ululantia Dindyma ſacris.

Heſychius: Κορύβας. Ῥέας ἱερεύς.
Horat. Carm. 1. Od. 16.

——— *Non ac:ta*
Sic geminant Corybantes æra.

Virgil. Æn. 10.

——— *Corybantiaque æra.*

Hinc κορυβαντιᾷν eſt *inſanire*, & *mente captum eſſe*. Heſychius. Κορυβαντιάσης, μαινομένης, ἢ ἐνθετικῶς δαιμονιζομένης. Strabo, lib. 10. ſic dictos ait ἀπὸ τῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, *quia cum ſaltatione incederent.* Ait idem Corybantes vocari τοὺ μανικῶς κινεμένους, *furioſè ſe moventes*; cum autem autem non ſit ulla corporis motio μανικωτέρα, quam quæ ordine naturæ inverſo capite incedit, putat Palmerius ab eo dictos Κορύβαντας, nam κόρυ vox antiqua *caput* ſignificabat. Ergo ἀπὸ τῦ ἐπὶ τὸ κόρυ βαίνειν dicti Κορύβαντες.

Corycus, luctator nobilis, qui cum neminem reperiret prioorem, aut parem, cujuſque viribus ſuccumberet, proverbio fecit locum, *Luctari cum Coryco*, de his qui ſupra vires aliquid moliuntur.

Corydeus, Heſychius: Κορυδεὺς, ὄνομα κύριον, ὃς ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ δυσμορφίᾳ καὶ οἱ παῖδες αὐτῦ. Vide Diogen. p.224. & Barth. Adverſ. p. 251.

Corydon, paſtoris nomen à Theocrito & Virgilio celebrati. Vide de la Cerda ad Virg. Ecl. 2.

Coryneta, vel *Corynetes*, latro famoſiſſimus, Vulcani filius, cum juxta Epidaurum hoſpites clavâ quâdam, quæ Græcis κορύνη dicitur, trucidaret (unde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cum prius Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus. Suid. Plutar. Item *Areithoi* cognomen. Hom. Iliad. η.

Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος.
Δίυ Ἀρηϊθόυ, τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες.
Οὕνεκ' ἄρ' ὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Coſconius, vetus auctor, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 700.

Coſme, Κόσμη Ægyptiaca prodendo memoriam ſui extendit. Eorum ex primo Schol. Apollonii in lib. 4. variorum adfert ſententias de quæſtione eâ, Quænam gens ſit antiquiſſima?

Coſmeta, ornator, ſervus in familiâ, cui domini, dominæve exornandi cura incumbit. Juvenal. Sat. 6.

Ponunt Coſmetæ tunicas.

Id eſt, ancillæ, quæ mundum, & veſtes dominæ curant, & ornatum ejus cuſtodiunt & purgant, deponunt tunicas, & veſtes exuunt, ut nudæ virgis cædantur. Ita enim *ponere* ſumitur pro *deponere*, ut apud Catullum.

——*Quas paſtor viderat olim*
Idæis tunicam ponere verticibus.

Coſmus, unguentarius nobilis. Mart. 11. 9.

Quod Coſmi redolent alabaſtra focique Deorum.

Juvenal. Sat. 8.

——— *Cœnet licet oſtrea centum*
Gaurana, & toto Coſmi mergatur aheno.

Ubi vetus Schol. *Coſmus luxurioſus fuit, qui ſolium in quod deſcendebat, multis diverſorum unguentorum odoribus miſcebat.* Hinc *unguentum Coſmianum.* Mart. 12. 55:

Aut libram petit illa Coſmiani.

Petronius: *Affert vobis alabaſtrum Coſmiani.* Vide Rader. ad Mart. lib. 14. ep. 100.

Coſſus, Corn. Lentulus, conſul cum M. Aſinio Agrippa an. U. C. 777. Alius collega L. Calphurnii Piſonis an. ab U. C. 753. Tertius conſul cum Claudio Cæſare Nerone an. ab U. C. 812. Denique *Coſſus* Trib. Mil. De quo Virg. Æn. 6.

Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat?

Eſt & hoc nomine hæredipeta celebratus; Juven. Sat. 10.

Ut captatori moveat faſtidia Coſſo.

Coſſutiorum familia apud Rom. ex quâ *Coſſutia* uxor Cæſaris. Sueton. Sic *Coſſuvii*, & *Coſſuviani*.

Cotiſo, Dacorum rex, cujus exercitus, cum Pannonias invaſiſſet, à Cornelio Lentulo, duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Horat. in Odis. *Occidit Daci Cotiſonis agmen.* Abrahamus Mylius, lib. de linguâ Belgicâ, cap. 26. *Cotiſon*, quaſi *Gotes ſon*, i. e. linguâ Belg. *Dei filius.* Sic nempe Dux ille dictus eſt, quia optimates ſe, ſuoſque liberos pro Deorum progenie ab aliis haberi volunt.

Cotta, Orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis de oratore. Legem tulit, ut liceret Tribunis plebis alios recipere magiſtratus, quòd lege Syllæ iis erat ademptum. Singularem ejus dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus laudat Tullius, lib. de Oratore ac in Bruto. Alter *Cotta* contra Mithridatem infeliciter pugnavit, Syllam Cæſari conciliavit. Tertius, Legatus Cæſaris in Galliâ, inſidiis circumventus ab Ambiorigis Ducis exercitu interficitur. Aſcon. Pædianus. Hic videtur is eſſe, qui librum de Rep. Rom. conſcripſit, teſte Athenæo, lib. 6.

Cottus, Gigas centimanus, Heſiod. in Theogon.

Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, ὐκ ὀνομαστοὶ,
Κόττος τε Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα,
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.

Vide Palæphatum.

Cotys, Latina terminatione *Cotus*, Thraciæ regum nomen. Nepos in Iphicrate, *Mneſthea filium reliquit ex Threſſâ natum Coti regis filia.* Idem in Timotheo *Cotyn* Græcâ ratione vocat. Cotyn Thraciæ regem in Pompeianâ militiâ commemorat Cæſar, lib. 3. De bello Civili, c.4. Ubi vide Ciacconium Pompeianas partes fovit. Lucan. l. 5.

——*Fortemque Cotyn, fidumque per arma*
Deiotarum.———

Hic, cum naturâ eſſet iracundior, & aſper eorum qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis eleganter elaborata, ſibi ab hoſpite allata, ſimul omnia confregit, ne in eos qui illa fregiſſent, aſperius animadverteret. Plut. in Apophth. Alius regis Thraciæ hoc nomine mentio eſt apud Tacitum 2. Annal. cap. 64. &c. Hic ille Cotys eſt ad quem, Ovid. Eleg. 9. lib. 3. de Ponto ſcripſit, exul ſcilicet in ejus regno.

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit uſque Coty.

Coti Odryſarum regis meminit Livius; Alius Coti Ædui Cæſar de bello Gallico.

Cotytto, ûs, Dea impudicitiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur ejus ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocantur *Cotyttia*. Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat, unde etiam ſacerdotes ejus laſcivis ſaltationibus mores ejus referebant. Juvenal. Sat. 2.

Talia ſecretâ coluerunt orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Horat. Epod. ult.

Inultus ut tu riſeris Cotyttia
Vulgata, ſacrum liberi Cupidinis.

Vide Politian. Miſcellan. cap. 10. Heſychius. Κοτυττώ, ὁ μὲν Εὔπολις κατ' ἔχθος τὸ πρὸς τοὺ Κορινθίυς φορτικόν τινα δαίμονα διατίθησι.

Cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini *Cranai* dicti.

Crantor, Solenſis, Academicus Philoſophus, Platonis auditor & Zenocratis condiſcipulus ac Palæmonis, qui novis opinionibus Academiam Platonicam repleverunt. Hic ſcripſit librum de Conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt & de quo hoc reliquit elogium. *Eſt ille quidem non magnus, ſed vere aureolus, & ad verbum ediſcendus libellus.* Periit aquæ intercutis morbo. Taxavit Stoicorum indolentiam, quæ eſſe nullo modo poteſt, niſi plane hominem ſaxeum eſſe velimus' & omni ſenſu planè carentem. Cum Chryſippo eum conjungit Horatius, ubi de Homero ad Lollium.

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Item *Crantor* Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ovid. Met. 12.

L. Craſſus, Orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore, accuſavit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens. Summam ingenii non laudem modo, ſed etiam admirationem eſt conſecutus; Defendit poſtea Liciniam virginem, cum annos 27 natus eſſet. In Bruto Ciceronis eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio, & Scævolâ comparatio. Deploratur multis verbis ejus mors à Tullio in exordio, lib. 3. De Oratore. Macrobius Sat. 2. 11. *Is tamen Craſſus vir Cenſorius (nam cum Cn. Domitio cenſor fuit) cum ſupra cæteros diſertus haberetur, eſſetque inter clariſſimos cives princeps, tamen murænam in piſcinâ domus ſuæ mortuam atratus tanquam filiam luxit. Neque id obſcurum fuit, quippe Collega Domitius in ſenatu hoc ei quaſi deforme crimen objecit.* Ælianus. Καὶ ποτε Δομετίυ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Ὡς μῶρε μύραιναν ἔκλαυσας τεθνεῶσαν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν, ἐγὼ θηρίον ἔφατο, σὺ δὲ τρεῖς γυναῖκας θάψας ὐκ ἔκλαυσας.

P. Craſſus, Oratoris frater, Juris peritiſſimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium, ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit. Cæterum de morte ejus, & patris ſui variant authores. Lucan. lib. 2.

——*Truncos laceravit Fimbria Craſſos.*

Vide Appianum & Florum, lib. 3. cap. 21. itemque Livii Epitomatorem.

M. Craſſus,

M. Craſſus, P. Craſſi filius, Romanorum omnium ditiſſimus: Negavit quempiam divitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ad bellum Servile miſſus, adverſus Spartacum gladiatorem, qui fugitivorum ingenti contractâ manu, Vatinium, Gellium, ac Lentulum Roman. Imperatores fugaverat, 12 millibus hoſtium unà cum eorum duce cæſis, apud Rhegium juxta Leucadis paludem victoriâ potitus eſt, urbemque ovans intravit, lauro, novo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eum non niſi myrteam coronam accepiſſent. Poſtremo cum ei Syria forte obtigiſſet, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surenâ regis Præfecto captus, atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem ſuſcepiſſe credebatur, Barbari liquefactum aurum in os ejus infuderunt, jubentes, ut ſaltem mortuus ſeſe auro ſatiaret, cujus famem vivus nunquam ſedare potuiſſet. Lucan. lib. 1.

——— Poſtquam crudeli funere Craſſus
Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carras.

Hiſtoriam ejus habes apud Appian. in Parthicis & Plut. in M. Craſſo, & Florum lib. 3. Mem. & Strabo lib. 6. qui *Sinnaca* locum, ſive civitatem nominat ἐν ᾗ Κράσσος διεφθάρη δόλῳ ληφθεὶς ὑπὸ Σουρήνα τοῦ τῶν Παρθυαίων στρατηγοῦ, ut idem inquit. Cæterum Craſſi filii defuncti uxorem Corneliam, Metelli Scipionis filiam Pompeius uxorem duxerat, poſt mortem Juliæ, ut Plut. tradit, quare etiam eò reſpexiſſe Lucanus nonnihil videtur, cum dixit

——— Umbrâque erraret Craſſus inultâ.

Quaſi tacitè moneret, Craſſi, utpote affinis ſui cædem ulciſcendam potius fuiſſe.

Craſſus, Craſſi divitis avus, nunquam riſiſſe fertur: ob id *Agelaſtus* eſt vocatus, Plin. 7. 19.

Craſſus, M. Craſſi divitis fil. Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: In Cæſarinis tandem partibus adoleſcens occubuit. Fuit autem diſcipulus Ciceronis, de quo ille in Oratore.

Craſſus, P. Licinius ante ætatem Pont. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Conſul profectus eſt contra Ariſtonicum Eumenis filium, in quo prælio profligato exercitu, ipſe, ne in manus hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo converberato, in ſui necem provocavit. Val. Max.

Craſtinus, pugnam Pharſalicam exorſus eſt, cui diras imprecatur hoc modo Lucanus, lib. 7.

Dii tibi non mortem, quæ cunctis pœna paratur,
Sed ſenſum poſt fata tuæ dent, Craſtine, morti,
Cujus torta manu commiſit lancea bellum,
Primaque Theſſaliam Romano ſanguine tinxit.

Craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam ejus res geſtas conſcripſit. Plut. Vide Voſſ. Hiſt.Gr. p. 347. & 462.

Craterus, ſtatuarius nobilis, quem probatiſſimis ſignis Palatinas domos Cæſarum repleviſſe, author eſt Plin. 36.

Craterus pictor, qui Comœdos Athenis in Pompeio pinxit. Plin. 35. 11.

Craterus, Antigoni Regis frater, Scriptor antiquus; citatur à Phlegonte Tralliano Mirabil. cap. 32.

Craterus, medicus inſignis, Cic. lib. 12. ad Atticum. Hujus ſervum ſcribit Porphyrius Tyrius morbo inuſitato affectum, quum medicamenta non prodeſſent, vipera piſcis in formam figuratâ & ab eo devorata ſanum factum. *Crateri* meminit etiam Horatius. 1 Serm. Sat. 3.

Non eſt Cardiacis (Craterum dixiſſe putato)

Itemque Perſius.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

Crates, Thebanus Philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, Suidâ ac Diogene Laertio teſtibus, in pecuniam omnem ſubſtantiam redigens, apud Trapezitam depoſuit, hâc lege, ut ſi filii philoſophi eſſent, eam indigentibus civibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans: Si autem idiotæ, eis redderet, ut, vacuis virtute, ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem in vitâ Apollonii, & Diocles eum ſubſtantiam ſuam aiunt in mare projeciſſe, uti liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, *Abite peſſum malæ cupiditates, Ego vos mergam, ne ipſe mergar à vobis.* Neque enim putavit ſe poſſe, & virtutes, & divitias ſimul poſſidere. Sen. Ep. 10. Crates Stilponis auditor cum vidiſſet adoleſcentulum ſecreto ambulantem interrogavit, Quid illic ſolus faceret? Mecum, inquit, loquor. Cui Crates, Cave, inquit, rogo, & diligenter attende, ne cum homine malo loquaris. Emicuit autem Demetrii Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus ſuâ authoritate eum ab obſidione patriæ removit. Plut.

Crates, Athenienſis, poeta Comicus, antiquæ Comediæ, auditor Polemonis philoſophi. Suidas. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 31. & 56.

Crates, Grammaticus ſub Ptol. Philometore, æqualis Ariſtophanis Grammatici, cognominabatur *Criticus*, ſive *Homericus*, ſcripſit in Iliaden & Odyſſeam lib. 59. Comment. Suidas. Studium Grammaticæ Romam primus intulit, teſte Suetonio: miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege, ſub ipſam Ennii mortem plurimas acroaſes fecit, aſſidueque per omne tempus legationis diſſeruit.

Crates, Pergamenus, res mirandas de variis gentibus literis prodidit. De quo Plin. 7. 2. & Ælianus de Animalibus 17. 9. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 347.

Cratinus, poeta Comicus, clarus apud Athenienſes, qui primus in Dionyſiis Athenis Satyricam fabulam induxit. Hor. lib. 1. Serm. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ.

Perſius Sat. 1.

——— Audaci quicunque afflate Cratino.

Scholiaſt. Ariſtoph. Κρατῖνος ὁ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ποιητὴς αὐστηρὸς τῇ λοιδορίαις ἐστίν· Οὐ γὰρ ὥσπερ Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ, τὸ φορτικὸν τῆς ἐπιτιμήσεως διὰ ταύτης ἀναιρῶν, ἀλλ' ἁπλῶς κατὰ τὴν παροιμίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τίθησι τὰς βλασφημίας κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων. Hic autem fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati, ad quod alludit Horatius in Epiſt.

Priſco ſi credis, Mæcenas docte, Cratino,
Nulla placere diu nec vivere carmina poſſunt
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

Vide Voſſ. de P. Gr. pag. 30.

Cratippus hiſtoricus Thucydidis æqualis, ea quæ à Thucydide omiſſa erant complexus fuit. Auctor Dionyſ. Halicar. Mem. quoque Marcellinus in vitâ Thucydidis.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audivit Marcus filius Ciceronis, ut eſt in procemio librorum de officiis. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem apud Mitylenem conveniens ultro ſolatus eſt verbis philoſophicis, ad ſpemque hortatus, cum quædam de Providentiâ diſſeruiſſet, reſque Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret. Plut. in Pompeio.

Crator libertus fuit M. Aurelii Veri, at deſcripſit exactè, nomina, temporaque conſulum, atque aliorum, qui annuum magiſtratum Romæ geſſerunt annis 453. Teſtis Theophilus ad Autolyc. lib. 3.

Cratylus, philoſophus, cui Plato librum de ſignificatione nominum inſcripſit.

Creon, ontis, Corinthiorum rex, prædonis Siſyphi filius, qui Jaſoni poſt Medeam repudiatam filiam ſuam natu minorem nomine *Creuſam* uxorem deſpondit; quam rem iniquo animo ferens Medea coronam naphthâ illitam ſponſæ dono miſit, quæ ſub noctem, luminibus accenſis, concepto igne, non modo illam, verum etiam ſponſum, & ſocerum cum totâ regiâ concremavit.

Creon, Thebanorum rex, Menotii fil. & Jocaſtæ frater, qui Laio, ab Oedipo filio occiſo, regni adminiſtrationem arripuit. Verum cum Sphinx Typhonis & Echidnæ filia Thebanum agrum crudeliſſimè vaſtaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium oſtenderetur, quam ſi quis ænigma ab illa propoſitum diſſolviſſet, Creon, propoſito per univerſam Græciam edicto, ſi quis id præſtare poſſet Jocaſtam, Oedipi matrem viduam, illi ſe uxorem daturum pollicitus eſt, regnoque Thebanorum ultro ceſſurum. Quibus præmiis illecti non pauci cum propoſitum ænigma diſſolvere non poſſent à Sphinge occiſi, temeritatis ſuæ pœnas dederunt, donec ad rei famam excitus Oedipus, Laii & Jocaſtæ filius ænigma explanavit. Quam rem tam ægrè tulit fera, ut protinus ſeſe ex prærupto monte dederit præcipitem. Hâc itaque viâ Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens uxorem duxit, cum paulo ante etiam patrem occidiſſet. Quibus flagitiis poſtea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, ut lucis pertæſus, utrumque ſibi oculum eruerit, Antigoneſque filiæ ductu Athenis ſeſe in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis ſuis, eâ conditione, relicto, ut alternis annis imperarent. Cum autem Eteocles (cui, quòd major natu eſſet, priores vices Polynices conceſſerat) exacto jam anno fratrem non reciperet, graviſſimum eâ occaſione inter Argivos & Thebanos bellum eſt exortum: In quo cum fratres ambo mutuis vulneribus cecidiſſent, Creon denuo regni gubernacula recepit. Verum cum præter alia complura inclementiæ ſuæ exempla, Antigonam & Agriam interficiendas curaſſet, quod illa fratres, hæc virum ſupremo ſepulturæ honore eſſent proſequutæ, cumque occiſorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet, Theſeus Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælioque victum vitâ exuit. Statius in Thebaide.

Creon, primus Archon annuus Athenienſium. Velleius lib. 1. *Ex annuis (archontibus) primus Creon.* Euſebius in Chron. Ἔδοξεν αἱρεῖσθαι ἄρχοντα κατ' ἐνιαυτὸν, καὶ πρῶτος ἡγήσατο ἐνιαύσιος ἄρχων Κρέων, ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος.

Creophilus Samius, quem aliquando tradunt, ſuſcepto hoſpite Homero, accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poematis quod *Oechaliæ captivitatem* vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium ſtatuit, quod quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradunt, alia vero non hunc, ſed Ariſteam Proconneſium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 347.

Crephegenetus, corruptè pro *Knephagenetus*, illud etiam corruptè pro Κνὴφ ἀγέννητος. Vide *Cneph.*

Crepi, Luperci dicti ſunt à crepitu pelliculorum, quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos diſcurrere in Lupercalibus, & obvias quaſque fœminas flagris ex pellibus confectis ferire. Feſtus.

Creſcentius Numentanus, Conſulem Rom. titulo ſe præferens, urbis dominium cepit. Item Philoſophus quidam Cynicus, Juſtino Martyri infenſus. Tatianus contra Gentes.

Cretheus, Æoli filius qui ex Tyro Salmonei fratris filiâ Æſonem genuit. Inde *Cretheia virgo* apud Val. Flaccum lib. 1. pro Helle Crethei nepte.

Crethon, Dioclis fil. qui cum patre Orſilocho ad bellum Trojanum profectus eſt, Græcis auxilium laturus. Verum cum duo hi fratres nimium ſuis viribus freti cum Æneâ congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis ſuæ pœnas dederunt, vixque eorum cadavera à Menelao & Antilocho ex hoſtium manibus eripi potuerunt. Hom. Iliad. 5.

Creticus, Oratoris nomen, ponitur autem pro quovis judice. Juvenal. Sat. 2.

——— Sed quid
Non facient alii, cum tu multitia ſumis
Cretice? ———

Idem ibidem.

Acer & indomitus, libertatiſque magiſter
Cretice pelluces. ———

Creuſa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Jaſon, repudiatâ Medeâ, uxorem accepit, quamobrem Medea indignata, carminibus ſuis ignem inextinguibilem ſcriniolo incluſum per filios ſuos miſit. Eos vero præmonuit, ut ſtatim oblato munere diſcederent. Creuſa igitur videndi cupida, nihilque mali ſuſpicans, ſcriniolum aperuit, & continuo evolavit ignis, Creuſamque & totam Creontis regiam exuſſit. Ovid. 1. de Art. Amand.

Cui non defleta eſt Ephyrææ nata Creuſæ.

Creuſa, Erichthei filia. Alia Cecropis filia. De quibus vide Meurſium de Reg. Athen. lib. 2. capp. 13. & 14.

Creuſa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ conjux, cui Aſcanium filium peperit. Hanc in excidio Ilii ab Ænea, qui fugiens patrem humeris geſtabat, filiumque manu ducebat, perditam fuiſſe in itinere, dum vias notas exceſſiſſet, tradit Virg. Æn. 2. Sed nonnulli eam ab ipſo Æneâ ex pactione cum Græcis factâ occiſam volunt, ne quis ex ſemine Priami ſupereſſet. Alii rurſus non occiſam, ſed deſertam tradunt, idque eo conſilio, ne novas ſedes, novaque fœdera (quæ fere nuptiis ſolent coaleſcere) longinquis in regionibus quæſituro uxor obeſſet.

Crinis, Sacerdos Apollinis, qui cum ſacra Dei neglexiſſet, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegiſſet, omnibus rebus à muribus corroſis, tanto detrimento commotus, ſacra Deo peregit; quo facto Deus illico mures omnes ſagittis ſuis perdidit, atque ex eâ re *Smintheus* Apollo dictus eſt: Cretenſes enim mures *Sminthas* vocant.

Pet. *Crinitus* Florentinus, præter libros de honeſtâ diſciplinâ etiam ſcripſit vitas Poet. Latinorum. Politiano præceptore defuncto, nobiles adoleſcentes erudiebat, ſed ita ut familiarius aliquanto cum iis verſaretur. Ea res, ut Jovius narrat, morti cauſam præbuit. Nam poſt cœnam, dum jocosè rixatur, cantharo frigidæ à petulanti convivâ perfuſus obriguit; doloréque contumeliæ in ἀκμῇ ætatis deceſſit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 673.

Criſon, Himeræus ſtadio vicit, Philiſco Archonte an. 1. Olymp. 83. teſtibus Dionyſ. Halicarnaſſæo lib. 11. Diod. Siculo lib. 12. Pauſaniâ Eliacis prioribus, itemque Euſebio, apud quem Κείσων ſcribitur, quemadmodum etiam apud Platonem de Legg. lib. 8. Καὶ δὴ καὶ Κείσωνα καὶ Ἄσυλλον καὶ ἄλλους παμπόλλους, ὁ αὐτός που λόγος ἔχει. Clemens Strom. 3. Φασὶ δὲ καὶ ἀθλητὰς οὐκ ὀλίγους ἀφροδισίων ἀπέχεσθαι δι᾽ ἄσκησιν σωματικὴν ἐγκρατευομένους, καθάπερ τὸν Κροτωνιάτην Ἄσυλλον, καὶ Κείσωνα τὸν Ἱμεραῖον. Apud Ariſtophanem in quadam fabulâ corrupte Γείσων ſcriptum fuerat, unde eſt Heſychii Gloſſis. Γείσων ὗς. Ἀεισοφάνης δὲ ὄνομα δρομέως νενικηκότος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον.

Criſpinus, Præfectus Prætorii Domitiani Principis, celebratur à Statio in ſylvis, qui patre illum Vectio Bolano, quem comitem habuit in Armeniâ Corbulo, prognatum ſcribit. At à Juvenale Sat. 1. proſcinditur, tanquam

Pars Niliacæ plebis & verna Canopi.

Et rurſum Sat. 4. ut adulter & inceſtus notatur.

Ecce iterum Criſpinus, & eſt mihi ſæpe vocandus
Ad partes, monſtrum nullâ virtute redemptum
A vitiis, &c.

Item *Criſpinus* Conſul Coll. Juventii Celſi, an. U. C. 865. Alius collega Æliani, an. U. C. 939. Tertius Conſ. cum Juliano, an. U. C. 976.

Criſpus Salluſtius, hiſtoricus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano, elegantiâ dicendi, Atticâ brevitate, ſententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, ut nimis antiquarius, & ex Catonis originibus verba mutuatus; à Trogo autem quod orationibus nimis longis utatur, ſicuti & Thucydides. Elogium ejus habes apud Martialem.

Hic erit, ut perhibent doctorum corda virorum,
Primus Romanâ Criſpus in hiſtoriâ.

Ciceronis acerrimus inimicus fuit, ut ex utriuſque invectivis orationibus (modo eorum ſint) conſtat. M. autem Varro Criſpum Salluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone loris benè cæſum dicit; & cum dediſſet pecuniam, dimiſſum. Gellius lib. 18. Horatius de eo.

Tutior at multo merx eſt in claſſe ſecundâ
Libertinarum dico; Salluſtius in quas
Non minus inſanit, quam qui mœchatur.

Qui tamen Horatius alibi eum laudat tanquam liberalem. Carm. 2. Od. 2.

Nullus argento color eſt avaris
Abditæ terris inimice lamnæ,
Criſpe Salluſti, niſi temperato
Splendeat uſu.

E contra Aſotiam ejus Lenæus Cn. Pompeii M. libertus perſtrinxit, *Laſtaurum, lurconem, nebulonem, popinonem* adpellans. Sueton. de Illuſtr. Gram. cap. 18. Et clamator ille quaſi Tullius, Salluſtio reſpondens, decoctorem eum depingit & *patrimonium* ei objectat *non comeſum ſed devoratum.* Notavit & Acro in Sat. 1. L. 1. *Quòd Caſſii Nementani coquum Damam centenis millibus æris conductum habuerit.* Blanditur tamen ei ob amicitiam Cæſaris, de quâ recte Acro & Porphyrio. Et L. Seneca lib. 1. de Clem. cap. 10. ponit Salluſtium in Auguſti *cohorte primâ interioris admiſſionis.* Deceſſit ex hac vitâ quadriennio ante bellum Actiacum, compluribus Hiſtoriæ Romanæ libris perfectis & abſolutis, ſed quorum præter *Conjurationem Catilinæ*, & *Bellum Jugurthinum*, atque fragmenta quædam, temporum injuriâ nihil ad nos pervenit. Vide *Salluſtius.*

Criſpus, Conſtantini M. ex Minervinâ concubina filius, teſte S. Aurel. Victore. Quem pater, urgente Fauſtâ conjuge, interfecit, ut Eutropius in undecimo refert, quam deinceps in ultionem fervido balneo necavit. Oroſius autem auctor eſt tum Criſpum, tum etiam Licinium, Conſtantini ex ſorore nepotem, propter Arianam factionem à Conſtantino è vivis ſublatos eſſe. Alii ferunt Fauſtam Criſpum privignum, cujus amore capta erat, ad libidinem ſæpius tentaſſe: & renuentem, detuliſſe ad maritum, illum voluiſſe ſibi vim inferre, ob idque cæſum eſſe Polæ, oppido Iſtriæ; Conſtantinumq; poſt aliquot annos, comperta cauſâ uxorem occidiſſe. Aliis magis veriſimile videtur, Criſpum Fauſtæ inſidiis circumventum occubuiſſe, ne militando filiis obeſſet; atque ob eandem cauſam paulo poſt ſublatum etiam eſſe Licinium. Sozomenus in Tripartitæ primo referri ſcribit, Conſtantinum pœnitentiâ ductum cum Sopatro Philoſopho de Purificatione conſultâſſe, quâ negatâ, perturbatum Cæſarem, inveniſſe Epiſcopos, qui ex Baptiſmate purgationem delictorum promitterent, eaque occaſione Chriſtianum eſſe factum. Quod tamen Sozomenus ipſe non credit, temporis argumento ductus. Criſpum ſiquidem 20 Imperii paterni anno (qui eſt à Chriſto nato 330.) defunctum: quum tamen ante ſæpe patri in legibus pro re Chriſtianâ ſanciendis adfuerit. Criſpus hic Lactantium habuit magiſtrum, teſte Hieronymo, & ex eo Sophronio.

Criſpus Paſſienus, quo nihil ſe cognoviſſe ſubtilius in omnibus rebus, maxime in diſtinguendis, curandiſque vitiis Seneca ſcribit Præf. in lib. 4. Nat. Qu.

Critheis, ut ex Ephoro refert Plut. in vitâ Homeri, filia Atellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autem cum puellam vitiaſſet, gravidamque feciſſet, atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo, Grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa vero non multo poſt Homerum peperit, qui *Meleſigenes* prius dictus, & poſtea *cæcus* factus *Homeri* nomen cepit. Ariſtoteles autem lib. 3. de poeticâ longe aliter hæc narrat, ut & Pauſanias ubi de Melete.

Critias, unus è 30 Tyrannis Athenienſibus à Lacedæmoniis impoſitis. Cic. lib. 2. de Orat. Vide Voſſ. P. Gr. p. 44.

Critias, ἐν ταῖς πολιτείαις citatur à Julio Polluce lib. 7. c. 13. Egit eo opere de variis rebuſp. ac inter alias de rep. Lacedæmoniorum,

moniorum, cujus libri bis mem. Athen. lib. 11. Illuſtre hujus ſcriptoris teſtimonium adducit Clemens penè initio Sexti Stromateon. Putat Voſſius eundem eſſe, cujus Plut. meminit in Lycurgo & Solone. Alius fuit *Critias*, Callæſchri fil. poeta, cujus verſus recitant Plut. in Alcibiade, & Athenæus, lib. 13.

Crito, Athenienſis, Socratis familiaris, quem ex opibus juvit, & cum quo uſque ad extremum vitæ philoſophatus eſt. Alius Pieriota, (Pieria autem eſt urbs Macedoniæ) hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, Siculas, & Macedonicas. Alius genere Naxius, hiſtoricus quoque. Suidas.

Critobulus medicus. Plinius 7. 37. *Magna & Critobulo fama eſt, extracto Philippi regis oculo ſagittâ, & citra deformitatem oris curatâ orbitate luminis.*

Critodemus, res veteres memoriæ prodidit. Plin. lib. 7. cap. 56.

Critolaus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade ac Diogene Stoico, ut ſcribit Cic. 2. de Oratore; de quo idem Cicero in Tuſcul. Qu. Quo loco, inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui cum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat.

Critolaus, hiſtoricus, ſe libris extulit rerum Epiroticarum, quorum tertium citat Plutarchus in Paral. cap. 4. Vulgavit & libros φαινομένων. ex quorum quarto quædam adducit eodem libro Plut. cap. 9. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 349.

Critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum conſiliis ſuis evertit. Cic. lib. 3. de Nat. Deor, Sororem interfecit, quòd ſibi è victoriâ redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Poſtremo à Qu. Cæcilio Metello victus apud Thermopylas veneno ſibi mortem conſcivit. Livius.

Criton, hiſtoricus, vide *Crito*. Reliquit Pallenica, Syracuſarum originem, Perſica, Sicula, &c. Suidas. Meſſenia ejus celebrat Jul. Pollux 10. 17. Getica etiam conſignaſſe ex Stephano diſcimus in Γετία.

Crobylus, leno quidam omnium ſceleſtiſſimus, qui duo ſcorta domi alebat, quorum lenociniis quamplurimos adoleſcentes in perniciem alliciebat, nec his contentus eoſdem illectos furto compilabat, unde proverb. *Crobyli jugum.* Vide Heſychium in Κρωβύλος. Item poeta Comicus.

Crœſus, rex Lydorum Alyattæ fil. omnium, quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus. Unde etiam hodie, cùm immenſas opes ſignificare volumus *Crœſi Divitias* dicimus. Ovid. 4. De Ponto.

Divitiis audita eſt cui non opulentia Crœſi?

Unde pauperi Iro opponitur à Propertio lib. 3.

Lydus Dulichio non diſtat Crœſus ab Iro.

Martialis.

Ardua res hæc eſt opibus non tradere mores
Et cum tot Crœſos viceris eſſe Numam.

Hic, cùm ſe omnium mortalium feliciſſimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad vivimus, periculum ſit, ne inſtabilis hujus mundi felicitas dolore aliquo contaminetur. Juv. Sat. 10.

Feſtino ad noſtros, & regem tranſeo Ponti
Et Crœſum, quem vox juſti facunda Solonis
Reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.

Quam Solonis ſententiam veriſſimam eſſe Crœſi calamitas poſteà declaravit. Victus enim à Cyro, pyræque impoſitus tandem ſalubre Solonis conſilium agnovit, ejuſque nomen ſæpius inclamavit. Unde admiratus Cyrus quiſnam eſſet Deorum, hominumve, quem ille in extremo periculo ſolum invocaret, remque totam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Crœſum ab incendio liberavit, ſummoque ſemper apud ſe in honore habuit. Herodotus lib. 1. Plut. in Solone. Horat. lib. 1. Ep.

Quid Crœſi regia Sardis?

Cronia, orum, Saturni feſta erant, quæ Romæ celebrabantur 14. Calend. Jan. Ita dicta ἀπὸ τοῦ Κρόνου, i. e. *à Saturno*, Latinè *Saturnalia* vocantur. Horum Macrobius latè meminit, citatâ etiam antiqui poetæ authoritate, apud quem legerat.

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ
Conficiunt ſacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

Crotopus, rex Argivorum, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit, quem cum inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt: Ovid. in Ibin:

Quique Crotopiaden diripuere Linum.

Cteſiæ, duo fuerunt: Unus Cnidius, alter Epheſius. Utriuſque meminit Plut. lib. de Flum. Ac Cnidio quidem tribuit libros περὶ λίθων, quorum è ſecundo teſtimonium promit in *Caico*; ut & Stobæus facit ſermone περὶ νόσου. Eſtque hic nobilis ille Hiſtoricus, qui Artaxerxis tempore vixit, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. 1. 5. Epheſio autem, cujus ætas neſcitur, idem Plutarchus adſcribit libros de Perſeo illo, qui Meduſam interemit. καθὼς ἱϛορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α΄ Περσηΐδος. Meminit & eodem libello librorum Cteſiæ περὶ ποταμῶν, unde ſecundum citat, ſed utrius ſint, non addit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 349.

Cteſibius, Hiſtoricus, ex quo Hermippus Smyrnæus quædam de Demoſthene citavit, ut cognoſcimus ex Plut. in Demoſthenis vitâ. Demoſthene igitur junior fuit, grandior vero Hermippo, qui ſub Ptol. Evergete vixit. Apollodorus in Chronicis narrat, eum annos vixiſſe 104. teſte Phlegonte Tralliano περὶ μακροβίων, cap. 2. Sed Lucianus in *Longævis* vixiſſe ait an. 124. niſi locus corruptus, & ex Phlegonte emendandus, quod cenſet Meurſius. Ac junior hoc *Cteſibius* Alexandrinus, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa reperit, teſte Plin. lib. 7. cap. 37. *Cteſibius, pneumaticâ ratione, & hydraulicis organis repertis.* Organa muſica intelligit, in quibus aquæ motus & agitatio tubulos animat, ea vero pulcherrimè deſcribit Claudianus de Mallii Theodori Conſ. verſ. 350.

Et qui magna levi detrudens murmura tactu
Innumeras voces ſegetis moderatus aënæ
Intonet erranti digito, penituſque trabali
Vecte laborantes in carmina concitet undas.

Is enim vixit temp. Ptol. Evergetæ, ſecundi ejus cognominis, qui aliter Phyſcon. Vide de hoc Cteſibio Vitruvium 9. 9. & Voſſ. de Scientiis Mathematicis.

Cteſibius, Athenienſis paraſitus, qui aliquando interrogatus, quid illi ex philoſophiâ ſupereſſet, reſpondit ἀσύμβολος δειπνεῖν, *ſine ſymbolo cœnare*; nam cum jocis ſcateret ſæpius vocabatur. Rhod. 27. 24.

Cteſibochus, pictor nobilis, qui Jovem Bacchum parturientem, & ingemiſcentem muliebriter inter obſtetrices, Dearumque clamorem depinxit.

Cteſiphon, Athenienſis, decreto Athenienſibus perſuaſit coronari oportere Demoſthenem aureâ coronâ in theatro, probitatis, & virtutis omnis generis ergô. Ob id ab Æſchine, Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus, defenditur à Demoſthene præclarâ illâ, atque omnium optimâ oratione quæ περὶ Στεφάνου inſcribitur. Cicero.

Cteſiphon, hiſtoricus, cujus librum 3. rerum Bœoticarum Plutarchus teſtem adducit Paral. Min. cap. 12. Fortaſſis idem eſt cujus de plantis & arboribus libros idem Plut. advocat lib. de Fluminibus.

Cteſiphon, Architectus, qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, ac toto orbe celebratum; quod poſtea ab Heroſtrato quodam incenſum fuit, & hâc tantum de causâ ut ob aliquod facinus nominaretur.

Cteſippus, Chabriæ fil. quem Phocion mortuo Chabriâ amico, diligenter ac perhumaniter collegit, quo impuros adoleſcentis mores componeret. Ejus tamen cùm duro, tum minimè liberali ingenio nuſquam adduci potuit, ut curam, & laborem in illo inſtituendo dimitteret; cujus ineptias non modo pertulit patienter, verum etiam ſtudioſe tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leviſſimi hominis fuiſſe ſuperatam. Nam cùm ille Imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret, Cteſippus, ut erat futilis, deliruſque, graviſſimum, peritumque Imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiunculis obtundere. Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt, *O Chabria, Chabria, cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſolvo, qui nati tui deliramenta ſuſtineo.* Plut. in Phoc.

Cteſippus, hiſtoricus, Res Scythicas compoſuit. Plut. de Flum.

Cupido, Amoris Deus, quem Heſiodus natum vult ex Chao & Terrâ, Simonides ex Marte & Venere, Arceſilaus ex Nocte & Æthere, Alcæus ex Lite, & Zephyro, Sappho ex Venere & Cœlo, Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex ſolâ Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilii lib. 1. Æn.

Nate meæ vires, mea magna potentia ſolus.

Duplex autem eſt. Ovidius:

Alma fave, dixi, geminorum mater Amorum,

Seneca in Hippolyto.

Diva non miti generata ponto
Quam vocat matrem geminus Cupido.

Honeſtus videlicet & turpis; Illumque ex Venere & Jove patre natum volunt, hunc autem Noctis ac Erebi filium eſſe, quod ipſum refert Cic. lib. 3. de Nat. D. Fingitur à poetis flammis armatus, ac duobus diverſiſſimæ naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandique. Ovid. Met. 1. in Fab. Apol. ac Daphnes. Ejus potentiam ſupra vidimus in *Amore*, quam hic ulterius ex poetis Græcis oſtendimus. Anacreon, εἰς ἔρωτα.

Ὁ δὲ καὶ θεῶν δυνάστης,
Ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Theo-

Theocritus in Pharmaceutria.

—— Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαρεὺς
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Idem Idyll 3.

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα, βαρὺς θεὸς, ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ,
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

Idem Idyll. 2.

Αἲ αἲ ἔρως ἀνιηρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Heſiodus de Cupidine.

—— Ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων.
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Tyrannum virorum vocat Euripides in Hippol. Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν τὸν τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον οὐ σεβίζομεν. Moſchus.

Μίκκυλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.

Oppianus Halieuticon, lib. 4.

Σχέτλι' ἔρως, δολομῆτα, θεῶν κάλλιστε μὲν ὄσσοις
Εἰσιδέειν, ἄλγιστε δ' ὅτε κραδίην ὀρθύνεις,
Ἐμπίπτων ἀδόκητος, ὑπὸ φρένα δ' ὥστε θύελλα
Μίσγεαι· ἀθμαίνεις δὲ πυρὸς δειμεῖαν ὁμοκλὴν,
Παφλάζων ὀδύνῃσι καὶ ἀκείτοισι μανίαις.
Δάκρυ δέ σοι προβαλεῖν λαρὸν γάνος, ἠδ' ἐσαχῆσαι
Βυσσόθεν οἰμωγὴν, σπλάγχνοις δ' ὑπὸ θερμὸν ἔρευθος
Φοινίξαι, χρωτὸς δὲ προτέρπον ἄνθος ἀμέρσαι,
Ὄσσέ τε κοιλῆναι, παρά τε φρένα πᾶσαν ἀεῖραι
Μαινομένην· πολλοὺς δὲ καὶ ἐς μόρον ἐξεκύλισας
Ὄσσοις χειμέριός τε καὶ ἄγριος ἀντιβόλησας,
Λύσσαν ἄγων, τοίαις γὰρ ἀγάλλεαι εἰλαπίνῃσιν.

Idem Cynegeticon, lib. 2.

Ὄμβριμ' ἔρως, πόσος ἐσσὶ, πόση σέθεν ἄπλετος ἀλκή,
Πόσσα νοεῖς, πόσα κοιρανέεις, πόσα, δαῖμον, ἀθύρεις.
Γαῖα πέλει σαθερὴ, βελέεσσι δὲ σοῖσι δονεῖται,
Ἄστατος ἔπλετο πόντος, ἀτὰρ σύγε καὶ τὸν ἔπηξας.
Ἤλυθες εἰς αἰθέρ', οἶδεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος.
Δειμαίνει δέ σε πάντα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε,
Γαίης ὅσσα τ' ἔνερθε. καὶ ἔθνεα λυγρὰ καμόντων,
Οἳ λήθης μὲν ἄφυσσαν ὑπὸ στόμα νηπαθὲς ὕδωρ
Καὶ φύγον ἄλγεα πάντα, σὲ δ' εἰσέτι πεφρίκασι.
Σῷ δὲ μένει καὶ τῆλε περᾷς, ὅσον οὔποτε λεύσσοι
Ἥλιος φαέθων, σῷ δ' αὖ πυρὶ καὶ φάος εἴκει
Δειμαῖνον, καὶ Ζηνὸς ὁμῶς εἴκουσι κεραυνοί.
Τοίους ἄγριε δαῖμον ἔχεις πυρόεντας ὀϊστοὺς,
Παγκεδανοὺς, μαλεροὺς, φθισίφρονας οἰστρήεντας
Τηκεδόνα πνείοντας, ἀναλθέας, οἷσι καὶ αὐτοὺς
Θῆρας ἀνεπτοίησας ἐπ' ἀζδίχθοισι πόθοισι.

Curetes, pop. Cretæ, qui & *Corybantes* & *Idæi Dactyli* appellati ſunt: ex Idâ Phrygiæ monte (ut quidam volunt) oriundi. Dicti Κουρῆτες Straboni lib. 10. ἀπὸ τῆς κουρᾶς, h. e. à *tonſurâ*; anteriorem enim capitis partem detonſam geſtabant, ne hoſtes eos cæſarie apprehenderent. Alibi autem aliam rationem nominis innuit: Θηλυστολοῦντες γὰρ, ὡς αἱ κόραι τοὔνομα σχεῖν, τοῦτο τοὺς περὶ τὴν Αἰτωλίαν φασίν. Euſt. in Iliad. 23. Κουρῆτες χλιδῶντα πλόκαμον τρέφοντες, ὥστε παρθένοι ἁβραὶ, οὕτω ἐκλήθησαν κόρας ἕνεκα. Alii ſic dictos volunt ἀπὸ τῆς κουροτροφίας, eò quòd Jovem aluiſſe dicantur. Lucret. lib. 2.

Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum
Vagitum in Cretâ quondam occultaſſe feruntur.
Cum pueri circum puerum pernice choreâ
Armati in numerum pulſarant æribus æra.

Virg. Georg. 4.

Nunc age naturas apibus quas Jupiter ipſe
Addidit, expediam, pro quâ mercede canoros
Curetum ſonitus crepitantiaque æra ſecutæ
Dictæo cœli regem pavere ſub antro.

Aratus:

Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο
Ἄντρῳ ἐγκατέθεντο καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτὸν
Δικταῖοι Κουρῆτες ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο.

Papin. Theb. 4.

———*Qualis Berecynthia mater*
Dum circa puerum jubet exſultare Tonantem
Curetas trepidos, illi certantia plaudunt
Orgia, ſed magnis reſonat vagitibus Ide.

Strabo ubi ſupra, Curetas quoque in Græciam commigraſſe refert, tandemque conſediſſe trans Acheloum fluvium, ibique cum intonſa ſervarent capita, *Acarnanas* vocari cœpiſſe. Hos Ovidius ex imbre natos fabulatur. Met. 4.

———*Largoque latos Curetas ab imbre.*

Horum meminit Lucianus in Nigrino. Πανικοῦντα χεῖρας τὸ βέλος, οὔτε ἐῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, οὔτε ὀπῷ καθάπερ τὰ Κουρήτων. Ubi Palmerius, Mirum eſt, inquit, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, ſcutum, & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus, ſeu Onomacritus Hym. 1. & 2. in *Curetas*, mille illis epitheta dedit, nullum tamen quod ſagittandi peritiam ſignificet. Imò contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήια τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Jovem.

Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες. ——

Idem ait Apollodorus lib. 1. Οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 7. Ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο, κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν. Strabo lib. 10. ubi de Cretà. Τούτους δὲ ὀνόμασαν Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκτησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς Διὸς γεννήσεως. Plin. 7. 56. *Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & Pindari Schol. ad Pyth. 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana, & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt, nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certè, qui prius Curetes, & à quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, fundâ, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum ſagittarium fundâ proſtravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab eâ lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: Τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe Diodorus, & contra ſeipſum pugnans ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Cretâ natum, εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum, & ipſo Jove antiquiores in Creta habitabant. Hæc ille. Diomedes lib. 3. *Vel ab Idæis Dactylis quos Curetas, ſive Corybantas Poetæ appellant: hi enim in inſ. Cretâ Jovem cuſtodiendo, ne vagitu ſe parvulus proderet, luſûs excogitato generi, clypeolis æneis inter ſe currentes, tinnitu æris illiſi, rhythmicâ etiam pedis Dactyli compoſitione celavere vocem infantis.* Hos Curetas novem fratres fuiſſe Echemenes ſcripſit in rebus Cretenſium; Dionyſ. Chalcidicus quindecim, Pherecydes vero quinquaginta duo. Ridiculus interim Agathocles Babylonius eſt apud Athenæum lib. 9. qui ſuis grunnitu Jovem à Saturno liberatum refert. Μυθολογοῦσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς Δίκτης, ἐν ᾗ καὶ ἀπόρρητος γίνεται θυσία. Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα θηλὴν ὑπέσχεν ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιηχοῦσα τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφους ἀνεπαΐστον τοῖς παροῦσιν ἐτίθει, διὸ πάντες τὸ ζῷον τοῦτο περισσὸν ἡγοῦνται.

Qu. Curio, pater, Orator egregius, ſed nullâ memoriâ fuit. Hic in quâdam oratione Cæſarem *omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocavit.*

C. Curio, filius. Trib. plebis, Cæſarinas partes ſecutus eſt, vir luxu & audaciâ ſingularis. Sexcentas enim H. S. debebat, uti Val. Max. *de luxu* ſcribit. Is itaque, ut ſe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum Civile impulit. Lucan. lib. 1.

Hos jam mota ducis, vicinâque ſigna petentes
Audax venali comitatur Curio linguâ:
Vox quondam populi: libertatemque tueri
Auſus, & armatos plebi miſcere potentes.

Theatra duo juxta fecit ampliſſima è ligno cardinum ſingulorum verſatili ſuſpenſa libramento: in quibus utriſque antemeridiano ludorum ſpectaculo edito inter ſeſe averſis, ne invicem obſtreperent ſcenæ, & repente circumactis ut ſtarent, poſtremo jam die deſcendentibus tabulis & cornibus inter ſe coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum ſpectacula edebat, ipſum magis autoratum populum Romanum circumferens. Quid enim miretur quiſque in hoc primum? inventorem, an inventum? Artificem, an authorem? auſum aliquem hoc excogitare, an ſuſcipere? parere, an jubere? ſuper omnia erit populi furor, ſedere auſi tam infidâ, inſtabilique ſede. En hic eſt ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit, Deorum quædam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum ſuum plaudens. Quæ vitalis animarum iſta, aut quæ querela de Cannis quantum mali potuit accidere. Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor eſt. Ecce Pop. Rom. univerſus, velut duobus navigiis impoſitus, binis cardinibus ſuſtinetur, & ſeipſum depug-

nantem

nantem ſpectat periturus momento aliquo,luxatis machinis,&c. Vide Plin. Nat. Hiſt. 36. 15.

Cureotis, tertius dies Apaturiorum, ſic dictus παρὰ τῆς κουρᾶς ἢ τῶν κούρων *à tonſurâ, aut à pueris.* Nam à parentibus pueri ad Tribules adducebantur, ibique tondebantur, ac Sodalitatibus, ſive tribubus adſcribebantur. Quod reſpondet, opinor Romanorum mori, quo virilem togam adoleſcentes ſumebant, & primam barbam ponebant, de quo Suetonius in Caligula cap. 10. & Nerone cap. 12. Igitur & apud Græcos, adoleſcentes ad annos pubertatis, in honorem alicujus Dei, capillum alebant, quem propterea θρεπτήριον vocabant. Eum deinde, ubi tondebantur, in ejus Dei templo conſecrabant, in cujus honorem ſe geſtaſſe profeſſi fuerant. Quod quia Apollini frequenter accidebat, illum ideo κουροτρόφον appellarunt. Demoſthenes in provocat. contra Eubuliden, Παιδίον ὄντα με εὐθέως ἦγον εἰς τοὺς φράτορας, εἰς Ἀπόλλωνος πατρῴους ἦγον εἰς τ᾽ ἄλλα ἱερά. Nulla tamen Religio certo numini eos aſtringebat; nam puellæ Atticæ, teſte Pauſaniâ, primitias comarum ad ſepulcrum Iphinoæ deponebant. Elææ virgines Opi, & Hecaergæ dicabant. Athenienſum vulgus Herculi. Heſychius: Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρεσθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες τοῖς συνήθεσιν ἐπεδίδουν πίνειν, ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια. Nobiliores autem & qui ſupra vulgus exiſtimari volebant, antiquo inſtituto, cujus mem. Plut. in Theſeo, comam ſuam Apollini Pythio vovebant, ac Delphos proficiſcebantur, cum deponendi tempus adveniſſet. At Κουρεώτιδος die conſecraſſe Dianæ comam expreſſe docet Heſychius: Κουρεῶτις, μηνὸς Πυανεψιῶνος ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν παίδων ἀποκείροντες τρίχας Ἀρτέμιδι θύουσι. Vide Caſtellanum de Feſt. Græc. in Ἀπατούρια.

Curius, Romanus civis exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cum in ſcamno ſedens, rapas in foro torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, invitarentque ut eo uti volet, reſpondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quam locupletem fieri, & qui acie vinci non potuiſſet, eum pecuniâ corrumpi non poſſe. Hunc omnium primum de Sabinis triumphaſſe, author eſt Livius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum Italiâ expulit, populoque viritim quaterna agri jugera diviſit, ſibique nihilo plus ſervavit, docens, Neminem eſſe debere ducem, cui non tantum eſſet, quantum militi ſufficeret. Val. Max. Decretis à Senatu ſeptem jugeribus agri populo, ſibi autem quinquaginta, popularis aſſignationis modum non exceſſit: parum idoneum Reip. civem exiſtimans, qui eo, quod reliquis tribueretur non eſſet contentus. Plin. M. Curii nota concio eſt, pernicioſum intelligi civem cui ſeptem jugera non eſſent ſatis. Sen. 7. Ben. Emittet illam vocem quam Rom. Imp. emiſit, cum illi ob virtutem & bene geſtam Remp. tantum agri decerneretur, quantum arando uno die circuiri potuiſſet, Non eſt, inquit, vobis eo opus cive, cui plus opus ſit, quam uni civi. Loquitur de Curtio non Coclete Horatio, quod Mureto placet, uti à Lipſio oſtenſum in locum. Poſtremò de Lucanis ovans urbem intravit. Hor. Carm. 1. Od. 12.

Hunc, & incomptis Curium capillis
Utilem bello tulit.——

Juv. Sat. 11.

——*Curius parvo quæ legerat horto*
Ipſe focis brevibus ponebat oluſcula, &c.

Claudianus.

Pauper erat Curius, reges quum vinceret armis.

Curius, Alexandriæ Presbyter fuit, tantæ doctrinæ famâ, ut *Origenes Junior* appellaretur. Hieron. Joannes *Curopalates*, divulgavit Hiſtoricum compendium, de quo Voſſ. H. Gr. p. 297.

Curtius, prænomine Marcus, adoleſcens Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus devovit. Nam cum terra in medio foro ingenti biatu deſediſſet, reſponſumque eſſet, non coituram iterum, niſi quiſquam ex primæ ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum dejeciſſet, Curtius acceptam à patriâ vitam eidem impendere non dubitavit, conſcenſoque equo, ſine morâ ſe in ſpecum præcipitavit. Unde etiam *Curtius lacus* nomen creditur ſervaſſe. Ariſtides apud Plut. in Parallelis. Liv. lib. 6.

Curtius, eques Rom. deliciis diffluens quum apud Auguſtum cœnaret, turdum macrum è patinâ attollens, eumque manu tenens, interrogavit Cæſarem, num mittere liceret? Quumq; is reſpondiſſet, quidni liceat? Ille protinus avem per feneſtram miſit. Princeps ambiguitate verbi deluſus, factum æquo animo tulit. Macrob. Sat. lib. 2.

Q. Curtius, temporibus Tiberii floruit, in quem eſt ejuſdem Principis dictum, natalium ejus dedecus velantis. *Curtius mihi videtur ex ſe natus.* Ex ſectatore Quæſtoris in Africâ, conſulare imperium, Provinciam Africam, & triumphi inſignia meruit. Tacit. lib. 11. *De origine Curtii Rufi, quem gladiatore genitum quidam prodidere neque falſa prompſerim, & vera exequi pudor. Poſtquam adolevit Sectator Quæſtoris,cui Africa obtigerat, dum in oppido Adrumeto vacuis per medium diei porticibus ſecretus agitat, oblata ei ſpecies muliebris ultra modum humanum & audita eſt Vox, Tu es Rufe qui in hanc provinciam Proconſul venies.* Ubi quod ait *ultra humanum modum*; Semper ita antiqui loqui ſolent, ut fidem Divinitatis adſtruant hujuſmodi dolis. Virgil.

Viſa mihi ante oculos & nota major imago.

Juvenalis.

——*Tua ſacra & major imago*
Humanâ turbat pavidum cogitque fateri.

Xenoph. lib. 8. Παιδὶ ἔδοξεν αὐτῷ προσελθὼν, κρείττων τις ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον, εἰπεῖν Συσκευάζου ὦ Κῦρε, ἤδη γὰρ εἰς θεοὺς ἄπει. Tac. 1. Hiſt. *Erupiſſe cellæ Junonis majorem humanâ ſpecie.* Plin. de eodem Curtio, lib. 7. ep. *Inclinato die ſpatiabatur in porticu, offertur ei muliebris figura humanâ grandior pulcriorque, perterrito, Africam ſe futurorum prænunciam dixit.*

Q. Curtius Rufus, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam. Ætas ejus colligitur ex loco ipſius, lib. 10. ubi de *novo ſydere* loquitur. Quod alii de Auguſto Cæſare intelligunt, Lipſius de Claudio, Non nemo de Trajano. Voſſius autem optime ad Veſpaſiani tempora eum refert, quem vide de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 28.

Jo. *Cuſpinianus*, Sueinfortenſis, poeta ac medicus & Orator Maximiliani Auguſti, idemque ſolers antiquitatis indagator, de conſulibus Rom. itemque de Cæſaribus inſignem commentarium condidit; Auſtriam quoque deſcripſit: extat etiam liber ejus de Turcorum origine, religione & in Chriſtianos Tyrannide. Vitam ſcriptoris hujus expoſuit Nic. Gerbelius J. C. quæ cum Cæſaribus ejuſdem conjungitur.

Cyana, virgo Syracuſana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactavitque ac ſe ſuper eum necandam injecit, ad ſedandam peſtem, quâ propter facinus iſtud laborabant. Plut. in Parall.

Cyana, nympha Sicula, quæ cum Proſerpinæ adverſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo commutata dicitur in fontem ſui nominis, qui in agro Syracuſano oſtenditur, ubi Anapo miſtus, non procul ab Ortygiâ inſ. illabitur in mare, Ovid.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyanee, vel *Cyanea*, nympha quædam, Mæandri flu. filia, quæ & Mileto Phœbi filio Byblidem & Caunum gemellos peperit. Ovid. Met. 9.

Hic tibi dum ſequitur patriæ curvamina ripæ
Filia Mæandri toties redeuntis eodem
Cognita Cyanee præſtanti corpore nympha
Byblida cum Cauno prolem eſt enixa gemellam.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cum Bacchi orgia contemneret, ab irato Deo tantâ perfuſus eſt ebrietate, ut filiæ Cyanæ in tenebris, quamvis reluctanti vitium intulerit. Vide *Cyana*.

Cyanippus, Theſſalus, cum frequentiſſimè venatum ire conſueviſſet, nova ejus ſponſa, ob magnam viri in ſylvis conſuetudinem, alterius mulieris concubitum ſuſpicata euntem Cyanippum pedetentim ſubſecuta eſt, cumque inter denſa delituiſſet arbuſta, rerum præſtolatur eventum. At ramis forte commotis, feram adeſſe canes ſuſpicantes, impetu facto, amantiſſimam viri puellam, tanquam brutum animal dilacerarunt. Id vero inſperatum adeo facinus, cum Cyanippus inſpexit, mortem ſibi conſcivit. Plutarchus in Paral.

Cyaraxes, vel *Cyaxares*, Phraartis regis Perſarum ac Medorum filius, Aſtyagis pater, primus Aſiæ populos in provincias diſtinxit, primus in ſuum quoſque ordinem diſtribuit, haſtatos, ſagittarios, equites, cum prius omnia promiſcua eſſent, atque implicata. Cum Lydis prælium fecit, ac omnem trans Halym flu. Aſiam ſibi ſubjecit. Herod. lib. 1.

Cybebe, mater, quam dicebant Magnam, ita dicta, quod ageret homines in furorem, quod Græci κυβηβᾶν dicunt. Sic Feſtus. Nec eſt quod quis *Cybilen* legendum putet, nam continuò ſubdit, *Cybele vero eadem dicta eſt à loco qui eſt in Phrygiâ.* Etiam *Cybebe* agnoſcit. Euſt. in Odyſ. β. cui ἡ Ῥέα dicitur. Heſych. Κυβήβη, μήτηρ θεῶν, ubi perperam vulgò Κυβήκη, uti & apud eum legas κυβῆκαι, θεοφορεῖται, κορυβαντιᾷ, ubi malim κυβηβεῖ. Sane apud eundem eſt Κύβηβος Γάλλος, κίναιδος. Vide Voſſ. de Theol. Gent. l. 2. c. 52.

Cybele, Cœli ac Terræ filia, Saturni uxor, aliis nominibus *Ops*, *Rhea*, *Veſta*, *Magna mater*, *Dindymene*, & *Berecynthia* appellata. *Cybele* autem dicta putatur à *Cybelo* Phrygiæ monte,

monte, ubi ejus ſacra primo creduntur inſtituta. Heſychius. Κύϐηλα, ὄρη Φρυγίας, Κυϐέλη μήτηρ θεῶν. Quanquam Feſtus ἀπὸ τοῦ κυϐιστᾶν τὴν κεφαλὴν dictam malit, quod Græcis ſig. *in caput ſaltare*, quo genere ſaltationis Galli, Deæ hujus ſacerdotes peculiariter in ſacris utebantur. Aliquando ſecunda ſyllaba corripitur. Martialis.

Et Cybeles picto ſtat Corybante tholus.

Claud. lib. 1. de Rapt. Proſerp.

Turrigeramque petit Cybelen.

Quandoque vero producitur. Propertius.

Vertice turrigero juxtà Dea Magna Cybele.

Lucan.

Et lotam parvo revocant Almone Cybelen.

Buxus ei inter arbores ſacra. Virg. in Ciri.

Sæpe velut gelidis Ciconum Biſtonis in oris
Ictave barbaricâ Cybeles antiſtita buxo
Infelix virgo totâ bacchatur in urbe.

Claud. lib. 1. de Rapt. Prof.

Non buxus, non æra ſonant, blandique leones
Submiſere jubas: adytis gaviſa Cybele
Exilit, & pronas intendit ad oſcula turres.

Quanquam ea quoque Bacchi ſacrificiis in uſu. Papinius Theb. 9.

——— *Cum Bacchia mugit*
Buxus, & inſanæ maculant trieterida matres.

Hujus Dei ſacris adhibebantur cymbala. Virg. Geor. 4.

Tinnituſque cie, & Matris quate cymbala circum.

Loquitur de apibus; unde Claud. de 6. Conſ. Hon.

——— *Qualis Cybeleia quaſſans*
Hyblæus procul æra ſenex revocare fugaces
Tinnitu revocatur apes.

Citat Euſeb Præp. lib. 5. c. 5. hos verſus

Μητέρι μὲν μακάρων μέλεται Τιτηνίς Ῥείη
Αὐλοὶ καὶ τυμπάνων πάταγοι καὶ θῆλυς ὅμιλος.

Auctor Hymnorum illam vocat τυμπανοτέρπη, Lucret. lib. 2. de ſacris hujus Deæ:

Tympana tenta tonant palmis & cymbala circum.

Prop. 3. 17

Vertice turrigero juxta Dea magna Cybele
Tundet & Idæos cymbala rauca choros.

Cyclicus Callimachus:

Ἐχθαίρω πόιημα τὸ Κυκλικόν.

Ubi *poema Cyclicum* eſt quod ultra quam Poetam decet, vel minimas res proſequitur, ut nihil omnino omittat. Dicitur quoque Κυκλικὸν ἔπος. Inde *Scriptor Cyclicus*; & κύκλῳ διδάσκειν, nihil in docendo præterire, omittere. Illud autem Poetæ fugiendum monet Horat. in Art. Poet.

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem

Ubi ille per *orbem* κυκλὸν interpretatur.

Cyclopes, Neptuni & Amphitrites filii, miniſtri autem Vulcani, ſic dicti, quòd unicum haberent oculum, eumque orbicularem mediâ in fronte ſitum. Hi, teſte Heſiodo in Theog.

— Τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.

Ex his tres potiſſimum à poetis celebrantur, *Brontes, à tonitru* dictus; *Steropes à fulmine*; *Pyracmon* ab *igneâ incude*. Virgil. lib. 8.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Bronteſque, Steropeſque, & nudus membra Pyracmon.

Ovid. Faſt. 4.

Hinc mare Trinacrium, candens ubi fingere ferrum
Brontes & Steropes, Acmonideſque ſolent.

Stat. 1. Sylv.

——— *Siculis an conformata caminis*
Effigies laſſum Steropen, Brontemque reliquit?

Claud. de 3. Honorii Conſulatu.

——— *Vobis jam Mulciber arma*
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat.
Brontes innumeris exaſperat ægida ſignis:
Altum fulmineâ criſpare in caſſide conum
Feſtinat Steropes, nectit thoraca Pyracmon
Igniſluiſque gemit Lipare fumoſa cavernis.

Cedrenus: Ἐκεῖθεν ἐμπίπτει (Ulyſſes) ἐν Σικελίᾳ Κύκλωπι, οὐχ ἑνὶ ὀφθαλμῷ, κατὰ τὰς μυθολογίας Ὁμήρου κεχρημένῳ, ἀλλ' ἄνθρωπος μὲν ἦν τὴν φύσιν ὡς πάντες ἄνθρωποι, καὶ οἱ λοιποὶ Κύκλωπες. Οἱ καὶ τὸ εἶδος ἦσαν μεγάλοι, καὶ ἀπηγριωμένοι, καὶ ἀπευκτοί, τὴν προαίρεσιν παγχάλεποι, καὶ μισανθρωπότατοι, καὶ φονικώτατοι.

Cycnus, Martis filius, quem Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, equo adjutus Arione, quem Neptunus in equum converſus genuerat. Hujus necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, ut ejus ulciſcendæ causâ adverſus Herculem arma ſumeret. Verum antequam ad manus venirent, Jupiter jaculato fulmine eos diremit, ut refert Hyginus, Fab. Poet. cap. 31.

Cycnus, Neptuni filius, omni ex parte invulnerabilis, cum quo Achilles Trojani belli tempore congreſſus, cùm fruſtra eum jaculis appetiiſſet, tandem re intellectâ, humi eum proſtravit, genibuſque collo innixus, animam eripuit, cumq; cadaver ſpoliare vellet, arma vacua invenit, Cycnumque in avem ſui nominis vidit commutatum. Ovid. Met. 12.

——— *Impulſum reſupino pectore Cycnum,*
Vi multâ vertit, terræque adflixit Achilles.
Tum clypeo genibuſque premens præcordia duris
Vincla trahit galeæ, quæ preſſo ſubdita mento
Eliduni fauces, & reſpiramen, iterque
Eripiunt animæ; victum ſpoliare parabat:
Arma relicta videt, corpus Deus æquoris albam
Contulit in volucrem; cujus modo nomen habebat.

Cycnus, Hyries filius in olorem commutatus. Ovidius Met. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe,
Quæ ſubitus celebravit olor, nam Phyllius illic
Imperio pueri volucreſque feramque Leonem
Tradiderat domitos: taurum quoque vincere juſſus
Vicerat; & ſpreto toties iratus amore,
Præmia poſcenti taurum ſuprema negabat.
Ille indignatus, Cupies dare, dixit: & alto
Deſiluit ſaxo; cuncti cecidiſſe putabant:
Factus olor niveis pendebat in aere pennis.

Cycnus, Ligurum rex, qui cum Phaethontis propinqui ſui necem inſolabiliter defleret, in avem ſui nominis comutatus eſt. Virg. Æn. 10.

Non ego te Ligurum ductor fortiſſime, bello
Tranſierim Cinyra, & paucis comitate Cupavo,
Cujus olorinæ ſurgunt de vertice pennæ,
Crimen amor veſtrum, formæque inſigne paternæ.
Namque ferunt luctu Cycnum Phaethontis amati
Populeas inter frondes, umbramque ſororum
Dum canit, & mæſtum muſâ ſolatur amorem,
Canentem molli plumâ duxiſſe ſenectam,
Linquentem terras & ſydera voce ſequentem.

Ovid. Met. 12.

Adfuit huic monſtro proles Stheneleia Cycnus,
Qui tibi materno quamvis à ſanguine junctos,
Mente tamen, Phaethon, propior fuit. Ille relicto
(Nam Ligurum populos, & magnas rexerat urbes)
Imperio ripas virides amnemque querelis
Eridanum impleverat, ſilvamque ſororibus auctam.
Cum vox eſt tenuata viro; canæque capillos
Diſſimulant plumæ; collumque à pectore longum
Porrigitur, digitoſque ligat junctura rubentes:
Penna latus veſtit: tenet os ſine acumine roſtrum:
Fit nova Cycnus avis, nec ſe Cœloque Jovique
Credit, ut injuſtè miſſi memor ignis ab illo;
Stagna colit, patuloſque lacus; ignemque peroſus
Quæ colat elegit contraria flumina flammis.

Cycnus, equi nomen apud Statium Thebaid. lib. 6.

Aſcheton increpitat, meritumque vocabula Cycnum.

Cydippus Mantineus inter eos eſt qui tractarunt de rerum inventoribus. Clem. Στρωμ. lib. 1.

Cydon, Rex Cretæ, quem Euſeb. collocat anno 90. Hebræorum ſub Ægyptiis ſervitutis. Verba ejus, Hieronymo interprete, ſcilicet *Hoc tempore Cydon regnat in Creta.* Sed in Græco textu hæc deeſt. Habuit filiam *Eulimenen* quam Lycaſtus adamavit, Aptero, tunc inter Cretenſes loci principi viro deſponſatam. Parthen. Eroticωn, cap. 35. Ἐν δὲ Κρήτῃ ἠράσθη Λύκαστος τῆς Κύδωνος θυγατρὸς Εὐλιμένης, ἣν ὁ πατὴρ Ἀπτέρῳ καθωμολόγητο, προστεύοντι τότε Κρητῶν. Ac ſeditione exortâ, cum deficerent urbes plurimæ, & conſilii penderent, miſit ſciſcitatum oraculum; qui reſpondit, immolandam heroibus indigenis virginem eam. Et cum forte ipſa Eulimene, ejus filia peteretur, ut Oraculo morem gereret, illum, ſicut juſſus erat, immolavit. Parthenius ubi ſupra. Alius eſt multò junior, Mercurii ex Acacallide Minois filius, qui *Cydoniam* urbem condidit, à ſe dictam, uti teſtatur Pauſanias in Arcadicis & Steph. in Κυδωνία, qui Apollinis, non Mercurii, filium facit.

Cyllabarus, Stheneli fil. cum quo Servius Ægialen Diomedis conjugem, vigente bello Trojano, concubuiſſe tradit.

Cyllarus, unus ex Centauris, qui amantem habuit Hylonomen Centauram, ambo formâ præſtantes eâdem horâ perierunt. Ovid. Met. 12.

Cyllarus, equus Pollucis. Virgil. Georg. 3.

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus ——— ———

Ubi Servius Cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, poetamque fratrem pro fratre poſuiſſe. Papinius de equo Domitiani,

Et pavet aſpiciens Ledæus ab æde propinquâ
Cyllarus. Hic domini nunquam mutabit habenas:
Perpetuis frænis atque uni ſerviet aſtro.

Dicit equum Domitiani uni ſerviturum aſtro, non duobus ut Cyllarum. Indicat ergo Cyllarum utrique fratri ſerviiſſe. Ita Turnebus. Atqui apud Pind. Olymp. 3. Tyndaridis mandatur ut operam probè impendant in Olympico certamine regendo, & mox illos εὐίππους Poeta vocat. Alcman apud Scholiaſt. Pindari. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης κυδνὸς πώλων ταχέων δμητῆρες, ἱππόται σοφοί. Dionyſ. quoque lib. 6. Antiqu. utrumque Deum nullo diſcrimine Caſtorem & Pollucem inducit equitantes in bello Latino ante Dictatorem Poſtumium, & obvios quoſque Latinorum proſternentes, vertenteſque in fugam. Quin & Minutius ita de utroq; fratre: *Teſtes equeſtrium fratrum in lacu, ſicut ſe oſtenderant, ſtatuæ conſecratæ, qui anheli ſpumantibus equis, atque fumantibus de Perſe victoriam eodem die, quo fecerant, nunciaverunt.* Denique Suidas in Cyllaro ſcribit ceciniſſe Steſichorum, τὸν Ἑρμῆν δεδωκέναι τοῖς Διοσκούροις Φλόγεον καὶ Ἅρπαγον ὠκέας τέκνον Ποδάργας καὶ Κύλλαρον. Quæ verba notanda in eos, qui ſemper faciunt Cyllarum, equum Caſtoris, Polluce prætermiſſo. Hi ſunt Claud. de 4. Conſul. Honorii, Mart. 8. 21. Seneca in Hippolyto. Reconditiore autem doctrinâ Virgil. Polluci dedit, ut qui ſciret ejus quoque eſſe hunc equum. Sane Ovidius ambos equites facit. Met. 8.

At gemini nondum cœleſtia numina fratres
Ambo conſpicui, nive candidioribus ambo
Vectabantur equis.

Seneca in Hippolyto.

Frænis Caſtoreâ nobilius manu
Spartanum poteris flectere Cyllarum.

Val. Flac. lib. 1. Argon.

Victorem pavidæ Caſtor dum quæreret Hellen,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

Prop. 3. 21.

Potaque Pollucis lympha ſalubris equo.

Claud. de 4. Conſ. Honor.

Serviretque tuis contempto Caſtore frænis
Cyllarus, & flavum Xanthus ſpreviſſet Achillem.

Cymodoce, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virgil. Georg. 4. Idem Virgilius *Cymodoceam* vocat Æn. 10. ubi numerat eam inter nymphas marinas, in quas Æneæ naves commutatæ ſunt.

Cymothoe, nympha marina, Nerei itidem & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virg. Æn. 1.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves ſcopulo.

Cynæthus, poeta illuſtris, patriâ Chius, qui Syracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de ſuo inſertis pleriſque. Cæl. Rhod. 7. 29.

Cynægyrus, Athenienſis, bello Perſico magnâ pertinaciâ in inſectandis hoſtibus uſus eſt. Nam & navem onuſtam dextrâ manu tenuit, quâ amputatâ, ſiniſtram injecit, quam & ipſam cùm amiſiſſet, navem mordicus arripuit, morſuque retinuit furenti ſimilis. Herodot. Trogus. Valer. Max.

Cyneas, Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertiſſimus eſt habitus: ut qui Demoſthenis auditor fuerit, adeo ut plures Pyrrho civitates facundâ oratione ſubegerit, quam ille armis expugnaverit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, uno die omnium Senatorum nomina edidicit; quorum conſeſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plut. in Pyrrho. Hujus memoriam commendat Cic. Tuſc. Qu. lib. 1.

Cynici, Philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus novum hoc Philoſophiæ genus introduxit: Ita dicti ſive à *Cynoſarge* gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur; ſive à *caninâ mordacitate*, quâ in hominum vitas nullo diſcrimine invehebantur: aut (ut alii volunt) ab eo quòd canum more in propatulo coire non dubitarent, quemadmodum de Cratete, & Hipparchiâ tradit Laertius. Juvenal.

———*Et Stoica dogmata legit*
A Cynicis tunicis diſtantia.———

Cynoſura, id eſt, *canis cauda.* Sidus ſeptentrionale, ex ſeptem conſtans ſtellis, quod & *urſam minorem* vocant. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam, unam ex Jovis nutricibus, poſtea ab illo rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, ut ex Aglaoſthenis ſententiâ refert Hyginus in Aſtron. Poet. Ovid.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notat.

Val. Flac. lib. 1.

———*Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas*
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Sil. lib. 3.

——— *Semper media arva videntem*
Sidoniis Cynoſura regit fidiſſima nautis.

Cypariſſus, Telephi fil. puer formoſiſſimus ex Ceâ inſ. ab Apolline in deliciis habitus, qui cum ſervum manſuetum, ſibique in primis charum imprudens occidiſſet, doloris impatientiâ contabuit, Deique amatoris commiſeratione in cupreſſum arborem commutatus eſt. Ovid. lib. 10. Met. Servius tamen author eſt puerum hunc à Sylvano potius adamatum fuiſſe, unde Virg. Georg. 1.

Et tenerum ab radice ferens Sylvane cupreſſum.

Cyprianus, Carthaginenſis Epiſcopus martyrio coronatus A. D. 250. *Inter Latinos ad Apoſtolici pectoris vigorem propius accedit, ubique cenſeas loqui paſtorem, ac Martyrio deſtinatum.* Eraſmus Lib. 1. Ep. 186. Quanto in honore fuerit apud ſuos Carthaginenſes docet Procopius Gothicorum libro 3. Κυπριανὸν ἅγιον ἄνδρα μάλιστα πάντων οἱ Καρχηδόνιοι σέβονται. Καὶ αὐτῷ νεών τινα λόγου πολλοῦ ἄξιον πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυσάμενοι παρὰ τὴν τῆς θαλάσσης ἠϊόνα, τά τε ἄλλα ἐξοσιοῦνται, καὶ ἄγουσιν ἐνιαύσιον ἑορτὴν, ἣν δὲ Κυπριανὰ καλοῦσι. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν χειμῶνα, οἱ ναῦται οὗπερ ἐγὼ ἀρτίως ἐμνήσθην, ὁμωνύμως τῇ πανηγύρει προσαγορεύειν εἰώθασιν, ἐπεὶ εἰς τὸν καιρὸν ἐπισκήπτειν φιλεῖ, ἐφ' οὗ ταύτην οἱ Λίβυες ἄγειν ἐσαεὶ τὴν ἑορτὴν νενομίκασι.

Cypſelus, tyrannus apud Corinthum, à *ciſtulâ* nomen accepit, quam Græci *Cypſelon* vocant, in quâ delituit occultatus à matre, cum ad mortem quæreretur. Cic. Tuſc. 5. & Lib. de Fato.

Cyrene, Penei flu. filia, cujus amore flagrans Apollo, in Pelio Theſſaliæ M. eam rapuit, & in eam Africæ partem tranſtulit, quæ ab eâ poſteâ *Cyrenaica* dicta eſt, ubi Ariſtæum ex eâ ſuſcepit. Virgil. 4. Georg.

Cyrene ſoror ipſe tibi tua maxima cura
Triſtis Ariſtæus Penei genitoris ad undam.

Apud Heſiodum prope Peneum habitaſſe dicitur.

Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

Item famoſa Meretrix. Heſych. Κυρήνη πόρνη τις οὕτως ἐκαλεῖτο δωδεκαμήχανος διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα Ἀφροδισίων ποιεῖν.

Cyrenaici, Philoſophi ab Ariſtippo, omne bonum in voluptate poſuerunt, virtutemque cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quod efficiens eſſet voluptatis. Vide omnino Voſſ. de Sect. Philoſ. p. 50.

Cyrenius, totius Syriæ præſes ab Aug. Cæſare conſtitutus, per quem cenſum, univerſamque deſcriptionem Cæſar fieri juſſit. Luc. cap. 2.

Cyrillus, Alexandrinus Præſul, edidit variarum hypotheſeon tractatus, & commentaria in varios Veteris & Novi Teſtamenti libros, Homilias plurimas, &c. Scripſit etiam contra Julianum, cujus temporibus vixit.

Cyrillus, Diaconus Heliopolitanus (eſt autem Heliopolis civitas inſignis ad Libanum ſita) imperante Conſtantino plurima Ethnicorum idola contrivit, cujus rei illi memores ſub Juliano Imp. vivo ventrem execuerunt, jecurque inde exemptum deguſtarunt. Suidas.

Cyrillus, Præſul Hieroſolymitanus, ſæpe ab eccleſiâ pulſus, & receptus ad extremum ſub Theodoſio Imp. octo annos in ſuâ ſede perſeveravit; Saraceni eum Martyrio affecerunt. Extant ejus Catecheſes. Hieron.

Cyrillus, monachus, prodidit Vitam præceptoris ſui Euthymii Archimandritæ in Palæſtinâ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 264.

Cyrſilus, Athenienſis, lapidibus obrutus, quod inhoneſta ſuaderet. Cic. 3. de Off. *Athenienſes cum Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatuerentque ut urbe relictâ, conjugibus ac liberis Troezene depoſitis, naves conſcenderent, libertatemque Græciæ claſſe defenderent, Cyrſilum quendam ſuadentem, ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt.*

Cyrſilus Pharſalius, de quo Voſſ. Hiſt. Gr.

Cyrus, Cambyſis fil. ex Mandanâ Aſtyagis regis filiâ, Perſarum ac Medorum rex, qui primus (ut Juſtinus, lib. 1. ſcribit) devicto Aſtyage ultimo Medorum rege, Medorum imperium tranſtulit in Perſas, & ſubactâ Aſiâ totum orientem in poteſtatem redegit. *Dei ſervus* apud Eſaiam prophetam vocatur. Poſtremò cum bellum Scythis intuliſſet, eoſque clade magnâ affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compoſitis inſidiis, ducenta millia Perſarum cum ipſo rege trucidavit, ita ut ne nuncius quidem tantæ cladis ſuperfuerit; Caput Cyri amputatum, in utrem humano ſanguine repletum conjectum fuit cum hâc exprobratione; *Satia te ſanguine quem ſitiſti.* *Cyrum* Perſico ſermone *Solem* ſignificare author eſt Cteſias, qui Paryſatidem Dario præter Artaxerxem alium filium genuiſſe narrans, addit Καὶ τίθεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἡλίου Κῦρον. Plut. in Artax. Ὁ μὲν οὖν Κῦρος ἀπὸ

Κύρυ τοῦ παλαιοῦ τοὔνομα ἔχειν, ἐκείνῳ δ' ἀπὸ τοῦ ἡλίου γῆν ἐστεδεῖξ φασί. Κόρον γὰρ καλεῖν Πέρσας τὸν ἥλιον. Unde apparet, toto quod aiunt cœlo Suidam in vocis hujus etymo errare; Sic enim ille. Κόρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν τῇ βασιλίνδα λεγομένῃ παιδιᾷ κυριεύσαι τῶν ἡλίκων.

Cyrus, minor, Artaxerxis frater, apud quem cùm falſo delatus eſſet, ægreque matris precibus ſervatus, bellum adverſus eundem ſuſcepit: in quo cum jam Græcorum operâ penè victor evaſiſſet, fortiter quidem ſed incautè dimicans, eſt interemptus. Xenoph.

Cyrus, Panopolita fuit poeta, ob ingenium nobile, beneficio Theodoſii Imp. ad epiſcopatum evectus. Suidas apud Volater.

D Æ

DÆdalion, Luciferi fil. Ceycis frater, filiam Philonidem, ſeu Chionem habuit, cum quâ unâ nocte concubuerunt Apollo & Mercurius, & ex Apolline Philammonem, ex Mercurio Autolycum peperit, Hyginus.

Dædalus, faber Athenienſis, Micionis fil. artificum omnium ſuæ ætatis ingenioſiſſimus, ut qui primus ſerram, aſciam, perpendiculum, terebram, glutinum, & lithocollam dicatur inveniſſe, primuſque omnium vela, & antennas navi impoſuiſſe: Unde forte fabula *alarum Dædali*, nam Virgilius *Velorum pandimus alas*, & alibi. *Remigio alarum.* Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibuſdam nervis effecit, ut huc atque illuc moverentur, adeò ſcitè, ut ſpectantibus vivere viderentur. In Cretâ item Labyrinthum conſtruxit, multiplici, & intricata viarum perplexitate irremeabilem, in quâ ipſe unà cum Icaro filio à Minoe fuit incluſus eo quod Vaccam ligneam feciſſet cui incluſa Paſiphae taurus ſe commiſcuerat. Quare cum terrâ marique effugium ſibi negatum videret, fugam ſibi per aerem tentandam duxit. Aſſimulans itaque ſe munus conficere velle, quo regis animum placare poſſet, pennas & ceram popoſcit, quibus impetratis, ſibi, & Icaro filio alas confecit, atque è Cretâ evolavit. Deinde & Cumas delatus eſt, ubi Apollini templum erexit. Heſychius: Ἰκάρειος, malim Ἴκαρος, υἱὸς Δαιδάλου, ὅν φασι μηχανήσαντο τὴν τεκτονικὴν, ἐποίησε γὰρ τῷ υἱῷ αὐτοῦ πτέρα ξύλινα, καὶ ἐκόλλησεν αὐτὰ κηρῷ καὶ ἐπετάσθη κατὰ τοῦ ἡλίου, καὶ ἐθέρμανεν ὁ ἥλιος τὸν κηρὸν, καὶ ἔλυσεν αὐτὸν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἐπνίγη, ὅθεν ἐκλήθη ὁ τόπος, Ἰκάρειον πέλαγος. Silius, lib. 12.

———*Cum regna teneret*
Dictæi regis (*ſic fama eſt*) *linquere terras*
Dædalus invenit: nec toto ſigna ſequenti
Orbe dare, ætherias alienâ tollere in auras
Auſus ſe pennâ, atque homini monſtare volatus.
Suſpenſum hic librans media inter nubila corpus
Enavit, ſuperoſque novus conterruit alos.
Natum etiam docuit falſæ ſub imagine plumæ
Attentare vias volucrum, lapſumque ſolutis
Pennarum remis, & non felicibus alis
Turbida plaudentem vidit freta.

Vide *Icarus*. Lucianus in lib. de Aſtrologiâ ſcribit Dædalum fuiſſe Mathematicum, & filium Icarum docuiſſe Aſtrologiam, ſed eum juvenili ardore & perſuaſu Doctrinæ elatum aberraſſe à vero, & decidiſſe in mare rerum immenſæ profunditatis. Vide Diodorum, lib. 5. Hinc adjectivum *Dædalus*, ut *Dædala tellus* apud Lucretium, pro terrâ floribus variegatâ. *Dædala tecta*, apud Virgil. pro domibus artificioſè elaboratis. Item *Dædalæus*, ut apud Horat.

Pindarum quiſquis ſtudet æmulari,
Iule, ceratis ope Dædaleâ
Nititur pennis vitreo daturus
Nomina ponto.

Idem

Jam Dædalæo ocyor Icaro.

Item *Dædaleus*. Propert. 2. 15.

Dædaleum Lino cum duce rexit iter.

Dæmogorgon, Latinè dicitur *Deus terræ* (nam Dæmon, *Deus*, ut ait Lactantius, gorgon, *terra*.) ſeu potius *ſapientia terræ*; quo nomine veteres intelligebant naturam rerum omnium matrem & altricem.

Dæmon, à Græco Δαίμων, quaſi Δαήμων, i. e. *ſciens*. Ita, Plato in Cratylo. Lactant. lib. 2. & Chalcidus in Timæum Platonis. *Dæmones* genii ſunt, μυσταγωγοὶ τοῦ βίου, ut Menander inquit. *Domini Vitæ*; *Lares* Ciceroni, aliis etiam *Manes* ac *Lemures*. Genii boni, & mali, qui ἀλάστορες ſunt ac Diaboli. Cæterum de variâ hujus vocis ſignificatione vide Dauſqueium in Baſilium Seleuc. pag. 62. & ſeqq. Porro Aſtrologis *Dæmon* appellatur undecimus ab Horoſcopo locus, ἀγαθοδαίμων Græcè dictus. Julius Firmicus, lib. 2. cap. 19.

Dagon, idolum Philiſtinorum. *Dagonem* & *Atergatim* idem fuiſſe numen docti aliqui ſtatuunt, adeoque *Atergatin* corruptè ſcribi pro אדיר דג *addir dag*, h. e. *magnifico piſce*, vel אדיר דגון *addir Dagon, magnifico Dagone.* Sed Bocharti judicio potior eſt veterum ſententia, quâ Dagon & Atergatis vel Aſtarte planè diverſa ſunt numina. Quod planum ex Theologiâ Phœnicum apud Philonem Byblium, ubi Dagon frater eſt, & Aſtarte Saturni uxor. Ibidem Dagon redditur Σίτων *Frumentarius* qui דגון *Dagon* Ebræis eſt *frumentum.* & additur cauſa nominis; Ἐπειδὴ εὗρε σῖτον καὶ ἄροτρον, ἐκλήθη Ζεὺς ἀρότριος.

Daimachus Platæenſis, Legationem obiit ad Allitrochadem, Indiæ regem fil. Androcotti, qui quidem Androcottus *eâ tempeſtate, quâ Seleucus futuræ magnitudinis fundamenta jaciebat Indiam poſſedit*, teſte Juſtino, lib. 15. Mem. ejus Plut. in Public. & fortaſſe etiam in Lyſandro, ubi *Damachus* nominatur. Indica ſcripſit, teſte Athen. lib. 9. & Harpocratione in Ἐγγυηθήκη. Δαΐμαχος dicitur Apollonii Scholiaſtæ in lib. 1. Idem πολιορκητικὰ ὑπομνήματα reliquit, quorum 35. citat. Steph. in Λακεδαίμων. Fuit vero rerum Mathematicarum rudis, & imperitus, multaſque fabulas Hiſtoriæ inſeruit, teſte Strab. lib. 1. Cujus verba vide apud Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 76.

Dalila, ſeu *Delilah*, mulier quam amavit Sampſon, cujuſque operâ periit. Jud. 16. Lat. *paupertas*, aut *ſitula ejus*, aut *ramus ejus*, ſive *exhauriens* aut *macilenta*. In Græcis eſt Δαλιδά. Joſephus *Dalale* ſcribit. Fuit autem זונה *Zoneh*, i. e. *meretrix*, quod Targum & Kimchi pro *cauponâ* accipiunt. Lyra quærit, Judæane, an Palæſtina fuerat? Et exiſtimat Palæſtinam fuiſſe, quæ in valle Sorek habitarit. Uxorem Sampſonis fuiſſe, præter Sulpicium Severum, etiam Chryſoſtomus, Caſſianus, S. Ephræm & Pererius affirmant. Contra meretricem, & quidem à pauperioribus fuiſſe, Joſephus, Ambroſius, Hieronymus, Abulenſis, Serarius, & alii volunt. Quomodo enim auſi fuiſſent Philiſtæi principes tam fidenter & primo aggreſſu, ſolâ ſpe lucelli ſolicitare uxorem ad prodendum maritum? quomodo toties & tam diu latuiſſent tot armati in domo propriâ Sampſonis, nec ipſo, nec ullo familiarium conſcio?

Dalion, ſive *Dallon*, de gentibus prodidiſſe aliqua videtur. Plin. 6. 30. Sed ab eodem in Elencho auctorum libri 20. 21. 22. & 23. inter medicos reponitur, & lib. 20. cap. 27. *herbarius* vocatur.

Dama, Pythagoræ filia, & ipſa philoſophiæ ſectatrix, quæ ingenium & doctrinam in exponendis paternis ſententiarum involucris exercuit. Cæl. Rhod. 4. 1.

Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli Chriſto credidit Act. 17.

Damas, hiſtoricus, vitam Eudemi Rhodii ſcripſit, ut ait Simplicius in Com. Phyſ. pro quo perperam *Menodemus* legitur apud Agellium 13. 5.

Damaſcenus, Joannes, pater Eccleſiæ ac hiſtoricus, de quo Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 2. 24. Floruit ſub Leone Iſaurico.

Damaſcenus, Nicolaus. Philoſophus Peripateticus, Auguſto Cæſari familiaris, vir planè ſummus & undecumque doctiſſimus. Vide *Nicolaus*.

Damaſcius, Stoicus Philoſophus, Simplicii familiaris, floruit ſub Juliano. Scripſit comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suidâ.

Damaſippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobiliſſimos cives, qui partibus Syllanis faverant, inter victimas tanquam belluas enecavit, nec non Arvinæ Tribuni Plebis truncum in ſublime elatum per ora vulgi deferri juſſit; tandem à Victore Syllâ obtruncatus.

Damaſippus, hiſtrio, cujus meminit Juven. Sat. 8.

Conſumptis opibus vocem Damaſippe locaſti
Sipario, clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

Damaſippus, ſignorum & vaſorum antiquorum mercator apud Serm. 2. Sat. 3.

Inſanit veteres ſtatuas Damaſippus emendo.

Ubi Lambinus eundem eſſe ſuſpicatur de quo Cic. epiſt. lib. 7. ad M. Fab. Gallum, qui mandato Ciceronis quædam ei ſigna emerat, haud illi grata, *Bacchas* nempe, & *Martis* ſignum. Verba ejus apponam. *Sed tamen ſi iſta mihi ſint habenda, certiorem velim me facias, ubi ſint, quando arceſſantur, quo genere vecturæ, ſi enim Damaſippus in ſententiâ non manebit, aliquem Pſeudamaſippum, vel cum jacturâ reperiemus.*

Damaſtes, Sigeenſis, Hellanici antiqui (erat enim & Hellanicus junior Grammaticus Ptolemæi Ariſtarchi Præceptor, teſte Suidâ in Ἀνδοκύδης, & Πτολεμαῖος) diſcipulus tempore Herodoti paulo ante bellum Peloponneſiacum Olymp. 87. 2. inchoatum floruit, juxta Dionyſ. Halicarn. lib. de *Thucyd. charact.* & Suidam in Δαμάστης. Ejus meminere Strabo lib. 14. Val. Max. 8. 13. Plut. in Camillo, & Steph. in Ὑπερβόρεοι; Necnon Rufus Avienus in orâ maritimâ. *Quin & Damaſtes nobili natus Sige.* Reliquit inter alia librum περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν teſte Suida; niſi juniori cuidam potius hic liber tribuendus erit. Diverſus ab hoc eſt Democriti Philoſophi, & Herodoti frater apud Suid. in Δημόκριτος; qui *Damaſius* dicitur Plinio 18. 35. Laertio lib. 9. in *Democrito*, & Heſychio Mileſio in *eodem*. In quo latens mendum alii jamdudum obſervarunt. Voſſius.

Damaſus, poeta Hiſpanus, qui floruit temp. Eutropii & Oroſii: Hic creatus Pont. Rom. complures hymnos ſcripſit. Vide Suidam. Contentionem inter eum & Urſinum de Papatu ſic deſcribit graviſſimus ſcriptor Am. Marcellinus lib. 27. *Damaſus & Urſinus* ſupra humanum modum ad rapiendam Epiſcopalem ſedem ardentes, ſciſſis ſtudiis aſperrimè conflictabantur, aduſque mortis vulnerumque diſcrimina adjumentis utriuſque progreſſis: quæ nec corrigere ſufficiens Juventius, nec mollire, vi magna ſeceſſit in ſuburbanum; & in concertatione ſuperaverat Damaſus, parte, quæ ei favebat, inſtante. Conſtatque in Baſilicâ Sicinini ubi ritus Chriſtiani eſt conventiculum, uno die cxxxvii. *reperta cadavera peremptorum.* Hæc Ammianus. Subdit autem, *Neque ego abnuo oſtentationem* rerum conſiderans urbanarum, hujus rei cupidos, ob impetrandum quod appetunt omni contentione laterum jurgari debere, cum id adepti futuri ſint ita ſecuri, ut ditentur oblationibus matronarum procedantque vehiculis inſidentes, circum ſpectè veſtiti, epulas curantes profuſus, adeo ut eorum *convivia Regales ſuperent menſas.* [Hoc autem non fecerunt Petrus Pauluſve] *Qui* eſſe poterant beati revera ſi magnitudine Urbis deſpecta quam vitiis opponunt, ad imitationem Antiſtitum quorundam Provincialium viverent, quos tenuitas edendi potandique parciſſimè, vilitas etiam indumentorum & ſupercilia humum ſpectantia Perpetuo Numini, veriſque ejus cultoribus ut puros *commendant & verecundos.*

Damianus, Epheſius, ſophiſta nobilis circa M. Antonini Imp. tempora, divitiis ac potentiâ inter ſuos præditus; viros doctos liberalitate proſecutus eſt. Philoſtratus in Sophiſtis.

Damis Aſſyrius. Hic Ninum veterem incoluit, quò ad eum Antiochiâ venit Apollonius Tyaneus; Iſthâc occaſione Apollonio uſus eſt familiariter, poſteaque ſcriptis conſignavit ejus ſermones, & vaticinia. Stylus erat minus laudabilis; quippe hominis Aſſyrii, inter Barbaros inſtituti: ſed tamen ea quæ vidiſſet, atque audiſſet, commodè ſatis ſcribere potuit. Auctor Philoſtratus lib. 1. de V. Apollon. & ex eo Suidas in *Damis*. Mem. ejus quoque Euſeb. contra Hieroclem. Voſſius.

Damocles, unus ex aſſentatoribus Dionyſii Siciliæ tyranni. De quo hiſtoriam ſequentem narrat Cic. Tuſcul. 5. *Cum quidam ex Dionyſii aſſentatoribus Damocles commemoraret in ſermone copias ejus, opes, majeſtatem, dominatus, rerum abundantiam, magnificentiam ædium regiarum, negaretque unquam beatiorem quenquam fuiſſe. Viſne igitur*, inquit, ô Damocles, *quoniam hæc te vita delectat, ipſe eandem deguſtare, & fortunam experiri meam? cum ſe ille cupere dixiſſet, collocari juſſit hominem in aureo lecto, ſtrato pulcherrimo textili ſtragulo, magnificis operibus picto: abacoſque complures ornavit argento, auroque cælato. Tum ad menſam eximiâ formâ pueros delectos juſſit conſiſtere, eoſque ad nutum illius intuentes diligenter miniſtrare. Aderant unguenta, coronæ; incendebantur odores, menſæ conquiſitiſſimis epulis extruebantur. Fortunatus ſibi Damocles videbatur. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari ſetâ equinâ appenſum demitti juſſit, ut impenderet illius beati cervicibus. Itaque nec pulchros illos adminiſtratores adſpiciebat, nec plenum artis argentum nec manum porrigebat in menſam: jam ipſæ diffluebant coronæ; denique exoravit tyrannum, ut abire liceret, quod jam beatus nollet eſſe.* Horat. Carm. 3. Od. 1.

Diſtrictus enſis cui ſuper impiâ
Cervice pendet, non Siculæ dapes
Dulcem elaborabunt ſaporem,
Non avium citharæque cantus
Somnum reducent.

Damocrita, matrona Romana, Alcippi civis clariſſimi uxor, quæ cum virum ab iis qui contrarias in Rep. partes favebant, in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæque jam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex iis quiſpiam Alcippi ultor naſceretur; concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. Nam cum ex more fœminæ primariæ noctu ſacrarum causâ conveniſſent, Damocrita à filiabus adjuta, magnam vim lignorum, quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores congeſſit, ignemque injecit, ut intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde ſeipſam interfecit. Plut. in Paral.

Damocritus, hiſtoricus, geminum opus conſcripſit, unum de inſtruendis aciebus, alterum de Judæis, in quo prodidit eos caput aſini adorare ſolitos fuiſſe, etiam ſeptimo quoque anno peregrinorum aliquem, quem cepiſſent, ſacrificaſſe, carne ejus minutatim diſſecta. Suidas.

Damon, & *Pythias*, Pythagoræi, hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerunt, ut cum eorum alteri Dionyſius tyrannus diem necis deſtinaſſet, & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum causâ poſtulaſſet, vas factus ſit alter ſiſtendi ejus, ut ſi ille non revertiſſet, moriendum eſſet ipſi, qui cum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petivit ut ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Vide Val. Max. De Amicitiâ.

Damon, Cyrenæus de Philoſophis monumentum ingenii ſui conſignavit, ut conſtat ex Laertio in Thalete. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 3. p. 351.

Damophila, Græca mulier, uxor Pamphili, ſocia Sapphûs poetriæ, poemata multa conſcripſit, partim amatoria partim in Dianæ laudes. Philoſtr. in vitâ Apollonii.

Damophilus, ſophiſta, quem nutrivit Julianus Conſul, ſub M. Antonino, ſcripſit ad Lollium maximum de vitâ priſcorum, & quædam alia. Suidas. Item plaſtes quidam ac pictor. Plin. 35. 12.

Damoſtratus, Philoſophus, ſcripſit de piſcibus libros 20. Suidas. Halieuticon quoque ejus meminit Ælianus lib. 13. cap. 21. Item lib. 15. & 9. adhuc cap. 19. ejuſdem libri, ubi & de eo ſic ſcribit: Καὶ λέγει Δημόστρατος, ἀνὴρ ὃς καὶ τοῦτο λέγει τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης τῆς βουλῆς γενόμενος, καὶ ὕπατε διὰ τοῦτο ἤδη τεκμηριῶσαι ἱκανός. Δοκεῖ δέ μοι ἐπιστήμης τῆς ἁλιευτικῆς εἰς ἄκρον ἐλάσαι, καὶ ὅσα ἔγνω, εἰπεῖν κάλλιστα.

Damoxenus, Athenienſium Comicus, cujus tabulæ nonnullæ commemorantur ab Athenæo, & Suidâ.

Danae, filia Acriſii, regis Argivorum, qui cum oraculo monitus eſſet, fore, ut à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit: cujus amore captus Jupiter in imbrem aureum ſe convertit, & per tegulas in puellæ gremium ſe dimiſit. Quo ex coitu illa gravida effecta Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam unà cum recens nato nepotulo arcæ includi juſſit, atque in mare projici. Verum id longe aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ litus delata à piſcatore reperta eſt; in quâ cùm Danaen cum filio reperiſſet, utrumque Pilumno regi obtulit, qui cum genus ac patriam ejus didiciſſet, Danaen quidem in uxorem duxit, Perſeum vero Polydectæ Seriphi inſ. regi educandum tradidit, qui poſtea adultus, cum Argos veniſſet, Acriſium avum, oſtenſo Meduſæ capite in ſaxum convertit. Ovid. Met. 4.

——— *Neque enim Jovis eſſe putabat*
Perſea, quem pluvio Danae conceperat auro.

Fabulam explicat Horatius lib. 3. Carminum.

Incluſum Danaen turris ahenea,
Robuſtæque fores, & vigilum canum
Triſtes excubiæ munierant ſatis
Nocturnis ab adulteris:
Si non Acriſium virginis abditæ
Cuſtodem pavidum Jupiter & Venus
Riſiſſent; fore enim tutum iter & patens
Converſo in pretium Deo.
Aurum per medios ire ſatellites
Et perrumpere amat ſaxa potentius
Ictu fulmineo. ———

Lepidum etiam extat epigramma Pauli Silentiarii Antholog lib. 7.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείης
Ζεύς, διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φαμὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε, χάλκεα νικᾷ
Δάπεδα καὶ δεσμοὺς, χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει,
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τοὺς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὁ δὲ φρένα, μή τις ἐραστὴς
Διωσέσθω Παφίαν ἀργύρεον κατέχων,

Danaus, Ægypti frater, Argivorum rex, qui, Sthenelo rege expulſo, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnavit. Ab eo Græci *Danai* dicti, literas Græcas reperiſſe dicitur. Vide *Belides*.

Daniel, propheta, quem Præpoſitus Eunuchorum Nabuchodonoſor, vocavit *Baltaſar*, Dan. cap. 1. De vitâ rebuſque geſtis ejus ſcripſerunt ex antiquis Joſephus lib. 10. cap. 14. Epiphanius de vitâ & interitu Prophetarum cap. 10. Dorotheus in Synopſi cap. 17. Iſidorus de vita & obitu Sanctorum cap. 40. aliique. Vide Sanctium Prolegom. in Danielem.

Daphitas, Grammaticus qui in Thorace monte cruci affixus eſt, quòd reges maledicis carminibus inceſſeret.

Daphne, Penei ſive Ladonis flu. filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non poſſet, implorato paterni nominis auxilio in laurum commutata eſt. Ovid. 1 Met. *Laurum* Daphne ſig. ac fingitur Penei flu. filia, eò quod ripæ ejus lauro abundant; tum amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum uſum; eſtque ſpectatiſſima apud Delphos, ubi Apollo colebatur. Ipſius vero Daphnes in arborem ſemper virentem commutatio, docet immortalem gloriam eſſe paratam virginibus pudicitiam conſervantibus.

Dardanus, Jovis fil. ex Electrâ Atlantis filiâ. Ovid. Faſt.

Dardanon Electrâ quis neſcit Atlantide natum?
Scilicet Electram concubuiſſe Jovi.

Hic cum Jaſium fratrem interemiſſet, in Samothraciam fugit, poſtea vero ad Aſiam venit, locaque tenuit Helleſponto proxima, urbemque de nomine ſuo dictam condidit, regionemque totam *Dardaniam* nominavit, quam poſtea *Tros* Erichthonii filius *Trojam* appellavit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virg. Æn. 3.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & autor.

Dares, Phrygius, hiſtoricus, ſcripſit bellum Trojanum Græcè, in quo & ipſe militavit, ut ait Iſidorus. Captâ Trojâ cum Antenoris factione manſit, ut ſcribit Corn. Nepos, qui opus ejus è Græco in Latinum ſermonem convertit, Salluſtioque dicavit. Ita quidem vulgo creditum. Atqui ſcriptor eſt, in quo neque eruditionem, nec judicium, neque ullam elocutionis elegantiam invenias, ut nimis impudenter feciſſe videatur, qui Corn. Nepotis nomen ementitus eſt, quaſi inficetæ verſionis authoris. In enarratione totius hiſtoriæ fere ubique abit ab antiquitate, pauca ſimilia vero de ſuo adſtruit, abſurda & inconſequentia plurima; ut vel id quod de variis plurium annorum ac menſium induciis affingit, ut ad decennium perveniat. Nec quicquam in toto libello ſingulare, præter Theſeidarum mentionem (quos unà cum Anio rem frumentariam curaſſe ſcribit) & ineptos illos Trojanorum, Græcorumque ducum ac mulierum formæ, morumque characteres, quibus ſimilia deliramenta è Græcorum Neotericorum nugis ediderunt nuper viri docti. Item *Dares*, pugil apud Virgilium, ignavus quidem, ſed oſtentator maximus. Æn. 3.

Darius, Satrapas inter Perſas nobiliſſimus, qui poſt mortem Cambyſæ à nobilibus aliquot Perſis adjutus, occiſo Pſeudoſmerdi, Perſarum regnum è Magorum manibus vindicavit, equique ſui hinnitu declaratus, poſtquam 36. annos regnaſſet, Xerxen filium regni ſucceſſorem reliquit. Latinè *coercitor*. Herod. lib. 6. Δύναται δὲ κατ' Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖος Ἑρξίης. Atqui apud Barn. Briſſonium *coercitus* perperam redditur. Cteſiæ Δαρειαῖος dicitur, quæ forma propius accidit ad Perſicam *Darjaves*. Origo nominis à *coercendo* vel *prohibendo*. Nam in linguâ Perſarum דריוש eſt ἔρξις, ut Scaliger notat. Atqui Heſychius: Δαρεῖος ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμος, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν Ἕκτωρ.

Darius, ultimus Perſarum rex, qui Alexandri adoleſcentiam deſpectui habens, bello eum aggreſſus eſt, ab eoque, quamvis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cum ſe fugâ victori eripere conaretur, à ſuis comprehenſus eſt, ac trucidatus. Claudianus.

Darium manibus famulûm doluiſſe peremptum
Dicitur. ———

Templum Hieroſolymitanum Judæis edicto ſuo reſtaurari dermiſit ſumptibus propriis. Eſdr. 1. 6.

Datames patre Camiſſare, natione Care, matre Scythiſsâ natus fuit, vir fortiſſimus, maximique conſilii omnium barbarorum, exceptis duobus Carthaginienſibus Hamilcare & Annibale, uti loquitur Corn. Nepos, apud quem vitam ejus ſis pete.

Datiſmus, Datidis imitatio, dicitur de dictione pluribus verbis idem repetente & quidem σολοικῶς, proverbio ſumpto à *Datide* quodam Perſa, qui cum Satrapas eſſet in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat: ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι, *delector*, *gaudio*, *lætor*, pluribus ſuper eadem re coacervatis ſynonymis, & Barbarè poſito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato ſimul ſono τῷ ὁμοιοκαταλήκτῳ. Hunc *Datiſmum* Ariſtoph. in Pace, Δάτιδος μέλος vocat.

David, i, e. *dilectus*, filius Iſai, rex Judææ potentiſſimus, idemque propheta. 1 Reg. 17. De quo vide Joſeph. Ant. 7. 12. & Suidam, qui ſua hauſit ex Joſepho. Plurimus autem eſt in laudibus Davidis Euthymius Monachus Zygabenus Præf. Com. in Pſalmos, quæ O utinam Græce proſtarent! uti etiam Enarrationes ejus in 4 Evangelia! O Mæcenates ubi gentium ævum agitatis?

Daulis, nympha, à quâ Daulidi urbi nomen, quæ *Daulia* Straboni ac Livio dicitur, & eſt urbs Phocidis in Achaiâ, olim ſub ditione Terei regis Thracum, unde Philomela ab Ovidio *Daulias* dicitur, quod in hâc urbe in avem ſui nominis fuerit converſa. Ovidius:

Decet Threiciam Daulias ales Ityn.

Daunus, fil. Pilumni, & Danaes, Turni avus, qui in Apuliâ regnavit, à quo, ut quidam volunt, *Daunia* regio dicta. Alius ejuſdem nominis, prioris fil. ex Veniliâ ſorore Amatæ Latini regis uxoris, qui Turnum ſuſcepit.

Debora, nutrix Rebeccæ, Gen. 35. Mulier item, quæ populo Judæorum aliquot annos præfuit. Jud. 4. Latinè *apis*. Nec tantum judex erat, ſed etiam prophetes. Uxor Lapidoth fuit. Eum Ebræi putant fuiſſe Baracum, in quo ſignificatio fulguris; nec alienum ab eo vox לפיד quæ ſæpe de fulgure uſurpatur. Sed obſtat huic opinioni, quòd Baracum aliunde advocavit; nam ſi maritus ejus eſſet, ſimul habitaſſent. Ideo in Midraſh exponitur *mulier lychnaria*, quod lychnos, i. e. לפידים conficeret ad uſum ſanctuarii. R. Salomo. R. David. Lyra.

December, menſis noſter ultimus, Hebræis, כסליו *Ciſleu*, Athenienſibus Ποσειδεὼν, in quo Saturnalia celebrare ſolebant cum Sigillariorum feſto Romani. Ovid. in Faſt.

Acceptus Geniis illa December habet.

Horatius:

———*Age libertate Decembri*
Quando ita majores voluerunt, utere.

Martialis:

Otia dum medius præbet tibi grata December.

Auſonius:

Aurea nunc reducet Saturni feſta December
Nunc tibi cum Domino ludere verna licet.

Vide *Saturnalia*. *Amazonius* appellatus eſt etiam hic menſis ab adulatoribus in gratiam Commodi Imper. teſte Lampridio.

Decii, Romani fortiſſimi, tanta patriam charitate complexi, ut pro ejus ſalute ſe Diis manibus devovere non dubitarint. Pater quidem bello Latino; Filius autem bello Hetruſco; Nepos vero eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis geſſit. Cic. 1. Divinat. Virg. Æn. 6. Juvenalis.

Pluris enim Decii quam qui ſervantur ab illis.

Propert. lib. 3.

At Decius miſſo prælia rupit equo.

Cicero in Catone: *Decii ad voluntariam mortem equos incitaverunt.* Sen. Ep. 68. *In medios hoſtes Decius concitato equo corruit.* Manilius lib. 1.

Certantes Decii votis, ſimileſque triumphis.

Dectadas à Parthenio laudatur in Eroticis, cap. 13. ubi ex eo quædam narrat de Harpalyce.

Decumanus, fluctus ponitur pro ingenti, ſive ab obſervatione, quod *decimum* quodque magnitudine ſoleat ſuperare, ſive potius à Pythagoreorum ſuperſtitione, qui magnificè admodum de hoc numero ſenſere. Feſtus: *Decumana ova dicuntur, & fluctus decumani, quia ſunt magna: Nam & ovum decimum majus naſcitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur.* Teſtantur id paſſim Poetæ Latini. Ovid. Met. 11.

Vaſtior inſurgens decimæ ruit impetus undæ.

Idem Triſt. 1. Eleg. 2.

Qui venit hic fluctus fluctus ſupereminet omnes,
Poſterior nono eſt, undecimoque prior.

Lucan. lib. 5.

Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus
Invalidâ cum puppe levat.

Seneca in Agamemnone.

Hæc onere ſidit, illa convulſum latus
Summittit undis, fluctus hanc decimus tegit.

Val. Flac. lib. 2.

Incaſſum decimæ cecidit tumor arduus undæ:

Sil. lib. 14.

Non aliter Rhodopes Boreas à vertice præceps
Cum ſeſe immiſit decimóque volumine pontum
Expulit in terras.———

Decumates, agri in Germ. ſunt Tacito, ubi hodie Wirtembergenſis ducatus eſt, Willichio teſte. Iidem *Caritini* ſunt Ptolemæo, ut Melanchthon & Peucerus exiſtimant.

Deianira, Oenei Ætoliæ regis filia, primum Acheloo mox Herculi deſponſata; quâ de causâ exorto inter rivales diſſidio, Achelous ſingulari certamine ſuperatus Herculi concedere coactus eſt. Porro cum Hercules tranſiturus eſſet Evenum, Ætoliæ fluvium, qui tunc temporis maxime excreverat, Neſſus Centaurus ſeipſum ultro obtulit ad tranſvehendam Deianiram, quam cum illi commiſiſſet, ipſe primus intrepidè tranavit fluvium: Sed cum Neſſus qui in alterâ permanſerat ripâ novæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, ſagittâ Hydræ ſanguine infectâ Centaurum transfixit, qui ſe moriturum ſentiens, ut hoſtem ulciſceretur, Deianira veſtem

pro-

proprio ſuo ſanguine perfuſam dono dedit, aſſerens ei vim amatoriam ineſſe, & ſi hâc maritus indueretur, ipſum ab aliarum mulierum amore avocatum iri. Mulier itaque nimis credula munus accepit, & cum audiſſet maritum ſuum in Eubœâ amore Ioles Euryti filiæ detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lichæ famulo tradidit Domino perferendam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans cum ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, ut in furorem verſus Licham in mare dejecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Philoctetæ arcu & ſagittis commiſſis ſe in ardentem pyram in Oetâ monte conſtructam conjecit. Quod audiens Deianira, dolore percita mariti clavâ ſe interfecit, ex cujus ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa & Heracleon dicitur. Ovidius Metam. lib. 9. Vide Diodor. lib. 5. Et Sen. in Hercule Oetæo. Deianiram Amazonum ſtudia imitatam laudat Nonnus lib. 35.

> Θάρσος Ἐνυαλίης μιμήσατο Δηϊανείρης,
> Ὅς ποτε Παρνησσοῖο κακοξείνων περὶ πέτρων
> Θωρήχθη Δρυόπεσσι, καὶ ἔπλετο θῆλυς Ἀμάζων.

Apollodorus lib. 1.

> Δηϊανείρη δ' ἡνιόχει καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ἤσκει.

Deilochus, ſcriptor vetuſtus, cujus apud Scholiaſten Apollonii mentio fit, cùm alibi ſæpe, tum lib. 2. ubi citatur ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου. Hoc facit, apud ut Stephanum in Λαμψακὸς legendum putem Δηΐλοχος ὁ Κυζικηνός. Ubi vulgo Δηΐοχος. Voſſ.

Delia, feſta apud Athenienſis, in quibus neminem morte plecti fas erat. Sen. Ep. 70. Socrates potuit abſtinentiâ finire vitam & inediâ potius quam veneno mori. Triginta tamen dies in *carcere & in expectatione mortis exigit.* Nimium poſt ipſam damnatione, quia Delia feſta, ut Xenoph. ait, intervenerunt, Ἀνάγκη, inquit, ἐγένετο αὐτῷ μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι διὰ τὸ Δήλια μὲν ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι. Τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ.

Delius, unus ex ducibus Antonii miſſus ad accerſendam Cleopatram, mulieri perſuadet, monetque Homerico verſu ut ad judicium proficiſcatur quam maxime ornata. Plut. in Anton. Idem eum hiſtorias deſcripſiſſe tradit. Meſſala Corvinus hunc *deſertorem bellorum civilium* vocat, quia à Dolabellâ ad Caſſium tranſiit, à Caſſio ad Antonium, noviſſimè ab Antonio ad Cæſarem. Scripſit quoque laſcivas Epiſtolas ad Cleopatram. Vide *Adelphius*.

Delphinus, ſyderis nomen. Varro de R. R. 2. 5. Stellas ejus Aratus 4 tantum numerat, Ovidius vero novem. Atque hæ Romæ olim oriebantur heliacè 5. iduum Januarii, teſte Ovidio 1. Faſt.

> *Interea Delphin clarum ſuper æquora ſidus*
> *Tollitur & patriis exerit ora vadis.*

Occidebant autem ibidem 3. nonas Feb. eodem teſte, Faſt. lib. 2.

> *Quem modo cælatum ſtellis Delphina videbas,*
> *Is fugiet viſus nocte ſequente tuos.*

Vide Cæſii Cœlum Aſtron. Poet. cap. 21.

Deltoton, ſidus à figurâ triquetrâ τοῦ Δ. Cicero in Aratæis.

> *Andromedæ ſignum, Deltoton dicere Graii*
> *Quod ſoliti, ſimili quia forma litera claret.*

Vide Hygin. lib. 2. & 3. Commentatores quoque in Aratum.

Demades, orator Athenienſis, plurimùm potentiâ, & opibus valuit, quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret. Ingentes divitias per luxum ac libidinem perdidit: Cumque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul ac avaritiâ perditus, in eum ſolebat Antipater cavillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis, præter linguam & ventrem ſupereſſe. Plut. in Demoſt. ac Suid.

Demænetus, Æſculapius dictus à *Demæneto* ejus templi conditore.

Demagoras, adulator, quem Athenienſes 10. talentis multarunt, quod Alexandrum Deum appellaſſet. Item Hiſtoricus, qui laudatur à Dion. Halicarn. lib. 1. Antiq. Rom. Ubi & ille, & Agathyllus de tempore conditæ Romæ conſenſiſſe dicitur cum Cephalone Gergithio. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 351.

Demaratus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienſes, bellique contra patriam cerneret apparatum, plus ſe debere patriæ, quam Athenis exiſtimans, clam Lacedæmonios certiores fecit; vixit Philippi Maced. regis temporibus. Plut. in Alex. Item Corinthius quidam negotiator dives, qui ob ſeditiones domo profugus tyrannidem Cypſelli fugiens, ut ſcribit Cic. 5. Tuſcul. Quæſt. in Hetruriam commigravit, comparatis opibus luculentis, & à Tarquinienſibus Hetruriæ populis acceptus, Tarquinium Priſcum. Pop. Rom. Imperatorem ex illuſtri Hetruſcâ uxore genuit, iiſque ad quos confugerat literas dediſſe fertur. *Demaratus* etiam quidam libros in publicum edidit, cum de Phrygiâ, tum de fluminibus, teſte Plut. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 352.

Demarchus ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων citatur ab Ariſtoph. Schol. pag. 606.

Demetrius Byzantinus, de poetis & poematis libros edidit complures, Athen. 10. & 12. Fuere autem *Demetrii Byzantini* duo: unus Philoſophus Peripateticus; alter hiſtoricus, qui volumina condidit de Gallorum ex Græcia in Aſiam tranſitu; & Ptolemæi, atque Antiochi rebus geſtis, & Libyæ ſtatu. Auctor Laertius. Voſſ. quidem vide Hiſt. Gr. pag. 352, 353.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius cognomento *Poliorcetes*. Poſt Alexandrum, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupavit, Athenas Caſſandri, Polemæique imperio liberavit, Cyprum, victo Ptolemæo navali bello recepit. Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò cum bellum adverſus Antiochum ſuſcepiſſet, infeliciter pugnans, in ejus poteſtatem venit, Cherſoneſique ab eo cuſtodiæ traditus eſt, promiſſo tamen ei regio ſumptu, mollique victu, venationibus, omnibuſque voluptatibus, quibus ille uſus, minimum de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio à Plutarcho comparatur. Philam urbem in Macedoniâ à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophraſti auditor qui ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis 10. ac 360. ſtatuis æreis honoratus eſt. M. Varro:

> *Hic Demetrius æreas tot aptu'ſt,*
> *Quot luces habet annus abſolutus:*

Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 12. Hic teſte Plut. monebat Ptolemæum regem, ut de regno imperioque libros ſibi compararet, atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris ſcripta eſſe. Hic Demetrius (ut quidam exiſtimant, nonnulli alium Demetrium fuiſſe dicunt) Ptolem. Lago perſuaſit, ut ſacra Biblia ex Hebræo in Græcum ſermonem converterentur. Joſeph. Ant. 12. 2. ſic dictus à *Phalero*, Atticæ portu, cujus ſcripta lege apud Geſnerum in Biblioth. ac vitam apud Suid. & Volat. Apud Phædrum Fabulatorem fab. 82. legitur,

> *Demetrius qui dictus eſt Phalereus*
> *Athenas occupavit imperio improbo.*

Confundit Demetrium Phalerea, cum Demetrio Rege, eumque vocat tyrannum, ſed neuter potuit Tyrannus eſſe. Phalereus quidem, quod præfectus ubi fuit à Caſſandro, non autem Tyrannidem invaſit. Alter autem quòd Athenas à Tyrannide Caſſandri liberavit. Cæterum de variis Demetriis vide Voſſium, ac Jonſium.

Demetrius Pompeii Magni libertus, de quo Sen. de Tranquill. An. *Feliciorem tum Demetrium Pompeianum vocas, quem non puduit locupletiorem eſſe Pompeio?* Facetam narratiunculam de illo habet Plut. in Cat. Uticenſi. *Hic Antiochiam ibat, &* videt extra portam, in utroque viæ margine, compoſite ſtantes viros, juvenes, pueros, cum diſcrimine ætatum in feſto omnes habitu & veſte: magiſtratus præterea candidatos, ſacerdotes etiam ipſos coronatos. Cato ſtomachari, & ſuccenſere iis quos præmiſerat, tanquam indicaſſent. Itaque jam propior, deſcendit vehiculo, & ſuos idem facere ac pedibus ire juſſit: tanquam ſalutandus, & pompâ illa deducendus. Ac ecce ſenex quidem, coronâ & virgâ inſignis (diſſignator erat) ne ſalute quidem dictâ rogavit, *Ubi Demetrium reliquiſſent? & quando venturus?* Demetrius is erat Pompeii libertus, & multum apud illum poterat, in quem omnes mortales tunc oculos habebant conjectos. Itaque hic Catonis comites & indignari & riſu emori: Cato nihil aliud prolocutus quàm: O miſeram civitatem! in eam ingredi.

Demetrius, Seleuci filius, 1 Mach. 7. nomen etiam argentarii cujuſdam, Act. 19. Plurimi præterea *Demetrii* fuere, de quibus doctiſſimus Menagius ad Laertium p. 132. ad quem ſtudioſum lectorem remitto.

Demiurgus, ſummus erat magiſtratus in quibuſdam Græciæ civitatibus. Livius. Vide Martinii Etymologicon.

Democedes, Crotoniata, medicus illuſtris, qui cum inter Darii captivos eſſet, & Darius ipſe ob inverſum pedem graviter ægrotaret, ita ut jam nunc ſeptem noctes inſomnis exegiſſet, nec à medicis ſuis vel parum juvaretur, ductus in medium, ut erat vinctus Darium penitus liberavit, ac deinde maximo in honore apud regem, & Perſas omnes habitus eſt. Herod. lib. 14. Vide Ælian. Var. 8. 18.

Demochares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, petenti regi, quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit, *Suſpendere.* Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumem, *Vos* (inquit) *rogate ab Athenienſibus,*

enſibus, quos cenſeant ſuperiores qui talia dicant; an qui audiant patienter? Sen. lib. 3. de Irâ. Hic etiam hiſtoriam earum rerum, quæ geſta erant ſuâ ætate Athenis, non tam hiſtorico, quam oratorio genere ſcripſit. Cic. in Bruto. Vide plura de illo apud Ælian. Var. 3. 7, 8. 12. & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 68. & Valeſium notis ad Excerpta Polybii, pag. 10.

Democles, vide *Damocles*. Item puer quidam ingenuus ac formoſus, qui cum à Demetrio Poliorceta ad ſtuprum traheretur, neque vim tyranni poſſet effugere, famæ, pudicitiæque ſtudioſus in proximum aquæ ferventis lebetem ſeipſum conjecit, atque ibidem interiit. Plut. in Demetrio.

Democides, medicus, qui Polycratem Samorum tyrannum talentis 2 curavit, ſcripſitque librum de Medicinâ. Suidas.

Democoon, Priami nothus, qui velociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. Hunc Ulyſſes in bello interemit. Hom. Iliad. 4.

Democrates, architectus Alexandrinus. Item athletes qui facto in ſtadio circulo conſiſtens à nullo dimoveri poterat. Ælian. Var. 4. 15. Tertius Medicus qui invenit herbam hyberidam. Plin. lib. 25.

Democritus Philoſophus Abderites, qui accepta à fratribus natu majoribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragravit. Poſtea patriam reverſus cum ſummâ inopiâ in hortulo juxta ſuæ urbis muros ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis objectis avocaretur, æneæ pelvis fulgore ſeipſum occæcavit. Quod tamen Laberius Poeta ideo factum ait,

Malis benè eſſe ne videret civibus.

Ut ipſe loquitur. Vide Gell. 10. 17. Sed dubitavit de eo Cic. 5. de Finibus. Plutarchus vero plene falſitatis arguit, lib. de Curioſitate. Civibus ſuis ob ſeceſſionem ejus pro phrenetico habitus fuit. Ad quem curandi causâ miſſus cum eſſet Hippocrates & cum eo collocutus fuiſſet, reverſus, ſapientiſſimum ipſum, dementeſque illos pronunciavit, qui eum ſtultitiæ accuſarent. Vide Epp. Hippocratis. Omnia fieri ex atomis dixit, ac plures eſſe mundos eoſque corruptibiles. Fertur Theologiam, ac Aſtrologiam didiciſſe à Magis ac Chaldæis; cum Gymnoſophiſtis quoque congreſſus eſt. De inſtituto autem ejus præter Laertium, Cic. lib. 5. de Fin. Origenes 2. contra Celſum, perſtringit quoque Horatius lib. 1. Epiſt. 12. Idem Cic. 1. Tuſc. & 2. de Nat. Deorum, *magnum virum* appellat. Plinius *virum ſagacem, & vitæ utiliſſimum* fuiſſe refert. In riſum pronum fuiſſe vulgò dicitur. Juv. Sat. 10.

Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat
Democritus.——

Horatius:

—— *Excludit ſanos Helicone Poetas*
Democritus.——

Patrem ejus opulentiſſimum fuiſſe ex eo patet, quod Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Agebat autem 99. annos cum mortuus eſt. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 437.

Democritus, Epheſius, libros edidit de templo Dianæ Epheſiæ, ex cujus operis lib. 1. quædam de Epheſiorum in veſtitu mollitie ac luxuriâ narrat. Athenæus lib. 12.

Demodochus, citharœdus, quem Hom. Odyſ. 8. inducit in convivio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem. Item Hiſtoricus, qui libro 1. de Heracleâ citatur à Plut. lib. de Flum. cæterum ſolutâ ne oratione, an carmine ſit uſus non ſatis liquet. Voſſius.

Demomorgon. Lactantius ſive Lutatius grammaticus in lib. 4. Theb. mentionem facit Dei cujuſdam, quem nominat Demogorgona ſummum, cujus nomen ſcire non licet, & addit: *Infiniti autem Philoſophi*, Magorum Perſæ etiam confirmarunt revera eſſe præter hos Deos cognitos, qui coluntur in templis; alium principem & maxime Dominum, cæterorum Numinum *ordinatorem?* Hæc ille. Quod nomen neque apud M. Tullium in libb. de N. D. neque apud alios Latinos vel Græcos, qui de Diis gentium ſcripſerunt reperitur, præterquam in hoc auctore & aliis recentioribus eum ſecutis. Quare quidam hanc vocem *Demomorgon* convertunt in Δημιοῦργον, qua voce Plato cæterique viri magni uſi ſunt, Deum ſummum & opificem cunctorum ſignificantes. Cujus etiam Dei nomen & Hebræorum religio occultum, nec vulgatum eſſe volebat. Certè Demomorgum non Plato ſolum & Triſmegiſtus, Hermes, Irenæus & alii, verum etiam Latini vocem illam interpretantes principem Deum & opificem & fabricatorem Deum appellarunt. Hunc Deum Plato ἀσώματον, καὶ ἄῤῥητον καὶ ἀνωνόματον, h. e. ut Apuleius interpretatur, *incorporeum, indicibilem, & innominatum* vocat. Eum etiam literis ſcribi non poſſe Martianus oſtendit, qui ἀγράμματον illum appellat. Balleſter.

Demonax, Adriani temp. Philoſophus, qui non, ut plerique ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putavit inter homines amicitiâ, omnemque hominem ſibi familiarem exiſtimabat. Nullum ſibi unquam viaticum præparavit, ſed cum eſuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ſibi quæritavit. Centenarius deceſſit, elatus publico ſumptu. Lucianus.

Demonidas, Pædotriba claudicans, qui cum crepidas amiſiſſet, imprecabatur furi ut pedibus ejus convenirent. Rhod. 7. 3.

Demophilus, Sophiſta, qui ſcripſit ad Lollium Maximum de vitâ priſcorum. Item hiſtoricus antiquus de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 463.

Demophoon, Theſei ex Phædrâ filius, rex Athenarum, qui ab expeditione Trojanâ rediens, adverſis ventis pulſus eſt in Thraciam, ibique à Phyllide Lycurgi regis filiâ hoſpitio, ac lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu delituiſſet, Athenas abiit, ibique mortuo patre, imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum juraverat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientiâ de amygdalo ſe ſuſpendit. Vide *Phyllis*. Item Vates qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demoſthenes, civis Athenienſis, Græcorum omnium orator longè eloquentiſſimus, patre cultellario natus, qui ab eo relictus in hæreditate locupleti, tutorum fraude ac negligentiâ, direptis bonis vix habuit unde præceptoribus mercedem ſolveret. Verùm cùm multo ſtudio ac labore in clariſſimum Oratorem evaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, gravibus concionibus Philippum, ut publicæ libertatis inſidiatorem identidem inſectans. Poſt cujus mortem patriâ pulſus, taudem revocatus eſt. Sed jam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito cum certam ſibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam, ubi (ut ſcribit Suidas) aſylum erat, Neptuno ſacrum, conceſſit. Quo cum veniſſet, Archias mimus tragædus, qui ab Antipatro miſſus erat, ut Demoſthenem comprehenderet, primum ei perſuadere conatus eſt, ut unà ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cujus fraude intellectâ, Demoſthenes, *Nihil eſt*, inquit, *Archia quod coneris. Neque enim in ſcenâ mihi unquam placuiſti mimus, neque nunc perſuadebis legatus.* Cum autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur, *Tandem*, inquit, *Macedonica oracula aperuiſti, nam prius, tanquam hiſtrio ſimulabas. Verum age parumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo*; Hæc locutus, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus calamum ori admovit, hauſtoque quod eum in uſum ſervabat, veneno, necem ſibi conſcivit. Plut. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balbus, neque literam R pronunciare poterat, quibuſdam calculis in os conjectis prope maris litus declamans, naturæ vitium emendabat, ut poſtea eloquentiſſimus evaſerit. Plurimus paſſim Tullius eſt in laudando Demoſthene. Tamen, *uſque adeo* (inquit in Oratore) *difficiles & moroſi ſimus, ut nobis non ſatisfaciat ipſe Demoſthenes: qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non ſemper implet aures meas.* Orare cœpit annos natus 17. Juv. Sat. 10.

Eloquio ſed uterque perit Orator, utrumque
Largus, & exundans letho dedit ingenii fons.

Et poſtea de Demoſthene.

————*Sævus & illum*
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem & pleni moderantem fræna theatri.
Diis ille adverſis genitus, fatoque ſiniſtro,
Quem pater ardentis maſſæ fuligine lippus
A carbone & forcipibus, gladioſque parante
Incude & luteo Vulcano, ad Rhetora miſit.

Athenienſes ſtatuam ei æream poſuerunt cum inſcriptione hâc.

Εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην Δημόσθενες εἶχες,
Οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Demoſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco apud Thucyd.

Demoſthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam Orationem convertit. Suid. Alius ab eo eſt *Demoſthenes* Bithynus, qui rerum Bithynicarum libros conſcripſit, quorum 4. 9, 10. & 12. citat Stephanus. Κτίσεις quoque ſcripſit, h. e. urbium, & locorum origines, quarum idem Steph. meminit in Ὀλίζων.

Demoſtratus, ſcriptor. Plin. 37. 6.

Demoteles, unus erat ex 12 illis quos de pyramidibus Ægyptiis ſcripſiſſe Plinius docet 36. 12.

Demus, de rebus Atticis commentatus eſt, ſi vera eſt lectio apud Athen. lib. 14. ubi Caſaubonus jubet legere Κλείδημος. *Sane Clidemus* Atthidem ſcripſit, ut ex eodem Athenæo apparet. Fortaſſe tamen & *Demetrius* quiſpiam hanc materiam tractavit, eoque ex nomine hoc nomen fuerit corruptum, uti factum apud Dionyſ. Halicarn. in judicio de Di-

narcho

narcho, ubi citatur Δῆμ☉ ὁ Μάγνης, qui omnino eſt *Demetrius.* Voſſius.

Derceto, vel *Dercetis*, fabuloſa Dea, quæ apud Joppen, authore Plinio, aut, ut Diodoro lib. 1. placet, juxta Aſcalonem colebatur, humanâ facie, reliquo corpore piſcis. Hanc Syri *Atergatin* vocant. Ovid. Met. 4.

———De te Babylonia narrat
Derceti, quam versâ ſquamis velantibus artus
Stagna Palæſtini credunt celebraſſe figurâ.

Fabulam narrat Diodorus Siculus. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Syris autem aves illæ ſacræ. Tibullus.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Dercyllus literis explicuit κτίσεις, ſive de locorum originibus, quarum 1. adducit Plut. in Parall. Min. cap. 17. Item *Italica* quorum 3. citat ibidem cap. 38. Item *Ætolica*, quorum teſtimonio utitur Plut. de Flum. ubi de Acheloo. Item *Argolica*, teſte Athen. lib. 3. Atque ab eodem etiam libri ejus περὶ Σατυρικῶν· περὶ ὀρῶν, & περὶ λίθων nominantur. Mem. Etymol. in Εὔι☉, & Euripid. Schol. in Phœniſſis, p. 271.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam conjugio junxit. Hic cum apud Theſſalos regnaret, ingens diluvium univerſum terrarum orbem inundavit, genuſque humanum ad internecionem delevit, Deucalione tantum & Pyrrhâ ſervatis, qui in Parnaſſum montem naviculâ delati, ubi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum conſuluerunt, quanam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptoque reſponſo, ut magnæ matris oſſa poſt terga projicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris h. e. terræ oſſa interpretabantur) poſt terga jactabant: qui protinus naturali poſitâ duritie, in utriuſque ſexûs homines ſunt commutati. Ovid. 1 Met. Virg. 1. Georg.

——— Quo tempore primùm
Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem,
Unde homines nati, durum genus.

Manil. Aſtron. 4.

———Sic quondam merſerat urbes
Humani generis quum ſolus conſtitit hæres
Deucalion, ſcopuloque orbem poſſedit in uno.

Juven. Sat. 1.

Ex quo Deucalion nimbis tollentibus æquor
Navigio montem aſcendit, ſorteſque popoſcit,
Paulatimque animâ caluerunt mollia ſaxa
Et maribus nudas oſtendit Pyrrha puellas.

Inde *Deucalionei imbres.* pro ingentibus. Lucan. 1.

Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Porro reparatio hominum aſcribitur Deucalioni, nempe quòd Gentes ab eo edoctæ retinuerint memoriam diluvii. At hæc fabula Poetica, ſub verborum, & nominum involucris veram univerſalis diluvii à Moſe Dei ſervo deſcriptam hiſtoriam propoſuit; & artibus Satanæ factum eſt, ut quæcunque in ſacrâ hiſtoriâ occurrerent, Ethnicorum figmentis in fabellas verterentur. Apud Lucianum libello de deâ Syriâ extat locus ex quo manifeſtum eſt per Diluvium Deucalionis intelligi non inundationem illam, quâ olim Græcia abſorpta eſt, ſed diluvium univerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quinetiam Plut. lib. de Animalium Induſtriâ ſcribit columbam in arcâ Deucalionis emiſſam attuliſſe indicium recedentis Diluvii. Noë dictus Δευκαλίων, quòd ante diluvium prophetabat hominibus dicens, Δεῦτε, καλεῖ ὑμᾶς ὁ Θεὸς εἰς μετάνοιαν. Theophilus lib. 3. ad Autolycum.

Dexippus, Herennius appellatus, orator Athenienſis, ſub Valeriano, uſque ad Aurelianum. Item alius Medicus Cous, Hippocratis diſcipulus, ſcripſit de Medicinâ librum unum & de Prognoſticis. Suid. Scripſit etiam τὰ μετ' Ἀλέξανδρον ἐν λόγοις δ' Photio teſte. Eum citat περὶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων Euſeb. 1. Chron. ſcripſit præterea compendium hiſtoricum uſque ad Claudii qui Gallieno ſucceſſit principatum. Sæpius hoc opus laudant Hiſt. Aug. ſcriptores. Adhæc Scythica prodidit. Trebell. Pollio in Gallienis duobus: & Jornandes de rebus Geticis, cap. 22. Vide Voſſ. Hiſt. Gt. p. 242.

Dexter, Barcinonenſis hiſtoricus, qui omnimodam hiſtoriam ſcripſit.

Diadumenus, juvenis ſpecioſus filius Macrini Imp. qui patre ab Heliogabalo victo, una cum eo eſt interfectus. Item nomen amaſii Martialis,

Baſia da nobis Diadumene, &c.

Diagoras, philoſophus Athenienſis, qui *Atheos* cognominatus eſt, i. e. *negans Deos*; poeta Melicus poſt Pindarum, &B acchylidem, quem Democritus, ob phyſiognomiam, cum ſervus eſſet, emit 1000. drachmis ut diſciplinis erudiret. Sic myſteria contempſit, ut etiam ea ſectantes averteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt, qui eum interfeciſſent. Suidas. Vide Voſſium Hiſt. Gr. pag. 436.

Diagoras Rhodius, 3 filios adoleſcentes habuit, unum pugilem, alterum pancratiaſten, tertium luctatorem, eoſque omnes vidit vincere coronarique eodem Olympiæ die, cujus rei causâ gaudio nimio effuſus animam efflavit. Cic. 1. Tuſc. Qu. Gell. 3. 15.

Diana, Jovis filia ex Latonâ, eodem cum Apolline partu edita. Hæc ob virginitatis amorem fertur hominum conſortia fugiſſe, & ut à ſe libidinis pruritum amoveret venando ſylvas incoluiſſe, paucarum virginum comitatu contenta. Horat.

Montium Cuſtos, nemorumque virgo.

Et alibi.

Phœbe, ſylvarumque potens Diana.

Catullus:

Montium Domina ut foret
Sylvarumque virentium
Saltuumque reconditorum
Amniumque ſonantium.

Inde *turba Diania* apud Ovid. pro canibus, & *Arma Diania* pro inſtrumentis venatoriis Gratio dicuntur. *Integræ Tentator Orion Dianæ*, id eſt, Caſtæ. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios; aliud item in Tauricâ reg. ubi carne tantum humanâ litabatur. Lucan. lib. 1.

Et Taranis Scythiæ non mitior ara Dianæ.

Sic dictam volunt quaſi *Jovianam* ἀπὸ τοῦ Διὸς à *Jove*, ſc. Aliqui autem à *die* ſic appellatam tradunt; quia lux ejus æmula diei, ut innuit Cic. lib. 2. de N. D. eumque imitatus Firmicus lib. contra Gentiles cap. 19. *Luna, hæc eadem Lucina à nocturno lumine nomen accepit: hanc etiam quidam dici voluerunt Dianam, quòd per noctem lucens hominibus penè alterum diem faciat.* Producit primam ſyllabam Virgilius:

Exercet Diana choros.

Et Horatius:

Dianam teneræ dicite virgines.

Itemque Papinius:

———— Ipſa coronat
Emeritos Diana canes.

Corripiunt plerumque alii. Ovid. Amor. 2. 3.

Talia pinguntur ſuccinctæ crura Dianæ
Cum ſequitur fortes fortior ipſa feras.

Loquitur de habitu venantium: Talis enim Diana: Minutius Felix: *Diana interim eſt alte ſuccincta venatrix.* Arnob. lib. 6.

Semitectis femoribus Diana.

Sic etiam Claud. 2. de Raptu veſtit hanc Deam.

Brachia nuda nitent: levibus projecerat auris
Indociles errare comas; arcuque remiſſo
Ocia nervus agit: pendent poſt terga ſagittæ:
Criſpatur gemino veſtis Gortynia cinctu
Poplite fuſa tenus.———

In Callimachi Hymno Diana ipſa petit à Jove, ut det ſibi ———Ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα. Prudentius Hymn 10. περὶ στεφ. Dianam vocat *molle ſuccinctam*; *molle*, hoc eſt nudato genu.

Dicæarchus, Philoſophus Meſſenius, qui opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe. Compoſuit 3 libros, in quibus ſcripſit animam nihil aliud eſſe, quam vim quandam, atque potentiam æquabiliter fuſam, tam in corporibus brutorum, quàm hominum, quæ à corpore foret inſeparabilis, ut à morte nullus ſenſus ſupereſſet, ſed omnia cum animâ morerentur. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9. Alius Lacedæmonius Grammaticus Ariſtarchi auditor. Suidas. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 1. cap. 16.

Dictynna, nympha Cretenſis, quæ caſſes venatorios prima creditur inveniſſe; unde *Dictynna* dicta, cum antea *Britomartis* appellaretur. Ferunt autem hanc in Cretâ Dianæ conſuetudine familiariſſimè uſam fuiſſe, quæ ipſa ob id à Poetis nonnunquam *Dictynna* dicitur. Sunt qui Dictynnam à Minoe adamatam ferunt, ejuſque vim cum alioqui effugere non poſſet, ex editâ rupe ſe in mare præcipitaſſe, retibuſque piſcatoriis exceptam fuiſſe, indeque nomen accepiſſe. Item Cretæ urbs, à qua mons *Dictynnæus* & promunt. *Dictynnæum.* Strabo.

Dictys Cretenſis, hiſtoricus, qui cum Idomeneo Trojam profectus totum illud bellum Phœnicum literis deſcripſit. Vide Voſſium. Item Centaurûm unus Pirithoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ovid. Met. 12. Denique piſcator quidam, qui Perſeum educavit. Statius.

Fluctivagus volucrem comebat Perſea Dictys.

Didia lex, à *Didio* lata, poſt Fanniam 18. annos ſecuta eſt, cujus ferendæ duplex ratio fuit. Prima, ut non ſolum urbs Romana, ſed univerſa Italia lege ſumptuariâ teneretur. Secunda, ut non modo qui convivia majore ſumptu feciſſet,

ſed

ſed etiam qui ad ea vocati eſſent, atque omnino interfuiſſent, pœnâ legis tenerentur. Macrob. 3. 57.

Didius Julianus 20. Rom. Imp. an. U. C. 945. Hic uſque adeo parcus erat, ut porcellum, atque lepuſculum ad ſe dono miſſum in triduanas partiretur cœnas; prandebatque interim paucis oleribus, ac herbulis contentus; cujus hic fuit vitæ exitus, ut à Septimio Severo ſucceſſore ſuo in abditas Palatii balneas ductus, extentâ damnatorum more cervice ultimum diem obierit. Sext. Aurel.

Dido, ſive *Eliza*, Beli Tyriorum regis filia, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis ſacerdoti juncta fuit; quem cum Pygmalion, Elizæ frater, theſauris ejus inhians ante aram obtruncaſſet, illa in ſomniis monita, cum iis quibus Pygmalionem inviſum eſſe ſciebat, effoſſis clam theſauris, navem conſcendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana dicta eſt, delata, tantum ſibi ſoli emit, quantum taurino corio poſſet circumdare. Virg. Æn. 1.

Mercatique ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum potuit circumdare tergo.

Sil. lib. 1.

Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit
Cingere quà ſecto permiſſum littora tauro.

Appianus in Libycis: Ἔδοντο δὲ χωρίον εἰς συνοικισμὸν λαβεῖν ὅσον ἂν βύρσα ταύρου περιλάβῃ. Dionyſius.

Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ὑπαὶ βοῒ μετρηθῆναι.

Quo in loco cum corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſſet, locumque ſatis amplum complexa eſſet, urbem condidit, quam Carthaginem appellavit, arcemque in medio urbis, quam à Corio bubulo *Byrſam* vocavit. Deinde cum Iarbas Gætuliæ rex nuptias ejus ambiret, recuſantemque vi, armiſque cogeret, ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum morte occumbere, quam prioris lecti jura ſecundis nuptiis polluere. Silius lib. 8.

Iliaco poſtquam deſerta eſt hoſpite Dido
Et ſpes abrupta è medio, in penetralibus atram
Feſtinat furibunda pyram, tum corripit enſem
Certa necis profugi donum exitiale mariti.

Virgilius lib. 1. & 4. Æn. fabulatur Æneam, captâ Trojâ, à patriâ profugum, vi tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Elizamque amore ejus captam, & cum præter ſpem ab eo deſereretur, mortem ſibi conſciviſſe. Quod tamen graviſſimorum hiſtoricorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam conditam, ab Eliſâ condi cœpiſſe. Ab Æneæ vero in Italiam adventu uſque ad U. C. numerantur anni amplius quam 330. quibus Albæ regnatum eſt. Hâc de re extat elegans apud Auſonium Epigramma. *Dido* Hebræis דידה *dilectulam* notat. Eſt enim dimunutivum à דיד h. e. *dilectus*: De quo tamen aliter veteres ſuo more; Euſtathius ſiquidem in Dion. Perieg. Διδὼ exponit Ἀνδροφόνον. Servius in 1. Æn. ait linguâ Punica notare *viraginem*. At Etymologus & Varrinus Διδὼ interpretantur πλανῆτιν, h. e. *vagam*, ſeu *erraticam*, quomodo dictam arbitrantur, quia Tyro profuga variè eſſet vagata.

Didymarchus, libro 3 transformationum citatur ab Antonio Liberali narratione 23, quæ eſt de Barto. Sed ab interprete ſcriptores ex quibus ea hauſta eſt narratio, prætereuntur. Voſſius.

Didymus, vir Alexandrinus qui licet à puero oculis captus foret, divinas tamen literas optimè callebat, & inter Eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Hieronymus.

Didymus, Alexandrinus alius, ſalſamentarii filius, quo nemo, ut Quintilianus inquit, plura ſcripſit. Grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora pervenit, qui ob aſſiduam circa libros moram Χαλκέντερος eſt appellatus: nam ad tria millia librorum, & quingentos ſcripſiſſe dicitur. Amm. lib. 22. *Inter quos Chalcenterus eminuit. Didymus, multiplicis ſcientiæ cœpti memorabilis, qui in illis 6. libris, ubi nonnunquam imperfectè Tullium reprehendit, &c.* Contra hos vero Didymi libros pro Cicerone ſcripſit Suet. Tranquillus teſte Suida. *Didymus*, alius Monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. De quo vide Hiſt. Tripart. lib. 8. cap. 1. *Didymus*, poeta, Georgica ſcripſit. Alius etiam Philoſophus Academicus.

Dieſpiter, Jupiter, quaſi *diei*, i. e. *lucis pater*, uti Macrobius interpretatur. Horat, 1. Carm.

——— *Namque dieſpiter*
Igni coruſco nubila dividens.

Et alibi.

——— *Sæpe Dieſpiter*
Neglectus inceſto addidit integrum.

Dieuchidas, hiſtoriam Megaricam ſcripſit, ut ex Harpocratione conſtat, apud quem corruptè interdum Διωχίδας legas. At fœdius etiam corruptum id nomen apud Schol. Apollonii 1. Argon. ubi Διερηχίδας legitur.

Dinah, i. e. *judicium*, vel *judicans*. Jacobi ex Leâ uxore filia, Gen. 30. Hanc Sichem ſtupro ſubdidit, quod malum Jacobo immiſſum putant Rabbini, quòd in occurſu Eſaui fratris filiam occultaret, ne eam in uxorem peteret. Joſephus: Παρῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὀψομένη τὸν κόσμον τῶν ἐπιχωρίων γυναικῶν.

Dinarchus, Delius, Cretenſes fabulas collegit, ut cognoſcimus ex Dion. Halicarn. in Dinarcho oratore; ubi ex Demi, vel potius Demetrii libro de ejuſdem nominis viris, quatuor *Dinarchos* enumerat. Videtur idem ſignari ab Euſeb. lib. 1. Chron. ubi de Bacchi geſtis loquens ait. *Ut Dinarchus loquitur, non ille orator ſed poeta.* Voſſius.

Dinias, hiſtoricus res Argolicas conſignavit. Citatur ab Apollonii Scholiaſte lib. 2. ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν. Mentionem quoque Diniæ facit Plut. in Arato, & Eurip. Schol. in Oreſte, & Sophoclis Interpres in Electrâ, qui ſeptimum Argolicorum citat.

Dinocrates, Meſſenius, Romæ in convivio temulentus muliebri ſaltavit habitu, poſtero die cùm ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſollicitare vellet, peteretque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus; Te vero miror vina tractare, ac ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res ejuſmodi moliri audeas. Plut.

Dinolochus Comicus. Voſſ. P. Gr. p. 40.

Dinon, Clitarchi fil. ſcriptor antiquus de quo Plin. 10. 49. Mem. ejus Plut. in Alexandro, Æl. de Anim. 17. 10. & Var. 7. 1. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 4. 8.

Diocles, Athenienſis comicus poeta antiquus, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Item Medicus Caryſtius Darii Hyſtaſpis temp. Reliquit & ipſe commentarios. Suidas. Cæterum de variis hujus nominis hominibus videatur. Voſſius de Hiſt. Gr. p. 355.

Diocletianus Jovius, 38. Rom. Imp. cum 22. annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito Imperio, ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate, quam rei familiaris tenuitate.

Diodorus, Philoſophus Socraticus. Hieronymus. Quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur. De quibus & Philo Carneadis magiſter pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodorus, Erythræus, Alexandri *M.* Ephemeridas conſcripſit. Athen. l. 10.

Diodorus Sardianus Rhetor Poeta & hiſtoricus, Strab. lib. 13.

Diodorus Epheſius ſcripſit de Anaximandro. Laert. in Empedocle.

Diodorus, cognomento *Chronus*, Dialecticus ex Jaſſo Aſiæ civitate fuit Platonis temp. Euclidemque audivit. Dictus *Chronus* ab Apollonio *Chrono* ejus præceptore, cujus ut famam obſcuravit, ita & cognomen uſurpavit. *Dialecticus* autem, quia, teſte Laertio, primus involutum differendi genus invenerit. Apud Ptol. Soterem commorans, cum inter epulas à Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplo nequiviſſet exſolvere, ob id à rege per jurgium *Chronus* appellatur, convivium deſeruit ac edito per otium ſuper eâ propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Plin. 7. 53.

Diodorus, Stoicus, Ciceronis Præceptor in Dialecticis, ut in Bruto ſcribit ipſe. *Eram*, inquit, *cum Stoico Diodoro: qui cum habitaviſſet apud me, mecumque vixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus*: à quo cum in aliis rebus tum ſtudioſiſſime in dialecticâ exercebatur.

Diodorus, Comicus poeta, cujus fabulas enumerat Athenæus.

Diodorus, Alexandrinus, fil. Pollionis philoſophi ejus, qui compoſuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temp. Suid. *Diodoros* præterea duos è Lydiâ Tiberii temp. Strabo commemorat ambos oratores. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 187.

Diodorus Siculus. Res interim (inquit Voſſius) apertior eſt de ætate Diodori Sic. Antiquiorem paulo eſſe aliquis dicat, quia, tempore Jul. Cæſaris vixiſſe Euſeb. in Chron. tradat: atque adeo ipſe Diodorus non uno hoc loco de ſeſe teſtetur. Sed non male propterea Suidas, qui ſub Auguſto vixiſſe dicit. Natale ei ſolum Argyrium, ſive Angyrium, Siciliæ op. ut quidem vulgo legitur apud ipſum Diodorum, vel potius Agyrium, quod verum eſſe oppidi nomen probat Cluverius. Scripſit βιβλιοθήκην ἱστορικὴν, in quâ agit de Ægyptiis, Aſſyriis, Medicis, Perſicis, Græcis, Romanis, Punicis, atque aliis. Conſtabat vero opus hoc libris 40. quorum argumentum ipſe in Præfatione recenſet. Multa ejus ſphalmata ſunt in Olympiadum annis & Romanis magiſtratibus, ut plane veriſimile ſit corruptis ac mutilis faſtis uſum eſſe. Cætera ſi ſpectes, magna ejus φιλοπονία fuit ut qui 30. annorum operam in hanc ſe hiſtoriam impendiſſe ſcribat in Præfatione ſuâ. Ubi & quanto veritatis ſtudio laborarit, oſtendit peregrinatione ſuâ in Aſiâ, atque Europâ; nempe periculis vel ærumnis nullis terri-

territus fuit, quo minus loca ipſa luſtraret, de quibus ſcripturus eſſet. At egregium hoc Diodori opus non τοῖς ἔξωθεν modo, ſed etiam Juſtino Martyri ac Euſebio laudatum, non caruit ſeculo noſtro reprehenſoribus ſuis, ſeu rem ſeu dictionem ſpectes; Rem ipſam culpat Lud. Vives, qui in quinto de tradendis diſciplinis refert *nihil Diodoro eſſe nugacius*: Contra profecto quàm Plinius judicarat, qui in Præfatione ſcripſerat, cùm Græcorum alii magnificis titulis ſuperbiant, Diodorum, qui ἁπλῶς βιβλιοθήκην vocat, *primum Græcorum deſiiſſe nugari.* Quemadmodum vero ipſam rem Vives, ita dictionem Diodori arrodit Bodinus in Methodo Hiſtoriæ: Quanto melius de eo cenſuit Photius patriarcha μυριοβίβλου ſuæ cap. 70. ubi ipſum ait φράσει σαφεῖ τε καὶ ἀκόμψῳ, καὶ ἱστορίᾳ μάλιστα πρεπούσῃ. Addit, non affectare nimis dictionem Atticam, ſed neque devolvi ad vulgarem ac tritam dicendi formam verum mediocri genere gaudere. Quæ ſane majoris, quàm Bodini judicium fieri debere, nobiſcum fatebitur, qui vel de ſtylo judicare per ſe poſſit; vel, quàm exquiſito in talibus judicio Photius fuerit, intelligat. Voſſius.

Diodorus, Periegetes, terras deſcripſit, ut ex cognomine colligi poteſt. Idem de monumentis tractavit. Plut. in Themiſtocle. Meminit & idem hujus ſcriptoris in Theſeo, ac Cimone.

Diodorus, Tarſenſis Præſul. Hieronym.

Diodorus, qui & Tryphon, 14. Syriæ rex. Liv. lib. 55.

Diodorus, Epiſcopus ſapientiſſimus, velut quidam fluvius perſpicuus, atque torrens, oves quidem proprias irrigabat, luporum vero blaſphemias penitus abluebat; ac generis ſui nobilitatem ſpernens, libenter ſuſtinebat quamlibet pro Fide calamitatem. Sozom. lib. 8. cap. 3. Trip. Hiſt.

Diogenes, philoſophus Cynicus celeberrimus, Antiſthenis Diſcipulus, ἡμερόβιος, h. e. *in diem vivens*, vulgò appellatus, quod omni abjectâ ſollicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitavit in portarum veſtibulis, & porticibus civitatum, cumque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum jocabatur, & ſe cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolii vertebat in meridiem, æſtate ad ſeptentrionem, & ubicunque ſol ſe inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, mortique vicinus juſſit cadaver ſuum inhumatum abjici; quærentibuſque amicis, volucribuſne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui? *Minime*, inquit, *ſed bacillum apud me; quo illas abigam ponitote.* Irridens nimirum amicorum præpoſteram curam, qui tantopere de humatione cadaveris, omnis ſenſûs expertis erant ſolliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à feriſne, an à vermibus abſumeretur. Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam conſuluit, quonam modo poſſet excellere, reſpondit, *Si nummos adulteraret.* Quo ille facto patriâ pulſus, Athenas venit, jam ſenex à Scytalo piratâ captus, venundatuſque Xeniali Corinthio fuit, qui eum manumiſit, eique liberos ſuos ad erudiendum tradidit; apud quem Diogenes vivere voluit, cùm poſſet ab amicis redimi. De eo ſcribitur, quod cùm Antiſthenes nullum Diſcipulorum reciperet & perſeverantem Diogenem removere non poſſet, noviſſimè clavâ minatus eſt, niſi abiret; cui ille ſubjeciſſe dicitur caput, atque dixiſſe, *Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo poſſet obſequio ſeparare.* Ferunt accedentem Alexandrum rogaſſe, ne ſibi apricanti à Sole obſtaret. Plut. in Apophth. Juven. Sat. 10.

Senſit Alexander, teſtâ cum vidit in illâ
Magnum habitatorem, quanto felicior hic qui
Nil cuperet, quam qui totum ſibi poſceret orbem.

Patriâ Sinopenſis fuit, teſte Suidâ. Ovid. De Ponto.

Non doluit patriâ Cynicus procul eſſe Sinopeus.

Antonius *Diogenes*, ſcripſit Incredibilium de Thule inſ. lib. 24. quorum mem. Porphyr. in V. Pythagoræ, & Servius ad lib. 1. Georg. Eorum argumentum luculentè narrat Photius Tmem. 166. ac vixiſſe putat non multo poſt temp. Alex. Magni.

Diogenes, Cyzicenus, reliquit libros de patriæ ſuæ inſulis, teſte Stephano in Βέσβικος. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. Item alius Tragicus poeta.

Diogenes, Sicyonius, Peloponneſiaca ſcripſit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 356. & 357.

Diogenes, Tarſenſis, quæſtionum poeticarum ſcriptor.

Diogenes, Laertius, ſive, ut Tzetzes vocat, *Diogenianus*, cujus decem libros habemus de vitis Philoſophorum. Parum idoneè de eo judicat Bartholomæus Keckermannus, vir cæteroquin eruditus, ſed novellorum ſcriptorum, quam antiquitatis ſtudioſior, uti notat Voſſius. Ait ille libro ſuo de Hiſtoriâ, ſcripſiſſe Laertium *languidè & frigide, ſæpe tamen non inutiliter.* Quæ profecto frigida laus eſt operis utiliſſimi, & auro contra non cari. Quippe ex quo diſcere ſit, cum alia tam multa ad hiſtoriam temporum pertinentia, tum præclara tot veterum apophthegmata, quorum Keckermannus, malo ſane exemplo, Eraſmum laudare mavult authorem, quam Plutarchum, Laertium & ſimiles. Quin quod caput eſt, diſcrepantes ex eodem Laertio ſectarum ſententias diſcimus. Multa ex hoc opere ſuis doctrinæ variæ eclogis inſeruerat Sopater, teſte Photio Tmem. 161. Atque hinc liquet vixiſſe Diogenem ante tempora Conſtantini M. à quo Sopater ille Apamenſis, ſive potius Alexandrinus, interfectus fuit, ut Suidas narrat in Ἀλέξανδρος. At junior omnino eſt Trajano. Siquidem in Speuſippi, atque item Anaxagoræ vitâ, Plutarchi meminit, qui Trajani, atque etiam Hadriani tempore floruit. Præterea in Timone mentionem facit decem librorum Sexti Empirici, item Saturnini, qui Sextum audivit. Nempe vixit ſub Antonino Pio, vel paulo poſt, quemadmodum oſtendit Voſſius de Nat. & Conſt. Rhetorices cap. 9. Hoc opus à Laertio ſcriptum fuiſſe ad fœminam, recte tradit Lud. Vives lib. 5. de trad. diſciplinis. Antiquiſſimus eorum, qui hujus ſcriptoris meminerunt, eſt Stephanus in Χολλίδαι, Ἐνετοὶ & Δρυΐδαι. Reliquit quoque epigrammata omni genere metrorum: Unde hoc opus πάμμετρον inſcripſit; multaque de Philoſophis epigrammata inde adducit, & Ἐπιγραμματογράφον ex eo vocat Tzetzes Chil. 3. cap. 61. Voſſius.

Diogenetes (niſi rectum eſt *Diogennetus*, vel *Diogenes*) Erythræus, memoratur Hygino in Poetico Aſtronomico, ubi de Piſcium ſigno.

Diogenianus, ex Heracliâ, grammaticus ſub Adriano principe, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte Grammaticâ. Fuit ἀνὴρ σπουδαῖος, καὶ φιλόκαλος, *Vir ſtudioſus & elegans*, ut ab Heſychio in Lexici ſui initio vocatur: ubi ait ſe Diogeniani hujus exemplo parœmias quoque admiſcere libro ſuo; multumque ſe ejus operâ fuiſſe adjutum. Diogeniani parœmias ex 2. Codd. Mſſ. primus divulgavit Andr. Schottus. Mem. vero ejus operis quoque Suidas. Quippe ubi dicitur edidiſſe conpendio ſcripta collectanea περὶ ποταμῶν, legi debet περὶ παροιμιῶν. Alia quoque ejuſdem memorat Suidas. Fuit etiam *Diogenianus*, ſeu Diogenes Grammaticus Cyzicenus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 356.

Diognetus, 7. Athenienſium Judex. Alius unus itinerum Alexandri Regis menſor, quem Plin. lib. 6. ſe ſequi teſtatur. Tertius, Pictor egregius Antonini Imp. temp. Julius Capitolinus. Quartus Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi, vocatus ante Aſdrubal.

Diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deipylæ filius, qui cum reliquis Græcis ad Trojam profectus adeo ſtrenuè ſe geſſit, ut poſt Achillem & Ajacem Telamonem fortiſſimus haberetur. Nam præter occiſos à ſe reges, & ſingulares pugnas adverſus Hectorem & Æneam alioſque inſignes Trojanorum Principes, & captos Rheſi equos, Palladiumque Trojanis ſubtractum, de quo Silius, lib. 13.

Tum meus adjuncto monſtratam evaſit in arcem
Tydides Ithaco, & dextrâ molitus in ipſo
Cuſtodes adyto templi, cœleſte reportat
Palladium ac noſtris aperit mala Pergama fatis.

Martem quoque in bello vulneravit, Veneremque dextra manu, dum Æneam protegere vellet. Id quod ipſe teſtatur Æn. 1.

——Cum ferro cœleſtia corpora demens
Appetii, & Veneris violavi vulnere dextram.

Quamobrem Dea indignata Ægialem uxorem ejus tantâ libidinum turpitudine involvit, ut ejus cauſa patriam exoſus Diomedes, domum reverti noluerit, ſed in Apuliam profectus, regni partem à Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomeden ab Æneâ dolo occiſum, ejuſque ſocios doloris impatientiâ in aves Diomedeas eſſe commutatos. Juv.

Aut reditum Diomedis ab interitu Meleagri.

Horat. 1 Serm. 5. ubi de Canuſio.

Qui locus à forti Diomede eſt conditus olim.

Idem 1 Car. Od. 6.

Ope Palladis
Tydidem ſuperis parem.

Virg. Æn. 1.

——O Danaum fortiſſime gentis
Tydide——

Ovidio *Ætolius heros* dicitur, *Calydonius heros* Statio, item *Ætolus dux.* Notiſſimum proverbium Διομήδεια ἀνάγκη, de quo Zenobius, Suidas, & Ariſtoph. Schol. in hæc verba Ἐκκλησ. Καὶ ταῦτ᾽ ἀνάγκη μοὔστι. Γρ. Διομήδεια. Obiter emenda Them. Orat. 1. Μηδ᾽ ἂν ἰδίως ἰδίᾳ σοὶ ἀνάγκη ἐργάσαιτο. Lege μηδ᾽ ἂν Διομήδεια ἀνάγκη.

Diomedes, Thraciæ rex, qui cum equos ſuos humanâ carne aleret, ab Hercule victus, equis ſuis in pabulum eſt objectus. Ovidius in Ibin.

Ut qui terribiles pro gramen habentibus herbis
Impius humano viſcere pavit equos.

Idem ibidem:

Ut qui Threïcii quondam præſepia regis
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Idem Met. 11.

Quid? quod Thracas equos humano ſanguine pingues
Plenaque corporibus laceris præſepia vidi,
Viſaque dejeci, dominumque ipſoſque peremi.

Idem alibi:

Non tibi ſuccurrit crudi Diomedis imago.

Luc. lib. 2.

——— *Non Thracia tantum*
Vidit Biſtonii ſtabulis pendere tyranni.

Seneca:

Si quis Iſmarios greges Thracis cruenti vindicat.

Claud.

Diraque ſanguinei vertit præſepia regis.

Idem:

Et Diomedeos gramine pavit equos.

Et alibi:

O mites Diomedis equi, Buſiridos aræ
Clementes ——— ———

Diodorus Siculus lib. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα [Ἡρακλῆς] ἔλαβεν ἆθλον ἀγαγεῖν τὰς Διομήδους τοῦ Θρᾳκὸς ἵππους. Αὗται δὲ χαλκᾶς μὲν φάτνας εἶχον, διὰ ἀγριότητα ἁλύσεσι δὲ σιδηραῖς διὰ τὴν ἰσχὺν ἐδεσμεύοντο. Τροφὴν δὲ ἐλάμβανον οὐ τὴν ἐκ γῆς φυομένην, ἀλλὰ τῶν ξένων μέλη. Ταύτας ὁ Ἡρακλῆς βουλόμενος χειρώσασθαι τὸν κύριον Διομήδην παρέλαβε, &c. Papinii Scholiaſtes: *Diomedes Odryſiorum Thracum rex, equos habebat quos fame cruciatos aſſueverat hominis carnibus ſe nutrire. Hos Hercules occiſo Diomede, & ab equis abſumpto ad ſolita pabula,* h. e. *communia gramina, mollitâ feritate, revocavit.* Silius, lib. 13.

Cyclopas Scyllamque, & paſtos membra virorum
Odryſiæ telluris equos.

Apollodorus, lib. 2. de Diomede: Εἶχε δὲ ἀνθρωποφάγους ἵππους. Hos equos Marcianus à dirâ voracitate ξενοκτόνους, h. e. *hoſpitum interemptores dixit.*

Diomedes, Grammaticus, multi ingenii vir.

Dion, Alexandrinus Philoſophus præſtantiſſimus, qui cum à quodam probris ac conviciis graviſſimè fuiſſet laceſſitus, ne verbo quidem maledictis reſpondit, ſed hoc tantum, Ne gry quidem. Unde Proverb. *Dionis gry.*

Dion, Syracuſanus, apud cives ſuos potentiâ & facultatibus præditus, Platonem primo Syracuſis audivit, dum illic apud Dionyſium ageret, apud quem ipſe quoque in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus & familiaris) cum eum ſæpè ad liberandas Syracuſas, tum per ſe tum Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno venit; quare in exilium actus, Athenas navigavit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditavit. Tandem à Platone, ut creditur, inductus, patriam tyrannide liberavit, exacto Dionyſio. Plut.

Dion Caſſius. Vide *Dio.*

Dion Pruſiæus, Sophiſta, & Philoſophus, cognomento *Chryſoſtomus*, ex ſuavi, vividaque ejus oratione. Prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Trajanum plerumque vixit, cujus familiaris fuit, eodemque curru dignatus eſt. Plures Orationes conſcripſit. Vide Suidam.

Dione, nympha Oceani ac Tethyos filia, Veneris autem mater ex Jove. Inde *Dionæa* Venus. Virg. 3. Æn.

Sacra Dionææ matri, divisque ferebam
Auſpiciis cœptorum operum, &c.

Idem in Eclog.

Ecce Dionæi proceſſit Cæſaris aſtrum.

Id eſt, Leonis ſignum, quod in Julio oritur, qui menſis à Cæſare nomen accepit, cum antea Quintilis diceretur; Cæſaris autem origo ad Venerem refertur. Ovid. Faſt. 5.

Hippolyte infelix velles coluiſſe Dionen
Cum conſternatis diripereris equis.

Dionyſia, quæ & *Bacchanalia*, apud veteres varia fuere; *Antiquiſſima, Recentiora, Majora, Minora, Aſtica, Ruralia, Lenæa, Verna, Autumnalia, Omophagia, Nocturna, Brauronia, Theœnia. Antiquiſſima* die duodecimo menſis Antheſterionis acta, in Limnis, Atticæ loco, ubi templum Bacchi fuiſſe docet Ariſtophanis Scholiaſtes in *Ranis*: Λίμναι, χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. De hoc feſto agit Thucydides, lib. 2. Τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει, καὶ ἄλλων θεῶν ἐστι, καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυται, τό τε τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. Hæc autem in Limnis ſacra peragebant mulieres, quæ Γεραιραὶ vocabantur. Harpocration: Γεραιραὶ, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερωμέναι γυναῖκες. Hæ numero fuere quatuordecim. Heſychius: Γεραιραὶ, ἱέρειαι κοινῶς· ἰδίως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τῷ ἀριθμῷ δεκατέσσαρες. Quas à Rege deſignari Pollux author eſt, lib. 8. Αὗται ἄρρητα Διονύσῳ ἔθυον μετ᾽ ἄλλης θεωρίας, καθίστη δὲ αὐτὰς βασιλεὺς οὔσας τεσσαρεσκαίδεκα. Quippe Regi ceremoniarum cura, & ſacrificiorum incumbebat, ejuſque uxor, quæ Regina dicebatur, occulta, & maribus non inviſa ſolum, ſed etiam inaudita procurabat. Demoſth. Orat. contra Neæram: Τὰς δὲ θυσίας ἁπάσας ὁ Βασιλεὺς ἔθυε, καὶ τὰς σεμνοτάτας καὶ ἀρρήτους ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐποίει, εἰκότως βασίλισσα οὖσα. Hinc non niſi ſpectatæ probitatis virum ſacræ dignitati præficiebant: uxoris etiam indubitata caſtitas requirebatur; nam quæ alterius viri thorum experta fuiſſet, à Regis connubio leges arcebant: Τὸν μὲν Βασιλέα οὐδὲν ἧττον ὁ Δῆμος ᾑρεῖτο ἐκ προκρίτων κατ᾽ ἀνδραγαθίαν χειροτονῶν. Τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ νόμον ἔθετο ἀστὴν εἶναι, καὶ μὴ ἐπιμεμιγμένην ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἀλλὰ παρθένον γαμεῖν, ἵνα κατὰ τὰ πάτρια θύηται τὰ ἄρρητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ τὰ νομιζόμενα γίγνηται τοῖς θεοῖς εὐσεβῶς, καὶ μηδὲν καταλύηται, μηδὲ καινοτομῆται. Legem vero columnæ lapideæ inſcriptam in vetuſtiſſimo Bacchi templo ad Limnas collocarunt: Καὶ διὰ ταῦτα, inquit Demoſthenes, ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἱερῷ τοῦ Διονύσου ἐν Λίμναις ἔστησαν, ἵνα μὴ πολλοὶ εἰδῶσι τὰ γεγραμμένα. Ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀνοίγεται, τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Ipſi etiam Regis uxori, ante aram & caniſtra Γεραιραὶ jurejurando ſuam fidem adſtringere debebant, antequam ſacra attrectare poſſent. Cujus ritus adminiſter erat, quem Ἱεροκήρυκα nuncupabant. Sacramenti vero formula hæc eſt apud Demoſthenem: Ἁγιστεύω, καί εἰμι καθαρὰ, καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ᾽ ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ Θεοίνια, καὶ Ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ, κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις. Bacchanalia *Recentiora* nobis indicant Scholia Thucydidis ad locum antea productum: Ἀρχαιότερα εἶπε, διότι ἐστὶ καὶ νεώτερα ἄλλα. Sed an ab aliis, de quibus mox dicturi ſumus, hæc diſtinguantur, aſſerere nolim, niſi quando celebritatis variare tempora deprehenduntur. *Majora* ſunt eadem cum Antiquiſſimis, nam Ulpian. in Orat. Demoſthenis contra Leptinem eodem tempore celebrari notat: Τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς πλείονος γινομένης δαπάνης, εἰς χορηγὸς ἑκάστης φυλῆς καθίστατο. Veris autem initio celebrabantur. Interpres Ariſtoph. *in Aves*: Λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος γίνεται τὰ Διονύσια. Nam quoties Attici ſcriptores *Dionyſia* ſolum dicunt, ſine alterius particulæ adjectione, de *Majoribus* & *Antiquioribus* accipiendi ſunt. Per hæc feſta ſocii tributum Athenienſibus ferebant. Schol. Ariſtoph. in *Acharn.* Διονυσίων ἑορτὴ ἐν τῷ ἔαρι ἐπιτελεῖται, ἐν ᾧ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι. *Minora* ſunt, tanquam præparatio ad altera Liberalia Majora; nec differunt à *Ruralibus*, & in Menſem Poſeideona incidunt. Theophraſtus *in deſcriptione hominis garruli*: Ποσειδεῶνος τὰ κατ᾽ ἀγροὺς Διονύσια. Heſych. Τὰ μὲν κατ᾽ ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος. Eadem quoque Λήναια ſunt. Ariſtoph. in *Acharnan.*

Ἄξω τὰ κατ᾽ ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

Ubi Schol. Διονύσια, τὰ Λήναια λεγόμενα, ἔνθεν τὰ Λήναια, καὶ ὁ Ἐπιλήναιος ἀγὼν τελεῖται, τῷ Διονύσῳ. Λήναιον γάρ ἐστιν ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ πλείστους ἐνταῦθα γεγονέναι, ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐν τῷ τούτῳ τόπῳ ληνὸν τεθῆναι. Steph. Λήναιος ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τοῦ ληνοῦ. Sed alii menſe Gamelione celebrari ſolita tradunt. Heſychius autem cum dixiſſet Ruralia Liberalia menſe Poſeideone agi, deinceps addidit: τὰ δὲ Λήναια μηνὸς Ληναιῶνος. At Proclus ad Heſiodum, à Bœotiis ait Lenæona vocari, quando Sol Capricornum ingreditur, incipiente jam poſt vindemiam hyeme. Cæterum Lenæa in Autumno curabantur, atque ab iis peregrini arcebantur. Scholia *in Acharn.* Τὰ δὲ Λήναια ἐν τῷ μετοπώρῳ ἤγετο, ἐν οἷς οὐ παρῆσαν οἱ ξένοι. Ideoque Demoſthenes in oratione contra Neæram graviter exaggerat, quod peregrina Regi nupta ſacrorum arcana luſtraſſet, & obiviſſet. Καὶ αὕτη ἡ γυνὴ ὑμῖν ἔθυε τὰ ἄρρητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ εἶδεν ἃ οὐ προσῆκεν αὐτὴν ὁρᾶν ξένην οὖσαν. Καὶ τοιαύτη οὖσα εἰσῆλθεν οἷ οὐδεὶς ἄλλος Ἀθηναίων τοσούτων ὄντων εἰσέρχεται, ἀλλ᾽ ἡ τοῦ Βασιλέως γυνή. Verum ab his diverſa fuere Liberalia Ἀστικὰ ſive *Urbana*, quæ vere quidem acta. Ariſtoph. Interp. *in Avibus*: τῷ ἔαρι ἐν ἄστει τελοῦσι τὰ Διονύσια. Sed menſe Elaphebolione. Heſychius: Τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Erantque non annua, ſed trieterica. Virg. Æn. 4.

——— *Qualis, commotis excita ſacris*
Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia. ——— ———

Ubi Servius: *Liberi ſacra tertio quoque anno innovabantur.* Lucanus:

——— *Referunt trieterica Bacchæ.*

Atque

Atque hæc Bacchus inſtituiſſe traditur ad Callirrhoën, ut eſſent monumentum expeditionis Indicæ, in quâ triennii ſpatium abſumpſit. Cic. lib. 3. de N. D. quinque Dionyſios enumerat, quintumque Nyſo natum, & Thyone, *à quo Trieterides conſtitutæ putantur.* Alia etiam fuere quinquennalia, de quibus Schol. Ariſtoph. *in Pacem.* Διὰ πενταετηρίδος χρόνου ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων. *Brauronia*, à *Braurone*, op. Atticæ, in quo Liberalia libidinis ſcenam exhibebant. Schol. Ariſtoph. ubi ſupra. Βραυρὼν, πόλις τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπασαν. Idem habet Suidas in Βραυρῶν. Liberalium arcana noctu peragebantur. Euripides in Bacchis:

> Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ, ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς;
> Νύκτωρ τὰ πολλὰ· σεμνότητ' ἔχει σκότος.

Unde, ut notat Servius in Æn. 4. *Ipſa ſacra Nyctelia dicebantur.* Ipſaque adeo maximâ ſilentii religione continebantur. Pauſan. in Atticis, ſacra Bacchi ad Alcyoniam paludem commemorans: Τὰ δὲ ἐς αὐτὴν Διονύσῳ δρώμενα, ἐν νυκτὶ κατὰ ἔτος ἕκαστον οὐχ ὅσιον ἐς ἅπαντας ἦν μοι γράψαι. Θεοίνια dicebantur à Bacchi nomine Θεοίνου. Heſychius: Θεοίνια, θυσία Διονύσου Ἀθήνησι, καὶ Θεὸς Θεοίνιος, Διόνυσος. Ea per vicos ſive populos actitabantur, & tum Γεννῆται ſacrificabantur. Τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, Θεοίνια ἐλέγετο, ἐν οἷς οἱ Γεννῆται ἐπέθυον, τὸν γὰρ Διόνυσον Θεοίνον ἔλεγον. Γεννῆται vero apud Athenienſes vocabantur, οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες. *Omophagia* Dionyſia, Latine *crudivora*, ſic appellabantur, quod Myſtæ furentes, & pleni Deo; quoque præſentius Numen oſtentarent, anguibus redimiti, crudas carnes ore dilaniarunt. Catullus in Argonaut.

> *Pars è divulſo jactabant membra juvenco:*
> *Pars ſeſe tortis ſerpentibus incingebant.*

Clem. Alex. in Προτρεπτ. Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχαι, ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες, καὶ τελίσκουσι τὰς κρεωνομίας τῶν φόνων, ἀνεστεμμένας τοῖς ὄφεσιν, &c. Arnobius lib. 5. *Bacchanalia etiam prætermittimus immania, quibus nomen Omophagiis Græcum eſt. In quibus furore mentito, & ſequeſtratâ pectoris ſanitate, circumplicatis vos anguibus, atque ut vos plenos Dei numine ac majeſtate doceatis, caprorum reclamantium viſcera cruentatis oribus diſſipatis.* Bacchanalia in Ægypto nata Melampus in Græciam tranſtulit, teſte Herodoto lib. 2. Porro Dionyſia apud Athenienſes in primis celebria fuerunt, ut ſic eorum intervallis tempora diſtinguerent, quæ poſtea per Olympiadas numerari cœperunt. Suidas: Ἔθος ἦν Ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη, καὶ τὸν ἀποπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. Præterea Bacchi ſacerdos in ſpectaculis principem locum obtinebat. Commentator Ariſtoph. *in Ranas*: Παρὰ ταῖς θέαις προεδρείᾳ ἐτετίμητο ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. His adde, quòd ſummus in Rep. magiſtratus illorum curator eſſet. Pollux, l. 8. Ὁ Ἄρχων διατίθησι Διονύσια. Pompa Dionyſiorum antiquitùs ſimplex, & ſumptuum expers erat, donec opum affluentia ſacris etiam, mores ſuos, luxumque immiſit. Plut. lib. περὶ φιλοπλουτίας. Ἡ πάτριος τῶν Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς, καὶ ἱλαρῶς, ἀμφορεὺς οἴνου, καὶ κληματὶς, εἶτα τράγον τις εἷλκεν, ἄλλος ἰσχάδων ἄρριχον ἠκολούθει κομίζων, ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ φαλλός. Ἀλλὰ νῦν ταῦτα πάντα παρεορᾶται, καὶ ἠφάνισται, χρυσωμάτων περιφερομένων, καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζεύγων ἐλαυνομένων καὶ προσωπείων. Et quantum prima rudis ævi ſimplicitas mutarit, ex Athenæi libro 5. manifeſtum eſt, ubi Choragium Bacchi deſcribit, quod magnifico prorſus apparatu Antiochus inſtruxit. Apparatus pompæ conſtabat Myſtis & ferculis. Myſtæ autem ſunt Bacchantes, & ſacris initiati. Eorum ornatus Nebrides, Sindones, Mitræ, Thyrſi, Ferulæ, Pampini, Hedera, Tympana, Tibiæ, Fiſtulæ, Tintinnabula; de quibus paſſim Poetæ, eaque diligentiſſime tractarunt Lilius Gyraldus, Natalis Comes, & noviſſimè in unum non pauca congeſſit Dempſterus ad Roſinum lib. 2. cap. 11. Porro Bacchantum alii Silenorum, alii Satyrorum, atque Panum habitu procedebant. Sic Plutarchus Antonium Liberi patris æmulum nonnullas civitates obiviſſe prodidit, atque Epheſum acceſſiſſe Bacchicâ pompâ, Εἰς γοῦν Ἔφεσον εἰσιόντος αὐτοῦ γυναῖκες μὲν εἰς Βάκχας, ἄνδρες δὲ καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας ἥγοντο διεσκευασμένοι, κιττοῦ δὲ καὶ θύρσων καὶ ψαλτηρίων, καὶ συρίγγων, καὶ αὐλῶν ἡ πόλις πλέα. Rurſus alii aſinis inſidebant, alii hircos ducebant, quos immolarent, quorumque pellibus ad Aſcolia uterentur. Hoc ornatu inſtructi utriuſque ſexus homines, lymphato curſu ferri, vario motu (ut videre eſt in Θεσμοφοριαζούσαις Ariſtophanis) Choreas ſive Thiaſos ductare, tremulis ululatibus æthera complere, caput jactare; quod huic ſacro fuiſſe velut proprium animadvertas, unde Euripides bacchantis geſtum ait κρᾶτα σεῖσαι. & Pindarus tales ῥιπταύχενας vocat. In iſta capitis jactatione crines effundebantur, quos Baccho alere ſolebant. Euripides.

> Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Virg. Æn. 7.

> *Te luſtrare choros, ſacrum tibi paſcere crinem.*

Et apud Val. Flaccum lib. 2. Hypſiphile patrem ſuum Bacchi cultu exornans, ut Lemniadum furori eripiat,

> *Serta patri, juveniſque comas, veſteſque Lyæi*
> *Induit.* ——

Porro conciti furore, Deoque pleni acclamabant, Εὐοῖ. Σαβοῖ, Εὐοῖ Βάκχε, ut ex Demoſthene, Plutarcho, & poetis eruditi poſſunt obſervare. Dionyſius.

> Καὶ μετὰ Ληναίων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο
> Ζώματα καὶ νεβρίδας ἐπὶ στήθεσι λαβόντες
> Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. ——

Atque hinc Εὐάζειν, & *Evare*. Fuit & illa acclamandi formula Ὦ Ἴακχε, quam Athenæus lib. 5. ἱερὰν τοῦ Βάκχου φωνὴν appellat. Proclus in Chreſtomathia: Ἰόβακχος ἐν ἑορταῖς, καὶ θυσίαις Διονύσου βεβαπτισμένος πολλῷ φρυάγματι. Agmen Bacchantium fercula ſequuntur. Vas aquarum primo loco ferebatur. Plut. lib. de Iſ. & Oſ. Καὶ τῶν ἱερῶν αἰεὶ προπομπεύει τὸ ὑδρεῖον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ. Deinde Virgines procedebant Κανηφόροι, i. e. *ciſtarum geſtatrices*, in quibus omnium fructum primitiæ, Deo ſacratæ, claudebantur. Ariſtophanes in *Acharnanenſibus*.

> Κατάθου τὸ κανοῦν ὦ θύγατερ ἵν' ἀπαρξώμεθα.

Ubi Schol. Κατὰ τὴν Διονύσου ἑορτὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς παρθένοι ἐκανηφόρουν, ἦν δὲ ἐκ χρυσοῦ πεποιημένα τὰ κανᾶ, ἐφ' ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἁπάντων ἐτίθεσαν. Sed non ſolis fructuum primitiis ciſtas illas refertas fuiſſe putandum eſt, quas tanto horrore venerati ſunt, ut his omnes Ceremoniæ contineri videantur. Catullus.

> *Pars obſcura cavis celebrabant orgia ciſtis;*
> *Orgia, quæ fruſtra cupiant audire profani.*

Valerius Flaccus.

> ——— *Tacitâ plenas formidine ciſtas.*

Non potuere tamen Orgiorum arcana latere SS. Patres qui ſuperſtitionem, tenebrarum fide ac ſilentii ſe defendentem protulerunt in lucem, ut ejus partim vanitas, partim fœditas à pertinaciâ ſtolidi erroris animos hominum averteret. Clemens in Protreptico. Οἷαι δὲ καὶ αἱ κίσται αἱ μυστικαί; Δεῖ γὰρ ἀπογυμνῶσαι τὰ ἅγια αὐτῶν, καὶ τὰ ἄρρητα ἐξειπεῖν. Οὐ σησαμαῖ ταῦτα, καὶ πυραμίδες, καὶ τολύπαι, καὶ πόπανα πολυόμφαλα, χόνδροι τε ἁλῶν, καὶ δράκων, ὄργιον Διονύσου Βασσάρου; οὐχὶ δὲ ῥοιαί; πρὸς τοῖς, δὲ καρδίαι, νάρθηκές τε καὶ κιττοί; πρὸς δὲ καὶ φθοῖς, καὶ μήκωνες; ταῦτ' ἔστιν αὐτῶν τὰ ἅγια. Apud Plut. in Alex. Olympias Bacchi ὀργιασμοὺς repræſentans, Ὄφεις μεγάλους ἐκ τοῦ κιττοῦ καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παρανασυομένους, ad augendam venerationem oſtentabat. Poſt Κανηφόρους ibant Φαλλοφόροι. Ariſtophanes.

> Ὦ Ξανθία σφῶιν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
> Ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.

Φαλλὸς autem eſt ξύλον ἐπίμηκες ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον. Unde ipſam ſolennitatem Theodoretus lib. 3. Græc. Affectionum φαλλαγωγίαν appellat. Vocarunt etiam Περιφαλλίαν. Heſychius: Περιφαλλία, πομπὴ Διονύσῳ τελουμένη τῶν φαλλῶν. Sequebatur deinde chorus cantantium φαλλικῷ ᾄσματι, i. e. ut notat Ariſtophanis enarrator τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα μέλη. Ariſtophanes in *Acharn.*

> Ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν.

Phallophororum ornatum deſcribit Athenæus lib. 14. hoc modo. Οἱ δὲ φαλλοφόροι προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιτεθειμένοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, στέφανόν τε δασὺν ἴων, καὶ κιττοῦ, αὐνακάς τε περιβεβλημένοι παρέρχονται. Et paulo poſt: Ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῳ. Phalli pompa, ut & aliæ Religionum, doctrinarumque perverſitates ab Ægyptiis fluxerunt. Qui tamen in eo differunt à Græcis, quod vice pudendorum ex ligno dependentium homunciones circumducerent eximiè peculiatos, quorum muto tantum moveretur. Herodotus lib. 2. Ἀντὶ τῶν φαλλῶν ἄλλα σφι ἐστὶν ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας αἱ γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῷ τεῷ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος, προηγέεται δὲ αὐλὸς, αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διονύσιον. Διότι δὲ μεῖζόν τε ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μόνον τοῦ σώματος, ἐστὶ λόγος περὶ αὐτοῦ ἱερὸς λεγόμενος. Eadem habet Lucianus de Deâ Syriâ, & Schol. Ariſt. in *Nebulis.* Igitur Melampus, qui Græcos Liberalia docuit, ſtatuas omiſit, & Phallos retinuit. Herodot. Ἕλλησι γὰρ Μελάμπους ἐστὶν ὁ ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τε οὔνομα, καὶ τὴν θυσίαν, καὶ τὴν πομπὴν τοῦ φαλλοῦ. Cauſam φαλλοφορίας, ut oſtendit Herodotus, arcanam Myſtæ jactabant, cujus majeſtatem augere ſilentio volebant. Atque hinc plerumque authores, cum ritus ſacrorum enarrant, ipſa myſteriorum penetralia non aperiunt, à quibus ſe religionis metu prohiberi profitentur. Diodorus Siculus Oſiridem eundem cum Baccho ſtatuens hanc refert originem. Oſiridem duce Typhone, conjurati fratres dilacerarunt, membra partiti, quo fidem inter ſe firmarent & mors occultior foret. Virile membrum omnes aſpernati in Ni-

lum abjecerunt. Poſtea Iſis mariti necem ulta, partes omnes recuperavit, excepto pudendo: quod ubi deeſſe vidit, imaginem ejus formavit, & in ſolatium doloris, tanto honore proſecuta eſt, ut illi ſacra cæremoniaſque inſtituerit, in quibus Phallus appellaretur. Plutarchus hujus fabulæ turpitudinem quodam interpretationis velo tegere conatur, Oſiridis aut Bacchi nomine rerum intelligi principium, quod vi generandi multiplicat ea, quæ ex illo producuntur. Atque eam ob cauſam, non modo Phallos, ſed etiam Bacchi imaginem circumferri, cujus triplex eſt pudendum. Addit præterea: καὶ γὰρ ὁ προστεθειμένος τῷ μύθῳ λόγος, ὡς τὸ Ὀσίριδος ὁ Τύφων τὸ αἰδοῖον ἔῤῥιψεν εἰς τὸν ποταμὸν, ἡ δὲ Ἶσις οὐχ εὗρεν, ἀλλ' ἐμφερὲς ἄγαλμα θεμένη, καὶ κατασκευάσασα, τιμᾶν καὶ φαλλοφορεῖν ἔταξε, ἐνταῦθα δὲ περιχωρεῖ, διδάσκων ὅτι τὸ γόνιμον καὶ τὸ σπερματικὸν τοῦ θεοῦ πρῶτον ἔσχεν ὕλην τὴν ὑγρότητα, καὶ δι' ὑγρότητος ἐνεκράθη τοῖς πεφυκόσι μετέχειν γενέσεως. Par eſt ratio cur in pompâ præferretur aqua & ficus folio Regem depingerent, quod illam videlicet omnium rerum materiam exiſtimant, hujus autem forma partem generationi dicatam repræſentaret. Cæterum Diodori narrationem reſpexit Clemens Alexandrinus in Protreptico, & Arnobius lib. 5. cujus hæc ſunt verba. *Sed & illa deſiſtimus Bacchanalia altera prædicare, in quibus arcana ac tacenda res proditur; inſinuaturque ſacratis, ut occupatus puerilibus ludicris, diſtractus à Titanibus Liber ſit, ut ab iiſdem membratim ſectus, atque in ollulas conjectus coqueretur, quemadmodum Jupiter ſuavitate odoris illectus, invocatus advolarit ad prandium, compertaque re gravi graſſatores obruerit fulmine, atque in imas Tartari præcipitaverit ſedes, &c.* Verùm Ariſtophanis Scholiaſtes aliam narrat φαλλοφορίας occaſionem. Ἵσατο δὲ φαλλὸς τῷ Διονύσῳ κατά τι μυστήριον, περὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ φαλλοῦ τοιαῦτα λέγεται. Πήγασος ἐκ τῶν Ἐλευθερῶν (Ἐλευθέραι δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τοῦ Διονύσου τὰ ἀγάλματα ἧκεν εἰς τὴν Ἀττικήν. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν. Ἀλλ' οὐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς ταῦτα βεβουλευμένοις ἀπέβη· μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ νόσος κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν, οἱ δὲ ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον κρείττω γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν ἐν Θεωροὶ μετὰ σπουδῆς. Οἱ δὲ ἐπανελθόντες, ἔφασαν ἴασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεόν, πεισθέντες ἐν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐγέραιρον τὸν θεὸν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους. Sed Chriſtiani Doctores altius arcana rimati, propudioſam fœdiſſimi ritus originem invenerunt, utque deteſtandæ ſuperſtitionis fundamenta ſubruerent, ex occulto in aperta protulerunt. Theod. lib. 7. Græcanicarum affectionum, ſive Serm. de Martyribus: Ἀλλ' ὅμως καὶ οὗτος θείας ἠξιώθη τιμῆς, γύνις ὢν καὶ θηλυδρίας, καὶ ἀνδρόγυνος. Καὶ γὰρ τοῖς ἐπικουροῦσι μισθὸν ὑπέσχετο δώσειν, οὐ χρυσὸν ἢ ἄργυρον, ἀλλὰ τὴν ὕβριν τοῦ σώματος, καὶ οὕτως περὶ τὴν βδελυρὰν ἐκείνην ὑπόσχεσιν ἐγένετο φιλαληθής, ὡς τῶν βεβοηθηκότων τετελευτηκότων πρὶν ἢ δέξασθαι τὸν πολυθρύλλητον ἐκεῖνον μισθὸν, ἑτέρως ἐπινοῆσαι τὴν τῆς ἐπαγγελίας ἐκπλήρωσιν. Καὶ σιωπῶ τὸ σύκινον ξύλον, καὶ τὰ ἐπὶ τούτῳ τελούμενα αἰσχύνομαι λέγειν, ἐφ' οἷς ἐπανηγύριζον οἱ Ἕλληνες. Arnobius lib. 5. *Ithyphallorum illa, faſcinorumque ſubrectio, quos ritibus annuis adorat & concelebrat Græcia, nonne illius facinoris ſimilitudinem refert, quo ſe à debito Liberavit?* Phallorum pompa excipiebant Ithyphalli muliebrem veſtem induti. Heſych. Ἰθύφαλλοι, ἐπίορχοι, καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικείαν ἔχοντες στολήν. Hos Athenæus deſcribit lib. 14. Οἱ δὲ Ἰθύφαλλοι καλούμενοι προσωπεῖον μεθυόντων ἔχουσι, καὶ ἐστεφάνωνται, χειρίδας ἀνθινὰς ἔχοντες, χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ περιέζωνται Ταραντίνιον καλύπτον αὐτοὺς μέχρι τῶν σφυρῶν. Quo ordine vannus geſtaretur haud liquet; ſed abſque eâ Bacchi ſacra non fuiſſe celebrata, conſtat, unde Virgilius Georg. lib. 1.

——*Myſtica vannus Iacchi.*

Ubi Servius: *Myſtica Iacchi ideo ait, quòd liberi patris ſacra ad purgationem animæ pertinebant; & ſic homines ejus myſteriis purgabantur, ſicut vannis frumenta purgantur. Hinc eſt quod dicitur, Oſiridis membra à Typhone dilaniata Iſis cribro ſuperpoſuiſſe: nam idem eſt Liber pater in cujus myſteriis vannus eſt, quia, ut diximus, animas purgat; unde Liber, ab eo quod liberet dictus, quem Orpheus à Gigantibus dicit eſſe diſcerptum. Nonnulli Liberum patrem* Λικνίτην *appellant. Vannus autem apud eos* λικνὸς *nuncupatur, ubi de more poſitus eſſe dicitur, poſtquam eſt utero matris editus.* Hactenus Servius. Et certe Bacchus à Plut. Λικνίτης nominatur lib. de Iſ. & Oſ. Athenæus quoque lib. 5. in pompa Bacchi deſcribendâ mentionem quoque facit τῶν λικνῶν. Hæc autem qui ferebant, λικνοφόροι dicebantur. Harpocration: τὸ λικνὸν πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειόν ἐστιν, ὁ τοῦτο οὖν φέρων λικνοφόρος λέγοιτ' ἄν. Multa dicta, viſuque fœda ad animos populi diffundendos in pompâ Myſtæ perpetrabant. Quos propterea D. Gregorius Naz. Orat. Εἰς τὰ ἅγια φῶτα, eſſe dicit αἰσχροὺς καὶ τοῖς σώμασι, καὶ τοῖς πράγμασιν. Auguſtinus quoque de Civ. Dei, lib. 6. cap. 21. turpitudnis licentiam, & exultantem in propatulo nequitiam gentibus exprobrat, matronam facere in publico, quod nec meretrix, ſi matronæ ſpectarent, permitti debuit in theatro. Et graviſſime Theodoretus: Ἐν δὲ ταύταις ταῖς ὁμηγύρεσι πᾶν εἶδος ἀκολασίας ἀδεῶς ἐτολμᾶτο. Καὶ γὰρ αἱ τελεταὶ, καὶ τὰ ὄργια, τὰ τούτων εἶχεν αἰνίγματα. Τὸν κτένα μὲν Ἐλευσὶς, ἡ φαλλαγωγία δὲ τὸν φαλλόν. Ἀτὰρ δὲ καὶ δίχα τῶν αἰνιγμάτων, τὰ παρὰ τῶν ὀργιαστῶν δρώμενα, εἰς πᾶν εἶδος ἀσελγείας τοὺς ὁρῶντας ἠρέθιζε. Τίς γὰρ ἄγαν λαγνιστάτων, ἔνδον ἐν τῷ θαλάμῳ τετόλμηκε τοιαῦτα, ὁποῖα τῶν Σατύρων ὁ χορὸς ἠσέλγησε δημοσίᾳ πομπεύων. Nam & Satyri arecto veretro in hanc pompam producebantur, quod tamen ipſi rei divinæ ſignum autumabant, ut author eſt Aretæus lib. 2. acutorum cap. 12. Quam fœda porro civitatis facies, ubi tanta laſciviæ irritamenta, quæ pravis religionibus captas hominum mentes, velut furialibus ſtimulis ad omne ſcelus, omnemque libidinem agerent. His adde ludos voluptatum illices, & nova comœdiarum ſpectacula, in quibus etiam flagitioſa jocorum libertas, plauſum merebatur. Jam commeſſationes adeo inſanæ, ut ſobrius pro tetrico, nimiumque ſevero haberetur. Certe Plato lib. 1. de Legg. dicere non erubeſcit: Πᾶσαν ἐθεασάμην τὴν πόλιν περὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Hic in publico furor: quid igitur corruptelæ defuiſſe putemus, ubi licentia tenebrarum acceſſerat. Facundiſſimè Livius lib. 9. Dec. 4. *Ex quo promiſcua ſacra ſint, & permiſti viri fœminis, & noctis licentia acceſſerit, nihil ibi facinoris, nihil flagitii prætermiſſum, plura virorum inter ſe, quam fœminarum eſſe ſtupra. Si qui minus patientes dedecoris ſint, & pigriores ad facinus, pro victimis immolari nihil nefas ducere: hanc ſummam inter eos religionem eſſe. Viros velut mente captos cum jactatione fanaticâ corporis vaticinari; Matronas Baccharum habitu, crinibus paſſis, cum ardentibus facibus decurrere ad Tiberim, &c.* Quamobrem jure merito Romana gravitas illam ſcelerum officinam S. C. ſuſtulit, & curavit, ut omnia Bacchanalia Romæ primùm, deinde per totam Italiam diruerentur. Caſtell.

Dionyſia, martyrio apud Alexandriam ſub Decio coronata, An. Dom. 251.

Dionyſides, Poeta Tragicus ex Tarſo civitate. Strabo 14.

Dionyſiodorus, geometra nobilis, in cujus mortui ſepulcro affines reperiſſe dicuntur epiſtolam ejus nomine ad ſuperos ſcriptam, perveniſſe eum à ſepulcro ad infimam terram, eſſeque eò ſtadiorum 43 millia. Plin. Item tibicen nobilis; Idem Plinius. Item *Dionyſiodorus* Bœotus.

Dionyſiopolis, quæ & Negara, & Nyſſa Juſtino, urbs Indiæ citer. apud Indum flu. inter illum & Cophen. Ptol. & Arrian. *Nerus* hodiè ex tab. recent. Item alia urbs Myſiæ infer. Anto. vulgo *Varna*, *Crunos* olim teſtibus Plinio, ac Stephano Pop. *Dionyſiopolitæ*. Cic. 1. Ad Quintum fratrem.

Dionyſius, qui & *Bacchus* dicitur, vites & vini uſum, atque cæterarum arborum fructus inveniſſe fertur. Vide *Bacchus*, *Lenæus*, *Liber*, *Lyæus*, *&c.* Nomen quod attinet, Nonnus Panopolitanus à Νῦσος derivare videtur, quod eſt claudus, rationemque vocis iſtius reddit Baſſaricon lib. 8.

—— Λοχευομένῳ δὲ Λυαίῳ
Πατρώην ἐπέθηκαν ἐπωνυμίην τοκετοῖο
Κικλήσκων Διόνυσον, ἐπεὶ ποδὶ φόρτον ἀείρων
Ἤιε χωλαίνων Κρονίδης βεβριθότι μηρῷ,
Νῦσος ὅτι γλώσσῃ Συρακοσίδι χωλὸς ἀκούει.

Optima autem proculdubio Etymologia eſt *Du*, vel *Dy*, *Dominus*, & *Nyſa* per Metatheſin pro *Sina*, ut ſit *Dominus Sinæ*. Δεῦνος certè apud Indos Regem ſignificat. Δεῦνον δὲ τὸν βασιλέα λέγουσιν οἱ Ἰνδοὶ, inquit Juba apud Etymologum. Et Tzetzes Κατὰ Ἰνδοὺς δὲ Δεύνυσος. Δεῦνος καὶ ἄναξ Νύσσης. Cæterum de variis Dionyſiis antiquis vide virum clariſſimum D. Langbainium Not. in Dionyſ. Longinum.

Dionyſius, Siciliæ tyrannus, Carthaginienſibus pulſis, occupatoque totius inſulæ imperio copias in Italiam trajecit adverſus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionyſius, quem paulo ante non Italia, non Sicilia capiebat, aſſiduis belli certaminibus à Carthaginienſibus victus inſidiis ſuorum interficitur. Juſtinus ex Trogo.

Dionyſius, ſuperioris fil. natu maximus inter fratres, Patri militum favore ſucceſſit, qui initio tyrannidis populum ſibi libertate conciſians, tria millia captivorum è vinculis exire permittit. Tributa inſuper populo per triennium remittit, ſublatiſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itaque ob crudelitatem invisus Syracuſanis, bello expugnari cœptus, in arcem ſe recepit. Legatos etiam Syracuſanos de pace, contra jus gentium retinuit. Cicero Tu-

ſcul.

ſcul. Qu. lib. 5. *Ita propter injuſtam dominatus cupiditatem in carcerem quodammodo ipſâ ſe incluſerat. Quinetiam ne tonſori collum committeret, tondere filias ſuas docuit. Ita ſordido, ancillarique artificio regiæ virgines, ut tonſtriculæ tondebant barbam & capillum patris; & tamen ab iis ipſis, cum jam eſſent adultæ, ferrum removit; inſtituitque ut candentibus juglandium putaminibus barbam ſibi & capillum adurerent*, Plutarchus tamen paulo aliter in Dione: Οὕτω δὲ ἦν ἄπιστος, καὶ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ὕποπτος καὶ προβεβλημμένος διὰ φόβον ὁ πρεσβύτερος Διονύσιος, ὥστε μηδὲ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας ἀφελεῖν κουρικαῖς μαχαίραις ἀλλὰ τῶν πλαστῶν τις ἐπιφοιτῶν, ἄνθρακι τὴν κόμην περιέκαιεν. Tandem vi pulſus ex arce profugus clam Italiam, Locros conceſſit, qui ſub ejus erant poteſtate. A Locrenſibus vero ignaris quod exul eſſet exceptus, ſolitam quoque in eos exercuit ſævitiam ſex annis, rapinis, ſtupriſque omnia complendo. Deinde Locrenſium conſpiratione civitate ejectus, in Siciliam rediit, ibique Syracuſas, ſecuris omnibus, poſt longum pacis intervallum per proditionem recepit. Cumque gravior eſſet, iteratâ conſpiratione duce Dione Syracuſano, cum Corinthiorum auxilio obſideretur, depoſito imperio, arcem Syracuſanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus eſt, ibique ludimagiſtrum agens pueros in triviis docebat. Erat enim eruditus, utpote olim Platonis auditor. Interrogatus jam exul, quid ei Philoſophia profuiſſet, Reſpondit, ut æquo animo ferrem talem Fortunæ mutabilitatem. Regnavit annis 38. Plutarchus regiam ejus pulverulentam fuiſſe ait propter eorum multitudinem, qui Geometricas in pulvere figuras deſcribebant. Hujus Dionyſii cum omnes Syracuſani interitum optarent, quædam anus ſola quotidiè Deum orabat, ut ipſe diu incolumis ac ſuperſtes eſſet, quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & cauſam quærit. Ait illa, cum Puella eſſem, & gravem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam, ac ſucceſſit illi gravior; & cum illo item carere cupiebam, tertium te importuniorem excepimus; Timens ergo deteriorem ſuccedere tibi, caput meum pro tuâ ſalute devoveo. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionyſius acceptâ Tragœdiarum victoriâ, indeque nimio gaudio perfuſus expiravit. Plin. 6. 53.

Dionyſius, philoſophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cum renum morbo laboraret, cruciareturque dolore intolerabili, ſuccumbens dolori clamabat, Falſa eſſe quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, Dolorem non eſſe malum ſed indifferens. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 466.

Dionyſius, Dialecticus è Bithyniâ, Strabo lib. 11.

Dionyſius, Alexandrinus Grammaticus; pervenit ad Trajani tempora, cujus bibliothecæ & epiſtolis præfuit. Suid.

Dionyſius Mileſius hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & ea quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtratus eum ſcribit Adriano Principi ob ingenium acceptum fuiſſe, à quo ſatrapes factus ſit, adſcriptuſque inter equites. Argonautica etiam feciſſe cognoſcimus ex Apollonii interprete, quorum 1. citat in lib. 2. & 2. in lib. 4.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, Auguſti temporibus floruit, quod ſatis indicat Strabo, ejuſdem temporis ſcriptor. Sic enim ille lib. 14. καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. At ne alium hunc Dionyſium putes, ipſe in præfatione ſcribit, in Italiam ſe veniſſe, ſimul ac Cæſar Auguſtus finem impoſuit bello civili; Ut omnino aliud egerit vir eruditus Barth. Keckermannus, cum in ſuo de hiſtoriâ opere tres eſſe ſcribit, qui acrius in Plutarchum cenſuram exerceant, eoſque inter eſſe principem Dionyſium Halicarnaſſeum. Subjungit poſtea Dionyſius noſter, ex eo tempore quo Romam venit, uſque ad illud quo iſtud ſcriberet, exactos eſſe annos viginti duos, quibus Romæ egerit, Urbiſque didicerit ſermonem, ac partim eruditorum hominum conſuetudine, partim lectione Porcii Catonis, Fabii Maximi, Valerii Antiatis & aliorum hiſtoriam iſtam ſcripſerit. Ac primum, ut, unde Romani genus ſumpſerint, liqueat, ea refert, quæ de Aboriginum populo, & priſcis Italiæ incolis, ferebantur. Pertexuiſſe vero ſe hiſtoriam dicit uſque ad primum bellum Punicum, ſive annum Urbis 488. vel, juxta alios 490. unde Polybium incipere ait. Opus hoc ipſe vocat Ἀρχαιολογίαν Ῥωμαϊκὴν, niſi is titulus proprius ſit priorum librorum, quos ante cæteros, ut totius operis guſtum haberent Romani, editos fuiſſe, rectè obſervavit Hen. Stephanus. Hodiè ex 20. libris (quot à Dionyſio ſcriptos fuiſſe etiam Photius dicit) tantum extant undecim; quibus pervenit uſque ad ſublatum Decemviratum, plebeios ad tribunatum militarem admiſſos, eamque poteſtatem abrogatam, & Conſules ex ordine patricio iterum electos, quod factum eſt An. U. C. 312. Ex poſterioribus libris qui perierunt, Stephanus περὶ πόλεων citat aliquos, ut decimum ſextum in Αἴγαλον, & unde vigeſimum in Κωνσέντεια. Quare ut tacuiſſet Dionyſius, quouſque hiſtoriam ſuam perduxiſſet: tamen ex Ἐθνικῶν ſcriptore ſatis conſtaret, Gelenium falli, qui putabat, Dionyſium operi iſti immortuum eſſe, nec plura ſcripſiſſe, quam hodie habemus. Euſeb. Præp. Evang. 4. 16. vocat Διονύσιον τὸν Ἁλικαρνασσέα, ἄνδρα τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας ἀκριβῆ τὴν γραφὴν ἅπασαν ἐκθέμενον. Et ſane Dionyſio huic laudem eam tribuit Scaliger in Animadverſionibus Euſebianis, quòd curatius ea tempora nemo obſervarit. Hac quoque parte Livio præfertur, quod & plura & accurratius, multa tradat, quæ ad Romanas Antiquitates pertinent. Quâ de re H. Stephanum vide operæ primæ in Dionyſium capite 10. Stylus quoque, ut Photius loquitur, eſt καινοπρεπὴς atque, ut idem ait, τὸ κομψὸν τοῦ λόγου, τῇ τε κατὰ μέρος ἀφηγήσει, καὶ τῇ παρεκβάσει κεκερασμένον, τὸ ἐπὶ τὸ τραχύτερον ῥέπουσαν θεραπεύει συνέπειαν. Horum 20. librorum σύνοψιν ſcripſit ipſe auctor, eodem Photio teſte: addit autem in eâ ſolum neceſſaria expoſuiſſe, eoque utilem magis fuiſſe operam quàm ſuavem. Nec bonus tantum hiſtoricus fuit, ſed etiam Rhetor & Criticus nobiliſſimus, quod oſtendunt Rhetorica & Critica ejus opuſcula quæ ſuperſunt: præterque alia ejus generis elaboraſſe, cognoſcimus inde, quod in iſtis multa è ſuis hujus argumenti citet, quæ hodiè non habemus. Voſſius. Item alius Dionyſius Halicarn. fuit, ſub Ptol. Epiph. & Philomet. quem laudat Polyb. lib. 14. ubi de Halicarnaſſo. Tertius fuit hiſt. Muſicæ ſcriptor ſub Adriano Imp.

Dionyſius, natione Pergamenus, cognomento Atticus, diſcipulus Apollodori Pergameni, Rhetoris ejus, qui Auguſto Cæſari familiaris adeo fuit, & à quo condita eſt ſecta Apollodorea, quæ Theodoreæ opponitur, authore Strab. lib. 13. ubi & Dionyſius hic vocatur σοφιστὴς ἱκανὸς, συγγραφεὺς, καὶ λογογράφος. Meminit hujus Dionyſii etiam Suidas. Voſſius.

Dionyſius Periegetes, temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam verſibus hexametris Græcis, quæ hodiè extat: quod opus ἱστορικὸν καλοῦσιν οἱ παλαιοί· ut ait Euſt. Schol. Idem vixiſſe eum ait οὐκ ἀπὸ τῶν ὑπάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀνάκτων, *non ſub Conſulibus ſed ſub Imperatoribus*, atque hoc ipſum de ſe ſcribere dicit, ſignat vero locum iſtum.

Ἐκ Διὸς Αὐσονίης ἀεὶ μέγα κοιρανέοντες,

Et imprimis verſus iſtos.

Ῥώμην τιμήεσσαν ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
Μητέρα πασάων πόλεων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.

Ubi Euſt. monet cum dicit ἐμῶν ἀνάκτων, ſatis oſtendere, non ſub conſulibus ſe iſta ſcribere, ſed ſub Imp. Quod verum eſt. Sed, quo ſub Imperatore, minus liquet. Antoninorum temporibus vixiſſe, cenſet C. Barthius Adverſ. 58. 5. Atque eos per ἄνακτας intelligendos putat. Severi temporibus claruiſſe dicit Cl. Salmaſius in Solinum p. 628. Imò & Scaliger Euſebianis Animadverſionibus ad an. 2215. ubi per ſuos ἄνακτας intelligere ait Severum cum filiis Getâ & Caracallâ, quos ipſos per *triplicem imperii virtutem* ſignat Tertul. lib. de Pallio. Sed ſi, quia ἄνακτας dicit, plures deſignantur; quid prohibet ut Divos fratres M. Aurelium & L. Verum intelligamus? At multo ante vixiſſe putat Euſt. nempe ſub Nerone; imò Auguſto, juxta quoſdam: cujus etiam mentionem eidem facere videtur, eùm, poſtquam de Parthorum ferociâ dixiſſet, addit.

Αὐσονίου βασιλῆος ἐπεπρήϋνεν ἀκωκή.

Sane conſules nunquam ἄνακτας vocaſſet. Quod vero Parthos Auſonii domini haſtâ coactos ferociam depoſuiſſe ait, id optimè convenire Auguſto, oſtendit Tranquillus in Auguſto cap. 21. Quod ſiquis, quia Euſtath. dubitare videtur, num ſub Nerone, an Auguſto floruerit, eo & ipſe ambigat, ſub utro vixerit: at omnem ſcrupulum tollit illis temporibus proximus Plinius Secundus, ex quo etiam patriam dicimus fuiſſe Alexandriam, non illam Ægypti aut Syriæ, ſed op. Suſianæ ad ſinum Arab. inter Tigrim & Eulæum ſin. quod ut ſæpe nomen mutarit, idem Plinius refert. Adſcribam ea ſolum verba, quibus ſub Auguſto claruiſſe, atque Alexandriæ Suſianæ natum eſſe cognoſcimus. Locus eſt Nat. Hiſt. 6. 27. ubi cum de eo Suſianæ oppido egiſſet, ſubjungit iſta. *Hoc in loco genitum eſſe Dionyſium, terrarum orbis recentiſſimum auctorem, conſtat; quem ad commentanda omnia in Orientem præmiſit Divus Auguſtus, ituro in Armeniam, ad Parthicas, Arabicaſque res, majore filio.* Quare omnino inanis eſt conjectura Suidæ, cum Dionyſium, ſi vulgata lectio vera eſt, Byzantium fuiſſe arbitratur, propter ea quæ de flu. Rheba canit. Sunt vero hæc.

Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι,
Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον,
Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει,
Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.

Nimirum putavit Suidas, niſi Rhebas patrium ſolum interluiſſet, nunquam illuſtri adeo elogio fuiſſe dignaturum. Porro ex Euſt. diſcimus, alia etiam huic Dionyſio tribui ſolere, ut Λιθιακὰ, Ὀρνιθιακὰ, Βασσαρικὰ. Ac idem Λιθιακὰ quidem Dionyſii hujus eſſe agnoſcit, propter ſimilem ſtylum. Ὀρνιθιακὰ

θειακὰ vero à doctioribus tribui dicit Dionyſio Philadelphenſi. Βαρβαρικὰ vero quia ſtylum habeant incultum, eò indigna eſſe viſa ait, quæ Dionyſii hujus crederentur; ſed potius adſcribenda eſſe Dionyſio Samio. Cæterum præter hunc Dionyſium περιηγητὴν, quem habemus, fuere etiam alii ejus nominis, qui ſimiliter περιηγήσεις ſcripſerint. Unus Mileſius fuit, qui Herodoto ipſo antiquior eſt, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. 1. 2. Alter, utrum Samius, an Rhodius fuerit, non ſatis conſtat. Rhodium vocat Tertull. lib. de animâ, cap. 46. At Samium diſerte appellat Euſtathius.

Dionyſius Thrax, patriâ Alexandrinus; ſed *Rhodius* vulgò dictus, quia Rhodi habitaret. Strabo lib. 14. Ariſtarchi diſcipulus fuit, variaque grammatica, & commentaria ſcripſit, teſte Suidâ. Inter ea hiſtoricum opus erat περὶ Ῥόδου, cujus meminit Steph. in Ταρσὸς.

Dionyſius, Glauci filius, diſcipulus Chæremonis philoſophi, cui etiam Alexandriæ ſucceſſit, præceptor vero Parthenii Grammatici. Vixit Neronis temporibus uſque ad Trajanum: præfuit bibliothecis, fuit ab epiſtolis, & à reſponſis, & legationes varias obiit. Suidas.

Dionyſius, Halicarnaſſenſis hiſtoricus, laudatur à Strabone lib. 14. ubi de Halicarnaſſo Cariæ civitate ſic ſcribit. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς, Ἡρόδοτος ὁ συγγραφεὺς, καὶ Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος, καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς.

Dionyſius, Halicarnaſſenſis junior ſub Adriano claruit. Edidit Hiſtoriæ Muſicæ libros 36. aliaque, de quibus Suidam ſis adi, & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 220.

Dionyſius Areopagita, præſul Athenienſis, D. Pauli diſcipulus, ut ſcribitur in actis App. Solus Paulo concionanti, è philoſophis qui aderant, credidit. Hic cum eſſet in Ægypto, quo ſe diſciplinæ causâ contulerat, videretque eclipſim nulla ratione, cum Chriſtus paſſus eſt, unà cum Apollophane Sophiſtâ præceptore ſuo dixiſſe fertur. *Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſolvetur.* Scripſit (ut quidam exiſtimant) ad Timotheum Epheſi Præſulem, de Divinis nominibus libros 12. He Hierarchiâ cœleſti, de cœleſtibus ordinibus, præterea alia complura opuſcula, teſte Suidâ. Vide Nicephorum 2. 20. & Metrodorum in ejus vitâ.

Dionyſius, Præſul Alexandrinus, Origenis diſcipulus, cujus operum meminit Hieronymus.

Dionyſius, Corinthiorum Præſul ſub M. & L. Antoninis, vir doctrinâ & ſanctitate clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam valdè laudatas. Hieron. Vixit A. D. 166.

Dionyſius, Papa, A. D. 268. tam Presbyteris urbis Romæ, quam aliarum gentium, templa, cœmeteria, ac parochias diviſit. Præterea Epiſcopis Diœceſes diſtribuit, mandavitque ut unuſquiſque ſuis finibus, limitibuſque contentus eſſet. Platina.

Dionyſius, Argivus, quid de Ilii capti tempore prodiderit, legere potes apud Clem. Alex. lib. 1. Strom.

Dionyſius, Byzantius ἀνάπλῳ Βοσπόρου citatur à Stephano in *Chryſopolis*. Omnino alius eſt à Dionyſio Periegetâ. Ejus mem. Suidas, ac dicti operis, prætereaque panxiſſe ait Threnos, poema epicediis refertum.

Dionyſius, Chalcidenſis Κτίσεις, ſive *Origines civitatum* complexus eſt libris quinque, teſte Marciano Heracleotâ in περιηγήσει. Benè antiquum eſſe authorem, illud indicio eſſe poteſt, quod eo teſte utatur Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Antiqu.

Dionyſius, Mitylenæus, poeta epicus, qui σκυτοβραχίων & σκυτεὺς vocatus eſt, præter Bacchi & Minervæ expeditionem, etiam Argonautica 6. libris ad Parmenonem ſcripſit oratione ſolutâ. Diodorus Sic. lib. 2.

Dionyſius, Muſonii filius, ſacerdos templi Solis, nonnullis Samius, aliis Rhodius fuiſſe exiſtimatur, teſte Suidâ, qui autor eſt compoſuiſſe hiſtorias τοπικὰς libris 6. orbis deſcriptionem, & hiſtoricæ inſtitutionis libros decem.

Dionyſius, Perſica conſignavit. Tull. 1. de Divin.

Dionyſius Siculus de rebus Siculis ſcripſit; argumentum autem deſumpſit ex Ariſtidis Mileſii rerum Sicularum libris. Plut. Par. Min. c. 1. ubi Lat. Interpres habet *Diodorus Siculus*.

Dionyſius Longinus Caſſius, nobilis Criticus, hæres Frontonis Emiſeni Oratoris; qui ejus avunculus fuit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 241.

Diophanes, Bithynicus Uticenſem Dionyſium Pœni Magonis librorum de Agriculturâ interpretem per multa diffuſum volumina ſex epitomis circumſcripſit.

Diophantus, Lacedæmonius, condidit libros Antiquitatum 14. teſte Fulgentio Mythol. lib. 1. Agatharchides de Rubro mari cap. 31. auctor eſt deſcripſiſſe eum terras Septentrioni ſubjectas. Aſt alius eſt *Diophantus* Syracuſanus, Philoſophus Pythagoricus, cujus de mundi ortu ſententiam adfert Theodoretus Therapeut. lib. 4. qui eſt de Materiâ & Mundo. Alius eſt etiam *Diophantus* Alexandrinus, qui de Arithmeticâ ſcripſit. Vide Voſſ. de Scient. Mathemat. cap. 10.

Dioſcorides, hiſtoricus, de Rep. Lacedæmoniorum ſcripſit. Athen. lib. 4. Dubium vero idemne, an alius ſit, cujus epigrammata in Anthologiâ habentur. Item is, cujus mem. Apollonii Schol. in lib. 1. Is denique cujus νόμιμα citat Ariſtophanis Schol. ad Aves, necnon Suidas voce Σκυτάλη *Dioſcoridis* cujuſdam ὑπομνημονεύμασι advocat ad Solonis vitam tradendam Laertius lib. 1.

Dioſcorides, Iſocratis diſcipulus, verſus quoſdam aliter legendos eſſe cenſet apud Athen. lib. 1. Idem forte, qui de Amphionis lyrâ egit, teſte Apollonii Schol. lib. 1. Alius Aſtrologus, de quo Cenſorinus cap. 17. Alius cum Serapione Ægyptio ad Achillem miſſus interficitur. Cæſar lib. 3. de bello Civili. Alius ſculptor Auguſti coætaneus. Plin. 37. 1. Alius Apollonii Neapolitani pater, de quo Gruter. Inſcrip. fol. 86.

Dioſcorides, medicus Herophileus, cognomento *Phacas* dictus fuit. mem. Galenus præfat. Gloſſarum Hippocratis. Idem forte quam Alexandrinum appellat in Gloſſis ipſis ἰνδικὸν. Vixit tempore Antonii & Cleopatræ, teſte Suidâ. Scripſit de nominibus medicinarum ſicut & Mneſitheus, Andreas, Chryſaris, & Xenocrates, teſte Galeno.

Dioſcorides, Anazarbeus, ab Alexandrino diſtinctus, teſte Galeno locis citt. Scripſit de materiâ medicâ, & Alexipharmacis, quæ etiamnum ſuperſunt. Vixit ætate Neronis, quod ipſe indicat dum præfatione librorum de re medicâ Licinii Baſſi ſe æqualem eſſe dicit. Atqui Licinius ille Baſſus conſul fuit cum Craſſo Frugi ſub Nerone A. U. C. 816. teſte Frontino de Aquæ-ductibus. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. p. 146.

Dioſcorus, Alexandrinus, à Synodo Chalcedonenſi D. C. Epiſcoporum damnatus, A. D. 543. Item alius conſul, coll. Eudoxii an. U. C. 1195. Tertius martyr ſub Decio apud Alexandriam A. D. 251. Denique nomen menſis. 3 Mach. 11.

Dioſcuri, à Græcis dicuntur *Caſtor* & *Pollux*, quos antiquitas credidit ſalutares eſſe navigantibus, ſi Gemini apparerent (apparent autem ignis ſpecie antennæ aut malo inſidentes) contra triſtes, ſi ſinguli. Dioſcuri apud Græcos, inquit Cic. 3. de Nat. D. multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Jove antiquiſſimo & Proſerpinâ nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi Jove tertio nati ex Ledâ, Caſtor & Pollux. Tertii dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Arei filii, qui Pelope natus fuit.

Diotrephes, vir peſſimus, φιλοπρωτεύων, uti teſtatur B. Joannes epiſtolâ tertiâ.

Dioxippus, poeta Comicus, cujus fabulas commemorat Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 359. Item nobilis Athleta. Plin. Item Alex. Magni miles mira fortitudine provocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedonico, clavâ eum occidit. Ælianus & Curt. lib. 8.

Diphilus, Athenienſis Imp. An. U. C. 311. Item architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus, adeo ut locum fecerit proverbio, *Diphilo tardior*. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3.

Diphilus Sinopenſis, Comicus paulo junior Menandro. Vide Voſſ. de Poet. Gr. cap. 8. nec non de hiſtoricis Græcis pag. 360.

Dipſas, adis, lena, quam Ovidius inſectatur, quod puellam ſuam meretriciâ arte inſtrueret. Locus eſt lib. 1. Amorum Eleg. 8.

> *Eſt quædam (quicunque velit cognoſcere lenam,*
> *Audiat) eſt quædam nomine Dipſas anus.*
> *Ex re nomen habet; nigri non illa parentem*
> *Memnonis in roſeis ſobria vidit equis.*

Item *Dipſas* ſerpentis genus; Lucan. lib. 9.

> —— *In mediis ſitiebant Dipſades undis.*

Idem ibidem. *Et torrida Dipſas.* Ubi alluſum vel ad Etymon, ὅτι τοῖς δακνομένοις ὑπ' αὐτοῦ δίψαν ἐμποιεῖ, vel ad fabulam, quæ eſt apud Nicandrum, quâ dicitur: Jupiter aliquando Νεότητα h. e. Juventutem hominibus dono dediſſe, quam illi impoſitam Aſello in terras deferre voluerunt, Cæterum cùm Aſellus ſiti premeretur forte ad fontem pervenit, quem ſerpens aſſervabat. Cum itaque ſitis impatiens eſſet, neque tamen eandem levare poſſet propter aquæ Cuſtodem, pactus eſt cum ſerpente, ut quod in tergo vehebat illi daret, atque ipſe biberet. Atque ita factum, ut ſerpentes quidem perpetuo rejuveneſcant, ſenectute abjectâ, ipſe autem qui fontem aſſervaret, ſiti ea laboret, quâ antea Aſellus afficiebatur. Auctor fabulæ Sophocles citatur ἐν Κωφοῖς.

Dirce, Lyci Thebarum regis uxor, quam ille repudiatâ Antiope, duxerat, quæ cum Antiopen gravidam eſſe animadverteret (nam poſt repudium à Jove compreſſa fuerat) ſuſpica-

ta virum ſuum clam cum illâ conſueſcere, in vincula eum conjecit. Verum inſtante jam partus tempore, Jovis miſeratione vinculis ſoluta, in Cithæronem M. confugit; ubi Amphionem & Zethum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt, Dircen vero caudæ indomiti Tauri alligarunt, quæ diu ita per terram raptata tandem Deorum commiſeratione in ſui nominis fontem converſa eſt, non procul à Thebis. Prop. lib. 3.

Tu reddis pueris matrem, puerique trahendam
Vinxerunt Dircen ſub trucis ora bovis.

Plaut. in Pſeudolo 1. 2.

Niſi carnaria tria grandia tergoribus oneri uberi hodie
Mihi erunt, cras te quaſi Dircam olim, ut memorant, duo
Gnati Jovis devinxere ad taurum, item hodie ſtringam ad carnarium id tibi.

Scholiaſtes Euripidis Phœniſſis: Δίρκη κρήνη Θηβῶν πλησίον τοῦ Ἰσμηνοῦ ἀπὸ Δίρκης ὀνομασθεῖσα· οἱ γὰρ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἐκτεθέντες, ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀντιόπης, καὶ τραφέντες ἐν τοῖς βουκόλοις τῆς Δίρκης, ἐβουκόλουν αὐτῇ· ὕστερον δὲ παρέδωκεν αὐτοῖς τὴν Ἀντιόπην ἐπὶ τὸ διὰ ταύρων διασπάσαι. Οἱ δὲ γνόντες αὐτὴν μητέρα αὐτῶν, αὐτῆς μὲν ἐφείσαντο, τὴν δὲ Δίρκην ἐπὶ τῶν ταύρων διέσπασαν, καὶ ὁ τόπος ἔνθα ἐσύρη Δίρκη καλεῖται καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμός. Et poſtea: Δίρκη δὲ ποταμὸς ὁμώνυμος τῇ κρήνῃ βαθὺς καὶ πλατύς. Moſchopulus: Δίρκη ὄνομα πηγῆς, καὶ ποταμοῦ. Apollodorus. lib. 3. Τὴν δὲ Δίρκην θριξὶ δήσαντες ἐκ ταύρου θανοῦσαν ῥίπτουσιν εἰς κρήνην τὴν ἀπ' ἐκείνης καλουμένην Δίρκην. Ovid. in Ibin.

Perque feros montes tauro rapiente traharis,
Ut tracta eſt conjux imperioſa Lyci.

Cadmea Dirce Lucano dicitur lib. 3. cujus nomen, inquit Bochartus, palam factum eſt ex Arabico זרקא *Zirca*, vel *Zarca*, pro mutatione literarum z. & d. quod *cærulum* ſonat, quod ipſiſſ. Dirces epitheton eſt apud Stat. lib. 1. Theb.

Cærula cum rubuit Lernæo ſanguine Dirce.

Hinc Ælian. Var. 12. 57. Δίρκη καθαρῷ καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι· *Dirce pura ac dulci aquâ fluens.* Et in Euripidis Phœniſſis eidem tribuitur καλλιπόταμος νοτὶς, i. e. *pulcrifluus* humor. Hinc *Amphion Dircæus* pro *Thebano* apud Virgil. & *cygnus Dircæus* pro Pindaro Thebano apud Horat. Luc. lib. 4.

——Sic ſemine Cadmi
Emicuit Dircæa cohors, ceciditque ſuorum
Vulneribus, dirum Thebanis fratribus omen.

Claud. lib. 1. de Rapt. Proſ.

——Dircæis qualis in arvis
Meſſis cum proprio mox bellatura colono
Cognatos ſtrinxit gladios, cum ſemine jacto
Terrigenæ galeâ matrem naſcente ferirent
Armiger, & viridi floreret milite ſulcus.

Dis, Jovis & Neptuni frater, Inferorum Deus, qui & Pluto, utroque nomine à *divitiis* deducto, quæ ab *inferis*, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur. Item *Dis* qui & Samothes, Noe filius primus omnium Celticas colonias fundavit.

Diſcordia, magnum fulmen rerum humanarum, & pro Numine habitum in ſuperſtitione non illuminatæ mortalitatis, uti loquitur Barthius. Virg. lib. 8.

———Triſtes ex æthere diræ,
Et ſciſſâ gaudens vadit Diſcordia pallâ.

Horatius ex alio Poetâ, lib. 1. Sat. 5.

———Poſtquam Diſcordia tetra
Belli ferratos poſtes portaſque refregit.

Manilius fine lib. 1.

Atque adamantæis Diſcordia vincta catenis
Æternos habeat frænos in carcere clauſa.

Petronius ſpecimine belli Civilis:

Intremuere tubæ, ac ſciſſo Diſcordia crine
Extulit ad ſuperos Stygium caput.

Statius Theb. 2.

Et dolor & totâ preſſit diſcordia dextrâ.

Val. Flaccus, lib. 6.

———Tunc enſibus uncis
Implicat & trepidos lacerat Diſcordia currus.

Hæc cum ad nuptias Pelei & Thetidis ſola invitata non eſſet, indignata aureum in convivium malum immiſit, ſic inſcriptum Ἡ καλὴ λαβέτω i. e. *Pulchra accipiat.* Hinc de formâ inter Ven. Min. & Jun. orta contentio, itumque eſt ad Paridem judicem, ex quo judicio natum bellum Trojanum.

Dithyrambus, Bacchi apud Græcos cognomen, quod ei datum volunt, vel quod in antro διθύρῳ ſeu bifori nutritus fuerit, vel quod bis natus binas fores tranſierit, alvum matris videlicet, & femur Jovis, ut in fabulis eſt; cui originationi tamen quantitas ſyllabæ repugnat; nam vocula δὶς binarium numerum, ſeu reiterationem denotans, primam ſemper corripit, quæ contrà in *Dithyrambos* producitur. Hinc *Dithyrambus*, hymni genus dicebatur, quod Baccho canì ſolebat. Nam quod à quodam Thebano, qui item Dithyrambus dictus fuerit, idq; invenerit, dictum volunt nonnulli, approbari ſatis non poteſt. Nam ſi ita ſe habuiſſet res, Pindarus certè inter cæteras laudes patriæ ſuæ hoc inventum non tacuiſſet, quin vel magnificè extuliſſet. Nunc vero tantum abeſt, ut unquam meminerit, ut laudem & inventionem Dithyramborum potius Corinthiis diſertè aſcribat. Erat autem hoc carminis genus ita compoſitum, ut inventione, dictione, & numeris à caſtigatâ ratione abiret longius, & miram licentiam, audaciamque cum tumore quodam referret, ut non tam à ſanis & ſobriis, ſed furore Bacchico concitatis ſcriptum videretur, naturamque Dei, cujus honori dedicatum erat, imitaretur. Inde Horatius, 4. 2.

Seu peraudaces nova Dithyrambos
Verba devolvit.———

Benè *audaces*, propter τὸ ὕψος. Galenus, lib. 1. Therapeuticæ methodi πινδὸς μελοποιοῦ κατὰ Πίνδαρον ἄσαντος ὑψηλῶς ἐν διθυράμβοις πάλαι τὸν Διόνυσον. Ὕψος vero illud in licentiâ & audaciâ rerum ac verborum. Rerum, qui Dithyrambici περὶ μετεώρων καὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλὰ, teſte Suida in Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Verborum autem quia σύνθετοι eorum καὶ πολύπλοκοι λέξεις, *juncta* & *contortuplicata verba*. Interpres Ariſtoph. in Nebul. Quemadmodum & Demetrius Phalereus, lib. de interpr. juncturam verbi audacem vocavit διθυραμβώδη διπλωσιν. Et ille apud Suidam in Διθύραμβος· λόγου ἰδέα διθυραμβώδης καὶ φλεγμαίνουσα ποιητικοῖς ὀνόμασι. Hinc & Cicer. 3. de Orat. *Licentior, & divitior Dithyrambus.* Huc facit Epicharmi verſus in Philoctete apud Athenæum, lib. 14.

Οὐκ ἔστι Διθύραμβος, ἂν ὕδωρ πίνῃ.

Vide Scal. Poet. 1. 44. Schottum ad Chreſtomathiam Procli, virumque eruditiſſ. Eraſmum Schmidhium peculiari diatribe de Dithyrambis, quam Pindari commentario ſubjunxit.

Divitiacus Heduus, hoſpes & laudator Ciceronis, & Cottæ, naturæ rationem ſibi notam eſſe profitebatur, & partim auguriis, partim conjecturâ, quæ eſſent futura dicebat. Cic. 1. de Divinat.

Dius, hiſtoricus, de rebus Phœnicum conſcripſit. Eâ ex hiſtoriâ fragmentum de Solomone & Hiramo conſervavit nobis Flavius Joſephus, lib. 1. contra Ap. Item 27. Hieroſolymorum Epiſcopus A. D. 205.

Diyllus, hiſtoricus Athenienſis, de quo videſis Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 360. Item ſtatuarius, cujus opera commemorat Pauſanias in Phocicis.

Dolabella, familiæ Romanæ nomen. Lentulorum gentis fuiſſe dicuntur. Legimus namque apud Aſconium Pædianum, & Macrobium, Pub. Lentulum generum Ciceronis fuiſſe, exiguæ ſtaturæ hominem, quem longo accinctum gladio, Cicero videns, jocoſè, quis illum alligaſſet gladio, quæſivit. At hunc Dolabellam dictum, apud quem Tullia ex partu deceſſit, conſtat ex epp. Ciceronis, & Plutarcho in Ciceronis vitâ. Ex hâc familiâ *Dolabelliana pyra*, de quibus Plin. 15. 15.

Dolon, vir Trojanus, egregiâ pedum pernicitate præditus, qui cum in caſtra Græcorum ſpeculator miſſus eſſet à Diomede & Ulyſſe deprehenſus, conſilia Trojanorum ſpe conſervandæ vitæ illis aperuit: quem tamen ut proditorem falsâ ſpe deluſum occiderunt. Ulyſſes ipſe apud Ovid. Met. 13.

Auſum eadem quæ nos Phrygiâ de gente Dolonem
Interimo, non ante tamen quam cuncta coegi
Prodere, & edidici quid perfida Troja pararet.

Plaut. in Pſeud.

Superavit Dolum Trojanum atque Ulyſſem Pſeudolus.

Id eſt *Dolonem*. Sic Tranium dixit pro *Tranione* Moſtell. act. 1. 3. Et *Electri* pro *Electryonis*, in Prolog. Amphitr. Douza.

Dolus Mendeſius, Ægyptiæ gentis author memorabilis dicitur Columellæ, l. 7. Citatur etiam ab eodem iterum, l. 11.

Domiduca, Juno dictæ eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere primâ nocte conſuerunt, nuptiis autem Juno præeſſe credebatur.

Domitianus, Imperator Rom. Flavium Clementem patruelem ſuum, (cujus filios etiam parvulos ſucceſſores palam deſtinaverat) interfecit, Diſcipulum Pantomimi puberem occidit, nullam aliam ob cauſam, quam quod magiſtro formâ ſimilis eſſet. Metium Pompoſianum quod habere imperatoriam geneſin ferebatur, & alias quaſdam ab cauſas leviculas necuit. Chriſtianos paſſim crudeliter perſecutus eſt. In exilium D. Joannem Evangeliſtam pepulit, ac Deus vocari voluit.

Domitius,

Domitius, Ulpianus Juriſperitus, Alexandro à conſiliis an. U. C. 976.

Domitius Marſus poeta, ſcriptor Epigrammatum. Idem compoſuit bellum Herculis contra Amazones, Et de urbanitate. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 16.

Domitius Nero Imp. Romanus, vide *Nero*.

Domitius Afer Nemauſenſis, Tiberio Cæſare regnante cœpit inclareſcere, . Sub Caio reus præter ſpem abſolutus eſt, quod illi accuſanti nihil reſpondiſſet, dicens ſe Caium oratorem magis quam Cæſarem expaveſcere. Unde non modo judicio liberatus, ſed & Conſul renunciatus eſt. Auctor Dio. ſcripſit de Teſtibus libros 2. Fabius 4. 7. Sunt & urbane dictorum ab eodem editi libri. Fabius 6. 4. Mortuus eſt in cœnâ ex cibi redundantiâ ſub Nerone, teſte Euſebio. Quintil. lib. 5. confitetur ſenem Domitium ſibi adoleſcentulo cultum, ſed priore authoritate multum imminutâ.

Domitius Calliſtratus de Heraclea libros compoſuit, quorum 4. citat Steph. in 'Αμικλέεσι & Μόθωνη. 6. in 'Οδήσπολις. 7. in 'Ολύμπη.

Domitius hiſtoricus. Vide Voſſ. H. Lat. p. 701.

Domitius, Sen. 3. de Ben. *Corfinium Cæſar obſidebat*: tenebatur incluſus Domitius: Imperavit medico, eidemque ſervo ſuo, ut ſibi venenum daret. Cum tergiverſantem videret: Quid cunctaris, inquit, tanquam tuâ in poteſtate totum iſtud ſit? Mortem rogo armatus. Tum ille promiſit, & medicamentum innoxium bibendum illi dedit: quò cum ſopitus eſſet, acceſſit ad filium ejus. Jube me, inquit, adſervari dum ex eventu intelligis, an venenum patri tuo dederim. Vixit Domitius, & ſervatus à Cæſare eſt, prior tamen illum ſervus ſervaverat. Vid. Plin. 7. 53. Suet. in Ner. c. 3. qui tamen paulo aliter referunt. At conſentit cum Seneca magis Plut. in Cæſare. *Pugnacem* vocat Lucanus.

Domna, Severi Imp. uxor Martia ſic dicta ab Oppiano Cyneg. 1. Vide ſis illic Ritterſhuſium.

Domnus, Demetriani Epiſcopi filius, damnato, ejecto, & excommunicato Paulo Samoſateno, Antiochiæ eccleſiæ præfectus eſt. Euſeb. 7. 26.

Donatus, Grammaticus doctiſſimus D. Hieronymi præceptor quemadmodum hic vir profitetur cum alibi, tum lib. 1. adverſus Rufinum his verbis: *puto quod puerum legeris Aſperi in Virgilium & Salluſtium* commentarios, Volcatii in Orationes Ciceronis Victorini in Dialogos ejus & in Terentii Comœdias, præceptoris mei Donati, æque in *Virgilium, & aliorum in alios.* Scripſit de octo partibus Orationis, quem librum emendatum operi ſuo Grammatico Diomedes adjunxit.

Donatus, Epiſcopus in Berœâ, multa edidit miracula, inter quæ iſtud quod ſequitur hujuſmodi fuit. Draco circa pontem in viâ publicâ jacens, cibum habebat oves, capras, equos, boves, homines etiam abripiens devorabat. Ad quam beſtiam Donatus, ſive gladio, ſive aliquo jaculo veniens, cum illa levaſſet caput, quaſi voratura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem ejus digito deſignans in aere, in os ejus expuit. Beſtia vero ſputum mox ore ſuo ſuſcipiens, expiravit: quam 8 paria boum in vicinum campum traxerunt, ubi igne combuſta eſt, ne aerem fœtore corrumperet. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. 9. 46.

Donatus, hæreticus, natione Afer, Eccleſiæ Catholicæ Pacis egregius perturbator, qui dicebat Filium eſſe minorem Patre, & Spiritum Sanctum filio. Verum de Donato & ſectatoribus ejus Hiſtoriam ſcripſit Tho. Longus Eccleſiæ Exonienſis Præbendarius Lond. 1677.

Doris, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immenſam vim nympharum marinarum peperit, quæ à nomine patris, *Nereides* appellatæ ſunt. Prop. 1. 17.

At vos æquoreæ formoſâ Doride natæ
Candida felici ſolvite vela Noto.

Ponitur nonnunquam pro ipſo mari. Virg. in Gallo.

Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familiâ, ingentibus divitiis, & propinquis nobilibus pollens; ſed in eâ ingenii, atque induſtriæ bonum, cæterarumque honeſtarum artium ſtudia magis, quam hæc vigebant. Formæ vero ac decoris gloria tanta ei fuit, ut mirum ac ſpeciale in eâ Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honeſtate vitæ pulchrior, quàm vultu corporis eſſe ſtuderet, æquiſſimo mentis judicio, quod pulchrum, ac decorum inter homines videbatur, id potius Deo conſecrare, quam uſui humano indulgere ſtatuit, ut virgo Deo ſacra perſiſteret. At Tyrannus ad contemerandam virginem, ac polluendam ejus caſtitatem animum intendit. Comperto vero quod Chriſtiana eſſet, quæ ſecundum ſua edicta pœnæ magis, quam libidini ſubjicienda videretur, in ambiguo poſitus, æſtuare cœpit, & in quam ſe partem verteret, ignorare; Sed ubi dubios animos libido, quæ ei latius dominabatur, obtinuit, & expectantem virginem, pro martyrio ad ſupplicium rapi, per occultos nuncios de ſtupro interpellavit: Illa æquè ſibi nefas eſſe reſpondit templum ſui corporis, quod ſemel Deo conſecraverat, idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere; Proinde ſe quidem ad mortem paratam eſſe. Ad quæ reſponſa Tyrannus libidine accenſus, cum acrius incaleſceret, & niſi verbis acquieviſſet, vi agere decerneret, omnibus, virgo pudiciſſima, facultatibus ſuis, domoque ac familiâ derelicta, noctu clam cum paucis fideliſſimis famulis, & cum amiciſſimâ comite caſtitate diſceſſit, atque illuſum tyrannum reliquit. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 8. cap. 17.

Dorotheus, Tyrius, qui ſub Diocletiano vixit, & ſub Juliano multa perpeſſus fuit, creditur à multis author eſſe libelli de vitâ & morte Prophetarum, Apoſtolorum, & diſcipulorum Chriſti: Sed non pauca in eo ſunt tanto viro indigna. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 2. 18.

Dorotheus, ſexto hiſtoriarum de rebus geſtis Alexandri citatur ab Athenæo initio lib. 7. Idem, ſeu alius in primo rerum Sicularum adducitur à Stobæo, loco de vituperio tyrannidis. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 361.

Dorſanes, Hercules apud Indos ſic dictus. Heſychius Δορσάνης ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς. Difficile eſt Indicæ hujus appellationis cauſam adducere. Cæteroquin vicinum eſt Chaldaicum דרס *daras*, h. e. *calcare*, *premere*. Et in præcipuâ Herculis laude ponebatur, quod Tyrannos calcaret, & oppreſſerit.

Dorſenus Fabius, poeta Comicus, cujus teſtimonio ac verſibus utitur Plinius, 14. 13.

Dorus, nomen Bibliopolæ apud Romanos. Sen. 7. Ben. *Libros dicimus eſſe Ciceronis; eoſdem Dorus librarius ſuos vocat. Et utrumque verum eſt. Alter illos tanquam auctor ſibi, alter tanquam emptor aſſerit.*

Doſiadas, condidit è verſibus Βωμὸν, ſive Aram, à figura ſic dictam. Meminit ejus Lucianus in Lexiphane. Patria Rhodium fuiſſe, liquet ex Græcis Scholiis ad Ovum Simmiæ. Primus edidit Salmaſius, ac eruditis Scholiis emendavit. At altera ara, quæ Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti, nec Doſiadæ eſt, ut eidem Salmaſio oſtenſum.

Doſiades, de rebus Creticis libros edidit. Plin. 4. 12. mem. ejus Athen. libb. 4. & 6. & Solin. c. 17. Fortaſſe idem eſt ac *Doſidas*, ex quo à Clemente in Protrept. quiddam de Lesbiorum ſacrificiis adfertur.

Doſitheus hiſtoricus, quem teſtem ſæpius adhibet Plut. in Paral. Min. Alius eſt *Doſitheus* Aſtrologus, cujus meminit Plin. 18. 31. Item nomen Ducis. 2 Macch. 11.

Doſo, cognomen populare Antigoni Demetrii nepotis, inde tractum quod benignè omnibus promitteret, nec promiſſa præſtaret. Ille enim quidvis petentibus reſpondere ſolebat Δώσω, i. e. *Dabo*, unde natum proverbium *Doſones*.

Doto, Nympha marina. Virg. Æn. 9.

——*Qualis Nereia Doto*
Et Galatea ſecant ſpumantem pectore pontum.

Val. Flaccus, lib. 1. Argon.

Hanc Panope Dotoque ſoror.

Claud. de nupt. Hon. & Mar.

Mergit ſe ſubito, vellitque coralia Doto.

Et ante omnes Homerus.

Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσά τε Δυναμένη τε.

Draco, antiquiſſimus Athenienſium legiſlator ante Solonem, cujus leges Solon ipſe, præterquam quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curavit propter ſeveritatem. Nam una omnibus pœna conſtituta erat, ut etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat, *Draconem non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe.* Gellius. 11. 18. cujus rei cauſam cum ab eo quidam quæſiſſet, reſpondiſſe fertur, parvas quidem ſe culpas eâ pœnâ dignas exiſtimaſſe, magnis vero quam majorem conſtitueret, non habuiſſe. Plut.

Dracontius, incertæ ætatis Poeta, hexaemeron, ſive de opere 6 Dierum, ſcripſit carmine heroico. Primi è Bibliothecâ S. Victoris edidere Pariſienſes, poſteaque mendis aliquot ſublatis Georgius Fabricius: hinc Bibliothecæ SS. Patrum à ſe editæ, editione ſecundâ, Tom. 8. inſeruit Margarinus de La-Bigne. Notas in eum ſcripſit Joannes Weitzius.

Druidæ, ſivè *Druides*, (ſic enim vocantur à Cæſare, eodemque modo apud Ciceronem de Divinat. legit Nizolius) ii erant apud Gallos, qui Græcis Philoſophi, Perſis Magi, Indis Gymnoſophiſtæ, Aſſyriis Chaldæi: uti ſcribit in Prooemio Diogenes Laertius. Originem nominis à Græcis petit Plinius 16. 44. ubi ſic ſcribit. *Nihil habent Druidæ (ita ſuos appellant Magos) viſco, & arbore in quâ gignatur (ſi modo ſit robur) ſacratius. Jam per ſe roborum eligunt lucos: nec ulla ſacra ſine eâ fronde conficiunt, ut inde appellati quoque interpretatione Græcâ poſſint Druidæ videre.* Nimirum

mirum ſenſit eſſe à Græco Δρῦς, i. e. *quercus*: quia, ut inquit, *roborum eligunt lucos*, quod ipſum confirmatur illo Lucani, lib. 1.

——Nemora alta remotis
Incolitis lucis.——

Itemque hoc Cæſaris, lib. 6. De bello Gallico *Ii certo anni tempore in finibus Carnutum, quæ regio totius Galliæ media habetur, conſidunt in luco conſecrato.* Sic eum locum rectè corrigit Iſaacus Caſaubonus notis ad Laertium. In vulgatis enim pro *luco*, eſt *loco*. Sed quod ad etymon hoc attinet, (quod Becmanus quoque ſequitur, ac certiſſimum putat Fungerus) placet ſapiens Strabonis conſilium, qui negat in appellationibus gentium barbararum quærendas eſſe Etymologias Græcas. Mirum vero doctiſſimum Camdenum in Britanniâ ſuâ ſubſcribere Plinio, cum idem auctor ſit, Alfricum prodere, *Magum* Saxonibus *Dry* vocari. Nam veriſimile magis ab hoc eſſe *Druide*, quam hoc à *Dryidis*. Adde quod *Druidarum* nomen inde eſt, unde diſciplina, at Cæſar, lib. 6. ac Tacitus 14. Annal. auctores ſunt, Druidarum diſciplinam eſſe è Britanniâ, ubi nullam unquam Græcorum coloniam deductam conſtat. Non igitur à Græcis ea vox, ſed Britannis, quibus Germanica lingua in uſu fuit, teſtibus Tacito ac Cæſare: Ille enim habitantibus Caledoniam, quæ Scotia hodiè vocatur, Germanicam originem tribuit: Hic in Britanniam colonos tranſiſſe ait ex Belgicâ, in quâ eodem auctore, Germani Cis Rhenani. Quare ingenioſè Gorop. Becanus, lib. 1. Gallicorum, ubi *Druis* Germanicum eſſe putat, quaſi *trowis*, & Britannicâ dialecto *truwis*. Sonat ea vox *Veritatis ac fidei doctorem*. Nam poſterior vocis pars *Wis*, ſeu *Wys*, ſi verbum eſt, notat *oſtendere*, (id enim Belgis *Wyſen*) ſin nomen, ſignificat *ſapiens, intelligens*: Prior *tru*, ſive *trou* ſignat *fidem*, unde & Deus antiqua Germanorum linguâ *Drutin*, vel *Trutin*, quaſi *fidelis* vocatur. Voſſius. *Druidas* ipſos quod attinet, extincti ſunt ſub Tiberio Cæſare. Plin. 30. 1. *Tiberii principatus Druidas Gallorum ſuſtulit.* Humanis hoſtiis ſacrificare Mercurio ſoliti fuerunt, quam religionis immanitatem ſuſtulit Claudius, teſte Suetonio in ejus vitâ. Cæterum non virorum ſolum hoc nomen, verum & fatidicarum fœminarum. Vopiſcus in Aureliano. *Dicebat quodam tempore Aurelianum Gallicanas conſuluiſſe Dryadas.* Vide Eliam Vinetum ad Profeſſores Auſonii,& Cluverium, lib. 1. de Germ. Ant. c. 30. Et P. Merulam Coſmographiæ ſuæ parte 2. lib. 3. cap. 11. Lucan. lib. 1.

Et vos barbaricos ritus, moremque ſiniſtrum
Sacrorum Druidæ poſitis repetiſtis ab armis.
Solis noſſe Deos, & cœli numina vobis,
Aut Solis neſcire datum: nemora alta remotis
Incolitis lucis, vobis auctoribus, umbræ
Non tacitas Erebi ſedes, Ditiſque profundi
Pallida regna petunt: regit idem ſpiritus artus
Orbe alio: longæ (canitis ſi cognita) vitæ
Mors media eſt.——

Druſus, vir Romanus, genere, & eloquentiâ magnus; ſed ambitioſus, & ſuperbus, Catonis avus. Cic. 4. de Fin. Interfectus eſt domi ſuæ. Idem pro Milone.

M. Livius Druſus Salinator, unà cum Claudio Nerone collegâ ſuo in conſulatu Aſdrubalem vicit. Virg. Æn. 6. Victoriam iſtam celebrat Horat. Carm. 4. Od. lib. 4.

Druſus, Liviæ Auguſtæ filius in Germaniâ periit; de cujus morte extat Ovidii carmen conſolatorium ad Liviam matrem.

Jul. Druſus Publicola, haud immerito claruit, quod domus ejus pluribus partibus vicinis conſpicua cùm pateret, & quinque eam talentorum omnino ſumptu faber quidam evertendam, atque commodius dirigendam ſuſcipere vellet; *Decem*, inquit, *dabo, ſi totam eam ita exponas conſpicuam, ut univerſi cives, nedum vicini perſpicere queant, quâ domi meæ ratione vivatur.* Nempe vir erat modeſtus, ac frugi, nec ei forte ejuſmodi domûs perſpicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ ſpecimen, & præclaræ vitæ documenta eruditiſſima quotidie foris dabat. Plut.

Dryades, nymphæ ſilvarum præſides, ita dictæ à Græco nomine Δρῦς. Virg. Georg. 1.

Ferte ſimul Faunique pedem, Dryadeſque puellæ.

Calpurnius Ecl. 2.

Adfuerant ſicco Dryades pede, Naiades udo.

Claudianus.

Faunorum, Dryadumque dolor.

Ovid. in Ep.

Semideæ Dryades, Faunique bicornes.

Dryantiades, Lycurgus Thraciæ Rex, ſic dictus, Dryantis filius, qui cum vites excindere vellet, ne Baccho in poſterum libaretur, tibias ſibi ſuccidit. Ovid. in Ibin.

Utque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti,
In gemino diſpar cui pede cultus erat.

Dryas, adis, Fauni filia, aſpectum virorum uſque adeo exoſa, ut in publicum prodire nuſquam viſa ſit. Quo factum eſt, ut ſit vetitum, ne ejus ſacris intereſſent mares. Plut.

Dryope, Oechaliæ virgo ab Apolline compreſſa, poſt Andræmonis uxor, tandem in Lotum arborem converſa eſt. Ovid. Met. 9. Nomen à *quercu* & *voce* factum eſt. Fingitur autem in lotum mutata, hanc forte ob cauſam, quod inter quercum, & lotum aliqua ſit convenientia, voluitque Ovidius varias naturæ, rerumque vices eleganti admodum veteris philoſophiæ penicillo adumbrare, ut jucundior rerum ex elementis creatarum compoſitio, & conſideratio lectoribus appareret.

Duellonam, antiqui *Bellonam* appellabant. Var. 4. de L. L.

Duillius, Romanus, qui primus Romæ ex navali victoria triumphavit. Is jam ſenex & trementi corpore in quodam jurgio, audivit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtiſque ſe domum contulit: Quumque apud uxorem queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, ut huic vitio mederetur; *Feciſſem* (inquit illa) *niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere.* Idem de Hieronis uxore narrat Plutarch.

Durius equus, vel *Durateus* ponitur pro equo Trojano, hoc eſt ligneo. Græci enim δοῦρατα *Durata* vocant quæ Latini *ligna*. Val. Flac. lib. 2.

——Manet immotis nox Duria fatis.

Ubi vulgò ſumitur pro eâ nocte quâ Durius equus à Trojanis exceptus fuit & in urbem admiſſus. Sed illic legend. *Dorica*. Lucret. lib. 1.

Nec clam Durateus Trojanis Pergama partu
Inflammaſſet equus nocturno Grajugenarum.

Magnus autem fuerit oportet hic equus in cujus alvo tot duduces incluſi fuerunt, quot refert Iſacius in Lycophronem, Ἱπποτέκτων ὁ Πανοπέως υἱὸς Ἐπειὸς ἐποίησε τὸν Δούρειον ἵππον, εἰς ὃν πεντήκοντα, ἢ τρισχίλιοι, ἢ κατ' ἐμὲ κγ. ἄνδρες εἰσελθόντες ἐκάθηντο. Ideóque Virgilius, Æn. 2.

Inſtar montis equum——

vocat. Et poſtea:

Hanc tamen immenſam Calchas attollere molem.

Ex quo Seneca in Agamemnone:

Vidimus ſimulata dona molis immenſæ.

Ab eodem Virgilio *cavernæ ingentes* ei tribuuntur, quæ magnitudinem illius indicant, non minus atque illa Petronii:

Cum Delio præfante, cæſi vertices
Idæ trahuntur, ſciſſaque in molem cadunt
Robora, minacem quæ figurarent equum,
Aperitur ingens clauſtrum, & obducti ſpecus
Qui caſtra caperent.

Cedrenus: Μετὰ ταῦτα θυσιαζόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀποπλεῦσαι βουλομένων, πάντας ἐνιόρκωσεν Ὀδυσσεὺς ἐν ταῖς θυσίαις, μὴ ἀποπλεῦσαι τοῦ Ἰλίου πρὶν ἢ τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευασθῆναι. Ἔνθεν τοὶ καὶ ξύλοις τοῖς ἁρμοδιωτάτοις συμπήξαντες, καὶ εὐφυῶς κατακοσμήσαντες, καὶ τοῦ Ἐπειοῦ τεχνουργίαις θαυμαστὸν αὐτὸν ὑπερφυῶς κατασκευασάμενοι, πάσαις μηχανοῤῥαφίαις, ὥστε καὶ στρατὸν εἰκοσιτεσσάρων ὁπλιτῶν ἔνδον κρύπτοντα, ἀβίαστα διὰ τροχίσκων ἑλκομένων τῆς φορβειᾶς ἀκολουθεῖν. Ab hoc equo Hadr. Junius formam proverbii hanc ſumit Cent. 3. Δουρείου τινὸς ἵππου εἰκόνα σώζει· & dici ait de homine multifariis & diverſis inter ſe vitiis, obnoxio. Unde Clemens Alex. 2. Strom. *Nunc autem hoc ſolum annotandum eſt, quod Durii equi, ut eſt in Poeticis fabulis, imaginem ſervat homo, ex ſententiâ Baſilidis: ut qui in uno corpore tot diverſorum ſpirituum exercitum habeat inſinuatum.* Ita ejus verba Latinè ſonant, Græcus enim codex nunc non eſt ad manum. Ab hoc non multum abit Athenæus, lib. 9. ex Diphilo: Δούρειον ἐπάγω χῆνα φυσήματι, *Vobis anſerem affero tumore Durium.* Porro molem hujus equi declaravit Homerus.

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν——

Et Virgil.

Dimiſſum lapſi per funem.

Nam ſic quoque altitudo demonſtrata eſt, inquit Fabius, Inſtit. Oratoriar. 8. 3. Quin & Rhod. 29. 25. equos magnos ſtaturoſoſque dici poſſe *Durios* ait ex Trojani equi magnitudine. Unde Ariſtoph. in Avibus: —— Δύο δ' ἅρματε. Ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ Δούρειος. Qu. Calaber. lib. 12. & Dio Chryſ. Orat. 11. de hoc equo μέγα ἔργον. Idem Calaber ἔργον ἀγητὸν, & μεγακήτεος ἵππου, quâ voce ingens vaſtitas innuitur. Idem ὄμβριμον ἔργον, & εὐρέος ἵπποιο. Dat etiam illi μυχοὺς, i. e. *receſſus*. De hac etiam magnitudine multa Tryphiodorus. Vocat enim illum πελώριον ἵππον De eodem εὐρὺς θ' ὑψηλός τε. Ut ſignet etiam ampliſſimum ait, εὐρυτάτης πλευρῆς. Dat demum illi ventrem ὑπόσσον νηὸς, i. e. *inſtar navis*. Atque hæc de Trojano equo. Cæterum an hic equus verè fuerit, diffident ſcriptores; ad quam rem idônea Delrii eſt hæc nota. *Pauſanias in Corinthiacis* (in Atti-

cis dixiſſet) *prodidit non equum fuiſſe, ſed machinam ſubruendis muris idoneam, quod Vitruvio non diſplicet: Sunt qui velint, portam, cujus inſigne pictus equus, ab Antenore Græcis apertam: Sunt qui malint à Græcis equeſtri prælio victos Trojanos in eam calamitatem incidiſſe: nec deſunt. qui Græcos, poſitis in Hippio monte inſidiis, interceptoque Trojanorum exercitu, in urbem irruiſſe, contendant, ut videre eſt apud Vitruvium, Palæphatum, Hyginum, Fulgentium.*

Duris Samius Hiſtoricus, multis auctoribus celebratus In 2. Libycorum citatur à Steph. in Λαμία. Præter librum de Tragœdiâ, Athenæo memoratum lib. 14. etiam condidit hiſtoriam Agathoclis Syracuſani, ex quo opere lib. 3. citat idem Athen. lib. 13. Et lib. 10. eundem memorat ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα. Scripſit præterea Macedonica, ex quibus 7. mem. idem Athen. lib. 4. & 15. Ariſtoph. Schol. in Nubes. Sed & in lib. 15. citat eum ἐν τοῖς Σαμίων ὅροις. A Cic. ep. 1. lib. 6. ad Attic. vocatur *homo in hiſtoriâ diligens.* Photius vero in Bib. *Tmem.* 176. ait eum dictionis venuſtate longè inferiorem fuiſſe Ephoro, & Theopompo. Alius vero ni fallor ab hoc Duride eſt is, cujus liber de *picturâ* citatur à Laertio in Thalete. Eſtque is ſine dubio quem Toreuticen ſcripſiſſe ait Plinius. Voſſ.

Dyſares, Arabum Deus, idem cum Dionyſo, ſive Sole. Vox uti ſuſpicatur Voſſius ex דוץ *duts* & ארץ *arets,* quorum prius *gaudium,* alterum notat *terram. Diſares* Tertulliano dicitur Apolog. cap. 24. *Unicuique etiam provinciæ & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriæ Aſtarte, Arabiæ Diſares.* Ubi perperam in Aldinâ *Diaſares.* Etiam apud Steph. eſt Δουσάρη σκόπελος καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας, εἴρηται δ' ἀπὸ τοῦ Δουσάρου, θεὸς δὲ οὗτος παρὰ Ἄραψι καὶ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. *Dachareni* autem Arabiæ Felicis pop. qui aliter *Nabatæi.* Unde corruptus Heſychius, ubi vulgò legitur Δουσάρην, τὸν Διόνυσον Μαβαταῖοι ὥς φησιν Ἰσίδωρος. Ubi Ναβαταῖοι legendum liquet. Aliud etymon hujus vocis petat, ſi velit lector ex Bocharti Phalege, lib. 2. cap. 19.

E B

E*Bionitæ,* hæretici purum hominem ex communi nativitate è viro & muliere Chriſtum natum aſſerentes, legemque Moſaicam neceſſario obſervandam. Euſeb. Hiſt. lib. 3. Anno Dom. 81.

Ecebolius, ſophiſta Conſtantinopolitanus, propter frequentem apoſtaſiam à fide Orthodoxâ infamis. Eccl. Hiſt.

Echemenes, hiſtoricus, in Creticis adducitur ab Athenæo, lib. 13. Forte idem nomen reſtituendum Fulgentio 1. Mythologorum, ubi *Euxemenes* in primo θεολογουμένων teſtis adhibetur. Voſſius.

Echetus, tyrannus immitiſſimus. Hom. Odyſ. σ. v. 84.

—Ἔχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα πάντων·

Vide Eraſm. Adag. *Echeti imperium.* Heſychius: Ἔχετος ὄνομα βασιλέως τυράννου, οὗτος βασιλεὺς Ἠπειρωτῶν ὠμότατος, Ἀυχήνορος καὶ Φλογίας παῖς, γοὺς τὴν θυγατέρα ἐφθάρθαι ἐτύφλωσε καὶ ἠνάγκασεν ἀλεῖν σίδηρον, τινὲς δὲ χαλκᾶς κριθὰς, ἐκαλεῖτο δὲ Μετώπη. Καὶ ἐς τοσοῦτον ὠμότητος ἦν, ὥστε καὶ τὰ ὦτα ἀφαιρεῖν, καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ τὰ αἰδοῖα τῶν παριόντων. Μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος τῆς ἱστορίας.

Echidne, Scytharum regina, ex quâ Hercules tres ſuſcepit liberos uno partu editos, quos cum eſſet enixa, ex Hercule quæſivit, quid de iis fieri vellet? Qui reſpondens ait, Cum primum in id ætatis, quâ arma ferre poſſent, perveniſſent, is, qui arcum, quem ei reliquiſſet, tendere poſſit, in regnum Scythiæ poſt eam ſuccederet. Quorum liberorum unus nomine Scytha ſolus arcum intendere potuit, qui regnum hâc forte conſecutus Scythiæ nomen dedit. Herod. lib. 4.

Echion, unus eorum quorum opera adjutus Cadmus Thebas ædificavit, unde & Thebani *Echionidæ,* & Thebæ *Echioniæ.* Ovid. Triſt. 5. 3.

Victor Echionias ſi vir penetraſſet ad arces.

Item curſor nobilis. Idem. Met. 8.

Impiger Eurytion, curſuque invictus Echion.

Echo, nympha Cephiſſi amnis accola, quæ Narciſſi amore capta, cum ab illo ſperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in ſaxum converſo, nihil præter vocem retinuit. Ovid. Met. 3. Allegoricè ſignificat *jactantiam,* hæc ſpreta mutatur in ſonum, h. e. in rem inanem, ſignificat etiam Echo *vocis repercuſſionem,* inde *reſonabilis* Ovidio & *reparabilis* Perſeo dicitur. Fit præcipue in convallibus & locis concameratis, ubi ſcinditur reſultans aer, & acceptæ voces numeroſiore repercuſſu multiplicantur, nomenque *Echo* ejuſmodi voci à Græcis datum eſt, ut ſcribit Plinius, quoniam non eſt vagandi liberrimus campus, ſed objecta reflectitur. Quæ res etiam multas voces multis in locis reciprocas facit, ſicut in urbe Cyzico turres ſeptem acceptas voces multiplicant. Et Olympiæ porticus fuit quam *Heptaphonon* appellabant, quoniam ſepties eadem vox ibi reddebatur. Lucretius:

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces
Unam cum faceres, ita colles collibus ipſi
Verba repulſantes iterabant verba referre.

Eadem à Latinis dicitur *Imago.* Horatius:

Quem Deum, cujus recinit jocoſa
Nomen Imago.

Val. Flac. lib. 3.

Rurſus Hylan, & rurſus Hylan per longa reclamat
Avia; reſponſant ſilvæ & vaga certat Imago.

Eden, Orientalis regio Iſ. 37. Lat. voluptas, vel *deliciæ.* Heſychius. ἐδέμ, τρυφή. forte legendum ἐδέν. Vide ſis Poli Synopſin Criticorum in Gen. pag. 19.

Edgarus Etheling, regni Anglorum hæres legitimus, cernens res patriæ undique perturbari, aſcenſâ navi cum Agathâ matre ſuâ & ſororibus Margaretâ & Chriſtinâ, in Hungariam, ubi natus fuerat, reverti conabatur, ſed ortâ tempeſtate compulſus eſt in Scotiam applicare. Hâc occaſione factum eſt, ut Margareta regi Malcolmo nupta traderetur, ex quâ nati ſunt 6 filii & 2 filiæ quorum tres ſc. *Edgarus, Alexander,* ac *David* juxta generis ſui nobilitatem reges fuere. Hæc ex Mat. Pariſienſi. Eſt autem *Edgar* Saxonicè pro *Edig-ar,* i. e. *felix poteſtas. Eadig* legitur. Mat. 6. in Saxonico Teſtamento. *Ear,* ſive *Ar* eſt *honor;* unde *Arlic* & *Earlic Honoratus,* atque hinc factum eſt ut Comites qui cum Danis in Angliam venerunt *Earles* vocarentur. Camdenus.

Edmundus, Angliæ rex, mortuâ matre à Londinenſibus Rex ſalutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem ſæpius victum victoremque demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum conſortem imperii fecit. *Eadmundus* Saxonicè dicitur, i. e. *felix pax,* nam *Ead,* vel *Eadig* eſt *felix: Mund* autem *pacem* ſignificaſſe oſtendit leguleiorum vocabulum *Mundbrech,* i. e. *pacis violatio.* Sic *Ælmund tota pax, Ethelmund nobilis pax,* &c. Quidam vero *Mund* aiunt eſſe *Mouth,* ut *Pharamund, true mouth.* Camdenus.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionem rufæ lentis, cujus edulio primogenituram perdidit. Gen. 35. Joſephus à colluſoribus adoleſcentulis per ludibrium ſic dictum tradit, lib. 2. Ἔνθεν διὰ τὴν ξανθότητα τοῦ βρώματος ὑπὸ τῶν ἡλικιωτῶν Ἄδωμος καλεῖται, κατὰ παιδιὰν ἐπικληθεὶς, Ἄδωμα γὰρ Ἑβραῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι.

Edvardus, Ejus nominis Angliæ reges plures fuere. Ante Normannorum Imperium; Primus Alfredi fil. *Senior* cognominatus, Danos vicit, Orientalium Anglorum regnum ſuo adjecit; Edricio rege à ſuis interfecto Merciam quoque ſibi comparavit. Secundus Edgari fil. *Martyr* nuncupatus, poſt quadriennium à matre crudeliter necatus A. D. 979. Tertius *Confeſſor* dictus, Ethelredi fil. ob caſtitatem erga uxorem, & munificentiam erga Eccleſiam mirificè celebratus, A. D. 1042. Poſt Conquæſtorem vero,

1 *Edvardus,* Henrici Tertii Regis fil. quem pater Walliæ Principem fecit, Aquitaniæ præfecit. Hinc introducta conſuetudo, ut Rex Angliæ filium natu majorem Principem Walliæ dicat.

2 *Edvardus* Secundus, Primi Edvardi fil. *Carnarvan* dictus, ob tyrannidem primo regnum amiſit, deinde vitam perdidit. Vixit Anno Dom. 1308.

3 *Edvardus* Tertius, Edvardi Secundi fil. regnavit annis 50. Aureæ Periſcelidis Equitum Author, & Fundator fuit, Regum reliquorum omnium fortiſſimus, Bonis tam animi quam corporis egregiè ornatus.

4 *Edvardus* Quartus, Comes de *Marſh* plenis omnium ſuffragiis Rex electus, Anno Dom. 1461. Vixit annis 50. regn. annis 23.

5 *Edvardus* Quintus, Edvardi Quarti fil. patri ſucceſſit, An. Dom. 1483. A Richardo Tertio vitâ privatus poſtquam 2 menſes, & 18 dies regnaſſet.

6 *Edvardus* Sextus, Henrici Octavi Regis fil. patri ſucceſſit, An. Dom. 1547. Regnavit ſexennio quinque menſibus, & novendecim diebus.

Eetion, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat. Hom. Il. 12. Hinc *Eetioneus* adject. Ovid. Met. 13.

Eetioneas implevit ſanguine Thebas.

Egebertus, primus Anglorum Rex Wallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethelwolfum Cantianorum, Suthredum Saxonum

Saxonum reges, & Northumbros vicit, quorum regna ſuo imperio adjecit. Primus omnium nomen Angliæ inſulæ impoſuit. Polyd. Virg. lib. 4.

Egeria, nympha, cui ſacrificabant prægnantes, quod eam putabant facilè fœtum alvo *egerere*. Feſtus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo majore in veneratione eſſet apud populum, ſimulabat ſibi eſſe nocturnos congreſſus cum Egeriâ nymphâ, velut cum conjuge. Florus ubi de Numâ, *Hæc omnia quaſi monitu deæ Egeriæ, quo magis barbari acciperent.* Juven. Sat. 3.

In vallem Egeriæ deſcendimus,
——— *Madidamque Capenam*
Hic ubi nocturnæ Numa conſtituebat amicæ.

Hinc fingit Ovid. Met. 15. Egeriam luctu ob Numæ diſceſſum converſam eſſe in fontem. Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capenam.

Egeſidemus, utrum hiſtoriam an aliud ſcripſerit, incertum eſt; hiſtoricum quidem eſt illud, cujus causâ laudatur Plinio 9. 8. Et Solino cap. 18.

Egeſta Vide *Crimiſus.*

Cn. Egnatius Verinus refertur inter auctores, quos ſecutus eſt ſcriptor de origine gentis Romanæ. Item Poeta, unde Virgilium quædam mutuatum fuiſſe Macrobius oſtendit Sat. lib. 6. Alius quoque *Egnatius* Calvinus, qui & ipſe quædam ſcripſit. Plin. 10. 48. Jo. Baptiſta Egnatius, Sacerdos Venetus, & in patriâ bonarum literarum profeſſor, Cæſarum hiſtoriam conſignavit à C. Cæſare uſque ad Maximilianum primum, quo Imperante vixit. Scripſit etiam de Origine Turcarum, Racemationes, Comm. in Suetonium, Annot. in Ovidii Epiſtolas, & in Dioſcoridem. Pervenit ad magnam ſenectutem; nam refert Geſnerus eum ſe Venetiis vidiſſe an. 1543.

Elaira, vide *Leucippides.* Erat autem Phœbes ſoror. Prop. 1. 2.

Non ſic Leucippis ſuccendit Caſtora Phœbe,
Pollucem cultu non Elaira ſuo.

Electa, mulier, ad quam ſcribit Joannes Epiſtolam ſuam ſecundam. Alii tamen Interpretes *Electam* ibi non pro nomine proprio habent, ſed adjectivo, nec mulieris nomen eſſe volunt, ſed Eccleſiæ alicujus particularis, innominatæ tamen.

Electra, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Atlantis uxor, cujus filia etiam *Electra* dicta fuit, quæ Jovi Dardanum peperit. Ovid. in Faſtis.

Dardanon Electrâ quis neſcit Atlantide natum?

Electra, Oreſtis ſoror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem multum ætatis vitam egit, unde etiam ab Helenâ apud Eurip. Πολυχρόνιος παρθένος, h. e. *annoſa virgo* per contumeliam vocatur. Inde aliqui *Electram* dictam volunt, quaſi ἀλέκτραν, h. e. *ſine thalamo*; quanquam aliis magis placet à flavo colore, electrumque referente ita fuiſſe appellatam. Prius *Laodice* dicebatur; poſtea vero *Electra* vocari cœpit. Ælianus ποικιλ. 4. Ξάνθος ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν λέγει τὴν Ἠλέκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τοὔνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκην. ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνῃρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Αἴγισθος ἔγημε, καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὖσαν καὶ καταγηρῶσαν παρθένον Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς, καὶ μὴ πεπειρᾶσθαι λέκτρου.

Eleleus, unum ex Bacchi cognominibus ab ἐλελίζω quod ſig. *Vociferare*, quemadmodum prælio congreſſuri conſueverunt. Ovid. Met. 4.

Nyctileuſque Eleleuſque parens.

Hinc Bacchæ *Eleleides.* Ovid. 4. Ep.

Nunc feror ut Bacchi furiis Eleleides actæ.

Item Sol dictus eſt *Eleleus* ἀπὸ τοῦ ἑλίσσεσθαι περὶ τὴν γῆν, h.e. quod æterno circa terram meatu volvi videatur.

Elephantis, poetriæ nomen, quæ libellos ſcripſit, quibus varia genera concubitus, varioſque coeundi modos complexa eſt. Martial. 12. 12.

Nec molles Elephantidis libelli.

Memoratur in Priapeis, nec non Tatiano Aſſyrio adverſus Gentes. Spiſſus eſt autem error Jul. Cæſaris Capacii lib. 2. hiſt. Neapolitanæ, ubi non poetriam, ſed poetam fuiſſe exiſtimat. Item *Eleus* fluvius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleuſa, Siciliæ op. mediterraneum. Plin. Niger inſulam facit, & dicit hodiè *Curcu* vocari. Item inſula ex oppoſito Cypri.

Eleuſin, Theræ inſ. urbs. Ptol.

Eleuſinia, inter omnia Græcorum ſacra, tanta ſemper fuit *Eleuſiniorum* religio, ut commune myſteriorum nomen illis veluti proprium ab authoribus tribuatur, ideoque de iis paulo fuſius agendum. *Eleuſinia* vero ſic dicta ſunt ab *Eleuſi* Atticæ op. cujus appellationem ab *Eleuſinio* Mercurii filio deducunt. Harpocration: Ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς ἀπὸ Ἐλευσῖνος τοῦ Ἑρμοῦ. Eadem habet Suidas, idque totidem verbis. Pauſan. in Att. memorat. Ἐλευσῖνα ἥρωα, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, ὃν μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι. Alii ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως, i. e. *ab adventu* dici voluerunt, quod Ceres poſt longos errores eo tandem allapſa filiam invenerit. Etymologicum: Ἐλευσὶν, δῆμος Ἀττικὸς, διὰ τὴν τῆς Δημήτρος ἔλευσιν, ὅτι ἐκεῖ ἐλθοῦσα, εὗρε τὴν κόρην. Ariſtides in *Eleuſinia*: Ἃ δ' εἰς τὸ μέσον ποιηταὶ καὶ λογοποιοὶ, καὶ συγγραφεῖς πάντες ὑμνοῦσι, κόρην τὴν Δήμητρος ἀφανῆ γενέσθαι χρόνον τινά. Δήμητραν δ' ἐπέρχεσθαι γῆν πᾶσαν, καὶ θάλατταν ζητοῦσαν τὴν θυγατέρα. τέως μὲν οὐκ οἷόν τε εἶναι εὑρεῖν. Ἐλθοῦσαν δὲ εἰς Ἐλευσῖνα, τήν τε ἐπωνυμίαν ποιῆσαι τῷ τόπῳ, καὶ τὴν κόρην εὑροῦσαν ποιῆσαι τὰ μυστήρια. Diod. Sic. lib. 5. nomen loco poſitum ait, ut eſſet monumentum advecti aliunde frumenti. Τὸν γὰρ τόπον τὸν ἐξ ἀρχῆς δεξάμενον τὴν δωρεὰν ταύτην Ἐλευσῖνα προσαγορεύειν, ἀπὸ τοῦ παρ' ἑτέρων τοῦ σίτου κομισθέντος. Primum inſtituta volunt à Cerere, quæ ut benignitatem hoſpitii, quâ fuerat ab Athenienſibus excepta, pariaret, uſum frumenti, & tacenda ſacra demonſtravit. Iſocrates in Panegyrico: Δημήτρος ἀφικομένης εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ὅτε ἐπλανήθη τῆς κόρης ἁρπασθείσης, καὶ πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης, ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς οὐχ οἷόν τε ἄλλοις, ἢ τοῖς μεμυημένοις ἀκούειν, καὶ δούσης δωρεὰς διττὰς, αἵπερ μέγισται τυγχάνουσιν οὖσαι, τούς τε καρποὺς, οἳ τοῦ μὴ θηριωδῶς ζῆν ἡμᾶς αἴτιοι γεγόνασι, καὶ τὴν τελετήν. At contra Diod. Sic. lib. 6. Cererem hoc ſacrorum honore ab Athenienſibus affectam fuiſſe tradit, ut acceptam ab ea cultioris vitæ rationem gratâ recordatione teſtarentur. Idem tamen lib. 1. narrat inopinâ ſiccitate ad injuriam ſterilitatis ſola terrarum exaruiſſe; Ægyptum autem proprio ſemper amne perfuſam, nec alio genere aquarum ſolitum pingueſcere, ſqualentis cœli non ſenſiſſe damna: ſed tantis ſegetibus indutam ſtetiſſe, ut Athenienſibus ob cognationem meſſes ſuas ultrò communicaret. Sublevatam, duce Erechtheo, annonæ penuriam: hunc vero tanti beneficii causâ Regem creatum, ceremonias docuiſſe, & myſteria Cereris ritu quo apud Ægyptios agebantur. Idque non videtur alienum ab eo quod Herodotus lib. 2. & ex eo Pauſanias aſſerit, Græcos ab Ægyptiis & Deos, & Deorum nomina ſumpſiſſe: Græcorumque Apollinem, eſſe Ægyptiis Horum, Dianam, Bubaſtin, Iſida, Cererem, quod etiam à Plutarcho demonſtratur. Quocirca Lact. lib. 1. & Phornutus, ſacra Cereris Eleuſinæ non eſſe diſſimilia ſacris Iſidos oſtendunt. At Theodoretus lib 1. *Græcanicarum Affectionum* ex Plut. ac Diod. Sic. non ab Erechtheo, ſed ab Orpheo ceremonias Iſidos in Cereris ſacra commutatas refert: Ὀρφεὺς εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενος τὰ τῆς Ἴσιδος, καὶ τοῦ Ὀσίριδος εἰς τὰ τῆς Δηοῦς καὶ Διονύσου μετατέθεικεν ὄργια. Huc etiam facit Eurip. Schol. in Alceſt. Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκείας τὸ μυστήριον καλεῖται, ἀπὸ τοῦ Θρᾳκὸς Ὀρφέως. Aliter etiam Servius ad Georg. lib. 1. quem falli puto, dum Eleuſinia cum Theſmophoriis conjungit. Primum celebrari cœpta ad puteum Callichorum. Pauſanias: Φρέαρ καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ᾖσαν εἰς τὴν θεόν. Callimachus.

Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί.

Clemens: Καὶ φρέατι ἐπικαθίζει λυπουμένη. Eodem loco Deam excepit Metanira, ut author eſt Nicander in Theriacis.

Καλλίχορον περὶ φρεῖαρ, ὅτ' ἐν Κελεοῖο θεράπναις
Ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δείδεκτο πρόφρων.

Ipſum vero ſaxum cui inſidens quievit ἀγέλαστον appellarunt. Schol. Ariſtoph. *ad Equites*: Ἀγέλαστος πέτρα, ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισεν ἡ Δημήτηρ κλαίουσα, ὅτε ζητεῖ τὴν κόρην. Ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων, νυκτός τε καὶ ἡμέρας, κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο, μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπε οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισεν τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον. Hinc, ut author eſt Zenobius, adagium uſurpatur de rebus quæ dolorem conciliant. Hinc igitur ſedes myſteriorum Eleuſis, quæ tanta fide coluit, ut ab Athenienſibus in ſummas anguſtias redacta, hoſtium arbitratu deditione fecerit, niſi quod ſacra ſibi retinuerit. Pauſanias: Γενομένης δὲ Ἐλευσινίοις μάχης πρὸς Ἀθηναίους, ἀπέθανεν μὲν Ἐρεχθεὺς, ἀπέθανε δὲ Ἰμμάραδος ὁ Εὐμόλπου. Καταλύονται δὲ ἐπὶ τοῖσδε τὸν πόλεμον, ὡς Ἐλευσινίους ἐς τὰ ἄλλα Ἀθηναίων κατηκόους ὄντας, ἰδίᾳ τελεῖν τὴν τελετήν. Quamobrem meritò eam Ariſtophanes *in Nebulis* Μυστοδόκον δόμον appellat. Imò tanta Eleuſiniorum dignitas, ut iis alia omnia poſthabuerint. Idem Pauſanias in Phocicis: Οἱ γὰρ ἀρχαιότεροι τὴν Ἑλλήνων τελετὴν τὴν Ἐλευσινίων πάντων ὁπόσα ἐς εὐσέβειαν ἥκει, τοσούτῳ ἦγον ἐντιμοτέραν, ὅσῳ καὶ θεοὺς ἐπίπροσθεν ἡρώων. Quippe non ceu privata illius civit. ſed quaſi communia omnium gentium ſacra obſervarunt. Ariſt. Κοινόν τι τῆς γῆς τέμενος, καὶ

πάντων

πάντων ὅσα θεῖα ἀνθρώπων, ταὐτὸν φρικωδέστατον, καὶ φαιδρότατον. Et hanc ob cauſam ea templi magnitudo, ut ingentis turbæ capax eſſet. Strab. l. 9. Εἶτα Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν Ἐλευσινίας, καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκεύασεν Ἴκτινος ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενον. Ritus ſacri conſiſtebant in imitatione eorum quæ de Cereris erroribus fabulæ vulgarunt. Nam, ut inquit Lactantius, *refertur in ſacris imago rei, quæ verè geſta eſt.* Quod antea præceptor ejus Arnobius ſpeciatim de *Eleuſiniis* dixerat. *Eleuſinia*, inquit, *illa myſteria, & ſacrorum reconditi ritus, cujus memoriam continent? nonne illius erroris, quo in filiæ conquiſitione Ceres feſſa, oras ut venit in Atticas, triticeas attulit fruges?* Ac ceremonias potiſſimum ad inventionem frugum fuiſſe relatas, author eſt etiam D. Auguſtinus lib. 7. de Civ. Dei, cap. 20. *In Cereris autem ſacris* (inquit) *prædicantur illa Eleuſinia quæ apud Athenienſes nobiliſſima fuerunt; de quibus nihil iſte interpretatur, niſi quod attinet ad frumentum, quod Ceres invenit, & ad Proſerpinam, quam rapiente Orco perdidit.* Eleuſinia vero duplicia fuerunt, Magna, ac Parva; Magnorum origo eſt ea quam ſupra diximus. Parva hanc ob cauſam inſtituta. Cum Hercules initiari cuperet, ac lex obſtaret, quæ peregrinis id concedi vetaret; nec tamen integrum Athenienſibus videretur, ejuſmodi Heroem voto ſuo fruſtare, Parva Eleuſinia inſtituerunt, ut & Herculi ſatisfacerent, & authoritatem tamen ſacrificii, legiſque vigorem conſervarent. Ariſtophanis Enarrator ad *Plutum*: Μεγάλα καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελοῦντο ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς. Μὴ ὄντων δὲ πρότερον μικρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλέους, καὶ θέλοντος μυηθῆναι, ἐπειδὴ νόμος ἦν Ἀθηναίοις, μηδένα ξένον μυεῖν· αἰδεσθέντες τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ ὅτι φίλος ἦν τῆς πόλεως, καὶ υἱὸς τοῦ Διὸς, ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. Ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρός. Idem habet *ad Nebulas*, & Tzetzes ad Lycophronem pag. 195. Porro hæc minora Eleuſinia in Ἄγραις agebantur. Stephanus: Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, χωρίον, ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον, ἐν ᾧ λέγουσι καὶ τὸν Ἡρακλέα μεμυῆσθαι. Diverſum quoque celebrandi tempus. Majora ſiquidem Boëdromione celebrantur, Plut. in Demetr. Ἐτελοῦντο τὰ μεγάλα μυστήρια Βοηδρομιῶνος. Minora vero Antheſterione, Plut. ubi ſupra: Τὰ μικρὰ μυστήρια τοῦ Ἀνθεστηριῶνος ἐτελοῦντο. Erant autem quaſi quidam gradus in participatione myſteriorum obſervandi. Primum erat Purificatio; deinde ſequebantur myſteria parva, quibus inſtituebantur, & ad majora præparabantur. Ultimæ majorum ceremoniæ erant Ἐποπτικὰ, ad quæ tandem per tot ambages admittebantur. Clemens 5. Stromat. Οὐκ ἀπεικότως ἄρα καὶ τῶν μυστηρίων τῶν παρ' Ἑλλήνων, ἄρχει μὲν τὰ καθάρσια, καθάπερ καὶ τοῖς βαρβάροις τὸ λουτρόν. Μετὰ ταῦτα δέ ἐστι τὰ μικρὰ μυστήρια διδασκαλίας τινὰ ὑπόθεσιν ἔχοντα, καὶ προπαρασκευῆς τῶν μελλόντων. Τὰ δὲ μεγάλα περὶ τῶν συμπάντων οὐ μανθάνειν ἔτι ὑπολείπεται, ἐποπτεύειν δὲ καὶ περινοεῖν τήν φύσιν, καὶ τὰ πράγματα. Et qui parvis initiati erant, Myſtæ: ad magna recepti *Epoptæ* nominabantur. Harpocration: Οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει, ἐποπτεύειν λέγονται. Suidas: Διαφέρει μύστης καὶ ἐπόπτης. Ac differentiam ex Symmacho, vetuſto admodum Grammatico, adſignat Schol. Ariſtoph. *ad Ranas*: Οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται. Οἱ δὲ παραλαμβάνοντες αὐτὰ τοῦ αὖθις ἐνιαυτοῦ ἐφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐποπτεύουσιν: Igitur Epoptæ, aut Ephori erant inſpectores, h. e. quibus anno poſtquam initiati primum fuerant, inſpicere occultiores ſacrorum ritus & ceremonias concedebatur. Neque enim à parvis initiis illico patebat aditus ad majora, ſed annus experimenti cauſâ interponendus erat. Quamobrem in Demetrio notata exempli raritas, qui ſine ullâ temporis intercapedine minora majoraque myſteria percipere voluit. Philochorus: Δημητρίῳ ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι, καὶ ἐποπτεῦσαι. Plutarchus de eodem: Τότε δ' οὖν ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔγραψεν ὅτι βούλεται παραγενόμενος εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν, ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Τοῦτο δὲ οὐ θεμιτὸν ἦν οὐδὲ γεγονὸς πρότερον. Ἐπόπτευον δὲ τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν διαλιπόντες. Ubi non temerè τοὐλάχιστον ponitur, nam revera minimum ſpatium quod interponi ſolebat, annus erat: nam quinto anno poſt parva, ut plurimum illa majora ſuſcipiebantur. Tertullianus initio libri adverſus Valentinianos: *Nam & illa Eleuſina hæreſis, & ipſa Atticæ ſuperſtitionis, quod tacent, pudor eſt. Idcirco aditum prius cruciant; diutius initiant, quam conſignant. Cum Epoptas non ante quinquennium inſtituunt, ut opinionem ſuſpendio cognitionis ædificent, &c.* Initiati myrto coronabantur. Iſaac. Tzetzes: Οἱ μυούμενοι μυρσίνῃ ἐστέφοντο. Cumque initiarentur, veſtem novam ac puram induebant, quam deinde nunquam exuebant, quoad tandem lacera geſtare non amplius poſſet. Schol. Ariſtoph. *ad Plutum*. Ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυήσει, οὐδέποτε ἀπεδύετο μέχρις ἂν τελέως ἀφανισθῇ διαῤῥυέν. Sed & à quibuſdam ad faſcias infantum fuiſſe reſervatas ait: Ἔνιοι δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργανα φυλάττουσι. At Melanthius libro quem *de Myſteriis* conſcripſit, memoriæ prodidit, in more poſitum fuiſſe, ut veſtem, in quâ fuerant initiati, Cereri & Proſerpinæ conſecrarent. Πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιερῶν καὶ τὰς στολὰς τῶν μύσταις, ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. Quod vero tanti eſſet, participem fieri myſteriorum, perſuaſio faciebat, quâ exiſtimabant initiatos, non tantum in ſummâ tranquillitate vitam ducere, ſed & eam optato exitu eſſe terminaturos, ac poſt obitum quoque ſpem reſtare melioris. Iſocrates in Panegyrico: Τελετῆς οἱ μετέχοντες, περί τε τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, καὶ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος, ἡδίους τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. Ariſtides in Panathenaica: Ἀλλὰ μὴν τό γε κέρδος τῆς πανηγύρεως, οὐχ ὅσον ἡ παροῦσα εὐθυμία, οὐδ' αἱ τῶν προτέρων χρόνων δυσκολιῶν, λύσεις, καὶ ἀπαλλαγαὶ, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τελευτῆς ἡδίους ἔχειν τὰς ἐλπίδας, ὡς ἄμεινον διατάξαντας, καὶ οὐκ ἐν σκότῳ τε καὶ βορβόρῳ κεισομένους, ἃ δὴ τοὺς ἀμυήτους ἀναμένει. Procurabat myſteria Rex: author eſt Pollux, & Harpocration: Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων παρ' Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος Βασιλεύς. Regi adjungebantur quatuor alii, quorum duo ex univerſo populo Athenienſium, ex Eumolpidarum gente unus, & ex Cerycibus alter eligebatur. Ariſtoteles de Rep. Athen. Ὁ δὲ Βασιλεὺς πρῶτον μὲν τῶν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ Δῆμος ἐχειροτόνει, τέσσαρες ἦσαν, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων. In his erant Hierophanta, Daduchus, Præco. Ariſtides: Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες, εἰς Ποσειδῶ τε καὶ Ἑρμῆν ἀναφέροντες Ἱεροφάντας, οἱ δὲ Δᾳδούχους παρέχονται. Clemens: Τὸ Εὐμολπιδῶν, καὶ Κηρύκων τὸ Ἱεροφαντικὸν τοῦτο γένος ἤνθηκεν. Arnobius lib. 5. *Ex quibus & gens fluit Eumolpidarum, & ducitur clarum illud apud Cecropios nomen, & qui poſtea floruerunt Caduceatores, Hierophantæ, atque Præcones.* Una enim eademque gens erat Ceryeum, & Eumolpidarum ut ex Androtione Sophoclis Interpres oſtendit ad Oedipum Coloneum. Et Æſchines in oratione contra Cteſiphontem Eumolpidas & Cerycas ubique conjungit. Atque hinc obtinuit, ut myſteria penes Eumolpidas eſſe dicerentur; Licet præter hos ipſamet Dea alios etiam ſua initia docuiſſe crederetur. Homerus:

> Δεῖξεν Τριπτολέμῳ τε Διοκλεῖ τε πληξίππῳ
> Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῷ θ' ἡγήτορι λαῶν
> Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσι.

Cæterum Hierophanta, *ab oſtendendis ſacris* dictus, & ipſe ſacrorum Antiſtes, atque ut ait Heſychius. Μυσταγωγὸς, Ἱερεὺς, τὰ μυστήρια δεικνύων. Cujus erat munus initiare, & myſteria, quantum fas, etiam profanis enunciare. Hinc inter captioſas Chryſippi argutias exemplum ponitur.

> Ὁ λέγων τοῖς ἀμυήτοις τὰ μυστήρια ἀσεβεῖ,
> Ὁ Ἱεροφάντης τοῖς ἀμυήτοις λέγει,
> Ἀσεβεῖ ἄρ' ὁ Ἱεροφάντης.

Daduchus facem ferebat. Nam ut Lactant. ait lib. 1. quia Proſerpinam, *facibus in Ætnæ vertice accenſis, quæſiſſe in Siciliâ Ceres dicitur; idcirco ſacra ejus ardentium tædarum jactatione celebrantur.* Atque in hujus rei memoriam non ſolum Daduchus, ſed reliqui etiam myſtæ faces inter currendum agitabant, Statius Silv. lib. 4.

> *Tuque Actæa Ceres, curſu cui ſemper anhelo*
> *Votivam taciti quaſſamus lampada Myſtæ,*

Seneca in Hyppolyto:

> *Jactare tacitis conſcias ſacris faces.*

Claud.

> ——— *Sanctaſque faces attollit Eleuſis.*

Daduchus utebatur pellibus hoſtiarum, quæ Jovi fuerant immolatæ, vocabanturque Διὸς κώδια. Suidas: Διὸς κώδιον, οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ τέθυται, θύουσι τε τῷ Μειλιχίῳ, καὶ τῷ Κτησίῳ Διΐ. Τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάττουσι Διὸς προσαγορεύοντες. Χρῶνται δ' αὐτοῖς, ὅτε Σκιῤῥοφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες, καὶ ὁ Δᾳδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμοὺς, ὑποστρωννύοντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν. Ex quibus intelligimus profanos, & aliquo ſcelere contaminatos, non potuiſſe loca ſacra calcare. Et cum nihilominus in ſacro peragenda eſſet expiatio, ne profanorum veſtigiis Religio templi violaretur, ſubſtratæ pelles, quibus inſiſtebant ſiniſtro pede, quoad purgati, luſtratique piaculati nexu exſolverentur. Heſychius: Διὸς κώδιον, οὕτως ἔλεγον, οὗ τὸ ἱερεῖον ἐτέθυτο, ἐφ' οὗ καθαιρόμενοι ἑστήκεσαν ἀριστερῷ ποδί. Præco jubebat profanos abſiſtere, proclamans.

> ——— Ἑκὰς, ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός.

Aut

> ——— Ἑκὰς, ἑκὰς ἐστὲ βέβηλοι.

Quod cauſæ fuit cur ab iis ſibi abſtinendum Nero putavit, Sueton.

Sueton. cap. 4. *Peregrinationi quidem Græciæ, quorum initiatione impii & ſcelerati, voce præconis ſubmoverentur, intereſſe non auſus.* Lyſis Pythagoræus: Βεβάλοις τὰ τῶν Ἐλευσινίων Θεῶν μυστήρια οὐ διηγητέα. Et ad hunc morem reſpexit Orpheus.

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοις.

Cæteros, i. e. initiatos, jubebat Εὐφημεῖν, id eſt, *linguis favere*, uti interpretatur Horatius. Cæterum Hierophanta in ſpeciem Creatoris; Facifer, Solis; Miniſter ad Aram, Lunæ; Præco ſacrorum, Mercurii ornabatur. Euſeb. lib. 3. de Præp. Evang. Ἐν δὲ τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις, ὁ μὲν Ἱεροφάντης εἰς εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ ἐνσκευάζεται, Δᾳδοῦχος εἰς τὴν Ἡλίου, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ βωμῷ εἰς τὴν Σελήνης, ὁ δὲ Ἱεροκήρυξ Ἑρμοῦ. Feſti ſolennitatem ad dies plures duraſſe certum eſt. Numerum tamen definire nondum queo: Duos hactenus inveni ſuis nominibus inſignitos, quorum prior Ἴακχος appellabatur. Heſychius: Ἴακχον, τὸν Διόνυσον, ἢ μίαν ἡμέραν τῶν μυστηρίων, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσι. Qui vero pompam hanc comitabantur, Ἴακχον, Ἴακχον ingenti clamore perſonabant. Meminit Herodotus lib. 8. & ex eo verbum Ἰακχάζειν formavit Plutarchus in Themiſtocle. Via autem quâ pompa deducebatur, ſacra vocabatur. Pauſan. Ἰοῦσι δ' ἐπ' Ἐλευσῖνα ἐξ Ἀθηνῶν ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὁδὸν ἱεράν. Dies ultimus myſteriorum Πλημοχόας, à quodam vaſis genere vocabatur. Duas enim Plemochoas vino repletas eo ſitu collocabant, ut ortum altera ſpectaret, altera occaſum, quas deinde recitato carmine precationum evertebant. Athenæus lib. 11. Πλημοχόη σκεῦος κεραμεοῦν, βεμβικῶδες ἑδραῖον ἡσυχῇ, ὃ κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσι. Χρῶνται δὲ αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι Πλημοχόας, ἐν ᾗ δύο Πλημοχόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπουσί τε ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικήν. Ipſa vero pompa non uno tractu Eleuſinem ducebatur, nam aliquoties in itinere ſubſiſtebat. In quibus pauſis, & hymnos cantaſſe, & ſacrificaſſe cognoſcimus ex Plut. in Alcibiade. Nam cum impeditâ viâ per mare pompa deferretur, aliquas ceremonias in viâ curari non potuiſſe refert. Et quidem in ponte, qui Cephiſſo inſternitur ſubſiſtere ſolebant. In quâ morâ, quoſcunque paſſim contumeliis inceſſebant. Hinc à γεφύρα id eſt, *pons*, γεφυρίζειν. *ſubſannare*, & γεφυριστὴς *convitiator*. Heſychius: Γεφυρισταί, οἱ σκῶπται ἐπεὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς παριόντας. Sed & cum ſacra reducerentur Athenas, pari modo pauſæ interponebantur. Ita ſubſiſtebant in ſuburbii loco, cui nomen ἱερὰ συκῆ *ſacra ficus*. Heſychius: Ἱερὰ συκῆ, ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ἀγούσῃ ὁδῷ. In his ſacris mira ſilentii fides: nam in eum qui arcana divulgaſſet, pœnâ capitis animadvertebatur, ut liquet ex Andocyde περὶ μυστηρίων. Pauſanias non uno in loco de myſteriis agens, ſomnio ſe monitum ait, ne ſecreta proderet. Verba ejus ſunt in Atticis: Τὰ δὲ ἐντὸς τοῦ τείχους τοῦ ἱεροῦ τότε ὄνειρον ἀπεῖπε γράφειν· καὶ τοῖς οὐ τελεσθεῖσιν, ὅπως ἂν θέας εἴργονται, δῆλα δή που μηδὲ πυθέσθαι μετεῖναί σφισιν. Pauſaniæ ſomnio reſpondet ſomnium Numenii Philoſophi, qui Pyrrhonis Helienſis diſcipulus fuit, de quo Macrob. lib. 1. de Somn. Sc. cap. 2. *Numenio denique inter Philoſophos occultiorum curioſiori, offenſam numinum, quod Eleuſinia ſacra interpretando vulgaverit, ſomnia prodiderunt. Viſo ſibi ipſas Eleuſinias Deas habitu meretricio ante apertum lupanar videre proſtantes: admirantique & cauſas non convenientis numinibus turpitudinis conſulenti, reſpondiſſe iratas; ab ipſo ſe adyto pudicitiæ ſuæ vi abſtractas, & paſſim adeuntibus proſtitutas.* Et proſcriptus ab Athenienſibus Diagoras, quòd hâc in parte religionem violaſſet: Hinc etiam Hor. lib. 3. Od. 2.

Eſt & fideli tuta ſilentio
Merces; vetabo qui Cereris ſacrum
Vulgarit arcanæ, ſub iiſdem
Sit trabibus, fragilem mecum
Solvat phaſelum.———

At Auguſtus, teſte Suetonio cap. 93. *Athenis initiatus, cum poſtea Romæ pro tribunali de privilegio Sacerdotum Atticæ Cereris cognoſceret, & quædam ſecretiora proponerentur, demiſſo concilio, & coronâ circumſtantium, ſolus audiit diſceptantes:* Ne ſc. ad profanos quidquam emanaret. Excuſſit tamen adyta ſuperſtitionis ſagacitas Chriſtianorum, qui, qualia hæc ſecreta fuerint, verbis minimè ambiguis expoſuerunt, Tertullianus lib. adverſus Valentinianos, nihil aliud præter membrum virile fuiſſe tradit, quod tam anxie tegeretur, & ad quod videndum, nemo, niſi interpoſitis tot ceremoniarum obſervationibus admitteretur. *Sequitur jam*, inquit, *ſilentii officium; attentè cuſtoditur, quod tardè invenitur. Cæterum tota in adytis divinitas, tot ſuſpiria Epoptarum, totum ſignaculum linguæ, ſimulacrum membri virilis revelatur.* Theodoretus vero naturæ muliebris imaginem arcanis Orgiis celari prodidit, idque magis convenit fabulæ, quam Clemens refert, & ex eo Arnobius, quos qui velit conſulit. Litabant fœtâ ſue. Rationem reddit Phurnutus: Θύουσι δὲ ὗς ἐγκύμονας Δημήτρᾳ, πάνυ οἰκείως, τὸ πολύγονον καὶ εὐσύλληπτον, καὶ τελεσφόρον καθιστάντες. Immolatorum autem nefas erat quidquam efferri. Schol. Ariſtoph. *ad Equites.* Οὐκ ἐξῆν τὰ θυόμενα Δημήτρᾳ, καὶ Περσεφόνῃ ἔξω ἀφιέναι. Poſtero myſteriorum die, Senatus ex lege Solonis Eleuſinem conveniebat. Andocydes: Ἡ γὰρ βουλὴ ἐκεῖ καθεδεῖσθαι ἔμελλε κατὰ τὸν Σόλωνος νόμον, ὃς κελεύει τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἕδραν ποιεῖν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. Forſitan ut cognoſceret, an ſacra rite peracta, num in ea commiſſum foret, nam quædam capitali ſupplicio ſancita fuiſſe, idem Andocydes in Orat. περὶ μυστηρίων teſtatur, quod ſæpius reperit, quia talis culpæ velut affinis apud Senatum accuſaretur. Ex Caſtellano.

Eleuſis, ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως citatur à Laertio in Thalete.

Eleuſius, nomen viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo *Eleuſis* civitas cognominata eſt. Item *Eleuſius*, Cyzici Epiſcopus, qui à fide Catholicâ ad Macedoniam hæreſin deſcivit: qui tamen poſtquam reſipuiſſet, & Epiſcopatu ſeipſum abdicaſſet, reliquo vitæ curſu ſolitarius vixit. Niceph. 11. 5.

Elias, propheta ſanctiſſimus, & celebratiſſimus. 3 Reg. 17. Lat. *Deus.* aut *fortis dominus.* De Adventu Eliæ Huetius ad Origenem pag. 53. Vide Medum lib. 1. Diſſert. 25. Quædam etiam habet Polus Syn. Crit. ad Mat. 17. 11. Vide quoque ſis Lanceloti Wintonienſis Epiſc. reſponſum ad Card. Bellarmini Apologiæ cap. 11. cujus Lemma, *De Enoch & Elia.*

Elias Monachus, non procul ab Antinoo civitate degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centeſimum decimum, ad quam ætatem jejunando, & viriliter converſando pervenit. Sozomen. 8. 1.

Elicius, Jovis cognomentum, qui in Aventino colebatur, ab *eliciendis*, h. e. evocandis fulminibus impoſitum. Ovid. Faſt. 3.

Elicium cœlo te Jupiter: unde minores
Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant.

Solennibus enim quibuſdam verbis pronunciatis Jovem de cœlo ad ſua ſacrificia educi poſſe putabant veteres, de quâ re Cœl. Rhod. 16. 14. ex Piſone vetuſtiſſimo auctore, & Arnobius in quinto & ſecundo Hiſtoriarum Antiatis libro. Plut. autem in Numa *Elicium* Jovem videtur à Græcâ voce ἱλεῶ, i. e. propitio deducere. Legimus & apud Heſychium in Cypro Ἐιλήπιον Jovem cultum. Sed hoc non eſt hujus loci.

Eliſa, filius Javan. Gen. 10. Chaldæis eſt אלס *Hellas*, Joſepho *Æoles*, Villalpando *Elyſii campi* in Fortunatis inſulis, Arabi Interpreti *Almeſiſa*, i. e. *Mopſueſtia* in Ciliciâ Bocharto Peloponneſus, quem conſule, Phaleg. 3. 4.

Elizeus, propheta Eliæ diſcipulus, filii Saphat 1 Reg. 19. *Dei ſalus*, vel *Deus ſalvans* Joſ. lib. 9. Ἀνὴρ ἐπὶ δικαιοσύνῃ περιβόητος, καὶ φανερῶς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θαυμαστὰ γὰρ καὶ παράδοξα διὰ τῆς προφητείας ἐπεδείξατο ἔργα καὶ μνήμης λαμπρᾶς παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἀξιωθέντα. Ἔτυχε δὲ καὶ ταφῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ οἵας εἰκὸς ἦν τὸν οὕτω θεοφιλῆ μεταλαβεῖν.

Elpenor, unus ex comitibus Ulyſſis, qui à Circe cum aliis ſociis in porcum converſus fuit, & deinde priſtinæ formæ reſtitutus: delapſus de ſcalis cervicem fregit. Hom. Od. 10. Ovid. Met. 14.

———*Sors me fidumque Politen*
Eurylochumque ſimul, nimiique Elpenora vini,
Biſque novem ſocios Circea ad mœnia miſit.

Juv. Sat. 15.

Et cum remigibus grunniſſe Elpenora porcis.

Ovid. Triſt. 3. 4.

At miſer Elpenor tecto delapſus ab alto
Occurrit regi flebilis umbra ſuo.

Elpis, uxor Boetii, de quâ hoc extat Epitaphium.

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patriâ conjugis egit amor.
Quo ſine mæſta dies, nox anxia, flebilis hora,
Cumque viro, ſolum ſpiritus unus erat.
Lux mea non clauſa eſt tali remanente marito,
Majoriſque animæ parte ſuperſtes ero.
Porticibuſque ſacris jam nunc peregrina quieſco,
Judicis æterni teſtificata thronum.
Neve manus buſtum violet, ne forte jugalis
Hæc iterum cupiat jungere membra cinis.

Elpiſtici, philoſophi quidam, qui ſummum bonum in *Spe* poſuiſſe videntur. Plut. Qu. Conv. *Philoſophos fuiſſe qui Elpiſtici Græcis ſunt appellati, qui vitam potiſſimum Spe*

conti-

continери affirmabant : eâque abſciſſa, & oblectationem quæ ab eâ oritur, vitam non poſſe tolerari.

Eluia, virgo Romana fulmine interempta, Julius Obſequens ex emendatione Caroli Neapolis : *Pomponius Eluius eques Romanus, à Ludis Romanis cum in Apuliam reverteretur, in agro Stellati filia ejus equo inſidens fulmine icta, exanimata cecidit, veſtimento deducto ab inguinibus, exerta linguâ adeo ut ignis ad os emicuerit, reſponſum, infamiam virginibus & equeſtri, quia equi ornamenta diſperſi erant.* Oroſius, Lucium Eluium hunc nominat. lib. 6. ubi prodigium iſtud fuſe narratur. Plutarchus in Qu. Romanis : Λέγεται γὰρ Ἐλβίαν τινὰ παρθένον ὀχουμένην ἐφ' ἵππου βληθῆναι κεραυνῷ καὶ γυμνὴν μὲν εὑρεθῆναι κείμενον τὸν ἵππον, γυμνὴν δὲ αὐτὴν, ὡς ἐπίτηδες ἀνηγμένου τοῦ χιτῶνος ἀπὸ τῶν ἀποῤῥήτων, ὑποδημάτων καὶ δακτυλίων καὶ κεκρυφάλου διεῤῥιμμένων χωρὶς ἄλλων ἀλλαχόθι, τοῦ δὲ στόματος ἔξω προβεβληκότος τὴν γλῶσσαν.

Empanda, Paganorum Dea, quæ rebus patentibus præerat. Varro apud Nonium. *Hanc Deam Ælius putat eſſe Cererem : ſed quod in Aſylum qui confugerent, panis daretur, eſſe nomen fictum à pane dando pandere, hoc eſt aperire.*

Empedocles, Philoſophus & Poeta Agrigentinus, qui de rerum naturâ verſibus ſcripſit, ut apud Romanos Lucretius, qui de eo lib. 1.

Quorum Agrigentinus cum primis Empedocles eſt.

Hic, teſte Hieronymo, omne quod vivit & movetur non putavit edendum, ſicut & Pythagoras ; & ex lite ac amicitiâ inter ſe diſſentientibus cuncta conſtare dixit. Animam non in capite, nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatam eſſe ; ac illis partibus homines magis ſentire, quibus plus mentis ineſt, aſſeruit. Creditus eſt ab Ariſtotele Rhetoricam, Dominam rerum, primum noviſſe, quod etiam aliis ab aliis adſcribitur, ut Parmenidi, Cadmo Mileſio, Pherecydi Syro, & Hecatæo, qui primi ſolutâ oratione uſi ſunt. Lucretius lib. 1. mirificè eum extollit, ubi de eo & Siciliâ patriâ ejus, ſic canit.

Nil tamen hoc habuiſſe viro præclarius in ſe
Nec ſanctum magis & mirum, clarumque videtur
Carmina quinetiam divini pectoris ejus
Vociferantur, & exponunt præclara reperta
Ut vix humanâ videatur ſorte creatus.

Doctum virum vocat Cicero in Lælio. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 438. & P. Gr. p. 33. Ferunt hunc, cum lacum Ætnæ montis inveſtigari contenderet, decediſſe in foveam igneam, & incendio conſumptum. Vel, ut alii, noctu à ſociis clam diſcedentem in ardentem caminum montis Ætnæ ſe demiſiſſe, ut pro Deo haberetur ; Sed ferreas ejus crepidas ex camino per flammam rejectas rem patefeciſſe. Horatius ad Piſones.

——*Deus immortalis haberi*
Dum putat Empedocles ardentem frigidus Ætnam
Inſiluit. Ubi alii *fervidus.*

Claud.

Alter in Ætnæas, caſurus ſponte favillas
Diſpergit, revocatque Deum.

S. Gregorius Nazianzenus :

Ἐμπεδόκλης σὲ μὲν αὐτίκ' ἐτώσια φυσιόωντα,
Καὶ βροτὸν Αἰτναίοιο πυρὸς κρητῆρες ἔδειξαν.
Σάνδαλ' ἀποβρέφοντες ἐλαφρονόοιο θεοῖο
Χάλκεα, καὶ σε βροτοῖσιν ἐπίχαρμα πᾶσιν ἔθηκαν
Κύδεος ἱμείροντα δι' ἅλματος αἰνομόροιο.

Emplocia, feſta apud Athenienſes, in quibus mulieres plexis capillis procedere ſolebant. Heſychius. Vide Meurſ. Græc. Fer. pag. 108.

Empodus, hiſtoricus, ut videtur, Athen. lib. 9. Ubi Caſaubonus malit *Poſidonius.*

Empuſa, genus larvæ ac terriculamenti, Hecatæ dicatum. Heſych. Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ ὥς τινὲς, ἑνὶ ποδὶ χωλόμενον. Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν. Euſt. in Odyſ. λ. Οἵτινες μὲν ὀνόκωλιν λέγουσιν, ὅ ἐστιν ὀνόσκελον. Dionyſ. verſ. 724.

Φύει δὲ κρύσταλλον, ἰδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν
Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι.

Empylus, Rhetor, M. Bruto familiaris, & contubernalis, libellum de Cæſaris nece reliquit. Plut. in Bruto.

Encænia, feſta erant dedicationis apud Græcos, de quibus Lil. Gyraldus lib. 17. Hiſt. Deorum.

Enceladus, Titanis ac Terræ filius, Gigantum omnium, qui adverſus Jovem conjuraverunt, longè maximus ; quem Jupiter fulmine ictum Ætnæ monti ſuppoſuit. Virg. Æn. 3.

Fama eſt Enceladi ſemiuſtum fulmine corpus
Urgeri mole hâc, ingentemque inſuper Ætnam
Impoſitam ruptis flammam expirare caminis.

Quintus Smyrnæus lib. 5.

Οἷος ὑπὸ προτέροισι Διὸς σμερδνοῖο κεραυνῷ
Ἐγκέλαδος δέδμητο κατ' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
Τειναχείης ὑπένερθεν, ὅλη δ' ὑπετύφετο νῆσος.

Idem lib. ult.

Εὖτε πάρος μεγάλοιο κατ' Ἐγκελάδοιο δαΐφρων
Παλλὰς ἀειραμένη Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον,
Ἥ ῥ' ἔτι καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο Γίγαντος
Αἰθαλόεν πνείοντος ἔσω χθονός.

Oppianus Κυν. α.

Καὶ τειχήρεον ὄρος, ὅθι τοι σκέπας Ἐγκελάδοιο
Πυρσοῖς αἰθρείοισιν ἐρευγομένοιο κεραυνοῦ,
Σικελίης Αἴτνης ἀνεκάχλασεν ἀέναον πῦρ.

Corn. Severus in Ætnâ.

Gurgite Trinacrio morientem Jupiter Ætnâ
Obruit Enceladum, vaſti qui pondere montis
Æſtuat & patulis expirat faucibus ignes.

Stat. lib. 3. Theb.

—— *Aut ubi tentat*
Enceladus mutare latus, procul igneus antris
Mons tonat. ——

Claudianus 1. de Raptu.

In medio ſcopulis ſe porrigit Ætna peruſtis,
Enceladi buſtum, qui ſaucia membra revinctus
Spirat inexhauſtum flagranti pectore ſulphur.
Et quoties detrectat onus cervice rebelli
In dextrum, lævumque latus, tunc inſula fundo
Vellitur, & dubiæ nutant cum mœnibus urbes.

F *Encratitæ*, Hæretici à Saturnino, & Marcio neorti, vituperarunt conjugium & præceperunt ſuis continentiam ab uxoribus, & eſum carnium, unde etiam nomen habent. Iren. 1. 30. Euſeb. 4. 28.

Endymion, paſtor quidam, Athli filius, quem Jupiter in cœlum aſſumptum, cum Junonem amaret, atque etiam cum Nube pro Junone concumberet, iratus rurſum dejecit, & perpetuo ſomno damnavit ; unde proverb. *Endymionis ſomnum dormire.* Cic. 1. Tuſcul. *Endymion vero, ſi fabulas audire volumus, neſcio quando in Latino obdormivit, qui mons eſt Cariæ, nondum opinor experrectus. Num igitur eum curare cenſes, cum Luna laboraret, à quâ conſopitus putatur, ut eum dormientem oſculetur ?* Idem ferè habes apud Lucianum in Dialogo Veneris, & Lunæ. Et Theocritus Idyllio 3. felicem exiſtimare videtur Endymionem, quòd ſemper dormiret, nec ullas ſentiret moleſtias.

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων. ————

Hujus poſtea amore capta Luna eum in Latini Cariæ montis ſpecu occultavit, atque ibidem cum eo converſata eſt. Hic primus Lunæ curſum invenit, & Aſtronomiæ ſtudioſus eleganter à Poetis fingitur Lunæ amaſius. Juvenalis pro pulchro poſuit. Sat. 10.

Sed tuus Endymion dilectæ fiet adulter
Matronæ. ————

Ovid. Triſt. 2.

In Venerem Anchiſes, in Lunam Latmius heros.

Val. Flac. lib. 8.

Latmius æſtivâ reſidens venator in umbrâ.

Martialis :

Quid tibi dormitor proderit Endymion ?

Propertius 2. 15.

Ipſe Paris nudâ fertur periiſſe Lacænâ,
Cum Menelaeo ſurgeret è thalamo.
Nudus & Endymion Phœbi cepiſſe ſororem
Dicitur & nudæ concubuiſſe Deæ.

Ovid. 3. de Art. Am.

Latmius Endymion non eſt tibi, Luna, pudori.

Idem in Ep. Leandri.

Non ſinit Endymion te pectoris eſſe ſeveri,
Fac ſubeant animo Latmia ſaxa tuo.

Catullus in de Comâ Berenices :

Ut Triviam furtim ſub Latmia ſaxa relegans
Sævus amor gyro devocet aerio.

Engonaſis, ſignum cœleſte, quod Latinè *Ingeniculus* dicitur, & eſt Hercules, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere nititur. Cic. 2. de Nat. Deorum.

—— *Id caput autem*
Attingens defeſſa velut mœrentis imago.

Quam quidam Græci

Engonaſin vocitant, genibus quia nixa feratur.

Q. *Ennius*, poeta antiquiſſimus, Rudiis Calabriæ oppido natus, Qu. Valerio, & C. Manlio Conſſ. Ovidius.

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

A Catone Quæſtore in urb. adductus in Aventino habitavit, ancillæ unius miniſterio contentus. Scripſit Annalium libros, Satyras, Comœdias ac Tragædias, ex quibus ad nos nihil pervenit, exceptis aliquot verſibus à ſcriptoribus veteribus paſſim citatis Scipionem Africanum maximè coluit, itaque viciſſim

ab

ab eo eſt adamatus, ut alter ab altero ne ſepulturâ quidem divelli voluerit. Cic. pro Archiâ poetâ. *In ſepulcro Scipionum putatur eſſe conſtitutus è marmore.* Liv. lib. 38. *Romæ extra portam Capenam in Scipionum monumento tres ſtatuæ ſunt, quorum duæ P. & L. Scipionum dicuntur eſſe, tertia poetæ Q. Ennii.* Vide Val. Max. 8. 15. & Solin. cap. 7. Periit morbo articulari, quem immodico vini uſu contraxerat. Unde Horatius lib. 2. Ep. obiter eum tangit, tanquam vino plus ſatis deditum.

Ennius ipſe pater nunquam niſi potus ad arma
Proſiluit dicenda.———

Prop. 3. 3.

Unde pater ſitiens Ennius ipſe bibit.

Qu. Serenus:

Ennius ipſe pater dum pocula ſiccat iniqua.

Gloſſæ veteres: *Ennipater*, ἔννι☉ πατήρ.
Ejus mem. Lucret. lib. 1.

Ennius ut noſter cecinit, qui primus amœno
Detulit ex Helicone perenni fronde coronam.

Unde Prop. 4. 1.

Ennius hirſutâ cingat ſua dicta coronâ.

Ennii perſtudioſus fuit Virgilius, nam plura ex eo ſumpſit, & in carmina ſua tranſtulit, quorum partem notavit Macrob. l. 6. Saturn. cap. 1. Idem quum aliquando deprehenderetur Ennii poeſin legere, interrogatus quid ageret, reſpondit; *Aurum ſe ex Ennii ſtercore colligere.* De Ennio quoque Ovidius ſcripſit in Triſtibus.

Ennius ingenio maximus, arte rudis.

Sicut & *rudem Ennii Muſam* dixit Statius, lib. 1. Sylv. ad nomen patriæ *Rudiæ* nimirum alludens uterque. Claud.

Hærebat doctus lateri, caſtriſque ſolebat
Omnibus in medias Ennius ire tubas.

Sane *ingenioſum Poetam*, & *auctorem* valdè bonum vocat Cic. pro Muræná. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 2. Alius *Ennius* de augurandi diſciplinâ ſcripſit. Vide Sueton. de Illuſtr. Grammat. cap. 1.

Ennoſigæus, Neptuni cognomen ab eo quod *terram concutiat*, impoſitum, unde etiam *Enoſichthon* dicitur. Juvenal. Sat. 10.

Ipſum compedibus qui vinxerat Ennoſigæum.

Enoch, filius Cain. Gen. 4. Prima quoque mundi civitas ab ipſo Cain ædificata, & filii nomine appellata. Fuit alius vir juſtiſſimus, qui cum Deo ambulavit, & ſublatus evanuit. Hic quaſdam invenit literas, quoſdamque libros conſcripſit, (Prophetiæ illius D. Judas meminit) ſub quo Adam mortuus eſt. Comeſtor in cap. 3. Gen. Luculentum teſtimonium de illo profert Apoſtolus epiſtolæ ad Hebr. cap. 11. Πίςει Ἐνὼχ μετετέθη, τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον, καὶ οὐχ εὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ θεός. Πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεςηκέναι τῷ θεῷ. Sed & ante illum Siracides eum non uno elogio exornavit. Eccleſiaſtic. cap. 44. Ἐνὼχ εὐηρέςησε Κυρίῳ Θεῷ, καὶ μετετέθη ὑπόδειγμα μετανοίας ταῖς γενεαῖς. Item cap. 49. Οὐδεὶς ἐκτίσθη τοιοῦτος ἐπὶ τῆς γῆς οἷος Ἐνὼχ, καὶ γὰρ ἀνελήφθη ἀπὸ τῆς γῆς. Vide Druſii *Henochum.* Quomodo autem & in quem locum tulerit eum Deus non æque apud omnes ſacrarum literarum expoſitores certum eſt. Aliqui Ebræorum verbum illud *tulit eum Deus*, interpretantur, *mortuus* eſt, & quidem ante tempus, ne malitia mutaret cor ejus; quod is ſcripturarum mos ſit, & eum *tolli* dicant, qui de *vitâ tollitur*: juxta illud Eliæ: *tolle animam meam.* & Job: *poſt modicum tollet me.* Philo Jud. lib. 1. de V. Sapientis, dicit, Deum tranſtuliſſe Henoch, non per mortem, ſed per ſeparationem à conſortio & frequentiâ improborum hominum ad Virtutis ſeceſſum vulgo ignotum, & vix paucis, iiſdemque præſtantiſſ. viris agnitum. Procopius Sophiſta in Gen. innuere videtur Henochi tranſlationem fuiſſe non mortem, ſed mutationem quandam ex mortali ad immortale corpus. Aug. lib. 9. in Gen. & in lib. de peccatorum meritis negat Henoch immutatum eſſe in illam ſpiritualem qualitatem corporis, quæ in Reſur. promittitur; putatque ipſum iterum rediturum ad hanc V. & moriturum, ut corpus animale in ſpirituale mutetur. Interim vero aut ſine cibo à Deo ſuſtentari, ſicut Elias 40. dies ſine cibo vixit, aut ſi cibo opus habet in Paradiſo forte paſci, ſicut Adam de ligno Vitæ, & inde contra vetuſtatem vitæ ſtabilitatem accipere. Iren. vero lib. 5. adverſ. Hæreſ. Valentini aſſerit eum unà cum Eliâ vivere in eodem Parad. in quo primus homo à Deo poſitus fuit. Hieron. autem lib. 1. contra Jovinian. ferè ex memoriæ lapſu hanc tranſlationem tribuit non Enocho ſed Enoſo, cuique Henoch fuit abnepos; inquiens: *Si autem transfertur Enos, non reor iccirco tranſlatum, quod uxorem habuerit, ſed quod primus invocaverit Deum.* Chryſ. & Theod. aiunt non eſſe curioſius inveſtigandum quò tranſlatus ſit, & num uſque ad præſens vivat, & quo modo nunc agat, ſed hoc eſſe ſatis ut credamus, & quod Deus eum tranſtulerit, & quod mortem non ſit expertus, ſicut & Apoſt. teſtatur ad Ebr. c. 11. Hujus Enochi & Methuſalæ hiſtorias promiſcent Ethnici; *Annacus* enim, i. e. *Enochus* [qui *Cannacas* in Eraſmo i. e. חנוך *Chanochus*, pro quo in Suidâ perperam ſcribitur Nannachus] *antiquus rex ante* Deucalionem, qui vixit ſupra trecentos annos (nempe 365.) *cum prævidiſſet venturum diluvium*, convocatis omnibus ad templum, diis cum lacrymis ſupplicabat, ut id malum averterent. Hinc proverbium, τὰ Καννάκου i. e. *res aut mala Cannacæ; vel de lamentis, vel de rebus vetuſtiſſimis.* Hæc Suidas & Eraſmus ex Hermogene in Chil. 2. 8. 19. Hic erat Enochus quem homines ad pœnitentiam & luctum invitaſſe conſtat ex nomine filii & ex Epiſtolâ Judæ. Stephanus in voce Ἰκόνιον. Aiunt Iconium fuiſſe Annaci urbem, de quo prædixit Oraculum, fore ut cum obiiſſet, omnes perirent. Quo audito Phryges *magnum luctum ediderunt.* Quæ falſa ſunt, niſi de filio ipſius intelligantur. Eupolemus apud Euſeb. Præp. lib. 9. Græcos ait *Atlanti tribuere inventionem Aſtrologiæ*: eundem autem eſſe Atlantem cum Enocho; Enochi porro filium eſſe Methuſalam quo ab Angelis Dei omnia edocto, nos deinceps ita didiciſſe. Bocharto. Phal. 2. 13.

Enodia, Hecate, quod in viâ inventa ſit ab Inacho. Steph. Heſychius: Ἐνοδία, Ἄρτεμις.

Enomides, ſcripſiſſe videtur de Deorum nominibus, naturâ & geſtis, teſte Etymologi Magni authore.

Enulus, à Delphino ſervatus. Vide Hiſtoriam apud Plut. circa finem libelli, *Utra animalia plus ſapiant*, & in convivio 7. Sapientum.

Enyalius, Bellonæ fil. Ἐνυοῦς υἱὸς, Martis quoque eſt epitheton ac interdum pro bello ponitur.

Enyo, ſoror Martis, Latinis *Bellona.* Ponitur etiam pro *bello.* Martialis.

Nec te decipiat ratibus navalis Enyo.

Id eſt, ναυμαχία· Heſychius, Ἐνυὼ, πολεμικὴ θεὰ, ἢ μάχη.

Eos, à Græcis dicitur, quam Latini *Auroram* vocant. Mons item Ægypti. Plin.

Eous, unus equorum Solis. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartuſque Phlegon.

Epaminondas Thebanus, honeſto genere natus, Muſicam & Philoſophiam doctus, modeſtus, prudens, gravis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeo veritatis amans, ut ne joco quidem mentiretur. Hic cum apud Leuctra Lacedæmonios plagâ peſtiferâ adeo afflixiſſet, ut ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amiſſum ultra reparare nequiverint, dicere ſolebat, Orbum ſe, non tamen ſine liberis, & ex ſe natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic poſt ingentia facinora edita extremo tempore apud Mantineam cum acie inſtructâ, & ducis optimi, & militis fortiſſimi officio fungitur, ſparo percuſſus, relatuſque in caſtra ſemianimis, requiſivit à circumſtantibus, Salvuſne eſſet clypeus? cum ſalvum eſſe flentes ſui reſpondiſſent, allatum, veluti ſocium laborum gloriæque oſculatus eſt. Iterum quæſivit, eſſentne fuſi hoſtes? cum id quoque ut cupiebat, audiſſet, evelli tum denique ſpiculum juſſit; ita multo ſanguine profuſo in lætitiâ & victoriâ mortuus eſt. Ejus morte Thebanorum vires hebetatæ ſunt, ut non tam illum amiſiſſe, quam cum illo interiiſſe omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt, & poſt interitum ejuſdem in ſervitutem priſtinam revoluti ſunt, ut manifeſtum ſit gloriam Thebanam cum illo natam & extinctam fuiſſe. Steſimbrotum filium ſuum, quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixiſſet, tametſi victor feliciter evaſiſſet, interfecit. Plut. Paral. Huic Thebani ſtatuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem ingrati viderentur. Inter optimos Græcorum ſed pauperrimos ab Æliano numeratur. Sic enim ille: Πενέςατοι ἐγένοντο οἱ ἄριςοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀριςείδης, καὶ Φωκίων, καὶ Ἐπαμινώνδας, &c.

Epaphus, Jovis ac Iſis fil. qui Memphin in Ægypto condidit. Vide Ovid. Met. 1. Item hiſtoricus, qui de templo Delphico quædam tradidit, citatur à Servio in Æn. 3. & Macrobio, Sat. 3. 6.

Epaphroditus, à libellis Neroni Imp. à Domitiano capitis damnatus, quòd Neronem in conſciſcendâ ſibi nece ſuâ manu adjuviſſet. Item Grammaticus, patriâ Chæroneus, qui 30 millia optimorum librorum habuiſſe perhibetur. Vide Suidam. Item vir fidelis, de quo D. Paulus paſſim in Epiſtolis.

Epeus, Endymionis filius & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & aries dicitur. Plin. 5. 56. quæ res locum fecit fabulæ, Epeum fabricatorem fuiſſe equi lignei, quo Troja prodita eſt. Virg. Æn. 2.

——— *Et ipſe doli fabricator Epeus.*

Item

Item *Epeus*, vir quidam timidiſſimus, de quo natum eſt proverb. *Epeo timidior.* Datum eſt hoc nomen Cratino Comico per alluſionem fortaſſis, quòd cùm Oeneidis tribûs Princeps eſſet, in eo munere timidius ſe gereret. Eraſmus in Chil.

Epheſtria, Thebis feſta fuerunt ob Tireſiam inſtituta, in quibus ipſius ſimulacrum, virilibus veſtimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, moxque illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipſius Tireſiæ fabulam.

Ephetæ, magiſtratus apud Athenienſes. Hi à Demophoonte rege inſtituti, 50 ex Athenienſibus, totidemque ex Argivis, ut in Palladio foro de inconſultà cæde cognoſcerent, majore deinde auctoritate, jureque ampliore à Dracone inſtructi ſunt, ſic enim inſtituti, ut 51 ex optimis eligerentur, qui de cauſis capitalibus judicarent. Non niſi 50 annos nati, moribuſque probatiſſimis eligebantur. Pollux. Suidas.

Ephialtes, Neptuni fil. Gigas incredibili corporis robore, qui cum ſingulis menſibus novem digitos creſceret, in tantam altitudinem evaſit, ut ſtaturâ ſuâ fretus, unà cum fratre Ocho ſuperis bellum inferret, quapropter à Jove fulmine ictus ad inferos eſt detruſus.

Ephippus Olynthius, ſcripſit de Alexandri & Hephæſtionis obitu. Athen. lib. 4. Item Athenienſ. Comicus, cujus fabulas complures citat Athenæus. Diverſus forſan ab utroque eſt *Ephippus* ille, quem ſe Plinius ſequi profitetur in iis quæ de plantis ſcribit, lib. 12. & 13.

Ephippus Cumæus, auditor Iſocratis, qui ſcripſit hiſtoriam ab excidio Trojæ uſque ad ſua tempora, libris 30.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magiſtratus, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui à Theopompo ſic oppoſiti ſunt Regibus, ut apud Rom. Conſulibus Tribuni. Ut enim à Conſulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros provocare quiſque poterat. Olim pro miniſtris Regum fuerunt, tandem eò potentiæ pervenerunt, ut ſenſim à Rege proprium Magiſtratum conſtituerent, nomine *Ephoriam*. Dicti ἀπὸ τοῦ ἐφορᾶν, quod eſt *intueri*, quòd ad civitatis ſalutem intentos haberent oculos.

Ephorus, hiſtoricus Cumanus, Iſocratis auditor, & condiſcipulus Theopompi. Suidas. Item alius recentior. Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 37.

Ephræm Syrus, Juliani temp. floruit, obiit vero ſub Valente Imp. Quædam de eo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 252.

Ephraim, poeta hiſtoricus, vitas Principum Conſtantinopol. Iambico carmine proſcripſit. Floruit initio ſeculi 14.

Epicaſte, eadem quæ Jocaſte, Heſychius: Καλὴν τ' Ἐπικάστην, ἣν οἱ μετ' Ὅμηρον Ἰοκάστην καλοῦσιν.

Epicharmus, Tityri (ut Suidas ſcribit) vel Chimari filius, Siculus, poeta Comicus, & philoſophus, cui nonnulli inventum Comœdiæ tribuunt, Pythagoræ auditor. Horat. ad Piſones,

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi.

Ὃς παισὶν χρήσιμα εἶπε, *qui pueris utilia præcepit*, quemadmodum de eo Theocritus dixit. Eum ſæpe commemorat Marcus Tullius, ejuſque verſus non raro producit, ut lib. 1. Ad Attic. *Ut crebro mihi vafer ille Siculus inſuſurret Epicharmus cantilenam illa ſuam,* Νῆφε, καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν. Quæ verba ſic Latine reddidit Qu. Frater de petit. Conſul. ad Marcum. *Quamobrem* Ἐπιχάρμειον *illud teneto, nervos, atque artus eſſe ſapientiæ non temere credere.* Et primo Tuſculanarum. *Sed tu mihi videris Epicharmi, non inſulſi hominis, ut Siculi, ſententiam ſequi. Quam? non enim novi. Dicam ſi potero Latinè*, &c. *Emori nolo, ſed me eſſe mortuum nihili æſtimo.* Vide Voſſ. P. Gr. pag. 33.

Epicrates Ambraciata Comicus, de quo Voſſ. P. Gr. pag. 52.

Epictetus, Philoſophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari ſervivit, atque ad Marci uſque Antonini tempora pervenit, Domitiano autem imperante, ejus dominatu offenſus Româ Hierapolin migravit, ratus verum eſſe quod eſt Tragicum, Patriam eſſe cujuſque ubi quis rectè ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus lucernam ejus fictilem tribus drachmarum millibus, ob ejus authoritatem væniſſe tradat. Enchiridion Græcè ſcripſit in quod commentati ſunt Simplicius, & Arrianus. Hoc de illo extat diſtichon, tanquam à ſeipſo factum.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σώματι πηρὸς,
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Philoſophiam totam duobus verbis complexus eſt, Ἀνέχου, καὶ Ἀπέχου. *Suſtine*, & *Abſtine.*

Dixi *Enchiridion ſcripſit*, ut loquerer cum vulgo. Nam reverà Arrianus ejus libri genuinus eſt auctor, qui & uberiorem in illum commentarium edidit, in quo diſputationes Epicteti plenius proſequitur. Teſtatur hoc Simplicius in præfat. Commentarii ad hunc libellum hiſce verbis: Τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο τὸ Ἐπικτήτου ἐγχειρίδιον ἐπιγεγραμμένον, καὶ τοῦτο αὐτὸς συνέταξεν ὁ Ἀῤῥιανὸς, τὰ καιριώτατα, καὶ ἀναγκαιότατα ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ κινητικώτατα τῶν ψυχῶν ἐπιλεξάμενος ἐκ τῶν Ἐπικτήτου λόγων.

Epicurus, Athenienſis, ejus ſectæ author, quæ ab eo *Epicurea* dicta eſt, Olympiadis 109. anno tertio, ſeptennio poſt Platonis exceſſum. Obiit autem anno ſecundo 127. Olymp. cum vixiſſet an. 72. Nemini plus debuit quàm Democrito. Hinc Cic. 1. de N. Deorum: *Democritus vir magnus imprimis, cujus fontibus Epicurus hortulos ſuos irrigavit.* Antea quoque dixerat; *In Democritum ipſum, quem ſecutus eſt, fuit ingratus.* Rhetoricen contempſit, ut qui omnem ſermonis laudem in ſolâ perſpicuitate collocaret. Laertius in Epicuro. Κέχρηται λέξει κυρίᾳ κατὰ τῶν πραγμάτων, ἣν ὅτι ἰδιωτάτη ἐστὶν, Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς αἰτιᾶται. Imo Epicurus *orationis ornamenta neglexit*, ut ait Cic. lib. 8. de Finibus. *Neque literas didicerat*, ut ait B. Hieronymus Epiſt. ad Magnum. Dictionem autem hauſerat, ut Cleomedes ait lib. 1. Meteorolog. ἐκ χαμαιτυπείων, καὶ ἀπὸ μέσης τῆς προσευχῆς, *ex proſtibulis & mendicabulis.* Dialecticen etiam parvo habuiſſe loco dicitur. Laertius ubi ſupra, Τὴν διαλεκτικὴν, ὡς παρέλκουσαν, ἀποδοκιμάζουσιν, ἀρκεῖν γὰρ τοὺς φυσικοὺς χωρεῖν κατὰ τοὺς τῶν πραγμάτων φθόγγους· *Dialecticam, tanquam pervertentem repudiant: Aiunt enim ſufficere Phyſicis ſimplicia vocabula*, Etiam B. Hieronymus adverſus Rufinum ait: *Quoniam Stoici Logicam ſibi vendicant, & tu hujus ſcientiæ deliramenta contemnis, in hâc parte Epicureus es.* Et hujus ſtuporis argumentum eſto, quod negaret, contradictoriarum alterutram eſſe veram. Unde Cic. lib. 1. de N. D. *Totum hoc, aut etiam, aut non, negavit eſſe neceſſarium: quo quid dici poteſt obtuſius?* In Phyſicis maximè amplectebatur dogmata Anaxagoræ; ſic tamen, ut in quibuſdam diſſentiret. Atomos vero ſuos accepit à Leucippo ac Democrito, teſte Lactantio, lib. de Irà Dei. Interim ſic Dialecticam contemnebat, ut in ejus locum ſubſtitueret Canonicam; de hâc erat Epicuri liber, qui Κανὼν inſcribebatur. Is fuit, ut Laertius ait, περὶ κριτηρίου, καὶ ἀρχῆς, καὶ στοιχειωτικῶν. *De judicii normâ, & principio, & opus prima tradens elementa.* Eo docebat normam omnis judicii non rationem eſſe ſed ſenſum. Matheſin quoque inſuper habuit teſte Plutarcho, lib. contra Epicurum. In Phyſicis vero & Ethicis magnus omnino ſuis viſus eſt, præcipuè Lucretio, qui univerſam Epicuream Naturæ ſcientiam 6 libris complexus eſt, quam tradiderat Epicurus ipſe libris triginta octo. Sic enim ille lib. 3.

Tu pater, & rerum inventor, tu patria nobis
Suppeditas præcepta, tuiſque ex, inclyte, chartis
Floriferis ut apes in ſaltibus omnia libant,
Omnia nos itidem depaſcimur aurea dicta,
Aurea perpetuâ ſemper digniſſima vitâ.

Ejuſdem ſunt iſta de Epicuro.

Qui genus humanum ingenio ſuperavit, & omnes
Reſtinxit ſtellas, exortus uti æthereus Sol.

Quos verſus cum attuliſſet Lactantius, lib. 3. Inſtit. ſubjungit deinde: *Hos equidem verſus nunquam ſine riſu legere poſſum. Non enim de Socrate & Platone hoc ſaltem dicebat, qui velut reges habentur philoſophorum: ſed de homine, quo ſano & vigente, nullus æger ineptiùs deliravit. Itaque poeta inaniſſimus leonis laudibus murem non ornavit, ſed obruit & obtrivit.* Imò ſectatores admiratione illius, quolibet menſe, natali ejus ſacrificabant, idque die vigeſimo: unde ferias haſce vocabant εἰκάδας. Tantus quoque Epicureis amor magiſtri fuit, ut ejus imaginem annulo inſculptam, boni ominis causâ, quocunque circumferrent. Auctor Plinius, lib. 35. cap. 2. Quod ad moralem philoſophiam attinet, Epicurus ſummum bonum poſuit in voluptate, non tamen in eâ quæ ad corpus pertinet, quemadmodum Ariſtippus, ſed in voluptate animi, h. e. in abſentiâ omnium dolorum. In hoc cum vulgo conſentiit, quod amicitias utilitate probaret. Sen. Ep. 9. Non ob hoc quod Epicurus dicebat, ut habeat qui ſibi ægro aſſideat, ſuccurrat in vincula conjecto vel inopi: ſed ut habeat aliquem, cui ipſe ægro aſſideat, &c. Laert. in ejus V. Εἶναι καὶ γίγνεσθαι τὴν φιλίαν διὰ τὰς χρείας. Plut. de Am. in liberos: Θαυμάζεται ἐν τοῖς θεάτροις ὁ εἰπών. Μισοῦ γὰρ ἀνθρώπους, τίς ἄνθρωπον φιλεῖ; Κατ' Ἐπίκουρον ὁ Πατὴρ τὸν υἱὸν, μήτηρ τὸ τέκνον, οἱ παῖδες τοὺς τεκόντας. Stoici vero contra; & hanc quoque virtutem, ut omnes, ſuâ causâ & pretio colendam. Cic. 3. de Fin. *Minime vero probatur huic diſciplinæ* (Stoicæ) *de quâ loquor, aut Amicitiam, aut Juſtitiam propter utilitates adſciſci, aut probari.* Seipſum poſuit inter αὐτοδιδάκτους· Cic. 1. de N. D. Gloriabatur, ut videmus in ſcriptis, ſe magiſtrum habuiſſe nullum. Sen. Ep. 52. Quoſdam ait Epicurus ad veritatem ſine ullius adjutorio contendere, ex iis ſe feciſſe ſibi ipſi viam. Idem ex Laertio; &

ſi

ſi quidam, audiſſe Xenocratem. Continentiſſimæ vitæ fuiſſe dicitur. Cibi tenuitatem non uno loco indicat Juven. Sat. 13.

——— *Non Epicurum*
Suſpicit exigui lætum plantaribus horti.

Et Sat. 14.

Quantum Epicure tibi parvis ſuffecit in hortis.

Horto ſiquidem delectabatur. Prop. lib. 3.

——— *Aut hortis, docte Epicure, tuis.*

Statius:

Mallet deſerto ſenior Gargettius horto.

Martialis *Cecropium* vocat.

Cecropium ſuperas qui bonitate ſenem.

Hoc pertinet quod de eo ſcripſit Ælianus, lib. 4. ποικιλ. exclamare eum ſolitum: Ὦ ὀλίγον οὐκ ἱκανὸν, τούτῳ γε οὐδὲν ἱκανόν. Ἔλεγε δὲ ἑτοίμως ἔχειν καὶ τῷ Διὶ ὑπὲρ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι, μάζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. Non deſunt tamen qui alia ac diverſa planè de Epicuro ac libidinibus ejus tradiderunt; ſed falsò, quod & Diogenes agnoſcit. Atque quod ipſe juxta & Philoſophia ejus male audiit, diſcipuli ejus degeneres & intemperantes, ac eorum imprimis Metrodorus, fecère, qui pravè detorſerunt ejus dogmata, & quæ de purâ illâ, atque conſtante, & ſanctâ animorum voluptate tradiderunt, ad iſtam impuram, fugitivam ac pecuinam tranſtulerunt. Itaque Seneca, *Non dico*, inquit, *quod plerique noſtrorum ſectam Epicuri flagitiorum magiſtram eſſe. Sed illud dico, malè audit, infamis eſt; & immerito.* Significat nempe infamem eſſe Epicurum, & ejus ſectam propter voluptatis nomen infame. Vide ipſum de beatâ vitâ cap. 13. Hinc *Sancta Epicuri, & rectè præcipere Epicurum* ibidem ſcribit homo Stoicus, & voluptatis hoſtis profeſſus; ejuſque dicta paſſim laudat, commendat, inculcat, Epicureæ doctrinæ, atque auctoris ipſius laudem habes apud Lucianum in Pſeudomant. Nec repugnant quæ in Βίων πράσει ſcribit, ea enim ad degeneres diſcipulos pertinent, ut ſequens dialogus docet, quem *Piſcatorem* inſcripſit. Utcunque hoc eſt, fœdus ille & peſtilens error eſt Epicuri, quòd negaret Deum curare mortalia, animuſque ſimul cum corporibus interire putaret. Plura qui ſcire velit, Laertium Diogenem adeat & Gaſſendum.

C. *Epidius* multa oſtenta prodigiáque plane fidem excedentia conſignavit. Plin. 17. 25.

Epidotas, Heſychius. Ἐπιδώτας, Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι. Apud Pauſ. in Laconicis eſt Ἐπιδώτης, & *Genius quidam incertus* dicitur.

Epigenes, aſtrologus, & hiſtoricus, cum Beroſo & Critodemo conjungitur Plinio 7. 56. Alius eſt *Epigenes* Sicyonius Poeta, non quidem Comicus, ut Suidas putavit, ſed Tragicus, ut rectè eſt apud Michaelem Apoſtolium Chil. 15. prov. 13. Varia ejus citat Athenæus, & ex eo Suidas.

Epigoni, dicti ſunt authores ſecundi belli Thebani quaſi fœtus illorum, qui primum confecerant bellum. Græcè enim ἡ γονὴ *fœtus* appellatur, & qui poſt gignitur Ἐπίγονος. Inde Euripides Tragœdiam hoc argumento compoſitam *Epigonos* ſcripſit. Sunt qui exiſtimant Epigonos apud Strabonem eſſe populos à quibus fabulæ nomen inditum ſit: cùm Epigoni dicti ſint generali vocabulo omnes illi, qui ex diverſis populis conflati ſecundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statii lectione notum eſt bellum Thebanum primum, & nomina Ducum qui in eo loco occubuerunt; quorum filii uti mortem parentum ulciſcerentur, communi conſilio contra Thebanos iterum arma moverunt, qui acceperunt reſponſum ab Apolline, eam ſe civitatem expugnaturos, ſi Alcmæonem Amphiarai filium Imperatorem feciſſent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græciâ collecto contra Thebas duxit copias, acerrimaque commiſsâ pugnâ victoria potitus eſt, & Thebæ captæ, ac dirutæ ſunt. *Epigoni* etiam dicti ſunt ſucceſſores Macedonum veteranorum, qui ſub Alexandro M. ex Aſiaticis fœminis ſobolem ſuſceperunt.

Epimenides, poeta Epicus, patriâ Cretenſis, qui à patre Agiaſarcho in agrum ad cuſtodiendum pecus miſſus in quodam antro obdormivit annos 75. Unde emanavit Proverbium *Epimenidis ſomnum dormire.* Tandem expergefactus, cùm videret omnia mutata, domum reverſus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo eſt habitus. Idem Athenienſibus peſtilentiâ laborantibus dixit Civitatem purgari, expiarique oportere. Pauſ. in Att. Plut. in Solone & Laertius. Itaque cum rogatus eò veniſſet, juſſit oves albas, atque nigras apud Areopagum immolari. Rediens deinde domum, oblatam ab iis pecuniam reſpuit, Plato in 1. & 2. De legg. Hunc *Cnoſſium* faciunt Diog. Laer. in ejus Vitâ lib. 1. Suid. in Ἐπιμενίδης. Plin. 7. 52. & Pauſ. in Att. Contra *Phæſtium* Plut. in Solone Tzet. Chil. 5. 18. Euſt. ad Iliad. β′ & Dionyſium. De patre ejus variant auctores vett. quorum alii *Phæſtium* tradunt, alii rurſum *Doſiaden*, alii denique *Ageſarchum*, Apollonius *Boli* eum filium facit Hiſt. Mir. cap. 1. Matris nomen à Diogene prætermittitur; à Suidâ vero ea *Blaſta*, à Plut. autem in Solone *Balta* dicitur. De *Somno* ejus res eſt nota, quanquam variant in tempore. Vide Meurſium ad Apoll. Mir. c. 1. Primus traditur domos & agros luſtraſſe. Diogenes Λέγεται δὲ καὶ πρῶτος οἰκίας καὶ ἀγροὺς καθῆραι. Hinc Καθαρτὴς *Luſtrator* cognomento dicebatur. Jambl. de V. Pyth. 1. 28. Ἄλλως δὲ καὶ Ἀλεξάνεμος μὲν ὂν τὸ ἐπώνυμον Ἐμπεδοκλέους, Καθαρτὴς δὲ τοῦ Ἐπιμενίδου, Αἰθροβάτης δὲ τὸ Ἀβάριδος. Totidem verbis eſt apud Malchum in Ejuſdem Vitâ. Animam ejus crem ixire dicta eſt, & redire, quando vellet. Suid. in Ἐπιμενίδης· ὁ λόγος ὡς ἐξίοι ἡ ψυχὴ ὁπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν εἰσῄει ἐν τῷ σώματι. Heſych. Mileſius de Claris Philoſophis. Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς λόγος, ὡς ἐξήρχετο ἡ ψυχὴ ὅτε ἠβούλετο, καὶ ὁπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν ἐπανήρχετο. Hoc autem corvi effigie factum eſſe aſſerit Plin. 7. 52. Erat autem præditus futurorum ſcientiâ. Plut. in Sol. ἐδόκει δέ τις εἶναι θεοφιλὴς καὶ σοφὸς περὶ τὰ θεῖα, καὶ ἐνθουσιαστικὴν καὶ τελεστικὴν σοφίαν. Cic. de Divin. lib. 1. *Contingit & nonnunquam Vaticinantibus per furorem: ut Bacis Bœotius & Epimenides Cres.* Diog. Φασὶ δὲ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι. Apul. Flor. 1. *Nec non & Cretenſem Epimenidem, inclutum fatidicum.* Unde Max. Τὴν δεινὸν τὰ θεῖα vocat & B. Paulus Προφήτην Tit. 1. Ad quem locum vide Scholium, ubi de hoc vate plura. Ariſtot. vero ait, eum non vaticinatum eſſe de futuris, ſed præteritis & obſcuris. Rhet. 3. 17. Ὡς ἔφη Ἐπιμενίδης ὁ Κρής· ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν ἐσομένων οὐκ ἐμαντεύετο, ἀλλὰ καὶ περὶ γεγονότων, ἀδήλων δέ. Errat autem manifeſtò: nam prædictionem ejus futurorum unam & alteram, memorat nobis Diog. & habemus item tertiam apud Plat. de Leg. lib. 1. Et ob rerum futurarum hanc ſcientiam, Baltæ eum Nymphæ filium, ac Curetem etiam novum homines illius temporis appellabant, Plut. poſt citata verba. Διὸ καὶ παῖδα Νύμφης ὄνομα Βάλτης, καὶ Κούρητα νέον αὐτὸν οἱ τότε ἄνθρωποι προσηγόρευον. Diog. Μυρωνιανὸς δὲ ἐν ὁμοίοις φησὶν ὅτι Κούρητα αὐτὸν ἐκάλουν Κρῆτες. Tradit quidam, cibum à Nymphis accipere ſolitum; eumque bovis ungulâ conditum ſubinde ſumpſiſſe, & nec edere unquam viſum nec excernere. Diog. Φησὶ δὲ Δημήτριος τινὰς ἱστορεῖν, ὡς λάβοι παρὰ Νυμφῶν ἔδεσμά τι καὶ φυλάττοι ἐν χηλῇ βοός· προσφερόμενός τε κατ' ὀλίγον μηδεμιᾷ κενοῦσθαι ἀποκρίσει, μηδὲ ὀφθῆναί ποτε ἐσθίων. Plut. in Conv. Sap. Ἆρ' οὖν, ἔφη καὶ τὸ ἑταῖρον ἡμῶν, Σόλωνος δὲ ξένον, Ἐπιμενίδην, νόμος τις ἀπέχεσθαι τῶν ἄλλων σιτίων κελεύει, τὸ δὲ ἀλίμου δυνάμεως, ἣν ἡδονὴν αὐτὸς συντίθησι, μικρὸν εἰς τὸ σῶμα λαμβάνοντα, διημερεύειν ἀνάριστον, καὶ ἄδειπνον; Edebat autem Aſphodelum & Malvam. Plut. ubi ſupra: Ὁ δὲ Σόλων ἔφη θαυμάζειν τὸν Ἄρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης, τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ Ἡσιόδου γεγραμμένον· ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρασχὼν, καὶ ζητεῖν ὁ διδάξας, ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Ubi Proclus: Ἐπιμενίδην φασὶ μικρόν τι ἐδεσμάτιον προσφερόμενον, ὅλην τελεῖν τὴν ἡμέραν· ἦν δὲ ἐξ ἀσφοδέλου, καὶ μαλάχης, ὃ παρ' αὐτὸν ἄλιμον, καὶ ἄδιψον ἐποίει. Hinc intelligendus Platonis locus de Leg. 3. Clin. Μῶν φράζεις Ἐπιμενίδην; Athen. ναὶ τοῦτον· πολὺ γὰρ ἡμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὦ φίλε, ὃ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ δ' ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν, ὡς ὑμεῖς φατέ. Et huc pertinet quòd *Aſphodeli* etiam radix dicta fuit *Epimenidium.* Euſt. ad Iliad. φ′. Ἀσφοδέλου τὴν ῥίζαν Θεόφραστος καλεῖσθαι φησὶν Ἐπιμενίδειον. Locus vero Theophraſti, quem reſpexit, eſt Hiſt. Plaut. 7. 9. Mortùi pellis literata eſt reperta. Heſych. Mileſ. ubi ſupra: Τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, τὸ δέρμα εὑρέθη γράμμασι κατάστικτον. Idem tradit Suidas. Et hæc quidem à Lacedæmoniis ſervabatur: qui quod illam diligenter cuſtodirent, mox Proverbio dici cœpit, Ἐπιμενίδειον δέρμα de rebus quæ ſepoſitæ ſummâ curâ ſervabantur. Diogenianus Cent. 8. Prov. 28. Ἐπιμενίδειον δέρμα· ἐπὶ τῶν ἀποθέτων· κατέκειτο γὰρ παρὰ τῇ Λακεδαίμονι τοῦτο. Idque ex Oraculo quodam. Appendix Vaticana Cent. 3. Pro. 99. τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα ἐπὶ τῶν ἀποθέτων εἴρηται· ἀπέκειτο γὰρ κατά τι λόγιον τοῖς Λακεδαιμονίοις τὸ τοῦ Ἐπιμενίδου δέρμα· Nam hi ipſi captum bello contra Cnoſſios, interfecerant, & in agro Corinthiaco ſepelierant. Pauſ. in Corinthiacis: Περὶ δὲ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἐπιμενίδου λέγουσιν εἶναι τάφον· Λακεδαιμονίους γὰρ πολεμήσαντας πρὸς Κνωσσίους, ἑλεῖν ζῶντα Ἐπιμενίδην, λαβόντας δὲ ἀποκτεῖναι, διότι σφίσιν οὐκ αἴσια ἐμαντεύετο, αὐτοὶ δὲ ἀνελόμενοι θάψαι ταύτῃ φασί. Struxerunt etiam monumentum in ipſo urbis Spartanæ foro uti refert Pauſ. in Laconicis. Sane Spartam Epimenidem veniſſe tradit Clemens Strom. 1. & Tatianus Orat. contra Græcos. Diogenes ſimpliciter mortuum eſſe dicit non multo poſt quam Athenis rediiſſet à luſtratione Urbis Ἐπανελθὼν ἐπ' οἴκου, μετ' οὐ πολὺ μετήλλαξεν. Jamblichus tradit, in latrones incidiſſe, & in his Furias ultrices imprecatum, diris illis effeciſſe, ut ipſi mutuis vulneribus ſe conficerent. Vide eum, lib. 1. cap. 32. Vixerat autem annos 150.

Vide Meurſ. ad Apollon. Dyſcolum Hiſt. Mir. cap. 1. Mortuum Cretenſes inter Deos cenſuere. Diogenes: Λέγουσι δέ τινες, ὅτι Κρῆτες αὐτῷ θύουσιν, ὡς θεῷ. Quidam eum inter ſeptem Sapientes retulerunt: ut videre eſt apud Theodoret. lib. 5. Therapeut. Ejus ſcripta hæc traduntur à Diogene. Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις. Θεογονία. Ἀργοῦς ναυπηγία τε καὶ Ἰάσονος εἰς Κόλχους ἀπόπλους. Περὶ θυσιῶν. Περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας. Περὶ Μίνω Ῥαδαμάνθυος. Apud Suidam memorantur Μυστήρια ἐν Καθαρμοῖς. A nonnullis Τελχινιακὴ Ἱστορία etiam adſcribitur huic, teſte Athenæo, lib. 7. Et ex his Καθαρμοὶ etiam citantur ab Euſt. ad Iliad. 13. & Dionyſium. Θεογονίας reſpectu Θεολόγος dicitur à Diod. Sic. lib. 5. Et ex eo Opere cenſeo quæ de Styge proferuntur à Pauſan. in Arcad. De Pane & Arcade Jovis & Calliſtûs filiis, à Schol. Theocriti Idyl. 1. De Saturni filiabus Eumenidibus, à Schol. Sophoclis ad Oedip. Colonenſem; denique de Capricorno, à Germanici Interprete. Incerti operis eſt is verſus quem Apoſtolus profert in Ep. ad Titum cap. 1. Ubi Hieronymus dicit eſſe ex *Oraculis*: ſed hæc eum conſcripſiſſe, nemo antiquorum dixit. Pariter incertum iſtud, ubi ὁμοκάπνους vocet, quos Charondas ὁμοσιπύους, ubi refert Ariſtot. Polit. 1. 1. Quod poſtremum τὸ puto in eo Opere fuiſſe quod inſcripſerat: Περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Πολιτείας. Epiphanius Mithræ ſacerdotem fuiſſe tradit ἀρχαῖον ὄντα φιλόσοφον, καὶ Μίθρα τοῦ παρὰ Κρησὶν εἰδωλίου ἱερέα. Climas apud Plut. ἄνδρα θεῖον vocat. Diod. Sic. θεολόγον, lib. 5. Strabo de eo lib. 10. καθαρμοὺς διὰ τῶν ἐπῶν ἐποιήσατο, idem habet & Suidas. Ad quem locum vide Grotium ubi de hoc vate plura. Præter hunc tres fuerunt alii *Epimenides*, duo quidam qui Genealogias ſcripſere, tertius qui Doricè Rhodi hiſtoriam condidit, uti ex Laertio diſcimus. Plura de Epimenide Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 431-432. & P. Gr. p. 17.

Epimetheus, Japeti fil. frater Promethei, qui cum ingenio plurimum valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Jupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegavit.

Epimethis, Pyrrha Epimethei filia, Deucalionis uxor.

Epiphanes, hoc eſt *Illuſtris*, cognomen Antiochi Regis Syriæ, urbem condidit, quæ ab eo *Epiphania* dicebatur. Alius ejus nominis Rex Tacito memoratur. Hiſt. 2. 26.

Epiphanius, Salaminis in Cypro Epiſcopus, μέγας καὶ θαυμαστὸς in Menologio Græcorum dicitur, ubi Maii die 12. hæc legas. *Epiphanius* è Phœniciâ oriundus fuit, in agro Eleutheropolitano, parentibus pauperibus, & manibus victum ſibi quærentibus, humili in domo, & cujuſmodi pauperum atque agricolarum eſſe poteſt, educatus; ſplendore ipſe virtutis claruit & ad ſummum piæ, ac religioſæ Vitæ faſtigium provectus eſt. Nam cum ejus parentes in Judaicæ cultu ligis, atque umbrâ perſeveraſſent, neque gratiæ lucem aſpicere potuiſſent, ipſe leviſſimam occaſionem nactus ad Veritatem Chriſtianam confugit; Poſtquam enim Cleobius quidam illum equi indomiti ac contumacis inſultu proſtratum, & in femore ſauciatum curavit; atque equus ipſe interfectus eſt, ſtatim quidem vario cogitationum æſtu mens illius agitari cœpit; ita ut deinceps erga Legis ſervitutem non adeo eſſet affectus. Poſtea vero in Lucianum quendam monachum incidens, cum eum vidiſſet, à mendico ſtipem rogatum, ubi pallium ſuum largitus eſſet, veſte de cœlo miſſâ protinus indutum, Chriſtianæ Religioni nomen dedit, atque ab Epiſcopo baptizatus eſt. Quæ vero poſteà geſſerit paucis complecti omnia difficile eſt. Unum illud, & quidem neceſſarium, affirmare poſſumus, cum is ætate admodum adoleſcens eſſet, ſimul atque Chriſti fidem amplexus eſt, Monaſticæ profeſſionis inſtituto ſuſcepto, æquales illum ſuos omnes continentiâ, & Aſceticæ vitæ laboribus anteceſſiſſe. Poſteaquam autem ſummum ad Sacerdotium pervenit, conſentanea vitæ anteactæ Virtutum officiis præ ſe tulit. Etenim cum antea Monaſticam vivendi rationem crebris miraculis, atque ægrotorum plurimorum curationibus exornaſſet, ſuſcepto Pontificatu, præter hæc omnia ſanam ac ſinceram Doctrinam adjungens, etiam ſcriptorum ſuorum copiâ univerſos erudiit. Quibus dum intentum eſt, multos ab infidelibus & Hæreticis labores pertulit. Poſtremo cum 105. an. ac menſes 3. expleſſet, quemadmodum Arcadio Imp. interroganti reſponderat, ſpiritum Domino reddidit, peregrè, & extra ſedem ſuam: pro eo ac Chryſoſtomus petierat, quoniam relegationi hujus Epiphanius ſubſcripſerat. Viciſſim autem Epiphanium reſcripſiſſe memorant, neque illum locum eum, in quem deportari juſſus eſt, eſſe viſurum. Hæc Menologium. Suidas vero: Ἐπιφάνειος Κωνσταντείας τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος, τῆς πρότερον Σαλαμῖνος, ἔγραψε κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων λόγους, ἃ Πανάρια λέγονται, καὶ ἕτερα πολλὰ, ἅτινα παρὰ μὲν τῶν πεπαιδευμένων διὰ τὰ πράγματα, παρὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν διὰ τὰ ῥήματα, ἀναγινώσκεται. Τῷ δὲ τᾶ ἑξαπέγηρως. Hieronymus de ſcript. Eccleſ. *Epiphanius* Cypri Salaminæ Epiſcopus, ſcripſit adverſum omnes hæreſes libros, & multa alia quæ ab eruditis propter res, à ſimplicioribus vero propter verba lectitantur. Supereſt uſque hodie & in extremâ ſenectute varia *cudit opera*. Photius Bibliothec. N. 124. *Lecta ſunt* Sanctiſſ. Epiphanii Panaria 3. Voluminibus, tomis autem ſeptem comprehenſa, adverſus Hæreſes 80. Initium duxit à Barbariſmo, & ad Meſſalianos uſque pervenit. Hic omnibus qui ante ipſum adverſus Hæreſes lucubrationes ediderunt, uberior, atque utilior eſt. Nam nec ea prætermiſit, quæcunque ab aliis prodita utilitatis aliquid continent; & ipſe quæ potuit à ſe excogitata illis addidit. Genus dicendi humile, & cujuſmodi ejus eſſe poteſt, qui Atticæ Doctrinæ rudis extiterit. Sed & in confutandis Hæreſibus plerumque nervos non habet; quanquam interdum præſtantiſſimis illas rationibus, ac ſententiis aggreditur, etſi nihilo dictio ſit, atque orationis ſtructura, aut ſtylus ipſe commodior. Geſnerus mem. libri de Vitâ Mariæ, qui temporibus ejus Epiphanio tribuebatur; eum vero Epiphanii alterius eſſe putat Voſſius. Vitam quoque S. Hilarionis expoſuiſſe dicitur, ſed ea non extat. Eidem tribuitur vulgo Hiſt. de Prophetarum vitis. Attamen ejus libelli veteres non meminerunt, nec ſatis Epiphanio dignus videtur. Opera Epiphanii extant Græcè; Græcè vero ac Latine 2. Vol. in Folio Pariſ. 1622. cum Tralatione ac Animadverſionibus V. Cl. Dionyſii Petavii Soc. Jeſu Theologi.

Equiria, Equitum erant feſta, in quibus equorum curſu certabatur, de quibus Varro & Ovid. Aliàs *Ludi curules*, qui in campo Martio celebrabantur tertio Calend. Mart. Locus Ovidii eſt in Faſtor. lib. 2.

Jamque duæ reſtant noctes de menſe ſecundo
Marſque citos junctis curribus urget equos.
Ex vero poſitum permanſit Equiria nomen.

Idem:

Altera gramineo ſpectabis Equiria campo
Quem Tiberis curvis in latus urget aquis.

Ubi dixit, *altera*, quia prima acta 111. Cal. Mart. *Erat* autem Martius campus, ut obiter notem, poſitus prope Tiberim. Dionyſ. lib. 5. Ἐν μόνον ἐξαιρούμενοι πεδίον, ὃ κεῖται μεταξὺ τῆς τε πόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ. Sequitur apud Poetam:

Qui tamen ejectâ ſi forte tenebitur undâ
Cœlius accipiet pulverulentus equos.

Feſtus: *Martialis campus in Cœlio monte dicitur, quòd in eo Equiria ſolebant fieri, ſi quando aquæ Tiberis Campum Martium occupaſſent.*

Eraphiotes, vel *Eiraphiotes*, Bacchus dictus eſt ab inducendâ contentione, quoniam vinum iram, atque certamen inducit. Ἔρις enim *contentio* eſt, φαίνειν *oſtendere* ſignificat. Ita Ἐτυμολογεῖ apud Dionyſium Euſtath. additque poſtea ſic dici propterea quod Ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός. Utramque Etymologiam refutantem vide Doctiſſ. Tanaquillum Fabrum Epiſt. Crit. part. 1. pag. 59. Probat enim Bacchum ab Heſychio Εἰράφιον vocari ab ἔριφος, ὁ μικρὸς αἴξ. Vide ſis Bochart. Col. Phœn. 1. 18.

Eraſinades, dux quidam fuit, qui, quia infeliciter pugnaſſet cum militibus ſuis omnibus ad internecionem extinctus, factus eſt proverbii locus *Militavit cum Eraſinade*, de his quibus res undiquaque male proceſſerunt.

Eraſmus, Campanus Epiſcopus qui Diocletiano imperante floruit; huic inter vaſtas nemorum ſolitudines corvus paſtum attulit.

Eraſmus Roterodamus.

Eraſtus, Oeconomus, ſeu Quæſtor civitatis Corinthi Rom. 16. Converſus à Paulo, aliquandiu comes fuit peregrinationum ejus, à quo ex urbe Epheſo præmiſſus fuit in Macedoniam. Act. 19. Sed Paulo Romæ captivo Corinthi remanſit. 2 Tim. 4.

Erato, una Muſarum, ab *amore* nomen ſortita, quòd (ut nonnulli putant) præſit his qui Heroum inclyta geſta, aut amores canunt. Virg. Æn. 7.

Nunc age, qui reges, Erato, &c.

Ovid. de Art. *Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.*

Apollonius, lib. 3.

Εἰ δ' ἄγε νῦν Ἐρατὼ παρ' ἐμ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε
Ἔνθεν, ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
Ἔμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
Παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται.

Ubi Scholiaſtes: Τὴν Ἐρατὼ φασὶν ὄρχησιν εὑρηκέναι, εὐλόγως δὲ Ἀπολλώνιος μεμοίρακε τὴν Ἐρατὼ φησὶ τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀργίων. Statius in Epithal. Stellæ & Violantillæ.

Hic Erato jucunda doce.

Ergo rectè hæc Muſa à Virgilio ubi ſupra invocatur ad nuptias, ut placata ſit, quandoquidem τῇ Ἐρατοῖ (ait Plato in Phædone) οἱ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, eam viz. Propitiam reddunt qui verſantur in amoribus. Athenæus quoque lib. 13. per initia ait clarè invocandam Erato his qui de amoribus ſcribunt.

Eratoſthenes, Cyrenæus, Ariſtonis Chii & Callimachi poetæ diſcipulus, *Plato minor* à quibuſdam ob doctrinam vocatus, præfuit Bibliothecæ Regiæ, Coſmographus inſignis. Primus

universum

univerſum totius Orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium ſtadiorum eſſe prodidit, unde & *orbis terrarum menſor* appellatus eſt. Scripſit præter Philoſophiam, poemata, hiſtorias, aſtronomica, de Sectis Dialogos. Suid. Vixit annos 81, qui annus octogeſimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculoſiſſimus à veteribus eſt creditus. Eſt enim numerus quadratus conſtans ex novem novenariis. Eodem ætatis anno deceſſit Plato, Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic Philologi nomen primus ſumpſit variâ & multiplici diſciplinâ præditus. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 108. & de P. Gr. pag. 66.

Erebus, inferorum Deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, ut refert Hyginus Fab. Poet. cap. 1. Cic. tamen de Nat. Deor. Noctem Erebi uxorem facit. Id quicquid eſt, Poetæ frequenter *Erebum* pro ipsâ inferorum ſede collocant. Virg. Æn. 4.

Pallentes umbras Erebi tranavimus amnem.

Et Proſerpina *Regina Erebi* Ovidio dicitur Met. 5. Ac *Dux Erebi* Pluto eſt Claudiano 1. De Raptu Proſ. Inde adject. *Erebeus*. Ovid. in Ibin.

Pectoraque unxerunt Erebeæ felle colubræ.

Erechtheus, rex Athenienſis, uxorem duxit Praxitheam Phraſimi, & Drogeniæ Cephiſi filiæ filiam, ex quâ filios ſuſcepit Cecropem, Pandorum, & Metionem, filias vero quatuor Procrin, Creuſam, Chthoniam, Orithyiam, quæ cum virgines eſſent mortem pro patriâ contempſiſſe dicuntur. Cic. in Orat. pro Sextio. Ariſtides in Panathenaico. Lycurgus Κατὰ Λεωκράτους. Hygin. Fab. 46. & 238. Ammian. Marcel. lib. 16. *Ut Erechtheus in ſeceſſu Minervæ nutritus.* Hic eſt, inquit ibidem Valeſius, qui *Erichthonius* dicitur à mythologis, quem Homerus in Catal. *Erechtheum* appellat his verſibus:

Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα·
Καδδ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ.

Hunc Minerva occultatum in ciſtâ cum geminis ſerpentibus Cecropis filiabus commendaverat: unde mos manavit, ut omnes ejus poſteri alerentur in cunis quæ auro ductos angues haberent appoſitos, uti ſcribit Euripides in Ione ſub initium. Eidem Erechtheo templum fuit Athenis in arce poſitum cujus mem. Herodotus in Uraniâ, ubi & ſerpentes illi erant duo cuſtodes arcis, quibus mellita quotidie apponebantur placenta, ut notat Heſychius ad illa verba ex Ariſtoph. Lyſiſtratâ, οἰκουρὸν ὄφιν. Ab hoc autem Erechtheo diſtinguendus alter, Pandionis F. Erichthonii, ſeu Erechthei prioris nepos, à quo denominatos Ἐρεχθεΐδας tribules ſcribit Pauſanias, & Demoſth. ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ. Hinc *Erechthei coloni* pro populis Athenienſibus. Manilius, lib. 1. ex emendatione Tan. Fabri.

Qualis Erechtheos olim populata colonos
Extulit antiquas per funera peſtis Athenas.

Ergias, Rhodius, hiſtoricus, librum de Rhodo reliquit. Athen. lib. 8.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeni urbe extractum interfecit, eò quod tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſamque urbem incensâ regiâ evertit. Item Thraciæ flu. Plin. & Mela, lib. 2.

Eribœa, dicta eſt ab Homero, Iliad. 5. Juno, quaſi *buculæ moleſtia*, quòd Io in bovem verſa, multis affecit moleſtiis. Nam ἔρις *contentionem*, & βοῦς *bovem* ſignificat. Item Macedoniæ urbs. Ptol. *Croia* Moletio, aliis *Presba*.

Eribotes, Thebanis fil. fuit, medicinæ peritiſſimus, ut qui Oilei vulnus à Stymphalidibus illatum ſanaverit. Teſtis Orpheus in Argonauticis.

Ericates, viri cujuſdam Lycaonii nomen à Meſſapo Æneæ comite interfecti. Virg. Æn. 10.

Cædicus Alcathoum obtruncat, Sacrator Hydaſpem,
Meſſapus Cloniumque Lycaoniumque Ericaten.

Erichthonius, quartus Athenienſium rex, ex ſemine Vulcani in terram projecto editus, unde & nomen habet ἀπὸ τοῦ ἔριδος καὶ χθονὸς, *ex certamine*, atque *humo*. Nam cum Vulcanus Diis arma feciſſet, ejus Jupiter optionem præmii dediſſet, quod vellet poſtulandi, juraſſetque per infernam paludem ſe nihil negaturum; tum ille Minervæ nuptias poſtulavit; quas cum Jupiter juramento aſtrictus ei negare non poſſet, Minervam tamen monuit, ut repugnaret, pudicitiamque defenderet. Tum in illâ colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe aiunt ſemen, atque inde editum eſſe puerum, draconem pedibus, nomine *Erichthonium*, qui cum adoleviſſet ut pedum deformitatem tegeret, primus currûs uſum adinvenit. Servius in illud Georg. 3.

Primus Erichthonius currus, & quatuor auſus
Jungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Idem fuit argenti inventor ſecundum Plinium. Alius fuit Dardani fil. ex Gandaviâ conjuge, ut quibuſdam placet.

Erichtho, mulier Theſſala, multitudine veneficiorum famoſa. Luc. lib. 6.

Hos ſcelerum ritus, hæc diræ carmina gentis
Effera damnarat nimiæ pietatis Erichtho.

Quo nomine etiam uſus eſt Ovidius in Epiſt. Sapphûs, pro Furiæ cujuſdam Infernalis nomine, his verbis.

——— *Ut quam furialis Erichtho*
Impulit. ——— ———

Eridanus, cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero in Arateis.

Namque etiam Eridanum cernes in parte locatum
Cœli, funeſtum magnis cum viribus amnem, &c.

Claud.

Stellifer Eridanus ſinuatis fluctibus errans
Clara Noti convexa rigat, gladioque tremendum
Gurgite ſydereo ſubterluit Oriona.

Erigone, Icarii filia. Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſeipſam ſuſpendit, deorumque miſeratione in cœlum tranſlata, *Virginis* nomen obtinuit. Virgil. Georg. 1.

Quà locus Erigonen inter Chelaſque ſequentes
Panditur. ———

Manilius, lib. 2.

——— *Pietate ad ſidera ductam*
Erigonen ——— ———

Stat. lib. 11.

——— *Qualis Marathonide ſylvâ*
Flebilis Erigone cæſi prope funera patris
Queſtibus abſumptis triſtem jam ſolvere nodum
Cœperat & fortes ramos moritura legebat.

A Baccho compreſſam fuiſſe in uvam mutato docet Ovid. Met. 6.

Liber ut Erigonen falsâ deceperit uvâ.

Inde *Erigoneius* adject. Ovid. Faſt. 5.

Nocte ſequente diem canis Erigoneius exit.

Hoc eſt, oritur Canis, ſydus cœleſte.

Erigonus, vel *Erigon* Straboni, Thraciæ flu. *Viſtrizza* Sophiano. Item pictor inſignis. Plin. 35. 11.

Erinna, poetria, floruit Olymp. 106. an 4. ut eſt in Chronicis Euſebii: ſed perperam, Sapphûs enim fuit amica, uti conſtat ex Tatiano, & Suidâ.

Erinnys, una Furiarum infernalium. Virg. Æn. 2.

——— *Quò triſtis Erinnys*
Quò fremitus vocat. ———

Ovid. Met. 1.

Quà terra patet fera regnat Erinnys.

Helena, *Trojæ & patriæ communis Erinnys* dicitur Virgilio Æn. 2.

Itemque Cleopatra Lucano, lib. 10.

Dedecus Ægypti, Latii feralis Erinnys.

Inde *Erinnyes* num. pl. Ovid. in Epiſt. Canac.

Ferte faces in me quas fertis Erinnyes atræ.

Propertius, lib. 2.

Tunc me vel Tragicæ vexetis Erinnyes.

De quibus Græci poetæ paſſim, præſertim Tragici. Heſych. Ἐριννύας· τὰς ἀμαρτίας. Idem Ἐριννὺς, δαίμων καταχθόνιος, ἢ Ἀφροδίτης εἴδωλον.

Eriphyle, uxor Amphiarai, Adraſti ſoror, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, ubi ſe moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur, Adraſto prodidit. Quam uxoris perfidiam ægrè ferens filio Alcmæoni in mandatis reliquit, ut accepto primo mortis ſuæ nuncio, matrem interficeret, quod & ille in patris ultionem adimplevit. Juvenal. Sat. 6.

Occurrent multæ tibi Belides, atque Eriphylæ.

Virgil. Æneid. 6.

His Phædram, Procrinque locis, mæſtamque Eriphylen.

Cic. contra Verrem. *Eriphylam accepimus in fabulis eâ fuiſſe cupiditate, ut cùm vidiſſet monile ex auro, ut opinor, & gemmis, pulcritudine ejus incenſa, ſalutem viri prodidit.* Idem 1 de Juvent. *Mulierum genus avarum eſt, nam Eriphyle auro viri vitam perdidit.* Prop. 3. 13.

Tu quoque ut auratos gereres Eriphyla lacertos,
Dilapſis nuſquam eſt Amphiaraus equis.

Idem. 2. 16.

Aſpice quid donis Eriphyle invenit amaris.

Hinc *Eriphylæus* adject. Stat. Theb. 4.

Sic Eriphylæos aurum fatale penates
Irrupit ſcelerumque ingentia ſemina movit.

Idem ibidem:

Jamque & fatidici mens expugnata fatiſcit
Auguris; ille quidem caſus, & dira videbat
Signa, ſed ipſa manu cunctanti injecerat arma
Atropos, obrueratque Deum, nec conjugis abſunt

Inſidiæ, vetitoque domus jam fulgurat auro.
Hoc aurum Vati fata exitiale monebant
Argolico, ſcit & ipſe nefas, ſed perfida conjux
Dona viro mutare velit.———

Homerus Odyſ. λ.

——— Στυγερήν τ' Ἐριφύλην
Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

Ubi vetus Scholiaſtes incertus: Τὸ τιμήεντα, ἐντιμότερον rectè exponit. Heſychius: Ἐριφύλης, τῆς χρυσίῳ προδεδωκυίας τὸν ἴδιον ἄνδρα.

Eriſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernens, & ejus lucum ſuccidens tam famelicus factus eſt, ut propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ovid. Met. 8. Vide *Metra.* Callimachus H. in Cererem.

Ἃ μὲν τόσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα, κρατερόν. Μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
Σχέτλιος ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις
Εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.

Et paulo poſt:

Ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς
Ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι· τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης
Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα, &c.

Erxias, Κολοφωνιακὰ literis mandavit, teſte Athenæo lib. 13. Niſi *Ergias* legendum, ut Geſnerus putat. Sanè in alterutro nomine peccatum videtur.

Eſdras, nomen ſacerdotis, 1 Eſdr. 7. de quo ſic D. Hieronymus in Præfat. in libr. Reg. *Certumque eſt*, inquit, *Eſdram ſcribam, legiſque doctorem, poſt captam Hieroſolymam, & inſtaurationem templi ſub Zorobabel alias reperiſſe literas, quibus nunc utimur, cum ad illud uſque tempus, iidem Samaritanorum, & Hebræorum characteres fuerint, &c.* Totam ipſe Bibliothecam à Babyloniis combuſtam, reparavit: Moſis totum opus ab ipſo ſine librorum diſtinctione ſcriptum, in quinque partitus eſt libros. Comeſt. in cap. 1. Levit. Lat. *adjutor*, ſive *atrium.*

Eſernius, gladiator nobilis, cui æqualis, & par alter gladiator extitit, nomine Pacidianus; de quibus natum proverbium: *Eſernius cum Pacidiano.* Cic. lib. de opt. oratorum genere: *A me*, inquit, *quo maximis minima conferam, gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tanquam Eſernius, ut ait Lucilius,*

———*Non ſpurcus homo, ſed doctus & acer*
Cum Pacidiano hoc componitur, optumu' longè
Poſt homines natos. ———

Eſmunus, Sadyci filius. Damaſcius apud Photium: *Æſculapius qui Beryti colitur non eſt Ægyptius, ſed Phœnix aliquis indigena. Sadyco enim filii fuere, quos Dioſcuros & Cabiros interpretantur:* Ὄγδοος δὲ ἐγένετο ἐπὶ τούτοις ὁ Ἔσμουνος: Ubi ad nominis rationem alludere videtur. Hebraice enim השמיני *octavus* dicitur.

Eſſæi vel *Eſſeni*, Judæorum ſecta, de quâ & inſtitutis ejus Solinus cap. 28. Item Porphyrius lib. 4. Περὶ ἀποχῆς. Copiosè de iis Philo lib. περὶ τοῦ πάντα σπουδαῖον ἐλεύθερον. Item περὶ βίου θεωρητικοῦ. Vide Joſeph. Ant. lib. 18. cap. 2. Unde dicti ex Epiphanio oſtendere conatur Petitus lib. 4. Var. Lect. cap. 9. Vide etiam de his Scaligeri trihæreſii elenchum. Hos *Bathoſæos* appellatos fuiſſe Fullerus obſervat Miſcell. Sacr. lib. 2. cap. 3. Vide eum & lib. 1. c. 3. Non incommode (inquit) videtur *Eſſæus* deduci ab אסא quod Græcè valet θεραπεύειν, i. e. *curare*, vel *ſanare*. Quæ mihi ſententia eò magis arriſit, quòd eam apertè ab ipſo Philone confirmatam viderem: quem nemo non novit, omnium maximè idoneum eſſe teſtem. Nam & utriuſque linguæ (ut probabile eſt) peritus, & cum eiſdem Eſſæis ſæpe familiariter verſatus fuit. Sic enim ille lib. *De vit. contempl.* Θεραπευταὶ, καὶ θεραπευτρίδες ἐτύμως καλοῦνται παρ' ὅσον ἰατρικὴν ἐπαγγέλλονται κρείσσονα τῆς κατὰ πόλεις. Ἡ μὲν γὰρ σώματα θεραπεύει μόνον, ἐκείνη δὲ καὶ ψυχὰς νόσοις κεκρατημένας χαλεπαῖς καὶ δυσιάτοις. Epiphanius Hæreſ. 1. 29. *Eſſæos* dictos putat Ἰεσσαίους ab Ἰεσσαὶ ſc. patre Davidis, quod quidem nimis procul petitum eſt. Melancthon & Peucerus excellentes viri, omnique doctrinæ genere inſtructiſſimi *Eſſæos* tum ab עשה, quod eſt *facere, agere, operari*, quia bonis operibus Deo ſervire ſtuderent, tum etiam ab חזה quod eſt *conſiderare, ſpeculari, contemplari*, quia vitam in contemplatione poſitam colerent, nomen olim conſecutos eſſe prodiderunt. Apud Joſ. Scaligerum initio lib. 6. de Emend. Temp. aliam Etymologiam reperias alteri Philonis etymo, ſuperius recitato reſpondentem; dictos nimirum θεραπευτὰς, quod Dei cultores eſſent. Cui ſignificatui convenit vocabulum Syriacum חסי vel חסא, unde Græcos ſuum ὅσιον mutatos idem Scal. aſſerit; indeque etiam Philo alicubi *Eſſæos* παρωνύμως τῆς ὁσιότητος eſſe ſcripſit. Hæc Fullerus. De Eſſenis vide Montacut. Appar. 7.

Eteocles, Oedipi, Thebanorum regis fil. ex nefando Jocaſtæ matris concubitu editus, cum fratre Polynice ita convenerat, ut alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cum Eteocles, qui, quòd major natu eſſet, primò anno regnarat, renueret fratri regno cedere, Polynices adjutus à Tydeo & Adraſto ſocero fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impoſitis deinde cadaveribus eidem rogo, flammam ſe diviſiſſe tradunt, quaſi odium illud, quod inter vivos fuerat, ne morte quidem finiri potuerit. Statius Theb. 12.

Ecce iterum fratris primos ut contigit artus
Ignis edax, tremuere rogi, & novus advena buſtis
Pellitur, exundant diviſo vertice flammæ
Alternoſque apices abruptâ luce coruſcant.
Pallidus Eumenidum veluti commiſerit ignes
Orcus, uterque minax globus, & conatur uterque
Longius, ipſe etiam commoto pondere paulum
Seceſſere trabes.———

Ovidius.

Scinditur in partes atra favilla duas.

Triſt. 4. 6.

———*Commune ſacrum cum fiat in arâ*
Fratribus alternâ qui periere manu;
Ipſa ſibi diſcors, tanquam mandetur ab illis.

Ea ſacra quotannis facta, & ſe credere verè contingere hoc portentum, auctor eſt Pauſanias lib. 9. Ἑξῆς δὲ ἔστι τοῦ Οἰδίποδος παίδων μνήματα, καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῖς δρώμενα ἃ οὐ θεασάμενος πιστὰ ὅμως ὑπείληφα εἶναι. Φασὶ γὰρ καὶ ἄλλοις Θηβαῖοι τῶν καλουμένων Ἡρώων, καὶ τοῖς παισὶν ἐναγίζειν τοῖς Οἰδίποδος. Τούτοις δὲ ἐναγιζόντων αὐτῶν τὴν φλόγα ὡσαύτως δὲ καὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς καπνὸν, διχῇ διΐστασθαι. Hyginus cap. 68. Eteocles & Polynices, inter ſe pugnantes, alius alium interfecerunt. His cum Thebis parentatur, etſi ventus vehemens extet, tamen fumus ſe nunquam in unam partem convertit, ſed alius *alio ſeducitur.* Loquitur autem de re ſuo adhuc ævo fieri conſueta, uti Pauſanias, qui utique Hygino illo recentior auctor eſt. Auſon. Epigr. 131.

Nec Stygiis lucis ineunt ſua fœdera fratres
Oedipodionidæ, de miſero ah miſeri!
Namque etiam ex uno ſurgentes aggere flammæ
In diverſa ſui diſſiliunt cineres.

Ovidius in Ibin.

Ante ———
———*Nova fraterno veniet concordia fumo,*
Quam vetus accenſa ſeparat ira pyrâ.

Bianor lib. 3. Antholog. cap. 14.

Οἰδίποδος παίδων Θήβη τάφος· ἀλλ' ὁ πανώλης
Τύμβος ἔτι ζώντων αἰσθάνεται δορέτων,
Κείνους οὔτ' Ἀΐδης ἐδαμάσσατο, κἠν Ἀχέροντι
Μάρνανται· κείνων καὶ τάφος ἀντίπαλος.
Καὶ πυρὶ πῦρ ἤλεγξαν ἐναντίον· ὢ ἐλεεινοὶ
Παῖδες, ἀκοιμήτων ἁψάμενοι δορέτων.

Lucanus lib. 5.

——— *Oſtendens confectas flamma Latinas*
Scinditur in proles, geminoque cacumine ſurgit
Thebanos imitata rogos. Barthius.

Silius lib. 16.

———*Corpora juncta*
Una cum raperet flamma rogus impius, ignis
Diſſiluit, cinereſque ſimul jacuiſſe negarunt.

Cyprianus de Idolorum vanitate: *Sic Thebanorum germanitas rupta, & permanens rogis diſſidentibus etiam in morte diſcordia.*

Eteſiæ, venti quotannis ſtatis temporibus flantes, biduo incipientes poſt Caniculæ exortum, & ad dies ferè 40. continuantes. Plin. 2. 47. Sic dicti quaſi *annui.* Ἔτος enim Græcis eſt *annus.*——*Eteſia flabra Aquilonum* Lucretio dicuntur libb. 5. & 6. Seneca *veliferas* vocat in Thyeſte *Æſtas veliferis ſolvit Eteſiis.* Unde Varro etiam *Navales* appellat. Stati enim ſunt & conſtantes. Æſtivos eſſe ventos conſtat ex Ariſt. lib. de mundo; Plut. in Dione; A. Gellio lib. 2. cap. 22.

Evadne, Martis filia ex Thebe uxore Aſopi, & conjux Capanei, quem incredibili amore dilexit. Itaque cum audiviſſet illum apud Thebas fulmine periiſſe, ferè in ſtuporem diriguit, deinde cum celebraretur funus ſe in rogum projecit. Ovid. de Evadne.

Auſa maritales viva ſubire rogos.

Claud.

Caſta maritali ſucceſſit Theſſala buſto:

Mart. 4. 31.

Arſerit Evadne flammis injecta mariti.

Prop. 1. 15.

Conjugis Evadne miſeros elata per ignes.
Occidit Argivæ fama pudicitiæ.

Idem

Idem 3. 13.

Nec fida Evadne, nec pia Penelope.

Stat. in fine Thebaidos.

Turbine quo ſeſe caris inſtraverit audax
Ignibus Evadne, fulmenque in corpore magno
Quæſierit. ———

Albinovanus ad Liviam.

Hoc fuit Evadne, tunc cum ferienda coruſcis
Fulminibus Capaneus impavida ora dedit.

Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Triſt.

Cum cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu
Non legis Evadnen erubuiſſe viro.

Iphidis filiam fuiſſe facit interpres Pindari. Hyginus Phylaci. Apollodorus lib. 3. Εὐάδνη ἡ Καπανέως, καιομένης πυρᾶς, θυγάτηρ δὲ Ἴφιδος, ἑαυτὴν βαλοῦσα, συγκατεκαίετο. Vide Eurip. in Supplic. ubi Iphis pater fruſtra dehortari conatur filiam Euadnen à præclaro illo facinore. Ovid. 3. de Arte Amandi:

Fata, Pheretiadæ conjux Pagaſæa redemit
Proque viri eſt uxor funere lata ſui.
Accipe me Capaneu, cineres miſcebimus, inquit
Iphias, in medios deſiluitque rogos.

Evagoras, rex Cypriorum, ad quem Iſocrates ſcripſit. Item *Euagoras* Lindius hiſtoricus, de quo Suidam adi. Diverſus ab illo eſt *Evagoras* Thaſius; qui inter eos fuit, ex quibus Plinius librum Hiſt. Nat. contexuit.

Evagrius, Presbyter, annis 14. manſit in ſolitudine, contentus pane, & oleo. Si quando Veneris titillaretur illecebris, demergebat ſe in puteum, ut aquæ frigiditas libidinis fervorem compeſceret.

Evagrius, cognomento *Ponticus*, quia natus fuit circa Pont. Eux. unde & Hyperboritam Hieronymus, ad Cteſiphontem ſcribens, vocat. A S. Baſilio Lector fuit ordinatus: A Gregorio Nazianzeno cooptatus eſt inter Conſtantinopolitanos Diaconos. Poſt illa Hieroſolymam profectus fuit: atque ibi ex Clerico factus eſt Monachus, Inde venit in Ægyptum, ubi in Nitriæ monte vixit an. 16. Valde eum laudat Gennadius in ſcriptoribus Eccleſiaſticis. Etiam commendat eum, utpote ei familiaris Palladius Galata in Lauſiacis. Item Socrates Hiſt. Eccleſ. 4. 18. Sozomenus 6. 30. Sed ex Hieronymo conſtat, Pelagiani Dogmatis ſemina jeciſſe. Imo & inter hæreticos reponitur ab Antiocho Monacho, qui vixit ſub Heraclio Imp.

Evagrius Scholiaſticus, ſcriptor Eccleſ. Hiſtoriæ, quæ libris ſex conſtat; Eam inchoat, ubi Socrates ac Theodoretus, deſiere; perducit vero uſque ad annum Mauricii duodecimum, ut quidem ipſe teſtatur in fine operis, atque ex eo Photius Tmem. 29. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 2. 23.

Evalces, Hiſtoricus, Ἐφεσιακὰ prodidit, ut cognoſcimus ex Athenæi libro 13.

Evan, unus ex Bacchi cognominibus, ab *Evantium* mulierum clamore impoſitum. Ovid. Met. 4. à quo etiam *Semeleius Evan* dicitur. Unde *Evantes* vocantur mulieres ejuſdem ſacra celebrantes. Propert.

Egit ut Evantes dux Ariadna choros.

Stat. in Sylvis.

——— *Baſſaridum jactator Evan.*

Et Theb. 5.

——— *A ſummis auditus montibus Evan.*

Clemens Protreptico: Διόνυσον Μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχοι ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες, καὶ τελίσκουσι τὰς κρεωνομίας τῶν φόνων ἀνεστεμμένοι τοῖς ὄφεσιν ἐπολολύζοντες Εὐάν. Εὐὰν ἐκείνην, δι᾽ ἣν ἡ πλάνη παρηκολούθησε, καὶ σημεῖον ὀργίων Βακχικῶν, ὄφις ἐστὶ τετελεσμένος. Αὐτίκα γοῦν κατὰ τὴν ἀκριβῆ τῶν Ἑβραίων φωνὴν, τὸ ὄνομα τὸ Εὔα δασυνόμενον, ἑρμηνεύεται ὄφις ἡ θήλεια. Gen. 3. 1. ſerpens Hebr. dicitur נחש, at in Chaldaicâ Paraphraſi חויא. Item Exod. 4. 3. ut quidem vult A. Maſias à verbo חוי *nunciavit, indicavit*, quod nunciavit ipſi חוה *Evæ* fructum vetitum; unde Bar-cepha Syrus eam dictam putat ab indicatione, Hebræi verò à vitâ. Eſt ergo Syrochaldaica vox *Chevia*, ſed & alibi ſæpe Hebræa lingua dicitur Syriaca, ut in Actis Apoſt. Epiphanius Epitome librorum contra hæreſes: Καὶ τὴν κρεωνομίαν μυοῦντες τοῦ ὄφεις ἀνεστεμμένοι, ὀνάζοντες Οὐα. Οὐα, ἐκείνην τὴν Εὔαν ἔτι τὴν διὰ τοῦ ὄφεως ἀπατηθεῖσαν ἐπικαλούμενοι, ἢ διὰ τῆς δασείας φωνῆς τὸν ὄφιν ἀπὸ τῆς Ἑβραΐδος εἰς ἑαυτῶν πλάνην κικλήσκοντες. Εὔα γὰρ κατὰ τὴν ψιλὴν ἀπόδοσιν τὴν γυναῖκα, κατὰ δὲ τὴν δασεῖαν Εὕια τὸν ὄφιν παῖδες Ἑβραῖοι ὀνομάζουσι.

Evander, Carmentis fil. Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurii filius ex Nicoſtratâ habitus eſt. Hic relictâ Arcadiâ, cum patrem caſu interfeciſſet, avito regno pulſus, ſuadente matre, quæ vates erat, conſcensâ navi in Italiam venit, & pulſis Aboriginibus tenuit illa loca, ubi poſtea Roma condita eſt, parvumque oppidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum, à *Pallante* proavo dictum. Virg. Æneid. 8. *Romanæ conditorum arcis* appellat. Vide Juſt. lib. 43. & Liv. lib. 1. *Cum Evandri matre loqui* apud Gellium, eſt obſoletè loqui. Ita *catillum Evandri manibus tritum* pro antiquiſſimo, Hor. dixit lib. 1. Sat. 3. Ubi tamen Acron & Porphyrion vett. Scholiaſtes alium *Evandrum* intelligere videntur, nempe cælatorem nobilem Athenienſem à M. Antonio Alexandriam perductum, eoque victo inter captivos Romam advectum. Hinc *Evandrius* poſſeſſivum, ut *Evandria regna*, & *Evandrius enſis*, apud Sil. & Virg.

Evangelus, hiſtoricus Græcus, qui de re militari ſcripſit. Plut.

Evanoridas, Eleus, ſcripſit de iis qui Olympiis ludis vicerant. Pauſan. lib. 6.

Evanthes, vetus author, quem *inter authores Græciæ non ſpretum* vocat Plinius 8. 21. *Evanthis* ἐποποιοῦ hymnum in Glaucum citat Athen. lib. 7. Sed fuere tres *Evanthes*, Unus Mileſius, cujus meminit Diog. Laertius in Thalete. Alter Samius, de quo Plut. in Solone, Tertius è Cyzico, quem celebrat D. Hieronymus 2. contra Jovinianum. Voſſius.

Evax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum ſcripſit ad Neronem.

Eubius, ſcriptor quidam fuit, cujus mem. Ovid. Triſt. 2.

Nec qui deſcripſit corrumpi ſemina matrum
Eubius impuræ conditor hiſtoriæ.

Eubulè, filia fuit cujuſdam Orphei filii, quam cum Paſitheâ & Theope ſororibus, civitati immolandas exhibuit, ut ingens annonæ caritas, quæ Atticam vehementer premebat, finem ſecundum oracula caperet. Æl. Hiſt. Var. 12. 8. Suidas in Voce Λεωκόρειον, Cic. 3. de Nat. D.

Eubuleus, epitheton Plutonis: Heſych. Εὐβουλεύς ὁ Πλούτων, παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς ὁ Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ. Nicander initio Alexipharmacorum:

Τόθι χάσμα δυσέκδρομον Εὐβουλῆος.

Ubi Schol.

Εὐβουλῆος, τοῦ ᾅδου κατ᾽ εὐφημισμόν.

Eubulides, hiſtoricus, librum de Diogene reliquit, ex quo de philoſopho hoc quædam refert Laertius in ejus vitâ.

Eubulus, Athenienſis civis, Demoſtheni ſæpè adverſatus, ut ex ipſius in Midiam oratione notum eſt. Item *Eubulus* mediæ Comœdiæ poeta. Suid. de quo Voſſ. P. Gr. p. 50. Et alius hiſtoricus, qui hiſtoriam Mithræ multis voluminibus explicuit. B. Hieron. lib. 2. adv. Jovin. Hoc ex opere ſunt ea, quæ de Mithrâ commemorat Porphyrius in Com. de Nympharum antro. Item Viri ſancti nomen, cujus meminit D. Paulus 2. ad Tim. cap. 4.

Eucherius, nomen duorum epiſcoporum Lugdunenſium, de quibus vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 17.

Euclides, geometra inſignis temp. primi Ptolemæi, antiquior Archimede, & Eratoſthene. Multa ſcripſit quæ ad Geometriam, & Muſicam pertinent. Inter opera vero ejus facile palmam obtinent libri 13. elementorum, magno Reipublicæ literariæ bono ad noſtra uſque tempora conſervati. Henr. Savilius Lect. 1. in Euclid.

Euclides, Megarenſis Socraticus, belli inter Athenienſes & Megarenſes tempore, muliebri veſte, noctu ad Socratem venire ſolitus. Ab hoc Philoſophi *Megarici* dicti. Suid. & Diog. Laert. Vide Voſſ. de Sectis Philoſophorum p. 62. Porro duo inveniuntur *Euclidæ* inter Archontas quorum nomina ſuperſunt. Primus an. 2. Olymp. 88. quinto anno belli Peloponneſiaci. Alter an. 2. Olymp. 94. de quo Lucianus in Hermotimo. Καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν ὥσπερ τῶν περὶ τοῦ Εὐκλείδου ἄρχοντος. Eo enim Præturam obtinente facta eſt amneſtia, teſte Xenoph. lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſæpe apud auctores hiſtoriæ & rhetoras fit mentio τῶν περὶ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſp. inſtaurata fuit, facta inter cives pace.

Eucrates, fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo prætextu ſuffugiebat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum Proverb. *Vias novit quibus effugit Eucrates.*

Euctæus videri poteſt deſcripſiſſe tertiam orbis partem. Athen. lib. 10. Sed ibi leg. *Hecatæus.* Voſſius.

Eudæmon, Peluſiota poeta Græcus, Libanii Rhetoris æqualis, præter ea quæ ad artem Grammaticam, ac Rhetoricam pertinerent, varia poemata condidiſſe, ex Suidâ cognoſcitur.

Eudemus, hiſtoricus, Naxius, quem eundem eſſe cum Eudemo Pario nonnulli putant. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. p. 365.

Eudemus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis ducis Præceptor. Plut. in Philop. Item 7. Corinthiorum rex.

Eudoxia, Theodoſii Jun. uxor, Leontii Sophiſtæ Athen. filia, ſcripſit Centones Homericos de Chriſto, ut quidam putant. Vide Voſſ. de Poetis Gr. p. 78. ubi dicitur *Eudocia.* Vide eund. de P. Gr. p. 80.

Eudoxius, primus Epiſcopus Germaniciæ, quæ eſt urbs ſita in finibus Syriæ, Ciliciæ, & Cappadociæ, mortuo Leontio ſedem Antiochenam invaſit, deinde remoto Macedonio,

Conſtantinopolitanam. Favens Arianis ſimulatè ſubſcripſit ſententiæ Synodi, quumque apud Valentem Imp. in magnâ auctoritate eſſet, effecit, ut Gothis, qui pacem cum Valente certis conditionibus fecerant, Ariani doctores mitterentur. Trip. Hiſt. 7. 29.

Eudoxus, Cnidius, celebris aſtrologus, ac geometra. Primus apud Græcos annum conſtituit, unde Cæſar apud Lucanum lib. 10.

Nec meus Eudoxi vincetur faſtibus annus.

Vitam ejus habes apud Diog. Laert. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 18. Fuit autem præter hunc alius ejuſdem nominis Rhodius, hiſtoricus, cujus meminit Apollonius Hiſt. Commentitiæ cap. 24. Item Etymologus in Ἄθελαι, ubi eum citat ἐν ἐννάτῳ τῶν ἱστοριῶν; Sed iſte quando vixerit, ignoratur. Celebratur quoque *Eudoxus* Cyzicenus, qui Ptol. Lathyrum fugiens, è ſinu Arabico uſque ad Gades navigavit, ut ex Poſidonio narrat Strabo lib. 2. ex Corn. Nepote, item refert Plin. 2. 67.

Euelpis, Caryſtius, hiſtoricus, memoratur Porphyrio lib. 2. de Abſtinentiâ.

Euemeridas, Cnidius, hiſtorica aliqua videtur divulgaſſe. Plut. lib. de Flum.

Euemerus, vel *Euhemerus*, hiſtoricus antiquus, è civitate Meſſanâ, teſte Plut. lib. de Iſide & Oſiride. (Atqui Arnobius lib. 4. Agragantinum vocat) Lactantius lib. 1. cap. 9. *Antiquus author Euhemerus, qui fuit ex civitate Meſſanâ res geſtas Jovis, & cæterorum, qui Dii putantur, collegit, hiſtoriamque contexuit ex titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur; maximeque in fano Jovis Triphylii, ubi auream columnam poſitam eſſe ab ipſo Jove titulus indicabat, in quâ columnâ geſta ſua perſcripſit ut monumentum poſteris eſſet rerum ſuarum. Hanc hiſtoriam & interpretatus eſt Ennius, & ſecutus.* Cicero idem paucis dicit lib. 1. De Nat. Deorum, ubi cum egiſſet de iis, qui in Deorum numerum relati eſſent, *Quæ ratio*, inquit, *maximè tractata eſt ab Euhemero, quem noſter & interpretatus, & ſecutus eſt, præter cæteros Ennius.* Item Varro lib. 1. De R. R. cap. 48. *Id apud Ennium ſolum ſcriptum ſcio eſſe in Euhemeri libris verſis.* Inter illos numeratus *Euhemerus* fuit, qui ἄθεοι dicebantur; teſte, cùm Sexto Empirico, tum etiam Plutarcho lib. De Placitis Philoſophorum, ubi & Callimachi verſiculos citat, quibus eum propterea perſtrinxit. Ex noſtris quoque Theophilus Antiochenus lib. 3 Τὰ περὶ Εὐημέρου τοῦ ἀθεωτάτου περισσὸν ἡμῖν καὶ λέγειν. Πολλὰ γὰρ περὶ θεῶν τολμήσας φθέγξασθαι, ἔσχατον καὶ τὸ ἐξόλου μὴ εἶναι θεούς, ἀλλὰ τὰ πάντα αὐτοματισμῷ διοικεῖσθαι βούλεται. Etiam meminere *Euhemeri*, Columella ſemel, iterumque lib. 9. de R. R. cap. 2. & Minucius Felix in Octavio. Vide & Politianum in Miſcellaneis cap. 34. Ad hæc Hyginus in Poet. Aſtronomico. Plin. quoque 35. 22. inter eos numerat, qui ſcripſerunt de Pyramidibus Ægypti. E Græcis itidem mentionem faciunt, Strabo lib. 1. ubi eum cum Antiphane Bergæo conjungit, ac utrumque ut futilem, traducit. Flavius Joſ. lib. 1. contra Ap. ubi & Judæorum ait meminiſſe. Ælian. Var. Hiſt. 2. 31. ubi eum cum Dionyſio Phryge, & ejus farinæ aliis, inter ἀθέους, divinamque negantes providentiam, reponit. Voſſius.

Euenus, Parius Poeta Elegiacus; Ætatem ejus inde cognoſcimus, quòd fuerit præceptor Philiſti Hiſtorici, qui floruit Olymp. 93. an. 3. Item Philoſophus quidam, qui ignem optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plut.

Euexippe, & Theano filiæ Scedaſi fuere, qui fortunâ pauper Leuctra (quæ vicus erat prope Theſpias in Bœotiâ) habitabat. Hæ cum à juvenibus quibuſdam Spartanis conſtupratæ eſſent, moxque interemptæ, in puteum quendam dejectæ ſunt. Quâ re per patrem intellectâ, cum Lacedæmone, quo ſe contulerat, cònatu, judicatuque excidiſſet, Furiis advocatis, ad filiarum tumulos ſeipſum confecit. Cæl. Rhod. 5. 8. ex Plut.

Eugamon, Cyrenæus, hiſtoricus, librum de Theſprotis edidit. Clem. Strom. 6. Qui tamen Euſebio 10. Præp. Evang. *Eugrammon* dicitur.

Eugenia, filia Philippi nobilis Romani, & Alexandriæ, ſub Commodo, & Severo Impp. Primum relictis parentibus fidem Chriſti amplexa eſt, ac pro viro ſe gerens, monaſterio virorum in Ægypto præfecta eſt, deinde à parentibus agnita, Romam cum matre, ac fratribus rediit, & multis ad religionem Chriſti converſis, tandem die 25. Decemb. interfecta eſt. Hiſtoria ejus prolixè exponitur in vitis Patrum, ubi & hoc *Eugeniæ* dictum celebratur.

Affatim dives eſt, qui cum Chriſto pauper eſt.

Euhyus, ſive *Euius*, unum ex Bacchi cognominibus à Jove illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim Poetæ, cæteris diis perterritis, Liberum Patrem ſe in Leonem convertiſſe, unumque ex gigantibus interfeciſſe, & ob rem tam ſtrenuè geſtam, *Euhyon*, i. e. *bonum filium*, à Jove fuiſſe ſalutatum. Sed nugas agunt qui tale etymon comminiſcuntur. *Evius* enim qui poetis *Bacchus* ſic dictus eſt quaſi Εὖ οἱ, vel εὖ σοί. Unde apud Dionyſ. verſ. 704. Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. *Euoe* autem, quid ſit, non latebit legentes hæc Solomonis Prov. 23. 29, 30. *Cui væ, cui* אבוי *Evooe? Iis qui vino immorantur.* Cui ſententiæ ſubſcribit etiam D. Heinſius in Exerc. Crit. *Quid autem Bacchus*, inquit, *idem qui Oſiris, niſi verè lacrymoſus Deus? Bacchus* enim non eſt dubitandum quin à בכה *bacha* quod eſt *ululare* aut *lamentari* dictus ſit. Confirmant id antiquiſſima quæ extant, Hebræorum ſcripta, ſacræ literæ nimirum. Apud Ezechielem ſanè fœminæ, quæ Thammuz ſive Adonim (quem eundem cum Baccho volunt eſſe Græci) celebrant מבכות *Mebacoth*, i. e. Βακχεύουσαι, dicuntur. Aliam vero nominis originem nobis non ita pridem exhibuit Edm. Dickinſonus M. D. Oxon. Delph. Phœnic. cap. 10. Unde Εὔιος, inquit niſi ab Ἰεύω? Græcos enim ſic appellaſſe Hebræorum Deum, liquet ex Porphyrio, qui affirmat Sanchoniathonem, de Judæorum gente veriſſima tradidiſſe, ut qui rerum omnium ſummas accepiſſet παρὰ Ἱερομβάλου τοῦ ἱερέως τοῦ θεοῦ Ἰευώ. Quomodo autem factum ſit Ἰεύω ex *Jehova*, oſtendit vir doctiſſ. Nic. Fullerus lib. 2. cap. 6. Ideoque ſolenne illud Bacchantium Epiphonema Εὐοῖ Σαβοῖ nihil aliud eſſe decernas, quam *Jehovah Sabbaoth*. Eſt autem uſitatiſſima iſta vociferatio. Virgil.

Evohe Bacche fremens.

Q. Ennius in Athamante.

His erat in ore Bromius, his Bacchus Pater,
Illis Lyæus vitis inventor ſacræ,
Tum pariter Evan, Evoe, Euoe, Evius
Ignotus juvenum cœtus, alternâ vice
Inibat alacris Bacchico inſultans pede.

Catul.

Euoe bacchantes, Evoe caput inflectentes.

Inde apud Plautum Menæchmus aſſimulans ſe furere, ita ait, *Euoe, Evie Bromie, quo me in ſylvam venatum vocas?* Hor. Carm. 1. Od. 19.

Euoe recenti mens trepidat metu,
Plenoque Bacchi pectore turbidum
Lætatur Evoe, parce Liber,
Parce gravi metuende thyrſo.

Apud Euripidem, Sophoclem, & Apollonium εὐάζειν Bacchico furore correpti dicuntur. Pauſanias etiam in Meſſen. Εὐοῖ definit Βακχικὸν ἐπίφθεγμα, ac Euſtathius ὑμνητικὸν λόγιον τῷ Διονύσῳ ἐπιφωνούμενον. Calliſtratus autem in Statuis ait eſſe πλεκτέρας σύμβολον.

Eulogius, Presbyter, fertur præſcientiam habuiſſe cogitationum quorumlibet ad ſe venientium, eorumque delicta redarguere, & quæcunque latenter cogitaſſent, ſibi revelata manifeſtare. Cum vero aliquid mali geſſiſſent, vel parvum conſilium adhibuiſſent, ab altari ſuſpendebat, manifeſtans iis peccatum, quod egerant, ac diligenter purgatos rurſus ſuſcipiebat. Sozomen lib. 8. cap. 1. Hiſt. Trip.

Eumachius, Neapolitanus hiſtoricus, rerum Annibalicarum hiſtorias conſcripſit, teſte Athenæo.

Eumachus, orbis deſcriptionem conſignavit, citatur à Phlegonte Tralliano de rebus Mirabil. cap. 18.

Eumæus, ſubulcus Ulyſſis, qui dominum poſt longos errores domum redeuntem, quamvis incognitum hoſpitio excepit & in urbem deduxit, eique in ulciſcendis uxoris procis fidelem operam navavit. Hom. Od. 22. Statius Silv. 2. 6.

——Non mente fidelior ægrâ
Speravit tardi reditus Eumæus Ulyſſei.

De fide hujus ſubulci mentio etiam apud Manil. lib. 5.

Et fidum Laertiadæ genuere ſyboten.

Eumelus Corinthius vetus Poeta, de quo Voſſ. P. Gr. p. 12.

Eumenes Cardianus, ex ſcribâ nobiliſſimus dux, de quo Nepotem vide in ejus vitâ. Alius *Eumenes* fuit Pergami rex, *amiciſſimus Romanis*, ut eum Nepos in Annibale vocat. Quem Φιλορωμαῖον Plut. dixit in Catone.

Eumelus, Locrenſis cantor. Photius ep. 93. Εὔνομος ᾄδων ἐσεμνύνετο, φασίν, ὁ Λοκρός. Καὶ ἤδη γὰρ θέλγων, καὶ κηλούμενος, τοὺς ἀκροατάς· Μιᾶς δέ ποτε ῥαγείσης αὐτῷ χορδῶν, τέττιξ ἐπὶ τὸν πῆχυν καθίσας, τὸν φθόγγον ἀνεπλήρου, τῆς ῥαγείσης χορδῆς, καὶ ἦν Εὐνόμῳ πάλιν ᾄδειν, ὡς τὸ πρότερον ἐμμελῶς.

Eumenides, Furiæ infernales κατ' ἀντίφρασιν καὶ εὐφημισμόν, cum minime εὐμενεῖς, h. e. benevolæ ſint. Servius in Æn. 6. *Dictæ quod minimè benè velint per antiphraſin, ut Parcæ, Bellum.* Εὐμενίδες αἱ σεμναὶ θεαὶ dicuntur Plut. in Theſeo, & Pauſaniæ in Atticis. De illis multa Æſchylus, & Orpheus, hymno in *Eumenidas*. Has autem tres ferunt fuiſſe Acherontis, & Noctis filias, uno partu editas, & apud inferos *Canes Stygias*

gias vocari, apud mortales *Furias*, apud ſuperos vero *Diras.* Virg. Æn. 4.

Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus.

Idem lib. 6.

Tu Stygias inhumatus aquas, amnemque ſeverum
Eumenidum aſpicies.——

Propert.

Eumenidum intento turba ſevera foro.

Stat. Theb. 4.

——*Stygias luſtrare ſeveris*
Eumenidas perhibetur aquis.

Eſt etiam *Eumenis* ſing. num. Idem Stat. Theb. 11.

——*Scidit orſa novo terrore cruenta*
Eumenis.

Sil. lib. 3.

Eumenis, in medios irrumpit turbida cœtus.

Idem.

Dea concita ſævam
Eumenidem incuſſit.

Porro Eumenides à poetis pinguntur vipereo crine incinctæ. Catullus in Argonaut.

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo Frons.

Inde Ὀφιοπλόκαμοι Orpheo dicuntur. Hoc verſu:

Νυκτεριναὶ κοῦραι, ὀφιοπλόκαμοι, φοβερῶπες.

Cornutus Θεωρ. cap. 10. Σεμναὶ δ' αὗται ὄντως αἱ θεαὶ καὶ Εὐμενίδες κατὰ τὸ τῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐμενείας τῆς φύσεως διατάττεσθαι καὶ τὸ τὴν πονηρίαν κολάζεσθαι. Φρικώδεις δὲ τὰς ὄψεις ἔχουσαί εἰσι καὶ πυρὶ, καὶ μάστιξι τοὺς ἀσεβεῖς διώκουσαι καὶ ὄφεως πλοκάμους ἔχουσαι τοῦ τοιαύτην φαντασίαν τοῖς κακοῖς ποιεῖν, ὡς ἂν ἀποτίνωσι ποινὰς ἀντὶ τῶν πλημμελημάτων. Ejus ſcriptoris liber Θεωρία eo nomine inſcribitur, quod ea vox ſæpius Allegoriam valeat; allegorias autem Fabularum perſequitur Cornutus. Serpentibus etiam pro jaculis utebantur Furiæ. Ovid. Met. 4.

———Erinnys
Inde duos mediis abrupit crinibus angues,
Peſtiferâque manu raptos immiſit. At illi
Inooſque ſinus, Athamanteoſque pererrant
Inſpirantque graves animos, nec vulnera membris
Illa ferunt: Mens eſt quæ diros ſentiat ictus.

Virg. lib. 7.

Huic dea cæruleis unum de crinibus anguem,
Conjicit, inque ſinus præcordia ad intima ſubdit.

Papinius Theb. 1. ex emendatione magni Gronovii:

Tum geminas quatit ita minans, hæc igne rogali
Fulgurat, hæc vivo manus aera verberat hydro.

Niſi malis legere cum Barthio:

Tunc geminas quatit illa manus, hæc igne rogali
Fulgurat, hæc vivo vacuum aera verberat hydro.

Auctor libri de Flum. cap. 2. de Tiſiphonâ: Ἡ δὲ ἀποτυχοῦσα τῆς προαιρέσεως ἐκ τῶν πλοκάμων ἕνα τῶν δρακόντων ἀποσπάσασα, καὶ ἐπὶ τὴν ὑπερήφανον ἔβαλεν.

Eumolpus, Athenienſis, quem Suidas Muſæi poetæ filium fuiſſe ſcribit, verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. Ovid. Pont. 2. 9.

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit uſque Coty.

Ab hoc *Eumolpidas* ſacrorum quorundam præſides dictos volunt. Æſchines contra Cteſiphontem. Fuit & Pythionices quidam, h. e. *victor in Pythiis ludis* Græciæ. Hic vitium, aliarumque arborum culturas docuiſſe fertur, teſte Plinio.

Eumolus ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν adducitur à Laertio in Ariſtotele. Ambigi autem poteſt, legine debeat Εὔμηλος, an Εὔμολπος. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 366.

Eunapius Sardianus, ſophiſta, medicus, ac hiſtoricus inſignis, Proæreſii diſcipulus, ac affinis Chryſanthii, quippe qui Eunapius impulſu hujus Chryſanthii ſcripſit de vitis Sophiſtarum, opus elegans ac venuſtum, ſed in quo paſſim prodat, quam Chriſtiano nomini fuerit infeſtus. Idem res geſtas Cæſarum, exinde orſus, ubi deſierat Herodianus, ad ſua uſque tempora perduxit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 18.

Eunice, nympha, una ex his quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt. Item Timothei mater. 2 Tim. 1.

Eunomius, diſcipulus & notarius Ætii. Trip. Hiſt. 5. 13. Ordinatus eſt Epiſcopus Cyzici, tanquam qui poſſet populum calliditate verborum ad ſuum circumvenire conſenſum, cap. 35. & lib. 7. cap. 18. Propugnavit hæreſin Arianam, contendens per omnia, Filium diſſimilem eſſe Patri, quia nullo modo creatura poſſit ſimilis eſſe Creatori. Primum autem callidè diſſimulavit virus, tandem ſe prodens; Cyzico pulſus eſt. Cumque Samoſatenſibus à factione Ariana obtruderetur, & ſe in omnium odio eſſe animadverteret, illinc quoque diſceſſit. Tandem à Valente Imp. Cyzicum deductus eſt. Inde à populo rurſus conjectus, ad Eudoxium Conſtantinopolin venit, à quo ipſe ſe tandem ſejunxit. Ab hoc dicti *Eunomiani.* Extant contra Eunomium libri Baſilii & Nazianzeni.

Eunomus, muſicus, de quo Clemens Protreptici initio: Πανήγυρις Ἑλληνικὴ ἐπὶ νεκρῷ δράκοντι συνεκροτεῖτο Πυθοῖ, ἐπιτάφιον ἑρπετοῦ ᾄδοντος Εὐνόμου, καὶ κιθαρίζοντος ὥρα καύματος, ὁπηνίκα οἱ τέττιγες ὑπὸ τοῖς πετάλοις ᾖδον ἀνὰ τὰ ὄρη, θερόμενοι ἡλίῳ. Ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ, ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ, ἐτερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν.

Euphantus Clynthius, præter temporis ſui hiſtoriam, plurimas Tragœdias ſcripſit, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 38. & P. Gr. p. 53.

Euphemius, incertum an Aphrodiſius, auctor libri fuit, de patriâ ſuâ. Docent hoc verba illa Stephani in Ἀφόρμιον· Ἀφροδίσιος ἤτοι Εὐφήμιος, ἐν τῷ περὶ πατρίδος. Fortaſſe eſt idem Εὐφήμιος, quem ἐν τοῖς στεφανοπλόκοισι citat Pollux 10. 27. ac ejus meminit Ammonius lib. de vocum differ. in Ἴσθ. Voſſius.

Euphorbus, nobilis Trojanus Iliaco in bello à Menelao occiſus, cujus animum Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Ovid. Met. 15.

Ipſe ego (nam memini) Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæſit in adverſo gravis haſta minoris Atridæ,
Cognovi clypeum noſtræ geſtamina lævæ, &c.

Euphorion, poeta Chalcidenſis, quem tranſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, ut eum præferrent Ennio, & reliquis poetis, ejuſque poemata ſtudioſè cantarent, poſthabitis aliorum poematibus. *Obſcurum* eum vocat Tullius de N. D. lib. 2. Elegos eum ſcripſiſſe, Diomedes lib. 3. teſtis eſt, & oſtendit quoque Caſaubonus ad Suetonii Tiberium. Suidas etiam poematis cujuſdam meminit quod *Heſiodum* inſcripſerat. In quo proculdubio de agriculturâ præcepit. Quam forte ob cauſam Varro & Columella eum inter ſcriptores ruſticos celebrant. Vide Servium in illud Virg. Eclog. 10.

Ibo, & Chalcidio quæ ſunt mihi condita verſu
Carmina.——

Vide etiam ſis Quintilianum lib. 10. cap. 1. & omnino Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 105. & P. Gr. pag. 66.

Euphorus, ἐν τοῖς εὑρήμασι citatur ab Athenæo lib. 4. Nec lectio ea in Ἔφορος mutanda, nam omnino diverſus eſt ab nobili illo hiſtorico. Meminit ejus Clem. 1 Strom. & Laertius in Thalete.

Euphranor, ſtatuarius laudatiſſimus, Iſthmius, qui de ſymmetriâ, & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit Olymp. 104. plurimaque ſigna nobiliſſima ex ære confecit, quæ numerantur à Plinio 34. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in unoquoque genere excellens, ſibique æqualis. Juven. Sat. 3.

Hic aliquid præclarum Euphranoris——

Euphrates, philoſophus graviſſimus temporibus Adriani Imp. voluntaria morte è vivis exceſſit, veniam ei dante Adriano, ut citra ignominiam & infamiam, cùm propter ſenectutem, tum etiam propter gravem morbum, cicutam bibere poſſet. Dio.

Eupolemus, hiſtoricus, citatur à Joſepho, Clem. Alex. nec non Euſebio. *Eupolemi* tactica celebrat Ælianus lib. περὶ τάξεων, cap. 1.

Eupolis, priſcæ comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendebat. Horat. Serm. 1. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ, &c.

Perſius.

Iratum Eupoliden prægrandi cum ſene palles.

Scripſit comœdias 17. ex quibus 9. victoriam meruere. Periit in prælio navali inter Lacedæmonios, & Athenienſes juxta Helleſpontum commiſſo, cujus mors uſque adeo luctuoſa civitati fuit, ut poſteà edicto publico cautum fuerit, ne poetæ in poſterum militare liceret. Vide Voſſ. P. Gr. p. 37, 38.

Euripides, inſignis poeta Tragicus, natus Salamine eo die quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fuſus eſt. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam ſummo in honore eſt habitus. Scripſit fabulas 75 ex quibus 5 tantum victoriam reportarunt. Et 19 tantum extant. Auditor fuit Anaxagoræ ac Socratis. Cum Platone, diſcendi causâ, in Ægyptum ad ſapientes, & Sacerdotes profectus aliquando eſt, teſte Laertio. Vidiſſe ſe ſpeluncam terream ac horridam in Salamine, in quâ ſcriptitarit Euripides, Gellius affirmat, 15. 20. Μισογύνης à quibuſdam ab *odio mulierum* dicitur, φιλογύνης vero ab aliis. Mortuus eſt anno ætatis ſuæ 75. à canibus diſcerptus, veluti Gellius, & Val. Max. prodidere. Oſſa ejus Archelai regis juſſu, Pellam ſunt tranſlata, repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpe per legatos tentaverant, ut civis ſui reliquias ſibi in patriam referre liceat. [illegible]

eum

eum vocat Ariſtoteles. Et quanti verſus ejus fecerit. Cicero, non obſcurè teſtatus eſt, ſic ad Tyronem ſcribens lib. 16. Fam. Epiſt. *Euripidis, cui quantum tu credis, neſcio, ego certe ſingulos ejus verſus ſingula teſtimonia puto.*

Euripidius, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inventus, eo tempore quo exactis 30 tyrannis, 40 principes Athenienſium Remp. adminiſtrabant. Vide Cæl. Rhod. 20. 27.

Euripus de Iſocratis diſcipulis volumen reliquit. Harpocration in Ἰσαῖος.

Euronotus, alio nomine *Vulturnus*, ventus ab Oriente hyberno ſpirans, quòd inter Notum & Eurum ſit.

Europa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Jupiter in bovis ſpeciem transformatus rapuit. Ovidius, Met. 2. Item nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. in Theog. Ovid. Faſt. 5.

——Te Sidoni Jupiter implet,
Parſque tuum terræ tertia nomen habet.

Idem ibidem:

Illa jubam dextrâ, lævâ retinebat amictus.

Luc. in Dial. Ζεφύρε καὶ Νότε. Ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, φέρων αὐτὴν καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών, ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

Eurus, ventus ſpirans ab ortu brumali. Plin. 2. 47. *Ab oriente æquinoctiali ſubſolanus, ab oriente brumali Vulturnus: illum Apelioten, hunc Græci Eurum appellant.* Ovid. Met. 1.

Eurus ad Auroram Nabatæaque regna receſſit
Perſidaque & radiis juga ſubdita matutinis.

Euryale, Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argivorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus una. Vide Servium in illud Virg. 6.

Gorgones, Harpyiæque & forma tricorporis umbræ.

Euryalus, unus ex principibus Peloponneſiacis, qui Argos & propinquas urbes incolebant, & ad Trojam cum 80 navibus venerunt. Hom. Catal. Fuit etiam hoc nomine Trojanus quidam arctiſſimo amicitiæ vinculo cum Niſo conjunctus, qui noctu Rutulorum caſtra unà ingreſſi magnam hoſtium ſtragem ediderunt. Verum cum inſtante jam die ſeſe recipere conarentur, in hoſtium equitatum inciderunt, à quo circumventum Euryalum cum Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit objicere, quam amicum deſerere. Virgil. Æn. 2. Item *Euryalus* alius, qui cum fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cujuſdam nomen de quo Juvenalis.

Nobilis Euryalum, aut Mirmillonem exprimat.

Eurybates, præco Ithacenſis ex Ulyſſis comitatu ab Agamemnone miſſus, ut ab Achille auferret Briſeidem. Hom. Iliad. Ovid. Ep.

Eurybati data ſum Talthybioque comes.

Item latro quidam aſtutiâ ſingulari, quem deprehenſum cum cuſtodes vellent cogere, ut oſtenderet quibuſnam modis conſueviſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis & ſtimulis ferreiſque retinaculis irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificiique novitatem admirantibus prehenſo laqueari per tegulas effugit, eoque modo periculum evaſit.

Euryclea, Opis Piſenoridæ filia pulcherrima, quam Laertes in primâ exiſtens pubertate viginti boum pretio emit, nec minore, quam uxorem, honore domi habuit, Ulyſſemque nutriendum ei dedit quæ & eum primò in patriam redeuntem agnovit. Hom. Odyſſ. 19.

Eurycles, vates, qui de ſe, ſuiſque incommodis aliquid ſemper divinabat. Cæl. Rhod. 5. 10. De Eurycleo Engaſtrimytho vide Palmerium pag. 464. Et Montacutium ad Photii Ep. 151.

Eurydamas, vir Trojanus. Item Hectoris epitheton, quia cuncta domabat. Item pugil nobilis Cyrenæus, cui cum inter certandum forte adverſarius, quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentia dentes excuſſiſſet, ne tali ſpectaculo illi animum adderet, proindeque inſuperabilis redderetur, omnes devorabat, quâ ratione ad illum ne minima quidem facti ſuſpicio pervenit. Rhod. 21. 41.

Eurydice, uxor Orphei vatis, cujus amore captus Ariſtæus, cum vim illi inferre pararet, illa per avia fugiens incidit in colubrum in herbâ deliteſcentem, cujus morſu interiit. Virg. Georg. 4.

Illa quidem dum te fugeret per flumina præceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Feram quæ Eurydicem momordit *ſerpentem* nominat Tzetzes; nam de hâc re loquens: Ταύτην (Εὐρυδίκην) ὑπ' ὄφεως φασὶ δηχθεῖσαν. Quod videtur ſumpſiſſe ab Apollodoro. Sic enim ille lib. 1. Ἀποθανούσης δὲ Εὐρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηχθείσης ὑπὸ ὄφεως. Ovid. Met. 10. *viperam*, ſic ſcribens.

Cauſſa viæ eſt conjux, in quam calcata venenum
Vipera diffudit, creſcenteſque abſtulit annos.

Orpheus vero uxoris mortem ægerrimè ferens, acceptâ citharâ, inferos adiit, ubi Plutonem Proſerpinamque tam ſuavi carmine demulſit, ut ei uxorem ab inferis reducere permitterent, eâ tamen conditione, ne prius eam quam ad ſuperos rediiſſet, intueretur. Quam legem cum ille amoris impatientiâ eſſet prævaricatus, Eurydice denuo ad inferos eſt retracta. Virgilius ubi ſupra.

Jamque pedem referens caſus evaſerat omnes,
Redditaque Eurydice ſuperas veniebat ad auras,
Pone ſequens (namq; hanc dederat Proſerpina legem)
Cum ſubita incautum dementia cepit amantem,
Ignoſcenda quidem, ſcirent ſi ignoſcere manes,
Reſtitit, Eurydicenque ſuam jam luce ſub ipsâ
Immemor heu victuſque animi reſpexit, ibi omnis
Effuſus labor, atque immitis rupta tyranni
Fœdera.——

Ovid. Met. 10.

Hanc ſimul & legem Rhodopeius accipit heros
Ne flectat retro ſua lumina, donec Avernas
Exierint valles; aut irrita dona futura.
Carpitur acclivis per muta ſilentia trames,
Arduus, obſcurus, caligine denſus opacâ,
Nec procul abfuerant telluris margine ſummæ.
Hic, ne deficeret, metuens, aviduſque videndi,
Flexit amans oculos: & protinus illa relapſa eſt.

Seneca in Hercule Oetæo.

Conſumptas iterum Deæ
Supplent Eurydices colos.
Sed dum reſpicit immemor,
Nec rediens ſibi redditam
Orpheus Eurydicen ſequi,
Cantûs præmia perdidit.

Ita quoque cæteri poetæ. Aliter tamen viſum Platoni, qui in Convivio ſuo ſic habet: Ὀρφέα δὲ τὸν Οἰάγρου ἀτελῆ ἀπέπεμψαν ἐξ ᾅδου, φάσμα δείξαντες τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν ἧκεν, αὐτὴν δ' οὐ δόντες. Item *Eurydice* Clymeni filia, uxor Neſtoris, ex quâ ſeptem filios, & unam filiam ſuſcepit. Hom. Odyſſ. 3. Item Lycurgi uxor, quam etiam Amphitheam vocant. Apollod. lib. 2. Λυκοῦργος περὶ Νεμέαν κατῴκησε, γήμας δὲ Εὐρυδίκην, ὡς δὲ ἔνιοί φασιν, Ἀμφιθέαν, ἐγέννησεν Ὀφέλτην κληθέντα Ἀρχέμορον. Argumentum lib. 5. Thebaidos:

——Archemorum ſacra ſerpente perempta
Conſpicit Eurydice, genetrix miſeranda querelis
Intonat & placat Graiorum turba Lycurgus.

Item Acriſii uxor. Apollod. lib. 3. Εὐρυδίκη, ἣν ἔγημεν Ἀκρίσιος. Erat autem hæc Lacedæmonis filia, teſte eodem lib. 2. Item Ili uxor. Item Apollod. lib. 3. Ἶλος δὲ γήμας Εὐρυδίκην τὴν Ἀδράστου, Λαομέδοντα ἐγέννησεν.

Euryleon, Latinorum rex, qui & Aſcanius. Dion. Halic. lib. 1. Dicebatur & *Julus* & *Ilus*. Auctor Etymologici Magni ait, Æneam ab Aſcalo Aſcalionis rege humaniter exceptum, ibi uxorem duxiſſe, & filium ſuſtuliſſe, cui in hoſpitis ſui honorem Aſcalio nomen fecit, quod Romani in Aſcanium immutarunt. Vide *Aſcanius*.

Eurylochus, unus ſociorum Ulyſſis, qui ſolus Circes pocula non guſtavit, ideoque nec in ſuis figuram eſt tranſmutatus. Ovid. Met. 14.

——Solumque ſuis caruiſſe figurâ
Vidimus Eurylochum, ſolus data pocula fugit.

Item Phlegyarum rex, qui Pherecydi ſtruxit Thebas, antequam Cadmus adveniret, qui eas poſtea reædificabat.

Eurymachus, Thebanorum potentiſſimus, qui cum Platæas noctu per proditionem cepiſſet, rebellantibus deinde omnibus vivus in hoſtium poteſtatem venit, unaque cum ſuis omnibus ſupplicio affectus eſt. Thucydides. Item unus procorum Penelopes. Ovid. 1. Ep. lib. 1.

Eurymachique avidas, Antinoique manus.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex quâ Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, regem Phæacum, Alcinoi patrem. Hom. Odyſ. lib. 7. Item filius Fauni. Stat. Theb.

Proximus Eurymedon, cui paſtoralia Fauni
Arma patris——

Euryminus, vir quidam, qui cum per calumniam conaretur Caſtorem, & Pollucem fidiſſimos amicos inter ſe committere, alterum apud alterum inſimulans, poſt deprehenſus utrique dedit graviſſimas pœnas. Inde abiit in Proverb. *Euryminus*, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter ſeſe committere. *Eurymas* Heſychio dicitur. Sic enim ille. Εὐρύμας Ὠλένιος τὸ γένος, διάβολος δέ, ὅθεν ἀνῃρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους. Κεῖται ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Eurypylus, Telephi fil. bello Trojano, cui propter Caſſandræ amorem interérat, extinctus eſt. Item Herculis fil. qui

regnavit

regnavit in Co inſulâ, & omnium Græcorum augur peritiſſimus fuit. Virg. Æn. 2.

Suſpenſi Eurypylum ſcitatum oracula Phœbi
Mittimus.———

Prop. lib. 4.

Eurypylique placet Coæ textura Minervæ.

Ubi ſis vide Paſſeratium.

Euryſtheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Junonis odio obſequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, ſperans futurum, ut ponderis magnitudine oppr imeretur. Quâ in re mirum in modum deceptus eſt. Nam ille rebus ex ſententiâ confectis ſemper victor rediit, clariorque ex periculis & major emerſit. Virgil. Georg. 3.

——— *Quis aut Euryſthea durum*
Aut illaudati neſcit Buſiridos aras?

Cruentus Euryſtheus dicitur Senecæ in Herc. Oetæo. Heſiod. in Scuto Herculis.

Ὤχετο πημήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα.

Heſychius: Εὐρυσθεὺς, Σθενέλου καὶ Νικίππης υἱός. Seneca in Hercul. Oet.

Pœnas cruentus jam tibi Euryſtheus dabit.

Euripides ſcribit Eryſtheum non in pugnâ ab Iolao interemptum, ſed ibidem captum, vivum Alcmenæ traditum fuiſſe. Strabo autem, lib. 8. Εὐρυσθεὺς μὲν ἦν, inquit, στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ· Τοῦτο μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν τῇ Κορίνθῳ, ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κρήνην τὴν Ἀργείαν ὑπὸ ἁμαξιτόν. Pauſanias vero in Atticis ſimpliciter ab Iolao cæſum teſtatur, non addens in pugnâ an à pugnâ idipſum contigerit.

Eurytion, unus Argonautarum. Ovid. Met. 8. Alter Lycaonis fil. Pandari frater. Virg. Æn. 5. Tertius, faber argentarius. Virg. Æn. 10.

Quæ bonus Eurytion multo cælaverat auro.

Eurytus, Oechaliæ rex, pater Ioles, qui cum ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam tradere recuſaret, ab eo irato occiſus eſt, & Iole abducta, hinc *Eurytis.* Ovid. Met. 9.

Eurytidos lacrymas admoto pollice ſiccat Alcmene.

Item unus ex Centauris, qui cum Theſeo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo eſt occiſus.

Euſebius, cognomento Pamphili (quomodo vocabatur ob amicitiam cum Pamphilo martyre, teſte Hieronymo) Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus, quem πολυμαθῆ, καὶ πολυΐστορα meritò appellat. Geo. Cedrenus. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 17. Præcipue vero Valeſium in nuperâ editione Euſeb. Hiſt. Eccl. Item *Euſebius* Scholaſticus de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. cap. 18.

Euſtathius, martyr, inter aulicos Trajani Principis, Placidus antea vocatus. Volaterr. Item *Euſtathius* Epiphaneus, ſcripſit temporum epitomen ab Æneâ uſque ad Anaſtaſium principem ſub quo fuit. Vide Suidam.

Euſtathius, Præſul Antiochenus, adverſus Arianorum dogma multa compoſuit ſub Conſtantino Principe, pulſus demum eſt in exilium Tripolim, Thraciæ civitatem, ubi & ſepultus eſt. Sunt quoque ipſius volumina de animâ, epiſtolæque plurimæ. Hieronymus.

Euſtathius, Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, in Homerum, & Dionyſium commentarios edidit. Auctor quoque creditur 6 librorum de Iſmeniæ & Iſmenes amoribus, verum in libris nonnullis *Eumathius* dicitur. Vixit Manuelis Comneni temporibus circa An. Dom. 750. Item ſub Alexio Comneno, & improbo illo Andronico, ut conſtat ex Niceta Choniate, cui Euſtathius hic vocatur nunc ὁ πολὺς καὶ μέγας ἐν λόγοις, nunc autem ἀρετῇ διαβεβοημένος ἁπανταχῆ, ac à prudentiâ item ſingulari, & doctrinâ multijugâ celebratur. Item alius fuit *Euſtathius* Syrus, orator inſignis, qui à Nicephoro Call. in prooemio inter eos refertur hiſtoricos, ex quibus ſuam conſarcinarit hiſtoriam Euagrius Scholaſticus.

Euſtephius, Aphrodiſiæus ſophiſta, ſcripſit declamationes. Suidas.

Euſtochium, Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum, & Hebraicarum literarum perita, unde & ſuo tempore *novum orbis prodigium* vocata eſt: Ingenium ſacris literis maximè devovit, atque adeo, ut Pſalmos Hebraicè legeret curſim & mirâ celeritate. Quâ in re amorem B. Hieronymi ſibi maximè conciliavit.

Euſtochius, Cappadox Sophiſta, ſcripſit ad Conſtantem Principem, de Cappadociæ, aliarumque gentium antiquitate. Volaterr.

Euſtratius, philoſophus qui in ethica Ariſtotelis ſcripſit. In Bethleem civitate ſepultus eſt.

Euterpe, una Muſarum, quæ mathemata, vel, ut aliis placet, tibias invenit; à *concentus ſuavitate* nomen trahens. Eſt enim Εὖ *bene*, τέρπειν *delectare.* Virgil.

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthydemus, Rhetor, & Orator, qui quum ingentes opes à majoribus ſuis accepiſſet, ipſe & dicendi facultatem, & gloriam addidit, & non ſolum in patriâ magnus fuit, ſed etiam in Aſiâ primos honores adeptus eſt. Strab. lib. 14. Item alius Maſſilicus Philoſophus Apollonii Tyanæi præceptor.

Euthymanes, Maſſilienſis, Geographica conſcripſit, uti conſtat ex epitome Artemidori Epheſii. Niſi fortè *Euthymenes* legendum. Sanè *Euthymenes* Chronographus, qui Homerum unà cum Heſiodo floruiſſe ſcripſit, à Clem. Alex. citatur.

Euthymenes, Chronica condidit, Clem. Alex. Strom.

Euthymius, Archimandrita in Palæſtinâ, cujus vitam ſcripſit diſcipulus ejus Cyrillus Monachus.

Euthymius, Zygabenus hiſtoricus Græcus. Saracenica ſcripſit, ubi non ſatis ſemper veritati litat, eo quod uſus ſit pravâ Alcorani tralatione. Non parum tamen laudis invenit commentando in Pſalmos, & 4 Evangelia; eo quòd ſit *in verborum proprietatibus obſervandis diligentiſſimus*, ut optimè cenſet Maldonatus in Matt. 17. 18. Vide Voſſ. H. Gr. lib. 2. cap. 27.

Euthymus, pugil in Locris Italiæ, qui *Epizephyrii* cognominantur. Hunc ſemel à Thaſio Theagene victum tradit Pauſanias, non juſto quidem certamine, ſed circumventum dolo, unde nec Theageni decretus honor, inſuper damnatus, ut mulctæ nomine talentum Euthymo ſolveret. Vide Æl. Var. Hiſt. lib. 8. & Plin. 7. 4. 7.

Eutocius, Aſcalonita, commentaria fecit in Conica Apollonii: nec non in Archimedem de ſphærâ, & cylindro, deque circuli dimenſione, item æquiponderantibus. Theone, & Pappo, eſſe recentiorem, inde cognoſcimus, quod ab utroque celebretur.

Eutrapelus, homo quidam calidiſſimus. Horatius.

—*Eutrapelus cuicunque nocere volebat*
Veſtimenta dabat pretioſa.———

Item tonſor Mart. lib. 7.

Eutrapelus tonſor dum circuit ora Luperci.

Ubi à quibuſdam interpretatur, comis, facetus, dicax.

Eutropius, ſophiſta Italus, ut eum vocat Suidas, cùm alia quædam, eodem teſte, tum breviarium ſcripſit Rerum Romanarum, ab U. C. Uſque ad Flavium Valentem Aug. cui opus ſuum dicavit, Opus illud Græcè verſum poſtea fuiſſe à Capitone Lycio, teſtatur Suidas. Militaſſe ſe ait ſub Juliano, atque expeditioni ejus in Perſas interfuiſſe. Quò & pertinent verba Georgii Codini in Selectis de originibus Conſtantinopolitanis, ubi ſic ſcribit, Εὐτρόπιος ὁ σοφιστὴς, ὁ τῷ παραβάτῃ Ἰουλιανῷ συμπαρὼν ἐν τῇ Περσίδι. Laudat vero eum teſtem in rebus Conſtantini M. quæ oculis ſuis vidiſſe eum ait. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 2. 8. Item *Eutropius* conſul cum Valentiniano Auguſto, an U. C. 1140. Et cum Theodoro an. 1152.

Eutyches, Conſtantinopolitanus Abbas, tertius poſt Manetem & Apolinarem, alium affirmabat eſſe Chriſtum, aliud verbum Dei; Negabatque Chriſti carnem noſtræ ſimilem, nec duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe, ſed de cœlo corpus deſcendiſſe dictitabat, ac in Virginis uterum tanquam ſolis radios penetraſſe, ut viſum ſit ſane ex muliere generatum, quamvis vero generatum non ſit. In hunc celebrata eſt quarta Synodus. Volater.

Euxenus, priſca ac fabuloſa Italorum tempora carmine perſequutus eſt. Dion. Halic. lib. 1.

Euxinthus, Lebenius Leucocomæ amator, de quo vide Strab. lib. 10. Et Plut. in Erotico.

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui ſunt populi in Cypro. Is cum Romam veniſſet, ibique de herbarum viribus multa diſſereret, volens, conjectus eſt à conſulibus in dolium plenum ſerpentibus, experimenti causâ, ubi ſerpentes ipſi non ſolum eum non mordebant, ſed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28. cap. 3.

Excetra, dicta eſt Hydra ſerpens. Plaut. in Perſa. *Nam cum leone, & cum Excetrâ, cum cervo, cum apro Ætolico cum avibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mavelim.* Vide *Hydra.*

Execeſtus, Phocenſium tyrannus duos geſtabat incantatos annulos, & ſonitu, quem invicem inter ſe edebant, rerum gerendarum tempus ſciebat, mortuus tamen eſt dolo interfectus, etiamſi id ei prius ſignificaſſet ſonitus. Ariſt. ubi de Rep. Phocenſium. & Clem. Alex. Strom. 1.

Exoucontii, hæretici Ariani, qui conabantur docere filium Dei ex nullis ſubſtantiis factum eſſe, i. e. ἐξ οὐκ ὄντων.

F A

FAbia, mulier Romana, quæ Fabium Fabricianum interfecit ut liberiùs poſſet laſcivire cum Petronio Valentiano liberali formâ adoleſcentulo, quocum adulterii conſuetudinem habebat. Plut. In Paralel.

Fabianus Papyrius, naturæ rerum peritiſſimus fuit. Plin. 36.15. Hujus quoque meminit Seneca in Epiſtolis. Item 19. Romanorum Epiſcopus martyrio coronatus. Euſeb. 6. 21. An. Dom. 151.

Fabii, Romani nobiliſſimi, ſimul ac potentiſſimi (quibus à *fabâ* cognomen erat, utpote quorum primus fabam optimè ſerebat; ſic Cicerones, Lentuli, Piſones.) qui bellum adverſus Veientes ſoli cum ſuis clientibus & ſervis in ſe receperunt,cumq; ex levibus aliquot prœliis ſæpius victoriam reportaſſent, tandem ad Cremeram flu. inſidiis circumventi, ad unum omnes cæſi ſunt. Ovid. Faſt. 2.

Una dies Fabios ad bellum miſerat omnes,
Ad bellum miſſos perdidit una dies.

Ex tantâ Fabiorum clade unus tantum ſuperfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in urbe relictùs erat; ex cujus ſanguine per longam nepotum ſeriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator adverſus Annibalem creatus, cunctabundâ quâdam prudentiâ rem Romanam, aliorum Imp. temeritate labefactam, primus reſtituit, adeo, ut veriſſimè de eo Ennius dixiſſe videatur.

Unus homo nobis cunctando reſtituit rem.

Ovid.

Scilicet ut poſſes olim tu Maxime naſci,
Cui res cunctando reſtituenda foret.

Manil. lib. 1.

Invictuſque morâ Fabius.———

Claud. de bello Getico:

————*Lento luſtramine Pœnum*
Compreſſit Fabius.———

Silius, lib. 7.

———*Lento Pœnum moderamine luſit.*

Idem lib. 16.

——*Peperitque ſedendo*
Omnia cunctator nobis.

Idem alibi:

Solers cunctandi Fabius ceu nocte ſub atrâ
Munitis paſtor ſtabulis per ovilia clauſum
Impavidus ſomni ſervat pecus, effera ſævit
Atque impaſta truces ululatus turba luporum
Exercet, morſuque quatit reſtantia clauſtra.

Ubi bonum Imperatorem comparat cum vigili paſtore; Uti libro primo eundem Fabium bono publico conſulentem inducit eodem modo quo Gubernator navi proſpicit uti videre eſt in his:

Providus hæc ritu vatis fundebat ab alto
Pectore præmeditans Fabius ſurgentia bella.
Ut ſæpe è celsâ grandævus puppe magiſter
Proſpiciens ſignis venturum in carbaſa Corum
Summo jamdudum ſubſtringit lintea malo.

Val. Max.

Fabius Maximus, cujus non dimicare, vincere fuit.

Liv. lib.

Matura res erat, tergiverſatur tamen Fabius.

Fabii genus ſuum ad Herculem referunt. Unde Ovidius, Faſt. 2.

Ut tamen Herculeæ ſupereſſent ſemina gentis,
Credibile eſt ipſos conſuluiſſe Deos.

Juvenalis Sat. 8.

Natus in Herculeo Fabius lare.

Lege ſis Plut. in *Fabio*, Feſtumque in *Fovii*. Sil. lib. 2.

——— *Fabius Tirynthia proles*
Ter centum memorabat avos, quos turbine Martis
Abſtulit una dies, cum fors non æqua labori
Patricio Cremeræ maculavit ſanguine ripas.

Ubi Ovidio ſcripſit longe conſultius, cujus verba ſuperius adduxi; neque enim credibile eſt omnes prorſus Fabios cæſos uno duntaxat excepto quod idem Ovidius accinit:

Nam puer impubes & adhuc non utilis armis
Unus de Fabiâ gente relictus erat.

Et quidem contentionis funem cum Ovidio traxerunt Gellius 17.21. Oroſius 2.5. Sex. Pompeius voce *Numerius*. Servius in illud *Quo feſſum rapitis Fabii*, Eutrop. lib.1. Plin. de Viris Illuſtr. Sed his omnibus ſcriptoribus idem ſcribentibus unum auſim Dionyſium apponere, qui hoc loco Οὐ Οἶος πέπαυται. Nam indubitanter ex 300 plures impuberes reliquerant domi filios, plures graves ætate parentes, & bello immunes, pluribus erant fratres bello immaturi. Unde vero emerſa ſit opinio de unico ſuperſtite Fabio ad rationes ſuperas idem Halicarnaſſ. Dionyſius, lib. 9. Archæolog. dexterè aperit: Τοῦ δὲ μηκέτι τῶν ἄλλων ἐπιφανῆ τινα, καὶ λαμπρὸν ἔξω τοῦ ἑνὸς, τοῦ δὲ ἀνδρωθέντος γενέσθαι, ταύτην παρασχεῖν τοῖς πολλοῖς τὴν δόξαν, ὅτι μόνος ἐκεῖνος ἐκ τῶν Φαβίων γένους λοιπός ἐστιν, οὐχ ὡς μηδενὸς ἄλλου ὄντος, ἀλλ᾽ ὡς μηδενὸς ἐκείνοις ὁμοίου, ἀρετῇ τεκμαιρόμενοι τὸ συγγενὲς, οὐ τῇ φύσει.

Fabiola, Romana mulier, quæ cum magno ſtudio ſacras literas amplecteretur, Evangelia, & pſalmos frequentiſſimè revolvebat, ut iterata plerumque lectio amorem divinæ religionis (quâ deflagrabat) augeret magis, unde & D. Hieronymus librum de veſte ſacerdotali eidem nuncupavit.

Fabius Maximus, conſul cum C. Jul. Cæſare, an. U.C. 709. Hic in Hiſpaniâ Pompeianos vicit, Hiſpanias per deditionem accepit.

Fabius Max. Romani exercitus Imperator adverſus Pœnos creatus, collatis manibus, cunctos ad unum amiſit commilitones, ac ipſe accepto mortifero vulnere in Annibalem curſu vehementi concitatus, juxta eum oppetiit. Plut. Paral.

Fabius Fabricianus, captâ Tuſcio (ea eſt primaria inter Samnites civitas) victorioſam Venerem, quæ in ſumno apud illos habebatur honore, Romam miſit; Hujus uxor cum adoleſcentulo ſpecioſo adulterium committebat: quocirca redeuntem virum doloſè obtruncavit. Fabricianum vero adhuc infantem, ex urgenti liberatum periculo, clam emiſit alendum. At ille cum ad ætatis vigorem pervenit, matrem & adulterum interfecit. Senatus autem ne res illa Fabriciano eſſet fraudi decrevit. Plut. Paral.

Fabius Marcellinus, non parum laudis adeptus eſt in Alexandri Mammæi Vitâ. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 703.

Fabius, homo loquax apud Horat. Serm. 1. Sat. 1.

Cætera de genere hoc (adeo ſunt multa) loquacem ut
Delaſſare valent Fabium.——

Vide Veterem Schol. & Lævin. Torrentium in loc.

Fabius Pictor, primus Romanorum ſolutâ oratione hiſtoriam ſcripſit. Ideoque *Scriptorum antiquiſſimus* à Livio dicitur, lib. 1. & *longè antiquiſſimus auctor*, lib. 2. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 3. qui & alterius Fabii Maximi Serviliani ibidem meminit.

Numerius *Fabius* Pictor condidit Annales Græcos, de quo Cicero, lib. 1. de Divinat. & Halicarn. Dionyſ. lib. 1. Antiq. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 471.

Fabius Ruſticus, hiſtoricus Latinus, floruit ſub Claudio ac Nerone. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. pag. 129.

Fabius Cerilianus, (ut Vopiſcus in Caro ait) *tempora Cari, Carini & Numeriani, ſolertiſſimè perſecutus eſt.* Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 4.

Fabius Marcellinus, Hiſtoricus, de quo Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. pag. 703.

Fabricius, Rom. civis frugaliſſimus, qui in tenuiſſimo cenſu Samnitum munera forti animo ſprevit. Patellam & ſalinum ex argento tantum, colendorum deorum causâ, domi habuit, ita tamen ut patella corneo pediculo ſuſtineretur. Cujus filiæ ob paupertatem de publico dotibus ornatæ ad maritos ierant, portantes gloriam domeſticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, ut ſecum eſſe vellet, ac proximum à ſe locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho; Non hoc illi conducibile eſſe, *nam ſi Epirotæ*, inquit, *ambo nos norint, à me regi, quam abs te mallent.* Cicero, lib. 3. Off. Virgil. Æn. 6.

———*Parvoque potentem*
Fabricium.———

Vide Val. Max. 4. 3. Claud. Paneg. in 4. Conſ. Hon.

Pauper erat Curius, Reges cum vinceret armis,
Pauper Fabricius, Pyrrhi cum ſperneret aurum.

Idem de bello Gildonico.

Noxia pollicitum domino miſcere venena
Fabricius regi nudatâ fraude remiſit.

Vide Florum, 1. 18. Gellius, 3. 9.

Fama, apud veteres pro Numine habebatur. Heſiodus de eâ Θεός νύ τις ἐστι καὶ αὐτή. Dio Chryſoſt. Orat. 37. Ariſtides in 2. Platonicâ, Demoſthenes de falsâ legat, & Æſchines contra Timarchum, omnes Θεὸν nominant, & omnes Heſiodum advocant. Virg. Æn. 4.

Hæc paſſim Dea fœda virum diffundit in ora.

Statius Theb. 2.

Nec minus Ogygias eadem Dea turbida terras
Inſilit. ———

Idem lib. 3.

Terga comaſque Deæ Scythicâ pater increpat haſtâ.

Utrobique

Utrobique ſermo eſt de Famâ. Unde etiam & Aras ſuas habuit. Pauſanias in Atticis: *Eſt ſua apud illos Pudori, Famæ, Alacritati Ara.* Æſchines in Orat. contra Demoſthenem: Καὶ τῇ μὲν Φήμῃ δημοσίᾳ θύομεν, ὡς θεῷ. Denique Ariſtides Orat. de non agendis Comœdiis Κληδόνι βωμὸς tribuit.

Fannia lex lata eſt an. U. C. 508. quæ ludis Romanis, item ludis plebeiis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus, in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſſit, decemque aliis diebus in ſingulis menſibus tricenos: cæteris autem omnibus denos. Gell. 2. 14. Vide Macrobium Sat. 3. 17.

Fannii, oratores duo fuere, quorum Caius Fannius, qui conſul cum Domitio fuit, unam orationem de ſociis, & nomine Latino contra Gracchum reliquit. Alter autem Caius Fannius M. F. C. Lælii gener, & moribus & ipſo dicendi genere clarior, de his plura apud Cic. in Bruto.

Fannius, Poeta fuiſſe dicitur non admodum bonus, cujus tamen poemata in ædem Apollinis & Muſarum, aliamve bibliothecam cum imagine] fuerunt delata. Horatius, lib. 1. Sat. 4.

——Beatus Fannius, ultro
Delatis capſis, & imagine: cum mea nemo
Scripta legat vulgo recitare timentis.

Eundem Sat. 10. *ineptum* vocat.

Fannius Cepio, deprehenſus in conjuratione adverſus Auguſtum, mortem ſibi conſcivit. Martialis.

Hoſtem cum peteret, ſe Fannius ipſe peremit,
Hic, rogo, non furor eſt, ne moriare, mori?

Fas, illud dignum notâ, & obſervatione, priſcos Romanos Juſtitiam *Fas* appellitaſſe. Auſon. Idyll. de Diis.

Sunt & cœlicolum monoſyllaba, prima Deum Fas,
Quæ Themis eſt Grais.——

Prima deum, inquit, i. e. antiquiſſima, à quâ ſecundam facit Rheam, quæ alio & Latino nomine appellatur *Ops*. Feſtus. *Themin deam eſſe putabant, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, eamque id eſſe exſtimabant quod & Fas eſt.* Cui aſtipulatur vetus Gloſſarium, Θέμις, *Fas, Juſtitia.*

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur à *faſce* lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia ejus ſimulacrum abſconderunt, cum ex Tauricâ regione in Italiam illud adferrent. Lucil. lib. 3.

—— Sæpe quod ante
Optaſti, freta Meſſaneu, Rhegina videbis
Mœnia, tum Liparas, Faſcelidis templa Dianæ.

Fauna, deæ cujuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore, viri autem tantâ curâ ab ejus ſacris arcebantur ut vel in ædem ejus inſpexiſſe capitale haberetur. Rationem hujus affert Macrobius Sat. 1. 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni uxorem fuiſſe tantâ pudicitiâ, ut perpetuo gynæceo, eſt hoc mulierum conclavi inclusâ, nullum unquam virum præter maritum aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris, & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & *Fatua* dicebatur, quod nomen à *fando* deductum volunt, quòd infantes non prius vocem edant, quam terram attigerint: Eadem & *Bona Dea* vocata eſt, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrantur, quarum meminit Alex. ab Alex. 3. 18.

Fauni, agrorum, & ſylvarum putati ſunt dii, qui poſt longum tempus moriuntur, quòd è terrâ geniti ſint. Græci *Satyros* vocant. Virg. Geo. 1.

Et vos agreſtum præſentia numina Fauni.

Ovid. Met. 1.

Sunt mihi ſemidei, ſunt ruſtica numina Fauni.

Idem Met. 6.

— Ruricolæ ſylvarum numina Fauni.

Vide Plin. 12. 1.

Faunus, antiquiſſimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini, à quo ruſtica prædicta numina genita putantur, quos *Faunos*, vel *Sylvanos* poetæ appellant, cornutis capitibus, & caprinis pedibus inſignes. Cæterum de *Fauno*, & *Faunis* vide N. Comitem Mytholog. 5. 9.

Favonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans contra Subſolanum. Plin. 2. 47. à *fovendo* dictus, quòd cuncta *foveat*. Lucret. lib. 1. *Genitabilis aura Favoni.* Græci *Zephyrum* vocant.

Favorinus, philoſophus, Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea Eunuchus, & Adriano principi infenſus. Ideo tria de ſe mira narrare ſolebat, *ſe Gallum Græciſſare, Eunuchum mœchum putari*, & *inimicum Imperatori vivere.* Ob quam cauſam ſtatua ejus disjecta Athenis, ubi vivebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæreſque librorum ab eo factus eſt Philoſtratus; Gellius hujus ſæpè meminit. Ælian. de Var. Hiſt. dicit hunc quandoque in diſputatione quâdam Adriano ceſſiſſe, admirantibuſque proximis, *Nonne cedam*, inquit, *ei qui habet 30 legiones?*

Febris, Dea culta eſt à veteribus, ne noceat. Val. Max. Cic. 3. N. D. *Febris enim fanum in Palatio conſecratum videmus.* Plin. 2. 7. *Febri fanum in Palatio dicatum eſt.* Duo etiam alia Febris fana Romæ fuere, unum in capite vici Longi, alterum juxta monumenta Mariana.

Februa, dea apud antiquos, quæ mulierum menſtruis præerat, dicta à *Februis*, i.e. *purgationibus*, quod fœminas poſt partum ſecundis exeuntibus purgare putaretur.

Februa, ſacra erant, quæ Diis manibus placandis dant menſe Februario. Ovidius Faſt. 2. libro ſecundo Faſtorum.

Februarius menſis ita dicitur, quia tum *februaretur* populus, h. e. *expurgaretur.* Nam duodecim diebus continuis tum pro defunctorum manibus *februa* fiebant, h. e. *ſacrificia* καθάρσια, ſive *expiatoria.* Varro, lib. 5. de LL. *Ut iidem ſcriptores, ab diis infereis Februarius appellatus, quod tum heis parentetur. Ego magis arbitror, Februarium à die Februato, quod tum februatur populus, id eſt, Luperceis nudis luſtratum antiquum oppidum Palati, nunc gregibus humanis cinctum.* Ita eum locum legit Scaliger. Ovid. Faſt. 2.

Februa Romani dixere piamina patres,
Nunc quoque dant verbo plurima ſigna fidem.
Pontifices à Rege petunt, & Flamine Lanas
Queis veterum linguâ Februa nomen erat.
Quæque capit lictor domibus purgamina certis
Turbida cum micâ farra vocantur idem.
Nomen idem ramo; qui cæſus ab arbore purâ
Caſta ſacerdotum tempora fronde legit;
Ipſe ego Flaminiam poſcentem februa vidi:
Februa poſcenti pinea virga data eſt.
Denique quodcunque eſt, quo corpora noſtra piantur,
Hoc apud intonſos nomen habebat avos.
Menſis ab his dictus, ſectâ quia pelle Luperci
Omne ſolum luſtrant, idque piamen habent.

Feſtus: *Februarius menſis dictus, quod tum, id eſt extremo menſe anni, populus februaretur, id eſt, luſtraretur ac purgaretur: vel à Junone Februatâ, quam alii Februalem, Romani Febralim vocant: quod ipſi eo menſe ſacra fiebant, ejuſque feriæ erant Lupercalia, quo die mulieres februabantur à Lupercis, amiculo Junonis, id eſt, pelle caprinâ, quam ob cauſam is quoque dies februatus appellabatur. Quæcunque denique, purgamenti causâ in quibuſque ſacrificiis adhibentur, februa appellantur: id vero quod purgatur dicitur februatum.* Eſt præterea triplex Sententia de menſis ejus appellatione. Una eſt eorum qui putant nomen eſſe à Deo *Februo*, quem pleriq; *Plutonem* vel *Plutonis patrem* arbitrantur. Servius in 1. Georg. *Februus Ditis pater eſt, cui eo menſe* (Februario) *ſacrificatur.* Iſidorus lib. 5. cap. 33. *Februarius nuncupatur à Februo, id eſt, Plutone, non à febre, id eſt, ægritudine*, nominatur. Utrumque etiam conjungit Honorius Auguſtodunenſis, lib. 2. qui eſt de temporibus, cap. 5. *Secundus Februarius, à Februo, i. e. ab idolis, à Plutone Deo infernali, cui hoc menſe ſacrificabant, dum civitatem in ejus honorem luminibus luſtrabant. Dicitur etiam à Febre, i. e. frigoribus, quia frigidum eſt illud tempus.* De *Febre* etiam conſentire videtur Scriptor Iſagoges, quæ Sorani Epheſii nomen præfert. cap. 16. *Februario venam de pollice incidendam; quia tum febricitat terra, & omnia quæ in ea ſunt.* Tertium etymon docet Athenæus, lib. 3. ubi ait Jubam Maurum putaſſe Φεβρουάριον vocari quaſi φοβερὸν. Sic enim dici ἀπὸ τῶν καταχθονίων φόβων κατ᾽ ἀναίρεσιν τῶν δειμάτων. Quartum etymon Suidæ eſt ſane ridiculum. Nomen is accepiſſe ait à *Februario* quodam Romano Conſule, natione Gallo. Cum enim Camillus de Tyrrhenis triumphaſſet, invidia percitum clamaſſe ait, non Camillo victoriam deberi, ſed Fortunæ Romanorum: ad hæc falſis teſtimoniis inſontem, velut ad tyrannidem aſpiraret, ejeciſſe: Sed Camillum, cum Romam à Gallis recuperaſſet, cauſam in judicium adduxiſſe, oſtendiſſéque *Februarium* omnium eſſe malorum caput ac fontem, proptereáque hunc à Lictoribus veſte nudatum, & ſcirpeâ ſtoreâ indutum, adhæc virgis cæſum, urbe eſſe ejectum, relicto ab eo nomine menſis, ſed cæteris brevioris.

Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro religione Chriſtianâ ſub Antonino mori læta conſpexit. Item dea, quam Romani venerabantur. Aug. de Civitate Dei.

Felicula, virgo ingenua, quæ cum nullis tormentis aut pollicitationibus à Chriſtianâ religione diverti poſſet, juſſu Flacci Comitis in latrinas detruſa eſt, & ibidem mori coacta.

Felix, Claudii Cæſaris libertus, Pallantis, qui omnia apud Claudium potuit, frater fuit, Judææ præfectus, & cuncta malè facta ſibi impune ratus, tantâ potentia ſubnixo, ut ait Tac. An. 12. qui de eodem Hiſt. 5. *Antonius Felix per omnem ſævitiam ac libidinem jus regium ſervili ingenio exercuit.* Nihil minus quam Arcadiæ Regibus ortus, quod illius adulatores plebi perſuadere volebant. Et hic tamen homo ſervili & ortu & ingenio, cohortibus quibuſdam & provinciæ Judææ præpoſitus fuit. Uxorem duxit Druſillam, Antonii Triumviri neptem, quâ mortuâ duxit filiam regis Agrippæ, quæ & ipſa Druſilla vocabatur, cujus mentionem facit B. Lucas Act. 24. Denique aliam quandam Heroinam duxit, ut indicat Suetonius in Claudii Vita, c. 28. *Trium reginarum maritum* illum appellans. Joſeph. Ant. 20. 14. Tacito lib. 12. vocatur *M. Antonius Felix.*

Felix, nomen 3 epiſcoporum Romanorum. Item duorum Conſulum. Unus conſul cum Tauro an. U. C. 1181. Alter cum Secundino, an. U. C. 1265.

Femella Amatriciana, mulier conſtantiſſima, quæ quum intellexiſſet filium demiſſo minus animo ad ſupplicium trahi, eidem occurrens juſſit, ut exuto periculi metu, cœlum & Solem ſuſpiceret, quod cum feciſſet, *An*, inquit, *ignoras fili, te confeſtim in arces illas emigraturum?*

Feneſtella, hiſtoricus Rom. ſæpe citatur à Plinio. Mortuus eſt Cumis, Auguſti tempore. Euſeb. *Feneſtella* alter, cujus de ſacerdotiis & Magg. Rom. ſcriptum extat eo multò eſt recentior. Verus quippe ſcriptor eſt Andreas Dominicus Floccus Florentinus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 101. & pag. 581. Eſt & Portæ Romanæ nomen. Ovid. Faſt. 6.

Nocte domum parvâ ſolita eſt intrare feneſtrâ,
Unde Feneſtellæ nomina porta tenet.

Feretrius, dictus eſt Jupiter, non à *pace ferendâ*, (ut quibuſdam placet) ſed *à ferendis ſpoliis.* Nam Romulus devictis Ceninenſibus, hoſtium ſpolia, ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibique ex quercu ſuſpenſa Jovi conſecravit, eodemque in loco Jovi Feretrio templum condidit: authorque fuit poſteris, ut eò capta ex hoſtibus ſpolia deferrent. Numæ Pompilii lex prima: *Quo jus auſpicio claſſe procincta opima ſpolia capiuntor. Jovei Feretrio bovem cædito, qui cepit æris trecenta darier oporteto.* Quanquam alii à *feriendo* ſic appellatum malint. Vide Livium & Dionyſium in Romuli hiſtoriâ. Itemque Plut. in Romulo & Marcello. Et ante omnes Propertium lib. 4. Eleg. penult. cujus initium.

Nunc Jovis incipiam cauſas aperire Feretri.

Feronia, nemorum dea, à *ferendis arboribus* dicta. Hæc lucum habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cum fortuitò aliquando arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulacrum accolæ vellent, ſubitò aiunt nemus revireſcere; unde Virgil. Æn. 7.

——— *Et viridi gaudens Feronia luco.*

Silius lib. 13.

——— *Itur in agros*
Dives ubi ante omnes colitur Feronia lucos,
Et ſacer humectat fluvialia rura Capenas.

Strabo author eſt, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas ſine ullâ læſione perambulare ſolitos.

Fides, Dea à Romanis culta, teſtibus Cicerone, Lactantio, & Auguſtino. Silius lib. 1.

Heu priſcis Numen populis, ac nomine ſolo
In terris jam nota Fides.

Idem lib. 6.

Nec levior, mihi Diva Fides:

Plautus in Ciſtell.

——— *Per Fidem quod creditum eſt.*

Val. Max. l. 3. c. 2. *In ædem Fidei publicè convocati patres.* Idem 6. 6. *Venerabile Fidei numen.* Dionyſ. Halicarn. lib. 2. ubi de Numâ: Πρῶτος ἀνθρώπων ἱερὸν ἱδρύσατο Πίστεως δημοσίας, καὶ θυσίας αὐτῇ κατεστήσατο, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις Θεοῖς δημοτελεῖς.

Fidius Deus, Jovis fil. à *fide* dictus cui præeſt, ut nonnullis placet. Plautus. *Per deum Fidium credis jurato mihi.* Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeo, ut templa cum ſacrificiis meruerit. Cultus eſt in Quirinali jugo Nonis Junii. Ovid. Faſt. 6.

Fimbria perditiſſimæ audaciæ homo, & ad quodvis facinus deſignandum accommodatiſſimus, qui Craſſum interemit, unde Luc. lib. 2.

——— *Truncos laceravit Fimbria Craſſos.*

Aug. de Civ. Dei. 3. 7. Certe enim civilibus jam bellis ſcatentibus quid miſerum commiſerat Ilium, ut à Fimbria Marianarum partium homine peſſimo everteretur, multò ferocius atque crudelius, quàm olim à Græcis? Nam tunc & multi inde fugerunt, & multi captivati ſaltem in ſervitute vixerunt. Porro Fimbria prius edictum propoſuit, ne qui parceretur; atque urbem totam, cunctoſque in eâ homines incendio concremavit. Appianus quoque in Mithridatico ſcribit, poſtridie ejus diei quo Ilium conflagravit, Fimbriam ipſum ſuis oculis omnia diligenter eſſe ſcrutatum, nunquid ſupereſſet integrum, ut illud quoque dirueret & incenderet. Hic in funere C. Marii Qu. Scævolam virum ornatiſſimum & ſanctiſſimum vulnerandum curavit. Et ubi ferrum non altè in corpus deſcendiſſe accepiſſet, diem illi dixit. Admirantibus cunctis quod Pont. Max. optimum totius urbis civem accuſaret, & crimen expectantibus, dixit ſe illum accuſare quod non totum telum in corpore excepiſſet. Cic. pro Roſc. Amer.

Jul. *Firmicus*, reliquit Aſtronomicôn libb. 8. Conſtantini M. & libb. ejus temporibus vixit. Primus vero huic artis patrocinium ſuſcepit: ſic tamen ut callidè negaret imperatorum geneſin eſſe aſtrologorum regulis ſubjectam. Satis vero frigidè Firmicum hunc laudat hujus ſcientiæ ſcientiſſimus Hieron. Cardanus in quartum Ptolemæi contextu 74. ubi commendato Ptolemæo ſubjungit: *Quare dico cavendum eſſe ab omnibus aliis libris; niſi quis velit legere commentaria Haly, & Firmicum ob linguæ candorem, & memoriam vetuſtatis.* Voſſius. Alius ab hoc eſt Jul. *Firmicus*, qui ſcripſit de erroribus profanarum religionum. Delrius ad Sen. Trag. pag. 11.

Firmianus. Vide *Lactantius.* Sophronii verſio habet φιρμιλιᾶνος. Quo nomine fuit Cappadox Cæſarienſis Epiſcopus apud Euſeb. Hiſt. Eccl. cujus etiam Theodoretus mem. lib. Hæreticarum Fabularum, in Paulo Samoſateno, qui eum virum illuſtrem appellat: & qui utramque habuerit eruditionem, externam viz. & divinam. Floruit autem Gregorii M. temporibus.

Flamen, Sacerdotem ſignificat. Tres autem erant *Flamines* apud Rom. qui cognomina ab eo Deo cui ſacra faciebant, ſumebant. Dialis à Jove, Quirinalis à Quirino. Martialis à Marte. Dicti quaſi *Filamines* à filo quo cingebant caput. Ita Feſtus, & Priſcianus. Varro etiam lib. 4. de LL. *Flamines*, inquit, *quòd caput velatum habebant filo.* Plutarchus à *Pileo*, quaſi *Pileamines* dictos arbitratur. Mihi nec à filo, nec à pileo id nomen accepiſſe videntur, inquit Voſſius. Longius enim vocabula hæc abeunt. Sed eſt *Flamen*, à *Flameo*, hoc eſt, *albo galero*, ſeu *velamento capitis* quo utebantur. Id autem flameum vocatum à *flameo colore*, hujus vero coloris erat, quia erant ſacerdotes Jovis Tonantis, cui is color convenit. Ita Feſtus. *Flameo veſtimento Flaminica utebatur*, id eſt, *Dialis uxor, & Jovis Sacerdos, cui telum fulminis eodem erat colore.*

Flaminicæ, Pontificum uxores dicebantur. Summæ autem curæ fuit veteribus ne Flaminicæ ὑποδήματα ſive ſandalia ex morticino corio geſtarent. Feſtus: *Mortuæ pecudis corio calceos, aut ſoleas fieri Flaminicis nefas habetur, ſed aut occiſæ alioqui, aut immolatæ, quoniam ſuâ morte extincta omnia funeſta ſunt.* Servius: *Sane Flaminicæ non licebat neque calceos, neque ſoleas morticinos habere.* Hæc Neapolis ad illud Faſt. 1.

Scortea non illi fas eſt inferre ſacello.

Ubi etiam Varronem adducit lib. 6. de LL. *In aliquot ſacris, ac ſacellis ſcriptum habemus: Ne quid ſcorteum adhibeatur, ideo ne morticinum quid adſit.*

Flaminius, civis Rom. à quo *via Flaminia*, *arcus Flaminius*, & *forum Flaminium*, conſul cum Annibale pugnans ad Thraſymenum lacum interfectus eſt: cujus cadaver inter mortuos ab Annibale quæſitum, nec inventum. Livius.

Flaminius, prænomine Quintus Superioris filius, qui Philippum Macedoniæ regem vicit, filiumque Demetrium obſidem dare coegit. Plutarchus in Flaminio.

L. Flaminius, quem Cato Cenſorius ignominioſè à ſenatu expulit, quòd Gallum quendam, in gratiam pueri quem deperiſſet, tum cum Galliæ præerat, interfeciſſet. Livius.

Flora, Dea Romanorum, quam floribus præeſſe volebant. Hanc meretricem fuiſſe aiunt, quæ cum magnas opes corporis quæſtu quæſiviſſet, pop. Rom. ſcripſit hæredem, certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo fœnore ſuus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant *Floralia*, ſive ludos *Florales.* Quod quia Senatui flagitioſum tractu temporis videbatur, ab ipſo nomine argumentum ſumi placuit, ut pudendæ rei quædam dignitas adderetur, Deam finxerunt eſſe, quæ floribus præſit, eamque oportere placari, ut fruges cum arboribus & vitibus bene proſpereque floreſcerent. Celebrabantur illi ludi omni cum laſciviâ, convenienter in memoriam meretricis, nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo, meretrices, quæ ſpectatores impudicis moribus detinerent. Ovid. Faſt. 5.

Quærere conabar quare laſcivia major
His foret in ludis liberiorque jocus.

Arnob. lib. 7. *Exiſtimatur tractari ſe honorifice Flora, ſi*

in

in ſuis ludis flagitioſas conſpexerit res agi. Nudatæ tunc in ſcenâ mimæ, teſte Senecâ; & quid non actum impudentius ſub Floræ clypeo? Æl. Lampr. de Heliogabalo: *Hieroclem vero ſic amavit ut ejuſdem inguina oſcularetur, quod dictu etiam verecundum eſt; Floralia ſacra ſe aſſerens celebrare. Adegere ea Feſta, ut è Theatro ſemel Cato egrederetur, nec denuò exinde viſeret.* Val. Max. lib. 2. cap. 10. *Eodem ludos Florales, quos Meſſius Ædilis faciebat, ſpectante, populus ut mimæ nudarentur, poſtulare erubuit: quod cum ex Favonio amiciſſimo ſibi unà ſedente cognoviſſet, diſceſſit è theatro, ne præſentia ſua ſpectaculi conſuetudinem impediret: quem abeuntem ingenti plauſu populus perſecutus priſcum morem jocorum in ſcenam revocavit.* Hæc à Græcis Χλωεὺς dicebatur. Ovid. Faſt. 5.

Chloris eram quæ Flora vocor.

Fluonia, Juno quam mulieres colebant, quòd ſanguinis fluorem, in conceptu retinere putabatur. Boccat. vel quòd menſtrua fœminarum ſingulis menſibus ſiſtere crederetur. Vide Voſſium de Idololatriâ, lib. 2. cap. 26.

Fontania, ſacra fontium, quæ fiebant coronatis puteis, & fontibus. Varro & Feſtus.

Fonteius Capito. Horat. in Hodœporico.

———*Capitoque ſimul Fonteius, ad unguem*
Factus homo, Antoni non ut magis alter amicus.

Fontinalis, fontium Deus, cujus ſacra olim *Fontinalia.* Hinc jocus Plauti in Sticho: *Utrum Fontinali, an Libero imperium te adhibere mavis?* Fontinalia autem Romæ quotannis celebrata ſunt ad 4. Id. Octob. uti in vetuſtis Faſtis à Fabricio (apud quem *Fontanalia* perperam legas) Had. Junio, Haberto Goltzio, aliiſque editis.

Fordicidia, ut inquit Varro, feſta erant apud Romanos, dicta à *fordis*, i. e. bobus, cædendis, quæ celebrabantur ad 17. Calend. Mart.

Foriculus, Deus putabatur, qui Foribus præerat, ſicut Cardinea Dea, quæ Cardinibus, & Limentinus Deus, qui Limini, ridiculâ Ethnicorum ſuperſtitione.

Fornicalia, feriæ à Romanis farris torrendi gratiâ inſtitutæ, quibus ad fornacem in piſtrinis ſacrificium fieri ſolebat; dicta à *Fornace* Dea, in cujus honorem hæc erant inſtituta, & celebrabantur 12. Cal. Mart. Miratur vir doctiſſimus in Lex. Philologico, in lexico veteri Fornacem ſtatui Deam; nempe non veniebat ei in mentem Ovid. illud in erudito de Faſt. opere l. 6.

Et Fornicali ſunt ſua ſacra Deæ.

Item hoc ejuſdem in lib. 2.

Facta Dea eſt Fornax, læti Fornace coloni
Orant, ut vires temperet ipſa ſuas.

Idem:

Curio legitimis tunc Fornacalia verbis
Maximus indicit: nec ſtata ſacra facit.

A Numâ habuit initium hoc feſtum. Plinius ex Heminâ vetuſto ſcriptore, lib. 18. cap. 2. *Numa inſtituit Deos fruge colere & molâ ſalsâ ſupplicare, atque far torrere, quoniam toſtum cibo ſalubrius eſſet. Is & fornacalia inſtituit.* Sed fecit indictitias, non ſtatas. Hinc illi qui eo die cum Fornacalia indicebantur, feriari non poterant, Quirinalibus ſacra illa omiſſa coacti peragere forte quia hæc inter popularia. Feſtus: *Popularia ſacra ſunt, ut inquit Labeo, quæ omnes cives faciunt nec certis familiis attributa ſunt, Fornacalia, Parilia, Laralia, porca præcidanea.*

Fortuna, dea antiquis credita, Juvenal.

Te facimus Fortuna Deam, cœloque locamus.

De Fortunâ prolixe diſſerit N. Comes Mythol. 4. 9. Plin. lib. 2. cap. 7. *Toto quippe mundo & locis omnibus, omnibuſque horis omnium vocibus Fortuna ſola invocatur; una nominatur, una accuſatur, una agitur rea, una cogitatur, ſola laudatur, ſola arguitur, & cum convitiis colitur: volubilis à pleriſque vero, & cæca etiam exiſtimata, vaga, inconſtans, incerta, varia, indignorum fautrix. Huic omnia expenſa, huic omnia feruntur accepta: & in totâ ratione mortalium, ſola utramque paginam facit. Adeoque obnoxiæ ſumus ſortis, ut ſors ipſa pro deo ſit, quà Deus probatur incertus.* Ejus varia nomina vide apud Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13. Plautus in Mercatore 3. 4.

Divum atque hominum quæ ſpectatrix, atque Hera eadem es hominibus
Spem ſperatam cum obtuliſti hanc mihi, tibi grates ago.

Loquitur ad Fortunam. Ennius de eâdem apud Cic. 1. Offic.

Voſne velit an me regnare Hera.

Plautus in Pſeudolo:

Centum doctûm hominum conſilia ſola hæc devincit Dea
Fortuna, atque hoc verum eſt: proinde ut quiſque fortunâ utitur
Ita præcellet; atque exinde ſapere eum omnes dicimus.

Franciſcus, Franciſcanorum familiæ author. à Greg. Pont. Rom. in numero Sanctorum inſcriptus eſt A. D. 1228. Ex Aſſiſiâ Italiæ Civitate oriundus fuit, *Viſionem* vero ſive *Illuminationem* hujuſmodi de ſe refert, ſcilicet; Quod cum *primam Regulam* ſuam conſtituiſſet, quamplurimi ſtrictam nimis ac ſeveram eam eſſe judicarunt; ideoque, ut nonnihil de rigore ejus diminueret; ipſum rogaverunt. Quocirca quum in montem quendam (*Palombo* vocant) aſcendiſſet, poſt multas preces ac lacrymas cum jejunio, (nihil enim alimenti ſumpſit præter panem ac aquam) *Spiritu Sancto* ſuggerente, & *Chriſto dictante*, iſtas Reguas conſcripſit, quæ adhuc obſervantiam ſuam præ ſe ferunt, ut eam ob rationem ab Honorio III. confirmabantur. Hoc tamen non obſtante, Fratres ejus de Aſſiſſio rigorem ac ſeveritatem harum ſecundarum Regularum ægrè ferentes, *Superiorem* ſuum ad S. Franciſcum ſecum deduxerunt. Qui cum adventantes conſpexiſſet, eos ad ſe accedere cauſamque adventûs eorum exponere juſſit. Illi vero animosè ſatis reſponderunt, novam iſtam Regulam ſeveram nimis eſſe, ac proinde eam ſibi, non autem ipſis obſervandam curaret. Tum vero S. Franciſcus facie in cœlum conversâ, Servatorem N. hoc modo compellavit: *Domine, nonne dixi tibi, quòd iſti homines mihi fidem adhibere noluerunt?* Tunc audierunt omnes vocem Chriſti reſpondentem in aere; Franciſce, *Nihil eſt in regulâ de tuo, ſed meum eſt, quicquid eſt ibi. Et volo quod Regula ſic obſervetur ad literam, ad literam, ad literam ſine gloſſa, ſine gloſſâ, ſine gloſſâ.* Simul addens, *Ego ſcio quantum poteſt humana fragilitas, & quantum volo juvare eos, qui hanc regulam amplectentur, qui ergo nolunt obſervare eam, exeat de ordine.* Quibus dictis Fratrum animos emollivit, regulaſque ſuas tali modo ſibi de cœlo dictatas, quaſi Legem Moſi ſuper Montem Sion à Deo ipſo credidit. Hæc omnia unà cum Regula, & Papæ Bullis nec non teſtimonio S. Bonaventuræ typis mandata ſunt. Interim vero carmina iſta planè impia ſunt ac blaſphema, ab homine neſcio quo μισοχείςῳ compoſita, quæque non ſemel in Tabellâ quadam legi, ſed non ſine horrore:

Angele ſanguinea vulnus male diſcis ab haſtâ,
Altius hâc ferri cuſpide vulnus erat.
Nec benè purpureos veſtigas Magdala clavos,
Sertaque letiferis trans caput acta rubis.
Angele Franciſcum, pia Magdala conſule Matrem,
Hæc animo, ille, ſuo corpore vulnus habet.

Frontinus, cognomento Julius, ſcripſit de ſcientiâ millitar. Prætor Urbanus fuit, Veſpaſiano 2. ac Tito Coſſ. ut ait Tacitus lib. 4. Hiſtor. quod fuit an. U. C. 823. Eo ejurante hanc dignitatem cepit Domitianus, *Conſularem virum* eum appellat Ælianus lib. de inſtruendâ acie præfat. ad Adrianum Cæſarem cap. 1. In conſulum tamen ſerie nulla ejus mentio, ut fuiſſe videatur ex conſulibus in demortui locum ſuffectis. In pretio erat temp. Nervæ, & Trajani. Unde Ælian. præfat. Tactic. ait Frontinum idem argumentum tractaſſe, atque eum ſuæ ætatis ſcriptorem vocat. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. 737, 738.

Fronto, philoſophiæ ſimul & dicendi præceptor M. Antonini Imp. adeo ab illo dilectus ut ſtatuam ei à Senatu erigi peteret. Jul. Capitolinus. Alterius *Frontonis* meminit Tacitus. Itemque Juvenalis Sat. primâ.

Frontonis Platani convulſaque marmora clamant.

Et Martialis:

Clarum militiæ Fronto togæque decus.

Frumentius, in Indiâ interiori Evangelium prædicavit, qui ab Athanaſio ob id inſtitutus fuit Epiſcopus. Totam hanc hiſtoriam lege apud Sozom. 2. 25. & Socratem, 1. 15.

Fugalia, feſta fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum, vulgò *Regifugia* dicta; ſolita celebrari menſe Februario poſt Terminalia. Auguſt. de Civ. Dei.

Baptiſta *Fulgoſus*, cum eſſet Dux Genuenſis, principatu à patruo ſuo dejectus fuit an. 1483. Quo vero exilii dolorem levaret, totum ſe ſtudiis dedit, atque ad fil. Petrum ſcripſit libros 9. factorum & dict. memorabilum, opus eximium, ut Leander Albertus vocat. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 612.

Furiæ, Noctis, & Acherontis filiæ tres, *Alecto*, *Tiſiphone* & *Megæra*. Fictum eſt à poetis infera loca Furias habitare, ſed tormenta ſceleſtæ mentis eſſe veteres voluerunt. Cic. pro Roſcio Amer. Tres etiam hæ Furiæ ſignificant tres animi affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agunt, quorum Ira ultionem deſiderat, Cupiditas opes, Libido voluptates. Eurip. in Oreſte. Vide *Diræ.* & *Eumenides.* His Furiis taxus, venenata arbor, vti vulgò habetur, ſacra. Claud. l. 3. de Rapt.

Qualis peſtiferas animare ad crimina taxos
Torva Megæra ruit, Cadmi ſeu mœnia poſcat,
Sive Thyeſtæis properet ſervire Mycenis.
Dant tenebræ maneſque locum, plantiſque reſultant
Tartara

Tartara ferratis, donec Phlegethontis in undâ
Conſtitit & plenos accepit lampade fluctus.

Stat. Theb. 4.

——Flagranti prævia taxo
Tiſiphones. Ubi Gloſſ. *Furiarum facibus.*

Idem Theb. 8. de Amphiarao:

Nondum illum aut truncâ luſtraverat obvia taxo
Eumenis, aut furvo Proſerpina poſte notarat.

Ideo Inferorum victimis adhibebatur. Val. Flac. lib. 1.

——Veteris ſub nocte cupreſſi
Sordidus & multa pallens ferrugine tantus
Stabat adhuc cui cæruleæ per cornua Vittæ
Et taxi frons hirta comis.

Fingebatur eâdem ratione apud Inferos pervenire. Sil. lib. 13.

——Vaſta comas, nemoroſaque brachia fundit
Taxus, Cocyti riguâ frondyſior undâ.

Lucan. lib. 6. De Ditis domo:

——Pallida pronis
Urget ſylva comis & nullo vertice Cœlum
Suſpiciens, Phœbo non pervia taxus opacat.

Nec minus iter ad Inferos taxo obſitum fingebatur. Ovid. Met. 4.

——Via declivis funeſtâ nubila taxo
Ducit ad infernas per muta ſilentia ſedes.

Anguibus redimitas res ſuas peragere dicebantur hæ Furiæ. Catullus.

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo
Frons. Varro Atacinus de quapiam Furiarum.
Cujus ut aſpexit torta caput angue revinctum.

Horatius alicubi. Od. lib. 2.

——Et intorti capillis
Eumenidum recreantur angues.

Ovid. Met. 10.

Nec metues atro crinitas angue ſorores.

Virgilius:

Talibus Alecto dictis exarſit in iras,
At juveni oranti ſubitus tremor occupat artus;
Diriguere oculi; tot Erinnys ſibilat hydris,
Tantaque ſe facies aperit, tum flammea torquens
Lumina, cunctantem & quærentem dicere plura
Reppulit & geminas erexit crinibus angues.

Ovid. Met. 4. de Athamante.

Inde duos mediis abrupit crinibus angues
Peſtiferaque manu raptos immiſit. At illi
Inooſque ſinus Athamanteoſque pererrant.

Idem in Ep.

Affuit Alecto brevibus torquata colubris.

Juvenal. Sat. 6.

Dic qua Tiſiphone, quibus exagitare colubris.

Stat. Theb. 5.

——Implicitis arcana domorum
Anguibus & ſævâ formidine cuncta replevit.

Val. Flaccus:

——Inferni qualis ſub nocte baratri
Accubat attonitum Phlegyan & Theſea juxta
Tiſiphone, ſævaſque dapes ac pocula libit,
Tormenti genus, & nigris amplectitur hydris.

Domos autem anguibus implere, & Infernis aquis aſpergere eadem fingebantur, ut furorem ſic immitterent. Nonnus, lib. 44.

Εὐμενίδες Πενθῆος ἐπεστρατόωντο μελάθρῳ,
Ὧν ἡ μὲν ζοφεροῖο διαθρώσκουσα μελάθρου,
Ταρταρίην ἐλέλιξεν ἐχιδνήεσσαν ἱμάσθλην.
Κωκύτου δὲ ῥέεθρον ἀρύετο, καὶ Στυγὸς ὕδωρ,
Καὶ χθονίῃ ῥαθάμιγγι δόμους ἔρραινεν Ἀγαύης.

Flagello quoque armabantur hæ Furiæ. Virgil. de Tiſiphone, Æn. 6.

Continuo ſontes ultrix accincta flagello
Tiſiphone quatit inſultans.

Stat. Theb. 2.

Diva ter admoto tetigit thoraca flagello.

Val. Flac. lib. 8.

——Torto Furiarum erecta flagello
Proſilit——

Furina, Dea furium, ſecundum Etruſcos verò dea Sortium ad lites dirimendas. Sacra ejus *Furnalia*, vel *Furinalia.*

G A

Gabienus, fortiſſimus Aug. Cæſaris claſſiarius à Sext. Pompeio captus, cujus juſſu inciſâ cervice jacuit in littore toto die, deinde cum adveſperaſſet, petiit ut Pompeius ad ſe veniret, aut aliquem ex charis mitteret, ſe enim ab inferis remiſſum habere quod nunciaret. Miſit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit, *Diis Inferis placere Pompeii cauſas, & partes pias*; proinde eventum futurum quem optaret, hoc ſe nunciare juſſum, argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus expiraturus eſſet, idque ita evenit. Plin. 7. 1.

Gabina, Juno à Gabinis religioſiſſimè culta. Virgilius Æn. 7.

——Quique arva Gabinæ
Junonis, gelidumque Anienem & roſcida rivis
Hernica ſaxa colunt.——

A. Gabinius Romanus vir Conſularis, qui cum Syriæ præeſſet, Ptolemæum Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus eſt.

Gabinius, hiſtoricus Romanus, citatur à Strabone lib. 17. In hæc verba, *Sed nec Gabinius Romanarum rerum ſcriptor in deſcribendâ Mauritaniâ, fabulis prodigioſis abſtinet.* Scribit enim apud Lingen Antæi ſepulturam eſſe, & compagem oſſium cadaveris abſumpti cubitorum ſexaginta, namque à Sertorio detectam, & iterum humatam. Addit etiam de Elephantis fabuloſa quædam, &c.

Gabinus cinctus. Virgil.

Ipſe Quirinali trabeâ cinctuque Gabino
Inſignis referat ſtridentia limina conſul.

Ubi Servius, *Gabinus cinctus eſt togâ ſic in tergum rejectâ, ut una ejus lacinia à tergo revocata hominem cingat. Hoc autem veſtimenti genere utebatur Conſul bella indicturus, ideo quia cum Gabii Campaniæ civitas ſacris operaretur, bellum ſubito venit, tum cives accincti togis ſuis ab agris ad bella profecti ſunt, & adepti victoriam.* Lucan. lib. 1.

Turba minor ſequitur ritu ſuccincta Gabino.

Liv. lib. 8. De Conſule Decio qui ſe devovebat. *Ipſe incinctus cinctu Gabino armatus in equum inſiluit.* Denique interpres Perſii ita ſcribit, *Habitu Gabino Dii penates formabantur involuti togâ ſupra humerum ſiniſtrum & ſub dextro.*

Gad, Palæſtinæ urbs, ut habet Benjamin, quam ſuo tempore *Niphas* dici ſcribit. Item filius Jacobi ſeptimus ex Zelpha, ancilla Leæ uxoris ejus. Gen. 10. Nomen etiam Prophetæ, 1. Reg. 22. A verbo גדד *gadad turmatim convenire. Gad* primum ante alia Numina apud Syros culta, memoratus Gen. 30. com. 11. *Peperit itaque Zilpah ancilla Leæ ipſi Jacobo filium, & ait Leah* בגד *Bagad, & vocavit nomen ejus Gad.* Ebræorum aliqui *Fortunam bonam* hic intelligunt, Leamque loquutam, quaſi partui benè eſſet ominata; unde vulgata editio, quæ D. Hieronymi dicta, *Feliciter* pro *Bagad* habet. Rabbini ſiquidem reſolvunt בגד in בא גד i. e. *venit Gad*, quod interpretantur per בא מזל טוב *Ba Mazal tob*, i. e. *venit Fortuna Bona*, ſive *ſidus bonum, bonus Dæmon.* Et Mazorethis eſt hæc una ex quindecim dictionibus, quæ ſcribuntur ut una, & leguntur ut duæ. Certe גאד Arabibus *bonus*, ſeu *beneficus* eſt, adeoque *Jovis ſtellam* denotat. Ut Ebræi autem, ita Chaldæi locum illum Geneſeos, de verbis Leæ interpretantur. Onkelos enim habet אתא גד *Atha Gad*, i. e. *venit Fortuna*, ſeu *Gad.* Arabs quoque editionis Erpenianæ idem habet. Sed Paraphraſtes ille Pentateuchi qui ſub Jonathanis Ben-Uzielis nomine circumfertur, אתא מזלא טבא *atha Mazala taba*, i. e. *venit Mazala* ſive *Fortuna Bona.* Atque Targum Hieroſolymitanum אתא גדא טבא i. e. *venit Geda*, ſeu *Gad felix*, ſive *bonus.* Verum heic ſeptuaginta καὶ εἶπε Λεία, ἐν τύχῃ, vertunt, quaſi *Beth* ſervilis eſſet loco præpoſitionis. Atque ita habet exemplar vetuſtiſſimum Geneſeos in Bibliotheca Cottoniana: Sed & in Græcorum verſionibus nonnullis legebatur τετύχηκα, uti videre eſt apud B. Chryſoſtomum in Gen. ſermone 56. Id interpretatur ille per ἐπέτυχεν τοῦ σκόπου. Inde etiam Latinis olim, *Beata facta*, vel *Felix ſum* ibi ſubſtitutum, uti advertit ibidem D. Auguſtinus. Vide Seld. de Diis Syris, Synt. 1. cap. 1.

Cn. Lentulus Gætulicus, Tiberii & C. Caligulæ temporibus vixit. Pater ejus fuit Cn. Lentulus Coſſus Gætulicus, qui cum L. Calpurnio Piſone conſulatum geſſit an. U. C. 752. Hujus mortem Tacitus refert, lib. 4. Annalium. Ibidem & filii meminit, quem conſulatum geſſiſſe ait cum C. Calviſio Sabino an. U. C. 778. Eo anno Tiberius Imp. Româ cum

modico comitatu in Campaniam abiit: nec Romam poſtea reverſus fuit, ut præter Tacitum auctor eſt Sueton. in Tiberio cap. 39. & Dio lib. 48. Anno autem proximo hic ipſe Gætulicus in Germania ſuperiori cum proconſulari fuit imperio, quinto imperii ejus anno occiſus eſt Romæ Sejanus. Tum accuſatus quoque Gætulicus, quod Sejani filium ſibi generum deſtinaſſet. Sed animoſâ ſatis epiſtolâ ſe defendit, ac tantum eſſecit, ut delator urbe exigeretur: quâ de re vide Tacitum lib 6. Annalium. Dum ſuperioris Germaniæ legiones curat, ut ibidem legere eſt, *mirum amorem adſecutus eſt, effuſæ clementiæ, modicus ſeveritate, & proximo quoque exercitui per Luc. Apronium ſocerum non ingratus.* Sed benevolentia iſta militaris eum poſt Tiberii obitum Caio ſuſpectum reddidit. Nec aliâ de causâ ab eo occiſus fuit. Docet hoc nos unus Dio Caſſius, lib. 59. Γαιτυλικὸν Λεντοῦλον, τά τε ἄλλα εὐδόκιμον ὄντα, καὶ τῆς Γερμανίας δέκα ἔτεσιν ἄρξαντα, ἀπέκτεινεν, ὅτι τοῖς στρατιώταις ᾠκείωτο. Hiſtoriam ſcripſit, cujus meminit Tranquillus in Caligulâ, cap. 8. *Cn. Lentulus Gætulicus* (Caligulam) *Tiburi genitum ſcribit.* Poematis etiam claruit. Hinc Martialis præfat. lib. 1. *Sic ſcribit Catullus, ſic Marſus, ſic Pedo, ſic Gætulicus.* Meminit & Probus Grammaticus in Virgil. Georg. 1. ubi tres ejus hexametros adfert. Adhæc Sidonius, lib. 2. epiſt. 10. ubi nomen amicæ ejus Cæſenniæ fuiſſe ait. Et Carm. 9.

Non Gætulicus hic tibi legetur.

Imò & ejus eſſe epigrammata videntur, quæ libb. 3. & 6. Antholog. leguntur ſub nomine Γετυλλίου, vel, quod malim, Γετυλικοῦ.

Rob. Gaguinus, natus eſt in vico Callinâ, qui eſt in Arteſiæ finibus ad Liſam flu. Puer ingreſſus eſt Monaſterium Prævinenſe, ac factus eſt Cœnobita S. Trinitatis. Inde Lutetiam Studiorum gratiâ profectus titulum Doctoris utriuſque juris accepit; tantaque prudentiæ ejus fama fuit, ut regum nomine ſæpius miſſus ſit legatus in Italiam, Germaniam, Britanniam. Scripſit libros undecim de geſtis Francorum. Ob. Lutetiæ. 1502.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina ſua partûs doloribus laborans, à Junone ne pareret impediretur, mirâ aſtutiâ dicitur deam eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu, ac lætitiâ geſtientem, & ſolutam jam partu reginam mentiendo confinxiſſe: quâ re intellectâ admiratione ſimul ac dolore concitam Deam ſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubito Alcmenam ſine ullo cruciatu Herculem enixam: Lucinam vero indignatam, mox Galanthidem in animal ſui nominis *galen*, i. e. *muſtelam* mutaſſe, hâc additâ pœnâ, ut ore quo præcipuè peccaverat, pareret. Ovid. Met. 9.

Galatea, nympha marina, Nerei & Doridis filia, à Polyphemo adamata, quem cum illa ſperneret, Acimque ei præferret, indignatus Cyclops, rivalem ſaxo de rupe avulſo interfecit, cujus caſum miſerati dii marini in fluvium ſui nominis eum commutarunt. Ovid. Met. 13.

Candidior nivei folio Galatea liguſtri.

Notat Erythræus Poetas cum incidunt in Galateam, ſibi plurimum indulgere in eâ deſcribendâ; firmat Homero & Heſiodo; unde Philoxenus apud Athen. lib. 1. illam vocat ἐρωμένην. Ovid. quoque lib. 2. Amor. Eleg. 11. uni Galateæ commendat Corinnam navigantem, tanquam formoſa cûrare formoſam debeat. Virg. Æn. 9.

——Qualis Nereia Doto

Aut Galatea ſecat ſpumantem pectore pontum.

Galba Sergius, vir conſularis temporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillus ſcribit ex præturâ Hiſpaniam obtinentem 30 millibus Luſitanorum perfidiâ trucidatis Viriarathini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem ait eum trium Luſitaniæ civitatum convocato populo, tanquam de commodis ejus acturum, 9 millia hominum trucidaſſe. Pædianus dicit eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duoſque amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordiâ fuiſſe. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita dictus. Eſt enim *galba* vermiculus miræ exilitatis qui in eſculentis naſcitur. Alii è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum ſcribunt. Talem enim Galli vocant *galbam*. Alii quòd oppidum Hiſpaniæ fruſtra diu oppugnatum, illitis demum *galbano* faſcibus ſuccenderit. Nonnulli quòd in diuturnâ valetudine *galbeo*, h. e. remediis lanâ involutis, uteretur. Vitam ejus lege ſis apud Sueton. & Plut.

Galenus, medicus excellentiſſimus, ex Pergamo Aſiæ urbe; Clarus eſſe cœpit temporibus Trajani. Natus patre architecto civitatis eruditiſſimo, adoleſcens in Dialecticis, & elementis philoſophiæ, quòd ingenio valeret, feliciſſimè profecit, & mox ad medicinæ ſtudium animum adjecit. Præceptores audivit medicos eâ ætate præſtantes, Satyronem & Pelopem. Profectus deinde Alexandriam eſt, ubi tum hominum erat doctorum frequentia, quorum judicia & ſtudia exploravit. Romam quoque venit, ibique multa ſcripſit, annos natus quatuor & triginta. Inde enim diſcedens anno 37. in Aſiam rediit. Sed non multò poſt in Italiam literis Impp. Veri, & Antonini, revocatus eſt. Inde poſt interitum Antonini, qui in bello Marcomannico periit, in patriam rediit, ibique conſenuit, ac cum corpore & valetudine eſſet imbecilliori, quemadmodum de ſe ipſe ſcripſit, diligentiâ tamen in victu, & temperantiâ, ſatur ſcilicet nunquam de menſâ ſurgens, vitam in extremam uſque ſenectutem produxit.

Galeotæ, vates quidam in Siciliâ. Cic. 1. de Divin. *Huic interpretes portentorum, qui Galeotæ tum in Siciliâ nominabantur, reſponderunt*, &c. Vide Ælian. lib. 12. cap. 46. Γαλεοὶ Heſychio. Γαλεοὶ, μάντεις ἔτοι κατὰ τὴν Σικελίαν ᾤκησ. De quibus ita Archippus apud Athenæum.

Γαλεοὶ γε πάντων μάντεων σοφώτατοι.

Mythologi apud Stephanum à *Galeote* deducunt filio Apollinis & Themiſtûs; nempe ad fabulas confugerunt, cùm neſcirent Phœnicium גלה *gala*, unde *Galei* & *Galeotæ* dicti propheticum eſſe vocabulum. Bochartus.

Galli, Cybeles ſacerdotes, qui ſi deliquiſſent in ſacris, verberabantur. Plut. adverſus Colotem: Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι hoc eſt in æde, Deorum matris. Μήτηρ enim paſſim apud Græcos eſt Cybele non addito τῶν θεῶν. Pindarus: Σοὶ μὲν κατάρχει μάτερ πάρ μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων. Unde ſimpliciter μητρῷον Athenis erat ædes matris Idææ. Pollux: Ἐλέγετο δὲ τι καὶ Μητρῷον Ἀθήνησι τὸ τῆς Φρυγίας Θεᾶς ἱερόν. Moſchopulus: Μητρῷον Ἀθηναίοις, τὸ τῇ μητρὶ τῶν παρ' αὐτοῖς θεῶν ἀνειμένον. Hi ſacerdotes ſeſe caſtrabant. Ovidius in Faſtis:

Nullaque ſunt ſubito ſigna relicta viri.

Non ſolum in corpore, ſed etiam nullà in cultu. Lucianus de Deâ Syriâ: Ὡς γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρηΐου ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἠμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσατο. Ad hujus immitationem Hierapoli quotannis veris initio ſe caſtrabant, & muliebri veſtitu in poſterum incedebant. Lucianus ubi ſupra: Λαβὼν δὲ ξίφος αὐτίκα τάμνει ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς πόλεως, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε, ἐς ὁκοίην δὲ οἰκίην τάδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην καὶ κόσμον τὸν γυναικήϊον λαμβάνει. Capitis jactatio his Gallis peculiare fuit. Ovidius ubi ſupra:

Venit in exemplum furor hic, molleſque minores

Cædunt jactatis vilia membra comis.

Plura obvia ſunt hujuſce ritus exempla, ſed ſatis hoc unum Lampridii de Elagabalo: *Jactavit autem caput inter præciſos fanaticos, & genitalia ſibi devinxit, & omnia fecit, quæ Galli facere ſolent.* Lucanus, lib. 1.

——Crinemque rotantes

Sanguineum populis ulularunt triſtia Galli.

Vulcatius *Gallicanus*, unus ex Hiſtoriæ Auguſtæ ſcriptoribus, ſub Diocletiano. Vide Voſſ. Script. Lat. Hiſt. 2. 5.

Gallicanus, Conſul cum Atilio Titiano, an. U. C. 879. & cum Venuſtio, an. U. C. 902. & cum Symmacho, an. U. C. 1082.

Gallienus, unà cum Licinio Valeriano, Romanorum Imperator, an. U. C. 1018. apud Mediolanum eſt interfectus. Eutrop. Oroſ.

Gallienus, Imp. Rom. cui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, ut in his etiam jocari non dubitaverit. Nam cum accepiſſet Ægyptum à Rom. Imperio deſciviſſe, *Quid enim*, inquit, *ſine lino Ægyptio eſſe non poſſumus?* Perditâ Galliâ, ridens. *Et non eſt*, inquit, *tuta Reſp. ſine trabeatis ſagis?* Aſiâ Alemannorum, & Scytharum incurſationibus vaſtatâ: *Quid*, inquit, *ſine Aphronitis eſſe non poſſumus?* Cælius Rhod. lib. 18. cap. 21.

Gallio, L. Annæi Senecæ frater natu maximus, ad quem Libros de Irâ ſcripſit & miſit, quem in iis Novatum appellat: ut eundem, inſcriptione, de V.B. *Gallionem fratrem*, itemque in epiſt. *Dominum ſuum Gallionem*, honeſte ut ſeniorem fratrem. Hunc à ſuavitate ingenii Statius commendat:

Hoc plus quam Senecam dediſſe terris

Et dulcem generaſſe Gallionem.

Sonante tamen & ſtrepente quâdam eloquentia fuit, auctor lib. De cauſis corruptæ eloquentiæ oſtendit, qui commemorat *tinnitus Gallionis*; ſi tamen hujus non patris adoptivi.

Gallus Cornelius poeta, Ægypti Præſes: anno ætatis ſuæ quadrageſimo propriâ manu ſe interfecit, unde illud:

Sanguinis, atque animæ prodige Galle tuæ.

Vide Voſſ. de Poetis Lat. pag. 25.

Ganymedes, Trois fil. puer formoſiſſimus, quem cum Jupiter deperiret, in Idæ monte venantem ab aquila rapi juſſit, & in cœlum afferri, eumque poculis præfici, repudiato miniſterio Hebes, filiæ Junonis, quæ ante illius raptum miſcendo nectari præerat. Hujus raptus in aulæis apud veteres exprimi ſolebat. Virgil. Æn. 5.

Intextuſque puer frondoſâ regius Idâ

Veloces

Veloces jaculo cervos, curſuque fatigat
Acer, anhelanti ſimilis: quem præpes ab Idâ
Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis.

Papinius, lib. 1. Theb.

Hinc Phrygius fulvis venator tollitur alis,
Gargara deſidunt ſurgenti, & Troja recedit,
Stant mœſti comites, fruſtraque ſonantia laxant
Ora canes, umbraſque petunt & nubila latrant.

Val. Flaccus, lib. 2. Argon.

Pars & frondoſæ raptus expreſſerat Idæ,
Illuſtremque fugam pueri: mox æthere lætis
Adſtabat menſis: quin & Jovis armiger ipſe
Accipit à Phrygio jam pocula blanda miniſtro.

Et ante omnes Plautus in Menæchmis:

Dic mihi, num quà tu vidiſti tabulam pictam in pariete,
Ubi Aquila Catamitum raperet, aut ubi Venus Adoneum?

Hyginus in Aſtron. Poetico tradit Ganymeden inter ſidera tranſlatum conficere ſignum illud quod *Aquarium* vocamus, quòd ejus ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem referre videantur. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonſtrare voluerunt ſapientes ethnici, teſte Cicerone, lib. 2. Tuſc. quàm prudentem virum è Deo amari, & illum ſolum proxime accidere ad divinam mentem. Eſt enim Ganymedes anima hominum quam ob eximiam virtutem Deus ad ſe rapit. Pocula autem Jovi miniſtrare, nihil aliud eſt quam Deum mirificè delectari officiis ſapientiæ, quæ ab animâ virorum ſapientum procedunt. Porro Ganymedi inſignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non ſolùm quia vir ſapiens caret ſordibus animi, verum etiam quia ſapientiæ tanta eſt pulchritudo, ut ſi oculis cerni poſſet, mirificos ſibi amores in animis hominum excitaret. Dicitur etiam ab aquilâ raptus in cœlum fuiſſe propter perſpicacitatem, atque ab ipſo Jove in aquilam verſum, quòd adjutor ſit Deus ad Sapientiam. Obſcœna autem & turpia quæ ab impuris quibuſdam poetis & pictoribus de Ganymede ficta ſunt, procul amovenda ab adoleſcentum oculis, & auribus boni omnes neceſſarium eſſe indicant. Horat.

Qualem miniſtrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Idem:

Qualis aut Nireus fuit, aut aquosâ
Raptus ab Idâ.

De loco autem ubi raptus Ganymedes, diſſentiunt Strabo & Athenæus; uterque lib. 13. Prior ait oſtendi illius ἁρπάγειον in confinio Cyziceni & Priapeni agri: poſterior apud Chalcidenſes. Suidas vero raptum iſtum longè aliter narrat, quam habetur in fabulis, ut etiam Oroſius, l. 1. c. 12. ex Phanocle poetâ. Ab Homero ἀντίθεος dicitur, h. e. *par Deo.* Item ξανθὸς, *flavus.* Ἀγακλυτὸν eum vocat Qu. Calaber, lib. 8. Χαροπὸν *gratum aſpectu*, vel *fulvum* Theocritus Idyl. 12. & Οἰνοχόον, h. e. *pincernam*: Idyll. 15. Nonno in Baſſaricis Τρώιος βουκόλος, εὐχαίτης, ἡβητὴρ, δρηστὴρ Διὸς κυπέλλων, & ἱμερόεις dicitur. *Regius puer* vocatur Virgilio Æn. 5. *Puer Idæus* Ovidio Faſt. 2. *Phryx puer* eidem Faſt. 4. ac *Iliacus puer* Triſt. 2. *Sangaricus puer* autem Statio Sylv. 3. Hinc pro pincerna quovis uſurpatur, ut *Gætulus Ganymedes* apud Juvenalem pro Afro pocillatore. Et Martialis:

Atque mihi ſervit pro Ganymede manus.

Hoc eſt, ipſe mihimet potum præbeo. Not. hic quòd Echemenes Ganymedem non à Jove ſed Minoe raptum tradit Athen. lib. 13. Ἐχεμένης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς οὐ τὸν Δία φησὶν ἁρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα.

Gargaris, Curetum rex, mellis colligendi uſum primus invenit. Huic cum ex filiæ ſtupro nepos proveniſſet, omnibus modis eum perdere conatus eſt, ſed fruſtra; tandem vero tot caſuum periculorumque, quæ evaſerat, admiratione, ſucceſſorem illum in regnum deſignavit, nomenque illi Habidis impoſitum eſt. Juſtin. lib. 44.

Gargilius, hiſtoricus, qui vitam Alexandri M. eſt diligenter perſecutus. Item venator nobilis, de quo Horatius.

——*Venator ut olim*
Gargilius, qui mane plagas, venabula, ſervos
Differtum tranſire forum populumque jubebat, &c.

Gaudentius, epiſcopus Ariminenſis pius & orthodoxus, tempore Conſtantini Imp. quum impiæ ſynodo Arianorum epiſcoporum, qui Arimini convenerant, nollet aſſentiri, crudelitèr interfectus eſt.

Gehenna, nomen loci apud Evangeliſtas; ponitur autem pro inferno, hâc occaſione, teſte Hieronymo. Erat idolum Baal juxta Jeruſalem, ad radicem montis Moriæ, unde Siloa fluit. Hæc vallis eſt parva campi planities irrigua & nemoroſa, plenaque deliciis & lucus in eo idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, ut relicto Templo, hoſtias ibi mactarent, filioſque ſuos incenderent Dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe *Gehinnom*, id eſt, *vallis Hinnom.* Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam *Tophet*, & *Baal* ſed *Polyandrium* vocetur. Futura ergo ſupplicia, & pœnæ perpetuæ quibus impii cruciandi ſunt, hujus loci vocabulo denotantur. Vide Fungerum in *Gehenna*, & Seld. de D. Syris Synt. 1. cap. 6. Origenes, lib. 6. contra Celſum: Τὴν γέενναν ἡμεῖς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ γεγραμμένην ὡς κολαστήριον εὑρόντες, ἐζητήσαμεν εἴ που τῶν παλαιῶν γραμμάτων ὠνομάσθη, καὶ μάλιστα ἐπείπερ καὶ Ἰουδαῖοι χρῶνται τῷ ὀνόματι. Εὕρομεν δὲ ὅπου μὲν φάραγξ υἱοῦ Ἐννὸμ ὀνομαζομένην ἐν τῇ γραφῇ, ἐν δὲ τῷ Ἑβραϊκῷ, ἀντὶ τοῦ φάραγξ· μεμαθήκαμεν ὅτι κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου ἐλέγετο ἡ φάραγξ Ἐννὸμ, καὶ ἡ Γέεννα· Ἐπιτηροῦντες δὲ τὰ ἀναγνώσματα, εὑρίσκομεν καὶ ἐν τῷ κλήρῳ τῆς φυλῆς Βενιαμὶν τὴν γέενναν ἢ φάραγγα Ἐννὸμ κατειλεγμένην, οὗ ἦν καὶ Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἐξετάζοντες τὴν ἀκολουθίαν τοῦ εἶναι ἐπουράνιον Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ κλήρου Βενιαμὶν καὶ τῆς φάραγγος Ἐννὸμ, εὑρίσκομέν τι εἰς τὸν περὶ κολάσεως τόπον μεταλαμβανόμενον εἰς τὴν μετὰ βασάνου κάθαρσιν τῶν τοιῶν δὲ ψυχῶν.

Gelaſius Cyzicenus, Cæſareæ Palæſtinæ Epiſcopus, tribus libris complexus eſt res in Synodo Nicenâ geſtas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 264.

Gellias, vir Agrigentinus, mortalium omnium munificentiſſimus, de cujus φιλοξενίᾳ, & in omnes hoſpitalitate multa Diodorus Siculus, lib. 13. nec pauciora Val. Max. lib. 4. cap. ult. Male Τελλίας vulgò apud Athenæum, lib. 1.

A. Gellius, quem nonnulli *Agellium* vocant, Grammaticus, Noctium Atticarum ſcriptor. Antonini Pii temporibus vixit, non diu poſt mortem Plutarchi. Coætaneos habuit Phavorinum Epicteti auditorem, Corn. Frontonem, & Herodem Atticum, quorum ſecundum adoleſcens Romæ docentem audivit, teſte ipſo lib. 19. cap. 8.

Gelo, puer quidam, qui à lupo feliciter & fortuito caſu ſervatus fuit. Hunc enim ferunt, cum ipſe aliquando in ludi literarii veſtibulo libellum manu retinens ſederet, accedentem lupum, libellumque de manibus raptum auferentem, cum clamore inſecutum, magnum tumultum excitaſſe, quo ludi magiſtrum, omneſque pueros commotos, ut illi ſuppetias ferrent, arma, fuſteſque tumultuariè rapuiſſe: quo ſtrepitu concuſſam domum latam ruinam dediſſe, contignationibus ſolutis, puerosque omnes cum præceptore eliſiſſe, qui circiter centum fuiſſe dicuntur, eoque modo Gelonem à lupo ſervatum fuiſſe perhibent. Leonic. Thom. 4. 104.

Geminus Rhodius, Ciceronis ac Pompeii temp. de Geometriâ ſcripſit. Proclus Γεμῖνον vocat, vix autem dubito, quin ſit nomen Romanum. Sane *Geminii*, *Gemini* & *Geminiani* celebrantur in antiquis ſcriptoribus, & inſcriptionibus. Vide Voſſ. de Scient. Math. pag. 160. & 329. Et Petavium præfat. ad Uranologion.

Gemoniæ, ſcalæ dicebantur Romæ ad quas corpora damnatorum, impacto unco trahebantur. Suetonius: *Nemo punitorum non in Gemonias abjectus, uncoque tractus.* Tacitus de Sabino: *Tunc confoſſum, collaceratumque, & abſciſſo capite truncum corpus Sabini in Gemonias trahunt.* Et Plin. 8. 40. ſcribit canem à corpore ſervi non receſſiſſe abjecto in gradibus Gemoniis. Nonnulli à *Gemonio* auctore ſic dictos putant. Beroaldo autem à *gemitu* ſic appellati videntur.

Genethlius, Jupiter ſic dictus, quod ei incumbat cura gignendorum liberorum. Item doctiſſimus ſophiſta Palæſtinus, diſcipulus Minutiani, & Agapeti, ſcripſit autem multas λαλιὰς, ſeu διαλέξεις, & μελέτας, & multa alia. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta, ut Ariſtophanis Interpres ait, quòd geniture præſit. Vide Ariſtoph. in Nubibus. Heſychius: Γενετυλλὶς γυναικεία θεὸς πεποιημένη τοῦ ὀνόματος παρὰ τὰς γενέσεις ἐοικυῖα τῇ Ἑκάτῃ, διὸ καὶ ταύτῃ κύνας προσετίθεσαν, ἔστι δὲ ξενικὴ ἡ θεὸς, καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν.

Genius, dicebatur Naturæ deus apud veteres, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, unde cujuſque rei dicebatur ſuus genius. Accipitur aliquando pro ipsâ naturâ. Quidam ipſam animam, vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet, unde *Geniales* apud priſcos vocabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. Inde Proverbium *Genio indulgere.* Fuerunt etiam, quiaquam, terram, ignem, aerem, item 12 ſigna, & Solem, & Lunam Deos genios facerent, & *à gerendo*, quod multa gerere poſſent, primùm *Gerulos*, deinde *Genios* appellatos eſſe putarent. *Loci genius* apud Virgilium ponitur pro deo topico. Orare ſolebant antiqui per Genium. Prop. 4. 9.

Exuitur,

Exuitur, Geniumque meum proſtratus adorat.
Tibull. 4. 4.
Perque tuos oculos, per Geniumque rogo.
Horat. Ep. 7. lib. 1.
Quod te per Genium, dextramque, pioſque Penates,
Obſecro, & obteſtor.———
Stat. 2. Sylv.
——*Dum cunctis ſupplex advolveris aris,*
Et mitem Genium Domini præſentis adoras.

Soranus apud Aug. de C. D. 7. 13. *Genius, Deus eſt*, inquit, *qui præpoſitus eſt & vim habet omnium rerum gignendarum. Et alio loco Genium eſſe dicit uniuſcujuſque animum rationalem.* Vide Cenſorinum de die Natali c. 3. & ad eum Lindenbrogium. Genius, inquit Fungerus, inter Deos ſelectos unus, ut quidam volunt, à *generando* nomen ſuum obtinere videtur. Sed non omnes idem de eo. Sunt enim qui cuique loco ſuum aſcribunt, ſunt qui cuique homini ſuum aſſerunt. Auguſtinus Deum eſſe dicit qui omnium rerum gignendarum vim habeat, juxta profanam veterum opinionem, quanquam Varronem affirmare dicat, genium eſſe uniuſcujuſque rationalem animum. Feſtus Pompeius cum Auguſtino facit, uterque vero à *gignendo* derivat. Quare & Cenſorinus, qui hunc nobis aſſiduum velut obſervatorem appoſitum dixit (ut & Plutarchus Menandrum dixiſſe refert ἅπαντι ἀνδρὶ δαίμονα συμπαραστατεῖν εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸν τοῦ βίου) appellatum ait, ſive quòd, ut generemur curet, ſive quòd unà gignatur nobiſcum, ſive quòd genitos ſuſcipiat ac tueatur. Quin veteres unicuique homini duos tribuebant genios, ſicut Angelos nonnulli ex noſtris Theologi, Baſilius imprimis adverſus Eunomium. Unum ex his bonum, alterum affirmabant malum, quem Empedoclem Terreſtrem appellaſſe crediderim apud Plut. his verbis: Διτταί τινες ἡμῶν ἕκαστον παραλαμβάνουσι καὶ κατάρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες, ἐνδεία, χθονίη τε. Idem vult Servius ad illud Virgilii:

——*Quiſque ſuos patimur manes:*

Quando ait: *Cum naſcimur duos Genios ſortimur, unum qui hortatur ad bona, alterum qui depravat ad mala, nec incongruè dicuntur Genii, quod cùm unuſquiſque genitus fuerit, id ſtatim obſervatores deputantur.* Celebratur & illud Menandri:

Δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται εὐθὺς γενομένῳ.

Arrianus in Epictetum etſi non ſtatuit duos, unum tamen cuique proprium Dæmonem pervigilem & incorruptum aſſignatum docet hoc modo: Καὶ ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησε τὸν ἑκάστου δαίμονα, καὶ παρέδωκε φυλάττειν αὐτὸν αὐτῷ, καὶ τοῦτον ἀκοίμητον, καὶ ἀπαραλόγιστον. Simulachrum Genii (ne illud omittam) interdum ſerpentis imagine effingebatur, interdum puerili, juvenili, ſenili formâ. Coronabatur Platani foliis, reſque illi ſacra fiebat floribus & mero. Unde Perſius.

——*Funde merum Genio.*
——*Silvanum lacte piabant*
Floribus & vino Genium.

Cujus rei cauſam explicant Cenſorinus & Varro. Thura quoque huic Deo adolebant. Tibullus de Natale Cherinti.

Magne Geni cape thura libens.

Geniales lecti, qui puellis nubentibus ſterni ſolebant, vel à liberis *generandis* traxere nomen. Ab eadem orig. *genitalia* corporis partes verendæ, & *genitores* vocabulum deducunt. Plura de Genio vide apud. Mart. Delrio Not. ad Senecæ Medeam verſu 1.

Genſericus, Princeps Vandalorum, quum Carthaginem cepiſſet, omneſque opes, interfectis civibus in jus ſuum vertiſſet, animum ad Eccleſiarum ſpoliationem adjecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotum adminiſtratione privatas, equorum ſuorum ſtabula fecit.

Georgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multiſque aliis viris doctis æqualis.

Georgius, Trapezuntius, nobilis Philoſophus, qui in extremâ ſenectute, omnium literarum, quas antea, noverat, nominiſque ſui oblitus eſt.

Georgius Cappadox, Trib. Mil. ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem peremit, liberatâ puellâ, quæ eidem in prædam devota fuerat. Theologi nonnulli exiſtimant fictitium eſſe nomen, ſub quo veteres Chriſti Eccleſiam à Satanæ tyrannide liberantis imaginem & paſſionis meritum propoſuerunt. Cæterùm veram hanc fuiſſe hiſtoriam multis argumentis probatum it vir doctus Petrus Heylinius libro cui Titulus. *The Hiſtory of Saint George.*

Georgius Piſides, Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Diaconus, & Chartophylax, flor. circa A. D. 640. Condidit poema de opere 6. Dierum, quod Sergio Patriarchæ dicavit. Conſtitit olim 3. Senariorum millibus, ut Suidas teſtatur. Sed ex iis hodie ſolum ſuperſunt mille octingenti octoginta, qui proœmium ſunt operis. Fecit quoque Senarios *de Vitæ Vanitate*, quos Græcè primus edidit, & Lat. verſibus reddidit Fredericus Morellus, Frederici F. An. D. 1584. Sed ex Suidâ dicimus præterea ſcripſiſſe de Heraclio Imp. de B. Perſico, itemque Avarica, idque καταλογάδην, hoc eſt, *ſolutâ oratione*: item Laudationem Anaſtaſii Martyris. Mem. ejus Tzetz. Chil. 3. Hiſt. 66. & Nicephorus, Hiſt. Eccleſ. 18. 48. Item *Georgius* Presbyter Eleuſius, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. 278.

Georgius Monachus, Taraſii Patriarchæ Syncellus: quomodo dicebatur qui proximus eſſet Patriarchæ hiſtoricus, vixit temp. Caroli M. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 184. Æqualis huic fuit *Georgius* Theophanes, Confeſſor, ut conſtat ex Michaelis Glycæ Annalium parte tertia. Voſſ. ubi ſupra.

Georgius Logothetes Chronicon edidit Conſtantinopolitanum, floruit autem temp. Mich. Palæologi. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 28. De *Georgio* Alexandrino Voſſ. Hiſt. Gr. p. 489.

Georgius ὁ Παχυμέρης, Sacerdos, Protecdicus, & Hieromnemon. Hic præter eum, quem in Dionyſ. Areopagitam commentarium habemus, condidit etiam hiſtoriam, quam orditur à temp. Michaelis Palæologi, qui imperare cœpit 1261. definit autem in an. 23. ſenioris Andronici ſub quo vixit.

Georgius Gemiſtus, philoſophus & Mathematicus cognomine Pletho, patriâ Conſtantinopolitanus, æqualis Beſſarionis Cardinalis, & Michaelis Apoſtolii. Præter illa de diſcrimine Platonis & Ariſtotelis, ac quædam alia fecit libros duos de geſtis Græcorum poſt pugnam Mantineam. Hi vero ita placuerunt M. Antonio Antimacho, qui eos Latinè vertit, ut diceret non tantum eſſe verbis aptos, preſſoſque: Sed etiam artificio tanto, tanta lenitate, ac rerum copiâ ferri, ut poſt Herodotum ac Thucydidem, cum antiquiſſimis terræ Græciæ hiſtoribus non immerito poſſit comparari.

Georgius Phranza Protoveſtiarius Chronicon reliquit de rebus Byzantinis, ac Peloponneſiacis quas magnam partem viderat, pleriſque etiam præfuerit. Finivit hoc opus A. D. 1457.

Georgius (neſcio cujas) de ſacrificiis Rhodiis ſcripſit. Athen. 15.

Georgius Chumnus Byzantinus rythmicam conſignavit hiſtoriam ab orbis Creatione ad Solomonis regnum.

Georgius Codinus Curopalates. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 368.

Geraræ, Græcis Γέραιραι, teſte Polluce, quatuordecim erant mulieres à rege Athenienſum conſtitutæ, quæ ſacra ſecreta Dionyſio faciebant. De quibus Demoſthene in Orat. contra Neæram, ubi & tale jusjurandum earum producit.

——Ὅρκος Γεραιρῶν.

Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρά, καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ θεοίνια, καὶ Ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις.

Germanicus Cæſar, conſul, collega C. Fonteii Capitonis an. U. C. 764. *Germanicus Cæſar* filius fuit Druſi, à Tiberio adoptatus, atque ab eodem anno ætatis 34 veneno per Piſonem ſublatus. Hunc, ut poetam, celebrat Ovidius in Faſtis, quos ei dicavit, item carmine ad Suillium. Et fortaſſe ejus, non Domitiani Germanici carmen eſt, quod in veteribus epigrammatis legas, de puero Thrace, cui glacie caput abſciſſum. Orator etiam egregius fuit. Ovid. Faſt. 1.

Quæ ſit enim culti facundia ſenſimus oris,
Civica pro trepidis cum tulit arma reis.

Notavit & hoc Suetonius *Oravit*, inquit, *cauſas triumphales*, & Dio Caſſ. lib. 56. Καὶ αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἄξιον μνήμης ἔπραξε πλὴν ὅτι καὶ τότε ὑπερεδίκησεν. Suet. in Calig. *Omnes Germanico corporis, animique virtutes, ut quantas nemini cuiquam contigiſſe, ſatis conſtat.* Magnum & rarum elogium, in quo tamen conſentiunt Hiſtorici. Tac. lib. 2. pluribus perſequitur illius laudes, etiam cum Alex. M. comparatione facta. Dio paucis verbis non pauciora dicit, lib. 57. Κάλλιστος μὲν τὸ σῶμα, ἄριστος δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἔφυ, παιδείᾳ τε ἅμα καὶ ῥώμῃ διαπρεπής, πρᾳότατός τε καὶ σωφρονέστατος ἦν. Dilaudat eundem & Joſephus Originum, lib. 18. cap. 8. Unus Velleius per adulationem principis turpiſſimam auſus laudato ab omnibus juveni ignaviæ maculam aſpergere.

Geryon, ſeu *Geryones*, Chryſauris F. Heſiod.

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γηρυονῆα.

Trium inſul. rex, Balearidum, viz. duarum & Ebuſi, quæ res locum fecit Poetarum fabulis, ut Geryonem tricorporem fuiſſe dicerent. Servius ad illud Æn. 7.

——*Poſtquam Laurentia victor*
Geryone extincto Tirynthius attigit arva.

Geryones inquit, rex fuit Hiſpaniæ, qui ideo trimembris fingitur, quia tribus inſulis præfuit, quæ adjacent Hiſpaniæ,

niæ, Balearicæ, majori, & minori, & Ebuſæ, &c. Cedrenus: Τεισώματον τ̀ Γηρυόνην φασὶν ἐχ ὅτι τοσέτοις ἐχρήσατο σώμασιν, ἀλλ' ὅτι τρεῖς νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ κείμεναι συνεμάχεν αὐτῷ. Hunc Hercules interfecit, boveſque ejus in Græciam abegit. Sunt etiam qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tantâ inter ſe animi concordiâ viventes, ut animâ unâ regi putarentur. Juſtinus, lib. 44. *Porro Geryonem ipſum non triplicis naturæ, ut fabulis proditur, fuiſſe ferunt; ſed tres fratres tantæ concordiæ extitiſſe, ut uno animo omnes regi viderentur: nec bellum Herculi ſuâ ſponte intuliſſe, ſed cum armenta ſua rapi vidiſſent, amiſſa bello repetiſſe.* Alii, nec abſque veri imagine, fabulam in hoc fundari putant quod Geryon Hiſpaniæ rex eſſet quæ triplex eſt, Bætica, Tarraconenſis, Luſitanica. Interim vero non audiendus Suidas qui deridiculam commenti rationem hujuſmodi effert: Τεικέφαλον, ὅτι τρεῖς λόφυς εἶχεν ἐν τῇ τρικεφαλαίᾳ. Euripides in Herc. Furente vocat eum Τεισώματον βοτῆρα Ἐρυθείας. Nonnus Baſſaricorum, lib. 25.

Κάλλιπε καὶ τριλόφοιο καρήατα Γηρυονῆος.

Lucret. lib. 2.

Quidve tripectora tergemini vis Geryonai.

Horat. lib. 2. Od. 14.

——— Qui ter amplum
Geryonem, Tityonque triſti Compeſcit undâ.

Virg. Æn. 8.

Tergemini nece Geryonis ſpoliiſque ſuperbus.

Ovid. Met. 9.

——— Nec me paſtoris Iberi
Forma triplex,nec forma triplex tua,Cerbere, movit.

Silius Italicus, lib. 1.

Tres animas namq; id monſtrum,tres corpore dextras
Armarat, ternaque caput cervice gerebat.
Haud alium vidit tellus cui ponere finem
Non potuit mors una viro, duræque ſorores
Tertia bis rupto torquerent ſtamina filo.

Idem lib. 13.

Qualis Atlantiaco memoratur littore quondam
Monſtrum Geryones immane tricorporis iræ.
Cui tres in pugnâ dextræ varia arma gerebant,
Una ignes ſævos, aſt altera pone ſagittas
Fundebat, validam torquebat tertia cornum,
Atque uno diverſa dabat tria vulnera niſu.

Palæphatus: Γηρυόνην φασὶν ὅτι τρικέφαλος ἦν, ἀδύνατον δὲ σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν, ἦν δὲ τοιόνδε τοῦτο. Πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ Τρικαρηνία καλουμένη, ἦν δὲ Γηρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστὸς, πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων. Εἶχε δὲ καὶ βοῶν ἀγέλην θαυμαστὴν, ἐφ' ἣν ἐλθὼν Ἡρακλῆς ἀντιποιούμενον Γηρυόνην ἔκτεινεν. Οἱ δὲ θεώμενοι περιελαυνομένας τὰς βοῦς, ἐθαύμαζον, ἦσαν γὰρ τὸ μὲν μέγεθος, μικραὶ, ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἐπὶ τὴν ὀσφὺν μικραὶ καὶ σιμαὶ, κέρατα οὐκ ἔχουσαι, ὀστᾶ δὲ μακρὰ καὶ πλατέα. Πρὸς τοὺς πυνθανομένους οὖν ἔλεγόν τινες· Ἡρακλῆς ταύτας περιήλασεν, κτείνας Γηρυόνην τὸν Τρικαρηνίου, τινὲς δὲ ἐκ τοῦ λεγομένου ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς. In Theologiâ Poeticâ & *fulmen* & *tonitru* deſignat Geryon. Nomen à ſono, nam γηρύειν, φωνεῖν, λέγειν dicitur Heſychio, illud autem ab Ebræo גרון *garon, guttur*, Doricè enim γαρυέμεν pro γηρύειν Pindaro. Fingitur vero Geryon triplex, quia triplex vis fulminis, nam eſt & terebrans, materiâ ſubtili, & diſcutiens, materiâ ventoſâ, & urens materiâ viſcoſâ. Hinc & *telum Jovis triſulcum* dicitur. Boves tribuuntur ei ob tonitrua, quæ bubus comparantur ob boatum, ſive horrendum ſtrepitum quem edunt. Abigit Hercules eas boves,quando ignea illa vis, nube ruptâ in terras vibratur. Vide Voſſ. De Idololatr.3.8.

Gether, filius Aram. Gen. 10. qui locumne aut populum aliquem de ſuo nomine appellaverit, haudquaquam ſcio. Mihi ſaltem nullus occurrit. Nam in vulgatâ *Gether*, 1 Reg. 30. 27. eſt pro Ebræo יתר *Jatthir*. Et ubi *Getara* pingitur in Ptolemæi tabulis ad mare Caſpium in Albaniâ, Græcus codex habet Γάγαρα. Denique in Peloponneſi deſcriptione apud Geographum Arabem *Gethuria* videtur eſſe Laconiæ Gerenia. Ex *Gethere* deſcendiſſe ſcribit Mercerus *Acarnanes, Cares, & Bactrianos vicinos inter ſe populos.* Quod viro alioquin impensè docto excidiſſe mirum eſt. Cum nemo ſit, qui neſciat, quantis locorum intervallis à ſe invicem diſſiti ſint Acarnanes in Græciâ prope Epirum, Cares in Aſiâ minore; è regione Rhodi inſulæ, & Bactriani in intimâ Aſiâ ultra mare Caſpium. Sed errori anſam dedere Joſephus, & Hieronymus, quorum ille Bactrianos, hic Cares & Acarnanes deducit ex Gethere. Fallor, aut Syrus author aliquis ſcripſerat Gether habitaſſe בגתרא *Begethera*, i. e. in Gethera urbe, vel regione, ubicunque tandem fuerit. Pro quo Joſephus legit *Bagtra*, vel *Bactra*, quaſi de Bactris ageretur. Pari errore בספרד *Biſpharad*, id eſt, *in Sepharad*, Abd. verſ. 20. Hieronymus *Boſphorum* reddit ac ſi B. præpoſitum pars eſſet vocabuli. Boch.

Gibelini, & *Guelphi*, duæ fuere quondam per Italiam factiones, An. Dom. 1240. quæ odio exitiali inter ſe digladiabantur. Earum autem origo talis fuiſſe dicitur. Cum Fredericus 2. Imp. in Italiam proficiſceretur, excommunicatus eſt à Summo Pontifice. Luſtrans vero ſingulas civitates, facilè deprehendit, qui propenſum erga ſe haberent animum. Qui igitur ei favebant, illos vocabat Germanico nomine *Gibelinos*: eos autem qui averſum à ſe habuerunt animum, appellavit *Guelphos*. Horum vocabulorum ratio eſt incerta. Hinc tandem varia & multiplicia ſcelerum genera in plurima ſubſecuta ſunt ſecula. Hanc hiſtoriam Munſt. lib. 2. cap. 3. fusè lateque ſcripſit.

Gigantes, Telluris filii excelſiſſimæ ſtaturæ, & draconum pedibus in deorum perniciem procreati, ut ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Jovemque de cœli poſſeſſione dejicerent. Macrobius Sat. 1. 20. *Gigantes* nihil aliud fuiſſe credit, *quam hominum quandam impiam gentem, Deos negantem, & ideo exiſtimatam Deos pellere de cœleſti ſede voluiſſe.* Et Cic. de Senectute: *More Gigantum bellare cum Diis quid eſt aliud, niſi naturæ repugnare?* Horum pedes in Draconum volumina deſinebant, quod ſignificat, nihil eos correctum cogitaſſe, totius vitæ eorum greſſu, atque proceſſu in inferna vergente. Phyſici vero interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos, qui dum exitum non inveniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt, & fragmina ipſa quaſi in cœlum ejaculantur. Hos Poetæ in campis Phlegræis cum Diis congreſſos fabulantur; ſed partim Jovis fulmine, partim Apollinis, & Dianæ telis confixos cecidiſſe, alioſque ſub Ætnâ monte, alios ſub Mycone, & Liparâ inſulis ſepultos eſſe: nonnullos etiam in Tartara detruſos impietatis ſuæ pœnas luere.

Gigantum vox inquit M. Delrius, ſumitur ſæpè pro quibuſvis hominibus, feris, robuſtis, audacibus, ſuperbis, impiis, confidentes in vi brachii ſui. Sic ſumi docent Gennadius in Geneſim, & Theodoretus; item Damaſcenus & S. Chryſoſtomus cujus hæc ſunt: Γίγαντας, οὐ ξένην πλάσιν, οὐδὲ ξένην μορφὴν, ἀλλὰ τοὺς ἥρωας, τοὺς πολεμικοὺς, τοὺς ἰσχυρούς. Maxime tamen ſi vaſtâ ac procerâ mole corporis eſſent, quos Theodoretus vocat παμμεγέθεις ἀνθρώπους; Divus Auguſtinus docet ſumi pro ſuperbis & fortiſſimis, D. Hieronymus pro inexpugnabilibus, ejuſque diſcipulus Philippus Presbyter, lib. 2. in Job. cap. 26. *Gigantes*, inquit, *appellat ſcriptura divina, homines ſuperbos, rebelles, & contumaces, ut fuit ille Nemroth Gigas venator contra Dominum.* Si tamen liber ille non potius Bedæ eſt. S. Cyrillus, lib. 9. contra Julianum Apoſtatam. *Mos eſt Divinæ* Scripturæ Gigantes vocare agreſtes & feroces & robuſtos. Nam de Perſis & Medis Judæam devaſtaturis, dixit Deus per Iſaiam: Gigantes venient *ut impleant furorem meum.* Benè Macrobius, Sat. 1. 26. *Gigantes autem quid aliud fuiſſe credendum eſt quàm hominum quandam impiam gentem Deos negantem & ideo exiſtimatam Deos è cœleſti ſede pellere voluiſſe.*

De Gigantum autem origine variæ ſunt priſcorum opiniones. Alii namque illos Titanis & Terræ filios fuiſſe ſcribunt. Alii ex ſanguine Titanum à Jove interfectorum è terra eſſe natos aiunt. Heſiodus ex ſanguine Cœli, amputatis illius à Saturno virilibus, genitos eſſe dixit. Joſephus vero in Antiq. Jud. contendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuiſſe procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius ex Sacrâ Hiſtoriâ argumento ſumpto, aſtipulari videtur. Sed D. Auguſtinus, cæterique recentiores Theologi rectè iſtam rejiciunt opinionem, quòd Dæmones cum mulieribus verè coire poſſe, prolemque aliquam ſuſcipere, impoſſibile ſit.

Gigantum autem urbs maxima fuit Enos circa Libanum montem, qui univerſo dominabantur orbi, ab occaſu Solis ad ortum. Iſti vaſtitate corporis ac roboris confiſi, inventis armis opprimebant, libidinique inſervientes invenerunt papiliones, & inſtrumenta Muſica, omneſque delicias. Manducabant homines, & procurabant abortus, in eduliumque præparabant, & commiſcebantur matribus, filiabus, ſororibus, & maſculis, atque brutis: ac denique nihil erat ſceleris, quod non admitterent, Dei ac Religionis contemptores. Beroſus, lib. 1.

Gigantum eſſe Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus, quos plurimos & odoratiſſimos apud eos ſponte ſua tellus producere ſolet, arte quadam optimum adeo mel conficere dicuntur, ut non multum ab apum melle diſtare videatur. Leonic. Thom. lib. 5. cap. 77. Sic dictos volunt qu. Γηγενεῖς, id eſt, *terrâ nati.* Approbat hoc etymon Orpheus his verſibus:

Οὓς καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο.

Ovid.

Ovid. Faſt. 4.

Terra feros partus, immania monſtra Gigantes,
Edidit, auſuros in Jovis ire domum,

Corn. Severus Elegans Poeta:

Tentavere nefas olim detrudere mundo
Sidera, captivique Jovis transferre Gigantes
Imperium, & victo leges imponere Cœlo.

Vide Philonem libro de Gigantibus. Silius, lib. 6.

Quantis armati cœlum petiere Gigantes
Anguibus.———

Ubi Dauſqueius: Rectè vero diſputavit Apollonius apud Philoſtratum ridicularia illa bella: ideóque cœlo ac Diis pugnaſſe Gigantes dici, quòd expilarint templa, & ſacra profanaverint: Ἐγὼ μὲν Γίγαντας γεγονέναι φημὶ, καὶ πολλαχοῦ τῆς γῆς ἀναδείκνυται τοιαῦτα σώματα ῥαγέντων τάφων. οὐ μὴν εἰς ἀγῶνα ἐλθεῖν τοῖς θεοῖς, ἀλλ᾽ ὑβρίσαι μὲν τάχα εἰς τοὺς νεὼς αὐτῶν, καὶ τὰ ἕδη· Οὐρανῷ δὲ ἐπιπηδῆσαι, καὶ μὴ συγχωρεῖν τοὺς θεοὺς ἐπ᾽ αὐτοῦ εἶναι, μανία μὲν λέγειν, μανία δ᾽ οἴεσθαι.

Gildas, Juſtiniani tempore atque ultra claruit *Gildas*. cognomine, *Sapiens*, Iltuti Morganenſis diſcipulus, & Bannochorenſis Monachus, atque Abbas. Cujus tum libellum de Excidio Britan. habemus, tum reprehenſionem acrem in Clerum Britannicum. Vide Voſſium de Hiſtoricis Lat. lib. 2. cap. 21.

Gildo, rex Africæ, Maſcezelis fratris ſui filios necuit. Is in Italiam fugiens ab Honorio copias accepit, & cum 5. mil. pugnatorum fraternas copias delevit. Oroſ. 7. 36. Diaconus, l. 13. Claud. de bello Gildonico.

Gingras, Adonis Phœnicibus dictus. Pollux, 4. 10. Ἡ Φοινίκων γλῶττα Γίγγραν τὸν Ἄδωνιν καλεῖ, καὶ τούτῳ ὁ αὐλὸς ἐπωνόμασται. Vide Heſychium in Γίγγρας, & Boch. Phœn. Col. pag. 807.

Gippius, Rom. vir, qui ſimulabat ſe dormire, & ſtertere, quò facilius uxor ejus mœcharetur, unde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epiſtola ad Fabium Gallum, *Non omnibus dormio*. Lucilius apud Beroaldum.

Glabrio, Conſul cum Ulpio Trajano, an. U. C. 845. Alius Conſul cum Hamullo, an. U. C. 904. Alius cum Antonino Commodo, an. U. C. 938. Alius denique cum Val. Maximo, an. U. C. 1008.

C. Acilius, C. F. L. N. *Glabrio* Quæſtor Provincialis an. ab U. C. 551. item Trib. plebis 556. Ejus Annales citat Plut. in Romulo. Mem. Cic. lib. 3. de Officiis. Eos annales tranſtulit Claudius, ſeu Quadrigarius, ſive alius, teſte Livio, lib. 25. & 35. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 17.

Glaucias Melioris libertus, cujus Epitaphium vide apud Mart. 6. 28. Et epicedium ejuſdem apud Papin. Silv. 2. Carm. 1. Erat autem *Glaucias* nomen virile ſatis notum Romanis. Aſcon. Pæd. in Orat. pro M. Scauro: *Q. Servilius Cepio* Scaurum reum fecit repetundarum, lege quam tulit Servilius *Glaucia*. In par.s nominis & rei præmature obeuntem puerum. Epitaphium ſcripſit Auſonius quod eſt 33. inter Heroum.

Lætabis octono tibi jam ſub Conſule pubes
Cingebat teneras, Glaucia adulte genas, &c.

Glaucippus, De facris Athenienſium ſcripſit, teſte Macrobio, Saturn. 1. 13. *Glaucippum* Hyperidis filium auctorem laudat Plutarchus in Phocione.

Glaucopis, habens oculos cæſios. Quo nomine dicta eſt Pallas, quæ Latinis cæſia, idque ut nonnullis placet, quaſi Cœlia. Diodorus autem ſcribit aerem nominatam eſſe Pallada, & ideo Glaucopin dici, quoniam aer glauci, h. e. viridis ſit aſpectûs.

Glaucus, Hippolochi fil. qui Trojano bello Priamo ſuppetias tulit, homo tam ſtupidus, ut cum Diomede, armorum permutatione factâ, ænea acceperit pro aureis. Homerus, Iliad. 6.

Ἔνθ᾽ αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε᾽ ἄμειβε
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι᾽ ἐννεαβοίων.

Inde Proverbium *Glauci & Diomedis permutatio*, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Utitur hoc proverbio Plato in Sympoſio, & Ariſtot. lib. 5. Eth. ad Nicomachum. Mart. 9. 95.

Tum ſtupidus nunquam nec tu puto Glauce fuiſti,
Chalcea donanti Chryſea qui dederas.

Ferunt hunc ab Ajace occiſum; cum pro corpore interfecti Achillis pugnaret; & poſtea in Lycium ventis delatum in fluvium mutatum eſſe. Palæphatus. Pag. 32.

Glaucus piſcator, cum piſces captos in ripâ explicuiſſet, ii ſubito contactâ quâdam herbâ ſe colligentes in fluvium proſiluerunt, admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cum & ipſe deguſtaſſet, piſces ſecutus in aquas inſiluit, mariſque Deus factus creditur. Alii aliter referunt hunc fabulam, Glaucum ſcilicet inſignem urinatorem fuiſſe, qui cum ſæpius inſpectantibus ſuis municipibus in fluvium ſe dejeciſſet, diutiuſque ſub aquis moratus ſemper emerſiſſet, tandem cum illis fruſtra expectantibus non rediret, creditus eſt factus eſſe maris Deus. Heraclides Glaucum ex Polybo Mercurii filio, & Eubœâ Larymni filiâ genitum fuiſſe tradidit, Mnaſeas vero lib. 3. Europæorum, Anthedonem, & Halcyonem parentes ejus fuiſſe affirmat, natandi vero urinandique apprimè peritum, ideoque Pontium, i. e. marinum vocatum fuiſſe, raptaque Syme, Jalemi ac Dotidis filiâ in Aſiam trajeciſſe, ac prope Cariam, deſertam quandam inſulam habitaſſe, quam Symen ab uxoris nomine appellavit. Euanthes heroïcorum verſuum poeta in ſuo de Glauco hymno, Neptuni filium, Naidiſque nymphæ illum fuiſſe tradit, & cum Ariadne à Theſeo derelictâ, quam deperibat in inſulâ Diâ concubuiſſe. Poſſis Magneſius lib. 3. Amazonidis, navis Argi Glaucum architectum, gubernatoremque fuiſſe tradit, & in Jaſonis cum Tyrrhenis navali pugnâ ſolum eum nullo vulnere ſauciatum fuiſſe, ſed ut Jovi placuerat, in fundo maris apparuiſſe, Deumque maris ita factum, à Jaſone ſolum viſum, &c. Vide Athenæum lib. 7. ubi multa alia de hoc Glauco referuntur. Vide ſis etiam Palæphatum.

Glaucus, ex Potniâ Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cum equas ſuas à coitu cohiberet, quo eſſent velociores, Venus indignata furorem eis tantum immiſit, ut dominum dilacerarint. Virg. Georg. 3.

Scilicet ante omnes furor eſt inſignis equarum,
Et mentem Venus ipſa dedit, quo tempore Glauci
Potniades malis membra abſumpſere quadrigæ.

Strabo lib. 9. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη κρήνη καὶ Ποτνίαι, ἐφ᾽ ὧν μυθεύεται τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων τῆς πόλεως πλησίον. Fabulæ occaſionem narrat Palæphatus his verbis. Φασὶν ὅτι καὶ οὗτος κατεβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἱπποτροφῶν, καὶ τῶν οἰκείων οὐδενὸς ἐπιμελούμενος, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιούμενος, ἐπετρίβη, καὶ ἐπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος.

Glaucus, Hippolyti filius à quo Iones nati ſunt reges; multique hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minois fil. in mellis dolio necatus, qui Æſculapii ope revixit. Palæphatus: Καὶ οὗτος ὁ μῦθος παγγέλοιος, ὡς δὴ τὸν Γλαῦκον ἀποθανόντα ἐπὶ τῷ μέλιτι, ὁ Μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τὸν τοῦ Κοιράνου Πολύειδον, ὃς ἦν ἐκ τοῦ Ἄργους· ὃς ἰδὼν δράκοντα, ἑτέρῳ δράκοντι πόαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι, καὶ ἀναστήσοντα αὐτὸν, καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησεν. Τοῦτο δὲ ἀδύνατον. Ἐγένετο δὲ τοιόν τι. Γλαῦκος πιὼν μέλι ἐταράχθη, χολῆς δὲ αὐτῷ πλείονος κινηθείσης, ἐλειποθύμησεν. Ἀφίκοντο δ᾽ οὖν οἵ τε δὴ ἄλλοι ἰατροὶ καὶ ὁ Πολύειδος. Ὃς ἰδὼν τὴν πόαν, ἣν ἔμαθε παρά τινος ἰατροῦ, ᾧ ὄνομα ἦν Δράκων, καὶ ταύτῃ τῇ βοτάνῃ χρησάμενος, ὑγιῆ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον.

Glaucus Caryſtius, pugil ex Eubœâ, qui ex aratro in Olympia productus ſæpe vicit.

Glaucus, Antenoris Trojani fil. ab Agamemnone interfectus. Dictys Cretenſis.

Glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur ab Herod.

Glaucus, Rheginus Italus, antiquorum poetarum & Muſicorum hiſtoriam ſcripſit, teſte Plut. lib. de Muſicâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 369. & lib. 4. cap. 2. Jonſium quoque de ſcript. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 4. Glaucus etiam antiquitates Arabiæ prodidit. Id opus Stephanus nunc vocat Ἀραβικὴν ἀρχαιολογίαν, ut in Γέα, & Σαλμηνοὶ, nunc Ἀραβικὰ, ut in Αἴλανον, ubi tertium ejus operis adducit. Fuit & *Glaucus* Locrus, qui ab Athenæo lib. 12. refertur, inter ὀψαρτυτικὰ συνθέντας. Ac meminit quoque ejus lib. 9. Item Julius Pollux lib. 6. c. 10. Eſt præterea *Glaucus* Athenienſis, cujus epigramma in Bacchi icona habes in quarto Ἀνθολογίας. Nec dubium quin ejuſdem ſint epigrammata, quæ alibi eodem in opere Glauco tribuuntur.

Mich. *Glycas*, Siculus ſcripſit annales quadripartitos, opus non hiſtoricum modo, ſed etiam Phyſicum, & Theologicum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. l. 2. cap. 27.

Glycera, virgo formoſiſſima. Horat. lib. 1. Carm. Od. 11.

Urit me Glyceræ nitor
Splendentis Pario marmore pulchrius;
Urit grata protervitas,
Et vultus nimium lubricus aſpici.

Glycerium, Theſpienſis meretrix, quæ tabulam Cupidinis, quam à Praxitele gratis acceperat Theſpienſibus dono dedit.

Glycon, vir robuſtiſſimus. Horatius.

Nec quia deſperes invicti membra Glyconis,
Nodoſâ corpus noli prohibere chiragra.

Item Panſæ Conſulis medicus, qui in carcerem conjectus eſt ob ſuſpicionem veneni, quod ferebatur indidiſſe vulneribus domini ſui. Sueton. in Aug. Et Cic. ad Brutum.

Gnatho, Siculus, homo voraciſſimus, qui conviviis adhibitus

ſeſe in paropſides emungebat, ut, cæteris abſtinentibus ſolus veſceretur.

Goliah, nomen Gigantis, quem expugnavit David. 1 Reg. 17. Prudentius:

Vidimus horrendum membris animiſque Goliam
Invalidâ cecidiſſe manu: puerilis in illum
Dextera fundali torſit ſtridore lapillum.
Ille minax, rigidus, jactans, truculentus, amarus,
Dum ſeſe oſtentat clypeo, dum territat auras,
Expertus pueri quid poſſint ludicra parvi,
Succubuit teneris bellator turbidus armis.

Vide ſis ibi Jo. Weitzium.

Gomer, fil. Japhet. Gen. 13. de quo vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 8. Item filia Diblaim, uxor Oſeæ. Oſe. 1. Lat. *conſummans*, vel *conſumens*, vel *deficiens*.

Gomerus Gallus, omnium primus ſuas poſuit colonias in regno, quod pòſt Italia dicta eſt, & regionem de ſuo nomine cognominavit, illoſque docuit leges & inſtituta. Beroſus lib. 3.

Gordius, rex Phrygiæ, ruſticus alioquin & ignobilis, ideo tamen rex deſignatus & conſalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingreſſus fuiſſet, in cujus rei memoriam, lora in templo ſuſpendit, in quibus nodus viſebatur propemodum indiſſolubilis; unde proverb. *Nodus Gordianus*; Quem nodum Alex. M. cum diſſolvere non poſſet, diſcidit, oraculo eluſo.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum de concordiâ, Græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitavit Olympiæ.

Gorgias Leontinus Philoſophus, Empedoclis diſcipulus. Iſocratis autem & aliorum philoſophorum, & rhetorum præceptor. Cic. in Bruto. & lib. de Oratore. Hic arte ſuâ tantum pecuniæ corraſit, ut auream ſtatuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conventu poſcere, quâ de re quiſque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in diſputationem, quæſtionemque vocaretur, ſe copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur. Is inſtituit orationem extemporalem, & declamationes exercitationis causâ. Philoſtratus.

Gorgias Athenienſis de ſcortis Atticis ſcripſit. Athenæo teſte lib. 13,

Gordianus, Tres *Gordianos* ſeparatim deſcribit Capitolinus, totidemque agnoſcunt Herodianus, & Aurelius Victor, non ille Schotti, ſed alter: nam is auctor, quem ille edidit, duos ſolum prodit, & in totâ hiſtoriâ à Capitolino diſſentit, Sed jure Capitolinus imperitos ſcriptores paulò poſt nominat eos, qui duos fuiſſe Gordianos ſcriberent, quo tamen in errore plerique veterum ſunt verſati, ut Eutropius, Euſebius, Zonaras, aliique. Cedrenus vero quas nugas blaterat in hiſtoriâ Gordianorum? Omittit eos qui in Africâ perierunt: eum nominat, qui cum Maximo & Balbino factus Imperator. Sed Maximus Albinus illi unius Auguſti ſunt nomina: cui ſucceſſiſſe ait Publianum, qui ſine dubio Pupienus eſt intelligendus, & putarem ita corrigendum, niſi ex eodem fonte Publium inveniſſem in Græcis faſtis nominatum. Simili errore eundem vocat Zonaras Πομπηϊανὸν ac diverſum facit à Maximo. Sed reliqua Cedreni ſpectemus: Huic, ait, ſucceſſit Ἰύνιωρ. Quis iſte? haud dubie monſtrum in hiſtoriâ, confictum loco Gordiani ſecundi. Hic Latinis cognominatur à re *Junior*, inde ille fictitius Ἰύνιωρ. Nam & in Faſtis Græcis ſcriptum offendimus Γορδιανὸς Ἐνίωρ, non abſimili culpâ. Poſt hunc, inquit, regnavit fil. ejus Gordianus an. 4. Hic nempe eſt tertius Gordianus, quem non defuere qui Junioris filium dicerent. At quid dicemus de ſequentibus verbis? Μετὰ Γορδιανὸν ἐβασίλευσεν Οὐνίωρος υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη δύο. Quis, malum, iſte *Uniorus*? profecto *Junior* eſt Gordianus, quem immani errore refert hic in ſcenam Cedrenus. Quare videant tirones, quantum in Romanis rebus recentioribus Græcis ſit fidendum. Caſaub.

Gorgones, Phorci filiæ, Meduſa, Stheno & Euryale quæ Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico ſitas, habitaſſe dicuntur, contra Heſperidum hortos. Nomen habent à *truculentiâ*, quam Græci Γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africa bellicoſas, adverſus quas Perſeus bellum geſſit, & earum reginam Meduſam debellavit, ac interfecit. Hinc *Gorgoneum venenum*. Virg. lib. 7.

Exin Gorgoneis Alecto infecta venenis.

Idque duplici de causâ; tum quia caput Meduſæ coronabatur venenatis ſerpentibus. Cedrenus loquens de ſimulacro Palladis: Καὶ τὸ Γοργόνειον τέρας, καὶ ὄφεις περὶ τὸν τράχηλον ἐμπεπλεγμένους. Tum quia in Africâ venena omnia creduntur orta ex capite Meduſæ Gorgonis. Ovidius de Perſeo:

Cumque ſuper Libycas victor penderet arenas
Gorgonei capitis guttæ cecidere cruentæ;
Quas humus exceptas varias animavit in angues.

Qui penè ad verbum ſententiam tranſtulit ex Apollon. l. 4.

Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆϊ κομίζων,
Ὅσσαι κυανέης στάγες αἵματος οὖδας ἵκοντο,
Αἱ πᾶσαι κείνων ὀφίων γένος ἐβλάστησε.

Gorgonia, Pallas dicta eſt, quòd Meduſam, unam ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu ſuo templum Deæ profanaverat, Perſeus, Minervæ ſcuto armatus amputato capite occidiſſet. Fabulantur autem Gorgonis caput tale fuiſſe, ut homines hoc conſpecto ſtatim in lapides verterentur.

Gorgonius, vir nobilis, Diocletiano Imperatore, pro Chriſtianâ religione vitam ſuſpendio finivit, cujus corpus mortuum famelicis canibus objectum eſt, quod tamen remanſit intactum. Item viri proprium malè olentis. Horat. *Paſtillos Rufillus olet, Gorgonius hircum.*

Gorgus, rerum metallicarum vir callentiſſimus, cujus operâ in multis uſus eſt Alexander. Strabo lib. 15. Καὶ χρυσεῖα καὶ ἀργυρεῖα οὐ πολὺ ἄπωθεν ἐν ἄλλοις ὄρεσιν ἱστορεῖται καλὰ, ὡς ἐδήλωσε Γόργος ὁ μεταλλευτής.

Goteſcalcus, Leodicenſ. Eccleſiæ Diaconus & Canonicus, poſtulatu Agilfridi Epiſcopi ſui Vitam deſcripſit S. Lamberti Leodicenſ. Epiſcopi. Flor. A. D. 1270. Nomen quod attinet: Majoribus noſtris, inquit Collerus, *ſcalcum ſervum* fuiſſe appellatum docent priſcæ linguæ noſtræ fragmenta ab aliis vulgata. Sic *Goteſcalcum* miniſtrum Dei rectè interpretabimur. Dithmarus de ejus appellationis Epiſcopo Friſingenſi: *Nomen cum re poſſidens*. Hiſtoriam ejus edidit R. Jac. Uſſerius Archiep. Armachanus.

Gothfredus, Apuliæ Comes, An. Dom. 1049. Germanicè ſig. *Gods peace*. Apud Danos quoque *Guthfreiahed* eſt *Godlineſs*. Plures hujus nominis in recentioribus hiſtoriis occurrunt, inter quos *Gothfridus* Bullionius ab exercitu Rex Hieroſolymorum conſtitutus. An. Dom. 1000.

Jo. *Gowerus* Anglus, ordinis Equeſtris, ut quidam volunt, ac poeta laureatus. Hic nomen ſuum extulit, partim iis quæ & Gallicè eleganter, & elegantius Anglicè elaboravit, partim illis, quæ nec ineleganter Lat. Sermone tranſtulit: uti Chronico 7. librorum cui Tit. *Vox clamantis*. Alia quoque conſcripſit, nondum propalata. Ætate confectus & jam cæcus, Londini deceſſit an. 1402.

Gracchus Sempronius, Caii ac Tiberii pater, in Hiſp. Proconſul miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Ilurcimque eorum oppidum ſplendidius à ſe reſtitutum, ut geſtarum à ſe rerum memoria ſupereſſet, de ſuo nomine *Gracchurim* appellavit. Huic uxor fuit Cornelia ex Scipionum familiâ, inſigni pudicitiâ & eruditione mulier, ex quâ Tiberium & Caium Gracchos ſuſcepit, generoſiſſimæ quidem indolis juvenes, eloquentiâque imprimis admirabiles, cæterum popularis auræ plus ſatis avidos, quæ res fecit, ut relictis optimatibus ad plebem ſe contulerint, legeſque agrarias, perpetuos ſeditionum fomites in lucem reduxerint, neque antea quieverint, donec ſenatum in ſuam necem armarent. Tiberius prior occiſus eſt in concione à Pub. Naſicâ; Caius autem biennio poſt, cum mont. Capitolinum occupaſſet, juſſu Opimii conſulis eſt interfectus. Cic. Orat. 1. in Catil. *P. Scipio Pontifex Max. Tib. Gracchum mediocriter labefactantem ſtatum Reip. privatus interfecit.* Juven. Sat. 6.

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querentes?

Lucan.

——— *Auſoſque ingentia Gracchos.*

Horum ſeditio fons & origo ſubverſionis Reip. Rom. omnino fuit. Nam ex eâ ortus eſt tribunatus Liv. Druſ. quem patres equitibus qui ex lege Gracchi judicabant, oppoſuerunt. Ex hoc bellum ſociale, quod promiſſa à Liv. Druſo civitas non præſtaretur: ex hoc Mithridaticum, cum Mithridates Rex Ponti confiſus diſcordiâ Italiæ, multa Civium millia, quæ in ſuo regno negotiabantur, juſſit interfici. Ex hoc Bella Civilia Mariana, cum Marius provinciam, & bellum Mithridaticum L. Syllæ vellet eripere. Ex hujus ſeminibus Sertorianum, Lepidanum, conjuratio Catilinæ, poſtremo Pompejanum. Hinc Cæſaris regnum, quo occiſo Bella Civilia Antonianum, Philippenſe Bruti & Caſſii, Siculum ſexti Pompeii, Actiacum. Tandem Reſp. in Monarchiam & tyrannidem verſa eſt. Lud. Vives.

Gradivus, Martis cognomentum *à gradiendo*, ut Feſto placet, impoſitum, eò quòd *gradatim* & per ordines in bellum eatur, aut certe à *vibratione* haſtæ, quòd Græci κραδαίνειν vocant. Homerus utrumque conjungit de Marte loquens:

Ἤϊε μακρὰ βιβὰς κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.

Hujus ſedem apud Thracas & Getas poetæ collocarunt, quod eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ & à pacis otiis alieniſſimæ. Hom. Il. ν.

Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι
Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν.

Τὼ

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον
Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας.

Virgil. Æn. 12.

Qualis apud gelidi cum flumina concitus Hebri
Sanguineus Mavors clypeo increpat, atque furentes
Bella movens immittit equos, illi æquore aperto
Ante Notos Zephyrumque volant, gemit ultima pulſu
Thraca pedum. ———

Val. Flac. lib. 7.

——— *Qualis Getico de pulvere Mavors.*

Intrat equis, uritque gravem ſudoribus Hebrum. *Getici* autem *Gradivi* plurima mentio apud Poetas. Virg. Æn. 3.

Gradivumque Patrem Geticis qui præſidet arvis.

Stat. Theb. 3.

Gradivum acciri propere jubet. Ille furentes
Biſtonas & Geticas populatus cædibus urbes.

Silius lib. antepenult.

Qualis apud gelidum currus quatit altior Hebrum
Et Geticas ſolvit ferventi ſanguine Mavors
Lætus cæde nives.

Val. Flac. lib. 5.

Ecce autem Geticis veniens Gradivus ab antris.

Claudianus:

Qualis lethifera populatus cæde Gelonos
Procubat horrendus Getico Gradivus in antro.

Græcus, nomen viri, unde *Græcia* dicta, & pop. *Græci*. Græce Γραικοί. Ariſtoteles lib. 1. Meteor. Οἱ καλούμενοι τότε Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. Marmor Arondelianum, quo monumento nihil ferè antiquius: καὶ Ἕλληνες, ὠνομάσθησαν, πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι. Porro Γραικῶν appellationem, etſi vulgus Græcorum reſpuit, poetæ tamen non ſunt aſpernati. Lycophron.

Γραικῶν ἄριστος ὧν πάλαι τεύχει τάφους.

Vide Stephanum. Quis vero non miretur Heſychio, parum iſta fuiſſe cognita? Is enim putat à Romanis Græcos eſſe appellatos, qui Ῥαικοὶ appellarentur ſine Γ.

Grajugenæ, Græci ſic dicti ſunt. Virg. Æn. 3.

Grajugenumque domos, ſuſpectaque linquimus arva.

Graius, adjectivum, idem quod *Græcus*. Apud Lucret, lib. 1. *Graius homo* ponitur pro Epicuro Græco. Ovid. Met. 13.

Eſt aliquid de tot Graiorum millibus unum
A Diomede legi. ———

Gratiæ, vocatæ ſunt à Latinis, quæ à Græcis *Charites*, aliorum parentum filiæ ab aliis ſcriptoribus creditæ ſunt. Heſiodus in Theogoniâ illas ex Eurynome Oceani filiâ, & Jove natas eſſe tradidit in his verſibus:

Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν.

Orpheus vero in Hymno quodam *in laudem Charitum* compoſito, non Eurynomes, ſed Eunomiæ & Jovis filias eſſe ait in his:

Δεῦτέ μοι ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε
Χαρμοσύνης γενέτειραι.

Alii Jovis & Autonoes illas filias eſſe tradiderunt, nominaruntque *Paſitheam*, *Euphroſynen* & *Ægialen*. Antimachus, antiquiſſimus poeta, illas Ægles & Solis filias eſſe cenſuit. Alii duas tantum putarunt, *Clitan* & *Phaenam*. Alii *Auxo* & *Hegemonem*, ut ait Pauſ. in Bœoticis. *Suadela* etiam à nonnullis inter Gratias numeratur. Communior tamen ſententia eſt, quòd tres fuerint, ut in hoc verſu teſtatur Meleager:

Τρισσαὶ μὲν Χάριτες· τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι Ὧραι.

Junguntur unà fere ſemper à poetis. Horatius.

Gratia cum nymphis geminiſque ſororibus audet
Ducere nuda choros.

Muſæus:

——— Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι ———

Pulchricomas vocat Homerus Hymno in Apollinem:

Αὐτὰρ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες καὶ ἐΰφρονες Ὧραι.

Horatius illas ſolviſſe zonas inquit, zonâ autem veſtitas eas fuiſſe innuit.

Fervidus tecum puer & ſolutis
Gratiæ zonis, properentque Nymphæ.

Hæ igitur cùm veſtibus operirentur antiquitus, vel quia turpe eſſet aſpectu nudas mulieres ſine veſtibus conſpici, vel quia brumæ frigora formidarent, inciderunt in recentiores tanquam in latrones, à quibus ſpoliatæ ſunt, & aufugere ex orbe terrarum coactæ, teſtante poetâ:

Ὤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ὤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη, Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.

Vide omnino Senecam de Ben. 1. 3. & ad locum illum Lipſium.

Gratianus, Valentiniani Cæſaris fil. qui patri ſimul & Valenti patruo in imp. ſucceſſit, à Maximo quodam ſuo belli duce per inſidias in Galliis interfectus. Præceptorem habuit in literis Auſonium Burdigalenſem, quem tandem ad Conſularem dignitatem Romæ perduxit.

Gratianus, monachus Bononienſis, Petri Lombardi Sententiarum magiſtri frater, decreta Pontificum Rom. in unum volumen primus congeſſit circa An. Dom. 1189.

Gratidia, mulier Neapolitana unguentaria, & venefica, quam Horatius *Canidiam* vocat.

Gregorius, cognomento *Magnus*, erat natione Romanus, ex patre Gordiano, genus à proavis non ſolùm nobile, ſed & religioſum ducens. Librum Jobi, quomodo juxta literam intelligendus, qualiter ad Chriſti & Eccleſiæ ſacramenta referendus, quo ſenſu unicuique fidelium ſit aptandus, per 35 libros expoſitionis mirandâ ratione perdocuit. Alii quidem Pontifices, inquit Beda, conſtruendis, ornandiſque vel auro vel argento Eccleſiis operam dabant, hic autem totus ad animarum lucra vacabat. Luculentum quoque teſtimonium de Gregorio perhibet Trithemius Abbas lib. de Scrip. Eccleſ. *Gregorius*, inquit, *Papa, vir in divinis ſcripturis eruditiſſimus, Theologorum princeps, ſplendor Philoſophorum, & Rhetorum lumen, vitâ & converſatione integer atque ſanctiſſimus.* Egregium quoque de eo hoc eſt Platinæ Encomium. *Is*, inquit, *non ſibi, ſed utilitati hominum, ac honori divino conſulens, quem certe ob religionem & pietatem rebus omnibus ſemper antetulerat, ſpretis opibus, poſthabitis voluptatibus, atque omni ambitione & potentiâ, gubernacula Reip. Chriſtianæ ſuſcipiens ita vixit, ut uſque ad tempora noſtra neminem ex ſucceſſoribus parem habuerit, nedum ſuperiorem vel ſanctitate vitæ, vel diligentiâ in rebus agendis, vel doctrinâ & ſcriptis.*

Gregorius Nazianzenus, floruit ſub Valente Imp. & anno 11. Theodoſii obiit, teſte Hieronymo. *Pietas ejus*, inquit Eraſmus, *propemodum ex æquo certat cum facundiâ.* Sed amat ſignificantes argutias, quas eo difficilius eſt Latinè reddere, quod pleræque ſint in verbis ſitæ. Tota vero phraſis nonnihil accedit ad ſtructuram Iſocraticam. Adde quod de rebus divinis, quæ vix ullis verbis humanis explicari poſſunt, libenter ac frequenter philoſophatur. Hic Baſilio Magno arctiſſimâ fuit neceſſitudine conjunctus, ac D. Hieronymum in Divinarum Scripturarum ſtudiis auditorem ac diſcipulum habuit.

Gregorius Nyſſenus Epiſcopus, quem Græci honoris causâ *Patrem patrum* appellant. Divi Baſilii Magni frater, Academicis, ac Peripateticis diſciplinis excultus, vir eloquentiæ nervoſæ ac preſſæ. Floruit A. D. 380.

Gregorius, Syracuſanus Archiep. cognomento *Asbeſta* fuit. In eum non minus quam in Photium Baronius ubique debacchatur. Multa ille paſſus fuit à factione Ignatianâ, & Pontifice Romano Nicolao, uti oſtenſum à Montacutio ad Photii epiſt. pag. 155.

Grunduli, vel *Grundiles*, Lares, quos Romulus conſtituiſſe dicitur in honorem Scrofæ, quæ 30 pepererat porcos. Caſſius Hemina Hiſt. lib. 2. *Paſtorum vulgus* (inquit) *ſine contentione conſentiendo præfecerunt æqualiter imperio Remum & Romulum, ita, ut de regno pares inter ſe eſſent. Monſtrum fit, ſus parit porcos triginta, cujus rei fanum fecerunt Laribus Grundulibus.* Diomedes lib. 1.

Gryllus Xenophontis filius, qui pro patriâ fortiter pugnans, occubuit. Hujus laudes & Epitaphia multi ſcripſere. Ariſtot.

Gyges, gigas centimanus, Cœli & Terræ filius, frater Briarei. Ovid. Triſt. 4.

Centimanumque Gygen, ſemibovemque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cum Candaules, Lydiæ rex uxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem ejus impulit, ſeſeque cum regno illi tradidit. Herod. lib. 1.

Gyges, quidam, de quo Cic. lib. 3. Offic. hæc ſcribit: Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui cum terra diſceſſit magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit, æneumque equum (ut ferunt fabulæ) animadvertit, cujus in lateribus fores eſſent, quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitatâ, annulumque aureum in digito; quem ut detraxit, atque ipſe induit, (erat enim paſtor) tum in concilium paſtorum ſe recepit. Ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat. Itaque hâc opportunitate annuli uſus, Reginæ ſtuprum intulit, eâque adjutrice regem Dominum interemit, regnoque ejus potitus eſt.

Gyges, viri nomen. Virg. Æn. 9.

Principio Phalarim & ſucciſo poplite Gygen.

Gyges, formoſi pueri nomen. Horatius:

Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Cnidiuſque Gyges.

Gylippus, vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus, qui Athenienſes multis bellis, cladibuſque affecit. Tibullus lib. 4.

——*Non magni potior ſit fama Gylippi.*

Petierant auxilium à Lacedæmoniis adverſus Athenienſes Syracuſani. Ab his mittitur Gylippus ſolus, ſed in quo inſtar omnium auxiliorum erat. Is centum & triginta naves Athenienſium cepit, & incendit, & Syracuſanos ab obſidione liberavit, captis Athenienſium ducibus, Demoſthene & Niciâ. Ita de eo Juſtinus lib. 4. Plutarchus tamen in vitâ Niciæ contaminaſſe eum rei bellicæ famam avaritiâ & ſordibus refert. Sen. 1. Nat. Qu. *Gylippo Syracuſas petenti viſa eſt* (interdiu) *ſtella ſuper lanceam conſtitiſſe.* Plut. περὶ παιδ. ἀγ. & in Lyſandro furti nomine damnatum, & juſſum vertere ſolum, quod partem commiſſæ ſibi pecuniæ ſurripuiſſet, diſſutis ſacculis, & proditum arguto familiarium joco: *Sub tegulis Gylippi noctuas deliteſcere. Gylippi* etiam à Virgilio mentio ſit, ſed Arcadis, & ad hunc nihil pertinentis, 12. Æn.

—— *Quos fida crearat*
Una tot Arcadio conjux Tyrrhena Gylippo.

Gymnoſophiſtæ, philoſophi Indorum, ſic dicti quod nudi incederent, Solem immobilibus oculis toto die intuentes. Frigora & flammas citra dolorem perferunt. Ferunt Alexandrum M. ad eos acceſſiſſe, dixiſſeque: *Petite quodcunque vultis.* Qui reſponderunt: *Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus.* Quibus ille ait: *Cum ego ipſe ſim mortalis, immortalitatem nemini præſtare poſſum. Si ergo*, inquiunt, *mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus, omnibus infeſtus totum orbum ſubjicere conaris?* Cic. Tuſc. Qu. lib. 5. Saturi vitæ in rogum ardentem ſe conjiciebant, ut finirentur. Lucanus lib. 3.

Quique ſuas ſtruxere pyras, vivique calentes
Conſcenſere rogos.——

Vide Strab. lib. 15. Philoſtr. lib. 3. Porph. lib. 4. περὶ ἀποχῆς, Clem. Alex. 1. Strom. Tertull. Apolog. cap. 41. & alios.

Gynæconomi, Viri quidam Athenienſes convivia inſpiciebant, & numerus vocatorum, an eſſet ſecundum legem, inquirebant. *Gynæconomi* autem numero viginti præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum pudicas ac modeſtas animadverterunt, & mulctas earum inſcribentes expoſuerunt in platano & ceramico. Jul. Pollux.

H A.

H*Ades*, qui & Pluto, Saturni filius tertius, quem Diodorus Sic. lib. 5. primum ſepulcrorum & funerum inventorem fuiſſe tradit, ideoque mortuorum Deum habitum. Quin & Magi Chaldæorum duos rerum auctores ſummos fuiſſe ferunt, bonum ſcilicet & malum, quorum huic Zeus & Oromaſdes nomen eſſe, τῷ δὲ Ἅδης καὶ Ἀρειμάνιος, teſte Laertio Diogene in Proœmio. Hanc etiam optimorum & ſapientiſſimum opinionem fuiſſe tradit Plutarchus de Iſ. & Oſ. ſecundum quem Hades ab eodem σκότος καὶ νυκτὸς αἰδνᾶς κοίρανος appellatur. Hujus quoque mem. Hom. Iliad. 15.

——Ἀΐδης δ᾽ ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα.

Ponitur etiam pro Orco vel Inferis. Ἀείδης, inquit etymologus, ἐν ᾧ οὐδὲν βλέπομεν, ἅδης γάρ ἐστι ἡ σκοτεινὴ οἰκία. Unde Sophocli in Oedip. μέλας ἅδης dicitur, & Euripidi in Alceſtide ἀνάλιος οἶκος *domus ſine Sole.* Lucianus *de Luctu* vocat τόπον τινὰ ὑπὸ τῆς γῆς βαθὺν, μέγαν, καὶ ζοφερόν. Euſtathio quoque in Iliad. α. ἐστὶ τόπος σκοτεινὸς ὑπὸ γῆς, & Phavorino, χωρίον ἀφεγγὲς καὶ σκότους αἰωνίου πεπληρωμένον. Hinc apud Nicetam Choniatem legimus, τὰ τοῦ ᾅδου ζοφερὰ καὶ φοβερὰ σκηνώματα. Niceph. Gregoras: Ἦν μὲν διὰ παχύτητα τοῦ σκότους, καθάπερ οὓς τὰς ἐν Ἅδου καθόδους ποιεῖσθαι φασί. Nazianzenus quoque: Ἥκων εἰς Ἀΐδαο πανζόφου στέγην.

Hæmon, juvenis Thebanus, qui Antigonen, Oedipi & Jocaſtæ filiam tanto amore proſecutus eſt, ut cum eam Creontis juſſu occiſam intelligeret, propter ſepulturæ honorem quem fratribus impertiverat, doloris impatientiâ ad tumulum ejus ſeſe jugularit. Propert. lib. 2.

——*Antigones tumulo Bœotius Hæmon*
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus.

Ovid. Triſt.

Quid Danaen, Danaeſque nurum, matremque Lyæi
Hæmonaque & noctes quæ coiere duas.

Item *Hæmon* Bœotiæ rivus in Cephiſum defluens, quem olim *Thermodonta* vocatum putat Plutarchus in Demoſthene.

Haleſus, Faliſcorum conditor. Ovid. Faſt. 4.

Venerat Atridæ fatis agitatus Haleſus,
A quo ſe dictam terra Faliſca putat.

Idem Amor. lib. 3.

Argiva eſt pompæ facies, Agamemnone cæſo,
Et ſcelus, & patrias fugit Haleſus opes.
Jamque pererratis populis terraque, marique,
Mœnia felici condidit alta manu.
Ille ſuos docuit Junonia ſacra Faliſcos,
Sint mihi, ſint populo ſemper amica ſuo.

Conradus de *Halberſtet* Germanus Ord. prædicat. Floruit circa An. 1348. Inter alia opus reliquit de regno Romanorum. Maxima vero ejus laus eſt, quod primus nobis dederit, quas vulgo vocant S. Bibliæ *Concordantias*; qui labor meritò etiam à Sixto Senenſi commendatur.

Halia, Feſtum Solis à Rhodiis obſervatum. Athenæus lib. 13. Ῥόδιοι τὰ Ἅλια τιμῶσιν. Exiſtimarunt aliqui nomen eſſe deductum ab ἅλς, & notari θαλαττοκρατίας monumentum, quâ Rhodii olim floruerunt. Sed veriſimilior eſt à voce Doricâ ἅλιος pro Ἥλιος originatio, quia Rhodii Solem, tanquam apud ſe natum præcipuâ veneratione proſequebantur. Huc inſana referenda eſt Coloſſi ſubſtructio, quem fecit Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus; quodque Strabo narrat lib. 14. Ἡλιάδας, i. e. Ἡλίου, ſive *Solis* filios aliquando Rhodum tenuiſſe, cujus mem. Cic. lib. 3. de N. D. Euſt. ad Odyſ. Ζ. Ἅλιον ὅπερ ἦν ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους. Ariſtides etiam cum Rhodon vocaſſet urbem Solis, & ὅτι τήνδε τὴν νῆσον ἔσω ὑπὸ τῇ θαλάττῃ, καὶ κεκρυμμένην Ἡλίῳ δῶρον ἀνεῖσαν θεοί, addit, καὶ τὸν μὲν τῶν Ἁλίων ἀγῶνα ποιήσετε. Caſtell.

Halmus, Siſyphi fil. frater Porphyrionis, filiam habuit Chryſogonen, ex quâ & Neptuno natus eſt Minyas Orchomeniorum rex. Alii tamen volunt ex Jove & Heſione filiâ Danai natum eſſe Orchomenum, qui Orchomeno Bœotiæ urbi nomen impoſuit, & ex Hermippe Bœoti filiâ Minyam genuit, quem tamen multi Neptuni filium eſſe volunt, quamvis Orchomeni fil. vulgò haberetur.

Haloa, Heſychius: Ἁλῶα ἑορτὴ Ἀθήνῃσι. Cujus vero Dei fuerit haudquaquam exprimit, ut neque Harpocration & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt: Ἁλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττικὴ, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Ubi indicare videntur hoc feſtum ab agricolis obſervatum, cum ad meſſem accingerentur. Euſt. ad Iliad. 1. Cereris & Bacchi ſacrum eſſe ait, quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ᾽ ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου κατὰ Παυσανίαν, ἡ Ἁλῶα καλουμένη, διὰ τὸ τὰς ἀπαρχὰς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἁλὼ τότε καταχερᾶσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα. Caſtellanus.

Halyætus, proprium viri, qui mutatus fuit in avem ſui nominis. Lege *Halyæetus.* Fuit autem Niſi nomen. Ovid. Met. 8.

——*Nam jam pendebat in auras,*
Et modo factus erat fulvis Halyæetos alis.

Halyattes, Lydiæ rex, Crœſi pater, qui ab eo *Halyatticus* cognominatur. Horat. Carm. lib. 3.

Quam ſi Mygdoniis regnum Halyattici
Campis continuem.

Hamadryades, nymphæ. Virgil. Eclog. 10.

Jam neque Hamadryades rurſus, nec carmina nobis
Ipſa placent——

Ubi Servius: *Nymphæ*, inquit, *ſunt, quæ cum arboribus naſcuntur & intereunt*; ἀπὸ τοῦ ἅμα, καὶ τῆς δρυός, qualis fuit illa, quam Eriſichthon occidit. Ovid. Met. 8. quæ moriens ait:

Nympha ſub hoc ego ſum Cereri gratiſſima ligno.

Catullus *Hamadryades Deas* vocat, & poſuit pro Naiadibus, vel Napæis, ut vice verſâ Naias pro Hamadryade apud Ovid.

Naiada vulneribus ſuccidit in arbore factis,
Illa perit: fatum Naiados arbor erat.

Et Propertius in fabulâ Hylæ Hamadryadas poſuit pro Naiadibus.

Ah dolor ibat Hylas, ibat Hamadryaſin.

Sic alibi:

Hoc & Hamadryadum ſpectavit turba ſororum.

Idem lib. 2. eleg. 34.

Quamvis ille ſuâ laſſus requieſcit avenâ,
Laudatur faciles inter Hamadryadas.

Apollonius lib. 2. Argonauticon:

——Ὁ γάρ οἱ ἐν ὄρεσι δένδρεα τέμνων
Δή ποθ᾽ Ἁμαδρυάδος νύμφης ἀθέριξε λιτάων.
Ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν

Αἰῶνα

Αἰῶνα τείρεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὁ τήν γε
Ἀφραδέως ἔτμηξεν ἀγηνορίῃ νεότητος.

Ubi Scholiaſtes: Ἁμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχός φησι διὰ τὸ ἅμα τῇ δρυσὶ γενέσθαι· ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι Ἁμαδρυάδες λέγονται. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προστάξαι τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην· ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυῒ νύμφη, ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ, χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅ, τι βούλοιτο. Ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοιγε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν· ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν, καί ποτε πεττεύοντος αὐτοῦ παρίπτατο ἡ μέλισσα. Πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον. Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσα. Cujus verba integra tranſcripſit auctor Magni Etymolog. Erat autem certum tempus vitæ adſcriptum his Nymphis, idque longiſſimum. Auſonius ex Heſiodo:

Ter binos deciesque novem ſuperexit in annos
Juſta ſeneſcentum quos implet vita virorum,
Hos novies ſuperat vivendo garrula cornix,
Et quater egreditur cornicis ſecula cervus,
Alipedem cervum ter vincit corvus, & illum
Multiplicat decies Phœnix, reparabilis ales.
Quam vos perpetuo decies prævertitis ævo
Nymphæ Hamadryades, quarum longiſſima vita eſt.

Hamathæus, filius Chanaan. Gen. 10. Inde *Hamathæi* terræ *Hamath* incolæ, quorum metropolis Hamath eſt Antiochia, ſi Olympiodoro credimus, & Paraphraſtis Jonathani & Jeruſalem, & Rabbino Solomoni. Sed obſtat quod in ſcripturis toties *ad introitum Hamath* Septentrionalis ſigitur Terræ ſanctæ terminus, quam nemo locorum peritus Antiochiam attigiſſe dixerit. Huic dubio facile eſt occurrere ex Hieronymo, qui *Hamath*, vel *Hemath* duplicem fuiſſe ſtatuit, quarum una ſit Græcorum *Antiochia*, altera *Epiphania*. Illam addit vocari *magnam*. Amos 6. 2. ad diſtinctionem minoris, Epiphaniæ ſcilicet.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph. Item ſidus quod nos Septentriones dicimus, à figurâ, quia plauſtri ſimile videtur. Gellius 2. 21. Homer. Odyſ. ε.

Ἄρκτον θ' ἣν καὶ Ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι.

Leander apud Muſæum:

Καί μιν ἐποπτεύων οὐκ ὄψομαι δύντα Βοώτην,
Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὁλκὸν Ἁμάξης.

Hamilcar, binominis fuit. Æmil. Probus, ſive Corn. Nepos in ejus vitâ quæ ſic incipit. *Hamilcar, Annibalis filius, cognomento Barca.* Polyb. lib. 1. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μετὰ ταῦτα στρατηγὸν καταστήσαντες αὐτῶν Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Diod. Sic. in Fragm. Ἦν γὰρ υἱὸς Ἀμίλκου τοῦ Βάρκα ἐπικαλουμένου.

Hamon, Jovis cognomen, qui in arenâ putatur inventus, quæ Græcè hoc nomine hoc ἄμμος appellatur: cui cornua affigunarietis, à genere pecoris inter quod inventus eſt. Mela de Cyrenaicâ, lib. 1. cap. 8. *In eâ Ammonis oraculum.* Mirum autem eſt Ammonis oraculum poni ab omnibus ferè Græcis Latiniſque in Cyrenaicâ, & vicinum ipſis Cyrenis, cum tot interſint gentes, & quadringentis, ut ipſi fatentur, diſtet ab eâ millibus. Sed variè accipitur Cyrene, vel Cyrenaica. Sæpiſſimè enim ponitur pro Pentapolitanâ provinciâ. Modo vero multo latius id vocabulum patet, accipiturque pro eâ regione, quam ſub hoc nomine Ptol. deſcribit. Cùm vero quàm latiſſimè ſumitur Cyrenaica, tum comprehendit omne id quod à Syrti Majore uſque ad Ægyptum extenditur. Itaque ſub hoc nomine veniunt tota Marmarica, & Libya exterior. His contrarii ſunt illi, qui totum hunc tractum Marmaricam vocant, ipſamque etiam in eâ collocant Cyrenaicam. In ſitu Ammoniaci templi non minor eſt auctorum diſcrepantia. Nonnulli enim proximè Syrtibus, quidam in Garamantum regione, alii alibi eſſe inquiunt. Mirus verò Geographus eſt Lucanus, qui modo in Marmaricâ, modo ad Syrtin majorem inter Leptin & Berenicen, modo verò apud Garamantas templum hoc collocat, uti lib. 9.

Ventum erat ad templum Libycis quod gentibus unum
Inculti Garamantes habent: ſtat certior illic
Jupiter, ut memorant, ſed non aut fulmina vibrans,
Aut ſimilis noſtro, ſed tortis cornibus Hammon.

Ita Voſſius emendat hos verſus ex antiquiſſimis membranis ubi vulgò, *Stat corniger illic*, quod ineptum iſto loco, cum ſequatur ſtatim, *ſed tortis cornibus Ammon. Certior* autem Jupiter vocatur *Ammon*, quia ut inquit Arrianus, lib. 3. Ἀτρεκὲς ἐλέγετο εἶναι τὸ μαντεῖον Ἄμμωνος. Plures vero, uti diximus, Oraculum iſtud in ipsâ putarunt eſſe Cyrenaicâ, cum tamen neque imperium, neque nomen Cyrenenſium unquam eo pertigerit. Sed niſi fallor, quia Cyrenenſes hunc præcipue Deum colerent, ac ſibi ſolis cultum ejus attribuerent, factum eſt ut in Cyrenaicâ templum ejus eſſe multi exiſtimarint. Pindari eruditus Scholiaſtes idem ferè ſenſiſſe videtur ad Odam 4. Pyth. ubi Cyrene collocatur Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις. Hæc enim annotavit ad iſtum locum. Πῶς τὴν Κυρήνην τοῦ μαντείου πλησίον εἶναί φησι; ἀπέχει γὰρ ἱκανοῖς σταδίοις. Ἀλλὰ ῥητέον ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἀφιέρωται τῷ θεῷ. Hinc eſt quod in multis Cyrenæorum nummis imago Ammonis compareat.

Hanno, Carthaginenſis proſecutus eſt Africæ ambitum & terras in Atlantico Oceano à ſe inventas. Librum iſtum Punicè ſcripſerat, ſed Græcè eſt tranſlatus. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 505.

Hanno, Vide *Anno*.

Jo. Hardingus, Anglus, primùm adverſus Scotos militavit, poſtea vero Chronicon condidit. A Bruto exorditur, ac uſque ad Regem Hen. 4. refert quæ ab aliis jam tradita erant. Floruit ſenex ſub Edv. 4. an. 1461.

Harmodius, & *Ariſtogiton* Tyrannicidæ, à Leænâ inſigni meretrice, tam fideliter & unicè adamati ſunt, ut illa, ne illorum conjurationem retegeret, torta, linguam dentibus præroſam in tyranni os expuerit. Plin. lib. 7. cap. 23.

Harmodius, Lepreates libro *de Legibus* in Phigaleâ citatur ab Athenæo, lib. 9. & 11.

Harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi uxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale monile dedit, eò quòd ex conjugis adulterio fuiſſet propagata. Sanè roſam fuiſſe ſilentii ſymbolum innuit S. Greg. Nazianzenus in his:

Utque latet roſa verna ſuo putamine clauſa,
Sic os vincla ferat, validiſque arctetur habenis,
Indicatque ſuis prolixa ſilentia labris.

Apollodorus, lib. 3. Ζεὺς ἔδωκεν Κάδμῳ γυναῖκα Ἁρμονίαν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος θυγατέρα, καὶ πάντες Θεοὶ καταλιπόντες οὐρανὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ τὸν γάμον εὐωχούμενοι ἀνύμνησαν. Ἔδωκε δ' αὐτῇ Κάδμος πέπλον, καὶ τὸν Ἡφαιστότευκτον ὅρμον, ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ. Theognis:

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου
Εἰς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος.

Vide *Cadmus*.

Harmonides, Trojanus, quem præcipuo quodam amore Minerva dilexit, ideoque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia naves Alexandro ædificavit, malorum omnium, quæ Trojanis contigerunt, caput. Hom. Iliad. 5.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱὸν
Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα ἔργα
Τεύχειν, ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

Harmoſyni, Heſychius: Ἁρμόσυνοι, ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι, ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Harpagus, dux Cyri, interiorem Aſiam ſubegit.

Harpalus, nomen prædonis, Cic. lib. 3. de Nat. D. Hic Diis illudebat, quòd in tantâ fortunâ tam diu viveret. Alius ab Alexandro fugitivus. Plut. in Phoc.

Harpalyce, Lycurgi filia, venationibus dedita, quæ cum patrem ſenem à Getis captum ſenſiſſet, collectâ confeſtim multitudine, celeriùs quam de fœminâ ſperari potuerit, illum armis & robore liberavit. Virgil.

———*Vel qualis equos Threiſſa fatigat*
Harpalyce, volucremque fugâ prævertitur Hebrum.

Item virgo quædam, quæ cum Iphiclum ardentiſſimo amore deperiret, ſpreta, dolore animi confecta, interiit, à quâ & canticum quoddam *Harpalyce* dicebatur. Turnebus, Adverſ. 10. 11.

Harpocrates, ſimulacrum in ſacris Iſidis & Serapidis erat, quod digito labiis impreſſo admonere videbatur, ut ſilentium fieret. Hunc Ægyptii ſilentii Deum eſſe volebant. Revera autem Græcus Philoſophus fuit Harpocrates, cujus eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, ut ſilentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc *reddere Harpocratem* (ut monet Eraſmus in adagiis) proverbialiter dictum pro *mutum facere*. Catullus, Epigr. 75.

———*Et patruum reddidit Harpocratem.*

Hujus meminit Ovidius, nomine prætermiſſo, cum Deos Iſidis comites dinumeret.

Sanctaque Bubaſtis, variuſque coloribus Apis,
Quique premit vocem, digitoque ſilentia ſuadet,
Siſtraque erant, nunquamque ſatis quæſitus Oſiris.

Huic Harpocrati Cupido Veneris fil. parentis ſuæ roſam dedit in munus, ut ſcilicet ſi quid licentius dictum, vel actum ſit in convivio, ſciant tacenda eſſe omnia. Atque iccirco veteres ad finem convivii *ſub roſâ*, Anglice *Under the Roſe*, tranſacta

eſſe omnia ante digreſſum conteſtabantur; cujus formæ vis eadem erat, atque iſta: Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Probant hanc rem verſus qui reperiuntur in marmore:

Eſt roſa flos Veneris, cujus quo furta laterent
Harpocrati matris dona dicavit Amor.
Inde roſam menſis hoſpes ſuſpendit amicis,
Convivæ ut ſub eâ dicta tacenda ſciant.

Inde non malè quiſpiam utatur roſâ pro ſilentii Hieroglyphico. Ex hâc re fortaſſis adolevit mos ille, ut in tectis cœnaculorum conſpiciatur plerumq; affixa roſa in ipſis lacunaribus vel laqueus quiſpiam inſtar roſæ. Quem morem adhuc Germani retinent, ac fere omnes Septentrionales in publicis hoſpitiis. Hæc Lud. de la Cerda, qui ex hâc re ſibi videtur dediſſe lucem Martiali 10. 19.

Hæc hora eſt tua dum furit Lyæus,
Cum regnat roſa, cum madent capilli,
Tunc me vel rigidi legant Catones.

Sed quàm verè hæc ab illo, ipſe viderit. Mihi ſane tum roſa regnare videtur cum potator eâ coronatur. Vide *Tho. Brown* de Vulg. Erroribus, lib. 5. cap. 22.

Harpocration, qui *Ælius* vocabatur, profeſſione Sophiſta fuit, præter alia commentatus eſt de iis, quæ à Rhetoribus ignorantur; ad hæc de agminum ordinibus, qui apud Xenophontem; item librum, quòd ementita ſit Herodoti hiſtoria, ſive, ut Græca retineam, περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν. Auctor Suidas: qui quatuor Harpocrationes ponit: unum Argivum, Philoſophum Platonicum è quo Stobæum eclogas ſuas congeſſiſſe, Photius teſtatur in Bibliothecâ: alterum prænomine Caium: Tertium Ælium, de quo dictum: quartum Valerium, rhetorem Alexandrinum, auctorem Lexici in decem oratores. Vide Mauſſacum in Harpocrationem.

Harpyiæ, Ponti ac Terræ filiæ, teſte Servio, unde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Sic dictæ ſunt ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, i. e. *à rapiendo*. Quam etymologiam confirmat Virgilius, Æn. 3.

At ſubitæ horrifico lapſu de montibus adſunt
Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas,
Diripiuntque dapes.———

Itemque Horatius:

Vellem, ait Harpyiis gula digna rapacibus.

Heſiod. in Theog.

——Ἡ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε.

Et alibi alludens ad etymon:

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.

Rutil. lib. 1.

———*Sacri juſtiſſimus arbiter ævi*
Circumſiſtentes reppulit Harpyias.
Harpyias, quarum decerpitur unguibus uncis
Quæ pede glutineo quod tetigere trahunt.

Etymologus: Αἱ ἁρπακτικαὶ θεαί, παρὰ τὸ ἅρπω τὸ ἁρπάζω ἅρπυια, ὡς αἴθω αἴθυια, καὶ ἄγω ἄγυια. Volatiles autem fingebantur, auribus urſinis, corpore vulturino, vultu virgineo, manibus uncis. Mythologiam earum habes apud Cæl. Rhod. 29. 27. Sidonius Apollinaris ep. 7. Harpyias vocat ſanguinarios pecuniæ raptores & exactores. Plutarchus earum nomine fœneratores intelligit in Lucullo. Apuleius mulieres malas, &c. Vide *Phineus*, & Voſſ. de Theol. Gent. 3. 99.

Hatto, Moguntiæ olim Epiſcopus fuit, cujus tempore maxima graſſabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes inediâ & fame premi, convocavit in horreum plurimos, & concremavit eos. Hæc enim crebrò uſurpabat verba; *Non differunt*, inquit, *hi à muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum utiles.* At Deus tantam tyrannidem inultam non dimiſit. Præcepit namque muribus, ut catervatim illum invaderent, ac diu noctuque affligerent, atque vivum devorare feſtinarent. At ille in turrim ſe recepit, putans ſe tutum fore à morſibus murium, quod tamen ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri per Rhenum flumen natantes, executuri judicium Dei juſtum, quod miſer agnoſcens, tandem inter mures interiit, cujus quoque nomen parietibus ac tapetis prorſus abraſerunt. Vide doctiſſimum Wendelinum hiſtoriam hanece latè confirmantem in Admir. Nili cap. 21.

Haymo, ſive *Haimo*, aut *Heimo*, vel *Hemmo* Fuldenſis, Fuldenſis Monachus, deinde Halberſtadenſis Epiſcopus, floruit temp. Lotharii Ludovici Pii F. Hic præter commentarios in utriuſque Teſtamenti libb. cum alia reliquit, tum opus Hiſtoricum de memoria rerum Chriſtianarum. Trithemius eum obiiſſe ait ſub Ludovico Caroli M. F. verum refellitur ex eo quod interfuerit Synodo Moguntinæ, quæ A. D. 848. præſide Archiep. Rabano Mauro, celebrata fuit.

Hebe, filia Junonis, abſque patre, Dea Juventutis. De cujus ortu hujuſmodi refertur fabula. Apollinem, cum Junoni novercæ convivium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe, quas cum Juno avidè comediſſet, cum antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt, peperitque Heben, quam poſtea Jupiter ob formæ elegantiam poculis ſuis præfecit; Verum cum Jove apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrans, perque lubricum minus cautè incedens, cecidiſſet, revolutiſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet, ab officio eſt amota, ejuſque loco Ganymedes ſubrogatus. Hæc Servius. Homerus autem ex Jove eam conceptam eſſe tradit, neque omnino ab officio remotam, ſed cæterorum Deorum pincernam fuiſſe, Ganymeden vero ſolius Jovis. Hæc poſtremo Herculi nupſit in Deorum numerum relato, cujus etiam precibus adducta Iolaum Iphicli filium florenti ætati reſtituit. Ovid. Met. 9.

Hoc illi dederat Junonia muneris Hebe.

Val. Flac. lib. 8. v. 231.

Seu cum cæleſtes Alcidæ viſere menſas
Jam vacat, & feſſum Junonia ſuſtinet Hebe.

Juvenal.

Nec puer Iliacus, formoſa nec Herculis uxor.

Cic. lib. 1. Tuſcul. Qu. *Quo pacto*, inquit, *Hebe Junonis filia dicitur? quoniam è feliciſſimâ aeris temperie omnia herbarum, arborumque genera pullulant, & pubeſcunt.* Prop. 1. 13.

Nec ſic cæleſtem flagrans amor Herculis Heben
Senſit in Oetæis gaudia prima jugis.

Juventa Latinis dicta. Ovid. lib. 1. De Ponto.

Nectar & Ambroſiæ latices; epulaſque Deorum
Det mihi formoſâ gnava Juventa manu.

Ganymeda etiam priſcis dicta, ut ſcribit Pauſan. in Corinthiacis. Catullus ad Manlium:

Pluribus in cœli tereretur Janua Divis
Hebe, nec longâ virginitate foret.

Apollodorus, lib. 1. Jovem ait ex Junone tres filias ſuſcepiſſe, Heben, Ilithyiam, & Argen. Homerus:

———Κηλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.

Plura de eâ paſſim apud Poetas Græcos.

Hecaerge, nympha. Claudianus:

——*Metuenda feris Hecaerga,*
Et ſoror, optatum numen venantibus, Opis.

Callimachus:

Οὖπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη.

Hecale, anus paupercula, quæ Theſeum adhuc adoleſcentulum hoſpitio ſuſcepit. Hujus paupertatem Callimachus juſto volumine celebravit. *Nunquam Hecale fies*, i. e. nunquam te inopia opprimet. Crinagoras Anthol. lib. 1. de Callimacho:

Ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιήν.

Ubi Scholiaſtes ὅτι Ἑκάλη ἐξενίσατο τὸν Θησέα. Et Apuleius: *Theſeus non eſt aſpernatus Hecales anûs hoſpitium.* Quod Plut. in Theſeo ſomnium putat Ἡ δὲ Ἑκάλη καὶ τὸ περὶ αὐτὴν μυθολόγημα. Ovid. de Rem. Am.

Cur nemo eſt Hecalen, nemo eſt quæ ceperit Irum?
Nempe quod alter egens, altera pauper erat.

Plautus in Ciſtellaria:

Ecaſtor haud me pœnitet, ſicut dicis, ita futura es
Nam ſi quidem ita eris, ut volo, nunquam Hecale fies.

Petronius:

Qualis in Actæâ quondam fuit hoſpita terrâ
Digna ſacris Hecale, quam Muſa loquentibus annis
Battiadæ vati, vivendo tradidit ævo.

Suidas Heroida fuiſſe ait, ſic dictam ὅτι πρὸς ἑαυτὴν ἐκάλει. Fuit enim illi τεῖχος ἀκλήϊστον. Vide Rhodig. 30. 11.

Hecalius, Jupiter ab *Hecale* ſic dictus, quæ cum Theſeum quodam tempore comiter excepiſſet, promiſiſſetque ei ſe ſuam ipſius animam Jovi immolaturam, ſi ſalvus ex prælio domum rediret; cumque ante Theſei reditum obiiſſet, occaſionem Theſeo dedit, ut in honorem ipſius ſacrum Jovi inſtitueret eumque *Hecalium* vocaret.

Hecate, Jovis & Latonæ filia, ſoror Apollinis; quæ & *Diana* dicitur. Huic triplex nomen attribuitur. Nam in cœlo creditur eſſe *Luna*; in terrâ *Diana*, & apud inferos *Proſerpina*. Ovid. Faſt. 1.

Ora vides Hecates in tres vergentia partes.

Chariclides in Ἁλύσει. Δέσποιν', Ἑκάτη, Τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένη. Ubi quid ſit, τρίγλη, in Heſychio legas: Τρίγλα, ἰχθὺς θαλάσσιος καὶ τόπος τις. Dianæ autem ſacer, cauſâ non aliâ quam quod in cognomine illo τριγλήνος quod illidatur, τρίγλη aliquam habeat ſimilitudinem. Sed audaculus videar. En eandem in Athen. lib. 8. Τῇ δ' Ἑκάτῃ ἀποδίδοται ἡ τρίγλη διὰ τὴν τῆς ὀνομασίας κοινότητα. Τριοδῖτις γὰρ καὶ τρίγληνος. Ibidem hâc de re diverſæ ab

aliis

aliis cauſæ proferuntur, quas ſingulas vide. Quod autem ad illud Heſychii de Trigla; καὶ τόπος τις· haud dubie locus erat Athenis celebris Statuâ numinis hujus Triglanthini. Euſtath. ad Iliad. V. Ὅτι δὲ καὶ τόπος τις Ἀθήνῃσι Τρίγλη ἐκαλεῖτο, καὶ ὡς ἀνάθημα, ἦν ἐκεῖ Τριγλανθίνη Ἑκάτη· δηλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ οἱ παλαιοί. Eadem habet Athen. ubi ſupra. *Hecate* vero Servio dicta, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos. Alii ab ἕκας quod eminus radios ſuos mittat Luna, & ejaculetur. Hæc & τρικέφαλος cognominabatur, *quia* (ut inquit Orpheus in Argon.) *tria habuit capita, dextrum equinum, ſiniſtrum caninum, medium ſuis agreſtis.* Ovid. Met. 9.

Tuque triceps Hecate.——

Virgil.

Tergeminamque Hecatem, tria virginis ora Dianæ.

Item *Hecate* herbarum, veneficiorumque peritiſſima, quæ in Tauricâ Cherſonneſo regnavit, filia Perſæ, fil. Solis, à quo & *Perſeis*, & *Perſeia* dicta. Tibullus.

Sola tenere malas Medeæ dicitur artes,
Sola feros Hecate perdomuiſſe canes.

Heſychius: Ἄγαλμα ἑκάτης, τὴν κύνα, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ διότι καὶ ἄλλως ἔνιοι κυνοκέφαλον πλάττουσι. Barthius ad illud Statii, Theb. 4. ver. 429. Nocturnique canum gemitus. Ut ſolent, inquit, *Hecate* præſente, nam formidant monſtroſum dæmonem. Theocritus Pharmaceutriâ:

Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι.

Et rurſum:

Θέστυλι καὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι.

Apollonius, lib. 3.

——Περὶξ δέ μιν ἐστεφάνωντο
Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες,
Στράπτε δ' ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.

Virgil. lib. 6.

——*Viſæque canes ululare per umbram*
Adventante Deâ.——

Seneca in Oedipo.

Latravit Hecates turba.

Tibullus:

Sola feros Hecates perdomuiſſe canes.

Horat. Serm. 1. 8.

——*Hecaten vocat altera, ſæva*
Altera Tiſiphonen: ſerpentes atque videres
Infernas errare canes.

Coronâ quernâ & Draconum Voluminibus olim hujus Deæ imaginem coronare mos fuit. Sophocles in Rhizotomis apud Apollonii Enarratorem.

Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν
Τῆς Εἰνοδίας Ἑκάτης φέγγος,
Τὸ δι' Ὀλύμπου πολλὸν προφέρει.
Καὶ γῆς ναίουσ' ἱερᾶς τριόδους
Στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ πλεκταῖς
Ὠμῶν σπειραίοι δρακόντων.

Hecatæus, Hiſtoricus Mileſius, Protagoræ auditor, qui primus ſolutâ oratione hiſtoriam condidit. Item alius Abderita, de quibus, & reliquis Hecatæis vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 3.

Hecatombe, ſacrificii genus, in quo ritus ſic ſervabantur, ut centenæ ſui generis mactarentur victimæ; ut centum ſues, centum hœdi, &c. Ovid. Met. 8.

Vota Jovi Minos taurorum corpora centum
Solvit.——

Hector, Priami & Hecubæ filius, Trojanorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus. Dictus, teſte Platone, ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν πόλιν, quòd urbem contra hoſtium impetum tenuerit, patriamque ſervarit. Eo namque ſoſpite Troja nunquam potuit expugnari. Unde Horatius, Car. 3. Odyſ. 4.

——*Ademptus Hector*
Tradidit feſtis leviora tolli Pergama Graiis.

Quod ſumpſit ex Hom. Iliad. 24.

——Ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν, &c.

Virgil. Æn. 9.

Haud ſibi cum Danais rem faxo, & pube Pelaſgâ
Eſſe putent, decimum quos diſtulit Hector in annum.

Inde Chorus apud Sen. in Troadibus:

Columen patriæ, mora fatorum,
Tu præſidium Phrygibus feſſis,
Tu murus eras; humeriſque tuis
Stetit illa decem fulta per annos,
Tecum cecidit, ſummuſque dies
Hectoris idem patriæque fuit.

Vide *Achilles*.

Hecuba, Priami uxor, filia Dymantis Homero, aut, (ut Virgilius Euripidem ſecutus ſenſit) Ciſſei, captâ Trojâ in canem verſâ. Ovid. lib. 13. Met. Quam fabulam inde ortam putat Servius, quod cum à Græcis captiva abduceretur, & filii ſui Polydori corpus in mare abjectum agnoviſſet, quoniam aliter injuriam ulciſci non poſſet, Græcos inanibus conviciis laceſſiverit. Juven. Sat. 10.

——*Torva canino*
Latravit rictu.——

Plautus in Menæchmis:

Men. Non tu ſcis mulier Hecubam quapropter (*canem*
Graii eſſe perhibebant? Mulierem non equidem ſcio.
Men. Quia idem faciebat quod tu nunc facis
Omnia mala ingerebat, quemquem adſpexerat,
Atque adeo jure cœpta appellari canis.

Hegemon, Characenus (eſt autem Charax Phrygiæ urbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricôn, Thebanorum, & Lacedæmoniorum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 370.

Hegeſagoras, in Megaricis ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. citatur.

Hegeſander, Delphicus Hiſtoricus, de quo vide Voſſ.

Hegeſianax, Alexandrinus hiſtoricus, Troica ſcripſit; teſte Athenæo, lib. 9. vide Voſſium.

Hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tantâ eloquentiâ mala vitæ repræſentabat, ut eorum miſerandâ imagine audientium pectoribus inſertâ, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: Ideoque à rege Ptolemæo ulterius hâc de re dicere prohibitus. Cic. lib. 1. Tuſc. Qu. Alter Magneſius, orator quoque egregius, cujus meminit Strabo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 80.

Hegeſigonus, aliqua conſignavit de mirificis hominum in Indiâ formis, quemadmodum cognoſcimus ex Tzetze, Chil. 1. Hiſt. 18. & Chil. 7. Hiſt. 144.

Hegiſonus, de rebus terræ Atticæ poema condidit, teſte Pauſaniâ in Bœoticis.

Hegeſippus, hiſtoricus, quem quinque actuum Eccleſiaſticorum libros elucubraſſe auctores ſunt Hieronymus, ac Honorius, & quintum eorum citat Euſebius Hiſt. Eccleſ. l. 2. c 22. ac Græcè κγ. ubi de Jacobi fratris Domini martyrio, verba facit. Itemque Photius Bibl. cod. 232. ubi vocatur ἀρχαῖός τε ἀνὴρ καὶ ἀποστολικός. Ex illuſtribus vero fragmentis, quæ apud Euſebium habemus, omnes vident, quanto cum damno libri ejus interciderint. At Hegeſippus ille vulgaris, quem B. Ambroſius Latinè vertiſſe diu creditus fuit, ſcriptor eſt omnino ὑποβολιμαῖος teſte Voſſio de Hiſt. Gr. 2. 14. *Hegeſippus* alius hiſtoricus, reliquit volumen de Pallene, auctor ſane vetus, quippe qui etiam Dionyſio Halicarn. *antiquus* vocetur lib. 1. ubi eum cum Cephalone Gergithio conjungit, quos ἄνδρας ἀρχαίους, καὶ λόγου ἀξίους vocat. Palleniaca ejus citat Steph. in Μηκύβερνα; Item Parthenius Eroticôn cap. 6. Qui & cap. 16. advocat librum primum Hegeſippi de rebus Mileſiorum. Idemne an alius ſit, haud temerè dixeris. Sed alius ſaltem ab eo eſt Hegeſippus Tarentinus Poeta Comicus, de quo Suidas. Fuit & alius *Hegeſippus*, Demoſthenis æqualis, & ejus in legatione collega: cujus eſſe creditur oratio de Haloneſo, quæ vocatur Philippica Demoſthenis ſeptima. Vide Etymologum in Ἡγήσιππος. Fuit præterea denique *Hegeſippus* ὀψοποιητικῆς πραγματείας σοφιστὴς, cujus meminit Jul. Pollux, 6. 10. Etiam Ὀψαρτυτικὰ *Hegeſippi* memorat Athenæus, lib. 12. quod idem opus. Voſſius.

Hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necem exul, Delphos perveniens, quemnam locum coleret, conſuluit Deum, cui Phœbus, ubi ſaltantes videris ruſticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, urbem condidit Eleam; Pythocles Samius apud Plutarchum.

Helena, filia Jovis ex Ledâ Tyndari Laconiæ regis uxore, quæ à Jove in Cycni formam tranſmutato compreſſa, duo peperit ova, ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytæmneſtra excluſi fuerunt. Ex his Helena, cùm cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantiâ præſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula, non multo tamen poſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus citra injuriam reſtituta eſt, & Menelao uxor tradita, cui & Hermionem filiam peperit. Poſthæc famâ pulchritudinis ejus illectus Paris, contractis aliquot navibus, in Græciam ſeſe contulit; ubi à Menelao hoſpitio exceptus clam ſe in amorem Helenæ inſinuavit, tandemque abſente conjuge, eam rapuit, & in patriam abduxit. Quâ tam inſigni injuriâ commoti Græcorum principes, de bello Trojanis inferendo in Aulide Bœotiæ conjurarunt. Nec multo poſt mille contractis navibus in Aſiam trajecerunt, multiſque expugnatis oppidis, tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cum Paris occubuiſſet, Helena Deiphobo

fratri ejus nupſit. Verum cum eò jam res rediiſſet, ut Græci armis diffidentes, ad dolum ſe converterent, Helena quoque proditionis particeps fuiſſe putatur, & facem (quod ſignum aggrediundi negotii inter ipſam, & Græcos convenerat) ex arce ſuſtulit, captâque jam urbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eoque interfecto cum priore viro in gratiam rediit. Virg. Æn. 7. Ubi de Alexandro vel Paride:

Ledæamque Helenam Trojanas vexit ad urbes.

Ubi aperte Ledæ filiam facit; & ita quidem vulgò omnes tam Græci quam Latini. Sed Poeta quidam apud Athenæum, lib. 8. Helenam facit filiam Nemeſeos his verſibus:

Τοῖς δὲ μετὰ τρίτην Ἑλένην τέκε θαῦμα βροτοῖσι
Τὴν ποτε καλλίκομος Νέμεσις φιλότητι μιγεῖσα
Ζηνὶ θεῶν βασιλῆι τέκε κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης.

Quis vero hic Poeta, an Cyprius an Staſimus ipſe ambigit Athenæus, in poſteriorem video Doctos inclinare. Sed ſciendum ex Lactantio, lib. 1. cap. 21. Ledam poſt mortem dictam Nemeſin à Gentilibus, qui mortuis ſolebant mutare nomina. De quâ re vide *Marica.* Hinc eſſe quod Callimachus Ἑλένην Ῥαμνουσίδα vocat. Ubi Scholiaſtes ait eſſe è Rhamnunte Atticæ pago, ubi Jupiter eum Nemeſi concubuit, quæ poſtea ovum peperit: quod cum Leda reperiſſet illud, fovit, & Helenam cum Dioſcuris in lucem protulit; quam fab. quoque narrat Hyginus. Item *Helena* meteori ſpecies, nautis infeſta. Plin. lib. 2. cap. 37. Ubi de Stellis Caſtoribus. *Quarum adventu fugari diram illam ac minacem appellatamque Helenam ferunt.* Solinus, cap. 4. expoſitis multis malis quæ adfert mulierum ſanguis menſtruus: *Habet*, ait, *plane id ſolum ſalutare, quod avertit ſydus Helenæ, pernicioſiſſimuns navigantibus.* Papin. lib. 3. Sylv. in Propempt. Celeris:

— Antemnæ gemino conſiſtite cornu
Oebalii fratres, vobis pontuſque poluſque
Luceat. Iliacæ longè nimboſa ſororis
Aſtra fugate procul, totoque excludite cœlo.

Idem Theb. 7.

Non aliter cæco nocturni turbine Cori
Stat peritura ratis, cum jam damnata ſororis
Igne Therapnæi fugerunt carbaſa fratres.

Apollo tamen apud Euripidem in Oreſte, ſalutare nautis Helenam eſſe pronunciat:

Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
Ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
Ἔσται σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ
Σὺν Τυνδαρείδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς
Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.

Helenus, filius Priami ex Hecubâ, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis ſervatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipſis indicaſſet. Quin etiam everſo Ilio Pyrrhum à navigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non ſolum à Pyrrho ſervatus, verum etiam liberaliter habitus eſt: Quumque ille Oreſti Hermionem eripuiſſet, Andromachen, quam antea juſtæ uxoris loco habuerat, Heleno conceſſit, adjectâ etiam regni parte, quam Helenus de fratris ſui nomine Chaoniam appellavit, ubi & urbem ad ſimilitudinem Trojæ condidit, in quâ profugum Æneam hoſpitio ſuſcepit. Virg. Æn. 3.

Heliades, filiæ Solis, & Clymenes, ſorores Phaethontis, quarum duæ *Lampetie* & *Phaethuſa* Ovidio dicuntur. A Patre *Sole* ſic dictæ. Ἥλιος enim *ſol* Græcis dicitur. Hæ cum juxta Padum mortem fratris inſolabiliter deflerent, in alnos verſæ ſunt, electrum lacrymantes. Vocantur & *Phaetontiades.* Virgil.

Tum Phaetontiadas muſco circumdat amaræ
Corticis, atque ſolo proceras erigit alnos.

Alii in populos mutatas fuiſſe volunt. Martialis, 4. 59.

Flentibus Heliadum ramis dum vipera ſerpit,
Fluxit in obſtantem ſuccina gemma feram.

Inde ponitur pro Electro. Idem Mart. 4. 32.

Et latet & lucet Phaetontide condita guttâ.

Et lib. 9. 14.

Gemma quod Heliadum pollice trita notet.

Juvenal. Sat. 5.

——*Ipſe capaces*
Heliadum cruſtas, &c.

Id eſt, phialas ex electro factas.

Helice, Græcè dicitur, quæ nobis *Urſa major*, ἀπὸ τοῦ ἕλικος, i. e. à *circumvolutione*, quod diei noctiſque ſpatio circum polum arcticum vertatur. Lucan. lib. 2.

Parrhaſis obliquos Helice quem verteret axes.

Vide *Cynoſura.*

Heliconius, Byzantinus Sophiſta, quem Suidas ait Annalium compendium ſcripſiſſe ab Adamo uſque ad Theodoſium M. libris 10. Simlerus ait ſe accepiſſe, in Italiâ etiam extare.

Heliodorus, περὶ μνημάτων libros conſcripſit, quorum 3. laudatur à Plut. lib. de 10. Rhetoribus in Hyperide.

Heliodorus, ὁ περιηγητὴς ἐν τετάρτῳ περὶ Ἀκροπόλεως citatur ab Athen. lib. 9. Quindecim libris id opus conſtitiſſe idem in 6. auctor eſt. Mem. quoque Harpocration in Θέτταλος, Νύση, & Περπύλαια. Nec dubium, quin idem ſit qui innotuit opere de Anathematis Athenienſium, ut cognoſcimus ex Elencho auctorum apud Plin. lib. 33. Imo fortaſſe idem opus priori erat, integraque inſcriptio fuerat: Περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει· quomodo opus ſuum inſcripſerat Polemo, teſte Strab. lib. 9. Alius fuiſſe videtur qui poema *Proteſilaum* fecit, unde verſum hexametrum citat Steph. in Φυχάλῃ. Etiam *Heliodorus* carmen condidit de ſpectaculis Italicis, unde 16. Heroicos adducit Stobæus ſerm. de morbis, &c. Vide quæ de *Heliodoro* Poeta ex Galeno refert Lilius Gyraldus, lib. 3. Dial. 3. *Heliodorus* Stoicus numeratur inter veteres Arati Interpretes. Voſſ.

Heliodorus, Sophiſta clarus, cujus etiam extat Hiſtoria Æthiopica. At vero Dramatis prædicti author Triccæ oppidi Theſſalici Epiſcopus fuit, ut Eccleſiaſticæ hiſtoriæ ſcriptores perhibent, de quo certi fere nihil eſt, niſi quod certiſſimum eſt, eum ipſum eſſe, ad quem D Hieronymi epiſtolæ. Heliodorus enim ille, de quo Philoſtratus περὶ σοφιστῶν, is eſt Sophiſta, qui Imp. Adriano familiaris fuit, Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 487. Fuere olim duo Heliodori, quorum unus Geographus, alter Tragicus, ut ſæpiſſime patet apud Græcos enarratores. Fuit & unus Medicus, de quo in Bibliothecâ Medicâ. Fuit præter ea Heliodorus Rhetor Horatii comes, quem *Græcorum longè doctiſſimum* vocat Serm. 1. Sat. 1.

Heliogabalus, Anton. Caracallæ filius, qui ad imperium aſſumptus fuit matris operâ apud Antiochiam. Hujus mores impuriſſimos Lampridius deſcribit. Patria Emiſſenus fuit, & in Emiſsâ urbe Sacerdos Dei Alagabali, qui Deus peculiaris fuit illius urbis. Vide Salmaſium ad Lampridium.

Helladius, S. Baſilii diſcipulus & in Pontificatu ſucceſſor, de Præceptoris ſui Baſilii vitâ librum reliquit; ex quo locum adducit Damaſcenus Orat. 1. De imaginibus.

Hellanicus, nomen duorum hiſtoricorum, quorum unus Mitylenæus, alter Mileſius. De priore Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 1. de poſteriore idem ibid. lib. 4. cap. 5.

Helle, Athamantis regis Thebarum, & Nepheles filia, quæ unà cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto à patre ariete aureo Pontum vellet trajicere, magnitudine periculi perterrita, in mare decidit, eique nomen fecit, quod Helleſpontum hodie vocant.

Hellen, à parvulo in miniſterio nutritus, & educatus, plurima inſolitè edebat miracula, ita, ut etiam ignem in ſinu portaret, & nequaquam ejus veſtis arderet. Sozomen. 8. 1.

Hellotia, panegyris erat apud Athenienſes, ut cum Scholiaſte Pindari narrat Triclinius, Minervæ Hellotidis cauſsâ inſtitutâ. Cum enim Dorienſes Heraclidarum opere Peloponneſios aggreſſi, Corinthum captam incendiſſent, virgines quædam incendium perniciemque ſui effugere volentes, cum Eurytione & Hellotide ſororibus, in templum Minervæ confugerunt. Quod cum animadvertiſſent hoſtes, templum incenderunt. Unde cum aliæ virgines effugiſſent, Eurytione & Hellotis ſorores ibi ſolæ conflagrarunt. Hinc peſte deinceps exorta, editum eſt à Minervâ oraculum, non antea deſituram luem, quam animas crematarum virginum expiaſſent. Quare Minervæ Hellotidi ædem ſacram extruxerunt, & panegyrin *Hellotia* dictam pro Hellotidis expiatione inſtituerunt. Quidam vero *Hellotiam* dicunt appellatam fuiſſe Minervam à palude quæ eſt apud Marathonem, ubi ſacrum eſt ipſi templum: ἕλος enim Græcis eſt *palus.* Eſt etiam hujus nominis feſtum Lampado-dromicum Corinthi in Minervæ honorem, in quo juvenes lampadas habentes currebant. Quam celebritatem quidam volunt inventam poſtquam Bellerophontis equum Pegaſum Dea ſubjecit, frænumque illi indidit, & ita ipſum εἷλε h. e. *cepit.* Benedictus.

Hemitheon, Sybarita Philoni ac Luciano memoratus: ex quibus conſtat verſus ejus fuiſſe, ac Sybariticâ urbe condignos. Conqueritur Ovidius quòd ſibi ſolum fuerit vertendum magis quàm Poetæ, qui multo ſcripſerat impudicius. Tr. l. 2.

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.

Sybaritidem eam ſignavit Mart. 14. 97.

Muſæi

Muſæi pathiciſſimos libellos
Qui certant Sybariticis libellis.

Hephæſtion, unus ex Alexandri M. ducibus, multum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, ut hunc quidem φιλοβασιλέα, Hephæſtionem vero φιλαλέξανδρον appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere proſecutus eſt, ut facilè omnes pompas ſuperaret. In funus enim hoc ſupra 12 talentorum millia impenſa feruntur. Plut. in Alexandro. Vide Voſſ. Theolog. Gent. lib. 1. cap. 15. Mortem ejus prædixit Pythagoras vates apud App. Arrian. Civil. lib. 2. & Arrian. lib. 7. & Plutarch. cap. 124. Mortuus autem eſt ad Ecbatana Ælian. Var. Hiſt. 7. 8. Item *Hephæſtion* Alexandrinus Grammaticus, de quo Suidam adi. Extat unà cum Scholiaſte Pariſiis 1553. apud Adrian. Turnebum Typographum regium.

Hephæſtos, proprium viri, & nomen Vulcani, Doricè Ἄφαιστος, id eſt, אב אשתא *af-eſto*, *pater* ſeu *inventor ignis*, quia ut Græci fabulantur ἀφῆψε πῦρ, καὶ τέχνας δὲ τὰς ἐκ πυρὸς ὁπόσας, uti loquitur Tzetzes Chil. 10. 335. Bochartus.

Heptaphonos, nomen porticûs, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympiâ. Plin. 36. 15. Ejus meminit Plut. lib. περὶ ἀδολεσχίας. Et quid ni putem eo reſpexiſſe Lucretium lib. 4. cum ait.

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces,
Unum cum jaceres, ita colles collibus ipſis
Verba repulſantes iterabant dicta referre.

Heracleotes res tradidit Heracleenſium. Ariſtoph. Schol. in Aves.

Heraclides, Serapionis fil. vixit temp. Ptol 6. h. e. Philometoris, teſte Suida: De patria non ſatis convenit. Nam Diogenes ipſe, dubius inquit, Καλλατιανὸς, ἢ Ἀλεξανδρεύς. Eſt vero Καλλατία in Mœſiâ min. juxta Ptolemæum. Suidas neutrum probat, nam Ὀξυρυγχίτην appellat. Eſt autem Oxyrynchus, Ægypti civitas, teſte eodem Ptolemæo. *Lembus* vocabatur, quod cognomentum præter Laertium & Suidam, ei dant Athenæus lib. 13. & Feſt. Pomp. in *Romam*. Sed Laertius etiam cauſam nominis explicat; compoſuiſſe enim ait Λεμβευτικὸν λόγον, ὅθεν καὶ Λέμβος ἐκαλεῖτο. Varia ſcripſit. Porro 14 ejus nom. agnoſcit Laertius, quos inter eſt *Heraclides* Magneſius, Mithridaticorum ſcriptor, & *Heraclides* Cumanus, qui reliquit 5. lib. de rebus Perſicis, cujus operis mem. lib. 3. 11. & 12. ac Etymologus in Δαδύκης. Et fortaſſe alii etiam fuere; cum non deſint qui vicinum argumentum tractarint, ut *Heraclides* Cretenſis, cujus librum de Civitatibus Græciæ citat Apollonius Hiſt. Mirab. cap. 19. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 372.

Heraclides Origeniſta, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 19.

Heraclides, Sophiſta Lycius, Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Severum Principem extemporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus Sophiſtarum ad hanc artem induſtriâ, & labore, naturâ minime juvante contendit. Philoſtratus.

Heraclides, è Mopſo civitate, Ciliciæ Grammaticus nobilis. Steph. Item pictor nobilis Macedo, qui initio naves pinxit, captoque Perſeo à Paulo Æmilio Athenas commigravit, eodem tempore, quo & Metrodorus Philoſophus & pictor. Plin.

Heraclides Ponticus Philoſophus, Athenas conceſſit, Platonem, deinde Ariſtotelem audivit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, ut pro *Pontico Pompicus* vocaretur. Diog. Laert. Cic. 5. Tuſcul. Scripſit mulierem quandam ſeptem diebus exanimem ad vitam fuiſſe revocatam. Plin. 7. 52. Cæterum de hoc, uti & de Heraclide Cumano, Lembo, ac Magneſio, Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 9.

Heraclitus Lesbius Macedonicam fecit Hiſtoriam, teſte Laertio; unde liquet diverſum eſſe ab illo nobili Epheſio, Philoſopho ὃς παρ' ὀρφέως τὰ πλεῖστα εἴληφεν, ut Clem. ait 6. Strom. Iis vero Heraclitis quos memorat Laertius, adde Heraclitum Sicyonium, cujus ſecundum de lapidibus librum laudat Plut. de Flum. ubi de Scamandro.

Heraclitus, philoſophus Epheſius Σκοτεινὸς cognominatus, hoc eſt, *tenebricoſus*, propterea quod de induſtriâ adeo ſtylum obſcuraret, ut ejus ſcripta philoſophi ſudantes vix intelligerent: De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, flere ſolitum, cum Democritus contra ſoleret ridere, propterea quod alteri omnia quæ agimus, miſeriæ, alteri ineptiæ viderentur. Sen. 2. de Irâ: Heraclitus quoties prodierat, & tantum circa ſe malè viventium, imò malè pereuntium viderat, flebat, miſerebatur omnium quæ ſibi læti feliceſque occurrebant; miti animo, ſed nimis imbecillo, & ipſe inter deplorandos erat. Democritum contra aiunt nunquam ſine riſu in publico fuiſſe, adeo nihil illi videbatur ſerium eorum quæ ſerio gerebantur. Quæ ſumpſit à Sotione, ſi Lipſio credas, qui Sermones de Ira ſcripſit Stobæo aliquoties citatos; in quo hoc ipſum fragmentum: τοῖς δὲ σοφοῖς ἀντὶ ὀργῆς Ἡρακλείτῳ μὲν δάκρυα, Δημοκρίτῳ δὲ γέλως ἐπῄει. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferunt; cumque ſpretis medicis fimo bubulo ſe obleviſſet, & ad ſolem ſe ſiccaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum. Nullum invenitur habuiſſe præceptorem, tantum natura, & diligentia ſola profecit, quidam tamen audiſſe Xenocratem, & Hippaſum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus ultimi Darii, ſcripſit poeticè multa, ab Ariſtotele ſæpè teſtis citatur. Fuerunt quatuor alii *Heracliti*, primus poeta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſæus, ſummæ elegantiæ, tertius Lesbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriam, quartus vir ridiculus.

Hercules, ita veteres pro more ſolito fortes fere appellarunt. Erat enim Hercules qui & *Alcides* ab ἀλκῇ *robur*, ut quidam putant, valde toroſus, quod fortitudinis indicium Phyſiognomici putant. Seneca in Hippolyto:

Æquas Herculeos jam juvenis toros.

Idem in Herc. Furente:

———*Agnoſco toros*
Humeroſque & alto nobilem trunco manum.

Val. Flaccus:

Conſpicuuſque toris Tirynthius.

Tres hujus nominis numerat Diodorus lib. 4. Sex Arnobius itidem in 4. uti & Cic. de Nat. Deor. Imò Varroni erant *Hercules* quadraginta tres; In quibus tamen quoſdam fuiſſe totos Symbolicos, non ad geſtorum hiſtoriam, ſed ad rerum naturam prorſus ſpectantes veriſimile eſt, qualis *Ogmius*, ſive *Hercules Celticus* apud Lucianum, qui eloquentiæ ſymbolum erat. Item *Hercules Romanus* S. Aurelio Victori ex L. Caſſii Heminæ Annal. lib. 1. *Recaranus*, & Verrio Flacco apud Servium ad 8. Æn. *Caranus*, vel *Garanus*, Poetis *Gradivus* dictus.

Omnium vero antiquiſſimus erat ille *Hercules Ægyptius*, qui Diodoro lib. 1. teſte, Mitzraimo, Oſiridi illi antiquiſſimo, filio Chami, genere propinquus, ac dux fuit exercitûs, ſecundum aliquos, *Gignon*, vel *Gigon* dictus. Unde Heſychius: Γιγῶν, οἱ δὲ Γιγῶν Παταικὸς, Ἐπιπαταϊκὸς, τερατίζιος, οἱ δὲ Αἰγύπτιον Ἡρακλέα. Et ab hoc diverſus, quippe qui longè junior, eſt alter *Ægyptius*, vel potius *Ægyptiocananæus*, à devictâ Cananæâ ſic dictus; quem nullum alium quam *Joſuam* eſſe, maximus ille Voſſius lib. 1. Idol. cap. 26. luculentiſſime demonſtravit. Atque ſic ad minimum duo ſunt Hercules Ægyptii.

Præter hos alius fuit *Hercules Phœnicius*, ſive *Tyrius*, Athamantis, ſive, ut traditum Sanchoniathoni, aut Philoni Byblienſi, Jovis Demaroontis regis Phœniciæ filius, & Cadmi Phœnicis ex filiâ Ino nepos. Hic *Palæmon* dictus, poſteà vocabatur *Melicarthus*, ſive *Melicerta*, hoc eſt, *rex civitatis*. Θεὸς πολιοῦχος, ex Ebræo מלך *melech* rex, & קרתא *carta*, civitas, Amathuſiis vero, teſte Heſychio *Malica*, quod ex priori formatum videtur, literis ultimis abjectis: Et Euſebio in Chron. ad Num. 497. *Deſanaus*, ſive *Deſanes*, Indis, teſte Heſychio, *Dorſanes*, denique Georgio Syncello Διωδὰς *Diodas*. Atque hic ortus eſt ex poſteris *Eſaui*, ſive *Edomi*, quem gentiles interpretatione regem *Erythram* memorant.

Cæterum alter ille *Tyrius Hercules*, ſive *Aſiaticus* Juſtino dictus, qui florentibus demum Tyriorum rebus, iiſque maris imperium præ aliis obtinentibus, in Gades Hiſpaniæ inſulam coloniam duxit, ac Geryonem, teſte Juſt. lib. 44. cum duobus fratribus regno excuſſit, hic, inquam, multo junior eſt quam *Idumæus* ille, cui nomen *Melicartho*. Hic enim Tyri natus; ſed in inſulâ Gaditanâ (cui denique nomen datum *Erythiæ* ab ἐρυθρὸς, h. e. *rubor*, quaſi *Phœniciam*, ſive *Idumæam* dixeris) denatus ac ſepultus eſt: quod prodidit Mela 3. 6.

Ruſus alius fuit *Hercules Libycus*, cognomento *Maceris*, pater Sardi; qui coloniam in inſulam maris Tyrrheni, ſive Inferi, tunc *Ichnuſam*, ſed poſtea *Sardiniam* dictam, ex Libyâ duxit: ubi & unà cum patre cultus eſt, teſte Pauſaniâ in Phocicis, Silio Italico lib. 12. Solino cap. 10. & Iſidoro lib. 14. Origin. cap. 6.

Alius *Hercules Creticus*, ſive *Telchinius*, unus ex Idæis Dactylis, ſive Curetibus, præſtigiator, ac imperator celebris: à quo, teſte Diodoro, inſtitutum certamen Olympicum.

Alius *Hercules Romanus*, quem *Sangum*, vel *Sancum*, vel *Sanctum*, item *Sancum Semonem Fidem* dixere. De hoc Varro lib. 4. de LL. *Putabant Fidium eſſe Sanctum à Sabinâ linguâ, & Herculem à Græcâ.* Et Feſtus. *Propter viam fit ſacrificium, quod eſt proficiſcendi gratiâ*, Herculi, *aut* Sanco, *qui ſcilicet idem eſt Deus.*

Alius item *Hercules Germanus*, quem & *Celticum* pleriſ-

que dictum memorat Elias Schedius de Diis Germanis, pag. 476. De hoc ſic Tacitus de moribus Germanorum. *Fuiſſe apud eos & Herculem memorant, primumque omnium virorum fortium ituri in prælia canunt.* Aventinus lib. 1. Annal. Boj. ſcribit hunc *Alemannum* cognomento *Herculem*, cujus inſigne fuerit Leo, cauſa nominis, poſtremum extitiſſe regum Germaniæ, quos Beroſus enumerat, & primum Bojorum conditorem. Cæterum de hoc vide plura apud Cæſium in Cœlo Aſtron. Poet. pag. 161, 162.

Nunc ſequitur omnium horum licet noviſſimus, tamen longè celeberrimus, ac famigeratiſſimus Heros *Hercules Thebanus*, patronymicè *Amphitryoniades* dictus; Quippe filius erat Amphitryonis ex Alcmenâ, Thebis Bœoticis natus. Sed communis opinio eſt, prodente Euripide in Hercule Furioſo, quod Jupiter quidam tralatitius, dum Amphitryo unà cum rege Creonte adverſus conſanguineos ſuos Teleboas, Ætoliæ populos, bellum gerebat, ut patris ac fratrum Alcmenæ cædem ulciſceretur, nequiter apud Alcmenam res egerit mariti, unde Hercules ſit natus. Atque huic Herculi omnia quæ à ſuperioribus prius enumeratis geſta ſunt, pro more ſolito tribuerunt Græculi, quaſi ipſe ea ſolus perpetraſſet, ut eo magnificentior, ac illuſtrior fieret. Tria hæc docuit, teſte Cedreno, μὴ ὀργίζεσθαι, μὴ φιληδονεῖν, μὴ φιλαργυρεῖν. Adoleſcentes legant, quæ de Virtute, & Voluptate cum Hercule colloquentibus, elegantiſſimo commento ex Prodico recitantur à Xenophonte lib. 2. de dictis, & factis Socratis. Quæ elegantibus verſibus Silius expreſſit, lib. 5. Cæterum triplici modo *Herculem* ſuum conſiderarunt, ac venerati ſunt gentes; nempe ἡρωικῶς, ut Heroa, ſive Deum animalem; ἠθικῶς ſive φιλοσοφικῶς, ut Deum ethicum, & moralem, h. e. ut exemplum fictitium prudentiæ ac fortitudinis, & φυσικῶς, ſive θεολογικῶς, ut Deum mere naturalem, ſub quo intellexerunt, ac venerati ſunt Solem. Ejuſmodi erat Petiarum & Medorum *Hercules Sandes*; ut auctores ſunt apud Agathiam lib. 2. Symmachus & Athenocles. Atque hinc eſt, cum ſcil. Sol quotannis permeet duodecim ſigna cœleſtia, , quod pro iſtis 12 ſignis *duodecim* præcipuos ſtatuerint *Herculis labores*, imò totidem illi attribuerint annos, quibus Euryſtheo, id imperante Oraculo, miniſterium ſuum exhibuerit.

Illos vero 12 labores enumerat Lucretius lib. 5. in principio, & alii paſſim Græci Latinique ſcriptores. Ovid. Met. 9. verſ. 182. Sen. Agam. 806. Herc. Fur. 214. & 526. Herc. Oet. 15. Silius 3. 333. Sidonius Carm. 9. Boetius lib. 4. Met. 7. Claudianus præf. in lib. 2. de Raptu Proſerpinæ. Nos Martialem tantum impræſentiarum, & Auſonium in medium producemus, quorum hic lib. 9. Ep. 103.

Si cupis Alcidæ cognoſcere facta prioris,
Diſce: Libyn domuit: Aurea mala tulit.
Peltatam Scythico diſcinxit Amazona nodo:
Addidit Arcadio terga leonis apro.
Æripedem ſylvis cervam, Stymphalidas aſtris
Abſtulit: à Stygiâ cum cane venit aquâ.
Fœcundam vetuit reparari mortibus Hydram:
Heſperias Tuſco lavit in amne boves.

Ubi novem tantum enumerantur. Ille Idyll. 19:

Prima Cleonæi tolerata ærumna leonis.
Proxima Lernæam ferro & face contudit Hydram.
Mox Erymantheum vis tertia perculit aprum.
Æripedis quarto tulit aurea cornua cervi.
Stymphalidas pepulit volucres diſcrimine quinto.
Threiciam ſexto ſpoliavit Amazona baltheo.
Septima in Augeæ ſtabulis impenſa laboris.
Octava expulſo numeratur adorea Tauro.
In Diomedeis victoria nona quadrigis.
Geryone extincto decimam dat Iberia palmam.
Undecimo mala Heſperidum diſtricta triumpho.
Cerberus extremi ſuprema eſt meta laboris.

Quintus Calaber octodecim Herculis labores deſcribit in Eurypyli clypeo, lib. 6. quem ſis conſule. Idem, citante Eliâ Schedio, tredecim alibi recenſet: Sunt autem ſequentes:

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέῃ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα,
Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν Ὕδρην,
Τὸν τρίτον αὖτ' ἐπὶ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον,
Χρυσοκέρων δ' ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε τέταρτον,
Πέμπτον δ' ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν,
Ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν,
Ἕβδομον Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν,
Ὄγδοον ἐκ Κρήτης Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου δέκατον βόας ἤγαγεν ὀλλυμένοιο.
Δωδέκατον δ' ἐκόμισσεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα,
Τὸ τρὶς καὶ δέκατον τοῖον λυγρὸν ἔσχεν ἄεθλον,
Μινονυχὶ πεντήκοντα ξυνελέξατο κούραις.

Paulo brevius hos labores enumerat Philippus Byzantius, uti videre eſt in his.

Ὤλεσα τὸν Νεμέας θῆρ' ἄπλετον, ὤλεσα δ' Ὕδρην,
Καὶ ταῦρον, κάπρου δ' ἀμφετίναξα γένυν.
Ζωστῆρ' ἑλκύσας, πώλους Διομήδεος εἷλον,
Χρύσεα μῆλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβον.
Αὐγείαν ἐδάην, κεμὰς οὐ φύγεν, ἔκτανον ὄρνιν,
Κέρβερον ἠγαγόμην, αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχω.

In hujus ſationem Lycophron unicam noctem, alii duas inſumpſiſſe Jovem dicunt. Sen. de Brev. V. At contra quam exiguæ noctes videntur quas in complexu ſcortorum, aut vino exigunt? Inde etiam poetarum furor fabulis humanos errores alentium, quibus viſus eſt Jupiter, voluptate concubitus delinitus duplicaſſe noctem. Unde D. Hieronymus: *Duas noctes Jupiter copulavit, ut magnæ fortitudinis Hercules naſceretur.* Stat. 4. Sylv.

O bona nox, junctaque utinam Tirynthia Luna.

Laboribus ſuis cœlum obtinuit. Cic. Tuſc. 1. *Ad Deos Hercules nunquam abiiſſet niſi cum inter homines eſſet, eam ſibi viam muniviſſet.* Hor.

Hâc arte Pollux & vagus Hercules
Innixus artes attigit igneas.

Apul. in Apol. *Hercules luſtrator orbis, purgator ferarum, gentium domitor in cælum ob virtutem aſcitus.* Vide quæ eleganter Jo. Levineius ad Propertianum illud 2. 22.

Jupiter Alcmenæ geminas requieverat Arctos
Et cælum noctu bis ſine rege fuit.

Et Jo. Meurſius ad Lycophron. pag. 106. qui ex Clem. Alex. & Arnobio notant etiam de 9. continuatis noctibus. Intercedere his dicas Nonnum, qui Alcmenæ quidem ad extrudendum Herculem tres, Mnemoſynæ vero ſcilicet ut confierent tot illi puellæ Muſicæ 9. noctes Jovem concubuiſſe canit lib. 31.

Ἀλλὰ τέκος Κρονίωνι κορύσσεο, μὴ πάλιν ἄλλην
Μὴ πάλιν ἐννεάκυκλον ἀναπλήσειεν ὁμίχλην·
Μνημοσύνης στεῖρης μιμνήσκεο, τῇ παλαιὸν
Ἐννέα νύκτας ἔμιμνεν ἔχων ἄγρυπνον ὀπωπήν,
Οἶστρον ἔχων πολύτεκνον ἀκοιμήτων ὑμεναίων.

Dixerat autem paulo ante de Herculis præfatione verſ. 161.

——— Ἀμφιτρύων μὲν
Νόσφιν ἐὼν θαλάμοιο σιδηροχίτων μετανάστης
Μάρναται· Ἀλκμήνῃ δὲ παρίζεται ἔνδομυχος Ζεύς,
Νυμφιδίην ἀκόρητος ἔχων τρισέληνον ὁμίχλην.

Jo. Antiochenus: Τὸν Ἡρακλέα τὸν τῆς Ἀλκμήνης φιλόσοφον ἱστοροῦσιν, &c. Herculem Alcmenæ filium aiunt philoſophum fuiſſe. Is pingi ſolet pelle Leoninâ amictus, clavam ferens, ac tria poma manu tenens, quæ cum Draconem clavâ occidiſſet, abſtuliſſe dicitur. Per Draconem autem intelligere oportet varium ac multiplicem affectum pravæ cupidinis, quem Hercules prudentiâ, quaſi Leonis exuviis tectus philoſophiæ clavâ peremit. Atque ita tria poma abſtulit, i. e. Virtutes tres, Iracundiæ moderationem, Continentiam, ac Contemptum pecuniæ. Hic, uti Atlas, humeris ſuis cœlum ſuſtinuiſſe fingebatur. Seneca in Herc. Fur.

Mediuſque collo ſedit Herculeo polus,
Immota cervix ſidera & cælum tulit.

Claud. 2. de Rapt.

Firmiter Herculeâ mundus cervice pependit.

Sidonius Apollinaris:

Cùm Libycâ ſe rupe gigas ſubduceret, & cùm
Tutior Herculeo ſediſſet machina dorſo.

Inter Arbores populus ei ſacra. Theocritus Idyl. 2.

——— Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος.

Virg. Eclog. 7.

Populus Alcidæ gratiſſima.

Et lib. 2. Georg.

——— *Herculeæque arbos umbroſa coronæ:*

Hercules ipſe apud Senecam in Fur.

Populea noſtras arbor exornet comas.

Sed quæ ſpecies? Alba. Ovid. in Epiſtolis:

Aptior Herculeæ populus alba comæ.

Seneca in Hercule Oetæo:

Cuna rigentem populo vinctus comam.

Iterum:

Cunâ revinctus populo horrentem comam.

Inde Statius 3. Sylv. loquens de Hercule:

Populeaque movens albentia tempora ſylvâ.

Lud. de la Cerda. Quem ſis vide ad Virg. Bucol. p. 141. Hujus in Italiâ templum fœminis ingredi non licuit. Rationem reddit Macrobius lib. 1. Sat. cap. 12. *Herculi cum boves Geryonis per Italiæ agros duceret, ſitienti reſpondit mulier ſe non poſſe aquam præſtare quod fœminarum Deæ celebraretur dies: nec ex eo apparatu guſtare viris fas eſſet. Propter quod Hercules facturus ſacrum deteſtatus eſt præſentiam mulierum: & Potitio, ac Pinario, ſacrorum cuſtodibus juſſit, ne mulierem intereſſe permitterent.* Prop. 4. 10. de arâ Herculis:

Hæc

Hæc nullis unquam pateat veneranda puellis,
Herculis eximii ne ſit inulta ſitis.

Silius lib. 3.

Tum queis fas & honos adyti penetralia noſſe
Fœmineos prohibent greſſus.

In hoc templo nullum ſimulacrum fuit. Sil. lib. 3.

Sed nulla effigies ſimulacraque nota Deorum,
Majeſtate locum & ſacro implevere timore.

Philoſtratus: Ἀγάλματα δ' αὐτῷ οὐκ ἔστι· *neutri Herculi ſtatuam eſſe.* Hunc Cynici exemplar habebant roboris & perpeſſionis; unde Diogenes dicere ſolitus, τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα τοῦ βίου διεξάγειν, ὥσπερ καὶ Ἡρακλῆς. Hinc *Herculeus*, & *Herculaneus.* Ut Scyphus Herculaneus. Sen. ep. 83. *Intemperantia bibendi, & ille Herculaneus ac fatalis ſcyphus condidit.* De quo Plut. in Alex. Quoſdam tradere, quod ſcypho Herculis epoto, ſtatim in morbum incidiſſet. Quis autem ille? In Athenæi 11. leges: *Bœotios primum magnos* quoſdam argenteos ſcyphos feciſſe quos Herculaneos vocant, quia Hercules ille Bœotius ſit uſus. Idem ſcriptor in 12. oſtendit, ſcyphum eum fuiſſe libatorium & in extremâ menſâ uſurpatum. Nam Herculem epulandi cupidiſſimum fuiſſe; ideoque apud homines, ejus exemplo, morem obtinuiſſe, ut libantes nihil in calice vini relinquat. Nicetas Choniates de Camatero Logothetâ: *Magnum edonem & bibonem* fuiſſe, ſuperaſſe illos, in quorum manibus amphoræ, ut calices verſabantur; καὶ τὸν σκύφον εἶχον ἀεὶ ἐπιδέξιον τὸν Ἡράκλειον. Nominis rationem quod attinet, ſunt qui *Herculem* ab Ebræo חאיר בר *Hier col*, h. e. *illuminavit omnia* deducunt. Cui confine eſt Etymon Græcum. *Hercules* enim Græcis quid aliud eſt, quam Ἥρας κλέος, i. e. *aeris gloria?* quæ porro eſt aeris gloria, niſi Solis illuminatio? Macrob. Sat. 1. 20. Porro de Hercule, & ejus geſtis vide Lilium Gyraldum peculiari Syntagmate, & N. Comitem lib. 7. cap. 2.

Herennius Senecio hiſtoricus Rom. ſub Domitiano; A Metrio Caro accuſatus, & Cæſaris juſſu interfectus fuit, quod libros ſcripſiſſet de vita Helvidii Priſci. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 154.

Herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui cum audiſſet ſcientiam laudatam eſſe ab Ariſtotele, & Theophraſto, ſummum bonum in eâ poſuit. Cic. lib. 4. Acad. Qu. & lib. 2. De Fin.

Hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit artem Rhetoricam libris 6. de diligentiâ orationis, de decoro, de elocutione, & de figuris. Docuit Romæ Auguſti tempore, deceſſitque ſenex. Item Amphipolitanus philoſophus, diſcipulus Perſei, plures ſcripſit Dialogos. Suid. Alius philoſophus & orator. Cic. in lib. De claris Oratoribus.

Hermaphroditus, Mercurii & Veneris filius, ut ex ipsâ ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius Ἑρμῆς, Venus Ἀφροδίτη Græcis dicitur. Hic cum vagabundus in Cariâ ad limpidiſſimum fontem, quem Salmacis nympha incolebat, perveniſſet, illa ſubito ejus amore correpta (erat enim adoleſcens formoſiſſimus) cum neque blanditiis neque precibus ad concubitum flectere eum poſſet, ſimulato receſſu poſt vepres latuit. Is autem nympham abiiſſe ratus, fontem nudus intravit: quod videns Salmacis ſubito accurrit, & abjectis veſtibus arctiſſimè eum complexa eſt. Sed cum ne ſic quidem obſtinatum juvenis animum exorare poſſet, à diis petiit, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus à ſuperis exauditis, ambo in unum corpus coaluerunt, ita tamen, ut ſexus uterque integer remaneret; Quod cum vidiſſet Hermaphroditus, à ſuperis petiiſſe dicitur, ut ea fonti natura maneret, ut qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος, i. e. utrumque ſexum habens, exiret. Ovid. Met. 4. Fingitur autem *Hermaphroditus* Mercurii & Veneris fil. eò quod ſtella Mercurii, ob qualitates, quibus præeſt, mediæ naturæ putatur. Nam cum aliæ ſtellæ ab aſtrologis dicantur *maſculinæ* propter majus robur quo calorem excitant: aliæ vero propter debiliores vires, & naturam humidi, cui dominantur, *fœmininæ*, Mercurii ſtella nunc humidum, nunc calidum abundè excitat, pro ſitu & motu ſuo. Porro Salmacidis nymphæ fabula, non tam ad vitium aquæ, quam ad inertiam, & otium, quo vires hominum enervantur, referenda eſt. Erant enim Cares, qui eo loco habitabant, homines deſidiæ, & luxuriæ pleni, ac fœdis dediti libidinibus, unde & *Hermaphroditi* vulgò appellabantur, nam ſic etiam dicuntur, qui molles ſunt, & utramque Venerem exercent. In eam ferè ſententiam & Strabo exponit hanc fabulam lib. 14: cui conſentit Ovidius, Salmacidem nympham otio & libidini deditam, deſcribens. Cæterum de Hermaphrodito lubet elegantiſſimos antiqui Poetæ verſiculos hic apponere.

Quum mea me genetrix gravidâ geſtaret in alvo,
Quid pareret fertur conſuluiſſe Deos.
Mas eſt, Phœbus ait, Mars fœmina, Junoq; neutrum,
Quumque forem natus, Hermaphroditus eram.
Quærenti Lethum; Dea ſic ait, Occidet armis,
Mars cruce, Phœbus aquis; Sors rata quæq; fuit.
Arbor obumbrat aquas, aſcendo, decidit enſis
Quem tuleram, caſu labor & ipſe ſuper.
Pes hæſit ramis, caput incidit amne, tulique
Fœmina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem.

Hermeas, è Cariâ dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertranſit, & res magnas geſſit. Ad extremum ab eo ob ſuſpicionem interfectus unà cum conjuge, & liberis qui erant Apameæ. Polyb.

Hermeias Methymnæus, hiſtoricus, res Siculas conſcripſit, quarum lib. 3. citat Athen. lib. 10. Ἑρμαῖος dicitur Diodoro lib. 15. Vide Voſſium.

Hermeias Siculas conſcripſit, quarum tres citat Athen. lib 10. Mem. ejus Diodorus lib. 15. Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 373.

Hermes, cognomen Mercurii, ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, i. e. *ab interpretatione*, quòd nuncius & interpres Deorum ſit habitus; vide *Mercurius.*

Hermes Triſmegiſtus, philoſophus Ægyptius, poſt Moſen fuit, cujus tempore in Ægypto ſtudia philoſophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantum circa Aſtronomiam, & hujus generis diſciplinas verſarentur, quæ ad exercendum ingenium magis, quam ad illuſtrandum animum valent. Scripſit patriâ linguâ Dialogum, ubi Aſclepius introducitur. Deum omnino unum opinatur, omnium conditorem, erroremque fatetur parentum ſuorum, qui ſuperſtitiones Idolorum invenerunt. Suidas, & Auguſt. de civit. Dei. Hic cum in Ægypto ſacrum quoddam animal Serapi dicatum, in totâ die duodecies urinam facere, pari ſemper temporis intervallo obſervaſſet, per 12 horas diem dividi debere conjecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore eſt cuſtoditus, & poſteà per horas diviſus eſt dies. Polyd. Virg. de Rerum Invent. 2. 5. Item alius *Hermes* Ægyptius fuit, auditor Syriani Sophiſtæ, condiſcipulus Procli ſub Adriano Imp. Vide Suidam.

Hermeſianax, vetus author, ex quo quintam, & vigeſimam ſecundam hiſtoriam ſumpſit Parthenius in Eroticis. Ex Eliacis Pauſaniæ diſcere eſt, Colophonium hunc poetam filium Agonei fuiſſe, ac publicis Colophoniorum ſumptibus ſtatuam ei poſitam fuiſſe. Sed vide quæ de hoc, & altero ejus nominis Colophonio, Nicandri in Theriaca Interpres, & ex eo Lilius Gyraldus tradit in libris de Poetis. Præterea fuit alius *Hermeſianax* Cyprius, qui rerum Phrygiarum hiſtoriam dedit. Plut. de Fluminibus.

Hermias, Eunuchus, trapezitæ cujuſdam famulus, Athenas profectus, Platonem, Ariſtotelemque audivit, ac domum reverſus, cum Domino ſuo, Atarnenſes, & Aſſenſes aggreſſus, eos ſubegit, & illis ſimul cum domino imperavit.

Herminius, Hermannorum dux fuit, qui Varum Auguſti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. & Tacitus. Vide *Arminius.* Item Romanus quidam, unus ex his qui unà cum Coclite Hetruſcis in ponte Sublicio reſtiterunt, donec à tergo ſolveretur. Livius lib. 1. Item Hetruſci nobilis nomen apud Virgil. Æn. 9.

——*Ingentem corpore & armis*
Dejicit Herminium.——

Hermione, filia Menelai ex Helenâ, quam Tyndarus avus maternus Oreſti deſpondit, ignaro patre, qui id temporis pro Helenâ uxore bellum ad Trojam gerebat. Quo in bello cum Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhuſque filius ejus in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorum quæ à ſocero geſta erant, Hermionem Pyrrho deſpondit, & in patriam reverſus uxorem ei tradidit; quam rem ægre ferens Oreſtes Pyrrhum in Apollinis templo trucidavit, ſponſamque ſuam recepit. Virg. 3. Æn. Extat apud Ovidium Epiſtola Hermiones ad Oreſtem. Prop. 1. 4.

Spartanæ referas laudibus Hermionæ.

Ovid. 2. de Art. Amandi:

Scilicet Hermionem Helenæ præponere poſſis.

Hom. initio 4. Odyſſ.

—— Ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.

Hermippus, Athenienſis, poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili Comici, ſcripſit fabulas 40.

Hermippus, Berytius, Philonis Byblii diſcipulus, qui multa compoſuit ſub Adriano Principe. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 220.

Hermippus Smyrnæus, Theophraſti vitam ſcripſit, teſte Laertio, aliaque, de quibus videndus Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 103.

Hermocrates, Phocenſis, Sophiſticâ facultate clarus, Antipatri magiſtri Epiſtolarum Severi Principis filiam haud formâ bonâ invitus, Imperatore cogente duxit, quam poſteà repudiavit. Philoſtratus.

Hermodorus, Siculus, Platonis auditor, cui vitio datum, quòd quæſtu Philoſophiam habuerit, dicta, quæ ſub Præceptore audiverat, colligendo, ac deinde in Siciliâ venditando;

unde

unde adagium, *Verba importat Hermodorus.* Item Philoſophus Epheſius, quem in Italia exulantem, Pomponius J. C. tradit authorem fuiſſe duodecim Tabularum ferendarum Decemviris. Plin. 34. 5. dicit hunc fuiſſe interpretem Legum Decemviralium, eique ob id ſtatuam publicè dicatam. Strabo lib. 14. In Epheſo fuere viri memoratû digni, ex antiquis Heraclitus & Hermodorus; de quo hic idem inquit, Dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi ejecerunt, dicentes, Nemo noſtrum frugi eſto, alioqui cum aliis ejiciatur. Item alius *Hermodorus* Salaminius, qui cum Philone Architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, quâ in contentione, ut minus eloquens, victus fuit. Cic. 1. de Orat. *Hermodorus* etiam quidam fuit, qui Νόμιμα tradidit. Athen. lib. 2. Iis retulit leges variarum gentium. Denique *Hermodorus* Poeta, Plut. in Apophtheg.

Hermogenes, Tarſenſis, annos natus 15. Sophiſta adeo probatus eſt, ut fama ejus ad auditorium M. Antoninum Principem exiverit, ab eoque munera egregia tulerit, deinde tempore procedente, eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus Sophiſta dicebat, *Hermogenes in pueritiâ ſenex, & in ſenectute puer.* Alium oportet fuiſſe Hermogenem Tarſenſem, de quo Sueton. in Domitiano cap. 10. *Occidit item Hermogenem Tarſenſem, propter quaſdam in hiſtoriâ figuras; librariis etiam, qui eam deſcripſerant, crucifixis.* Quin & Flavius Joſephus *Hermogenis* cujuſdam meminit, lib. 1. contra Apionem; ubi eum & Judæorum ait non obiter feciſſe mentionem. Scripſit περὶ Φρυγίας, uti teſtatur Apollonii Scholiaſtes in lib. 2. Item Hæreticus quidam qui corpus D. N. Jeſu Chriſti poſt aſcenſionem ſuam in Sole depoſitum fuiſſe ſomniavit. Theodoretus: Οὗτος (Ἑρμογένης) τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα ἐν τῷ ἡλίῳ εἶπεν ἀποτεθῆναι. Eadem hæreſis fuit Seleucianorum & Hermianorum; de quibus Philaſtrius & ex eo D. Auguſtinus: *Negant Salvatorem*, inquit, *in carne ſedere ad dextram patris, eamque in Sole poſuiſſe, accipientes occaſionem de Pſalmo:* In Sole poſuit tabernaculum ſuum, Hæreſ. 59. Vide D. Pearſon in Symb. Apoſt. pag. 373.

Hermolaus, Conſtantinopolitanus Grammaticus, ſcripſit ad Juſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de Urbibus. Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexandrum M. conjuravit. Item Statuarius quidam inter eos, qui ædes Principum ſignis nobilibus ornarunt. Plin. 36. 1.

Hermolaus Barbarus Patricius Venetus natus fuit an. 1454. Obiit vero 1493. ætatis ſuæ 39. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 621.

Hermon, Pelaſgiorum Princeps, qui, quia unà cum ſuâ gente Pelaſgâ coactus, nimirum Darii Athenienſium Ducis metu, reliquiſſet Lemnum, quam occupaverat, ſimulabat tamen ſe volentem cedere, quò gratum faceret Athenienſibus; ideo factus eſt proverbio locus, *Hermonium officium:* de eo qui vult videri aliquid officii gratiâ facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hiſtoriam apud Eraſm. in Chiliadibus. Heſychius: Ἑρμώνιος χάρις, παροιμία ἀπὸ Ἕρμωνος τοῦ Λήμνου τυράννου, ὃς ἐπελθόντων τῶν Ἀθηναίων, μὴ δυνάμενος αὐτοῖς ἐναντιῶσαι, ἔφη τὰ προστασσόμενα ὑπ' αὐτῶν διὰ χάριν ποιεῖν· Τάσσεται ἐν ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι ποιούντων, καὶ προσποιουμένων χάριν.

Hero, puella formoſiſſima, ex Seſto Thraciæ urbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cujus mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu ejus cauſâ Helleſpontum ſolebat trajicere. Verùm cum aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cujus cadaver, cum fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Hero doloris impatientiâ, ex editiſſimâ ſeſe ſpeculâ in mare præcipitavit; ſive ut Muſæus habet,

Ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.

Item urbs Ægyptiaca, *Hæmus* etiam dicta, eo quod Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum ſuderit. Strabo Heroum civitatem vocat. Stephanus.

Herodes, Tres hoc nomine Judææ reges fuere. *Herodes* cognomento *Magnus: Herodes Antipas*, ejus filius, & *Herodes Agrippa*, Magni nepos. De quibus verſiculi.

Aſcalonita necat pueros; Antipa Joannem;
Agrippas Jacobum, clauditque in carcere Petrum.

Ad Magnum pertinet Auguſti jocus, Macrobio lib. 2. Saturn. cap. 4. relatus. Nam cum audiiſſet inter pueros, quos in Syriâ Herodes rex Judæorum, intra bimatum juſſit interfici, filium quoque ejus occiſum, ait, *Melius eſt Herodis porcum eſſe, quam filium.* Nempe illic vivebat,

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Uti loquitur Juvenalis, ab eo nomen acceperunt *Herodiani*, ſecta apud Judæos, quæ Herodem Meſſiam credidit. Vide Scalig. ab Euſeb. pag. 150. Caſaub. com. in Perſ. Sat. 5. ver. 180. Item Exercit. 1. in Baronium. Sect. 5. & Grotium Annot. in Mat. 16. 6. & Marc. 3. 6. Samuelem Petitum lib. 5. Var. Lect. 2. 1. & 4. 9. qui tamen à cæteris diverſus abit. Denique Montacutium τοῦ πάνυ Appar. 7. Num. 67.

Herodes, dictio eſt propria Novi Teſt. inquit Lud. Balleſter. Jeſuita, ſign. *Pellis gloriam, vel pellibus gloriantem, aut montem gloriæ, vel arrogantiæ;* Syriacè vero *Draconem ignitum.* Nomen eſt proprium Regis Judææ. Julius enim Cæſar, finito bello Ægyptio, per Syriam in Armeniam proficiſcens Antipatrum Romanâ civitate donavit, quòd Mithridatem in Ægypto militantem ſtrenuè juviſſet: Antipatrum præterea tutorem totius Judææ conſtituit, atque ita via ſtrata eſt ad futuram Herodis tyrannidem, ut ſcribit Joſephus Antiq. l. 14. c. 16. & 19. Denique idem Cæſar ut idem Joſephus ſcribit cap. 18. cum Judæam appuliſſet, rebus Syriæ compoſitis, muros Jeruſalem à Pompeio dirutos refecit, & Herodem 15. (mallem 25.) annum agentem, tutorem Galilææ creavit. Herodes ergo primùm tutor Galilææ, à Cæſare, deinde Judææ tetrarcha ab Antonio, denique ubi Romam veniſſet, ab Triumviris Rex conſtituitur, & ſic ſenſim familia regia extincta eſt. Hic Hyrcanum regem & ſocerum falſis criminationibus oppreſſum, ſecuri percuſſit; Mariamnem uxorem, Alexandrum ſocrum, Alexandrum & Ariſtobulum è Mariamne filios, calumniis obrutos interfecit, ac tandem regni ſui an. 30. Synedrium, ſive Concilium Judæorum è 70. ſenioribus de domo David, ex illa familia removit, uti ſcribit Philo Judæus, ſenioribus illis omnibus, uno excepto peremptis. Hic Infanticidium perpetravit; cujus rei fama Romam perlata eſt, & pervenit ad aures Imperatoris: Quod Ethnicus auctor teſtatur Macrobius lib. Sat. 2. cap. 4. *Cum*, inquit, *audiſſet* (nempe Auguſtus) *inter eos quos in Syriâ Herodes Rex Judæorum infra bimatum juſſit interfici, filium quoque ejus occiſum, ait: Melius eſt, Herodis porcum eſſe quàm filium.* Erat autem quod veriſſimè obſervat doctiſſ. Baronius, ad an. 8. Servatoris, ut aliis ſceleribus contaminatiſſimus, ita animal cum primis libidinoſum, & Venereus planè furcifer. *Uno enim eodemque tempore*, Joſephus ait, *novem uxoribus utebatur. Fuit Herodes* (ait ille, quicunque tandem fuerat, Gorionides) *homo importunus ac improbus, qui vexationem, jugumque ſuum aggravavit ſuper nos vehementer, & crudelitatem, quâ ſuperbus populum, & crudelis vexavit, non autem regnavit, adeo ut in canâ etiam ſenectute ſuâ quoſdam interficeret. Detraxit ipſi populo integumentum ac veſtem: nulli divitiarum alicui reliquit, propter vexationes & exactiones quibus nos oppreſſit, graviſſimas. Alienigenas ditavit, & Judæos pauperavit. Ipſe in templum ſimulacra introduxit, & Sanctuarium polluit: ut beatus ſit qui antea mortuus eſt, & non ſenſit crudelitatem Herodis, in paucis illis annis, quæ fluxerunt à tribulatione illa, quæ fuit in captivitate, in terrâ inimicorum noſtrorum, quando regnaverunt ſuper nos Reges Babyloniæ. Quoniam Herodes iſte afflixit nos in terra noſtra gravius, quam expertiſſimus in terrâ inimicorum noſtrorum, in diebus Medorum & Perſarum. Nam fuit multo crudelior Dario*, jactantior Artaxerxe, & avarior Medis. *Animam exhalavit Regni ſui 37. anno, & horrendo morbo, quem ſic deſcribit Joſephus:* Lento calore torrebatur, qui calor non externo tactu *deprehendebatur, ſed internè viſcera exedebat. Aderat & vehemens voracitas, ita ut continuo cibi eſſent ſuppeditandi: vexabatur præterea inteſtinorum exulceratione & colicis doloribus, pedes tumebant phlegmate humido, & pellucido, necnon & inguina. Ipſa quoque verenda putrefacta ſcatebant vermiculis, accedente fœtore, nec minus moleſtâ tentigine. Super hæc omnia nervorum contractione laborabat, & difficultate ſpirandi, ita ut conſtanti opinione prædicarent paſſim homines, Deum pœnas ab eo repoſcere propter pietatem tot modis ab eo læſam. Ille tamen de ſalute non deſperabat; ſed undique medicos & auxilia perquirebat; uſus eſt & balneis ultra Jordanem Callirrhoes, cujus aqua non tantum medica ſed & potabilis erat. Hic dum in olei plenum dolium immergitur, viſus eſt animam exhalaſſe, unde inter ſuos & familiares ejulatus exoriebatur. Ille reverſus ad ſe, ubi nullam ſpem ſalutis animadvertit, Hiericuntem relatus, melancholia ita concitabatur, ut jugulum ſibi cultello arrepto peteret, ſed à circumſtantibus impeditus, horrendum plane, & fidem omnem excedens facinus meditabatur: accerſiverat, complures è nobilioribus Judæis, ſub pœnâ capitali edicto evocatos, quos in Circum conclusit univerſos, & ſororem ſuam Salomen, ac maritum ejus Alexiam obteſtatur, ut quamprimum ipſe animam efflaſſet, milites immitterent quos donativo demeruerat, ac univerſos & ſingulos ibi collectos trucidarent; ut ita publico luctu, vel ab invitis Judæis, mors ipſius honoraretur. Sed mandata tam horrenda non ſunt executioni tradita.*

tradita. Dum vero tam crudeliter truculentus ille mandat, ſuperveniunt ex urbe miſſi legati, qui nunciabant omnia ibi ex ſententiâ ejus tranſacta; quo ille paululum recreabatur, ſed mox recrudeſcente morbi violentiâ, ita ut ſibi manus inferre iterum tentaverit, & lamentatio exoriebatur: quam ubi audivit in carcere Antipater, ratus patrem expiraſſe, egit cum cuſtode carceris de fugâ, multa pollicitus, cum regnaret. Ille autem preces & promiſſa reſpuens rem detulit ad patrem, qui excandeſcens irâ, miſit continuo ſpiculatorem, qui Antipatrum obtruncaret. Atque ita nequiſſimus mortalium, excepto parente, meritas impietatis pœnas dedit, & parenti anteambulo deſcendit ad Infernum, qui poſt quintum ab Antipatri cæde diem, ſecutus eſt, vir in omnes ex æquo truculentus, imò bellua plane non homo, cujus epitaphium defuncto prorſus dignum. Vide ſis Lector apud Salianum To. ult. p. 795. Plura de hoc Herode habes apud Cl. Montacutium Appar. 5. & 7. Conſtat autem quatuor *Herodes* in N. Teſt. dictos fuiſſe; primus eſt ille, de quo diximus, Rex Judææ. Secundus *Herodes* Tetrarcha filius prioris, & germanus Philippi ex matre Cleopatrâ Hieroſolymitide qui non fuit Rex. Tertius *Herodes* Agrippa filius Ariſtobuli, filii Herodis Aſcalonitæ, qui in Actis Jacobum interfecit. Quartus *Herodes* frater hujus Herodis Agrippæ, cujus fit mentio Actorum cap. 23. Fuit etiam *Herodes* Dynaſta Chalcidis, de quo Joſeph. Ant. lib. 19. cap. 7. Cæterum ab *Herode*

Herodiani, ſecta apud Judæos, quæ Herodem Meſſiam credidit. Ita Tertullianus, & Epiphanius, quibus conſentit quoque B. Hieronymus in Dialogo contra Luciferianos, affirmans *Herodem* ab *Herodianis* illis pro Domino Chriſto agnitum & ſuſceptum fuiſſe. At in cap. Mat. 22. alia ei mens. *Cæſar*, inquit, *Auguſtus*, *Herodem*, *filium Antipatri*, *alienigenam & proſelytum regem Judæis conſtituerat, qui tributo præeſſet, & Romano pareret Imperio. Mittunt igitur Phariſæi diſcipulos ſuos cum Herodianis: id eſt, militibus Herodis, quos illudentes Phariſæi, quia Romanis tributa ſolvebant, Herodianos vocabant.* Hæc fuit proculdubio Hieronymi ex animo ſuo prolata ſententia. Unde contra priorem opinionem ſic invehitur paulo poſt. *Quidam Latinorum ridiculè putant Herodianos dictos, qui Herodem eſſe Chriſtum dicebant, quod nuſquam legitur.* Utriuſque ſententiæ mem. Chryſoſtomus: *Herodiani autem*, inquit, *quinam erant? Vel milites Herodis: vel hæreſis quædam nuper tunc exorta, quæ Herodem dicebant eſſe Chriſtum, propterea quod in illo, ad ſuam periodum pervenerat ſucceſſio Regum Judaicorum.* Ita duas jam vidimus de Herodianis opiniones. Accedit tertia, apud Interpretem Syrum, qui domeſticos & Aulicos Herodis arbitratur illos. Et certè ſive milites, ſive Hæretici fuerant, poterant fuiſſe domeſtici h. e. ex Aulâ Herodis. Quartam habet Hugo in Gloſſ. ſuper Marc. 12. qui milites quoque fuiſſe arbitratur, ſed numero tantum 200. conſcriptos, quos Herodi miſerat, in auxilium Cleopatræ, perditis & profligatis Antonii rebus. Abſurdiſſimè; quaſi non diu ante iſta tempora Cleopatra admotis aſpidibus in Ægypto interierat. Quæ neque cum in vivis eſſet, & potentiâ floreret, Herodi tantopere favebat, ut milites ei mitteret; aut ſi faviſſet, nunquam ei 200. & non plures miſiſſet. Quintam refert Maldonatus non minus inſulſam, Judæ illius Galilæi, qui tempore cenſus ſeditionem movit, reliquias fuiſſe hoſce Herodianos, qui tributum Romanis ſolvendum negabant, & ideo vocabantur Herodiani, quod Herodes ſe illis favere, & bene cupere ſimularet, quo gratiam iniret apud Judæos; à qua ſententia non multum abhorruiſſe videtur Beza. Sed pugnat ratio temporis, rerum ſeries, Herodis animus, actorum perpetuus tenor, & obſervantia in Romanum nomen, & Auguſti domum. Nam quod Beza, de Herode ſecundo Antipa hoc intelligit, exploſum eſt. Sed magis adhuc abſurda eſt illa Druſii ſententia, qui è Lexico quodam Juris Hebraico profert Rabbinorum ſtupenda deliramenta. Herodem (ſed non conſtat, uter fuerit) ex deſerto Græcos attuliſſe, qui in terrâ habitatâ fuerant, & ex ejus nomine ſunt Herodiani appellati. Septimam refert & cæteris præfert Maldonatus, Herodianos videri appellatos illos, qui Tributum Cæſari ſolvendum contendebant; vel quia tributis colligendis Herodes præfectus à Romanis fuerat, vel quod iſto modo gratiam & favorem Imperatoris aucuparetur. Et certe Herodem ſive metu, ſeu ſponte ſuâ, Romanorum voluntatibus, præcipuè vero Auguſti Cæſaris ſemper libentiſſimè obſecundatum non negavero; & non eſt probabile, Herodianos iſtos, ſive hæreticos ſive milites, ſeu domeſticos & familiares, qui ad nutum Herodis ſuadebant omnia, impensè ſuaſiſſe tributi ſolutionem. Sed falſum eſt & ἀνιστόρητον Herodi mandatum fuiſſe id officium; atque ob eam cauſam in Judæâ eum fuiſſe regem conſtitutum, qui tributis præeſſet, cum regiam exerceret ubique, pro omnia, in omnes, & quidem liberrimam poteſtatem. Et ſi id ita fuiſſet, non tamen propter ſimilem cum Rege voluntatem, denominationem hanc tam ſpecialem ſortiretur. Quocirca in re dubiâ & non explicatâ illud potius arbitror, ſtatuendum fuiſſe hæreſin quandam Judæorum Herodianam, quæ Herodem & Judæum ortu, & Meſſiam eſſe officio contendebat. Hoc autem rectè ſtatuit doctiſſ. Euſebii Animadverſor, Hæreſin fuiſſe & corpus quoddam, atque ſodalitatem, ad exemplum eorum qui confratriæ appellantur: qui, ut multa in gratiam vivi Herodis, ita quoque & in memoriam mortui faciebant: cujus natalem diem feſtum ſacrificii quotannis & aliis honoribus proſequebantur: qui & huc quoque retulit illa Perſiana è Sat. 5.

——— At cum
Herodis venere dies, unctâque feneſtra
Diſpoſitæ pinguem nebulam vomuere lucernæ,
Portantes violas, rubrumque amplexa catinum
Cauda natat thynni, tumet alba fidelia vino.

Ad quem locum vetuſtiſſ. Schol. à Pithæo editus, ex aliquo proculdubio antiquo authore, qui nobis cum multis hodie non extat. *Herodiani*, inquit, *diem Herodis natalem obſervabant, ut etiam ſabbata: quo die lucernas accenſas, & violis coronatas in feneſtris ponebant. Montacutius.*

Herodes, Atticus, vir Conſularis, amœno ingenio, Græcaque facundia ita excellens, ut gravitate, copiâ, & elegantiâ omnes alios longe præſtiterit. Vide Gellium 1. 2. 9. 2. 19. 12. Vitam ejus habes apud Philoſtratum. Item *Herodes*, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. Lege *Horodes*, vel *Orodes*.

Herodianus, condidit hiſtoriarum libros 8. Eos exorſus ab exceſſu M. Aurelii Antonini Philoſophi; deſiit in morte Balbini, & Maximi, ac imperio Gordiani nepotis. Stylus, Photio teſte, eſt elegans, perſpicuus, ac talis plane, ut vix hiſtoricorum ulli ullâ virtute cedat. Veritati etiam ſtuduit, niſi quod fides ejus nutet in Alexandro, & Maximino, quod obſervatum Julio Capitolino in Maximinis duobus, ubi ait, *Herodianus, Græcus ſcriptor, ei, quantum videmus, in odium Alexandri plurimum favit.* Voſſius.

Herodianus Alexandrinus Grammaticus, Apollonii Dyſcoli Grammatici filius, ſcripſit multa, floruit autem ſub M. Antonino Cæſare. Suidas. *Artium minutiſſimum, ſciſcitatorem* vocat Ammian. lib. 22.

Herodias, Herodis primi neptis, ex filio Ariſtobulo, nupta fuit primùm Philippo. Ab hoc eam abduxit frater ejus Herodes Antipas: Quod ſcelus cum accuſaret Jo. Baptiſta, fraude & violentiâ Herodis interfectus eſt. Matth. 14.

Herodicus Crateteus, ſic dictus quòd præceptorem Cratetem habuerit. Vide. Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 139. Alius ab hoc eſt *Herodicus*, magni Hippocratis Coi præceptor, ut in vitâ ejus Soranus teſtatur. Is enim ante bellum Peloponneſiacum vixit. De Herodico, qui Periclis ætate vixit, Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 454.

Herodorus, commentarium reliquit de Macronibus, gente Ponticâ, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. p. 374.

Herodorus, Megarenſis, corpore brevi, ſed valido, & vegeto, homuncio, ac tibicen, tantæ fuiſſe voracitatis dicitur, ut ſiliginei quidem panis caniſtros 6. carnium vero 20 librarum pondo ſolus facile devoraret, ac vini congios 2. biberet. Cæterùm tubis ſimul duabus adeo violenter uti ſolitum tradunt, ut quam latiſſimè illarum ſonus exaudiretur. Feruntque aliquando cùm Demetrii milites, ejus ſcilicet, qui *Urbium Expugnator* eſt cognominatus, maximam illius machinam, quam Helepolim vocabant, in Argivæ urbis oppugnatione, ob immenſam ponderis gravitatem, muris applicare non poſſit, violento, terribilique hujus duarum tubarum ſono excitatos, ac velut adjutos præter omnem ſpem, machinam illam, quam prius admovere non poterant, urbi haud magnâ cum re admoviſſe, illamque vi expugnaſſe. Leon. Tho. lib. tertio cap. 2.

Herodotus Halicarnaſſæus, ſcripſit hiſtoriam libris novem; quorum quilibet Muſæ nomine inſcribitur. Cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſſit in Samum, Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patriâ regnabat; eo expulſo, rediit. Poſtremo invidiæ civium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenienſium coloniam, ubi extinctus eſt, & ſepultus; licet aliqui Pellæ dicant. Suid. Cic. in lib. de LL. *Patrem hiſtoriæ* appellat. Alius ab hoc eſt *Herodotus*, qui de pubertate Epicuri ſcripſit, teſte Laertio, de quo, uti & de priori, Voſſium ad Hiſt. Gr. pag. 375.

Heroes, dicti ſunt à veteribus viri nobiles, & illuſtres, qui mortales cum eſſent, rerum tamen à ſe geſtarum magnitudine, quàm proximè ad deos immortales acceſſerunt, eamque apud vulgus opinionem emeruerunt, ut poſt mortem in Deorum numerum credantur relati, quales fuerunt ſemidei illi, de quibus fabulatur antiquitas, quos altero parente Deo, altero mortali, prognatos credebant. Heſiodus.

Ἀνδρῶν Ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι. ———— ————

Ubi

Ubi Proclus: Ἡμιθέους δὲ ὡς τὸ μὲν ἔχοντας θεῖον, τὸ δὲ ἀνθρωπικὸν κατὰ τὴν γένεσιν, ὥσπερ οὖν ἐστὶ θεῶν μόνων, τὸ δὲ ἐξ ἀμφοτέρων θεῶν καὶ ἀνθρώπων, οὕτω δὲ τὸ σύμμικτον ἔκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἡμίθεοι λέγονται. Lycophron in Alexandrâ ἡμιθνήτους nuncupat:

Τοῖς ἡμιθνήτοις διπτύχοις Λατρσίοις.

Ubi Tzetzes: Ἡμιθνὴς, καὶ ἡμίθνητος διαφέρει, ἡμιθνὴς γὰρ λέγεται ὁ ψυχορραγῶν, καὶ ἤδη τὸ ἥμισυ θανὼν· ἡμίθνητος δὲ, ὁ τὸ ἥμισυ ἔχων θνητὸν, καὶ τὸ ἥμισυ ἀθάνατον, ἤτοι ἡμίθεος. Vide Hieroclem ad Aurea carmina Pythagoræ. Lucianus 3. Dialog. Mortuorum definit Heroa hunc in modum Ἥρωα ἐστὶ μήτε ἄνθρωπος, μήτε θεὸς, ἀλλὰ συναμφότερος. *Neque homo eſt, neque Deus, ſed utrumque ſimul.* Sed Ἥρως, unde ſit, non convenit. *Heroas*, inquit Servius ad Eclog. 4. *quidam à terrâ dictos volunt, quod terra* ἥρα *dicta ſit, unde initio nati creduntur homines, qui nomen à matre traxerunt.* Ubi pro ἥρα legendum ἔρα nam ἥρη eſt Juno, h. e. *aer*. Mart. Capella, lib. 2. *A medietate aeris, uſque in montium, terræque confinia, hemithei heroeſque verſantur, qui ex eo quod Heram* (lege *Eran*) *terram veteres dixerunt, heroes nuncupati.* Sed Platoni in Cratylo placet id nomen eſſe ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, i. e. ab *amore*, quòd videlicet Heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas ſunt geniti. Sic enim ille. SOCR. Οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες; HER. Τί οὖν; SOCR. Πάντες δήπου γεγόνασιν, ἐρασθέντες, ἢ θεοὶ θνητῆς, ἢ θνητοὶ θεᾶς. Vide & Dionyſ. Halicarn. 1. Antiqu. cap. 78. Et hanc ob cauſam Cicero *Heroica tempora* vocavit, quibus Hercules, Caſtor, Orpheus, & alii hujus generis, ex Diis, ut credebantur, geniti floruerant. Unde Catullus de Argon.

Heroes, ſalvete Deûm genus.

Vel ſecundum eundem Platonem *Heroes* nomen habent ἀπὸ τοῦ εἴρειν, i. e. *dicere*; Antiquâ enim, ut ait, Atticorum linguâ ἥρωες ii, qui dicendi, ſeu interrogandi facultate valerent, appellati ſunt. Itaque Oratorum, quod addit, & Sophiſtarum genus, eſt Heroica natio. Hierocles. ἩΡΩΕΣ δὲ ὡς ἔρωτές τινες ὄντες καὶ εἴροντες, οἷον ἐρωτικοὶ, καὶ διαλεκτικοὶ ἐρασταὶ τοῦ θεοῦ.

Alii denique ſic dici arbitrantur ἀπὸ τῆς ἥρης, i. e. à *Junone*, uti tradit Auguſt. lib. 10. de Civ. Dei. cap. 21. & ex eo Iſidorus 8. 9. nempe quia aer eſt dicatus Junoni, ac *heroes* putantur poſt obitum in aere cum dæmonibus habitare; quod & ſuperior Capellæ locus indicat, ac hic Heſiodi verſus confirmat:

Ἠέρα ἑσσάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Quin & Philo, lib. de mundo ἥρωας καὶ δαίμονας Græcis dictos ſcribit, quos Moſes ἀγγέλους appellavit, qui inter Deum & Homines medium locum obtinent, ſc. inter Cœlum & Terram. Atque huc pertinent quæ & Jamblichus de differentiâ Dæmonum, Heroum, & humanorum animorum in *de Myſteriis* diſputat. Thales vero hominum animas jam ſeparatas corporibus, *heroas* appellavit, quemadmodum Athenagoras Legatione pro Chriſtianis obſervat. Quò fortaſſe Virgilius reſpexit, Æn. 6.

Atque huic reſponſum paucis ita reddidit heros.

Ubi *heroem* de animâ Muſæi dixit. Atque hæc oſtendunt, ut ſe torſerint Græci in hujus vocis etymo. Sed veriſimile eſt id vocabulum originem potius Chaldæis debere. Nam his חרין dicuntur *nobiles, liberi candidati* ἥρωες, uti docet Fabricius in Dictionario Syro-Chaldaico. Hinc *Herois* fœmina nobilis. Stat. Sylv. 3.

Quæ veteres Latias, Graiaſque Heroidas æquas.

Prop. 1. 12.

Illa ſit Inachiis & blandior Heroinis.

Heron, Cotyos F. Orator Athenienſis, præter alia fecit epitomen hiſtoriarum Heraclidis: ad hæc opus elaboratum de antiquis oratoribus, & orationibus, quibus, inter ſe certantes, alii alios vicerunt. Idem divulgavit commentarios in Herodotum, Thucydidem, & Xenophontem. Suidas.

Herophila, nomen proprium Sibyllæ Erythrææ, quæ Tarquinii tempore Romam venit, treſque ſecum libros attulit heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ ſummam à Rege petiiſſet, nec obtinuiſſet, duos exuſſit: uniuſque, qui reliquus erat, nomine tantundem obtinuit, quantum paulo ante pro tribus popoſcerat. Suidas.

Herſe, Cecropis filia, formæ præſtantiſſimæ, à Mercurio adamata, cui ſoror Aglauros invidens, & Mercurium à quo aurum pacta erat, ut illum ſorori conciliaret, introitu prohibens, in lapidem verſa eſt. Ovid. Met. 2. Cæterum ex Herſe & Mercurio natus eſt Cephalus. Apollod. lib. 3.

Herſephoria, vide Caſtellanum in Ἀρρηφορία.

Herſilia, uxor Romuli, quam rapuerat Sabinis inter alias virgines, cùm ex invidiâ filias ſuas Romanis collocare recuſarent. Hæc poſtea in Oram Deam mutata eſt, Ovid. Met. 14. Nam mortuis honore Deorum conſecratis nomina immutabantur, ne crederentur mortales fuiſſe. Sic Romulus mutato nomine dictus eſt Quirinus. Quin & Herſilia *Horta* etiam dicta, ut Plut. refert in libro Problematum, eo quòd juvenes ad virtutem & res gerendas *hortatur*. Hanc Romani ſuo Quirino, perinde ut uxorem conſecrarunt, ſignificantes imperium non deſidiâ & otio, ſed virtute, & fortitudine parari, atque conſervari. Virtutem vero bellicam niti flore juventutis, Herſilia enim apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos. Silius Italicus, lib. 13.

Vis & Martigenæ thalamos ſpectare Quirini?
Herſiliam cerne, hirſutos cum ſperneret olim
Gens vicina procos, paſtori rapta marito,
Luſtravitque caſam, culmique è ſtramine fultum
Preſſit læta torum, & ſoceros revocavit ab armis.

Herſilus, vir quidam qui ſororem ſuam in uxorem duxit. Cujus epitaphium extat in marmore Italico:

Herſilus hic jaceo, mecum Marulla quieſcit,
Quæ ſoror & genetrix, quæ mihi ſponſa fuit.
Vera negas, frontemque trahis, ænigmata Sphingis
Credis? ſunt Pythio vera magis tripode.
Me pater è nata genuit, mihi jungitur illa,
Sic ſoror & conjux, ſic fuit illa parens.

Heſiodus, poeta natus in Aſcrâ Bœotiæ vico, unde & *Aſcræus* dictus. Hic miſſus à patre ad ovium cuſtodiam, dormiens ſomniavit, ſe repente poetam factum. Scribit Pauſanias ejus carmen adhuc ſuo tempore in plumbeis tabulis in Muſarum templo (cujus ſacerdos Heſiodus fuit) ſervatum fuiſſe. Scripſit Poemata, *Theogoniam*, unde eum *fabularum authorem* Quintilianus dixit, Ἔργα καὶ Ἡμέρας, *Opera & Dies*, librum παραινετικὸν, & *moralem*, quem ediſcere Græci pueri ſolebant, quemadmodum & Leptæ Cicero præcepit, lib. 6. Famil. *Lepta ſuaviſſimus ediſcat Heſiodum, & habeat in ore:*

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.
Sudorem poſuere dii Virtutis ad arcem.

Item Γεωργικὰ, nam qui illud unum & idem opus eſſe cum Ἔργοις putant, valde falluntur, ut eruditè oſtendit Heinſius in Introductione ad Heſiodi libros. Ex Plinio & aliis vett. citatur Heſiodus in Aſtrologiâ, & ex eâ petuntur

Tempora, quæ meſſor, quæ durus orator haberet. Sed alia Geoponica ſcripſiſſe præter Ἔργα καὶ Ἡμέρας quæ hodie extant nullus veterum prodidit. Quare Scalig. Manilium miratur, qui aliam Theologiam, alia Geoponica Heſiodi hariolatur. Vide eum ad præd. Poet. pag. 111. Fuit Heſiodus poſterior Homero annis 120 circiter, ut Velleius auctor eſt lib. 1. cap 7. Alii vero majorem Homero; nonnulli æqualem prodiderunt. Vide Gellium, 3. 11. & 17. 19. Jul. Scaliger. lib. 1. Poetic. cap. 5. iis accedit, qui majorem ſtatuerunt: *quod major ſimplicitas, & quaſi rudior antiquitas in Heſiodo appareat.* Porro quo caſu in Locris interfectus ſit Heſiodus, & in mare projectus, ex quo cadaver recens in littus exportarit grex Delphinorum, interfectores vero ejus inventi, atque in mare demerſi ſint, ædibus ipſorum ſuccenſis prius, optimè narrat Plut. in convivio 7. ſapientum, & lib. de induſtriâ animalium, ubi autores ædis à cane proditos narrat.

Heſione, Laomedontis Trojæ regis filia: quam Hercules ceto expoſitam liberavit. Verum cum Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægre ferens, Trojam diripuit, Heſionemque Telamoni, qui primus murum conſcenderat, uxorem dedit. Ovid. Met. 11. Virg. Æn. 8.

Heſperides, Heſperi, fratris Atlantis, filiæ, *Ægle*, *Arethuſa*, & *Heſperethuſa*, quas poetæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone pervigili ſervatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomaque aurea ad vitricum Euryſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretantur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis quod hortos Heſperidum amplectebatur, ubi præter oleaſtrum, nihil aliud ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oves intelligit, quas Hercules ex Africâ in Græciam exportaverit. Nam μῆλον apud Græcos ſignificat *ovem* & *pomum*. Vide Nat. Com. 7. 7. Lucretius:

Aureáque Heſperidum ſervans fulgentia mala
Aſper, acerba tuens, immani corpore ſerpens
Arboris amplexus ſtirpem.

Lucanus:

Abſtulit arboribus pretium, nemorique laborem
Alcides, paſſuſque inopes ſine pondere ramos,
Rettulit Argolico fulgentia poma tyranno.

Heſperus, filius Iapeti, & frater Atlantis, qui à fratre regno pulſus, in Italiam ſeſe contulit, regionemque eam *Heſperiam*, de ſuo nomine appellavit. Diodorus, lib. 2. ait Heſperum hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, ut ex loco eminen-

eminentiore aſtrorum curſum commodius obſervaret, nunquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, ut vulgus in aſtrum illud lucidiſſimum verſum putarit quod mane ſolum præcedens *Luciferum*, veſperi ſubſequens, de nomine ejus *Heſperum* appellamus. Vide Nat. Com. 4. 7. Cleomedes, lib. 1. Ὑπὸ τοῦτον (Solem) ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἀστήρ ἐστι, καὶ αὐτὸς ἐνιαυσίαν τὴν περίοδον ἔχων. Καλεῖται δὲ ὁπόταν ἐπικαταδύνηται τῷ ἡλίῳ Ἑσπέριος· ὁπόταν δὲ προανίσχῃ αὐτοῦ ἑωσφόρος, τινὲς δὲ τοιοῦτον καὶ φωσφόρον καλεῖν εἰώθασι. Ubi ſis vide Balforeum commentatorem pag. 170. Hom. Iliad. 22.

Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Nonnus, lib. 26.

——Βωλίγγεσσι μετέτρεπεν, ὡς μέσος ἄστρων
Αἰθέρα φαιδρύνων ἀμβρύεται ἕσπερος ἀστὴρ
Ἕσπερος ἐσπομένης λιποφεγγέος ἄγγελος ὄρφνης.

Moſchus:

Ἕσπερε τῆς ἐρατῆς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας.

Heſtiæa, Alexandrina diſſertationem edidit, Utrum, quæ Homerus de bello circa Trojam geſto cecinit, hiſtoria, an fabula, ſint. Quam rem plenius docet Strabo, lib. 13. Aliqui *Hiſtiæam* vocant.

Heſus, Gallorum Deus. Lucan. lib. 1.

Teutates, horrenſque feris altaribus Heſus.

Bochartus Martem fuiſſe putat; *Heſus*, inquit, *proprie fortem ſonat*, ut Ebræis *Hizzuz*. Inde Marti factum nomen apud Phœnices, Quod ex Jamblicho docet Julianus ὁ παραβάτης. Orat. in Solem. Ἄρης Ἄζιζος λεγόμενος ὑπὸ τῶν οἰκούντων τὴν Ἔδεσσαν Σύρων.

Heſychius, Mileſius cognomento *Illuſtris*, qui tempore Anaſtaſii Principis floruit. Scripſit univerſalem hiſtoriam; quam *Romanam*, & *Omnigenam* inſcripſit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 2. 22. Alius autem ab hoc eſt *Heſychius* ὁ ταχυγράφος, h. e. *Notarius*; cujus meminit Georgius Codinus libro de Originibus Conſtantinopolitanis. Item *Heſychius* Grammaticus, quem *Gloſſographorum longe principem* Caſaubonus in Athen. vocat. Idem Epiſt. 49. *Omnium veterum Criticorum, quos habemus hodie, longè ſi quid judico, doctiſſimus, & ſerio Græcantibus apprime utilis.* Ex nuda indicis percurſione, ſtructorem vocabularii illius (rem nondum omnibus creditam) patebit Chriſtianum fuiſſe. Quis enim (ut novi Fœderis tot ῥήσεις mittam) Evangeliſtas, Apoſtolos, Prophetas, Prophetarum expoſitores, à verâ fide alienus ſuo operi inſeruiſſet? Pricæus præfat. ad Ind. Alphab. Scriptorum qui in *Heſych*. Græc. vocab. laudantur. Gregorii Nazianzeni auditorem, ac diſcipulum vocat Flac. Illyr. Catal. Teſt. cui etiam Vir in divinis Scripturis multùm verſatus, & Hieroſolymitanæ Eccleſiæ Presbyter dicitur.

Heva, prima mulier creata à Deo. Gen. 3. Lat. *viva*, vel *vivens*.

Hevæus, filius Chanaan. Gen. 10, à quo populi *Hevæi*, habitantes ad meridiem, de quibus vide Bochart. Geogr. pag. 345.

Hevila, filius Chus, Gen. 10. qui & *Havilah*, & *Chavilah*, de quo vide Boch. Georg. 2. 28.

Hexagon, legatus Ophiogenum (qui populi fuit in Cypro) à conſulibus Romæ in dolium ſerpentium conjectus, experimenti causâ, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. Plin. 18. 3. Vide *Exagon*.

Hiceſius, hiſtoricus, opus reliquit de myſteriis. Clem. in Protrept. Plinius, 27. 4. *Hiceſii* cujuſdam meminit, quem *non parvæ autoritatis medicum* vocat. De vino eum ſcripſiſſe innuit idem Plinius, lib. 14. cap. 19.

Hieracitæ, à quodam *Hierace*, in Ægypto, orti, negant reſurrectionem corporum, improbant conjugia, negant infantes eſſe hæredes vitæ æternæ. Epiphanius.

Hierax, adoleſcens, qui, cum Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argo cuſtode excitato, à Mercurio in accipitrem, avem ſui nominis mutatus eſt.

Hiero, Syracuſanus, cum eſſet ex duce rex factus, populi Rom. perpetuus amicus fuit, & cum omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac ſeſe ultro ſermonibus Phyſicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro, & Simonide accerſitis uſus eſt. Ælian. Var. Hiſt. Hic corporis pulchritudine, & viribus adeo præſtitit, ut omnibus penè miraculum eſſet. Juſtin. lib. 23. Fidem ejus ac ſtudium erga Romanos celebrat Silius, lib. 14.

His longo mitis placido dominator in ævo
Præfuerat terris Hieron, tractare ſereno
Imperio vulgum pollens, & pectora nullo
Parentum exagitare metu; pactamque per aras
Haud facilis temerare fidem, ſocialia jura
Auſonüs multos ſervarat caſta per annos.

Item Athenienſis quidam, familiaris Niciæ Ducis Athenienſium, unáque cum eo diſciplinis eruditus, poemata nonnulla conſcripſit, quæ Plutarchus in Niciâ ad ætatem ſuam perveniſſe teſtatur.

Hierocles, libros edidit nomine Φιλίστορας, quaſi *hiſtoriæ amantes* dicas. Steph. & Tzetzes. Alius videtur is eſſe, de quò Steph. in Ὑλλάριμα, cujus fuerit commentarius qui extat in Aurea Pythagoræ carmina. Item Φιλαλήθης, liber ſic dictus, in quo Apollonium Tyanæum Servatori noſtro Chriſto impiè comparat, cui ſacro ejus, ac horribili libro reſpondit Euſebius Pamphilus. Alius etiam videtur fuiſſe *Hierocles*, de quo Athen. lib. 14. Etiam *Hieroclis* Excerpta habemus in Mulomedicinæ ſcriptoribus. Fuit & *Hierocles* orator Alabandenſis. Strabo, lib. 14. Cæterum de variis hujuſce nominis hominibus videndus Vir Doctiſſimus Jo. Pearſonus in Prolegom. ad Hieroclem de Provid. & Fato.

Hieron, Alexandrinus, ſive Epheſius commemoratur Phlegonti Trall. de Mirab. cap. 2. ubi ex eo de Polycriti ſpectro, ac capite monſtroſi pueri à capite avulſo, diraque Ætolis comminante, longos texit logos. Voſſ.

Hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri ſucceſſit, admodum puer; Silius, lib. 14.

——Bis octonis nondum rex præditus annis.

Livius, lib. 24. *Erat autem quindecim tunc ferme annorum*, cui pater metuens, relictis tutoribus duodecim, moriens injunxit, ut fidem erga pop. Rom. annos 50. à ſe cultam, inviolatam ſervaret. Hic poſteà abjectâ tutelâ, contemptâ patris diſciplinâ, ac moderatione, luxurioſius, & arrogantius agendo, à Romanis deſcivit, Annibalique adhæſit. Cumque ſuperbè nimis in cives ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Silius, lib. 14.

Sævos namque pati faſtus, juvenemque cruento
Flagrantem luxu, & miſcentem turpia duris
Haud ultra faciles, quos ira metuſque coquebat
Jurati obtruncant.——

Suidas de ejus crudelitate: Ὥστε μήτε Φάλαριν, μήτε Ἀπολλόδωρον, μήτε ἄλλον μηδένα γεγονέναι τύραννον ἐκείνου πικρότερον. Item hiſtoricus Rhodius familiaris Demetrii Poliorcetis, relictuſque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrii geſtas. Plutarch. in Demetrio. Item Rhodius philoſophus, qui finem ſummi Boni ponebat in indolentiâ.

Hieronymus, Rhodius, Ariſtotelis diſcipulus, ſcripſit lib. *de Ebrietate*, *teſte* Athenæo, lib. 10. & 11. A quo lib. 14. Περιπατητικὸς vocatur, uti à Plut. φιλόσοφος, in Ageſilao. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 48.

Hieronymus Phœnix, vel potius Ægyptius, Syriæ præfectus, hiſtoricus, cujus mem. Lucian. libro *de Longævis*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 11.

Hieronymus Cardianus, ſcripſit de rebus geſtis Alex. M. Vide Voſſium ubi ſupra.

Hieronymus, Poetarum hiſtoriam condidit, ut cognoſcere eſt ex Athenæo, lib. 14. Mem. ejus Suidas in Ἀναγυράσιος, ubi citatur ἐν τῷ περὶ τραγῳδιῶν.

Hieronymus, ſcriptor Eccleſiaſticus, vir doctiſſimus, ac eloquentiſſimus. Natus eſt Stridone oppido ſito in finibus Dalmatiæ & Pannoniæ, poſtea everſo à Gothis. Patris nomen erat Euſebius, adoleſcens à parentibus diſcendi causâ, Romam miſſus eſt, ubi Donatum ac Victorinum rhetorem audivit, & aliquandiu Damaſi Papæ ſcriba fuit. Poſtea, ut linguas, & doctrinam Eccleſiæ cognoſceret, & cum præcipuis Eccleſiæ Doctoribus colloqui, & vivas audire, & reddere voces poſſet, magnam partem Europæ, & Aſiæ peragravit. Gregorium Nazianzenum in Cappadociâ, Epiphanium in inſulâ Cypro, Didymum Alexandriæ in Ægypto audivit. Linguæ Hebrææ cognitionem tantâ aviditate, & ardore expetiit, ut noctu Judæum Barrabanum diſcendi causâ conveniret. Tandem bonam vitæ ſuæ partem in Bethleem tranſegit, quo ut liberius orationibus vacaret, Bibliaque Latina faceret, ſe receperat, ubi vitam cum morte commutavit, an. 91. agens. A. D. 422. *Linguarum, hiſtoriarum, & locorum ſitus peritiſſimus vir*, dicitur Fullero Miſcell. 2. 8.

Hilarion, Eremita clarus, in Syriâ pium monachorum inſtitutum adauxit, qui cum ſignis & miraculis jam clareſceret, in Gaza urbe tres cujuſdam matronæ filios, ſimul repentè morbo correptos, invocato nomine Jeſu, extemplo curavit: quod poſtquam auditum eſt, certatim ad eum de Syriâ & Ægypto confluebant ita, ut multi crederent in Chriſtum, & ſe monachos profiterentur. Nondum enim tunc monaſteria erant in Palæſtinâ, nec quiſquam monachos ante S. Hilarionem in Syriâ noverat. Ille fundator & eruditor hujus converſationis, ac ſtudii in hâc provinciâ fuit. Hieronymus.

D. *Hilarius*, Pictavienſis Epiſcopus, hæreticorum flagellum, & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis, quam Gal-

 licanis

licanis Epiſcopis præſeminavit, ac tanquam diſertus, ſuis libris ſatisfactionem de Trinitatis conſubſtantialitate conſcripſit & Arianorum dogmata deſtruxit. Sozom. 6. 24. plura de eo Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 2. pag. 199. Item *Hilarius* Phrygius quidam vates, ſub Joviniano Principe, literarum quidem imperitus: cæterum tantâ divinandi peritiâ præditus, ut Deus cum illo futurorum cognitionem communicaſſe videretur.

Hildegardis, virgo monialis, & prophetiſſa, An. Dom. 1250. in oppido Bingio in Germaniâ, quæ rapta frequenter in ſomnis, didicit non ſolum, quod verbis effunderet, ſed quod ſcribendo Latinè dictaret. Multa fertur prædixiſſe de futuris: ad quam etiam D. Bernardus ſcripſit literas. Item Conjux Caroli M. filia Hildebrandi Suevorum regis, condidit monaſterium Campoducenſe in Sueviâ, An. Dom. 777.

Himilco, Pœnus, à Senatu Carthaginenſi miſſus eſt, ut occidua Europæ littora exploraret, quo officio functus iter ſuum in commentaria retulit. Feſtus Avienus.

Hippagoras, famam ſibi peperit, opere de Carthaginenſi Rep. Athen. lib. 14.

Hipparchia, mulier quædam Græca doctiſſima, quæ philoſophicis diſciplinis valdè excelluit. Laertius.

Hipparchus, Nicæus aſtrologus, ſcripſit de Arati Phænomenis, de ſtellis fixis, de Lunæ motu contra Platonem. Primus inſtrumenta Mathematica invenit, unde hæc ſenſibus deprehendi poſſent, Plinio maxime laudatus, lib. 2. c. 26. *Hipparchus nunquam ſatis laudatus, ut quo nemo magis approbaverit cognationem cum homine ſiderum animaſque noſtras partem eſſe cœli*, Item Poeta Comicus, cujus fabula quædam περὶ γάμων inſcribitur. Suidas. Alius propinquus Ariſtotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Piſiſtrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium Ariſtogitonis conjurationem in ſe excitavit. Thucyd. Idem ut invidiam tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, literas coluit, viriſque doctis maximè favit. Ælian. Var. Hiſt.

Hippaſus, Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctiſſimus, nihil ſcripſit. Omnia ex igne creari dixit. Laertius. Item unus ex Centauris.

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cum in monte Pelio ſeſe venando exerceret, gravida facta eſt, & ob id patris indignationem timens, deorum miſeratione in equam converſa eſt, & in cœlum tranſlata. Sunt qui mulierem fatidicam fuiſſe aſſerant.

Hippia, Minerva Arcadibus, quòd uſum quadrigarum inveniſſe crederetur. Item urbs Perrhæbiæ, quæ & *Phalanna*. Steph.

Hippias Elienſis breviarium Olympionicarum edidit, admodum incertis fultum argumentis. Plut. in Niciâ.

Hippias, Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſidemi, ita ſe comparavit, ne cujuſquam ope egeret. Summum Bonum Αὐτάρκειαν poſuit, h. e. eo contentum eſſe, quod ſimplici victui ſat eſſet. Is Olympiam cùm veniſſet maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus eſt, Nihil eſſe ulla in arte rerum omnium, quod ipſe neſciret; nec ſolum has artes, quibus liberales doctrinæ, atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Muſicam, literarum cognitionem, & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, deque hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: ſed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus indutus eſſet, ſe ſuâ manu confeciſſe. Cic. lib. 3. de Oratore. Item Piſiſtrati filius, qui in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens. Alius Erythræus, qui de Erythris, Ioniæ urbe, hiſtoriam reliquit. Athen. de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 378.

Hippo Rheginus librum partim Phyſicum, partim hiſtoricum condidit. Mem. Antigonus Caryſt. Mirab. c. 133. ubi tamen forte ſcribendum Ἵππυς; de quo alibi.

Hippobotus ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων citatur à Laertienſi Diogene in Ariſtippo; unde ſectarum hiſtoriam ſcripſiſſe cognoſcitur. Nec dogmata tantum tradidiſſe, ſed & vitas inde ſcimus, quia idem ἐν τῷ τῶν φιλοσόφων ab eodem citatur in Thalete. Mem. ejus quoque Malchus in Pythagorâ.

Hippocentauri, monſtroſum hominum genus in Theſſaliâ juxta Pelion montem, anteriore parte (ut poetæ fabulantur) hominum, poſteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occaſionem miniſtraſſe videtur, quòd primi equos domare cœperint, iiſque ita aptè inſidere, ut homines cum equis unum in corpus coaluiſſe viderentur. Iidem antea *Centauri* dicebantur παρὰ τὸ κεντεῖν ταύρους, h. e. ab eo quod tauros ſtimulis agitarent. Verùm cum idem poſtea ex equis præſtarent, iiſque inſidentes ſtimulis tauros præ ſe agerent, *Hippocentauri* dici cœperunt: qui cum ad Peneum amnem aquatum veniſſent, conſpecti ab ulterioris ripæ accolis, pro monſtris habiti ſunt: præſertim cum inclinata potandi gratiâ, equorum capita non conſpicerentur. *Hippocentaurus* quidam D. Antonium eſt allocutus, ei viam quò tenderet commonſtrans. D. Hieronymus in vitâ Pauli Eremit.

Hippocrates, Cous medicus, auditor Democratis, ut quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regem. Exceſſit è vivis annos natus 104. Suſcepit filios Theſſalum, & Draconem. Hic vir divinâ ſcientiâ dicebat coitum eſſe morbum comitialem leviorem. Ejus libri, tanquam divino emanaverint ore, ubique celebrantur. In primo enim Jusjurandum continetur, in ſecundo Prognoſtica, tertio Aphoriſmi, quarto illa admirabilis compoſitio 60 libris omnem ſcientiam Medicinæ complectens. Artem medicam in lucem revocavit, in quâ uſque adeo enituit, ut venientem ab Illyriis peſtilentiam prædixerit, ac diſcipulos ad auxiliandum circa urbes dimiſerit: cui ob meritum honores illos, quos Herculi, tota Græcia decrevit. Quinque alios ejuſdem nominis, omneſque ejuſdem artis, & familiæ Suidas memorat. *Hippocratem* etiam alium Athenienſium ducem ponit in bello Peloponneſiaco Thucydides. Denique Mathematicus quidam, qui mercaturam exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modo tenuis non eſſet, teſte Plutarcho.

Hippodame, & *Hippodamia*, filia Oenomai regis Elidis & Piſarum, qui cum ex oraculo ſe à genero interemptum iri didiciſſet, & illa tamen à multis procis ob formæ præſtantiam expeteretur, curule certamen procis propoſuit (habebat enim equos velociſſimos, qui ex ventorum flatu creati erant) eâ lege, ut qui vinceret, filiam haberet, victus ſubiret mortem. Tredecim igitur victis ac occiſis, Pelops Tantali filius visâ puellâ, ejus amore protinus exarſit; Cujus nuptias ut aſſequeretur, Myrtium ejus aurigam pollicitis corrupit, ſic ut ille axes infirmos, & fragiles ſubjunxerit, vel, ut alii volunt, obicem axi non objecerit, & ſic fracto ac diſſoluto curru, Oenomaus excidit, morienſque Myrtii caput devovit; obteſtans Pelopem, ut vicem ſuum ulciſceretur, quod & factum eſt. Cum enim pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope poſceret, ab eo in mare dejectus eſt, atque hoc modo Pelops puellâ & regno potitus eſt. Ovid.

Venit ut in Phrygios Hippodamia ſinus.

Propert. 1. 12.

Nec Phrygium ſalſo traxit candore maritum
Avecta externis Hippodamia rotis.

Hinc Ovidius:

Vecta peregrinis Hippodamia rotis.

Idem:

Quid? non Tantalides agitante cupidine currus
Piſæam Phrygiis vexit eburnus equis.

Euripides:

Παρθένον Πισαΐδα ἐκτήσατ'
Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανών.

Virg. Georg. 3.

Hippodameque, humeroque Pelops inſignis eburno.

Hippodamia, Pirithoi uxor, quam cum ipſo nuptiarum die Centauri ei eripere conarentur, ab Hercule & Theſeo ingenti clade profligati ſunt. Ovid. Met. 12. Idem in Epiſt. Helenæ:

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Et lib. 1. Amor. Eleg. 4.

Deſine mirari poſito quod candida vino
Atracis ambiguos traxit in arma viros.

Plut. in Theſeo. *Deidamiam* vocat. Propertius ex Callimacho *Iſchomachen*, lib. 2. eleg. 2.

Qualis & Iſchomache Lapithæ genus Heroinæ
Centauris medio grata rapina mero.

Item *Hippodamia*, Briſei filia, quam Achilles expugnato Lyrneſſo oppido ſecum abduxit, quæ & *Briſeis* dicta. Alia Anchiſæ filia, Alcathoi Trojani uxor, quem poſtea Idomeneus Cretenſis in pugnâ cecidit.

Hippodamus Mileſius, primus eorum qui in Rep. verſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo civitatis ſtatu. Conſtituit enim civitatem ex numero 10 millium, diviſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam, & privatam. Ariſtot. lib. 2. Polit. Item alius Mileſius Architectus qui Athenienſibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi *Hippodamiam* appellarunt. Suidas.

Hippodorus, unus Codridarum, invidiam populi vitare cupiens, & optimam ſimul principis famam inter Athenienſes adipiſci, ſeveritate in ſuos uſus, filiam cum mœcho deprehenſam currui juſſit alligari, atque diſcerpi.

Hippodromus, Theſſalus genere, patriâ Lariſſæus, circa M. Antonini Principis tempora Athenis Scholæ ſucceſſit. Philoſtratus.

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio ſuperatam Theſeo uxorem dedit, cui & Hippolytum peperit. Prop. lib. 4.

Felix Hippolyte nudâ tulit arma papillâ.

Claudianus:

——*Quoties Arcton populata virago Hippolyte.*

Fuit

Fuit altera Acaſti uxor, de quâ Horat. Carm. 3. 7.

Narrat pene datum Pelea Tartaro,
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Vide *Acaſtus.*

Hippolytus Thebanus memoratur Glycæ in tertiâ parte An. Conr. Geſnerus in ſuâ Bibl. ait compoſuiſſe Chronicon, atque id Romæ extare in Bibl. Vaticanâ. At omnino fallitur idem Geſnerus cum ſuſpicatur, Thebanum Hippolytum, eundem eſſe ei de quo B. Hieronym. agit in Catalogo, nam is quidem Origenis fuit æqualis, Arabum Metropolitanus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 495. De *Hippolyto* Martyre Voſſ. ubi ſupra.

Hippolytus, Theſei, & Hippolytes Amazonis filius, Demophon, prius dictus, teſte Plutarcho, Tyndarides vero vocatur à Pauſaniâ, quomodo etiam illum nominat Plinius lib. 29. cap. 1. qui cum cœlibem ducens vitam venatu ſeſe exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phædrâ novercâ abſente patre amatus eſt: cujus turpi deſiderio cum obtemperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit, tanquam de ſtupro eam appellaſſet. Quamobrem cum videret Hippolytus patrem, novercæ dolo perſuaſum, de nece ſuâ cogitare, conſcenſo curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum forte in littus exierant, equorum, & rotarum ſtrepitu perterritæ, magno impetu ſe in mare præcipitarunt, exterriti equi, fruſtra, obluctante Hippolyto, currum per ſcopulos, & ſaxa traxerunt, juvenemque infelicem loris implicitum, varias in partes diſcerpſerunt: Virg. Æn. 7.

Namque ferunt fama Hippolytum, poſtquam arte novercæ
Occiderit, patriaſque explerit ſanguine pœnas
Turbatis diſtractus equis, ad ſidera rurſus
Ætheria, & ſuperas cœli veniſſe ſub auras,
Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ.

Claudianus de Bello Getico:

Et juvenem ſpretæ laniatum fraude novercæ
Non ſine Circæis Latonia reddidit herbis.

In nemore autem Aricino Dianæ ſacro ſepultus eſt. Ovid. Faſt. 3.

Hic jacet Hippolytus loris diſtractis equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Ubi alii *direptus* legunt. Sic Faſt. 6.

Hippolyte infelix velles coluiſſe Dionen,
Cum conſternatis diripereris equis.

Idem de Art. Amand.

Hippolytum pavidi diripuiſtis equi.

Porro caſtitatem ejus innuit Prop. 4. 5.

Docta vel Hippolytum Veneri mollire negantem.

Ovid. Amor. 2. 4.

Illic Hippolytum pone, Priapus erit.

Mart. lib. 14. Lemmate *Puella Gaditana.*

Tam tremulum criſſat, tam blandum prurit, ut ipſum
Maſturbatorem fecerit Hippolytum.

Et in Priapeis:

Criſſabit tibi fluctuante lumbo,
Sic ut non modo te, Priape, poſſet,
Privignum quoque ſed movere Phædræ.

Horat. lib. 4. Carm.

Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum.———

Negabant hunc ab equis diſcerptum Troezenii apud Pauſaniam in Corinthiacis. Nam de illis & Hippolyto loquens ita ait: Ἀποθανεῖν δ' αὐτὸν οὐκ ἐθέλουσιν συρέντα ὑπὸ τῶν ἵππων· Adducit argumentum: Οὐδὲ τὸν τάφον ἀποφαίνουσι. Imò de illo: Τὸν δ' ἐν οὐρανῷ καλούμενον ἡνίοχον, τοῦτον εἶναι νομίζουσιν ἐκεῖνον Ἱππόλυτον. Inde lucem carpſit Ovidius 6. Faſt. ubi de Ophiucho:

Surgit homo juvenis ſtellis afflatus avitis,
Et gemino nexas porrigit angue manus.
Notus amor Phædræ, nota eſt injuria Theſei
Devovit natum credulus ille ſuum.

Idem Pauſanias eum cultum ſcribit ut Deum lib. 2. illique ab eo aſſignantur θυσίαι ἐπέτειοι. Adducitur hoc divinitatis illius argumentum: Ἑκάστη παρθένος πλόκαμον ἀποκείρεταί οἱ πρὸ γάμου, κειραμένη δ' ἀνέθηκεν εἰς τὸν ναὸν φέρουσα. Vide *Virbius.*

Hippomachus, tibicen, qui cum videret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere juſſit, dicens, maximum erroris argumentum, quòd ab ignarâ turbâ laudaretur. Ælian. Var. Hiſt. 2. 6.

Hippomanes, de quo & quid ſit, varia tradunt auctores. Columella lib. 6. cap. 27. generaliter de eo loquitur, & venenum quidem & medicamentum ſutorium eſſe declarat; ſed quid ſit illud, non adjicit: ſic adpellatum ſcribit tamen, quod equinæ cupidini amorem ſimilem accendat. Ariſtoteles & Plinius nunc liquorem, nunc carunculam; ac idem modo, modo diverſum faciunt. Etiam Virgilius, quòd mirêre, ſibi non conſtat. Alibi enim liquorem viroſum tradit. Georg. lib. 3.

Hinc demum Hippomanes vero quod nomine dicunt
Paſtores, lentum diſtillat ab inguine virus,
Hippomanes, quod ſæpe malæ legere novercæ.

Alibi carunculam teneram in fronte pulli equini, recens editi, quam genetrix illico devorat, aut partum ad ubera non admittit: nam Æn. 3. ita ſcribit.

Quæritur & naſcentis equi de fronte revulſus,
Et matri præreptus amor.

Ipſe etiam à ſe hâc in re diſſentit Ovidius: Nam Amor. lib. 1. el. 8. (*ſcit lena*)

——*Quid valeat virus amantis equæ.*

At lib. 2. de Art. Amand. ait:

Datque quod à teneri fronte revellit equi.

Juvenalis priori ſententiæ adhæret, Sat. 6.

Cui totam tremuli frontem Cæſonia pulli
Infudit.———

Et paulo poſt:

Tanti partus equæ, quanti unâ venefica conſtat.

Itemque Lucanus lib. 6.

———*Aut cum turgentia ſucco*
Frontis amaturæ ſubducunt pignora fœtæ.

Tibullus & Propertius priori: Hic lib. 1. eleg. 4.

Et quod ubi indomitis gregibus Venus afflat amores,
Hippomanes cupidæ ſtillat ab inguine equæ.

Ille lib. 4. eleg. 5.

Hippomanes fœtæ ſemina legit equæ.

Theocrito herba eſt, quâ guſtatâ, equi in furias aguntur. Sic enim canit in Pharmaceutriâ:

Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα, καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ubi Schol. utriuſque ſententiæ meminit, h. e. & eorum qui carunculum quandam, & eorum qui herbam, ſive plantam dixerunt eſſe. Theophraſto vero Hiſt. Plant. 9. confectio quædam, quæ apud Arcadas in urbe Ægæâ ex tithymallo herbâ præparatur, eo nomine venit.

Hippomedon, Niſimachi & Mythidices Talai filiæ, ſororis Adraſti (ut vult Hyginus fab. 70.) vel Niſimachi, & Naſicæ filius (ut vult Lactantius in lib. 1. Theb.) unus ex 7 ducibus, qui ad Thebas profecti ſunt, dum in Iſmeno flu. pedeſtri certamine decertaret, extinctus eſt. Stat. l. 9.

En meus Hippomedon, cui gentis origo Mycenæ,
Argolicique lares, numenque ante omnia Juno.

Hippomenes, Macarei, vel Megarei & Meropes fil. Neptuni pronepos, vel, ut alii, Martis: cum Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti ſui compos factus eſt. Nam cum illa virginitatem illibatam cuperet ſervare, procis ſuis curſûs certamen eâ lege propoſuit, ut illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quem curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cum itaque non paucos ſpe nuptiarum ejus illectos, neci tradidiſſet, Hippomenes, qui & ipſe amore ejus tenebatur, neque tamen pedibus ſatis valebat, Veneris opem imploravit, quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis uſus eſſet in illis, edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſu cum Atalantâ certare non dubitavit, cumque parum abeſſe videret, quin illa præcurrentem aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta, quàm longiſſimè extra viam diverſa in latera abjecit, quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurumque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hâc itaque ratione voti ſui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem injecit, ut in ipſo matris Deum delubro, nullâ habitâ Numinis reverentiâ, cum uxore concuberet. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam in leænam commutavit. Ovid. Met. 10.

Hippomenes, 27 Athenienſium Archon. Is filiam Limonem in adulterio deprehenſam equo feroci vorandam præbuit. Unde Proverb. *magis impius Hippomene.* Ovid. in Ibin:

Solaque Limone pœnam ne ſenſerit illam,
Et tua dente ferox viſcera carpat equus.

Hippona, dea equorum, quam ſtabularii colebant. Juv. Sat. 8.

———*Jurat*
Hipponem, & facies olida ad præſepia pictas.

Sed hæc codicum corruptorum lectio, in melioribus tam editis, quam Manuſcriptis ita legitur:

Solam Eponam, & facies, &c.

Atque hanc lectionem etiam vetus Scholiaſtes agnoſcit. Nam ad illa verba *Solam Eponam*, hæc notat. *Quia mulio eſt qui conſulitur, Epona Dea mulionum.* Meminit hujus Deæ Apul. lib. 3. Mileſ. & Tertull. in Apol. Item Min. Felix. Vetus Inſcriptio DEÆ EPONÆ MANLIUS RESTIO. Prudent. contra Symmachum:

Nemo Cloacinæ, aut Eponæ ſuper aſtra deabus.

Plut. in Paral. Ἐςὶ δὲ θεὸς Ἐπόνα πρόνοιαν ποιουμένη τῶν ἵππων. Vide Turneb. Adverſ. 24. 4. & 26. 10. Valeat igitur commentitia *Hippona*, & in ejus locum ſuccedat *Epona*.

Hipponax, poeta Epheſius, à quo Iambicum *Hipponacticum*, ſeu *Hipponacteum* carmen, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. Plin. 36, 5. Hic tam deformi, & fœdâ facie fuit, ut ejus effigies à pictoribus quibuſdam publicè expoſita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, in illos invectus eſt, ut aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit. Unde natum Proverb. *Hipponacteum præconium*.

Hipponicus, Calliæ fil. Athenienſis, cum patriæ ſtatuam dedicare decreviſſet, nonnullis eam à Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquam viſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis virtus laudaretur. Ælian. Var. Hiſt. 14. 16.

Hippoſtratus, genealogias Siculas expoſuit, teſte Pindari Scholiaſte. Minois quoque res geſtas conſignavit, authore Phlegonte Tralliano. Mirabil. cap. 30. Etiam *Hippoſtratus* inter eos, qui de mirificis hominum formis in Indiâ ſcripſerunt à Tzetze refertur, Chil. 7. Hiſt. 144.

Hippotades, patronymicum ab *Hippotâ* deductum; quo poetæ fere utuntur pro Æolo, ventorum rege, Hippotæ Trojani ex Segeſtâ filia nepote. Ovid. Met. 11.

Quod ſocer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum velit æquora placet.

Hippys Rheginus Darii & Xerxis temp. fuit; ſcripſit rerum Sicularum lib. 5. item Chronica libris 5. & κτίσιν ſive origines Italiæ, &c. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 442.

Hirtius, conſul Rom. unà cum C. Panſâ, quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus, unà cum collegâ interfectus eſt. Item *A. Hirtius*, ſive *Hircius* hiſtoricus, author lib. 8. de Cæſaris bello Gallico, ut Sueton. in Julio teſtatur. Ejuſdem ſunt libri de bello Alexandrino, & Africano. Dictionem ejus meritò commendat Juſt. Lipſius. *Hirtius*, inquit, *terſiſſimo belli Africi commentariolo*. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 66.

Hiſtiæus Mileſius res Phœnicum conſignavit. Joſeph. Antiqu. l. 3. Aliis Ἑςιαῖος dicitur. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 379.

Hædi, ſignum cœleſte, pluviæ cauſa. Virg. Æn. 9.

Quantus ab occaſu veniens pluvialibus Hædis
Verberat imber humum. ——

Servius: *Aurigæ ſignum in humeris fert capram, quæ Jovem aluit, & ſiniſtra Hædos, quorum & ortu & occaſu concitatur tempeſtas.* Theocritus in Thalyſiis:

Χ᾽ ὤταν ἐφ᾽ ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα. ——

Scholiaſtes ejus: Ὅταν ἀνατέλλωσιν οἱ ἔριφοι ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα. Horatius 3. 1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis Hædi.

Ovid. Met.

Sævior illa freto ſurgente cadentibus Hædis.

Unde cum Orione nimboſo conjungit Prop. lib. 2.

Purus & Orion, purus & Hædus erit.

Homerus, nomen Poetæ Græci excellentiſſimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum ſexaginta, ut Cornel. Nepos tradit in libris Chronicorum. Cæcum fuiſſe volunt, & ob id *Homeri* nomen ſortitum fuiſſe, quum prius *Meleſigenes* diceretur, quod ad *Meletem* flu. natus eſſet. Cumæi namque & Iones captos oculis ὁμήρους vocant. Hinc cæcutiens Mæonius nuncupatur à Martiano Capellâ lib. 1: De patriâ ejus nihil certi traditur. Peculiarem libellum de eâ ſcripſit vir doctiſſimus Leo Allatius. Ejus carmen, quod Iliados, & Odyſſeæ nomen habet, oſtendit Principum familias ejus ætatis, & pingit imagines variarum perſonarum, conſiliorum, & mirabilium eventuum in hâc vitâ. Baſilius Magnus univerſam Homeri poeſin *laudem* dixit *eſſe virtutis*. Et ante eum Horatius.

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Ælianus ſcribit Agathonem pictorem quendam Homerum pinxiſſe vomentem, reliquos vero poetas, ea quæ ipſe evomuiſſet, exhaurientes, ad quod & Ovid. reſpexit.

Aſpice Mæoniden, à quo ceu fonte perenni
Vatum Pieriis ora rigantur aquis.

Manilius lib. 2:

——*Cujuſque ex ore profuſos*
Omnis poſteritas latices in carmina duxit.

Silius lib. 13.

Atque hic Elyſio tendentem limite cernens
Effigiem juvenis caſtæ, cui vitta ligabat
Purpurea effuſos per colla nitentia crines;
Dic ait hic quinam, virgo? Nam luce refulge
Præcipua frons ſacra viro, multæque ſequuntur
Mirantes animæ, & læto clamore frequentant.
Qui vultus? quem (ſi Stygiâ non eſſet in umbrâ)
Dixiſſem facile eſſe Deum. Non falleris, inquit
Docta comes Triviæ; meruit Deus eſſe videri,
Et fuit in tanto non parvum pectore numen.
Carmine complexus terram, mare, ſidera, manes,
Et cantu Muſas & Phœbum æquavit honore.
Atque hæc cuncta, priuſquàm cerneret, ordine terris
Prodidit, & veſtram tulit uſque ad ſidera Trojam.

De Homero eſt ſermo, qui τυφλὸς ἐκ παιδὸς γεγονώς. Τὸ δὲ ἀληθὲς, ὅτι οὐκ ἐπῄει ἐπιθυμίας, ἣ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται· καὶ διὰ τοῦτο ἱστορήθη τυφλός. Ita Suidas, amplo de Homeri caſtimoniâ elogium. Diſtichon Græcum:

Εἰ Θεός ἐστιν Ὅμηρος, ἐν ἀθανάτοισι σεβέσθω·
Εἰ δ᾽ αὖ μὴ Θεός ἐστι, νομιζέσθω Θεὸς εἶναι.

Columella præfatione: *Nec parens eloquentiæ Deus ille Mæonius vaſtiſſimis fluminibus facundiæ ſuæ poſteritatis ſtudia reſtinxerat.* In laudem ejus hoc cedit quod neminem in ſcriptis ſuis præter unum Therſitem vituperaverit. Quod obſervarunt duo diſertiſſimi Oratores. Them. Orat. 1. Ἴσε γάρ που ὅτι Ὅμηρος πάντα ὅσα ὀνομάζει, καὶ ἐπαινεῖ, καὶ οὐδὲ τὰ πάνυ φαῦλα ἀπαξιοῖ τῆς ἀγαθῆς μαρτυρίας, &c. Θερσίτῃ δ᾽ ἄρα ἐλοιδορήσατο μόνῳ, &c. Dio Chryſ. Orat. 33. Ὅμηρος μὲν σχεδὸν ἅπαντα ἐνεκωμίασε καὶ ζῷα καὶ φυτὰ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ ὅπλα καὶ ἵππους, καὶ οὐδὲν ἔστιν ὅτου μηδεὶς χωρὶς ἐπαίνου τε καὶ τιμῆς, ὡς ἂν εἴποι τις, παρῆλθεν. Ἕνα γοῦν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐβλασφήμησε Θερσίτην, &c. Mortuum eſſe Homerum ſenem, dolore dictum, quod quæſtionem ſtultam de pediculis ſolvere non potuerit, fabula eſt à quodam oſore Homeri conficta. Sotades apud Stobæum fame extinctum prodidit. Τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς κατεδαπάνησε. Peculiarem de vitâ Homeri librum Herodotus ſcripſit, Plutarchus item, & Porphyrius, qui hodie extant & conjunguntur ab Hen. Stephano Editione Homeri, An. Dom. 1566. Sed de Homero nos alibi. Fuit alter *Homerus* Chius, medicinâ clarus teſte Archilocho. Tertius Chius magicâ arte clarus. Idem. Quartus inſtitoriâ arte Salaminenſis civis perdives. Idem. Quintus Colophonius pictor, & ſtatuarius præclarus habitus. Idem. Sextus, civis Athenienſibus leges dedit. Idem. Septimus, arte Muſicâ & Geometriâ clarus. Idem. Octavus, patriâ Mæon, certamine Olympico vicit, cui poſtea jus literarum, & linguæ Græcæ emendandarum ſoli tributum eſt, cujus quoque emendatione, & literæ, & lingua Græca uſque in hanc diem contenta fuit. Idem. De Homero Tragico. Voſſ. P. Gr. pag. 65.

Hora, Dea quædam apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, i. e. *à venuſtate*, & *Pulchritudine*, cui præeſſe putabatur. Hanc Romani putarunt eſſe Herſiliam, Romuli uxorem, quæ poſt mariti apotheoſin in cœlum tranſlata, Herſilia vocata eſt. Qu. Ennius.

Teque Quirine pater veneror, Horamque Quirinam.

Apud Ovid. tamen in fine lib. 14. legitur *Ora*, ſine aſpiratione, & priore correptâ.

——*Priſcum pariter cum corpore nomen*
Mutat, Oramque vocat, quæ nunc Dea juncta Quirino eſt.

Horæ, Jovis ac Themidis filiæ. Heſiod. in Theogoniâ:

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἵτ᾽ ἔργ᾽ ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι.

Orpheus non ſolum ex prædictis parentibus, ſed etiam verno tempore natas eſſe dixit in his carminibus:

Ὧραι θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε, Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
Εἰαριναὶ, λειμωνιάδες.

Pauſanias in Bœoticis non hæc ſed alia Horarum nomina attulit longè diverſa; vocavitque aliam *Carpo*, aliam *Thalloten*, alterius nomen non dixit. Καρπὸς autem *fructum* ſig. θάλλειν vero *pullulare*. Quas icticirco ἐπικαρπίους, ſive *fructiferas* vocavit Aratus, uti videre eſt in his:

Ἐν τοῖς ἠέλιος φέρεται δυοκαίδεκα πᾶσι
Πάντ᾽ ἐνιαυτὸν ἄγων, καὶ οἱ περὶ τοῦτον ἰόντι
Κύκλον, ἀέξονται πᾶσαι ἐπικάρπιοι Ὧραι.

Has portas cœli ſervare dixit Ovidius Faſt. 1.

Præſidio foribus cœli cum mitibus Horis.

Idem Met. 2. miniſtras Phœbi, ſive Solis facit.

Jungere equos Titan velocibus imperat Horis,
Juſſa Deæ celeres peragunt.

Has & molles habere pedes, & omnium Deorum tardiſſimas eſſe, & novi ſemper aliquid adferre teſtatur Theocritus in Syracuſiis:

Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεί τι φέρουσαι.

Hom. Iliad. 5. non ſolum portas Cœli ſervare, ſed etiam nubes inducere, & ſerenum facere cum libuerit, inquit.

> Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι
> Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, οὔλυμπός τε,
> Ἠ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello quod Porſena Hertruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, cùm Janiculum jam captum videret, hoſteſque inde in urbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam converſis, duobus tantum comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec pons à tergo ſolveretur; quem cum jam interciſum videret, ut erat armatus in Tiberim inſiliit, & incolumis ad ſuos tranavit. Sen. ep. 120. Horatius Cocles ſolus implevit pontis anguſtias, adimique à tergo ſibi reditum, dummodo iter hoſti, auferretur, juſſit: & tam diu reſtitit prementibus, donec revulſa ingenti ruina tigna ſonuerunt: Poſtquam reſpexit, & extra periculum eſſe patriam ſuo periculo ſenſit: Veniat, ſi quis vult, inquit, ſic euntem ſequi, deditus ſe in præceps: & non minus ſollicitus in illo rapido alveo fluminis, ut armatus, quam ut ſalus retento armorum victricium decore tam tutus rediit quàm ſi ponte veniſſet. Vide *Cocles*. Fuere præterea tres *Horatii* qui cum Curiatiis ſingulare certamen inierunt. Vide Liv.

Horatius Flaccus, poeta Venuſinus, Lyricorum, & Satyrarum ſcriptor, qui anno Imperii Auguſti 33. ætatis vero ſuæ 63. moriens Auguſtum reliquit hæredem, maximâ pompâ juxta Mecœnatem in Exquiliis conſepultus. Ovid.

> *Pervenit ad noſtras numeroſus Horatius aures,*
> *Dum ferit Auſoniâ carmina culta lyrâ.*

Vide L. Gyraldum & Crinitum.

Hormiſda, è Perſiâ oriundus, *interrogatus*, *quid de Româ ſentiret? id tantum ſibi placuiſſe aiebat, quòd didiciſſet ibi quoque homines mori*. Am. Marcell. lib. 16. Hic Saporis Perſarum Regis frater fuit, & quidem natu major: qui cum forte in convivio ſupervenienti ſibi optimates non aſſurrexiſſent, minatus eſt Marſyæ eis ſupplicium ſe irrogaturum. Cujus vocis memores optimates, mortuo Narſeo Saporem in regem ſubſtituerunt, à quo mox Hormiſda in vincula conjectus, poſtea uxoris induſtria liberatus ad Conſtantinum fugit, uti refert Zoſimus lib. 2. & Suidas voce *Marſyas*. Hæc Valeſius, quem ſis vide.

Hortenſia, Hortenſii filia eloquentiſſima, quæ, cum matronarum ordo gravi tributo à Triumviris, Octavio, Antonio, & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentatâque patris facundiâ, impetravit, ut major pecuniæ pars ei remitteretur. Appianus.

Hortenſius, Romanus rhetor, qui in foro Romano *Cauſarum rex* ob eloquentiam dictus eſt, licet ejus ſcripta intra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto ſic refert. *Primum memoria tanta quantam in viro cognoviſſe me arbitror, ut quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis iiſdem redderet, quibus cogitaſſet.* De quo etiam fertur, quòd ſedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, ut pretia & emptores ordine ſuo recenſuerit, argentariis recognoſcentibus, ita ut à nullo falleretur.

Hoſtilius in exiſtimatione non exiguâ olim fuit annalibus carmine contextis: ex quorum 1. eſt verſus iſte citatus Priſciano in ſexto:

> *Sæpe greges pecuum ex hibernis paſtubu' pulſi.*

Dubium, idemne, an alius ſit Hoſtilius mimographus, de quo Tertull. in Apol. cap. 15.

Hur, vir antiquus, ſapiens & expertus, Maritus Mariæ, ut dicunt antiqui doctores & Joſ. Ant. l. 5. Hunc Rabbini à populo interfectum tradunt, quod Hebræos ob Idololatriam arguerit. Quod haud verum videtur, nam hoc à Moſe minime omiſſum fuiſſet.

Hyacinthia, pl. num. ſacra nocturna à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci jactu interfecti. Ovid. Met. 10.

Hyacinthides, quænam ſint non convenit inter authores. Harpocration tradit Hyacinthi Lacedæmonii filias eſſe. In eâdem ſententiâ eſt Apollodorus, qui quatuor eas memorat, *Antheidem*, *Ægleidem*, *Eutheniden*, & *Lytæam*, mactatáſque ab Athenienſibus ex vetere Oraculo pro Salute publicâ ad tumulum Geræſti Cyclopis. Bibliothecæ lib. 3. Alii Erechthei filias fuiſſe tradunt, in quibus eſt Demoſthenes Orat. Fun. Alii 6. commemorant *Protogeniam*, *Pandoram*, *Procridem*, *Creuſam*, *Orithyiam*, & *Chthoniam*; atque ex his duas priores mactandas ſeſe præbuiſſe in colle Hyacinthio, unde *Hyacinthides* dictæ. Hyginus unam tantum memorat, Spariantidem, fab. 238. Meminit earum Heſychius.

Hyacinthus, Amyclæ regis fil. Eurotæ nepos, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verum cum in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægre id ferens Zephyrus, amorem in odium convertit. Cum Hyacintho deliciis ſuis diſci jactu, dum ſeſe exerceret Apollo, Zephyrus nocendi occaſionem nactus, diſcum ab Apolline emiſſum flatu ſuo in caput Hyacinthi convertit, puerumque interemit. Cujus mortem cum ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei ſolatium, cruorem ejus commutavit in florem ſui nominis. Palæphatus paulo aliter. Ovid. Met. 10.

> *Nec genuiſſe pudet Sparten Hyacinthon, honorque*
> *Durat in hoc ævi, celebrandáque more priorum*
> *Annua præclarâ redeunt Hyacinthia pompâ.*

Lutatius vetus Papinii Scholiaſtes ad Theb. 4. verſ. 223. Laconiæ civitas, ſacra Apollini, in quâ Hyacinthius agon celebratur in honorem pueri regis, qui cum exerceretur diſco, percuſſus Zephyri vertigine, quod ſibi Apollinem prætuliſſet, occiſus eſt. Porro de amore Zephyri, narrat ipſe Apollo apud Lucianum Deorum Dialogis: Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολέμενος Ζέφυρος, ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέῤῥιψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω. Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταΰγετον καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. Nonnus lib. 29.

> —— Ὡς Ὑάκινθον Ἀπόλλων
> Ἔστενεν ἀνδροφόνῳ βεβολημένον ὀξέϊ δίσκῳ
> Μεμφόμενος Ζεφύρου ζηλήμονος ἆσθμα θυέλλης.

Ovid. in Ibin:

> *Aera ſi miſſo vacuum jaculabere diſco,*
> *Quo puer Oebalides ictus ab orbe cadas.*

Vide Paſſerat. in illud Prop. 3. 14. *Mittite nunc diſci, &c.* Nicander in Theriacis:

> —— Καρπόν τε πολυθρίνου Ὑακίνθου,
> Ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεὶ ῥ' ἀέκοντι ἔκτα
> Παῖδα, βαλὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο
> Πρωθήβην Ὑάκινθον, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσην
> Πέτρου ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἤραξε κάλυμμα.

Coluthus Thebanus in Helenæ Raptu:

> Ἔνθα δὲ Καρνείοιο περιγνάμψας Ὑακίνθου,
> Ὅν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
> Δῆμος Ἀμυκλαίων, ἠγάσσατο μὴ Διὶ Λητοῖ
> Σκυζομένη καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν· Αὐτὰρ Ἀπόλλων
> Οὐκ ἔδάη Ζεφύρῳ ζηλήμονι παῖδα φυλάσσων.
> Γαῖα δὲ δακρύσαντι χαρισσαμένη βασιλῆϊ,
> Ἄνθος ἀνηνυέξησε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
> Ἄνθος ἀειζήλοιο φερώνυμον ἡβητῆρος.

Alius Lacedæmonius prioris ex Cynortâ patre nepos, Oebali filius, pater Hyacinthidum. Item pagus ſupra Sphendonios, ubi Erechthei filias immolatas eſſe tradit Suidas in Παρθένοι.

Hyades, ſtellæ 7. in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluvias creant, unde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν, quod eſt *pluere*. Ovid. Faſt.

> *Ore micant tauri ſeptem radiantia flammis*
> *Sydera, quas Hyadas Graius ab imbre vocat.*

Heſychius: Ὑάδες, τὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου κέρατα τοῦ Ταύρου, τοῦ ἐν οὐρανῷ ἄστρου. Εἰσὶ δὲ ἀστέρες ἑπτὰ ὧν κατὰ τὴν ἀνατολὴν ὑετὸς γίνεται. Fabulantur poetæ has Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & *Dodonides* nymphæ vocatæ ſunt, à *Dodonâ* Epiri civitate: quæ cùm Junonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis ſævitiam, à Jove in cœlum ſunt tranſlatæ. Alii tradunt Atlantem ex Æthra uxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptemque puellas, quarum hæc ſunt nomina, Ambroſia, Eudoxa, Paſithoe, Corone, Plexauris, Pytho & Tyche, quæ cum fratrem à leone devoratum implacabili luctu proſequerentur, doloriſque magnitudine extabeſcerent, Jovis miſeratione in 7 ſtellas ſunt converſæ, &, ut in perpetuum maneret tantæ pietatis teſtimonium, à fratris nomine *Hyades* appellatæ. A Latinis *Suculæ* dicuntur, quòd propter maximas, quas ex ortu ſuo afferunt, pluvias, luto gaudere videantur, tanquam ſues. Ovid. Faſt. 5.

> *At, ſimul inducent nocturna crepuſcula noctem,*
> *Pars Hyadum toto de grege nulla latet.*

Aliter Plinius: vi. *Nonas Maii Cæſari Suculæ matutino oriuntur*; & viii. *Idus Capella pluvialis*. Ætius: Μηνὶ Ἀρτεμισίῳ ὅ ἐστι Μαΐῳ α. Ὑάδες ἅμα Ἡλίου ἀνατολῇ ἐπιτέλλουσι. Tyro Libertus apud Gell. 13. 9. in quo ſcriptor ille ἀναστρολόγητον ſe vel puero oſtendit. *Adeo Romani literas Græcas neſciverunt, ut ſtellas quæ in capite Tauri ſunt propterea ſuculas appellarunt quod eas Ὑάδας Græci vocant.* Tanquam id verbum Latinum verbi Græci interpretamentum ſit, quia Græci ὕες *ſues* Latinè dicuntur. *Sed* ὑάδες, inquit, οὐκ ἀπὸ τῶν ὑῶν, *ut noſtri Opici putaverunt, ſed ab eo quod eſt* ὕειν *appellantur, nam & cum oriuntur & cum occidunt, tempeſtates, pluvias, largoſque imbres cient.* Statius in Sylv.

> *Non tantis Hyas inſerena nimbis*
> *Terras obruit, aut ſcluta Plias.*

Hydra

Hydra Lernæa, ſerpens erat 50 capita, unicumque duntaxat corpus habens, ex quibus uno occiſo, duo alia ſtatim repullulabant. Ovid. Met. 9.

——*Nec profuit Hydræ*
Creſcere per damnum, geminaſque reſumere vires.

Horatius:

Non Hydra ſecto corpore firmior
Vinci dolentem crevit in Herculem.

Stat. 4.

——*Squallet triplici ramoſa coronâ*
Hydra recens obitu.

Hydræ laborem Herculeum occiſæ nemo melius deſcripſerit Apollodoro lib. 2. Εἶχε δὲ Ὕδρα ὑπερμεγέθες σῶμα, κεφαλὰς ἔχων ἐννέα, τὰς μὲν ὀκτὼ θνητὰς, τὴν δὲ μέσην, ἀθάνατον· ἐπιβὰς οὖν ἅρματος ἡνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην, καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε· τὴν δὲ Ὕδραν εὑρὼν ἔν τινι λόφῳ παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, βάλλων βέλεσι πεπυρωμένοις ἠνάγκασεν ἐξελθεῖν· ἐκβαίνουσαν δὲ αὐτὴν κρατήσας κατεῖχεν, ἡ δὲ θατέρῳ τῶν ποδῶν ἐνείχετο περιπλακεῖσα, τῷ ῥοπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων οὐδὲν ἀνύειν ἐδύνατο· μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς δύο ἀνεφύοντο· ἐπεβοήθει δὲ καρκῖνος τῇ Ὕδρᾳ ὑπερμεγέθης δάκνων τὸν πόδα· διὸ τοῦτον ἀποκτείνας ἐπεκαλέσατο καὶ αὐτὸς βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος τι κατακαύσας τῆς ἐγγὺς ὕλης τοῖς δαλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν ἐκώλυεν ἀνιέναι· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας κατώρυξε, καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλαιοῦντα. Mythologiam pulcrè ponit Platonicus vate: Claudianus, divino & omni ævo laudando Panegyrico in quartum Honorii Conſul. cujus principis inter multa infortunia, una felicitas fuit tantus præco. Barthius. Igne autem hanc beſtiam ſuſtuliſſe volunt Poetæ. Euripides:

Τάν τε μυριόκρανον πολύφονον κύνα
Λέρνας Ὕδραν ἐξεπύρωσε.

Seneca in Her. Inſano:

Quid ſæva Lernæ monſtra, numeroſum malum,
Non igne demum vicit & docuit mori?

Veram autem hujus fabulæ allegoriam non à Palæphato, ſed ab Albrico Philoſopho, lib. de Deorum imaginibus petere oportet. Ptol. Hephæſtio ex Ariſtonico Tarentino refert, dimidium caput Hydræ, qui cum Hercules pugnavit, aureum fuiſſe. Auctor Phot. in Biblioth. cap. 190.

C. Julius *Hyginus*, Auguſti libertus, natione Hiſpanus, etſi nonnulli Alexandrinum putent, & à Cæſare Romam advectum, Alexandriâ captâ. Studioſè imitatus eſt Cornelium Alexandrum, Grammaticum Græcum, quem propter antiquitatis notitiam Polyhiſtorem multi vocarunt. Præfuit Palatinæ Bibliothecæ, fuitque familiariſſimus Ovidio Poetæ, & C. Aſinio conſulari hiſtorico, qui eum pauperem deceſſiſſe tradit, & liberalitate ſuâ quoad vixit ſuſtentatum. Scripſit de vitâ rebuſque geſtis illuſtrium virorum, præterea Exemplorum volumen, Gell. 1. 7. & 10. Item de urbibus Italicis, Servio, & Macrobio teſtibus. Genealogiarum quoque libros reliquit, ut ait ipſe in poetic. aſtronomico, quo loco de Perſeo tractat. Commentarios quoque in Virgilium, Προπεμπτικὸν Cinnæ, de Agriculturâ, de Penatibus, de Proprietatibus Deorum, &c. Hodie nihil Hygini habemus præter poeticon, & fabularum librum. Nam Gromatica, ſive de limitibus conſtituendis, non hujus ſunt Hygini, ſed alterius, qui Trajani ætate vixit: ut ex ipſis Gromaticis videre eſt.

Hylæus, Centauri nomen à *ſylvis* deductum, qui à Pirithoo invitatus ad nuptias, viſâ puellâ permotus eſt, & cum violentus ei eſſe conaretur, à Lapithis prohibitus eſt. Virgil. Georg. 2.

Et magno Hylæum Lapithis cratere minantem.

Hor. 2. 12.

Nec ſævos Lapithas & nimium mero
Hylæum. Item canis Actæonis:

Ovid. Met. 3.

Hylæuſque ferox nuper percuſſus ab apro.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calydonia, occiſo Oenei pincernâ fugeret, veniſſetque cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lichas pædagogus abeſſet, à Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet, arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavit, atque coxit. Quamobrem Theodamas, convocatis popularibus, arma adverſus Herculem movit: & quamvis in ea pugna pene oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamante Hylam filium ejus ſecum abduxit, quem poſteà unice dilexit, ſecumque cum reliquis Argonautis Colchos navigans duxit. Verum cum inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, unà cum Hyla navi egreſſus eſt, ut alium in Myſiæ ſylvis quæreret; Invaleſcente autem æſtu, cùm ſiti premeretur, Hylam cum urna ad Aſcanium flu. miſit, ut inde ſibi aquam afferret; Verum cùm ripa altior eſſet, quàm ut ſtans haurire poſſit, procumbens in pectus Hylas urnam è manibus amiſit: quam cum ſubito recipere conaretur, pondere ejus demerſus eſt; Quæ res poetis occaſionem dedit fabulandi, Hylam à nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem cùm Hylas nuſquam compareret, caſum ejus tam ægrè tulit, ut relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylam quæreret. Dionyſ. Perieg. verſ. 807. De Cio flu. loquens

Τοῦ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἡρπάξατο νύμφη
Ὀτρηρὸν θεράποντα πλωεῖν Ἡρακλῆος.

Juv. Sat. 1.

Et multum quæſitus Hylas, urnamque ſecutus.

Stat. Sylv. 1.

Quantum non clamatus Hylas.

Theocritus de *Hylâ*,

—— Τρεῖς μὲν Ὕλαν ἄϋσε.

Virg. Ecl. 6.

His adjungit Hylam, nautæ quo fonte relictum
Clamaſſent, ut littus Hyla, Hyla omne ſonaret.

Val. Flac.

Rurſus Hylan, & rurſus Hylan per longa reclamant
Avia, reſpondent ſylvæ, & vaga certat imago.

Papinius Theb. 5.

Audet iter, magnique ſequens veſtigia mutat
Herculis, & tarda quamvis ſe mole ferentem
Vix curſu teneræ quot Hylas, Lernæaque tollens
Arma, ſub ingenti gaudet ſudare pharetrâ.

Concinit Val. Flac. lib. 1.

Protinus Inachiis ultro Tirynthius Argis
Advolat: Arcadio cujus flammata veneno
Tela puer, facileſque humeris gaudentibus arcus
Geſtat Hylas; velit ille quidem, ſed dextera nondum
Par oneri clavæque capax.

De Hyla elegantiſſima carmina ſunt Theocriti & Propertii. Rem totam narrat Apollonius lib. 3. Argon. circa verſum 1200. Cujus Scholiaſtes etiam ex Pherecyde, Callimacho, Hellanico, Anticlide, Socrate, Onaſo, Archilocho non indigna memoria producit. Apollonii tradita ſequitur Apollodorus lib. 1. itemque Hyginus cap. 14. qui loca raptus *Cion* & *Aſcanium* vocat. Nonnus Baſſaricon lib. 11.

Οὐ τόσον Ἡρακλέης δρόμον ἤνυεν, ὁππότε νύμφαι
Ἄβρον Ὕλαν φθονεροῖσι κατεκρύψαντο ῥεέθροις.

Sed, *Cui non dictus Hylas puer?*

Hyllus, fil. Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, uxorem duxit. Ovid. Met. 9. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuere, ab Euryſtheo pulſus, Athenas confugit, ibique Miſericordiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficii teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & profugium. Item alius Herculis fil. ex Melita Ægæi flu. filia, à quo populi *Hyllienſes*. Eſt & fluvius Lydiæ in Hermum influens Straboni & Livio Phrygius dictus.

Hymenæus, Deus nuptiarum præſes, qui & *Hymen* dicitur, & conjunctis dictionibus *Hymen Hymenæus*. Hic Liberi patris, & Veneris, aut ut alii malunt Uraniæ fil. fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τοῦ Ὑμένος, h. e. *à membrana*, quæ clauſtrum virginitatis eſſe, & primo coitu rumpi putabatur. Quanquam anatomicæ rei periti negant in virginum diſſectionibus pelliculam ejuſmodi ullam inveniri. Alii virum Atticum fuiſſe volunt qui raptas à latronibus virgines parentibus intactas reſtituit: Ideoque nuptiis ejus nomen invocari, tanquam defenſoris Virginitatis, vocemque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis Virginalibus *Thalaſſii* nomen invocant. Alii dicunt eum fuiſſe juvenem, qui die nuptiarum ruina oppreſſus, interiit, unde poſteà inſtitutum eſt, ut expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Poetæ *Hymenæos* ponunt pro nuptiis. Virgil.

Pergama cum peteret inconceſſoſque Hymenæos.

Obiter emendabis Claudianum de Raptu Proſerp.

——*Nimbis Hymenæus hiulcis*
Intonat.——

Mirum enim eſt Hymenæum intonare, & Jovis τοῦ βροντῶντος officio fungi, quare *Hymenæon* legendum putat Nicol. Heinſius, ut ad Jovem referatur. Apul. Met. 4. *Tota domus lauris obſita, tædis lucida obſtrepebat Hymenæum.* Heſych. Ὑμέναιος, γάμος, ἢ ᾠδὴ ἐπιγάμιος. Nihil frequentius poetis hac locutione. Statius genethliaco Lucani:

Et veſtros Hymenæon ante poſtes
Feſtis cantibus ipſe perſonabo.

Ovid. Met. 12.

Ecce canunt Hymenæon, & ignibus atria fumant.

Seneca in Troad.

Tritonum ab alto cecinit Hymenæum chorus.

Muſæus:

Οὐχ Ὑμέναιον ἄειδε πατὴρ, &c.

Item nomen viri, qui à Chriſtiana fide excidit. 2 Tim. 2.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis geometræ filia, uxor Iſidori philoſophi, ſub Arcadio Imp. profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera, magno & frequenti auditorio, convolantibus undique diſcipulis. Suidas, & Socrates 11. 12.

Hyperechius, Alexandrinus Grammaticus ſub Principe Marciano; ſcripſit artem Grammaticam, de nominibus, de verbo, & Orthographiâ. Suidas.

Hyperides, Athenienſis, unus ex decem oratoribus clariſſimis, æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatuſque ab eo ſuper rapinâ pecuniæ, deinde cum eo damnatus juſſu Antipatri, aufugit in Æginam. Plut. in Demoſth.

Hyperion, aliis Solis pater, aliis Sol ipſe, quod *eat ſuper terras*; Diodorus Saturni fratrem facit Cœli filium, qui Solis ac Lunæ aliorumque aſtrorum motus, horaſque primus obſervavit. Frequens eſt Solis Epitheton apud Hom. Inde *Hyperionii currus* Val. Flacco.

Hypermenes, Scipſit librum περὶ χίϰ. Photius.

Hypermneſtra, una ex quinquaginta Danai filiabus, quæ cum totidem Ægypti filiis nupſiſſent, juſſæque eſſent à patre primâ nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritum ſuum Lynceum nomine ab inſidiis liberavit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter epiſtolas Ovidii una Hypermneſtræ ad Lynceum virum ſuum.

Hyperochus, pleriſque auctor creditur hiſtoriæ Cumanæ carmine contextæ. Athenæus, lib. 13. Pauſanias in Phoc.

Hypſicratea, uxor Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum virilem reformata tonſis capillis, victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefeſſo ſequuta eſt. Volater.

Hypſicrates, Amiſenus, memoratur Luciano, ultimo loco inter Hiſtoricos longævos.

Hypſicrates, Phœnicum res eorum linguâ perſcripſit, Auctor Tatianus, & ex eo Euſeb. Præp. lib. 10. Alius *Hypſicrates* eſt Grammaticus cujus mem. Varro, lib. 4. de LL. & Steph. in Ἀψίνθ, & Gell. 16. 12. ubi eum compoſuiſſe ait libros nobiles ſuper his quæ à Græcis accepta ſunt.

Hypſipyle, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cum reliquæ mulieres ejus inſulæ viros, cognatoſque omnes ex communi ſententiâ occidiſſent, ſola patrem ſervavit. Ob quam pietatem à Lemno ejecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio ejus præpoſita. Nam paulo ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Jaſone, quem in Colchos navigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea cum Argivis ad Thebanam expeditionem proficiſcentibus, Langiam fontem oſtendiſſet, & Archemorum alumnum humi depoſuiſſet, eâ abſente adrepens ſerpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad ſupplicium quæreretur, ab Adraſto, cæteriſque Argivis ſervata eſt. Statius, lib. 4. &. 5. Thebaidos. Orpheus Argonaut. ver. 477.

Φίλτροις Ὑψιπύλης ἐρατοῖς ἐδάμασσεν Ἰήσων.

Apollodorus, lib. 1. Ὑψιπύλη δὲ Ἰάσονι συνευνάζεται, καὶ γεννᾷ παῖδας Εὔνηον καὶ Νεβροφόνον. Papinius vero unum horum filiorum de avi ſuo nomine Thoantem vocatum fuiſſe ſcribit, Theb. 6.

Ecce & Jaſonidæ juvenes, nova gloria matris
Hypſipyles, ſubiere jugo, quo vectus uterque
Nomen avo gentile, Thoas, atque omine dictus
Euneus Argoo.———

Vide Barthium ad locum.

Hyrcanus, Joſephi filius, ſibi mortem conſcivit. Joſ. Ant. 11. 5. Item alius, qui & *Joannes*, dux Judæorum 4. An. U.C. 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit, Idumæam ſubegit. Joſ. Ant. 13. 13. Samariam funditus delevit. Idem 16. 17.

Hyreus, ruſticus quidam Bœotius, qui cum Jovem, Mercurium, ac Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet, juſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, reſpondit quidem, ſe nihil æquè cupere ac filium, uxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto tres Dii in bubulum tergus, quod ille juvenco detraxerat, quem Jovi recens immolaverat, lotium reddidere. Ex quo decimo menſe natus eſt puer, quem illi ἀπὸ τοῦ οὔρου, *ab urinâ*, *Urionem* vocavere; qui deinde primâ literâ immutatâ, dictus eſt *Orion*. Hyginus vero Fab. 195. vult *Hyreum* regem fuiſſe, non ruſticum.

J A

JA, nomen mini. filiæ Atlantis. Arnobius, lib. 5. *Nonne illarum repetitio lanarum eſt, quibus Ja deficientem contexit*, &c. Ita Meurſius. *Ja* enim Attidem expirantem lanâ contexit, non Mater magna. Arnobius ante. *Virgo ſponſa quæ fuerat quam Valerius Pontifex Jam nomine fuiſſe conſcribit, exanimati pectus lanis mollioribus velat.* Eſt etiam Dei nomen apud Ebræos. Heſychius: Ἴα δασυνόμενον τὸ ἄλφα, καὶ ὀξυνόμενον τὸν θεὸν σημαίνει καθ' Ἑβραίους.

Iacchus, unus ex Bacchi nominibus ἀπὸ τοῦ ἰάχειν, i. e. à *vociferando*. Euſtathius ad finem Iliados α' Ἴαχεν (inquit) τὸ ἠχεῖν, καὶ ἰάχειν λέγεται κατὰ ὀνοματοποιΐαν, ἀφ' οὗ καὶ Ἴακχος οὐ μόνον ὁ ἐπὶ Διονύσῳ ἦχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος. Solent enim Bacchæ Liberi patris Orgia celebrantes omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe creditur, non raro *Iacchum* poetæ pro vino uſurpant. Virgil. Ecl. 6.

Inflatum heſterno venas, ut ſemper Iaccho.

Idem Geo. 1.

Et myſtica vannus Iacchi.

Ubi Lud. de la Cerda: Inter multa Bacchinoia, inquit, illud maximè pertinuit ad ſacra; tunc enim Iachus dicitur, cum præeeſt myſteriis. Inde Sacerdos Bacchi, & initiatus ſignate dicitur Polluci Ἰακχαγωγός. Ab Artemidoro quoque lib. 2. cap. 44. una cum μεμυημένοις conjungitur Ἴακχος, ſicuti Δημήτηρ & Κόρη; quæ omnia nomina ad religionem pertinent. Quin & Herodotus ſcribit hoc nomen fuiſſe familiare Eleuſiniis Deabus, non minus quam nomen *Virbii*, *Adonidis*, *Attidis*, in ſacris *Dianæ*, *Veneris*, *Cybeles*. Claudianus quoq; 1. de Raptu inter ſacra:

———*Templumque remugit*
Cecropidum, ſanctaſque faces extollit Eleuſis.
Ecce procul ternis Hecate variata figuris
Exoritur, lætuſque ſimul procedit Iacchus.

Seneca Oedipo in re ſacrâ:

———*Nunc Cadmeas*
Inter matres impia Mænas
Comes Ogygio venit Iaccho
Nebride ſacra præcincta latus.

Clariſſimè etiam Cicero 2. de Legg. *Quid ergo aget Iacchus, Eumolpidæque noſtri, & auguſta illa myſteria, ſiquidem ſacra nocturna tollimus.*

Jacob, fil. Iſaac, Lat. *ſupplantator*, quòd ex utero exiens fratrem Eſau plantâ pedis arreptum teneret, quem poſtea etiam non ſine Dei providentiâ ſupplantavit. Deinde *Iſrael* dictus eſt, i. e. *Dei princeps*, in celebri illâ cum angelo luctâ, quam deſcribit Moſes, Gen. 36.

Jacobus, Apoſtolus, frater Joannis Evangeliſtæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. Matth. 4. Heſych. Ἰάκωβος, πτερνιστής, πόνος.

Jalemus, Calliopæ fil. infelix, nulliuſque pretii homo, præſertim in cantu ſupra modum frigidus, unde pro cantilenâ lugubri poni ſolet. Apollon. Arg. lib. 4.

Παννύχιοι ἐλεεινὸν Ἰήλεμον ὠδύραντο.

Athen. lib. 14. Ἐν γάμοις Ὑμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν Ἰάλεμος. Vide Henricum Stephanum in Ἰάλεμος. Heſych. Ἰάλεμος, υἱὸς Καλλιόπης, καὶ κακοδαίμων, καὶ ὁ κακὸς, καὶ ὁ στερεόμενος, καὶ ὀρφανός. Ἔνιοι δὲ, οὐδενὸς ἄξιος. Vide Zenob. pag. 92.

Iambe, muliercula quædam Metaniræ ancilla, uti tradit Philochorus, Panos & Echûs filia, quæ cum Cererem mœſtam videret, ridiculas narratiunculas, & ſales Iambico metro, ad commovendam Deam ad riſum, & ad ſedandum dolorem interponebat. Nicander in Alexipharmacis:

Ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐς κύμβεσι τεύξας
Νηστείρης Δηοῦς μορόεν ποτὸν, ᾧ ποτε Δηὼ
Λαυκανίην ἔβρεξεν ἀν' ἄστυρον Ἱπποθόωντος
Θρηΐσσης ἀθύρμασιν ὑπαὶ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης.

Heſych. Ἰάμβη γυνή τις, ἐφ' ἧς ἡ Δημήτηρ ἐγέλασε πενθοῦσα, ἀφ' ἧς Ἰαμβίζειν τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν. Apollod. lib. 1. Ἔπειτα πρὸς Κελεὸν ἐλθοῦσα (Δημήτηρ) τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων, ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν, καὶ λεγουσῶν τούτων παρ' αὐτὰς καθίζεσθαι, γραῖά τις Ἰάμβη σκώψασα τὴν θεὸν, ἐποίησε μειδιᾶσαι. Διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσι.

Jamblichus, Pythagoricus philoſophus è Chalcide Syriæ, Porphyrii diſcipulus, Conſtantini M. tempore, qui adeo profecit, ut ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret. *Hominem prodigioſæ ſuperſtitionis, & diſciplinæ* vocat L. Vives in Aug. de Civ. D. 10, 11. Vide plura de eo ac variis *Jamblichis*

blichis apud Jonſium de Script. Hiſt. Phil. pag. 174. 292. &c. Critici *Jamblichum* ſcribi volunt, accentu penultimam longam denotante. Sane Syrophœniceum iſtud nomen ſervatur adhuc in ſacris Ebræorum literis ימלך *Yamlech* pro ימליך *Yamlich.* 1 Par. 4. 34. Ubi tertia futuri perſona ſingularis migrat in proprium nomen, & quòd ſit in conjugatione *Hiphil*, habet vocalem longâ accentu dotatam, i. e. *Hhirek* magnum, quod optimè per ει diphthongum exprimitur, ut אלהים Ἐλωεὶμ in Philone Byblio apud Euſebium. Ita ſi ſcriberetur Ἰάμβλειχος, omne dubium evaneſcet. Græcè autem M. & Λ concurrere non poſſunt niſi B interveniente. Sic M. & P. ut נמרד *Nimrod*, Græcè Νεμβρώδης, ab ὑμέρα μεσημβρινός.

De *Jamblicho*, Babylonicorum ſcriptore. Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 482.

Jambulus, de mirificis hominum formis in Indiâ quædam tradidit. Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 147.

Janthe, puella Cretenſis, uxor Iphidis quæ ipſo nuptiarum die ex fœmina mutata eſt in marem. Ovidius Met. 9.

Janual, lib. genus, quod *Jano* tantum libantur, Feſtus. unde Ovid. Faſt. 1.

——— *Cereale ſacerdos*
Imponit libum, farraque mixta ſale.

Januarius, Conſul, collega Juſti, an. U. C. 1080. Item *Januarius* menſis, à *Jano* dictus. Cenſorinus lib. de Die Nat. cap. 22. *Januarius à Jano, cui attributus eſt, nomen traxit.* Suaves autem ſunt Græci, qui ſic dictum volunt qu. Ἀιωνάειον. Suidas. Ἀιωνάειος, ὁ Ἰανουάειος μὲν κατὰ Λογγῖνον αὐτὸν ἑρμηνεύεσθαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. Vel à *Janua*. Porphyrius, lib. de antro Muſarum: Διὸ Ἰανύαν εἰπόντες τὴν θύραν, καὶ Ἰανουάειον μῆνα τὸν θυραῖον προσεῖπον. Quamvis hoc Latinis etiam nonnullis placuit.

Janus, antiquiſſimus Italiæ rex, qui Saturnum à Jove filio Cretâ fugatum, navique in Latium appulſum, hoſpitio ſuſcepit, agrique colendi rationem ab eo edoctus in regni portionem eum recepit. Amboque unanimi conſenſu imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum *Janiculum*, alterum *Saturnium* vocarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cujus altero latere roſtrum navis, in altero Jani imago erat impreſſa. Plut. in Ῥωμαϊκοῖς ad Quæſtionem, (ut nummi veteres ab unâ parte haberent Ἰανοῦ διπρόσωπον εἰκόνα *Jani bifrontem imaginem*, ab alterâ πλοίου πρύμναν ἢ πρῶραν ἐγκεχαραγμένον, *navigii puppim, aut proram inſculptam*) à pleriſque aſſeri dicit id fieri. Ἐπὶ τιμῇ Κρόνου πλοίῳ διαπεράσαντος εἰς Ἰταλίαν. *In Saturni honorem, qui navi in Italiam trajecerit.* Totam rem explicat Draco Corcyræus Περὶ λίθων apud Athen. lib. 15. his verbis: Ἰανὸν δὲ λόγος ἔχει διπρόσωπον γεγονέναι, τὸ μὲν ὀπίσω, τὸ δ' ἔμπροσθεν ἔχοντα πρόσωπον· ἀπὸ τούτου καὶ τὸν Ἰανὸν ποταμόν, καὶ τὸ ὄρος Ἰανὸν ὀνομάζεσθαι, κατοικήσαντος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους. Πρῶτον δὲ στέφανον εὑρεῖν, καὶ σχεδίας καὶ πλοῖα, καὶ νόμισμα χαλκοῦν πρῶτον χαράξαι, διὸ καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα πολλὰς πόλεις, καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ Σικελίαν, ἐπὶ τοῦ νομίσματος ἐγχαράττειν πρόσωπον διπρόσωπον, καὶ ἐκ θατέρου μέρους ἢ σχεδίαν, ἢ στέφανον, ἢ πλοῖον· τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν γήμαντα, καὶ αὐτὸν ὡς μειζόνων ὀρεγόμενον πραγμάτων, εἰς τὴν Ἰταλίαν διαπλεῦσαι, καὶ οἰκῆσαι τὸ πλησίον Ῥώμης ὄρος κείμενον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ Ἰάνουκλον ὀνομαζόμενον. Ovid. Faſt. 1.

Ipſe ſolum colui, cujus placidiſſima lævum
Radit arenoſi Tibridis unda latus.

Fabius Pictor: *Is Janus ſub initium Aurei ſeculi Lævum latus Tiberis Hetruriæ tenuit.* Janum autem regum omnium ſuæ ætatis prudentiſſimum fuiſſe volunt, & præterita ſcientem, & futura prævidentem; unde & Bifrons fuiſſe fingitur. Mortuus, inter Deos relatus eſt, templumque habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numâ Pompilio poſitum, quod tempore belli patebat, pacis tempore claudebatur. Unde *Patulejus* & *Cluſius* dictus eſt. Conſtat autem templum hoc ter fuiſſe clauſum, primùm regnante Numâ, iterum poſt bellum Punicum ſecundum, tertio poſt bellum Actiacum. Hujus autem claudendi, vel aperiendi ratio varia eſt. Alii dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, cùm jam prope vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe, quæ fugavit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilii. Alii dicunt Tatium, & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Unde & Janus ipſe duas facies habet, ut oſtendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare; vel quòd ad prælium exituri locum ſibi apertum debeant relinquere, quo tutò poſſint reverti. Hunc nonnulli eundem eſſe putarunt cum Sole, ideoque & Quadrifrontem fecerunt ob 4. quos ambit orbis cardines. Eundem hunc cum Gyge ac Noe fuiſſe volunt. Verſus Ovidii de Jani monetâ Lib. 1. Faſt. hi ſunt.

Multa quidem didici. Sed cur navalis in ære,
Altera ſignata eſt, altera forma biceps?
At bona poſteritas puppim formavit in ære
Hoſpitis adventum teſtificata Dei.

Oſtendimus antea ex Plutarcho veterum de hâc re opinionem, quam tamen ipſe non probat, quia cum multis aliis Saturno commune id fuit. Καὶ γὰρ Ἰανὸς καὶ Εὔανδρος, καὶ Αἰνείας ἐκ θαλάττης προσκομισθεὶς. Itaque videntur veteres Symbolo navis aliud ſignaſſe, nempe arcam Noæ, quâ cum ſuis ſervatus eſt ab univerſali diluvio. Cæterum *Janus* ab Ebræo יין *Jain* derivari videtur, quia vini repertor fuit, quâ ſignificatione *Oenotrius* dicitur Halicarnaſſeo. Hujus nominis uſus vel nullus, vel rarus ſemper fuit apud Græcos. Ovid. lib. 1. Faſt.

Quem tamen eſſe deum te dicam Jane biformis?
Nam tibi par nullum Græcia numen habet.

Athen. lib. 15. Ὅτι Ἰανὸς ὁ παρ' ἡμῖν θεὸς ὢν καὶ πατέρα προσαγορευόμενον. Idem ibidem.

Præſideo cœli foribus.

Hoc ſibi veteres induxerunt, ob cauſam quam tetigit Macrobius, Sat. 1. *Janum quidam volunt Solem demonſtrare, & ideo bifrontem, quaſi utriuſque januæ cœleſtis ortus & occaſus potentem; qui exoriens aperiat diem, occidens claudat.* Ex hâc opinione Janum matutinum dixit Horatius, lib. 3. Sat. 6. Nominis rationem reddit Ovidius, ubi ſupra.

———*Redit officio Jupiter, itque meo,*
Inde vocor Janus.————

Huc ſpectat locus Tullii 2. de N. D. *Quod ab eundo nomen eſt ductum, ex tranſitiones, perviæ Jani foreſque in liminibus profanarum ædium* januæ *nominantur.*

Jaö, ita Ethnici Jehovam vocavere, teſte Diodoro lib. 1. ubi poſtquam oſtendit veteres Nomothetas leges ſuas à Diis acceptas fuiſſe, populo perſuadere ſolitos, ſubdit, Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν τὸν Ἰαὼ ἐπικαλούμενον θεόν. Vide *Jehova.*

Japetus, Cœli, ſive Titanis & Terræ fil. (ut inquit Heſiodus) vir quidam potens apud Theſſalos, ſed protervi ingenii, magiſque filiorum, quam ſuâ virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham uxorem duxiſſe, & ex eâ Heſperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum ſuſcepiſſe. Hic Gigas erat proceriſſimæ ſtaturæ. De quo paſſim poetæ. *Japetum* autem, i. e. *Japhetum* Græci generis ſui authorem eſſe agnoſcunt, nec putant Japeto quicquam eſſe antiquius. Unde eſt quod decrepiti & deliri ſenes per convitium *Japeti* vocabantur. Heſychius Ἰάπετος ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχαῖος, ita lege, non ἀρχηγός) idque ex Suidâ, apud quem Japetus ὄνομα κύριον, λῆρος, μωρὸς, ἀρχαῖος.

Japis, nobilis Ætolus, qui patriâ pulſus, cum ad intimum maris Adriatici ſinum veniſſet, oppidum de ſuo nomine condidit, à quo ea pars Italiæ, quæ Timavo flu. irrigatur, *Japidia* dicta eſt. Quinetiam Timavum ipſum ab hujus nomine *Japidem* cognominat. Virg. Georg. 3.

Caſtella in tumulis, & Iapidis arva Timavi.

Japys, nomen auguris, ac citharœdi, lege *Japis*. Virgil. lib. 12.

Jamque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapis,
Iaſides acri quondam cui captus amore
Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo,
Augurium, citharamque dabat, celereſque ſagittas.

Japyx, Dædali filius, à quo *Japyges* pop. Solin. cap. 8. Item ventus ex Apuliæ orâ proficiſcens. Horat.

———*Ego quid ſit ater*
Adriæ novi ſinus, & quid albus
Peccat Iapyx.———

Idem Car. lib. 1.

——*Obſtrictis aliis præter Iapyga.*

Virg. Æn. 8.

Illam inter cædes pallentem morte futurâ
Fecerat Ignipotens undis & Iapyge ferri.

Hoc eſt, vento ex Apulia ſpirante.

Jarbas, Jovis & Garamantidis Nymphæ filius, Gætulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab eâ repulſus naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulſare non poſſent, reginam ſuam eò adegerunt ut nuptiis pacem redimeret. Quod cùm illa aliâ ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe ante Sichæi prioris mariti manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato ſpatio, pyram ingentem extruxit, cui ſuperincumbens ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Ita enim habet veritas hiſtoriæ, etiamſi Virg. lib. 4. Æn. de Jarbâ rege, & exitu Didûs alia quædam comminiſcatur.

Jaſion,

Jaſion, quem Diodorus, lib. 6. etiam *Jaſium* appellat, Jovis & Electræ fil. adeo à Cerere adamatus, ut in ejus gratiam ad nuptias Hermiones ſororis ipſius maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eâ fertur genuiſſe, qui cultum vitæ inſtituere, pecuniaſque coacervare, ac in uſus cuſtodire omnium primus docuit. Quidam eum à Jove ex invidiâ fulminatum ferunt: quamvis non deſint qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quod ſimulachrum ejus contumeliâ affeciſſet.

Jaſis, dicta eſt Atalanta ab *Jaſio* patre.

Jaſon, Pontifex Max. Judæorum, primus ex Sacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſtituit, in quo juventus more Græcorum exerceretur in diſciplinis Ethnicis. 2 Mac. 4. Quanquam Joſephus hujus fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adſcribit.

Jaſon Hiſtoricus, cujus lib. 3. *de ſacrificiis Alexandri in Alexandriâ*, citat Athen. lib. 14. Etiam Vitam Græciæ ſcripſit. Stephanus: Ἰάσων, ὁ τὸν Ἑλλάδος βίον γράψας ἐν δ'. βιβλίοις.

Jaſon, Byzantinus innotuit opere de Tragicis. Plut. in Flum. Vir eruditus in Notis ad eum locum eſſe eundem ſuſpicatur cum ſuperiore. Sed fallitur. Nam ille Argivus Grammaticus fuit, teſte Suidâ in Ἰάσων.

Jaſon Cyrenæus flor. ſub. Ptol. Philomet. Geſta Aſmonæorum, ſive Maccabæorum quinque libris deſcripſit. Eos in compendium redegit ſcriptor 2. Maccabæorum libri, uti videre eſt ex ejus capite 11. verſu 24.

Jaſon Pheræus, de quo Cic. 3. de N. D. Nec prodeſſe Pheræo Jaſoni voluit is qui gladio vomicam ejus aperuit, quam ſanare medici non poterant. Multi enim etiam cùm obeſſe vellent, profuerunt, & cum prodeſſe obfuerunt. Idem habet Valer. M. 1. 8. At Plut. De utilit. ex inimicis cap. Prometheo Theſſalo tribuit, his verbis. Ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θεσσαλὸν Προμηθέα κλείνας διανοηθεὶς, ἔπαισε τῷ ξίφει τὸ φῦμα, καὶ διεῖλεν οὕτως ὥστε σωθῆναι τὸν ἄνθρωπον. Seneca vero neminem nominat, refert autem 2. Ben. *Tuber quidam tyranni gladio diviſit, qui ad eum occidendum venerat: non ideo illi tyrannus gratias egit, quod rem quam medicorum manus reformidaverant, nocendo ſanavit.*

Jaſon, fil. Æſonis ex Alcimede quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendavit, tradito ei regno, ita tamen ut illud adulto Jaſoni reſtitueret. Alcimede vero ſuſpectum habens Peliam, Jaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Jaſon adultus cum ad repetendum paternum regnum veniſſet, Pelias juvenem laudis avidum ad Colchicam expeditionem excitavit, ſperans futurum ut periculi magnitudine ſuccumberet. Fabricatâ itaque navi, quæ ab Architecti nomine dicta eſt Argo, Jaſon cum Græciæ juventutis flore mari ſe commiſit, primumque ad Lemnum inſ. appulit, ubi ab Hypſipyle, & hoſpitio, & thalamo ſuſceptus eſt. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus eſt, quomodo per Cyaneas petras inter ſe concurrentes, ad Colchos uſque tutò navigare poſſet. Quò cum perveniſſet, Medea Colchorum regis filia, formâ ejus capta, à certiſſimo eum eripuit exitio, oſtenſâ ratione, quâ & æripedes tauros perdomare, & draconem pervigilem ſopire poſſet; Ejus itaque conſilia ſecutus Jaſon, aureum vellus ſuſtulit, & inde clam cum ſociis & Medeâ fugam arripiens ad Iſtri oſtium pervenit, adverſoque fluvio ſubiens, cum eum tandem in locum perveniſſet, ubi Danubius Liburniæ montibus proximus eſt, navim, quâ vectus erat, ſuis, ſociorumque humeris ſuperatis montibus in mare Adriaticum deportavit, tandemque ſoſpes in patriam revectus, duos ex Medeâ filios ſuſcepit. Sed poſtea cùm Creuſæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam uxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens divortium, Creuſam cum regiâ exuſſit. Sunt qui tradunt Medeæ poſtea reconciliatum Jaſonem, multaque præclara geſſiſſe, adeo ut divinos in Aſiâ honores fuerit promeritus. Papinius Theb. 5.

——Scit blandus Iaſon
Virginibus dare vincla novis.

Ubi Schol. Vet. Blandus à pulchritudine ſuâ. Quod etiam teſtantur non uno loco ejus præcones Orpheus, Apollonius, Val. Flaccus. Quorum ſecundus. lib. 3.

Ὣς ἄρα τῇ καλὸς μετ' ἐπήλυθεν εἰσορόωσι Αἰσονίδης.

Unde κάλλιστον ἀνδρῶν eum appellat Pindarus, & μειλιχίοις λόγοις uſum fuiſſe prohibet, Pythionic. 4. Etiam Ovidius formæ blanditias in eo jungit, Epiſtolâ Medeæ:

Cur mihi plus æquo flavi placuere capilli
Et decor & linguæ gratia ficta tuæ.

Et alibi:

Et formoſus eras, & me mea fata trahebant.

Idem Met. 8.

Quam, niſi crudelem, non tangat Iaſonis ætas,
Et jus & virtus? quam non, ut cætera deſint,
Forma movere poteſt?

Apollonius ubi ſupra.

Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
Κάλλει καὶ χαρίτεσσιν, ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην.

Horat. in Epod.

Ut Argonautas inter omnes candidum
Medea mirata eſt ducem.

Jaſonem, pro quovis ditiſſimo rege dixit Plautus in Pſeudolo:

——Atque adeo ut frumento affluam,
Ut civitas mihi nomen commutet, meque ut prædicet,
Lenone ex Ballione regem Jaſonem.

Verum de Aureo Vellere, ita Suidas in Δέρας τὸ χρυσόμαλλον· *Aureum vellus*, quod Jaſon & Argonautæ Pontico mari in Colchidem profecti, unà cum Medeâ, Regis Æetæ filiam, rapuerunt. Id vero non ejuſmodi fuit, ut Poetæ fabulantur: ſed liber fuit in membranis ſcriptus, qui continebat, quomodo per artem fundendi, quam Chymiam dicunt, aurum eſſet faciendum. Merito igitur tum id vellus aureum appellabant, propter artem quæ in eo tradebatur.

Jaſus, pater Atalantæ, quæ ab eo *Jaſis* dicta. Prop. 1. 1.

Sævitiam duræ contudit Iaſidos.

Apollodorus, lib. 3. Ἰάσου δὲ καὶ Κλυμένης, τῆς Μινύου Ἀταλάντη ἐγένετο. Callimacho Hymn. in Dianam *Jaſius* dicitur:

Ἤνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδώρεα Ἀταλάντην
Κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο.

Jaſon nominatur à Scholiaſte Apollonii, Ἀταλάντη Ἴασον θυγάτηρ ἣν ἔγημε Μειλανίων, ἑτέρα γὰρ ἐστὶν Ἀργεία, ἡ Σχοινέως, ἣν ἔγημε Ἱππομένης. *Jaſion* appellatur ab Æliano initio lib. 3. Var. ubi explicatur fabulam Atalantæ.

Ibycus, Rheginus poeta, quem maximè omnium amore flagraviſſe, ex ipſius ſcriptis conſtare ſcribit Cic. Tuſc. Qu. l. 4. Inde proverb. *Ibyci grues*, quoties ſceleribus novo quodam & improviſo caſu proditis ſceleſti pœnas dant iis quos læſerunt. Id ex hujuſmodi quodam eventu natum memorant. Ibycus cùm in latrones incidiſſet jam occidendus, grues forte ſupervolantes obteſtatus eſt. Aliquanto poſt tempore cum iidem latrones in foro ſederent, rurſumque grues ſupervolarent, per jocum inter ſe ſuſurrabant in aurem Αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι πάρεισιν. Eum ſermonem aſſidentes in ſuſpitionem rapuerunt, maximè deſiderato jam pridem Ibyco. Rogati quidnam ſibi vellet ea oratio, hæſitanter & inconſtanter reſponderunt, ſubjecti tormentis facinus confeſſi ſunt. Atque ita velut gruum indicio pœnas Ibyco dederunt. Cujuſmodi ferme Plut. in De futili loquacitate. Auſon. in Monoſyllabis.

Ibycus ut periit, vindex fuit altivolans grus.

Ibzan, Bethlechemites, judicavit Iſraelem annis 7. Judic. 12. Hunc quidam Hebræorum putant eſſe Booz patrem Obed, patris Iſai, patris David.

Icadiſtæ, Epicurei ſic dicti quod τὰς εἰκάδας, h. e. viceſimum quemque Lunæ diem, quo natus eſt Epicurus, celebrarent, imagines ejus per cubicula circumferentes. Athen. lib. 7.

Icadius, prædo, de cujus fato ſic ſcribit Cicero in lib. de Fato. *Ne hercule quidem Icadii prædonis video fatum ullum, nihil enim ſcribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex ſpeluncâ, ſaxum in crura ejus inciſiſſe?*

Icarius, Oebali fil. pater Erigones, qui cùm à Libero patre utrem vini accepiſſet, ut ejus uſum mortalibus communicaret, in Atticum agrum ſeſe contulit, ibique paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim, contraxerant, vinum propinavit, qui cum novo potûs genere delectati, largiùs hauſiſſent, altiſſimoque primum ſomno, deinde & crapulâ correpti eſſent, toxicum ſibi datum rati, Icarium interfecerunt, occiſumque in puteum projecerunt. Aderat forte Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonen reverſa, veſtem ejus mordicus arripuit, illamque ſequentem ad patris cadaver perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, ut mala multa ejus percuſſoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Mæram quoque tam heri quam filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Joviſque miſeratione in cœlum tranſlatam, in Caniculæ ſtellam converſam eſſe, Icarium autem in Booten, Erigonem vero in Zodiaci ſignum, quam Virginem appellamus. Hyginus, lib. 1. Fab 130. Hic *Icarus* Tibullo dicitur, lib. 4. Ad Meſſalam.

——Etiam Phæbo gratiſſima dona
Cres tulit, & cunctis Baccho jucundior hoſpes,
Icarus, ut puro teſtantur ſidera cælo
Erigoneque Caniſque.——

Ovidius in Ibin.

Muneribuſque tuis lædaris, ut Icarus, in quem
Intulit armatas ebria turba manus.

Propertius, lib. 2. eleg. 33.

Icare Cecropiis merito jugulate colonis,
Pampineus noſti quàm ſit amarus odor.

Icarius, patriâ Lacedæmonius, pater Penelopes; Hinc illud,

Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.

Paſſim apud Hom. in Odyſſeâ. Ovid. Ep. 1.

Me pater Icarius viduo diſcedere lecto
Cogit.———

Inde Penelope vocatur *Icaris*. Ovid. in Ibin.

Et velut Icaridos famulæ periere procique.

Item *Icariotis*. Prop. 3. 13.

Hæc etiam clauſas expugnant arma pudicas,
Quæque terunt faſtus Icarioti tuas.

Ovid. Pont. 3. 1.

Nil opus eſt letho, nihil Icariotide telâ.

Icarus, Dædali filius, qui unà cum patre è Creta fugiens fretus alarum fiduciâ, quum ultra patris juſſa altius evolaſſet, Soliſque ardore cera, quâ pennæ continebantur, liquefacta eſſet, ita ut ab alis deflueret, decidit in mare, quod eſt inter Myconem & Gyarum, à quo poſtea *Icarium mare* appellatum fuit. Ovid. Faſt. 4.

Tranſit & Icarium, lapſas ubi perdidit alas
Icarus.———

Seneca in Herc. Fur.

Medium cæli dum ſulcat iter
Tenuit Latias Dædalus oras
Nullique dedit nomina Ponto.
Sed dum volucres vincere veras
Icarus audet, patriaſque puer
Deſpicit alas, Phœboque volat
Proximus ipſi dedit ignoto
Nomina Ponto.———

Icelos, unus filiorum Somni, cui ab *aſſimulando* nomen factum. Ovid. Met. 11.

———*At alter*
Fit fera, fit volucris, fit longo tempore ſerpens.
Hunc Icelon ſuperi, mortale Phobetora vulgus
Nominat.———

Ichnæa, Themidis epitheton, vel cognomentum. Hom. in Hymno Apollinis.

——— Θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι,
Ὅσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ῥείη τε,
Ἰχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.

Lycophron de Themide, Solis filiâ:

Τῆς θ' ἡλίου θυγατρὸς Ἰχναίας βραβεύς.

Vide Stephanum. Dicitur & Nemeſis *Ichnæa*. Diodorus poeta Epigrammatarius:

Ἀδρήστεια σέ τε καὶ Ἰχναίη σε φυλάσσοι,
Παρθένος ἡ πολλοὺς ψευσαμένη Νέμεσις.

Item regio Macedoniæ. Heſychius: Ἰχναίην, χώραν τῆς Μακεδονίας, ἔνθα τὸ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων κατέσχε καὶ τιμᾶται.

Iccæus Tarentinus, nobilis palæſtrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, ut arti accommodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Ælianus Var. Hiſt. Lege autem *Icchus*, locus eſt lib. 11. cap. 3. Vide eundem de Anim. 6. 1. vide ſis etiam Pauſan. in Eliacis, nec non Platonem de Legg. lib. 8.

Idæa, Deorum mater. Lucret. lib. 2.

Hanc variæ gentes antiquo more ſacrorum
Idæam vocitant matrem.

Veram etymologiam eſſe arbitratur Tan. Faber, non quam Lucretius, & alii omnes attulere, ſed hanc. Ἴδαι (inquit) ſunt montes, & loca ſaltuoſa Heſychio, & Euſtathio, unde & Ἴδη pro ligno ſeu materiâ tectonicâ. At primi homines glande veſcebantur, & in quercu penuarium iis erat. Hinc itaque mater Deum *Idæa*. Sed poſt indictum tritici uſum Φρυγία dicta fuit, nam triticum φρύγειν ſeu *torrere* ſolebant, quod hodieque fit circa farinam, ubi major alendi pueri cura eſt.

Idæi Dactyli, filii Minervæ & Solis, vel, ut alii volunt, Saturni & Alciopes, dicuntur & *Corybantes*. Ferrum ii primùm adinvenerunt. Herod. lib. 7.

Idæus Rhodius, verſificator, ſcripſit Rhodiorum res geſtas verſibus ter mille. Suidas.

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipsâ Neptuni, qui acceptis à patre velociſſimis equis, Marpeſſam filiam formoſiſſimam Eveni regis Ætoliæ, Martis filii, in Dianæ luco ſaltantem rapuit (qui nulli procorum filiam ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine curſûs fuiſſet victus: à ſe autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat, equis, ſe in fluvium Lycormam, qui poſtea ab ipſo Evenus dictus eſt, præcipitavit. Cæterum fugienti cum puella, Apollo in itinere obvius ei factus eſt, qui cùm Marpeſſam & ipſe præripere Idæ vellet, ventum utrinque ad certamen eſt. Sed à Jove miſſus Mercurius arbitrium Marpeſſæ commiſit, ut ipſa, utrum vellet, eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne ſe ætate provectam Apollo relinqueret. Propertius, lib. 1. el. 2.

Non Idæ & cupido quondam diſcordia Phœbo
Eveni patriis filia littoribus.

Vide *Marpeſſa*.

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis & Aſteriæ fil. Apollonio vero & Herodoto Abantis filius. Orph. in Argonaut.

Δὴ τότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἤλυθε καρτερὸς Ἴδμων.

Ἀμπυκίδης eidem dicitur.

Idomeneus, Deucalionis fil. nepos Minois, rex Cretenſium, populos ſuos ad Trojam duxit, & cum poſt everſam Trojam reverteretur, in tempeſtate devovit, Diis ſacrificaturum ſe rem quæ ei primum occurriſſet; contigit autem ut ei filius primùm occurreret: quem cum ut alii dicunt, immolaſſet, vel, ut alii, immolare voluiſſet, à civibus pulſus regno, Salentinum Calabriæ promuntorium tenuit, juxta quod civitatem condidit.

Idomeneus Lampſacenus Ptol. Lagi temp. vixit. Strab. lib. 13. ait Epicurum eo familiariter uſum eſſe. Item ex decimo Laertii lib. conſtat fuiſſe auditorem Epicuri. Scripſit libros de Socraticis, quorum mentio apud eundem Laert. in V. Socratis. Item hiſtoriam Samothraciam, teſte Suidâ. Mem. Idomenei hujus Plut. in Demoſth. Pericle, Ariſtide, Phocione, Athenæus, lib. 14. atque alii.

Idothea, filia Prœti Argivorum regis, quam unà cum ſororibus furiis agitatam Melampus ſanitati reſtituit. Hom. Od. 11.

Idothea, Protei ſenis marini filia, cujus monitu Menelaus Proteum adegit, ut ſibi ab illo diceretur, quando domum repetere poſſet. Hom. οδ. 4.

Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
Εἰδοθέη.———

Vide Euſt. in illud Dionyſii ἠχί τε ἄκραι
Φαίνονται σκοπιαὶ Παλλωνίδος Εἰδοθεΐης.

Jebuſæus, fil. Canaan. Gen. 10. à quo *Jebuſæi*, de quibus vide Bochartum in Phal. pag. 344.

Jehova, יהוה quod nomen recentiores Judæi, creſcente inter eos ſuperſtitione, ἀνεκφώνητον judicarunt, cum à Magiſtris eorum denunciatum jam eſſet; *Partem non habiturum in futuro ſeculo, quiſquis nomen illud pronunciare præſumeret.* Quod tamen per ætates retro ab orbe condito antegreſſas proferre non licitum tantummodo, ſed & pium, ac laude dignum habebatur. Etymon quod attinet, deſcendit à verbo היה *fuit*, ut יהוה ſit ὁ ὤν, i. e. *exiſtens, qui eſt*, vel *qui exiſtit*; Deus ſc. æternus, nulli mutationi obnoxius. Itaque docuit & Rabbi Moſes Ægyptius in libro *More* cætera Creatoris nomina ab effectibus eſſe derivata, ſolum vero nomen hoc τετραγράμματον, quod etiam *Schem hammephoras* nominant, peculiare eſſe & proprium ſoli ejus ſubſtantiæ. Imo Rabbi Haccadoſh in *Arcanorum revelatore* probare nititur, comprehendi in eo divæ Trinitatis myſterium; ut haud abſque ratione aſſerat Philo Judæus merito & juſtè tribui Deo: maxime cum Moſi ſciſcitanti ipſius nomen reſponderit אהיה אני אהיה אשר. Ubi quanquam futuri temporis ſit אהיה *Ehie*, h. e. *ero*, tamen cum in linguâ Hebræa pro præſentibus ſæpe uſurpentur futura, non exiſtimandum eſt male reddidiſſe Hieronymum cum Septuaginta Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν. Ut ità efficaciùs & evidentiùs ſubſiſtentem per ſe eſſentiam divinam exprimerent, inque eo vivere, & ab eo proficiſci omnia & pendere ſignificarent. Hebræi יהוה legunt *Adonai*, & Septuaginta Κύριος ſemper interpretantur, quod nomen non legitur in primo capite Geneſeos, ſed Elohim ὁ Θεός. At in ſecundo יהוה Κύριος. Hinc argutati ſunt Tertullianus & & quidam veterum Deum non prius Dominum fuiſſe, quam Adam factus eſſet. Phœnices Ἰάω dixerunt pro *Jehova*, Samaritæ Ἰαβαὶ, Alii Ἰαὼ, ut Orpheus ac Diodorus Siculus. Vide doctiſſ. Gatakerum in tractatu cui titulus *De nomine Tetragrammato diſſertatio*, in quâ vocis *Jehova* apud noſtros receptæ uſus defenditur, & à quorundam cavillationibus iniquis pariter atque inanibus vindicatur.

Jehu, 10. rex Iſraelitarum, ab Heliſeo unctus, omnem domum Achab delevit, Joram interemit, Jezabelem è domo præcipitavit, ſacerdotes Baal occidit, Idoli templum ſuccendit. 4 Reg. 9. Joſ. Ant. 5, 6. Lat. *ipſe* ſive *exiſtens*.

Jephthe Judex in Iſraele. An filiam ſuam immolaverit vide Diatribam ſingularem Lud. Cappelli ubi affirmatur. & Annot. H. Grot. in hiſtoriam Jephthe ubi negatur.

JESUS,

JESVS, Hebræum nomen, quod Latine *Servator* dicitur. Mat. 1. 21. Τέξεται δὲ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΙΗΣΟΥΝ, αὐτὸς γὰρ ΣΩΣΕΙ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Act. 4. 12. Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία. Οὔτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ ΣΩΘΗΝΑΙ ἡμᾶς. In tres ſententias eunt, qui SS. hujus nominis Etymon inveſtigarunt.

Primo, Alii à radice ישע originem ejus ducunt. Hique adeo יהושע, aut ישוע Hebraicè ſcribi volunt. Sententia ipſa canitie ſua ex longo ævi decurſu veneranda.

Secundo, Reliquæ duo multò videntur juniores. Et quidem hæc (Reuchlini, Andreæ Oſiandri & aliorum ſententia) à יהוה nomen hoc deducit ש licentiâ neſcio quâ utcunque interpoſitâ, in hunc videlicet finem, ut Tetragrammaton illud Dei nomen prius ineffabile, deinceps pronunciari poſſit. Sententia parum ſolida, & vacillans. Nam ut libenter concedamus, cùm cætera Dei nomina, tum maximè auguſtiſſimum illud Jehovæ nomen, niſi graviſſimâ de causâ, prorſus ineffandum eſſe, ne libertas in licentiam exeat, & contemptus nominis in contemptum numinis redundet, nemo admittet illud in Hebraicæ ſaltem linguæ idiomate ineffabile habendum. Græcè quidem ἀνεκφώνητον eſſe in confeſſo eſt, Inde enim Græci Ἰαῶ pro Jehovah corrupte enunciarunt, ut auctor eſt Diod. Sic. lib. 1. Inde etiam 70 illi Sacri codicis Interpretes nunquam nomen hoc κατ' πόδας reddidere, cum ne poſſit quidem, ſed tantum κατ' ἰσοδυναμίαν, nimirum in locum ejus, quoties occaſio tulit, Κύριον ſubſtituentes. At verò Hebraicè ineffabile eſſe nunquam evinci poteſt. Certè teſtantur Talmudici Doctores vel ipſos Judæos nomen illud ad mortem uſque Simeonis effari ſolitos. Sed ut hoc demus, quid cauſæ fuerit, quòd ש ſola omnium Alphabeti literarum admiſcenda eſſet, ut ineffabile illud nomen tandem linguæ potens evaderet? Atqui hiſce diluendis immorari operæ pretium haud fuerit. Neque enim profectò opus eſt, cùm jam viderim Oſiandrum à Flac. Illyrico, & aliis, eo nomine merito enervatum. Verum, ut per omnia cum illo ſentire integrum non ſit, ſummo tamen viro debitus honos minime denegandus eſt, quod Reuchlini auſpiciis veritati jam diu obrutæ indagandæ aditum nobis utcunque aperuerit.

Tertiò, Cæterum corona unico Caſtellioni reſervanda, utpote qui in tertiâ ſuâ, quæ jam ſupereſt, ſententiâ, opus ab Oſiandro feliciter inchoatum ad culmen uſque perduxit. Ille enim pulcherrimam interpoſitionis ש, quam Oſiander non potuit, rationem exhibet. Quâ de re verba ipſius hic apponam. Cum diu, multumque (inquit) conſiderarem, neque cur hæc litera ש interpoſita foret, viderem, quippe cum non ſit ſervilis, h. e. ejus literarum generis, quæ ſolent in deductis aliunde verbis ad primigenia adhiberi: cœpi cogitare, verbum hoc compoſitum eſſe oportere, Tandemque Dei beneficio comperiſſe videor. Quemadmodum enim *Jeſus*, & Deus eſt & Homo, ita nomen ejus ex Dei & Hominis nomine eſſe conflatum.

Id autem didici ex Exod. 15. 3. ubi dicitur יהוה איש מלחמה, i. e. *Jehova vir belli.* Ubi vir bellicoſus dicitur, quoniam de Chriſto ſermo eſt, qui vir futurus erat. Eſt igitur JESUS nomen compoſitum ex יהוה איש, interpoſitâ litera ש ex nomine איש, reliquis autem duabus rejectis, quippe quæ ſerviles ſint, & addi, adimique ſæpe ſoleant, ut ſit יהשוה *Jeſus*, idem quod *Jehovah Vir*, ut intelligamus *Jeſum* non eſſe *Jehovam* (nam hoc de ejus patre dicitur) ſed *Jehovam hominem*, i. e. corporatum, &c. Sic ille ſuper Mat. cap. 1. v. 21. ut extat in elegantiſſimâ ſuâ Bibliorum verſione An. 1573. Baſileæ editâ. Vide libellum, cujus titulus eſt, Exercitatio de Verâ SS. Nominis Jeſu Etymologia, Lond. 1652. Vide Suidam in verbo Ἰησοῦς: & confutationem ibidem à Theodoſio quodam Judæo traditorum per Hentenium ad calcem Euthymii Zygabeni in Evangel. Pariſ. 1547.

Jeſus, Nave fil. qui & *Joſue* vocatur, Iſraelitarum poſt Moſem dux ſapientiſſimus. Item Sirachi fil. libri Eccleſiaſtici auctor. Fuerunt & alii ejuſdem nominis in Vet. & Nov. Teſtamento.

Jeſuitæ in vet. Teſtamento, filii *Jeſui* Num. 26. 44.

Jeſuitæ, ordo Religioſorum, uti vocant, in Eccleſ. Rom. ab Ignatio quodam Loyolâ fundatus circa A. D. 1540. *Novo, atque ut pleriſque viſum eſt, ſuperbo nomine appellati ſunt*, inquit Thuanus Hiſt. Tom. 1. lib. 15. Ferunt autem Sixtum V. Pont. Rom. cum Generalem Jeſuitarum coram tribunali ſuo convocaſſet, eum interrogaſſe, Quare ſe & reliquos Ordinis ſui *Jeſuitas* nominaverint? Reſpondiſſe vero Generalem: Nos eo nomine, inquit, non appellamur, ſed ſolum *Clerici è Societate Jeſu.* Cui Papa: Utquid vero vos id nomen vobis tanquam peculiare arrogatis, cum & cæteris quoque Chriſtianis commune ſit, teſte Apoſtolo 1 Cor. 1. 2. *Vocati ſumus in ſocietatem Filii ſui.* Obmutuit generalis, nec habuit quid pro ſe ac ſociis reſponderet. Nec enim hoc nomen aliquibus in viâ competit, Papiſtis ipſis teſtibus. Bernard: à Buſtis in Mariali: *Nunc dicimur Chriſtiani à Chriſto, & in Paradiſo appellabimur Jeſuani à Jeſu.* Lindwood in Conſtitt. *Ratio quare dicimur Chriſtiani à Chriſto, non à Jeſu Jeſuani eſt, quia rem ſignatam hoc nomine Chriſtus ſcilicet Unctionem communicavit, ſed rem ſignatam nomine Jeſu non communicavit: interpretatur enim ſervator, cujus effectus, viz. ſervare ipſi ſoli convenit. Ipſe enim ut dicitur in Evangelio, ſalvum faciet populum ſuum, &c. ac ſi diceret, ipſe ſolus & non alius.* Cæterum cum hoſtis humani generis animadverteret Curiam Rom. omnis Idololatriæ officinam labaſcere, & tantum non fœdam ruinam minitari; ſimulque intelligeret Clericorum & Monachorum quantumvis pingues & craſſos ventres hanc ruinam non poſſe amplius fulcire ac ſuſtentare, ut afflictis rebus ſuis maturè ſuccurreret, Jeſuitas in lucem edidit. Et hi quidem Satanæ in fulciendo Antichriſti regno ſtrenuam operam locarunt, unde etiam auſi ſunt Pontificiam Cathedram ruentem, aut certe ruinam minitantem, pingere, quam ipſi ſuis humeris densâ teſtudine conferti ſuſtinerent. Non puduit eos, nec pudet adhuc, veternoſos, turpiſſimos, ac pernicioſiſſimos, luce meridionali manifeſtiores errores & ſuperioribus ſeculis introductos palliare, tegere, verborum lenociniis involvere, Rhetoriciſque coloribus pingere, maximè autem auguſtiſſimo Catholicæ & Apoſt. Eccleſiæ titulo ornare. Atteſtatur hoc Pa. Florenius Jeſuita Theolog. Dr. & Profeſſor in Colloquio cum Chriſtiano Franco Philoſophiæ Profeſſore in Cæſareo Jeſuitarum Gymnaſio Viennæ Auſtriæ A. D. 1578. 20. Jan. habito. Videtur, inquit, mihi Chriſtiane rem omnem ſincerius & ſubtilius contemplanti noſtra hæc in qua verſamur religione Jeſuit. tota ex ſuperſtitioſâ hypocriſi & fictâ quadam pictaque ſanctitate conflata, ultimaque hâc mundi ſenectute à Diabolo excitata, quæ omnes errores, nugas, ſuperſtitiones, quæ (uno ut verbo dicam minus honeſto, quidem, & quo ſanè invitus utor, ſed huic rei aptiſſimo, planeque neceſſario) quæ, inquam, omnia turpiſſima Papæ ſtercora (tum graviter per ſe olentia, tum vero hoc tempore, quo ab eruditis viris crebrò commoventur, multo magis fœtentia) ſanctiori jam quadam ſimulatione condita, Mæandriſque neſcio quibus involuta orbi Chriſtiano venderet pro aromatis, atque adeo per vim ferè quandam obtruderet, ut nihil tam turpe fœtidum & falſum in Eccleſ. Rom. cernatur, quòd hæc novo non artificio, vel mentis aciem perſtringendo, vel omnem turpitudinem & falſitatem callidè tegendo, pulchrum apparere faceret atque verum. Quare oportet Chriſtiane conſiderandum nobis etiam, atque etiam cenſeo in quâ religione verſamur ne hanc eſſe falſam ignorantes, & ipſi à Deo ignoraremur. Hæc Florenius. Hi vero Jeſuitæ quia S. Scripturâ Divino Sp. Sancti inſtinctu editâ & inſpiratâ palam repulſi ſunt, eò confugiunt, unde ſubſidium omnino nullum iis oſtenditur, ad ſcripta nimirum Patrum, & totius orbis Chriſtiani oculos ſplendore Vet. Eccleſiæ luminum perſtringere conantur. Utque hoc facilius efficiant, licentia & poteſtas data eſt iis, à Gregorio 13. A. D. 1573. Jan. 8. ut terras, mariaque peragrantes, & Bibliothecas omnes perluſtrantes Patrum & hiſtoricorum tum veterum, tum recentiorum, imo Scholaſticorum quoque libros, qui non cum iis eorumque doctrinâ per omnia conſentiant interpolare voces, ſententias, quinetiam integras paginas addere, aſſuere, detrahere, mutilare, nefarieque pro arbitratu & libidine ſuâ corrumpere audeant, quod ipſi honeſto (ſi Diis placet) titulo ſeu nomine, *libros repurgare* vocant. Sed quaſi hoc nihil aut parum eſſet hoc novum genus hominum novâ ſuâ doctrinâ tubam ac facem fuiſſe multorum in Europâ motuum, bellorum, parricidiorum, ac turbarum ipſo facto luculenter probat. Docent enim Jeſuitæ pro invalidis & planè nullis haberi debere pacta & conventa Imperatorum, Regum & Principum, aliorumque ordinum, etiamſi juramento confirmata, non autem à Rom. Pont. approbata ſunt. Ex hoc axiomate docent etiam pacem religionis inter Principes Germanos non eſſe obligatoriam, uti per vim extortam. Docent hoc tempore adlaborandum Pontificiis, ut Lutheranos, Calviniſtas, eorumque fautores omnibus modis opprimant. Docent quando Pontificii Regem vel Principem ſuum pro tyranno in Collegiis ſuis decreverint, tum illum abdicare, & ſeipſos omni obligationis vinculo ac nexu ſolvere poſſe. Docent Imperatores, Reges, alioſque magiſtratus, hoc eſt, Evangelicos, pro excommunicatis habendos, ſi non de facto, tamen de jure, ideoque, proſcribendos, & è medio tollendos eſſe. Docent principes à Rom. religione deficientes vel ſaltem hæreticis faventes abdicandos eſſe. Docent, æquivocationibus uti, iiſque magiſtratus decipere Pontificiis permiſſa eſſe, h. e. licere ſibi, aliiſque Papiſtis non tantum ſimpliciter manifeſtam veritatem celare, aut negare, ſed piè & religioſè aſſerere, perque ſalutem æternam proteſtari, imo jurare in illa quæ certiſſimè cognoſcunt falſiſſima eſſe, retinendo tantum proprium quendam & reconditum

conditum ſenſum, & ejuſmodi æquivocationes pro bonâ prudentiâ habendas. Docent de S. Scriptura quod ſit *Naſus cereus, materia litis, liber hæreticorum, litera muta, mortua, ambigua, obſcura, varia, mutabilis, inſufficiens, imperfecta,* & quæ propterea non ab omnibus Chriſtianis in vernaculâ linguâ legi debeat. Porro Jeſuitæ Colonienſes in ſuâ Cenſurâ S. Scripturæ nominant *ſermonem abbreviatum imperfectum,* doctrinam quæ non omnia neceſſaria ad fidem, bonos mores & Beatam vitam conſervanda contineat. Ex Scripturâ certum & ratum intellectum dari non poſſe, ſed eſſe eam plumbeum inſtrumentum, Lesbiam regulam, quam & Catholicus & hæreticus ſuæ ſententiæ aptare poſſit, &c. Plura vide apud Rod. Hoſpinianum Hiſtor. Jeſuit. Tiguri 1619. & *Moralia Jeſuitarum* per Doctorem Sorbonicum Lond. 1670. & *Myſterium Jeſuitiſmi* per Petrum Jarrigium. Ibid. Papæ *Janizarios* vere dicas. Sunt enim teſte Langio *poſtremus Diaboli conatus, & ſeculi excrementum.* Concludas itaque veriſſime cum cenſura Doctoris cujuſdam Sorbonici: Videtur hæc Societas in negotio fidei periculoſa, pacis Eccleſiæ perturbativa, Religionis rectæ everſiva, & magis ad deſtructionem quàm ad ædificationem. Vide Exercitia ſpiritualia Ign. Loyolæ Ant. 1635. Et ibidem Regulas aliquot ſervandas. Prima Reg. eſt ſublato OMNI JUDICIO proprio tenendus eſt ſemper paratus animus ad obediendum veræ Eccleſiæ, [i. e. Romanæ,] Reg. 13. ſic ſe habet: Denique ut ipſi Eccleſiæ Catholicæ omnino unanimes conformeſque ſimus; ſi-quid, quod oculis noſtris apparet eſſe ALBUM NIGRUM eſſe ILLA DECREVERIT, debemus itidem quod ſit NIGRUM PRONUNCIARE: Et alibi: Qui obedit conſiderare debet vocem à ſuperiore egreſſam UT SI A CHRISTO DOMINO EGREDERETUR ut OMNINO DIVINÆ MAJESTATI placere potuit. Iterum. Valde neceſſarium eſt, ut OMNES perfectæ obedientiæ ſe dedant, ſuperiorem (quicunque ille ſit) LOCO CHRISTI agnoſcentes, & quæ injungit integre, prompte, ſine excuſationibus & obmurmurationibus obediant. Ac rurſum: Superior, cui nos ut Dei vicem gerenti & DIVINÆ VOLUNTATIS INTERPRETI, moderandos tradidimus. Denique: Sibi quiſque PERSUADEAT ſe FERRI ac REGI DIVINA PROVIDENTIA per ſuperiores; & ſinere debet, AC SI CADAVER ESSET, quod quicunque verſus ferri quâcunque ratione tractari ſe ſinit; velut ſenis BACULUS qui UBICUNQUE & QUACUNQUE in re velit eo uti, qui eum in manu tenet, ei inſervit. Denique: Ad ſuperioris vocem PERINDE AC SI A CHRISTO DOMINO egrederetur quam promptiſſimus, re quâvis relictâ. Qui plura de Jeſuitis videre velit adeat librum Alphonſi de Vargas Toletani, cujus Titulus eſt, Relatio ad Reges & Principes Chriſtianos de Stratagematis & Sophiſmatis Politicis Societatis Jeſu, ad MONARCHIAM ORBIS terrarum SIBI conficiendam. In quâ Jeſuitarum erga Reges ac populos INFIDELITAS, ergaque IPSUM PONTIFICEM PERFIDIA, contumelia, & in REBUS FIDEI novandi libido ILLUSTRIBUS DOCUMENTIS, comprobatur. Edit. A. D. 1636. & poſtea 1642. Ubi eos deſcribit, ut homines palam avaros, inſatiabiles, Æruſcatores, Regiorum vectigalium fures, arrogantes, ambitioſos, Principum aſſentatores, Aulicos, & negotiis ſecularibus ubique ſe implicantes, fraudulentos, mendaces, veritatis interverſores, infamatores virtutis, vitæ Religioſæ hoſtes, deliciarum amatores, impoſtores, pietatis velo opertos, lupos in veſtimentis ovium, novitatum amicos, Sanctorum Doctorum contemptores, Lutheri & Calvini partiarios, ac de Hæreſi ſuſpectos, pacis, publicæ perturbatores, Diabolicæ induſtriæ homines, Serpentes, Cacodæmones, ac ab omnibus cavendos ac fugiendos.

Jezabel, filia Ethbaal regis Sidoniorum, uxor Regis Ahab. 1 Reg. 16. Lat. *inſula habitaculi,* vel *væ habitaculo,* aut ex Hebræo & Syro; *inſula ſterquilinii,* vel *væ ſterquilinio.* Aliter D. Ambroſius: Non veniat ergo in vos Jezabel, vanum & illud & ſeculare profluvium, hoc enim ſignificatur vocabulo vana & vacua redundantia. Τὸ γύναιον δραστήριόν τε καὶ τολμηρὸν eam vocat Joſephus, ubi de eâ.

Ignatius, Antiochenæ Eccleſiæ Præſes, An. Dom. 91. Is Romam perductus, ac beſtiis objectus eſt, Euſeb. 3. 35.

Ilia, quæ & *Rhea* Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulſo jam Numitore fratre, & interfecto ejus filio Lauſo, Virginem Veſtalem fecit, ut ſub ſpecie honoris ſpem partûs ei adimeret. Verum cum illa aquam è Tyberi ad obeunda ſacra peteret, in ripâ fluminis obdormivit, & in ſomnis ſibi viſa eſt à Marte comprimi, & ſic gemellos concepit: quos cum peperiſſet, exponi juſſit, matremque Iliam vivam apud Tyberim flu. infodi, unde Poetæ eam Tyberi nupſiſſe fingunt, qui ob id quoque *Uxorius amnis* ab Horat. lib. 1. Op. 2. dicitur. Virg. Æn. 1.

Marte gravis gemitam partu dabit Ilia prolem.

Plutarchus: Ταύτην μὲν Ἰλίαν, οἱ δὲ Ῥέαν, οἱ δὲ Σιλβίαν ὀνομάζουσι· Ælian. ποικιλ. 7. 16. *Serviam* vocat: Ῥώμη ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου ἐκτίσθη, τῶν Ἄρεος καὶ Σερβίας παίδων, ἣν δὲ αὕτη μία τῶν Αἰνείου θυγατέρων.

Ilias, Homeri opus clariſſimum, ab eo dicta, quod bellum contineat apud *Ilium* inter Græcos ac Trojanos ob raptum Helenæ geſtum. Quoniam vero hoc in opere nullum mali genus non recenſetur, factum eſt, ut *Ilias malorum* pro omni genere calamitatis accipiatur. Hanc *Iliadem* in nuce incluſam tradidit Cic. Plin. 7. 21. Item mulier Trojana. Unde *Iliades.* Virg.

——— *Ad templum non æquæ Palladis ibant*
Iliades. ———

Ponitur & pro Æneide Virgilianâ de qua Prop.

Cedite Romani ſcriptores, cedite Graii,
Neſcio quid majus naſcitur Iliade.

Ilione, Priami filia natu maxima, Polymneſtoris Thraciæ regis uxor. Virg. Æn. 1.

Præterea ſceptrum Ilione quod geſſerat olim,
Maxima natarum Priami.

Ilioneus, nomen Trojani, Phorbantis filius, qui deleto Ilio Æneam in Italiam ſecutus eſt, & quoniam eloquentiâ plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus eſt. Servius in Æn. 1.

Ilithyia, Dea parturientium, quæ & Juno Lucina. Horat. in Carm. Secular.

Lenis Ilithyia tuere matres.

Ovid. Met. 4.

Præpoſitam timidis parientibus Ilithyiam.

Itaque & Græci pro partu ipſo dixere *Ilithyiam,* ut Oppian. Halieut. 4. ubi non modo mulieribus ſed etiam piſcium ſexui fœmineo partus ait eſſe difficiles.

——— Οὐδ' ἄρα μοῦνον ἐπιχθονίοισι γυναιξὶν
Ἄλγεα, πάντη δ' εἰσὶν ἐπαχθέες Εἰλείθυιαι.

Etymon ex oriente petendum eſt. Eſt autem ab ילד *jeled,* h. e. *partus, proles, puer,* vel *puella,* hoc ab *jalad,* quod tum de viris dicitur, qui gignunt, tum de mulieribus qui pariunt. Item civitas in Ægypto: Steph.

Ilus, fil. Trois regis Trojanorum, pater Laomedontis, quem maturâ ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab hoc celeberrimum illud Myſiæ min. ſive Troadis caput *Ilii* nomen accepit: ſive quòd ab *Ilo* primùm fuerit conditum, cum Dardanus antea in montibus Dardaniam condidiſſet, ut placet Hom. Il. 23. ſive quòd à Dardano exſtructum inſtauravit Ilus, & auctiùs reddiderit. Author eſt Strabo lib. 13. primùm omnium Ilum auſum fuiſſe in campis habitare, proindeque in mediis campis fuiſſe ſepultum: cujus ſepulcri meminit Hom. Il. 3. Ilus cum in Ilio Minervæ templum arderet, curſu concitus, demiſſum cœlo Palladium eripuit, ſtatimque oculis captus eſt (haud enim ulli mortalium oculis illud cerni licebat) poſtmodum placatâ Deâ priſtinum viſum recuperavit. Fuit & alter *Ilus* Æn. fil. Aſcanii nomine appellatus. Virg. Æn. 1.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Inachus primus Argivorum Rex qui *Inacho* fluvio nomen dedit hac occaſione, quam refert Fabulator inſignis, quem Plutarchum Juniorem dicunt his verbis: Προσηγορεύθη δὲ Ἴναχος ὁ ποταμὸς διὰ αἰτίαν τοιαύτην. Ἴναχος Ὠκεανοῦ παῖς, φθαρείσης τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰοῦς ὑπὸ Διὸς, τὸν θεὸν βλασφήμοις λοιδορίαις ἐπέπληττεν, κατόπιν ἀκολουθῶν· ὁ δὲ ἀναξιοπαθήσας, ἔπεμψεν αὐτῷ Τισιφόνην μίαν τῶν Ἐριννύων, ἀφ' ἧς ἐξοιστρηλατούμενος ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἁλιάκμονα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἴναχος μετωνομάσθη. Hujus filiam nomine Io cum Jupiter corrupiſſet, & in Cretam advexiſſet, Juno pellicis impatiens odiis eam exagitavit. Quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit eam fuiſſe Junonis metu à Jove in vaccam mutatam. Vide *Io.* Horat.

Diveſne priſco natus ab Inacho
Nil intereſt, &c.

Seneca in Thyeſte.

Antiqui genus Inachi. ———

Indigetes, Dei antiquis vocati, quod nullius rei *indigeant,* vel Dei ex hominibus facti. Alii *Indigetes* fuiſſe volunt, quos *indigitari,* id eſt, vocare, & nuncupare fas eſſet, atque hos Deos fuiſſe, in quorum cuſtodiâ eſſent urbes, & invocati faciles, præſtoque aderant. Alii ſunt, qui putant ſic dictos quaſi *in loco geniti,* vel *degentes.* Virg. Georg. 1.

Dii patrii Indigetes, & Romule, Veſtaque mater.

Vide ſis illic Lud. de la Cerda. Hinc & Æneas *Indiges* dictus fuit. Ovid. Met. 14.

Luſtratum genetrix divino corpus odore
Unxit, & ambroſiâ cum dulci nectare mixtâ

Conti-

Contigit os, fecitque Deum, quem turba Quirini
Nuncupat Indigetem, temploque ariſque recepit.

Virg. Æn. 12.

Indigetem Æneam ſcis ipſe, & ſcire fateris.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum quâ Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex quâ ille jam Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Hæc, ut erat, ita reverâ ſe novercam geſſit, privignoſque identidem apud patrem accuſans, eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fugam ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Juno, Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænam, filios ſuos autem catulos ejus eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxorem exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerte filio altero, unà cum illo in mare ſe abjeciſſet, ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt tranſmutata, quam Græci *Leucothean*, Latini vero *Matutam* vocant, Melicertes autem in Palæmonem, quem nos *Portunum* nominamus. Ovid. Met. 4.

Flebilis Ino. Horat. in art. Poet.

Hom. Odyſ. ε.

Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνὼ
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα
Νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.

Orph. in Hymn.

Λευκοθέαν καλέω Καδμηΐδα δαίμονα σεμνὴν
Εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου.

Ovid. de Baccho:

——————*Accipit Ino*
Te puer & ſummâ ſedula nutrit ope.

Inopus, Deli fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decreſcit, augeturque, atque hâc de causâ Ægyptium vocat Callimachus Hym. in Dianam verſ. 171.

——Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο.

Sed & alia cauſa eſt ut tradit Ortelius, nam Deli incolæ occulto meatu ex Nilo ad ſe venire credebant; & ſic, cauſa in aperto eſſet cur cum illo pariter & decreſceret, & augeretur; & hæc eſt ſententia Callimachi, ut patet ex his verſibus Hym. in Delum:

Ἵζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.

Io, filia Inachi fluvii, à Jove adamata, quam ob interventum Junonis, ne agnoſceretur, Jupiter in juvencam transformavit: Juno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Jove ſibi dono dari poſtulavit: quam cum accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum centoculum, à quo cùm moleſtiſſimâ cuſtodiâ premeretur, ægrè id ferens Jupiter, per Mercurium eum interficiendum curavit. Quamobrem indignata Juno, œſtrum pellici immiſit, cujus aculeis exagitata in Ægyptum uſque fugit; ubi implorato Jovis auxilio, priſtinam formam recuperavit, regique Oſiridi nupſit, Ægyptiiſque omnibus adeo chara fuit, ut poſt mortem pro Deâ habita ſit, quam illi *Iſidem* vocarunt. Val. Flac. Argonaut. lib. 7.

Qualis ubi extremas Io vaga ſentit arenas,
Fertque refertque pedem, tumido quam cogit Erinnys
Ire mari, Phariæque vocant trans æquora matres.

Dionyſius ubi de Boſporo Thracio:

——Ἦν πάρος Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο πόρτις ἐοῦσα.

Nonnus Dionyſ. lib. 1.

Ζεῦ ἄνα πόρτις ἐοῦσα κερασφόρος ἤμβροτεν Ἰώ.

Idem plenius lib. 3.

Ταυροφυὴς ὅτε πόρτις ἀμειβομένοιο προσώπου
Εἰς ἀγέλην ἄγραυλος ἐλαύνετο σύννομος Ἰώ,
Καὶ δαμάλης ἄγρυπνον ἐθήκατο βουκόλον Ἥρη,
Ποικίλον ἀπλανέεσσι κεκασμένον Ἄργον ὀπωπαῖς.
Γηοβόρῳ δὲ μύωπι χαρασσομένη δέμας Ἰώ,
Ἰονίης ἁλὸς οἶδμα κατέγραφε φοιτάδι χηλῇ.
Ἤλυθε δ' εἰς Αἴγυπτον, ὅπῃ βοέην περὶ μορφὴν
Δαιμονίης ἴνδαλμα μεταλλάξασα κεραίης
Ἔσκε θεὰ φερέκαρπος.———

Lycophron in Caſſandra:

Οἳ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον κόρην.

Sophocles in Electra:

Σῆς οἰστροπλῆγος ἄλτος Ἰνάχου κόρης.

Euripides in Phœniſſis:

——Κοινὰ τέκνα τῆς κερασφόρου
Πέφυκεν Ἰοῦς.————

Æſchylus in Prometheo Vincto:

Κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου;

Idem eam οἰστροδίνητον κόρην, & alibi δύσπλανον παρθένον, καὶ πολύπλαγκτον vocat. Solebat in clypeis depingi. Virg. Æn. 7.

Ad lævem clypeum ſublatis cornibus Io
Auro inſignibant, jam ſetis obſita, jam bos
Argumentum ingens, & cuſtos Virginis Argus
Cælataque amnem fundens pater Inachus urnâ.

Theocritus Idyl. 19.

Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰνάχου Ἰὼ
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.

Joatham, i.e. *conſummatus*, vel *perfectus*. Filius Oziæ, ſive Azariæ regis Judæ. 2 Reg. 15. Filius item Jerobaal, ſive Gedeonis. Jud. 9. Filius Jahaddai. 1 Par. 2. Filius Azariæ. 1 Par. 3. Admodum ſanctus fuiſſe traditur (inquit Sulpitius Severus) proſpereque imperium adminiſtravit. Joſephus ubi de eo: Οὗτος βασιλεὺς οὐδὲ μιᾶς ἀρετῆς ἀπελείπετο, ἀλλ' εὐσεβὴς μὲν τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, δίκαιος δὲ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ὑπῆρχεν, ἐπιμελητὴς δὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν.

Job, nomen viri. Lat. *dolens*, *gemens*, vel *ululans*, aut *exoſus* vel *patiens inimicitiam*. Vide Suidam in Ἰώβ. Sulpitius Severus Hiſtoriæ Sacræ lib. 1. *Hoc tractu temporum Job fuit, legem Naturæ, & agnitionem Dei, & omnem juſtitiam complexus, prædives opibus, atque eo illuſtrior, quod his neque integris corruptus, neque amiſſis depravatus eſt. Nam cum per Diabolum exutus bonis, liberiſque etiam eſſet orbatus, ad extremum diris ulceribus affectus non potuit vinci, ut præ doloris impatientiâ aliquâ in parte peccaret. Mercedem denique Divini teſtimonii conſecutus, ſanitati redditus eſt, ac omnia quæ amiſerat in duplum recepit.* Vide plura de *Jobo* apud Caſp. Sanctium Prolegom. in Jobum, & quæ nuper edidit ſingulari libro Spanhemius.

Jocaſta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, uxor Laii, quæ poſt mariti necem Oedipo filio imprudens nupſit, ex quo Eteoclem & Polynicen genuit, qui cùm ſe mutuis vulneribus confeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit. Vide Stat. 2. Theb. & Sen. in Oedipo.

Johannes, Apoſtolus & Evangeliſta, in inſ. Pathmon relegatus eſt. Euſeb. 3. 18. Unde revocatus poſtea Epheſum rediit. Fuit & nomen præcurſoris Chriſti, cognomento Baptiſtæ. Luc. 1.

Johannes, Chryſoſtomus vel Chryſorrhemon, Epiſt. Conſtantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino Epiſcopo oppreſſus, Pontum in exilium pergere coactus eſt, ubi obiit An. Dom. 403. Hiſt. Tripart. lib. 10. cap. 18. *Quo nemo* inquit Boiſius noſter, *ex antiquis aut majore dexteritate ſcripturas tractavit, aut populum docuit ſalubriùs, aut hæreticos oppugnavit acriùs, quo nemo aut ad virtutis ſtudia inflammavit vehementiùs, aut vitia ſui temporis inſectatus eſt liberiùs.* Idem. *Poſt ſacra Biblia & Paulinas imprimis Epiſtolas, nullum novi ſcriptum, in quo, qui concionatores ſunt & Græcè non neſciunt, majore cum fructu verſentur, quam in B. Chryſoſtomi homiliis, quas ita numeroſas reliquit, ut nemo plures, ita bonas, ut nemo meliores, ita diſertas ac dilucidas, ut nihil excogitari quidem poſſit diſertum aut dilucidum magis.* Montacutius: *Diſertiſſimus Patrum, & in Scripturis enarrandis Græcorum Princeps.* Eraſmus lib. 26. Ep. 33. *Hos Triumviros Gregorium Nazianzenum, Baſilium, Chryſoſtomum una tulit ætas apud Græcos, pietate pares, nec diſpares eruditione, ſed dictionis charactere diſſimiles: quos ſi cum noſtris conferre velis, Chryſoſtomus non diſſimilis eſt Auguſtino, Gregorius Ambroſio. Quem Baſilio conferam, nondum invenio, niſi ſi quis Scripturarum cognitionem quam habuit Hieronymus, cum Lactantii felici facilitate copulet.* Joſ. Scaliger lib. 4. Ep. 389. *Ego ſtudioſiſſimus iſtius Patris ſum, tum quia nullus melior Novi Teſtamenti Interpres, tum & propter miram dulcedinem & amœnitatem dictionis, quam poſt illum nullus Eccleſiaſticus ſcriptor conſequi potuit.*

Johannes Antiochenus, vixit ſub Heraclio Imp. ac opere περὶ ἀρχαιολογίας ſui memoriam reliquit. Hactenus tamen ineditus eſt. Extat autem MS. in Bibl. Bodleianâ. Excerpta ex eo edidit Valeſius Gr. Lat. Pariſiis 1634. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 380. Alius *Joannes Antiochenſis* Rhetor, de quo idem Voſſ. p. 498.

Johannes Moſchi cognomento *Eviratus*, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 278.

Johannes Monachus Alexandri M. vitam ſcripſit, quæ Angelum Coſpum Bononienſem nacta interpretem pleriſque Curtii editionibus præmittitur. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 380.

Johannes Cuthembergus, natione Teutonicus, equeſtris dignitatis vir, primus omnium in urbe Moguntiâ, imprimendarum literarum excogitavit artem, primumque ibi eam exercere cœpit. Polyd. Virg. 2. 7. De rerum invent.

Johannes, nomen quorundam Conſulum ac 23. Paparum Romanorum, ac aliorum, quibus impræſentiarum ſuperſedemus.

Οὐ γὰρ ῥηϊδιόν μοι ἐνισπεῖν οὔνομα πάντων.

Iolaus, Iphicli fil. qui Herculi Hydram interficienti adfuit, ferroque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita ſuppullularent. Hic cùm ad decrepitam ætatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt. Ovid. Met. 9.

Iole, Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cum Eurytus jam victus ei tradere recuſaſſet, licet certaminis lege debitam, irâ accenſus Hercules Eurytum interfecit, urbeque direptâ Iolem abduxit, poſteaque Hyllo filio ſuo uxorem tradidit. Ovid. Met. 9.

Ion, Xuthi filius, vel Apollinis & Creuſæ Erechthei filiæ, è quo *Jonia* dicta eſt Attica. Steph.

Jon, Chius, poeta Tragicus, fabulas docere cœpit. Olymp. 72. Suidâ teſte. Ariſtophanes in Pace Ἠῷον, h. e. *Matutinum*, vel *Orientalem* vocat. Ἴων ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ memoratur Athenæo lib. 10. ubi ait Batonem Sinopenſem vitam ejus ſcripſiſſe, eumque temulentiæ arguiſſe. φιλοπότην enim καὶ ἐρωτικώτατον eum vocat. Ejus non pauca citant Pauſ. Eliac. 1. Et Sextus Empiricus contra Mathematicos, fol. 69. Epigramma ejus de Pherecyde in Philoſophi hujus vitâ citat Laertius. Meminit ejuſdem *Ionis* Strabo lib. 1. Jul Pollux 11. 4. 21. & alibi paſſim. Nec alium *Ionem* intelligit Voſſius apud Plin. 18. 31. ubi ex eo refert tempus quo Capella, quo item Hœdi oriuntur.

Ion, Epheſius, cujus nomine Dialogum ſcripſit Plato, eumque Rhapſodum facit cum Socrate colloquentem. Quid ſi idem ſit cum Ione prædicto, patriâ nempe Epheſius, habitatione Chius? Atqui tempora repugnant, cum Ion Chius, Olymp. 72. jam floruerit, Socrates autem qui cum coævo Ione Epheſio colloquitur, demum Olymp. 77. natus ſit. Certum quidem eſt alibi rationem hanc valere, in Platone non item, quippe qui nullo temporis reſpectu habito, perſonas facit colloquentes ἀσυγχρόνους, cujus culpæ dudum eum arguit Athen. lib. 7. cap. 13. Malè igitur Jul. Scalig. Poet. 1. 46. *Multum operæ in hoc genere poematis* (*Dithyrambici*) *poſuit Ion Chius, cujus nomine ſcripſit Dialogum Plato.* Ob quem facilem lapſum miſerè vapulat à Leone Allatio lib. de patriâ Homeri, fol. 273.

Jona, ſive *Jonas* propheta, filius Amathi. 4 Reg. 14. Pater Joſeph, patris Judæ, patris Simeon. Luc. 3. Pater item Petri Apoſtoli. Johan. 21. Heſychius: Ἰωνᾶς, ἑρμηνεύεται περιστερά, προφήτης παρ' Ἑβραίοις. Cedrenus: Ἱστορεῖ δὲ Ἰώσηπος ἐν τῷ θ' τῆς ἀρχαιολογίας τὸν Ἰωνᾶν καταποθέντα ὑπὸ τοῦ κήτους μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐκβρασθῆναι ζῶντα ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ.

Jopas, rex Afrorum, unus ex procis Didûs, ut Punica teſtatur hiſtoria. Virg. Æn. 1.

> —— *Citharâ crinitus Iopas*
> *Perſonat auratâ.* ——

Hic Muſicus fuit præſtantiſſimus, qui apud eundem Virg.

> —— *Canit errantem Lunam Soliſque labores.*

Jophon Tragicus Poeta, Sophoclis F. teſte Suidâ. Item *Jophon* Gnoſius, qui vatum oracula carmine expreſſit Heroico, teſte Pauſan. in Atticis.

Jornandes, hiſtoricus, Getica conſignavit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 20.

Joſaphat, filius Aſæ regis. 3 Reg. 15. Joſephus lib. 8. cap. 9. Οὗτος εἶχεν εὐμενές τε καὶ συνεργὸν τὸ θεῖον, δίκαιος ὢν καὶ εὐσεβὴς, καί τε καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡδὺ ποιῆσαι καὶ προσηνὲς τῷ θεῷ ζητῶν. Filius Ahilud. 3 Reg. 8. Filius Pharuæ. 3 Reg. 4. *Vallis Joſaphat* Joel 3. Item vir Mathanites.

Joſeph ab Arimathæâ, ἀνὴρ εὐσχήμων uti vocatur in Evangelio, occultus Jeſu Chriſti diſcipulus, qui ejuſdem corpus ſummo ſtudio honorificè, ac piè ſepelevit; ac deinde in Angliam Jeſu Chriſti fidem intulit, ibique ſacrum primus diſſeminavit Evangelium. Beda Hiſt. Eccleſ.

Joſephus, cognomento Flavius, Mattathiæ filius, vir apud Judæos, nec non & Romanos nobiliſſimus, & ſacerdos, de Chriſti veritate teſtis digniſſimus; cujus teſtimonium enervare nititur vir doctiſſimus Tan. Faber Epiſt. Crit. p. 126. Confirmat autem Iſ. Voſſius, quem vide. Vide etiam Suidam in Ἰώσηπος, ac Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. cap. 8.

Joſippus Gorionides, ſcriptor Hiſtoriæ de Bell. Jud. quæ Hebraicè extat, ac beneficio Munſteri, mutile tamen, in lucem prodiit Baſileæ, integrius, vero excuſa eſt Venetiis. Pro ſuppoſititio ſcriptore habent Baronius, Poſſevinus, Maldonatus, & Voſſ. quem vide Hiſt. Gr. p. 197.

Joſua, filius Nun, fuit miniſter & ſucceſſor Moſis, qui populum Iſrael per ſiccatum Jordanis alveum in terram Canaan introduxit. Ὁμώνυμος & typus Servatoris noſtri Jeſu Chriſti, qui filios promiſſionis Abrahæ per Jordanem ærumnarum hujus vitæ & mortis in requiem vitæ æternæ introduxit. Hiſtoria ejus è ſacrâ ſcripturâ petenda eſt. Joſ. Ant. 5. 9. Ἀνὴρ μήτε συνέσεως ὢν ἐνδεὴς, μήτε τὰ νοηθέντα πρὸς τοὺς πολλοὺς σαφῶς ἐξενεγκεῖν ἄπειρος, ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις ἄκρος. Πρός τε τὰ ἔργα καὶ τοὺς κινδύνους εὔψυχος καὶ μεγαλότολμος, πρυτανεῦσαί τε τὰ κατὰ τὴν εἰρήνην δεξιώτατος, καὶ πρὸς ἅπαντα καιρὸν τὴν ἀρετὴν ἡρμοσμένος.

Jovianus Pontanus, Philoſophus & Poeta, multa ſcripſit tum proſâ oratione, tum carmine, quæ extant.

Jovinianus, Maximianus Cæſar ſic voluit vocari, quòd ſe fortiter in Illyrico geſſiſſet.

Jovinianus, nuptias virginitati præferebat, ſecutus opinionem Stoicorum de virtutum æqualitate. Ejus ſcriptis reſpondit Hieronymus.

Iphianaſſa, Iphinoe, & Lyſippe, filiæ Prœti Argivorum regis, quæ cum ad Junonis templum veniſſent, Deam contumeliis affecerunt, patris ſui domum, divitiis templi Junonis, vel ut alii ferunt, formam ſuam Deæ pulchritudini præferentes, à Junone in furorem verſæ ſunt. Vide *Prœtides.* Item *Iphianaſſa* ponitur pro *Iphigeniâ* Lucret. l. 1.

> *Aulide quo pacto Triviai Virginis aram*
> *Iphianaſſai turparunt ſanguine fœdè*
> *Ductores, Danaum delecti, prima virorum.*

Iphiclus, vel *Iphicles*, fil. Amphitryonis, ex Alcmenâ eodem cum Hercule partu editus, quamvis diverſo ex patre. Hic, cum Juno novercali odio concitata Herculi angues duos immiſiſſet, tanto perculſus eſt timore, ut de cunis decidens vagitu ſuo parentes excitarit: qui cum repente ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem. Vide Theocr. in Heraclisco.

Iphicrates, Vir Athenienſis, non tam magnitudine rerum geſtarum, quam diſciplinâ militari nobilitatus. Æmilius Probus, & Plut. Item ſculptor nobilis apud Athenienſes.

Iphigenia, Agamemnonis & Clytæmneſtræ filia, de quâ fabulam hujuſmodi comminiſcuntur Poetæ. Cum Agamemnon in Aulide cervum Dianæ imprudens occidiſſet, Dea indignata, contrariis flatibus Græcorum navigationem eſt remorata. Quâ de re cum vates conſulerentur, reſponſum eſt, Agamemnonio ſanguine Deam eſſe placandam; miſſus igitur Ulyſſes, Iphigeniam aſtu à matre abduxit, Achilli eam nupturam ſimulans, cumque jam immolanda eſſet, Dea ejus miſerta, cervum pro eâ ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit, ubi à Thoante rege ejus Deæ ſacris præfecta eſt, quæ humano ſanguine fieri ſolebant. Quo cum poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, jamque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum quâ non multo poſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianæ ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam *Faſcelidem* vocarunt) quod cum in Italiam veniſſent in Aricino nemore collocarunt. Ovid. Met. 12.

> *Flentibus ante aram ſtetit Iphigenia miniſtris.*

Prop. lib. 3. el. 7.

> *Hoc juvene admiſſo claſſem non ſolvit Atrides,*
> *Pro quâ mactata eſt Iphigenia morâ.*

Sequitur eorum opinionem qui mactatam volunt Iphigeniam. Ut Virgilius Æn. 2.

> *Sanguine placaſtis ventos & virgine cæſâ.*

Idem lib. 4. el. 1.

> *Idem Agamemnoniæ ferrum cervice puellæ*
> *Tinxit, & Atrides vela cruenta dedit.*

Alii cervam ejus loco mactatam afferunt. Ovid. Met. 12.

> *Suppoſitâ fertur mutaſſe Mycænida cervâ.*

Idem Triſt. 4. 4.

> *Hic pro ſuppoſitâ virgo Pelopeia cervâ.*

Juv. Sat. 12.

> —— *Et ſi qua eſt nubilis illi*
> *Iphigenia domi, dabit hanc altaribus, etſi*
> *Non ſperat tragicæ furtiva piacula cervæ.*

Mart. 3. 49.

> *Suppoſitam fama eſt quondam pro Virgine cervam.*

Iphimedia, uxor Aloei, quæ compreſſa à Neptuno filios geminos peperit. Vide *Aloidæ.*

Iphinous, unus ex Centauris Ovid. Met. 12.

Iphis, puer formæ venuſtate conſpicuus, qui cum Anaxereten puellam impotenter adamaret, neque illa ejus amori reſpondiſſet, impatientiâ repulſæ vitam laqueo finivit; cumque jam ad ſepulturam efferetur, Anaxarete è feneſtrâ proſpiciens, immotiſque oculis funus aſpiciens in ſaxum mutata eſt. Ovid. Met. 14.

Iphis, puella quædam Cretenſis ex Phæſto op. Lygdi & Theletuſæ filia, ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nam cum Lygdus uxorem gravidam eſſe animadverteret, peregrè proficiſcens, in mandatis ei reliquit, ut ſi filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cum ita eveniſſet, anxia Telethuſa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neque mariti juſſa auderet prævaricari, mediam viam delegit, quâ & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem evitaret. Simulat itaque marem ſe peperiſſe, habituque virilem mentitur ſexum, nomenque Iphidis imponit, mari

mari fœminæque commune. Verùm cum jam adoleviſſet, paterque puellam Janthen ei deſpondiſſet, Telethuſa animadvertens rem diutiùs celari non poſſe, Iſidis opem imploravit, quæ precibus ejus exauditis, Iphidem in marem commutavit. Ovid. Met. 9.

Iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiſo patre, è turri præcipitavit. Item Vir Trojanus. Virgil. Æn. 2.

———Divellimur inde
Iphitus, & Pelias mecum.

Irene, Conſtantini ſeptem Imp. mater, imperavit cum filio annis 9. An. Dom. 783. Irene & Conſtantinus Synodum in Nicæâ urbe 301 epiſcoporum celebrarunt, in quâ Sanctorum imagines ſunt reſtitutæ. Blond. Conſtantius jam adultus, matrem haud amplius paſſus, imperio dejecit, in ordinem redegit, & ſolus regnavit annis 7. Irene autem hanc repulſam ægrè ferens, filium dolo captum, effoſſis oculis conjecit in carcerem, in quâ & exhalavit animam, An. Dom. 798. Tum imperavit ſola an. 4.

Irenæus, Lugdunenſis Epiſcopus, vir doctiſſimus, cujus extant opera, an. ſal. 179. Euſeb. 5. 5.

Iris, Thaumantis filia, quam poetæ Junonis nunciam faciunt, h. e. aeris. Eſt autem revera arcus cœleſtis, pluviæ plerumque prænuncia. Unde Poetis ὑετόμαντις dicitur, ut ait Olympiodorus Meteor. 3. Plautus in Curcul.

———Ecce autem bibit arcus, pluet
Credo hercle hodiè.———

Virg. Georg. 1.

———Et bibit ingens
Arcus.———

Quo de loco Sen. Nat. Qu. 1. 6. Prop. 3. 4.

Purpureas pluvius cur bibit arcus aquas.

Tib. 1. 4.

Venturam admittat imbrifer arcus aquam.

Mart. 12. 29.

Caſuras altè ſic rapit Iris aquas.

Ac ne poetis infiſtam. Vitruvius 9. 4. *Per calorem videmus non minus aquæ vapores à fontibus ad nubes per arcus excitari.* Vide Voſſ. de Theologiâ Gent. 3. 14. Nobis autem Chriſtianis, ut & olim Judæis, aliud Iris ſignificat, de quo Moſes. Gen. 9. 13. *Arcum meum poſui in nubibus, qui erit in ſignum fœderis, &c.* Quod etiam obſcurè innuit. Hom. Il. λ.

———Ἴρισσιν ἐοικότες ἅς τε Κρονίων
Ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων.

Et Iliad. ρ.

Ἠΰτε πορφυρέην Ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἀνθρώποισι.

Eruditè de *Iride* differit Ammianus lib. 20. ſub finem.

Iromus, Rex Tyri. Tertul. in Apol. *Iromus Phœnix Tyri rex.* In Menandri Epheſii fragmentis à Scaligero editis, ubi de regibus Tyri. Τελευτήσαντος δὲ Ἀβιβάλου διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἴρωμος.

Irus, mendicus Ithacenſis, aſſecla procorum Penelopes, vero nomine *Arnæus* dictus. Quem Ulyſſes domum revertens, pugno interfecit. Hom. Odyſ. 18. Hujus paupertas abiit in proverbium, ſecundum illud Ovidianum:

Irus & eſt ſubitò qui modo Crœſus erat.

Filiam habuit Chryſippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Steph. in Ἑλλάς.

Iſaac, filius Abraham ex Sarâ: Gen. 17. Joſephus Ant. lib. 1. cap. 22. Γίνεται δὲ Ἀβράμῳ μετ᾽ οὐ πολὺ καὶ παῖς ἐκ Σάῤῥας, ὃν Ἴσακον ὠνόμασε, τοῦτο γέλωτα σημαίνει, διαμωκώμενοι τὸ τὴν Σάῤῥαν μειδιᾶσαι, τέξεσθαι φήσαντος αὐτὴν τοῦ θεοῦ, μὴ προσδοκῶσαν ἤδη τοκετοῦ πρεσβυτέραν οὖσαν, τὸν υἱὸν οὕτως ἐκάλεσεν.

Iſacius, Comnenus, Græcorum Imp. Hinc uſque adeo continens fertur, ut uxorem nunquam inire voluerit, poſt prolem ſemel ex eâ ſuſceptam, quamvis ad morbi remedium medici conſulerent, ut frequentiore Venere uteretur.

Iſacius. Vide *Tzetzes.*

Iſæus, Aſſyrius Rhetor, adoleſcentiam variis corporis voluptatibus tradidit, deinde vir factus, frugaliſſimus omnium fuit; Eloquentiam ejus innuit Juvenalis:

Ingenium velox, audacia perdita, ſermo
Promptus, & Iſæo torrentior.

Iſaias, Jeſaias, ſive *Eſaias*, nomen prophetæ, qui nobili genere ortus, nihil ruſticitatis in ſermone habuit, nec tam Propheta, quam Evangeliſta videtur, *Univerſa Chriſti Eccleſiæque myſteria proſequitur, ut non putes eum de futuro vaticinari, ſed de præterito hiſtoriam texere*, ut loquitur Hieronymus. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes, occubuit, uti perhibet Epiphanius.

Isburgis, fœmina pudiciſſima, Philippi Theodati Francorum regis uxor, à marito repudiata, quòd is eam ſibi ſanguine propinquam exiſtimaret. Hæc poſtea in perpetuâ continentiâ vixit. Cujus corpus in Eccleſiâ D. Joannis de Inſulâ jacet ſepultum. Epitaphium autem eſt ejuſmodi.

Hic jacet Isburgis regum generoſa propago,
Regia, quod regis fuit uxor, ſignat imago.
Flore nitens morum vixit patre rege Dacorum,
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis hujus erat (quod in orbis ſanguine claro
Invenies raro) mens pia, caſta caro.
Annus millenus aderat, decieſque vicenus,
Ter duo, terque decem, cum ſubit iſta necem.

Iſcariotes; Judæ Proditoris cognomentum; quod ſi vivo ei inditum fuerit non incongrue à סקורטיא deduxeris quod & אסקורטיא ſcribitur, & ſig. *indumentum coriarii.* Gloſſa: *Cinctorium coriaceum* indutum à Coriariis, ſupra veſtes ſuas. Ita ut Jud. Iſc. idem forte ſig. quod Jud. cum cinctorio. Anglice *Judas with the Apron.* Jam vero in iſtiuſmodi cinctoriis conſutas habuerunt crumenas, in quibus nummos ſuos circumgeſtare ſolebant. Aut quid ſi artem Coriarii exerceret antequam cooptatus eſſet in diſcipulatum. Simonem certè legimus Coriarium, Act. 10. 43. Atque hunc Judam filium Simonis Jo. 12. 14. Quod ſi non niſi poſt mortem tituli hujus ſtigma inuſtum ei fuerit, ab אסכרא ego deductum reor; i. e. *Strangulamentum* vel *angina. Lightfoot.* Vide M. Kempium de Oſculo Judæ. Art. 2. Sect. 6.

Iſchomache, uxor Pirithoi, ex Atraciâ Theſſaliæ reg. quæ & *Hippodamia*, quam cum Centauri Pirithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. Vide *Hippodame.*

Iſidorus Characenus; *In deſcriptione Parthiæ* citatur ab Athen. lib. 3. Ejus ſcriptoris Σταθμοὺς Παρθικοὺς primus in lucem protraxit David Hoeſchelius, citatur pluribus in locis à Plinio. Malè autem Schottus eum confundit cum C. Cæcilio Claudio Iſidoro, de quo idem Plin. 33. 10. Alius quoque *Iſidorus* fuit Phyſiologus, ex quo Germ. Cæſar de corvo quædam refert. Diverſi quoque ab his *Iſidorus* Peluſiota, cujus epiſtolæ hodiè extant; & *Iſidorus* Hiſpalenſis cujus originum libri manibus omnium terentur.

Iſigonus, Cittienſis memoratur à Cyrillo adverſus Julianum lib. 3. *Iſigonus* Nicæenſis à Gellio lib. 9. cap. 4. De utriſque Voſſ. Hiſt. Gr. p. 381.

Iſis, vide *Io.* Fuit autem uxor Oſiridis, & pro Deâ ab Ægyptiis culta. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim.

Sacerdotes ejus *Iſiaci* dicti, qui veſtibus tantum lineis, quas illi λινοστολίας appellabant, amiciebantur. De quibus vide Diod. Sic. & Plut. pecul. lib. De Iſide & Oſiride. De habitu vero eorum adi Torrentium ad Domitianum Suetonii cap. 1. Herodotus Muſâ ſecundâ: Ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἱ ἱρέες λινέην μούνην. Apul. in Apol. ratione apertâ cur lana à ſacrificio ſit alienior addicit: *Sed enim* mundiſſima lini ſeges inter optimas fruges terra exorta non modo indutui, & amictui ſanctiſſimis Ægyptiorum ſacerdotibus, ſed opertui in rebus ſacris uſurpatur. Juven.

Qui grege linigero circumdatur.———

Iſmene, Oedipi filia, Cyrrhæi cujuſdam juvenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt. Apollodorus: Οἰδίπους δὲ καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβε, καὶ παῖδας ἐτέκνωσεν, ἐξ αὐτῆς Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα, θυγατέρας δὲ Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. Hyginus cap. 67. *Oedipus regnum paternum & Jocaſtam matrem inſcius accepit uxorem, ex quâ procreavit Eteoclem & Polynicen, Iſmenen & Antigonam.* Diodorus Siculus lib. 4. Τὸν δὲ Οἰδίπουν γήμαντα τὴν ἀγνοουμένην ὑφ᾽ ἑαυτοῦ μητέρα γεννῆσαι δύο μὲν υἱοὺς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, δύο δὲ θυγατέρας, Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην.

Iſmenias, nomen Thebani tibicinis. De quo Plut. in Pericle. *Cum audiſſet Antiſthenes Iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit, malus igitur. Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.*

Iſocrates, Orator Athenienſis, unus è decem, dulcis & numeroſus in dicendo fuit. Ad Remp. non acceſſit, neque in concionem aſcendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad evitandam invidiam eorum qui libenter iis, qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Civitatem tamen juvit, Philippumque in his quæ ad illum ſcripſit Athenienſibus conciliavit. Item *Iſocrates* prioris auditor, ex Apolloniâ Ponti, Orator & ipſe nobilis: Scripſit orationes quinque, qui & unà cum claris oratoribus certavit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid. Item *Iſocrates* ac Machaon Præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponneſiaco contra Athenienſes à Thucydide commemoratur.

Iſrael, nomen Jacob, inditum ei ab angelo. Gen. 32. verſ. 28. Inde pop. *Iſraelitæ.* Eſt autem ישראל ex שרה quod eſt *prævalere*, ſeu *principatum obtinere* & אל quod

Deum

Deum & *fortem* ſignificat. Jodque initio poſitum nominis proprii eſt formativum ut in יצחק *Iſaak* & יעקב *Jaacob*. Muiſius,

Iſter, ſive *Iſtrus*, hiſtoricus, Callimachi diſcipulus, unde *Callimachius* dictus eſt, varia ſcripſit, quorum meminerunt Athenæus, Harpocration, Plut. Laert. Euſt. Steph. & alii. Duo autem fuere *Iſtri*, alter Alexandrinus, ut videre eſt apud Plut. in Qu. Græc. Alter Calatinus, Steph. in *Calatis*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 12.

Iſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græciâ celebrantur in honorem Neptuni, inſtituta à Theſeo (ut Plutarcho videtur) aut Palæmonis, ut ex Archiæ Poetæ Græco epigrammate colligitur, quod etiam hodie extat in Anthologiâ. Hujus certaminis victores pinu coronabantur. Vide Plut. in Theſeo.

Iſtomachus, laudatur Sorano in Vita Hippocratis, ubi eum fuiſſe natum primo octageſimæ Olymp. anno refert.

Italus, & *Atlas* dictus eſt Kittim, Janigenarum rex, hic filiam ſuam Electram Janigenarum principi Cambobloſconi dedit conjugem, & Romam filiam ſuam Aboriginibus ſacravit. Beroſus. Hæc Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata, ut meritò urbs diceretur. Fab. Pictor. Item Cheruſcorum rex, an. U. C. 799. Item Telegoni filius, qui Italiam ex ſuo nomine vocavit. Hygin. fab. 127. Dion. Halicarn. lib. 1. Ἰταλία δὲ ἀνὰ χρόνον ὠνομάσθη ἐπ' ἀνδρὸς δυνάστου, ὄνομα Ἰταλοῦ· τοῦτον δέ φησιν Ἀντίοχος ὁ Συρακούσιος ἀγαθὸν καὶ σοφὸν γεγενημένον, καὶ τῶν πλησιοχώρων τοὺς μὲν λόγοις ἀναπείθοντα, τοὺς δὲ βίᾳ προσαγόμενον ἅπασαν ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι τὴν γῆν ὅση ἐντὸς ἦσαν τῶν κόλπων τοῦ τε Ναπητίνου καὶ τοῦ Σκυλλητίνου.

Ithyphallus, Priapus eſt. Colum. lib. 10.

> ——— *Sed truncum forte dolatum*
> *Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli.*

Inde *carmen Ithyphallicum*, cujus exemplum Caſaubonus produxit Animadverſ. in Athenæum lib. 6. cap. 15. Heſychius: Ἰθύφαλλον, τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον. Δημοσθένης δὲ νεανίσκους τινὰς ἀσελγεῖς τοὺς ἰθυφάλλους εἴρηκε. Λέγεται δὲ καὶ ποιήματά τινα ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενα.

Itonus, Theſſaliæ rex, Deucalionis filius, invenit rationem conflandi æris, argenti & auri, ſignandæque monetæ. Lucan. lib. 6.

> *Primus Theſſalicæ rector telluris Itonus*
> *In formam calidæ percuſſit pondera maſſæ;*
> *Fudit & argentum flammis, aurumque monetâ*
> *Fregit, & immenſis coxit fornacibus æra.*

Itylus, filius Zethi ex Aëdone conjuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum eſſe Amalea Amphionis filium, cujus fœcunditati invidebat, quòd jam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore mane cognito, doloris impatientiâ contabuit, & Deorum miſeratione in luſciniam commutata eſt. Catullus epigr. ad Ortalum:

> *Qualia ſub denſis ramorum concinit umbris*
> *Daulias abſumpti fata gemens Ityli.*

Itys, Terei Thracum regis fil. ex Progne Pandionis Athenienſium regis filiâ, quem mater interemit, Tereoque viro ſuo, quòd Philomelæ ſorori ſuæ vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam uxoris impietatem, cum Tereus, agnito filii capite, deprehendiſſet, ſtrictoque enſe Prognem ac Philomelam inſequeretur, in upupam dicitur eſſe commutatus, Progne vero in hirundinem, Philomela autem in luſciniam, *Itys* denique in phaſianum. Ovid. Met. 6.

Juba, rex Mauritaniæ Pompejanarum partium conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem à Cæſare in Africam miſſum cum omnibus copiis delevit. Victo vero Pompeio, cum Scipione copias conjunxit, commiſſoque prælio ſuperatus, cum nulla jam ſpes reliqua eſſet, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens cecidit. Plut. in Cæſ. Item *Juba* ſuperioris fil. vir multijugæ eruditionis, paternæ dignitatis plane exſors non remanſit. Nam Auguſtus ſtudiis eum jam egregiè exultum, ſuaſque ſecutum partes adverſus Antonium, pro paterno regno, quibuſdam Gætuliæ partibus, & Bocchi, & Bogudis ditionibus donavit, præterea uxorem ei dedit Cleopatram Selenen, juniorem Antonii Triumviri ex Cleopatrâ filiam. Edidit inter alia Commentarios de Libyâ, & alia. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 4. & P. Gr. p. 71. Alius eſt *Juba*, ex quo Priſcianus, initio libri de verſibus Comicis, aliqua refert de Iambicis cacometris. Grammaticus is fuit, ac Latinè ſcripſit.

Jubal, fil. Lamech ex Adâ uxore, Gen. 4. Item *Jubal* Celtarum rex primus, qui eò à Jano, h. e. Noe patre ſuo miſſus eſt. Beroſus lib. 3. Heſychius: Ἰουβάλ, κύριον ὄνομα τοῦ καταδείξαντος κιθάραν.

Judas, fil. Mattathiæ, 1 Macch. 2. *Judas* Iſcariotes unus ex 12 Apoſtolis. Item frater Jacobi. Jud. 1.

Judas Galilæus, ſeditionis author. Vide Joſ. Ant. lib. 17. cap. 15. Item *Judæus* Gaulonites, qui ſeditionem movit contra Romanos. Joſ. ant 12. 3. De bello Jud. 2. 2.

Judas, ſcriptor quidam Eccleſiaſticus, qui de ſeptimanis, quæ à Daniele referuntur, diſſeruit, & Antichriſtum jamjam imminere exiſtimans, multorum fidelium animos perturbavit. Euſeb. 6. 3.

Judith, nomen viduæ cujuſdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitûs regis Aſſyriorum patriam ſuam obſidentem dolo peremit. Judith. cap. 8. Multi viri eruditi, inquit Grotius, ſudant ut quæ hoc libro continentur quæ ipſi revera ita geſta putant, concilient cum hiſtoriis non dubitatis, quæ ſunt aut in ſacris, aut in Græcorum literis. Puto diu ſudaturos, priuſquam aut aliis, aut ſibi ſatisfaciant; veriuſque eſſe, ea quæ ſunt in hoc libro eſſe αἰνιγματώδη· ſcriptumque librum cum primum Antiochus Illuſtris in Judæam veniſſet, templo nondum per Idolum polluto in hoc ut Judæi ſpe divinæ liberationis confirmarentur. Nam יהודיא eſſe Judæam gentem nemo negaverit. Bethulia ביח-אל יה eſt Templum. Gladius inde egrediens ſunt preces ſanctorum. Nabuchodonoſor Hebræis ſæpe Diabolum ſig. & Aſſyria faſtum. Diaboli Inſtrumentum Antiochus qui hic tecto nomine Holophernes (id eſt הלפר נחש *lictor ſerpentis*, Chaldaice, i. e. ut jam diximus, miniſter Diaboli) Judæam, formoſam quidem (nam propterea apud Danielem צבי dicitur) ſed viduam i.e. ab omni auxilio deſertam ſubigere volebat. Sperabant pii, fore ut is Deo pœnas daret, quemadmodum dedit. Joachim in Græco, aut, in Latino eſt, Eliakim, qui hic dicitur fuiſſe ſummus ſacerdos, Deum ſurrecturum ſignificat. Ea ſpes homines Deo conjungit, quod opus ſacerdotis maximi. Vide 1 Mac. 7. 14. Cætera ſunt ἐπεισοδιώδη, ornamenti cauſa addita, qualia in parabolis multa.

Jugula, hoc nomine Plautus dixit ſydus Orionis in Amphitryone: *Neque Jugula, neque Veſperugo, neque Vergiliæ occidunt.* Feſto ab eo videtur dici, quòd ea ſtella amplior cæteris, quaſi nux Juglandis. Sed aliter Varro lib. 6. de L L. aliter Iſidorus lib 3. Orig. & eum ſecutus vetus Germ. Cæſaris Scholiaſtes, quos vide, & infra in *Orion*.

Jugurtha, fil. Maſtanabalis, fratris Micipſæ, regis Numidarum, quem patruus moriens hæredem regni ſui conſtituit, unà cum duobus filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale, & Hyempſale: quos ille poſteà beneficiorum immemor, inſidiis adortus interfecit, uti ſolus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum adverſus eum moverunt; quod ducum inertiâ, perfidiâque præter omnium expectationem, multos in annos eſt protractum: quo temporis intervallo, vario ſæpe eventu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Jugurtha, fractis opibus ſuis, ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ triumpho ductus, tandemque in carcerem conjectus animi dolore periit. Salluſt. de bello Jugurthino. Lucan. lib. 2.

> *Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ.*

Et lib. 9.

> ——— *Quàm ter Capitolia curru*
> *Scandere Pompeii, quàm frangere colla Jugurthæ.*

Claud.

> *Traximus immanem Marii ſub vincla Jugurtham.*

Inde *Jugurthinus*. Unde eſt illud in Salluſtium apud Quint. lib. 8. cap. 5.

> *Et verba antiqui multum furate Catonis*
> *Criſpe, Jugurthinæ conditor Hiſtoriæ.*

Julia, Auguſti filia, parum ſecundæ famæ, adeo ut ob frequentia adulteria à patre ſit in inſulam relegata.

Julia gens, dicta eſt ab *Iulo* Aſcanio, ſive ab *Iulo* filio ejus. Feſtus. Vide Steph. in Ἰουλεῖς.

Julianus, Rom. Imp. cognomento Ὁ παραβάτης ſive Apoſtata, quòd à Chriſtianiſmo ad Ethniciſmum impiè deſciverat. De cujus parentibus, ac ſcriptis vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 250. Puer bonæ indolis apparuit ab initio, & inſtitutus Chriſtianiſmo, tunc cœpit eſſe fidei deſertor, cùm contra Chriſtianos edidit librum, quem argutiſſimè Cyrillus, Alexandriæ epiſcopus, confutavit. Galliis primum fuit præpoſitus, unde & in campis Argentoratenſibus cum parvâ manu infinitas hoſtium copias delevit, ob id aſſenſu militum concordi, Auguſtus factus eſt. Hinc Conſtantinopolim profectus eſt in Perſas bellum geſturus. Chriſtianis Scholas prohibuit, ne doctores artium liberalium eſſent, unde materia deeſſet, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Jo. Antiochenus: Χριστιανοὺς ἐκώλυσεν ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν. Idem tradit Socrates, Theodoritus, ac Sozomenus, iiſque poſteriores Zonaras ac Cedrenus. Conſtat tamen Julianum non diſcendi ſed docendi tantum ac publicè profitendi facultatem Chriſtianis ademiſſe. Sic Marcellin. lib. 25. *Inter quæ erat illud inclemens, quòd docere vetuit magiſtros Rhetoricos, & Grammaticos Chriſtianos, ni tranſiſſent*

ſiſſent ad Numinum cultum. Accedit Eunapius, qui Proæreſium magiſtrum ſuum imperante Juliano ſcribit à docendi munere excluſum fuiſſe, eo quòd Chriſtianus haberetur. Nec diſſentit Oroſius, lib. 7. *Aperto tamen præcepit edicto, ne quis Chriſtianus docendorum liberalium ſtudiorum profeſſor eſſet.* Poſtremo extat Edictum ipſum Juliani, inter ejuſdem epiſtolas, quo diſertè edicit eam legem ad ſolos profeſſores ac magiſtros pertinere: τοῖς μὲν καθηγεμόσι καὶ διδασκάλοις οὑτωσὶ κοινὸς κεῖται νόμος· ὁ βουλόμενος γὰρ τῶν νέων φοιτᾶν, οὐκ ἀποκέκλεισται. Sed edictum ipſum obſcurioribus verbis de induſtriâ conceptum fuiſſe videtur, eo, ut invidia, atque atrocitas rei molliretur. Plura vide in Annal. Ill. Card. Baronii, cujus opinionem temerè reprehendit. R. Montacutius in notis ad Gregorii στηλιτευτικὸν ά. *Valeſius.* Lex vero iſta non ad ſolos Grammaticæ ac Rhetoricæ magiſtros, ſed etiam ad Medicinæ profeſſores pertinuit. Chryſoſt. Hom. 40. in Juventinum & Maximum: Ἰατροὺς καὶ στρατιώτας, καὶ σοφιστὰς καὶ ῥήτορας ἅπαντας ἀφίστασθαι τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἢ τὴν πίστιν ἐξόμνυσθαι ἐκέλευσε. Extat hoc ipſum Edictum Juliani Ep. 42. cujus pars eſſe videtur lex V. Cod. Theod. *de Medicis & Profeſſoribus.* Sed ea lex poſtea à Valentiniano abrogata eſt, & profeſſores Chriſtiani thronis ſuis reſtituti lege. 6. ibidem. Idem. Ornamenta divino cultui dicata, & ſacras Eccleſiæ pecunias auferebat. Sacerdotes, & Clericos, populumque Chriſtianum crudeliter vexabat, templaque diruebat. Prælio tandem cum Perſis commiſſo, acceptoque lethali vulnere, & manu cruore repletâ, ut in Deum noſtrum blaſphemaret, in aerem ſanguinem projiciens, dixit *Viciſti tandem, Galilæe, viciſti.* Sic enim Chriſtum vocare ſolebat, ejuſque cultores Galilæos, Sozom. 6. 7. & 10.

Julianus Saba, Eremita, cum aliquanto intentius Deum deprecaretur, eo ipſo die, quo cæſus fuit Julianus Apoſtata, reſcivit, quamvis pluribus quam 20 ſtadiis exercitus abeſſet, ab eo loco, in quo precibus vacabat. Vide Theodor. Hiſt. 3. 24.

Julius Africanus, Chriſtianus Chronologus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 236. & 287.

Julius Maximus, cum filio Maximino 26 Rom. Imp. Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Severi amicos undique interfecit. Capitolinus. Herodianus, lib. 7.

Julius Cæſar, Rom. Imp. vide *Cæſar.* Ejus res geſtas breviter perſtrinxit, Plin. 7. 25. *Juliorum* autem nomen ab *Iulo* Aſcanio Æneæ filio tractum putatur. Virg. Æn. 1. Hujus honori tributum eſt, ut ſeptimus anni menſis (eo enim natus eſt) *Julius* fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus eſſet à Martio, à quo Romani ſuum olim auſpicabantur annum.

Julius Cordus, hiſtoricus, qui vitas Imperatorum ſcripſit.

Julius Montanus, poeta quidam Elegiographus, cujus meminit Crinitus.

Julus, Æneæ fil. qui & *Aſcanius.* Virgilius:

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur (Ilus erat, dum res ſtetit Ilia.)

Julus Antonius, fil. M. Antonii Triumviri & Fulviæ. Dio lib. 51. Ἰούλλῳ τῷ Ἀντωνίου τῆς τε Φουλβίας υἱεῖ, &c. Ubi rectè *Julus.* At eidem malè *Julius* eſt lib. 54. & 55. ut & Suetonio in Claudio c. 2. & de Illuſtribus Grammaticis, cap. 21. Conſul fuit cum Paulo Maximo, an. U. C. 743. Huic Horatii Oda ſecunda libri quarti inſcripta eſt.

Junius Saturnius de Auguſto quidpiam ſcripſit. Sueton. in Octaviano, cap. 27.

Juno, Saturni & Opis filia. *Joviſque Et ſoror & conjux*, uti ſeipſam vocat apud Virg. Æn. 1. Dea regnorum fuit & divitiarum, quæ & nubentibus præeſſe creditur, unde *Pronuba* vocatur, & parturientibus obſtetricari, unde *Lucinæ* nomen ſumpſit. Unde mulieres Junonem invocabant, aut advocabant. Ut illa apud Petronium. *Junonem meam iratam habeam.* In Tibullo amator ad ſuam:

Hæc per ſancta tuæ Junonis numina juro.

In Satyrico:

Et per Junonem Domini jurante miniſtro.

Scilicet illi molli & pathico, qui fœminam ſe ferret & exhiberet. Filiam habuit Heben, quam ex ſylveſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline invitata avidiùs comederat. Jovi Vulcanum, & Martem peperit, quamvis Ovidius Martem ſine viro eam malit concepiſſe, Olenii tantum floris contactu. Phyſici *Junonem, aera* interpretantur, ideoque *Jovi & ſororem,* & *conjugem* dictam volunt, quòd ſumma ſit aeris cum æthere cognatio, & ſimilitudo. Inde *Junonius* Ovid.

Laudatas oſtentat avis Junonia pennas,

Pavonem intelligit. Avis enim illa Deæ illi ſacra. Juven.

——Didicit jam dives avarus
Tantum admirari, tantum laudare diſertos,
Ut pueri Junonis avem.

De Junone Moneta vide Ovid. Faſt. 6. verſ. 183. Ex hujus lacte effuſo Galaxiam factam fuiſſe fabulatur Eratoſthenes. Achilles Tatius in Iſagoge ubi de lacteo Circulo. Περὶ δὲ τούτου φησὶν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Καταστερισμῷ μυθικώτερον τὸν Γαλαξίαν κύκλον γεγονέναι ἐκ τοῦ τῆς Ἥρας γάλακτος· τοῦ γὰρ Ἡρακλέους ἔτι βρέφους ὄντος, καὶ τὸν μαστὸν τῆς Ἥρας ἀποσπασαμένου σφοδρότερον, ἐκείνην ἀντισπάσαι, καὶ οὕτω περιχυθέντος τοῦ γάλακτος κύκλον γενέσθαι παγέντος. Poetæ, ut plurimum, Majeſtatem planè regalem ei tribuunt. Manil. lib. 1.

Nec mihi celanda eſt famæ vulgata vetuſtas
Mollior: è niveo lactis fluxiſſe liquorem,
Pectore Reginæ Divum, cælumque colore
Infeciſſe ſuo, quapropter Lacteus orbis
Dicitur, & nomen cauſſa deſcendit ab ipſâ

Virgil. Æn. 1.

Effodere loco ſignum quod Regia Juno
Monſtrabat, caput acris equi.

Et lib. 4.

Tunc ſic excepit Regia Juno:

Et lib. 10.

Tum Regia Juno Acta furore gravi.

Val. Flaccus, lib. 5.

Patitur nec Regia cerni Juno virum.

Papin. Theb. 5.

Tunc Regia Juno Arma habituſque virum, &c.

Huic enim Divæ imperia & omnia magnifica inter mortales largiri poſſe dederunt iidem Poetæ, imo & Oratores. Sic enim Junonem depingit Lucianus in Judicio Formarum: Ὡς δὲ βασιλικὸν αὐτῇ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός. Pollicetur vero & ipſa Judici. Εἰ καλάσοι τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Ἢν γάρ με ὦ Πάρι δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. Huc pertinet quod veteres de inceſſu ejuſdem tradunt. Ipſa apud Virg. Æn. 1.

Aſt ego quæ divum incedo Regina——

Athenæus quoque Ἡραῖον βαδίζειν dixit ad gravitatem inceſſus explicandam. Prop. 2. 2.

——Incedit vel Jove digna ſoror.

Addit Turnebus hinc lucem dari Horatio Sat. 3. lib. 1.

Sæpe velut qui Junonis ſacra ferret.

Nam qui ferebant Junonis ſacra, ejus quoque inceſſum imitabantur. *Juno inferna* pro Proſerpinâ. Virg. Æn. 6.

——Lento vimine ramus
Junoni infernæ dictus ſacer.

Statius:

Stygiæque ſeveros Junonis thalamos.

Idem:

Jam complexa manu crinem tenet Infera Juno.

Silius:

——Comites Junonis Avernæ.

Phylarchus hiſtoricus, lib. 19. ait olim Junonem Jovi iratam in Eubœam receſſiſſe, quam cum placare Jupiter conaretur, ad Cithæronem Platæenſium regem, hominem vaferrimum, conſilii capiendi causâ, acceſſit: à quo edoctus ligneum ſimulacrum affabrè dedolavit, ad muliebrem effigiem, idque plauſtro impoſitum, veſtibus ornatiſſimis induit, rumoremq; ſparſit, ſe Platæam Aſopi filiam, uxorem ducturum, quo nuncio accepto Juno, quæ nullis precibus placari potuerat, ultro Jovem accedit, procatur, amplexatur; ipſi ſimulacro, pellicem ultura, manus injicit: ut vero ſe ludum fieri ſenſit, nullâ morâ interpoſitâ cum Jove in gratiam rediit. Huc etiam ſpectat callidum Æſopi fabulatoris, de reducendâ Xanthi Philoſophi uxore, quæ diverterat, commentum, à Max. Planude in ejus vitâ relatum.

Jupiter, Opis & Saturni filius in Cretâ inſulâ, eodem cum Junone partu editus, & in Idâ monte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titane fratre initâ, filios ſuos omnes devorabat. Cum autem in virum adoleviſſet, cognoviſſetque etiam tunc patrem vitæ ſuæ inſidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone ſorte diviſit: ac Jovi quidem cœli, & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Eum in Cretâ natum certum eſt, ideoque Creta dicta ejus inſula, & ipſe *Creticus* Minucio Felici, *Mars Thracius, vel Jupiter Creticus, vel Juno Argiva,* & *Cretenſis* Lactant. lib. 1. Sed ſciendum hanc rem incertam eſſe, & planè fabuloſam. Nam Demetrius Scepſius, ut eſt apud Schol. Apollonii, lib. 3. tradit Phrygas Jovem apud ſe natum & educatum contendere cum Cretenſibus, & Arcadibus, ex quâ fabula Delrius in Troad. Sen. lucem dat Propertio 3. 1.

Idæum Simoenta, Jovis cunabula parvi.

Lege Pauſan. in Arcad. & Meſſen. apud quem utraque hæc gens ſibi vendicat natales Jovis. Nomina, cognomina & Epitheta Jovis collegit & ordine alphabetico digeſſit Xyſtus Bo-

tulejus ad Lact. pag. 79. Cedrenus: Ὁ Ζεὺς πάντων ἀνθρώπων τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος ἐξεγνωσμένων πλάνων, γοήτων, φαντασίας μάγων δεινῶν, μυσαρῶν τελεστῶν, ἐκτόπων, αὐτὸς ἦν μυσαρώτατος καὶ δραστικώτατος καὶ βδελυρώτατος μοιχείαις, καὶ ἀνδρομανίαις καὶ ἀῤῥητοποιίαις τε πάσαις, καὶ μιαρίαις καὶ ἀκαθαρσίαις, καὶ πάσαις ἀθεμιτουργίαις καὶ αἰσχρουργίαις ἐναγισάντως ἐκ νηπίου ἕως ἑκατὸν εἴκοσι χρόνων τῆς ζωῆς αὐτοῦ (τοσαῦτα γάρ φασιν αὐτὸν ζῆσαι) ἐφολακῶς πάντας τοὺς περὶ αὐτοῦ, καὶ μετ᾽ αὐτὸν ἀθεμίτους ὑπερβολῶν. πνεῦμα γὰρ θεόμαχον καὶ ἀκαθαρτότατον πάντων πνευμάτων πονηρῶν ἦν ἐπ᾽ αὐτῷ, καὶ πάσας κόρας ὡραίας, ὅσας λίχνοις εἶδεν ὀφθαλμοῖς διέφθειρεν, &c. Cæterum de variis (ut ita dicam) *Jovibus* vide omnino clariſſimum Voſſ. de Theolog. Gentili. lib. 1. cap. 14. De nominis etymo Lactantius, lib. 1. Ζεὺς vel Ζὴν *appellatus eſt, non à fervore cœleſtis ignis, vel quod vitæ dator, ſed quod primus ex liberis Saturni maribus vixerit.* Etymologus autem: Ζεὺς (inquit) παρὰ τὴν ζέσιν, θερμότατος γὰρ ὁ ἀὴρ, quod etiam tanto magis probabile videtur, eò quòd & hic Jupiter *Hammon* ſeu *Ammon* vocatur, quæ vox (inquit Bochartus) à vocabulo Ægyptiaco Ἀμοῦν deſcendit, quod ab Ebræo חמם derivatur, i. e. *fervere, incaleſcere.* Idem Lactant. dicto loco, *Jupiter, quaſi juvans pater dicitur.* Sic Agellius 5.12. *Jovem Latini veteres à juvando appellavere, eundemque alio vocabulo juncto, patrem dixerunt.* Hoc etiam voluere Cicero, & Cato de R. R. cap. 141. Alii autem ab Ἰαὼ πατὴρ ſeu Ἰαὺ πατὴρ, i. e. *Jehova pater*, Latini autem veteres *Joupater* dicebant pro *Jovis pater*, ut & *Jouglans*, pro *Jovis glans*. Phyſici Jovem interpretantur eſſe elementum ignis, dictumque eum putant à *juvando*, eo quod nulla ſit res, quæ ſic omnia foveat, quemadmodum calor. Aliquando pro *aere* ponitur. Horat. 1. Car. 1.

——*Manet ſub Jove frigido*
Venator.——

Hoc eſt, ſub *Dio*. Aliquando pro *pluviâ*. Virg. Georg. 2.

Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.

Tzetzes in priorem librum Ἔργων· Ζεὺς σημαίνει βασιλέα πραγματικῶς· ψυχικῶς δὲ τὸν νοῦν ὃς καὶ τὰς γνώσεις Μούσας γεννᾷ. Στοιχειακῶς δὲ πᾶν τὸ οὐράνιον σῶμα, καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ, τὸν ἀέρα καὶ τὸ νεφελῶδες κατάστημα καὶ ὄμβριον· τὸν ἥλιον, τὸν ἀστέρα, τὸν πλάνητα, καὶ τὴν Εἱμαρμένην κατὰ τοὺς Στωϊκούς. Ennius:

Hic is eſt Jupiter quem dico, quem Græci vocant
Aerem.

Min. Felix: *Interpretantur Junonem aera, Jovem Cœlum,* Neptunum mare, Ignem eſſe Vulcanum. Homerus: Ἐκ Διός. Ubi Scholiaſtes: ἀντὶ τοῦ ἐκ νεφελῶν. Διὸς ὄμβρος apud Theocritum. Virgil. Georg. 2.

Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.

Juven. Sat. 5.

Fremeret ſævâ cum grandine vernus Jupiter.

Claud. 1. in Eutrop.

——*Nimboque minacem*
Sanguineo rubuiſſe Jovem.

Val. Flaccus, lib. 5.

Qualiter ex altâ cum Jupiter arce coruſcat
Pleiadas ille movens, miſtumque ſonoribus imbrem
Horriferamque nivem.——

Mart. 6. 35.

Cum pluvias madidumque Jovem perferre nequiret,
Et rudis hybernis villa nataret aquis.

Hor. 1. Carm. 22.

Quod latus mundi nebulæ, maluſque
Jupiter urget.——

Fuſius Bibaculus merito ab eodem Horatius irriſus hoc verſu:

Jupiter hybernas canâ nive conſpuit Alpes.

Et quamvis trecentos *Joves* à M. Varrone enumeratos Tertullianus teſtetur, tamen huic uni Jovi omnia tribuuntur, ne multitudo memoriam fallat. Metamorphoſes autem varias Jovis demonſtrant tyrannos, & ſceleratos homines libidini deditos in omnes brutorum formas mutari, & ad turpiſſima quæque dilabi. De variis hujus Dei cognominibus vide omnino Lud. Vivem, in Aug. de C. D. 7. 11. Inter aves Aquilam Jovi Poetæ dederunt. Horat.

Qualem miniſtrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Et proinde *Jovis armigerum* Silius; *Jovis volucrem* vocat Lucanus. Hic lib. 10.

Armiger haud aliter magni Jovis, anxia nido
Cum dignos nutrit geſtanda ad fulmina fœtus,
Obverſam ſpectans ora ad Phaethontia prolem
Explorat dubios Phœbeâ lampade natos.

Ille lib. 9.

Utque Jovis volucer calido cum protulit ovo
Implumes natos, ſolis convertit ad ortus.
Qui potuere pati radios, & lumine recto
Suſtinuere diem, cœli ſervantur in uſus,
Qui Phœbo ceſſere, jacent.

Vide Claud. præfat. ad lib. de 3. conſ. Honorii.

Juſtinianus, Rom. Imp. multa bella per legatos ſuos confecit, Jus civile in eum ordinem redigendum curavit, quo nunc utimur. Suidas literarum rudem fuiſſe ſcribit. Zonaras tom. 3. ait immodico ædificandi ſtudio flagraſſe, ut & ſtipendia artium liberalium magiſtris jam olim conſtituta ſuſtulerit, ut haberet ſumptus, quos in ædificationes profunderet. Ejus ingenium ita deſcribit Procopius: juxta malignus erat & deceptu facilis; cujus ingenium pravum & fatuum dixeris. Diſſimulabat ipſe fraudibus omnium expoſitus Temperamentum inſolitum, cum ex contrariis conſtet. Inconſtans amicis, inimicis inexorabilis, avarus, contentioſus, novarum rerum cupidus; ad ſcelera facile, ad optima nullis ſuaſionibus moveri poterat.

Juſtinianus 2. Rom. Imp. Conſtantino patri ſucceſſit. Is per ætatem & imperitiam malè Remp. gerebat, & violatâ pace, quam ejus pater cum Saracenis fecerat, & Bulgaris, eò demum redactus eſt, ut pacem ab utriſque cogeretur ipſe petere. Tandem ob crudelitatem ejectus, & præciſis naribus relegatus, Leontium reliquit ſucceſſorem. Vide Diac. lib. 19.

Juſtinus, 1. Imp. Rom. Anaſtaſio ſucceſſit, obſcuro genere natus, & è ſubulco factus miles, uti ſcribitur.

Juſtinus, 2. Imp. Rom. Juſtiniani Primi ex filiâ nepos.

Juſtinus, Hiſtoricus, Trogi epitomator, Antonini Imp. ætate vixit, ſi Voſſio credimus, quem vide de Hiſtoricis Gr. 1. 32.

Juſtinus, natione Samaritanus, Philoſophus, Apologeticum pro Chriſti fide conſcripſit, & Antonino Pio Rom. Imp. tradidit, tandem martyrio coronatus. Euſeb. 3. 8.

Juſtus, hiſtoriographus quidam Tiberienſis, qui de rebus Judaicis hiſtoriam ſcripſit. Operis ejus mem. Phot. Tmem. 35. Ubi judicium tale de eo refert, ſc. Stylum ejus eſſe, *conciſum, & pleraque relatu maximè neceſſaria prætermittentem.* Ad hæc dicit, communi Ebræorum vitio laboraſſe, ut cum Judæus genere eſſet, nullam de Chriſti adventu, aut miraculis ejus, faceret mentionem. Multa item in hiſtoriâ finxiſſe ait: imprimis de iis quæ ad Romanorum adverſus Judæos bellum, & excidium Hieroſolymorum pertinerent. Plura de eo Joſephus in Vitâ ſuâ. Mem. etiam Euſeb. Hiſt. Eccleſ. 3. 9. Item Hieronym. in Catalogo, nec non Steph. in Τιβερίας. Item mem. Honorius in Luminaribus Eccleſiæ, apud quem perperam *Juſtinus* legitur. Alia quoque ab eo edita fuiſſe ex Suidâ diſcimus. Apud Laertium in Socrate citatur Ἰοῦστος ὁ Τιβεριεὺς ἐν τῷ στέμματι, ubi ſignat opus de Regibus Judaicis coronatis. Fruſtra vero Xylander apud Steph. *Joſephus* pro *Juſtus* legendum eſſe ſuſpicatur. Nam Joſephus non Tiberienſis fuit, ſed Hieroſolymitanus.

Juſtus, Hieroſolymorum epiſcopus, Simeoni cruci affixo ſucceſſit, an. ſal. 97. Alius Hieroſolymorum epiſcopus, an. ſal. 118. Alius Alexandriæ epiſcopus an. ſal. 122.

Juſtus, conſul cum Januario, an. U. C. 1080.

D. Juſtus, vir ſanctiſſimus, ob Chriſtianæ fidei confeſſionem in exilio martyrium conſtantiſſimè paſſus eſt. Ado archiep. Vien.

Juturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror, quam Jupiter pro ereptâ virginitate, immortalitate donavit, Numicique flu. nympham fecit. Hæc in bello fratrem adverſus Æneam multum juvit, ſed videns fratri necem inſtare, in Numicum flu. ſe occultavit. Virg. Æn. 2. Alii dicunt eam rem habuiſſe cum Latino rege, eoque palam facto, ſuâ ſponte ſe in Numicum præcipitaſſe. Reverâ autem *Juturna* fons eſt in agro Latino in Numicum amnem influens, quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit.

Juvenalis, poeta Satyricus ex Aquino oriundus; Is ferè ad mediam ætatem declamavit, poſtea vitiis offenſus Satyras ſcripſit, ſed cum Schemate notaſſet Paridem Pantomimum, jam octogenarius ſpecie honoris præfectus eſt cohorti in extimâ Ægypto, inde *Irati hiſtrionis exul* vocatur à Sidonio Apollinari.

Juvencus, Presbyter Hiſpanus, Evangelia heroicis verſibus explicuit, an. ſal. 332.

Juvencus Martialis, hiſtoriam ſcripſit Cæſaris Dictatoris. Sidonius, lib. 9. ep. 14.

Juventas, vide *Hebe*.

Ixion, Phlegyæ; ſive ut Hyginus mavult, Leontei filius, qui ſocerum ſuum Deioneum, vel Erioneum fraude peremit. A quâ cæde cum neque homines, neque dii eum luſtrare vellent, diuque incertus vagaretur, Jupiter illius miſertus in

cœlum

cœlum aſſumptum expiavit. Cumque jam purgatus apud ſuperos degeret, Junonem amare cœpit, eamque de ſtupro appellavit, quod cum Jupiter intellexiſſet, nubem illi ſub Junonis effigie oppoſuit, ex quâ ille Centauros genuit. Dejectus deinde in terram, cum paſſim gloriaretur cum deorum reginâ ſe rem habuiſſe, Jupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, curavitque ut ibi rotæ illigatus perpetuo circumageretur. Virg. Georg. 4.

Atque Ixionei vento rota conſtitit orbis.

Ovid. Met. 10.

Stupuitque Ixionis orbis.

Idem:

Volvitur Ixion & ſe refugitque fugitque.

Tib. 3. 1.

Illic Junonem tentare Ixionis auſi
Verſantur celeri noxia membra rotâ.

Claud. 2. de Raptu Proſ.

Non rota ſuſpenſum præceps Ixiona torquet,

Ixion, tertius Corinthiorum rex.

Ixionides, Pirithous, Ixionis filius. Prop. 2. 1.

Theſeus infernis, ſuperis teſtatur Achilles
Hic Ixioniden, ille Menœtiaden.

K E

THO. de *Kempis* cognomine *Malleolus*, Canonicus Montis S. Agnetis prope Zwollam in Diœceſi Epiſſcopi Ultrajectini. Claruit temporibus Sigiſmundi, Alberti ſecundi & initio Frederici Secundi. Magnopere celebratur libellis quatuor de imitatione Chriſti; quos ut ipſe in autographo adnotarat, ſcripſit A. D. 1441. Vitam ejus ſcripſere Jodocus Badius Aſcenſius. Franc. Tolenſis, Canonicus regularis & Heribertus Roſweydus S. Jeſu. Deceſſit An. 1471. 8 Kal. Aug.

Alb. *Krantzius* Hamburgi Theologiæ profeſſor, & ejus Collegii Decanus fuit. Scripſit Metropolim, ſive hiſt. Eccleſiaſticam, de Eccleſiis Caroli M. ætate conſtitutis, vel inſtauratis: item hiſt. Saxonicam, & Vandalicam, &c. Obiit an. 1517. Præclare de eo judicat Gerardus Geldenhaurius Noviomagus præfat. in Germaniæ illuſtratæ ſcriptores: *Unus ferè Alb. Krantzius ſemper mihi viſus eſt præ aliis hiſtorici nomine dignus, &c.* Diligentiam ejus commendat Geo. Fabricius lib. 1. Saxoniæ ſuæ. Vide & quæ de eo Pantaleo notavit, Part. 2. illuſtrium Germaniæ ſcriptorum.

Kunigunda, Henrici Imp. uxor, virginitatem perpetuam obſervaſſe fertur cum marito, & poſt mortem miraculis claruiſſe, an Sal. 118. Munſt. lib. 3. Coſmogr. de illa ſic ſcribit. Quanquam continentiſſimè cum ea vixerit Imp. ſeminator tamen zizaniæ injecit illi ſcrupulum zelotypiæ, cùm ei ſuggereretur quod ipſa militem quendam amicius eſſet intuita, quàm par eſſet. Quod ubi illa reſciverit, juſſit ſecreto ſex igniri vomeres, eoſque in Imperatoris aliud agentis, afferri conſpectum. Miratus ille quid ageretur, vidit deinde chariſſimam conjugem nudis pedibus conſcendere ferrum ignitum intrepidum. Vides, inquit illa, o Imp. illæſam à ferro, illæſam ab omni immunditiâ. Ille autem in ſe converſus cœpit cogitare, quid eſſet ſuſpicatus, qui mox procidens ad uxoris genua provolvitur. Illa procumbentem amiciſſimè levat, & ex illâ die omnis ſiniſtra ceſſavit ſuſpicio. Cohabitantes, itaque in pudicitiâ virginali ad finem vitæ uſque perſeverarunt; unaque ſepulti in Cathedrali, quam conſtruxerant, Eccleſiâ.

L A

L*Abda*, Amphionis cujuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda eſſet, & ob id à cæteris ſperneretur, Ætioni nupſit, eique puerum peperit, quem ab eventu Cypſelum appellavit. Nam cum duo Corinthiis reddita eſſent oracula, ut Labdæ fil. Corinthi aliquando tyrannidem invaderet, miſſi ſunt publico decreto decem viri, qui puerum interfecerent. Verum cùm forte puer ei, qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordiâ motus adduci non potuit ut eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rurſus alii, atque ita infans per manus traditus, à decimo matri redditus eſt, nemine eum interficere volente. Poſt hæc illi egreſſi & pro foribus ſtantes ſeſe mutuò, præcipue vero qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex convento non occidiſſet. Quod cum audiſſet Labda, quæ intus ad fores ſtabat, puerum in menſurâ frumentariâ quam *Cypſelum* vocant Græci, occultavit. Vide latiùs hanc hiſtoriam apud Herod. Muſâ quintâ.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate jam in ſenium vergente, Thebas evocatus, aliquandiu ibi regnavit, filiumque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regno ſucceſſit, unde & *Labdacides* dictus eſt. Stat. lib. 6. Etiam *Labdacidæ* Thebani dicuntur à *Labdaco*.

Labeo Antiſtius, Juriſconſultus, de quo Gellius 13. 10. & 12. Horat. Lib. 1. Sat. 3.

——*Labeone inſanior, inter*
Sanos dicatur.——

Ubi Labeonem Antiſtium carpens, Auguſto aſſentatur. Nam hic Labeo uſque adeo fuit liber, & contumax, ut etiam Auguſto ſæpe reſtitit.

Laberius, poeta mimographus, eques Rom. Macrob. Sat. lib. 2. Gellius 2. 9. Sen. 7. Declam. Laberium mimum Divus Julius ludis ſuis produxit, deinde Equeſtri ordini reddidit; quem cum juſſiſſet ire ſeſſum, omnes equites ita ſe coarctaverant, ut venientem non reciperent. Horat.

——*Nam ſic*
Et Laberi mimos, ut pulchra poemata, mirer.

T. *Labienus*, hiſtoricus ac declamator, Auguſti temporibus floruit, à *Rabie Rabienus*, teſte Seneca lib. 5. Contr. appellatus. *Labienus* alius qui à Cæſare ad Pompeium deſcivit. Lucan. lib. 5.

——*Dux fortis in armis*
Cæſareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.

Item alius, qui Parthorum adverſus Romanos dux fuit. De omnibus Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 23.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. 36. 12. Creticum à Dædalo factum. Ægyptium Pſammetichi opus. Lemnium columnarum nitore inſignem, ac Italicum à Porſenâ Hetruſcorum rege, ſepulchri cauſâ extructum. Ægyptium Labyrinthum ſic Mela deſcribit. 1. 9. *Pſammetichi opus Labyrinthus, domos ter mille, & regias duodecim perpetuo parietis ambitu amplexus, marmore extructus, ac tectus, unum in ſe deſcenſum habet, intus pene innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibus, ſed continuo anfractu, & ſæpè revocatis porticibus ancipites. Quibus ſubinde, alium ſuper alios orbem agentibus, & ſubinde tantum redeunte flexu, quantum proceſſerat, magno & inexplicabili errore perplexus eſt.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentiùs Plinio, qui illum *portentiſſimum humani impendii opus* appellat. Vide Voſſ. ad Melam pag. 56. *Labyrinthum Creticum* ſic exprimit Virg. lib. 5. Æn.

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in altâ
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, quò ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus, & irremeabilis error.

Ubi Servius: *Labyrinthus locus apud Cretam factus à Dædalo, perplexus parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt, ex Paſiphae, & tauro genitus.* Euſtathius Λαβύρινθος, σπήλαιον Κρητικὸν ὑπόγειόν τε καὶ πολυέλικτον. Suidæ, & Heſychio Κοχλιοειδὴς τόπος dicitur. Hinc *Labyrinthus*. Catul. in Argon.

Nec Labyrintheis è flexibus egredientem
Tecti fruſtraretur & inobſervabilis error.

Laccopluti, cognominati ſunt poſteri Calliæ Athenienſis qui *Laccoplutus* dictus fuit, quòd is repente ditatus eſſet theſauro in campis Marathoniis ſubter terram invento. Λάκκους enim Græci *loca ſubterranea* vocant. Vide Suidam.

Lacedæmon, Semeles fil. Moyſis tempore Lacedæmoniorum civitatem condidit. Comeſtor in cap. 10. Exod.

Lacheſis, una Parcarum, *Sors* Latinis, ἀπὸ τοῦ λαγχάνειν. Juv. Sat. 3.

Dum supereſt Lacheſi quod torqueat.

Claud. 2. de Laud. Stil.

Et eodem nevimus auro
Aurea quo Lacheſis ſub te mihi ſecula texit.

Parcas ſiquidem Heroum felicium tempora, non lanâ ſed auro nere, & ducere cenſebant Poetæ. Seneca Apocolocynthoſi, ubi adhuc non deſipienti Neroni proſpera omnia auguratus eſt.

At Lacheſis redimita comas, ornata papillas
Pieriâ crinem lauru, frontemque coronans
Candida de niveo ſubtemine vellera ſumit
Felici moderanda manu, quæ ducta colorem
Aſſumpſere novum: mirantur penſa ſorores
Mutatur vilis pretioſo lana metallo
Aurea formoſo deſcendunt ſecula filo.

Lactantius, Hieronym. De Viris illuſtribus. Firmianus qui & Lactantius, Arnobii diſcipulus, ſub Diocletiano Principe ac-

citus cum Flavio Grammatico, cujus de medicinalibus verſu compoſiti extant libri. Nicomediæ Rhetoricam docuit: ac penuria diſcipulorum, ob Græcam videlicet civitatem, ad ſcribendum ſe contulit. Habemus ejus Sympoſium, quod adoleſcentulus ſcripſit in Africâ; & Hodœporicon de Africâ uſque ad Nicomediam, hexametris ſcriptum verſibus; & alium librum qui inſcribitur Grammaticus, & pulcherrimum de Irâ Dei & inſtitutionum Divinarum adverſus Gentes libros 7. Epitomen ejuſdem operis in libro uno acephalon, & ad Aſclepiaden libros duos, de Perſecutione librum unum, ad Probum Epiſtolarum libb. 4. ad Severum Epiſtolarum libb. 2. ad Demetrianum auditorem ſuum epiſtolarum libb. 2. Ad eundem de Opificio Dei, vel formatione hominis librum unum. Hic in extremâ ſenectute magiſter Criſpi Cæſaris, filii Conſtantini in Galliâ fuit, qui poſtea à patre interfectus eſt. Eadem Græcè habet Sophronius.

Ladas, Alexandri M. curſor, tantâ pedum velocitate, ut veſtigia ejus in arenâ non apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam νικηφόρον cognominabant. Catullus Epigr. 56.

Non Ladas ſi ego, pennipeſve Perſeus.

Solinus: primam palmam velocitatis Ladas quidem adeptus eſt, qui ita ſupra canum pulverem curſitavit, ut arenis pendentibus, nulla indicia relinqueret veſtigiorum Pauſanias Corinthiacis: Τοῦ ναοῦ δὲ ἐστὶν ἐντὸς Λάδας ποδῶν ὠκύτητι ὑπερβαλλόμενος τοὺς ἐφ' αὐτοῦ. Mem. quoque in Laconicis & Arcadicis, ſed & Martialis in ſecundo:

Invitum jubeas ſubire Ladam.

Et rurſum:

Habeas licebit, alterum pedem Ladæ;
Inepte fruſtra crure ligneo curres.

Nominat eum quoque Cornificius lib. 4. ad Herennium.

C. Lælius, Scipionis Africani ſummus amicus. De hoc multa Cicero. Horat. Serm. 2. Sat. 1.

Virtus & mitis ſapientia Læli.

Silius lib. 15.

Lælius ante omnes, cui dextera clara domuſque.
Terdeno bove & æquorei certaminis, alto
Donatur titulo, Pœnique recentibus armis
Rectoris.——— ———

Livius lib. 27. Jam enim & Lælius redierat ab Româ, ſine quo nihil majoris rei motum volebat Scipio. Idem lib. 26. Cum iret oppugnatum Carthaginem, nemo omnium quo iretur, ſciebat præter Caium Lælium. Polybius lib. 10. Πάντας ἀπεκρύψατο χωρὶς Γαΐου Λαιλίου. Ergo virtutem Lælii impenſius eſt remuneratus Scipio. Livius ubi ſupra: Ante omnes C. Lælium præfectum claſſis & omnis genere laudis ſibimet ipſi æquavit, & coronâ aureâ, ac triginta bobus donavit.

Laertes, Arceſii filius, pater Ulyſſis, qui ab eo *Laertiades* dicitur. Hinc *Laertius*. Virg. Æn. 3.

Effugimus ſcopulos Ithacæ, Laertia regna.

Lætus, libro de rebus Phœniciis citatur à Clemente Alex. lib. 1. Strom. ubi ex eo quædam refert de Menelai in Phœnicen adventu.

Lagus, pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſſit in regno. Hinc *Lageus* Sil. lib. 1.

Terminus huic roſeos amnis Lageus ad ortus.

Id eſt, Nilus. Lucan. lib. 1.

Quà mare Lagei mutatur gurgite Nili.

Lais, meretrix nobiliſſima, quæ quæſtûs gratiâ ex Siciliâ, ubi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit. Ad hanc propter inſignem pulchritudinem potentiſſimi quicunque ex omni Græciâ conveniebant, nec quiſpiam admittebatur, niſi qui dabat quod popoſcerat. Unde Proverbium.

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Tam carè enim Lais ſuas locabat noctes, ut vel potentiſſimi pretii magnitudine deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur, qui cum ſcorti tam nobilis famâ accenſus, aliquando Corinthum navigaſſet, illaque noctis unius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expavefactus pretii immenſitate, Græcè reſpondit:

Οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν.
Non emam decem millibus drachmarum pœnitentiam.

Propert. lib. 2. 6.

Non ita complebant Ephyrææ Laidos ædes,
Ad cujus jacuit Græcia tota fores.

Ovid. lib. 1. Amor. eleg. 5.

Dicitur & multis Lais amata procis.

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cum ab adoleſcentibus Theſſalis ſic adamaretur, ut ejus veſtibulum etiam vino aſpergerent, Theſſalæ mulieres invidiâ motæ, eam in Veneris templo, dum ſacra fierent, quæ viris nequaquam adire fas erat, confoderunt, propter quod facinus Theſſaliam peſtis invaſit, nec prius ceſſavit, quam Veneris ἀνοσίας templum condidiſſent. Pauſanias in Corinthiacis. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἐν Θεσσαλίᾳ Λαΐδος φάσμα μνῆμα· παρεγένετο γὰρ εἰς Θεσσαλίαν ἐρασθεῖσα Ἱπποστράτου. Ubi Palmerius: Videtur, inquit, Pauſanias duas ignoraſſe Laidas, matrem & filiam ſive naturalem, ſive adoptivam, ob pulchritudinem & meretricias artes celebratas. Nihil tamen eſt certius. Prima Lais è Sicilia advecta eſt ſeptennis à Niciâ, Chabriâ Archonte, teſte Ariſtophanis Scholiaſte ad Plutum. Hoc fuit anno ſecundo Olympiadis 91. Anno igitur quarto Olympiadis 98. Dexitheo Archonte, quo anno natus eſt Demoſthenes, nata erat illa Lais annos 37. At Gellius lib. 1. cap. 8. ex Sotione Peripatetico narrat Demoſthenem adiiſſe clam Laidem, & ab eâ noctem popoſciſſe; quæ cum illum drachmas decem mille poſtulaſſet, eum deterritum magnitudine ſummæ abiiſſe ac dixiſſe: Non emo drachmis decem mille pœnitentiam: Unde colligitur, Demoſthenem à ſecundâ Laide noctem popoſciſſe; nam prima illa Lais ſexagenaria erat eo tempore, quæ ætas non amplius eſt apta meretriciis artibus; & pretium tam immenſum innuit Laidem illam fuiſſe in flore juventæ. Id etiam firmatur ex loco Pauſaniæ prædicto, ubi duo ſepulchra Laidis duas fuiſſe arguit. Sed apertius ex Athenæo lib. 13. ubi ait amicam Alcibiadis Damaſandram, quam Plutarchus Timandram, Scholiaſtes Ariſtophanis Epimandram vocat, fuiſſe matrem junioris Laidis: Δαμασάνδραν τῆς Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητέρα, quæ verba ſupponunt alteram Laidem antiquiorem.

Laius, fil. Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi qui Jocaſtam Creontis Thebani filiam uxorem duxit: quam cum concepiſſe audiſſet de futurâ prole oraculum conſuluit, cui reſponſum eſt, eum naſcituri manu periturum. Quo reſponſo perterritus, puerum recens natum uni ex ſatellibus necandum tradidit, qui cum neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet, neque rurſus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, trajectiſque vimine pueri pedibus ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus ut inediâ moreretur. Verum cum Phorbas, Polybi Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu, eò occurit, puerumque ſervavit, quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à quà veluti puer cœlitus miſſus, filii loco eſt educatus, & à *pedibus* ex vulnere *tumentibus* Οἰδίπους dictus eſt. Vide *Oedipus*.

Lallus, Deus fuiſſe videtur, qui præeſſet næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera eſt, quam facilius ſonant pueri, quam *Lambda*: Quin etiam ejus frequentia ſomnum inducebant. Auſonius de filio Probino: *Nutricis inter lemmata, Lallique ſomniferos modos.* Turn. Adverſ. 18. 34.

Lamech, Methuſaelis fil. Bigamiam primus introduxit: & ſic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commiſit. Fuit autem vir ſagittarius, qui diu vivendo oculorum caliginem contraxit, & habens adoleſcentem, dum exercet venationem, ob uſum tantum pellium (quia non erat uſus carnium ante diluvium) dirigente juvene ſagittam, caſu inter fruteta interemit Cain. Comeſtor in cap. 4. Gen.

Lamia, meretrix quædam inſignis fuit, Demetrii regis amica, cui blandientes Thebâni *Veneris Lamiæ* delubrum conſecrarunt.

Lamiæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſive verius, dæmonum quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumptâ, pueros, præſertim juvenes, blanditis allectos devorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculati, domi prorſus cæcutiebant. De nomine Bochartus. Ut *Lamus* rex ἀνθρωποφάγος, ita *Lamia* fingitur eſſe monſtrum libidinis ac humanæ carnis avidum. Sic affirmat Apollonius apud Philoſtratum lib. 4. Lamias σαρκῶν, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων ἐρᾶν. Hinc Horat. in Arte:

Neu pranſæ Lamiæ vivum puerum extrahat alvo.

Itaque *Lamus* & *Lamia* ſunt voces ejuſdem originis. *Lamiæ* porro nomen eſſe Punicum ſuadet, quòd Libyca eſt tota fabula. *Lamia* enim mulier Africana fuiſſe fertur (Ita tradunt Heſychius & Doris vel Duris potius apud Suidam) Βήλου καὶ Λιβύης θυγάτηρ, ut legere eſt in Schol. Ariſtoph. in Pace. Sed & his longè antiquior Euripides de *Lamiâ* ſic habet:

Τίς τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
Οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος;
Quis Africanæ neſciat Lamiæ genus,
Infame nomen & tetrum mortalibus?

Et Diodori libro 20. Ophellas rex Cyrenarum ad Agathoclem ſe conferens, qui Carthaginenſibus bellum in Africâ moverat, reperiſſe legitur circa Automolas in profundâ valle ἄντρον εὐμέγεθες, κιττῷ καὶ σμίλακι συνηρεφές, ἐν ᾧ μυθολογοῦσι γενέσθαι βασίλισσαν Λαμίαν, *vaſtum antrum hederâ, & taxo conſitum, in quo reginam Lamiam natam eſſe fabulantur.* Unde colligas etiam barbaris in infimâ Africâ Lamiæ nomen non fuiſſe ignotum, factum id, ut videtur, à Punico verbo [illegible] *Laham*, vel *Lahama*, quod *vorare* ſignificat hodieque in uſu eſt apud Arabas. Vide Cæl. Rhod. 29. cap. 3.

Lami-

Lamiarum, nobilis Romæ familia fuit à *Lamo* orta, Antiphatis patre. Juv. Sat. 4.

——Hoc nocuit Lamiarum cæde madenti.

Id eſt, *nobilium ſanguine*. Vide *Lamus*.

Lamiſcus, Samius, hiſtoriarum ſcriptor, conjungitur cum Meliſſo à Palæphato, initio eorum quæ de incredibilibus prodidit.

Lampetia, filia Solis ex Neæra, ſoror Phaethuſæ, quas pater gregibus ſuis in Siciliâ paſcendis præfecit. Ad has cum Ulyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam ejectus, ſocii, qui ſummâ cibi penuriâ premebantur, ipſo dormiente, boves aliquot mactarunt. Quam rem cum ex Lampetiâ filiâ ſuâ Apollo didiciſſet, querelam ad Jovem detulit, qui nati precibus obſequens, Ulyſſis ſocios ad unum omnes fulmine, & tempeſtatibus perdidit. Hom. Odyſ. 2.

Lampon, miræ velocitatis equus, de quo Silius lib. 9.

Evolat ante omnes, rapidoque per aera curſu
Callaicus Lampon fugit, atque ingentia tranat,
Exultans ſpatia, & ventos poſt terga relinquit.

Fuit & *Lampon* ſacrificus, vates, per anſerem, velut avem auguralem, jurare ſolitus. Eraſm. in Proverb.

Lamus, Læſtrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Hor. 3. 17. Ad Ælium Lamiam.

Æli vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Auctore ab illo ducis originem,
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Littoribus tenuiſſe Lirim
Late tyrannus.

Etiam Hom. Odyſſ. 10. videtur Lamum Formiarum, quam Λαιστρυγονίην vocat, conditorem fuiſſe ſignificare in his:

Ἑβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην.——

Fuit autem hic *Lamus* Neptuni filius, quemadmodum ad eum locum notat Euſtathius.

Laocoon, fil. Priami ex Hecubâ, Apollinis Thymbræi ſacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troja prodita eſt, intra urbem recipiendum diſſuaſit, haſtamque in eum tanto impetu contorſit, ut ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe creditur concitaſſe, tanquam doni Minervæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpentes emerſerunt, qui primum duos ejus filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. Æn. 2.

Laodamia, Bellerophontis filia, cujus amore correptus Jupiter cum eâ concubuit, ſuſcepitque Sarpedonem Lyciæ regem. Huic Diana infenſa ſuis eam telis confixit. Hom. 6. Iliad. Item *Laodamia* Acaſti filia, Proteſilai uxor, quæ virum ſuum tanto amore adamavit, ut cum ab Hectore occiſum cognoviſſet, ſuperſtes ei eſſe noluerit. Priuſquam tamen interiret in ſolatium mœroris optavit, ut mortui umbram videre poſſet: quâ viſâ in illius amplexibus expiravit. Ovid. Ep. 13.

Laomedon, Ili filius, Trojanorum rex, qui cum de ædificandis Trojæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem, quam mox exſtructis mœnibus ſe illis ſoluturum juravit. Verum cum poſtea juramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati novam urbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem, Apolline vero peſtem eo immittente. Quâ de re cum Laomedon oraculum conſuleret, reſponſum eſt, aliâ ratione Deos placari non poſſe, quam ſi quotannis virgo Trojana, quam ſors declaraſſet, ceto dilaceranda exponeretur. Verùm cùm ſors poſt aliquot annos Heſionem ejus filiam prodidiſſet, & jam ſcopulo alligata, monſtrum expectaret, Hercules illàc forte iter faciens, liberandam Heſionem eâ conditione recipit, ſi equos divino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat, in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione factâ, Hercules interfectâ bellua, virginem liberavit. Sed cum Laomedon promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules, collecto undiquaque exercitu, Ilium expugnavit, Laomedontem occidit, Heſionem Telamoni uxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque ejus filium captivum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit, ideoque ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, h. e. à *redimendo* nomen obtinuit. Horat.

——Ex quo deſtituit Deos
Mercede pactâ Laomedon.——

Virg. Georg. 1.

Laomedonteæ luimus perjuria Trojæ.

Laomedontiades poni ſolet pro Priamo Trojanorum rege, Laomedontis filio. Heſychius: Λαομεδοντιάδης, πατρωνυμικῶς ὁ Πρίαμος, ἦν γὰρ παῖς Λαομέδοντος. Juv. Sat. 6.

—— Quibus incenai jam frigidus ævo
Laomedontiades, vel Neſtoris hernia poſſit.

Laonicus. Vide *Chalchocondylas*.

Lapes, Rex Cretæ. quem Euſeb. collocat in anno nono Jeſu Nave quadrageſimo ab initio Apleri. Ita enim ait: Κρήτης ἐβασίλευσε Λάπης.

Lapidoth, maritus Deboræ prophetidis. Jud. 4. Eum Hebræi putant eſſe Barak, in quo ſignificatio fulguris. Nec alienum ab eo vox לפיד, quæ ſæpe de fulgure uſurpatur. Sed obſtat huic opinioni, quod Barac aliunde advocavit, nam ſi maritus ejus eſſet, ſimul habitarent, ideo in Midraſh exponitur *mulier lychnaria*, quod lychnos, id eſt, לפידים conficeret ad uſum ſanctuarii.

Lapus Florentinus vixit circa An. 1440. *Vitas aliquot Plutarchi de Græcis in Latinum eleganter vertit*, uti loquitur Leander. Vertit idem Dionyſii Halicarnaſſenſis Antiquitates Romanas, ſed non ſatis fideliter, imo ſæpe parum Latinè. Meliori fide, ac ſtylo id præſtitit Gelenius, ſed aliquanto liberius, uſque adeo, ut ſubinde binas vel etiam ternas periodos unà conſtringat: eaque imprimis cauſa fuit, cur poſt hoſce novam interpretationem dare voluerit Æmil. Portus.

Lara, ſive *Larunda*, una Naiadum, Almonis fluvii filia, ex quâ Mercurius Lares dicitur genuiſſe; Ferunt enim Jovem cum Juturnam Turni ſororem adamaret, neque illâ potiri poſſet, quod protinus illa in fluvium inſiliens ſui copiam illi eriperet; Latii totius nymphas convocaſſe, & ab iis petiiſſe, ut Juturnæ ad Tiberis ripam obſtarent, ne eo in fluvio ſeſe poſſet occultare. Quâ in re cum cæteræ nymphæ Jovi operam ſuam eſſent pollicitæ, Lara illius conſilium primum Juturnæ, deinde & Junoni enunciavit. Quam rem tam ægrè tulit Jupiter, ut uſu linguæ eam privarit, Mercurioque ſtatim tradiderit, ad inferos ducendam. Verum Mercurius cum juſſa patris exequitur, Laræ formâ captus in itinere eam compreſſit, gemelloſque legitimo tempore ex eâ ſuſcepit, quos ex nomine matris *Lares* appellavit. Ovid. Faſt. 2.

Fitque gravis, geminoſque parit qui compita ſervant,
Et vigilant noſtrâ ſemper in æde Lares.

Olim *Lalara* dicebatur. Idem ibidem:

Forte fuit Nais Lara nomine: prima ſed illi
Dicta bis antiquum ſyllaba nomen erat.

Lactantius de Deâ mutâ: *Hanc eſſe dicunt ex quâ nati Lares, & ipſam Laram nominant, vel Larundam.* Quod veriſſimum. Gloſſæ: *Larunda*, Δαιμόνων μήτηρ. Auſon. in Idyll.

Nec Genius domuum, Larundâ progenitus Lar.

Hæc eſt Mania Macrobii: *Idque aliquandiu obſervatum*, (ille inquit) *ut pro familiarum ſoſpitate pueri mactarentur Maniæ Deæ, matri Larium.* Alii autem *Lares* Privati, alii Publici erant, qui & *Compitales* & *Viales* appellati, quòd compitis, viiſque publicis præeſſent. Privati, qui ſuum cujuſque focum ac domum ſervare credebantur. *Præſtites* iidem appellati ſunt.

Quod præſtent oculis omnia tuta ſuis.

Ut Ovidius auctor eſt, quem vide Faſt. 5. verſ. 129, &c. Cur canis iis additus, ibidem etiam habes. Lares nonnullos malos, nocenteſque Genios dixiſſe Plut. auctor eſt Qu. Rom. His porci in ſacrificiis immolabantur. Horat. 3. 23.

Si thure placaris & hornâ
Fruge Lares, avidâque porcâ.

Et lib. 2. Sat. 3.

——Immolet æquis
Hic porcum Laribus.——

Tibul. lib. 1. de Laribus:

Hoſtiaque è plenâ myſtica porcus harâ.

Propert. lib. 4.

Parva ſaginati luſtrabant compita porci.

Et in Menæchmis Plauti porci Lares piare dicuntur inſanos. Quin & vinum, thus & flores his Numinibus offerebant veteres. Plautus in Prologo Aululariæ: *Huic filia una eſt, ea mihi quotidie aut thure, aut vino, aut aliquo ſemper ſupplicat.* Idem in Aulul.

Nunc tuſculum emi, & haſce coronas floreas:
Hæc imponentur in foco noſtro Lari.

Tibull.

Redderet antiquo menſtrua thura Lari.

Prudent. 10. Periſteph.

Fuliginoſo thure placantur Lares.

Suetonius in Auguſto Cæſare cap. 31. *Compitales Lares ornare bis in anno inſtituit vernis floribus, & æſtivis.* Non mirum hoc de Auguſto utpote quum Laribus coli ſolitum erat. Hor. 4. Car. Od. 5.

——Et Laribus tuum
Miſcet numen.——

Juv. Sat. 9.

O parvi noſtrique Lares, quos thure minuto
Aut farre aut tenui ſoleo exornare coronâ.

Idem Sat. 12.

——Laribuſque paternis
Thura dabo atque omnes violæ jactabo coronas.

Hi

Hi Pœnum Induperatorem ab urbe Româ abegerunt. Prop. 33.

Hannibalemque Lares Romanâ ſede fugantes.

Lararium, ſacrarium domeſticum, in quo Lares & Dii peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alex. Severum in Larario rem divinam matutinis horis factitaſſe ad effigies Deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Chriſtum, in ſecundo Larario ſimulachrum habuit Virgilii & Ciceronis.

Laſcaris, vir Græcus, apprimè doctus, curâ Franciſci 1. Francorum regis literas Græcas attulit Pariſios.

Laſus, primus de Muſicâ ſcripſit, & Dithyramborum certamen primus protulit, vixitque temporibus Darii regis Perſarum. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 23.

Lateranus, patricius Rom. qui latere frequens in otio ſolebat. Hic conſul deſignatus, juſſu Neronis interfectus eſt. Ædes ejus ampliſſimæ datæ fuerunt à Conſtantino Imp. Pontifici maximo. Hodie *Lateranum*, templum in urbe Româ cum ædibus Pontificiis in Cœlio mont. ad portam Latinam. Prud. 1. contra Symmachum.

Cœtibus aut magnis Lateranas currit ad ædes.

Latinus, Laurentum rex, Fauni,& Maricæ nymphæ, aut, ut Heſiodo placet, Ulyſſis, & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis ſorore Laviniam ſuſcepit; quam cum externo genero tradere oraculo juberetur, Æneæ poſt excidium Trojæ in Latium delato eam deſpondit. Quâ re intellecta, Turnus, qui illam impotentiſſimè adamavit, tam ægrè tulit advenam ſibi præferri, ut ea de cauſa bellum adverſus Æneam ſuſcepit: cujus is fuit exitus, ut ſingulari certamine victus Turnus, vitaque exutus, victoriam cum ſponsâ rivali reliquerit. Virg. Æn. 12. Heſiodi vero locus de parentibus Latini extat in fine Theogoniæ:

Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο
Γείνατ', Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Quicum conſentit Marcianus Heracleota in Periegeſi:

Εἰσὶ δ' ἐπάνω μετὰ τῶν Πελασγῶν Ὀμβρικοὶ,
Οὓς ᾤκισεν ἐκ Κίρκης Ὀδυσσεῖ γενόμενος
Λατῖνος.———

Nec non Stephanus: Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας ἀπὸ Πραινέστου τοῦ Λατίνου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης.

Latona, filia Coei Titanis, quæ à Jove compreſſa, geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Juno, ut immiſſo adverſus illam Pythone ſerpente, per totum terrarum orbem pellicem perſecuta ſit,& ne partui quidem vicino quietem, locumve pariendi conceſſerit, donec tandem illa poſt longos errores ad Aſteriem ſororem pervenit, in Ortygiam inſulam jam permutatam, à quâ ſuſcepta, primò Dianam peperit, quæ è veſtigio obſtetricis officium matri præſtitit, Apollinemque naſcentem ſuſcepit: qui poſtea adultus, maternæ injuriæ memor, Pythonem ſagittis interfecit. Juvenalis:

Pulchrâ gaudet Latona Dianâ.

Hinc Apollo *Latonius*, & Diana *Latonia*. Item *Latonia Delos* apud Virg. Quid autem Latonæ figmento veteres intellexerint, explicat Nat. Com. 9. 6. Heſiodus:

Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν,
Κυσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο.

Tac. An. 12. ex emend. Joſ. Merceri: *Cœum Latini parentem.* Huic ipſi rei Gryphus in Athenæi x. ex vet. carmine:

———Μήτηρ δ' ἐς' ἀειθμοῖο παῖς.
Numeri mihi filia mater.

Scilicet *Latona*, inquit Athenæus, Cœi filia, quia *Macedones nimirum Cœum agnominant.*

Laverna, Dea quam Romani coluere, à quâ *Laverniones* dicti ſunt fures, quòd ſub tutela hujus deæ eſſent. Horat.

———*Pulchra Laverna*
Da mihi fallere, da juſtum, ſanctumque videri,
Noctem peccatis, & fraudibus objice nubem.

Ædes ejus *Lavernium* dictum, ut & *Dianium*, & *Minervium.* Item *Laverna* loci nomen. Plut. in Syllâ.

Lavinia, Latini regis & Amatæ filia, primùm Turno deſponſata; Verum cum Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare juberetur, denuo eam Æneæ deſpondit. Vide *Latinus.* Mortuo vero Æneâ, Lavinia, quæ prægnans relicta erat, privigni inſolentiam timens, in ſylvas profugit, & apud Tyrrheum paſtorem divertit, ibique peperit filium, quem Iulum Sylvium Poſthumum appellavit: eò quod poſt patris funus in Sylvis natus eſſet. Virgil. Æn. 11.

Nec non ad templum ſummaſque ad Palladis arces
Subvehitur, magnâ matrum Regina catervâ
Dona ferens: juxtaque comes Lavinia virgo
Cauſa mali tanti, atque oculos dejecta decoros.

Ubi poſtrema verba ex magno Virginitatis decoro dicuntur. Apud Val. Flac. lib. 7. Medea adhuc virgo attollit vix tandem lumina. Idem habitus datur Charicleæ ab Heliodoro, κάτω νεύουσα. De Aſpaſiâ Ælianus Var. Hiſt. 2. 1. ὁρῶσα κάτω. De Hypſipyle Apollon. lib. 1.

———Ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα.

Adraſti filias virgines ita deſcribit Stat. Theb. 2.

Ibant inſignes, vultuque habituque verendo,
Candida purpureum fuſæ ſuper ora ruborem
Dejectæque genas.———

Qu: Curtius lib. 6. *Formam pudor honeſtabat, dejectis in terram oculis.* Ælian. Var. Hiſt. 13. 1. Τί δὲ οὕτως ὡραῖον γένοιτο ἄνθος, ὥσπερ οὖν καλὸν, ἢ τὸ πρόσωπον αἰδοῦς πεπαιδευμένης παρθένου.

Laurentius, natione Hiſpanus, Diaconus & Quæſtor Eccleſiæ Rom. de quo B. Ambroſius 1. de Offic. cap. 41. ſcribit. Quum videret Sixtum Epiſcopum ſuum ad martyrium duci, his verbis eum compellavit. *Quo progrederis ſine filio pater? &c.* Cùm autem Sixtus juberet Laurentium diligenter theſauros Eccleſiæ adſervare, ſtatim juſſu Imperatoris Laurentius quoque comprehenſus eſt. Cumque ab eo peterent ſatellites, ut theſauros Imperatori traderet, petiit ſpatium tridui ad colligendos eos ſibi concedi. Interea convocavit omnes mendicos, pauperes, ægrotos. Hos conſtitutâ horâ poſt triduum oſtendit ſatellitibus, addens, hos Eccleſiæ theſauros eſſe, quibus ſi quid detur, non perire, ſed cum ampliſſimo fœnore in cœlo reddi. Hâc oratione corvi hiantes deluſi, & exacerbati tradiderunt Laurentium carnificibus, qui eum craticulæ, cui prunæ ſubſtratæ erant, impoſuerunt. Jacens autem in craticulâ ſummâ cum alacritate animi gloriatus ſe non torreri, ſed ſuaviter refrigerari, Præfecto aſtanti dixit, unum latus jam ſatis aſſatum eſt, appone igitur & comede, & aſſaturam verte. Tandem commendans animam ſuam filio Dei obiit, An. Dom. 254. &c. Hiſtoria tota prolixè & ſplendide recitatur à Prudentio. Magis vero conſentaneum eſt, quod Eutropius ac Euſebius ſcribunt, Laurentium Fabiani Epiſcopi Diaconum fuiſſe, qui ſub Decio martyrii coronam accepit.

Laureolus, latro ſceleſtiſſimus, eoque nomine in crucem actus, & à feris devoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in ſpectaculis repræſentata eſt, idque à Domitiano. Mart. in Amphitheatro:

Qualiter in Scythicâ religatus rupe Prometheus,
Aſſiduam nimio pectore pavit avem.
Nuda Caledonio ſic pectora præbuit urſo,
Non falsâ pendens in cruce Laureolus.

Lauſus, fil. Numitoris, frater Iliæ Sylviæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Ovid. Faſt.

Enſe cadit patrui Lauſus.———

Item filius Mezentii, quem Æneas interfecit, cum parentem vulneratum defendit. Virg. Æn. 11.

Lauſus equum domitor, debellatorque ferarum.

Lazarus, nomen viri pauperrimi. Luc. 16. Item alterius ex Bethaniâ amici Chriſti, fratris Mariæ, & Marthæ, quem Chriſtus ſuſcitavit à mortuis. Joh. 11.

Leander, vel *Leandrius*, patriâ Mileſius, de Mileto, & Mileſiis commentarium reliquit, teſte Laertio in Thalete. Alius eſt Λέανδρος ὁ Νικάνορος, qui μετονομασίας conſignavit, ac patriâ Cyrenæus fuit, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 12.

Leander, juvenis illuſtris ex Abydo Aſiæ oppido,vide *Hero.* Inde *Leandrius Helleſpontus.* Sil. lib. 10. Hujus hiſtoriam bellè attigit Lucanus lib. 9.

———*Amore notatum*
Æquor, & heroas lachrymoſo littore turres.

Manilius lib. 4.

Hic pontus, juveniſque fretum, merſæque puellæ.

Virgilius Georg. 3.

Quid juvenis, magnum cui verſat in oſſibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ ſerus freta; quem ſuper ingens
Porta tonat cæli, & ſcopulis illiſa reclamant
Æquora: nec miſeri poſſunt revocare parentes,
Nec moritura ſuper crudeli funere Virgo.

Learchus, Athamantis, & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, leænæ catulum ſibi viſus interimere. Quod cum vidiſſet Ino, arrepto Melicertâ altero filio, in mare ſe præcipitavit: atque illa quidem in deam maris mutata eſt, quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in deum marinum, quem Græci Palæmona, Latini Portunum vocant. Ovid. Faſt. 6.

Hinc igitur furiis Athamas ſub imagine falsâ,
Tuque cadis patriâ parve Learche manu.

Val. Flac. lib. 6.

———*Inoo linquens Athamanta Learcho.*

Leda, Theſtii filia, Tyndari Laconiæ regis uxor, quam cum Jupiter adamaret, transformatus in cygnum cum eâ concu-

concubuit, cùm jam antea ex Tyndaro gravida eſſet, Marcus Manilius rerum Aſtronomicarum, lib. 1.

Proxima ſors Cygni, quem cœlo Jupiter ipſe
Impoſuit formæ pretium, quo cepit amantem,
Cum Deus in niveum deſcendit verſus olorem,
Tergaque fidenti ſubjecit plumea Ledæ.

Expletis itaque legitimis menſibus Leda duo peperit ova, ex quorum altero nati ſunt Pollux & Helena, ex altero Caſtor, & Clytæmneſtra. Ovid.

Leda fuit nigrâ conſpicienda comâ.

Idem Met. 6.

Fecit olorinis Ledam recubare ſub alis.

Ovid. Faſt. 5.

Mox etiam Lemures animas dixere ſilentum.

ſic dictos volunt, quaſi *Remures* à *Remo* ſcilicet, cujus occiſi animâ Romulus exagitabatur. Hinc *Lemuria*, feſta Lemuribus ſacra, quæ cum celebrabantur (id autem erat menſe Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæ omnes infauſtæ putabantur, quæ res locum fecit Proverb. *Malum menſe Maio nubere.* Ovid. Faſt. 5.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria ſacri:
Inferias tacitis Manibus illa dabant.

Vide quæ ſequuntur verſ. 485. Ubi inter cætera:

Vertitur & nigras accipit ore fabas.

Feſtus Pomp. *Fabam nec tangere, nec nominare Diali Flamini licet, quod ea putatur ad mortuos pertinere: nam & Lemuralibus jacitur, Larvis & parentalibus adhibetur ſacrificiis, & in flore ejus luctus literæ apparere videntur.* Varro de vitâ pop. Rom. *Quibus temporibus in ſacris fabam jactant noctu, ac dicunt ſe Lemures extra januam ejicere.*

Lenæus, Bacchi cognomen ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, h. e. *à torculari.* Virg. Georg. 2.

Huc pater ô Lenæe veni, nudataque muſto
Tinge novo mecum direptis crura cothurnis.

Tibull.

Odit Lenæus triſtia verba pater.

Cedrenus: Διονύσιος, οὐχ ὁ τῆς Σεμέλης, ἀλλ᾽ ἄλλος τούτου πολὺ ἀρχαιότερος τὸν οἶνον ἐξεῦρε καὶ ἐν τοῖς ληνοῖς ἀπέθλιψεν, ἀφ᾽ οὗ καὶ Ληναῖος ὠνομάσθη.

Lentulus, Vide *Gætulicus.*

Leo, Alabandenſis orator, præter artem de Statibus, compoſuit Caricorum libros 4. totidemque Lyciacorum, teſte Suida, qui & ſcripſiſſe ait ſacrum bellum Phocenſium, & Bœotorum. Equidem id negare non auſim, ſed tamen fieri poſſet, ut eos ſecutus ſit Suidas, qui confuderunt Leonem Alabandenſem, cum Leone Byzantio, quem de bello ſacro ſcripſiſſe paulo ante ipſe dixerat Suidas. Alteruter etiam res Ægyptiacas literis mandavit, teſte Hygino, ubi de Ariete. Fuit & Leo Pellæus, qui Deorum naturam, & geſta videtur expoſuiſſe. Vide Arnob. lib. 4. contra Gentes. Voſſius.

Leo Iſaurus, 71 Rom. Imp. An. Dom. 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines ut aboleret. Cui Papa reſtitit, perque univerſum orbem ſcripſit, ne Imperatoris juſſionibus obedirent, & in apertam rebellionem plurimos abduxit. Blond. lib. 10.

Joannes Leo Granatenſis, patriâ ab regibus Hiſpaniarum Ferdinando & Eliſabetha occupatâ, in Mauritaniam profugit, & Feſſæ operam Arabicæ linguæ dedit. Scripſit de Africâ Arabicè, & poſteà Italicè. Eam autem deſcriptionem Latinè tranſtulit Jo. Florianus. Juxta inſulam Zerbi captus à Piratis Leoni decimo donatus eſt, qui eum ob egregiam eruditionem honeſtè admodum habuit; & cum Mahumedicâ religione deſertâ, fieret Chriſtianus, ei in Baptiſmo nomen impoſuit *Joannis Leonis.*

Leo Byzantius, auditor Platonis, ſophiſta nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, *Dic, age,* (inquit) *Philippe, quæ te cauſa trahit oppugnatum noſtra mœnia?* At ille, *Amor*, inquit, *tuæ patriæ, quâ, ut potiar, veni.* Leo excipiens reſpondit, *Atqui inſtrumento Muſico, non bellico, amantibus opus eſt.* Philoſtratus. Suidas ait, Philippum, quum Leonem in expugnatione Byzantii, præter cæteros adverſantem haberet, epiſtolas ad Byzantios ſcripſiſſe calumniæ plenas: ſi voluiſſet dare tantum pecuniæ Leoni, quantum petebat, jamdudum urbe fuiſſe potitum. Cives hoc accepto, domum ejus circumſtetere: ille ſibi metuens, laqueo vitam finivit, parum Philoſophicè. Hic Leo Byzantius olim venit Athenas, populo inter ſe diſſidente de concordiâ ſuaſurus: qui ibi viſus puſillus, deriſui habitus eſt. *Quid*, inquit, *viri Athenienſes, ſi uxorem meam videritis, quæ tantilla eſt, ut vix me genu tenus pertingat?* Maior hinc ſublatus eſt riſus, *Atqui*, inquit, *nos tantopere puſillos & breves, ſi inter nos diſſidium eſſet, vix oppidum Byzantium capere poſſet.* Plut. Scripſit res Philippicas & Byzantinas, lib. 7. Teuthranicum, de Beſalo, & de ſeditionibus, Sacrum bellum, & de rebus Alexandri. Ubi ſi Alexandrum M. intelligit fœda eſt oſcitantia. Apud Plut. lib. de Flum. in Iſmeno legas Λέων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς Βοιωτικοῖς. Scripſit igitur & hiſtoriam rerum Bœoticarum. Item in Tigri: Λέων ὁ Βυζάντιος ἐν γ᾽. περὶ ποταμῶν. Citat eum quoque Athenæus, lib. 12.

Leocorion, monumentum ab Athenienſibus in medio Ceramico erectum: nam cùm Attica univerſa, maximâ fame laboraret, unumque hoc ab oraculis oſtenderetur remedium, ſi quis ſuos liberos immolaret, inventus eſt Leo quidam Orphei fil. qui tres filias ſuas Virgines Paſitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolandas. Cujus beneficii memores Athenienſes monumentum ei erexerunt, & *Leocorion* appellarunt.

Leocrines, hiſtoricus quidam, de quo vide Etymologum in Κεῖοι.

Nic. *Leonicus*, Thomæus, Maximiliani I. temporibus floruit, vir Latinè Græceque eruditus, quod abunde Dialogi aliaque ejus ſcripta teſtantur, puri ſermonis amator & benè peritus interiorum literarum, pariterque Platonicæ & Ariſtotelicæ gnarus Philoſophiæ, quam florentiſſimè docuit Patavii. Inter alia quoque Variæ Hiſtoriæ tres libros reliquit.

Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum Dux, qui adverſus Xerxem pene incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, *pergite animo forti, hodie apud inferos forte cœnabimus.* Cecidit ad Thermopylas, cùm illas anguſtias cuſtodiret quadringentis ſolum militibus, cujus cor excidens Xerxes piloſum invenit. Plut.

Leontius, Neapolis, Cypriorum Inſulæ Epiſcopus, de quo Voſſius Hiſt. Gr. pag. 276. Quem vide quoque pag. 489.

Leontius, Antiochenæ Eccleſiæ Præſul, cùm presbyter eſſet, dignitate privatus eſt, quia cum muliere Euſtolia nomine degens, & turpem ſuſpicionem celare volens, genitalia ſibimet noſcitur abſcidiſſe, ac deinceps quidem fiducialiter cum eâ muliere vivebat. Poſtea vero Imp. Conſtantii ſtudio in Antiochenâ Eccleſiâ ordinatus eſt Epiſcopus. Qui cum eſſet Arrianus occultus, videns diviſos ſacerdotes, & populum, & alios dicentes, *Gloria Patri & Filio*, &c. & alios *Gloria patri per filium*, &c. ipſe ſub ſilentio dicebat orationem, & nihil aliud audiebant aſtantes niſi cum diceret *In ſecula ſeculorum.* Sed quia etiam contra milites veritatis acuebatur, non niſi hæreticos provehebat, celabatque peſtem, modo timore populi, modo formidine Imperatoris, qui Filium Dei diſſimilem patri dici prohibuerat. Theod. lib. 5.

Leontychides, Spartæ rex, Perſas eodem die quo ad Platæas Mardonius ſuperatus eſt ad Mycalen quadraginta millibus cæſis, devicit. In expeditione Theſſalicâ dux cum liberâ poteſtate, magnam pecuniæ vim corruptus accepit, & in caſtris deprehenſus eſt, cum utraque manu pecuniam retineret. Itaque delatus Spartam, damnatuſque Tegeam in exilium, ibi mortuus eſt, cum regnaſſet annos 22. Diodor. lib. 21.

Leotrophides, Dithyrambopœus, adeo tenuis & gracilis, ut in proverbium abierit, *Leotrophide macilentior.* Suidas. Eraſmus.

Lepidus, cognomen apud Rom. quo quatuor imprimis nobiles fuere, de quibus Rutilius Numatianus in Itinerario, cujus verſus illuſtrat, declaratque Lipſius ad 14 Annal. Taciti, pag. 369.

Lepidus, fecit epitomen Hiſtoricam. Steph. in τεγέα.

Leptines, Athenienſis, orator nobilis, qui cum liturgiarum onus ad paucos, eoſque tenuioris fortunæ rediiſſe videret, potentioribus fere omnibus immunitate donatis, tulit legem, ut ſublato jure immunitatis, liturgiarum ſumptus ex æquo à ditioribus ſuppeditarentur. Quam legem oppugnat Demoſthenes eâ oratione quam adverſus Leptinem inſcripſit.

Leucippides, filiæ Leucippi à Caſtore & Polluce raptæ, Phœbe, & Elaira, ex Aphidnis civitate Laconicâ. Ovid. in Ep. Paridis:

Te rapuit Theſeus, geminas Leucippidas illi.

Idem 1. de Art.

Vim paſſa eſt Phœbe, vis eſt allata ſorori,
Et gratus raptis victor uterque fuit.

Prop. 1. 2.

Non ſic Leucippis ſuccendit Caſtora Phœbe
Pollucem culta non Elaira ſuo.

Apollodorus, lib. 3. Λευκίππου καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου, θυγατέρες ἐγένοντο Ἱλάειρα καὶ Φοίβη· ταύτας ἁρπάσαντες ἔγημαν Διόσκουροι. Vide Theocr. in Dioſcuris, & Ovid. ſub fin. lib. 5. Faſt. ubi hanc fabulam narrat, & Hyg. Fab. 80.

Leucippus, Philoſophus, qui omnia pleno & inani conſtare dixit. Cic. Tuſc. Qu. lib. 4. Dogma hoc plenius explicat Laertius, & qui eum exſcripſit Heſychius Illuſtrius. De eo ſic Galenus, ſive Ætius περὶ φιλοσόφου ἱστορίας. Τούτου δὲ Λεύκιππος Ἀβδηρίτης ἀκουστής, ὃς τὴν τῶν ἀτόμων εὕρεσιν ἐπινενόηκε πρῶ-

τερα

πος. Clementi Alexandrino in Propemptico dicitur *Mileſius*, ac poſuiſſe ἀρχὰς, τὸ πλῆρες, καὶ τὸ κενόν. De eodem ita Epiphanius. Λεύκιππος ὁ Μιλήσιος, κατὰ δέ τινας Ἐλεάτης καὶ αὐτὸς ἱστορικὸς ἐν ἀπείρῳ. Lactant. lib. 3. Inſtit. *Ubi ſunt, aut unde iſta corpuſcula? cur illa nemo, præter unum Leucippum ſomniavit? à quo Democritus eruditus hæreditatem ſtultitiæ reliquit Epicuro.* Item 8. Sicyoniorum rex, reg. an. 53.

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum ejus uxore adulterii & inceſtûs conſuetudinem habuit. Ovid. in Ibin:

Aut pia, te cæſo dicatur adultera; ſicut,
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia eſt.

Leucothea, uxor Athamantis, vide *Ino*, & *Athamas*. Propert. 2. 28.

Ino etiam primâ terris ætate vagata eſt,
Hanc miſer implorat navita Leucothoen.

Ovid. Met. 4.

Leucotheaque Deum cum matre Palæmona dixit.

Et Faſtorum 6.

Leucothoe Graiis, Matuta vocabere noſtris.

Cic. 1. Tuſc. Qu. *Quid? Ino Cadmi filia, nomine Leucothea nominata eſt à Græcis, Matuta habetur à noſtris.* Vet: Gloſſ. *Albunea*, Λευκοθέα. Fabula eſt apud Apollodor. lib. 3. Hom. Iliad. ε. Pauſan. Atticis, Corinthiacis & Meſſenicis.

Leucothea, Orchami Babyloniorum regis filia, cujus amore captus Apollo, in Eurynomes (ea Leucothoes mater erat) figuram ſe transformavit, & tanquam ſecretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, ſecedere juſſit. Deinque priſtinæ formæ reſtitutus, profeſſus quis eſſet poſt multas blanditias, non admodum invitæ vim intulit. Quod cum reſciviſſet Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enunciavit, qui ut natura crudelis erat, filiam vivam defodit. Cujus mortem ægerrimè ferens Apollo, cum vitæ eam reſtituere non potuiſſet, in virgam thuream eam commutavit. Ovid. Met. 4. Arbor autem thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline, ſeu Sole, qua Daphne, ſeu laurus, viz. quòd gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad ſalutaria remedia utiles.

Leucus, ἐν τῇ δ. τῶν ἱστοριῶν citatur à Malcho, ſive Porphyrio de Vita Pythagoræ.

Levi, tertius fil. Jacob ex Leâ uxore, Gen. 30. Sic vocabatur Matthæus Apoſtolus. Item pater Matthat. Luc. 3:

Leviathan, magnus piſcis marinus, Job. 41. Leviathanem vero non ſignificare *Balænam*, ut vulgò putatur, ſed *crocodilum*, fuſe probat Bochartus ὁ μέγας Hierozoici, part. 2. lib. 5. cap. 16.

Libanius, Sophiſta Antiochenus, floruit Juliani Imp. temporibus uſque ad Theodoſium ſeniorem. Hic Athenis audivit Diophantum philoſophum, deinde in declamationibus ſe exercuit. Conſtantinopolim profectus ibidem ludum aperuit, unde propter laſcivum in pueros amorem pulſus Nicomediam venit, indeque eandem ob cauſam ejectus, in patriam reverſus eſt; ſcripſit Declamationes, Progymnaſmata, orationes, & Epiſtolas, item opus de modis dictandi epiſtolas. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 497.

Libanotus, ventus flans inter Africum, & Notum. Plin. 2. 47.

Liber Deus vini, qui & *Bacchus*, & *Dionyſius* dicitur. Multos autem fuiſſe Liberos oſtendit Diod. Siculus, quorum longe celeberrimus eſt, qui ex Semele & Jove genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotiis natum, qui *liber* appellatus eſt à *liberando*, nam libertatis Deus eſt, ſive quòd Bœotiæ urbes liberas fecerit (ipſe enim ut inquit Plutarchus pro Bœotiæ libertate pugnavit) vel quia vinum curas ſolvat, & mentem ab illis liberet, ſeu quod vino uſi homines liberè loquantur. Sen. de Tranqu. *Liber non ob licentiam* Linguæ dictus eſt inventor vini, ſed quia liberat ſervitio curarum animum, & aſſerit, vegetioremque & *audaciorem in omnes conatus facit.* Quod dicit, *ob licentiam*; in mentem revocat Varronis etymon: *Liber à libendo, quod lubrica mens ebrii, quò libet prolabatur.* Plutarchus: Διὰ τί τὸν Διόνυσον Λίβερον Πάτρεμ καλοῦσι; πότερον, ὡς ἐλευθερίας πατέρα τοῖς πίνουσι γινόμενον; γίνονται γὰρ οἱ πολλοὶ θρασεῖς καὶ παρρησίας ὑποπίμπλανται περὶ τὰς μέθας· ἢ ὅτι τὴν λοιβὴν παρέσχεν; ἢ ὡς Ἀλέξανδρός φησιν ἀπὸ τῆς περὶ Ἐλευθέρας τῆς Βοιωτίας Ἐλευθερέως Διονύσου προσαγορευομένου. Ovid. Faſt. 3.

Sive quod es Liber, veſtis quoque libera pro te
Sumitur, & vitæ liberioris iter.
Seu quia tu Pater es, patres ſua pignora natos.
Commendant curæ numinibuſque tuis.

Servius: *Pater licet generale ſit omnium Deorum, tamen propriè Libero ſemper cohæret.* Jon. Chius: Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς Σωτήρ τε Πατήρ τε. Solem quoque Poetæ Liberum vocant, quia liberè per aerem vocatur. Liber Pater emere & vendere inſtituit; ac diadema regum inſigne, ac triumphum invenit. Plin. 7. 56. Feſta ejus *Liberalia* dicebantur. Ponitur aliquando pro vino. Quint. Ennius:

——Hæc anus admodum
Friguttit, nimirum ſauciavit ſe flore Liber.

Horatius:

Condita cum verax aperit præcordia Liberi.

Plautus in Ciſtellariâ:

Quippe ubi linguam percuſſi flore Liberi.

Feſtus:

Florem anclabant Liberi è carcheſiis.

Eſt autem *flos* vini ἀνθοσμίας οἶνος· vinum optimum & odoris jucundiſſimi. Plautus in Curcul.

Flos veteris vini naribus objectus eſt meis.

Alias, flos vini, tenuis ſpuma in ſummo innatans. Turneb. 29. 34. Cæcilius apud Nonium in *Floces*, tria hæc numerat, *florem*, *floces*, i. e. *fæcem*, & *vinum*. *Ego*, inquit, *neque florem, neque floces volo: mihi vinum volo.*

Libera, Jovis & Cereris filia, quæ & *Proſerpina* dicitur. Cic. 1. De Nat. Deorum. Sed Ovidius de Ariadne loquitur Faſt. 3. uti videre eſt in his:

——Audierat jam verba querentis
Liber ut à tergo forte ſecutus erat;
Occupat amplexu, lachrymaſque per oſcula ſiccat,
Et pariter cœli ſumma petamus, ait,
Tu mihi juncta toro, mihi juncta vocabula ſumes,
Nam tibi mutatæ Libera nomen erit.

Mulierem quoque ſemen emittere tradit Hippocrates in lib. de geniturâ. Nemeſius, lib. 1. de Naturâ hominis cap. 25. Inde etiam gentiles olim fœminæ *Liberam* coluerunt, ut B. Auguſtinus docet lib. 6. de Civit. Dei, cap. 9. *Liberum*, inquit, *à liberamento appellari volunt, quòd mares in coeundo per ejus beneficium emiſſis ſeminibus liberentur. Hoc idem dicunt in fœminis agere Liberam, quam etiam Venerem putant, quod & ipſas perhibeant ſemina emittere, & ab hoc Libero eandem virilem corporis partem in templo poni, fœmineam Liberæ.*

Liberalis Antonius, innotuit metamorphoſeon collectaneis. Sed narrationes iſtæ, ut philologo utiles, ita hiſtoricum nihil juvant, niſi quatenus hiſtoria ſubeſt; ut fere in fabulis ſolet. Putabat vir magnus Notis ad Suetonium de claris Rhetoribus, hunc eſſe illum Liberalem, de quo Suetonium, libro de claris Rhetoribus egiſſe, ex indici reſiduo liquet: item de quo Hieronymus in Chronico Euſebiano ad ann. 2064. ait, *Marcus Antonius Liberalis, Latinus rhetor, graviſſimas inimicitias cum Palæmone exercet.* Hoc ſi eſt, Claudii Imper. ac fortean etiam Neronis temporibus vixerit. Sed malo credere Scaligero, qui ad eum Hieronymi locum monet, eſſe alterius Liberalis μεταμορφώσεις iſtas. Movet me quod hic *Antoninus*, ille *Antonius* dictus: hic Græcè ſcripſerit, neque niſi Græcos citet ſcriptores; ille Latinus fuiſſe Rhetor diſertim ab Hieronymo & Suetonio dicitur.

Libertas, Dea apud Romanos. Ovid. Faſt. 4.

——Populo digniſſima noſtro.
Atria Libertas cœpit habere die.

Hoc Atrium Tib. Gracchus primus Romæ dedicavit, teſte Plutarcho; reſtauravit poſtea Senator ille nobilis Aſinius Pollio. Sueton. lib. 2. de ſacris operibus Auguſto invitante, excitatis: Multa à multis extructa ſunt, ſicut à M. Philippo ædes Herculis Muſarum, à L. Cornificio ædes Dianæ, ab Aſinio Pollione atrium Libertatis. Ubi *extructa*, idem quod *reparata*. Hic Aſinius atrium, puto de novo polivit; certum eſt addidiſſe Bibliothecam, quæ omnibus pateret, & hanc ſcriptorum iconibus adornaſſe, Iſidorus: Primus Romæ bibliothecas publicavit Pollio, Græcas & Latinas, additis auctorum imaginibus in atrio quod de manubiis magnificentiſſimum extruxit. Ovid. Triſt. 3. 1.

Nec me quæ doctis patuerunt prima libellis
Atria Libertas tangere paſſa ſua eſt.

In hoc atrio publica acta ſignata etiam antequam illud augeretur Bibliothecâ; cum an. U. C. 585. id uſui fuiſſe certum ſit ex Livio, lib. 43. *Cenſores extemplo in atrium Libertatis aſcenderunt, & ibi ſignatis tabellis publicis, negarunt ſe quidquam publici negotii geſturos, quà judicium populi de ſe factum eſſet.* Situm erat in Reg. Urbis 13.

Libethrides, dictæ ſunt Muſæ à *Libethrâ* Magneſiæ fonte, Muſis ſacro, & poetarum carminibus celebrato. Mela lib. 2. Strabo tamen author eſt, Muſas appellatas eſſe *Libethrides*, à *Libethro* Traciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt,

ſub

ſub quo & antrum fuiſſe ait, Muſis Libethridibus à Thracibus conſecratum. Virg. Eclog. 7.

——Nymphæ, noſter amor, Libethrides.

Ubi *Nympharum* nomine Muſas intelligit Lil. Gyraldus. Quod & Acron quoque docet ad Horat. 19. lib. 2.

——Nymphaſque diſcentes.

i. e. Muſas: nam & Lydi ſuas Muſas *Nymphas* vocabant. Idem quoque hic ex Varrone Servius. Ludovicus tum de la Cerda; locutus eſt poeta, inquit, ut eſt ſcientiſſimus ex cognitione antiquitatis. Nam Strabo & Pauſanias, ubi loquuntur de Libethro, Nymphis ſacrum ſignatè aſſerunt, non Muſis: imo poſterior aperte diſcriminat Muſas & Nymphas Libethridas, ut hinc appareat Poetam locutum verè de Nymphis, non de Muſis, Strab. lib. 9. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ τό, τε τῶν Μουσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ Ἱπποκρήνη, καὶ τὸ τῶν Λειβηθρίδων Νυμφῶν ἄντρον. Pauſanias in Bœoticis: Κορωνείας δὲ σταδίους ὡς τεσσαράκοντα ὄρος ἀπέχει τὸ Λιβήθριον, ἀγάλματα δὲ ἐν αὐτῷ Μουσῶν τε καὶ ἐπίκλησιν ἐστι Λιβηθρίων.

Libitina, Dea apud Rom. in cujus templo locabantur, & vendebantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant, ita dicta à *libitu*, vel *libidine*. Plutarchus Venerem fuiſſe putat, redditque rationem in Problematibus, quare Romani ea quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris templo voluerunt aſſervari, ut ſc. eo ipſo humanæ fragilitatis admoneremur, certo ſcientes exitum ab ortu non procul abeſſe, cum eadem Dea, & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Auctor eſt Dionyſ. Hal. Servium Tullium Regem cum ſcire numerum naſcentium, morientium, in viros tranſeuntium vellet; inſtituiſſe ſingulis templum, in quod nummum aliquem inferrent, atque ita numerarentur deſcriberenturque. Ut naſcentes in Junonis Lucinæ; morientes in Veneris Libitinæ, puberes, & qui virilem togam ſumerent, in Juventæ. Hinc manavit ut ea Dea funeribus preeſſe crederetur; atque inibi, quicquid ad ea curaretur. Hinc *Libitinarii* qui *Libitinam* (ut Valer. 5.2.) *exercebant*. Gloſſæ *Libitinarius* ἐνταφιαστὴς, ſive *Funerator*. Item Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quæ ad funus. Ipſa *Libitina* quoq; ἐντάφιον, *funus*. Horat. 3. Car. Ode ult.

Non omnis moriar, multaque pars mei Vitabit Libitinam.

Livius poſuit pro officio. *In urbe peſtilentia tanta*, ut Libitina tunc vix ſufficeret. In Aſconii pro Milone legas: *Faſces ex lecto Libitinæ raptos allatos ad domum Scipionis & Hypſæi*: Cape de faſcibus Deſignatorum, qui illic aſſervati. Sane lictores iis dat Horatius:

——Cum ficus prima calorque
Deſignatorem decorat lictoribus atris.

Alii malint Proſerpinam eſſe Plutonis uxorem, quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant.

Libo, civis Rom. qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit, quod ideo Libonis puteal dicitur. Horatius 1. Epiſt. 19.

——Forum putealque Libonis
Mandabo ſiccis.——

Item alius conſul cum Fabio Chilone, an. U. C. 956. Porro *Libones* fuerunt ex familiâ Albanorum ſeu Trojanorum. Sil. lib. 5.

——Victum ſpoliaſſe Libonem
Laurigeris decus illud avis.

Avis, h. e. triumphalibus. Inclaruit vero *Libonum* ſplendor ex illo Corneliæ ad Paulum Propertii verbis lib. 4. eleg. 12.

Altera maternos exæquat turba Libones,
Et domus eſt titulis, utraque fulta tuis.

Libra, ſignum Zodiaci, quod æquinoctium facit autumnale. Virg. Geor. 1.

Libra die ſomnique pares ubi fecerit horas,
Et medium luci, atque umbræ jam dividit orbem.

Quam Libræ deſcriptionem facientis dies æquos cum noctibus, ingenii oſtentatione exſecuti ſunt. Seneca in Hercule Inſano:

Libra Phœbæos tenet æqua currus.

Idem in Hippolyto:

Paremque toties Libra compoſuit diem.

Manilius, lib. 3.

Libra Arieſque parem reddunt noctemque diemque.

Idem iterum:

Libra diem noctemque pari cum fœdere ducit.

Ac rurſus:

——Æquantem tempora Libram.

Lucanus, lib. 8.

Tempus erat quo Libra pares examinat horas
Non uno plus æqua die, noctique rependit
Lux minor hybernæ verni ſolatia damni.

Idem Lib. 4.

Atque iterum æquatis ad juſtæ pondera Libræ,
Temporibus vicere dies.

Auſonius Eclog.

Libra die ſomnique pares detraxerat horas.

Libs, ventus ab occaſu brumali flans adverſus Vulturnum, ita dictus quòd à Libyâ ſpiret, quâ ratione & *Africus* Latinis dicitur. Gel. 2. 22. Plin. 2. 47.

Lichas, puer Herculis, per quem Dejanira viro ſuo in Oetâ monte ſacrificaturo, veſtem miſit ſanguine Neſſi Centauri infectam; quam cum ille induiſſet, ſerpente jam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus, Lichan pernicioſi muneris latorem capillis arripuit, & in ſubjectum mare præcipitavit, quem poetæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe mutatum, quod à nautis in mari Eubœo oſtenditur. Ovid. Met. 9.

Nunc quoque in Euboico ſcopulus brevis emicat altè
Gurgite, & humanæ ſervat veſtigia formæ.
Quem quaſi ſenſurum, nautæ calcare verentur,
Appellantque Lichan.——

Licinius Stolo, Trib. Plebis cum L. Sextio, à plebe factus, poſtquam ſolitudo magiſtratuum tenuit civitatem quinquennio, legem tulit ne quis plus quam quinquaginta agri jugera poſſideret, quâ lege ipſe damnatus eſt. Liv.

Licinius, Valerianus & Gallienus Impp. an. U. C. 1006. Ambo ob diſſidium obortum inter Gallienum & Aureolum apud Mediolanum, interfecti ſunt. Oroſius 2. 21.

Licinus, Cæſaris libertus, qui ab Auguſto curationi Galliarum præpoſitus eas ſpoliavit, eoque pacto ditiſſimus evaſit. Perſius de eo:

Nunc Licini in campos, nunc Craſſi mittit in ædes.

Juvenal. Sat. 1.

——Ego poſſideo plus
Pallante & Licinis.——

Limnæ, vicus inter Laconici & Meſſeniaci agri fines, ubi Limnatidis templum. Callimachus Hymn. 3.

——ἢ ἐνὶ Λίμναις.

Ubi Schol. Λίμναι δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις. Eſt etiam Λίμναι locus in Atticâ, ubi Dionyſii templum, ut notat Schol. Ariſtoph. ad hunc locum Βατράχ.

Φθεγξώμεθ' εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδὰν
Ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς
Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.

Ubi in 1. verſu leg. ἁμὰν Doricè. i. e. *noſtrum*.

Limnatis, Diana dicitur Pauſaniæ in Meſſenicis Achaicis, & Arcadicis paſſim, à *Limnis* oppido in confiniis Lacedæmoniorum, & Meſſeniorum, in Laconicis ejuſdem τῆς Λιμνάδος male pro Λιμνάτιδος. Idem in Corinthiacis Ἀρτέμιδος Λιμναίας meminit. Certe apud Lacedæmonios cultam fuiſſe *Limnatim* Dianam ex Tacito diſcimus Annal. 4. ubi perperam etiam *Limeneditis Dianæ* pro *Limnetidis*, vel *Limnatidis* dicitur. Λιμνάτιν etiam Dianam à piſcatoribus cultam, ut à venatoribus Ἀγροτέραν, teſtis eſt Artemidorus, lib. 2. Vide Meurſium in Miſcell. Laconicis, lib. 1. cap. 2.

Limniades, ſtagnorum nymphæ apud Ethnicos. Λίμνη enim *ſtagnum* ſignificat. Vide Nat. Com. 5. 12.

Limoniades, Nymphæ florum, & pratorum, quas aliquando mori, ac deficere dixit Ariſtoteles ſicut Panes ac Fauni.

Linus, Oechalienſis citatur à Stephano in Οἰχαλία.

Linus, auditor & comes Pauli Apoſtoli. 2 Tim. 4. Primus poſt Petrum Eccleſiæ Romanæ Epiſcopus fuiſſe dicitur, An. Dom. 70. Euſeb. 5. 6. Irenæus, 3. 3. Sub hujus nomine duo circumferuntur libri ad Eccleſias orientales, qui acta continent Paſſionis Petri & Pauli, ſed libri illi commentitii ſunt,& multos continent errores. Vide Bellarm. De ſcript. Eccleſ. & lib. 1. De Rom. Pont. cap. 9. Baronium ad an. 69. Poſſevin. in apparatu ſacro. Voce *Linus*.

Linus, filius Apollinis ex Pſamathe Crotopi Argivorum regis filiâ; Cum enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clam cum Pſamathe ejus filiâ concubuit, quæ ex eo compreſſu gravida effecta, expletis legitimis menſibus, puerum peperit, quem *Linum* appellant. Hunc, cum patris indignationem metuens inter virgulta occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis, & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Virgilius, Ecl. 4.

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamvis,atq; huic pater adſit,
Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impactâ in caput citharâ, quod ipſum ruſticiùs canentem irrideret. Pauſanias, lib. 9. Mart. 9. 88.

Ipſe meum flevi, dixit Apollo, Linum.

Prop. lib. 2. el. 13.

Tunc ego ſim Inachio notior arte Lino.

Liriope, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex quâ Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ovid. Met. 3.

Prima fide vociſque ratæ tentamina ſumpſit
Cærula Liriope; quam quondam flumine curvo
Implicuit, clauſæque ſuis Cephiſos in undis
Vim tulit; enixa eſt utero pulcherrima pleno
Infantem, Nymphis jam tunc qui poſſet amari,
Narciſſumque vocat.———

Litholbolia, apud Trœzenas feſta, à *lapidum jactu* ſic vocata, quòd in ſeditione nonnulli duas Cretenſium puellas, Limiam, & Auxeſiam, lapidibus nequiter obruerant, ac trucidaverant, unde ut earum manes placarentur, feſtum quotannis ſolenniter celebrandum ſtatuerunt. Plut.

Lityerſa, nothus erat Midæ regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos, qui adveniſſent, compellebat, ut ſecum meterent, deinde præſectis capitibus reliquum corpus manipulis involvebat. Idem inſtituit, ut in honorem Midæ, æſtivus ſive meſſorius hymnus caneretur, unde proverbium, ut qui coacti canerent, hi Lityerſæ cantionem canere dicerentur. Vide Eraſm. in Chiliad.

Livia, Druſilla, Auguſti Cæſaris conjux ſecunda. De quâ Ovid. Faſt. 1.

Sic Auguſta novum Julia numen erit.

Ad quæ hæret Marſus: de Juliâ, inquit, Auguſtâ non legimus aliquid ſacri. O pepo! Hæc enim poſtea mariti adoptione in Juliorum domum admiſſa eſt, eique nomen fuit *Julia Auguſta*. Eam autem nepos Claudius conſecraſſe dicitur. Sueton. 5. 11. *Avæ Liviæ divinos honores & Circenſi pompâ currum elephantorum Auguſteo ſimilem decernendum curavit.* Dio Caſſius, lib. 60. Τήν τε τήθην τὴν Λιβίαν οὐ μόνον ἵππων ἀγῶσιν ἐτίμησεν, ἀλλὰ καὶ ἀπηθανάτισεν, ἄγαλμά τε τι ἐν τῷ Αὐγουστείῳ ἱδρύσας, καὶ τὰς θυσίας τῆς ἀειπαρθένοις ἱεροποιεῖν προστάξας τῆς τε γυναιξὶν ὅρκον τὸ ὄνομα αὐτῆς ποιεῖσθαι κελεύσας. Habuit etiam præter has Virgines Veſtales, ſuam Flaminicam, quò referas vetuſtam hanc baſim, quæ Aquini eſt: *Deutriæ L. F. Pollæ Sacerdoti Divæ Auguſtæ poſt mortem D.D.* Et hoc paſſim in Inſcriptionibus antiquis litatum Juliæ videmus, ut in his fragmentis Fratrum Arvalium:

Divo Auguſto bovem marem
Divæ Auguſtæ vaccam. Neapolis.

T. Livius, hiſtoricus Patavinus, res Romanas miro artificio luculentoque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum: *Ad Titum Livium lacteo eloquentiæ fonte manantem, ab ultimis Hiſpaniæ Galliarumque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus: Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit.* Hunc Caius princeps, tanquam verboſum inſectabatur; Pollio vero tanquam Patavinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur, qui eum Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadetque pueris ediſcendum, ut Ciceronis imitatorem.

Livius Andronicus, Livii Salinatoris libertus, cujus filios erudiit, ab eoque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano Coſſ. anno ante nativitatem Ennii. Vide Voſſ. Poet. Lat. pag. 3.

Lobon, Argivus, librum de Poetis conſcripſit. Laertius & Epimen. & Thalete.

Locuſta venefica Neroni grata, ex Galliis evocata; cujus operâ Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tac. lib. 11. Juven. Sat. 1.

Inſtituitque rudes melior Locuſta propinquas.

Loemius, Apollinis cognomen, quod ei Lydii impoſuerunt ob malorum expulſionem, finitâ peſtilentiâ. Sol enim aera rarefacit, & expurgat. Hinc Seneca in Oedip.

———*Una jam ſupereſt ſalus,*
Si quam ſalutis Phœbus oſtendit viam.

Longimanus, Artaxerxes, rex Perſarum, ſic dictus quòd manum alteram haberet longiorem.

Longinus Caſſius, Philoſophus, Porphyrii præceptor, vir multæ eruditionis & Criticus; floruit ſub Aureliano Cæſare. Libellum ejus περὶ ὕψους, ſive *de ſublimi dicendi genere*, hodie habemus.

Longus Sophiſta, ſcripſit Paſtoralium de Daphnide & Chloe, libros quatuor. Gothofredus Jungermannus recenſuit, in latinum ſermonem vertit & notas addidit. Hanoviæ 1605. Poſtea vero Petrus Moll. Snecanus recenſuit, in latinum ſermonem convertit, notis, & animadverſionibus illuſtravit. Franekeræ, 1660.

Lot, fil. Haran. Gen. 11. quem δίκαιον vocat D. Petrus. 2 Ep. c. 2. verſ. 7. Ejus uxor cùm intueretur ulterius poſt eum, ſtatua ſalis effecta eſt. Gen. 19. Græcè eſt ςήλη ἁλός. Ebraice à נציב, unde *Niſibis*, quæ & *Neſebis*, & *Naſebis*. Sic interpretatur hoc nomen Philo Byblius apud Stephanum *de urbibus*. Statuam autem alii *cumulum*, alii *columnam* vocant. *Diſtat à mari Sodomeno duabus leucis: conſtatq; adhuc cumulus ille*, ait Benjamin in Itinerario, *qui à gregibus aliquando lambendo imminutus, denuo ad priſtinam creſcit molem.* Thargum Hieroſolymitanum: *Quia uxor Lot erat ex filiabus Sodomæ, reſpexit poſt ſe, ut videret quid tandem eventurum eſſet domui patris ſui: & ecce ipſa ſtetit* (i. e. manſit) *columna ſalis, duratura uſque ad tempus illud quo reviviſcent mortui.* Hanc ſuo etiam tempore ſuperfuiſſe teſtantur Joſephus & Clemens Ep. ad Romanos; Vide Burchardum & alios qui ibi fuere. Sulp. Severus: *Sed mulier parum dicto audiens (humano malo, quo ægrius vetitis abſtinetur) reflexit oculos, ſtatimque in molem converſa traditur.* Cyprianus:

———*Et ſimul illic*
In fragilem mutata ſalem ſtetit ipſa ſepulchrum.

Tertullianus carmine de Sodomâ:

——*Ipſa ſibi formam ſine corpore ſervans,*
Durat adhuc, nunquam pluviis nec diruta ventis.
Quin etiam ſi quis mutilaverit advena formam,
Protinus ex ſeſe ſuggeſtu vulnera complet.

Cæterum uxor Lothi in ſalem converſa, magno admonuit Sacramento, neminem in viâ liberationis ſuæ, præterita deſiderare debere, uti notat Auguſtinus. Unde Prudentius:

Nemo memor Sodomæ, quæ mundi forma cremanda eſt,
Ut ſemel, è muris greſſum promoverit, ore
Poſt tergum verſo reſpectet funera rerum.

Inceſtum hic Lothus cum filiabus ſuis inſcius commiſit. Ratio autem quæ filias ejus ad hoc facinus commovit hæc à Joſepho refertur. Αἱ δὲ παρθένοι πᾶν ἠφανίσθαι τὸ ἀνθρώπινον ὑπολαβοῦσαι γένος, πατρὶ πλησιάζουσι ἐπινοήσασαι λαθεῖν, ἐποίουν δὲ τοῦτο ὑπὲρ τοῦ μὴ γένος ἐκλιπεῖν. Sulp. Severus: *Lot autem filiæ exiſtimantes humanum genus interiiſſe, concubitum inebriati patris appetiverunt.* Licitum ſiquidem arbitratæ ſunt, quod ab Arabibus vicinis quotidie fieri intelligebant, ut Strabo docet. Sed fœdum hoc facinus haudquaquam, quod Chryſoſtomus facit, excuſandum eſt.

Lotis, nympha formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cum Priapi vim effugere non poſſet, invocatâ Deorum ope, in *lotum* arborem eſt commutata. Ovid. Met. 9.

Loxias, Apollo dictus, quòd obliqua ederet reſponſa, aut ab eo quòd Zodiacum Sol obliquè percurrat. Macrob. Saturn. Seneca in Oedipo:

Reſponſa dubiâ ſorte perplexa latent.
Ambage nexa Delphico mos eſt Deo
Arcana tegere.———

Lua, Dea quædam apud veteres, à *luendo*, expiandoque nomen ſortita, quæ præerat luſtrationibus, & luſtris. Vide Turneb. Adverſ. 16. 20. & 23. 22. & 10. 11.

Lucanus, Cordubenſis patriâ, poeta egregius, in Piſonianâ conjuratione deprehenſus, brachium ad ſecandas venas medico præbuit. Hujus vitam habemus à Suetonio exaratam. Vide Crinitum & Lil. Gyraldum. Etiam fusè de eo agit Voſſius, lib. 1. Hiſt. Lat. cap. 26.

Lucas, medicus Antiochenus unus è 4 Evangeliſt. Euſeb. 3. 4.

Lucia, Sicula, ſeu, ut alii volunt, Romana vidua, à proprio filio Chriſtianiſmi accuſata, martyrio coronata ſub Diocletiano. Fuit & alia Syracuſana, ſed virgo, quæ cum bona à parentibus relicta pauperibus diſtribueret, à proprio ſponſo accuſata martyrii coronam accepit. Vide Bapt. Mantuanum.

Lucianus, presbyter Antiochenus, martyr Nicomediæ ſub Maximiano. Hieronymus. Suidas.

Lucianus, Samoſatenſis, ſcriptor præſtantiſſimus, & facetiſſimus, primum Chriſtianus, demum fidei deſertor, ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas graviſſimas, nam à canibus devoratus miſerè interiit. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 232. Et de ſectis p. 57. Alius ab hoc eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laertius lib. 6.

Lucifer, una errantium ſtellarum, quam & *Venerem* appellamus, quæ mane Solem præcedens, unaque cum Aurorâ ſeſe oſtendens (unde & Auroræ filius fingitur) *Lucifer* dicitur; veſperi autem Solem ſubſequens, *Heſperus* nominatur. Poetæ comparatione ab hâc ſtella deſumptâ ſæpius utuntur. Virg. Æn. 8.

Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer undâ,
Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes,
Extulit os ſacrum cœlo, tenebraſque reſolvit.

Val. Flaccus lib. 6.

——— Qualis roſeis it Lucifer alis,
Quem Venus illuſtri gaudet producere cœlo.

Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 3.

Surgit Iuleo juvenis cognomine dignus,
Qualis ab Eois Lucifer ortus aquis.

Seneca in Hippolyto :

Qualis eſt primas referens tenebras
Nuncius noctis, modo lotus undis
Heſperus, pulſis iterum tenebris
Lucifer idem. ———

Lucilius, ad quem Epiſtolas ſcripſit Seneca, origine humilis fuit, induſtriâ tamen emerſit, & ad equeſtrem ordinem, tum ad procurationem Siciliæ pervenit. Diſces ex Epiſtolis iſtis, ſi obſerves. Ingenium illuſtre fuiſſe videtur, literis & Poeticæ etiam amicum, iiſque dotibus Senecæ carum. Qui eum mirificè laudat, etſi colore quodam & figuratè, lib. 4. Nat. Qu. initio, quos ipſos libros ei inſcribit. Oſtendit ibi ſub Caio potuiſſe, ſub Claudio. Fidem ejus commendat, invictum muneribus animum, alia digna lectu, ſi quis virum noſſe cupit. In iiſdem Epiſtolis, à juventute ſe ei amicum fuiſſe ſignificat, & ætatem perſeveraſſe. Alia de viro non poſſum, nec cognomen quidem ejus eruere. Nam quod quidam *Juniorem* appellant, inducti loco Senecæ (Ep. 25.) *Junior es? quid refert? Non dinumerantur anni:* puer videt, quam ſit puerile. Ad ætatem ea, non appellationem ſpectant. Lipſius.

Lucilius, vetus, & venuſtus poeta, patriâ Auruncanus' unde *magnus Auruncæ alumnus* dicitur Juv. Sat. 1. qui primus Latinorum Satyras ſcribere aggreſſus eſt. Pacuvio, & Accio florentibus viguiſſe docet Velleius libro altero, & Quint. 17. 21. Natus eſt Olymp. 153. ut apud Hieronymum in Chronico eſt ex Suetonio. Ac ibidem legas Olymp. 169. Neapoli mortuum an. ætatis 46. ac publicò funere elatum. Magnus fuit Magni Pompeii avunculus, uti teſtatur Porphyrio. Vide Horat. lib. 1. Sat. 10. & quæ iſtic interpretes annotarunt. Perſius:

———Secuit Lucilius urbem
Te Lupe, te Meti, & genuinum fregit in illis.

Juv. Sat. 1.

Enſe velut ſtricto quoties Lucilius ardens
Infremuit. ———

Horatius de eodem :

Primores populi arripuit, populumque privatim,
Scilicet uni æquus virtuti, atque ejus amicis.

Lucilius homo doctus & perurbanus, dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ab indoctis legi velle, neque à doctiſſimis, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe, quam ipſe de ſe; Cic. lib. 2. de Oratore. *Lucilius* Baſſus, Judææ legatus, An. Dom. 74. Item miles quidam fortiſſimus Rom. qui cum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos, obtulit ſe periculo, ac in medias hoſtium manus irrupit, ut ipſe Bruto tempus ad fugam faceret.

Lucilla, virgo filia Nemeſii Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volat.

Lucillus Tarrhæus, hiſtoriam urbis Theſſalonicenſis condidit, teſte Stephano in Θεσσαλονίκη. Contexuit quoque Scholia in Argonautica Apollonii, ut ex præfatione Anonymi Græci conſtat. Edidit & adagia: Sane Zenobius indicat ſe proverbia ſua ex Tarrhæo ac Didymo collegiſſe. Voſſius.

Lucina, Dea partuum præſes, quæ & *Juno* dicitur, & *Diana*. Prop. lib. 4.

——— Cum Cynaræ traheret Lucina dolores.

Ovid. Faſt. 2.

Gratia Lucinæ dedit hæc tibi nomine lucus,
Seu quia principium tu Dea lucis habes.

Vide eundem Faſt. 6. & Met. 9. Catullus.

Tu Lucina dolentibus
Juno dicta puerperis. Vide *Ilithyia.*

Lucius, viri proprium, quia luce oriente natus eſt, ſic *Lucia*, nomen mulieris.

Lucius Antonius Commodus, Rom. Imp. à primâ ſtatim pueritiâ turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratuſque, 300 concubinas & 300 pueros in deliciis habuit. Æl. Spartianus. Coloſſi capite ſublato ſuæ imaginis caput juſſit imponi, Hercules, ac Deus voluit vocari. Vide Herodianum lib. 1.

Lucius Antonius, coſ. cum P. Servilio Iſaurio, ſeditionem movit adverſus Cæſarem, apud Peruſiam victus eſt. Appian. lib. 4. Florus 4. 7.

Lucius Patrenſis memoriæ tradidit μεταμορφώσεις Vide Voſſ. H. Gr. p. 517.

Lucius Corn. Sylla, coſ. cum Pompeio Ruffo, anno U. C. 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cum eſſet multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit, qui cives ſuos morte multavit, an. U. C. 674. depoſito magiſtratu vitam vixit privatam. Plut. In campo Martio ſepultus eſt. Vide *Sylla.*

Lucius Quintius Cincinnatus, Trib. Mil. an. U. C. 370. Idem ab agro accerſitus, ut Dictator fieret, arans, & ſuâ manu ſemen ſpargens inventus eſt. Perſius Sat. 1.

Unde Remus, ſulcoque terens dentalia Quinti,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

Lucius Septimius Severus, 21 Romanorum Imperator anno U. C. 946. Apud Cyzicum Æmilianum Nigri ducem fudit fugavitque. Rurſus in Bithynia Nigri milites à Severianis victi ſunt. Ad Iſſicum ſinum in Ciliciâ Niger victus, fugatuſque eſt, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit fugavitque & civitatem incendit. Albini caput Romam miſit. Superato Albino, Senatores & optimates, quam plurimos occidit, Arabiam Felicem vaſtavit, Armeniorum rex fœdus cum eo init, Augarus Oſthœnorum rex ei ſe dedidit, filios obſides tradidit. Artabanum Parthorum regem fugavit, Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperavit. Britannis bellum movit, ut receptas provincias redderet ſecuriores, vallum per 133. m. p. à mari ad mare duxit. Herod. lib. 3.

Lucretia, Romanæ pudicitiæ lumen præcipuum, filia Lucretii Tricipitini præfecti urbis, uxor Tarquinii Collatini, quam Sext. Tarquinius cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur; addebatque, ſe cum mortuâ jugulatum ſervum poſiturum, ut in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, ut infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie vero convocatis patre, marito, cæteriſque amicis, obortis repente lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Quâ re moti amici, populo ad arma concitato, reges expulerunt. Liv. lib. 1. Juv. Sat. 10.

Sed vetat optari faciem Lucretia qualem
Ipſa habuit. ———

Martial. 1. 91.

Eſſe videbaris fateor Lucretia nobis.

Silius lib. 13.

Ecce pudicitiæ Latium decus, inclyta lethi
Fert frontem, atque oculos terræ Lucretia fixos.
Non datur heu tibi Roma, nec eſt quod malle deceret,
Hanc laudem retinere diu.

Sp. Lucretius, Tricipitinus ſocer Tarquinii Collatini. Cæſo Bruto in conſulatu ſucceſſit cooptatus à P. Valerio, qui & illi, ut natu majori prius faſces dedit. Verum ætate confectus, quum ad obeunda munera conſularia vires non ſuppeterent, intra paucos dies mortuus eſt, cui mox M. Horatius Pulvillus ſucceſſit. Livius. Dionyſ. Plut.

T. Lucretius Carus, poeta ſynchronus Tullii & Terentii Varronis, etſi paulo antiquior. Scripſit libros 6. De rerum naturâ, in quibus Epicurum, & Empedoclem ſequitur. Id opus plerique à M. Cicerone emendatum volunt, quum auctor id ipſum imperfectum & inemendatum reliquiſſet: Et quanquam Cicero fratris ſententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multæ tamen artis eſſe dicit. Quintilianus etiam in ſuâ materia elegantem, ſed difficilem eſſe teſtatur. Ovidius:

Carmina ſublimis tunc ſunt peritura Lucreti,
Exitio terras cum dabit una dies.

Periit, quomodo tradit Euſebius, ſuâ ipſius manu, quum amatorio poculo in furorem actus eſſet. Id datum ab uxore Luciliâ volunt, deque eâ intelligendum illud Senecæ: *Livia virum ſuum occidit, quem nimis oderat, Lucilia ſuum, quem nimis amaverat.* Auctor vitæ Virgilii, Pompeio & Craſſo 2. Coſ. deceſſiſſe tradit, quum eodem die Virgilius virilem togam induiſſet.

L. Lucullus, vir clariſſimus Rom. qui præclaras res geſſit. Hic nobilis, diſertus, dives, munus Quæſtorum ampliſſimum dedit. Prætor Africam juſtiſſimè rexit. Adverſus Mithridatem miſſus, collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberavit. Cyzicon obſidione ſolvit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno ſuo Ponto exuit, quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubveniente, magnâ felicitate ſuperavit. Hic (ut refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam, & elegantem ſe convertit, tantas enim opes paraverat, ut ædibus & prætoriis extruendis, hortis, & cœnationibus amœniſſimis, incredibilique ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni utriuſque linguæ libris referta, atque omnibus obvia ac patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, cum interim quotidiano

epularum apparatu, in Proverbium penè venerit. Nimius in habitu, maxime ſignorum, & tabularum amore flagravit. Poſt cum alienatâ mente deſipere cœpit, tutela ejus M. Lucullo fratri permiſſa eſt. Vir fuit omnino eloquens, & utraque linguâ exercitus, ita ut Sylla commentarios de rebus à ſe geſtis ei dicarit, conditione eâ, ut illos digereret, ac poliret, teſte Plut. in ejus vitâ, ex quo etiam diſcimus Lucullum ipſum ſcripſiſſe Græcè hiſtoriam Belli Marſici: Horat. 1. Ep. 6.

——Chlamydes Lucullus, (ut aiunt)
Si poſſet centum ſcenæ præbere rogatus,
Qui poſſem tot? ait: tamen & quæram, & quot habebo
Mittam: poſt paulo ſcribit, ſibi millia quinque
Eſſe domi chlamydum: partem vel tolleret omnes.

Sen. ad Polybium: *Quid referam duorum Lucullorum diremptam morte concordiam?*

Lucumo, C. Lucumo Propertio; ſic enim ille.

Prima Galeritus poſuit tentoria Lucmon.

Vocabulum Tuſcum, quo Rex ſignificabatur, ut Servius auctor eſt in Æn. 2. Et ita videtur uſus Sidonius lib. 5. ep. 7. *Temperat Lucumonem noſtrum Tanaquil ſua.* Loquitur enim de Chilperico rege. Aliter Feſtus. *Lucumones,* inquit, *homines inſani dicti, quod loca ad quæ veniſſent infeſta redderent.* Vide Scaligerum ibidem & in illud Auſonii:

Sallito decies ſi cor purgeris aceto,
Anticipeſque tuum Samii Lucumonis acumen.

Voſſius *Lucumones* & *Λυκάονας* eoſdem eſſe, planeque Latinum ſive Thuſcum illud ex Græco hoc factum putat. *Λυκάων* enim Arcadiæ rex fuit, ac Arcadia ab eo aliquando *Lycaoniæ* nomen habuit. Is autem in lupum à Jove commutatus dicitur, ut præter poetas tradit Pauſanias. Conſtat etiam *Λυκάονας* dici, qui vulgò *Λυκάνθρωποι.* Eſt vero *Lycanthropia* Melancholiæ genus, quo qui laborant, noctu luporum inſtar exeunt, & uſque dum luceſcat circa mortuorum corpora verſantur; ut ex Æginetà, & Ætio conſtat. Quæ qui conſiderarit, non mirabitur uti *Λυκάων* apud Græcos, ita Lucumo apud Thuſcos (qui ex Arcadiâ in Italiam venere) utramque habuiſſe notionem, puta ut tum pro rege, ſeu præfecto, tum pro Melancholico vel inſano ſumeretur.

Luitprandus, Ticinenſ. Eccleſiæ Levita ſive Diaconus, poſtea vero Epiſcopus Cremonenſis, hiſtoriam ſcripſit de rebus ſuo tempore per Europam geſtis; floruit vero ſub Ottone primo Imperatoris. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 344.

Luna, Dea apud veteres, eadem quæ *Lucina:* Cic. lib. 2. de N. D. *Luna à lucendo nominata ea enim eſt Lucina.* Ut vero Soli quadriga, ſic Lunæ biga à Poetis attribuitur. Tertull. de Spect. cap. 9. *De jugo vero quadrigas Soli, bigas Lunæ ſanxerunt.* Sen. in Herc. Oetæo:

Cujus ad primos Hecate vapores
Laſſa nocturnæ levat ora bigæ.

Manilius in Aſtronom.

Quadrijugis ut Phœbus equis, & Delia bigis.

Papinius:

Rorifera gelidum tenuaverat aera bigâ.

Fulgentius ubi totam curruum Solis & Lunæ fabulam paucis complectitur:

Solverat ignivomos mundi regione peracta
Quadrupes, gelidumque rotis tepefecerat orbem
Rector, & auratis colla ſpoliabat habenis.
Jam Phœbus disjungit equos, jam Cynthia jungit,
Quaſque ſoror liquit, frater pede temperat undas,
Tum Nox ſtellato cœlum circumlita peplo
Cærula rorigenis pigreſcere juſſerat alis,
Aſtrigeroque nitens diademate Luna bicornis
Bullatum bijugis conſcenderat æthera tauris.

Idem Fulgentius Lunam modo ab equis, modo à tauris trahi ſignificavit. Equos ei tribuit Hom. in Hymnis, Manilius, & Ovidius 1. Triſt.

Lunaque nocturnos alta regebat equos.

Quorum unum album, atrum alium ſcribit Boccatius. Vaccas autem ei tribuunt Auſonius:

Jam ſuccedentes quatiebat Luna juvencas.

Prudentius:

Nunc bijugas frænare boves.

At Avienus & Claudianus juvencos, ſeu boves mares, ad ſterilitatem Lunæ ſpectantes, ut & ii qui Mulas currui ejus junxere. Qui vero cervos ad Lunæ in curſu ſuo perficiendo velocitatem attenderunt. Macrob. lib. 1. Sat. adducit Philochorum in Atthide, Venerem eſſe Lunam, ejus Sacrificium facere viros veſte muliebri, mulieres cum virili, quod eadem & mas & fœmina crederetur, Apul. lib. 2. Transf. ad Lunam: Sed tu cœleſtis Venus, quæ primis rerum exordiis ſexuum diverſitatem generato amore ſociaſti, &c. Unde Aug. de C. D. 7. 15. *Ibi eſt & illa omnium clariſſima* quæ ab eis appellatur Venus, & tamen eandem Venerem eſſe etiam Lunam volunt, quamvis de illo fulgentiſſimo ſidere apud eos tanquam de malo aureo Juno Venuſque contendant. Paganis autem veteribus perſuaſum eſt magicis incantamentis detrahi cœlo Lunam poſſe. Virg. in Pharmaceut.

Carmina vel cœlo poſſunt deducere Lunam.

Maga apud Horat. inſultans & jactabunda:

An quæ movere cæreas imagines
Ut ipſe noſti curioſus, & polo
Deripere Lunam vocibus poſſum meis
Poſſum crematos excitare mortuos
Deſiderique temperare poculum.

Ovid. de Medeâ:

Illa reluctantem curſu deducere Lunam
Nititur & tenebras addere Solis equis.

Idcirco nutrix apud Sen. in Hippol. cum Lunam veneratur, ad hunc loquitur modum:

Sic te gerentem fræna nocturni ætheris,
Detrahere nunquam Theſſali cantus queant.

Adjuvari autem putabant Lunam ſic laborantem ſonitibus permagnis, ne voces incantantium eò poſſint pervenire, ut ab eâ exaudirentur. Idcirco, pelves & tympana & cymbala pulſabantur. Hoc enim prodeſſe plurimum exiſtimabant. Propert.

Cantus è curru Lunam deducere tentant,
Et facerent, ſi non æra repulſa ſonent.

Unde Juvenalis argutè de fœmina loquaciſſima Sat. 6.

Una laboranti poterit ſuccurrere Lunæ.

Luc. lib. 6. de Magorum vi loquens:

——Illis & ſidera primum
Præcipiti deducta polo, Phœbeque ſerena
Non aliter diris verborum obſeſſa venenis
Palluit, & nigris, terreniſque ignibus arſit,
Quam ſi fraterna prohiberet imagine tellus
Inſereretque ſuas flammis cæleſtibus umbras:
Et patitur tantos cantu depreſſa labores
Donec ſuppoſitas propior deſpumet in herbas.

Vide plura quæ nos in *Theſſalia.* Fiebat autem hoc cum Luna deficeret, amoto Sole interjectu terræ, cujus rationem ignorabant veteres. Unde Plin. l. 2. de his qui cauſas defectuum Solis Lunæq; prodiderunt loquens, *Viri,* inquit, *ingentes ſupraque mortalium normam tantorum numinum* lege deprehenſa, & miſera hominum mente abſolutâ in defectibus Stellarum ſcelera, aut mortem aliquam ſiderum paventes: quo in metu fuiſſe Steſichori & Pindari vatum ſublimium ora palam eſt, deliquio Solis & in Luna veneficia arguente mortalitate, & ob id *crepitu diſſono auxiliante.* Nec mirum eſt creditum olim rudi hominum generi Lunam cœlo auferri, cum noſtrâ memoriâ ſit populus qui Lunam ab Aſino epotam credidit cum is aſinus de fluvio biberet, qui Lunæ ſpeciem, ut fit, reddebat, illaque objectu nubis ſubito ſe condidiſſet, aſinuſque in carcerem conjectus, & poſt legitimam quæſtionem ſectus eſt ut Lunam mundo redderet. Ut Claudianus:

Dixit, & extemplo frondoſâ fertur ab Alpe
Trans pelagus, cervi currum ſubiere jugales.

Loquitur de Lunâ.

Lupa, quæ & *Acca Laurentia,* ſive *Larentia,* Fauſtuli uxor, paſtoris armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad ripam Tiberis expoſitos aluit.

Lupercal, locus ſub Palatino monte Pani paſtorum Deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui *Luperci* dicebantur, nudi per urbem curſitabant, mulierum palmas uteroſque caprinâ pelle ferientes, quâ re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Evandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant; Quare autem nudi diſcurrebant hanc cauſam adfert Servius, cum Romulus & Remus ludicro huic intenti erant, latrones interim, occaſione arreptâ, pecora illorum abegiſſe, eâque re intellectâ, Romulum cum omni juventute, abjectis veſtibus, ut ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſus prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolemnem, ut Lupercalia à nudis celebrarentur. Virgil. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer aſylum
Rettulit, & gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid Faſt. 2.

Illa loco nomen fecit, locus ipſe Lupercal,
Magna dati nutrix præmia lactis habet.

De Lupercis autem Virg. ubi ſupra:

Hic exultantes Sanios nudoſque Lupercos.

Juvenalis:

Nil prodeſt agili palmas præbere Luperco.

Lupercalia itaque nomen habuerunt à *Lupercis,* quorum plures ſodalitates fuere. Una Fabiorum, altera Quintiliorum:

& hæ

& hæ antiquiſſimæ. Addita poſteà ea Juliorum à C. Jul. Cæſare; cujus inſtitutionis mentio apud Dionem lib. 44. Verba ſunt: Ἱεροποιοὺς τε ἐς τὰς τοῦ Πανὸς γυμνοπαιδίας, τρίτην, τὴν ἑταιρείαν, ἣν Ἰουλίαν ὠνόμασε, Tria ergo Romæ Lupercorum collegia, quæ ſacra quotannis rite facerent. Hæc aliquantulum remiſſa Auguſti ævo, ſed ab eodemmet reſtituta. Suetonius lib. 2. *Nonnulla etiam ex antiquis cæremoniis paulatim abolita reſtituit*, ut Salutis augurium, *Diale Flaminium, ſacrum Lupercale.* Hæc Neapolis, qui etiam in illud Faſt. 2.——*Nudos Aurora Lupercos aſpicit:* De hoc more, inquit, Plut. in C. Cæſare: Τῶν δ᾽ εὐγενῶν νεανίσκων καὶ ἀρχόντων πολλοὶ διαθέουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν γυμνοί, σκύτεσιν λασίοις τοὺς ἐμποδὼν ἐπὶ παιδιᾷ καὶ γέλωτι παίοντες· Subligacula tamen habebant circa pudenda ex ipſimet pellulis caprarum, quas in ſacrificio fecerant. Dionyſ. lib. Q. Ἡνίκα ἐχρῆν τοὺς περὶ τὸ Παλλάντιον οἰκοῦντας τῶν νέων ἐκ τοῦ Λυκαίου τεθυκότας περιελθεῖν δρόμῳ τὴν κώμην γυμνούς, ὑπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς τῶν νεωθύτων. Nudum etiam corpus tunc illis unctum, neſcio an vulgo notum ſit; ſed eruo ex Appian. lib. 2. Bell. Civil. Ἀντώνιος ὑπατεύων σὺν αὐτῷ Καίσαρι καὶ διαθέων τότε γυμνὸς ἀληλιμμένος (ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τῆς ἑορτῆς ἱερέες) ἐπὶ τὰ ἔμβολα ἀναδραμὼν ἐστεφάνωσε διαδήματι· Uncti igitur & ſeminudi diſcurrebant vicatim ludentes, hinc *Ludii* appellati. Tertullianus de Spectac. *Sed etſi Varro ludos à Ludo, i. e. à luſu interpretatur, ſicut & Lupercos ludos appellabant, quòd ludendo diſcurrant.* Qui legunt utrobique *Ludios*, non damno. Idem enim antiquis aliquando fuit *ludus* & *ludius*. Porro ex Arcadiâ hæc ſacra in Latium cum Evandro tralata fuere, quod & ſupra monuimus. Plut. in vitâ Romuli: Τοὔνομα δὲ τῆς ἑορτῆς Ἑλληνιστὶ σημαίνει Λύκαια, καὶ δοκεῖ διὰ τοῦτο παμπάλαιος ἀπ᾽ Ἀρκάδων εἶναι τῶν περὶ Εὔανδρον. Clem. Strom. 1. ubi de Carmenta: ἧς υἱὸς Εὔανδρος ὁ τὸ ἐν Ῥώμῃ τοῦ Πανὸς ἱερὸν τὸ Λουπέρκιον καλούμενον κτίσας. Hoc fanum auxerunt poſtea magnis ædificiis Romani, teſte Halicarn. lib. 1. Nam vetus illud Arcadicum fuit humile, & in ſpeluncâ multâ fronde pertectâ: de qua idem: Ἔνθα βωμὸν ἱδρυσάμενοι τῷ θεῷ τὴν πάτριον θυσίαν ἐπετέλεσαν, ἣν μέχρι τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς χρόνου Ῥωμαῖοι θύουσιν ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ.

Luſſi, vel *Luſſa* (nam ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσα, inquit Schol. Callimach.) Arcadiæ vicus Pauſaniæ, Steph. & Polyb. ὅπου Μελάμπους ἔλουσε τὰς Προίτου θυγατέρας, καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας· Callim. Hymn. 3. ubi de Prœto 2. templa condente:

——Τὸν δ᾽ ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ᾽ ἀγριον εἵλεο παίδων.

Lyæus, unum ex Liberi patris cognominibus παρὰ τὸ λύειν, quod vino mentes & curæ ſolveutur. Horat. Epod. 9.

Curam, metumque Cæſaris rerum juvat
Dulci Lyæo ſolvere.——

Petronius in Satyrico:

Aniculæ ſolutæ manus.——

Iterum:

Cum ſolutus mero amiſiſſem ebrias manus.

Oppianus 4. Κυνηγ.

——Ὑπὸ λυσιπόνῳ Διονύσῳ.

Ovid.

Turpe jacens mulier multo reſoluta Lyæo.

Forſan & huc referendum Propertianum illud l. 3. Eleg. 5.

Me juvat & multo mentem vincire Lyæo,
Et caput in vernâ ſemper habere roſâ.

Lycambes, Neobules pater, qui cum filiam ſuam Archilocho poetæ deſpondiſſet, poſteaque pœnitentiâ ductus non tradidiſſet, tum acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, ut unà cum filia laqueo vitam finierit. Horat. Epod. 6.

——*In malos aſperrimus*
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo.

Hinc *Lycambeus*. Ovid. in Ibin.

Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelaſgi fil. quem Jupiter, quòd aram ſuam in Lyceo monte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum mutavit. Pauſan. in Arcadicis. Ovid. tamen Met. 1. aliam tradit transformationis hujus cauſam, quæ ſic ſe habet. Jupiter aliquando cum multa de humani generis impietate inaudiſſet, neque tamen omnia crederet, ut rem omnem certius exploraret, relicto cœlo in terram deſcendit, aliquotque regionibus peragratis, tandem ſub noctem in Arcadiam pervenit ad Lycaonis regiam. Ubi cum ſe Deum eſſe ſignificaſſet, vulguſque ſe ad ſacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, eâ ipſe nocte periculum ſe facturum dixit, Deumne an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet, conatuſque eſt noctu dormientem interimere. Quòd cùm fruſtra tentaſſet, aliâ ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides à Moloſſorum gente ad ſe miſſos, horum unum jugulavit: partimque aſſum, partimque elixum Jovi epulandum appoſuit. Cujus rei immanitate indignatus Jupiter, regiam tyranni immiſſo fulmine exuſſit, ipſumque in ſylvas fugientem in lupum transformavit. Hinc *Lycaonius*, ut *axis Lycaonius*, i. e. Urſa major, in quam Calliſto Lycaonis filia creditur transformata. Ovid. Triſt. 1.

Quæque Lycaonio terra ſub axe jacet.

Idem Met. 1.

Fœda Lycaoniæ referens convivia menſæ.

Nonnus Baſſaricorum lib. 18.

Ἔκλυον ὡς ὑπέδεκτο τεὸν γενετῆρα Λυκάων
Αὐτὸν ὁμοῦ μακάρεσσι· καὶ υἱέα χειρὶ δαΐξας
Νύκτιμον ἀγνώσσοντι τεῷ παρέβαλλε τοκῆϊ, &c.

Item Nelei fil. & Neſtoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ab Achille occiſus. Item Gnoſius faber, & artifex enſis quem Aſcanius dedit Euryalo. Virg. Æn. 9.

Lycaſte, filia Priami ex concubinâ, cujus amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanus ſororis Hecubæ filius eam uxorem duxit. Item *Lycaſte*, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ urbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cum Buten Amyci Bebryciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, ejus concubitu uſa, Erycen ei peperit; quo factum eſt ut apud poſteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycen genuiſſe.

Lycæas, Naucratita, Αἰγυπτιακὰ conſignavit, ut cognoſcimus ex Athenæo lib. 14. Meminit & *Lyceæ* Plin. in Elencho eorum, quos ſequitur lib. 36.

Lycidas, Centaurus, unus ex iis qui Pirithoo Hippodamiam ſponſam eripere conati, à Lapithis ſunt interfecti. Ovid. Met. 12.

At non Eurynomus, Lycidaſque & Aræus, & Imbreus
Effugere necem.——

Eſt & nomen paſtoris apud Virg. Ecl. 9.

Lycimnia, amica Horatii. Carm. 2. Od. 12.

Me dulcis dominæ muſa Lycimniæ
Cantus me voluit dicere Lucidum,
Fulgentes oculos, & benè mutuis
Fidum pectus amoribus.

Lycius, Apollo ἀπὸ τοῦ λύκου, i. e. *à lupo* ſic dictus, quòd ſicut lupi pecora rapiunt; ita Sol humorem haurit radiis. Priſci Græcorum primam lucem, quæ præcedit ſolis ortum λύκην appellarunt, idque temporis hodiè quoque λυκόφως cognominant. Et Lycii Apollinis oraculum, quia in Lyciâ maxime clarus fuit ob luporum interfectionem.

Lycomedes, Scyri inſ. rex, cui Thetis filium ſuum Achillem, dormiente præceptore ſuo Chirone, clam raptum ſervandum tradidit, ut ibi inter ejuſdem regis filias (erat enim facie venuſtâ, & puellari, ita ut facile pro puellâ ſeſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Trojanum, à quo illum non reverſurum eſſe ſciebat, proficiſci cogeretur: apud quem cum deliteſceret Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eo Pyrrhum ſuſcepit. Deidamiæ vero & Achillis egregium Epithalamium ſcripſerat Bion, cujus fragmentum ex 2 MS. libris edidit Fulvius Urſinus. Ejus Idyllii ductum initio Achilleidos videtur ſecutus & expreſſiſſe Statius. Ita enim canere orditur Lycidas:

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν ποτ᾽ ὁ βωκόλος, ἆγε δ᾽ ἐς Ἴδαν
Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος, ἐχώσατο δ᾽ ἁ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιϊκόν, οὐδέ τις Ἕλλην
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ᾽ Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, φέρων χάριν Ἀτρείδῃσι
Λάνθανε δ᾽ ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς
Εἴρια δ᾽ ἀνθ᾽ ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόρον εἶχεν· ἐφαίνετο δ᾽ ἠύτε κώρα,
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειαῖς, καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ᾽ ἐπύκαζε καλύπτρῃ
Θυμὸν δ᾽ ἀνέρος εἶχε καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
Ἐξ ἀοῦς δ᾽ ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηιδαμείᾳ,
Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ᾽ αὐτᾶς
Καλὸν ἀνὰ στάμον᾽ ἄειρε, τὰ δ᾽ ἄδεα δάκρυ ἐσήνει, &c.

Scholiaſtes Homeri: Λέγεται τὴν Θέτιν παρὰ Διὸς μαθεῖν περὶ Ἀχιλλέως ὅτι, εἰ μὲν μείνῃ ἐν τῇ Φθίᾳ, μὴ συμπλεύσας Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἴλιον, πολλὴ μὲν ἔσται αὐτῷ ζωὴ, ἄδοξος δέ. Εἰ δὲ συνέλθοι αὐτοῖς, ἔσται ὀλιγοχρόνιος μὲν, ἀλλ᾽ ἀοίδιμος καὶ εὐκλεής. Ὅθεν ὡς προειδῆα ἡ Θέτις τοῦτο, ἣν αὐτὸν παρθευθῆναι εἰς τὸν Λυκομήδους παρθενῶνα, ὡς κόρην ἐν τῇ Σκύρῳ. Item *Lycomedes* Creontis filius. Hom. Iliad. 9. Vide Palmerium ad auctores Græcos, pag. 429.

Lycon Jaſenſis, Pythagoræ vitam memoriæ tradidit. Athen. lib. 10. Alius Socraticus, ſive Peripateticus, eloquens & in dicendo ſuavis, adeo ut *Glycon* à dulcedine dicendi appellaretur. Tertius Poeta. Quartus Epigrammatum ſcriptor. Laertius.

Lycophon, poeta Chalcidenſis, Sophoclis Grammatici, adoptione verò Lyci Rhegini fil. inter ſeptem poetas, qui *Pleiades* dice-

dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo acceptus. Erant autem hi Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philicus, Homerus Junior, ac Lycophron. Alii aliter numerant. Scripſit Alexandram poema valde obſcurum: unde Statius in Sylvis.

——— *Tenebraſque Lycophronis atri.*

In eo mentionem facit de vaticiniis Caſſandræ, exorſuſque ab Hercule, & rebus Trojanis, proſequitur uſque ad Alexandrum Macedonem. De hujus morte Ovid. in Ibin:

Utque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Periandri Corinthiorum regis fil. qui matrem occiderat, vivente adhuc parte, de quo multa Herod. lib. 3. & Laertius in Periandro.

Lycoris, Volumnii ſenatoris liberta, vero nomine *Cytheris* dicta, miſerè à Corn. Gallo adamata: quo tamen ſpreto, Antonium in caſtra ſequuta eſt. Virg. Ecl. 10.

——— *Tua cura Lycoris*
Perque nives alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt.

Lycurgides, Lycurgi fil. Ovid. in Ibin:

Quique Lycurgiden laceraret ab arbore natum,
Idmonaque audacem te quoque rumpat aper.

Lycurgus, Nemeæ rex, Archemori pater. Stat. Theb. 5. Vide Hypſipyle. Hic cum fortiſſimo Heroe Amphiarao armis pugnaſſe dicitur tantâ vi, ut Adraſtus & Tydeus duellum diremerint. Pauſ. lib. 3. Ἑρμῆς δὲ πρὸς Ἀλέξανδρον κριθησομένας ἄγει τὰς θεάς. Ἄδραστος δὲ καὶ Τυδεὺς Ἀμφιάρεων καὶ Λυκοῦργον τὸν Πρόνακτος μάχης καταπαύουσιν. Item *Lycurgus* gigas ab Oſiride in Thraciâ peremptus. Beroſus lib. 5. Diodorus Sic. lib. 1.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis, cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomum, uxorem gravidam reliquiſſe; quod ubi primum cognovit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, Tutoris nomen aſſumpſit, regique adulto, Charilao ei nomen erat, regnum fideliter reſtituit. Verùm cum civitatem peſſime inſtitutam animadverteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Rempublicam animum adjecit. Conſcriptis itaque iis, quæ longâ peregrinatione didicerat, civitati utilia fore, Delphos ſeſe contulit, ut Dei quoque conſilium in re ſanctiſſimâ exploraret. Cumque Pythia conſilium ejus à Phœbo maximè probari, deique potius, quam hominis inventum eſſe reſpondiſſet, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro armatis aliquot occupato, leges ſuas profert, quibus cùm jam cives mediocriter aſſuefactos videret, ut quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus eſt. Simulat arduum adhuc quidpiam ſupereſſe, quod ad civitatis ſalutem pertineret, quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eaque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reipublicæ intereſſe, ut leges quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inviolatæ ſervarentur, idque ita futurum, primum à regibus, deinde à cæteris omnibus jusjurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cum Pythiam reſpondendum audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, feliciſſimamque fore civitatem eam in quâ illæ quam diutiſſimè ſervarentur, conſtituit ſibi amplius in patriam non eſſe redeundum, ne illi aliquando jurejurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartam Oraculo, amicoſque itineris comites amplexus, iiſque dimiſſis, Cyrrham conceſſit, ubi mox ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Quanquam alii Criſſæ, nonnulli etiam in Cretâ interiiſſe volunt, ubi etiam ſepulchrum ejus apud Pergameam urbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia ejus in patriam merita, divinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam ejus apud Plutarchum. Juſtinus lib. 3. *Proficiſcitur autem in Cretam, ibique perpetuum exilium egit, abjicique in mare oſſa ſua moriens juſſit, &c.* In Samo autem vitâ exceſſiſſe Lycurgum author eſt Heraclides: Λυκοῦργον ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησε, καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν παρὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κρεωφύλου λαβὼν, πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον. Sed ibi legendum, monente Iſ. Voſſio, Ἐν Σάμῳ ἐγένετο, ut eſt in MS. Sami enim aliquandiu egit. Claud. de Mallii conſul.

Spartanis potuit robur præſtare Lycurgus
Matribus, & ſexum leges vicere ſeveræ:
Civibus & vetitis ignavo credere muro
Tutius objecit nudum Lacedæmona bellis.

Idem in Conſul. Quarto:

——— *Sic armipotens Lacedæmon*
Deſpexit muros, rigido munita Lycurgo.

Quanquam vero Lycurgus Laconibus leges præſcripſerit, non tamen earum conditor fuit, Lacedæmonii enim leges ab Athenienſibus hauſere. Iſocrates Panathenaico: Οὐχ ὡς Λυκούργου τι τούτων εὑρόντος, ἢ διανοηθέντος, ἀλλ' ὡς μιμησαμένου τὴν διοίκησιν ὡς δυνατὸν ἄριστα τὴν τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων καὶ τὴν δὲ δημοκρατίαν καταστήσαντος παρ' αὐτοῖς τὴν ἀριστοκρατίᾳ μεμιγμένην.

Lycurgus, Thraciæ rex, fil. Dryantis, qui quod Thracas immoderatè vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi juſſit. Plut. in lib. De Poetarum utilitate. Hinc datus poetis locus fabulæ, Lycurgum infeſtiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeo ut nutrices illius in Nysâ latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, ut præcipiti fugâ trajecto mari in Naxum ſe receperit: ideoque juſtâ numinum irâ Lycurgum in furorem converſum, & tibias ſibi ſuccidiſſe. Virg. Æn. 2.

Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis,
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Propertius 3. 17.

Veſanumque novâ nequicquam in vite Lycurgum.

Horat. lib. 2. Od. 19.

Thracis & exitium Lycurgi.

Papin. Theb. 5.

——— *Nec inhoſpita tecta Lycurgi.*

Ubi Barthius: Alluſum ad alterum Lycurgum, inhoſpitalem nempe qui hoc removetur. De illo Petronius: *Omnes fabulæ* habuerunt ſine æmulo complexus: At ego ſocietatem *recepi hoſpitem Lycurgo crudeliorem.* In quo fruſtra laborant Schioppius & Salaſius. Proverbium enim fecit *crudelitas Lycurgi*, qui nec hoſpitibus pepercerit; nec quicquam illorſum facit Virgilii locus. Poteſt autem alludi notiſſimus ille Spartanorum Legiſlator, cujus crudelitatem ipſæ leges ſatis teſtantur, & referremus ex Plutarcho eam qua hoſpitibus ſive peregrinis infeſtus fuit, niſi viderem eam jam dum notatam in proverbiis à doctiſſimo viro Adriano Junio. Sed verius eſt Lycurgum Bacchi adverſarium intelligi, qui cæſorum hoſpitum membris domum ſuam ornabat, & ipſi ita Dionyſio minatur apud Nonnum lib. 20.

Εἰ κεράοις Σατύροισι κερασφόρε Βάκχε κελεύεις,
Ὑμέας ἴσα βόεσσιν ἐμῷ βουπλῆγι δαμάσσω·
Τοῦτό σοι ἐξ ἐμέθεν ξεινήιον· ὄφρα τις εἴπῃ
Ἦ θεὸς, ἢ μερόπων τις, ὅτι προπύλαια Λυκούργου
Ἡμιτόμοις μελέεσσιν ἐμιτρώθη Διονύσου.

Et ante eodem libro traditur Martis filium Lycurgum hoſpites vi attractos Patri mactaſſe, ſummis membris poſtibus ædium præfixis, & coegiſſe ſibi pro Jove ſacra facere, & ad ipſam Dei Hoſpitalis aram eos interfeciſſe. Quali homine an crudeliorem hoſpitem nominare potuerit Petronius, non commiſcimur, ſuo vero Lycurgo illius famam ſcite amolitur Papinius. Verba Nonni pariter proponemus, ſunt enim jucundiſſima:

Τοῖος ἔην Λυκόοργος ὁμότροφος, ἀχθοφόρους δὲ
Πολλάκις ἐν τριόδοισιν ἀλήμονας ἄνδρας ὁδίτας
Δῄους εἰς δόμον εἷλκεν. Ἐνυαλίῳ δὲ τοκῆι
Δαιτρεύων ἱέρευε· δαϊζομένων δὲ μαχαίρῃ
Ἄκρα βαλὼν ἐπύκαζε κακοξείνους πυλεῶνας·
Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων μετὰ φύλοπιν οἴκαδε μολόντες
Ἀνδρὸς ἀκοντοφόροιο νέης ἀναθήματα νίκης
Ἀσπίδας ἢ πήληκας ἐπικρεμάσαντο μελάθρῳ.
Οὕτω καὶ φονίοιο παρὰ προπύλαια Λυκούργου
Ἄκρα ποδῶν καὶ χεῖρες ἐπῃώρηντο θανόντων, &c.

Crudelitatis Lycurgum arceſſit etiam Lucanus lib. 1.

——— *Thebanam qualis Agaven*
Impulit aut ſævi contorſit tela Lycurgi Eumenis.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam uxorem duxit, quam poſteà cum à Jove in Satyrum converſo compreſſam cognoviſſet, repudiavit, Dircenque uxorem duxit, quæ verita ne Antiopa cum Lyco in gratiam rediret, arctiſſimis eam in vinculis aſſervavit, quibus Jovis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit, ubi Amphionem & Zethum peperit, qui poſtea à paſtore, qui ipſos nutriverat edocti, eum unà cum uxore interfecerunt. Vide *Amphion*, & *Dirce*.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo, regnum Thebanorum occupavit, cumque jam Megaræ Herculis uxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, ut latius videre eſt apud Senecam in Hercule Furente. Julius Hyginus in fabulis (non quidem, ut arbitror, antiquus ille qui Auguſti tempore vixit, ac de Virgilio, teſte Gellio lib. 16, & de urbibus Italiæ, auctore Servio, ad 7. Æn. ſcripſit.) *Lycum Neptuni filium*, quod Megaram, *Creontis filiam, uxorem ejus, & filios Theromachum, & Ophitem, occidere voluit, interfecit.* Vide Euripidem. Ἐν Ἡρακλεῖ Μαινομένῳ.

Lycus, nobilis Trojanus, unus ex comitibus Æneæ. Virg. Æn. 1.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci.———

Lycus, Priami filius; Item unus ex Centauris. Et fluvius Aſſyriorum, qui Tigri immiſcetur.

Lycus, medicus nobilis Neapolitanus, de quo Plin. 20. 20.

Lycus, rex Libyæ, qui cum hoſpites ſuos immolare conſueverat, à Callirrhoe filiâ proditus fuit. Nam cum hæc Diomedem, qui direptâ Trojâ in Libyam tempeſtate delatus fuerat, amore deperierat, eum è vinculis emiſit; At ille ſpreto ſalutis authore, enavigavit. Ea autem ultro vitam laqueo finivit. Plut. Par.

Lycus, puer quidam ab Alcæo dilectus. Horat. lib. 1. Carm. Od.

Liberum & Muſas, Veneremque & illi
Semper hærentem puerum canebat,
Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

Lycus Rheginus hiſtoricus, Demetrii Phalerei inſidiis appetitus, teſte Suida. Mem. ejus Agatharchides lib. de Rubro mari, item Porphyrius, ſive Malchus de vitâ Pythagoræ. Clem. Alex. 1. Strom. ubi Peripateticus vocatur, item Tzetzes Chiliad. 3. Hiſt. 100. Condidit, Suidâ teſte, hiſtoriam Libyæ & Siciliæ. Ex Libycâ quædam citat Antigonus, Hiſt. Mirab. 66. qui & ejus de flum. ac fontibus lib. advocat Hiſt. 148. & 154. Ac præterea de Alexandro ſcripſiſſe diſcimus ex Stephano in Σκίδρος.

Lyde, Antimachi poetæ uxor, quam egregiè animo charam habuit, quæ cum mortua eſſet, ille elegiam, quâ mœrorem ſolaretur, ſibi fecit, nomine Lyden, ubi enumeratis heroicis calamitatibus, & infortuniis, malis alienis ægritudinem ſibi minuit. Hujus meminit Plut. in lib. De Conſolatione. Ovid. Triſt. 1. 5.

Nec tantum Clario Lyde dilecta poetæ.

Lydia, purpuræ venditrix, quæ omnium prima in urbe Philippis Evangelium amplexa eſt, & Paulum ac Sylam hoſpitio accepit. Act. 16.

Lydus, Atyos Mœoniæ regis fil. & frater Tyrrheni. Nam cum Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, ut inter ſe ſorte ducta, alter oneroſam multitudinem educeret, novaſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cum ſors ita cecidiſſet, ut Tyrrhenus relictâ patriâ, novarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit, quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus vero domi relictus, paternique regni hæres factus, Mœoniam de nomine ſuo Lydiam appellavit.

Lygdamus, viri nomen apud Prop. 3. 7. & 4. 7. 9. ſed ita, ut neſcias Propertiine ſervus, an Cynthiæ fuerit. Eo ſe nomine Tibullus appellat, cum ait

Lygdamus hic ſitus eſt.

Eſt apud Herodotum *Lygdamus* quidam Naxius Piſiſtrato adjutor in recuperandâ Tyrannide.

Lynceus, Apharei fil. unus ex Argonautis, tantâ oculorum acie præditus, ut ea per denſos etiam quercetorum truncos, ac ſtipites, atque adeo uſque ad inferos vim ſuam expromeret. Orpheus in Argonaut.

Λυγκεύς θ' ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
Βένθεα καὶ Πλούτωνος ὑποχθονίοιο βέρεθρα,
Μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπτευεν ὄσσοις.

Quæ Cribellus Mediolanenſis ejus interpres ita vertit:

Quique procul longè trans æthera, trans mare Lynceus
Et ſubter Plutum, terræque barathra profundæ
Solus in humanis viſu penetravit acuto.

Apollonius, Argonaut.

——Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
Ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθε κατὰ χθονὸς αὐγάζεσθαι.

Staſinus *in rebus Cypriis*:

——Αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς,
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Ταντάλιδου Πέλοπος. Τάχα δ' εἴσιδεν ὄβριμος ἥρως
Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.

Val. Flac. 1. Argonaut.

At frater magnos Lynceus ſervatur in uſus,
Quem tulit Arene, potuit qui rumpere terras
Et Styga tranſmiſſo tacitum deprendere viſu.

Fabulæ originem præbuit, quòd multa obſervaret ſecreta naturæ: in his metalla primus, vel ſaltem illa, quæ beare imprimis creduntur, nempe aurum, argentumque effodere terris docuiſſet, vel quoniam multa, ſeu idem, ſeu alius, ad ſcientiam pertinentia ſideralem comperiſſet, quale eſt illud quòd noviſſimam, primamque Lunam (ἕνην καὶ νέαν Græci dicunt, teſte Heſychio) eodem die in ſigno arietis conſpexiſſet, quemadmodum Plinius refert. 2. 17. Indeque jam memoratus Flaccus:

——*Solus tranſibit nubila Lynceus.*

Ac ob hoc oculorum acumen quiſquis ille Lynceus celebratur Pindaro in Nem. Ariſtoph. in Plut. Theocr. in Dioſcuris, Similiter Lynceis fuiſſe oculis dixeris Strabonem illum minimè Strabum, qui, ut ex Varrone prodit Solinus lib. 6. è Lilybæo promuntorio, ſi fas credere, naves numerabat è Carthaginis portu ſolventes. Id ſpatium 135 m. p. continet, ut ibidem ait Solinus, imo mille ac 500 ſtadia, ſive m. p. 200. ut ex maritimo Antonini Itinerario colligitur.

Lynceus, Idæ frater, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſis deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initaque pugnâ Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas vero cum ipſum etiam Pollucem adoriri conaretur, immiſſo à Jove fulmine interiit. Ovid. Faſt. 5.

Pectora trajectus Lynceo Caſtor ab enſe,
Non expectato vulnere preſſit humum.
Ultor adeſt Pollux, & Lyncea perforat haſtâ,
Qua cervix humeros continuata tegit.

Apollonius tamen in Argonautis, Idam à Caſtore interfectum tradit; idque Lynceum per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe. Hic eſt idem cum ſuperiore. Horat.

Non poſſis oculo quantum contingere Lynceus,
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.

Lynceus, quem Ovidius *Linum* vocat, fil. Ægypti & ſolus ex 50 fratribus miſericordiâ Hypermneſtræ conjugis evaſit à morte, qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Danao, regnavit apud Argos.

Lynceus Samius, Duridis Samii frater, Theophraſti diſcipulus, teſte Suidâ. Varia ſcripſit, uti videre eſt apud Athen. libb. 6. & 8. De Lamiæ quoque cœnâ ſcripſiſſe, teſtatur Plut. in Demetrio.

Lyncus, ſive *Lyncæus*, aut *Lynx*, Scythiæ rex immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, ut hominibus frugum uſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cumque nomen, patriam, viæque cauſam ab eo didiciſſet, ut tam præclari inventi gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cumque jam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eum convertit. Ovid. Met. 5.

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates.

Lyra, ſignum cœleſte, ſtellarum novem inter genu, & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur cum Sagittario, occidit autem exoriente Virgine. Ovid. Faſt. 3.

Illâ nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, ubi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poeticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primùm inventam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: Ab Apolline autem inventâ citharâ Orpheo conceſſam, eoque interempto, à Muſis in cœlum tranſlatam.

Lyſander, dux Lacedæmonius invictiſſimus, cujus ductu Athenienſes cum duce Conone navali pugnâ cladem acceperunt; Ex quo Athenæ ſemidirutæ impoſitumque jugum 30 tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſo terreſtri pugnâ, & interfectus, ubi Pauſanias ejus collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ comparatur. Plut. in Parallel.

Lyſaneas, de Iamborum ſcriptoribus teſtis adhibetur ab Athenæo lib. 7.

Lyſanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit. Item procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abilenem regionem. Luc. 3. Item Ptolemæi Manæi qui ad Libanum habitavit, filius.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali filius, unus è decem Oratoribus, natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migravit, rediit annos natus 47. interque principes oratores habitus. De quo Cic. in Bruto. *Tum fuit Lyſias*, inquit, *ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor, atque elegans, quem jam propè audeas oratorem perfectum dicere, &c.* Item princeps quidam exercitûs. 1 Mach. 3. & alius Act. 24.

Lyſidice, Pelopis & Hippodamiæ filia, quæ Electryoni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit. Plut. Alii vero, inter quos eſt Homeri Commentator, matrem Alcmenes non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cujuſdam filiam faciunt.

Lyſimachides de Atticis Rhetoribus edidit Commentarium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 478.

Lyſimachus, natione Acarnan, Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leoniden obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, niſi quod ſe Phœnicem, Alexandrum, Achillem, Philippum vero Peleum nuncupavit. Plut. in Alexandro.

Lyſimachus, Agathoclis filius è ſucceſſoribus Alexandri M. Pergamo præfuit, ubi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac Philoſophiæ ardebat adeo, ut Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum atque in vinculis habitum,

de virtute differentem ſæpius audiverit, poculumque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinaverit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni objeciſſe dicitur: Sed ille viribus fretus rem poſteris prodendam fecit. Manum amiculo convolutam in os leonis inferens, abreptâ linguâ feram exanimavit; quo facto vehementius poſtea Alexandro dilectus fuit. Trogus lib. 15. Sen. de Ira, 3. 17. *Lyſimachum* æque familiarem ſibi Leoni objecit. Nunquid ergo hic Lyſimachus, felicitate quâdam dentibus leonis elapſus, ob hoc, cum ipſe regnaret, mitior fuit? Idem de Clem. *Quid enim intereſt*, oro te Alexander, leoni Lyſimachum objicias, an ipſe laceres dentibus tuis? Tuum illud os eſt, *tua illa feritas*. Plinius quidem lib. 8. c. 16. *incluſum cum leone, Alexandri juſſu, eumque ſtrangulatum ab eo* ſcribit; cui fere aſſentitur Pauſan. in Atticis. Adde Curt. lib. 8. qui tamen inclinat fabellam eſſe.

Lyſimachus Alexandrinus hiſtoricus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 384. Item frater Menelai. 2 Mach. 4.

Lyſippe, una filiarum Proeti, ſoror Iphianaſſæ, & Iphinoes, quæ quòd ſe Junoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, ut per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent.

Lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patriâ Sycyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic, teſte Quintiliano ad veritatem optimè acceſſit, quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab uno Lyſippo ſe fingi voluit, & pingi ab Apelle. Horat. ad Aug. Cæſ.

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Propertius:

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna.

Papinius de Domitiani equo maximo 1 Sylv. 1.

——— *Quem tradere es auſus*
Pellæo Lyſippe duci.———

Item Poeta Comicus, cujus fabulas enumerat Athenæus. Plin. 7. 37.

Lyſis, Philoſophus quidam, qui dixit Deum numerum eſſe ineffabilem, aut maximi intimique numeri ſummitatem. Origines. De Lyſide Pythagorico Voſſ. P. Gr. pag. 48.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis Comœdia ſic dicta.

Lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios ἀπὸ τοῦ λύειν, h. e. *à ſolvendo* impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos partim in fugam verſos fuiſſe, ex quibus cum nonnulli ad Trophonii ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis noctu aſtantem loci ejus Deum, Liberi Patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi Thracas ex inſidiis adorti ſunt, quos cum vino, ſomnoque obrutos inveniſſent, nullo negotio ſuperarunt, receptiſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio cognomento Lyſiæ templum conſecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Julius autem Pollux, deos omnes, qui averruncandi mali gratiâ colebantur *Lyſios* vocari ait, quos ἀλεξικάκους, & ἀποτροπαίους Græci nominant.

M A

MAcareus, filius Æoli, qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus, cum eâ concubuit, puerumque ex eâ ſuſcepit, cujus & pater erat, & avunculus. Quam rem cum Canace patrem neſcire maximè cuperet, ſacris frondibus puerum legit, curatque clanculum ad nutricem perferendum. Verum cum per Æoli aulam efferetur, vagitu ſuo puer proditus eſt, avique juſſu canibus objectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit, ut eo pro meritis uteretur, quo & necem illa ſibi traditur conſciviſſe, Macareus vero re cognitâ, fugâ ſalutem quæſivit, cumque Delphos veniſſet, Apollinis factus eſt ſacerdos. Extat Epiſtola Canaces ad Macareum apud Ovid.

Macareus, vetus hiſtoricus, de rebus Coorum ſcripſit, Athenæo teſte, lib. 6. & 14.

Macaria, Herculis filia, quæ pro incolumitate publicâ ſe devovit. Hercule enim defuncto, quum Euryſtheus illius liberos inſectaretur, atque illi ad Miſericordiæ Aram confugiſſent, Athenienſes recuſantes eos in hoſtium manus tradere, cum Euryſtheo bellum ſuſceperunt. Porro edito oraculo, futurum ut Athenienſes ab Euryſthei incurſatione liberarentur, ſi quis Heraclidarum ſe ſponte offerret ad necem, ſeque inferis devoveret, Macaria ſeſe ſpontaneæ morti obtulit. Quo facto congreſſi cum hoſtibus Athenienſes victoriam reportarunt, cùm aliis quampluri mis interfectis, tum Euryſtheo ipſo ab Hylo, ſive Jolao Herculis filio perempto, cujus caput amputatum ad Alcmenam detulit. Illa vero defuncti oculos effodit. Cæterum Athenienſes magnificum Macariæ funus fecerunt, tumulumque ejus floribus coronis decorarunt. Imo & illi ad ſcelus expiandum ſacra facere ſoliti ſunt, ut ex Platone in Hippiâ colligere licet. Rhod. 13. 7.

Macarius, ſub Decio Romanorum Imp. martyrio apud Alexandriam coronatus, An. Dom. 251. Item alius Hieroſolymorum eſpiſcopus 35. An. Dom. 316. *Macarii* prætere a duo fuere, unus Ægyptius, alter Alexandrinus, de quibus Suidam adi.

Macedonius, hæreticus qui Spiritum ſanctum creaturam eſſe, non Deum dixit, quare Πνευματομάχος dictus. Aug. De Hæreſibus.

Macer, poeta qui de herbarum viribus ſcripſit. Ovid. Triſt. 4. 10.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet ſerpens, quæ juvat herba, Macer.

Præterea vero cecinit παραλειπόμενα Homeri. Idem. Ponticorum ſecundo Eleg. 10.

Tu canis æterno quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſummâ Troica fata manu.

Vide Voſſ. de Poetis Lat. p. 28.

Machabæus, cognomentum fuit ſolius Judæ filiorum Mattathiæ natu maximi, idque jam à puero, quamvis Judæi velint illum ita demum appellatum eſſe ab eo tempore, quo vexillo ſuo ſingulares literas intexi curavit, quæ ſingulorum illorum verborum, Exod. 15. initia eſſent *Mi Chamocha Belohim Adonai*. Sed ex vetuſtiſſimis Judæorum monumentis ſcimus Leonem ejus vexillo intextum fuiſſe. Cæterum veteres Eccleſiaſtici, non Judam ſolum, ſed multos alios Machabæos vocant. Euſebius omnes Haſamonæos, i. e. omnem progeniem Mattathiæ Haſamonæi, vocat *Machabæos*, lib. 8. Quin & *Machabæi* dicti ſunt ſeptem fratres filii Annæ, propter verum cultum à ſatellibus Antiochi excarnificati de quibus in Epitomâ Jaſonis Cyrenæi, *Itaque omnes qui ob legis obſervationem excruciati, cæſi, & malè tractati ſunt, à veteribus Chriſtianis dicuntur Machabæi, ut qui propter Chriſtum dicti Martyres.* Iſid. Peluſ. lib. 3. ep. 4. ait *Machabæum* Perſicâ linguâ *Dominum* ſignificare. Subdit Μακκαβαῖοι γὰρ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς χρόνοις τὰ ἀνήκεστα ὑπομεμενηκότες, καὶ μὴ ἐξομοσάμενοι τοὺς πατρῴους νόμους.

Machaon, filius Æſculapii & Arſinoes. Alii Coronidis, alii Heſiones filiæ Meropis, alii Xanthiones filium faciunt, Podalirii frater & medicus inſignis, qui unà cum reliquis Græciæ principibus ad Trojam profectus, tandem ab Eurypylo eſt occiſus. Ponitur aliquando ſimpliciter pro medico. Ovid.

Firma valent per ſe nullumque Machaona quærunt.

Martialis:

Quid tibi cum medicis? dimitte Machaonas omnes.

Virg. lib. 2. *Machaonem* numerat inter eos, qui equo ligneo incluſi Ilii portas ſuis reſerarunt. Porro *Machaon* Gereniæ, quæ Laconiæ civitas eſt, ſepultus fuit, cujus tumulus templo colebatur magnifico, quod variorum morborum hinc peterentur remedia. Ejus ſimulacrum æreum erat, quod etiam coronâ inſigniebatur.

Macrobius, nomen viri, qui ſcripſit Saturnalium libros, & commentarios in ſomnium Scipionis. Hoc ſomnium Græcè tralatum quòd perperam Gazæ tribuatur, veteres Codd. MSS. teſtantur: in quibus non modo id ſomnium, verum etiam tota Macrobii ejus ſomnii explicatio Græca continetur, Maximoque Planuli adſcribitur. Guil. Morellius: *Curioſiſſimus in loquendo, & reconditiſſimæ ſcientiæ* dicitur Laurentio Vallæ lib. 9. eleg. cap. 13. Nec me movet quod Voſſius eum alicubi *bonorum ſcriptorum Lavernam* appellet. Quam vellem plurimos ejuſdem fures haberemus! Neſcio autem quare tam infenſus ei fuerit Ang. Politianus, qui eum *dapibus partim emendicatis, partim ſuffuratis ſuas cœnas inſtruxiſſe* ait. Utinam vero locis nonnullis Maroni paulo iniquior non fuiſſet: hinc enim fit quod Jovianus in Antonio vocet eum *lippum, cæcutientemque Grammaticum, auctorem ſordidæ locutionis, & orationis, hominem peregrinum, qui ne Latinè quidem loqui ſciat, barbarum, ineptiſſimè ineptientem, audaciſſimum, ut qui de maximo Poetâ, tanquam Prætor judicet; proferentem judicium, non ut qui eſſet ſobrius, ſed ut conviva, ſed ut ſatur, ut inter rorantia pocula, ut in Saturnalibus, hominem belliſſimum, qui convivam ſtatuat judicem, menſam prætorium.* Sed nec Scaligero patri forſan ignoſcas, qui tenerrimo & penè nimio in Virgilium affectu abreptus, Macrobium appellat, *peſſimum lancinatorem, corruptiſſimum judicem.*

Mænades, eædem quæ Bacchæ, h. e. mulieres inſanientium ritu Bacchi orgia celebrantes, ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, quod ſignificat *inſanire*. Prop. lib. 3.

Seu ſequitur medias, Mænas ut acta, vias.

Ovid. Faſt. 4.

Mentis inops rapitur, ut quas audire ſolemus
Threicias fuſis Mænadas ire comis.

Prop. iterum ubi ſupra:

——— *Neque enim Ilia quondam*
Verax Pergameis Mænas habenda malis.

Juv. Sat. 6.

———*Crinemque rotant ululante Priapo*
Mænades.———

Mænius, decoctor quidam fuit, & luxurioſus, qui ampliſſimo conſumpto patrimonio, & domo venditâ, columnam tantum exceperat, unde ſpectaret gladiatores, quæ propterea *Mæniana* dicta eſt. Horat. 1. Sat. 3.

Egomet mî ignoſco Mænius inquit.

Idem Ep. lib. 1. Ad Vallam:

Mænius ut rebus maternis atque paternis
Fortiter abſumptis, &c.

Vide Lambinum ad locum.

Mæon, viri proprium. Stat. Theb. 2.

——— *Nullâ deceptus ab alite Mæon.*

Apollodorus, lib. 3. Διάπειραν τῶν Θηβαίων Τυδεὺς ποιούμενος πάντων περιεγένετο· οἱ δὲ πεντήκοντα ἄνδρες ὁπλίσαντες ἀπιόντι ἐνήδρευσαν αὐτὸν· πάντας δὲ αὐτοὺς χωρὶς Μαίονος ἀπέκτεινε. *Hæmoniden* vocant alii exemplo Homerico Iliad. δ. Ubi de Tydeo ad Thebas adventante:

Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων
Ἂψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν, ἄγοντες
Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἱμονίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν
Υἱός τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Λυκοφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε.
Πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἵει οἶκόνδε νέεσθαι
Μαίον' ἄρα προέηκε θεῶν τεράεσσι πιθήσας.

Mæra, canis Orionis, ut poetæ narrat; proprie tamen eo nomine capra ſignificatur λευκομέλαινα, i. e. ex albo nigricans. Cæl. Rhod. 17. 18. Heſychius Μαῖρα· κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα, οἱ δὲ τὴν Σελήνην. Vide Voſſ. de Idolat. 1. 30.

Magdalena, mulieris nomen. Mat. 28. Luc. 8. Hanc eandem fuiſſe cum Mariâ ſorore Lazari pluribus aſtruit Baronius [Annal. ad Chriſti an. 32. p. 147.] quem vide. Satis ex Matt. 28. 56. confirmatur. Nam ſi Maria Magdalena eadem non fuerit cum Mariâ ſorore Lazari, tum aut non affuit Maria ſoror Lazari ad crucem Chriſti, atque ad ejus ſepulturam, aut ſilentio præteritur ab evangeliſtis, quod utrumque incredibile. Unde *Magdalena* ea dicta fuerit, non adeo clare liquet; an à *Magdala* op. ad lacum Geneſariticum, an à voce מגדלא quæ *plicaturam*, aut *cincinnationem crinium* denotat, meretricibus uſitatiſſimam. Lightfoot.

Magna mater, eadem quæ & *Deorum mater*. Stipe honorabatur, idque non magnâ. Ovid. Faſt. 4.

Dic inquam parvâ cur ſtipe quærit opes?

Quam exiguam vocat in Pont.

Ante Deûm matrem cornu tibicen adunco
Cum canit, exiguæ quis ſtipis æra neget?

Hanc vicatim colligebant Phrygii generis vir & mulier per eos dies quibus Diva per urbem ferebatur. Dionyſ. lib. 2. Ἱερῶνται δ' αὐτῆς ἀνὴρ Φρὺξ, καὶ γυνὴ Φρυγία, καὶ περιάγουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν οὗτοι μητραγυρτοῦντες, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος τύπους τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι καὶ καταυλούμενοι πρὸς τῶν ἑπομένων τὰ μητρῷα μέλη καὶ τύμπανα κροτοῦντες. Non audio Codd. in quibus μηναγυρτοῦντες· nam erogatio illa ſemel annua fuit, non menſtrua. Μητραγυρτεῖν, inquit Euſt. eſt τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινῶν τοιούτων περιϊέναι, καὶ ἐπὶ τῇ Μητρὶ ἀγείρειν τροφάς. Inde *Metragyrtæ* qui ſtipem cogebant Matri deorum cum tabellâ ut ait Comicus in Ἡνιόχῳ. His mendicantibus ſolitus olim dicere Antiſthenes οὐ τρέφω τὴν Μητέρα τῶν Θεῶν, ἣν οἱ Θεοὶ τρέφουσιν· teſte Clem. Alex. in Protrept. Obſervandum tamen hujuſmodi munus nunquam, ut civis Rom. exerceret, Senatum permiſiſſe. Auctor idem Dionyſ. Ῥωμαίων δὲ τῶν αὐθιγενῶν οὔτε μητραγυρτῶν τις, οὔτε καταυλούμενος πορεύεται, κατὰ νόμον, ἢ ψήφισμα Βουλῆς. Extera hæc & inſana ſacra reſpuit ſemper urbica gravitas.

Magius, præfectus Piſonis, in quem Gallus productus teſtis, quum innumerabilem pecuniam Magio datam dixiſſet, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret: *Erras*, inquit, *Scaure: Ego enim Magium non conſervaſſe dico, ſed tanquam nudus nuces legeret, in ventrem abſtuliſſe*, Cic. De Orat. 2.

Magnentius, Rom. Imp. an. U. C. 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem converſus Deſiderium fratrem vulneravit, quoſquam amicos interfecit, tandem vero ſe gladio confodit, an regni 3. Trip. Hiſt. 5. 10.

Magnes, Athenienſis Comicus antiquæ Comœdiæ tempore Epicharmi, docuit fabulas 9. vicit 2.

Magnes, Smyrnæus puer præ cæteris mortalibus formoſus, poeticâ inſuper & Muſicâ ornatus, coronâ inſignis aureâ, ac habitu molliore indutus civitates obibat, multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum hujuſmodi peroſi, captâ occaſione comam ejus inciderunt, veſtem, ornatumque omnem laceraverunt. Quare perturbatus Gyges in Magneſios bellum movit, quibus tandem ſuperatis revertens, Sardibus Panegyricum celebravit magnificentiſſimum. Suidas.

Mago, hujus nominis plures fuiſſe conſtat. Primus rem ac diſciplinam Carthaginenſium auxit. Is ante bellum Punicum, ut Livius, & Trogus referunt cum 120 navibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, ægre ferens Italiam ab externis invadi, cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliaque remiſſa. Duos moriens filios reliquit Aſdrubalem & Hannibalem. Item *Mago* Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit, ſed apud Locros à Manlio clauſus ab Annibale liberatur. Livius quoque lib. 30 ſcribit Magonem tùm, cùm in Africam per legatos evocatus navigaret, apud Corſicam obiiſſe. *Mago* alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpaniâ, Romamque per Lælium mittitur. *Mago* denique de Re Ruſticâ ſcripſit, quem Columella, lib. 1. *ruſticationis parentem* vocat. Cujus viginti octo memorabilia volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem converſa ſunt. Hujus meminit Servius, quem Virgilium in Georgicis imitatum ſcribit.

Magus, Græcè Μάγος. Præluxiſſe Perſis olim Magos ſapientiæ ſtudiis, atque etiam rerum Divinarum notitiâ varii tradunt ſcriptores. Apul. in Apol. *Nam ſi quod ego apud plurimos lego, Perſarum linguâ magus eſt, qui noſtrâ ſacerdos.* Siquidem *Magia* eſt quod Plato interpretatur θεῶν θεραπείαν. Porphyrius περὶ ἀποχῆς δ'. Παρά γε μὲν τοῖς Πέρσαις οἱ περὶ τὸ θεῖον σοφοὶ, καὶ τούτου θεράποντες, Μάγοι μὲν προσαγορεύονται, τοῦτο γὰρ δηλοῖ κατὰ τὴν ἐπιχώριον αὐτῶν διάλεκτον ὁ Μάγος. Heſychius ſcribit Magum à Perſis vocari τὸν θεοσεβῆ καὶ θεόλογον, καὶ ἱερέα. Suidas autem Μάγοι παρὰ Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι, καὶ φιλόθεοι. Cic. De Divinat. *Sapientum & doctorum genus Magorum habebatur in Perſis.* Hinc Philo in lib. *Quod omnis probus liber ſit.* Magos deſcribit, ut eos τὰ φύσεως ἔργα διερευνωμένους appellet. Clariſſimus Voſſius ab Ebræo [illegible] מהג deducit, quod *meditabundos ac in rerum cognitione occupatos* ſignificat, à Radice הגה quod eſt *meditari*.

Mahometes, Arabs ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis novam deſumptam doctrinam introduxit, A. D. 625. Cujus vitam, mores, & genus, lege apud Polyd. Virg. de invent. rerum lib. 7. Et Theodorum Bibliandrum. Quædam etiam exhibet Cedrenus. De Alcorano ejus ita Lipſius monit. & exempl. Politic. cap. 3. *O nugas! ô deliria! primum commentus eſt Deum unum ſolidumque. Chriſtum non Deum, ſed magnum vatem & prophetam, ſe tamen majorem, & proxime à Deo miſſum. Præmia qui ipſum audient, Paradiſum, qui poſt aliquot annorum millia reſerabitur, ibi 4, flu. lacte, vino, melle, aquâ fluere, ibi palatia & ædificia gemmata, atque aurata eſſe, carnes avium ſuaviſſimarum, fructus omne genus, quos ſparſi jacenteſque ſub umbra edent. Sed caput felicitatis, viros fœminaſque majores ſolito magnis genitalibus aſſiduâ libidine, & ejus uſu ſine tædio & fatigatione*, &c. *Sed & phyſica quoque miranda. Nam facit Solem & Lunam in equis vehi, illum autem in aquam calidam veſpere mergi, & benè lotum aſcendere, atque oriri; Stellas in aere è catenis aureis pendere; Terram in bovini cornu cuſpide ſtabilitum, & agitante ſe bove ac ſuccutiente fieri terræ motum; Hominem autem ex hirudine, aut ſanguiſuga naſci*, &c.

Mahometes, Amurathis filius Turcarum Imp. 9. Imperavit annis 30. An. Dom. 1449. Conſtantinopolim vi cepit, & expugnavit. Conſtantini Palæologi Imperatoris caput per ludibrium pilo affixum, & in urbe circumgeſtatum fuit. Regna duodecim Chriſtianis ademit, 200 urbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellum maritimum annis multis cum noſtris majoribus geſſit. Rhodum fruſtra tentavit, Italiæ, captâ Hydrunte, arma intulit. Egnatius, lib. 3. an. 1463.

Maia, Atlantis filia ex Pleione nymphâ, ex quâ Jupiter Mercurium ſuſcepit. Virg. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
At Maiam (auditis ſi quicquam credimus) Atlas
Idem Atlas genuit, cœli qui ſydera fulcit.

Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupſiſſe. Significat & *obſtetricem*, ut ait Suidas in Socratis vitâ. Eſt & dea Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant. Item Helleſponti urbs. Steph.

Majeſtas, Dea Honoris & Reverentiæ filia. Ovid. Faſt.

Donec Honor placidoque decens Reverentia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris.
Hinc ſata Majeſtas quæ mundum temperat omnem
Quaque die partu eſt edita, magna fuit.
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.

Majorianus, Conſtantino, & Rufo conſulibus, an. U. C. 1210. fit Magiſter militiæ. Exempto non multo poſt Martiano Imp. quum & Avitus in Italiâ deceſſiſſet, apud Ravennam invadit imperium. Quod cum prope 4 annos tenuiſſet, Derthonæ juxta Hyram flu. fraude Richemeris patricii cæſus eſt, an. U. C. 1214. Procopius *Majorinum* appellat, ac de ejus virtute multa præclara memorat in 3. belli Vandalici libro. Sed & Sidon. Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. Vide Car. Sigonium de Imperio occidentali, & Onuphrium Panvinium.

Majus, menſis à *majoribus* dictus eſt, quia (ut inquit Macrobius) majoribus conſecratus eſt, quorum conſilio Reſp. gerebatur, ſicut Junius à Junioribus, qui rem armis gerebant. Poſtquam enim Romulus populum Rom. in majores, minoreſque diviſit, ut altera pars conſilio, armis altera Remp. tueretur, in honorem utriuſque partis, hunc Majum, ſequentem Junium vocavit. Ovid. Faſt.

Hinc ſua Majores tribuere vocabula Majo,
Junius à Juvenum nomine dictus adeſt.

Sunt qui à *Majeſtate* deâ dictum volunt, quòd Flamen Vulcanalis calendis Maii huic Deæ rem divinam facit. Alii à *Maiâ* Mercurii matre, propterea quòd hoc menſe Mercatores Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.

Malachus, vel *Marachus*, Poeta Syracuſanus, Ariſtoteli in Quæſtionibus memoratur, qui nunquam melius ſcribebat, quam cùm irâ percitus ad carmen accedebat.

Malacus, vetus author de finibus Siphniorum ſcripſit. Athen. lib. 6.

Malchus, nomen ſervi ſummi Pontificis, cui Petrus auriculam abſcidit Jo. 18.

Malchus hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino uſque ad Anaſtaſium. Suidas. Hoc nomine etiam dictus Porphyrius, teſte ſeipſo in vitâ Plotini: Βασιλεὺς τοὔνομα τῷ Πορφυρίῳ ἐμοὶ ὄντι, κατὰ μὲν πάτριον διάλεκτον Μάλχῳ κεκλημένῳ.

Malela, Vide *Joannes* Antiochenus.

Mallophoros, Ceres in Megaride ſic dicta, quod nomen ei ab illis videtur impoſitum, qui mortalium oves connutrire cœperint. Siquidem lanam dicunt Græci μάλλον, ex quo & iidem eam Μηλοφόρον vocarunt. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 1.

Mamercus, Præſul Viennenſis, qui teſte Ptolemæo Lucenſi, An Dom. 453. ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes vocant.

Mamers, linguâ Oſcorum dictus eſt *Mars* adjectione ſyllabæ, qui & *Mavors* etiam appellatur. Inde *Mamercus* Æmilius dictator, & gens *Mamerca* Livio.

Mamerthes, Corinthius, filium fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam ubi Siſapo factum reſcivit, eum membratim deſcripſit. Ovid. in Ibin.

Mamluchi vel *Mammaluchi*, Sic olim filii Chriſtianorum empti à Turcis & à Chriſtianiſmo ad Turciſmum traducti vocabantur, i. e. *empti*. Cum enim Tartari ſubegiſſent Armeniam, vendiderunt pueros Chriſtianorum: Hos Melech-Sala Ægypti Sultanus emit magno numero, ipſoſque in militiâ exerceri curavit, & vocavit Mamluchos, i. e. *emptos*. מלך *malac* enim Arabicè ſign. *emere* & *acquirere*. Poſt mortem Sultani Melech-Sala cœperunt Mamluchi ex ſuo collegio, quod ſolis Chriſtianis apoſtatis conſtabat regem conſtituere, A. D. 1252. Ut autem cœperunt hi Mamluchi ſub Frederico 2. Imp. ita extirpati ſunt à Selymo Ægyptum occupante. A. D. 1516.

Mammon, vox quæ apud Evangeliſtas aliquoties occurrit. Heſychius: Μαμωνᾶς, θησαυρὸς πλεονεξίας. Phavorinus: Μαμωνᾶς, ὁ ἄδηλος καὶ ὑπὲρ χρείαν πλοῦτος.

Mamurius Veturius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit & Saliorum ancilia confecit ad ſimilitudinem ejus quod de cœlo deciderat. Quo confecto præmii loco petiit, ut ſuum nomen Salii inter carmina canerent. Ovid. Faſt. 3.

Inde ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
Præmia perſolvunt, Mamuriumque vocant.

Prop. 4. 2.

At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ,
Tellus artifices ne terat Oſca manus.

Fabrum quidem hunc fuiſſe, fabuloſum multis, ut M. Varroni, cui *Veturius Mamurius nihil aliud eſt quàm Vetus memoria.* Vidit hanc Diſcordiam Plutarchus. Ideo, οἱ δὲ, inquit, Οὐετούριον Μαμούριον εἶναί φασι τὸ ᾀδόμενον, ἄλλοι Οὐετέρεμ Μεμορίαν. Per tempus hujus feſti nihil publicè geri poterat, nullum iter alicui fuerat aggredi. De Othone apud Tacit. Hiſt. 1. *Fuere qui proficiſcenti Othonimoras reliquorumque nondum conditorum ancilium adferrent; Aſpernatus omnem cunctationem, ut Neroni quoque exitioſam.* Et Sueton. lib. 8. *Expeditionem autem impigre & præproperè ſuſcepit, ſed & motis, nec dum conditis ancilibus.* Hinc Ovidius:

Nubere ſi qua voles, quamvis properabitis ambo,
Differ: habent parvæ commoda multa moræ.

Vide Feſtum.

Mamurra, Formii natus Eques Romanus, uti tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cœlio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtavit. Hic eſt qui Epigrammate Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plin. 36. 6. Horat. Sat. 5. lib. 1.

In Marmurrarum laſſi deinde urbe manemus.

Manaſſes, filius Joſephi primogenitus. Gen. 41. Pater Eſriel. 1 Par. 7. Filius Ezechiæ regis Judæ. 4 Reg. 21. Heſychius: Μανασσῆς, ἐπιλανθανόμενος.

Manaſſes, vide *Conſtantinus*.

Mandane, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem, tantum urinæ facere, ut omnem ipſius urbem oppleret, atque univerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo peperit Cyrum. Herod. lib. 1.

Mandanis, Gymnoſophiſta inſignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Jovis filii epulum vocari juſſiſſet, & parenti ampliſſima præmia, detrectanti verò graviſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſimè ferunt reſpondiſſe, Nec illum Jovis filium eſſe qui magnæ parti terrarum imperaret: nec ſe illius donis promoveri, cui nulla eſſet ſatietas, nec minas pertimeſcere, quòd viventi India abundè multa eſſet ſuppeditatura: mortem vero tantum abeſſe ut formidaret, ut multis etiam votis eam expeteret, quæ ſeſe marcidâ ſenio carne liberatum, in puriorem, melioremque vitam immutaret. Strab. lib. 15.

Mandonius, dux Hiſpanus & Indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpaniâ juvarunt, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitavere, in Romanoſque inſurgere cœpere. Quos cùm Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officii memor, tantum caſtigatos verbis dimiſit. Livius, lib. 29.

Mandrabulus, viri proprium. Heſychius: Ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου, Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων, ἀπὸ Μανδραβούλου τινός. Vide Zenob. pag. 213.

Maneros, Jul. Pollux lib. 4. cap. 7. Ἀλλ' Αἰγυπτίοις μὲν ὁ Μανέρως γεωργίας εὑρετὴς, μουσῶν μαθητὴς.

Manes, à quo Manichæi hæretici orti ſunt, natione Perſa fuit, ſervus cujuſdam viduæ Perſicæ, quæ moriens Manem hæredem inſtituit, eique non ſolum opes magnas ſed etiam libros fanaticorum hominum Scythioni & Therebinthi, quorum integram hiſtoriam Epiphanius recitat, reliquit. Ex his libris hauſit fanaticas opiniones, quas poſtea ſparſit. Forte eo tempore ægrotabat Regis Perſarum filius. Itaque ſe in aulam confert Manes medendi artem profitens, ſed quum neceſſet puerum, aufugit inde in Meſopotamiam, ubi diſcipulos ſibi adjunxit, quibus dogmata ſua tradidit. Inde rurſus à piis Epiſcopis pulſus, aufugit, & juſſu regis Perſarum captus & excoriatus eſt, circa An. Dom. 280. Sed ſecta ipſius latè poſtea in Arabiâ, Ægypto, & Africâ, annis fere 200 propagata eſt, ac ipſe beatus Auguſtinus novem annos in ſectâ Manichæâ verſatus eſt. Poſtea vero erroribus agnitis refutavit Manichæos, ac nominatim Fauſtum, Felicem, Fortunatum, Adimantum, & alios. Libri extant in 6. tomo operum Auguſtini. Erant autem hæ Manichæorum opiniones præcipuæ. Fingebant duos eſſe Deos, alterum bonum, authorem rerum bonarum, quem φῶτα, i. e. lucem nominabant. Alterum malum pari potentiâ, quem Hylen vocabant, à quo conjugium, imperia, & omnia mala orta eſſent. Itaque abſtinebant à conjugio, & politicâ gubernatione, jactitabant ſe ſuis ritibus conſequi afflatus divinos. Contendebant Filium Dei non aſſumpſiſſe humanam naturam verè, ſed tantum ſimulatè ſeu putativè. Legem Moſis fingebant à malo Deo traditam, ideoque abrogatam eſſe, abſtinebant à carnibus, & mactationibus pecudum, denique magna confuſio erat fanaticarum opinionum, quas qui volet legat apud Epiphanium lib. 2. Tom. 2. Facit & *Manis* mentionem Euſebius, lib. 7. cap. 27.

Manes, Theophraſti ſervus, de quo Laertius in *Theophraſto*. Ita vocabatur & ſervus Diogenis Cynici, de quo Laertius itidem in ejus vitâ. Fuit & ancillarum appellatio Μανία ut videre eſt apud Athen. 13. 5. & Plut. in Demetrio. Eſt autem Μάνης vox Babylonica, quæ σκεῦος, i. e. *vas* ſignificat, ſi Epiphanio fides in hæreſi Manichæorum. Phrygiacam vero eſſe ait Macon comicus apud Athen. dicto loco, & Strab. lib. 7. Sane ſervile nomen fuiſſe apud veteres docet Euſtathius ad Iliad. E. Μάνης δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Vide Suidam in Μάνης. Cæterum hanc notam debes Doctiſſ. Menagio obſerv. ad Laert. p. 127.

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut Deos Inferos, authore Servio. Sunt autem inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphraſin. Nam Manum bonum eſt. Alii manes à *Manando* dictos intelligunt. Nam manibus plena ſunt loca inter lunarem & terrenum circulum, unde defluunt. Hæc ille. Lucan. lib. 9.

Quodque patet terras inter, Lunæque meatus
Semidei Manes habitant.———

Virg. Æn. 12.

———*Vos ô mihi Manes*
Eſte boni.———

Prop. 1. 19.

Non ego nunc triſtes vereor mea Cynthia Manes.

Virg. Æn. 3.

———*Stant Manibus aræ*
Cæruleis mœſtæ vittis.———

Augilæ pop. Africæ juxta Syrtes, Manes tantum Deos putant, per eos dejerant; eos ut oracula conſulunt, precatique quæ volunt, ubi tumulis incubuere, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Melæ lib. 1. Manes etiam ad Genios duos, quos cum vitâ ſortimur, authore Servio, retulit. Virg. Æneid. 6.

Quiſque ſuos patimur manes.

Manes enim δαίμονες ſunt præſules corporibus humanis attributi, qui parentum ſeminibus manaverunt. Inde *Summanus*, i. e. Summus inter manes dictus eſt. Pluto. Verum Manes quoniam corporibus eo tempore tribuuntur quo fit prima conceptio, poſt vitam iiſdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures; Qui ſi vitæ purioris adjuti fuerint honeſtate, in Lares domorum urbiumque vertuntur. Ac proinde pro *Laribus*, *manes* poſuit Silius lib. 2.

———*Ceu prodita tecta*
Expulſi fugiunt Manes.———

Vide ibi Heinſium. Sin vero animi depravantur ex corpore, Larvæ perhibentur ac Manes. Feſtus ait, Manes Dii ab auguribus vocabantur quòd per omnia manare credebant, eoſque Deos ſuperos ac inferos dicebant. Cic. lib. 2. De Legg. *Deorum Manium jura ſancta ſunto.* Vide Voſſium in *Manes*.

Manethus, vide *Manæthus*. Cæterum de *Manetho* vel *Manethone*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 14.

Manilia lex, illos etiam admittebat ad gerendos magiſtratus, quorum majores in Romana Rep. magiſtratum non exercuiſſent. Vide Cic. pro lege Maniliâ.

Manilius Octavius, à quo *Manilii* fluxere. Is Tuſculanorum dux, & Tarquinii gener fuit, ad quem ille poſt fugam ſe recepit, ejuſque auxilio Romanis bella intulit. Liv. lib. 1.

C. Manilius Antiochenſis, nobilis Mathematicus & poeta. Scripſit primus Romanorum omnium de Aſtronomiâ carmen ad Auguſtum Cæſarem, malè à quibuſdam *Manlius*, ab aliis *Mallius* vocatur. Vide Voſſ. de Poetis Latinis, pag. 36.

Manis, rex Phrygiæ vetuſtiſſimus, bonitate ac potentiâ perinſignis, cujus de nomine Phryges etiam nunc admirandaque omnia *Manica* nuncupant. A quibuſdam *Maſdes* vocatur. Rhod. 21. 7.

Manlius, Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re male geſtâ à Coſſ. ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus urbis parum eſſe præſidii, lectâ mille juvenum manu, arcem Capitolinam occupavit, & à vi hoſtium intactam ſervavit. A quâ tamen ipſe arce, quòd in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, poſtea præcipitatus eſt, cautumque eſt Senatus conſulto, ne quis ex Manliâ gente Marcus diceretur. Liv. lib. 2. Et Servius enarrans illud Virg. Æn. 8.

In ſummâ cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis.

Vide Plin. 7. 28.

T. Manlius Torquatus, cognomento Imperioſus. Atque inde *Manliana Imperia* pro ſeveris. Liv. lib. 4. Gell. 9. 13. quia filium, quòd contra edictum ſuum cum hoſte pugnaſſet, virgis cæſum ſecuri juſſiſſet percuti. Eraſm. in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenii & linguæ tarditatem à patre in prædia ruſticana relegatus fuit: patremque judicio exemit, à M. Pomponio accuſatum. Liv. lib. 4.

Manlius Volſo, de quo Livius lib. 8. Cn. Manlius Volſo, inquit, Conſul in Aſiâ acceptis à Scipione copiis, & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eiſque ſuperatis revertens, cum in Æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati qui cum eo miſſi fuerunt, reſtitere: Inter quos Lucius Furius Purpurio, & L. Æmilius Paulus dicebant ſe legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderiſque cum Antiocho ineundi gratiâ, Manlium autem operam dediſſe, ut eam pacem turbaret, multoſque nobiles viros in exercitu ſuâ temeritate morti objeciſſe. Vicit tamen, amicis, atque cognatis ſuffragantibus, res feliciter geſtas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus eſt. *Manlius* Proconſul ex Hiſp. revertens, cum in Æde Bellonæ triumphum ob res benè geſtas peteret, exemplum obſtabat quod ita comparatum more majorum eſſet, ne quis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet, niſi perdomitam pacatamque provinciam ſucceſſori tradidiſſet. Medius igitur ei honos habitus eſt, ut ovans urbem intraret. Liv. lib. 30.

T. Manlius, Juris Pontificii peritiſſimus, judex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, auditâ cauſâ ita pronunciavit, *Cum probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum Rep. & prole meâ indignum judico, protinuſque è conſpectu meorum abire jubeo.* Silanus itaque dolore animi percitus nocte proximâ ſe ſuſpendit, neque pater exequiis interfuit: ſed dum funus duceretur conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuaſque aures præbuit. Val. Max. *de Severitate.*

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus vir doctus, ex Rhodia diſciplina Molonis, & natura ad dicendum nec ſatis ſolutus, neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet ſublato ambitu Conſul factus eſſet. Cicero.

L. Manlius Torquatus, *cui etſi non deerat* (inquit Cicero) *oratio, quam Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ, ſumma verborum & gravitas, & elegantia, atque hæc omnia vitæ decorabat gravitas, ne quidem admodum delectat.* Pædianus autem de eo ſic ſcribit: *L. Torquatus qui P. Syllam patris competitorem in conſulatu accuſavit, quo & ipſe Sylla, & collega damnati ſunt.* Rurſus eam accuſavit, quod in conjuratione Catilinæ fuiſſet, ſed defenſus eſt à Cicerone, cujus extat Oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem cum Servilius forte cœnaret, filioſque ſuos deformes animadverteret. *Non ſimiliter*, inquit, *Manli, fingis, & pingis*; Ad quem Manlius, *In tenebris*, inquit, *fingo, luce pingo.* Macrobius.

Manlius Antiochenus, conditione ſervus, aſtrologus, ac poeta unà cum Plotio poetâ mimorum, & Laberio Grammatico conſervus ex Aſia unâ navi advectus deſcribitur. Plin. 35. 17. Sed ibi *Manilius* legendum. Fuit & cognomen ejus qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis utilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit. *Manlius* Mathematicus, de quo Plin. 36. 10. ſed ibi quoque legendum *Manilius*.

Manto, mulier fatidica, Tireſii Thebani filia, quæ cum poſt patris obitum Creontis & Theſei tyrannidem fugeret, primùm in Aſiam venit, ubi Apollinis Clarii templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi flu. (ut poetæ fabulantur) aut certe ex Tyberino rege Ocnum peperit, qui poſtea ad flu. urbem condidit, quam à nomine patris Mantuam appellavit. Virg. Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs, & Tuſci filius amnis,
Qui muros matriſque dedit tibi Mantua nomen.

Innuba Manto Statio dicitur Theb. 4. Ubi Lutatius: *Filia Tireſiæ, virgo.* Apollodor. lib. 3. Τῆς δὲ λείας μέρος εἰς Δελφοὺς πέμπουσιν Ἀπόλλωνι, καὶ Τειρεσίου θυγατέρα Μαντώ. Non autem ſervavit virginitatem poſt exceſſum patris Tireſiæ hæc vates. Ab Alcmæone enim ob matricidium Furiis agitato compreſſa; duorum liberorum mater facta eſt, Apollodorus ubi ſupra: Εὐριπίδης δέ φησιν Ἀλκμαίωνα κατὰ τὸν τῆς μανίας χρόνον ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου, παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον ἄρρενα, καὶ θυγατέρα Τισιφόνην. Alia pridem doctis ſunt notata. Illud minus notum fortaſſe, omnibus Homerum argui ex carminibus hujus poetriæ multa ſuis libris intuliſſe. Diodorus Siculus lib. 4. cujus codices perperam *Daphnen* appellant: Ἐπειδὴ οἱ μὲν ἐπίγονοι τὴν πόλιν ἑλόντες διήρπασαν, καὶ τὴν Τειρεσίου θυγατρὸς Δαφνῆς ἐγκρατεῖς γενόμενοι, ταύτην μὲν ἀνέθηκαν ἐς Δελφοὺς, κατά τινα εὐχὴν ἀκροθίνιον τῷ θεῷ. Αὕτη δὲ τὴν μαντικὴν τοῦ πατρὸς οὐδὲν ἧττον, εἰδυῖα πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς Δελφοῖς διατρίψασα, τὴν τέχνην ἐπηύξησε. Φύσει δὲ θαυμαστῇ κεχορηγημένη χρησμοὺς ἔγραψε παντοδαποὺς, διαφόρους ταῖς κατασκευαῖς. Παρ' ἧς φασὶ καὶ

τὸν Ποιητὴν πολλὰ τῶν ἐπῶν σφετερισάμενον κοσμῆσαι τὴν ἰδίαν ποίησιν. Seneca in Agamemnone:

Quam fatorum præſcia Manto
Sata Tireſia, Latonigenas
Monuit, ſacris celebrare Deos.

Quæ omnino ſumpſit ab Ovidio lib. 6. Met.

Nam ſata Tireſiâ venturi præſcia Manto
Per medias fuerat divino concita motu
Vaticinata vias; Iſmenides, ite frequentis
Et date Latonæ, Latonigeniſque duobus
Cum prece thura piâ.———

Bapt. Spagnola *Mantuanus*, ordinis Carmelitarum Prior generalis fuit, creatus Romæ an. 1513. Sed exinde an. quarto, ut invitus honorem ſuſceperat, ita ſponte depoſuit. Verſus reliquit ſupra quinquagies quinquies millenos. Valde eum epiſtolis ſuis celebrant Jovianus Pontanus, Picus Mirandula, & Phil. Beroaldus. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 665.

Maranatha, Heſychius: Μαραναθὰ, ὁ Κύριος ἦλθεν, ἢ ἄδων τὸν Κύριον. Vide Suidam.

Marcellinus, hiſtoriæ Græcæ ſcriptor, ex quâ ſolum ſupereſt diſſertatio de Thucydidis vitâ, & ejus genere dicendi, quæ hiſtorico huic præmitti ſolet. Arbitratur Voſſius eundem eſſe, cujus in Hermogenem de Statibus commentarios unà cum Syriano, & Sopatro excudit Aldus. Quin & Conradi Geſneri ſuſpicio eſt, non alium hunc eſſe ab Ammiano Marcellino, cujus ex 31 hiſtoriarum libris extant libri 18. Nempe quia Ammianus ille Græcum ſe fuiſſe dicit extremis lib. 31. verbis, & phraſis ipſa ſatis hoc prodit. At ſatis conſtat Ammianum illum vixiſſe ſub Gratiano, & Valentiniano Juniore. Altero quoque argumento ætate ejus oſtendere idem conatur, nempe quia Marcellinum dicat Suidas fuiſſe familiarem Salluſtio philoſopho. Eum cenſet eſſe Salluſtium prætorio præfectum qui Valentinianum deſignavit Imperatorem, ut Suidas ait. Sed ſcrupulum injicit quod Suidas Salluſtium hunc diſtinguat à Salluſtio philoſopho; Adde, quod non videas, unde Marcellinum, quem Principem Dalmatiæ, & Illyridis, fuiſſe dicit Suidas, colligi poſſit, eumpſe eſſe, ac qui Græcè hiſtorias emiſit.

Marcellus in Æthiopicis laudatur à Proclo comment. in Timæum lib. 1.

Marcellus, Romanus vir clariſſimus, cujus geſta & à Plutarcho, & ab aliis ſcripta ſunt. Hic Gallorum ducem ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalem primus vinci poſſe docuit. Syracuſas per tres annos expugnavit, quinquies conſul inſidiis Annibalis deceptus, & occiſus, magnificè ſepultus eſt.

Marcellus, prænomine *Veius*, Eques Rom. cujus prædia h. e. prata, & oleæ, intercedente viâ publicâ, in contrarias ſedes fuerunt tranſgreſſa, quod maximè mirandum eſt. Plin. 2. 83. leg. *Vectius* pro *Veius*. Erat autem Neronis Imp. procurator, prædiaque ejus in agro Marrucino fuere.

Marcianus Heracleota Geographiam conſcripſit, cujus ſæpe meminit Steph. de urbibus. Alius fuit Smyrnæus qui de ſimplicibus effectibus egit. Plin. 24. 4.

Marcina, inter Sirenuſas, & Poſidoniam, urbs in Italiâ. Strabo Τυῤῥηνῶν κτίσμα vocat.

Marcion hæreticus, Cerdonis hæretici diſcipulus, An. Dom. 143.

Marcius Sabinus, à quo *Marcia gens* Romæ traxit originem.

D. Marcus Evangeliſta, D. Petri diſcipulus, & Interpres, quæcunque meminerat ab eo dictâ, conſcripſit. Euſebius 3. 4.

D. Marcus, D. Pauli diſcipulus, primum Bavaris Evangelium annunciavit. Johannes Aventinus ſcripſit ſe legiſſe in Bibliotheca Patavienſi, quòd hic Marcus Laureaci, & per aſcenſum Danubii, Chriſtum prædicaverit.

Marcus Eremita, cui occaſioni converſionis, commiſſum homicidium fuit. Nam cum puer eſſet, & oves paſceret circa Mareiam paludem ludens, quendam coætaneum interfecit, & metuens fugit in ſolitudinem. Qui cum tribus annis ſub dio moraretur, poſtea parvum hoſpitium fecit ſibi, in quo annis 25 moratus eſt. Fuit valde manſuetus, ſapiens, memoriaque ſcripturarum ſacrarum clariſſimus, deoque tam amabilis, ut cum Dominicum corpus accederet, Angelus ei ſacramenta præberet; cujus manum uſque ad juncturam brachii tantummodo ſe dicebat aſpicere. Sozom. 8. 1.

Marcus Antoninus. Vide *Antoninus*.

Marcus Antonius. Vide *Antonius*.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus egregia virtute primo Carthaginienſes pluribus prælis vicit, tandem tamen ab iis, duce Xanthippo Lacedæmonio, captus Romam miſſus eſt de captivis commutandis acturus, fide data, ſe, ſi nihil perfeciſſet, rediturum. Cum autem Romæ in ſenatu ita egiſſet, ut cenſeret è Rep. non eſſe captivos commutandos, factumque eſſet in ejus ſententiam ſenatuſconſultum, amicis omnibus invitiſſimis, ut fidem ſuam liberaret, ad Carthaginienſes rediit, ab iiſque eſt exquiſitiſſimis ſuppliciis interfectus. Cic. in Paradoxis & aliis locis. Vide *Attilius*.

Marcus Aurelius, Imp. Rom. exercitui ſuo ſiti periclitanti, Chriſtianorum precibus à Deo pluviam obtinuit. Euſeb. 5. 5. Etiam Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.

Marcus Calphurnius Bibulus, Conſ. cum C. Julio Cæſare, nullam partem juris ſui obtinuit. Collega omnia pro libidine agente tantâ petulantiâ, ut aliquando Bibulum liberius ſibi reſiſtentem in carcerem duci curaverit, magnâ omnium bonorum indignatione. Hic legem Agrariam tulit, & aliam de jure trium liberorum. Sueton. in Cæſare. *Unus ex eo tempore omnia in Rep. ad arbitrium adminiſtravit, ut nonnulli urbanorum, cum quid per jocum teſtandi gratiâ ſignarent non Cæſare & Bibulo, ſed Julio & Cæſare conſulibus actum ſcriberent, bis eundem præponentes nomine atque cognomine, ut vulgo mox ferrentur hi verſus.*

Non Bibulo quicquam nuper ſed Cæſare factum eſt,
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Marcus Cl. Marcellus, vir Conſularis, cum Pompeio faviſſet, à Cæſare tamen per Senatum veniâ impetratâ rediens Romam à familiari quodam ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis Oratio, quâ Cæſari ob ejus reſtitutionem, gratias agit.

Marcus Corn. Cethegus, Conſ. cum P. Sempronio Tuditano, an U. C. 550. Hic eloquens dictus eſt, ut Sempronius Σοφός. Q. Ennius.

Additur orator Corneliu' ſuaviloquenti
Ore Cethegus Marcu' Tuditano collega
Marci filius, is dictus popularibus ollis,
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadæque medulla.

Vide Tullium in Bruto.

Marcus Craſſus, avaritiæ gurges, & abyſſus inexplebilis, cum templum Hieroſolymitanum ſacris theſauris expoliaſſet, à Parthis apud Charram, unà cum Romanorum exercitu peremptus eſt. Plut. in *Craſſo* & App. in Parthicis.

Marcus Curtius nobilis Romanus, qui cum Romæ in foro terra ingenti hiatu diſceſſiſſet, reſpondiſſentque haruſpices Deos manes, non aliter quàm humanâ victimâ poſſe placari, neque prius hoc barathrum claudendum eſſe, quam ſi ſe aliquis in id ſponte dejeciſſet, armatus equo inſidens ſe Diis Manibus devovit, atque ita in apertam voraginem ſe præcipitavit, quæ eo facto clauſa eſt. Vide *Curtius*.

Marcus Fabius, cognomento Pictor nobilis Romanus qui præter ſtudia literarum, & rei bellicæ quibus inſignis erat etiam pingere didicerat, unde cognomen reportavit. Scripſit etiam hiſtorias, quarum fragmenta quædam hodiè extant. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 3.

Marcus Horatius Pulvillus, conſ. cum C. Valerio eopſe anno quo reges exacti ſunt. Nam cum Brutus conſ. cum Arunte Tarquinio congreſſus mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriuſque Lucretius in ejus locum ſuffectus, paulo poſt eſſet etiam mortuus, Horatius ei ſucceſſit in id quod ejus anni ſuperaret, biennioque poſt conſul factus eſt cum Val. Publicolâ.

Marcus Horatius Pulvillus Pont. Max. tantâ conſtantiâ, ut cum Capitolini Jovis ædem dedicaret, poſtemque tenenti allatum eſſet de morte filii, neque vultum mutaverit, neque poſtem remiſerit, carmenve quod pronunciabat, interruperit, neque prius quidquam nuncio reſponderit, quam abſoluta dedicatio eſſet. Val. Max.

Marcus Livius Druſus. Vide *Druſus*. Alius, conſ. cum L. Piſone Cæſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, an. U. C. 642.

Marcus Livius Salinator, coſ. cum Cl. Nerone, bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſp. ad fratris Annibalis auxilium advenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit, quæ res præcipue Annibalis animum debilitavit. Sic enim exclamat apud Horatium.

Occidit, occidit
Spes omnis & fortuna noſtri
Nominis, Aſdrubale interempto.

Idem cum Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Max. qui illud recuperarat, gloriaretur ſuâ operâ receptum eſſe. *Certè*, inquit Fabius, *niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.*

Marcus Lollius, conſul cum Q. Lepido, an U. C. 735. His conſulibus Horatius jam quadrageſimum quartum ætatis annum agebat teſte ſeipſo ad librum ſuum, his verbis.

Forte meum ſiquis te percontabitur ævum,
Me quater undenos ſciat impleviſſe Decembres,
Collegam Lepidum quo duxit Lollius anno.

Marcus Manlius Capitolinus. Vide *Manlius.*

Maria, vel *Miriam*, ſoror Aaron & Moſis, Num. 27. Filia Ezra. 1 Par. 4. Nomen item B. Virginis quæ Chriſtum in utero tulit. Mat. 1. Soror item Marthæ ſororis Lazari. Luc. 10. Joan. 11. De quâdam Mariâ loquitur & Paulus, Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ *Mariæ*, altera mater Jacobi, altera Jeſu Chriſti. Fuit & altera *Maria* nobilis mulier, quæ Hieroſolymis à T. Veſpaſiano obſeſſis, proprium filium, fame urgente, devoravit. Joſeph. lib. 7. cap. 15. Cæterum quod ad Beatæ Virginis nomen attinet, quidam dignitatem quandam eo denotari volunt. Gregorius Nyſſenus: Homil. in Natal. Chriſti. Ἐπειδὴ ἐτέχθη τὸ παιδίον, ὠνόμασε μὲν αὐτὴν Μαρίαν, ὡς ἂν καὶ τῆς ἐπωνυμίας τὸ θεόδοτον διασημανθείη τῆς χάριτος. Ubi tamen male, ut videtur, *Mariæ* etymon tribuit, quod *Hannæ* matri ejus proprium eſt. Ita ille *Gratiam*; alii autem *Dominationem* ejus nomine contineri putarunt. Author Homil. de laud. B. Mariæ, ſub nomine Epiphanii. Ἡ Μαρία ἑρμηνεύεται κυρία, ἀλλὰ, καὶ ἐλπίς. Κύριον γὰρ ἔτεκε τὴν ἐλπίδα τοῦ παντὸς κόσμου τὸν Χριστόν. Damaſcen. lib. 4. cap, 15. Τίκτει τοιγαροῦν ἡ χάρις (τοῦτο γὰρ ἡ Ἄννα ἑρμηνεύεται) τὴν κυρίαν, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ τῆς Μαρίας ὄνομα. S. Hieronymus de Nom. Hebr. *Sciendum quod Maria ſermone Syro* Domina *nuncupatur.* Iſidorus aliam nobis originationem exhibet. *Maria illuminatrix, ſive ſtella maris; genuit enim lumen mundi.* Hæc quoque etymologia Hieronymum habet authorem; ſic enim ille: *Mariam plerique exiſtimant interpretari*, illuminant me iſti, *vel* illuminatrix, *vel* ſmyrna mars; *ſed mihi neutiquam videtur. Melius autem eſt ut dicamus; ſonare eam* ſtellam maris, *ſive* amarum mare. Hæc ille. Et ſane Judæi ipſi *Miriam* deducunt ab Ebræo מרר *marar*, quo ſervitutis Iſraelitarum in Ægypto denotetur. Atqui malim cum erudititiſſimo D. Pearſonio *Mariam* deducere à radice רום unà cum additione Mem Heemantici; ſic autem notatio manifeſtior erit, & ſignificatio planius apparebit, quaſi *aliis prælata.* Plurimus eſt in laudibus B. Virg. D. Bernardus, ne dicam nimius: Monet ſiquidem nos in angoribus noſtris ad auxilium ejus tanquam ad aſylum confugere: *Reſpice ſtellam: Mariam cogita: Mariam invoca.* Non ferendus autem Bonaventura, dum in Pſalterio ſuo, quæcunque de Deo dicuntur B. Virgini tribuit. Bernardinus de Buſtis in Mariali. *Maria apud Deum omnibus Sanctis potentior eſt.* Idem: Maria ſola plus poteſt apud Deum impetrare, quam omnes Sancti in cœlo. Imo Ludulphus & Chryſoſtomus à Viſitatione affirmare non erubeſcunt (ego vero horreſco referens) *quod velocior eſt nonnunquam Salus invocato nomine Mariæ, quam invocato nomine Domini unici filii ejus.* Et in diſcipulo de Tempore legimus: *Nihil nos Deus voluit habere, quod per manus Mariæ non tranſeat.* Vergerius in Indice librorum prohibitorum A. D. 1559. pag. 9. refert ſe ſcriptum inveniſſe in lib. quodam Italico, cui tit. *Floſculi S. Franciſci*, quod *Maria Virginitatis ſuæ merito mulierum omnium ſervatrix fuerit uſque ad tempus S. Claræ, ſicut Chriſtus viros omnes ſervavit uſque ad ætatem Franciſci:* quo tempore etiam floruit ipſa Clara. Narrat inſuper ſe libro iſti reſpondiſſe, reſponſionem vero ejus, tanquam hæreticam fuiſſe condemnatam, idque tribus Indicibus libro prohibitorum. Ambroſ. Catharinus oratione quam habuit A. D. 1546. Concil. Trid. ſeſſ. 2. appellat hanc B. Virginem, *Fideliſſimam Chriſti Sociam.* Alter quoque primæ magnitudinis Papiſta in Mariali ſuo: *Fuit Dominus cum Mariâ, & ipſa cum Domino in eodem labore & opere Redemptionis. Mater enim miſericordiæ adjuvit Patrem miſericordiarum in opere noſtræ Salutis.* Qui metuens, ne quis in Chriſti partem illud Iſ. cap. 63. adducat: *Solus torcular, &c.* hoc modo objectioni tali occurrendum ſibi putavit. *Verum eſt O Deus, quòd non vir tecum, ſed mulier una tecum eſt, quæ omnia vulnera quæ tu ſuſcepiſti in corpore, ſuſcepit in corde.* Plura huc ſpectantia videat Anglicanus Lector in lib. cui tit. *More work for a Maſs-Prieſt*, p. 37. Lond. 1622. Adeo falſus & abſurdiſſimus eſt Card. Bellarminus cum ait, *Prudentes & benè inſtituti Catholici neque Divam, neque Deam vocant.* Hæc ille Apol. contra Regem Jacobum, p. 94. Ubi Epiſcopus Elienſis: Non Divam? Certe cui Religio ſit (tum de Sanctis agitur) *Divi* vocem, vel *Divæ* uſurpare vix, credo, *reperias.* Vide vel Lipſium (Sapientiæ utique & Literarum Antiſtitem) atque ejus *Divam* geminam *Hallenſem* & *Æuticollem.* Frons ipſa vocem præfert, & vertex cujuſque paginæ. Legas ibi plus centies: *O Diva*, &, *O Diva Divarum.* At (non Dea.) Imo nec ea voce abſtinuit in Hallenſi (*ſi vota concepiſſet Hallenſi Deæ.*) Tum in illa alterâ Dea ſuâ ſeſquipedali: *An ſudas Dea ſanguinem? De quâ ſacra profantur, hanc fore quæ Serpentis contereret caput: Feciſti ô Dea:* & poſtea:

Tum tibi laudes, Dea, dicet omnis ſexus & ætas.

Pergit Cardinalis: *Neq; ab eâ petunt, ut filio imperet.* Imò petunt. Nam quid illa ſibi volunt? *Monſtra te eſſe matrem, Ora Patrem & jube filio, O felix Puerpera! Noſtra pians ſcelera. Jure matris impera Redemptori.* Notavit Caſſander Conſult. p. 142. Subdit: *Neque dicunt, quòd abſurdis cujuſlibet inepti hominis Orationibus pateat.* Imo dicunt. Bernried. in vita Greg. 7. p. 42. legas *Hildebrandi ventrem manu versâ percutientem, poſt, leni manu quaſi corpus ejus perungentem.* Tho. Becketti noſtratis detrita & lacera femoralia conſuentem; eoque ſigno, ne Presbyterum (durum ingenio ſupra modum) gradu moveret, ſed eum ſuâ inſufficientiâ literarum diſpenſaret, ſeverè edicentem. (Vincent. Spec. Hiſt. 7. 84.) In os ægri Clerici, extractis uberibus, lac immulgentem. Læſam Monialis tibiam unguento de pyxide oblinentem, poſt manum ſub mento ponentem & quomodo diſciplinate genu flecteret edocentem. *Adami* Sacerdotis, tum pueri, ſcabioſum caput ſanantem. Juttæ filiolam ſublatam (quam lupus in ſylvas aſportarat) anxie reddentem, idque, præ timore ac minis; filiolo enim ſuo *Jeſu* alioqui carituram, quem *Jutta* è ſinu ejus avulſum (in vindictam) nunquam ei reddi- tura fuerat, niſi ſi curaſſet reſtitui ſibi, ſuum. Latronis decollati corpus effodientem, caput cervicibus adaptantem, & unientem; in feretro ponentem, purpurâ (miræ texturæ, & pluſquam humani artificii) feretrum ejus obtegentem, de exequiis ejus honorificè celebrandis ſevere præcipientem. Neque etiam oſcula neganda ſunt, vel *complexus, ſed neque magis abſurda. Accede ad me, & da mihi oſculum* (ait B. Virgo) *& coegit eum*; poſt etiam ſtrepam tenuit, quo equum conſcenderet. Alteri Monacho, collum ejus brachiis ſuis ſtringens, dedit oſculum. Alteri in Pomario cantillavit. Sed & in Choro Monachorum ſingulorum vultus detergentem videas. Et in Cellâ lectos circumeuntem, & manum ſuper ſingulorum capita ponentem. Et hæc nonne abſurda? Quid illa? Cum primâ nocte nuptiarum B. Virgo inter Sponſum & Sponſam media recubuit; eò quod Sponſus, (adhuc puer) imaginis ſuæ digito, annulum joco indidiſſet. Quid illa dictu fœda de *Beatrice*, quæ dum publicè ſcortum ageret, B. Virgo totos quindecim annos, formâ & habitu ejus aſſumpto, vicem ſupplevit in Monaſterio. Denique, quod Abbatiſſæ gravidæ factæ à Dapifero ſuo obſtetricata eſt, & infantem ex ſtupro ſuſceptum, Eremitæ cuidam, educandum per duos Angelos tranſmiſit? Hæc & his plura apud Vincentium & Cæſarium reperienda. Abſit autem ut quiſquam S. Mariam divinæ gratiæ privilegiis, aut ſpeciali gloriâ, fraudare conetur. Loquamur cum Eccleſiâ Chriſti primævâ: Ἡ Μαρία ἐν τιμῇ, ὁ Κύριος προσκυνείσθω; Ita Epiphanius; & alibi: Εἰ καλλίστη ἡ Μαρία, καὶ ἁγία, καὶ τετιμημένη, ἀλλ᾽ οὐκ εἰς τὸ προσκυνεῖσθαι. Græci eam Θεοτόκον vocare ſolent, nunquam tamen quod ſciam, μητέρα τοῦ θεοῦ. Μήτηρ tamen Κυρίου ab Eliſabethâ vocatur Luc. 1. Quam non ſolum ante Nativitatem Filii ſui, ſed poſtea, imo in perpetuum immaculatam, & Beatam Virginem fuiſſe pie credidit antiquitas; Unde *Antidicomarianitæ* appellati ſunt hæretici, qui Mariæ Virginitati uſque adeo contradicunt, ut affirment eam poſt Chriſtum natum viro ſuo fuiſſe commixtam, ut tradit B. Auguſtinus.

Mariamne Regina, Machabæorum ſtirpe inclyta, Herodis peſſimi omnium viri uxor optima; formâ corporis ſupra cæteras eximiâ; animi etiam virtutibus major, integerrimæ pudicitiæ, & ineluctabilis patientiæ fœmina iniquiſſimis calumniis oppreſſa, mariti gladio Regias cervices dedit. Anno ante Chriſti Natalem viceſimo octavo.

Marica, Nympha, Liris fluvii accola quæ Regi Fauno nupſit, eique Latinum peperit, quam *Faunam* quoque, aut *Fatuam* à *fando* Servius ſcribit. Lactantius autem Maricam hanc Circen fuiſſe tradit, lib. 1. c. 21. *Solent mortuis* nomina immutari: nam & Romulus poſt mortem Quirinus dictus eſt, Leda Nemeſis & Circe Marica. Quæ ſententia eloquentiſſimi Patris defendi poteſt hoc pacto, quia Latinum Regem, quem Virgilius canit, filium Maricæ, Heſiodus ſcribit filium fuiſſe Circes, ac proinde liquidum ſatis eſt Circen & Maricam eandem eſſe. Dea fuit littoris Minturnenſium juxtam Lirin flu. Hor. lib. 3. od. 17.

Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps & innatantem Maricæ
Littoribus tenuiſſe Lirim
Latè tyrannus.——

Lucanus lib. 11.

——*Umbroſa Liris per regna Maricæ*
Veſtinis impulſus aquis.

Claudianus:

Flavæque terens querceta Maricæ
Liris.——

Porphyrion in Horat. *Liris flumen*, ubi Marica Nympha colitur.

Marinus

Marinus Neapolitanus, philoſophus & Rhetor, Procli diſcipulus, inque Scholâ ſucceſſor. Compoſuit librum de vitâ præceptoris ſui Procli, qui hodieque exſtat. Nec proſâ ſola, ſed etiam carmine edidit. Vide Suidam.

Marius, prænomine Caius, vir ſtrenuus fuit ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos vitam ruſticam egit procul ab urbanis negotiis. Deinde per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidiâ criminando, conſulatum adeptus, Jugurtham captum ante currum egit. Prop. lib. 3.

Conſule cum Mario victe Jugurtha ſedes.

Tantam fortitudinis ſuæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, ut imminente Cimbrorum Teutonumque terrore quinque continuos conſulatus ei detulerint; unde Ovid.

Conſule quo toties Roma ſuperba fuit.

Sen. ep. 94. Quid, tu C. Marium ſemel conſulem (unum enim conſulatum accepit, cæteros rapuit) cum Teutonicos Cimbroſque concideret, cum Jugurtham per Africæ deſerta ſequeretur, tot pericula putas appetiſſe virtutis inſtinctu? Marius exercitum, Marium ducebat ambitio. Hæc ille. Ad parentheſin vero quod ſpectat, non videtur vera, ſi duos ultimos excipias. Nam priores, in diſcrimine patriæ, abſenti delati. Vide Plut. Prop. 2. 1.

Cimbrorumque minas & benefacta Mari.

Hinc Cic. (qui de conſulatu ejus carmen ſcripſit) pro C. Rabirio, *C. Marius pater patriæ.* Et pro Sextio, *Ad ſalutem Romani Imperii natus.* Dictus & *Tertius Romæ conditor.* Sextum conſ. cum Catulo factus, Cimbros in Galliâ, Teutonas in Italiâ vicit, deque his triumphavit. Cimbrico bello primum profligatus in ſomnio præmonitus eſt, victoriam ſe conſecuturum, ſi prius diis victimam filiam nomine Calphurniam faceret. Patriæ igitur charitati naturâ poſtpoſitâ, eo facto victoriam comparavit. Duæ adhuc hiſce temporibus in Germ. aræ ſunt, quæ eo tempore quo victoriam Marius eſt conſecutus, tubarum clangorem edunt. Plut. in Mario. Victus à Syllâ Minturnis in palude latuit: inventus, & in carcerem conjectus, immiſſum percuſſorem Gallum vultûs autoritate, & his verbis, *Tune homo audes occidere Caium Marium?* deterruit, acceptaque naviculâ in Africam trajecit, ubi diu exulavit. Mox Cinnanâ dominatione revocatus, cæſis inimicis ſeptimo conſulatu, morbo, aut (ut quidam ferunt) voluntariâ morte deceſſit. Sen. 5. Ben. *Ingratus C. Marius ad Conſulatum à caligâ productus: qui niſi Cimbricis cædibus Romana funera æquaverit, niſi civilis exitii & trucidationis non tantum dederit ſignum, ſed ipſe ſignum fuerit.* Hoc eſt à ſeipſo dabat, ut ſc. interficerentur quibuſcunque manus oſculum negaſſet. Flor. lib. 3. Ancarius, ipſo vidente Mario, confoſſus eſt, quia ſcilicet fatalem illam manum, non porrexerat ſalutanti. Plut. in Mario: Quoſcunque ſalutantes, neque affatus eſſet, neque reſalutaſſet, complexuſve eſſet, hoc ipſum ſignum erat interficiendi eos in viis. Unde Aug. 3. de C. D. In ipſius autem Marii oculis continuò feriebantur, quibus ſalutantibus dextram porrigere noluiſſet. Lucanus optime paucis verbis crudelitatem ejus deſcripſit. *Vir ferus & fato cupiente perdere Romam ſufficiens.* Hic cum in cruribus varices haberet, præbuit varicoſum crus medico ſecandum, & dum ſecaretur, neque ſuſpirans, neque ſupercilia contrahens, pertulit ſectionem. Cumque medicus alterum crus ſectare vellet, minimè aſſenſum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam eſſe non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui cum eſſet 27 annorum conſulatum invaſit: quem honorem mater tam immaturum flevit. Hic patri ſævitiâ ſimilis curiam armatus obſedit, & inimicos trucidavit. Tandem & ipſe crudeliſſimo mortis genere Catuli manibus placatum miſſus eſt. Vide Lucan. lib. 2. ſed hic fuit M. Marius, Caii frater. Juv. Sat. 8.

Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro,
Nodoſam poſthæc frangebat vertice vitem,
Si lentus pigrâ muniret caſtra dolabrâ.
Hic tamen & Cimbros, & ſumma pericula rerum
Excipit, & ſolus trepidantem protegit urbem.

Idem Sat. 10.

Exſilium & carcer Minturnarumque paludes,
Et mendicatus victâ Carthagine panis
Hinc cauſas habuere. Quid illo cive tuliſſet
Natura in terris, quid Roma beatius unquam,
Si circumducto captivorum agmine, & omni
Bellorum pompâ animam exhalaſſet opimam,
Cum de Teutonico vellet deſcendere curru.

Manilius lib. 4.

——— *Adice & civilia bella:*
Et Cimbrum in Mario, Mariumque in carcere victum:
Quod Conſul toties, exulque, ex exule conſul;
Et jacuit Libycis compar jactura ruinis
Eque crepidinibus cepit Carthaginis urbem.

Lucanus lib. 2.

Cum poſt Teutonicos victor, Libycoſque triumphos
Exul limoſâ Marius caput abdidit ulvâ.
Stagna avidi texere ſoli, laxæque paludes
Depoſitum, Fortuna, tuum: mox vincula ferri
Excedere ſenem, longuſque in carcere pædor,
Pœnas ante dabat ſcelerum. Mors ipſa refugit
Sæpe virum, fruſtraque hoſti eſt conceſſa poteſtas
Sanguinis inviſi, primo qui cædis in ictu
Diriguit, ferrumque manu torpente remiſit.
Viderat immenſam tenebroſo in carcere lucem,
Terribileſque Deos ſcelerum: Mariumque futurum,
Audieratque pavens: Non hæc contingere fas eſt
Colla tibi: debet multas hic legibus ævi
Ante ſuam, mortes: vanum depone furorem, &c.
———*Idem pelago delatus iniquo*
Hoſtilem in terram, vacuiſque mapalibus actus
Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ,
Et Pœnos preſſit cineres. Solatia fati
Carthago Mariuſque tulit, pariterque jacentes
Ignovere deis. Libycas ibi colligit iras,
Ut primùm Fortuna redit: ſervilia ſolvit
Agmina: conflato ſævas ergaſtula ferro
Exeruere manus.———
——— *Prô fata quis ille,*
Quis fuit ille dies, Marius quo mœnia victor
Corripuit? quantoque gradu mors ſæva cucurrit, &c.
Septimus hæc ſequitur, repetitis faſcibus annus.
Ille fuit vitæ Marii modus, omnia paſſo
Quæ pejor fortuna poteſt; atque omnibus uſo
Quæ melior, menſoque homini quid fata pararent.

Livii lib. 80. Epitome. *Marius* Severus Licinium Senatorem de ſaxo dejici juſſit, editiſque multis ſceleribus, Idibus Januariis deceſſit. Vir cujus ſi examinentur cum virtutibus vitia, haud facile ſit dictu, utrum bello melior an pace pernicioſior fuerit; adeo quam Remp. armatus ſervavit, eam primo togatus omni genere fraudis, poſtremo armis hoſtiliter evertit.

C. *Marius*, prioris fil. de quo vide Plut. in vitâ Patris. Mortem ejus innuit Strabo ubi de Præneſtæ cuniculis lib. 5. Ὧν ἐν μιᾷ Μάριος πολιορκούμενος ἀπέθανε. Epitome lib. 88. *C. Marius Præneſte obſeſſus à Lucretio Aſella Syllanarum partium viro, cum per cuniculum captaret evadere, ſeptus ab exercitu mortem ſibi conſcivit in ipſo cuniculo, cùm ſentiret ſe evadere minimè poſſe.* Vell. Pat. libro altero. *Inde Coſſ. Carbo* 3. & *C. Marius ſepties* Conſulis Fil. annos natus 26. vir animi magis quam ævi paterni, multa fortiterque molitus neque uſquam inferior nomine conſulis, apud Sacriportum pulſus à Sulla acie, Præneſte, quod ante naturâ munitum præſidiis firmaverat, ſe, exercitumque contulit. Solus Appianus hunc Marium fratris filium vocat. De ætate quoque diſcrepant auctores. Ille qui Livium in Epitomen redegit lib. 86. inquit: *Conſul ante annos viginti per vim creatus.* Quem locum ad Octavium Suetonii contra Dionem laudat max. Caſaub. quia ille ſcripſerat Octavium ſine exemplo ante annum 20. iniſſe conſulatum; ſed non dubitat Voſſius quin mendum ſit in Epitome Livianâ & pro 20. ad minimum reponi debeat 25. ut ei ſic conveniat cum auctore de viris illuſtribus.

M. *Marius* Gratidianus, de quo Senec. 3. de Irâ: M. Mario cui vicatim pop. Statuas poſuerat, cui thure & vino Rom. pop. ſupplicabat L. Syllæ perfringi crura, erui oculos, amputari manus juſſit, &c. Valerius 9. 2. *Singulas corporis partes confringeret. Oroſius: Effoſſis oculis* membriſque minutatim deſectis, vel etiam fractis. Q. Cic. de Pet. Conſul. Firmicus lib. 1. & alii. Ejus mem. Cic. Offic. 3. Ne noſter quidem Marius Gratidianus officio viri boni functus eſt tunc cum Prætor eſſet, Collegiumque Prætorum Tribuni pl. adhibuiſſent, ut res nummaria de communi ſententiâ conſtitueretur. Conſcripſerunt communiter edictum, cum pœnâ & judicio, conſtitueruntque ut omnes ſimul in Roſtra poſt meridiem deſcenderent. At Marius à ſubſelliis in Roſtra rectà, idque quod communiter compoſitum fuerat, ſolus edixit. Et ea res ei magno honori fuit, omnibus vicis ſtatuæ: ad eas thus & cerei; quid multa? nemo unquam multitudini fuit carior. Ubi nota vocat *ſuum*, & paulo ante *propinquum ſuum* quia ſc. Cicero ex cognatione Marii: & hic illius frater, ut Florus ſcripſit, ſc. adoptione.

Marius & Caſprus, amicorum par fideliſſimum. Silius Italicus lib. 9.

Sternitur unanimo Marius ſuccurrere Caſpro
Conatus, metuenſque viro ſupereſſe cadenti:
Lucis idem auſpicium ac patrium, & commune duobus
Paupertas, ſacro juvenes Præneſte creati

Miſcu-

Miſcuerant ſtudia, & juncta tellure ſerebant.
Velle, ac nolle ambobus idem, ſociataque toto
Mens ævo, ac parvis dives concordia rebus.
Occubuere ſimul, votiſque ex omnibus unum
Id fortuna dedit, junctam inter prælia mortem.

Marius Priſcus, Proconſul Africam Provinciam ſpoliavit. Juven. Sat. 1.

Exul ab octavâ Marius bibit, & fruitur diis
Iratis, at tu victrix provincia ploras.

Idem Sat. 8.

Cum tenues nuper Marius diſcinxerit Afros.

Marmeſſus, Mars eſt Romanorum linguâ. Lycophronis interpres.

Marnan, templum Jovis Cretenſis in Gazâ Palæſtinæ. Vocantur autem puellæ in Cretâ *Marnan*. Stephanus Μάρναν ἑρμηνεύουσι Κρηταγενῆ. Ridiculè, neque enim id ſignificat *Marnas*, ſed *Dominum hominum*. Bochartus.

Maro, opifex fuit figulus, ſive, ut alii putant, magi cujuſdam viatoris mercenarius, Virgilii, Latinorum Poetarum Principis pater: qui & ipſe ſic appellabatur. Alcinous, vetus Poeta:

De numero vatum ſi quis ſeponat Homerum
Proximus à primo tum Maro ſolus erit.
At ſi poſt primum Maro ſeponatur Homerum
Longè erit à primo quiſque ſecundus erit.

Vide *Virgilius*.

Marpeſſa, filia Eveni ſpecioſa, uxorque Idæi omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi, mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ uxoris Meleagri. Hanc maritus fertur tam tenerè adamaſſe, ut cum eam Apollo rapere conaretur, ſumpto arcu & ſagittis raptorem invadere non dubitavit. Verum cum ejus recuperandæ ſpes nulla ſupereſſet, mater eam pro Marpeſſa Alcyonem nominavit, quòd fatum cum eâ ſimile ſortita videretur. Hom. Iliad. 9.

Mars, Deus belli ab antiquis creditus, Dictus Varro enim lib. 4. de LL. quòd *maribus* in bello præſit, aut certe à Sabina voce *Mamers*, quod nomine illi *martem* dicebant. Cedrenus vero. Ὅτι τὸν Μάρτεμ οἱ Ῥωμαῖοι μόρτεμ ἐκάλουν, οἱονεὶ θάνατον, ἢ κινητὴν τῶν τεχνῶν, i. e. quòd *artium* ſit *motor*, ἢ ἐκ τοῦ μάρνασθαι κατὰ Φιλόξενον. Lucum habuit in Ponto etiam Athenis & Albæ, ubi Rhea peperit Juven. Sat. 1.

Nota magis nulli domus eſt ſua quam mihi lucus
Martis.———

Val. Flac.

Martius ante urbem longis jacet horridus annis
Campus.———

Item:

Excubias Gradive tene, præſentia luco
Arma tubæ ſonent.

Eum autem Poetæ deſcribere ſolebant. Horat.

———*Dum Lucus & ara Dianæ.*

Et Perſius:

——*Nec ponere lucum*
Artifices.———

A Poetis *Mavors* dicitur per epentheſin. Jovis ac Junonis filius fuiſſe fingitur, vel, ut Ovidius fabulatur, ſolius Junonis. Cum enim olim Juno turbata, quod animadvertiſſet Jovem percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Minervam, verſus Oceanum proficiſcitur, ut ſcrutaretur quo pacto & ipſa ſine viro parere poſſit; & itinere fatigata ſecus fores Floræ Deæ, conjugis Zephyri conſedit. Cumque interrogata ab eâ eſſet, quam ob cauſam ad Oceanum pergeret, rationem reddidit. Quâ cognitâ, facturam ſe voti compotem Deam pollicita eſt, ſi id Juno Jovem celaret. Quod cùm Juno jurejurando affirmaſſet, mox illam Flora monuit in campis Olenius florem eſſe, quo tacto ſtatim conciperet ſine viro. Id experta Juno concepit, & Martem peperit. Hunc ferunt poſtea cum Venere concubuiſſe, eoſque Vulcani artibus, ut erant nudi, occultis laqueis irretitos, Deorum omnium riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſolvit. Sororem habuit Bellonam, belli Deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum, quos in Dei hujus tutelâ eſſe credi voluerunt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo *Martiales* dicebantur. Ponitur ſæpiſſime pro ipſo bello. Hinc *Martius*, i. e. *belliccoſus*. Nulla huic Deo pax, niſi in thalamo & complexibus Veneris. Lucretius, de Venere lib. 1.

Nam tu ſola potes tranquillâ pace juvare
Mortales, quoniam belli fera munera Mavors
Armipotens regit, in gremium qui ſæpe tuum ſe
Rejicit æterno devinctus vulnere Amoris.

Notum eſt autem ex Hom. Odyſ. Θ. Venerem Martis amicam eſſe, eamque cum illo in adulterio deprehenſam fuiſſe, cum eos ambos tenuiſſimis & ſubtiliſſimis vinculis irretitos, atque implicatos Vulcanus Diis ſpectandos præbuiſſet. Quæ fab. ſign. primarum qualitatum calidi, frigidi, ſicci, humidi. Mars enim ſiccus eſt & calidus: Venus autem humida & frigida. Juvenalis:

———*Plus etenim fati valet hora benigni*
Quam ſi nos Veneris commendet Epiſtola Marti.

Claud. in *Magnete*:

Sic Venus horrificum belli compeſcere Regem
Et vultum mollire ſolet, cum ſanguine præceps
Æſtuat, & ſtrictis mucronibus aſperat iras.
Sola feris occurrit equis, mollitque tumorem
Pectoris, & blando præcordia temperat igne,
Pax animo tranquilla datur, pugnaſque calentes
Deſerit & rutilas declinat in oſcula criſtas.

Mars ipſe apud Statium Theb. 3.

———*Lacrymas non pertulit ultra*
Bellipotens haſtam lævâ tranſumit & alto
Haud mora diſſiluit curru, clypeoque receptam
Ludit in amplexu, dictiſque ita mulcet amicis:
O mihi bellorum requies & ſacra Voluptas
Unaque pax animo: ſoli cui tanta poteſtas
Divorumque hominumque meis occurrere telis
Impunè, & media quamvis in cæde frementes
Hos aſſiſtere equos, hunc enſem evellere dextrâ.

Cedrenus: Ἦν δὲ ὁ Ἄρης ἔτος πικρὸς καὶ ἄγαν δυσκαταγώνιστος πολεμιστής, ὃς Καυκάσῳ τινὶ ἀνδρὶ γιγαντογενεῖ δυνατῷ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάφετ ὡρμημένῳ ἐπελθὼν καὶ καταπολεμήσας, καὶ ἀνελὼν, παρέλαβε τὴν χώραν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν Θρᾴκην ἐλθὼν καὶ τελευτήσας ἐκεῖ θάπτεται. Eſt & ſtella una ex ſeptem errantibus ſupernè Jovi proxima, quatuor & viginti menſibus & ſex diebus orbem luſtrans. Lucanus, lib. 2.

Et cœlum Mars ſolus habet.

Cæterum quid nomine Martis veteres poetæ, & philoſophi intellexerint prolixè docent Lilius Gyraldus & Nat. Comes.

Martius, menſis primus anni olim apud Romanos, quem Romulus genitori ſuo Marti conſtituit. Ovid. Faſt. 3.

Marſpiter, Martis pater, ſicut Dieſpiter, Diei pater. Gell. 5. 12.

Marſus, regnavit in Tuſcia an. ante Romam conditam 318.

Marſus, Syriæ præfectus ſub Claudio Cæſare.

Marſyas Pellæus hiſtoricus, nutritus unà cum Alex. Magno, ſcripſit res Macedonicas libris 10; à primo rege uſque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros 12. *Marſyas* Philippus item hiſtoricus. *Marſyas* Tabenus, qui ſcripſit de tranquillitate libros 12, fabuloſa lib. 7. & quædam alia de patriâ ſua. *Marſyas* fratrem habuit Cibyram, & Tabas in Lydia condidit.

Marſyas, ſive *Marſya*, inſignis tibicen ex Celænis op. Phrygiæ. Ovid. Satyrum fuiſſe author eſt, qui tibiis à Minerva inventis, auſus ſit Apollinem provocare, à quo victus & excoriatus eſt. Met. 6.

——*Satyri reminiſcitur alter*
Quem Tritoniacâ Latous arundine victum
Affecit pœnâ. Quid me mihi detrahis, inquit,
Ah piget: ah non eſt, clamabat, tibia tanti.
Clamanti cutis eſt ſummos direpta per artus.
Nec quicquam niſi vulnus erat, cruor undique manat,
Detectique patent nervi: trepidæque ſine ullâ
Pelle micant venæ. Salientia viſcera poſſis
Et perlucentes numerare in pectore fibras.

Marſyas, Cujus ſtatua in foro Rom. erat & ad eam tribunal. Horatius:

———*Obeundus Marſyæ.*

Sen. 6. Ben.

Quotidianum ad Marſyam concurſum.

Itaque coronare Marſyam victores ſolent, & qui cauſas tenuiſſent. At hæc muliercula (Auguſti filia, de eâ ſiquidem loquitur Seneca) libidinum coronas, & pugnarum numeros imponebat. Plin. 21. 3. Apud nos exemplum licentiæ hujus non eſt aliud quam filia D. Auguſti cujus luxuriâ noctibus coronatum Marſyam, *literæ illius Dei gemunt*. Ubi Lipſius *degemunt* quem vide ſis.

Martha, ſoror Lazari illius quem ſuſcitavit Chriſtus. Luc. 10. Jo. 11. Lat. *provocans*, vel *amaricans*, vel Syriacè *Domina*, ſive *doctrix*.

Martia, princeps Romanarum, icta fulmine quùm eſſet gravida, partu exanimato, ipſa citra ullum aliud incommodum vixit. Plin.

Martia, Catonis minor filia, quæ cum quæreretur ab ea cur poſt amiſſum maritum denuo non nuberet, reſpondit, non ſe invenire virum, qui ſe magis vellet, quam ſua. Oſtendens, Divitias magis in uxoribus eligi ſolere, quam pudicitiam.

Martia, Catonis Uticenſis uxor, quam poſteà cùm ex eâ aliquot liberos ſuſtuliſſet, Hortenſio amico conceſſit: eoque mortuo

mortuo ſub initium bellorum civilium eam reduxit. Quâ in re Cato malevolorum reprehenſione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimiſſam eſſe calumniabantur, ut poſteà Hortenſii teſtamento locupletem reciperet. Plut. in vitâ Caton

Martialis, poeta lepidiſſimus juxta ac ſpurciſſimus ex Bilbili Hiſp. oppido in Celtiberis. Tempore Claud. Imp. ſub Nerone an. nat. 20. Romam venit, atque annos iſtic egit 35. Tito, ac imprimis Domitiano carus fuit, à quibus & donatus jure trium liberorum. Etiam Tribunus, & equeſtris dignitatis fuit. At non item in honore fuit mortuo Domitiano. Itaque ſub Trajano in patriam rediit: atque ibi conſcripto libro Epigrammatum duodecimo, partim tædio patriæ, quia non in honore eſſet, quanto fuerat Romæ, partim etiam à civibus ſuis ſugillaretur, tædio vitæ, ut veriſimile eſt, deceſſit. De morte ejus extat epiſtola Plinii ad Priſcum.

Martianus, Rom. Imp. ſucceſſit Theodoſio Juniori, favente Arcadii filiâ Pulcheriâ, qui licet humili loco natus, & ſenex eſſet, tamen rebus geſtis, & arte militari clarus, per annos fere ſeptem imperium Orientis tranquilliſſimè gubernavit. Dicere ſolitus erat, *Dum pax conſtare poſſet, non ſumenda arma.*

D. Martinus, ex Pannoniâ ortus poſt D. Gratianum Turonenſem Archiepiſcopatum adeptus, An. Dom. 415. Multa dejecit Paganorum Idola, altariaque effregit. In e iſcopatu autem vixit an. 26. menſes quatuor, dies ſeptem. Ejus vitam doctiſſimis libris editis perſcripſit Sulpitius Severus.

Martion, Smyrnæus, de ſimplicibus affectibus ſcripſit. Plinius, 26. 3.

Petrus *Martyr*, Mediolanenſis, Ferdinandi, & Iſabellæ, Hiſpaniæ regum à conſiliis, ſcripſit libros 30. de navigatione Oceani ac terris ſuo tempore repertis. Hæc autem ut ipſe teſtatur lib. 2. in literas referebat an. 1502.

Petrus *Martyr* Vermilius, Hetruſcus, Florentinus, concionari cœpit, ut Regularis Monachus an. æt. 26. Tum Abbas Spoletanus creatus eſt, poſtea præfectus Coll. Neapolitano S Petri ad Aram: triennio poſt Generalis Ordinis Viſitator declaratus, demum prior S. Fridiani Lucæ fuit deſignatus: Lucâ relictâ ob ſtructas ſibi jam Evangelico, inſidias Tigurum ſe contulit, paulo poſt Argentinam, dein Angliam, ubi Sacras literas magnâ cum laude docuit Oxonii. Ob. 1562.

M. Marullus, Poeta Mimographus ſub Antonino philoſopho, ipſum etiam Imp. inceſſere ſolitus. Hujus eſt illud: *Tu ut Hector ab Ilio nunquam recedis.* Meminit hujus Hieronymus contra Ruffinum, & Galenus, qui ſe filium ejus graviſſimo laborantem morbo, curaſſe ſcribit.

Marullus, Calaber poeta, quum Attilam regem Hunnorum per adulationem Deum, & Divinæ ſtirpis prolem nominaſſet, propemodum vivus ab ipſo, una cum carmine exuſtus eſt. Philippus Callimachus in Attila.

Marullus, Rhetor à Senecâ Controverſ. 1. pro præceptore agnoſcitur. Sic enim in præfatione: *Quum eſſemus*, inquit, *condiſcipuli apud Marullum Rhetorem, hominem ſatis aridum, pauciſſima bellè, ſed vulgato genere dicentem: quum ille exilitatem orationis ſuæ imputaret controverſiæ, ac diceret, Neceſſe eſt me per ſpinoſum locum ambulantem ſuſpenſos pedes habere.* Aiebat Latro, *Non mehercule tui pedes ſpinas calcant, ſed habent.*

Pomp. Marullus, Grammaticus, Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cum in oratione Tiberium reprehendiſſet, affirmante Atteio Capitone, & eſſe illud Latinum, etſi non eſſet, futurum certe ob Cæſaris autoritatem & gratiam: *Jam inde mentitur* (inquit) *Capito: Tu enim Cæſar civitatem dare potes hominibus, verba non potes.* Lege *Marcellus.*

Maſcezel, viri cujuſdam nomen apud Claud. lib. de bello Gildonico:

Eſt illi patribus, ſed non & moribus iiſdem
Maſcezel——— ———

Vide ſis Heinſium in locum.

Maſiniſſa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſteà vero fideliſſimus ſocius. Hic ad extremam uſque ſenectam mirâ valetudinis proſperitate, vegetoque corporis robore uſus eſt, adeo ut nonageſimo ætatis anno filium genuerit. Livius de tertio bello Pun. Ovid. Faſt. 6.

———*Superat Maſiniſſa Syphacem.*

Maſſa, morio quidam & inſignis delator; cujus mem. Juvenalis, Sat. 1.

——— *Quem Maſſa timet.*

Jac. ubi de nece Piſonis. *Aderat Bebius Maſſa qui noceret jam tum optimo cuique exitioſus delationibus ſuis.*

Maſtiphat, princeps Dæmonum, Cedrenus: Ἐν τῇ λεπτῇ Γενέσει κεῖται, ὅτι Μασιφὰτ ὁ ἄρχων τῶν δαιμονίων προσελθὼν τῷ θεῷ εἶπεν, Εἰ ἀγαπᾷ σε Ἀβραὰμ, θυσάτω σοι τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Maſurius Sabinus, eques Romanus, J. C. auditor & ſucceſſor Attei Capitonis. Meminit illius Perſius:

Excepto ſi quid Maſuri rubrica notavit.

Similiter Pomponius Pandect. de Origine Juris. Citatur ſubinde ab A. Gellio. Scripſit Faſtorum, & rerum memorabilium libros, Commentarios de Indigenis, de Jure civili, de Furtis. Porro jam quinquagenarius quum inopia magnâ laboraret ab auditoribus ſuſtentatus eſt. Floruit ſub Tiberio, à quo ut ſibi de Jure reſpondere liceret, obtinuit. Athenæus, lib. 14. hæc de eo habet. Μασούριος ὁ πάντα ἄριστος, καὶ σοφὸς, καὶ τῶν νόμων ἐξηγητὴς οὐδενὸς δεύτερος. Alius eſt, cui Paulus aliquot libros ſcripſit. 2 Initit. 14.

Matho, Afer quidam ſeditioſus, cujus hiſtoriam vide apud Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 2.

Matho, cauſidicus, de quo Juven. Sat. 1.

Cauſidici nova cum veniat lectica Mathonis
Plena ipſo.———

Idem alibi Sat. 7.

Sic Pedo conturbat, Matho deficit.

Ubi Lubin.

Dejicit.——— ———

Matreas, Alexandrinus quidam, qui Romanis, Græciſque admirationi fuit, quòd diceret feram à ſe nutriri, quæ ipſa ſemet vocaret, ut vel anxiè ſcrutentur multi, Τὸ Ματρέου θηρίον τί ἐστι, id eſt, *Quænam ſit Matreæ fera.* Eust. in Odyſſ α.

Matrona, Juno dicta eſt, quòd iis præſit mulieribus, quæ aptæ ſunt, ut fiant matres. Hinc *Matronalia*, primus dies olim anni Rom. feſtus, Martiis nempe Calendis. Ovidius, Faſt. 3.

Cum ſis officiis Gradive virilibus aptus
Dic mihi matronæ cur tua feſta colant.

Erat autem hoc feſtum ex Sabino, Romuleoque inſtituto. Plut. in Rom. ἑορτῶν δὲ καὶ θυσιῶν ἀλλήλοις μετεῖχον, ὡς οὐ ἦγε τὰ γένη πρότερον οὐκ ἀνελόντες, ἑτέρας δὲ θέμενοι καινάς, ὧν ἥ τε τῶν Ματρωναλίων ἐστὶ δοθεῖσα ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ τῇ τοῦ πολέμου καταλύσει. Hinc Juvenalis *Calendas Martias vocat fœmineas.* Tertullianus autem in de Idolol. *Matronales ferias.* Tunc ſolitæ munuſcula illæ invicem miſſitare. Plaut. in Mil. Gl.

Da mihi vir Calendis quæ mittam cum Matriæ venerit.

Feſtus: *Martias Calendas matronæ celebrant quòd eo die Junonis Lucinæ ædes cœpta ſit.*

Matthæus Apoſtolus & Evangeliſta, qui & *Levi* dictus, Alphei filius, Mat. 10. Quum autem exactor publicorum vectigalium eſſet, vocatus eſt à Chriſto ad miniſterium Apoſtolicum, Euſeb. 3. 24. & 5. 10. Eccleſ. Hiſt. vult Matthæum Evangelium ſuum conſcripſiſſe linguâ Ebræâ. B. Hieron. quoque in Catal. Script. Eccleſ. Evangelium Matthæi Ebraicum in Bibliothecâ Cæſarienſi extare ait, & à ſe deſcriptum fuiſſe. Sunt qui velint Matthæum, quum Ebræis primùm Evangelium prædicaſſet, poſtea diſceſſiſſe, & peragratâ Aſiâ, & Ponto in Æthiopiam veniſſe, atque ibi Chriſtum annunciaſſe, & tandem ab Hyrtaco quodam ad aram obtruncatum fuiſſe, A. D. 76. Heſych: Ματθαῖος, δεδωρημένος. Ματθίας δὲ δῶμα θεοῦ.

Matuſius, de quo hanc hiſtoriam refert Hyginus ex Phylarcho. Regnante Demophoonte in Cherſoneſo Thracica, per totum regnum peſtilentia adeò vehemens graſſabatur, ut propterea oraculum Apollinis conſulerent. Quod cum reſponſum dediſſet, non prius liberatum iri regnum à peſte, quàm ſingulis annis virginem quandam nobilem ſacrificarint: Rex protinus mandavit, ut omnium virginum in civitate ejus nobilium nomina reponerentur in cratere quodam; unde ſorte detractâ una victima fieret pro omnibus. Sed Demophoonte ex hoc ſortilegio filias ſuas excipiente, magna inter nobiles exorta eſt invidia. Quin & *Matuſius* quidam aperte dixerat, ſe nolle amplius conſentire, ut filia ſua ſorti ſit objecta. Quibus verbis offenſus rex protinus juſſit, ut, ſortione neglectâ, filia Matuſii mactaretur. Qui iram quidem occultans, ſimulabat id ſibi non adeo ingratum fore: & poſt tempus aliquod regem cum duabus filiis invitavit ad convivium, ubi filias regias in conclave incluſas mactari, & partem ſanguinis vino mixti in cratere quodam regi juſſit afferri. Qui cum filias deſideraret, & quid his factum eſſet, reſciſſet, Matuſium cum cratere in mare projici juſſit.

Matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Græci Λευκοθέαν vocant. Hanc Poetæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis uxorem, quæ mariti inſaniam fugiens in mare ſe præcipitavit unà cum Melicerte filio, quorum corpora cum

nuſquam

nuſquam invenirentur, pro Diis marinis habiti ſunt, & Ino quidem Græcis Λευκοθέα, Latinis *Matuta*: Melicerte vero à Græcis Παλαίμων, à Latinis *Portunus* dictus. Lucret. lib. 5.

Tempore item certo roſeam Matuta per oras
Ætheris Auroram defert.

Mauſolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, eum nullâ re abſtinuiſſe, pecuniæ causâ. Suidas. Fuit autem provinciæ Græciæ præfectus, quem *Satrapam* Perſæ vocant, Artemiſiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore proſecuta eſt, ut ejus fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Ad hæc ſepulcrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod à nomine ejus *Mauſoleum* eſt appellatum, ob operis magnificentiam inter 7 Orbis miracula nominatum, à quo omnia pretioſa ſepulcra *Mauſolea* dicuntur. Unde Suet. ſepulcrum Cæſarum appellavit *Mauſoleum*. Sic enim ille in Veſpaſiano. *Cum inter prodigia cætera Mauſoleum Cæſarum derepente patuiſſet.* Florus, 4. 11. *Quod ubi deſperavit à principe* (Cleopatra) *ſervarique ſe triumpho vidit, incautiorem nacta cuſtodiam in Mauſoleum ſe* (*ſepulcra regum ſic vocant*) *recepit.* Mart. Spect. 1.

Aera nec vacuo pendentia Mauſolea
Laudibus immodicis Cares in aſtra ferant.

Idem Epigr. 65. lib. 5.

Jam vicina jubent nos vivere Mauſolea,
Cum doceant ipſos poſſe perire Deos.

Idem 10. 36.

Marmora parva quidem, ſed non ceſſura, viator,
Mauſoli ſaxis Pyramidumque legis.

Vide Plinium, 36. 5. Herodotum, lib. 7. Gellium, 18. 10. Prop. 3.

Nec Mauſoli dives fortuna ſepulcri
Mortis ab extremâ conditione vacat.

Maxentius, crudeliſſimus tyrannus Romæ Cæſaris nomen invaſit, Severum à Maximino Cæſare adoptatum prælio fudit. Poſtea tamen à Conſtantino victus, in Tyberi ſubmerſus eſt, Chriſtiani nominis hoſtis teterrimus, Euſeb. 9. 9.

Maximilla, Montani hæretici ſcortum, & pſeudoprophetiſſa, ut ipſe Montanus, ſuâ ipſius induſtriâ laqueo vitam finivit. Euſeb. 5. 14.

D. Maximinus, Apoſtolorum diſcipulus, unà cum Lazaro, qui à Salvatore ex mortuis fuerat excitatus, venit in Gallias: qui in civitate hujus nominis, in provincia Narbonenſi ſepultus. Belfor. Tom. 1. Coſmogr.

D. Maximinus, Juliacenſis Epiſcopus, ab Herulis, & Oſtrogothis patibuli ſuſpendio, martyrium paſſus eſt, An. Dom. 479. Munſt. lib. 3. Coſmogr.

Maximus, Rom. Imp. cum Pupieno, Balbino, & Gordiano Romæ in tumultu militari occiſus.

Maximus Hieroſolymorum epiſcopus, An. Dom. 148.

Maximus, conſul cum Gordiano, an. U. C. 903. Alius cum Orphito, An. Dom. 914. Alius cum Apro. an. U. C. 959. Idem ſecundus conſul cum Æliano, an U. C. 976. Alius cum Albino, an. U.C. 977. Alius cum Lupo, an. U.C. 984. Idem proximo anno cum Paterno, & ſequenti cum Urbano.

Maximus Tyrius, Philoſophus Platonicus M. Antonini præceptor. Scripſit de Homero, & quæ apud eum antiqua philoſophia; an recte Socrates Apologiam detrectaverit, & alias id genus quæſtiones philoſophicas. Ita Suidas, qui eum Romæ ſub Commodo Imp. vixiſſe perhibet. Fuit præter hunc *Maximus* Epheſius Philoſophus & Sophiſta præceptor Juliani ob magiam tandem à Valentiniano interfectus, teſte Socrate 3. 1. Item *Maximus* Alexandrinus Philoſophus Cynicus, qui poſtea Epiſcopus Conſtantinopolitanus fuit. *Maximus* quoque Ægienſis fuit qui de Apollonio Tyaneo Pythagorico, nonnulla literis prodidit, geſta ſc. ab eo Ægis. Vide Philoſtratum, lib. 1. de vita Apoll. cap. 5. Alius vero eſt *Maximus*, de quo Tzetzes Chil. 9. Hiſt. 291.

Mazaroth, Job cap. 38. Ἢ διανοίξεις μαζουρὼθ ἐν καιρῷ αὐτοῦ; Ubi Græcus Interpres: Μαζουρὼθ τὰ συστήματα λέγει τῶν ἀστέρων, ἃ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζώδια καλοῦσιν. Ἄλλοι δέ φασι Μαζουρὼθ Ἑβραϊκὴν μὲν εἶναι τὴν λέξιν, σημαίνειν δὲ τὸ ἄστρον κυνά.

Mecænas, eques Rom. Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus, cui velut unico ſtudiorum patrono Virgil. Georgica ſua, & Horatius libros Carminum inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe, non ſolum cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant, quare Auguſtus eum frequenter exagitat, ut Cacozelum. Sen. ep. 19. *Volo tibi hoc loco referre dictum Mecænatis. Vera in ipſo eculeo docuit: Ipſa enim altitudo attonat ſumma. Si quæris in quo libro dixerit, meo qui Prometheus inſcribitur. Hoc voluit dicere, attonita habet ſumma. Eſt ergo tanti ulla potentia, ut ſit tibi tam ebrius ſermo? ingenioſus vir ille fuit, magnum exemplum Rom. eloquentiæ daturus, niſi illum enervaſſet felicitas, imò caſtraſſet. Et alibi Ep. 92. Habuit Mecænas grande & virile ingenium, niſi ipſe illud diſcinxiſſet.* Fuit hic vir in provehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poeticæ cultoribus adeo benignus, ut ab eo etiam hodiè ſtudiorum patroni, qui in ſublevandâ doctorum hominum egeſtate ſe munificos præbent, *Mecænates* appellentur. Mart.

Sint Mecænates, non deerunt, Flacce, Matones.

Hic reperit notas, quibus celeriter ſcribi poſſet, & per Acilium Aquilamve libertum publicavit. Ejus mollitiem Seneca philoſophus irridet, & exagitat. Scribe *Mecænas*. Apud Herodianum legitur Μαικίννας, ut Latinè eſſet *Mæcinnas*. Quem tamen in membranis antiqui Μαικηνᾶν eſſe teſtatur vir doctiſ. Frid. Sylburgius Indice in Hiſt. Rom. ſcriptores Minores, nec alio à Jul. Capitolino nomine appellatur. Cæterum de nobili hoc Romano ſingularem librum ſcripſit Meibomius, cui titulus *Mecænas*, quem ſis vide.

Meddix, ſummi magiſtratus nomen erat apud Oſcos. Ennius:

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Æetæ regis Colchorum ex Hypſeâ, vel, ut alii, Idyiâ conjuge, quæ Jaſonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit. Cumque ejus amore flagraret, verereturque ne incolumis non rediret, utpote quæ pericula noſceret, habitâ ſui conjugii ratione, docuit ipſum, quâ ratione æripedes tauros domare, & jugo ſubmittere, draconemque pervigilem ſopire, ac deinde occidere, ejuſque dentes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Vide *Jaſon*, & *Abſyrtus*. Medeam nonnulli non veneficam, ſed prudentem fœminam fuiſſe dixerunt, quæ exercitiis gymnaſticis molles & effœminatos homines ad integram ſanitatem traduxerit, & laboribus in locis calidis ſervaverit. Eam ob cauſam fabulæ occaſio data, quaſi homines coquendo in juventutem reſtituerit. Vide Diod. Sic. lib. 4. Plut. in vitâ Alexandri ignem quo Creuſa exuſta eſt, & quem in ſcriniolo muneris loco ei Medea miſit ad Naphthæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulam explicat eruditè Nat. Comes Mytholog. 6. 7. Veneficia ejus, & furores notiſſimi ex Ovid. lib. 7. Met. item ex Seneca in Medeâ. Horat. Epod. 5.

Cur dira barbaræ minus
Venena Medeæ valent.

Ovid. κακοτεχνίας lib. 2.

Non facient ut vivat amor Medeides herbæ.

Tib. lib. 1. Eleg. 2.

Sola tenere malas Medeæ dicitur herbas.

Quibus locis moveor, ut errorem ex Propertio tollam, apud quem lib. 4. Eleg. 7. depravatè, ut puto, legitur,

Si te non totum Chloridos herba tenet.

Repone *Colchidos*, id eſt, *Medeæ*. Sic enim frequenter à poetis appellatur. Horat. in Epod.

Nec impudica Colchis intulit pedem.

Ovid.

Colchida reſperſam puerorum ſanguine culpant.

Statius Sylv. 2.

Nec fera crudeles Colchis duraſſet in iras.

Val. Flac. lib. 7.

——*Alium dehinc turbida Colchis*
Exarmat.——

Seneca in Medeâ verſ. 362.

Majuſque mari Medea malum.

Unde Simocattus in Epiſtolis: Μηδείας καὶ Φαίδρας φοβερώτερα. Ideo cum maximè crudelem, immanem, impiam fœminam innuere quis volet, Medeam vocet, licebit. Ovidius ſanè in Epiſt. Hypſip.

Pellicis ipſa meos impleſſem ſanguine vultus
Quoſque veneficiis abſtulit illa mihi;
Medeæ Medea forem, &c.

Horat. ad Piſones:

Sit Medea ferox.

Rabiem ejus ac furorem cum ferocitate tigridis comparat Seneca ubi ſupra:

Ut tigris orba natis
Curſu furente luſtrat
Gangeticum nemus: ſic
Huc fert pedes & illuc.
Frænare neſcit iras
Medea, non amores.

Quâ ſimilitudine eâdem in re nihil frequentius apud Poetas, Lucanus, lib. 1.

Utque feræ tigres nunquam poſuere furorem,
Quas nemore Hyrcano matrum dum luſtra ſequuntur,
Altus cæſorum pavit cruor armentorum.

Idem lib. 5.

Ocyor & cæli flammis & tigride ſævâ
Tranſcurrit.——

Statius, lib. 2. Theb.
Qualis ubi audito venantum murmure tigris
Horruit in maculas, ſomnoſque excuſſit inertes,
Bellà cupit, laxatque genas & temperat ungues;
Mox ruit in turmas, natiſque alimenta cruentis
Spirantem feri ore virum.
Idem lib. 4.
——*Raptis velut aſpera natis*
Prædatoris equi ſequitur veſtigia tigris.
Et lib. 8.
Inde velut primo tigris gaviſa cruore
Per totum cupit ire nemus.
Et lib. 10.
Caſpia non aliter magnorum in ſtrage juvencûm
Tigris ubi immenſo rabies placata cruore
Laſſavitque genas, & craſſo ſordida tabo
Confudit maculas, ſpectat ſua facta, doletque
Defeciſſe famem.——
Et poſtea ibidem:
——*Sic aſpera tigris*
Fœtibus abreptis Scythico deſerta ſub antro
Accubat & tepidi lambit veſtigia ſaxi.
Et lib. 12.
Non ſecus afflavit molles ſi quando juvencas
Tigridis Hyrcanæ jejunum murmur, & ipſe
Auditu turbatus ager, timor omnibus ingens
Quæ placeat, quos illa fames deſcendat in armos.
Sil. lib. 4.
Sic ubi Caucaſeis tigris ſe protulit antris
Linquuntur campi, & tutos petit omne latebras
Turbatum inſano vultu pecus, illa pererrat
Deſertas victrix valles, jamque ore reducto
Paulatim nudat rictu, ut præſentia mandat
Corpora, & immani ſtragem meditatur hiatu.
Et lib. 12.
Haud ſecus amiſſo tigris ſi concita fœtu
Emicet, attonitæ paucis luſtratur in horis
Caucaſus & ſaltu tranſmittitur alite Ganges:
Donec fulmineo partus veſtigia curſu
Colligit, & rabiem prenſo conſumit in hoſte.
Claud. lib. 3. de Rapt. Proſ.
Arduus Hyrcanâ quatitur ſic matre Niphates,
Cujus Achæmenio regi ludibria natos
Avexit tremebundus eques, fremit illa marito
Mobilia Zephyro, totamque virentibus iram
Diſpergit maculis, jam jamque hauſura profundo
Ore virum, vitreæ tardatur imagine formæ;
Haud aliter genetrix, &c.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, ut ſtupri authorem agnoſceret, digito ejus annulum detraxit; Ubi autem ex pignore patrem eſſe comperit, eum ad aram gladio confodit. Plut. in Parall.

Meduſa, filia Phorci ex Ceto marinâ belluâ, quæ unà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico tenuiſſe fertur. Hæc præter alias formæ inſignis dotes capillos habuiſſe fertur proximè ad auri colorem accedentes; quarum ſplendore captus Neptunus in Minervæ templo cum eâ concubuit, unde Pegaſus equus natus eſt. Quam injuriam Minerva gravi ac iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat in angues mutavit, deditque, ut omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Ovid. lib. 1. de Ponto:
Ipſa Meduſa oculis veniat licet obvia noſtris,
Amittet vires protinus ipſa ſuas.
Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrum intueri poſſet, Perſeus Jovis & Danaes filius, Mercurii talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis item ſcuto, ut ære repercuſſam effigiem ejus videre impune poſſet, ex improviſo (cum ipſa angueſque ſopiti eſſent) eam adortus uno validiſſimo ictu interemit, & in patriam rediens, cum ejus caput ſecum deferret, contigit ut guttæ ſanguinis decidentes per ſolitudines Africæ mutarentur in ſerpentes. Lucan. lib. 9. v. 619. Fabulam ejus fuſe explicat Nat. Comes lib. 7. cap. 11. Dicitur & *Gorgon.* Ovid. Triſt. 4.
——*Credam prius ora Meduſæ*
Gorgonis anguineis.——
Item *Phorcynis.* Lucan. ubi ſupra.
Squallebant latè Phorcynidos arva Meduſæ.
Et *Phorcys.* Prop. lib. 4.
Sectaque Perſea Phorcydos ora manu.

Megabyzus, nobilis Perſa, unus ex ſeptem qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitûs in Europâ relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem ſubegit, Macedoniam fruſtra per legatos tentavit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

Megacles, hiſtoricus, de viris illuſtribus ſcripſit, teſte Athenæo, lib. 10.

Megaclo, filia Macaris Lesbiorum regis, quum patrem moroſum, & ſemper cum uxore contendentem videret, matris vicem dolens Muſas ancillas emit, & Myſas linguâ Æolicâ vocavit; has docuit canere, & veterum facta ad citharam modulari. Quum vero illæ cantûs ſuavitate Macarem demulcerent, & iram ejus ſedarent, uxorique placarent, Megaclo pro matre eis referens gratias poſuit columnas æneas, & per omnia templa honorari juſſit. Clemens Alexandrinus in Protreptico.

Megæra, una Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τοῦ μεγαίρειν, quod *odiſſe* ſeu *invidere* ſignificat. Fallitur itaque Statii Scholiaſtes, qui ſic dictam putat quaſi Μεγάλη ἔρις. Virg. Æn. 12.
Dicuntur geminæ peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream nox intempeſta Megæram
Uno eodemque tulit partu.
Et alibi:
——*Furiali è cæde Megæra.*
Claud. 1. in Ruf.
Improba mox ſurgit triſti de ſede Megæra.
Seneca in Hercule Inſano:
——*Agmen horrendum anguibus*
Megæra ducat, atque luctifica manus
Vaſtam rogo flagrantem corripiat trabem.
Stat. Theb. 2.
——*Tiſiphone fraternâ claudere quærit*
Bella tubâ, nec ſe tanta in certamina fidit
Sufficere, infernâ comitem in ſede Megæram
Et conſanguineos in prælia ſuſcipit angues.
Ab Hebræo מגרה *megara* ſic dicitur, quod *ſerram* ſignificat. Familiare id olim Orientalibus, etiam Judæis ſupplicium: Furiæ autem ſuppliciorum præſides. Caſaub. in Suet.

Megaleſia, dies qui dicatus erat Magnæ matris Deûm ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipſo Magnæ matris Deum conſpectu, *Megaleſia* dicebantur. Liv. *Marcus Junius Brutus ædem Magnæ matris Deûm in palatio dedicavit, & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellavit.* Juvenal. Sat. 6.
Atque à plebeis longe Megaleſia.
Hinc *Megaleſiacus.* Idem Sat. 11.
Interea Megaleſiacæ ſpectacula mappæ
Idæum ſolenne colunt.——

Meganira, Celei uxor fuit, ac Triptolemi mater, cujus ſacellum erat non longè à puteo Bœotiæ, qui alio nomine *Anthion* dicebatur.

Megara, Creontis Thebanorum regis filia & uxor Herculis. Nam cum Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos gravi tributo premeret, Herculi filiam ſuam eâ lege pactus eſt, ſi urbem ex onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomeniis bellum intulit, urbeque expugnatâ, tyrannum interfecit, victorque Thebas reverſus, Megaram uxorem duxit. Verum cum poſtea Euryſthei juſſu ad inferos deſcendiſſet, diutiuſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, regnum Thebanorum invaſit, cumque Megaræ animum ad nuptias ſuas flectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportune rediens Hercules Lycum interfecit, regnumque Thebanorum Creonti reſtituit. Lyci autem necem iniquè ferens Juno, tantum Herculi furorem objecit, ut ille Megaram uxorem cum liberis ex eâ ſuſceptis interficeret. Hygin. & Sen. in Herc. Fur.

Megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni ex Oncheſto Bœotiæ oppido oriundus, vel filius Oncheſti, quæ controverſia ex variâ lectione orta eſt, apud Ovid. Met. 10.
Namque mihi genitor Megareus, Oncheſtius illi
Eſt Neptunus avus; pronepos ego regis aquarum.
Alii ita legunt:
——*Mihi genitor Megareus, Oncheſtus at illi.*

Megaſthenes, Hiſtoricus, cujus mem. Clem. 1. Strom. & Euſeb. Præp. 9. Unde etiam cognoſcimus eum Indica ſcripſiſſe, quæ cum conſignaret, apud Indorum reges commemorabatur, ut omnia bona fide traderet. teſt. Plin. 6. 17. & Solin. cap. 49. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 69.

Megiſtanes, dicuntur proceres & magnates, viri ſummates, quibus permiſſum erat cum regibus epulari. Nam & Herodes D. Marco cap. 6. dicitur μεγιστᾶσι convivium præbuiſſe, quos vetus interpres *Principes* vertit. Uſi hâc voce Seneca Epiſt. 21. Tacitus 15 Annal. & Sueton. in Caligulâ.

Mela Pomponius, Geographus cujus extat liber de ſitu Orbis. Natione Hiſpanus fuit, Claudiique Imp. temporibus floruit, ut rectè primus adſtruxit Vadianus. Inde eſt, quod & ipſe meminit Corn. Nepotis, ut recentis ſcriptoris, & ad

partes

partes à Plinio advocetur in Hiſt. Naturali, qui Veſpaſiani temporibus claruit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 25.

Melampus, Amythaonis & Dorippes filius. Hom. Odyſ. penult. Sic dictus quòd mater eum infantem expoſuerit toto corpore tectum, præterquam pedibus, qui à Sole atri facti ſunt. Augurio claruit, omnino avium cæterorumque animalium voces novit & intellexit. Fuit & medicus præſtantiſſimus, cui templum erectum, feſtaque ſolennia, & ſacrificia fuere ſtatuta, Pauſan. lib. 1. Biantem juvit in auferendis bobus Iphiclo, quos ille Neleo reſtituit, cujus beneficii memor Neleus filiam ſuam nomine Pero ei uxorem tradidit. Filias quoque Proeti furiis agitatas ſanitati mentis reſtituit, quarum unam Iphianaſſam cognomine conjugem accepit. Virg. Georg. 3. De peſte.

———Ceſſere magiſtri
Phyllyrides Chiron, Amythaoniuſque Melampus.

Tibullus ad Meſſalam:

———Compertum eſt veracibus ut mihi ſignis
Queis Amythaonius nequeat certare Melampus.

Papinius Theb. 8.

Inſignem famâ ſanctoque Melampede cretum
Thiodamanta volunt.

Apollodorus lib. 1. Μέλαμπος ἐπὶ τῶν χωρίων διατελῶν, οὔσης πρὸ τῆς οἰκήσεως αὐτοῦ δρυὸς, ἐν ᾗ φωλεὸς ὄφεων ὑπῆρχεν, ἀποκτεινάντων τῶν θεραπόντων τοὺς ὄφεις, τὰ μὲν ἑρπετὰ, ξύλα συμφορήσας, ἔκαυσε· τοὺς δὲ τῶν ὄφεων νεοσσοὺς ἔθρεψεν. οἱ δὲ γενόμενοι τέλειοι, παραστάντες αὐτῷ κοιμωμένῳ τῶν ὤμων ἐξ ἑκατέρου, τὰς ἀκοὰς ταῖς γλώσσαις ἐξεκάθαιρον. ὁ δὲ ἀναστὰς, καὶ γενόμενος περιδεὴς, τῶν ὑπερπετομένων ὀρνέων τὰς φωνὰς συνίει, καὶ παρ' ἐκείνων μανθάνων, προὔλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. Plura de eodem idem lib. 2. Atia, & etymon hujus nominis tradit Scholiaſtes Theocriti Idyl. 3. verſ. 43. Propert. 3. 2.

Turpia perpeſſus vates eſt vincla Melampus,
Cognitus Iphicli ſurripuiſſe boves;
Quem non lucra, magis Pero formoſa coegit
Mox Amythaoniâ nupta futura domo.

Item unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3.

———Primuſque Melampus
Ichnobateſque ſagax latratu ſigna dedere.

Melampygos, cognomentum Herculis quaſi *nigro podice*: quod eam partem corporis, non Lydorum more vulſam, neque candidam, quemadmodum ſolent effœminati; ſed nigris pilis hirſutam ac ſylvoſam haberet. Vide Eraſm. in Prov.

Ne incidas in Melampygum.

Melanchætes, unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3. à *nigredine pili* dictus.

Prima Melanchætes in tergo vulnera fecit.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria *Melaneis* dicta. *Melaneus* etiam inter canes Actæonis numeratur ab Ovidio Met. 3.

Harpalos & Melaneus, & Abas prædator aprorum.

Melanis, Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, hominesque noctu ſæpius coeant. Palæph.

Melanion, vir quidam tantæ caſtitatis ut odio mulierum in ſolitudinem abierit, ac per avia montium & nemorum, cane, quo uno convictore utebatur, feras inſectaretur, nec unquan domum revocari potuit: unde Proverb. *Melanione caſtior.*

Melanthius, nomen viri, qui cum Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, hic nobis de concordiâ præcipit, qui tres in unâ domo concordes facere non potuit. Eſt & nomen viri Trojani proprium, quem Eurypylus in bello Trojano interemit. Hom. Alius ejuſdem nominis paſtor apud Theocritum. Item caprarius Ulyſſis, qui quòd & rem domini abſentis unà cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditum Ulyſſis à Telemacho trucidatus eſt, Hom. Odyſ. l. 22. Ovid. Ep. 1.

Irus egens, pecoriſque Melanthius author edendi.

Item Cappadociæ fluvius. Plin. Et Syriæ mons ubi Veſtæ fanum. Cedrenus.

Melanthius. hiſtoricus de rebus Atticæ libros reliquit, teſtibus Harpocratione, & Athenæo. Alius eſt, quem inter clariſſimos pictores numerat Plin. lib. 35. 7. Quem etiam de arte ſuâ ſcripſiſſe teſtatur Diogenes Laertius in Polemone. Fuit etiam *Melanthius* poeta Tragicus, qui Cimonis Athenienſium ducis æqualis fuit, de quo Ariſt. in Avibus & Plut. in Cimone. Vide Voſſ. P. Gr. p. 46. Photius ep. 88. Μελάνθιόν φασι τὸν τραγῳδίας ὑποκριτὴν, οὕτω τῆς ὀψοφαγίας ἥττω γενέσθαι, ὥστε καὶ ἀθυμεῖν, ἐπεὶ μὴ τὸν κύκνου τράχηλον εἶχεν, ἵνα ὡς πλεῖστον χρόνον τῶν διὰ τοῦ λαιμοῦ ῥεόντων, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἡδονῆς ἀπολαύῃ. De eodem narrat Athenæus in 12. eum ſuffocatum tandem, & ſtrangulatum: Τράχηλον, inquit, κατατείνων ἀπήγχετο ἐκ τῶν [ἀπολαύσεων. In lib. 8. ait illum fuiſſe τραγῳδίας ποιητὴν & non ὑποκριτήν. Hujus illius voti, uti & Philoxeni, qui gruis collum optavit, meminit idem Athen. lib. 1. Μελάνθιος δὲ τῶν ἀπολαύσεων ἐρῶν ηὔξατο τῆς μακραύχενος ὄρνιθος τὸν τράχηλον ἔχειν, ἵν' ὅτι πλεῖστα τοῖς ἡδέσιν ἐνδιατρίβῃ. Ubi nec gruis, nec cygni meminit, vult autem collum longiſſimum. Montacutius.

Melantho, filia Protei, cui conſuetudo fuit, poſitis veſtibus dorſo Delphinum inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Qua re ſic cognitâ Neptunus ſe in Delphinum tranſformavit, illamque blandiendo illexit, ut dorſo ſuo inſideret, tranſvectæque in adverſum littus ſtuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuiſſe quidam prodiderunt, quem tamen Servium Melites filium facit.

Melanthus, 19 Athenienſium rex, an. ante U. C. 367. Is erat Meſſenius, & cum ab Heraclidis in Peloponneſum reverſis, pulſus eſſet, Athenas venit, ubi interfecto ſingulari certamine Bœotorum hoſtium duce Xanthia, rege Thymoete abdicato ad regnum evectus eſt. Ab eo Melanthidarum familia orta. Idem Apaturia ſacra Athenis inſtituit.

Melanyon, ſecundum quoſdam dictus eſt Hippomanes, eo quod pomis certamen confecerit, ἀπὸ τῶν μήλων, h. e. à *malis*, & ἀνύω *perficio*. Aliis Melanion dicitur à nomine μῆλον, & verbo ἀνίημι, quaſi *mala* è manu *emittens*. Tu lege & vide *Milanion*.

Melcartus, Hercules Tyriis dictus, quaſi *Rex fortis* מלך *melec* enim *Regem* ſonat. Unde & Heſych. Μάλικα τὸν Ἡρακλέα. עריץ *aritz* autem *validum* ſonat, unde Ἄρης Græcorum, & ἥρως.

Melchiſedech, Sacerdos, & Rex Salem. Lat. *Rex juſtitiæ*. Gen. 14. Heb. 7. 1. Hunc fuiſſe Semum volunt Hieronymus, Gerundenſis, Primaſius, Jonathan, Hieroſolymitanus, & alii. Contra, eſt Procopius Gazeus in Gen. 14. & alii multi, quæ ſententia firmatur ex Ep. ad Ebr. cap. 7. Nec probabile eſt Semum habitaſſe inter Chananæos. Quanquam R. Salomon velit Chananæos fuiſſe ex poſteris Sem; in quo valde fallitur. Melchiſediciani Spiritum Sanctum, Didymus, & Origenes Angelum, Cunæus non hominem, i. e. Meſſiam fuiſſe volunt. Quæ omnia falſa, & à Conſtantino L' Empereur fusè refutata. Fuit enim unus ex regulis Chananæorum, qui piè inter illos, ac ſanctè vixit. Suidas oriundum vult à Side filio regis Libyæ, cujus parentes Epiphanius Heraclam patrem, Aſtaroth vero vel Aſteriam matrem appellat. Cedrenus: Τούτοις τοῖς χρόνοις ἤκμασε Μελχισεδὲκ, παρθένος ἱερεὺς, ἀγενεαλόγητος, ἐν ἄρτῳ καὶ οἴνῳ προτυπῶν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν. Υἱὸς δὲ ἦν ὁ Μελχισεδὲκ Σίδου βασιλέως υἱοῦ Αἰγύπτου ὃς καὶ κτίζει Σιδῶνα πόλιν. Ἀπάτωρ δὲ καὶ ἀμήτωρ, καὶ ἀγενεαλόγητος λέγεται, διὰ τὸ μὴ ἐξ Ἰουδαϊκῆς γενεᾶς κατάγεσθαι, καὶ διὰ τὸ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ πονηροὺς ὄντας, μὴ ἀριθμεῖσθαι μετὰ ὁσίων. Et poſtea: Ἐπεὶ δὲ ἀπὸ ἀλλοτρίου ἔθνους, καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ ὁ Μελχισεδὲκ κατάγεται, οὐκ ἐγράφη δὲ πότε ἐγεννήθη, καὶ ἀπὸ ποίου πατρὸς καὶ μητρὸς, ἢ πότε ἀπέθανε, δικαίως ἂν λέγοιτο μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέλος ἔχειν αὐτόν.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius ex Althæâ conjuge: quo recenter nato viſa eſt mater ejus ſibi tres Parcas igni aſſidentes videre, manuque ſtipitem tenentes, æqualem puero cum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſimè aſſervavit. Adulto deinde Meleagro, contigit ut pater ejus ex ſuſceptis frugibus, omnibus diis ſacrificaret, omiſsâ Dianâ quæ ob id.

———Oenos ultorem ſpreta per agros
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epiros: ſed habent Sicula arva minores.

Uti loquitur Ovid. Met. 8. Ad hunc igitur conficiendum Meleager collectâ robuſtiſſimorum juvenum manu, aprum interfecit, caputque ejus Atalantæ dedit Jaſii Argivorum regis filiæ, quæ prius aprum vulneraverat; quod ægrè ferentes Plexippus, & Toxeus Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conabantur. Quamobrem Meleager irritatus eos obtruncavit, duxitque Atalantam in uxorem, qui ei Parthenopæum peperit. Nuntiatâ itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientiâ in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem conjecit: quo exuſto Meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt. Quæ de fatali ſtipite in ignem conjecto referuntur, intelligenda ſunt, ait Sabinus, de execrationibus magicis quibus Althæa Meleagro imprecata eſt mortem. Nam Hom. teſtatur eam oraſſe Plutonem, & Proſerpinam, ut filio mortem inferrent. Vide Paſſeratium in illud Propertii 3. 22.

Nec cuiquam abſentes arſerunt in caput ignes
Exitium nato matre monente ſuo.

Erat unus ex Argonautis. Orpheus verſ. 156.

Ἐκ δὲ λιπὼν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινεν
Οἰνεΐδης, τὸν ῥ' ἐλόχευσε, καὶ Ἀλθαίη ῥοδόπηχυς.]

Hunc ab Hercule pene ſecundum facit Apollon. lib. 1.

Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
Ἀλκείης Μελέαγρος ἀνήλυθε, Λαοκόων τε,
Ὡς δ' ἐπικνείζων περιθάρσεα δῶνεν ὅμιλον
Ἡρώων τοῦ δ' οὔτιν ὑπέρτερον, ἀλλὸν ὀΐω
Νόσφιν γ' Ἡρακλῆος ἐπελθέμεν.

Eundem Herculi æquat Val. Flac. lib. 1.

At tibi collectas ſolvit jam fibula veſtes,
Oſtenditque humeros fortes, ſpatiumque ſuperbi
Pectoris, Herculeis æquum Meleagre lacertis.

Vere igitur magnum *Oeniden* eum vocat Stat. Papinius Theb. 5.

Melicerta, Inûs, & Athamantis filius. Virg. Georg. 1.

Glauco & Panopeæ & Inoo Melicertæ. Vide *Ino.*

Meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia, quæ unà cum ſorore Amalthea, Jovem caprino aluit lacte. Hanc primum mellificium ferunt inveniſſe, unde nata eſt occaſio fabulæ, Meliſſam in apem fuiſſe converſam. Columella 9. 2. *Nec ſane ruſtico dignum eſt ſciſcitari, fueritne mulier pulcherrimâ ſpecie, quam Jupiter in apem convertit.*

Meliſſæ Cereris ſacerdotes ſic dictæ. Callim. Hymn. 2. verſ. 110.

Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι
Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς.

Ubi Tanaquilli Fabri filia: Ita præcipue dicebantur Cereris ſacerdotes: monet Pindari Schol. qui tamen pro quâvis ſacerdote uſus eſt, Od. 4. Pyth. Μελίσσας Δελφίδος, h. e. *Delphicæ ſacerdotes*, ad quem locum erit operæ pretium adire Scholiaſten Græcum. Notum autem eſt non fuiſſe olim in quibuſdam ſacris cujuſlibet aquæ uſum promiſcuum: ita Romani Cybelen Almone lavabant, non Titeri, nec igne quolibet ad ſacra utebantur, ſed ritè accenſo; Phædrus alicubi. Scholiaſtes Theocriti in Idyll. 15. Cum explicat cur Μελιτώδης dicatur Perſephone, addit, ἢ διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ Δημητρὸς Μελίσσας λέγεσθαι, ubi pro ἑταίρας legendum ἱερείας. Porphyrius de Nympharum antro: Τὰς Δημητρὸς ἱερείας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν.

Meliſſa, Periandri Corinthiorum tyranni uxor: quam ille concubinarum delationibus temere credens, cum gravida eſſet, pedibus conculcans interemit. Laertius in vitâ Periandri. Item filia Epidamni. Steph. in *Dyrrhachio.*

Meliſſeus, ἐν Δελφικοῖς Jo. Tzetzæ memoratur Chil. 6. Hiſt. 90. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 518.

Meliſſus, Cretenſium rex, Hyginus in Poet. Aſtron. *Parmeniſcus autem ait, Meliſſea* quendam fuiſſe Cretæ regem. Ad ejus filias Jovem nutriendum delatum; quæ quod lac non haberent, capram ei admiſere Amaltheam nomine. Lact. lib. 3. 22. Didymus, in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς, ait, Meliſſea, Cretenſium regem, primum diis ſacrificaſſe: ac ritus novos, ſacrorumque pompas, introduxiſſe. Hujus duas fuiſſe filias Amaltheam & Meliſſam, quæ Jovem puerum caprino lacte, *ac melle nutrierunt.* Item Grammaticus muneri datus Mæcenati, & manumiſſus ab eo. Tranquillus.

Meliſſus, inter hiſtoricos fortaſſe nomen meretur, de quo Palæphatus initio lib. de Incredibilibus. Vide Voſſium. Alius quoque *Meliſſus* ille ex quo Plin. profeciſſe ſe fatetur dum conſcriberet libros 7. 9. 10. Item *Meliſſus* Samius, Parmenidis auditor, philoſophus, civibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit, Remp. adminiſtravit, claſſique in bello præfuit. Apollodorus.

Melitis, unus ex feliciſſimis illis fatuis, quos Homerus ſuo carmine nobilitavit. Is non poterat numerare ſupra quinque, ductaque uxore novam nuptam non attigit, veritus, ne ſe illa accuſaret apud matrem, cujus ſtultitia abiit in Proverb. *Melitide ſtultior.* N. L.

Melito Epiſcopus, cujus meminit Euſeb. 4. 21. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 229. Alius qui de familiis Athenienſium commentarium fecit. Harpocration in Κάθετος.

Melitus, Orator ac Tragicus Poeta, ſed, ut veteres tradidere ὑπόψυχρος, i. e. *ſubfrigidus.* Eſt hic ille qui cum Lycone & Anyto Socratem accuſavit, ut eſt apud Suidam, Ariſtophanes etiam ridet eum in Neb.

Sp. Melius, vir Equeſtris ordinis ac prædives, largitione frumenti delinito populo, quum conſilia regni agitaret, vocatus à Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire nollet, opem plebis invocans, à C. Servilio Ahalâ Magiſtro equitum interemptus eſt, an. U. C. 314. Bona publica facta, domus diruta & area *Æquimelium*, dicta. Varro lib. 4. de L. L. Val. Max. 6. 3.

Melixandrus, Mileſius, Lapitharum, & Centaurorum bellum ſcripſit. Ælian. Var. Hiſt.

Melpomene, una Muſarum Tragœdiarum inventrix, à *modulando* nomen trahens. Horatius.

——*Præcipe lugubres*
Cantus Melpomene, cui liquidam pater
Vocem cum citharâ dedit.

Membliarus, unus ex Cadmi ſociis Theram inſulam condidit. *Membliarus* item inſ. prope Theram, & Anaphen, à *Membliaro* Cadmi ſocio. Dicitur & *Bliarus* per aphæreſin. Steph. Vide Bochart. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 15.

Memmius, civis Rom: ambitus poſtulatus à Qu. Curtio. Cic. ad Quintum fratrem lib. 3. Hic cùm ageret Tarracinæ deperibat quandam mulierem, non ſine Largio quodam rivali: cum quo, quum aliquando rixa incidiſſet, eò iracundiæ provectus eſt Memmius, ut ipſi Largio brachium mordicùs arripuerit: unde fluxit adagium in vulgus, *Lacerat lacertum Largii mordax Memmius.* Porro *Memmiam* gentem plebeiam fuiſſe declarant tribunatus plebis à Memmiis geſti: Veruntamen ſi nobilitas antiquitate penditur, nobiliſſima eſt: A Mneſtheo enim Trojano oriundam eſſe traditum eſt, idque teſtatur Virgil. Æn. 6.

Mox Italus Mneſtheus, genus à quo nomine Memmi.

Itaque non immerito Lucretius C. Memmium Gemellum ad quem ſuos libros miſit, claram Memmii propaginem dixit. Hic *Memmius* Gemellus eſt, ad quem ſcriptæ ſunt epiſtolæ aliquot à M. Tullio lib. 13. Epiſtolarum. Vide Lambinum præfat. ad Lucretium.

Memnon, fil. Tithoni fratris Laomedontis ex Aurorâ ſuſceptus. Vnde *Auroræ nigrum partum* vocat. Manil. lib. 1. Virg. Æn. 1.

Nunc quibus Auroræ veniſſet filius armis.

Heſiod. in Theog.

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα.

Oppian. Κυν. β.

——Ἀσσύριον ναετῆρες
Μέμνονα δακρύουσι κλυτὸν γόνον Ἠριγενείης.

Pind. Olymp. Od. 2.

Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα.

Et Od. 6. Nem.

Φαεννᾶς υἱὸν Ἀοῦς.

Philoſtr. 1 Icon.

Μέμνων ὁ τῆς Ἠοῦς.

Qui cum maximâ Orientalium populorum copia in auxilium Priamo venit, & in pugnâ ab Achille occiſus, vel ut alii tradunt, ab inſidiis Theſſalis interfectus eſt, qui cum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in avem mutatus eſt, ex eademque pyra multæ aliæ aves evolarunt, quas *Memnonias* vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopiâ in agrum Iliacum dicuntur advolare, Memnoniſque ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diviſæ roſtris, unguibuſque concurrere, & generis ſui authori ſanguine ſuo parentare. Ovid. Met. 13. *Memnonis effigies*, De qua Tac. Annal. 2. *Cæterum Germanicus aliis quoque miraculis animum intendit, quorum præcipuæ fuere Memnonis ſaxea effigies, ubi radiis ſolis icta eſt, vocalem ſonum reddens.* Dionyſ. ver. 249.

——Ἔνθα γεγωνὼς
Μέμνων ἀντέλλουσαν ἑὴν ἀσπάζεται Ἠῶ.

Lucianus in Toxari: Τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀντέλλοντα τὸν ἥλιον. Juven. Sat. 15.

Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ.

Plinius 36. 7. *Non abſimilis illi narratur in Thebis delubro Serapis, ut putant, Memnonis ſtatuâ dicatus, quem quotidiano Solis ortu contactum radiis crepare dicunt.* Philoſtr. lib. 1. Iconum: Δοκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος οἱονεὶ πλῆκτρον κατὰ τὸ στόμα ἐμπίπτον τῷ Μέμνονι, ἐκκαλεῖσθαι φωνὴν ἐκεῖθεν, καὶ λαλοῦντι σοφίσματι παραμυθεῖσθαι τὴν ἡμέραν. De eadem re late idem Philoſtratus lib. 6. De vitâ Apollonii cap. 3. Calliſtratus quoque vocat marmor Memnonis ἔκφωνον ab hâc vocalitate. Et in ſtatuâ ipſius dat eidem marmori ἐξουσίαν φωνῆς, & explicans ait Oriente die loqui ad contactum Solis ſtatuam, cum gaudio veluti ad matris præſentiam exhilaratam, abeunte die marmor ingemere. Vide Strab. lib. 17. Pauſan. in Attic. Tzetzen Hiſt. Chil. 6. 64. &c.

Memnon hiſtoricus, ſcripſit de rebus Heracleæ Ponticæ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 182.

Memnon, Darii Perſarum regis dux exercitûs, Chium, Methymnam, Ereſam ac Pyrrham & Mitylenem vel occupavit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Aſiam trajecit.

Menæchmi, nomen comœdiæ Plautinæ.

Menæchmus, Philoſophus Platonicus Proconneſius, Eudoxi auditor; vixit temporibus Platonis. Item hiſtoricus Sicyonius. Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 11.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginæ ſoror, ab Hercule in bello Amazonico capta, quam cum ſorori reſtitueret, accepit pretium arma reginæ, & baltheum, nam hæc quo-

que

que ex eo bello reportare fuerat juſſus ab Euryſtheo. Juven. Sat. 8.

Smyrna vel Antigones, vel perſonam Menalippes.

Menalippides, poeta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poemata Lyrica, & epigrammata, & elegos. Hujus ex filiâ nepos *Menalippides* junior, item poeta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuuſque eſt apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suidas.

Menalippus, civis Thebanus qui cum Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtare petiit, ut antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent, quod cum non exiguo ſuorum, hoſtiumque ſanguine obtinuiſſent, feræ ritu dentibus dilaniavit, tandemque veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expiravit. Statius Theb. 8. Item Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremiſſe, obque id fratricidium exulaſſe. Item Trojanus quidam ob virtutem à Priamo filii loco amatus. Scribitur etiam *Melanippus*. Vide Barthium ad illud Statii Theb. 8.

Aſtacides Melanippus erat.

Menander Athenienſis, novæ comœdiæ comicus, ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus. Scripſit fabulas 80. & epiſtolam unam ad Ptolemæum regem, aliaque nonnulla ſolutâ oratione. Suidas. Quintilianus autem de eo fine lib. 8. *Menander*, inquit, *meo judicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda ſufficit. Ita omnium imaginem in vitâ expreſſit, tanta in eo inveniendi copia, & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus, ut omnibus ejuſdem operis authoribus tenebras obduxerit.* Porro tanto fuit in pretio, ut etiam invitatus ſit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & divitiis. Ovid. Triſt. 2.

Fabula jucundi nulla eſt ſine amore Menandri.

Prop. 3.

Librorumque tuos, docte Menandre, ſales.

Idem lib. 4.

Sed potius blandi Thais precioſa Menandri.

Stat. Sylv. 2.

Attica facundi decurreret orſa Menandri.

Auſon.

Conditor Iliados & amabilis orſa Menandri.

Vide Voſſ. P. Gr. pag. 57.

Menander Epheſius, hiſtoricus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 386.

Menander, Laodiceus Sophiſta, ſcripſit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minutiani. Suidas.

Menander, Pergamenus hiſtoricus. De rebus Phœniciæ egit, ut cognoſcere eſt ex orat. Tatiani adverſas Gentes, & Clem. Alex. 1 Strom.

Menander, alius Simoni Mago ſucceſſit, non ſolum ejus referens impietatem, ſed longè ſuperans, ſeſe Servatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docenſque nullo pacto angelos ab hominibus, vinci, aut cogi poſſe, quam artis Magicæ diſciplinâ, & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proveniat. Juſtin. & Euſeb. lib. 3.

Menecles Bacaleus, hiſtoriam prodidit, teſte Athenæo. Alius videtur eſſe orator Alabandenſis. Strabo lib. 15. Priorem, vel tertium aliquem ſignat Pind. Schol. in Olymp. Od. 2.

Menecrates, Elaita ſcripſit Ἑλλησποντιακὴν περίοδον, unde de Halizonibus quiddam refert. Strabo lib. 12. ubi etiam ex eo & Xantho Lydo, tradit, Myſos ita dici ab ὀξύη arbore, quæ Lydorum linguâ μυσὸς vocatur, ac copioſa creſcit juxta Olympum.

Menecrates, Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curavit imprimis ſacrum morbum, tantùm hac mercede contentus, ut liberati, ſe ipſius eſſe ſervos faterentur: ſe vero Jovem appellabat. De quo lepidam hiſtoriam narrat Ælian. Var. Hiſt. 12. 51. *Menecrates Medicus*, inquit, *adeo ſuperbiâ turgebat, ut ſeipſum Jovem appellaret. Miſit autem aliquando literas ad Philippum Macedonum regem, in hæc verba.* Φιλίππῳ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν. Ad ea autem reſcripſit Philippus Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Συμβουλεύω σοὶ προσάγειν σεαυτὸν ἐπὶ τοὺς κατ' Ἀντίκυραν τόπους. Quibus eleganter hominem non eſſe ſanæ mentis ſignificavit. Eandem hiſtoriam habes apud Athenæum lib. 7. nec non apud Euſt. in Iliad. Λ. vide Suidam in Μενεκράτης. Sed & alteram hiſtoriam de *Menecrate* non invenuſtam exhibet nobis idem Ælianus prædicto loco. *Aliquando lautiſſimum convivium inſtruxit Philippus, ad quod illum etiam invitavit, ſeorſimque ei menſam juſſit apparari, & apponi acerram, ſuffitumque fieri. Reliqui vero epulabantur, eratque admodum opipara cœna. Menecrates itaque primo ferebat, gaudebatque honore; Poſtquam vero paulatim fames obreperet, & homo eſſe convinceretur, idemque vanus, & ſtolidus, conſurgens diſcedebat, ſeſeque injuriâ affectum querebatur, feſtiviſſimè Philippo ſtultitiam ejus redarguente, & in lucem proferente.*

Menecrates, Comicus poeta. Suidas. Item *Menecrates* Xanthius hiſtoricus, de quo videndus Voſſ. Hiſt. Gr. p. 387. Quem vide quoque, p. 156. & p. 441.

Menedemus, Philoſophus nobilis inter Socraticos; Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, ex Eretriâ civitate, à quâ Philoſophi *Eretriaci* dicti ſunt. Eretria vero in Eubœâ eſt. Strabo lib. 9. Hic militiam primo exercuit, poſtea ad Platonem conceſſit. Fuit honeſtate, & gravitate inſignis: ſtatus corporis in eo ſene, ut in juvene firmus fuit, & validus. Et cum primum ab omnibus ludibrio haberetur. Poſtea in tantâ admiratione habitus eſt, ut civitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ ſuæ anno 73.

Menedemus, Lampſacenus, Cynicus, qui tam in prodigioſam venerat ſuperſtitionem, ut ſumpto habitu furiæ, prodiret, dictitans ſe exploratorem ex inferis veniſſe, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunicâ talari adſtrictâ balteo puniceo, Arcadium pileum geſtabat, cothurnos Tragicos, virgam in manu. Laertius.

Menelaus, filius Atrei, & Æropes, ut Hom. tradit. Pliſthenis vero ut Heſiodus, & frater Agamemnonis rex Spartæ, qui Helenam Jovis & Ledæ filiam uxorem habuit; quam cum Paris Priami fil. eo abſente, rapuiſſet, legatos ad Paridem miſit, qui illam repeterent, qui cum re infectâ rediiſſent, omnes totius Græciæ principes ad bellum convocavit: qui collectâ mille navium claſſe, ad unum ſub Agamemnone rege in excidium Trojæ conjurarunt. Quumque jam totâ Phrygiâ, atque Myſiâ devaſtatâ, Ilium Priami regiam decennali bello oppugnaſſent, tandem fraude magis, quam viribus expugnaverunt: atque ſic egregiam ſuam conjugem recepit, conſcenſaque navi poſt octavum erroris annum domum rediit. Hom.

Menelaus, Anæus (Anæa autem Cariæ urbs eſt) hiſtoricus ſummus vocatur Stephano in Ἀναίᾳ. Diverſus ab eo eſt Menelaus poeta, qui patriâ Ægæus fuit, & Thebaidem libris 12. aliaque teſte Suidâ, ſcripſit.

Menenia, gens Romæ fuit, ex qua Agrippa *Menenius* C. F. Lanatus, coſ. cum P. Poſthumio, an. V. C. 250. Caſſiodorus.

Menephron, viri proprium, qui cum matre concubuit. Ovid. Met. 7.

Dextrâ Cyllene eſt, in quâ cum matre Menephron
Concubiturus erat ſævarum more ferarum.

Meneſtheus, Pelei fil. Erichthei regis pronepos, undecimus Athenienſium rex, an. 24. regnavit. Hic ſeditione in abſentem Theſeum Athenis excitatâ, regnum occupavit ope Tyndaridarum, quorum ſororem Helenam ille rapuerat, deinde cum cæteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus, ibi mortuus eſt.

Menetor, vetus author, de Donariis opus fecit. Athen. lib. 14.

Menippus, Phœnix Philoſophus Cynicus, nihil memoriâ dignum edidit; porro ipſe librique ridendi. Cumque habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitam finivit. Laertius. Item Poeta Comicus. Suidas.

Menippus, Stratonicenſis in totâ Aſiâ diſertiſſimus, præceptor Ciceronis, teſte ipſo in Bruto. Alium præterea ejus nominis Macrobius adducit, quem Philoſophum, & ſervum fuiſſe tradit: ſcripſiſſeque libros, quos in Satyris M. Varro imitatur, quas *Menippeas* nominavit. Alii vero Cynicas vocant. De variis *Menippis* vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 388.

Menodorus, medicus inſignis ætate Serapionis, cujus meminit Galenus in Therapeut. Fuit etiam *Menodotus* Samius hiſtoricus, teſte Athenæo lib. 15. *Menodotum* fortaſſe alium ſignat Laertius in Ariſtippo.

Menœceus, juvenis Thebanus, Creontis filius qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum, atque adeo vitam ipſam ſponte profudit. Nam cum Thebanis eo tempore, quo ab Argivis obſidebantur, redditum eſſet oraculum, urbem ſalvam fore, ſi ultimus ex Cadmi poſteris ſpontanea ſe morte manibus ejus devoveret, intelligens Menœceus oraculum illud ad ſe pertinere, nihil cunctatus, ſuo ſibi gladio necem conſcivit. Stat. Theb. 10. Cic. 1. Tuſc. Qu. Apollodorus lib. 3. Ἐγένετο καὶ πολυχρόνιος ὁ Τειρεσίας. Οὗτος ἐν Θηβαίοις μαντευόμενος εἶπε, νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον αὑτὸν ἐπιδῷ, τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ἑαυτὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. Juv. Sat. 14.

——— *Amor in te eſt*
Quantus erat patriæ Deciorum in pectore quantum
Dilexit Thebas, ſi Græcia vera, Menœceus.

Vide Barth. ad Theb. 10.

Menœ-

Menœtius, filius Actoris ex Æginâ, quam vitiatam Jupiter illi conjugem dederat. Hic poſtea relictâ Æginâ matre, in Opuntem Locrorum ſe contulit, ibique Patroclum ex Sthenele uxore ſuſcepit, qui ab eo *Menœtiades* dictus eſt. Ovid. Epiſt. 1.

Sive Menœtiaden falſis cecidiſſe ſub armis.

Mentor, vaſis cælandis mirus artifex. Plin. 33. 13. *Craſſus orator duos ſcyphos Mentoris artificis manu cælatos* 1c. *H. S. emit.* Id eſt 2500 coronatis Gallicis. Juv. Sat. 8.

———*Raræ ſine Mentore menſæ.*

Martialis:

Vaſaque Mentoreâ nobilitata manu.

Prop. 1. 14.

Lesbia Mentoreo vina bibas opere.

Idem 3. 9.

Argumenta magis ſunt Mentoris addita formæ.

Mart. alibi:

Solus Mentoreos habes labores.

Idem 5. 88.

Inſerta phialæ Mentoris manuductæ
Lacerta vivit, & timetur argentum.

Mephitis, ait Servius ex ſententiâ aliquorum *Mephitim* eſſe Deum Leucotheæ connexum, aut Junonem, nam Juno aer eſt, atqui putor naſcitur ex corruptione aeris, ac proinde ait *Mephitis* erit Dea odoris graveolentis. Pertinent ad hanc opinionem numinis verba Taciti lib. 19. *Solum Mephitis templum ſtetit ante mœnia, loco, ſeu numine defenſum.* Ait Priſcianus lib. 7. deduci vocem à Græco Μεσίτης, mutatione σ in φ. Scal. tamen in Conjectaneis ait eſſe vocem Etruſcam, Etruſcos autem ab Syris accepiſſe. Syrorum vero linguâ hâc voce ſignificari, *gravitatem*, aut *exhalationem* & *flatum ſpiritûs.* Virg. Æn. 7.

———*Lucoſque ſub alta*
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat, ſævamque exhalat opaca Mephitim.

Perſius Sat. 3.

Turgidus hic epulis, atque albo ventre lavatur
Gutture ſulphureas lente exhalante Mephites.

Mera Proeti & Antiæ filia, quæ cum venationi dedita, Dianam per nemora ſequeretur, à Jove conſpecta eſt, & adamata: qui cum nullâ ratione caſtiſſimæ puellæ animum ad ſui amorem poſſet pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figurâ aſſumptâ vim ei intulit. Quamobrem cum Dianæ conſortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps deæ parere vellet, ſuſpicans ne Jupiter aliquis ſub ejus imagine lateret, telis ejus eſt confoſſa, tandemque deæ ejuſdem miſeratione in canem mutata. Ovid. Met. 7.

Mercurius, Jovis & Maiæ fil. Græcis *Hermes* ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, h. e. *ab interpretando* dictus. Voſſius vero Ἑρμῆς vult eſſe ab אמר id eſt, *ſermo, eloquium.* Erat enim nuncius Deorum, unde Horatio in Odis dicitur.

———*Superis Deorum*
Gratus & Imis.

Claud de eo.

———*Commune profundis*
Et ſuperis numen, qui fas per limen utrumque
Solus habet, geminoque facit commercia mundo.

Habitum ejus & indumenta ſic deſcribit Statius 1 Theb.

Paret Atlantiades dictis genitoris & inde
Summa pedum properè plantaribus illigat alis,
Obnubitque comas, & temperat aſtra galero,
Tum dextræ virgam inſeruit, quâ pellere dulces
Aut ſuadere iterum ſomnos, quâ nigra ſubire
Tartara, & exangues animare adſueverat umbras.

Claud. 1. de Rapt.

———*Cyllenius adſtitit ales*
Somniferam quatiens virgam, tectuſque galero.

Ovid. Met. 1. de ſopito Argo:

———*Firmatque ſoporem*
Languida permulcens medicata lumina virgâ.

Horat. 1. Od. 10.

Tu pias lætis animas reponis
Sedibus, virgâque levem coerces
Aurea turbam.

Ubi videtur exprimere voluiſſe Græcam vocem χρυσόῤῥαπις. Sic enim dictus eſt à Græcis Mercurius: de quâ virgâ ſic Hom. Iliad. Ω.

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Quem Virgil. imitatus eſt 4. Æn.

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat Orco.

Odyſſea vero vult hâc eadem virga animas deduci ad inferos:

Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας, αἱ δὲ τρίζουσαι ἕποντο.

Horatius alibi:

Non vanæ redeat ſanguis imagini
Quam virga ſemel horridâ
Nigro compulerit Mercurius gregi.

Præter hunc tres alii *Mercurii* dicuntur, unus Cœli ac Diei fil. alter Liberi, & Proſerpinæ, tertius Jovis, & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis oſtendiſſe. Verum omnes hi ad Maiæ filium referri ſolent; cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem fieri per aera ſermonem. Ideo autem Deorum nuncium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enunciantur. Dictus eſt Deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præſtare putabatur. Habitus eſt etiam Deus mercatorum, lucri, palæſtræ, furum. Lyram invenit, Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit, Martem è duris carceribus liberavit. Argum interemit, Prometheum in Caucaſo relegavit. Eſt etiam unus ex ſeptem Planetis, omnium minimus, fere ſemper ſubeſt radiis ſolaribus, à quibus non recedit longiùs quam viginti octo gradus. A *merce*, ſive *mercimonio* Mercurii nomen potius cum Feſto arceſſam, quam à *medio, currendoque*, quod Στωικωτέρως Arnobius voluit, cujus hæc verba lib. 3. *Mercurius*, inquit, *quaſi quidam Medicurrius dictus eſt.* Et illud Feſti, & hoc Arnobii etymon legas apud Iſidorum lib. 8. cap. 11. Fulgentius Mercurium dici ſcribit, quaſi *Mercium curam*, atqui tunc penultima eſſet producta. *Rides*, lector, & *Nimis uncis Naribus indulges.* Atqui en adhuc magis ridiculum, ſiquidem Alberti Magni Interpres ſic dictum autumat, quaſi *Mercatorum* Κύριον h, e. *Dominum. Mercurius* vero (inquit Vir Doctus) Hebræis eſt *Mercolis* à רכל *negotiari*: ut in illo proverbio de quo Druſius Proverb. Claſſ. 1. lib. 2. Proverb. 34. *Sparſit lapidem in Mercolis.* Pro eo Solomon habet *Margemah*, à רגם *lapidibus obruit.* Proverb. 26. 8. *Sicut qui mittit lapidem in Margemah*, vel, ut habet vulgaris, *Sicut qui mittit lapidem in acervum Mercurii*; ita qui tribuit inſipienti honorem. Erant autem apud priſcos Ἑρμαῖοι λόφοι, ſive lapidum acervi Mercuriales, viis publicis & compitis ad itinera commonſtranda congeſti, quos tranſeuntes viatores crebro lapidum jactu in Mercurii honorem augebant. Dicuntur acervi iſti Ἕρμακες Nicandro; ac de iis eſt intelligendum Epigramma Anthol. lib. 4. 12.

Ἱερὸν Ἑρμείῃ μεταβραστείχοντες ἔχουσιν
Ἄνθρωποι λίθινον σωρόν.

Voluit igitur ſapientiſſimus ille hominum, eum qui ſtultum honeſtaverit, perinde facere ac ſic acervum Mercurii lapidis jactu augeret, neuter enim beneficium agnoſcit, neuter rependit. Alii autem à מכר *vendere Mercurium* deducunt.

Mercurius Triſmegiſtus, philoſophus Ægyptius antiquiſſimus, ſcripſit plurimos libros de ſapientiâ Divinâ, quorum quædam fragmenta hodieque extant. Vide Caſaub. Exercit. 1. contra Baronium, 10. ubi plura habes de hoc *Mercurio* & quid de libris ejus cenſendum ſit. Nonnihil & Dan. Heinſius Epiſt. ad Balſacum.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux navium, quæ è Cretâ venerunt ad Trojam, fortitudine Matri ipſo comparandus. Hom.

———Ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης ἀτάλαντος Ἐναλίῳ Ἀνδρειφόντῃ.

Ovid. Met. 13.

Nec minus Idomeneus, patriâque creatus eadem
Meriones.———

Horat. 1. Od. 6.

———*Pulvere Troico*
Nigrum Merionem.

Merope, una filiarum Atlantis, ex Pleione nymphâ, cujus ſtella ex ſeptem Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd cùm ſorores ejus omnes Diis nupſiſſent, illa ſola Siſypho nupſerit mortali. Ovid. Faſt. 4.

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos,
Quæ ſeptem dici, ſex tamen eſſe ſolent.
Seu quod in amplexum ſex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Marti concubuiſſe ferunt:
Neptuno Halcyonen, & te, formoſa Celæno,
Majan & Electran, Taygetanque Jovi.
Septima mortali Merope tibi, Siſyphe, nupſit.
Pœnitet, & facti ſola pudore latet.

Georg. *Merula* Alexandrinus, ab aquis Statiellis, vir ingenio, atque eruditione præſtans, atque, ut Jovio vocatur, *Grammaticorum exactiſſimus*, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 602.

Meryllus, in primo Bœoticorum citatur à Plut. in Paral. Min. cap. 14. Item in tertio Italicorum, cap. 26.

Meſſala, dictus eſt Val. Corvinus, quia Meſſanam in Sicilia vicit, & urbis captæ in ſe tranſlato nomine *Meſſana*

primo,

primo, paulatimque vulgo permutante literas *Meſſala* dictus eſt. Sen. de Br. V. c. 13. Sane & hoc ad rem pertineat, quod Valerius Corvinus primus Meſſanam vicit, & primus ex familia Valeriorum, urbis captæ in ſe tralato nomine Meſſana appellatus eſt, paulatimque vulgo permutante literas Meſſala dictus eſt. Hæc ille, calamo tamen errante; Habuit enim hic cognomen *Maximi.* Faſti Capitolini: M. Valerius M. F. M. N. Maximus, qui in hoc honore Meſſala *appellatus eſt.* Id factum an. V.CDXC. Macrob. Sat. 1. *Valerius Max. poſtquam Meſſanam urbem nobiliſſimam Siciliæ cepit, Meſſala cognominatus eſt.* Unde & *Meſſalarum* familia Romæ florentiſſima, ex quâ *Meſſala* Corvinus orator nobilis ortum habuit. Hic cum provectior foret, biennium antequam moreretur adeo memoriæ ſenſum amiſit, ut vix paucula verba conjungeret, & nominis quoque ſui immemor eſſet. Tandem vero ulceri ori innato ſeipſum inediâ confecit. Crinitus 1. 12. Is orator fuit, Fabio teſte, nitidus, & candidus, & quodammodo præ ſe ferens nobilitatem ſuam, viribus tamen minor. Horat. De Arte.

——Mediocris abeſt virtute diſerti
Meſſalæ.—— ——

Mart. 10. 9.

Marmora Meſſalæ findet caprificus.

Vide Paſſeratium in Tibulli Panegyricon ad Meſſalam. Perſius:

Quin damus id ſuperis de magnâ quod dare lance
Non poſſit magni Meſſalæ lippa propago.

Meſſalina, filia Barbari Meſſalæ conſobrini, Claud. Imp. Quæ cum adoleſcentula eſſet, ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier, adeo ut innumeris adulteris ſe ſubmiſerit, & mutatâ veſte lupanaria celebraverit: Quinetiam cum ſcorto famoſo aliquando certavit, & ſuperatam à ſe meretricem gloriata eſt, & ſe inter diem, & noctem viginti quinque paſſam concubitus affirmavit: præterea ſeſe labore potius feſſam, quam concubitu ſatiatam deſtitiſſe. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cum C. Silio nupſiſſet. Sueton. in Claudio. Prodigioſam hujus libidinem lege apud Juvenal. Sat. 6. Tacit. lib. 11. & Plin. 10. 63.

Meſſalini, hæretici ſub Valente, & Valentiniano A. A. Omne opus manuum fugiebant, nihilque bonorum operum, præter orationem probabant, innumeris ſuperſtitionibus dediti.

Metabus, Privernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionem regno pulſus, filiam fugæ comitem aſſumpſit, quam & Dianæ conſecravit. Virg. Æn. 11. Item Siſyphi filius, Æoli nepos, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metageitnia, ſacra quædam in honore Apollinis Metageitnii apud Græcos inſtituta, quæ fiebant ſecundo Græcorum menſe. Gyraldus, lib. 17. Hiſt. Deorum.

Metanira, Celei conjux. Ovid. Faſt. 4. ubi codd. vulgò *Menelina*, alii *Menalia*, alii *Melanira.* Μετανείρα eſt Nicandro in Theriacis, ejuſque Scholiaſtæ, itemque Nonno Dionyſ. libb. 27. & 47. cui ἀρχαίη dicitur κατ' ἐξοχὴν, ut & Nicandro. Μετάνειραν etiam vocat Apollodorus, libro 1. bis, ut & Ariſtides in Eleuſiniâ Oratione, Athenagoras Legatione pro Chriſtianis, & Jo. Tzetzes in Heſiodum. Μεγανείρα Pauſaniæ in Atticis, & Nicandri Scholiaſtæ in Alexipharm. mendosè dicitur. Hujus nominis ſcortum etiam nobile fuit Athenis, cujus meminit Athen. libb. 3. & 13. non ſemel, à Lyſiâ, & Iſocrate amatum, niſi diverſæ fuerunt, & cognomines.

Metellus, Pont. Rom. quem adeo impeditæ, ac balbutientis linguæ fuiſſe tradunt, ut multis menſibus fatigatus, totuſq; fuerit, dum meditaretur in Æde Opiferæ dicere. Multis diebus in Pontificatu vixiſſe perhibetur. Hic Metellus, prænomine Lucius, conflagrante Æde Veſtæ, Palladium Trojâ advectum ſubtraxit ab incendio, magnâ quidem pietate, ſed eventu miſero. Nam dum in flammas avidus ſe conjiceret, orbatus eſt viſu. Plin. 7. 44. Juv. Sat. 3.

——Procedat vel Numa, vel qui
Servavit trepidam flagranti ex æde Minervam.

Hic etiam primo bello Punico de Pœnis ſpecioſiſſimum egit triumphum, 13. ducibus hoſtium & 120 elephantis in eo ductis.

Q. Metellus, à domitâ Macedoniâ *Macedonicus* vocatus. Prætor Pſeudophilippum, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mummio tradidit. Inviſus plebi ob nimiam ſeveritatem, ideo conſul ægre factus. Liv. lib. 5. Hic ille *Metellus* eſt qui in exercitu arcanum quiddam interrogatus, reſpondit εἰ ᾤμην τὸν χιτωνά μου συνειδέναι τοῦτο τὸ ἀπόῤῥητον, &c. *Si exiſtimarem tunicam mihi eſſe conſciam hujus arcani exutam eam in ignem injicerem.* Plut. de Garrulitate. Vide plura de eo apud Plin. 7. 13. & 44. Cic. 1. Tuſc. P. Victorem de Viris illuſtribus. Plinii verba ſubjungam. *Q. Metellus Macedonicus* feliciſſimus ab omnibus judicatus eſt, quod omnibus corporis & animi dotibus præditus fuerit, idem conſul & cenſor, idem magnum bellum feliciter geſſerit, triumphavit, quatuorque filios reliquerit, tres conſulares, duos triumphales, unum cenſorium, quartum prætorium & conſulatus candidatum, ut ſcribit Velleius, quem magiſtratum adeptus eſt, tres filias clariſſimis viris nuptas ex quibus nepotes viderit; & à tantâ, tamque illuſtri & honoratâ turbâ à ſe progenita, extremâ ſenectâ facillimo vitæ curriculo uſus, rogo ſit impoſitus. Hæc ille. Cum vero Aug. 2. de C. D. ait *Metellus* enim Romanorum laudatiſſimus qui habuit quinque filios conſulares, &c. ea hiſtoria depravata eſſe videtur, nec credo Auguſtinum eam ſcripſiſſe, inquit Lud. Vives, niſi quis dicat quinque illos filios fuiſſe conſulares i. e. conſulatu dignos, quod acutiſſimè & aſpexit meus feſtiviſſimus Interpres, & plane nunquam tam acutè vidiſſet, niſi legiſſet dialecticam, ita ut ſint conſulares, que *Conſulabiles* vel *conſulificabiles* magiſtraliter loquendo, h. e. apti nati ad fiendum conſules.

Metelli milites, qui & Ærarii. Vide Meurſium ad Lycophronis Caſſandram pag. 300. Memorantur alii *Metelli* ut Balearicus, Vittatus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metellus Numidicus, quòd de Numidiæ rege Jugurtha triumphavit, dictus. Hujus Metelli de uxoribus ducendis ad populum hæc verba fuerunt, teſte Gellio, 1. 6. *Si ſine uxore, Quirites, eſſe poſſemus, omnes eâ moleſtiâ careremus; ſed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis ſatis commode, nec ſine illis ullo modo vivi poſſit, ſaluti perpetuæ potius, quam brevi voluptati conſulendum.*

Metellus Creticus, à devictâ Cretâ dictus. Plut. in Pompeio. Item *Metellus Dalmaticus* à devictis Dalmatis. Pædian. act. 3. contra Verrem. *Metelli* autem plebeii fuere, ut ait Liv. lib. 9. verum clari victoriis, & magiſtratibus, & *Cæcilii* omnes vocati.

Metellus, Pœnis & Siculis ſocia adverſus Romanos arma parantibus, Imperator cum eſſet creatus, omnibus Diis, exceptâ duntaxat Veſtâ, ſacrificium fecit. Quæ cum adverſos claſſi ventos immiſiſſet, C. Julius vates eos ceſſaturos dixit, ſi filiam ſuam immolaſſet. Ille, urgentibus rebus, filiam nomine Metellam immolaturus abduxit. Dea vero adoleſcentulam miſerata buculam ſuppoſuit, puellamque ad Lanuvium pater deferens, ſacerdotem draconis qui in eo loco colebatur, fecit. Plutarchus, Par.

Methodius, Tygri Epiſcopus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 245.

Metiſcus, Turni auriga, Virg. Æn. 12.

Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
Exuit.—— ——

Sunt qui ſcribendum putent *Methyſcus*, Etymon ejus derivantes à μεθύσκομαι, quod eſt *inebrior.*

Metius Suffetius, quem alii *Fufetium* vocant, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Rom. qui, quòd ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos prælio eduxerat, juſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt. Virg. Æn. 8.

Haud procul inde citæ Metium in diverſa quadrigæ
Diſtulerant (at tu dictis Albane maneres)
Raptabatque viri mendacis viſcera Tullus
Per ſylvam, & ſparſi rorabant ſanguine vepres.

Ovid. Triſt. 1. Eleg. 3.

Sic doluit Metius tunc, cum in contraria verſos
Ultores habuit proditionis equos.

Dion. Hal. lib. 3. Εἰς δὲ τὸν ἐκείνου τόπον ἀποδείκνυται στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου Μέττιος Φουφέττιος, ἀνὴρ οὔτε πολέμου ἡγεμὼν ἱκανὸς, οὔτε εἰρήνης βέβαιος φύλαξ. *Perfidum* vocat Claud. Paneg. 4. Hon.

Perfidiam damnas? Metii ſatiabere pœnis.

Idem de bello Gildonico:

Exemplum ſequerer Tulli; laniandaque dumis
Impia diverſis aptarem membra quadrigis.

Sidonius:

I nunc & veteris præfer præconia Tulli
Ætas cana patrum: quod pulchrò hortamine mendax
Occuluit refugi mutantia fœdera Meti.

Meton, Aſtrologus ex his unus qui Athenienſibus adſcriptus fuit navigaturis in expeditionem Siciliæ, qui onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit, cumque propterea minimè proficeret, ſimulavit inſaniam, atque hoc modo miſſionem impetravit. Ælian. Var. Hiſt. 13. 12.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quæ à Neptuno vim paſſa, hoc muneris ab eo impetravit, ut in quaſcunque vellet ſpecies tranſmutaretur. Quare cum pater fame coactus eam vendidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitum converſa ſervitute ſe exemit. Quâ occaſione uſus Eriſichthon iterum, atque iterum illam vendidit. At illa modo bovis, modo cervi, modo avis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatem. Ovid. Met. 8. Revera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ

nondum

nondum invento auro, aut gemmarum uſu, bobus, aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabat: unde factus eſt locus vulgi fabulæ, ut Metra diceretur transformari in ea omnia quæ ab amatoribus accipiebat; indeq; manavit Proverb. *Mutabilior Metra.*

Metrodorus Sceptius, è philoſophicâ vitâ in civilem mutatus eſt. Magna ex parte in ſuis ſcripturis oratoriè loquitur: & novo quodam dicendi genere uſus eſt, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen conjugium apud Carthaginenſes adſecutus eſt, atque uti Carthaginenſis vivebat. Quumque amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliaviſſet, ad illum cum uxore diſceſſit, & honore maximo affectus eſt. Strabo, lib. 13. Hujus ſumma memoria à Cic. commendatur lib. 1. Tuſcul. Qu. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 156.

Metrodorus Chius, mundum æternum eſſe dicebat: Quoniam ſi factus eſſet, ex non ente factus eſſet, infinitum vero eſſe quoniam æternum, & quum non haberet principium, unde incipiat, nec exitum habiturum quo terminetur. Immobilem quoque aſſeruit, quoniam moveri non poſſit quod non tranſeat: tranſire autem neceſſe eſt aut in plenum aut in vacuum, in quorum alterum tranſitus fieri non poteſt. Ex æthere autem nubes fieri denſatione aquæ, quæ ſupra Solem aſcendens extinguat ipſum, & rurſus rarefacta accendat. Solem ſiccitate conſtipatum ex aquâ ſplendidâ, ſtellas efficere. Dixit etiam diem ac noctem inde fieri, quod ſol extinguatur, Eclipſin quoque extinctione fieri. Euſeb. Præp. Evang. 17. 14.

Metrodorus Melicus, artem memoriæ ita conſummavit, ut nihil non iiſdem verbis redderet auditum. Plin. 7. 14. Cæterum de variis *Metrodoris* vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 389. & Jonſium de ſcript. hiſt. Philoſoph. lib. 1. cap. 12.

Metrophanes, Sophiſta, præter commentaria in Hermogenem, & Ariſtidem, item volumen de ſtatibus, deque Ideis, ſcripſit 2 libros de Phrygiâ, Suidas, apud quem duo alii ſunt ejuſdem nominis. Voſſius.

Mezentius, Tyrrhenorum rex, ſummus Deorum contemptor, qui cum tyrannidem domi crudelius exerceret, à ſuis per ſeditionem pulſus unà cum Lauſo filio ad Turnum ſeſe contulit, id temporis bellum adverſus Æneam gerentem. Quo in bello, cum magnam tam Trojanorum, quam Hetruſcorum ſtragem edidiſſet, unà cum filio ab Æneâ eſt interemptus. Virg. Æn. 10. Idem de eo lib. 8. verſ. 483.

> *Quid memorem infandas cædes, quid facta tyranni*
> *Effera? Dii capiti ipſius generique reſervent.*
> *Mortua quinetiam jungebat corpora vivis,*
> *Componens manibuſque manus, atque oribus ora,*
> *(Tormenti genus) & ſanie taboque fluentes*
> *Complexu in miſero longâ ſic morte necabat.*

Vide de la Cerdam ad locum.

Michael Antiochenus condidit hiſtoriam omnigenam, de quâ Poſſevinus in apparatu ſacro.

Michael Sicidotes, hiſtoricus, cujus hiſtoria Græca adſervatur in Bibliothecâ Vaticanâ, ut monet Geſnerus.

Michael Attaliates, ſcripſit Pragmaticam, quæ eſt Tom. 2. Juris Græco-Romani, Jo. Leunclavii curâ editi. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 21.

Michael, Monachus vitam exaravit æqualis ſui, Theodori Abbatis cognomento Studitæ. Multaque propterea quòd imaginum cultum propugnaret, perpeſſus eſt ab Impp. Iconoclaſtis. Obiit An. Dom. 826.

Michael Pſellus, ſive Balbus Leone quinto Armenio per fraudem necato imperio ſuo cuncta ſubjecit, an. Dom. 821. Alius ab hoc fuit Michael Pſellus πολυγραφώτατος, præfectus ſtudiis Michaelis Ducæ, An. Dom. 1058. De quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 295.

Michael Palæologus, Imp. Conſtantinopolitanus, quem mortuum Græci ſacerdotes, quia ſe Romanæ Eccleſiæ, in concilio Lugdunenſi, ſubjecerat, ſepulturâ arcuere. Blondus.

Michael Glycas, vide *Glycas.*

Matthias à *Michou* Art. & Med. Dr. Canonicus Cracovienſis libros duo reliquit, quorum prior eſt de Sarmatiâ Aſiaticâ, alter de Europæâ. Scripſit autem circa An. 1517.

Micipſa, Numidarum rex, Maſiniſſæ regis filius, qui Jugurtham Manaſtabilis fratris filium unà cum Adherbale, & Hyempſale filiis regni participem reliquit. De quo Salluſtius in Bello Jug. Ponitur aliquando pro Africano. Juvenal Sat. 5.

> ——— *Illud enim veſtris datur alveolis quod*
> *Canna Micipſarum prorâ ſubvexit acutâ,*
> *Propter quod Romæ cum Boccare nemo lavatur.*

Midas, Gordii bubulci filius, Phrygiæ Rex pecunioſiſſimus, qui cum Bacchum hoſpitio ſuſcepiſſet, juſſuſque eſſet petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æquè ſe optare reſpondit, quam ut protinus quicquid attigiſſet in aurum verteretur. Quod cum Bacchi benignitate obtinuiſſet, ſolidas arces & regias ſolo contactu in aurum convertit. Ariſtot. de Midâ Polit. 1. πάντων τῶν παρατιθέντων αὐτῷ χρυσῶν γινομένων. Verum cum urgente fame cibum ſumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, ſenſit tandem ſtolidus ſe parum ſapienter optaſſe. Pulchrè Claud. 1. in Ruff.

> ——— *Sic rex ad prima tumebat*
> *Mæonius pulchro cum verteret omnia tactu.*
> *Sed poſtquam riguiſſe dapes, fulvaque revinctos*
> *In glacie vidit latices, tum munus acerbum*
> *Senſit, & inviſo votum damnavit in auro.*

Petiit itaque à Libero Patre, ut munus illud quantumvis ſpecioſum, ſibi adimeret. Miſertus itaque ejus Bacchus, juſſit ut in Pactolo fluvio ſe ablueret. Cui cum morem geſſiſſet, ipſe quidem priſtino ſtatui reſtitutus eſt; cæterum Pactolus ex eo tempore aureas arenas volvere cœpit, unde & Chryſorrhoas eſt appellatus. Poſt hæc cum Pan Apollinem ad cantûs certamen provocaſſet, Tmoluſque judex electus ſecundum Apollinem pronunciaſſet, approbantibus Judicis æquitatem cæteris qui aderant omnibus, unus inventus eſt Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret. Quamobrem Apollo indignatus aſininas ei auriculas addidit, quas tam ſcitè occultavit, ut nemo ſciret præter ſolum tonſorem: qui cum rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus proclamavit. *Auriculas aſininas habet Rex Midas.* Deinde foſſam terrâ adoperuit, eoque in loco temporis proceſſu creverunt arundines, quæ commotæ vocem quam tonſor infoderat, reddiderunt, ut latius fabulatur Ovid. Met. 11. Alii tamen malunt Midam inter Apollinem & Marſyam decertantes judicem conſtitutum, & cum pro Marſyâ ſententiam tuliſſet, auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatum. Hinc natum Proverb. *Auriculas Aſini Midas habet*, quo utimur in ſtolidos, & craſſis auribus, pinguique judicio homines. Alii rurſum ſic narrant. Cum præteriret aliquando Midas Liberi Patris aſinos, atque eos affecerit injuriâ, iratum Bacchum aſininas aures ei addidiſſe. Sunt qui dicant huic aures naturâ prælongas fuiſſe, & aſininarum inſtar prominentes, atque hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hâc allegoriâ ſignificatum Midam, utpote tyrannum ſubauſcultatores dimittere ſolitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoſceret, nimirum illis utens aurium vice. Proinde cum vulgus admiraretur ab illo reſciri etiam ea, quæ clam ac procul fierent, occaſionem fabulæ datam eſſe, ut Midas diceretur auriculas aſini habere, idque vel quòd nullum aliud animal acriùs audit quam aſinus, excepto mure, vel quòd aures habeat omnium longiſſimas.

Milanion, adoleſcentes qui Atalantam puellam venatricem in Arcadiâ adamavit. Muſæus:

> Παρθένος ἔσσι λέλυθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
> Ἥ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένη φύγεν εὐνὴν
> Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
> Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.

Propertius. 1. 1.

> *Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores*
> *Sævitiam duræ contudit Iaſidos.*

Ovid. Art. 2.

> *Quid fuit aſperius Nonacrinâ Atalantâ?*
> *Succubuit meretrix trux tamen illa viri,*
> *Sæpe ſuos caſus, nec mitia facta puellæ*
> *Fleſſe ſub arboribus Milaniona ferunt.*

Idem lib. 3.

> *Milanion humeris Atalantæ crura ferebat.*

Et. Eleg. 2. lib. 3. Amorum:

> *Talia Milanion Atalantæ crura fugacis*
> *Optavit manibus ſuſtinuiſſe ſuis.*

Mileſius, cognomen Apollinis, cujus & Strabo, & Lactantius meminerunt. Hic conſultus aliquando, Utrum Chriſtus homo eſſet an Deus, reſpondit.

> Θνητὸς ἔην κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις,
> Ἀλλ' ὑπὸ Χαλδαίων κριτῶν ὅπλοις συλληφθεὶς,
> Γόμφοις καὶ σκόλοπι πικρὴν ἀνέτλη τελευτήν.

Mortalis erat ſecundum carnem, Sapiens portentoſis operibus:

> *Sed ſub Chaldæis judicibus armis comprehenſus,*
> *Clavis & cruce amarum toleravit finem.*

Miletus, fil. Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel ut Ovidius habet, Deiones, qui cum Minoa Cretenſium regem jam ſenem regno privare vellet, à Jove territus in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionem fugit, ibique oppidum condidit, quod de ſuo nomine *Mileton* appellavit, ejuſque incolas *Mileſios.* Ovid. lib. 9. Met. Alii tamen Miletum conditam malunt à Sarpedone Jovis filio Minois ac Rhadamanthi fratre, & ab eo Miletum appellatam fuiſſe, ab alterâ

ejuſdem

ejuſdem nominis urbe quam in Cretâ reliquerat. Strabo, lib. 14.

Milichius, Bacchus ſic dictus, quòd non ſolum vini, ſed ficuum & fructuum prope omnium inventor fuerat. Nam *Milicha*, *ficus* olim ſignificabant. Illud nos docuit Andriſcus apud Athen. lib. 1. Νάξιοι Μειλίχιον καλοῦσι τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν τοῦ συκίνου καρποῦ παράδοσιν, &c.

Milo, Crotonienſis, homo tantæ fortitudinis ut in Olympico certamine bovem retento anhelitu per ſtadium portaverit, quem ictu pugni interfecit, unoque die integrum devoravit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere, dum conſtitiſſet, nemo veſtigio educere. Quum autem nimiâ nervorum fiduciâ arborum in parte mediâ hiantem deducere vellet, brachiis hinc inde conſtrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda. Cic. Val. Max. Plin. Ovid. Met. 15.

——Fletque Milon, ſenior, cum ſpectat inanes
Illos qui fuerant ſolidorum mole tororum
Herculeis ſimiles, fluidos pendere lacertos.

Vide Lubinum in illud Juvenalis Sat. 10.

——Viribus ille
Confiſus periit admirandiſque lacertis.

Milo, qui & *T. Annius Milo*, è Lanuvio municipio familia Papia, adoptatus à T. Annio avo materno, qui cùm P. Clodium Trib. pleb. multa ſeditiosè in Remp. molientem occidiſſet, fruſtra à Cic. defenſus elegantiſſimâ illâ oratione, quæ etiam hodiè omnium manibus teritur. Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cum ob eam cauſam exularet Maſſiliæ, vidiſſetque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam longe meliorem eâ quæ habita fuerat, dixiſſe fertur, *Si ſic oraſſet Cicero, non ego Maſſiliæ lumbricos legerem.* Dio Caſſius.

Miltiades, dux Athenienſium clarus, qui decem millibus ſuorum civium, & Plateenſibus auxiliariis mille, profligavit 600 millia Perſarum in campis Marathoniis. Juſt. lib. 2. Poſtea tamen peculatûs damnatus in carcere, & vinculis mori ab Athenienſibus coactus eſt. Val. Max. 5. 3. Alii fuere duo *Miltiades* Archontes Athenienſes priore antiquiores. Item *Miltiades* Doloneorum tyrannus Olymp. 57.

Mimallones, mulieres Liberi Patris orgia celebrantes Straboni, quæ & *Thyades* dicuntur, & *Mænades*, & *Bacchæ*. Dictæ putantur à *Mimante* Ioniæ monte Baccho ſacro, vel, ut quidam nugantur, ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι, eo quod thyrſos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem videntur imitari. Hinc *Mimalloneus*. Perſius Sat. 1.

Torva Mimalloneis implerunt cornua bombis.

Dicuntur *Mimallonides* Ovid. lib. 1. De Arte Am.

Ecce Mimallonides ſparſis in terga capillis.
Ecce leves Satyri, prævia turba Dei.

Nonnus Baſſaricων 17.

Ὁππότε κωμάζουσι ποδῶν διδυμάονι ῥυθμῷ
Βακχιὰς ἀκρήδεμνος ἐπικροτάλιζε Μιμαλλών.

Mimallonides, Bocharto ſunt quaſi מְמַלְלִין *memallelan*, i. e. *garrulæ*, & *loquaculæ*. Niſi qui à ממל *mamal* ſeu *torculari* deduci malit, ut *Mimallonides* eædem ſint quæ Ληναί. Vide Barthium ad Stat. Theb. 4. p. 1187.

Mimnermus, poeta Colophonius Ligyrtiadæ fil. teſte Suidâ; aut ut alii malunt, Smyrnæus. Claruit circa Solonis tempora. Elegiacis poetis eum accenſet Cenſorinus in Fragmento cap. 9. Apud Pauſan. quoque in Bœoticis legas elegiaco verſu tradidiſſe pugnam Smyrnæorum contra Gygen & Lydos. Etiam Ἐρωτικὰ ſcripſiſſe indicat illud Propertii, lib. 1. El. 9.

Plus in amore valet Mimnermi verſus Homero.

Horat.

Si Mimnermus uti cenſet ſine amore jociſque
Nil eſt jucundum.——

Superſunt hodiè quoque ejus verſus contra Solonis ſententiam annum ſeptuageſimum homini ſupremum ſtatuentis. Nam ille octogeſimum potius annum ſtatuit. Ipſe, Mimnermus apud Plut.

Τίς δὲ βίος; τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα, μέλει Ἀφροδίτης;

Mindyrides. Vide *Smyndirides*.

Minerva, ſapientiæ, & bonarum omnium artium dea, ex Jovis cerebro ſine matre procreata. Ferunt enim Jovem, cum Junonem ſterilem videret, ne prorſus ſine prole eſſet, cerebrum ſuum percuſſiſſe indeque Minervam proſiluiſſe. Quo commento illud ſignificare voluerunt poetæ, bonarum artium diſciplinas, humani ingenii non eſſe inventum, ſed ex Jovis cerebro, h. e. inexhauſto divinæ ſapientiæ fonte in humanum uſum eſſe depromptas. Vide *Pallas*, & *Tritonia*. Hæc prima lanificii inventrix creditur extitiſſe, deque artis ejus præſtantiâ cum Arachne puellâ Lydiâ contendiſſe, cumque jam pene ab eâ vinceretur radio percuſſam in araneam eam commutaſſe. Sunt qui Arithmeticæ inventionem ei tribuunt. Livius, lib. 7. *Eoque Minervæ templo dicatam legem, quia numerus à Minerva inventus ſit.* Olei quoque uſum prima putatur oſtendiſſe, ob id honores meruiſſe, dignamque ideo judicatam eſſe, quæ Athenarum urbi nomen imponeret, rejecto Neptuno, qui edito equo naſcenti urbi potentiam bellicam promittebat. Virg. Geo. 1.

——Oleæque Minerva
Inventrix.——

Hæc etiam ædificia inveniſſe dicitur. Ideoque Virgil. Ecl. 2.

—Pallas quas condidit arces Ipſa colat.

Lucianus in Hermotimo: Inquit fabula Palladem, Neptunum, Vulcanum de artificio contendiſſe: atque Neptunum taurum fabricaſſe, τὴν Ἀθηνᾶν δὲ οἰκίαν ἐπινοῆσαι. Oppian. 2. Halieuticων.

Ἄστεα δὲ πτολίεσσιν, ἀναστῆσαι τε μέλαθρα
Παλλὰς ἐπιχθονίους ἐδιδάξατο.

Qu. Smyrnæus, lib. 12. ait Epeum edoctum à Pallade architectandi rationem.

Δέδαεν δέ μιν ἔργον Ἀθήνη.

Virgil.

Inſtar montis equum divinâ Palladis arte
Ædificant.——

Val. Flaccus, lib. 1.

—Ad charum Tritonia devolat Argum.
Moliri hunc puppim jubet.

Inde à Pindaro & Callimacho & Ariſtophane πολιοῦχος appellata eſt. i. e. *urbium præſes.* Catullus.

Diva quibus retinens in ſummis montibus urbes.

Phornutus quoque de hâc ipſâ deâ: Ἵδρυται δ' ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι μάλιστα. Vulcani nuptias conſtantiſſimè fertur repudiaſſe, virginitatemque perpetuò illibatam ſervaſſe, unde & *Innuptam* peculiari epitheto appellant poetæ. Virgil. Æn. 2.

Pars ſtupet innuptæ donum exitiale Minervæ.

Horat. *Caſtam* vocat Carm. 3. Od. 3. Hinc apud Coluthum γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη. Et apud Tryphiod. Παλλάδος ἀχράντοιο θεῆς. Inde Lycophroni μισόνυμφος, Orpheo φυγόλεκτρος. Nonno ἀνύμφευτος, φυγόδεμνος, ἄγαμος, ἀπειρωδίν, πόθων ἀδίδακτος, ἀπάρθενος & καθαρὴ dicitur. Quinque autem *Minervæ* fuerunt. Prima Apollinis mater, ſecunda orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt. Tertia, quam à Jove generatam ſupra diximus. Quarta à Jove nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam (alii Coryphaſiam) nominant, & quadrigarum inventricem ferunt. Quinta Pallantis, quæ patrem dicitur interemiſſe, virginitatem ſuam violare conantem, cui pinnarum talaria affigunt. Hæc Cic. lib. 3. De N. Deorum. Quod ad nomen attinet, Arnobius quaſi *Meminervam* dictam vult, eandemque *Memoriam* eſſe putat, lib. 3. Etymon hoc firmat quod alii *matrem* ejus *Memoriam* faciunt. Afranius apud Agellium:

Uſus me genuit, mater peperit Memoria,
Sophiam vocant me Graii, vos Sapientiam.

Sed duo alia etyma adducit è Feſto Paulus, his verbis. *Minerva dicta, quod benè moneat. Hanc enim pagani pro ſapientiâ ponebant. Cornificius vero, quòd fingatur, pingaturque minitans armis, eandem dictam putat.* At apud Cic. aliud quoque Etymon legas ſecundo de N. Deorum: *Minerva*, inquit, *quæ vel minueret, vel minaretur.* Ubi cum *minuere* ait, reſpicere eo videtur, quod bello exhauriatur genus humanum. Minerva enim Dea bellica. Apud Iſidorum quoque legas 8. 2. *Minervam vocatam, quaſi Deam & munus artium variarum.* Videtur ex *munus*, & *ars* & *varia* deducere. Voſſius putat eſſe ab antiquo *minervo* pro *moneo*, unde *promenervo* eapſe notione in Saliari carmine, teſte Feſto, & inde veteribus *Menerva* dicebatur. Interim vero mirificus etymologus eſt Mr. Rob. Holcot in c. 8. Sap. Sal. ubi hæc legas: *In hujus figuram apud Poetas Dea Sapientiæ dicebatur Minerva, i. e. non mortalis. Min idem eſt quod non, Erva mortalis interpretatur. Inde Minerva qu. immortalis* quod *inconveniens* ἔτυμον merito vocat Editor, ubi etiam *Erva* in quâ linguâ *mortalis* ſonet, ignorare ſe fatetur. Benè ſaltem habuit quod linguam calluit in quâ *Min.* ſig. *non.* Durum eſſet ſanè ſi quæ ſequuntur ſupprimam. Subdit enim *Juxta modum quorundam loquendi vocatur Tritonia, i. e. trina notitia juxta Remigium, quia Philoſophi in 3. maxime laborabant, viz. Creatore, Creatura, Anima. Vocatur etiam Pallas i. e. nova, quia Sapientia nullum ſenium, nullam ſentit vetuſtatem. Invitâ*, ſeu *repugnante Minervâ*, idem eſt quod ingenio, vel natura repugnante. Horatius.

Tu nihil invitâ dices, facieſve Minervâ.

De Minerva nonnulla ſcribit Barthius ad finem lib. 2. Theb. Hujus ad pedes draco effingi ſolet. Pauſanias in Atticis de hâc Deâ: Πρὸς τοῖς ποσὶν ἀσπίς τε κεῖται, καὶ πλησίον τοῦ δόρατος δράκων ἐστίν. Plut. de Iſ. & Oſ. Τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τὸν δράκοντα

φειδίας παρέθηκε. Ibidem numerans varia animalia ſacra variis Diis, inter alia τὸν δράκοντα τῆς Ἀθηνᾶς. Proinde apud Virg. Æn. 2.

At gemini lapſu delubra ad ſumma dracones
Effugiunt: ſævæque petunt Tritonidis arcem,
Sub pedibuſque Deæ, clypeique ſub orbe teguntur.

Hinc credo dictum ab Accio in Eriphylâ:

Pallas bicorpor anguium ſpiras trahit.

Hinc *Minerval* διδάκτρον præmium quod præceptoribus dabatur. Sed (notante Voſſio) non eſt tam ſalarium ipſum, quam gratuitum munuſculum quo aliquis ſe in diſciplinam tradens, novo commendabat magiſtro, unde in Gloſſis Philoxeni legas *Minervalitium* συστατικὸν quaſi dicas *commendatitium*. Nomen, ut diximus, à *Minerva* ingeniorum præſide, cujus imago in Scholis poni ſolebat. Namque *Minerval* deſignat Juvenalis illo Sat. 10.

Quiſquis adhuc uno partam colit aſſe Minervam.

Minos, filius Jovis ex Europâ, ut poetæ fere omnes aſſerunt. Alii vero affirmant Xanthi regis Cretenſium filium fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Idem primus Cretenſibus leges dedit. Ariſt. Polit. 1. Inde *Legifer* Ovidio dictus.

Optavit Minos ſimiles ſibi Legifer annos.

Paſiphaen Solis filiam matrimonio ſibi junxit. Maxima bella geſſit adverſus Megarenſes, & Athenienſes, quòd filium ſuum Androgeum occidiſſent: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois captâ Niſum patrem fatali capillo ſpoliavit: Athenienſes autem eò neceſſitatis compulit, ut ſeptem quotannis juvenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monſtro objiciendos. Dædalum quoque Athenienſem patriâ exulantem hoſpitio ſuſcepit, qui cum ingenio, artique fabrilis peritiâ plurimum valeret, labyrinthum ei extruxit, innumeris viarum ambagibus inextricabilem, cui & Minotaurum incluſit, monſtrum ex Tauro & Paſiphae uxore ſuſceptum. Verum cum poſteà didiciſſet, Dædalum uxori ſuæ in tam nefando concubitu adjutorem ſe præbuiſſe, vaccamque ligneam fabricaſſe, cui illa incluſa tauro fuerat commiſta, ipſum unà cum Icaro filio eodem labyrintho incluſit, cumque illi alis cera conglutinatis inde evolaſſent, claſſe eos in Siciliam uſque eſt perſecutus: ubi apud Camerinam, ſeu Camicum urbem à filiabus Cocali regis occiſus eſt. Alii tamen à Cocalo ipſo per proditionem captum, & in thermis ſuffocatum tradunt. Ovid. in Ibin:

Vel tua maturet, ſicut Minoia fata,
Per caput infuſæ fervidus humor aquæ.

Horatius:

Et Jovis arcanis Minos admiſſus.

Unus ex inferorum Judicibus à poetis ſtatuitur. Virgilius, Æn. 6.

Quæſitor Minos urnam movit.

Prop. lib. 3.

Non tamen immerito Minos ſedet arbiter Orci.

Horatius:

Cum ſemel occideris, & de te ſplendida Minos
Fecerit arbitria. ———

Claud.

Urna nec incertas verſat Minoia ſortes.

Cæterum duo Minoes erant, de quibus Voſſ. de Idololatr. l. 1. c. 14.

Minotaurus, monſtrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Paſiphae uxore Minois, quæ operâ Dædali cum tauro concubuerat, juſſu Minois Labyrintho incluſum, humanis carnibus veſcebatur. Huic quotannis Athenienſes ex præſcripto fœdere ſeptem ex ſuis liberis mittebant devorandos. Sed tertio anno Ægei fil. Theſeus ſorte miſſus Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fugâ evaſit. Servius interpretatur Taurum fuiſſe ſcribam Minois, qui abſente rege, cum Paſiphae concubuit in domo Dædali, & quia Paſiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro eſſet ſimilis, factum eſſe locum fabulæ, ut Minotaurum biforme monſtrum peperiſſe dicatur. Vide Plut. in Theſeo. Hunc Minotaurum Ovid. lib. 2. Art. vocat.

Semibovemque virum, ſemivirumque bovem.

Virgil. Æneid. 6.

Contra elata mari reſpondet Gnoſia tellus.
Hic crudelis amòr tauri, ſuppoſtaque furto
Paſiphae, miſtumque genus, proleſque biformis
Minotaurus ineſt, Veneris monumenta nefandæ.

Hanc fabulam quoque Catullus refert in Argonaut. Vide etiam Ovidii epiſtolam decimam, ſed imprimis Diodorum Siculum, lib. 5. cap. 13.

Minthe, à Poetis Cocyti filia puella fingitur, quam cum Proſerpina cum Plutone deprehendiſſet, in herbam ſui nominis commutavit. Nam Μίνθη Priſcis Græcis dicebatur herba quæ poſtea ab odoris ſuavitate ἡδύοσμος appellabatur. Latini *Mentham* vocant. Ovid. Met. 10.

——— *An tibi quondam*
Fœmineos artus in olentes vertere menthas,
Perſephone, licuit? ———

Minutianus ſophiſta Athenienſis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta ſcripſit.

M. *Minutius* Felix, cujus Imperatoris temporibus Romæ vixerit, non ſibi ſatis liquere ait Franc. Balduinus, Proleg. ad Minuc. Fel. Octavium. Hieronymus in ſuo Catalogo, quo ſcriptores Eccleſiaſticos eo, quo vixerunt, ordine recenſere videtur, illum Origeni proximum, Cypriano priorem fuiſſe, obſcurè ſignificat. Idem vero in Epiſtolâ ad Magnum, loquens de Latinis Eccleſiæ ſcriptoribus, etſi Minucium ante Cyprianum laudet, tamen illam de Idolis orat. aſcribere Cypriano magis videtur. Sed & in apologiâ pro ſuis adverſus Jovinianum libris, primo loco Tertullianum, ſecundo Cyprianum, tertio Minucium commemorat. Sabellicus, ſed ſine teſte, affirmat eum Romæ floruiſſe, quo tempore Urbanus ibi erat Epiſc. h. eſt. temporibus Alexandri Severi Imp. Si ita eſſet, Minucius antiquior Cypriano, æqualis Tertulliano, adeoque Juriſconſultis Ulpiano & Paulo foret. *Minuciam* vero gentem olim Romæ nobilem fuiſſe ſatis conſtat; in quâ quatuor Conſules *Minucii Augurini* intra annos quadraginta numerari poſſunt. Sed & *Minucios Rufos*, & *Minucios Thermos* in Faſtis Conſularibus legas. Denique & *Minucius Fundanus* Aſiæ Præſes fuit illuſtris, ad quem Adrianus Imp. non iniquam de Chriſtianis legem miſit: ut jam nihil dicam de eo, cujus in Epp. mem. Plinius, vel quem Julianus J.C. laudat, cujus ad *Minucium Natalem* libri de Jure civili laudantur. His vero omnibus unus *Minucius Felix*, etſi non fuerit ejuſdem aut gentis, aut familiæ, facile anteponendus eſt, ætate quidem poſterior, doctrinâ tamen, virtute, & (quod primo loco numerandum eſt) pietate multo ſuperior. Fuit enim non modo Juriſconſultus magnus, & excellens ſuo tempore Orator, ſed (quod majus eſt) fuit ſeriò Chriſtianus. Luculentum teſtimonium de hoc ſcriptore profert Lactantius, lib. 5. cap. 1. *Minucius Felix non ignobilis inter cauſidicos loci fuit. Hujus liber, cui* Octavio *titulus eſt declarat, quam idoneus veritatis aſſertor eſſe potuiſſet, ſi ſe totum ad id ſtudium contuliſſet.* Sed & Hieronymus ad Magnum: *Minucius Felix cauſidicus Romani fori, in libro, cui titulus* Octavius *eſt, & in altero* contra Mathematicos, *ſi tamen inſcriptio non mentitur auctorem, quid gentilium ſcripturarum dimiſit intactum?* Juniorem quidem, ſed fere æquævum Tertulliano credit Joan. à Woweren. Scaligeri quoque verba apponam: *Æqualem Tertulliano*, inquit, *Minucium fuiſſe, ſemper mihi perſuaſi, & quæ in utroque ſcriptore totidem verbis perſcripta extant, uter ab altero mutuatus ſit dubio. Sub Heliogabalo ambos ſcripſiſſe veriſimile eſt.* Hæc ille.

Minutius Augurinus, Trib. pl. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quòd farris pretium trinis nundinis ad eam vilitatem redigiſſet, ut aſſe modius væniret, tanto à plebe eſt habitus honore, ut collata in capita ſtipe unciariâ, ænea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. 34. 5.

Miſcellus, vir fuit cui redditam ferunt ſortem ex adytis; Conditurum eum urbem ubi in ſerenitate ipſum excepiſſet pluvia. Id nunquam futurum conjectatum ab eo, ob rei abſurditatem. Cum tamen in Italiam appuliſſet, & maxima eventûs fluctuaret incertitudine, aſſedit illi pellex uberius flens, mœſtaque. Quod conſpicatus Miſcellus, finem habere oraculum ſuſpicatus, civitatem (Crotonem) condere adortus eſt. Cæl. Rhod. 12. 4. Cæterum varie ſcriptum hoc nomen apud auctores invenias. *Mycilus*, *Miſſilus*, *Mirſilus* & *Micilos*. Heinſius in Met. 15. legit *Myſcelos*. Μύσκελος eſt Dionyſio Halic. lib. 2. Suidæ, Ariſtophanis Scholiaſtæ, ac Chronici Alexandrini authori. Straboni nunc Μύσκελος, nunc Μύσκελλος. Μύσκελλος Zenobio in Adagio.

Δῶρον δ᾽ ὅτι δῶς ἐπαινεῖ.

Μύσκελλος vero dicitur Marciano Heracleotæ, & Scholiaſtæ Dionyſii Alexandrini, Μισκέλλος Stephano in Συρακοῦσαι. Solino *Myſcellus*.

Miſenus, Æoli fil. Hectoris tubicen in ciendis militum animis præſtantiſſimus. Virg. Æn. 9.

Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Quo mortuo ſecutus eſt Æneam in Italiam. Hic cum deos marinos ad tubæ certamen provocaret, à Tritone ſubmerſus eſt: ſed poſtea ab Æneâ inventus, ab eo in monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deinde *Miſenus* vocari cœpit. Erat autem in Campaniâ, non procul à Cumis. Virg. lib. 6.

Monte ſub aerio, qui nunc Miſenus ab illo
Dicitur ———

Pomponius, 2. 4. *Miſenum id nunc loci, aliquandò Phrygii militis nomen.* Prop. 3. 18.

Quà jacet & Trojæ tubicen Miſenus arenâ.

Miſtyllus, coci nomen, in quem jocatus eſt Martialis, lib. 1. ep. 51.

Si tibi Miſtyllus cocus Æmiliane, vocatur :
Dicetur quare non Taratalla mihi?

Ex Hom. Iliad. α. verſ. 465.

Μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Mithæcus, viri proprium, de quo Plato in Gorgiâ: Θεαρίων ὁ ἀρτοποιὸς καὶ Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιΐαν συγγεγραφὼς τὴν Σικελικήν, Them. Orat. 1. Καὶ πρόσωπον Ἀγαμέμνονος ὑποκρίνεται Μίθαικός τις ὢν ἔνδοθεν ἢ Θεαρίων. De *Mithæco* etiam mentio eſt apud Max. Tyr. Diſſert. 7. ubi à Spartanis ad quos ſeſe contulerat urbe pulſum aſſerit. Suidas Grammaticum eundem vocat.

Mithra, Perſis dicitur Sol. Strabo lib. 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν Μίθραν καλοῦσι. Plut. in lib. de Iſide & Oſiride poſt relatam eorum ſententiam, qui duos eſſe Deos credebant, quaſi adverſarios & ἀντιτέχνους, quorum alter Bona, alter Mala operaretur, illumque Deum, hunc Dæmonem appellabant: idem & ſenſiſſe Zoroaſtrem ait, qui ἐκάλει τὸν μὲν (viz. Bonum Genium) Ὠρομάζην, ſeu Ὡρομάσδην, τὸν δὲ (ſc. Malum Genium) Ἀρειμάνιον, μέσον δ' ἀμφοῖν τὸν Μίθραν εἶναι. Διὸ καὶ Μίθραν Πέρσαι τὸν μεσίτην ὀνομάζουσιν. Heſychius: Μίθρας ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρης ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός. A מיתר *mithar* Perſico deduci videtur, quod ſignificat *Major*. Et quamvis ſit gradus comparativi, Perſis tamen abſolutè dicitur, cujus generis exempla ſunt in eâ linguâ quamplurima. Hujus poſitivum eſt מה *Mai.* Unde lucem præbeamus Heſychio: Μαὶ μέγα, Ἰνδοί. Perſas intelligit, quod nec ſemel apud eum reperies. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apul. lib. ult. *Ipſumque Mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.* Vide Lactantium Statii Scholiaſten in illud Theb. lib. 1. in fine.

——Seu Perſei ſub rupibus antri
Indignata ſequi torquentem cornua Mithram.

Vide etiam Bernartium & Barthium ibidem. Hinc *Mithriaca ſacra*, de quibus Lampridius in Commodo. Claud. lib. 1. de laud. Stilichonis.

——Rex ipſe micantem
Inclinat dextrâ pateram, ſecretaque Beli,
Et vaga teſtatur volventem ſidera Mithram.

Mithridates, rex Ponti, vi tantâ & animi, & corporis, ut 6 juges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Primus autem *Mithridates* ex genere fuit ſeptem illorum Perſarum, qui Magis imperium abſtulere. Huic inimicus fuit Antigonus rex Syriæ, expulitque eum in Cappadociam, ubi poſtea regnavit, regnumque per manus filiis tradidit, illique à ſe genitis continuâ ſerie uſque ad ſextum nepotem, de quo jam ſermo. Nicomedem Bithyniâ, Ariobarzanem Cappadociâ expulit. Græciam, inſulaſque omnes, exceptâ Rhodo, occupavit. Cives Romanos totâ Aſiâ negotiantes nocte unâ occidendos curavit. Qu. Oppium proconſulem & Apuleium legatum in vincula conjecit: Sed à Syllâ apud Dardanum fuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus tantâ ſuorum clade ſuperatus eſt, ut rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cujus ope cum bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandemque à Pharnace in regiâ obſeſſus veneno vitam abrumpere tentavit. Verum cum eâ viâ parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis adverſus venena firmaviſſet (unde Mart. 5. 77.

Profecit poto Mithridates ſæpe veneno,
Toxica ne poſſint ſæva nocere ſibi.

Vide Plin. 25. 2. & Gell. 17. 16.) immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultûs ejus territum revocavit, & in cædem ſuam manum trepidantis adjuvit. Hic *Mithridates* maximæ crudelitatis arguitur. Nam Laodicem conjugem, & ſororem, præterea matrem, fratremque ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit. Ab hoc Mithridate, Mithridaticum antidotum appellatum volunt. Quintus Serenus Sammonicus:

Antidotus vero multis Mithridatica fertur
Conſociata modis. Sed magnus ſcrinia regis
Cum raperet victor, vilem deprehendit in illis
Syntheſin, & vulgata ſatis medicamina riſit.
Bis denum rutæ folium, ſalis & breve granum,
Juglandeſque duas terno cum corpore ficus:
Hæc oriente die modico conſperſa Lyæo
Sumebat, metuens dederat quæ pocula mater.

Mithridates alius Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo. Item filius Gazabar. 1 Eſdr. 1. Alius Parthorum rex Olymp. 129. Alius rex Pergami. Olymp. 183. Alius item Parthorum rex. Olymp. 203. Alius Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mitys, vir quidam, cujus ſtatua eum à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſſit. Ariſt. c. 10. De Poetica.

Mnaſeas, ſcripſit libros de Libyâ. Heſychius in Βαρκαίοις ὄχοις. Erant autem tres ejuſdem nominis hiſtorici, Berytius, Colophonius, & Patrenſis, de quibus vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 21.

Mnaſon, Elatenſium tyrannus, qui pro duodecim Diis dedit Aſclepiodoro pictori in ſingulos minas trecentas, ac Theomneſto in ſingulas heroinas minas centum. Plin. 35. 16. Item nomen veteris diſcipuli cujuſdam, prout vocatur Act. Apoſt. cap. 21. verſ. 16.

Mnemoſyne, nympha Pieria, quæ Jovi nomen Muſas peperit. Heſiod. in Theog. Latinè *Memoriam* interpretari poſſumus, quam ideo Muſarum matrem fingunt poetæ, quod omnium ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio acquiratur, & conſervetur.

Mneſimachus, poeta Comicus cujus tres fabulæ enumerantur à Suidâ. Vide Voſſ. de Poetis Græcis. Alius eſt ab eo *Mneſimachus* ὁ Φασηλίτης, qui ἐν Διακόσμοις citatur ab Apollonii Schol. lib. 4. Ejus lib. 1. idem citat in lib. 2. ac eopſe libro ex illo tradit *Hamadryades* ita dici διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννᾶσθαι.

Mneſtheus, nomen proprium viri Trojani, qui ab Aſſaraco rege oriundus fuit. Virg. Æn. 12.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus.

Nonnunquam vero metri causâ additur *e* poſt *m.* Virg. Æn. 10.

Nec Clytio genitore minor, nec fratre Mneſtheo.

Nec aliter poteſt ſtare verſus, ut annotavit Servius. Item Pelei filius 11 Athenienſium rex, an. ante U. C. 450.

Mnevis, bos Soli ſacer, quem Heliopolitæ pro Deo colebant, in ſepto eum nutrientes. Strab. lib. 17. Suidas. Vide Voſſ. de Theolog. Gentili lib. 1. cap. 29.

Moab, filius Loth ex filiâ ſuâ majore, Gen. 19. A quo urbs Arabiæ (quæ aliàs, ut Euſebius refert, *Areopolis* dicitur) & regio nomen acceperunt. Iſa. 11. Eſt & regnum filiorum Loth ad orientem Judææ ſitum, proximum mari mortuo, & Jordani. Eſt præterea nomen regis. 1 Reg. 12. Heſychius: Μωάβ, λέβης τῆς ἐλπίδος, ὅλων ἐθνῶν τὸ σύστημα, διὰ τὴν τῆς Μωὰβ πορνείας αἰνίττεται· θυσία ἀληθινὴ τῷ πυρὶ τοῦ θείου πνεύματος θερμαινομένη.

Moaphernes, matris Strabonis Geographi patruus. Strabo ipſe lib. 12. Ὀψὲ δὲ Μωαφέρνης ὁ θεῖος τῆς μητρὸς ἡμῶν.

Mochus, Phœnix, Phœniciâ linguâ res patrias conſignavit, cujus meminit Athen. lib. 3. Videtor Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 390.

Mœragenes, quatuor libros de Apollonio edidit. Iis fidem habendam negat Philoſtratus lib. 1. cap. 4. Meminit & Tzetzes Chil. 2. Hiſt. 60.

Moloch, idolum Ammonitarum, cui filios ſuos immolabant Iſraelitæ. 4 Reg. 24. Act. 7. dicitur & *Milchom*, de quo videndus Voſſius de Theol. Gent. lib. 2. cap. 5.

Molorchus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitio accepit. Cujus beneficii gratiam, ut hoſpiti ſuo rependeret Hercules, Leonem Nemeæum interfecit, qui circumjacentem regionem latiſſimè devaſtabat. Huic ſeni ſacra ſolennia inſtituta, quæ *Molorchea* dicebantur. Virg. Georg. 3.

Cuncta mihi Alpheum linquens lucoſque Molorchi
Curſibus, & crudo decernet Græcia cæſtu.

Tibull. lib. 4. ad Meſſalam:

Quin etiam Alcides Deus aſcenſurus Olympum
Læta Molorchæis poſuit veſtigia tectis.

Vide ſis illic Paſſeratium. Stat. Sylv. 3. 1.

Non te Lerna nocens, nec pauperis arva Molorchi.

Idem 4. 6.

——Parci domus admirata Molorchi.

Mart. 9. 44.

Utque fuit quondam placidi conviva Molorchi.

Idem 4. 64.

Jam non invida, tamque liberalis,
Tam comi patet hoſpitalitate
Credas Alcinoi pios penates
Aut facti modo divitis Molorchi.

Papin. Theb. 4.

——Et quas in prælia vires
Sacra Ceonæi cogunt vineta Molorchi.

Nonnus lib. 17.

Τεύχων δεῖπνον ἄδειπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης
Οἷα Κλεωναίοιο φατίζεται ἀμφὶ Μολόρχου
Κεῖνα τά περ σπεύδοντι· Λεοντοφόνους δὲ ἀγῶνας
Ὥπλισεν Ἡρακλῆι.——

Apollod. lib. 2. de Hercule: Καὶ ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνήτῃ Μολόρχῳ.

Moloſſus, pes dictus eſt ab ejus patriæ ſaltatione, vel quòd eo metri genere odas in templo Jovis ad laudem canere conſueverint ad memoriam Moloſſi filii Pyrrhi, & Andromaches,

vel, ùt alii volunt, quòd *Moloſſi*, i. e. Theſſali ad bellum procedentes, hujus modulatâ compoſitione utebantur, conſtat autem tribus longis ut *Æneas*.

Molpis Lacon, de Republicâ Lacedæmoniorum ſcripſit. Athen. lib. 4.

Moly, Græcè Μῶλυ, *herbarum laudatiſſima*, teſte Plin. 24. 4. ſed ignota. Homerus à Mercurio monſtratam eam ſcribit contra veneficia Circes, Odyſ. 10.

> Ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
> Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
> Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος,
> Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοὶ, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
> Ἀνδράσι γε θνητοῖσι, &c.

Ovid. Met. 14.

> *Pacifer huic dederat florem Cyllenius album,*
> *Moly vocant ſuperi; nigrâ radice tenetur.*

Momus, Deus quidam à poetis fingitur. Nocte matre, ut inquit Heſiodus, ac Somno patre progenitus: cujus naturæ proprium eſſe ferunt, ipſum quidem nihil operis edere ſed aliorum Deorum opera curioſis oculis contemplari, & ſi quid eſt omiſſum, aut perperam factum, id ſummâ cum libertate carpere, unde & nomen accepit. Nam Μῶμος Græcè *reprehenſionem* ſonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de ſectis, & Proverbium *Momo ſatisfacere*. In hominis opificio illud potiſſimum notavit, quòd artifex non in pectore feneſtras, aut oſtiola quædam addidiſſet, per quæ perſpici, quid in corde lateret, poſſet, quod ſinuoſum multis alioqui receſſibus finxiſſet. Vitruvius vero præfat. lib. 3. id ipſi Socrati tribuit.

Monachus, Solitarius Latinè dicitur ἀπὸ τοῦ μονάζειν. Eleganter Rutilius Numatianus Itinerarii lib. 1.

> *Proceſſu pelagi jam ſe Capraria tollit,*
> *Squalet lucifugis inſula tota viris;*
> *Ipſi ſe monachos Graio cognomine dicunt,*
> *Quod ſoli nullo vivere teſte volunt.*

Hieronymus ad Paulinum: *Sin autem cupis eſſe quod diceris Monachus, id eſt ſolus, quid facis in urbibus? quæ utique non ſunt ſolorum habitacula, ſed multorum.* Habitarunt enim principio Monachi non in urbibus, ſed in locis deſertis procul à converſatione hominum. Progreſſu vero temporis in urbes commigrarunt. Primus in occidente monaſteria in civitatibus condidiſſe dicitur Euſebius Vercellenſ. Epiſc. An. Dom. 360. Baſilius in Oriente, A. D. 370. Vide Ambroſ. Ep. 62. Æn. Sylv.

> *Non audet Stygius Pluto tentare quod audet*
> *Effrænis monachus, plenaque fraudis anus.*

Vide Rod. Hoſpinianum de Origine ac progreſſu Monachatûs. Tiguri 1588.

Moneta, Junonis cognomentum apud Rom. à *monendo* impoſitum, Cic. 1. de Divin. *Nam cum urbs maximo terræ motu concuteretur, nec quiſquam noſſet quâ victimâ id mali poſſet expiari, vox ex Junonis templo audita eſt, quæ ſacerdotes monuit ſue gravidâ terræ motum eſſe procurandum.* Plut. Liv. Suidas Μονήτα ἡ Ἥρα.

Monica, mater D. Auguſtini, cujus vitæ ſanctimoniam & ipſe D. Auguſtinus & Maphæus Vegius Laudenſis vates literis mandaverunt.

Monothelitæ, hæretici quidam, qui duas in Chriſto voluntates negabant, divinam ſcilicet & humanam, quum tamen res aliter ſe habeat. Princeps ſectæ fuit Sergius Præſul Conſtantinopolitanus.

Montanus Julius, poeta hexametro & elegiaco pollens carmine. Ovid. Ponticorum ultimo:

> *Quique vel imparibus numeris, Montane, vel æquis*
> *Sufficis, & gemino carmine nomen habes.*

Tolerabilem Poetam vocat Sen. Ep. 122. Sen. vero pater de eodem Contr. 1. 7. *Montanus Julius qui comis fuit, quique egregius Poeta.* Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 36. Item Curtius *Montanus* Orator ſub Veſpaſiano, quem & carmina ſcripſiſſe docent illa Taciti. *Num Montanum deteſtanda carmina factitantem eludere impune ſinerent?* ac poſt pauca. *Indignum, Montanum, probe viventem, extorrem agi quia famoſi carminis protulerit ingenium.* Meminit quoque lib. 4. Hiſt. Extat quoque ad eum epiſtola Plinii lib. 7. de monumento Pallantis liberti. Juv. Sat. 4.

> *Montani quoque venter adeſt abdomine tardus.*

Montanus, hæreticus quidam, An. Dom. 173. Euſeb. 5. 16. Alius item hæreticus, An. Dom. 254. à quo *Montani*, qui & *Cathari*. Euſeb. 6. 34.

Monychus, Centaurorum fortiſſimus, corporis robore in tantum pollens, ut vel proceriſſimas arbores humo evelleret. Hoc autem proprium equorum eſt epitheton, qui unicâ, eâque ſolidâ ungulâ pedes habent calceatos. Quo fit ut & Centauris tribuatur, quibus poetarum fabulæ equinos pedes tribuerunt. Val. Flaccus:

> *Fert gravis invito victorem Neſtora tergo*
> *Monychus.* ———

Juv. Sat. 1.

> ——— *Quantas jaculetur Monychus ornos.*

Et ante utroſque Lucanus:

> *Aſpera te Pholoes frangentem Monyche ſaxa.*

Monyma, Mithridatis uxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema, illud collo circumligaſſe traditur, ſeſeque ſuſpendiſſe, & cum corporis pondere laqueus ille direptus eſſet, dixiſſe, *Execrandum diadema, neque in tam triſti miniſterio mihi profuiſti*; moxque cum ſæpe illud humi abjectum inſputaſſet, Eunucho regio jugulandam ſeſe obtuliſſe. Plut. in Lucullo.

Monymus, Corinthii cujuſdam trapezitæ ſervus, qui cum philoſophiæ amore teneretur, cuperetque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino poſſit impetrare, ſimulatâ inſania monetam cœpit ſpargere, eoque modo dimiſſus ad philoſophiam ſe convertit, Diogenemque ſecutus eſt. Diog. Laert.

Mopſus, Deus Cilicum cui divinos honores exhibebant, ut eſt apud Origenem lib. 3. contra Celſum; & ante eum ita Tertullianus de Animâ, cap. 46. *Nam & oraculis hoc genus ſtipatus eſt orbis, ut Amphiarai apud Oropum, Mopſi in Ciliciâ, &c.* Sed quis *Mopſus* iſte fuerit, quæri video. Tres vulgò *Mopſos* imprimis celebrant, imò totidem à Strabone in nono referri annotavit Andreas Schottus ad Melæ lib. 1. c. 27. nempe iſthic legas, *Mopſium* Pelaſgitidis in Theſſaliâ urbem ſic dici, non à *Mopſo* vate Tireſiæ Thebani filio, ſed à *Mopſo* Lapithâ Argonautarum uno: ac deinde in codicibus vulgatis edi ſolet Ἄλλος δ' ἐστὶ Μόψος ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. Et ſane à *Mopſo*, *Mopſopiam* dici ſententia Stephani eſt in Μόψιον, qui ſimiliter apud Strabonem legiſſe videtur, quin idem etymon extat apud Euſt. in Dionyſ. Verum obſtat quod à *Mopſo* eſſet *Mopſia*. Recte igitur Caſauboniana Strabonis editio pro Μόψος habet Μόψοπος, unde ἀναλόγως eſt Μοψοπία, uti & a Μόψου quomodo idem vocatur Callimacho apud Steph. in Μοψοπία. Quare non dubium quin Mopſus ille, cujus oraculum in Ciliciâ erat, vel Thebani Tireſiæ filius fuerit, vel Argonautarum unus. Poſterius cenſet Pamelius ad allatum Tertulliani locum. Fuit is Ampyci filius, unde *Ampycides* dicitur Apollonio in quarto, & Ovid. Met. 12. Vatem autem hunc fuiſſe clare & Apollonius, & Val. Flaccus teſtantur, quanquam veriſimilius ſit oraculum illud Mopſi in Ciliciâ non fuiſſe Argonautæ Theſſali, ſed Tireſiæ filii, aut nepotis. Siquidem Mopſus vates, cujus in Ciliciâ oraculum, non Argonauticis vixit temporibus, ſed belli Trojani, uti conſtat ex Strab. lib. 14. Jam vero Argonautica expeditio generatione integrâ bellum Trojanum anteceſſit. Hic *Mopſus* etiam fuit à quo in Ciliciâ *Mopſi focus*, *lares*, ſive *domus*. Græce Μοψουεστία. B. Hieronymus *Mopſi viculum* appellat. Μόψου ἑστίαν vocat Strabo lib. 14. Cicero ſcribens ad Appianum Pulchrum: *De noſtris rebus quod ſcire vis: Tarſo Nonis Octobribus Amanum verſus profecti ſumus. Hæc ſcripſi poſtridie ejus diei, cum caſtra haberem in agro Mopſuheſtiæ.* Locus celebris mortuo illic Conſtantio Imp. & epiſcopatu Theodori Mopſueſteni, viri à Baſilio, Chryſoſtomo, Cyrillo laudati, ſed poſt exortum dogma Neſtorianum ab eodem Cyrillo & Eccleſiâ damnati. Etiam hunc *Mopſum* intelligo apud Pomp. Melam. lib. 1. cap. 14. cum ſcribit; *Trans eoſdem mons Sardemiſos, & Phaſelis à Mopſo condita, finis Pamphyliæ.* Interea & Mopſus Argonauta ſuum habuiſſe oraculum videtur, idque in Africâ proprie dictâ (interjecta nempe inter Cyrenen, & Mauritaniam.) Apuleius de Deo Socratis: *Pro numine poſtea ab hominibus culti in Bœotiâ Amphiaraus, in Africâ Mopſus, in Ægypto Oſiris,* De hoc *Mopſo* apud Statium Theb. 3. ſic ipſe Amphiaraus:

> ——— *Nec me ventura locuto*
> *Sæpius in dubiis auditus Iaſone Mopſus.*

Ubi ſic Lactantius, ſive Lutatius interpres. *In tantum magnus fuit Mopſus in augurali peritiâ, ut poſt mortem templa ei dicata ſint, à quorum adytis ſæpe homines reſponſa accipiunt.* Quibus cultus fuerit locis, non addit, ſed de Africâ credere debemus Apuleio homini Afro, addo, & Mago, eoque oraculorum callentiſſimo. Proque hoc etiam facere videtur Seneca in Medeæ Choro, ubi legas.

> *Idmonem, quamvis bene fata noſſet,*
> *Condidit ſerpens: Libycis arenis*
> *Omnibus verax, ſibi falſus uni,*
> *Concidit Mopſus, caruitque Thebis.*

Quanquam eo de loco non magnopere contenderim, gnarus quam variè eum diſtinguunt viri doctiſſimi, ſed iſta quam poſui ſententia maximè convenit menti Apuleii, & favet Ammianus lib. 14. ubi quidem Argonautam Mopſum in Ciliciâ cultum, at rectè eum in Africâ mortuum tradit. Ad quem locum ſic vir Magnus: Hic ſine dubio fallitur Marcellinus, qui

qui duos Mopſos inter ſe confundit: Mopſum ſcilicet Mantus & Apollinis filium cum altero Mopſo Ampyci filio, & Chloridis Orchomeni filiâ. Prior Argivus, alter Titareſius, ſeu Titaronius fuit, qui locus eſt in Theſſaliâ. Et hic Argonautarum comes fuit ut canit Apollod. Rhod. lib. 1.

Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας ἀνθρώπων.

De quo etiam Heſiodus in hoc verſu:

Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος.

Uterque porro vates fuit teſte Strab. lib. 9. Sed Mopſueſtiam non hic Theſſalus Mopſus, verum alter ille Argivus condidit, qui poſt Trojæ excidium una cum Amphilocho in Ciliciam profectus, Mallum & alios urbes in orâ Ciliciæ condidit ut ſcribit Strabo lib. 14. Et Euphorion Poeta apud Schol. Lyco. pag. 78. Cic. lib. 1. de Divin. *Amphilochus & Mopſus Argivorum Reges fuerunt, ſed iidem Augures, iique urbes in orâ maritimâ Ciliciæ Græcas condiderunt*: Unde & Mopſi oraculum in Ciliciâ fuiſſe dicitur à Tertulliano lib. de Animâ. Idem poſtea: De Mopſo Lapithâ Ampyci filio Argonautarum comite id veriſſimum eſt, non de illo Mopſueſtiæ conditore. Apollon. lib. 1. Argon.

——— Αἶσα γὰρ ἦεν
Αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων
Πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δηωθῆναι.

Et lib. 4. eum à Serpente percuſſum in Africa periiſſe memorat, atque ibidem ſepultum, Lycophron in Caſſandrâ, in Pentapoli juxta urbem Teuchira humatum perhibet his verſibus:

Ἄλλοι δὲ θῖνες, οἵ τε Τευχείρων πλάκας
Μύρμηκες αἰάζουσιν ἐκβεβρασμένοι.
Μόψον Τιταρώνειον ἔνθα ναυᾶται
Θανόντα ταρχύσαντο.

Idque confirmat Clemens Alex. lib. 1. Strom. Quod ſi ita eſt malè hic Africæ littus & ceſpitem Punicum poſuit Marcellinus. Vide ſis quæ ſequuntur.

Morges, in Italiâ regnavit ſub annum mundi 2349. Italo regi ſucceſſit, & ab eo *Morgetes* dicti qui prius Oenotri. Porro & Morgetes & Siculos ex Italiâ in Siciliam trajeciſſe etiam ex Thucyd. & Diodoro notum eſt.

Morpheus, Somni miniſter, qui, ut in fabulis eſt, juſſu domini quoſcunque vultus hominum fingit, verba ipſa, mores item, & geſtus imitans. Ovid. Met. 11.

Excitat artificem formatoremque figuræ
Morphea. ———

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta ἀπὸ τῆς μορφῆς, id eſt, *à formâ*. Hujus ſimulachro Tyndarus pedicas impoſuit, non quod Venerem vinxerit, ut Deæ in filias opprobria ulciſceretur, quod nonnulli putarunt: ſed ut per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes.

Morta, una ex Parcis, quòd qui naſcuntur ante tempus, vel poſt tempus quaſi monſtra habeantur. Gell. 3. 16. Cæſellius autem Vindex in Lectionibus ſuis antiquis, *Tria*, inquit, *Nomina Parcarum ſunt, Nona, Decima, Morta*: & verſum hunc Livii antiquiſſimi poetæ in Odyſſeâ.

Quando dies adveniet, quem profata Morta eſt?

Sed homo minimè malus Cæſellius *Mortam* quaſi nomen accepit, cum accipere quaſi μοῖραν deberet. Hæc ille. Etſi vero Natura à nullo æque abhorret ac à morte, tamen & illi apud poetas in Numinibus eſt locus. Unde Virg. lib. 11.

Multa boum circa mactantur corpora Morti.

Ubi Servius annotat, & Mortem eſſe Deam, memoratam quoque Lucano, Statioque, hujus eſſe,

In ſcopulis Mors ſæva ſedet.

Ita eſt apud Servium, ſed apud ipſum Statium:

In ſpeculâ Mors atra ſedet.

Illius autem:

——— *Ipſamque vocatam*
Quam notat à nobis Mortem tibi coge fateri.

Illi Lacedæmonii templa dedicarunt, auctore Plut. in Cleomene Θανάτου ἱερὸν, ait ille. Pauſan. etiam ſimulachri cujuſdam meminit, quod erectum fuit Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ. Sed & in Orphei Initiis habes hymnum Morti, cui manna thuris ſacrificatum. Eſt autem Numen hoc implacabile, cùm eam effugere liceat nemini. Itaque nulla ei fuit ara inſtituta, exceptâ unâ apud Gaditanos, uti teſtis eſt Euſt. in Iliad. 9. & in Dionyſ. Perieg. Meminit vero Ælianus in Var. Hiſt. Vide Barth. ad Stat. Theb. 4. p. 1141.

Tho. *Morus* Anglus Londinenſis, circa an. 1513. quo tempore vicecomes erat civitatis Londinenſis, conſignavit hiſtoriam Richardi 3. Angliæ Regis, quam ad umbilicum neutiquam perduxit. Vir fuit omnino facetus & eruditus, quicquid in ſuo Antimoro dicat Germanus Brixius. Vide Hiſt. Univerſ. Oxon. lib. 2. p. 358. Lud. Viv. in Aug. de C. D. 2. 7. Cujus laudes obiter atque aliud agentem attingere penè ſit nefas. Grandibus enim voluminibus vix adhuc totæ queunt explicari. Quis enim de illius ingenii acumine, de judicii acrimoniâ, de varietate eruditionis, atque præſtantiâ, de facundâ linguæ elegantiâ, de ſuavitate morum ac probitate: in providendis rebus conſilio, in exequendis dexteritate, in omnibus moderatione, integritate, æquitate, fide, ſatis pro dignitate dixerit? niſi uno verbo ſumma, perfecta, undique abſoluta ſuis omnibus conſummata numeris dixerit: niſi id, quod res eſt, exemplaria, ſpecimina ſui quodque generi affirmavit? Magna loquor & mirabuntur qui Morum non norunt: ſed ſciunt vera me loqui qui norunt, qui libros legerint, qui actus vel legerint, vel audiverint, fidem facillime habebunt. Cæterum in hujus viri laudibus velut in latiſſimo pelago erit aliud tempus, quo liceat vela pandere & nos totos proſperrimæ auræ committere ſcribereque tum multa, tum maxima, idque fecundis lectoribus. *Britannorum doctiſſimum* vocat Scævola Sammarthanus in elogiis Gallorum vitâ illuſtrium. Præclare etiam de eo judicat Lilius Gyraldus. Objectat quidem non pauca Brixius, quæ eum fugerint, pleraque ſane minuta. Sed quis ea non condonet lubens viro omni pene vitâ publicis muneribus diſtento, tandemque per varios gradus ad cancellarii munus evecto? Unde ſic de eo Eraſmus in Ciceroniano ſuo *Fateor ingenium feliciſſime natum*, & quod nihil non potuiſſet efficere, ſi totum his ſtudiis vacare licuiſſet. Cæterum illo puero vix tenuis odor literaturæ melioris demigrarat in Angliam, deinde parentum auctoritas ad leges ejus gentis diſcendas adegit; mox in cauſis agendis exercitatus, hinc ad Reip. munia vocatus: vix ſucciſivis horis reſpicere potuit ad eloquentiæ ſtudia. Tandem in Regiam pertractus & regni regiorumque negotiorum undis immerſus magis amare poteſt ſtudia quam colere, &c. Hic dum Regis ſui Hen. 8. conſiliis adverſari non dubitat, in carcerem conjectus, & poſtquam in propoſito perſiſteret, ſecuri percuſſus fuit A. D. 1535.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos, cujus faciem vindemiæ tempore muſto, & recentibus ficis oblinere conſueverunt. Item Tragicus quidam poeta ab Ariſtophane deriſus. Eraſmus in Proverbio *Morycho ſtultior*.

Moſchus, Grammaticus, & poeta Syracuſanus Bucolicus, quem Ariſtarcho fuiſſe familiarem ſcribit Suidas. Floruit ſub Ptolemæo Phyſcone.

Moſès, nomen inclyti Judæorum ducis, qui ſcriptor fuit primæ, & antiquiſſimæ hiſtoriæ mundi, & Eccleſiæ à primâ orbis creatione uſque ad annum 2493. Eſtque ſcriptorum omnium tam ſacrorum, quam profanorum antiquiſſimus. Nam Pherecydes Syrus, quem Plin. primum proſam orationem condidiſſe ſcribit, poſterior Moſe fuit, ut oſtendit Euſeb. lib. 11. De Præp. Evangel. Literas eum inveniſſe, Judæiſque tradidiſſe idem author eſt lib. 8. & 10. quas tamen Philo ad Abrahamum refert. Mortuus eſt Moyſes in monte Abarim, & non apparuit, nec inventum eſt ejus corpus, quod ſepelivit Dominus Angelorum miniſterio, quod ideo factum eſſe autumant Hebræi, ne eum ipſi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant. Comeſtor in cap. 34. Deut. Atqui non apparet Judæos tunc temporis adeo Idololatriæ deditos fuiſſe, ut homines mortuos colerent. Et cum Michael Archangelus à Juda Apoſtolo introducitur τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, de Eccleſia Judæorum intelligi poteſt, quæ eadem ratione *Corpus Moſis* dici queat, quâ Eccleſia Chriſtiana *Corpus Chriſti* vocatur, 1 Cor. 12. 20. Vide D. Hammondum in locum. Hebraicè משה i. e. *attractus*, vel *aſſumptus* ſc. de aquis, Exod. 2. ut non ſit audiendus Fla. Joſephus, qui eo quòd Græcè Μωϋσῆς dicitur, credit eſſe ex Syriaco Μῶ *aqua*, & ὑσῆς *ſervatus*, quod ab הושע Quanquam Clemens Alex. in primo Strom ait Μωϋσῆς eſſe ex eo quòd ὕδωρ μῶυ ὀνομάζουσιν Αἰγύπτιοι. De quo & illuſtris locus eſt apud Hipparchum περὶ τῶν δώδεκα ζωδίων, ubi differens cur ſigno, quod proximum eſt ab Ariete, Tauro ſit nomen datum, de Nilo addit iſta. Περὶ τῆς τοῦ Ταύρου φωνῆς τὸ ὕδωρ μῶς οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς δηλοτικὸν ὑδάτων, ἐκάλεσαν. Μῶς γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ σημαίνει. Sanè hodieque Germanis *Moſa* fluvii nomen; non quidem ab Ægyptiis, ſed ut puto, à communi origine linguæ deperditæ. A Μῶ etiam fuerit *Monius* quomodo ab Ægyptiis dictum ait Abeneſra. Imo in quibuſdam Orphei verſibus dicitur ὑδρογενής; h. e. ὑδατογενής, quaſi dicas *Aquigena*. Imo & veſtigium nominis *Moſis* in ſacris Liberi ſuperſunt. Nam Orpheus in Hymnis, ſive potius initiis *Liberum* vocat Μίσην quod à vero nomine unicâ aberrat vocali. Nec obſtat Μίσην ibidem dicat ἄρρητον ἄνασσαν *Indictam Reginam*; Nam Dionyſius juxta Orpheum, ſexum habuit utrumque. Imo Alex. Polyhiſtor tradit mulierem fuiſſe nomine *Moſo*, quæ leges tulerit Judæis. Vide Voſſ. de Idol. lib. 1. cap. 30. Salmaſius autem Ep. 60. *Moſis* etymon plane Ægyptiacum eſſe putat, & ad verbum ſonat, inquit, ἀναληφθεὶς ἐξ ὕδατος, ut vetus poeta apud Euſebium auctor eſt, h. e. Μωυσῆ. Μῶ enim

in

in illâ linguâ *aquam* ſignificat *oi* *aſſumere*. Moſes hic, Act. 7. dicitur ἀστεῖος τῷ Θεῷ. Eſt autem Græcis ἀστεῖος, πιθανὸς, καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ ἐπιδέξιος. Unde putet quis non de ſpecie Stephanum, ſed de moribus loqui, & quidem Moſes *mitiſſimus ſuper faciem terræ* dicitur. Sed rectius, Pricæo judice, referas ad formæ elegantiam ejus. Gloſſarium *Elegans* ἀστεῖος. Suidas: Οὐδεὶς ἦν ἀφιλότιμος οὕτως ὡς Μωυσῆν θεασάμενος μὴ ἐκπλαγείη τῆς εὐμορφίας. Quæ tamen propriè huc non ſpectant, ut de Moſe adulto dicta: cum hic, ob ſequentia ea ἀνετράφη & ἐπαιδεύθη intelligenda ſit venuſtas oris quæ in recens nato eminebat. Philo in ejuſdem vita de eodem Γεννηθεὶς εὐθὺς ὄψιν ἐνέφηνεν ἢ κατ' ἰδιώτην ἀστειοτέραν. Joſeph. Ant. 4. 5. narrat ut eum adoptarit Thermuthis filia Regis, quia eſſet μορφῇ τε θεῖος, καὶ φρονήματι γενναῖος. Et quid apertius illis Trogi, ſive Juſtini lib. 36. *Filius ejus Moſes fuit, quem præter paternæ ſcientiæ hæreditatem etiam formæ pulchritudo commendabat.* Porro *Moſis* mentionem faciunt Gentilium plurimi. Juv. Sat. 14.

Judaicum ediſcunt, & ſervant, ac metuunt Jus,
Tradidit arcano quodcunque volumine Moſes.

Plin. 30. 1. *Eſt & alia Magices factio à Moſe etiamnum & Jochebel Judæis pendens. Fuit autem Jochebel ipſius Moſis mater.* Locus corruptus. Lege *Jochebed* ex Sacris. Quin & Apuleius Moſen, & Jannem tanquam celeberrimos Magos conjungit in Apologiâ. Sed Strabo lib. 16. Moſen non tam fuiſſe magum dicit, quam oraculis deditum, quales Minos, Lycurgus, &c. Quod & clare indicat Diodorus Siculus, cujus verba hic apponam, Lib. 1. Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν τὸν Ἰαὼ ἐπικαλούμενον θεόν. *Apud Judæos Moſes Deum, qui Iao dicitur, legum ſuarum auctorem finxiſſe perhibetur.* Corn. Tacit. Hiſt. lib. 5. *Moſes, quo ſibi in poſterum gentem firmaret novos ritus, contrarioſque cæteris mortalibus indidit, &c.*

Mulciber, ciberis, idem qui Vulcanus. Ovid. Art. 2.

Mulciberis capti Marſque Venuſque dolis.

Apud Cic. vero Tuſcul. 2. legitur *genitivus Mulcibri* 2 declinationis 3 ſyllabarum: *Joviſque numen Mulcibri adſcivit manus.* Etiam *Mulcibero* auferendi caſu legas apud Martianum Capellam lib. 6. Alii à *mulcando*, alii à *mulcendo* derivant. Prius placet Donato in illud Adelph. 1. 2. *Omnem familiam mulcavit uſque ad mortem. Multavit* (lege *Mulcavit*) inquit, *mutilavit, maceravit, mollivit atque diſſolvit, unde Mulciber.* Additur, *à multando quaſi Multiber.* Sed putat Voſſius hæc eſſe ab alienâ manu. Niſi forte jam Donati ævo *multare*, & *mulcare* confundebant. Poſteriorem vero opinionem ſequitur Feſtus: *Mulciber Vulcanus à mulcendo ſcilicet ferro dictus eſt. Mulcere enim mollire, ſive lenire eſt.*

L. Mummius, homo novus, & ad Conſulatum evectus contra Achæos, jam à Q. Metello ad Thermopylas victos miſſus eſt. Cum quibus, duce Diæo motus ejus & belli auctore ad Iſthmon conflixit, vicitque. Mox omni Achaiâ in deditionem acceptâ, Corinthum ex S. C. diruit, quoniam legatos violaſſent. Thebæ quoque & Chalcis quæ auxilio fuerant, dirutæ ſunt. Ipſe Mummius ſe abſtinentiſſimum virum geſſit, nec quicquam ex iis opibus, ornamentiſque quæ prædives Corinthus habuit in domum ejus pervenit. Sic fere Livius lib. 21. Item Plin. de viris illuſtribus. Acto triumpho, quæ ſignis & picturis variis ſpectatiſſimus fuit, *Achaici* nomen tulit. Geſſit poſteà Cenſuram cum P. Scipione Æmiliano; in quo honore cum lenior viſus eſſet, non dubitavit Scipio pro Roſtris dicere, ſe omnia ex majeſtate Reip. geſturum fuiſſe, ſi ſibi cives collegam vel dediſſent, vel non dediſſent. Val. Max. 6. 4. Paterculus tam rudem & indoctum fuiſſe tradit, ut captâ Corintho, quum maximorum artificum perfectas manibus tabulas, ac ſtatuas in Italiam portandas locaret, juberet prædici conducentibus, ſi eas perdidiſſent, novas eos reddituros. Scitum eſt quod ſcripſit Strabo lib. 8. Lucullum cùm Ædem Fortunæ conſtruxiſſet, atque item porticum quandam, ſtatuas, quas Mummius complures habebat, petiviſſe in eum uſum: Nihil minus autem cogitantem ſtatuas conceſſiſſe Mummium, Lucullum vero eas omnes Deæ conſecraſſe, quod ſciret tum auferri non licere, & tamen miniſtris repetentibus, ut inde tollerent, juſſiſſe, adjecto, etiam ſibi jam nullum illarum uſum eſſe. Quam illius improbitatem & ſtropham quum Mummius æquo animo ferret, omni prorſus amiſſarum ſtatuarum abjectâ curâ, populum longe majore laude & gloria Mummium, quam qui eas Deæ poſuerat, Lucullum celebraſſe. Deceſſit cùm ære Corinthio & ſignis urbem repleviſſet, non relictâ dote filiæ. Plin. 34. 7.

P. *Mummius*, dexteritate morum valde commendatus eſt, quem C. Publicius ob id dicere ſolebat, cuivis tempori hominem eſſe. Refert id apud Cic. 2. De Orat. Cæſar. Ubi quod adjicit ſumptum ex Catone, priorem illo, vel certe ſynchronum fuiſſe arguit.

L. *Munatius Plancus*, patrem, avum, & proavum eodem prænomine habuit, orator ac diſcipulus Ciceronis. Militavit ſub Cæſare in Galliâ, cui & in bello civili quum adhæſiſſet, poſt Præturam deſignatus ab illo Conſul cum D. Bruto Galliam Comatam adminiſtravit. Bello Mutinenſi ſumma de ſe Reip. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis deſertis cum Antonio & Lepido ſe conjunxit, quoque magis eiſdem & Cæſari gratificaretur, fratrem proſcribi paſſus eſt, Lepidi, qui & ipſe fratrem prodiderat, ſtudioſus imitator. Unde mox illis triumphantibus milites per jocum hunc verſum jactarunt, *De Germanis, non de Gallis triumphant Conſules.* Poſt bellum Peruſinum profectus ad Antonium, quum diu illi & reginæ Cleopatræ ſervilibus obſequiis & aſſentationibus ſe comprobaſſet, inter apparatum Actiaci belli transfugit ad Cæſarem, à quo poſt aliquot annos ad Cenſuram evectus eſt, pluribus etiam honoribus decoratus. Cæterum Plancus idem aliquando in Meviâ Gallâ nuptâ malè audivit. Unde ſutor rogatus ab illo in judicio, quo ſe artificio tueretur, urbanè reſpondit, *Gallam ſe ſubigere*, adulterium per ambiguitatem exprobrans. Illud ſcitum eſt quod refert Plin. in Præfatione, quum diceretur Aſinius Pollio orationes in eum parare, ſed poſt mortem primum edendas, ne reſpondere poſſet, dixiſſe Plancum, *Cum mortuis non niſi larvas luctari.* Quo dicto ſic repercuſſit adverſarios, ut apud eruditos nihil impudentius judicaretur.

Murcea, Dea quam ita appellabant, quod præter modum faceret hominem murcidum, i. e. deſidioſum; Cui contraria erat Dea *Strenua* quæ faciebat homines ſtrenuos.

Murena, vel *Muræna*, cognomen viri Romani ab eo piſce deductum, qui *Muræna* dicitur, pro quo etiam extat Ciceronis oratio.

Murtia, Veneris cognomentum à *Myrto* arbuſcula illi ſacra impoſitum, unde primum *Myrtia* dicta eſt, & deinde corrupto nomine *Murtia*. Plin. 15. 29. *Murcea* Feſto. Vide Varr. de L. L. lib. 4.

Muſa, Latinè *veſtigatio*, ſeu *inquiſitio* dicitur. Sic enim Phornutus in lib. de Nat. Deorum. Καλοῦνται δὲ Μοῦσαι ἀπὸ τοῦ μῶσθαι ὅ ἐστι ζητεῖν. Eo quoque alludit Theognis ubi ait,

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον εἴπι περισσὸν
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι τὰ δὲ δεικνύναι——

Sunt qui à convenientiâ, ſeu nexu diſciplinarum, & encyclopædiâ *Muſas* quaſi ὁμοούσας dictas putent. Euſeb. de Præp. Evang. à μυέω *Muſæ* nomen deduci, id ſignificat *inſtituo, inſtruo.* Scal. Poet. 1. 2. ἀπὸ τοῦ μαιῶσθαι, quod iis inventio tribuatur, Platonem ſecutus deducit. Dan. Heinſius in Ariſtarcho ſacro ab Ebræo *Muſar* quod diſciplinam ſignificat, derivat. Muſas autem Poetæ *Jovis*, i. e. intellectus, & *Memoriæ* filias fecerunt. His enim rebus eruditio conſtat. Muſarum autem nomine omnes artes liberales continentur; quippe quæ ab iis inventæ creditæ ſunt, Plut. Sym. 8. 14. Hinc Cicero Muſas *humanitatem*, & *literas*, interpretatur in Tuſcul. Qu. & Orat. pro Archiâ, Gell. 9. 3. *A liberali tamen Muſâ, & à ſtudiis humanitatis nunquam abfuit.* Idem. *Ejuſdem Muſæ*, id eſt, ſtudii ſeu diſciplinæ. *Muſam Platonis* pro Philoſophiâ Boethius dixit lib. 3. Metr. 11. & lib. 1. Proſâ 1. *Poeticas Muſas* ad differentiam aliarum dixit, de quo & Barthius Adverſ. 6. 20. Præcipuè tamen *Muſarum* voce *Poeſis*, & *Muſa* deſignabantur. His enim artibus primum omnium pueri imbuebantur. Hinc *Amuſos*, i. e. imperitus Muſicæ apud Vitruvium, & *amuſia* pro imperitiâ canendi Varroni dicitur. Vulgò ſedem Muſarum Helicona, Parnaſſumque montes conſtituunt. Virg. Georg. 3.

Aonio rediens deducam vertice Muſas.

Sed in cœlo Heſiodus locat, itemque Hor. lib. 3. od. 4.

Deſcende cœlo & dic age tibiâ,
Regina longum Calliope melos.

Vide Macrob. in Somn. Scip. 2. 3. ubi & *Sirenas* appellat. Lesbo autem, ſi Myrſilo Lesbio audimus, novem Muſas debemus; ita quidem ex eo refert Clem. Alex. in Protreptico; vide *Megaclo.* Cicero lib. 3. De N. Deorum de Muſis ſic ſcribit. *Jam Muſæ primæ quatuor, natæ Jove altero Thelxiope, Mneme, Aœde, Melete. Secundæ Jove tertio & Mnemoſyne procreatæ novem. Tertiæ Jove tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas poetæ vocant, eodem numero quo proximè ſuperiores.* Aliqui tamen Cœli & Terræ filias dixerunt, ut Alcmæon & Phurnutus, unde & Pindarus alicubi Muſam οὐρανοῦ θυγατέρα vocat. Idem βαθυκόλπους Muſas merito appellat ob ſcientiarum profunditatem, & multiplicem difficultatem. Sic Thetim βαθύκολπον, ob maris profunditatem Theocritus vocat. 17. Idyll. Muſarum epitheta ſunt *Camœnæ*, *Heliconiades*, *Parnaſſides*, *Aonides*, *Pierides*, *Pegaſides*, *Aganippides*, *Theſpiades*, *Libethrides*, *Caſtalides*, &c. Vide Lilium Gyrald. Syntag. de Muſis.

Muſæus,

Muſæus, tres ejus nominis commemorat Suidas, unum Eleuſinium, Antiphemi filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit Ὑποθήκας, i. e. vitæ præcepta, ad Eumolpum filium verſuum fere quatuor millibus. Alterum Thebanum Thamiræ filium, Trojani belli tempore, qui poeta etiam fuit, ſcripſitque Lyricos verſus, & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res Pergamenſes, præterea Perſeidos libros decem. Muſæum vero, qui amores Leandri & Herûs conſcripſit, Cæſar Scaliger (at quantus vir !) in ſuis de re poeticâ libris Homero præmiſit, quia hunc putaret eſſe illum, cujus à Virgilio ſit mentio Æn. 6.

Muſæum ante omnes.———

Sed nihil manifeſtius, quam hunc vixiſſe ſub Auguſtis, & quidem poſt quartum ſeculum. Itaque in vett. libb. dicitur Μουσαῖος ὁ γραμματικός. Lege Jul. Scal. lib. 5. Poet. cap. 2. in quo grande Muſæi hujus encomium cum ſummo Homeri contemptu. Eſt etiam in Caſſiodoro lib. 2. ep. 20. Muſæi elogium iſtud : *Muſæum etiam & Artis Orphei filium & Naturæ Maronis præpotens lingua concelebrat dicens apud Inferos in ſummâ beatitudine conſtitutum, quod per Elyſios campos felices animas ſeptem chordarum pulſibus amœnabat, ſignificans ſummo præmio perfrui, cui diſciplinæ hujus contigerit ſuavitatibus appellari.* Certè à præſtantiâ hujus credi dicta poſſunt *Muſæa*, loca Muſis ſacra, non fortaſſe à *Muſis* ipſis, quod Vulgus credit. Movet Pauſaniæ auctoritas, qui lib. 1. qui celeberrimum in Atticâ Muſæum, & ad cujus imaginem reliqua omnia dicta, ad hunc virum refert, non autem ad Muſas ; ait enim, *Demetrius præſidio, & munitionibus eum locum, firmavit, quem Muſæum appellant. Eſt autem intra vetus pomœrium, è regione arcis, collis ; in quo Muſæum vatem canere ſolitum, atque ibidem ſenectute conſumptum, humatum ferunt.* In eodem Pauſaniâ multa eſt mentio Muſæi, & ſemper honorifica, ut cum ait : Πέτρας Μουσαῖον ὑπὸ Βορέου δῶρον. Eſt etiam honeſta illius mentio in Protagorâ Platonis, & in Apologetico ejuſdem, & in Eleuſiniâ Ariſtidis.

Muſæus de Iſthmiis ſcripſit. Euripides Scholiaſtes in Medeam.

Muta, Dea apud Romanos. Ovid. Faſt. 2.

Protinus à nobis quæſit Dea Muta requiris.

Lactantius : *Quis cum Deam Mutam audiat, tenere riſum queat ?*

Mutius, nobilis Romanus, qui acceptâ poteſtate à ſenatu in caſtra Porſenæ regis tum temporis Romanos obſidentis, ſolus intravit eo animo, ut regem occideret ; ſed cum regem non cognoſceret, unum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehenſus, & ad regem perductus eſt : qui cum extrema ſupplicia ei comminaretur, Mutius injectâ in focum dexterâ, ſponte ſibi eam exuſſit : partim ut eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facilè poſſe contemnere ; partim ut pœnam eam à dexterâ ſuâ exigeret, quæ in cæde aberrans, ſatellitem purpuratum pro rege occidiſſet. Hinc poſtea *Scævolæ* cognomen traxit, quòd ſiniſtrâ manu pro dextrâ uteretur. Σκαιὰν enim Græci *ſiniſtram* vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum dimiſit. Cujus beneficii nomine cum regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicavit illi 300 juvenes ſimili modo in eum conjuraſſe. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum paci mutavit. Martialis 1. 22.

Cum peteret regem decepta ſatellite dextra,
Injecit ſacris ſe peritura focis.
Sed tam ſæva pius miracula non tulit hoſtis,
Et raptum flammis juſſit abire virum.
Urere quam potuit contempto Mutius igne,
Hanc ſpectare manum Porſena non potuit :
Major deceptæ fama eſt & gloria dextræ,
Si non erraſſet, fecerat illa minus.

Idem lib. 8. Epigr. 30. De ſpectaculo Scævolæ.

Qui nunc Cæſareæ luſus ſpectatur arenæ
Temporibus Bruti gloria ſumma fuit.
Aſpicis, ut teneat flammas, pœnaque fruatur
Fortis, & attonito regnet in igne manus.
Ipſe ſui ſpectator adeſt, & nobile dextræ
Funus amat : totis paſcitur illa ſacris.
Quod niſi rapta foret nolenti pœna, parabat
Sævior in laſſos ire ſiniſtra focos.
Scire piget poſt tale decus, quid fecerit, ante :
Quam vidi ſatis eſt hanc mihi noſſe manum.

Quod Mutii facinus hic laudat, alibi elevat. lib. 10. Epigr. 25.

In matutinâ nuper ſpectatus arenâ
Mutius, impoſuit qui ſua membra focis ;
Si patiens, fortiſque tibi, duruſque videtur ;
Abderitanæ pectora plebis habes.
Num cum dicatur tunica præſente moleſtâ ;
Ure manum : plus eſt dicere ; Non facio.

Vide Flor. 1. 10. Livium, Dionyſ. Halic. &c. Fuerunt præterea alii *Mutii*, vel *Mucii*, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphaël Volaterranus, lib. 17. ex Livio, Plutarcho, & aliis.

Myagrus, nomen viri, cujus meminit Plin. 34. 4. Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, ut ſcribit Plut. Plin. 10. 28. *Invocant & Ægyptii ibes ſuas contra ſerpentium adventum ; & Elei Myjagron Deum, muſcarum multitudine peſtilentiam adferente : quæ protinus intereunt, quâ litatum eſt illi die.*

Mycale, nomen veneficæ mulieris. Ovid. Met. 12.

Mater erat Mycale : quam deduxiſſe canendo
Sæpe reluctantis conſtabat cornua Lunæ.

Seneca in Herc. Oetæo :

Hoc docta Mycale Theſſalas monuit nurus
Unam inter omnes Luna, quam ſequitur magam
Aſtris relictis———

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni ſervus, cui cùm dominus moriens, & regnum, & liberos ſuos commendaſſet ; tutelam eorum tam ſanctè geſſit, imperiumque tam clementer obtinuit, ut Rhegini à ſervo regi non dedignarentur : adultis deinde pueris & bona, & imperium tradidit, ipſe parvo viatico ſumpto profectus eſt, & Olympiæ ſummâ cum tranquillitate conſenuit. Macrob. Sat. 1. 11. *Micythum* alii vocant. Juſtino lib. 4. *Micalus* dicitur.

Mydon, auriga, Atymnis fil. Hom. Il. ε. verſ. 580.

Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θεράποντα
Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην.——————

Alius ab Achille interfectus, Iliad.

Ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε.

Mygdonus, frater Otrei, teſte Porphyrio in Iliad. 3. ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Ciſſei filii, ambo reges in Thraciâ : & à *Mygdono* ejus filius Corœbus *Mygdonides* dictus eſt. Virgil. Æn. 2.

——— *Juveniſque Corœbus*
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Mylitta, Venus dicta eſt apud Aſſyrios, ad cujus templum mulieres indigenæ ſemel in vitâ cum externis hominibus conſuetudinem habere lege cogebantur : hoſpitem verò illum qui pecuniam in ſinum mulieris injiciebat, dicere oportebat, *Tanti ego tibi Deam Mylittam imploro.* Herod. lib. 1. Subdit Μύλιττα δὲ καλέουσι τὴν Ἀφροδίτην Ἀσσύριοι. Ritum iſtum Aſſyriorum, ſive Babyloniorum etiam Strabo commemorat lib. 16. Eſt vero Μύλιττα, ut arbitratur Voſſius à מולדת *Moledeth*, h. e. *nativitas, progenies, genitura.* Gen. 48. 6. Ezech. 16. 3.

Myrinus, Apollinis cognomentum à *Myrinâ* Æolidis urbe, in quâ religioſiſſimè colebatur. Item viri nomen Martialis 12. 29.

Nuper cum Myrino peteretur miſſio læſo,

Erat autem gladiator. Idem Spectac. Ep. 20.

Dum peteret pars hæc Myrinum, pars illa Triumphum.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Acad. *Ut etiam inter Deos Myrmecides minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur.* Vide Æl. ποικιλ. lib. 1. cap. 17.

Myro Byzantia, Homeri Tragici filia, teſte Suidâ. Reliquit verſus Elegiacos & Melicos, multumque Athenæo celebratur.

Myron, Prienenſis Meſſeniaca condidit, quorum 2 : citat Athen. lib. 6. & 16. Mem. & Pauſan. in Meſſeniacis.

Myron, ſtatuarius inſignis, Ageladis diſcipulus, qui cùm multis aliis operibus, tum præcipue buculâ ex ære veræ vaccæ ſimillima claruit multis poetarum verſibus. Proper. 2. 31.

Atque aram circum ſteterant armenta Myronis
Quatuor artificis vivida ſigna boves.

Ovid. 3. de Arte amandi :

Quæ nunc nomen habent operoſi ſigna Myronis,
Pondus iners quondam duraque maſſa fuit.

Idem Ponticorum. 1. 4.

Ut ſimilis veræ vacca Myronis opus.

Juvenal. Sat. 8.

Et cum Parrhaſii tabulis, ſigniſque Myronis.

Stat. Sylv. 1. In Tiburtino Manlii :

Quicquid & argento primum, vel in ære Myronis
Luſit, & enormes manus eſt experta coloſſos.

Idem 4. Sylv.

Hic tibi quæ docto multum vigilata Myroni
Æra.———

Petronius : *Myron qui pene hominum animas, ferarumque ære comprehenderat, non invenit hæredem.* Vide Plin. lib. 34. cap. 8. Legendus etiam, lib. 4. Antholog. Tit. Εἰς ἀγάλματι ζώων, quæ epigrammata Latinè fecit Auſonius. Ep. 57. 58. &c.

Myroni-

Myronianus, hiſtoriarum ſimilium capita reliquit, teſte Diog Laertio in Xenocrate, Theophraſto, Epimenide & Platone.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater vero cùm illud nefas cognoviſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide *Cynaras*, & *Adonis*.

Myrſilus, Myrſi filius, ultimus ex Heraclidarum genere, Lydiæ rex, alio nomine *Candaules*; qui cum uxorem haberet formoſiſſimam, non contentus ſecretâ ſuarum voluptatum frequentiâ, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus nudam eam oſtendit, quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit: ſeſeque illi & Lydorum regnum tradidit. Herodot. l. 1.

Myrſilus, Lesbius, ſi Inſcriptioni fides, de origine Italiæ, ac Tyrrhenorum ſcripſit. Edidit eum Jo. Annius Viterbienſis, & comment. ſuis illuſtravit. Sed *Myrſilus* iſte ipſius Annii proles putatur. De genuino autem *Myrſilo* Lesbio videndus Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 3.

Myrtilus, Mercurii ex Phaethusâ, ſeu Myrto Amazone filius, auriga Oenomai, qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao Centauro pollicitis corruptus, axi vectem non objecit, ut ea ratione Oenomai currus diſſolveretur, & Pelops victor evaderet. Quæ res cum Pelopi ex ſententiâ ſucceſſit, Oenomaus curru delapſus, cervicem fregit, jamque animam agens Pelopem obſecravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Quare cum pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret, ab eo in mare projectus eſt, quod inde *Myrtoum* appellabatur.

Mys Myos proprium nomen viri, qui claruit argento cælando. Prop. 3. 9.

Argumenta magis ſunt Mentoris addita formæ,
At Myos exiguum flectit Acanthus iter.

Mart. *Quis labor in phialâ docti Myos anne Myronis?*
Idem: *Archetypum Myos argenti te dicis habere.*

N A

NAbaioth, fil. Iſmaelis. Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate, uſque ad mare Rubrum *Nabathena* dicitur, quæ pars Arabiæ eſt. Iſa. 60.

Nabuchodonoſor, rex Chaldæorum, *qui* (inquit Origenes) *gentibus innumeris propinavit mœroris potum, ſuperbè ac crudeliter, quod Domini fiebat virtute ſibi arrogantius aſcribens.*

Næniam, Deam veteres coluere: cui ſacellum, auctore Feſto, extra portam Viminalem, fuerat dedicatum. Vide Voſſium in *Nenia* ſic enim ſcribendum.

Nævius, Poeta qui bello Punico primo militavit, & ejus belli hiſtoriam reliquit: varias item fabulas docuit, ac primam quidem, an. U. C. 519. Vide Voſſium de Poetis Latinis, itemque de Hiſtoricis Latinis, lib. 1. cap. 2.

Naiades, vel *Naides*, Nymphæ fontium & flu. ἀπὸ τοῦ νάειν, quod eſt *fluere*. *Naiada* Tibullus poſuit pro lymphâ, 3. 7.

Naiada Bacchus amat, ceſſas, ô lente miniſter,
Temperet annoſum Martia lympha merum.

Inde *Naicus*. Prop. 2. 32.

Suppoſita accipiens Naica dona manu.

Ubi tamen Scaliger *Nai caduca*. Etiam apud inferos ſunt *Naiades*. Stat. Sylv. 2. 6.

Forſan Avernales alludunt undique mixtæ
Naiades, obliquoque notat Proſerpina vultu.

Dicitur enim & *Nais* ſing. num. Virgil, Ecl.

——*Tibi candida Nais*
Pallentes violas, & ſumma papavera carpit.

Columella in horto:

Et tu, ne Corydonis opes deſpernat Alexis
Formoſo Nais puero formoſior ipſa.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuiſſe narratur, qui diluvium futurum prævidit. Unde ob ejus antiquitatem natum eſt proverbium, *A Nannaco.*

Nannium, meretricula, *Proſcenium*, teſte Athenæo, dicta, quòd veſtium & auri cultu plurimo ſpecioſa videbatur, quum exuta foret vel turpiſſima; Hæc item ſi Suidæ credimus, facetè dicta eſt capra, quòd Thalli cujuſdam cauponam facientis bona deglutiſſet. Capræ enim thallis, h. e. germinibus delectantur, & iis veſcuntur.

Napææ, ſylvarum, ſaltuumque Deæ, *ſaltus* enim Græcè νάπος dicitur. Virg. Geor. 4.

——*Faciles venerare Napæas.*

Narciſſus, Hieroſolymorum Epiſcopus undecimus, An. Dom. 180. De quo hunc in modum Euſeb. lib. 6. cap. 7. Hiſt. Eccleſ. Accidit aliquando, inquit, in die ſolenni vigiliarum Paſchæ, oleum deeſſe luminaribus, cumque per miniſtros innotuiſſet, mœror plebi maximus fuit. Sed Narciſſus fide fidens, miniſtris imperat aquam haurire, ſibique deferri. Cumque detuliſſent, oravit, & benedixit aquam, & infundi luminaribus præcepit: tum repente miro, & ſeculis inaudito genere virtutis, natura aquæ in olei pinguedinem verſa, ſplendorem luminum etiam reddidit clariorem. Is præterea cum inter cætera virtutum ſuarum bona eſſet valdè conſtantis animi ac juſti, rectique indeclinabiliter tenax, quidam homunculi nequam, & malè ſibi conſcii, metuentes ne criminum ſuorum, ſi arguerentur, non poſſent effugere vindictam, præveniunt, & factionibus circumvenire parant eum, cujus judicium verebantur. Concinnant igitur adverſus eum infame ſatis ac noxium crimen, conveniunt auditores: & ex ſemetipſis producunt, qui ſub ſacramento juramenti, quæ objiciebantur, confirmarent, alius, ne in ignem incideret, vera ſe dicere teſtabatur: alius ita, ne regio morbo corrumperetur; tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quamvis ne juramentis quidem iſtis, quiſquam fidelium, ac Deum timentium crederet, eò quòd vita Narciſſi, & inſtitutio, ac pudicitia ab omnibus noſceretur, ipſe tamen indignitatem iſtam ac moleſtiam non ferens, ſimul & ſecretam, ac philoſophicam vitam ſemper habere deſiderans, ſubterfugit Eccleſiæ multitudinem; & in deſertis locis, atque agellis ſecretioribus delituit annis quamplurimis. At non ille magnus divinæ Providentiæ oculus quieſcit in longum, ſed impios ultione per ea, quæ ſibi in perjuriis ſtatuerant, maledicta molitur. Primus namque ille teſtis parvâ ignis ſcintillâ, noctis tempore, domo ſuâ incenſâ, cum omni genere ſuo, totaque familiâ flammis ultricibus conflagravit. Alter repente ab imis pedibus uſque ad ſummum capitis verticem, morbo regio, quo fuerat imprecatus, repletur, atque conſumitur. Tertius autem priorum exitum videns, & oculum divinum non ſe latuiſſe perſpiciens, prorumpit in medium, & audientibus cunctis ſerâ pœnitentiâ, univerſum ſceleris concinnati ordinem pandit. Tantis autem lachrymis commiſſum facinus deflet, uſque quo luminibus orbaretur. Hi igitur figmenti ſui hujuſcemodi pœnas dederunt, & Narciſſus epiſcopatui reſtitutus. Hæc Euſebius.

Narciſſus, puer formoſiſſimus, Cephiſſi amnis, & Liriopes Nymphæ filius, quo recens nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato conſuluit, reſponſumque accepit, tamdiu victurum, quamdiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quamvis primum ridiculum videretur: eventu tamen ipſo eſt approbatum. Nam cum Narciſſus jam adultus, à Nymphis quampluribus, & præcipuè ab Echo adamaretur, mirâ omnes conſtantia eſt aſpernatus. Verum cum aliquando æſtu defatigatus ad limpidiſſimum fontem bibendi gratiâ ſe contuliſſet, imagine ſuâ in fonte conſpectâ, ſui amore captus eſt: cumque nulla potiundi amoris ſpes eſſet, nimio deſiderio contabuit, & in florem ſui nominis eſt commutatus. Ovid. Met. 3. Monumentum ejus fuit in orâ Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, unde Taciturnum vocabant. Sapienter ab Ovidio fingitur Nemeſis inſolentiæ, & arrogantiæ vindex, repetere pœnas à Narciſſo ſeipſum amante, ut ſuam ipſius umbram admiraretur. Divinitus enim puniuntur ſui amantes hâc dementiâ, ut etiam inſcitiam ſuam eſſe ſapientiam arbitrentur. Mutatus in florem oſtendit quàm lenis & evanida ſit inanis gloria mundi, & ſero flacceſcens monet, ne nimis mature, & ante tempus ſapere incipiamus, neve nos, aut noſtra nimis amemus, atque admiremur. Stat. Sylv. 1.

Hic te conſpicuum melius Narciſſe videres.

Narciſſus, nomen viri, cujus meminit D. Paulus Rom. 16. Item Claudii Imp. libertus potentiſſimus ac ditiſſimus apud principem.

Narſes, Eunuchus Juſtiniani Imp. bibliopola prius, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione, ac pietate præditus. Is in locum Beliſarii Ducis in Italiam miſſus 10 annis variis eventibus pugnavit. Volater. Item Perſarum rex, An. Dom. 294.

Naſica, Scipio dictus eſt, nobilis Romanus, qui Gracchum ſeditioſum virum occidit. Cic. 1. Tuſcul. Horat.

——*Nubet procera Corano*
Filia Naſicæ metuentis reddere ſoldum.

Naſo. Vide Ovidius.

M. Actorius *Naſo* hiſtoricus memoratur Suetonio in Jul. Cæſare. Cap. 9. & 52.

Natalis, confeſſor egregius, qui propter Chriſtum innumera tormenta paſſus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorum conſtitutus fuit epiſcopus: ſed in ſomniis frequenter admonitus à Domino, quia miſericors Deus, ac Dominus noſter Jeſus Chriſtus nolebat martyrem ſuum, qui ſibi in multis paſſionibus teſtis extiterat, de eccleſiâ perdere. Sed cum negligentius ſuſciperet viſiones, turpis lucri devictus illecebris, ad ultimum à ſanctis angelis per totam noctem verberatus, mane conſurgens cilicio ſe induit, ac multis lachrymis errorem ſuum

deſiens ante pedes Zephyrini epiſcopi ſeipſum proſternit, & veſtigiis omnium non modo clericorum, ſed etiam laicorum, multâ cum lamentatione, provocatus in lacrymas & lamentationes omnem provocavit Eccleſiam, ut indulgentiam ſibi à Chriſto, continuis & jugibus pro ipſo precibus implorarent, tandemque aliquando in communionem corporis Eccleſiæ revocatus eſt. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. ult.

Natio, Dea à *naſcentibus* dicta, quòd matronarum partus tueretur. Cic. De N. Deor. lib. 3. Scribitur & *Naſcio.*

Jo. *Nauclerus*, nobilis Suevus, cum Juris ſtudio Theologiam conjunxit, ac nova ab Wirtembergenſi Comite Academiâ Tubingæ erectâ, primus ejus Rector fuit an. 1477. Scripſit Chronicon ab initio mundi uſque ad an. 1500.

Naucrates, dicitur Ægyptios docuiſſe animalium, arborumque figuris ſcribere: hunc Mercurium Triſmegiſtum, quem *Thoyth* dicunt fuiſſe, Ægyptii crediderunt, vel ſaltem Mercurium alium Jovis filium fugientem in Ægyptum Argo interfecto.

Navius Actius, vir Rom. tantâ augurandi peritiâ, ut à Tarquinio Priſco Romanorum rege accerſitus, & interrogatus, an id quod cogitaſſet fieri poſſet, capto augurio, poſſe, reſponderit: cumque illi cotem ſe novaculâ dividere velle dixiſſet, id quoque fieri poſſe confirmarit, tanta erat artis fiducia, ac denique cotem allatam novaculâ diviſerit. Vide Lactant. l. 2. c. 7. *Nevium*, vocat Dionyſ. Halicarn. qui ſic de illo l. 3. Νῦν, ἔφη (Tarquinius ſc.) καιρὸς ἐπιδείξασθαί σε τὴν ἀκρίβειαν τῆς μαντικῆς ἐπιστήμης, ὦ Νέβιε. Πρᾶξιν γὰρ ἐπιχειρεῖν μεγάλην διανοούμενος, εἰ τὸ δυνατὸν αὐτῇ πρόσεστι μαθεῖν βούλομαι. Ἀλλ᾽ ἄπιθι καὶ διαμαντευσάμενος ἧκε ταχέως· ἐγὼ δ᾽ ἐνθάδε καθήμενος ἀναμενῶ· ἐποίει τὰ κελευόμενα ὁ μάντις, καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ παρῆν αἰσίους εἰληφέναι λέγων οἰωνοὺς, καὶ δυνατὴν εἶναι τὴν πρᾶξιν ἀναφαίνων. Γελάσας δ᾽ ὁ Ταρκύνιος ἐπὶ τῷ λόγῳ, καὶ προενέγκας ἐκ τοῦ κόλπου ξυρὸν καὶ ἀκόνην, λέγει πρὸς αὐτὸν, Ἑάλωκας ὦ Νέβιε, φενακίζων ἡμᾶς καὶ καταψευδόμενος τοῦ δαιμονίου καταφανῶς, ὁπότε καὶ τὰς ἀδυνάτους πράξεις τετόλμηκας λέγειν δυνατάς. Ἔγωγ᾽ οὖν διεμαντευόμην εἰ τῷ ξυρῷ τῷδε τὴν ἀκόνην πλήξας, μέσην δυνήσομαι διελεῖν. Γέλωτος δ᾽ ἐξ ἁπάντων γενομένου περὶ τὸ βῆμα, οὐδὲν ἐπιταραχθεὶς ὁ Νέβιος ὑπὸ τοῦ τωθασμοῦ τε καὶ τοῦ θορύβου. Παῖε θαῤῥῶν, ἔφη, Ταρκύνιε τὴν ἀκόνην, ὡς προαιρῇ· διαιρεθήσεται γὰρ, ἢ πάσχειν ὁτιοῦν ἕτοιμος ἐγώ. Θαυμάσας δὲ ὁ βασιλεὺς τὸ θράσος τοῦ μάντεως, φέρει τὸ ξυρὸν κατὰ τῆς ἀκόνης. ἡ δ᾽ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι᾽ ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου, τήν τε ἀκόνην διαιρεῖ καὶ τῆς κατεχούσης αὐτὴν χειρὸς ἐπιτέμνει τὸ μέρος.

Naupliades, nomen patronymicum, i. e. Nauplii filius, & ponitur pro Palamede.

Nauplius, fil. Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argivorum regis. Item rex Eubœæ, pater Palamedis, qui cum filium Ulyſſis operâ, iniquo judicio circumventum, & ab exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis ejus ulciſcendæ avidus, per totam Græciam vagari cœpit, uxoreſque principum, qui ad Trojam militabant, in juvenum adulteria pellexit, futurum ſperans, ut graviſſimis eâ de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutuâ cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis captâ jam Trojâ in patriam redeuntibus ac tempeſtate laborantibus ex Caphareo monte ignem extendit, bonamque claſſis partem ad ignem, tanquam ad vicinum portum adnavigantem in aſperrimos ſcopulos pellexit, miſerandoque perdidit naufragio. Poſteà vero cum intellexiſſet Ulyſſem ac Diomedem, quibus eas inſidias potiſſimum ſtruxerat, incolumes evaſiſſe, doloris impatientiâ ſeipſum in mare præcipitem dedit. Prop. 4. 1.

Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia preſſa tuis.

Nauſicaa, Alcinoi Phæacum regis filia, & Aretes, quæ cùm forte cum pediſſequis ſuis extra civitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine ablutura, incidit in Ulyſſem naufragum in littore ſedentem, nudum, arborum ramis circumtectum, cui ſupplici, & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

Nautes, vates Trojanus, qui dum incenſæ ab Iride in Siciliâ comburebantur Æneæ naves, docuit hoc fieri Junonis odio, ut Latio Trojanos averteret, monuitque Æneam ipſum, ut non ſuccumberet calamitatibus, ſed invicto animo perſeveraret. Vide De la Cerd. in illud Æn. 5.

Tum ſenior Nautes, &c.

Nazaræi, dicebantur qui votum habebant ſub lege, ab Ebræo נזר *nazar*, *ſeparare*. Separabant enim ſeipſos à tribus, vino ſc. novaculâ, & pollutione à mortuis, idque vel ad tempus, vel ad vitæ terminum. Heſychius: Ναζιραῖος (lege Ναζωραῖος) ὁ θεῷ κεχαρισμένος, καὶ ἀφιερωμένος, βαπτιστής, ἱερεύς. Quidam vocis *Nazaræi*, vel *Nazareni* homonymiam diſtinguunt: conſiderandam eſſe aiunt duplicitur vel ut in Hiſt. Eccleſ. repetitur, vel ut in Hiſt. Sacrâ: I. Modo ſumitur duplicitèr, 1. Apud Epiphan. lib. 1. contra Hær. pro iis qui V. T. rejecerunt, quos Νασαραίους per σ à verbo *naſter* i. e. *reſcindere* vocant. 2. Apud Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 6. cap. 17. pro iis qui ita in Chriſtum crediderunt, ut legalium ceremoniarum obſervationem ſimul cum Evangelio Chriſtianis eſſe neceſſariam prædicarent. II. In Hiſt. Sacrâ duo ſunt *Nazaræorum* genera. 1. Primum illorum, qui legibus illis à Moſe ſcriptis Num. 6. tenentur. 2. Secundum eorum qui à *Nazareth* Galilææ dicti ſunt, & hi in N. T. tantum reperiuntur. Qui vero locum Matthæi 2. 23. ad Nazaræos V. T. referunt, triplices fuiſſe Nazaræos dicunt. 1. Votivos, ſecundum legem Num. 6. 2. Natos, & divinitus affectos, ut Sampſon & Jo. Baptiſta. 3. Ab utroque genere conjunctim ſic dictos.

Neæra, Nympha, quæ duas Soli filias peperit, Phaethuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunti Ulyſſi juxta Siciliam oſtendebant. Hom. Odyſſ. 12. Item mulieris cujuſdam nomen apud Virg. Eclog. 3. *Ipſe Neæram dum fovet.* Item apud Horat. Epod. 15.

O dolitura meâ multum virtute Neæra.

Neanthes, Cyzicenus Orator, de quo videndus Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. pag. 98.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temerè affectatam, Deo vindice, à canibus diſcerptus eſt. Politian. in Nutriciâ:

Improbus hanc ſtultè Chelyn affectare Neanthus
Auſus Apollinea pendentem ſuſtulit æde:
Quem tamen indocto ferientem pollice chordas
Vindice diſcerpſit rictu nocturna canum vis.

Nearchus, teſte Suidâ cum Alexandro militavit, deque eo hiſtoriam ſcripſit. Videtur eſſe idem Nearchus, cui, poſt Alexandri obitum Lyciæ & Pamphyliæ præfectura obtigit, uti ſcribit Juſtin. lib. 13. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 60.

Nebris, hinnuli pellis, Baccho ſacra, quâ ipſe amiciebatur. Unde Νεβρώδης dictus. Claud. de 4. Conſ. Honorii:

Talis Erythræis intextus nebrida gemmis.
Liber agit currus, & Caſpia flectit eburnis
Colla jugis.———

Eodem habitu Bacchæ ornabantur. Seneca in Oedipo,

Inter matres impia Mænas
Comes Ogygio venit Iaccho
Nebride ſacrâ præcincta latus.

Nonnus lib. 14. Dionyſ. deſcribens expeditionem Bacchi in Indos & varia genera armorum quibus Bacchæ armabantur, ita canit:

Ἄλλη ποικιλόνωτον ἐπὶ στέρνοιο καλύπτρην
Παρδαλίων, ἑτέρη δὲ κατὰ χροὸς οἷα χιτῶνα
Στικτὰ φιλοσκοπέλων ἐνεδύσατο δέρματα νεβρῶν
Δαιδαλέης ἐλάφοιο περισφίγξασα χιτῶνα.

Æl. Anton. Nebriſſenſis, flor. an. 1494. Bonas literas primus in Hiſpaniam excitavit. Variæ omnino eruditionis vir erat; eoque illum nomine etiam Eraſmus laudat in Ciceroniano. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 658.

Necepſus, rex Ægyptiorum in aſtrorum cognitione periſſimus. Auſonius:

Quique magos docuit myſteria vana Necepſus.

Neith, Minerva apud Ægyptios, teſte Platone in Timæo; ubi cum dixit præfecturam Saiticam ſic vocari à regionis urbe maxima, cui nomen Sais, inde ſubdit τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός ἐστιν, Αἰγυπτιστὶ μὲν τοὔνομα Νηΐθ, Ἑλληνιστὶ δὲ, ὡς ὁ ἐκείνων λόγος, Ἀθηνᾶ. Unde Heſychius corrigendus Νηΐθη, παρ᾽ Αἰγυπτίοις, lege Νηΐθ.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Theſſalia pulſus in Laconiam venit, ubi Pylon urb. condidit. Hom. Odyſ. 2. Huic uxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua 12 filios ſuſcepit, quos poſtea omnes præter unicum Neſtorem tum ſorte ablegatum interfecit. Ovid. Met. 12.

Nembroth, de quo Sulp. Severus, lib. 1. *Chami filius Chus nomine Nembrod gigantem genuit.* Ebræis *Nimrod* à מרד *marad*, *rebellavit.* Νεβρὼδ 70 Interpretibus. Unde in Joſepho Ναβρώδ. Gigantem dixit Sulpitius ex antiquâ opinione orâ ex 70 Interpretibus. Quod enim Gen. 10. ſcribitur, *Ipſe cœpit eſſe potens in terrâ*, reddiderunt illi οὗτος ἤρξατο εἶναι Γίγας. Ita quoque ab Ambroſio & Auguſtino dicitur. Sed γίγας illic non ſignificat *gigantem*, verò vertendum, *cœpit eſſe potens.* Heſychius: Γίγας, δυνάστης, ἰσχυρός. Aliter paulo Chryſoſtomus γίγας, τουτέστι τύραννος, τολμηρὸς, καὶ κατὰ χεῖρα γενναῖος Joſepho, unde forſan *venator* dictus. Vide *Nimrod.*

Nemeſis, dea ſcelerum ultrix, Jovis, & Neceſſitatis filia, puniens immoderatos, & impudentes, unde ejus iram deprecabantur qui loquebantur de ſe. Vide Callimachum Hymno in Cererem verſ. 56. Euripidem in Phœniſſis verſ. 189. Itemque Auſonium Idylliis 5. & 8. Dicitur vel à νεμεσάω

 ſuccenſeo,

ſuccenſeo, ſeu à νέμω, quòd bona & mala diſtribuat. Dicta fuit & *Adraſtia*, ab *Adraſto* rege, qui primus ei templum poſuit, & *Rhamnuſia* à *Rhamnunte* oppido Aſiæ, in quo templum habuit. Plato de Legg. Nemeſin δίκης ἄγγελον, h. e. *judicii angelum* vocat. Catullus Epigr. 51. de Nemeſi.

Eſt vehemens Dea, lædere hanc caveto.

Habuit ex Antimacho. Unde Statius etiam:

Eſt Dea quam Nemeſin dicunt, Dea magna potenſq;
Quæ bona cæleſtum conceſſu cuncta Deorum
Poſſidet.———

Item *Nemeſis*, Tibulli amica. De quâ ipſe 2. 3.

Ut mea luxuriâ Nemeſis fluit, utque per urbem
Incedat donis conſpicienda meis.

Martialis 8. 7. 3.

Fama eſt arguti Nemeſis formoſa Tibulli.

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poetæ deſpondiſſet, poſteaque facti pœnitens tradere eam recuſaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perſtrictus, ut doloris impatientiâ mortem ſibi laqueo credatur conſciviſſe. Vide *Archilochus*, & *Lycambes*. Item Horatii amica, cujus meminit. Carm. 3. Od. 12.

Tibi qualum Cythereæ puer ales
Tibi telas, operoſæque Minervæ
Studium aufert, Neobule, Liparæi nitor Hebri.

Neocles, philoſophus Athenienſis, frater Epicuri; ſcripſit de ſectâ ſuâ. Diog. Laert. Fuit etiam *Neocles* Themiſtoclis pater. Æl. Var. Hiſt. 2. 12.

Neophron, ſeu *Neophon*. Sicyonius, 120 edidit Tragœdias. Ejus quoque credita eſt eſſe Medea quæ Euripidi tribui ſolet. Primus induxit in ſcenam pædagogos & ſervorum tormenta. Calliſtheni Philoſopho amicus fuit, ac propterea ab Alex. M. cum Calliſthenem interficeret, unà neci datus.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filii, inde impoſitum, quòd admodum adoleſcentulus primum tyrocinium in bello Trojano poſuit. Νεοπτόλεμος enim Græcis *tyronem* ſonat, ſeu *militem novitium*. Virg. Æn. 2. Hinc Νεοπτολέμειος τίσις, *Neoptolemica vindicta*, ubi quis idem patitur, quòd in alios fecit. Siquidem *Neoptolemus*, qui Priamum in ipſis palatii focis occiderat, ipſe viciſſim apud Delphos, ad Apollinis Aram interfectus eſt. Item Tragœdus, de quo Sueton. in Calig. cap. 107. ubi Torrentius videri poteſt.

Nepa, pro cœleſti Scorpione paſſim apud Ciceronem in Arateis; Exemplo hæc ſint.

Ipſaque conſequitur lucens vis magna Nepai.

Et, *Quare cum magnis ſeſe Nepa lucibus effert.*

Manilius lib. 2.

———*Pietate ad ſidera ductam*
Erigonen, ictuque Nepam, ſpolioque Leonem.

Et libro quarto,

Hærenteſque decem partes Nepa vindicat ipſi.

Et libro quinto:

Sed regione Nepæ vix partes octo trahentes.

Nepam Afrorum eſſe vocabulum ſcribit Feſtus, i. e. Pœnorum, ut interpretatur Bochartus, quorum linguâ נב *neb* vel נבה *nebba* dici potuit à *caudæ internodiis*.

Nephele, uxor Athamantis, mater Phryxi & Helles, à quo Ovid. Met. 11. Hellen *Nepheleida* cognominat. Hinc *Nephelæus*, ut *pecus Nephelæum* pro Ariete qui Phryxum & Hellem vexit. Val. Flac. lib. 1.

I decus: & pecoris Nephelæi vellera Graio
Redde tholo.———

Vide Nat. Com. 6. 9.

Nephthali, ſextus filius Jacob ex Balâ ancillâ Rachel. Gen. 30. Lat. *comparatio*, vel *æquiparatio*, aut *retorſio*, vel *tortuoſitas*. Heſychius: Νεφθαλείμ, πλατυσμός.

Corn. Nepos, & ante Cæſaris dictaturam, & eo dictatore, & poſtea vixit. Hieronymus in Chronico Euſebiano refert illum ad annum Auguſti quartum. Padi fuit accola, teſte Plin. 3. 18. Unde Catullo epigrammate primo *Italus*; Auſonio autem Epiſt. 24. *Gallus* vocatur; nempe quia Italia Tranſpadana diceretur Gallia Togata. Hiſtoricus hic Ciceronis amicus familiaris à Gellio vocatur 15. 28. Chronica ſcripſiſſe, teſtis eſt idem Gellius 17. 21. In his pro triplici tempore, ἀδήλῳ, μυθικῷ καὶ ἱστορικῷ tres videtur ſcripſiſſe libros, quod liquidò teſtatur Catullus initio Hendecaſyllaborum. Nec hiſtoricum tempus ab eo ſolùm eſſe tractatum, indicio eſt illud Auſonii Epiſt. ad Probum Præfat. *Apologos Titiani, & Nepotis Chronica, quaſi alios Apologos (nam & ipſa inſtar fabularum ſunt) ad nobilitatem tuam miſi.* Item ex eo, quod Tertullianus in Apologetico adverſus Gentes (ubi eum inter antiquitatum commentatores diſertim reponit) dicit, haud alium Saturnum, quàm hominem, promulgaſſe. Quod etiam Lactantius tradit 1. 13. Reliquit præterea libros illuſtrium virorum, quorum Gellius meminit, 11. 8. & Servius in Æn. 1. Eorum librum 1. 15. & 16. citat Chariſius.

Ex his habemus 22. exterarum gentium Imperatores. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 14. & Jonſium Hiſt. Phil. Script. lib. 2. cap. 18.

Neptunius dux, Sextus Pompeius ſic dictus. Horat. Epod. 9.

Ut puer, actus cum freto Neptunius
Dux fugit, uſtis navibus.

Hic enim, teſte Appiano Ἐμφυλ. 5. Θαλάσσης καὶ Ποσειδῶνος υἱὸς ὑφίστατο καλεῖσθαι. Ac Dione lib. 48. non ſemel, qui & illud exprimit, Neptuni filium dici voluiſſe, quia pater ejus Pompeius M. maris olim potitus imperio. Neque minus inſolens Agrippa Auguſti nepos ex Juliâ, qui & ipſe Neptunum ſe vocavit. Dio lib. 55.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diviſione maris regnum obtigit, unde & tridentem geſtat, peculiare ejus regni ſceptrum. Ipſe apud Virgil. Æn. 1. ventos alloquens,

Non illi imperium pelagi ſævumque tridentem,
Sed mihi ſorte datum.———

Uxorem habuit Amphitriten, multarum nympharum matrem, quarum nomina exequitur Heſiod. in Theog. Hinc deducitur *Neptunine* patronymicum fœmininum. Catul. in Argon.

Téne Thetis genuit pulcherrima Neptunine?

Hinc etiam *Neptunius*, ut apud Virg. Æn. 3.

———*Et ex imo fumat Neptunia Troja.*

Equos primus omnium domuiſſe, artemque equitandi tradidiſſe fertur. Diod. Sic. lib. 6. Sophocles quoque in Oed. Col. inventionem frœni Neptuno attribuit, ſaltem in Atticâ. Ad quam opinionem alluſit Papinius Theb. 6.

Neptunus equo, ſi certa priorum
Fama patet, primus teneris læſiſſe lupatis
Ora & littoreo domuiſſe in pulvere fertur.

Vide *Scyphius*. Alii volunt ipſum hominibus equum antea ignotum primum edidiſſe, quod aſſerit Lucanus in his:

Primus ab æquoreâ percuſſis cuſpide ſaxis
Theſſalicus ſonipes bellis feralibus omen
Exiluit.—————

Virgil. lib. 1. Georg.

———*Tuque ô cui prima frementem*
Fudit equum magno tellus percuſſa tridente
Neptune.—————

Quid autem Neptuni nomine intellexerint veteres, prolixè docet Natalis Comes lib. 2. cap. 8. Nomen ejus quod attinet, ita Cic. 2. de N. D. *Ut à portu Portunus, ſic Neptunus à nando, prioribus literis paulum immutatis.* Legendum autem *à nubendo*, vel *à nuptu*, non *à nando*. Sic enim Varro *Neptunus* (inquit) *quod mare terras obnubit.* Nam olim *Neptunus* dicebatur, ut à portu *Portunnus*, à ſatu *Satunnus*: ſic hodie in antiquis libris *Pilumnus*, *Picumnus*, *Vertumnus*. Lipſius Saturn. 1. 2. At Scal. de Plantis Neptuno ait nomen à *lotione* attributum, ſc. ἀπὸ τοῦ νίπτειν. Bochartus vero *Neptunum* ab Ebræo פתח deducit, quod ſig. *dilatare*, illud autem in conjugatione niphal נפתח *Niphta*. Sed melius deduci poteſt ab Ægyptio Νέφθυν, de quo Plut. in Iſide. Νέφθυν δὲ καλοῦσι τῆς γῆς τὰ ἔσχατα, καὶ παρόρεια, καὶ ψαύοντα τῆς θαλάσσης. De variis autem *Neptunis*. Vide Voſſ. de Theol. Gent. 1. 15. De ſimulachro autem ejus ac ſacrificiis idem agit lib. 9. cap. 18.

Nereus, Ponti, ſive Oceani & Tethyos filius. Heſiod. in Theog.

Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων, αὐτὰρ καλέουσι Γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια, καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.

Illum igitur & veridicum & vatem eſſe crediderunt, cum Trojanas etiam calamitates Paridi nunciaret, ut ait Horat. lib. 1. Carm. in his.

Paſtor cùm traheret per freta navibus
Idæis Helenam perfidus hoſpitam,
Ingrato celeres obruit otio
Ventos, ut caneret fera
Nereus fata, &c.

Fertur hic in mari Ægæo præcipuè domum habuiſſe. Apollonius lib. 4.

Ὣς ἔφατ' αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα
Τάμνε τανυσσαμένη κοῦφα πτερά, δῦ δ' ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ τόθι πέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασι.

Hunc antiquiſſimum Deum vocavit Orpheus in Argon.

Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρέσβυστον ἁπάντων.

Unde Virgilio *Grandævus Nereus* Georg. 4. & Æſchylo παλαιγενής, Homero autem γέρων ſimpliciter vocatur. Hunc mari præeſſe, & in mari habitare ſolitum, delectari choris puellarum, principiumque eſſe & finem aquarum, teſtatur Orpheus in Hymnis.

Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας κυαναυγέτιν ἕδρην,
Πεντήκοντα κόραισιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα
Καλλιτέκνοισι χόροις Νηρεῦ μεγαλώνυμε δαῖμον,
Πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἁπάντων.

Genuit Nereidas, numero quinquaginta, quorum nomina habes apud Hom. Iliad. 6. Vide Nat. Com. 8. 6. Inde *Nerine.* Virgil. Eclog. 8.

Nerine Galatea thymo mihi dulcior Hyblæ.

Figuratè accipitur pro mari. Perſius Sat. 1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea delphin.

Item nomen viri ſancti Rom. 16.

Nerio, rionis, vel *Neriene*, & apud antiquiſſimos *Neria*, Martis uxor. Gell. 13. 21. docet Sabinum eſſe vocabulum, quo ſignificatur virtus & fortitudo, unde & pro vi, poteſtate & majeſtate Martis accipitur. Plautus in Truculento:

Mars peregrè adveniens ſalutat Nerienem
Uxorem ſuam.———

Qu. Ennius Annal. 1. *Neriene Mavortis*, ſubaudi uxor. Licinius Imbrex ſive Tegula, vetus Comicus:

Nolo ego Neæram te vocent, ſed Nerienem,
Cum quidem Marti es in connubium datum.

Nero, Rom. Imp. omnium quos terra ſuſtulit, crudeliſſimus; Hinc proprium nomen in appellativum commutatum eſt, ut *Nerones* crudeles, & *Neroniores* crudeliores dicamus. Eſt autem *Nero* (teſte Gellio 13. 21.) verbum Sabinum quo ſignificatur virtus & fortitudo. Suetonius in Tiberio. *Inter cognomina autem & Neronis aſſumpſit, quo ſignificatur linguâ Sabinâ fortis ac ſtrenuus.* Unde Gloſſæ, *Nero*, Ἀνδρεῖος. Notat Caſaubonus Sabinorum veterem linguam non aliam fuiſſe à Græcâ. Græci vero hominem bonis lacertis vocant *νευρώδη*. Dicæarchus in Clementis Protrep. Herculem deſcribit *ἀζίαν, νευρώδη, μέλανα.* Et *νευροῦν* accipiebatur pro roburum reddere & validum. Verbum eſt artis Gymnaſticæ, quo uſus eleganter Chryſoſtomus in poſter. ad Corinthios: *εἰς τὸ ἑτέρους ἀλείφειν πρέπει καὶ νευροῦν*, ubi vox utraque proprie de Gymnaſtis uſurpatur. Inde Νεύρων, ut Γάστρων, Κεφάλων, Χείλων. Nero autem à Νεύρων diſſolutâ diphthongo & imminuta ε ut *periri*, unde *experiri* à πειρᾶν. *Nerio* autem & *Nero* Hebraicè *terribilis* eſt: nam נורא *nora*, à ירא *Jare* timuit. Unde Deus ſæpe in ſacrâ paginâ terribilis vocatur. Vide Illyrici Clavem in *Terribilis*. Hujus temporibus amnes retro fluere viſi ſunt. Plin. 2. 103. Iſte in tantum ſceleris eſt progreſſus, ut matrem & amitam, imò & uxorem, affines, & neceſſarios, viroſque illuſtres alios quamplurimos interficeret. Senecam Præceptorem ad necem compulit, Romam incendit. De quo Boetius libr. 2. de Conſ. Phil.

Novimus quantas dederat ruinas,
Urbe flammata, patribuſque cæſis,
Fratre qui quondam ferus interempto,
Matris effuſo maduit cruore,
Corpus & viſu gelidum pererrans,
Ora non tinxit lacrymis, ſed eſſe
Cenſor extincti potuit decoris.
Hic tamen ſceptro populos regebat, &c.

Idne autem fecerit, dubium relinquere Tacitus maluit, cum tam propudioſum facinus hominem, nedum Romanum Principem admiſiſſe ſibi quidem perſuadere non poſſet, ut crederet. Sed cur Suetonius vulgavit? *Addantur*, inquit, *his atrociora, nec incertis authoribus ad viſendum interfectæ matris cadaver accurriſſe, contrectaſſe membra, alia vituperaſſe, alia laudaſſe, ſitique interim aborta bibiſſe.* Sed ô pudet verborum Dionis: Μαθὼν δὲ ὁ Νέρων ὅτι τέθνηκεν, οὐκ ἐπίστευσεν. *Ὑπὸ γὰρ τοῦ μεγέθους τοῦ τολμήματος ἀπιστία αὐτῷ ὑπεχύθη, καὶ τοῦτο αὐτόπτης ἐπεθύμησε τοῦ πάθους γενέσθαι, καὶ αὐτήν τε πᾶσαν εἶδε γυμνώσας, καὶ τὰ τραύματα αὐτῆς ἐπεσκέψατο, καὶ τέλος, πολὺ καὶ τοῦ φόνου ἀνοσιώτερον ἔπος ἐφθέγξατο. Εἶπε γὰρ Οὐκ ᾔδειν ὅτι οὕτω καλὴν μητέρα εἶχον.* Ita certe eſt; occidiſſe minus fuit. Quam improbitatem ejus Domitius pater tum ex ſuis, tum uxoris Agrippinæ moribus olim prædixerat, teſte Xiphilino, Ἀδυνατόν ἐστιν *ἄνδρα τινὰ ἀγαθὸν ἔκ τε ἐμοῦ καὶ ταύτης γεννηθῆναι.* Tandem cum ab omnibus derelictus eſſet, ex urbe fugit. Sed quæſitus, ut ad ſupplicium vivus attraheretur, ferrum jugulo adegit, ac ſic defecit, extantibus, rigentibuſque oculis ad horrorem uſque formidinemque viſentium, eodem die quo Octaviam quondam è medio ſuſtulerat. Sueton. Regnavit an. 13. menſes 8. Miſerrime vero hallucinabantur in hoc principe Seneca vatici nando, Lucanus adulando. Hic de morte Claudii Cæſaris:

Hæc ait & turpi convolvens ſtamina fuſo
Abrupit ſtolidæ regalia tempora vitæ,
At Lacheſis redimita comas, ornata capillos,
Pieriâ crinem lauro, frontemque coronans,
Candida de niveo ſubtemina vellere ſumit,
Felici moderanda manu: quæ ducta colorem
Abſumpſere novum: mirantur penſa ſorores.
Mutatur vilis pretioſo lana metallo:
Aurea formoſo deſcendunt ſecula filo.
Nec modus eſt illis, felicia vellera ducunt,
Et gaudent implere manus, ſunt dulcia penſa.
Sponte ſuâ feſtinat opus, nulloque labore
Mollia contorto deſcendunt ſtamina fuſo.
Vincunt Tithoni, vincunt & Neſtoris annos.
Phœbus adeſt, cantuque juvat, gaudetque futuris:
Et lætus nunc plectra movet, nunc penſa miniſtrat.
Detinet intentas cantu, fallitque laborem.
Dumque nimis citharam, fraternaq; carmina laudant
Plus ſolito nevere manus: humanaque fata
Laudatum tranſcendit opus. Ne demite Parcæ,
Phœbus ait: vincat mortalis tempora vitæ.
Ille mihi ſimilis vultu, ſimiliſque decore
Nec cantu, nec voce minor: felicia laſſis
Secula præſtabit, legumque ſilentia rumpet.
Qualis diſcutiens fugientia Lucifer aſtra,
Aut qualis ſurgit redeuntibus Heſperus aſtris:
Qualis cum primum tenebris Aurora ſolutis
Induxit rubicunda diem, Sol adſpicit orbem
Lucidus & primos è carcere concitat axes:
Talis Cæſar adeſt, talem jam Roma Neronem
Adſpiciet, flagrat nitidus fulgore remiſſo
Vultus, & affuſo cervix formoſa capillo.

Ille Pharſaliæ lib. 1.

Quod ſi non aliam venturo Fata Neroni
Invenere viam, magnoque æterna parantur
Regna deis, cœlumque ſuo ſervire Tonanti
Non niſi ſævorum potuit poſt bella Gigantum:
Jam nihil ô ſuperi querimur: ſcelera ipſa, nefaſque
Hâc mercede placent. Diros Pharſalia campos
Impleat, & Pœni ſaturentur ſanguine manes:
Ultima funeſtâ concurrant prælia Mundâ.
His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæque labores
Accedant fatis: & quas premit aſpera, claſſes,
Leucas: & ardenti ſervilia bella ſub Ætnâ.
Multum Roma tamen debet civilibus armis
Quod tibi res acta eſt. Te, cum ſtatione peractâ
Aſtra petes ſerus, prælati regia cœli
Excipiet, gaudente polo: ſeu ſceptra tenere,
Seu te flammigeros Phœbi conſcendere currus,
Telluremque nihil mutato Sole timentem
Igne vago luſtrare juvet: tibi Numine ab omni
Cedetur: juriſque tui Natura relinquet
Quis Deus eſſe velis: ubi regnum ponere mundi.
Sed neque in Arctoo ſedem tibi legeris orbe:
Nec polus adverſi calidus qua vergitur Auſtri,
Unde tuam videas obliquo ſidere Romam.
Ætheris immenſi partem ſi preſſeris unam
Sentiet axis onus. Librati pondera cœli
Orbe tene medio: pars ætheris illa ſereni
Tota vacet, nullæque obſtent à Cæſare nubes.
Tunc genus humanum poſitis ſibi conſulat armis
Inque vicem gens omnis amet; pax miſſa per orbem
Ferrea belligeri compeſcat limina Jani.
Sed mihi jam Numen———

Nero calvus, maledictis populi appellatus eſt Domitianus, quod ſævitiâ Neronem vel exæquaret, vel ſuperaret, ac Nero alter eſſet. Juven. Sat. 4.

Cum jam ſemianimum laceraret Flavius orbem
Ultimus, & Calvo ſerviret Roma Neroni.

Neronianæ Thermæ, à Nerone Imp. ædificatæ. Mart. lib. 7. Ep. 33.

———*Quid Nerone pejus?*
Quid Thermis melius Neronianis?

Vide eundem lib. ep. 48. & 3. 25. & 10. 48.

Nerva, Rom. Imp. 13. Flavio Domitiano, cui ſucceſſit, diſſimillimus, animoque verè paterno erga populum affectus. Hic cum nullos ſibi liberos genuiſſet, Ælium Trajanum ſibi adoptavit, qui illi etiam in imperio ſucceſſit. Mart. 8. 70. laudat eum ab ingenio Poetico, qui etiam puer, à carminis dulcedine *Tibullus* appellabatur. Idem 11. 6.

Tanta tibi eſt recti reverentia, Cæſar, & æqui,
Quanta Numæ fuerat; ſed Numa pauper erat,
Ardua res hæc eſt opibus non tradere mores:
Et cum tot Crœſos viceris, eſſe Numam.
Si redeant veteres, ingentia nomina, patres,
Elyſium liceat ſi vacuare nemus:
Te volet invictus pro libertate Camillus;
Aurum Fabricius, te tribuente, volet.
Te duce gaudebit Brutus; tibi Sylla cruentus
Imperium tradet, cum poſiturus erit.

Et te privato cum Cæſare Magnus amabit,
Donabit totas & tibi Craſſus opes.
Ipſe quoque infernis revocatus Ditis ab umbris
Si Cato reddatur, Cæſarianus erit.

Neſſus, unus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, qui cum Herculi ad Evenum flu. operam ſuam obtuliſſet, ad Dejaniram in ripam ulteriorem trajiciendam, jamque trajectæ vim inferre pararet, ab Hercule ſagittis confoſſus eſt; cujus quidem corpus ſuo ipſius fœtore totam fœdavit, & infeſtavit regionem, quæ ob id *Ozolis*, i. e. *putida* dicta. Hic, cùm jam mortem imminentem videret, Deianiræ veſtem tradidit, ſanguine ſuo infectam, vim amatoriam illi ineſſe ſimulans, virumque alterius fœminæ amore captum ad ipſius amorem poſſe revocari. Cujus verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi Oetâ monte ſacrificanti per Licham puerum veſtem eam miſit, quam cum ille induiſſet, veneno ſtatim per viſcera ſerpente, doloris impatientiâ in ardentem ſeſe rogum conjecit. Stat. Theb. 11.

Qualis ubi implicitum Tirynthius oſſibus ignem
Senſit, & Oetæas membris accedere veſtes.
Vota incepta tamen, libataque thura ferebat
Durus adhuc, patienſque mali, mox grande coactus
Ingemuit, victorque furit per viſcera Neſſus.

Seneca in Hercule Oetæo:

Tranſire Neſſus verticem ſolitus vagum
Precium popoſcit, meque jam dorſo ferens,
Qua jungit hominem ſpina deficiens equo.

Sophocles de Neſſo: Ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ πόρευε χερσίν. Strabo lib. 10. Καὶ ὁ Νέσσος ἐνταῦθα λέγεται πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος ὑφ' Ἡρακλέους ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πορθμεύων τὴν Δηιάνειραν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. Hinc *Neſſeus*. Ovid. Epiſt. 9.

Illita Neſſeo miſi tibi texta veneno.

Seneca in Hercule Oetæo:

Tabe Neſſeâ illita palla.

Neſtor, fil. Nelei & Chloridis, Hom. Odyſ. 2. qui adhuc adoleſcens bellum geſſit, etiam tum vivo patre, adverſum Epeos, Peloponneſi populos, qui poſtea Elii dicti ſunt: ac deinde cum Pirithoi nuptiis intereſſet, adverſus Centauros, qui Hippodamiam jam rapere conabantur, ſtrenuè pugnavit. Unde Val. Flac. lib. 1.

Fert gravis invito victorem Neſtora tergo
Monychus.——

Poſtremo belli Trojani tempore, jam ſenior effectus, ut idem Hom. Iliad. 2. ſcribit, 50 navibus cum reliquis Græcis Principibus ad Trojam venit; ubi conſilio ſuo tantum Græcorum rebus profuit, ut Agamemnon profiteri non dubitaret, brevi ſe Ilium fuiſſe expugnaturum, ſi 10 ſibi contigiſſent Neſtores. Nam præter ſummam prudentiam, ætatis diuturnitate collectam (quâ

——*Componere lites*
Inter Peliden tentavit & inter Atridem,

uti loquitur Horat.) tantâ præterea eloquentiâ excelluit, ut ejus ore melle dulcior fluere diceretur oratio. Unde Ἡδυεπὴς Πυλίων ῥήτωρ λιγὺς ab Homero dicitur. Sil. lib. 16.

Ille foro auditus cum dulcia ſolveret ora
Æquabat Pyliæ Neleia verba ſenectæ.

Uxorem habuit Eurydicem, Clymeni filiam, ex qua 7 filios & 1 filiam ſuſcepit. Cic. ad Att. lib. 14. *Non alienum eſt dignitate tuâ, quod ipſi Agamemnoni regi fuit honeſtum, aliquem in conſiliis capiendis Neſtorem habere.* Exegiſſe autem Neſtorem 3 ſecula vivendo Homerus prodidit, ad quod alludit Juvenal. Sat. 10.

Rex Pylius, magno ſi quicquam credis Homero,
Exemplum vitæ fuit à cornice ſecundæ.

Homeri verſus de Neſtoris vitâ is eſt, Iliad. γ.

Τρεῖς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν.
Illum jam exegiſſe hominum tria ſecula fama eſt.

Unde Nævius illum *Triſeclíſenem*, quanquam durius, apud Gellium 19. 7. appellavit. Quam ob cauſam de eodem Horat. 2. 9.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum ſenex
Annos.——

Ipſe apud Ovid. Met. 12.

——*Vixi*
Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas.

Tibullus Panegyrico ad Meſſalam:

Vixerit ille ſenex quamvis dum terna per orbem
Secula fertilibus Titan decurrerit horis.

Et poſtea:

Terna minus Pyliæ miretur ſecula famæ.

Multi aiunt eum vixiſſe annos ſolummodo 90. Inter quos Acron & Euſt. attribuentes ſeculo 30 annos.

Neſtor, poeta è Lycia reg. pater Lyſandri poetæ, qui tempore Severi Principis panxit Ἰλιάδα λειπογράμματον; ita ut libro primo deeſſet litera α; in ſecundo nuſquam inveniretur litera β; in tertio deeſſet γ, atque ita in cæteris. Similiter Odyſſeam ſcripſit Tryphiodorus. Item Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum, Auguſti ſororis filium erudiit. De quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 4. Alius Epiſcopus Pergæ in Pamphyliâ, & Martyr ſub Decio. Item Confeſſor quidam qui ſe Theſſalonicæ ad monomachiam cum Gigante obtulit, ſub Imp. Maximiniano.

Neſtorius, Germanicienſis ad gubernationem Eccleſiæ Conſtantinop. Antiochiâ accerſitus eſt: homo naturâ eloquens, ſed αὐτοδίδακτος & arrogans, defendit Anaſtaſium Presbyterum, qui docuerat B. Virginem Mariam non eſſe appellandam Θεοτόκον, i. e. *Deiparam*, vel *Dei genetricem.* Item, Judæos non crucifixiſſe Deum. Contra hunc convocata eſt Synodus à Theodoſio Juniore in urb. Epheſum, An. Dom. 435. In eâ Synodo præſedit Cyrillus Alexandrinus, damnatuſque fuit Neſtorius, qui aliquot annis poſt in exilio tabe conſumptus eſt. Hiſt. Trip. 12. 4. & 5.

Neverita, Dea, quam in decimâ cœli regione ponit Martianus Capella, ubi tamen alii libri habent *Nerita*, forte pro *Nerina*, ut opportunè jungatur, quem Capella ibidem recenſet. Gloſſæ tamen *Neverita, reverentiæ Deæ.* Grotius.

Nicænetus, Abderites, vel Samius fuit, ut ait Athen. lib. 13. ubi citat ejus τὸν γυναικῶν κατάλογον. Lilius Gyraldus Poet. Hiſt. lib. 3. ait etiam *hiſtoriam indigenam* puta Abderiticam, vel Samiam, condidiſſe. Sed non hoc dicit Athen. lib. 15. Tantum ait, hiſtoriam ſecutum ſuæ gentis. Verba ejus hæc ſunt Νικαίνετος ὁ ἐποποιὸς ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι, ποιητὴς ἐπιχώριος, καὶ τὴν ἐπιχώριον ἱστορίαν ἠγαπηκὼς ἐν πλείοσι.

Nicagoras, Athenienſis ſophiſta, Mneſæi Rhetoris fil. Minuciani Sophiſtæ pater, flor. ſub Philippo Rom. Imp. eo qui Alexandrum excepit: Scripſit βίους ἐλλογίμων, teſte Suidâ. Magnam huic eruditionis laudem tribuit Himerius Areopagetica apud Photium Eclog. 243. Κῆρυξ Eleuſine fuit, & Philoſtrato familiaris, teſte ipſo Philoſtrato lib. 2. de Sophiſtis in Aſpaſio. Alius ab hoc fuit *Nicagoras* Zelita, ætate Alexandri Mercurius dictus, apud Clementem in Protrept. *Nicagoram* Leucadium ac Rhodium memorant Nummi Goltziani. De *Nicagorâ* Cyprio vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. p. 519.

Nicander, Colophonius Grammaticus, poeta & medicus, tempore Attali, juvenis illius, qui Gallogræcos vicit. Scripſit *Theriaca*, ſeu de venenatis beſtiis, in quæ, præter alios, commentarium ſcripſit Demetrius Phalereus, ut indicat Stephanus in Κορώπη. Item *Alexipharmaca*, ſive de Remediis contra venenum, nec non Ἑτεροιούμενα, opus Ovidianæ Metamorphoſi non abſimile. Meminere Athenæus & Tzetzes. His adde Ἰάσεων συναγωγὴν, Remediorum collectionem, & Προγνωστικὰ δι' ἐπῶν, quæ ex Prognoſticis Hippocrateis deſumpta erant. Præterea Georgica reliquit, quorum mem. Cic. 1. de Orat. & alia multa, de quibus Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 14. Εἰς Νίκανδρον:

Καὶ Κολοφὼν ἀείδηλος ἐνὶ πτολίεσσι τέτυκται,
Δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀεισονόους.
Πρωτότοκον μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίῃσι φίλους.
Ἄδηλον.
Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ
Νίκανδρος κατέλεξεν, ἐπιστάμενος περὶ πάντων
Ἀνθρώπων· ἦ γὰρ Παιήονός ἐστι γενέθλης.

Nicander Alexandrinus, libro innotuit de Ariſtotelis diſcipulis, teſte Suidâ in Ἀρχείων.

Nicander, Chalcedonicus, ſcripto prodidit Προυσίου συμπτώματα, teſte Athenæo lib. 11.

Nicander, Thyatirenus, περὶ δήμων citatur ab Harpocratione in Τιτακίδαι.

Nicanor, natione Cyprius, unus ex 7 Diaconis ab Apoſtolis in divinum miniſterium ſelectus. Act. Ap. 6. Apud Cyprum martyrio coronatus.

Nicanor, medicus Græcus, qui de Medicinâ multa ſcripſit.

Nicanor Alexandri M. hiſtoriam prodidit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 520.

Nicanor, Alexandrinus Grammaticus ſub Hadriano Imp. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 12. Τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες, inquit Suidas, Ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου, ἕτερος δὲ Παρμενίωνος, ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος, οὗ καὶ Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Nicarchus, Philoſophus Corinthius ſub Periandro. Plut. in Symp. 7. Sap.

Nicephorus, ὁ Βασιλάκης, ſive Βασιλάκιος, Rhetorices Conſtantinopoli profeſſor, floruit ſub Alexio Comneno, qui patri Michaeli ſucceſſit 1131. De quo Nicetas Choniates lib. 7.

geſtorum

geſtorum Manuelis Comneni, & Jo. Cinnamus lib. 4. Hiſt. Rom. & ex hiſce Leo Allatius in præfatione quam præmiſit excerptis Heracliti, Libanii, hujuſce Nicephori, & aliorum, quos primus Græcè edidit Romæ 1641. Latineque vertit. Ac Baſilacæ quidem ſunt iſta: μῦθοι, διηγήματα, & ἠθοποιΐαι. Voſſius.

Nicephorus, Calliſti fil. Xanthopulus; qui inclaruit Hiſt. Eccleſiaſticæ, ad Andronicum Palæologum exaratæ, lib. 23. quorum poſtremi 5 perierunt. Condidit hoc opus, annum necdum 36 egreſſus; ut ait ipſe in procemio. Ineptum, & ridiculum ſcriptorem vocat Beza, viz. propter fabellas complures, & errores non exiguos: quos in eo etiam Baronius, Poſſevinus, atque alii obſervarunt. Sed ætatem cogitemus quâ vixit, pro quâ dictione uſus eſt non invenuſtâ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 29.

Nicephorus, Patriarcha C. P. reliquit ἱστορίαν σύντομον, ſive Breviarium de rebus geſtis à Mauricii cæde, uſque ad Leonis 4 Porphyrogenneti & Irenes nuptias, hoc eſt, Conſtantini Copronymi, an. 29. Chriſti vero 769. Primus publicavit, ac tralationem ſuam addidit V. Cl. Dionyſ. Petavius. Alius *Nicephorus* Conſtantinopolitanus junior Chronographus. De quo Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 25.

Nicephorus, Diaconus Phryx inter eos, qui de ſui ævi rebus aliquid prodiderunt, memoratur à Joanne Curopalate, & Georgio Cedreno, utroque in hiſtoriæ procemio.

Nicephorus Gregoras, præterquam quod interpretatus eſt Syneſii librum de Inſomniis; præter item alia multa, quæ in Italiæ Bibliothecis aſſervantur, etiam hiſtoriæ Byzantinæ 11 libros condidit, quibus complexus eſt res annorum 145. à Theodoro Laſcare priore uſque ad ſuam ætatem ſive obitum Andronici Palæologi poſterioris, qui incidit in An. Dom. 1361. Hunc primus cum tralatione ſuâ publicavit Hieronymus Wolfius. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 29.

Nicephorus, Philoſophus atque orator; cujus oratio funebris extat de vitâ Antonii Patriarchæ C. P. qui deceſſit, An. Dom. 901. Habes apud Surium Tom. 1. die 12. Febr.

Nicepſos, rex Ægypti. Scal. Exer. 266. Circuli decuſſati atque in quadrantes redacti numeros conſtituit Petoſiris, vel Nicepſo. Vide *Necepſo*.

Nicetas Choniates, vir Conſtantinopolitano imperio illuſtris, floruit initio ſeculi tertiidecimi. Libris 21 complexus eſt hiſtoriam annorum 85, nempe ab obitu Alexii Comneni, ubi deſierat Zonaras, uſque ad annum 1203. Diligens fuit Homeri lector ac imitator, adeo ut ob poeticam, atque inſolentem dictionem, quandoque durior fiat: cum primis in præfatione, quæ ſalebroſa eſt. In cæteris mollius fluit, ut videatur ibi oſtentare voluiſſe, quantus logodædalus foret; quod ſimiliter in hiſtoriâ ſi feciſſet, ne ille multo minus laudis, quàm nunc habet, mereretur. Voſſius.

Nicetas David, ſive Paphlago, Photii adverſarius. Compoſuit vitam Ignatii Monachi, Michaelis Trauli Imp. F. Patriarchæ C. P. quo exacto Photius ex ſenatore factus eſt Patriarcha. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 25.

Nicetes, Smyrnæus Sophiſta, Adriano Imp. gratioſus, ab eoque Muſeo Ægyptio adſcriptus. Quum cauſas tentaret, foro etiam aptiſſimus videbatur. Adeo ingenium ad utramque dicendi rationem accommodavit, ut judiciale ſophiſticâ quâdam facultate exornaverit. Sophiſticum vero & umbratile forenſibus aculeis roboravit, genuſque dicendi antiquum & politum retinuit: laſcivius nihilominus, & Dithyrambicus viſus. Philoſtr.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabricium veniens ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille averſatus facinus, Pyrrho reſcripſit, ut à Niciâ ſibi caveret. Plut.

Nicias, Grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui ejus in epiſtolâ quâdam ad Atticum meminit, item in epiſtolâ ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias, Maleotes, hiſtorias vel fabulas reliquiſſe videtur. Plut. in Paral. min.

Nicias, Nicenus, conſignavit philiſophorum hiſtoriam, ac ſucceſſiones, teſte Athenæo lib. 4. 6. 10. & 13. Vide Jonſium de Hiſt. Philoſoph. ſcript. p. 340. Fortaſſe nec alius eſt *Nicias*, quem Ἀρκαδικὰ literis prodidiſſe Athenæus auctor eſt lib. 14. Etiam *Niciam* ἐν τοῖς περὶ λίθων teſtem adhibent Plut. de Flum. & Stobæus.

Nicias, Athenienſis, gente clarus, ad quem poſt mortem Periclis primæ partes delatæ ſunt. Miſſus igitur Imperator unà cum Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Gilippum Lacedæmonium auxilio accerſiverant, infeliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti ſunt; in carceremque conjecti ſibi manus attulere. Plutarchus eum M. Craſſo comparat, quòd & divitiis abundaverit, & eundem fere exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos invenerit. Apud Stobæum de Niciâ ſic legas: Νικίας δὲ οὕτως ἦν φιλόπονος, ὥστε πολλάκις ἐρωτᾷν τοὺς οἰκέτας, εἰ λέλουκε, καὶ εἰ ἠρίστηκεν.

Nicias, Athenienſis pictor, qui diligentiſſimè mulieres pinxit. Plin. 32. 2. Hic in artem tantâ contentione animi incubuiſſe dicitur, ut cibum ſumere ſæpe oblitus ſit. Ælian. ποικιλ. 3. 35. Vide Pauſan. in Att. & Stobæum Serm. 27. Quibus adde Plut. in lib. *An ſeni ſit gerenda reſpublica?* Qui ſic de hoc pictore: Νικίας ὁ ζωγράφος οὕτως ἔχαιρε τοῖς τῆς τέχνης ἔργοις, ὥστε τοὺς οἰκέτας ἐρωτᾷν πολλάκις, εἰ λέλουται, ἢ ἠρίστηκεν. Fuit etiam *Nicias* alter Pergaſeus, helluo, qui ſeipſum interfecit, teſte Æliano Var. Hiſt. 4. 23.

Nicochares, poeta Comicus Græcus, Athenienſis, Philonidis filius, coævus Ariſtophanis, qui multas fabulas ſcripſit. Vide Voſſ. P. Gr. p. 48.

Nicocles, Salaminiorum rex, cui cum Stratone Phœnicum rege certamen fuit, uter eſſet mollior ac effœminatior, uterque autem violentâ morte periit. Item *Nicocles* Cyprius quidam luxurioſus, de quo Ælian. V. Hiſt. 7. 2. De *Nicocle* Evagoræ filio ita Diod. lib. 15. Νικοκλῆς, ὁ Εὐνοῦχος ἐδολοφόνησεν Εὐαγόραν τὸν βασιλέα. Ejus cædis non meminit omnino Iſocrates; ſed ex ejus ſilentio, non eſt damnandus, ut falſus, hoc loco Diodorus. Nam is Rhetor Nicocli adulatur, & ideo potuit prætermittere tam dirum facinus. Theopompus certe lib. 12. hiſt. apud. Phot. Eunuchum quendam ait cædem patraſſe, ſed eum Thraſydæum nomine, patriâ Eleum fuiſſe ait. Occidit autem non ſolum Evagoram, ſed & ejus filium Pythagoram, majorem, ut puto, natu, & forte, ut regnaret Nicocles, ut conjicere licet ex illo Theopompi loco cum hoc Diodori collato, & ex Iſocratis ſilentio, qui de morte Evagoræ, nec in Evagora, nec in 2. ad Nicoclem exhortationibus ne verbum quidem fecit. Ideo Νικοκλῆς καὶ ὁ Εὐνοῦχος legit Palmerius.

Nicocreon, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum philoſophum malleis ferreis cædi juſſit. Vide *Anaxarchus*.

Nicodemus, nomen viri Phariſæi, Judæorum primarii. Joan. 3.

Nicolaa, quæ & *Nicaule*, regina Saba. Salmanticenſis lib. Juchaſim fol. 156. 1. *Regina Saba, quæ Nicolaa vocabatur, venit ex regno Jeman ad audiendam Sapientiam Solomonis*. Vide Boch. Phaleg. 2. 26. Cedrenus de hâc Regina: Βασίλισσα Σαβᾶ, ἥτις ἐλέγετο Σίβυλλα παρ᾽ Ἕλλησιν προσῆλθε τοῦ πειρᾶσαι τὸν Σολομῶντα καὶ ἐν τούτῳ· Εὐόπτους γὰρ παῖδας ἄῤῥενάς τε καὶ θηλείας ὁμοιοτρόπῳ στολῇ καὶ κουρᾷ τῇ αὐτῇ περικαλλωπίσασα παρέστησεν αὐτῷ, ζητοῦσα, ἑκατέρου γένους διάκρισιν ποιήσασθαι. Ὡς δὲ ὁ βασιλεὺς νίψασθαι τούτοις προσέταξε τὸ πρόσωπον, τὴν φύσιν ἑκατέρων διέγνωκε, τῶν μὲν ἀῤῥένων εὐτόνως καὶ ἀνδρικῶς τὰς ὄψεις καταψυχόντων, τῶν δὲ θηλειῶν ἁπαλῶς καὶ ἀπειρημένως.

Nicolaitæ, quinam fuerant ex Euſebio diſcimus Eccleſ. Hiſt. lib. 3. cap. 29. qui ex Clem. Alex. lib. 3. Strom. hæc refert. Nicolaus Diaconus; cujus mentionem facit B. Lucas Hiſt. SS. Ap. cap. 6. uxorem habens formoſiſſimam, ab Apoſtolis, quaſi zelotypiæ morbo laboraſſet, reprehenſus fuit. Ille autem, uxore in medium productâ, cuilibet eam ducendi poteſtatem fecit, dicens hoc dicto iſti conſentaneum eſſe Ὅτι παραχρᾶσθαι τῇ σαρκὶ δεῖ, hoc eſt, *carne abuti (ſive injuriam ei facere) homines debere*. Idem affirmat B. Irenæus lib. 2. cap. 27. Reliqui autem ejus ſectatores ſermonem ejus ἁπλῶς καὶ ἀβασανίστως accipientes, ἀναίδην ἐκπορνεύουσιν, inquit Clemens ubi ſupra. Sermo autem ille quo uſus eſt Nicolaus, & quem non ſano ſenſu ſectatores ejus acceperunt, Sancto Matthiæ ab Euſebio attribuitur, viz. Σαρκὶ μὲν μάχεσθαι, καὶ παραχρᾶσθαι, καὶ μηδὲν αὐτῇ πρὸς ἡδονὴν ἐνδιδόναι, ψυχὴν δὲ αὔξειν διὰ πίστεως καὶ γνώσεως. Et hæc, inquit, Nicolai verborum fuit ſententia. Quod autem uxorem in medium protulerit, ἀποβολὴ πάθους, καὶ ἡ ἐγκράτεια τῶν περισπουδάστων ἡδονῶν fuiſſe dicitur. Cujus veritatis argumento eſſe poteſt, quòd fœminam nullam, præter uxorem propriam unquam attigerit, ex qua cum liberos ſuſcepiſſet, illi omnes virginitatem perpetuam conſervarunt. Hæc de Nicolao hiſtoria ſive vera ſit, ſive falſa, illud ſaltem certiſſimum eſt, Sectatores ejus, qui ab Euſebio τὴν αἵρεσιν αὐτοῦ μετιέναι dicuntur, atque Apoc. cap. 2. Νικολαῖται vocantur, ἀκαθαρσίας abominandæ rei fuere. Aliter D. *Lightfoot*, qui ad illud Ap. in 1 Cor. cap. 6. ver. 12. Πάντα μοι ἔξεστιν, &c. ſic ſcribit. Tranſit jam Apoſt. ad aliud Thema, agitque tacitè contra peſtem iſtam in Eccleſiâ; nimis graſſantem facinoroſam hæreſin *Nicolaitarum* quæ ad comedenda Idolothyta ſuaſit, & fornicationem: Sectam Nicolaitarum à Nicolao de 7. diaconis uno cognominationem ſuam hauſiſſe, qui negaverit næ ille toti antiquitati videbitur certe contrariari. Et tum inter ipſos antiquos, non ſatis eſt de re conſenſum: Adeantur authores, & in partes eos iviſſe comperies, an à facto Nicolai emanarit hæreſis, an à quodam dicto. Quid ſi à neutro? At à verbo ניכולה *Nicolah* deductum ſit ſectæ nomen, quod denotat *Comedamus*. Nam ut vox Hebræa נאכל Chaldæis tranſiret in ניכול quis non novit? Et cum nequiſſimis iſtis homuncionibus,

cionibus, nihil antiquius foret, quàm ſeſe mutuo ad comedenda Idolothyta animare dicentes invicem aliiſque quod conjectari licet, ניכולה Comedamus, quam aptiſſimè inde ab orthodoxis denominari poterant Nicolaitæ? Targum in Eſ. 20. 13. אמכין ניכול בסר: Undecumque tum ſectæ nomen vix dicas an horrenda ea, magis an miranda. Nam cum nuperrimè decreverit Synodu s Hieroſolymitana contra comeſtionem Idolothylorum & ſcortationem, Act. 15. ſtupendum eſt exortum illico eſſe genus hominum eorumque Evangelium profitentium, qui ipſi omni audaciâ in contrarium irent, alioſque omni nixu ac induſtriâ excitarent, ad comedendum Idolothyta & fornicandum.

Nicolaus Damaſcenus, Hiſtoricus & Philoſophus, cujus ætas nulli ignota eſſe poteſt, qui ſciat familiarem fuiſſe Herodi regi; amiciſſimum item Auguſto Cæſari, uſque adeo, ut *Nicolaorum* nomen ab hoc imponeret, ſive dactylis, quod eſt apud Athenæum, lib. 14. Plutarchum Συμποσ. lib. 8. cap. 4. Iſidorum in Gloſſis, & Adhelmum lib. de Virginitate, ſive placentæ generi, juxta Serenum Sammonicum, Heſychium Mileſium, Photium & Suidam, quomodo & Palladius uſurpat lib. de monachis Ægyptiis Hiſtor. 8. Meminit Damaſceni quoque Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. Fuit autem Philoſophus Peripateticus, vir planè ſummus, & undecunque doctiſſimus. Scripſit de vitâ propriâ, teſte Suidâ, qui & alia multa nominat, quæ apud eum legi malo. Ipſe ea ſolum adferam, quæ hiſtorica ſunt. Qualis eſt hiſtoria Aſſyria, quam ab eo ſcriptum fuiſſe, auctor eſt Photius: Qui etiam putat, fuiſſe ejus Collectanea morum incredibilium. Plane autem cenſeo hiſtoriam Aſſyriam fuiſſe partem univerſalis hiſtoriæ. Ea librorum erat 80. juxta Suidam: 124, juxta Joſephum: ſed fuiſſe librorum 144. indicat Athenæus lib. 6. Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς, εἷς δ' ἦν τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἐν τῇ πολυβίβλῳ ἱστορίᾳ (ἑκατὸν γὰρ καὶ τεσσαράκοντά εἰσι πρὸς ταῖς τέσσαρσι) τῇ ἑκκαιδεκάτῃ, καὶ ἑκατοστῇ φησιν, &c. Ex libro 96 locum quendam de diluvio, & arcâ citat Fla. Joſephus Ant. 1. 5. Item alium de Patriarcha Abrahamo, & illius habitatione apud Damaſcenos, cap. 7. ejuſce libri. Operæ pretium quoque fuerat adire librum 16. hujuſce operis, cap. 11. ubi oſtendit, quantopere ejus fides fuerit ſuſpecta in rebus Herodis Magni, quo vivo ſcribebat. Quædam etiam quæ ad Indiam pertineant, refert ex eo Strabo lib. 15. Etiam geminum ejus fragmentum eruditis notis illuſtravit Joſ. Scal. append. operis de Emend. Temp. Nicolai Damaſceni συναγωγὴν. h. e. *Collectanea* citat Abba Maximus Eclog. cap. 4. indeque aliqua adducit, Voſſius. Comœdias etiam & Tragœdias ſcripſit, eaſque εὐδοκίμους. ut ait Suidas. In iis fuit Tragœdia Suſanna cujus mem. Euſt. in Dionyſium. Scripſit etiam de vita ſuâ, item de Inſtitutione Cæſaris Auguſti.

Nicolaus, ex Myris urbe Lyciæ, igneus, id eſt, vehemens Chriſtianorum & æmulator & ſacerdos, qui magnam cum Deo familiaritatem habebat. Hic nihil quidem ſcripſit: ſed in ſomnis Imp. Conſtantino adſtans, tres duces ob quendam calumniatorem capitis condemnatos liberavit, ab ipſis per preces invocatus. Alios etiam quoſdam milites ex morte pariter eripuit. Suidas. Alius *Nicolaus* itidem è Myris urbe Lyciæ, frater Dioſcoridis Grammatici, & Hipparchi, & Hypati patricii. Scripſit artem Rhetoricam & declamationes. Suidas. Alius Orator, diſcipulus Plutarchi & Procli, illius inquam Plutarchi, cui cognomen erat Neſtorii. Scripſit Progymnaſmata & declamationes Rhetoricas, & alia quædam. Floruit autem ſub Leone Imp. ſeniore, & Zenone, & Anaſtaſio. Suidas.

Nicolaus, Myrepſus, qui *Præpoſitus* dici ſolet, unus ex Græcorum recentiſſimis medicis fuit. Nam citat Meſuem Arabem medicum, qui claruit, A. D. 1155. ſub Frederico Barbaroſsâ. Et vel barbaries multorum vocabulorum indicat ætatem. Accuratè tamen, quo ſeculo vixerit dicere non poſſumus. Super eſt ejus liber de Compoſitione medicamentorum particularium ſecundum genera κατὰ στοιχεῖα, ſive ordine literarum. Voſſius.

Nicomachus, pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos vero 5. tradit Suidas; Primum ex Alexandriâ Troadis, poetam Tragicum, qui ſcripſit tragœdias undecim. Secundum Athenienſem item Tragicum, qui vicit Euripidem & Theognin. Tertium Medicum Machaonis filium, Æſculapii nepotem, qui ſcripſit de Medicinâ libros ſex, ac de philoſophiâ unum. Reliquos patrem & filium Ariſtotelis ponit. Sextum addit Plinius pictorem Ariſtodemi filium ac diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ, Scyllamque. Plin. 35. 2.

Nicomachus, quidam Pythagoricus, ut videtur, ſcripſit vitam Apollonii Pythagorici, teſte Sidonio Apoll. 8. 3. Vixit poſt Philoſtratum, vel ejus ætate. Erat & Geraſenus quidam Nicomachus, itidem Pythagoricus, de quo videatur Meurſius notis ad Nicomachi hujus ἁρμονικῆς ἐγχειρίδιον. Vixit hic ante Apuleii Madaurenſis ætatem, quandoquidem Apuleius Arithmeticam ejus Latine tranſtulit, teſte Caſſiodoro. Alter quoque hic legi meretur *Nicomachus* Aureliano Imp. clarus, qui epiſtolam Zenobiæ Palmyrorum reginæ, præter ſexum tumidam in Græcam ex linguâ Syrorum tranſtuliſſe ſe dixit apud Vopiſcum *Aurelian.* Hunc cum priore eundem eſſe opinantur Savaro & Meurſius, ſed abſque ratione. Alius Virius *Nicomachus* Flavianus, Hiſtoricus diſertiſſimus, teſte Inſcriptione apud Voſſium de Hiſt. Lat. p. 744. cujus crebra apud Symmachum fit mentio lib. 6. epiſtolarum. Sed præter hos, & eos, quos inſuper Meurſius recenſet, fuere quidem Nicomachi plurimi. Memoratur *Nicomachus* Phocenſis Thucydidi lib. 4. *Nicomachus* ποιητὴς Ariſtophani in Ranis. *Nicomachus* Teius Xenophonti lib. 4. περὶ ἀναβάσ. *Nicomachus* Daiphanti filius Demoſtheni pro Cteſiph. Lyſiæ oratio contra *Nicomachum* γραμματέα extat. *Nicomachus* exoletus apud Diod. Sic. lib. 17. cap. 79. & Curtium lib. 6. cap. 2. *Nicomachus* Tyrius, Ciceronis hoſpes, Ciceroni in Fragmentis de Philoſophiâ apud Nonium. *Nicomachi* librum περὶ ζωγράφων ſignat Hephæſtion in Enchiridio. *Nicomachus* Acarnan, Ætolorum legatus Polybio lib. 17. *Nicomachus* Rhodius eidem Polybio lib. 8. Quidam ignotus apud Simplicium lib. 2. de cœlo text. 56. niſi forte hic eſt Peripateticus ille. At minimè hic à Meurſio præteriri debuit Nicomachus Muſicus, Iſmeniæ Chorauli & Dionyſiodoro Muſicis æqualis, apud Plin. 37. 1. Uti nec *Nicomachus* alius omittendus erat Jo. Jonſio, qui de Feſtis Ægyptiis libros conſignavit, teſte Athenæo lib. 10.

Nicomedes, rex Bithyniæ, Romanis amicus, qui olim raſo capite, ſumpſit pileum, & ſe Romanorum libertum vocavit. Suetonius in vitâ Julii Cæſaris:

Gallias Cæſar ſubegit, Nicomedes Cæſarem:
Ecce Cæſar nunc triumphat, qui ſubegit Gallias:
Nicomedes non triumphat, qui ſubegit Cæſarem.

Item hiſtoricus, qui περὶ Ὀρφέως tractavit, cujus operis librum primum citat Athenæus libro decimo quarto.

Nicoſtrata, mater Evandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula ſignificare volebat, *Carmenta*, ſeu *Carmentis* Latinè dicta eſt. Vide *Carmenta*.

Nicoſtratus, Macedo, orator inter decem ſecundus, tempore Marci Antonini, ac Dionis Chryſoſtomi, Ariſtidis oratoris æqualis, ſcripſit nonnulla, quæ citat Suidas. Item poeta Comicus, de quo vide eundem Suidam, Athenæum, itemque Ælianum ποικίλ. lib. 4. cap. 12. & Voſſ. P. Gr. p. 51.

Niger Peſcennius, Proconſul Syriæ, Didio Juliano interfecto, cum Septimio Severo de Imperio certavit, & victus eſt. Herodian. lib. 3. Vide Eutropium ſub finem lib. 8. & Xiphilinum Dionis Epitomatorem in Didio Juliano.

Stephanus Niger Philoſtrati Heroica Latinè vertit, ac dialogum conſcripſit, quo complexus eſt quicquid memorabile de Græciæ rebus Pauſanias prodidiſſet. Vixit An. Dom. 1517. unus fuit eruditorum Infelicium, de quo Pierius Valerianus lib. 2.

P. Nigidius Figulus, vir Prætorius, non humanarum modo literarum, ſed & Philoſophiæ, & Aſtrologiæ, & rei Medicæ conſultiſſimus extitit; Ciceroni ſummâ gratiâ junctus, & honorificentiſſimè ſemper ab illo habitus, quem & in libello de Univerſitate ab ingenio & eruditione vehementer laudat, & exulantem ſub Cæſare diligenter conſolatus eſt, ut videre licet in Fam. Epiſt. lib. 4. Laudat eum quoque Lucanus lib. 1. verſ. 639.

At Figulus, cui cura Deos, ſecretaque mundi
Noſſe fuit, quem non ſtellarum Ægyptia Memphis
Æquaret viſu, numeriſque moventibus aſtra,
Aut hic errat, ait, nullâ cum lege per ævum
Mundus, & incerto diſcurrunt ſidera motu:
At ſi fata movent, orbi, generique paratur
Humano matura lues.———

A. Gellius *Romanæ civitatis doctiſſimum* vocat. Idem ætatem illam Ciceronis & Cæſaris multiformium doctrinarum, variarumque artium, quibus humanitas erudita eſt, culmina habuiſſe duo ſcribit, M. ſc. Varronem, & hunc P. Nigidium, cujus tamen lucubrationes, non ita, ut Varronis, in omnium manibus frequentes fuiſſe oſtendit, quod propter obſcuritatem, ſublimitatemque in vulgus non exirent. Citantur ejus Commentar. Grammaticorum lib. 24. præterea de Annalibus, de extis & ventis. Ejus eſt illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus præſtare debet, ne mentiatur; prudens, ne mendacium dicat.* Neutiquam vero prætereundum, Figuli cognomen inde adeptum, quod interroganti, ut Aſtrologiæ peritiſſimum, cur gemini diſpari conditione naſcerentur? commentum illud de rotâ figulari propoſuerit, quæ brevi temporis momento maxima ſpatia revoluta percurrat. Cujus reſponſi meminit D. Auguſtinus de C. D. lib. 5. cap. 3. Illud ſingularem ejus in divinando felicitatem arguit, quòd, cùm ageretur in Curiâ de conjuratione Catilinæ, & Octavius pater ob uxoris puerperium ſerius acceſſiſſet, P. Nigidius,

comper-

compertâ moræ cauſâ, Dominum terrarum Octavio natum affirmavit, ut eſt apud Sueton. in Auguſto. Deceſſit in exilio, potiente rerum Cæſare, quomodo teſtatur Euſebius, & id ipſum indicat M. Tullius Philippicâ ſecundâ.

Nileus, Philoſophus, quem Athenæus lib. 1. ait habuiſſe in ſuâ poteſtate omnes libros Ariſtotelis; ejus tamen non meminit Laertius.

Nilus, hiſtoricus, Græcè extare dicitur à Rob. Conſtantino in ſuo Nomenclatore. Alius autem ſine dubio eſt *Nilus*, B. Chryſoſtomi diſcipulus, monachus C P. ac Theodoreti æqualis; ſcripſit de cæde SS. Martyrum, monachorum in monte Sina. Alia etiam reliquit, ſed parænetica. Vide Photium in Bibl. cod. 276. & Nicephorum Eccleſ. Hiſt. lib. 14. cap. 54.

Nimrod, Ναβρώδης Joſepho, qui ſic de eo Ant. lib. 1. cap. 5. Ἐξῆρε δὲ αὐτοὺς πρός τε ὕβριν τοῦ θεοῦ καὶ καταφρόνησιν ὁ Ναβρώδης, ὡς υἱωνὸς μὲν ὢν Χάμου τοῦ Νώχου, τολμηρὸς δὲ καὶ κατὰ χεῖρα γενναῖος, ἔπειθεν αὐτοὺς μὴ τῷ θεῷ διδόναι τὸ δι' ἐκεῖνον εὐδαιμονεῖν, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ταῦτα παρέχειν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι. Et poſtea. Ἀμυνεῖσθαι τε τὸν θεὸν πάλιν ἠπείλει τὴν γῆν ἐπικλύσασθαι θελήσαντα. Πύργον γὰρ οἰκοδομήσειν ὑψηλότερον ἢ τὸ ὕδωρ ἀναβῆναι δυνηθείη, μετελεύσεσθαι δὲ καὶ τὴν τῶν προγόνων ἀπωλείας. Cedrenus: Τὸν Νεβρὼδ ἀποθεώσαντες οἱ Ἀσσύριοι ἐν τοῖς ἄστροις τοῦ οὐρανοῦ ἔταξαν καὶ καλοῦσιν Ὠρίωνα· Οὗτος κατέδειξε τὴν κυνηγετικὴν, διὸ καὶ τὸν καλούμενον κύνα ἄστρον τῷ Ὠρίωνι συνῆψαν. Vide *Nemb oth.* & Boch. Geograph. Sacr. lib. 4. cap. 12.

Ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex; nam Belus ſolam habuit Babylonem, Ninus verò totam Aſſyriam. Primus omnium regum fuit τῶν εἰς ἱστορίαν καὶ φήμην παραδεδομένων, id eſt, *qui ſcriptores rerum ſuarum nacti ſunt*, inquit, Diod. Sic. Regn. an. 52. Idololatriam in orbem invexit. Chaldæis *Hercules*; Aſſyriis *Jupiter* dictus. Non alius forſan à Babylone, Beli filio. *Nini* enim vox *filium* ſig. id autem Hebræis נין *nin*, uti Ægyptiis *non*; unde *Nonni*, & *Nonnæ* vocabula, quibus qui præerat *Abbas*, h. e. *pater* dicebatur. Colophonius Phœnix, vetus poeta vitam Nini ſic deſcripſit,

> Νῖνος τις ἐγένεθ' ὡς ἐγὼ κλύω
> Ἀσσύριος, &c.——
> *Ninus vir quidam fuit, ut audio*
> *Aſſyrius, qui auri mare poſſidebat,*
> *Et alia copioſius, quam arena eſt Caſpia.*
> *Aſtra nunquam vidit, nec forſitan id optavit:*
> *Ignem apud Magos ſacrum non excitavit,*
> *Ut lege ſtatutum eſt, Deum nec virgis attigit.*
> *Sacrificiis Deos non eſt veneratus, jura non reddidit.*
> *Subjectos ſibi populos affari non didicit, ac ne numerare quidem:*
> *Verum ad edendum & bibendum ſtrenuiſſimus,*
> *Vinumque miſcens, cætera in ſaxa amandabat.*
> *Vir ille, ut mortuus eſt, hoc de ſe teſtimonium reliquit omnibus:*
> *Sepulcrum hoc conſpicatus, nunc ubi Ninus ſit,*
> *Audi, ſive ſis Aſſyrius, ſive Medus,*
> *Sive Coraxus, ſive à ſupernis paludibus*
> *Indus capillatus: frivola non denuntio.*
> *Quondam ego Ninus fui, ſpiritumque vitalem hauſi,*
> *Nunc vero aliud nihil, quàm terra factus ſum:*
> *Quicquid comedi habeo, quicquid volupe mihi fuit:*
> *Et quicquid pulchrarum fœminarum in amore laſcivii:*
> *Opes quibus eram beatus, inimici coeuntes*
> *Auferent, hœdum ut crudum quæ bacchantur Thyades:*
> *Ad inferos cum deſcendi, nec aurum, nec equum*
> *Nec argenteum currum egi.*
> *Cinis jam multus, qui olim mitram geſtavi.*

Ninyas, Aſiæ rex, ex Nino & Semiramide genitus, domi præ voluptate ſemper latitabat, nulli præterquam ſuis uxoribus ſe conſpiciendum exhibens. Athen. lib. 12.

Niobe, filia Tantali, ſoror Pelopis, uxor autem Amphionis regis Thebanorum, quæ cum viro ſuo ſex filios, totidemque filias peperiſſet, animo elata, Latonæ ſeſe præferre non dubitavit. Quamobrem indignata Dea, Apollinis & Dianæ ſagittis liberos ejus ad unum omnes interficiendos curavit, Niobenque ipſam ſibi convitiantem turbine venti in Aſiam rapuit, & juxta Sipylum urb. (quæ illi patria erat) in ſaxum transformavit. Alia fuit Phoronei filia, ex quâ Jupiter Apim, qui poſtea Oſiris & Serapis dictus eſt, genuit. Per ſaxum in quod Niobe mutata eſt, intelligitur immodicus dolor, qui tandem in ſtuporem ac dedolentiam convertitur, fecitque, ut Niobe diriguerit, & veluti lapis immota ſteterit. Cic. 3. Tuſc. *Niobe fingitur lapidea, propter æternum, credo, in luctu ſilentium.* Vel per ſaxum intelligere poſſis lapideam ſtatuam, quam orba liberis ſibi erexit in monumentum, uti refert Palæphatus in his. Νιόβη, ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἔστησε ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων. Subdit, Καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτὴν οἷα καὶ λέγεται. Stat. 5. Sylv.

> ———*Citius genetrix Sipyleia fertur*
> *Exhauſiſſe genas.*———

De numero liberorum Niobes non conſentiunt auctores. Homerus Iliad. ult. 12. prodidit, ut videre eſt in his:

> Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
> Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
> Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες,
> Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
> Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
> Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.

Quem ſequitur Propertius lib. 2. eleg. 16.

> *Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba*
> *Sollicito lachrymans defluit à Sipylo.*

Itemque Statius Theb. 6.

> ——*Geminis Niobe conſumpta pharetris*
> *Squalida biſenas Sipylon deduxerat umbras.*

Hyginus fab. 9. & Apollodorus lib. 3. 7 mares & 7 filias nominant; quibus concinunt Ovidius, Seneca, & Auſonius. Hic lib. 6. Met.

> ——*Hunc natas adjice ſeptem*
> *Et totidem juvenes.*——

Ille in Medeâ verſ. 954.

> *Utinam ſuperbæ turba Tantalidos meo*
> *Exiſſet utero, biſque ſeptenos parens*
> *Natus tuliſſem.*——

Tertius Epigr. 27.

> *Bis ſeptem natis genetrix læta, atque ſuperba*
> *Tot duxi mater funera quot genui.*

Heſiodus 10 mares & 10 fœminas facit, ut ait idem Apollodorus. Herodotus 2 mares, & 3 fœminas. Addit Apollodorus, Amphiona è maribus & è fœminis Chlorin ſervatos; & Teleſillam Poetriam duas filias incolumes ſcripſiſſe, Amyclam & Melibœam. Vide Ælian. lib. 12. Ποικίλης ἱστορίας, cap. 36. & Gell. lib. 20. cap. 7. Hinc *Niobæus* adject. Horat. Car. 4. Od. 6.

> *Dive, quem proles Niobæa magnæ*
> *Vindicem linguæ, Tityoſque raptor*
> *Senſit ultorem.*——

Niobe, Phoronei filia, Pelaſgi mater. Dion. Hal. lib. 1. Ἦν δὲ ὁ Πελασγὸς ἐκ Διὸς, ὡς λέγεται, καὶ τῆς Νιόβης τῆς Φορωνέως, ᾗ πρώτῃ γυναικὶ θνητῇ μίσγεται ὁ Ζεὺς, ὡς ὁ μῦθος ἔχει.

Niphe, una ex comitibus Dianæ, à *niveo candore* appellata. Ovid. Met. 3.

> *Excipiunt laticem Nipheque, Hialeque Rhaniſque.*

Nipte legit Berſmannus ἀπὸ τοῦ νίπτειν. Sed rectè vetuſtiores codd. *Nepheleque* & ſic legit Nicol. Heinſius.

Nireus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium formoſiſſimum ad Trojam veniſſe tradit Homerus Iliad. β. his verſibus.

> Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγεν τρεῖς νῆας ἐΐσας,
> Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
> Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.

Ovid. Ponticorum quarto, Eleg. 13.

> *Tam mala Therſiten prohibebat forma latere*
> *Quam pulchrâ Nireus conſpiciendus erat.*

Propertius 3. 18.

> *Nirea non facies, non vis exemit Achillem.*

Horat. Carm. 3. Od. 10. eum cum Ganymede conjungit:

> *Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ*
> *Raptus ab Idâ.*

Idem Epod. 15.

> *Formâque vincas Nirea.*

Niſus, Hyrtaci fil. Euryalo indiſſolubili amicitiæ vinculo conjunctus; quorum hiſtoriam copioſè ſatis deſcribit Virgil. lib. 9. Æneid.

Niſus, Megarenſium rex, purpureo capillo inſignis, à quo, cùm regni ſui fatum pendere noſſet, diligentiſſimè eum aſſervabat. Verum cum poſtea Megarenſes unà cum Athenienſibus, invidiâ correpti, Androgeon, Minois filium, Palæſtritam inſignem interfeciſſent, Minoſq; eam ob cauſam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, Niſi filia, hoſtis amore correpta, patrem purpureo capillo ſpoliavit, unaque (ut erat in fatis) patriam hoſti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Niſus, ut doloris impatientiâ extabuerit, deorumque miſeratione mutatus ſit in Haliæetum avem ex genere accipitrum. Scylla autem cum ſeſe præter ſpem à Minoe (quem patriæ proditione ſatis ſe demeruiſſe putabat) deſertam videret, in Cirin avem criſtatam converſa eſt, cum quâ Haliæetus etiam hodiè internecinum odium exercet. Virg. Georg. 1.

> *Apparet liquido ſublimis in aere Niſus,*
> *Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo.*
> *Quacunq; illa levem fugiens, ſecat æthera pennis*

Ecce inimicus atrox magno ſtridore per auras
Inſequitur Niſus, quà ſe fert Niſus ad auras
Illa levem fugiens raptim ſecat æthera pennis.

Tota fabula eſt lib. 8. Met. Sic enim ille:

———*Cui ſplendidus oſtro*
Inter honoratos medio de vertice canos
Crinis inhærebat magni fiducia regni.

Apollodorus, lib. 3. πορφυρέαν ἐν μέσῳ τῆς κεφαλῆς vocat. Tibullus, 1. 4.

Carmine purpurea eſt Niſi coma, carmina ni ſint
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

Propertius, lib. 3.

Tuque ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Ovidius Artis Amatoriæ, lib. 1.

Filia purpureos Niſi furata capillos
Puppe cadens celsâ facta refertur avis.

Et lib. de Rem. Am. verſ. 67.

Impia ſi noſtros legiſſet Scylla libellos,
Hæſiſſet capiti purpura, Niſe, tuo.

Nitocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonoſoris, ut quidam volunt, uxor; Euphratem flu. qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, tortuoſum reddidit, ſupraque pontem erexit trium ſtadiorum, difficillimum factu propter paludes, quæ urbem ambiunt; fecit etiam ingentes cavernas ad excipiendum fluminis impetum, egeſſitque quicquid erat limi ad facienda fundamenta. Autores Herodotus, & Qu. Curtius. Non ab Herodoto Nicaule (inquit Bochartus) ſed Nitocris illa mulier dicitur, quæ ſola in Ægypto regnavit. Nec eſt quòd quiſquam ſuſpicetur vocem eſſe corruptam, & Joſephum aliter legiſſe. Aſſerit enim Herodotus eam regionem Babylonicæ Nitocri fuiſſe cognominem: τῇ δὲ γυναικὶ οὔνομ' ἦν, ἥτις ἐβασίλευσε τόπερ τῇ Βαβυλωνίῃ Νίτωκρις. Nihil potuit ſcribi diſertius. Et in Dynaſtiâ Memphitarum apud Africanum ex Manethone: Νίτωκρις γενικωτάτη, καὶ εὐμορφωτάτη τῶν κατ' αὐτὴν γενομένη, ξανθὴ τὴν χροιὰν ἡ τὴν τρίτην ἤγειρε πυραμίδα, ἐβασίλευσεν ἔτη ιϛ. Et apud Euſeb. lib. 1. Chron. Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ἔτη κβ' Νίτωκρις γυνὴ ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὅ ἐστιν Ἀθηνᾶ νικηφόρος. Nempe Ægyptiis *Nit*, vel *Neith* erat Minerva. Plato in Timæo ubi de Nomo Saitico: τούτου δὲ τοῦ νόμου μεγίστη πόλις Σαΐς, ὅθεν δὲ καὶ Ἄμασις ἦν ὁ βασιλεὺς, οὗ τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός ἐστιν, Αἰγυπτιστὶ μὲν τοὔνομα Νηΐθ, Ἑλληνιστὶ δὲ ὡς ὁ ἐκείνων λόγος Ἀθηνᾶ. Rurſus Arabica linguâ, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media eſſe creditur קהר *cahara* eſt *vincere*, & קהר *cahr*, *victoria*. Itaque ex *Neith* & *Cahr* conflatam vocem *Nitocris* Minervam victricem veteres rectè interpretantur. Hæc itaque *Nitocris* à ſuperiore diſtinguenda.

Nixii, Dii erant nixuum in puerperio adjutores. Feſtus. Nixus enim pro partu uſurpari ſolet. Virg. Georg. 4.

———*Haud fœtus nixibus edunt.*

Aulus Gellius, lib. 12. *Quam diutinum puerperium, & quam laborioſi nixus fuiſſent.*

Nixus, ſidus cœleſte, quod Jul. Firmicus *Ingeniculum* vocat. Cicer. in Arateis. Hunc Hyginus Herculem eſſe ait, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur. *Nixus* autem non eſt proprium nomen ſideris cœleſtis, ſed participium à verbo *nitor*; quanquam cum *genu* junctus pro *Engonaſi* uſurpatur. Ovid. Met. 8.

Qui medius Nixique genu eſt, Anguemque tenentis.

Manilius, lib. 5.

Nixa genu ſpecies, & Graio nomine dicta
Engonaſi.———

Noctiluca, Lunæ cognomen, quòd noctu luceat. Horat. Carm. 4. Od. 6.

Rite creſcentem face Noctilucam.

Ubi fortaſſe expreſſit epitheton Νυκτιλαμπῆ, quod ante eum uſurparat Simonides; ut intelligere licet ex quibuſdam ejus verſibus, qui reperiuntur apud Dionyſium Halicarnaſſeum περὶ συνθέσ. ὀνομ. ſub finem.

Nocturnus, noctis Deus. Plaut. in Amphitryone:

Credo ego hâc noctu Nocturnum obdormiviſſe ebrium.

id eſt Veſperum, quem pro *Lucifero* ſumpſit. Neque turbet aliquem quod ſtatim *Veſperuginis* mentio fiat à Soſiâ: hæc enim decore confunduntur in ſervo. Douza. Hieronymus adverſus Vigilantium: *Liberè proclamabis te eſſe aut Mercurium, propter nummorum cupiditatem, aut Nocturnum, juxta Plauti Amphitryonem, quo dormiente, in Alcumenæ adulterio duas noctes Jupiter copulavit, ut magnæ fortitudinis Hercules naſceretur.* Papinius:

Roſcida jam novies cœlo dimiſerat aſtra
Lucifer & totidem Lunæ prævenerat ignes
Mutato Nocturnus equo.

Dicebatur quoque Noctifer. Catullus:

Jamdudum Oetæos oſtendit Noctifer ignes.

Nodinus, Deus, quem D. Auguſtinus, lib. de C. D. ex Varrone ſcribit cultum fuiſſe à veteribus Romanis, putantibus Proſerpinam præpoſitam germinantibus, & proſerpentibus: geniculis vero nodiſque culmorum Deum Nodinum: involucris autem illis folliculorum Deam Volutinam: cum folliculi pateſcant, quo exeat ſpica, Patelenam: cum ſegetes novis ariſtis exæquantur, Hoſtilinam Deam, quia hoſtire & hoſtimentum veteribus exæquationem ſignificat. Floram quoque adjicit & Lactucinam & Maturam, quæ florentibus, lactantibuſque ac matureſcentibus præſint frumentis. Arnobio, lib. 4.

Nodutis, dicitur Deus qui ad nodos perducit res ſatas. Arnobius, lib. 4. Ibi Meurſius legit *Nodutus*; aitque ſic legi debere apud Aug. de C. D. lib. 4. cap. 8. ubi *Nodotus* legitur.

Noe, Latinè *ceſſatio*, vel *requies*. Unde Heſychius: Νῶε, ἀνάπαυσις, (ideoque ridiculè Suidas Νῶε, ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ νῶ, τὸ κολυμβῶ, ſcilicet quòd in arcâ incluſus, in mediis aquis natarit) fil. Lamech, vir Deo gratus, cui, cum homines ejus temporis perdere vellet, juſſit, ut navem, ſive arcam fabricaret, cujus beneficio ab aquis cum familiâ tutus, cæteris ſubmerſis, hominum genus reſtituit. Sulp. Severus, lib. 1. *Ex quo Noe natus, juſtitiâ egregius, & præ cæteris mortalibus, Domino carus acceptuſque.* Et poſteà, *Quâ tempeſtate cùm jam humanum genus abundaret, Angeli, quibus ſedes cœlum erat, ſpecioſarum formâ Virginum capti, illicitas cupiditates appetierunt: ac naturæ ſuæ, originiſque degeneres, relictis ſuperioribus, quorum incolæ erant, matrimoniis ſe mortalibus miſcuerunt; ex quorum coitu Gigantes editi eſſe dicuntur. Quibus rebus offenſus Deus, maximeque malitiâ hominum, quæ ultra modum proceſſerat, delere penitus humanum genus decreverat. Sed Noe virum juſtum, vitâ innocens deſtinatæ exemit ſententiæ.* Joſeph. Ant. lib. 1. cap. 4. Πολλοὶ γὰρ ἄγγελοι Θεοῦ γυναιξὶ συμμιγέντες, ὑβριστὰς ἐγέννησαν παῖδας, καὶ παντὸς ὑπερόπτας καλοῦ διὰ τὴν ἐπὶ τῇ δυνάμει πεποίθησιν. Ὅμοια τοῖς ὑπὸ γιγάντων τετολμῆσθαι λεγομένοις ὑφ' Ἑλλήνων καὶ οὗτοι δρᾶσαι παραδίδονται. Ὁ Νῶχος δὲ τοῖς ὑπ' αὐτῶν πραττομένοις δυσχεραίνων, καὶ ἀλγηδῶς ἔχων, ἔπειθεν ἐπὶ τὸ κρεῖττον τὴν διάνοιαν, καὶ τὰς πράξεις μεταφέρειν. Ὁρῶν δὲ οὐκ ἐνδιδόντας, ἀλλ' ἰσχυρῶς ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τῶν κακῶν κεκρατημένους, δείσας καὶ μὴ φονεύσωσιν αὐτὸν μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ τῶν τούτοις συνοίκων, ἐξεχώρησε τῆς γῆς. Ὁ δὲ Θεὸς τοῦτον μὲν τῆς δικαιοσύνης ἠγάπησεν. Noam Saturnum veterum fuiſſe fuſe probat Bochartus Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 1.

Nomius, dictus eſt Apollo ἀπὸ τοῦ νέμειν *à paſcuis*, qu. *paſtor*, quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignuntur; ſive, ut alii volunt, quod olim juxta Amphryſum, Theſſaliæ flu. divinitate, ob interfectos Cyclopas, ſpoliatus Admeti regis armenta pavit. Callimachus:

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν.———

Nona, una ex Parcis. Gellius, 3. 16. Latini *Nonam*, *Decimam*, & *Mortam*, Parcas dixere.

Nonius Marcellus, Grammaticus, cujus libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnoſus, hiſtoriam edidit, quia legationem ſuam complexus eſt ad Æthiopas & Homeritas, ac Saracenos, aliaſque Orientis gentes. Eo ex opere Excerpta quædam habemus apud Phot. Tmem. 111. ubi & Juſtiniani tempore vixiſſe ait, aliaque quædam de eo & parente ejus Abrahamo & avo item refert. Voſſ. Dicitur etiam *Nonnus*.

Nonius, quidam, à pugna Pharſalica fugientem Pompeium hortabatur ad bene ſperandum, ſeptem adhuc aquilas ſupereſſe dictitans. Cui Cic. *Rectè*, inquit, *ſi nobis cum graculis bellum eſſet.*

Nonius Actianus, crebris delationibus apud Neronem famoſus, ſub initio Principalus Veſpaſiani, in Senatu eo crimine poſtulatus. Tac. Hiſt. 4. 41.

Nonnus, Edeſſenus Epiſcopus. Niceph. lib. 24. cap. 30. Martyrologium Romanum 2 Decembris: *Edeſſæ S. Nonni epiſcopi, cujus precibus Pelagia pœnitens ad Chriſtum converſa eſt.*

Nonnus, Abbas de Narrationibus Græcorum extat Scodriaci in bibliotheca Regis Hiſpaniarum; ut apud Poſſevinum legas in Appendice Apparatûs Sacri p. 22.

Nonnus Panopolita, poeta egregius, Theodoſii temporibus floruit, cujus Paraphraſin, & Dionyſiaca habemus. Agathiâ eſſe antiquiorem certum eſt, cum hic ejus meminerit, vixit vero Agathias ſub Juſtiniano. Chryſoſtomo eſſe juniorem inde colligit Voſſius, quòd uſque adeo veſtigiis ejus in Joanne interpretando inſiſtere amet. Præterea id dictio indicat Sophiſtica, qualis ſeculo quinto fuit ac deinceps: uti ex Heliodoro Syneſio, & aliis liquet. Ac ſimiles ex poetis Quintus, Tryphiodorus, alii. Suidas. Νόννος Πανοπολίτης ἐξ Αἰγύπτου λογιώτατος, ὁ καὶ τὸν παρθένον Θεολόγον μεταφράσας δι' ἐπῶν.

Εἰς

Ἐις Νόννον ἄδηλον.

Νόννος ἐγώ. Πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις ἐν Φαρίῃ δὲ
Ἔγχεϊ φοινήεντι γονὰς ἤμησα Γιγάντων.

Nortia, i. e. *Fortuna* Tuſcis: Meminit Livius, lib. 7. Juvenal. Sat.

——*Idem populus ſi Nortia Thuſco*
Faviſſet.—— ——.

Ubi vulgò *Nurſcia.* Capella lib. 1. *Quam alii Sortem aſſerunt, Nemeſinque nonnulli, Tychenque quamplures, aut Nortiam.* Alii *Nyrtia* legunt.

Novendium, ſeu *Novendiale*, ſacrificium funebre, quod fiebat nono die poſt mortem alicujus. Horatius:

Nec in ſepulcris pauperum prudens anus
Novendiales diſſipare pulveres.

Inde *Novendialis cœna* Tacito An. 6. Plinius *Novendiale convivium* vocat. 20. 11. *In Novendiali convivio magnos gemitus edebant, & atroces contra Deos.* Apuleius Met. 9. *Jamque nono die completis ſolennibus, familiam ſuppellectilemque & omnia jumenta ad hæreditariam deduxit auctionem.* Græci τὰ ἔννατα vocant.

Novenſiles, Dii à Sabinis Romam deducti exiſtimantur, atque iis à Tatio rege ex voto ædes dicatæ fuerunt. Varro de L. L. Sunt qui Novenſiles Deos appellatos putent, *Herculem, Veſtam, Salutem, Fortunam*, &c. quòd noviſſimè in Deorum numerum recepti ſint, quaſi *nuper*, aut *noviſſimè ſalientes*, h. e. in numerum Deorum aſcendentes. Liv. lib. 8. in Decii pro legionibus devotione. Alii, quod veriſimilius videtur, numina peregrina ſic appellata fuiſſe exiſtimant. Solebant enim Romani Deos omnes urbium ſuperatarum, partim per familias ſpargere, partim publicè conſecrare; ac ne aliquis Deorum multitudine, aut ignorantiâ præteriretur, brevitatis & compendii causâ uno pariter nomine cunctos *Novenſiles* invocabant. Arnobius, lib. 3. contra Gentes. Vide Voſſ. in *Novem.*

Numa Pompilius ex Curibus Sabinorum urbe ortus, ſecundus rex Romanorum juſtitiâ & pietate inſignis, qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatoſque longâ militiâ animos ad pacis artem traduceret, ad Deorum cultum animum adjecit, primumque ad intimum Argiletum Jani templum condidit, quod apertum, bellum; clauſum pacem indicaret. Dein Dialem, Martialem & Quirinalem Flamines creavit. Salios item 12. Marti aſſignavit; Virgines Veſtales ſacravit. Pontificem maximum primus declaravit, dies faſtos, nefaſtoſque condidit; annum in duodecim menſes diviſit. Quæ omnia, quò majore apud imperitam plebem in veneratione eſſent, ſimulavit ſibi cum Egeriâ Nymphâ nocturnos congreſſus eſſe, ejuſque ſe monitu, quæ acceptiſſima Diis eſſent, ſacra inſtituere. Juven. Sat. 3.

In vallem Egeriæ deſcendimus——
Hic ubi nocturnæ Numa conſtituebat amicæ.

Poſtremò ubi maximâ cum reverentiâ & ſuorum, & finitimorum quadraginta annos regnaſſet, diem obiit. Liv. Plut. &c. *Numa* autem à נום *num, dormitavit*, quia non tam bellicoſus fuit hic rex, quam Romulus; ſed potius ſacrificulus, ac tranquillitatis amans: ideo fortaſſe populus bellicoſus à dormitatione nomen impoſuit, inquit Flacius Illyricus. *At ego potius* (inquit Simpſonius) *Dormitatorem dictum fuiſſe putarim, quia ſe dormire dixit; quia ſermonem Dei ſic citare ſolebat, dixit Deus*, &c. Virg. Æn. 6.

——*Noſco crines, incanaque menta*
Regis Romani, primus qui legibus urbem
Fundabit, Curibus parvis, & paupere terrâ
Miſſus in imperium magnum.

Regis hujus elogium, ut Romanos omittam ſcriptores, hoc exſtat apud Dionem Chryſoſtomum Oratione 25. Νεμᾶς δὲ τὴν Ῥώμην παραλαβὼν μικρὰν, καὶ ἄδοξον, ἔτι δὲ ἐν ἀλλοτρίᾳ χώρᾳ διῳκισμένην, καὶ πονηροὺς ἔχουσαν τοὺς ἐνοικοῦντας, ἔτι δὲ τοῖς προσχώροις πᾶσιν ἐχθροὺς, καὶ πένητας, καὶ ἀγρίους, καὶ ἐπικινδύνως ζῶντας, τὴν Ῥωμύλου χαλεπωτάτην γνῶ, αὐτοὺς βεβαίως ἔχειν ἐποίησε, καὶ φίλους εἶναι τοῖς περιοίκοις, καὶ νόμους, καὶ θεοὺς καὶ πολιτείαν κατεστήσατο, καὶ πάσης αἴτιος ὑπῆρξε τῆς λεγομένης ὕστερον εὐδαιμονίας. Horatius Carm. lib. 1. Od. 12.

Romulum poſt hos prius an quieti
Pompili regnum memorem?

Mart. lib. 12.

Pacifici Latiâ reddis ab urbe Numæ.

Ovidio *munificus, intonſus* & *juſtus* dicitur. Lucano autem *ſacrificus.* De libris ejus vide Aug. de C. D. 7. 34. 35.

Numenius, Apameenſis Syrus, Pythagoricus, & Platonicus, ἀνὴρ ἐπιφανὴς juxta Euſeb. Præp. lib. 11. Cronii, celebris illius Platonici familiaris, juxta Porphyrium lib. de antro Nymph. in Odyſſ. Libros ejus περὶ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς Πλάτωνα διαστάσεως laudat Euſeb. Præp. lib. 14. Edidit prætérea τὰ περὶ Πλάτωνα ἀπόῤῥητα, unde fragmentum adfert idem Euſeb. Præp. lib. 13. Scripſit etiam περὶ τἀγαθοῦ aliquot libros, quorum primo Judæorum mentionem facit, teſte Euſebio, eumque citat Origenes, lib. 1. contra Celſum. Ex ejus περὶ ψυχῆς libro quædam adducit Theodoretus Serm. 4. Vide Heſychium Mil. in Νεμ. Ejus Plotinus inventa & dogmata ſibi tribuere à maledicis quibuſdam dictus eſt, quo plagii crimine, ut liberaretur, Amelius librum ſcripſit de differerentiâ doctrinæ Plotini & Numenii. Vixit poſt Chriſtum natum, teſte Theodoreto θεραπευτ. β. ubi Plotinum, Plutarchum, & Numenium, cum poſt Chriſtum natum vixerint, multa Chriſtianæ Theologiæ myſteria ſuis libris inſeruiſſe dicit. Diverſus ab hoc eſt *Numenius* ille Pyrrhonius, Pyrrhonis auditor apud Laert. lib. 9. Alius quoque eſt *Numenius* Heracleota, cujus ἁλιευτικὸν laudat Athen. 7. 9. *Numenium* quendam rhetora ſub Adriano floruiſſe docet Suidas. Apollonii ad *Numenium* ſententiam laudat Stobæus Serm. 123. Conſolat. *Numenii* cujuſdam filium memorat Hippocrates 1. Prorrh. apud Galenum Comment 11. Sect. 50.

Numeria, Dea numerandi.

Numerianus, Rom. Imp. cum Caro & Carino.

Numitor, fil. Procæ Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſumque fil. ejus interfecit, filiamque ejus Rheam Sylviam Virginem Veſtalem legit, ut ſub ſpecie honoris perpetuâ virginitate ſpem partûs ei adimeret. Verum cum illa ex Marte (ut Romani credi volue- runt) gravida facta eſſet, ipſam quidem in Tiberis ripâ vivam defodit, pueros autem in fluvio mergi juſſit, quos cum in ſicco deſtitutos Fauſtulus inveniſſet, Accæ Laurentiæ uxori ſuæ educandos tradidit. Hi poſtea adulti Amulium interfecerunt, regnumque avo ſuo Numitori reſtituere. Plutarchus.

Nundina, Romanorum Dea, à *nono die* naſcentium dicta, qui & *luſtricus* dicitur, quo infantes luſtrabantur. Macrob. Sat. 1. *Luſtricus dies olim appellabatur, quo pueri luſtrabantur, & nomen accipiebant.* Suetonius in Claudio: *Ejuſdem futuræ infelicitatis ſignum evidens die luſtrico extitit.*

Nyctelius, vocatus fuit Bacchus, quod ſacra ejus noctu fiebant, νὺξ enim *nox* eſt, & τελέω *perficio*, & *ſacra peragere* etiam ſignificat, unde τελεταὶ pro myſteriis. Anthol. lib. 3.

Νυκτέλιον, Νόμιον, Νεβρώδεα, Νεβριδόπεπλον.

Hinc *latex Nyctelius* pro vino apud Sen. in Oedipo. Bacchi ſacra noctu fieri ſolita paſſim perhibent Poetæ. Virg. Geo. 4.

Inter ſacra Deum, nocturnaque orgia Bacchi.

Et alibi Æn. 4.

—— *Qualis commotis excita ſacris*
Thyas ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. 1. Art. Amatoriæ:

Nycteliumque patrem, nocturnaque ſacra precare.

Dionyſ. Periegetes:

——Ἔνθα γυναῖκες
Ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ,
Στεψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις
Ἐννύχιαι.—— ——

Oppianus 1. Cynegeticωn νυκτερὰ θύσθλα vocat, i. e. *nocturna ſacra.*

Nycteus, Neptuni fil. ex Celene Atlantis filiâ, quem ex Amaltheâ Cretenſi nymphâ Antiopam & Nyctimenen ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, operâ nutricis cum eo concubuiſſe dicitur. Tandem vero re cognitâ, cum pater eam occidere vellet, Minervæ miſeratione in noctuam converſa eſt. Item *Nycteus* Antiopæ pater. Prop. 3. 15.

Teſtis erit Dirce tam vero crimine ſævâ
Nycteos Antiopen accubuiſſe Lyco.

Et lib. 4. el. 4.

Tu licet Antiopæ formam Nycteïdos.——

Nyctimene, de quâ ſupra in *Nycteus.* Ovid. Met. lib. 2.

An quæ per totam res eſt notiſſima Lesbon,
Non audita tibi eſt patrium temeraſſe cubile
Nyctimenen? avis illa quidem: ſed conſcia culpæ
Conſpectum lucemque fugit, tenebriſque pudorem
Celat; & à cunctis expellitur æthere toto.

Nymphæ, aquarum Deæ, quaſi *Lympharum numina*, ut quidam volunt. Oceani filias fuiſſe teſtatur Orpheus Hymno in honorem earundem conſecrato:

Νύμφαι θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο
Ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι.

Virgilius eas fluviorum matres eſſe putavit; Æn. 8.

Nymphæ Laurentes, Nymphæ, genus amnibus unde eſt.

Has autem non ſolum communi nomine appellavit Orpheus in illo Hymno, ſed etiam *Hamadryadas*, cum inquiat,

Κοῦραι Ἁμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες.

Id ſanè effectum eſt, quia Nympharum aliæ ſunt creditæ cœleſtes, aliæ terreſtres, aliæ fluviales, aliæ marinæ, aliæ ſtagnorum præſides, quam diviſionem fecit Mneſimachus Phaſelites. Et Homerus de quadam varietate harum ita mem. Hymno in Venerem.

Ἤ τις Νυμφάων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Ἢ Νυμφῶν, αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ βήσσεα ποιήεντα.

Terreſtres Nymphæ putatæ ſunt à nonnullis Cererem & Bacchum educâſſe. Cœleſtes Nymphæ credebantur eſſe animæ ſphærarum, quas etiam *Muſas* vocarunt, ac vires quæ inde ad nos venirent. Terreſtrium aliæ ſylvis præerant, ut *Dryades*, aliæ montibus, ut *Oreades*; aliæ ſingulis arboribus, ut *Hamadryades*, aliæ paſcuis & floribus, ut *Napeæ*. Fluviorum præſides *Naiades* dicebantur; ſtagnorum & lacuum *Limniades*. Quas vero fontibus præeſſe putarunt antiqui *Ephydriades* appellarunt. Hermocreon:

Νύμφαι Ἐφυδριάδες, ταῖς Ἑρμοκρέων τάδε δῶρα
Εἵσατο κρηναίας πίδακος ἀντιάσας.
Χαίρετε, καὶ στείβοιτ' ἐρατοῖς ποσὶν ὑδατόεντα
Τόνδε δόμον, καθαροῦ πιμπλάμεναι πόματος.

Aliæ marinæ putabantur, ut *Nereides*. Quod vero loca nonnulla Diis variis forent conſecrata, & quâ de cauſâ id fieret, teſtatur Dion. Halicarn. lib. 1. hoc pacto. Ὄρη μὲν καὶ νάπας Πανὶ, λειμῶνας δὲ καὶ τεθηλότα χωρία Νύμφαις, ἀκτὰς δὲ καὶ νήσους πελαγίοις δαίμοσι. Τῶν δὲ ἄλλων, ὡς ἑκάστῳ τι θεῷ καὶ δαίμονι οἰκεῖον. Pauſanias in Phocicis quandam ex Nymphis *Lilæam* nominat, Cephiſi filiam, atque alibi de Nomiâ indigenâ Arcadum mentionem facit, atque, Nymphas non eſſe quidem omnino ſempiternas, ſed innumerabilem penè annorum numerum vivere, idque ex antiquorum poetarum ſententiâ. Afflabantur vates non minus Nympharum, quam cæterorum Deorum numine, quare Pauſanias in Meſſeniacis refert, nonnullos earum numine afflatos civitatum ruinas prædixiſſe. Lac autem & oleum eis offerebatur, cum ſacra fierent. Theocritus in *Viatoribus*:

Στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

Conſueverunt quoque capras illis immolare. Idem ibidem:

Τὸ κερόκυλος μοι ἔδωκε τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔθυσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα ——

His etiam mel offerri ſolitum quidam putarunt, quia floribus delectarentur, è quibus mel conficitur: è quorum opinione Virgilius illas flores colligentes inducit:

—— *Tibi lilia plenis*
Ecce ferunt Nymphæ calathis, tibi candida Nais
Pallentes violas, & ſumma papavera carpit.

Alii id contigiſſe maluerunt, quod ille Ariſtæum, quem putantur educaſſe, mellis & olei conficiendi viam docuerint. Offerebatur & vinum, ut Apollinis reſponſum declaravit apud Euſebium Nat. Comes.

Nymphis, Heracleotes, hiſtoricus, qui res geſtas ab Alexandro libb. 24. compoſuit; item de Heracleâ libb. 13. uſque ad everſionem tyrannorum, & ad 3. Ptolemæum. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 16.

Nymphodorus, Amphipolites, de Aſiaticorum legibus & ritibus libros compoſuit. Clem. Alex. 1. Stromat. Item *Nymphodorus* Syracuſius, *in Aſiæ Periplo* citatur ab Athenæo libb. 6. 7. & 13. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 393. & 394.

O A

O*Anes*, Græcè Ὠάννης, animal biceps, cætera piſcis, è cujus caudâ adnaſcebantur pedes humanis ſimiles. Vox ei humana; ex mari autem Erythræo emerſum Babyloniam perveniſſe aiunt, occidente vero Sole in mare rediiſſe; ab eo homines omnifarias artes, literas, agriculturam, ædium ſacrationes, architecturam, & leges politicas didiciſſe, nec non quicquid ad vitam civilem pertinere poſſit, hiſtoriamque portentoſiſſimam de Belo & Omarca; quam ex Polyhiſtore, Beroſi exſcriptore, diſcas licet apud Euſebium. Simulacrum autem ejus uſque ad Beroſi tempora, i. e. ad initia Græcæ monarchiæ ſervatum. Fuſiùs autem ex eodem Beroſo narrat Apollodorus, Oannes quatuor, Annedotos dictos, ſeculorum viciſſitudine è Rubro item mari comparuiſſe, quorum quiſque ſemihomo, & ſemipiſcis. Horum ſecundi meminit Abydenus, & ἡμιδαίμονος figuram ei tribuit. Vix alibi de his mentio fit: verum ab Helladio Beſantinoo in Chreſtomathiâ Oannem deſignatum eſſe merito ſuſpiceris. Tradit is hominem quendam nomine Ὦην è Rubro mari aſcendiſſe, capite, manibus, pedibuſque humanis; cætera membra piſcem præ ſe tuliſſe: literas autem & aſtrorum ſcientiam oſtendiſſe; quæ omnia ſunt ipſiſſima pene Beroſi de Oanne hiſtoria. Unde depravatum *Oannis* in Ὦην nomen ſentit magnus Scaliger à compendioſâ librariorum ſcriptione. Vide Seldenum de Diis Syris lib. 2. cap. 3.

Occaſio, à Poetis Dea fingitur rerum gerendarum opportunitati præſidens. Hujus ſimulacrum ita pingebatur, ut pennatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quâdam velociſſimâ ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento, Occaſionis brevitatem & inconſtantiam denotare voluerunt, quæ, niſi cum primùm ſe offerat, arripiatur, ſtatim è manibus elabitur, nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De effigie ejus Auſonius Epigrammate 12.

Oceanus, Cœli & Veſtæ fil. maris Deus, maritus Tethyos, fluviorum, fontiumque omnium pater; ſic dictus ab Ὠκὺς quod eſt *velox*, quod præter Servium teſtatur Solinus cap. 36. his verbis. *Nam* Ὠκεανὸς, inquit, *quem Græci ſic nominant à celeritate*, &c. Agathemeres lib. 1. Ὠκεανὸς δὲ (dictus eſt ſcilicet) διὰ τὸ ὠκέως ἀνύειν κύκλῳ τῆς γῆς. Aliter Suidas, Ὠκεανὸς, παρὰ τὸ κέω, σχίζω. Phœnices autem in navigationibus ſuis per mare illud vaſtiſſimum, quo terram circumquaque cingi deprehenderunt חוג *Og* ſuâ lingua vocavere, i. e. *mare ambitus*. Unde Græcis nata vox Ὠγὴν, quod Oceani fuit priſcum nomen. Heſychius. Ὠγὴν, Ὠκεανός. Sic in Alexandrâ Lycophronis:

Γραῖαν ξυνεύνον Ὠγηνοῦ Τιτανίδα.

Et Pherecydes Syrus, apud Clem. Alex. Strom. 6. Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλὸν καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει Γῆν καὶ Ὠγηνὸν, καὶ τὰ Ὠγηνοῦ δώματα, i. e. Oceani. Sane חוג in Scriptura verbum Geographicum eſt. Eſaiæ 40. 22. *Qui ſedet ſuper* חוג *Og circulum terræ*. Proverb. 8. 27. *Cum conſtitueret* חוג *Og circulum ſuper faciem abyſſi*. Vide Job 26. 10. Porro *Oceanum* veteres rerum omnium patrem vocarunt, quia cuncta ex humiditate conſtare ſuſpicabantur. Id quod etiam Metaphyſ. 1. annotatum ab Ariſtotele, & Thaletis reſpicit ſententiam, qui principium rerum fecit aquam. Hinc forte & Orphei illud:

Νηρέα μὲν προφέρεσα καλῶ πρέσβυστον ἁπάντων.

Homerus quidem diſerte canit Iliad. 4.

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.

Et Iliad. 21. ad nominis etymon veluti alludens:

Ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσι.

Eâdemque de cauſâ Ποσειδῶνα γενέθλιον vocat Apollonius. Obſervatu dignum hoc loco, Maris Atlantici nomen olim multo latius acceptum, quam nunc accipi ſolet. Legimus enim in Somn. Scipionis, omnem terram, quæ colitur à nobis, Atlantico mari circumfundi. Et Strabo ſcribit Indiam definere in mare Orientale, & in Auſtrinum, Atlantici partem. Sanè Suidas omnia maria navigabilia *Atlantica* vocari ſcribit. Et Ariſtoteles libro de Mundo, modo ejus ſit, Τὸ δὲ πέλαγος τὸ ἔξω τῆς οἰκουμένης Ἀτλαντικὸν καλεῖται, καὶ ὁ Ὠκεανὸς περιῤῥέων ἡμᾶς. Herodotus quoque tantum duo univerſi maris nomina novit, cum *Atlanticum* mare & *Rubrum*, tum quod Græci navigant, dictum poſtea *Mediterraneum*, unum eſſe, & idem ſcribit, *Caſpium* vero eſſe alterum. Quo ſenſu forte Zoſimus Rhenum ſe in Atlanticum mare exonerare tradit, quod hodie *Germanicum* vocatur. Sic enim ille lib. 3. p. m. 706. Τοῦ Ῥήνου περὶ τὰς ἐσχατιὰς τῆς Γερμανίας εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἐκδιδόντος. *Oceanus* autem interdum ponitur pro *Aere* unde Veteres Critici Heſiodi illud

—— Παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην

interpretati primo omnium videntur ἐν τῷ ἀέρι; poſtea vero vocem Ὠκεανοῦ ita ſumpſerunt, tanquam per ſe τὸν ἀέρα deſignaret. Unde Heſychius, Ὠκεανὸς, ἀὴρ, θάλασσα. Idem Ὠκεάνοιο πόρον, τὸν ἀέρα εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων ἀποχωροῦσι. Atque hinc Heroas ſuos, qui παρ' Ὠκεανὸν conſtituuntur, *Aeris in lætis campis* conſtituit Maro. At Græci interpretes magno ſe ἀτοπήματι traduxerunt, cum παρ' Ὠκεανὸν verterunt κατὰ τὸν Ὠκεανὸν, quod & reliqui ſecuti ſunt. Melius multo & prudentius Silius Italicus *ultra Oceanum* redidit. Sic enim ille lib. 13.

Verum ultra Oceanum ſacro contermina fonti
Lethæos latices, & ſacra oblivia potat.

Vide Heinſium ad Heſiod. pag. 63.

Ocellus Lucanus, antiquus Philoſophus, ſcripſit librum de univerſi naturâ, cujus textum è Græco in Latinum tranſtulit, collatiſque (ut ait ipſe) multis exemplaribus etiam MSS. emendavit, Paraphraſi, & commentario illuſtravit Car. Emmannel Vizzanius, A. D. 1546.

Ochus,

Ochus, rex Perſarum, qui avaritiæ notâ adeò laboravit, ut urbem nunquam iniret, ne mulieribus congiarium imperti-retur. Nam Cyrus lege ſanxerat, ut quo primùm rex Perſarum ingrederetur, mulieres quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent. De *Ocho* Perſarum rege Juſtinus, lib. 10. *Hæreditas regni Ocho tradita, qui timens parem conjurationem, regiam, cognatorum cæde, & ſtrage principum replet, nulla non ſanguinis, non ſexus, non ætatis miſericordiâ permotus.* Ab Eunucho Bagoâ veneno necatus eſt, teſte Diodoro Sic. lib. 17. Cujus cadaver ab interfectore felibus objectum eſt, & oſſa quædam ipſius, exprobrandæ crudelitatis causâ, in manubria gladiorum ſunt conversa. Ælian. ποικίλ. 6. 8.

Ocnus, Tyberis & Mantus filiæ Tireſiæ vatis filius. Hunc Mantuam condidiſſe tradunt, & Æneæ in auxilium veniſſe adverſus Turnum Virg. teſtatur Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs, & Tuſci filius amnis,
Qui muros matriſque dedit tibi Mantua nomen.

Idem hunc *Bianora* vocat Eclog. 9. teſte Servio. Vide *Bianor.*

Ocnus, nomen cujuſdam apud Inferos, quem effinxerunt perpetuò torquentem funem, aſtante aſellâ; quæ quantum ille torſiſſet, ſtatim præroderit. Inde proverbium, *Ocnus funiculum torquet*: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliquâ operam collocant, tum in eos præcipuè quadrat, qui cum nihil neque laboris, neque induſtriæ ad augendam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores; quod domi habeant aſellam, h. e. uxorem prodigam, quæ quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit, ſtrenuè profundit. Propertius 4. 3.

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,
Æternuſque tuam paſcat aſella famam.

Vide Plin. cap. 11. lib. 35. Quia autem ſummæ erat pigritiæ non abigere aſellum, ideo Ariſtoteles hunc Ocnum ait mutatum in Erodii genus omnium pigerrimum, ut poſt Politianum, qui jam hunc verſum illuſtrarat, notat Turnebus, lib. 8. cap. 1. Fabulam illam refert Pauſan. in Phocicis, & interpretatur. Meminit Schol. Ariſtoph. in Ranis, & Diodorus, lib. 2. Quærit autem Eraſmus in Chiliadibus quare ὁ σχοινοπλόκος Ὄκνος dicendus ſit potius quam aſinus, qui fune paſcitur. Nam, inquit, aſinus ipſe potius piger eſt quàm ὁ σχοινοπλόκος. Atqui verba ipſa quæ adducit ex Plutarcho (ſunt autem ea lib. περὶ εὐθυμίας) ſolvunt dubium, cum dicat ὅτι ὁ σχοινοπλόκος παρίησι τὸν σχοῖνον καταφάγεσθαι, & ſenex ille ſinat ab aſino funem depaſci, neque abigat.

Ocriſia, Tulli regis Rom. mater. Ovid. Faſt. 6.

Namque pater Tulli Vulcanus, Ocriſia mater.

Ubi tamen *Ocreſia* legendum ait N. Heinſius, quia Plutarcho, Ὀκρήσεια dicitur, Ὀκρισίαν autem ſemper vocat Halic. Dionyſius. Apud Feſtum in voce *Nothum Ocliſia* perperam dicitur.

Octavia, gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratiâ propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quam equeſtri familiâ ortum ſe ſcribit, vetere, ac locuplete, & in quâ primus ſenator ejus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proavum exprobrat Reſtionem è pago Turino, & avum argentarium. Cic. in ep. quâdam eum nepotem argentarii & filium adſtipulatoris vocat. Utcunque tamen conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnâque laude Macedoniam provinciam adminiſtraſſe, idque ex ipſius M. Tullii teſtimonio, ubi ad Qu. fratrem ſcribens hortatur eum ut promerendis ſociis vicinum ſuum Octavium imitetur.

Octavia, Octavii Cæſaris ſoror, Antonii Triumviri uxor, ab eo poſtea repudiata. Plut.

Octavia, Cl. Cæſaris fil. Neronis uxor, ab eo interfecta, teſte Suetonio, cum prius in Pandatariam inſ. relegata eſſet. Tragicus tamen ille qui *Octaviam* ſcripſit, in Ægyptum relegare videtur. Sic enim ille:

——— *Date vela fretis*
Ventiſque, petat puppis rector
Tandem Phariæ littora terræ.

Niſi ſi hoc vult, Alexandrinâ duntaxat navi avectam Octaviam. Alias repoſuerim ego:

Pandatariæ littora terræ.

Lipſ. ad Tac. An. 14.

Octavius Avitus, & Petilius Fauſtinus furta Virgilii adnotarunt, notantes unde quæque carmina ſurriperentur, ut ait Servius.

Octavius, Hiſtoricus antiquus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 714.

Ocypete, una Harpyiarum, *à celeri volatu* nomen habens. Sorores habuit Aëllo & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe.

Ocyroe, Nympha, Chironis Centauri & Chariclûs Nymphæ filia, ita dicta *à celeriter fluendo*, quòd in rapidi fluminis ripis nata eſſet. Hanc poetæ fabulantur fuiſſe fatidicam, eandemque in equam tandem converſam. Ovid Met. 2.

Ecce venit rutilis humero projecta capillis
Filia Centauri, quam quondam Nympha Caici
Fluminis in rapidi ripis enixa vocavit
Ocyroen. ———

Odoacer, Herulorum rex, An. Dom. 476. Danubium tranſgreſſus in Italiam Veronam pervenit, & perſecutus Oreſten Gothum, qui Momyllum fil. ſuum Auguſtum creaverat, Ticinum includit, & urbem tandem capit, & militibus diripiendam præbet, & die viceſimo tertio Auguſti proclamatur Rex Italiæ. Inde Ravennam in poteſtatem accipit; tandem Romam proficiſcitur & Momyllum Auguſtulum, qui præ metu imperio ſe abdicaverat, in Lucullanum Campaniæ caſtrum in exilium ejicit, atque ita finis factus eſt Imperio Occidentali, quod ſteterat poſt victum Pompeium, incipiendo à Julio Cæſare an. 522. Deinde à Theodorico Gotho, Amali filio, bello petitus, variâ fortunâ uſus Ravennæ includitur, & poſt longam obſidionem & obſeſſis, & obſidentibus defatigatis pace factâ à Theodorico ad convivium vocatus trucidatur, A. D. 429.

Oeagrus, Orphei pater, teſte ipſo in fine Argonauticorum, modo ſint ipſius.

——— Ἔνθα δέ μήτηρ
Γείνατό μ' ἐν λέκτροις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

Apollonius Argon. lib. 1.

Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα,
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.

Vide ſis illic Scholiaſten. Plato in Convivio: Ὀρφέα τὸν Οἰάγρου. Hinc *Oeagrius*. Virgil. Georg. 4.

Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus.

Ubi Servius ait Oeagrum Orphei patrem fuiſſe fluvium, à quo Hebrus naſcitur, & ideo Hebrum dictum Oeagrium.

Oedipus, Laii Thebanorum regis & Jocaſtæ fil. ἀπὸ τοῦ οἰδήματος τῶν ποδῶν, h. e, *à tumore pedum*, ut Euripidi placet. Seneca Tragœdus:

Forata ferro geſſeras veſtigia
Tumore nactus nomen, ac vitio pedum.

Hunc pater, cum ex Apollinis oraculo futurum intellexiſſet, ut à filio occideretur, paſtori necandum tradidit; qui miſericordiâ commotus, cum invitus regiæ ſtirpi manus inferret, neque tamen regis imperium detrectare auderet, perforatis gladio plantis, vimineque trajecto, ex arbore ſuſpendit, futurum putans, ut ita inediâ moreretur. Cæterum cum Phorbas Polybi Corinthiorum regis paſtor illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum ſervavit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à quâ, veluti puer cœlitus miſſus, filii loco educatus eſt, & à pedibus ex vulnere tumentibus Οἰδίπους appellatus. Grandior deinde natus factus, cum ſe non Polybi filium audiſſet, patrem perquirere ſtatuit, & conſulto oraculo, accepit ſe in Phocide patrem inventurum. Quò cum veniſſet, orta inter Phocenſes ſeditione, Laium conantem reprimere tumultum incognitum interemit. Poſtremo, tanquam oraculo luſus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam, problematibus ſolutis (unde Terentii illud, *Davus ſum non Oedipus*, cujus Plautus quoque meminit in Pœnulo) cum occidiſſet, Thebas intravit, & quoniam Polybi filius credebatur, Jocaſtam matrem inſciens uxorem duxit, & ex eâ 4. filios genuit. Poſtea vero cum ſe matrem ſibi conjugio copulaſſe, patremque occidiſſe cognoviſſet, dolore percitus, ſibi ipſi in pœnam oculos eruit, quem poſtea cæcum Antigona filia circumduxit, & ſe occidere volentem prohibuit. Alii dicunt, quod repudiatâ matre Aſtymeduſam duxit uxorem, Athenas autem in voluntarium conceſſit exilium. Fabulam hujus habes apud Sophoclem, & Senecam in Oedipo, & Euripidem in Phœniſſis. Hinc *Oedipodionius*. Ovid. Met. 15.

Oedipodioniæ quid ſunt niſi nomina Thebæ?

Oeneus, Calydoniæ rex, filius Parthaonis, qui ex Althæa, Theſtii filiâ, Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis poſtea uxorem. Hic, cum Dianam in ſacrificiis ſuis per contemptum præteriiſſet, Dea

——— *Oeneos ultorem ſpreta per agros*
Miſit aprum, ———

uti loquitur Ovid. Met. 8. qui reg. univerſam latiſſimè vaſtavit, donec Meleager, collecto juventutis flore eum interfecit. Hinc *Oenides*, & *Oeneius*.

Oeniſteria, Athenienſium ſacra, quæ peragebantur ab ephebis pubeſcentibus, antequam lanuginem, comamque tonderent; Herculi vero uni certam menſuram offerebant. Horum mem. Heſychius, & Jul. Pollux.

Oeno, una fuit ex filiabus Anii & Dorrippes, quibus id impertiverat Dionyſius, ut quicquid attigiſſent, in triticum ſtatim, aut vinum, aut oleum verteretur. Unde dictæ *Cœnotropæ*, quaſi in novas formas omnia vertentes. Cæl. Rhod. 7. 15. Vide *Anius*.

Oenomaus, Martis fil. Elidis & Piſæ rex, Hippodamiæ pater; qui cum ex oraculo ſe à genero interfectum iri didiciſſet, & filia tamen à multis procis ob formæ præſtantiam ambiretur; curule certamen procis propoſuit, eâ lege, ut filia victori in matrimonium cederet, victus mortem ſubiret (inde *Piſæique tori legem* dixit Nemeſianus) Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops, Tantali filius, amore puellæ captus, Myrtilum aurigam pretio corrupit, ut axes infirmos & fragiles currui ſubjungeret. Quo facto Oenomaus unà cum curru corruit, membriſque omnibus è ruinâ colliſis, jamque morti vicinus, Pelopem precatus eſt, ut vicem ſuam ulciſceretur. Quare cum Myrtilus pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope contumelioſius exigeret, ab eo in mare præcipitatus eſt; eoque modo & puellâ & regno potitus Pelops, totam Cherſoneſum de ſuo nomine Peloponneſum appellavit. Vide Hyginum. Statius Theb. 1.

——— *Illic Mavortius axis Oenomai.*

Apollonius Argonaut. lib. 1.

Ἐν δὲ δύω δίφροισι πεπονήατο δηριόωντες,
Καὶ τοῦ μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε τινάσσων
Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια·
Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους,
Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
Πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι.

Hiſtoriam alludunt plerique omnes Poetarum, vel deſcribunt; Recenſet integram Hyginus, cap. 84. Vide quæ ad Sidonium Jo. Savaronius, & ad alios notant alii. Meminit & ultimus ferè Romanorum vatum Corippus, certe Latinitatem poſtremus ferens, lib. 1.

Oenomaum referam primas junxiſſe quadrigas,
Et currus armaſſe novos, Pelopemque ſecundum
In ſocium veniſſe necem.

Oenomaus, Cynicus Gadarenſis, Porphyrio paulo ſuperior. Scripſit περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον φιλοσοφίας, teſte Suida, in Οἰνόμαος. Item περὶ Κυνισμοῦ, περὶ Κράτητος, καὶ Διογένους, καὶ τῶν λοιπῶν, teſte eodem Suida, ubi ſupra. Meminit ejus Theodoretus Θεράπευτ. Serm. 6. & 10. ubi ipſe & Diogenianus de oraculorum mendaciis ſcripſiſſe dicuntur.

Oenone, nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus circa Idem Phrygiæ pecus ſervaret. Hæc fatidica fuiſſe fertur, Paridique in Græciam naviganti prædixiſſe futurum, ut inde patriæ incendium ſecum referret. Extat epiſtola ejus ad Paridem inter Ovidianas, quâ illum ad ſui amorem revocare conatur. Author eſt Dictys Cretenſis ὑποβολιμαῖος, Paridis interempti cadaver ad Oenonem fuiſſe relatum, ut ab illâ ſepulturæ mandaretur: illam vero priſtini amoris recordatione ad primum ſtatim cadaveris conſpectum mortuam concidiſſe, eodemque cum illo funere ſepultam fuiſſe. Ovid. de Rem. Am.

Et Paris Oenonen ſummos tenuiſſet in annos,
Si non Oebaliâ pellice læſa foret.

Idem:

Pegaſis Oenone Phrygii celeberrima nymphis.

Vide Parthenium Eroticôn cap. 4.

Og, rex Baſan. Num. 21. Gigas immenſæ magnitudinis, à Joſue devictus & interfectus. Lat. *ſubcinericius panis*, aut *ſubſannatio*, vel Syriacè *detentus*, aut *impeditus*. Vide Voſſium de Idolol. lib. 1. cap. 26. & Dickinſonum Delph. Phœnic. cap. 2.

Ogmius, Hercules à Gallis ſic dictus. Lucianus. Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὄγμιον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ. *Ogmion*, i. e. עגמי *agemion*. Barbaros & peregrinos ita nominant, inquit Bochartus. Nempe, vel ex Phœnice Hercules, vel ex Africâ, aut Gadibus, ad Gallos ſe contulerat. Atque id ipſum ejus pictura referebat. Quippe pingebatur Γέρων ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες. Vide Cæl. Rhod. 6. 7.

Ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit circiter mille & quingentos annos ante Romam conditam. Sub hoc rege fuit diluvium magnum, teſte Aug. in lib. de C. D. non illud quidem Maximum, quod Noæ temporibus contigiſſe ſacræ literæ teſtantur; ſed tamen majus eo, quod Deucalionis ſeculo bonam terræ partem inundavit. Dicebatur autem & *Ogygus*, & ex Athenienſium regibus primus omnium fuiſſe fertur. Euſeb. Chron. lib. 1. Πρῶτος παρ' Ἀθηναίοις (βασιλεὺς) μνημονεύεται Ὤγυγος. Etymologici Auctor. Ὤγυγος ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀθηναίων. Erat vero Neptuni fil. & Aliſtræ. Iſacius Tzetzes ad Lycophronem Ὁ δὲ Ὤγυγος υἱὸς ἦν Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλίστρας. Stephanus filium Termeræ dicit. Ὠγυγία λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἡ Θήβη, ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ Τερμέρας. Scholiaſtes Apollonii ex Corinnâ filium Bœoti tradit, lib. 3. Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν. Κόριννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱὸν εἶπεν. Thebæ ab hoc rege & conditore, uti ſupra diximus, *Ogygiæ* cognominabantur. Pauſan. in Bœotic. Γῆν δὲ τὴν Θηβαΐδα οἰκῆσαι πρῶτον λέγουσι τοὺς Ἕκτηνας, βασιλέα δὲ εἶναι τῶν Ἐκτήνων ἄνδρα αὐτόχθονα Ὤγυγον, καὶ ἀπὸ τούτου τοῖς πολλοῖς τῶν ποιητῶν ἐπίκλησις ἐς τὰς Θήβας ἐστὶν, Ὠγυγίαι. Immo Bœotia univerſa *Ogygia* dicta, teſte Strabone lib. 9. Ἡνίκα τῆς Βοιωτίας ὑπῆρξε, καλουμένης τότε Ὠγυγίας. Quin & Thebarum urbis porta quædam *Ogygia* appellabatur. Pauſanias ubi ſupra, Thebarum portas recenſens: Τὰς δὲ ἐπὶ ταύταις πύλαις, ὀνομάζουσιν Ὠγυγίας. *Præter eas portas, eſt quæ Ogygia nominatur.* Lutatius ad Statii Theb. 7. *Una Thebarum porta ex ſeptem Ogygia nuncupatur.* Tum antiqua quoque cuncta etiam *Ogygia* dicta. Heſychius, Ὠγύγια, ἀρχαῖα. Item Ὠγυγίου, παλαιοῦ, ἀρχαίου. Ita Etymologus, Suidas, Euſtathius: Ita Nicander in Theriacis Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται. Ubi Scholiaſtes, Ὠγύγιος ἀπὸ Ὠγύγου τινὸς, ὅς ἐστιν ἀρχαῖος, καὶ παλαιός. Philo Judæus de ſacrificiis Abelis, & Caini. Παλαιαῖς, καὶ Ὠγυγίαις ἐντρέφεσθαι δόξαις, *Antiquis & vetuſtis opinionibus innutriri.* Atque uti ab antiquitate ejus vetera quæcunque *Ogygia* appellabant; ita quoque à potentiæ illo tempore magnitudine, magna omnia. Suidas. Ὠγύγιον, ἀρχαῖον, παλαιὸν, ἢ ὑπερμέγεθες. Atq; ſic interpretatur apud Heſiodum in Theogon. Jo. Meurſius, cui hanc notam debeo:

Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
Ὠγύγιον. ———

Ac pro magno utitur quoque eâ voce Philo lib. *Quod Deus ſit immutabilis.* Ἀστείους μὲν λόγους, ἐπαινετὰς δὲ πράξεις ὠγύγιος εὐήθεια παρέρχεσθαι. i. e. *Sermones quidem civiles, ac laudabiles actiones præterire, ingens vecordia eſt.* Et Ὠγύγιον ἄνθρωπον Heliodorus *hominem ſtaturæ ingentis* appellavit. Porro ab *Ogyge* etiam Attica dicta *Ogygia*. Stephanus in Ὠγυγία, ὡς Χάραξ φησὶν ἐν τοῖς Χρονικοῖς. Etiam Ægyptus, Bœotia, & Lycia. Videatur idem Stephanus in Αἴγυπτος, Βοιωτία, & Ὠγυγία. Hujus tempore Minerva conſpecta fuit ad lacum Tritonidem. Aug. de C. D. 18. 8. *Minerva vero longe his antiquior. Nam temporibus Ogygi ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali fertur apparuiſſe ætate.* Euſebius in Chron. Can. Ὤγυγος ἐν Ἀκτῇ, τῇ νῦν Ἀττικῇ ἐβασίλευσεν, ὅτε παρθένος φανεῖσα περὶ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, Ἀθηνᾶ παρ' Ἕλλησιν ὠνομάσθη. Hic condidit Eleuſinem, aliaſque urbes quaſdam. Africanus apud Euſeb. Præp. Ev. lib. 10. Ἀπὸ τῆς πεντηκοστῆς καὶ πέμπτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Ὤγυγον, ὃς ἔκτισεν Ἐλευσῖνα. Pauſanias de conditore urbis verbum nullum faciens, nominatam eſſe dicit ab Eleuſine; quem Mercurii & Dairæ, cum nonnulli filium dicerent, alii rurſum Ogygi commemorabant. Locus iſte eſt in Atticis, ubi in Eleuſiniis agit: Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας, Ὠκεανοῦ θυγατρός. Τοῖς δή ἐστι πεποιημένα, Ὤγυγον πατέρα. Hujus temporibus Moſen extitiſſe tradunt. Juſtinus Martyr Orat. ad Gentiles. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Ὠγύγου τε καὶ Ἰνάχου, οὓς καὶ γηγενεῖς τινὲς τῶν παρ' ὑμῖν εἰλήφασι γεγενῆσθαι, Μωϋσέως μέμνηνται, ὡς ἡγεμόνος τε καὶ ἄρχοντος τοῦ τῶν Ἰουδαίων γένους. Idem tradit Africanus apud Euſeb. Chron. lib. 1. & de Præp. Evangel. lib. 10. aliique auctores. Verumtamen alii poſteriorem eum volunt. Sub hoc, uti ſupra innuimus, accidit diluvium apud auctores πολυθρύλλητον. Tatianus contra Gentes. Μνημονεύεται παρ' Ἀθηναίοις Ὤγυγος, ἐφ' οὗ κατακλυσμὸς ὁ πρῶτος. Meminit item ejus Nonnus Dionyſ. lib. 3.

Πρώτου γὰρ κελάδοντος ἐπειγομένη νιφετοῖο
Ὠγύγος, ἠλιβάτοιο δι' ὕδατος αἰθέρα τέμνων,
Χθὼν ὅτε κεύθετο πᾶσα κατάρρυτος.

Ex hoc diluvio ſoſpitem eum evaſiſſe, diſcimus ex Africano apud Euſeb. de Præp. Evang. lib. 10. Φαμὲν τοίνυν ἐκ τοῦ δὲ τοῦ συγγράμματος, Ὤγυγον, ὃς τοῦ πρώτου κατακλυσμοῦ γέγονεν ἐπώνυμος, πολλῶν διαφθαρέντων διασωθεὶς, κατὰ τὴν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ λαοῦ μετὰ Μωσέως ἔξοδον γεγενῆσθαι. Quamquam periiſſe ipſum hoc diluvio, à Cedreno memoretur, his verbis. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Μωσέως γέγονέ τις ἀνὴρ μέγας, ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάφεθ, ὃς, αὐτόχθων ὢν, ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς ἔτη τριάκοντα δύο. Ὄνομα τῷ ἀνδρὶ Ὤγυγος, ἐπ' αὐτοῦ γέγονε κατακλυσμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ μόνῃ, αὐτός τε ἀπώλετο, καὶ ἡ χώρα πᾶσα. Uxor Ogygi Thebe fuit, Jovis filia, ex Jodamâ Tithoni. Lycus in opere *de Thebis* apud Iſacium Tzetzem com. in Lycophronem. Ζεὺς μιγεὶς Ἰοδάμᾳ τῇ Τιθωνοῦ, τοῦ Ἀμφικτύονος, θυγατρὶ Θήβην, ἣν δίδωσιν Ὠγύγῳ, ἀφ' οὗ

Ὠγυγίη

Ὠγυγίη ἡ Θήβη. Filios ejus duos invenio; unum Cadmum, alterumque Eleuſinem. Cadmus memoratur Suidæ. Ὠγύγια κακά, ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν, ἐπεὶ συνέβη Κάδμον, τὸν Ὠγύγου, διὰ τὰς θυγατέρας, κακοῖς περιπεσεῖν. De Eleuſine Pauſanias ubi ſupra. Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα, ἀφ᾽ οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι τῆς Δαείρης, Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι, τοῖς δέ ἐστι πεποιημένα, Ὤγυγον εἶναι πατέρα. Filias plures habuiſſe, & in his Alalcomeniam, animadverto apud Pauſaniam in Bœoticis. Οἱ δὲ, εἶναι καὶ τὴν Ἀλαλκομενίαν τῶν Ὠγύγου θυγατέρων, φασίν. Etiam Aulidem ille indicat, à qua Aulis, urbs Bœotiæ, nuncupata, in Bœoticis iiſdem; Καὶ ὀλίγον ἀπ᾽ αὐτοῦ προελθόντι ἐστὶν Αὐλίς. Ὠνομάσθηναι δὲ ἀπὸ τῆς Ὠγύγου θυγατρὸς φασὶν αὐτήν. Quin tres erant; hæ quas dixi, Aulis, & Alalcomenia, tertiaque Thelxinia, atque omnes Πραξιδίκαι nuncupatæ. Vide *Praxidice.*

Oileus, Locrorum rex, pater Ajacis, quem Οἰλῆος ταχὺν υἱὸν vocat Homerus. Virg. Æn. 1.

Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei.

Olenus, vir quidam, qui Lethæam duxit uxorem eximiâ pulchritudine, adeoque ſuperbam, ut ſe Deabus præferret. Illæ autem cum de eâ ſupplicium ſumere vellent, Olenus in ſe culpam uxoris transferre volens, unà cum illâ in lapidem converſus eſt. Ovid. Met. lib. 10.

Quique in ſe traxit crimen, voluitque videri
Olenus eſſe nocens: tuque ô confiſa figurâ
Infelix Lethæa tuâ, junctiſſima quondam
Corpora, nunc lapides, quos humida ſuſtinet Ida.

Ab *Olenus* eſt adject. *Olenius*, ut *Olenia Capra*, quam ſic dictam volunt, quòd apud urb. Bœotiæ *Olenum* nutrita fuerit, ut eſt apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas Aurigæ* ſive *Oleni* Vulcano prognati filiæ excepta fuerit. Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ᾽ ὑποφῆται.

Ubi Scholiaſtes: Ὠλενίην λέγεται, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὠλένης τοῦ ἡνιόχου, ἢ ὥς ἄλλοι, Ὠλένου θυγάτηρ. Ovid. Faſt. lib. 5,

Naſcitur Oleniæ ſidus pluviale Capellæ,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

Olybrius, Conſul Rom. cum Probino, A. U. C. 1148. Claudianus in Prob. & Olyb. Coſſ.

———Veteris quis facta Probini
Neſciat, aut nimias laudes ignoret Olybri?

Olympia, orum, ludi ab Hercule inſtituti in honorem Jovis, circa Olympiam Eleæ reg. urbem; à quâ & nomen habent. Hercules enim Augeâ Elidis rege ſuperato, ejuſque ſtabulo repurgato, in campis Olympiæ vicinis, juxta Alpheum flu. ſacrum certamen inſtituit, quod quinto quoque anno, vel, ut Lycophronis interpres aſſerit, quinquageſimo menſe, celebraretur: idque eo conſilio, ut in illo certamine, Græciæ juventus ſeſe pentathlo, ſeu quinquertio exerceret, *cæſtibus* ſcilicet *curſu, ſaltu, diſco*, & *palæſtrâ*: iiſque velut meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini, quinto die finis imponebatur, & victor, qui *Olympionices* vocabatur, & qualem eſſe, uti Cic. pro L. Flacco refert, apud Græcos judicabatur prope eſſe majus & glorioſius, quam Romæ triumphaſſe; oleaſtro, vel, ut Ariſtoteli placet, oleâ, quæ Philoſtephanos dicitur, coronabatur; tantumque honoris ei habebatur, ut non per portas urbis, ſed per ruinas murorum, ſublimis in curru in patriam reveheretur. Hinc *Olympiacus*. Virgil. Geo. 3.

Si quis Olympiacæ miratus præmia palmæ,
Paſcit equos. ———

Item *Olympicus*. Horat. Carm. 1. 1.

Sunt quos curriculo pulverem Olympicum
Collegiſſe juvat.———

Lucianus in Harmonide τῶν μεγάλων Ὀλυμπίων meminit, ubi τὰ μεγάλα non παρέλκει, ſed eò quòd in pluribus locis Græciæ certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit *Olympia magna* ad differentiam eorum, quæ minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Piſæ ad Alpheum celebrabantur, quæ & antiquiſſima à Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in totâ Hellade, ſed etiam Italiâ, Siciliâ, Aſiâ, Ægypto, Syriâ, Cyrenaicâ; concurrentibus ad ſpectaculum & athletas & quadrigas eò mittentibus: Minora vero Olympia erant, quæ celebrabantur Dio Macedoniæ ab Archelao rege inſtituta; quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad Orat. περὶ παραπρεσβείας his verbis. Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ᾽ ἐννέα, ὥς φησιν, ἡμέρας ἰσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, uti docet Pindari Scholiaſtes ad Olymp. 7. ad hæc verba Κεραυνοῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: Εἴη δ᾽ ἂν ἤτοι Παναθήναια, ἢ τὰ Ἡράκλεια ἢ τὰ Ὀλύμπια, &c. Vetus inſcriptio Romana, de quâ Joſ. Scaliger lib. de Emend. Temp. 5. pag. 476. Olympia etiam poſt Panathenæa recenſet, & Heſychius Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνῃσιν ἀγών. Item alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia quæ Pergami, & alia Alexandriæ, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem Scaliger. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quæ ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt *Olympia magna* ea, quæ Piſæ committebantur. Originem Olympiorum lege apud Pauſan. lib. 5. Honorem ejus quod attinet, Pind. Od. 1. Olymp. ait hoc certamen excedere inter reliqua, non aliter atque inter Elementa aqua excellit, inter opes aurum, Sol inter ſidera: additque nihil ſe excellentius cantaturum, Μηδ᾽ Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν. Olympionicarum vero quatuor præmia fuere, quæ Ludovicus de La Cerda recenſet ad prædictum Virgilii locum. Primò Corona ex Oleaſtro. Archias, qui unico verſu præmia certaminum quatuor ita incluſit:

Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς,

Ubi κότινος Olympicos ludos reſpicit, & *Oleaſter* ſig. Ariſtophanes in Pluto, præcedente mentione Olympici certaminis, ita ait.

Τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στεφανοῦσας κοτίνου στεφάνῳ.

Philo in lib. ὅτι πᾶς σπουδαῖος ἐλεύθερος. Ὑπὲρ κοτίνων, καὶ σελίνων εὐκλεὴς ἀγωνιστῶν ἡ τελευτή. Nazianzenus loquens cum S. Cypriano Orat. 18. Τοῦτό σοι καὶ τῶν λόγων γέρας, καὶ τῆς ἀθλήσεως, ὁ κότινος Ὀλύμπιος. Ubi malè Latinus Interpres vertit *Olivam Olympicam*. Oppianus Κυνηγετικῶν quarto.

——— Πολλοῖσιν ἐρεψάμενος κοτίνοισι,

Dio quoque Chryſoſtomus Orat. 27. nominans 4. illa præmia, unum eorum ponit κότινον. Stat. 6. Thebaidos.

Hunc pius Alcides Pelopis certavit honorem,
Pulvereumque ferâ crinem detorſit olivâ.

Circumfertur & Græcus verſiculus;

Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρον ἀγριέλαιον.

Plinius in promptu eſt lib. 15. cap. 4. & lib. 16. cap. 44. Quædam etiam ad hanc rem obſervat ex Themiſtio Junius, lib. 4. cap. 21. Secundò, Corona ex oleâ. Virgilius Geor. 2.

Ipſe caput tonſæ foliis ornatus olivæ
Dona feram. ———

Eurip. apud Plut. in Alcib. Olympionicen infert δὶς στεφθέντα ἐλαίᾳ. Pind. Od. 4. Olymp. Pſaumidem Olympici certaminis victorem ἐλαίᾳ στεφανωθέντα Πισάτιδι. Vide Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 19. Cui adjunge Artemidorum, lib. 4. cap. 54. qui de Olympiis loquens utrumque nominat ἐλαίαν, & κότινον. Tertiò, Corona ex auro. Ideoque Pindarus Olympiam vocat, ματέρα χρυσοστεφάνων ἀέθλων. Quarto ferebant non ſolum coronas in capite, ſed palmam in manu. Vitruvius, lib. 9. *Athletis, qui Olympia, Pythia, Iſthmia, Nemea viciſſent, Græcorum majores ita magnos honores inſtituerunt, uti non modo in conventu ſtantes cum palmâ & coronâ ferant laudes, ſed etiam cum revertantur in ſuas civitates cum victoriâ, triumphantes quadrigis in mœnia & in patrias invehantur, è reque publicâ perpetuâ vitâ conſtitutis vectigalibus fruantur.* Seneca in Agamemnone:

Cape hoc decorum ludicri certaminis
Inſigne frontis, lævâ victricem tenens
Frondem, virenti protegat ramo caput,
Et iſta donum palma Piſæi Jovis
Velamen eadem præſtet, atque omen tibi.

Hæc tantum inveni, ſi quis alia, his adjungat. Nam verba illa in Prologo Agathiæ, οὐ γὰρ οἶμαι κοτίνου γε ἕνεκα, καὶ σελίνου οἱ Ὀλυμπιονίκαι ἐν ταῖς κονίστραις ἐναπεδύοντο. Hæc verba, inquam novum præmium non faciunt, etiamſi apium nominetur; Nam apium præmium fuit tantum Nemeorum, ſed ex dignitate Olympicorum natum, ut trium etiam reliquorum ludorum certatores *Olympionicæ* dicerentur, & ſenſu iſto capiendus Agathias. Ulpianus in Demoſth. Orat. contra Leptin. inſinuat præmium aliud, Οἱ μὲν γὰρ τῶν ἀγώνων εἰσὶ στεφανῖται, οἱ δὲ ἀργυρεῖται. Sed non liquidum, an Olympicorum eſſet pecunia, & credibile non fuiſſe. Nam apud Herod. lib. 8. Tigranes laudat Græcos, quod in Olympicis darent præmium, στέφανον, ἀλλ᾽ οὐ χρήματα, De la Cerda.

Olympias, ſpatium quinque ſeu quatuor potius annorum. Vide Scalig. lib. 2. Auſon. Lection. cap. 23. & lib. de Emend. Temp. Seneca in Hercule Inſano. v. 839.

Quantus Eleum coit ad Tonantem,
Quinta cum Sacrum revocavit æſtas.

Ubi Farnabius, *Quarto quidem expleto anno, quinto ineunte; neque enim Olympias, aut luſtrum quinque abſolutos annos complectitur.* Ibi etiam pro *coit* alii *ruit* malunt. Sane Ovid. 1. de Art. Am.

Sic ruit ad celebres cultiſſima fœmina ludos.

Cenſorinus de die Nat. cap. 18. *Sed horum omnium* Πενταετηρίδας *maximè notandis temporibus Græci obſervant,*

id

id eſt, quaternum annorum circuitus, quas vocant Olympiadas. Hoc eſſe verum ſpatium Olympiadis, videre eſt apud Dionyſ. Halicarn. lib: 1. Rom. Ant. pag. 61. Nam centum viginti annos, triginta Olympiadas facere, diſertè memorat. Vide Africanum citatum ab Euſebio, lib. x. Præp. Evang. pag. 286. D. Cyrillum Catech. 12. quique illum locum in ſua collectanea retulit, Suidam in Ὀλυμπιάς. Iſidor. lib. 5. cap. 37. Solin. cap. 1. Quia vero hoc temporis ſpatium etiam πεντετηρὶς dicitur, ideo Poetæ pro ſolido quinquennio accepere. Ovid. Pont. 4. 6.

In Scythiâ nobis quinquennis Olympias acta eſt,
Jam tempus luſtri tranſit in alterius.

Olympias, Alexandri M. mater. Plutarchus.

Olympiodorus, vir quidam qui docuit Epaminondam tibiis canere. Item hiſtoricus, qui hiſtoriarum condidit libros 22. atque incepit ab Honorii Conſulatu ſeptimo, & Theodoſiii ſecundo, h. e. An. Dom. 407. deſiit vero ubi Valentinianus, Placidæ & Conſtantii fil. factus eſt Imp. Rom. h. e. anno 425. Dicavit hiſtoriam ſuam Theodoſio minori, Arcadii filio. Stylo uſus eſt commentariis non hiſtoriæ, convenienti; quod nec ipſe neſcivit, ut qui libros ſuos Ὕλην, ſive ſylvam, hiſtoriæque materiam inſcribat: uti Latini ſolent Commentarios. Auctor Photius; apud quem etiam Excerpta admodum luculenta ex commentariis iſtis habemus. Voſſius. *Olympiodorus* ſcripſit in Threnos, & Eccleſiaſten, itemque in Meteora Ariſtotelis, & Hypotheſes in librum Job. Diverſus eſt *Olympiodorus* ille ὁ Ἀθηναίων προστατήσας, qui de Diogene Cynico nonnihil tradidit, teſte Laertio, lib. 6. Fuit & *Olympiodorus* Alexidis apud eundem Laert. in Platone. Item *Olympiodorus* tibicen, magiſter Epaminondæ fuit, teſte Ariſtoxeno apud Athen. lib. 4. Denique medicus quidam apud Plin. lib. 1. 12.

Olympius Nemeſianus, qui, teſte Vopiſco in vitâ Cæſarum, ſcripſit Halieutica, Cynegetica, &c.

Olympius præſul, natione Hiſpanus, inter Chriſtianos ſcriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum adverſus eos, qui naturæ non arbitrio vitam referunt. Item unus ex Italiæ Exarchis.

Olympus, hiſtoricus, cujus ætatem ſatis indicat, quòd fuit medicus Cleopatræ, Julii prius, poſt Antonii, amaſiæ, de quo Plut. in Anton.

Omphale, regina Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſervivit, multiſque ab eà muneribus eſt donatus, quod ad Sangarim flu. ſerpentem multos homines interficientem interemiſſet. Hæc, ut tradit Donatus in Terentium, ipſum Herculem ſibi ſervientem etiam ad lanificium compulit, cum ipſa calathum & colum, cultuſque fœmineos, ſagittis & clavâ, leoniſque tegmine mutaſſet. Terentius in Eunucho.

Qui minus quam Hercules ſervivit Omphalæ.

Propertius, lib. 3. eleg. 11.

Omphale in tantum formæ proceſſit honorem,
Lydia Gygæo tincta puella lacu,
Ut qui pacato ſtatuiſſet in orbe columnas,
Tam durâ traheret mollia penſa manu.

Ovid. in Faſt. ubi de Omphale:

Cultibus Alciden induit illa ſuis.

Tertullianus, lib. de Pallio: *Turpius adhuc libido virum cultu transfiguravit, quam aliqua materna formido; tametſi adoratur à vobis, qui erubeſcendus eſt Scytaloſagittipelliger ille qui totam epitheti ſui ſortem cum muliebri cultu compenſavit.* Idem Ovidius:

Dat tenues tunicas Gætulo murice tinctas.

Has ἁβρὴν κύπασσιν vocavit Diotimus Poeta vetus, traditque ab eâdem in templo Dianæ conſecratas in hoc Epigrammate, neſcio an adhuc edito:

Χαῖρέ μοι ἄβρε κύπασσι τὸ Ὀμφάλη ποτὲ Λυδὴ
Λυσαμένη φιλότητι ἦλθεν ἐς Ἡρακλῆος·
Ὄλβιος ἦσθα κύπασσι, καὶ ὡς τότε καὶ πάλιν ὡς νῦν
Χρύσεον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ἐπέβης μέλαθρον.

Seneca in Hippolyto:

Natus Alcmenâ poſuit pharetram,
Et minax vaſti ſpolium leonis;
Paſſus aptari digitis ſmaragdos,
Et dari legem rudibus capillis:
Crura diſtincto religavit auro,
Luteo plantas cohibente ſocco.
Et manu, clavam modo quâ gerebat,
Fila deduxit properante fuſo.
Vidit Perſis, ditiſque ferax
Lydia regni, dejecta feri
Terga leonis; humeriſque quibus
Sederat alti regia cœli,
Tenuem Tyrio ſtamine pallam.

Vide Athen. lib. 6. Plut. in Theſeo. Ovid. 2. de Art. Am. & in epiſt. Dejaniræ. Apollodor. lib. 2. Meminit & Pauſan. in Atticis. Non omittendus eſt Palæphatus ubi de *Omphale.* Λέγεται ὡς λατρεύει Ἡρακλῆς ταύτῃ, ὁ δὲ λόγος μάταιος. Ἐξὸν γὰρ κἀκείνης καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ δεσπόζειν. Ἐγένετο τοῖον δέ τι. Ὀμφάλη ἦν Ἰαρδάνου θυγάτηρ, Λυδῶν βασιλέως, αὕτη ἀκούσασα τὴν ἰσχὺν Ἡρακλέους, προσεπτοήθη ἐρᾷν αὐτοῦ. Ἡρακλῆς πλησιάσας ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς, γεννᾷ δὲ ἐξ αὐτῆς υἱὸν Λαομέδοντα, ἡδόμενος δὲ αὐτῇ ἐποίει ὅτι προσέταττεν ἡ Ὀμφάλη, οἱ δὲ συνήθεις ὑπέλαβον λατρεύειν αὐτῇ.

Oneſicritus, in Alexandri comitatu fuit, qui ab eo ad Indiæ ſophiſtas miſſus erat: atque ex iis etiam collocutus eſt cum Calano, nobili philoſopho; qui poſtea in Perſiam uſque Alexandrum eſt ſecutus, ac ſpectantibus Macedonibus & Perſis ſpontaneo ultimum diem vivicomburio clauſit. Auctor Strabo, lib. 15. quo res Indicas perſequitur. Meminere *Oneſicriti* præter Strabonem, qui multa imprimis ex eo refert, etiam Plut. in Alex. (ubi & legas, fuiſſe philoſophum ex Diogenis Cynici contubernio) Agellius, lib. 9. cap. 4. & Qu. Curtius, lib. 9. Adhæc ita Lucianus de longævis; Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας. Item Ælianus lib. 16. de An. cap. 30. ubi vocatur Ὀνησίκριτος ὁ Ἀστυπαλαιεύς. Mentionem quoque ejus idem Ælianus facit lib. 17. ejuſdem operis, cap. 6. Item Jo. Tzetzes Chil. 3. Hiſt. 113. Et, qui antiquâ magis fide eſt, Arrianus lib. 6. ubi hæc legas; Τῆς δὲ αὐτοῦ νεὼς κυβερνήτης Ὀνησίκριτος, ὃς ἐν τῇ ξυγγραφῇ, ἥντινα ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου ξυνέγραψε, καὶ τοῦτο ἐψεύσατο, ναύαρχον ἑαυτὸν εἶναι γράψας, κυβερνήτην ὄντα. Sed non in eo ſolum fefellit, nam in multis ejus fides ſuſpecta fuit. Neque tamen vulgaris navis gubernator fuit, ſed regiæ, quod ipſe agnoſcit Arrianus lib. 7. ubi vocatur κυβερνήτης τῆς νεὼς τῆς βασιλικῆς. De ſtylo ejus ita cenſet Suidas, Xenophontem ſibi imitandum propoſuiſſe, ſed elegantiam ejus aſſequi minime potuiſſe. Fuit item medicus.

Oneſimus, Cyprius, ſeu Spartiata, tempore Conſtantini M. ſcripſit de Rhetoricâ, de ſtatuum differentiâ, Præexercitationes, Declamationes, & alia. Suidas. Item Philemonis ſervus.

Onomacritus, ſortilegus Athenienſis, Muſæi ſocius, ab Hipparcho Athenis expulſus. Herod. in Polyhymn. *Onomacritum*, Athenienſium vatem, Clem. Alex. ait vixiſſe circa Olympiadem 50. Sed veriſimilius eſt, eum ſcripſiſſe 60. Nam addit claruiſſe tempore principatûs Piſiſtratidarum. Atqui Piſiſtratus, qui ter tyrannidem invaſit, primo eam obtinuit Olymp. 51, an. 1. obiit autem Olymp. 63. an. ult. Hujus Onomacriti poemata ſunt ea quæ Orphei dicebantur; Item χρησμοὶ, ſive reſponſa, quæ Muſæo adſcribebantur. Vide Voſſ. Poet. Gr. p. 23.

Opalia, dies feſtus, Opi Deæ dicatus. Erant autem Opalia poſt Saturnalia, vel eodem die, quia Opem Saturni conjugem eſſe crediderunt.

Opertanei, Dii quidam ſic dicti. Mar. Capella lib. 1. *In primâ cœli regione ſedes habere memorantur poſt Jovem, Dii Conſentes, Penates, Salus, ac Lares, Janus, Favores, Opertanei, Nocturnuſque.* Meminit Plinius ſacrorum Opertaneorum.

Ophion, vir, qui cum Eurynome uxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum pottius eſt, quem Saturnus fugavit. Apollon. Argon. lib. 1. de Orpheo canente.

Ἤειδεν δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο,
Ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
Ἡ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὠκεανοῖο.

Item Gigantis nomen apud Claud. 3. de raptu Proſ. Denique unus ex Cadmi ſociis, qui è dentibus ſerpentinis nati fuerunt, unde & nomen traxit. Ὄφις enim Græcè *ſerpens* dicitur. Ovid. Met. lib. 3.

Quinque ſuperſtitibus; quorum fuit unus Echion,
In ſua jecit humi monitu Tritonidis arma.

Ophiuchus, ſidus cœleſte, ſtellis 16 conſtans quod Poetæ Latini verbum verbo reddentes *Anguitenentem* appellarunt. Qui Aſtronomicum Poeticum conſcripſerunt, Herculem eſſe putant, qui adhuc in cunis vagiens, angues à Junone immiſſos manibus præfocavit. Alii Æſculapium eſſe volunt. Cic. 2. de N. D. *Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.*

Quem claro perhibent Ὀφιοῦχον *nomine Graii:*
Hic preſſu duplici palmarum continet anguem.
Ejus & ipſe manet religatus corpore torto:
Namque virum medium ſerpens ſub pectore cingit.

Ovid. Met. lib. 8.

Qui medius Nixique genu eſt Anguemque tenentis.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno fil. Imperator ab exercitu ſalutatus poſt mortem Caracallæ; annum, aut non multo diutius in imperio fuit; ab exercitu enim uterque interfectus eſt.

Oppia,

Oppia, una ex Veſtalibus, quæ convicta ſtupri, viva defoſſa eſt. Hæc enim talium pœna memoratur. Juvenalis.

——— *Cum quo nuper vittata jacebat*
Sanguine adhuc vivo terram ſubitura ſacerdos.

Oppianus, poeta eximius, Ageſilai & Zenodotæ filius, ex Anazarbo, ſive (ut Suidæ placet) Coryco, Ciliciæ civitate. Scripſit Ἁλιευτικὰ & Κυνηγετικὰ elegantiſſimis verſibus quæ Antonino Caracallæ obtulit, non ſine doctrinæ ſuæ maximâ commendatione. Hujus poemata cum apud Imperatorem recitata eſſent, donatus eſt in ſingulos verſus aureo ſtatere, ut viginti millia aureorum pro omnibus acceperit. Suidas. Vixit annis 30 & ſæviente in civitate Anazarbi paulo poſt peſte obiit parentes relinquens ſuperſtites. Cives autem eum ſepelierunt, & ſumptuoſam ſtatuam illi erexerunt cum hoc epigrammate:

Ὀππιανὸς κλέος εἷλον ἀοιδῶν, ἀλλά με μοίρης
Βάσκανος ἐξήρπαξε μίτος, κρυερός τ' Ἀΐδας με
Καὶ νέον ὄντα κατέσχετο, ἐυεπίης ὑποφήτην.
Εἰ δὲ πολύν με χρόνον ζῶον μίμνειν φθόνος αἰνὸς
Εἴασεν, οὐκ ἄν τις μοι ἴσον γέρας ἔλλαχε φωτῶν.
Oppianus vatum decus immortale fuiſſem,
Invida ni gelidum rapuiſſet Parca ſub Orcum
Me juvenem, placidæ clarum ſplendore Camœnæ.
Ni livor longæ violaſſet tempora vitæ,
Non mihi laude parem quenquam terra alma tuliſſet.

Ops, *opis*, filia Cœli ex Veſtâ, ſoror & conjux Saturni, quæ & *Rhea* & *Cybele*. *Ops* autem idcirco dicta putatur quòd terræ *ope* vita hominum ſuſtentetur. Cic lib. 2. de N. D. *Terram Opem Latini idcirco nominant, quod opes omnes è terrâ.* Unde & Plutus in Theſmophoriis unà cum Cerere colitur. Ariſtoph. Reperitur apud Heſych. Ὦπις, unde noſtrum *Ops* ait Scaliger. Ab Ὦπις autem vel Ὦπις, ὀπίζεσθαι *colere*, ut *Venerari* à *Venere*. Porro *Ops*, vel *Opis* pro Rheâ, ut ſupra diximus, Latinum eſt, pro Dianâ autem Græcum Ὦπις, & Οὖπις Doricè. Vetus Poeta apud Macrobium, lib. 5. cap. 22

Ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν βλητῆρα ὀϊστῶν.

Callimachus Hymn. 3.

Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε. ——

Meurſius. Tibullus 1. 4.

At qui non audit Muſas, & vendit amorem,
Idææ currus ille ſequatur Opis:
Et ter centenas erroribus expleat urbes,
Et ſecet ad Phrygios vilia membra modos.

Turrigeram vocat Ovidius Triſt. 2.

Ipſe quoque Auſonias Cæſar matreſque nuruſque
Carmina turrigeræ dicere juſſit Opi.

Optatus, libertus Cæſaris, præfectus claſſis ſub Tiberio Claudio Principe, ſcaros à mari uſque Carpathio petitos inter Oſtienſem & Campaniæ oram ſparſos diſſeminavit. Ab eo tempore frequentes in Italiæ littore inveniuntur. Plinius, 9. 7.

Optatus, Afer, Epiſcopus Milevitanus. Ejus extant de Schiſmate Donatiſtarum contra Parmenianum Donatiſtam libri ſeptem, cum Notis & Emendationibus Merici Caſauboni Canonici Cantuarienſis, Londini, A. D. 1631.

Optiletis, Minerva dicta eſt ab oculis quos ὀπτίλους Dores appellant. Refert enim Plut. in Vitis, cum Lycurgus privatorum luxum ſuſtuliſſet, divitibuſque ob hoc factus eſſet inviſus, quendam inſolentem hominem Alcandrum nomine alterum oculum Lycurgo eruiſſe, poſteaque Lycurgum in ejus calamitatis memoriam templum ſtatuiſſe, quod *Optiletim* vocavit. Pauſaniæ communi Græcorum Dialecto Ὀφθαλμῖτις nuncupatur.

Orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Larium Aram habuit. Plin. 2. 7. Lege *Orbona*. Arnobius. *Orbona Dea in cujus tutelâ erant orbati liberis parentes.*

Orbilius, Beneventanus Grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac *plagoſus* propterea ab Horatio dictus. Vixit prope ad centeſimum annum, amiſsâ jampridem memoriâ, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo Grammatico. Tranquillus.

Orchanus, Aſſyriorum Rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome conjuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea vivam defodit, quòd cum Sole concubuiſſet. Domitius in Comment. in Ibin Ovidii, & Ovidius ipſe Met. 4. Lege *Orchamus*.

——— *Leucothoe multarum oblivia fecit;*
Gentis odoriferæ quam formoſiſſima partu
Edidit Eurynome, ſed poſtquam filia crevit
Quam mater cunctas, tam matrem filia vincit.
Rexit Achæmenias urbes pater Orchamus: iſque
Septimus à priſci numeratur origine Beli.

Et paulo poſt,

——— *Ille ferox immanſuetuſque precantem,*
Tendentemque manus ad lumina Solis, &, Ille
Vim tulit invitæ, dicentem, defodit altâ
Crudus humo; tumulumque ſuper gravis addit arenæ.

C. Orchius, Trib. plebis, tertio ante anno quam Cato Cenſor fieret, legem tulit de Senatus ſententiâ, quæ dicta eſt *Orchia*, quâ præſcribebatur numerus convivarum. Macrob. Sat. 3.

Oreades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρεος, quod *montem* ſig. Virgil. ubi de Dianâ:

——— *Quam mille ſecutæ*
Hinc atque hinc glomerantur Oreades:

Ovid. Met. lib. 8.

Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

Calpurnius Eclog. 4.

Per juga ſiccato velox pede currit Oreas.

Oreſtes, Agamemnonis & Clytemneſtræ filius; cui ſoror Electra necem parari ab Ægiſtho, qui patrem Agamemnonem interfecerat, matremque conſtupraverat, prævidens, ipſum per pædagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Phocenſium principem, qui Agamemnonis ſororem duxerat. Illic 12. annos moratus cum pædagogo ſuo Argos rediit, ubi ſub ſpecie hoſpitum Phocenſium, quos Strophius miſerat, ut Oreſtis obitum nunciarent, intromiſſus ad Clytæmneſtram, eam cum Ægiſtho adultero, conſciâ Electra, in ultionem patris occidit. Deinde Pyrrhum quoque, Macarei ſacerdotis ope, in templo Apollinis interfecit, eo quod Hermionem, Menelai filiam, ſibi prius deſponſatam rapuiſſet. Propter quæ ſcelera furiis agitatus eſt, quibus non ante purgari potuit, quam ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiaſſet. Ἀπὸ τοῦ ὄρεος, i. e. *à monte* dictus eſt, vel ob magnam & monſtroſam corporis magnitudinem, quod ſeptem cubitos longitudine æquaſſe Herodotus & Solinus prodiderunt; vel, ut immanes ac feros ejus mores exprimerent, id quod Euſebius vult Præp. Evang. lib. 4. & ante Euſebium Plato. De furore ejus multa Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreſte*, Val. Flaccus, lib. 7. & alii authores. Virgilius:

——— *Scenis agitatus Oreſtes.*

Juv. Sat. 1.

Nec dum finitus Oreſtes.

ſcilicet fabula de Oreſte. Probus ſcribit diu illum hoc furore vexatum didiciſſe tandem ex reſponſo, non prius ſe liberaturum iri, quàm flumine eſſet ablutus, quod ſeptem fluminibus confunderetur; atque ita tandem in Rhegini agri flumine purgatum ad priſtinam mentem rediiſſe; cujus & Varro meminit Rerum Humanarum, lib. 10. Neronem etiam de Oreſte Tragœdiam cantaſſe, idque in ſcenâ, apud Suetonium legas. Hic *Oreſteus*, ut *Oreſtea Dea* apud Ovidium, & *fides Oreſtea* apud Claudianum. Vide *Pylades*, & *Iphigenia.*

Orgia, Bacchi ſacra, alio nomine *Bacchanalia*, *Dionyſiaca*, *Trieterica*, de nocte celebrari ſolita, omni poſthabito pudore, teſte Livio, in Thraciâ primum ab Orpheo inſtituta, à quo etiam *Orphica* dicta ſunt, Diodoro Siculo authore. Virgil. Geo. 4. ubi de Orpheo:

Inter ſacra Deum nocturnaque Orgia Bacchi.

Idem Æn. 4.

——— *Qualis commotis excita ſacris*
Thyas, ubi audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. Met. 12. (ubi de Baccho agit)

——— *Cui Thracius Orpheus*
Orgia tradiderat cum Cecropio Eumolpo,

Statius 1. Achilleidos:

Lucus Agenorei ſublimis ad Orgia Bacchi
Stabat. ———

Idem lib. 2.

——— *Quid ſi Bacchea ferentes*
Orgia, Palladias aut circumvideris aras?

Claudianus:

——— *Dubitaſſent Orgia Bacchi*
Cui furerent. ———

Inde Heſychius: Ὀργιάζειν, τελεῖν Διονύσῳ. Catullus in Ariadnâ:

Pars obſcura cavis celebrabant Orgia ciſtis,
Orgia, quæ fruſtrà cupiunt audire profani.

Juvenal. Sat. 6.

Talia ſecretâ celebrabant Orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Nomen traxerunt ἀπὸ τῆς ὀργῆς, i.e. *à furore* vel *irâ*, ut cenſet Euſeb. de Præp. Evang. Phurnutus, & alii, vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν i.e. *montibus*, quòd in montem Cithæronem ſacra illa ex Thraciâ primùm tranſtulerit Orpheus; vel ἀπὸ τῶν ὀργάδων, h. e. *conſecratis alicui Deo locis.* Vel ἀπὸ τοῦ εἴργειν, i. e. *arcendo*, quòd profani arceantur ſacris, id quòd Apollonii

interpres

interpres lib. 1. etiam affirmat his verbis: Ὄργια, μυςήρια παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. Addit; ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα, ὀργάδας δὲ συμφύτους τόπους καλοῦσι, καὶ ὑγρούς. Poſſis etiam a ῥέζω deducere, cujus præteritum ἔοργα, ut ita dicantur quaſi θεῖα ἔργα. Eſt & verbum Ὀργᾶν, idem Græcis quod ἐφίεσθαι, h. e. appetere, quâ in ſignificatione uſus eſt quandoque Ariſtoteles in Problem. τμημ. δ΄. Et Heſychius Ὀργᾷ, ἐπιπταμένως ἐπιθυμεῖ. Quid ſi quis inde auſpicium nominis deducere velit, cum conſtet omne eos turpitudinis genus exercuiſſe in iis ſacris. Hinc verbum Ὀργιάζειν, quod idem eſt cum θύειν, teſte Suidâ, & Ὀργεῶναι Bacchi ſacerdotes in ſpecie, & eorum cœnæ δεῖπνα Ὀργεωνικὰ Athenæo. Nam alias etiam aliorum ſacrorum antiſtites Ὀργεῶνας dictas invenio. Scribit enim Servius omnia apud Græcos ſacra *Orgia* ſignificaſſe, ſicut *ceremoniæ* apud Latinos; additq; proprie dicta *Orgia*, causâ turpitudinis à pop. Rom. fuiſſe antiquata. Facit quoque nobiſcum Strabo, lib. 10. *Plurimi Græcorum totum ceremoniale negotium, quod* Orgia *vocant, tum Bacchanale & Choricum, & ſacrorum myſteria Libero Patri attribuerunt.* Cæterum *Orgia* pro omnibus ceremoniis, uti diximus, capiuntur. Unde idem Strabo, *Cybelem præcipuo venerantur honore, ejus* Orgia *frequentantes.* Hinc Ὄργια πόθων, i. e. *Amorum ſacra*, in Epigrammate. Dixit quoque Plato generaliter Ὀργιάζω θεὸν, *ſacrificiis placo Deum.* Ita Μουσῶν Ὄργια, apud Ariſtoph. in Ranis. Hinc Prop. 3. 1.

> *Primus ego ingredior puro de fonte Sacerdos,*
> *Itala per Graios Orgia ferre Choros.*

Sic Stat. 5. Sil. Epitaph. in fil.

> ——*Quæ veſtra ſorores*
> *Orgia Pieriæ, quas inceſtavimus aras?*

Oribaſius, Juliani Imp. familiaris, à quo & Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros Medicinæ 72. ad Julianum, & eorum epitomen in libris 9. ad Euſtathium fil. de Regno, & de Affectibus. Suidas. Eunapius vero Sardinius in lib. Sophiſt. *Oribaſius*, inquit, *Pergamenus genere in eloquentiâ pariter & medicinâ profecit, Julianoque propterea, ut medicus fuit accerſitus; invidiâ deinde ſuccedentium Principum bonis privatus, ac in exilium ad Barbaros miſſus, animum Philoſophi ſemper in calamitate retinuit. Tantâ autem apud eas nationes gratiâ & opinione ob doctrinæ, & medicinæ experimenta perſeveravit, ut pro Deo penè coleretur.*

Origenes, author Eccleſiaſticus, cujus dogmata quædam damnata ſunt, cùm in varios errores incideret, quos Auguſtinus libro de Hæreticis commemorat. A quo *Origeniani* dicti, qui eum ſequuntur. Virilia ſibi amputavit, ne moleſtam ſibi Venerem experiretur. Imitatus Hierophantas, Athenienſium ſacerdotes, qui ſorbitione cicutæ ſe caſtrabant, quo caſtius in ſacerdotio viverent. Præceptores ejus erant Clemens Alex. & Ammonius. *Secundus Eccleſiæ magiſter poſt Apoſtolos* dicitur Hieronymo. Sena millia librorum ſcripſiſſe, author eſt Epiphanius Hæreſ. 4. Hexaplorum conditor fuit, qui cum duabus poſuiſſet columellis ſacrum contextum, ſemel Hebræis, atque iterum Græcis literis, duabus his columellas addidit quatuor, ſc. verſionem 70 Interp. Aquilæ, Symmachi, & Theodotionis, unde & *Hexapla* dicebantur. Parum probè de Origene ſenſit Theod. Beza. Sic enim ille, Epiſt. 29. *Eſt certe hic ſcriptor adeo omnibus modis impurus, ſive ita ipſe ſcripſit, ſive depravata poſtea fuerant ejus ſcripta, ut nullam in Eccleſiâ authoritatem in rebus controverſis mereatur.* De Doctrinâ quoque ejus hæc breviter notavit Epiphanius; κακῶς δογματίσας τὰ περὶ πίστεως, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν γραφῶν κακῶς φράσας. *Adamantius* ob ſtudiorum & laborum tolerantiam dictus eſt. Obiit in ſummâ paupertate A. D. 255. Vide Suidam in Ὠριγένης. *Orus* autem nomen fuit regis Ægyptii, imò apud Etymologum etiam Grammatici. Atque, ut ὑπὸ τοῦ Διὸς proprium eſt nomen Διογένης, quaſi *Jovigenam* dixeris, ſic ἀπὸ τοῦ Ὧρος eſt Ὠριγένης, quaſi *Origenam* dicas. Aliud viſum Andreæ Schotto, ſuis in Origenem Obſervationibus, lib. 1. contra Celſum, ubi eum tradit ita vocari, qu. Ὀρειγενῆ, h. e. *montigenam*, quemadmodum Aſcetæ quidam Chryſoſtomo Hom. 13. in Ep. ad Epheſ. οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι vocantur, & Laertio Heraclitus Epheſius dicitur ἐν τοῖς ὄρεσι διαιτώμενος. Sed præterquam quod prima in Ὄρος ſit correpta, in Ὠριγένης porrecta, hoc nihil ad Origenem Alexandriæ natum & educatum, ubi *Or*, ſeu *Orus* pro Numine colebatur, & ab eo quoque hominibus nomen id fuit, ut, quin inde *Origenes* appelletur, minime ſit dubitandum.

Origo, mima, & meretrix. Horat. lib. 1. Sat. 2.

> ——*Marſæus amator Originis.*

Orion, Poetis venator eſt, & ſatelles Dianæ, auditor Atlantis, qui doctrinam de cœleſtibus motibus, & ſtellis ex Libyâ in Græciam attulit. Nomen ejus quidam ab ὥρα, quod ſig. differentias temporum anni, ver, æſtatem, &c. deducunt. Quanquam Strabo appellatum eum velit *Oriona*, quòd eſſet educatus in *Oræo* op. Eubœæ. Grammatici vero ab οὖρον derivant, i.e. *urinâ* quia Coſmicus occaſus Orionis in Novembri ciet ſævas tempeſtates; unde Virgilius, Æn. 7. dixit.

> *Sævus ubi Orion hybernis conditur undis.*

Horat. 3. 27.

> *Sed vides quanto trepidet tumultu*
> *Pronus Orion.*——

Idem Epod. 15.

> ——*Et nautis infeſtus Orion*
> *Turbaret hybernum mare.*

Apollonius, lib. 1. Argon.

> Χειμερίη ὀλοοῖο δύσις πέλει Ὠρίωνος.

Statius Theb. 3.

> *Cum fragor hyberni ſubitus Jovis, omnia mundi*
> *Clauſtra tonant, multuſque polos inclinat Orion.*

Claudianus de bello Gildonico circa finem:

> *Imbribus humeſcant Hœdi, nimboſaque Taurum*
> *Ducat Hyas, totuſque fretis deſcendat Orion.*

Propertius, lib. 2.

> *Non hæc Pleiades faciunt, nec aquoſus Orion.*

Sane Plinius, lib. 11. cap. 28. Orionem nominat inter noxia ſidera, ita etiam alii. Excitat quippe tempeſtates ortu ſuo & occaſu. De ortu Virgilius, Æn. 1.

> *Cum ſubito aſſurgens fluctu nimboſus Orion*
> *In vada cæca tulit.*——

De occaſu Horatius, Epod. 10.

> *Nec ſidus atrâ nocte amicum appareat,*
> *Quâ triſtis Orion cadit.*

Utrumque Ariſtoteles conjunxit lib. 2. Meteor. ſcribens, Orionis δύσιν, καὶ ἀνατολὴν ταραχώδη, *dirum eſſe ortum occaſumque.* Sed aliam cauſam affert Lactantius, Statii vetus Scholiaſtes, in lib. 7. Thebaidos. Fabula ſic ſe habet. Pelaſgus pauper quidam, *Oenopeus* nomine, vel *Oenopion*, (*Hyreus* autem Ovidio dicitur) Jovem, Neptunum, & Mercurium ſuſceperat hoſpitio. Qui referendæ gratiæ copiam dedere precandi quod vellet. Pelaſgus orbus filium optavit. Dii in corium bovis immolati mingunt, defoſſumque poſt novem menſes tolli jubent, tum igitur natus eſt Orion. Ovid. Faſt. 4.

> *Hunc Hyreus, quia ſic genitus, vocat Oriona,*
> *Perdidit antiquum litera prima ſonum.*

Vide Palæphatum de Orione. Hic poſtea adultus ſtrenuus venator extitit, Dianæque comes adhæſit. Verum cùm corporis robori plus ſatis fidens, jactitaret nullam eſſe feram, quam conficere non poſſet, Terra hominis inſolentiam non ferens, ſcorpionem peperit, cujus ictu Orion interiit; Diana autem eum in cœlum tranſtulit, & juxta Tauri ſidus conſtituit. Contra tamen Lucanus, ſcorpionem hunc à Dianâ immiſſum tradit, aliorumque Deorum miſeratione in cœlum fuiſſe tranſlatum. Sic enim ille lib. 9.

> ——*Quis fata putaret*
> *Scorpion, aut vires maturæ mortis habere?*
> *Ille minax nodis, & recto verbere ſævus,*
> *Teſte tulit cœlo victi decus Orionis.*

Ejus meminit Nicander in Theriacis ſtatim ab initio:

> Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
> Σκόρπιον, ἐκ κέντροιο τεθηγμένον, ἦμος ἐπέχρα
> Βοιωτῷ τεύχουσα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι,
> Ἀχράντων ὅτε χερσὶ θεῆς ἐδράξατο πέπλων.

Et paulo poſt:

> Τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἀπλανὲς αὔτως
> Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται.

Horatius autem Dianæ telis eum confoſſum occubuiſſe tradit in his:

> ——*Notus & integræ*
> *Tentator Orion Dianæ*
> *Virgineâ domitus ſagittâ.*

Oarion dicitur Catullo. Sic enim ille.

> *Proximus Hydrochoo fulgeat Oarion.*

Scriptum reliquit Dorion in libro de piſcibus Orionem filium fuiſſe Neptuni & Brylles Minois filiæ, quæ ſententia fuit etiam Heſiodi. Huic ſororem addiderunt Candiopen. Fabulantur præterea hunc munus à patre Neptuno impetraſſe, ut tam ſuper undas, quàm ſuper terram poſſet incedere. Alii tamen tantæ fuiſſe magnitudinis ſenſerunt, ut nulla eſſet tanta profunditas, è quâ non humeri ſaltem extarent è mari, quam ſententiam ſequi videtur Virg. Æn. 10.

> ——*Quam magnus Orion*
> *Cum pedes incedit medii per maxima Nerei*
> *Stagna, viam ſcindens, humero ſupereminet undas,*

Papinius in Silvis:

> ——*Magnus quanto mucrone minatur*
> *Noctibus hybernis, & ſidera terret Orion,*

Ubi gladio armatus introducitur. Unde Ovid. Met. 3.

——Nitidumque Orionis enſem.

Et lib. 2. Ματαιοτεχνίας·

—— Enſifer Orion aſpiciendus erit.

Lucanus:

Enſiferi nimium fulget latus Orionis.

Euripides quoque in *Ione* Ὠρίωνα vocat ξιφήρη. Virgil. Æn. 3.

Armatumque auro circumſpicit Oriona.

Claud. de Conſ. Olybr. & Prob.

——Jam caligantibus armis
Debilis Orion dextram miratur inermem.

Seneca in Hercule Furioſo:

Ferro minax hinc terret Orion Deos.

Orionem luculenter deſcribit Manil. lib. 1.

Cernere vicinum Geminis licet Oriona
In magnam cœli tendentem brachia partem,
Nec minus extento ſurgentem ad ſidera paſſu:
Singula fulgentes humeros, cui lumina ſignant,
Et tribus obliquis demiſſus ducitur Enſis;
At caput Orion excelſo immerſus Olympo,
Per tria ſubductus ſignatur lumina vultus,
Non quod clara minus, ſed quod magis alta recedant:
Hoc duce per totum decurrunt ſidera mundum.

Hic cum poſtea in Chium ad Oenopionem veniſſet, Æropen illius uxorem vitiare conatus eſt. Qui graviter id ferens, comprehenſo Orioni oculos effodit, & mox extra ſuam reg. ejecit; qui poſtea in Lemnum profectus à Vulcano perbenignè excipitur, qui ejus miſertus Cedalionem unum è famulis ei ducem viarum dedit, qui in Orientem ad Solem profectus ab eo ſanitati reſtitutus eſt, ac lumen recuperavit. Deinde contra Oenopionem arma ſuſcepit, quem à civibus ſuis ſub terrâ occultatum, cum non ſperaret ſe amplius poſſe invenire, in Cretam profectus eſt, ubi ob inſolentiam à ſcorpio, ut ſupra dictum, occiſus eſt, uti quoque teſtatur Euphorion in his: Συγκυνηγῶν δὲ ὅτε Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάζεσθαι, ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἀπέκτεινε. Quidam vero maluerunt occiſum fuiſſe à Dianâ, quia illam invitaſſet, ut diſco ſecum luderet. Alii quia vim Opi uni è virginibus, quæ Dianam ex Hyberboreis ſecutæ fuerant, inferre voluerit, à Dianâ confixum ſagittis exiſtimarunt, ut ait Apollodorus lib. 1. Neque vero ipſius ſolum Orionis magna fuit arrogantia, ſed etiam Side ejus uxor dicitur auſa fuiſſe cum Junone de formâ contendere, quare ad inferos fuit ab illâ dejecta. Porro Fabulam Orionis ad Naturalem Philoſophiam doctè applicat, & explicat Nat. Comes lib. 8. cap. 13. Aſtronomiam ejus vide apud Cæſium, & Heſychium in Ὠρίων. Nos impræſentiarum paucula tantum de magnitudine ejus dicemus. Fuit enim Homero teſte, ſi hiſtoricè ſpectes, maximus & proceriſſimus ævi ſui. In Odyſ. λ. πέλωρος dicitur. Ibidem ait Otum & Ephialtem μηκίστους omnium fuiſſe.

——Μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.

Vide quoque Plin. lib. 7. cap. 16. Atque ſic utrumque Hemiſphærium obſidens, ſecundum longitudinem obtinere dicitur partes ſeptendecim; ſecundum latitudinem vero triginta. Hinc Manilius in Sphærâ barbaricâ:

——Orion magni pars maxima cœli.

Et Pindarus in Iſthmiis φύσιν Ὠριωνείαν pro *immani corpulentiâ* dixit. Theocritus in Thalyſiis, verſ. 52.

Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χ' ὅταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅκ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχη.

Idem in Ἡρακλίσκῳ·

Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον.

Aratus:

Ὃς καὶ ἐπερχόμενος φοβέει μέγαν Ὠρίωνα.

Orithyia, filia Erechthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bonâ cum gratiâ nuptias ejus poſſet impetrare, vi eam rapuit, raptamque tulit in Thraciam, & ex eâ Zethen & Calaim ſuſcepit, qui cum Argonautis in Colchos navigarunt, & Harpyias fugaverunt. Nomen habet ἀπὸ τοῦ ὄρους *monte*, & θύω *concitor*. Quidam tradunt eam raptam à Boreâ Strymonis filio, inter quos Heſagoras, idque Poetas ab homine tranſtuliſſe ad ventum. At Hermias Platonicus ſcripſit Aquilonis impetu eam ex alto præcipitatam, atque inde datam fabulæ occaſionem. Eleganter deſcripſit hunc raptum Apollonius Argon. lib. 1. quem potiſſimum imitatur Ovid. Met. 6. Meminit & Plato in Phædro, ubi Socrates quoque fabulam refert ad ventum Borealem, qui ipſam cum Pharmaceâ ludentem de proximis petris dejecerit. Prop. lib. 3.

Infelix Aquilo, raptæ timor Orithyiæ.

Actias Orithyia dicitur Virgilio Geor. lib. 4. Hinc Muſæus:

Ἀτθίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε Νύμφης.

Nonnus Dionyſ. lib. 1.

Ναὶ λίτομαι, Βορέης, ὡς ἥρπασας Ἀτθίδα Νύμφην.

Dionyſius factum hoc ait ad Iliſſum, cum alii juxta fontem Cephiſium fieri volunt. Sic enim ille verſ. 424.

——Πρὸς αὐγὰς Ἀττικὸν οὖδας,
Τοῦ διὰ θεσπεσίου φέρεται ῥόος Ἰλισσοῖο,
Ἔνθεν καὶ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ὠρείθυιαν.

Suidas: Ὠρείθυια ἡ τοῦ Βορέου ἐρωμένη. Vide Nat. Com. 8. 2. & Cælium Rhodig. 15. 23. Item *Orithyia*, Amazonum Regina, de quâ Juſt. lib. 2.

Ornithiæ, venti Septentrionales. Columella, lib. 11. cap. 2. *Decimo Kal. Mart. Leo definit occidere, venti Septentrionales, qui vocantur Ornithiæ, per dies triginta eſſe ſolent.* Vide Plin. 2. 47. Ab *avium* adventu dicuntur.

Orodes, rex Parthorum, qui Craſſum cepit & occidit. Plutarcho in *Craſſo* eſt Ὑρώδης, Africano apud Euſebium Ἡρώδης, malim utrobique Ὀρώδης, ex Velleio, Floro, Appiano, & aliis. *Morodem* vocare videtur Servius ad Æn. 11. ſed videtur tantum, nam locus iſte eſt mendoſus, uti oſtenſum Gerardo Voſſio filio ad Velleium pag. 67. Item nomen viri à Mezentio interfecti. Virg. Æn. 10.

Oromedon, Gigantis nomen eſt apud Propertium, lib. 3.

Te duce vel Jovis arma canam, cœloque minantem
Cœum, & Phlegræis Oromedonta jugis.

Oroſius, Hiſpanus patriâ, domo (ut Jo. Gerundenſis tradit) Tarraconenſis, ſub Arcadio & Honorio vixit, ut Proſper in Chronicis ait. Hic cum Româ ab Alarico Gothorum rege captâ, gentiles, & hujus, & omnium calamitatum cauſam in Chriſtianos conjicerent, compoſuit, hortatu B. Auguſtini, ſeptem hiſtoriarum libros: quibus oſtendit, ab Orbe condito, uſque ad tempus, quo illa ſcriberet, (id ſpatium ipſe dicit annorum eſſe quinquies mille ſexcentorum, & duodeviginti) maximas ſemper atque atrociſſimas, per orbem calamitates contigiſſe. Scriptor eſt planè utilis, ſed qui ſcriptores Græcos non legerit: imò Græcarum literarum expers fuit. In temporibus etiam crebrò fallitur, ut vel illa oſtendunt, quæ in eo caſtigavit Scaliger in Animadverſionibus Euſebianis. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 2. 14. qui de eo fusè agit Hiſt. Pelag. 1. 17.

Orpheus, ut ſenſit Myrleanus Aſclepiades, Apollinis & Calliopes, unius Muſarum, filius fuit. Virg. in Pollione:

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus; huic mater quamvis, atque huic pater (adſit;
Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Apoll. v. l. 1. Arg. Oeagri, & Calliopes filium facit:

Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήικι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληίδος ἄγχι τεκέσθαι.

Alii Oeagri, & Polymniæ, alii Menippes, alii Thamyridis filium fuiſſe voluerunt, atque Jalemum & Hymenæum hujus fratres fuiſſe conſtat. Hunc à Mercurio, ſive ut alii habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferunt, eâque tantum valuiſſe, ut illius cantu ſylvas, & ſaxa moverit, fluviorum curſum inhibuerit, feraſque mitiores reddiderit. De quibus poſtea. Quamvis autem multi fuerunt Orphei, teſtante Suidâ, omnia tamen cæterorum facinora ad vetuſtiſſimum Thracem, Oeagri filium referuntur, qui, ut Tzetzes ait Hiſt. 399. Chil. 12. fuit Herculis coætaneus, ac floruit annis 100. ante bellum Trojanum. Hic primus omnium apud Græcos de Aſtrologia ſcripſit. Lucianus de Aſtrol. Ἕλληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιόπων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλά σφισιν Ὀρφεὺς, ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης πρῶτος τάδε ἀφηγήσατο. Idem primus Bacchi ſacra in Græciam introduxit, & in monte Bœotiæ Thebis, ubi Liber Pater natus eſt, ſacra illa quæ *Orphica* vocantur, in quibus ipſe poſtea fuit laceratus, inſtituit, ut ait Lactantius de falsâ Religione. Hic multa humanæ, politicæque vitæ utilia invenit, ut ait Pauſan. in Bœot. Deorum initia, & univerſam Theologiam primus aperuit. Scripſit de Elementorum inter ſe mutuâ generatione, de vi amoris in rebus naturalibus, de Gigantomachiâ, de Raptu Proſerpinæ, de Cereris erroribus, de laboribus Herculis, de Idæorum, & Corybantum ſacrorum ritibus, de occultis oraculorum reſponſis, de Veneris & Minervæ ſacrificiis, de luctu Ægyptiorum Oſiridis causâ, ac de illorum luſtrationibus, de vaticiniis, de obſervationibus auſpiciorum, de ſitu fibrarum, de ſomniorum interpretatione, de ſignis ac prodigiis, deque illorum expiationibus, de expiatione inferorum, de ratione & motu aſtrorum, quo pacto Dii irati placari poſſint, &c. de quibus omnibus ſe ſcripſiſſe teſtatur initio Argonauticorum, quæ ſub illius nomine circumferuntur. Non defuerunt qui Orpheum & Amphionem magos Ægyptios fuiſſe arbitrati ſunt, ut ait Pauſ. in poſt. Eliacis. Uxorem habuit Eurydicen, cujus amore cum flagraret Ariſtæus, eamque inſequeretur, ut captæ vim inferret, illa per loca devia fugiens à ſerpente in herbâ latente icta interiit. Virgil. Geor. 4.

Illa quidem dum te fugiens per flumina præceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Tum fama eſt Orpheum ſumptâ citharâ ad inferos deſcendiſſe, atque cum mirificam quandam lamentationem ceciniſſet, lacrymas inferis excitaſſe; Plutone deinde placato ac Proſerpinâ, ſeveriſſimis mortuorum regibus, cantûs ſuavitate non ſolum obtinuiſſe, ut ipſe poſt viſam Eurydicen in lucem rediret, ſed etiam ut eam ſecum abduceret; eâ tamen conditione, ne prius reſpiceret, quam ad ſuperos perveniſſet. Verum cum ille amoris impatiens reſpexiſſet, uxorem amiſit. Hunc inquiunt, cum ad inferos deſcendiſſet, ibi Deorum omnium laudes ceciniſſe, præterquam Liberi Patris, quem per oblivionem prætermiſit: quare iratus Dionyſus furorem ſuis Bacchis immiſit, à quibus apud Hebrum flu. fuit diſcerptus, membraque ejus per agros ſparſa, ut à canibus vorarentur: ſed tamen à Muſis dicuntur fuiſſe collecta, & in Dio Macedoniæ loco ſepulta. Alii dixerunt à Jove fuiſſe percuſſum fulmine, ſicut Leonides teſtatur hoc epitaphio:

Θρηΐκα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
Ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει.

Fertur ejus caput in Hebrum dejectum cum lyra in Leſbum delatum fuiſſe, atque ibi ſepultum, Lyram autem inter ſidera relatam, & à ſingulis Muſis quarum laudes eximiè cecinerat, novem inſignibus ſtellis inſignitam. Alii memorant illum poſt mortem Eurydices cæterarum mulierum conjugium ſpreviſſe, multiſque perſuaſiſſe hominibus, malum ingens eſſe fœminam; quare cum multi abſtinerent à nuptiis fœminarum, ab illis per ſimulata Liberi Patris ſacrificia diſcerptus fuit, teſte Apollodoro libro de Diis. Alii turpiſſimam cauſam tradiderunt, aiunt enim eum παιδεραστίας authorem fuiſſe, quam ita attigit Ovidius:

Ille etiam Thracum populis fuit author amores
In teneros transferre mares; citraque juventam
Ætatis breve ver, & primos carpere flores.

Vide Rhod. 15. 19. Pauſ. in Bœot. indignatas ait Thracum fœminas, quòd ob cantûs ſuavitatem multos viros ſecum abduceret. At Gelous Apollodorus in Philadelphis, judicem Calliopem electam fuiſſe inquit à Jove, contendentibus Venere & Proſerpinâ de Adonide; quæ cum Adonidem communem adjudicaſſet, Venus indignata mulieres in Orpheum filium ejus concitavit. Alii dicunt ita Venerem vertiſſe amorem omnium mulierum in Orpheum, ut ab illis raptim captus, dum inter ſe contenderent de Orpheo, fuerit laniatus. Agatharchides Cnidius, lib. 22. rerum Aſiaticarum, Orpheum ſcripſit, mortuâ Eurydice, veniſſe ad Aorrhum in Theſprotidem ubi pervetus erat oraculum evocandarum animarum: ibi cum Eurydicem ſibi adeſſe putaſſet, ſeque deceptum comperiſſet, ſibi mortem conſciviſſe. Inde ſcripſit Pauſanias, luſcinias quæ forent circa ſepulcrum Orphei in Thraciâ cantum emittere cæteris omnibus ſuaviorem. Denique alii vitæ pertæſum poſt mortem uxoris ſibi manus intuliſſe inquiunt præ mœrore. *Vetuſtiſſimum poetarum* appellat Lactantius, lib. 1. verſus autem qui illi vulgo tribuuntur, φασὶν ὑπὸ Ὀνομακρίτου τοῦ Ἀθηναίου συντετάχθαι, ait Tatianus. Clariſſimus Voſſius Orphea hunc nunquam fuiſſe putat, ſed eſſe nomen ab antiquâ Phœnicum linguâ, quâ uſi Cadmus, ejuſque poſteri, atque à ſcientiâ nomen hauſiſſe. *Ariſa* enim Arabibus eſt *ſcire*; Unde *Ariſ*, *ſciens*, *doctus*. Hanc ſententiam veriſimiliorem facit quod Cic. lib. 1. de N. D. refert, Ariſtotelem prodidiſſe Orphea iſtum nunquam fuiſſe, quæ vero carmina ejus nomine circumferuntur, ea à Pythagoricis attribui *Cecropi* cuidam, vel, ut legi debet, *Cercopi*. Nota etiam Origenem negaſſe ulla Orphei ſcripta ſuo ævo extitiſſe, lib. 1. κατὰ Κέλσου. Fabulam Orphei optime omnium fuſè tractat Virgil. Geor. lib. 4. Et

Proximus huic, longo ſed proximus intervallo,

Ovidius Met. lib. 11. Vide Boetium de Conſol. Phil. lib. 3. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 7. cap. 14. Et eam quoque breviter innuit Horatius ad Piſones:

Sylveſtres homines, ſacer, interpreſque Deorum
Cædibus & victu fœdo deterruit Orpheus,
Dictus ob hoc lenire tigres, rapidoſque leones.

Poetæ plurimi ſunt in laudibus ejus decantandis, apud quos, imo & Oratores ac Philoſophos movit Orpheus ſuâ citharâ & cantilenâ Homines, Deos, Aſtra, Fluvios, Mare, Ventos, Arbores, Volucres, Animalia, Lapides, Montes, Inferos. I. Homines. Calpurnius Ecl. 2.

Convenit umbroſâ quicunque ſub ilice lentus
Paſcit oves.——

Plato quoque in *Protagorâ* ait Protagoram ipſum homines cantu & eloquentiâ demulſiſſe ὥσπερ Ὀρφεύς. II. Deos. Calpurnius ubi ſupra:

——*Faunuſque pater Satyrique bicornes*
Adfuerant, ſicco Dryades pede, Naiades udo.

Sil. Italicus, lib. 11.

Auditus Superis, auditus Manibus Orpheus.

III. Aſtra. Hæc, ſi non ipſe, certe ejus lyra ex fictione Manilii. Nam de hâc, quæ in cœlo eſt, ita ille:

Tunc ſilvas & ſaxa trahens, nunc ſidera ducit:
Et rapit immenſum mundi revolubilis orbem.

IV. Fluvios. Apoll. lib. 1. Argon.

—— Ποταμῶν τε ῥέεθρα.

Horatius Carm. lib. 1.

Arte maternâ rapidos morantem
Fluminum curſus.——

Prop. lib. 3. cum illo loquens:

——*Te concita dicunt*
Flumina Threiciâ detinuiſſe lyrâ.

Seneca in Herc. Furente:

Ars quæ præbuerat fluminibus moras.

Et in Medeâ:

Ille vocali genitus Camœnâ,
Cujus ad chordas modulante plectro
Reſtitit torrens.——

Calpurnius:

Et tenuere ſuos properantia flumina curſus.

Sidonius Panegyr. Anth.

Cum ſtarent Hebri latices, curſuque ligato
Fluminis attoniti carmen magis unda ſitiret.

Boetius ubi de Orpheo:

Sylvas currere mobiles,
Amnes ſtare coegerat.

V. Mare. Antipater in carmine de Orpheo inter alia nominat παταγῶδες ἅλα *mare obſtrepens*, quod ille flexit ſuo cantu. Inde pulchra illa fictio Valerii & Papinii de nave Argo per mare eunte, quam Orpheus ſuo cantu dirigebat, elemento illi imperans. Ait prior, lib. 1.

Nec verò Odryſius tranſtris impenditur Orpheus,
Haud pontum remo ſubigit, ſed carmine tonſas
Ire docet, ſummo paſſim ne gurgite pugnent.

Poſterior, lib. 5. Thebaidos:

——*Oeagrius illic*
Acclivis malo mediis interſonat Orpheus
Remigiis, tantoſque jubet neſcire labores.

Utrique Silium adjungas, qui ſic lib. 11.

Quin etiam Pagaſæa ratis, cum cærula nondum
Cognita terrigenis, pontoque intrare negaret,
Ad puppim ſacræ citharâ eliciente carinæ,
Adductum cantu venit mare.

VI. Ventos. Calpurnius de Orpheo:

Deſiſtunt tremulis decurrere frondibus Euri.

Horat. ait. lib. 1. Carm. Od. 12. tardatos Orphei arte

Fluminum curſus, celereſque ventos.

Senec. in Medeâ de rebus Orphei. *Siluere venti.* Antipater, lib. 3. Anthologiæ dat illi domitum ἀνέμων βρόμον, *ventorum impetum.* Et uſurpat verbum κοιμάσεις *conſopies.* VII. Arbores. Euripides in Bacchis de Orpheo. Συνάγει δένδρεα, *conduxit arbores.* Dio Chryſoſtomus Orat. 53. φυτὰ nominat inter alia. Et Orat. 73. ita ait. Ἔτι δὲ τῶν δένδρων σπευδόντων ἅμα τῷ καρπῷ τε καὶ ἄνθει *concurriſſe arbores ad illum, unà cum fructibus, & floribus.* Antipater inducit θελγομένας δρύας *permulſas quercus.* Seneca in Medeâ: *Sylvas trahit.* Et Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Triſt. *Cum traheret ſylvas Orpheus.* Horatius: *inſecutæ Orphea ſylvæ.* Et,

——*Auritas fidibus canoris*
Ducere quercus.——

Virg. Eclog. 3.

Orpheaque in medio poſuit, ſilvaſque ſequentes.

Q. Calaber:

Ὀρφεὺς, οὗ μολπῇσιν ἐφέσπετο πᾶσα μὲν ὕλη.

Antipater in Anthologiâ:

Οὐκ ἔτι θελγομένας Ὀρφεῦ δρύας οὐκ ἔτι πέτρας
Ἄξεις.——

Apollonius 1. Argonaut.

Φηγοὶ, ἃς——
—— θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.

Dio Orat. 35. de Orpheo: Πειράζεις τὰς δρῦς καὶ τὰς πέτρας, καὶ τοὺς λίθους. Claud. 2. de laud. Stilic.

——*Orpheo migrantes pectine ſylvas.*

Idem in Præf. lib. 2. de Rap. Proſ.

Sylvaque Biſtoniam ſæpe ſecuta chelyn.

Sidonius Apollinaris:

——*Digitiſque canoris*
Compulit auritas ad plectrum currere ſylvas.

VIII. Volucres. Calpurnius:

Et quæcunque vagis altum ferit aera pennis.

Seneca in Herc. Fur.

Aves traxerat.

Et in Medeâ :

Cui ſuo cantu volucris relicto
Adfuit totâ comitante ſylvâ.

Ovid. Met. 10.

——Attonitas etiamnum voce canentis
Innumeras volucres.——

Silius :

Immemor & dulcis nidi, poſitoque volatu,
Non motâ volucris captiva pependit in æthrâ.

Orpheus ipſe de avibus :

——Ἑῆς δ' ἐλάθοντο καλιῆς.

Dio Chryſoſtomus Orat. 78. meminit τῶν ὀρνίθων καταπετομένων πρὸς αὐτὸν (Ὀρφέα) ᾄδοντα. Et Orat. 32. numerat πτηνὰ καὶ πρόβατα. IX. Animalia. Euripides in Bacchis inter res Orphei numerat θῆρας ἀγρώτας, *feras ſylveſtres.* Ut etiam Dio Orat. 32. τὰ θηρία ἡμέρωσε, *feras manſuefecit.* Et 78. meminit τῶν θηρίων κηλουμένων ὑπὸ τῆς φωνῆς καὶ παρεστηκότων πράως, καὶ ἀθορύβως, *ferarum, quæ ejus voce leniebantur, adſtabantque prope illum manſuetè, & quietè.* Prox. lib. 3. *Orpheu te tenuiſſe feras.* Ovid. 3. Art. Am.

——Victas obſtupuiſſe feras.

Pauſan. quoque lib. 9. ait, videri ſtatuam Orphei, quam circumſtabant feræ expreſſæ in marmore, atque ære. Boetius de Conſ. Philoſ. lib. 3.

Junxitque intrepidum latus
Sævis cerva leonibus,
Nec viſum timuit lepus
Jam cantu placidum canem.

Ex hoc miraculo pulchrè Claud. ubi ſupra de Orpheo jam ceſſante à Muſicâ :

Sæva feris natura redit, metuenſque leonem
Implorat citharæ vacca tacentis opem.

X. Lapides. Antipater petras inducit ab Orpheo θελγομένας *mulſas.* Apollon. Argon. 1.

——Πέτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ.

Orpheus ipſe in Argon.

Πέτραι δ' ἐσμαράγευν,

ſonuerunt ſaxa, videlicet ad Vatis modos. Dio Chryſ. Orat. 53. λίθους κηλεῖν καὶ ἄγειν, *delinire ſaxa & ducere.* Et Orat. 78. καὶ τῶν λίθων κινουμένων, καὶ ξυνιόντων, ὥστε μεγάλα ἕρματα ἀθροίζεσθαι λίθων πλησίον αὐτοῦ. Ovid. 3. de Art. Am.

Saxa, feraſque lyrâ movit Rhodopeius Orpheus.

Et lib. 3. Amor.

Duraque percuſſam ſaxa ſecuta lyram.

Seneca in Medeâ :

Qui ſaxa cantu mulcet.

XI. Montes. Orpheus ipſe in Argon.

Ἔστη δ' ἄκρα κάρηνα, καὶ ἄγκεα δενδρήεντα
Πηλίου.——

Caſſius Parmenſis :

Convulſoſque ſuis ſcopulos radicibus egit.

Silius Italicus :

Non illo Pangæa juga, aut Mavortius Hæmus,
Non illo modulante ſonos ſtetit ultima Thrace,
Cum ſylvis venere, feræ cum montibus amnes.

Claud. lib. 3. de Conſul. Honorii :

——Rhodopeia ſaxa
Orpheis animata modis.

Sidon. Apollin. in Panegyr. Anthemii Aug.

Qui cantu flexit ſcopulos.

XII. Inferos. Virg. Geor. 4.

Quin ipſæ ſtupuere domus, atque intima lethi
Tartara, cæruleoſque implexæ crinibus angues
Eumenides, tenuitque inhians tria Cerberus ora,
Atque Ixionei vento rota conſtitit orbis.

Ovidius 3. Art. Am. ait illum moviſſe :

Tartareoſque lacus, tergeminumque canem.

Idem Metam. 11.

Talia dicentem, nervoſque ad verba moventem
Exangues flebant animæ.

Seneca in Herc. Fur.

Immites potuit flectere cantibus
Umbrarum dominos.

Silius Italicus :

——Pallida regna
Biſtonius vates, flammiſque Acheronta ſonantem
Placavit plectro, & fixit revolubile ſaxum.

Orphne, nympha, Aſcalaphi mater, quem apud inferos peperit. Ovid. Met. 5.

——Soluſque ex omnibus illud
Aſcalaphus vidit, quem quondam dicitur Orphne
Inter Avernales haud ignotiſſima nymphas
Ex Acheronte ſuo furvis peperiſſe ſub antris.

Orphneus, unus ex equis Plutonis à *tenebris* nomen habens. Claud. in fine lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orphneus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii ſublimis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Ortalus, Qu. Hortenſii nepos. Tac. An. 2. & Suetonius in Tiberio. Val. Max. lib. 3. ubi *Corbio* vocatur. Forſan hic eſt ad quem Catullus Epigr. 66.

Etſi me aſſiduo confectum cura dolore
Sevocet à doctis Ortale virginibus.

Orthagoras, de rebus Indiæ volumen condidit. Ælianus de An. lib. 16. cap. 35. & lib. 17. cap. 6.

Orthus, Cerberi frater ex Echidnâ, Geryonis canis. Silius Italicus :

Illatrat jejunis faucibus Orthus
Armenti quondam cuſtos immanis Iberi.

Orus, Ægypti rex, ante U. C. an. plus minus 830. Item Apollo ſic dictus apud Ægyptios : Et Grammaticus quidam apud Euſt. in Iliad. λ. ubi etiam cum Ælio Dionyſio, & Alexandro Cottyaenſi conjungitur. Vide Etymologum in Πάτρικος, & Seldenum de Diis Syris Synt. 2. cap. 16. Item Hiſtoricus, vel Geographus, cujus mem. Steph. in Νικίου κώμη.

Oſcophoria, feſta Athenienſia hanc ob cauſam inſtituta. Athenienſes ob cædem Androgeo, Cretenſibus ad 9 an. pœnæ causâ ſeptem adoleſcentes, totidemque puellas, oraculi juſſu pendere cogebantur. Cumque tertia penſio jam exigeretur, Theſeus cum reliquis profectus, illâ tributi vexatione patriam liberavit, & in rei memoriam Ὀσχοφόρια cum ſuis redux conſtituit, Χαριστήρια ἀποδιδοὺς, ut ait Proclus, Ἀθηνᾷ καὶ Διονύσῳ, οἳ αὐτῷ κατὰ τὴν νῆσον τὴν Δίαν ἐπεφάνησαν. Alii in honorem Liberi Patris & Ariadnæ inſtituta tradiderunt ; vel quod reditus in id tempus incidiſſet, quo fructus auctumni colliguntur. Plut. utrumque tangit. Φέρουσι δὲ Διονύσῳ καὶ Ἀριάδνῃ χαριζόμενοι, διὰ τὸν μῦθον, ἢ μᾶλλον ὅτι συγκομιζομένης ὀπώρας ἐπανῆλθον. Et poſtremo hoc mihi cum Plutarcho magis placet ; cui & ipſa ratio nominis adſtipulatur, ἀπὸ τῆς φορᾶς τῶν ὀσχῶν. At ὄσχη apud Harpocrationem eſt κλῆμα βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον. Unde Heſychius. Ὄσχαι, κλήματα βοτρύων γέμοντα. Porro ſolennitatem auſpicabantur adoleſcentes duo ex ordine nobilium & divitum electi. Harpocration ex Philochoro, Ἕνεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας τοὺς καλουμένους Ὀσχοφόρους καταλέγειν δύο τῶν γένει καὶ πλούτῳ προεχόντων. Atque hi adoleſcentes habitu muliebri ornabantur. Proclus in Chreſtomathiâ. Τοῦ χοροῦ δὲ δύο νεανίαι κατὰ γυναῖκας ἐστολισμένοι, κλῆμα τῆς ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν βοτρύων (ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὄσχην, ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἡ ἐπωνυμία) τῆς ἑορτῆς καθηγοῦντο. Præterea certamen curſus inter adoleſcentes committebatur : quos omnes & patrimos, & matrimos & genere nobiles eſſe oportebat ; curſu autem à Bacchi templo ad Minervæ Scirados contendebant. Scholiaſtes Nicandri in Alexipharmacis. Ὀσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησιν παῖδες ἀμφιθαλεῖς, ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Heſychius. Ὠσχοφόρια, παῖδες εὐγενεῖς ἡβῶντες καταλέγονται, οἱ φέροντες τὰς ὤσχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Hoc Minervæ templum erat in in Phalero, Heſych. Ὠσχοφόριον, τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Nam alterum erat Minervæ templum in Sciro, pago inter Athenas & Eleuſinem, de quo dicemus in *Scirophoria.* Vide Caſtellanum de Feſt. Græcorum.

Oſiris, Jovis fil. ex Niobe Phoronei filiâ. Cujus nomine non ſolùm Sol intelligebatur apud Ægyptios, verum etiam Dionyſius ſive Bacchus, Jupiter quoque pater, juſtus, & dux, quique unà cum Anubi Gigantes ex Italiâ expuliſſe legitur. Quibuſdam *virum beatum* ſignificare videtur, & proinde rectiſſimè derivari ab אשר *Aſchre beatus*, & איש *Iſch vir.* Aliis Ægyptiacum placet etymon. Scribit enim Plut. Ὄς apud Ægyptios deſignare *multum* & ἶριν *oculum*, lib. de Iſ. & Oſ: quod etiam approbat Euſebius, cui propterea, ut Dionyſius, πολυόφθαλμος dicitur. Idque cum Solis ſignificato probe congruit. Eadem ratione juſtum eſſe dixerunt. Quid ita ? Annon Orpheus affirmat Solem eſſe δικαιοσύνης ὄμμα ? Annon Theologi veteres Juſtitiam prodiderunt è medio Solis throno per cuncta propagari, omniaque dirigere ? Ex Plutarchi libro etiam colligitur *Oſirim* Nilum vocari, & nigro fuiſſe corporis colore : & Hellanico teſte Ὄσιριν appellatum à ſacerdotibus, proprio verò nomine *Arſaphen* dictum, quod Plut. tamen parum probat, qui & eum nomen accepiſſe ait ἐκ τοῦ ὁσίου ἱεροῦ, *ex ſacro ſancto.* Hinc Suidas. *Deum hunc alii Jovem eſſe dixerunt,*

dixerunt, alii Nilum, propter modium, quod in capite habet, & cubitum, menſuram aquæ ſcilicet. Plinio *Pan, Serapis, & Ammon* dicitur. Cultus tandem & Romæ fuit, pluresque ei ædes & templa extructa fuiſſe ex P. Victoris, & Onuphrii Panvinii deſcriptionibus 14. Regionum urbis apparet. Columnæ ejus teſte Diodoro, hujuſmodi fuit inſcriptio. Πατὴρ μέν ἐστί μοι Κρόνος, νεώτατος θεῶν ἁπάντων. Εἰμὶ δὲ Ὄσιρις ὁ βασιλεὺς, ὁ στρατεύσας ἐπὶ πᾶσαν χώραν, ἕως εἰς τοὺς ἀοικήτους τόπους τῶν Ἰνδῶν, καὶ τοὺς πρὸς Ἄρκτον κεκλιμένους μέχρις τῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ πηγῶν, καὶ πάλιν ἐπὶ τἄλλα μέρη ἕως Ὠκεανοῦ. Εἰμὶ δὲ υἱὸς Κρόνου πρεσβύτατος, καὶ βλαστὸς ἐκ καλοῦ τε καὶ εὐγενοῦς, ᾠοῦ σπέρματος, συγγενὴς ἐγεννήθην ἡμέρας, καὶ οὐκ ἔστι τόπος εἰς ὃν ἐγὼ οὐκ ἀφῖγμαι, διαδοὺς πᾶσιν ὧν ἐγὼ εὑρετὴς ἐγενόμην. Agriculturam Ægyptios docuit, quod beneficium occaſio procul dubio fuit quamobrem pro Deo cultus ſit. Tibul. lib. 1. El. 7.

Primus aratra manu ſolerti fecit Oſiris,
Et teneram ferro ſollicitavit humum.
Primus inexpertæ commiſit ſemina terræ,
Pomaque non notis legit ab arboribus.
Hic docuit teneram palis adjungere vitem,
Hic viridem durâ cædere falce comam.

Suidas: Ὄσιρις. Τοῦτον οἱ μὲν λέγουσιν εἶναι τὸν Διονύσιον, οἱ δὲ, ἄλλον, ὃν ὑπὸ Τυφῶνος δαίμονος ἀναιρεθῆναι, καὶ μέγα πένθος γενέσθαι τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ τοῦ σπαραγμοῦ μνήμην ποιεῖσθαι ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον. Typhon ille frater ejus fuit. Diod. Sic. lib. 1. Φασὶ γὰρ νομίμως βασιλεύοντα τῆς Αἰγύπτου τὸν Ὄσιριν ὑπὸ Τυφῶνος ἀναιρεθῆναι τοῦ ἀδελφοῦ, βιαίου καὶ ἀσεβοῦς ὄντος. Ejus mem. Juvenalis, Sat. 8.

Exclamare libet populus quod clamat Oſiri
Invento.———

Id eſt, non minori lætitiâ, quam Ægyptii exultant, ubi invenerint Apim bovem, qui Oſiridem, i. e. frumenti lationem repræſentet, exclamantes εὑρήκαμεν, συγχαίρομεν. Athenagoras Orator in legatione pro Chriſtianis. Per hunc jurare ſolebant veteres. Horat. 1. Epiſt. 18.

——*Licet illi plurima manet*
Lacryma, per ſanctum juratus dicat Oſirim,
Credite, non ludo.———

Non prætermittendum eſt hoc loco quod de Oſiride habet Mercurius ille Triſmegiſtus in τῇ Κόρῃ τοῦ Κόσμου. Oſiris ibi σωμάτων ἑκάστου ἔθνους ἡγεμὼν, καὶ ἰσχύος, καὶ ῥώμης καθηγητὴς appellatur, nominibus puta, quæ ad eum proprie apud Ægyptios ſpectabant. Eum nempe corporum, adeoque itinerum, uniuſcujuſque gentis, virium item ac roboris ductorem eſſe, ſive ducem obtendebant Hierophantæ. Vide plura de Oſiride apud Seldenum, lib. De Diis Syris.

Oſſeni, iidem quos Joſephus & Plinius.

Oſſenos vocant, de quibus Epiphanius Hæreſ. 1. 19. Vide Fuller. Miſcellan. 1. 3. & Montacut. Appar. pag. 279.

Oſtraciſmus, ſpecies judicii popularis apud Athenienſes. Heraclides ab Hippiâ tyranno, Piſiſtrati filio, adverſus eos qui tyrannidem appeterent, inſtitutum ſcribit. Ælianus vero à Cliſthene: Eſt autem Ὀστρακισμὸς dictus ab Ὄστρακον *teſtula*, in quâ nomen ejus, quem urbe pellere cupiebant, inſcriptum fuit: Vide Ariſt. 3. Polit. & Plut. in Ariſtide & Themiſtocle. De authore Oſtraciſmi diſputat Scal. ad Euſeb. p. 47. De quo tamen aliter ſentit Mauſſacus ad Harpocrationem p. 139. & ſeq. Heſychius: Ὀστρακισμὸς, εἶδος φυγῆς ἐν ὀστράκοις γραφόντων. Athenienſes enim cum potentiam & opes civis alicujus formidare inciperent, teſtulis inſcribebant ejus nomen & comitiis inferebant. Tum cujus plures teſtæ in urnam erant conjectæ, is de concilii ſententiâ ab aris, atque focis projectus 15. aut 10. annorum ſpatio vertere ſolum compellebatur. Irrita tamen erant, & nulla iſta comitia, niſi ſupra 6. civium millia concilio interfuiſſent. Hinc ὀστρακίζεσθαι apud Thucydidem de *extorribus* & *exſulibus*. Abibant autem tales exſulatum Argivam, ubi quia bos erat æneus viſendæ magnitudinis, per jocum dicebantur ſervare bovem. Tandem vero hoc more damnandi adeo abuſus eſt populus, multorum capitum bellua, ut etiam optimos, ac benè meritos cives ſæpe ejiceret, qualis Theſeus, quem exegerunt in Scyrum, Solon legiſlator, Ariſtides, quo juſtior nemo, Miltiades clarus victoriis, gravis orator Pericles, liberalis Cimon, qui agrorum ſuorum ſepes ſuſtulit, ut hoſpites, & ex civibus quicunque opus fructibus haberent, impune frui poſſent. Fungerus.

Otho Sylvius, ex Hetruſcorum regum genere, Eques Rom. Galbâ Imp. jugulato, per ſcelus adeptum imperium cum adverſus Vitellium tueri non poſſet, ſibi vim attulit, qui per totam vitam paulò mollior in ſolâ morte fortis viſus eſt illis *Qui tunc vivebant homines atque ævum agitabant*, uti loquitur Ennius. Plut. Tacit. Juvenal. Sat. 2.

Ille tenet ſpeculum pathici geſtamen Othonis,
Actoris Arunci ſpolium: quo ſe ille videbat
Armatum, cum jam tolli vexilla jubebat.

Otho Roſcius, Tribunus plebis, tulit legem, quâ cautum eſt, ne quis in numero equitum ſit, qui 400 H. S. non habeat. Noſtræ monetæ 3125. libras. Juv. Sat. 3.

——— *Exeat, inquit,*
Si pudor eſt, & de pulvino ſurgat equeſtri,
Cujus res legi non ſufficit, & ſedeant hic
Lenonum pueri, quocunque in fornice nati.
Hic plaudat nitidi præconis filius, inter
Pinnirapi cultos juvenes, juveneſque laniſtæ,
Sic libitum vano, qui nos diſtinxit, Othoni.

Othryades, Spartiata, qui cum inter Argivos & Spartanos conveniſſet ut 300. utrinque delecti de agro Thyreatico inter ſe decernerent, & utri ſuperiores extitiſſent, earum regio foret; unus hic tantum victor è Spartanis ſuperfuit. Quum vero duo qui ex Argivis reliqui erant, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis, aiunt, Othryadem, ſpoliatis prius hoſtium corporibus, & ad ſua caſtra relatis armis, deinde erecto tropæo, cruoreque ſuo inſignito, ac Jovi dicato, & in ſcuto ſuo quum adſcripſiſſet, *Vici*, cum puderet Spartam reverti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciviſſe. Vide Val. Max. lib. 3. cap. 2. Mem. ejus Herodotus. Plut. in Paral. Strabo, & Suidas. Quibus adde Senecæ locum in Suaſoriis, quem ſic lege; *Othryades pene à ſepulcro victor digitis vulnera geſſit, ut tropæa Laconum inſcriberet. En dignum Deo in Spartano ſacramento virum, cujus ne literæ quidem fuere ſine ſanguine.* Nec omittendum illud Crinagoræ Ὀθρυάδην Σπάρτης τὸ μέγα κλέος.

P. Ovidius Naſo, Poeta Rom. patriâ Sulmonenſis, ut ipſe de ſe teſtatur, cujus hiſtoriam habes Triſt. lib. 4. eleg. 10. Natus eſt Hirtio & Panſâ Coſſ. *Cum cecidit fato Conſul uterque pari*, uti legimus loco citato. Inſtitutus Latinis literis patris juſſu ad Oratoriam facultatem ſe contulit; à quo tamen inſtituto, poſtea factus arbitrii ſui, reſiluit, totoque pectore Poeticam, cui natus videbatur, amplexus eſt. Scripſit quamplurima vulgo nota, ex quibus dolendum eſt interiiſſe Halieutica, Medeam, & ſex libros Faſtorum poſteriores. Uxorem habuit poſt unam, aut alteram repudiatam, Fabiam Perillam, formâ & integritate morum præſtantem. Suſtulit & filiam, ex quâ bis avus factus eſt. Cum autem Auguſtum imprudenter offendiſſet, in Scythas relegatus eſt, annos natus quinquaginta. Cujus exilii, de quo ubique triſtiſſimè queritur, cauſas fuiſſe duas teſtatur; unam, quòd libros de Art. Am. compoſuiſſet; alteram, errorem quendam in Auguſtum, ſed cujuſmodi fuerit, ut ubique ipſe diſſimulat, ita nec divinari quidem poteſt; nec ſcire ipſe quidem voluit, ſicut inquit:

Et quid præterea peccarim, quærere noli.

Cum autem exilium annis 8, & menſibus quibuſdam pertuliſſet, in eo demum obiit anno Tiber. Imp. 5. Tomis autem ſepultus eſt, uti tradit Euſebius, ad A. M. 2032. Ubi vide ſodes quæ ſcripſit Joſ. Scaliger ad hanc noſtram Literaturam verè μοιρηγενὴς ἀνήρ. Seneca Declam. lib. 2. declam. 1. ſcribit ſe vidiſſe Ovidium declamantem apud Rhetorem Arellium Fuſcum, cujus auditor fuerat, ut Varronis admirator, habitumque declamatorem bonum, verbis minimè licenter uſum, niſi in carmine, in quo non ignorarit vitia ſua, ſed amarit. Rogatum enim aliquando ab amicis, ut tolleret tres verſus excipiente, quum utrique ſuos deſcripſiſſent, repertos eſſe eoſdem. Ex quo apparet ſummi ingenii viro judicium non defuiſſe ad compeſcendam licentiam carminum ſuorum, ſed animum, quum interim & hoc dictum uſurparit: *Decentiorem faciem eſſe, in quâ nævus aliquis eſſet:* Generum reliquit Cornelium Fidum. Gens *Ovidia* fuit Equeſtris. Ipſe Ovid. de ſe ad Suillum:

Seu genus excutias Equites ab origine primâ
Uſque pro innumeros inveniemur avos.

Nomen ejus quod attinet Ὀΐδιον ovicula eſt. Sic ab *aſino Aſinius*, à *porco Porcius*. Verum de Ovidio nos alibi plura.

Ovinia lex, quâ ſancitum eſt, ut Cenſores ex omni ordine optimum quemque curiatim in ſenatum legerent. Quo factum eſt, ut qui præteriti eſſent, & loco moti, haberentur ignominioſi. Nam antea præteriti Senatores in opprobrio non erant; quum, ut ante Reges ſibi legebant, ſublegebantque, quos in conſilio publico haberent, ita poſt illos exactos, Conſules quoque, & Trib. Militum conſulari poteſtate conjunctiſſimos ſibi quoſque Patriciorum, & deinde Plebeiorum legebant. Sext. Pompeius.

Q. *Ovinius*, ab Aug. Cæſ. punitus eſt, quod cum Senator eſſet Romanus, lanificio, textrinæque Reginæ Cleopatræ præeſſe non erubuiſſet. Oroſius, lib. 6. cap. 49. Eutrop. lib. 1.

Ovinius, Vatinii libertus, roganti Ciceroni de valetudine patroni, *Rectene omnia?* quum reſpondiſſet, *Rectè*: tum Cicero, *Ergo mortuus eſt*, inquit. Quintil. l. 3. c. 4.

P A

PAchomius, Abbas ſeu Pater Eremitarum, in Scythiâ; à juventute ad ſenium uſque optimè converſatus, quem neque circa corporis ſanitatem, neque circa animi paſſionem Dæmon aliquando decepit, ſi Sozomeno credas lib. 8. cap. 6.

Pacorus, Orodis Parthorum regis fil. ejus qui Craſſum dolo circumventum interemit, quam maculam poſtea Ventidius Baſſus, Antonii legatus delevit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæſo. Martialis.

Quicquid in Arſaciâ Pacorus deliberat aulâ.

Pacuvius, Brunduſinus poeta, Tragœdiarum ſcriptor, Ennii poetæ ex ſorore nepos. Romæ picturam exercuit, ac fabulas venditavit: Inde Tarentum tranſgreſſus, prope nonagenarius diem obiit. Ejus epitaphium extat apud Agellium, lib. 1. cap. 24.

Adoleſcens, tametſi properas, hoc te ſaxum rogat,
Ut ſe aſpicias, deinde quod ſcriptum eſt legas:
Hic ſunt poetæ Pacuvii ſita Marci
Oſſa: Hoc volebam neſcius ne eſſes. Vale.

Hic, ut Quintilianus ait, gravitate ſententiarum, pondere verborum, authoritate perſonarum clariſſimus fuit, citra tamen nitorem. Horat.

———*Aufert*
Pacuvius docti famam ſenis, Accius alti.

Ejus lectione & imitatione antiquarii delectabantur. Perſ. Sat. 1.

Sunt quos Pacuviuſque & verrucoſa moratur
Antiopa, ærumnis cor luctificabile fulta.

Mart. lib. 11.

Attonituſque legis terrai frugiferai,
Accius & quicquid Pacuviuſque vomunt.

S. Pacuvius Taurus, quum munus ab Auguſto peteret, diceretque rumore ſparſum pecuniam haud parvam ipſi à Cæſare datam; *Sed tu*, inquit Cæſar, *noli credere*. Idem Trib. Plebis tulit ad populum, ut menſis Sextilis Auguſtus vocaretur, eſtque eo nomine plebiſcitum factum, ut ſcribit Macrobius, lib. 1. cap. 12. Factum ejus in adulando Auguſto, dum illi divinos honores tribuens ſacrificat, & ſimul illum cum filio ſuo dicit hæredem ex æquo ſe relinquere, non quòd quicquam haberet, ſed quòd accipere vellet, pete ex Dione, lib. 53.

Pacuvius, legatus Cn. Sentii in Syriâ, mortuo Germanico ſub Tiberio, de quo ſic Seneca epiſt. 12. *Pacuvius qui Syriam uſu ſuam fecit, cum vino & illis funereis epulis ſe ſepeliſſet, quaſi ſibi parentaverit, ſic in cubiculum ferebatur à cœnâ, ut inter plauſus exoletorum hoc ad ſymphoniam caneretur,* βεβίωκε, βεβίωκε, *nullo non ſe die extulit.*

Pæan, hymnus in laudem Apollinis, ſicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teſte Polluce, poſt victoriam, nonnunquam etiam avertendorum malorum causâ cani ſolebat. Καταχρηστικῶς autem pro omni Deorum laude ponitur. Unde opus ſuum Pindarus de Deorum omnium laudibus *Pæana* inſcripſit. Speciatim vero, ut dixi, *Pæan* Apollinis fuit, addo & Martis. Sic enim Suidas clarè diſtinguit. Παιᾶνες δύο ἦσαν, Ἐνυάλιος, ὅτε ἦρχον, ὃς καὶ περὶ τῆς μάχης ἐγίνετο, καὶ ἕτερος ὅτε ἐνίκων. Et clarius. Δύο Παιᾶνας ᾖδον οἱ παλαιοὶ περὶ μὲν τοῦ πολέμου τῷ Ἄρει, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι. Accepit hæc Suidas (annotante de la Cerda) ab Scholiaſte Thucydidis; ubi enim Græcus ſcriptor lib. 1. dicit Ἐπεπαιώνισαν αὐτοῖς ὡς ἐπὶ πλοῦν, *Pæan his clamatus ad navalem congreſſum*: Schol. ſubdit ipſa verba quæ apud Suidam habentur. Ovid. 2. de Art. Am.

Dicite Io Pæan, & Io bis dicite Pæan,
Decidit in caſſes præda petita meos.

Propert. lib. 3.

———*Victorque canebat*
Pæana Amphion ripâ, Aracynthe, tuâ.

Virg. Æn. 6.

——— *Lætumque choro Pæana canentes.*

Ubi Servius. *Laudes Apollinis propriè; abuſivè vero omnium Deorum.* Quin & Apollo ipſe *Pæan* dictus eſt. Juvenalis.

Parce precor Pæan, & tu depone ſagittas.

Heſychius vero Παιὰν, Ζεὺς τιμᾶται ἐν Ῥόδῳ, ἢ εἶδος ᾠδῆς. Apollinem vero ſic dictum volunt ἀπὸ τοῦ παίειν, h. e. à *feriendo* quia Pythonem ſagittis ſuis confecit. Forte vero à *medendo* nomen habet. Heſychius Παίων ὄνομα καὶ ἰατρός. Idem: Παιώνια, φάρμακα ἰατρικὰ, ἢ θεραπεῖαι.

Pæanius Sophiſta Græcus, Eutropii hiſtoriam Græcè vertit. Ejus metaphraſis cum aliis Romanæ hiſtoriæ ſcriptoribus edita eſt à doctiſſimo Frid. Sylburgio.

Pædaretus, proprium nomen viri ἀπὸ τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς ut vulgò volunt, h. e. à *diſciplinâ* & *virtute*. Non electus inter trecentos haud ægrè tulit, quia tot in civitate ſe eſſent præſtantiores. Plut. in Lycurgo: Ὁ μὲν γὰρ Παιδάρετος, οὐκ ἐγκριθεὶς εἰς τοὺς τριακοσίους, ἀπῄει μάλα φαιδρῶς, ὥσπερ χαίρων, ὅτι βελτίονας αὐτοῦ τριακοσίους εἶχεν ἡ πόλις.

Pæon, medicus peritiſſimus, quem Hom. lib. 5. Iliad. ſcribit curaſſe Plutonem graviter ab Hercule vulneratum, à quo *Pæonia* herba dicitur, quam invenit; & *Pæonius* adject. i. e. *medicinalis*. Virgil. Æn. 7.

Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ.

Pæon, Amathuſius, utrum inter hiſtoricos locum habere debeat, nondum conſtat. Memoratur Plutarcho in Theſeo.

Pætus, vir quidam, qui in Ægyptum causâ pecuniæ comparandæ navigans, ſubmerſus eſt. Propertius, lib. 3. pecuniam alloquens:

Tu Pætum ad Pharios tendentem lintea portus
Obruis inſano terque quaterque mari.

Cæcina *Pætus*, Arriæ maritus, cui, cum in partibus Scribonianis contra Claudium fuiſſet, ad mortem adacto, uxor extractum è ſuo vulnere pugionem porrexit hâc voce: *Non dolet*. Tacit. An. 16. Dio lib. 60. Plin. 3. epiſt. 16. Martialis, lib. 1. ep. 14.

Caſta ſuo gladium cum traderet Arria Pæto,
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus, quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies hoc mihi, Pæte, dolet.

Paganalia, Feſta agriculturæ causâ ſunt inſtituta in *pagis*, à quibus & illis nomen. Solebant enim tunc temporis, ut & in Sementinis Feſtis, ſolenni pompâ circumire, atque luſtrare pagum, & liba quotannis Deorum aris inferre, id quod haud obſcurè etiam Ovidius indicat Faſt. lib. 1.

Pagus agat feſtum, pagum luſtrate coloni,
Et date Paganis annua liba focis:
Placentur matres frugum, Telluſque, Ceresque
Farre ſuo gravidæ, viſceribuſque ſuis.

Regem Tullium horum auctorem eſſe produnt Halicarnaſſeus Dionyſius ac D. Hieronymus. Celebrabantur autem menſe Januario & quidem poſt Sementinas.

Palæmon, fil. Athamantis & Inûs, alio nomine Melicertes dictus. Hujus mater, cum virum tanto furore correptum videret, ut Learchum, alterum ex filiis, ſaxo allideret, jamq; ſibi ſimilem exitum videret imminere, alterum filium, nomine Melicertem, ulnis complexa, in mare ſe præcipitavit, amboque Dii marini facti ſunt, mutatiſque nominibus, mater *Leucothea*, h. e. *alba dea*, dicta eſt, crediturque eadem eſſe cum *Aurorâ*, quæ & *Matuta* à Latinis nominatur: Ille vero à Græcis *Palæmon*, à Latinis quod *portubus* præeſſe putetur, *Portumus* eſt appellatus. Apotheoſin eorum narrat Ovidius, lib. 4. Met.

Innuit oranti Neptunus, & abſtulit illis
Quod mortale fuit, majeſtatemque verendam
Impoſuit, nomenque ſimul, faciemque novavit,
Leucotheâque Deum cum matre Palæmona dixit.

Idem Ovidius alibi:

Et juvenem poſſim ſperare Palæmona nando,
Miraque quem ſubito reddidit herba Deum.

Scribit Pauſanias in Atticis Melicertam à Delphine exceptum fuiſſe, cum cecidiſſet è ſaxo Moluride & in Corinthiorum Iſthmum expoſitum mutato nomine Palæmonem fuiſſe appellatum, atque inter cæteros honores petram iſtam illi fuiſſe conſecratam, & Iſthmicos ludos illi à Siſypho, Æoli filio, fuiſſe inſtitutos, qui tunc imperabat Corinthiis, cum eſſet Melicerta fratris filius: atque primum pinu, deinde apio ſicco victores ibi coronati ſunt. Muſæus quoque in eo libro quem *de Iſthmiis* conſcripſit, duo certaminum genera celebrari ſolita in Iſthmo ſcribit, alterum in honorem Neptuni, alterum in Melicertæ. Ejus meminit Orpheus in Hymnis:

Συντρόφε Βάκχου χορείο Διωνύσου πολυγηθοῦς
Κικλήσκω σε Παλαῖμον ἐπ' εὐιέροις τελεταῖσιν,
Ὃς ναίεις πόντοιο βυθοὺς βαθυκύμονας ἁγνοὺς,
Ἐλθεῖν εὐμενέοντα νέῳ γήθοντα προσώπῳ,
Καὶ σώζειν μύστας κατά τε χθόνα, καὶ κατὰ πόντον.
Ποντοπλάνοις γὰρ ἀεὶ ναυσὶν χειμῶνος ἐναργὴς

Φαινόμενος

Φαινόμενος σωτὴρ, μῆνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

Euripides quoque in Iphigenia in Tauris, cuſtodem & ſervatorem navium Palæmonem vocavit:

Ὦ πόντιας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
Δέσποτα Παλαῖμον ἵλεως ἡμῖν γένου.

Inde *Palæmonius* adject. Claudianus,

Cuncta Palæmoniis manus explorata coronis
Adſit. ———

Statius:

Curva Palæmonio ſecluditur unda Lechæo.

Vide Nat. Com. lib. 8. cap. 4. Heſych. Παλαίμων, Ἡρακλῆς.

Palæmon, Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tiberio & Claudio Impp. tantâ vir arrogantiâ, ut M. Varronem porcum appellaret; ſecum autem & natas & morituras literas jactaret. Luxuriæ quoque ita indulſit, ut ſæpius in die lavaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Tranquillus. Ejus mem. Juv. Sat. 6.

——————*Odi*
Hanc ego quæ repetit, voluitque Palæmonis artem.

Idem Sat. 7.

Quis gremio Enceladi, doctique Palæmonis affert
Quantum grammaticus meruit labor?

Quærant eruditi quiſnam *Palæmon* ille fuerit, de quo Martialis lib. 2. epigr. 86.

Scribat carmina circulis Palæmon.

Palæmonius, Argonautarum unus, quem Orpheus claudum fuiſſe his verbis innuit.

Ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος ἤλυθεν υἱὸς,
Σίνετο δὲ σφυρὰ δισσά. πόδας δ' οὐκ ἦεν ἀρηρὼς,
Τοὔνεκεν Ἡφαίστοιο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.

Palæphatus, ſcriptor antiquus, patriâ Parius, aut (ut alii malunt) Prienæus, Artaxerxis tempore natus, teſte Suidâ, qui *ἀπίστων*, h. e. *rerum incredibilium* volumina quinque ſcripſit. Hinc *Palæphatius*. Virgilius in Ciri:

Infamem tali meritò rumore fuiſſe
Docta Palæphatiâ teſtatur voce papyrus.

Cæterum de variis Palæphatis vide Voſſium de Hiſt. Gr. l. 3. pag. 395, 396.

Palamedes, Nauplii Eubœæ regis filius (à quo *Naupliades* à Poetis dictus eſt) acerrimus Ulyſſis inimicus fuit, à quo tandem iniquo judicio circumventus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cum omnes totius Græciæ principes ad bellum Trojanum convocarentur, Ulyſſes, quem uxoris juvenculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulavit, & quo melius rei fidem faceret, junctis diverſæ naturæ animalibus, ſalem ſerebat. Palamedes autem ut viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti objecit: quo viſo Ulyſſes aratrum ſubito ſuſpendit, ne eum læderet. Quo argumento ſimulatione deprehensâ, invitus eſt pertractus. Deinde vero cum in Thraciam frumentatum miſſus eſſet Ulyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quidquam ſe inveniſſe diceret: Palamedes eodem miſſus plurimum frumenti advexit. Vide Photii epiſt. 142. Quamobrem Ulyſſes invidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolam ſcripſit, in quâ agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabatque ſecretum auri pondus eſſe tranſmiſſum, quod ipſe Ulyſſes per corruptos ſervos in tentorio ejus infodi curarat. His igitur literis in Græcorum concilio recitatis, Palamedes proditionis accuſatur. Ibi Ulyſſes reo adeſſe ſimulans, hoſtilibus literis nihil fidei habendum contendit, eaſque re ipsâ facile poſſe coargui, ſi Palamedis tentorium ſcrutaretur: In quo ſi aurum, inveniretur, nullum illum ſupplicii genus recuſare. Miſſi itaque, qui tentorium ejus perſcrutarentur, cum aurum inveniſſent, Palamedes velut proditionis convictus lapidibus obrutus eſt. Hic fertur Trojano bello quatuor literas inveniſſe θ ξ χ φ. Hic etiam calculorum ludum, & menſurarum ac ponderum rationem excogitavit, & ſuffragia, quibus in liberando, judicandoque nunc utimur, primus omnium reperit. Polyd. Virg. Aſtrologiæ inſuper peritus fuiſſe dicitur, annumque ad curſum Solis, & menſes ad curſum Lunæ accommodaſſe, primuſque in caſtris viſam atque reformidatam Solis Eclipſim naturalem, minimeque timendam eſſe docuiſſe; præterea ordinationem aciei, ac teſſeras, h. e. ſymbolum bellicum, & vigilias inveniſſe. Numeri inventorem fuiſſe affirmat Plato: Ἦ οὐκ ἐννενόηκας ὅ φησιν ἀριθμὸν εὑρών; Sophocles de eodem.

Οὗτος δ' ἐφηῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ
Σταθμῶν τ' ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα
Κἀκεῖν' ἔταξε.———

Euripides in Phœniſſis:

Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι, καὶ μέρη σταθμῶν
Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.

Et Manilius lib. 4.

Qui primus numeros rebus, qui nomina ſummis
Impoſuit, certumque modum, propriaſque figuras.

Quæ omnia à gruibus fertur didiciſſe. Illæ enim non niſi acie inſtructâ volant, electo duce, quem ſequantur, depoſitiſque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu cæteris dormientibus excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis ſubinde ordinibus, literas quaſdam videntur effingere, quas etiam ab iis primus obſervaſſe fertur Palamedes. Hinc à Poetis *Palamedis aves* grues dicuntur. Mart. lib. 13.

Turbabis verſus, nec littera tota volabit,
Unam perdideris ſi Palamedis avem.

Atqui apud Æſchylum Prometheus hoc εὕρημα ſibi vindicat:

Καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
Ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις
Μνήμην ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.

Si Æſchylo credas, etiam Palamedes primus acies ordinaverit, duces, centuriones inſtituerit. Ita enim in Tragœdiâ apud eundem gloriatur:

Καὶ ταξιάρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ ταγοὺς
Ἔταξα. σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα,
Ἄριστα, δόρπα, δεῖπνά θ' αἱρεῖσθαι τρία.

Ubi etiam ter cibum in die ſumendi auctorem ſe profitetur. Nomen ejus quod attinet, Ebræi doctores & profeſſores publicos (inquit Fungerus) מורים *Morim*, & מלמדים *Melammedim* vocant; unde natum nomen *Palamedis*. Sane Phœnicii, quorum lingua Hebraicæ fuit affinis, plurima nomina Græcis tradiderunt, qui ſuo idiomati accommodarunt ea, ac de rerum inventoribus ſuo more gloriari ſolent.

Palamedes Eleates Grammaticus, ſcripſit Onomaſticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ, ac Doricæ linguæ. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 396.

Palatinus Apollo dictus eſt à *Palatio*, ubi Auguſtus Apollini poſt Aruſpicum reſponſa ædem conſtruxit porticibus & Bibliothecâ Latinâ Græcaque valde celebrem, unde eſt illud apud Horatium in Epp.

——— *Et tangere vitet*
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

In eo templo fuit columna quædam 50 pedum, dubium pretione, an pulchritudine nobilior, cortinæque aureæ ab Auguſto, conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Pales, paſtorum vel pabuli Dea. Hanc quidam, teſte Servio, Veſtam, Deorum matrem vocant: Virg. Ecl. 5.

Ipſa Pales agros, atque ipſe reliquit Apollo.

Et in tertio Georgicorum:

Te quoque magna Pales, & te memorande canemus
Paſtor ab Amphryſo.———

Fuit hæc Dea, vel hic Deus (nam Varro maſculino genere habet) præcipuo honore à paſtoribus culta; ideo ab Ovidio Faſt. 4. invocatur:

Alma Pales faveas paſtorum ſacra canenti.

Cana Pales Papinio dicitur, lib. 6. Theb. *Quia vetuſtiſſimis culta paſtoribus*, uti loquitur Schol. Vet. Merito autem *cana*, ut quæ idem numen faciat cum matre Deorum, ut memorat Servius, Com. in 3. Georg. Prodit is ibidem de Deo maſculo hujus nominis. Arnobius ſcite, lib. 3. Cæſius & ipſe aſſequens fortunam eſſe arbitratur & Cererem, Genium Jovialem, ac Palem, ſed non illam fœminam quam vulgaritas accipit, ſed maſculini neſcio quem generis, Jovis miniſtrum ac villicum. Illi lacte ſacra fiebant; auctores Ovidius ac Tibullus: Prior:

———*Et tepido lacte precare Palem.*

Poſterior:

Et placidam niveo ſpargere lacte Palem.

Ideo *fœcundam* Calpurnius vocat. Nemeſian. Ecl. 1.

Dat grandæva Pales ſpumantia cymbia lacte
Mella ferunt Nymphæ, pictas dat Flora coronas.

Nominis rationem quod attinet, vide Boch. de Phœn. Col. lib. 2. cap. 9.

Palfurius Sura, Orator & Cauſidicus, ob ſuſpicionem quòd cum Vitellianis ſenſiſſet, ſenatu à Domitiano fuit amotus. Juv. Sat. 4.

Si quid Palphurio, ſi credimus Armillato,
Quicquid conſpicuum pulchrumque ex æquore toto
Res fiſci eſt ubicunque natat.

Palilia, vel, ut alii, *Parilia* ſacra Palis Deæ. Heſychius: Παλίλια, ἀγών. Οἱ μὲν τῇ Πάλῃ, ἔνιοι δὲ τῷ Πανί. Hæc à paſtoribus in agris fiebant 1 Calend. Maii. quo die Romulus urbem fundavit, vel ad lupos arcendos, morboſque à pecore pellendos, ſeu pro partu pecoris. In hoc die feſto, palearum accenſi acervi certo ordine in loco plano collocabantur, quos paſtores ſaltando tranſiliebant (Solinus à *partu Iliæ* dici vult, unde *Parilia*. Vide Fungerum.) Ovid. Faſt. 4.

Moxque per ardentes ſtipulæ crepitantis acervos
Trajicias celeri ſtrenua membra pede.

Prop.

Prop. 4. 1.

Annuaque accenſo celebrare Palilia fœno;
Qualia nunc curto luſtra novantur equo.

Idem eleg. 4. ejuſdem libri.

Urbi feſtus erat, dixere Palilia patres,
Hic primus cœpit mœnibus eſſe dies.

Unde Ovid. Met. 14.

——— *Feſtiſque Palilibus urbis*
Mœnia conduntur.————

Cic. lib. 2. de Divinatione: *L. Tarutius Firmanus, familiaris noſter, imprimis Chaldaicis rationibus eruditus, urbis etiam noſtræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam à Romulo conditam accepimus:* Suetonius in Caligula cap. 16. *Decretum autem, ut dies, quo cepiſſet imperium, Palilia vocaretur, velut argumentum rurſus urbis conditæ.* Ovid. Faſt. 4.

Per flammas ſaliiſſe pecus, ſaluiſſe colonos,
Quod fit natali nunc quoque Roma, tuo.

Idem Faſt. 6.

Dena quater memorant habuiſſe Palilia Romam,
Cum flammæ cuſtos æde recepta Dea eſt.

Id eſt 40. natales & annos. Vide Dionyſ. Halicarn. Ant. l. 1. Plut. in Romulo, & Caſaub. ad illud Perſii lib. 1.

Et focus, & porci, & fumoſa Palilia fœno.

Palinurus. Vide alteram part. huj. Dict.

Pallades, virgines erant quas Thebani apud Ægyptios Jovi ſacrabant, de quibus Strabo lib. 17. in hunc modum: *Jovi, quem præcipuè colunt, virgo quædam genere clariſſima & ſpecie pulcherrima ſacratur,* ἃς καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες Παλλάδας. *Ea, pellicis more, cum quibus vult coit, uſque ad naturalem corporis purgationem. Poſt purgationem viro datur, ſed prius quam nubat, poſt pellicatus tempus in mortuæ morem lugetur.* Idem habet Euſt. ad Iliad. α. Odyſ. ν.

Palladium, Palladis ſimulachrum quod Romæ in æde Veſtæ fuit, cujus mem. Herodianus lib. 1. Id fuit è ligno compactum, movens oculos, atque haſtam, quam manu geſtabat, ut ſcribit Servius. Nam cum apud Trojam in honorem Palladis arx, & in ejus ſummo templum illi ædificaretur, è cœlo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum coopertâ æde: moxque ab Apolline redditum eſt oraculum, ejus civitatis futurum exitium, ſi id ſimulachrum extra muros portaretur. Ovid. in Faſt. Quod factum eſt, in tempore belli Trojani cum Diomedes & Ulyſſes cuniculis, vel, ut alii dicunt, cloacis aſcenderent in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulachrum ſuſtulerunt. Virg, Æn. 2.

————*Impius ex quo*
Tydides ſed enim ſcelerumque inventor Ulyſſes
Fatale aggreſſi ſacrato avellere templo
Palladium, cæſis ſummæ cuſtodibus arcis,
Corripuere ſacram effigiem, manibuſque cruentis
Virgineas auſæ divæ contingere vittas.

Trojam ſane ἀνάλωτον fore, niſi exportato Palladio, fatale fuit. Ovid. Met. 13.

Nempe capi Trojam prohibebant fata ſine illo.

Ligneum fuiſſe volunt Grammatici: Παλλάδιον, τοῦτο ἦν ζώδιον μικρὸν ξύλινον ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον φυλάττον τὴν βασιλείαν τῆς Τροίας. Clem. in Προτρεπτικῷ· Πολλοὶ δ᾽ ἂν τάχα πως θαυμάσειαν, εἰ μάθοιεν τὸ Παλλάδιον, τὸ Διοπετὲς καλούμενον.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agriculturâ ſcripſit.

Palladius Galata, hiſtoricus, floruit ſub Theodoſio M. Vitas aliquot ſanctorum in literas retulit; quæ vulgo *Hiſtoria Lauſiaca* dicitur, quia nuncupata eſt *Lauſo* præfecto. Opus hoc certis diebus in Eccleſiâ prælegi ſolere, ex Triodio oſtendit in Gloſſario ſuo clariſſimus Jo. Meurſius qui & primus hunc ſcriptorem Græcè edidit.

Palladius Methonæus floruit ſub Conſtantino M. Præter orationes ac diſputationes varias etiam hiſtoricum ac philologicum opus contexuit de feſtis Romanorum, ut è Suidâ cognoſcimus.

Pallas, adis, filia Jovis, ex cerebro ejus prognata, ſapientiæ, diſciplinarumq; omnium Dea, quam Latini Minervam vocant. Sic dicta, ſecundum quoſdam quod ab eâ *Pallas* ſit interemptus, aut παρὰ τὸ ἀναπεπάλχθαι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, aut ex *Pallante* palude, juxta Feſtum. Quid quod aliqui datum velint nomen ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, alii *a* ſaliendo, ſive ſaltando in bello. Euſt. in Iliad. α. Τὸ δὲ λέγειν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινα πεφόνευκε γίγαντα, ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς σὺν ἔπαλτο κεφαλῆς, ἢ ὅτι κεραυνῷ τῆς Σεμέλης βληθείσης, καὶ τοῦ Διονύσου ἐκπεσόντος ἔμβρυος, παλλομένην τὴν τοῦ ἀμβλώματος καρδίαν ἤνεγκε τῷ Διΐ. Nonnulli ab Ebræo פלץ *palas,* i. e. *agitare,* quia quatit haſtam, vel quia mens eſt in perpetuâ agitatione, unde παλλὰς ſignificaret agilitatem animi, eſſetque epitheton, non proprium nomen. Alii denique à verbo פלא quæ vox Ebræis admirabile quiddam ſonat. Vide Fungerum in *Pallas.*

Pallas, antis, filius Evandri, qui à patre iis copiis, quas Æneæ auxilio miſit, præfectus, magnâ jam hoſtium ſtrage editâ, à Turno eſt interfectus. Vide Virg.

Pallas, antis, hiſtoricum volumen condidit de myſteriis Mithræ. Porphyr. περὶ ἀποχῆς lib 2.

Pallas, Claudii Cæſaris libertus, ditiſſimus, qui Craſſo fertur ditior vicies, & quinquies centenis millibus. Plin. 33. 10. Vide Tacit. Annal. l. 12. Et Plin. ep. l. 8. epiſt. 5. Juv. Sat. 1.

————*Ego poſſideo plus*
Pallante & Licinis.————

Pamphila, genere Ægyptia, vixit temp. Neronis Imp. ac ſcripſit perutiles 8. libros hiſtoriæ miſcellæ, quibus congeſſit, quæ vel ex marito quicum 13. an. nupta fuit, audiſſet, vel ex viris eruditis, qui mariti ædes frequentaſſent, vel quæ ipſa obſervaſſet. Auctor Phot. Tm. 8. ſed Suid. ait Epidauriam fuiſſe, fil. Soteridis, conjugem Socratidis, ac ſcripſiſſe hiſtoriarum lib. 33. & Epitomen Cteſiæ lib. 3. &c. Mem. ejus Gellius 15. 17. & Laertius in Pittaco, Periandro, Socrate, Platone, Theophraſto, Thalete, Chilone & Cleobulo.

Pamphilus, Neoclidis fil. Platonis auditor; qui circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, 10. dies jacuiſſe, triduoque poſtquam inde ſublatus fuerat impoſitum rogo revixiſſe, ac mira quædam tempore mortis viſa narraſſe.

Pamphilus Presbyter, Euſebii Cæſarienſis neceſſarius, tanto Bibliothecæ divinæ amore flagravit, ut bonam partem voluminum Origenis ſuâ manu deſcripſerit. Martyrio coronatus eſt apud Cæſaream Palæſtinæ ſub Maximo. Suidas tres Pamphilos commemorat, duos ſcil. Grammaticos, quorum alter Sicyonius genere de Grammaticâ picturâque ac ſcriptoribus claris ſcripſit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod *Pratum* appellavit. Tertius Athenienſis fuit Reip. expilator, unde proverbium; *Pamphili furtum.*

Pamphilus Amphipolita, aut Sicyonius, aut Nicopolita (nec enim de patriâ convenit) inter alia illuſtrium pictorum hiſtoriam ſcripſit, teſte Suidâ, cui Philoſophus dicitur. Unde opinari quis poſſet eſſe Pamphilum Platonis diſcipulum. Compoſuit quoque libros tres de R. R. quorum præter Suidam etiam meminere Geoponica Conſtantino dicata. Antoninus Liberalis narrationem viceſimam tertiam quæ, de Batto eſt, exſcripſit ex lib. 1. Pamphili cujuſdam, & iis quos Pamphilus ſecutus erat. Etiam Athen. lib. 13. refert ex quodam Pamphilo Abydi eſſe templum Ἀφροδίτης Πόρνης. Fortaſſis is eſt Pamphilus Alexandrinus cujus idem mem. libb. 2. 3. 8. 9. Voſſius.

Pamprepius, poeta Panopolitanus, floruit ſub Zenone, etiamque gratiâ apud eum valuit. Magni fuit Procli diſcipulus, inque religione Gentili perſtitit, nec id diſſimulavit, ubi omnes videret in urbe Chriſtianos. Vide de eo multis diſſentem Suidam. Voſſius.

Pan, quem paſtorum, venatorumque Deum, & univerſæ vitæ ruſticanæ præſidem crediderunt antiqui, cujus fil. fuerit non ſatis conſtat. Homerus in Hymnis Mercurii filium facit:

———Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα,
Αἰγιπόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον.

Herodotus in Euterpe Penelopen matrem ejus fuiſſe refert: Πανὶ δὲ τῷ ἐκ Πηνελόπης, ἐκ ταύτης γὰρ καὶ Ἑρμέω λέγεται γενέσθαι. Durius autem Samius in eo libro quem ſcripſit de Agathocle, Penelopen cum omnibus procis rem habuiſſe narrat, è quorum congreſſu Pana inquit natum fuiſſe. Πᾶν enim Græcis *totum* vel *omne* ſig. Hom. autem in Hymnis ſic dictum putat, quia Deorum omnium mentes delectaverit, cum citharam nuper natus ſcitè pulſaret:

Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.

Veteres autem ita Pana pinxerunt, ut nihil ex toto univerſo in eo prætermiſſum videatur. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem. Rubet ejus facies ad ætheris imitationem, in pectore Nebridem habet ſtellatam, ad ſtellarum imaginem: pars ejus inferior hiſpida eſt, propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, ut oſtendat terræ ſoliditatem. Hic à nonnullis Demogorgonis fil. creditur fuiſſe, & fiſtulam compoſuiſſe 7. imparibus calamis ſimul conjunctis, propter harmoniam cœli. Traditur enim cum Cupidine aliquando pugnaſſe, (à quo ſuperatus eſt) & incidiſſe in amorem Syringis, ſeu Syringæ virginis, quam, cum tranſire Ladonem Arcadiæ amnem non poſſet, Nympharum precibus in paluſtrem calamum mutatam vidit, ex hoc ſtatim compoſuit fiſtulam, quæ ex puellæ nomine apud Græcos *Syrinx* eſt vocata. Bion. Idyll. 3.

Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,

Virg.

Virg. Eclog. 2.

Pan primus calamos cerâ conjungere plures
Inſtituit. ———

Idem Eclog. 8.

Panaque qui primus calamos non paſſus inertes.

Prop. 3. 3.

——— *Calami Pan Tegeæe tui.*

Redeo autem ad etymon, in quo plane etiam nobiſcum facere videtur Orpheus, *univerſam* ſub ejus nomine *naturam* intelligens. Verba ejus ſunt:

Πᾶνα καλῶ κρατερὸν τὸν θεὸν, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
Οὐρανὸν ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
Καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.

Colebatur per totam Arcadiam, potiſſimùm tamen in Lyceo & Mænalo montibus. Virgil. Ecl. 10.

Pan Deus Arcadiæ venit.

Ovid. Faſt. 2.

Pana Deum pecoris veteres coluiſſe feruntur
Arcades, Arcadiis pluribus ille jugis.

Propertius:

Arcadio pinus amata Deo.

Alcæus:

Ἰὼ Πᾶν Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς.

Quin & Simonides hunc Deum vocat τραγόπουν καὶ Ἀρκάδα. Dionyſ. Hal lib. 1. Ἀρκάσι γὰρ θεῶν, ἀρχαιότατός τε καὶ τιμιώτατος ὁ Πᾶν. Dixi Deum hunc montibus gaudere. Hom. in Hymn.

——— Ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε,
Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κάρηνα.

Teſtes quoque Horatius ac Ovidius. Hic. lib. 1. Od. 4.

——— *Deum cui pecus, & nigri*
Colles Arcadiæ placent.

Hic Faſtorum 2.

Ipſe Deus velox diſcurrere gaudet in altis
Montibus, & ſubitas concitat ille feras.

Ab iſtâ ſubitâ concitatione *terrores Panici*, Græcè Πανικὰ δείματα vocabantur, de quibus in Miſcellaneis vir ſummus Angelus Politianus. Appoſitè Val. Flac. lib. 3.

Ludus & ille Deo, pavidum præſepibus aufert
Cum pecus, & profugi ſternunt dumeta juvenci.

Cic. lib. 5. Ep. ad Atticum *Scis enim quædam* Πανικὰ *dici.* Hyginus in Capricorno: *Hic enim dicitur cum Jupiter Titanas oppugnaret objeciſſe hoſtibus terrorem, qui Panicus dicitur.* Vide Barth. ad Theb. 11. p. 1358. & Suid. in Πανικῷ δείματι. Hinc aliquibus P*an* dictus videtur à verbo Ebræo פון *Pun*, vel *Pon*, *attonitus eſt*, ita ut dubius ſit animi, ne plane pereat; & פן *Pen* adverbium dubitantis eſt. Mali autem ominis habebantur hi terrores apud veteres, teſte Plut. in Cæſare, & ex eo Dionyſ. Halic. lib. cap. 16. Qui tamen Dionyſius Fauno hos terrores Romanos adſcribere ſolitos fuiſſe teſtatur, unde *Faunum* eundem eſſe cum *Pane* probat Bochartus ὁ μέγας. Sed nihil opus eſt argumentis, cum in eam rem expreſſa ſint teſtimonia veterum. Sextus Aurelius Victor de origine gentis Romanæ; *Hunc Faunum plerique eundem Sylvanum à ſylvis, & Inuum Deum, quidam etiam Pana dixerunt.* Rutilius lib. 1. Itiner.

Hoc Inui caſtrum famâ fuiſſe putat.
Seu Pan Tyrrhenis mutavit Mænala ſylvis,
Sive ſuos patrios incola Faunus init.

Fuit etiam venatorum Deus, qui ſi faviſſe putaretur venatoribus, ab illis colebatur à venatione reverſis: at ſi fruſtra laboraſſent, ſcillas in illum conjiciebant, uti teſtatur Theocritus in Thalyſ.

Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅκα κρέα τυτθὰ παρείη.

Ovidius quoque in ep. Phædræ, unà cum Diana Panes & Satyros venantium præſides facit:

Sic tibi ſecretis agilis Dea ſaltibus adſit,
Silvaque perdendas præbeat alta feras.
Sic faveant Satyri, montanaque numina Panes,
Et cadat adverſa cuſpide foſſus aper.

[Nam non unum ſolummodo ſed plures Panes fuiſſe apud veteres legimus. Theocr. in Amaryllide:

——— Τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνήμοισιν ἐρίσδει.

Propert. 3. 16.

Capripedes calamo Panes hiante canent.]

Sed quid venatorum Deum fuiſſe dicimus? Ipſemet Pan fuit venator, ut ait Theocritus Idyll. 1.

——— Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Ἀνίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἐντὶ γε πικρός.

Memoriæ prodidit Iſacius Pana Deam Echo adamaſſe, quare eum maritum Echûs appellavit Theætetus in his carminibus:

Ὑλοβάτας, φιλόδενδρος, ὀρεσσαύλου πόσις Ἠχοῦς,
Πάνσκοπος, εὐχαίτης μηλόφυλαξ ἀγέλας.

Quam amicam ejus nominavit Archias in his:

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς φίλε, Πανὸς ἑταίρην
Ἀντίτονον φθογγὴν ἔμπαλιν ἀσομένην.

Fuit etiam à Lunâ amatus cum in niveum arietem pulcherrimum ſe convertiſſet. Virg. Georg. 3.

Munere ſic niveo lactis (ſi credere dignum eſt)
Pan Deus Arcadiæ captam te, Luna, fefellit,
In nemora alta vocans, nec tu aſpernata vocantem.

Porro libidinoſum finxerunt hunc Deum propter ſpermaticarum rationum copiam, ideoque Nymphas non ſolum inſequi, ſed etiam pueros formoſos. Heſychius: Πᾶνες, τοὺς ἐσπουδακότας σφοδρῶς περὶ τὰς συνουσίας ἔλεγον. Coluerunt etiam Πᾶνα piſcatores, cum in locis mari propinquis plerumque verſaretur, quem etiam ἁλίπλαγκτον Sophocles in Ajace vocat. Offerebatur huic Deo lac & mel in paſtorum poculis, quod ſignificavit Theocritus in Viatoribus:

Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

Quare non rite ſacrificabant, qui tauros illi immolabant, aut qui in aureis poculis lac aut vinum offerebant, cum vaſa ex eo metallo ſuperis ac cœleſtibus Deis, non autem terreſtribus vel paſtorum curam habentibus convenirent. Apollonius Smyrnæus:

Ἀγροτέρων Θεός εἰμι, τί μοι χρυσέοις δεπάεσσι
Σπένδετε, τί δ' Ἰταλοῦ χεῖτε μέθυ Βρομίου,
Καὶ ταύρων πέτρῃ προσδεῖτε τένοντας;
Φείσασθ', οὐ τούτοις θύμασι τερπόμεθα.
Πὰν ὁ παρωρείτης, αὐτόξυλος, ἀρνεοθοίνης
Εἰμὶ καὶ ἐγχθονίου γλυκυπότης κύλικος.

Pinus Pani arbor ſacra fuit. Alex. ab Alex. lib. 4. c. 17. Propertius 1. 18.

Vos eritis teſtes, ſi quos habet arbor honores
Fagus, & Arcadio pinus amata Deo.

Ovidius de Lupercalibus, qui erant ſacerdotes Panis: Faſt. 2.

Ipſe ego Flaminiam poſcentem februa vidi,
Februa poſcenti pinea virga data eſt.

Pinus, inquam, grata Pani arbos, & inde nectit coronam. Ovid. Faſt. 1.

Pars tibi qui pinu tempora nexa geris.

Idem ibidem.

Pan videt hanc, pinuque caput præcinctus acutâ.

Et in Epiſt. Oenones:

Cornigerumque caput pinu præcinctus acutâ
Faunus. ———

Et lib. 3. Faſtorum.

Pinigeris Fauni Mænalis ora caput.

Lucretius lib. 4.

——— *Cum Pan*
Pinea ſemiferi capitis velamina quaſſans.

Unde apud Stat. lib. 2. Sylvarum, Pan ipſe loquitur:

——— *Et noſtræ ſtupeant tua germina pinus.*

Panem ipſum deſcriptum habes apud Silium Ital. lib. 13. verſ. 326.

Pan Jove miſſus erat, ſervari tecta volente
Troja: pendenti ſimilis Pan ſemper, & uno
Vix ulla inſcribens terræ veſtigia cornu.
Dextera laſcivit cæsâ Tegeatide caprâ
Verbera læta movens feſta per compita caudâ.
Cingit acuta comas, & opacat tempora pinus.
At parva erumpunt rubicundâ cornua fronte.
Stant aures, ſummoque cadit barba hiſpida mento.
Paſtorale Deo baculum, pelliſque ſiniſtrum
Velat grata latus, teneræ de corpore damæ.
Interdum inflexus medio naſcentia tergo
Reſpicit arridens hirtæ ludibria caudæ.
Obtendenſque manum ſolem inferveſcere fronti
Arcet & umbrato perluſtrat paſcua viſu.

Feſta ejus dicebantur *Lupercalia*, fiebantque in Aventino monte, menſe Februario, quorum author fuit Evander.

Panætius, Philoſophus Stoicus, patriâ Rhodius. Is fuit Scipionis præceptor, quem imitatus eſt Cicero libris de officiis, ipſo teſte lib. 3. *Panætius igitur qui ſine controverſia de officiis accuratiſſimè diſputavit, quemque nos, correctione quâdam adhibitâ, potiſſimum ſecuti ſumus, &c.* Item primus in Siciliâ tyrannus. Olymp. 42.

Panagæa, Diana dicta eſt, quod vagaretur, & per nemora monteſque aberraret. Quin domicilium etiam ſubinde mutat nunc ad ſuperos, nunc ad inferos agens. Nec ſpecie quidem ſemper eadem, ſed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla. Unde natum proverb. *Panagæa Diana.*

Panathenæa, Ericthonius Vulcani fil. Minervæ feſtum inſtituit, & Ἀθήναια qu. d. *Minervalia*, vocavit. Harpocration: Ἤγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου, καθά

φασιν

φασιν Ἑλλάνικός τε καὶ Ἀνδροτίων, ἑκάτερος ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος· πρὸ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο. Πρὸ τούτου, h. e. *ante Theſeum*. Ille enim omnibus Atticæ populis in unam civitatem redactis, inſtauravit, &, ut inquit Plutarchus, Παναθήναια θυσίαν ἐποίησε κοινήν. Pauſan. in Arcadicis: Τούτῳ γὰρ τῷ ἀγῶνι Ἀθήναια ὄνομα ἦν. Παναθήναια δὲ κληθῆναί φασιν ὑπὸ Θησέως, ὅτι ὑπὸ Ἀθηναίων ἐτέθη συνειλεγμένων εἰς μίαν ἁπάντων πόλιν. Suidas. Παναθήναια, Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γινομένῳ συνοικισμῷ. Πρῶτον ὑπὸ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. Sed Theodoretus lib. 1. Græcanicarum affectionum, ſive ſermonum de Fide, eorum authorem Orphea facit. Cæterum duplicia fuere, Magna, & quinquennalia; Parva & annua. Harpocration: Διττὰ Παναθήναια ἤγετο Ἀθήνησι· τὰ μὲν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὰ δὲ διὰ πεντετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα ἐκάλουν. Eadem totidem verbis Suidas. Verum author argumenti, quod orationi Demoſthenis *contra Midiam* præfigitur, magna quinquennalia, ſed parva triennalia, fuiſſe tradit. Διάφοροι παρ' Ἀθηναίοις ἤγοντο ἑορταί· ἐν αἷς ἦν τὰ Παναθήναια, ἅπερ ἦν διπλᾶ, μικρά τε καὶ μεγάλα. Καὶ τὰ μὲν μεγάλα κατὰ πεντετηρίδα ἐτελεῖτο, τὰ δὲ μικρὰ κατὰ τριετηρίδα. Falſus igitur eſt Scholiaſtes Ariſtophanis *in Pace*, ad hunc verſum.

> Καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν.

Οὐχ inquit, ὡς καὶ μικρῶν ὄντων τοῦτό φησι, ἀλλ' αὔξων τὴν χάριν. Dixi feſtum communiter ab omnibus Atticæ pop. actum: nam & ſinguli bovem mittebant inſtaurandis ſacrificiis; hinc ea carnium copia, quæ tantæ multitudini in epulas ſufficeret. Scholiaſtes Ariſtoph. *in Nebulas*. Ἐν τοῖς Παναθηναίοις πόλεις ἔπεμπον βοῦς· ὅθεν δαψίλεια τῶν κρεῶν. Nec vero ſiccam fuiſſe viſcerationem argumento ſunt pocula maximæ capacitatis, & ut Athenæus ait, Δίχοα καὶ μείζονα, h. e. *duorum congiorum & majora*, quæ ab eodem hoc feſto Παναθηναϊκά. In pompa ſenes olei ramum geſtabant, quos ideo Θαλλοφόρους appellabant. Ariſtoph. *in Veſpis*.

> Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
> Χρήσιμος ἐστ' οὐδ' ἀκαρῆ.
> Σκωπτόμενοι γὰρ ἂν ἐν
> Ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
> Θαλλοφόροι καλούμεθ'.

Cui muneri deligebantur ſenes, non illi quidem paſſi & rugoſi, ſed formâ præſtantes, & in ipſo vergentis ætatis occaſu vigorem aliquem oſtentantes. Xenophon in Convivio. Ἀλλ' οὐδὲ μέν τοι ταύτῃ γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον, ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον, καὶ ἀνὴρ, καὶ πρεσβύτης. Θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Hæc ille. Hiſce cæremoniis Minervam oleæ inventricem oſtendebant: quo etiam ſpectat, quòd oleâ coronabantur Athletæ, præmiique loco vas olei accipiebant. Suidas. Καὶ ὁ νικῶν στεφανοῦται ἐλαίᾳ πλεκτῇ. Scholiaſtes Comici. Κέραμον ἐλαίου ἐλάμβανον οἱ νικῶντες. In hunc uſum ſymbolam conferebant quicunque oliveta poſſidebant: unde ἀπὸ τοῦ μείρεσθαι, i. e. *dividere*, ipſas oleas μορίας appellari tradiderunt. Ariſtophanis Schol. in *Nebulis*: Μορίαι, ἐλαῖαι ἐκλήθησαν, διὰ τὸ πάντα ἄνθρωπον κεκτημένον ἐλαίας ἀναγκάζεσθαι μέρος τι παρέχειν εἰς τὰ Παναθήναια. In eadem pompa circumferebatur peplum à virginibus contextum, in quo geſta Minervæ depicta conſpiciebantur. Meminit ejus Euripides in Hecubâ. Ad quem locum Scholiaſtes: Ἔθος ἦν ἐν Ἀθήναις ὑφαίνειν τὰς παρθένους τῇ Ἀθηνᾷ πέπλον, ἔχοντα τὰς ἀριστείας τῆς Θεοῦ πολεμικῆς οὔσης καὶ ἃ κατὰ Γιγάντων ἔπραξατο μετὰ τοῦ Διός. Ὕφαινον δὲ ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Comici Enarrator Enceladum in peplo expreſſum ait, quem Minerva occidit: τῷ πέπλῳ ἐνέγραπτο Ἐγκέλαδος, ὃν ἀνεῖλεν Ἀθηνᾶ. Generatim Proclus in Timæum Platonis: Ὁ τῶν Παναθηναίων πέπλος ἔχει τοὺς Γίγαντας νικωμένους ὑπὸ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Sed obſervabatur hic mos in magnis Panathenæis tantum, quæ ſingulo quinquennio celebrabantur. Plautus in Mercatore:

> *Neque niſi quinto quoque anno poſſe inviſere*
> *Urbem, atque extemplo inde ut ſpectaviſſem peplum,*
> *Rus rurſum confeſtim exigi ſolitum à patre.*

Harpocration quoque mem. πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις. Itaque non video quâ ratione poſſit excuſari quod in Scholiis Comici legitur ad *Equites*. Ἐπεσκευάζετο οὖν ὁ πέπλος καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, καὶ ἐπομπεύετο ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Hic præterire nequeam ritum in peplo notabilem; quod ſcilicet ei nomina benè de Rep. meritorum intexerentur. Suidas: Νικήσαντες Ἀθηναῖοι πέπλον ἐποίησαν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ ἀνέγραψαν τοὺς ἀρίστους ἐν αὐτῷ. Eadem habet Ariſtoph. Scholiaſtes. Reſpexit hunc morem Virgilius, ſeu quiſquis alius in Ciri.

> *Sed magno intexens, ſi fas eſt dicere, peplo,*
> *Qualis Erechtheis olim portatur Athenis,*
> *Debita cum caſtæ ſolvuntur vota Minervæ,*
> *Tardaque confecto redeunt quinquennia luſtro.*

Unde viros fortes & bono patriæ natos, Ariſtophanes in *Equitibus* appellat ἀξίους τοῦ πέπλου. Λαμπαδηδρομίας cum Promethiis & Vulcanalibus, Panathenæa communes habuerunt; niſi quod in his equites decurrerent. Plato lib. 1. de Rep. Λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ. Et Xenophon in Convivio. Ἦν γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων Ἱπποδρομία. Hos ludos in veſte tinctâ ſpectare nefas erat, uti conſtat ex Nigrino Luciani. Caſtellanus.

Panda, Dea à Romanis in ſummâ veneratione habita, ſic dicta, quod *pandat*, i. e. *aperiat* viam. *Panda* item dicta Dea pacis à *pandendis* ſeu aperiendis Urbis portis, ut cenſet Turnebus. Aliam tamen ſententiam adfert Arnobius lib. 4. adverſus Gentes, qui & *Panticam* appellatam ſcribit: *Quod T. Tatio, ut Capitolinum capiat collem, viam pandere atque aperire permiſſum eſt, Dea Panda eſt appellata, vel Pantica.* In Gloſſis Philoxeni eſt: *Panda*, Εἰρήνης θεός. Apud Varronem lib. 1. de vitâ pop. Romani Ælius hanc Deam eandem putat cum Cerere, dictamque à *pane dando*. Varronis verba nobis ſervavit Nonius in verbo *Pandere*, ubi refert: *Hanc Deam Ælius putat eſſe Cererem; ſed quod ei qui in Aſylum confugiſſet, panis daretur, eſſe nomen fictum à pane dando Pandere, quod eſt aperire.* Verum *pando* non eſt à *panem do*, & more ſuo ludit Varro, cum Ælii ſententiam in medium adferat, eamque probare videatur. Neque Panda eſt Ceres, cum apertè ipſe Varro eam à Cerere diverſam faciat his verſibus apud Gellium lib. 13. cap. 13.

> *Te Anna Perenna, Panda, te Lato, Pales,*
> *Nerienes, & Minerva, Fortuna, ac Ceres.*

Pandion, Erichthonii Athenarum regis filius in regno patri ſucceſſit. Apollodorus lib. 3. Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος, καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς, Πανδίων ἐβασίλευσεν. Erat autem rex quintus ut Euſebius teſtatur: Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν πέμπτος Πανδίων. Hujus filiæ fuerunt Procne & Philomela; quarum priorem Tereo Thracum regi, cujus ope Ponti regem profligaverat, uxorem dedit; qui poſtea & Philomelam violavit, prætextu viſendæ ſororis à patre abductam, uti poſtea videbimus in *Philomela* & *Procne*. Pandion autem filiarum caſu acerbiſſimè afflictus nimio animi mœrore vitam finiit. Ovid. Met. 6,

> *Hic dolor ante diem, longæque extrema ſenectæ*
> *Tempora, Tartareas Pandiona miſit ad umbras.*

Idque anno regni ſui quadrageſimo, teſtibus Euſebio ac Hieronymo. Vide plura de eo apud Meurſ. De Reg. Athen. l. 2. Hinc *Pandionius* pro *Attico*. Ovid. Met. 15. ut vulgo habetur.

> *Quid Pandioniæ reſtant, niſi nomen, Athenæ.*

Lucanus de Pallade:

> *Et Pandionias quæ curſu protegit arces.*

Pandion, Cecropis 2. Athenarum regis filius, qui patri ſuo in regno ſucceſſit. Hieronymus: *Athenienſibus regnavit Pandion alter.* Vide Meurſ. de Reg. Athen. lib. 2. cap. 15.

Pandora, Heſiodo fingitur prima mulier à Vulcano Jovis juſſu fabricata, quam ſinguli dii donis ſuis ornaverunt, unde & nomen ſuum ſortita eſt. teſte Heſiodo:

> ——— Ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
> Δῶρον ἐδώρησαν. ———

Pallas enim ſapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo Muſices, Mercurius eloquentiæ. Hanc poſtea cum pyxide clauſâ miſſam fuiſſe tradunt ad Epimetheum (quia humano generi male cupiebat Jupiter ob Promethei audaciam, qui ignem è cœlo furatus ferulæ incluſum detulerat in terras) qui illâ receptâ, & pyxide apertâ, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibuſque replevit. Item mater Deucalionis, à quâ Theſſaliâ *Pandora* dicta eſt. Eſt & nomen vel epitheton Terræ. Heſychius: Πανδώρα, ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος.

Pandroſos, filia Cecropis Athenienſium regis, ſoror Aglauri, & Herſes. Ovid. Met. 2.

> *Pars ſecreta domûs ebore ac teſtudine cultos.*
> *Tres habuit thalamos, quorum tu, Pandroſe, dextrum,*
> *Aglauros lævum, medium poſſederat Herſe.*

Panis, vel *Panides*, rex Chalcidis, qui, quia ſatis imprudenter Heſiodum Homero prætulit, ejus ſtultum ac ineruditum judicium abiit in proverbium, *Panidis ſuffragium*. Philoſtratus in Euphorbo.

Paniſci, Dii ſylveſtres, qu. per diminutionem dicti minuti illi Panes, ſicut à Satyro Satyriſcus.

Panolbius, Epicus poeta, epitaphium ſcripſit in Hypatiam Erythræi filiam, item carmen ad Eutherium, atque alia.

Panomphæus, Jovis epitheton à πᾶς *omnis* & ὀμφὴ *vox*, ſive quòd ab omni linguâ colatur, ſive quòd omnium voces audiat. Ovid. Met. 7.

Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata Tonanti.

Heſychius: Πανομφαίῳ, ᾧ πᾶσα φήμη, καὶ μαντεία ἀναφαίνεται, τουτέστι κληδών.

Pantænus, vel *Pantenus*, Theologus eruditiſſimus, primus Scholæ Eccleſiaſticæ præfuit apud Antiochiam, A. D. 181. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. 10.

Panthoides, patronymicum, pro Euphorbus Panthoi filius, quem Pythagoras philoſophus dicebat ſe fuiſſe in bello Trojano, & à Menelao interfectum eſſe. Pythagoras ipſe apud Ovidium Met. 15.

Ipſe ego, nam memini, Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæſit in adverſo gravis haſta minoris Atridæ.

Vide Philoſtrat. in Euphorbo.

Panyaſis antiquitates Græciæ ſcripſit, ſed carmine. Durius fuiſſe Samium tradit, ac Dioclis filium. Alii Halicarnaſſenſem dixere, & filium Polyarchi: quem ei patrem fuiſſe etiam Pauſan. in Phocicis refert. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 453.

Papa, hodie καθ' ὑπεροχὴν Epiſcopus Rom. ſic appellatur; quem Ὄφρυν Δυτικὴν, h. e. *Supercilium Occidentale* D. Baſilius Ep. 10. non invenuſtè nuncupat; & cui Pontificii auctores ultra modum in ſcriptis ſuis adblandiri ſolent, evehentes eum fere ſupra omne quod vocatur Deus. Maſconio ſiquidem non ſufficit quod *Papa* ſit à *Papæ*, admirantis interjectione, quia in omnibus eſt admirabilis, ſtupor mundi, non Deus, non homo, ſed utrumque. Nec ſatisfacit quod ſit *Pontifex* quaſi *pontem faciens* ad benè, beateque vivendum, niſi Rex ſit etiam Regum, & Dominus dominantium, habens in toto mundo utrumque gladium, imperium in omnes rationales creaturas; duliâ adorandus. Huic aſtipulatur Mancinus de Jurib. Princ. l. 3. cap. 1. Liceat, inquit, de Chriſti vicario ſimilitudine quâdam aſſerere, quod Plato in Timæo dixit de Deo: Non eſt homo, non eſt cœlum, non bonum, ſed præſtantius quid. Unde Bellarm. de Pont. lib. 4. cap. 5. *Si papa erraret præcipiendo vitia, vel prohibendo virtutes, teneretur Eccleſia credere, vitia eſſe bona, & virtutes malas, niſi vellet contra conſcientiam peccare.* Certè Cardinalis cum hæc ſcripſit prorſus ἀπηλγηκὼς, συνείδησιν κεκαυτηριασμένος, uti loquitur Apoſtolus. Gabriel Patriarcha Alexandrinus, referente Baronio, non erubuit Clement. VIII. vocare *tertium decimum Apoſtolorum*, & quintum S. Evangeliſtarum. Quid quod Jac. Zabarellus Card. qui floruit circa A. D. 1400. fatetur plurimos ante ætatem ſuam Papis perſuaſum iviſſe, quod omnia poſſent, & ſic quod facerent quicquid liberet etiam illicita; & ſic pluſquam Deus. Hinc voces illæ: *Diſpenſare poſſunt non ſolum contra jus naturale, ſed etiam contra V. Teſtam. & contra Ap. Paulum. De nihilo poſſunt facere aliquid, & in hiis quæ vellent iis eſſe pro ratione voluntatem.* Nec aliquis Papæ dicere audet, *domine cur ita facis?* Apud. Cæſ. Baron. An. Tom. 1. ad A. D. 57. num. 29. legas: Chriſtus omnem, quam à Papâ accepit poteſtatem, transfudit in ſuos; intelligit Pont. Romanos. Quinimo nonnulli temporibus antiquis aſſerere non erubuerunt, in Papis poteſtatem eſſe ſupra omnes potentias tam cœli, quam terræ. Tho. Fazellus Hiſt. Sic. lib. 8. cap. 4. Epiſcopi cujuſdam mem. qui ſic Nicolaum Papam in precibus ſuis invocavit; *Miſerere mei fili David.* De Religioſulis etiam quibuſdam Siculis legimus, qui de Panormo legati ad Martinum 4. Papam ſupplicandum pervenerunt, quod his vocabulis ter exclamarint: *Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, miſerere nobis.* Ita Antonin. Sum. hiſt. part. 3. tit. 20. cap. 4. ſect. 3. Denique Vivaldus in *Candelabro aureo* tit. de Abſol. num. 28. Lectorem ſuum benè notare jubet: Quod Papa in Conceſſionibus ſuis utitur illo verbo. Fiat, quo Deus univerſum creavit orbem. Hactenus potentiam Paparum vidimus. Doctrinam vero & probitatem in pleriſque eorundem planè deſideramus: Siquidem Julium 2. Marti potius quam Mercurio litantem legimus, *Fiatur*, ſcripſiſſe pro *Fiat*. Conſtat etiam plurimos Papas adeo illiteratos eſſe, ut Grammaticam penitus ignorarent. Verba ſunt Alph. de Caſtro lib. 1. cap. 4. contra Hæreſ. editionibus antiquis. Quidam è Papis fuit quem Canoniſtæ vocare ſolent *Unum pecus, in eo quòd de mane faciebat gratiam, & de ſero revocabat.* Quod quid aliud eſt, quam luſus puerilis? Quanquam hic etiam Papis aliquibus benè competit. Siquidem Benedict. 9. puer erat 12. annorum quum Eccleſiæ Catholicæ præficeretur. Paulo annoſior Joannes 12. alias 13. ætatis ſuæ 18. Cathedram conſcendit, ut eſt apud Baronium ad An. 955. qui Lateranas ædes in lupanar convertit, Luitprando teſte. Quid dicam de Joanne 11. Sergii Papæ ſpurio? quid de Joannâ Papiſſâ? de Sylveſtro ſecundo Necromantico, corpus ſuum unà cum animâ Diabolo ſolenniter devovente, ut coronà triplici redimiretur? quid de Bonifacio 7. fure Eccleſiæ, S. Petri expilatore? quid de Sixto 4. Sodomitico pædecaſtâ? quid de Gregorio 12. perjuro? quid de Honorio 10. Hæretico monothelitâ? quid de Leone 10. Atheo; qui S. S. Evangelium Chriſti fabulam appellare non dubitavit? Quid denique de 50. Papis Apoſtaticis qui perhibente Genebrardo, non per oſtium introierunt, ſed aliunde? Apud Vallam declamat. in Donationem Conſtantini hæc occurrunt: *Recentes ſummi Pontifices videntur laborare, ut quantum priſci fuerunt ſapientes & ſancti, tantum iſti impii ſint & ſtolidi.* Nec inficias ire poteſt Bellarminus, quod noviſſimi Papæ à pietate veterum degeneraverint. Quin & victoriam priſcis illis multis partibus inferiores aſſerere non dubitat. Et apud Platinam in Formoſo 1. legas: *Virtus & integritas defecit*, ut & in Faſciculo temporum: *Sanctitas illos dimiſit*: Unde Guicciard. ipſe Hiſt. lib. 16. *In Pontificibus hodie nemo ſanctitatem requirit: optimi putantur, ſi vel leviter boni, vel minus mali quam cæteri mortales eſſe ſoleant.* Adeo ut Marcellus 2. Pontifex apud Onufrium aſſeruerit: *Non video quomodo qui locum hunc altiſſimum tenent, ſalvari poſſunt.* Imo S. Catharina de Siena Gregorio 11. ſcripſit *quòd in Rom. Curiâ, ubi deberet eſſe Paradiſus deliciarum, & virtutum, inveniebat fœtorem infernalium vitiorum.* Denique, ut eſt apud Theodor. à Niem, D. Virgo Maria S. Brigittæ narrare dicitur, *Multos Pontifices eſſe in Inferno.* Eant nunc, ſi velint, qui adhuc liberi ſunt & Capiſtro Papali ſtulta colla porrigant. Sed urgent Romanenſes & ſemper urgebunt: *Tu es Petrus, & ſuper hanc Petram, &c.* Atqui, neque Chriſtus S. Petrum Vicarium ſuum Eccleſ. univerſalis in terris militantis Oecumenicum, unquam fecit; neque ſequitur; ſi Petrus primus Apoſtolorum fuit habitus, ideo Papam Rom. primum Epiſcoporum Chriſtiani orbis haberi debere, cum Primatum ſuum non debeat Petro, ſed Urbi cujus erat Epiſcopus. Notus eſt locus B. Cypriani de unitate Eccleſiæ: *Hoc erant utique & cæteri Apoſtoli, quod fuit & Petrus, pari conſortio præditi, & honoris & poteſtatis.* Cæterum quæ hactenus de Papæ Suprematu diximus, nihil omnino ſign. ſi Gretſeri judicio ſtandum ſit. Ille enim in defenſ. Bellarm. 3. 10. *Per Eccleſiam*, inquit, *intelligimus Rom. Pontificem.* Unde merito quis colligere queat verba Chriſti *dicta Eccleſiæ*; ita eſſe interpretanda: *Dic tibi ipſi:* Deus bone! in quæ tempora reſervaſti nos? Verbo dicam, idque verbis Benzonis, ſc. Chriſtum & membra ejus pluries crucifixa fuiſſe per paucos Papas Atheos & Necromanticos, quam unquam per Julianum Apoſtatam, Porphyrium Platonicum, Celſum Medicum, Libanium Sophiſtam, Lucianum, Hieroclem, &c. denique per quoſvis Ethnicos Impp. Hunnos, Gothos, aut Vandalos. Verum de Papis, & Papatu, ſi Deus velit, nos alibi.

Paphnutius, Epiſcopus Ægyptius Confeſſor, ex illis quos Maximinianus, dextris effoſſis oculis, & ſiniſtro poplite ſucciſo, ad metalla damnaverat. Sed in hoc tanta virtutum inerat gratia, ut ſigna per eum non minus, quam dudum per Apoſtolos fierent. Nam & Dæmonas verbo tantum fugabat, & ægros ſolâ oratione curabat: ſed & cæcis viſum dediſſe dicitur, & paralyticos ad ſtabilitatem corporis revocaſſe. Hunc Conſtantinus Imp. in tantâ veneratione & affectu habuit, ut ſæpius eum intra Palatium evocatum complecteretur, & illum oculum, qui in confeſſione fidei erat evulſus, avidioribus oſculis demulceret. Ruffin. Eccl. Hiſt. lib. 10. cap. 4. Is Concilio adfuit Nicæno, in quo cùm cæteri Patres legem laturi eſſent, quâ conjugium Sacerdotibus prohiberetur, contradixit, honorabiles confeſſus nuptias, & caſtitatem eſſe dicens concubitum cum propria conjuge. Hiſt. Trip.

Paphus, Pygmalionis fil. ex Eburneâ matre. Cum enim olim Pygmalion in Cyprum inſ. perveniſſet, comperiſſetque mulieres omnium libidini obſequentes, cœlibem vitam ducere ſtatuit. Porro cum ingenio valeret, eſſetque ſculptor inſignis, dicitur ſibi ex candidiſſimo ebore muliebre ſculpſiſſe ſimulachrum, omnibus venuſtatis, formæque numeris, quoad fieri potuit, abſolutum. In quo cum homo ingenioſus artem ſuam miraretur, in ejus amorem incidit, oravitque Venerem (quæ ſummâ cum veneratione id temporis in Cypro colebatur) ut uxorem ſibi concederet ſtatuæ ſuæ eburneæ ſimillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens ſtatuam ſuam animatam invenit, ſervatiſque iiſdem lineamentis, eodemque candore, in formoſiſſimam virginem transformata. Cujus poſtea concubitu uſus, ex eâ Paphum filium ſuſcepit, qui & patri in regno ſucceſſit, condiditque urbem in Cypro, quam de ſuo nomine *Paphum* vocavit. Ovid. Met. 10.

Ille Paphum genuit, de quo tenet inſula nomen.

Papias, Grammaticus, qui ſcripſit Dictionarium Latinum ordine literarum.

Papias, D. Joannis auditor, D. Polycarpi condiſcipulus & ſocius, Hierapoleos civitatis epiſcopus fuit. Vide Euſeb. Eccl. Hiſt. lib. 3. cap. 35. & 39.

Papinianus, J. C. Severo Principi gratiſſimus, Scævolæ diſcipulus, qui ei in advocatione fiſci ſucceſſit. Is eſt, cui filios ſuos Severus moriens commendavit, deinde ab Antonino Caracallâ ſecuri percuſſus eſt. Cauſa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Getâ, ei mandaverit, ut & in ſenatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, *Non tam facile parricidium excuſari poſſe, quàm fieri.* Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus, inter Heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt majores ejus oriundos eſſe Epiro, diuque verſatos Sellis, non ſine admiratione ingenii & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob inſignem eruditionem, egregiaſque virtutes, Neapoli civitate donatus eſt, in quâ Statius poeta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & varia poemata. Vide *Statius*, & Crinitum de vitis Poetarum.

Pappus Alexandrinus, floruit ſub Theodoſio M. Scripſit octo *Mathematicarum collectionum* libros. Idem Mathematicâ συντάξει in Ptolemæum magnum ſibi nomen conſecutus eſt. Etiam ſuperſunt ejus explicationes in Ariſtarchum Samium de magnitudinibus & diſtantiis Solis ac Lunæ. Convertit Latinè, ut & Ariſtarchum, Federicus Commandinus. Editus eſt Piſauri 1572. Librum quoque de fluviis Libyæ, nec non univerſalem Chorographiam reliquit.

Papyrius, à velocitate *Curſor* dictus, quum Conſulem ſe adverſis omnibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſſet, ad auſpicia repetenda Comum regreſſus, edixit Fabio Rutiliano, ſeu, ut alii legunt, Rulliano, Magiſtro equitum, quem exercitui præpoſuit, ne manus cum hoſte conſereret. Sed cum ille opportunitate ductus pugnaſſet, ac viciſſet, reverſus eum ſecuri ferire juſſit: Ille in urbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lacrymis, populus veniam precibus impetravit. Papyrius item de Samnitibus triumphavit. Liv. lib. 9.

L. Papyrius Curſor, ſuperioris fil. de Samnitibus ſecundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportavit. Ædemque Fortunæ de manubiis faciendam locavit.

Papyrius Craſſus, quum Privernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus benè geſtis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphavit, & pro laureâ uſus eſt myrteâ coronâ. Valer. lib. 4.

Papyrius, Carbo cum dentibus natus. Plin. lib. 7.

Papyrius, Prætextatus nobilis adoleſcens, eo ex cognomen aſſecutus, quòd in prætextâ & adoleſcentiâ magnopere viſus eſt ſapere. Cum enim à patre duceretur in curiam, in eâque forte arcana quædam tractarentur domum reverſus, interrogatuſque à matre, Quidnam in Senatu actum eſſet. *Ut duæ*, inquit, *uni nubere poſſint.* At illa mane convocatis matronis ad Curiam properat, rogatque, ut eâdem lege viros duos habendi licentia ſit etiam fœminis. Re cognitâ ingenium & conſtantia pueri laudata eſt. Macrobius.

Papyrius fœnerator, cum C. Publium nobilem adoleſcentem, quem ob æs alienum paternum nexum habebat, quòd ſtuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficeret, re ad Senatum delata, damnatus eſt. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum jus haberet. Liv. lib. 8. Valer. Max. de pudicitia, *T. Veturium* pro *Publio*, & C. *Plotium* pro *Papyrio* nominat.

Pararenchus, nomen viri cujuſdam ſic dicti, quòd ſimularet dormientem, quò impunitius uxor ejus mœcharetur. Alciatus lib. 4. Parergων cap. 26. Pararenchus, inquit, ἀπὸ τοῦ ῥέγχειν dictus eſt, quòd roſtro ſeu naſo ſterteret, & ſomnum in menſâ ſimularet, ut eſt apud Feſtum. Quod & à quodam Galba factum fuiſſe Plut. auctor eſt, dum C. Mæcenati in uxoris ſuæ amorem effuſo, obſequeretur. Unde proverbium, *Non omnibus dormio.* De hujuſmodi currucis Juvenalis Sat. 1.

Cum leno accipiat mœchi bona, ſi capiendi
Jus nullam uxori, doctus ſpectare lacunar,
Doctus & ad calicem vigilanti ſtertere naſo.

Parcæ Deæ fatales, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dictæ autem videntur *Parcæ* à *partu*, teſte Varrone, eò quòd naſcentibus hominibus bona malaque conferre cenſeantur. Sed duriuſcula hæc immutatio. Et, ſi id eſſet, una tantum foret Parca; Niſi forte dicas, pro triplici partûs menſe tres fuiſſe Parcas, atque hoc *Nonæ*, & *Decimæ* vocibus firmari. Sed hanc qui ſententiam ſequatur *tertiæ Parcæ* nomen itidem à numero ſumptum oſtendat, neceſſe eſt. Si tamen *Parcam* qu. *Partam* dici cum Varrone ſtatuere lubet, quanto melius dixeris, *Parcam*, ſive *Partam* dici à *partiendo*, quia unicuique per eam fatalis vitæ ſuæ portio obtingat. Sane & Græci ſimiliter Μοῖραν ἀπὸ τοῦ μείρειν vocant, h. e. *dividere, partiri.* Aliis, & pluribus, placet, *Parcis* inde nomen eſſe, quòd minime *parcant*: quod etymon adferunt Apuleius, Martianus Capella lib. 4. Donatus de barbariſmo. Servius ad 4. Eclog. aliique. Hinc à Statio *duræ* dicuntur. Theb. 6.

Sed juvenem duræ probibebant diſcere Parcæ.

Eidem Statio *ſævæ* & *graves* vocantur. Sylv. 2.

O ſævæ nimium graveſque Parcæ.

Idem ibidem:

——Subitas inimica levavit
Parca manus.——

Ab Ovidio *tetricæ*:

Moverunt tetricas tàm pia vota Deas.

Ab Horatio *iniquæ*. Carm. 2.

Unde ſi Parcæ prohibent iniquæ.

A Propertio *immites*, lib. 4.

Immites habuit Cornelia Parcas.

A Tibullo *triſtes* lib. 3.

Aut ſi fata negant reditus, triſteſque ſorores.

Denique *inexorabiles* paſſim audiunt. Martialis:

Lanificas nulli tres exorare ſorores
Contigit, obſervant quam ſtatuere diem.

Omitto Græcos. Atqui antiphraſis, ut ait Voſſius, eſt nugale Grammaticorum commentum, merumque inſcitiæ aſylum. Quare audiendus Jul. Scal. qui lib. de R. Poeticâ 3. cap. 90. *Parcæ*, inquit, quia *parcant*, *una enim tantum dicitur filum incidere; duæ vero, altera vitam dare, altera vitæ tractum continuare. A pluribus igitur fit nominatio. Quin illa quoque parcit, ſuſtinet enim aliarum opus, quoad fatorum juſſibus pareat.* Hæ autem Parcæ tres eſſe ſorores finguntur, *Clotho* ſcilicet *Lacheſis*, & *Atropos*, ita concordes, ut nulla unquam illarum diſſenſio, ſicuti cæterorum Deorum, audita fuerit. Jovis autem ac Themidis fuiſſe filias ſcriptum reliquit Heſiodus in Theogoniâ, hoc pacto.

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας
Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἳ ἔργ' ὠραίουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι,
Μοίρας θ' ᾗς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς
Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον, αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.

Idem tamen Poeta in eodem libello inter Noctis filias Parcas numerat:

Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνετο νηλεοποίνους.

Cui ſententiæ acceſſit etiam Orpheus, qui ita ſcripſit Hymno in Parcas:

Μοῖραι ἀπερέσιαι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης.

Harum primam colum volunt geſtare; ſecundam nendo humanæ vitæ terminum præfinire; tertiam filum incidere, h. e. vitam tempore ſtatuto abrumpere. Apuleius Parcarum ternarium numerum à triplici tempore ductum exiſtimat. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem, & quod in digitis torquetur, momenti præſentis indicat ſpatia: & quod nondum ex colo tractum eſt, futuri & conſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere. Auctor libelli de Mundo ad Alexandrum: Τρεῖς αἱ μοῖραι κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμέναι. Νῆμα ἀτράκτου, τὸ μὲν ἐξειργασμένον, τὸ δὲ μέλλον, τὸ δὲ περιστρεφόμενον· τέτακται δὲ κατὰ μὲν τὸ γεγονὸς, μία τῶν μοιρῶν, Ἄτροπος, ἐπεὶ τὰ παρελθόντα πάντα, ἄτρεπτά ἐστι· κατὰ δὲ τὸ μέλλον Λάχεσις, εἰς πάντα γὰρ ἡ κατὰ φύσιν μένει λῆξις. Κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὸς, Κλωθὼ, συμπεραίνουσά τε καὶ κλώθουσα ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα. Veracitatem Parcis fere tribuunt antiqui: Horat. in Carmine ſeculari:

Voſque veraces ceciniſſe Parcæ.

Ovid.

Nec tua veridicæ diſcunt reſponſa ſorores.

Et ante utroſque Catullus in Argonauticis:

Talia præfantes quondam, felicia Pelei
Carmina divino cecinerunt omine Parcæ.

Idem ibidem:

Veridicos Parcæ cœperunt edere cantus.

Quæcunque enim Parcæ facta eſſe volunt, infecta fieri nequeunt. Tibullus 1. 7.

Hunc cecinere diem Parcæ fatalia nentes
Stamina, non ulli diſſoluenda Deo.

Seneca Tragœdus:

Non illa Deo vertiſſe licet
Quæ nexa ſuis currunt cauſis.

Idem in Hercule Furente:

Duræ peragunt penſa ſorores
Nec ſua retro fila revolvunt.

Sic Fata immobili conſtitutioni adſcribit Lucanus, Naturæ rerum eorum arbitrium dans; lib. 2.

Sive parens rerum, cum primum informia regna
Materiamque rudem flammâ cedente recepit,

Fixit in æternum cauſſas, quâ cuncta coercet,
Se quoque lege tenens, & ſecula juſſa ferentem
Fatorum immoto diviſit limite mundum.

Val. Flaccus pari negotio, lib. 1.

Tum genitor; vetera hæc nobis & condita pergunt
Ordine quæque ſuo, rerumque à principe curſu
Fixa manent, neque enim terris tum ſanguis in ullis
Noſter erat, cum fata darem, juſtique facultas
Hæc mihi, ut hinc varios ſtruerem per ſecula Reges.

Has Parcas officio ſuo ſedulo fungentes graphicè admodum deſcribit Catullus ubi ſupra; cujus verſus non poſſum non adſcribere:

His corpus tremulum complectens undique veſtis
Candida purpureâ talos incinxerat orâ,
At roſeo niveæ reſidebant vertice vittæ,
Æternumque manus carpebant rite laborem.
Læva colum molli lanâ retinebat amictam,
Dextera tum leviter deducens fila ſupinis
Formabat digitis, tum prono in pollice torquens
Libratum tereti verſabat turbine fuſum:
Atque ita decerpens æquabat ſemper opus dens,
Laneaque horridulis hærebant morſa labellis,
Quæ prius in leni fuerant extantia filo.
Ante pedes autem candentis mollia lanæ
Vellera virgati cuſtodibant calathiſci.
Hæ tum clariſonâ pellentes vellera voce
Talia divino fuderunt carmine fata,
Carmine, præſidiæ quod poſt nulla arguet ætas.

Parentalia, erant ſacra funeſta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum, à *parentando*, quòd parentibus juſta celebrare ſignificat, licet etiam transferatur ad alios. In his fieri ſolebant προσκλήσεις τῶν νεκρῶν, *evocationes mortuorum.* Aderant propinqui qui parentes ob defunctum conſolabantur. Latini etiam, inquit Fungerus, *feralia* nominarunt, à *ferendis* epulis, vel à *feriendis* pecudibus. Ovidius in Faſtis originem aperit Latinorum reſpectu:

Hunc morem Æneas, pietatis idoneus author,
Attulit in terras, juſte Latine, tuas.
Ille Patris Genio ſolennia dona ferebat,
Hinc populi ritus edidicere novos.

Paris, idis, Priami & Hecubæ fil. alio nomine *Alexander* dictus, cujus matri, cum illa ſe facem ardentem parere ſomniaſſet, conjectores reſponderunt, Fore ut filius, quem in utero geſtabat, cauſa eſſet excidii Trojani. Quâ re cognitâ, Priamus puerum, ubi primùm fuit natus, Archelao ſervo exponendum tradidit. Contra Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli formâ commota, curavit, ut furtim nutriretur à paſtoribus in Idâ monte. Ubi cum adoleviſſet, Oenonen Nympham amavit, & compreſſit, ſuſcepitque ex eâ duos filios. Porro cum in dirimendis controverſiis eſſet æquiſſimus, maximam juſtitiæ famam ſibi comparavit, adeo ut ortâ inter Deas, Junonem, Palladem, & Venerem diſceptatione de formæ præſtantiâ, propter aureum malum à Diſcordiâ ad Pelei nuptias illatum, in quo ſcriptum erat; *Detur pulcherrimæ*, judex ſit conſtitutus. Quas cum vidiſſet nudas, ſententiam tulit ſecundum Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum illi promiſerat, neglecto regno, quod pollicebatur Juno, & contemptâ, quam Pallas offerebat, ſapientiâ. Propertius, 2. 2.

Cedite jam Divæ quas paſtor viderat olim
Idæis tunicam ponere verticibus.

Ovid. 1. de Art.

Luce Deas, cæloque Paris ſpectavit aperto
Cum dixit Veneri; Vincis utramque Venus.

Coluthus de Helenæ raptu:

——— Αὐταὶ γὰρ ἐθηήσαντο μολοῦσαι
Ἰδαίης δινάεντος ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης,
Καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἐφεδριόωντα θοώκοις,
Καὶ Χαρίτων βασίλειαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην.

Apparatum Dearum judicandarum deſcribit Silius lib. 7. hoc pacto:

———*Jam bellica virgo*
Ægide depoſita, atque aſſuetum caſſide crinem
Involvit, tum compta comam, pacemque ſerenis
Connivens oculis ibat, lucoque ferebat
Prædicto ſacræ veſtigia concita plantæ.
Parte alia intrabat juſſas Saturnia ſilvas
Judicium Phrygis, & faſtus paſtoris, & Idam
Poſt fratris latura toros: poſtrema nitenti
Affulſit vultu ridens Venus, omnia circa
Et nemora, & penitus frondoſis rupibus antra
Spirantem ſacro traxerunt vertice odorem.

Macrob. Sat. 5. 16. *Virgilius tantam Deam, quod cuivis de honeſtis fœminæ deforme eſt velut ſpecie victam. Paride judicante, doluiſſe commemorat.* Petronius. *Ipſe Paris Dearum libidinantium judex.* Judicium vero iſtud ubi habitum obſervavit de Urbibus Stephanus: Ἔστι καὶ τόπος ἐν τῇ Ἴδῃ Τρωικῇ Ἀλεξανδρεία λεγόμενος, ἐν ᾧ φασι τὸν Πάριν διακεῖναι τὰς θεάς. Præterea cum eſſet fortiſſimus, in agonali certamine quod ad Trojam agebatur, cum alios omnes ſuperavit, tum ipſum etiam Hectorem, qui cum ægrè ferret à paſtore ſe eſſe ſuperatum, gladiumque in eum ſtringeret; Paris illi aperuit, ſe ejus fratrem eſſe germanum, quod & allatis crepundiis probavit. Sic igitur cognitus à patre receptus eſt. Deinde conſtructis viginti navibus, ſub ſpecie legationis ad repetendam Heſionem, in Græciam miſſus eſt, ubi à Menelao hoſpitio eſt receptus. Verum cum ille neceſſariâ de causâ in Cretam navigare cogeretur, Paris ſibi occaſionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuò amore deperiebat, rapuit, & in Aſiam abduxit. Herodotus tamen author eſt in Græciam veniſſe, abſente Menelao, Helenæque pulchritudine captum, Spartam expugnaſſe, illamque etiam renitentem, & omnes regios theſauros rapuiſſe, & ob id poſtea Helenam à viro recipi meruiſſe. Prop. 2. 15.

Ipſe Paris nudâ fertur periiſſe Lacænâ,
Cum Menelaeo ſurgeret è thalamo.

Horat. lib. 2. Od. 15.

Paſtor cum traheret per freta navibus
Idæis Helenam perfidus hoſpitem.

Ovid. 2. de Art. Am.

Talis ab armiferis Priameius hoſpes Amyclis
Candida cum raptâ conjuge vela dedit.

Statius in Achilleide:

Solverat Oebalio claſſem de littore paſtor
Dardanus, incautas blandè populatus Amyclas.

Ubi benè paſtor. Hæſit enim Virgilio ſuo lib. 7.

At non ſic Phrygius penetrat Lacedæmona paſtor.

Max. Tyrius Diſſert. 13. Ποιμὴν καὶ βουκόλος. Idem Diſſert. 24. Τρωικὸς ποιμήν. Cicero etiam Epiſt. 16. lib. 1. ad Att. *paſtor Idæus.* Silius, lib. 7.

Laomedonteus Phrygiâ cum ſedit in Idâ
Paſtor, & errantes dumoſa per avia tauros
Argutâ revocans ad roſcida paſcua cannâ
Audivit ſacræ lentus certamina formæ.

Ex hoc raptu ſecutum eſt bellum Trojanum, in quo ſingulari certamine cum Menelao Paris congreſſus, cum pene vinceretur, à Venere pugnæ ſubtractus eſt. Poſtremo Hectore ac Troilo fratribus occiſis, cum ipſe, ſumpto arcu & ſagittis, quibus plurimum valebat, Achillem ſub prætextu deſponſandæ Polyxenæ ſororis in templo Thymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque à Pyrrho, ſive (ut aliorum eſt opinio) à Philoctete occiſus eſt, poſt cujus mortem Helene Deiphobo nupſit. Hunc Homerus ubique parum ſtrenuum inducit, amoribuſque ac citharæ, quàm tractandis armis aptiorem. Unde eſt illud apud Ovidium in Epiſtolâ Helenes:

Bella gerant alii, tu Pari, ſemper ama.

Etymon ejus quod ſpectat, feſtivè admodum in eo emendo luſit Mr. Hilcot in Sap. 13. *Alexander filius Priami Paris vocabatur à paritate judicii.*

Paris, hiſtrio, Libertus Domitiæ, Neronis amitæ, qui ſolebat Neronis luxus intendere cœnæ tempore, ejuſque animum demulcere. * Corn. Tacitus. Tranquillus ait à Domitiano eum fuiſſe interfectum, quaſi gravem adverſarium. Idem ſcribit Domitianum uxorem repudiaſſe *Paridis* hiſtrionis amore perditam. Eum intelligit Juvenalis, cum ait:

Quod non dant proceres dabit hiſtrio.

Quem alibi palam nominat; ut Sat. 6.

Utque magis ſtupeas, ludos, Paridemque reliquit.

Et Satyrâ proximâ, de Papinio Statio;

Eſurit, intactam Paridi niſi vendit Agaven.

Ejus inſtigatione Juvenalis à Domitiano ab urbe in Ægyptum miſſus eſt. Vide *Juvenalis.* Paridis epitaphium apud Martialem tale extat:

Quiſquis Flaminiam teris, viator,
Noli nobile præterire marmor.
Urbis deliciæ ſaleſque Nili,
Ars & gratia, luſus & voluptas,
Romani decus & decor theatri,
Atque omnes Veneres, Cupidineſque
Hoc ſunt conditæ, quo Paris, ſepulchro.

Parmenides, Eleates Philoſophus, Xenophanis auditor, atque amicus, cujus meminit Plato, atque ejus nomine dialogum ſcripſit, vocavitque *Parmenidem*, ſive *de ideis.* Hic carmine phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus: Duplicem autem eam ſtatuit, unam, quæ veritate conſtaret; alteram, quæ opinione. Primus apprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum; alii autem Pythagoram dicunt. Suid. ac Diog. Laert. Vide Voſſ. P. Gr. p. 35.

Parmenio,

Parmenio, inter Alexandri M. comites maximè dilectus, de quo plurima Curtius & Plutarchus.

Parmeniſcus, aſtrologus, quam ſapienter de auctumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plinius, lib. 18. cap. 31. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 397.

Parnopius Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſive *à mure*, qui apud Æolos παρνοπέων dicitur, ſive *à culicibus*, qui ſic apud Bœotios nominantur. Pauſanias autem ideo *Parnopium* vocat, quòd infeſtas agro Athenienſi locuſtas, h. e. πάρνοπας de regione propulſaverit.

Parnetes, cognomen Calliſtrati Athenienſis Principis, qui, quia inſtituit, ut in judiciis & concionibus nummuli diſtribuantur, locum proverbio dedit: *Obolum repetit Parnetes.*

Parnus quidam, qui ob amiſſam naviculam, cum obviis quibuſque litigabat. Hinc adagium: *diſceptare ob Parni ſcaphulam*, i. e. ob res minutulas multum movere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Parrhaſius, pictor inſignis, qui primus ſymmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venuſtatem oris expreſſit, & artificum confeſſione in lineis extremis palmam adeptus eſt. Superatus tamen eſt à Timante in Ajace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cum ille detuliſſet uvas pictas tanto ſucceſſu, ut in ſcenam aves advolarent, ipſe detuliſſe linteum pictum traditur, ita veritate repræſentata, ut Zeuxis alitum judicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aves fefelliſſet, Parrhaſius autem ſe artificem. Plinius, lib. 35. cap. 10. Hor. Od. 8. l. 4.

—— *Artium,*
Quas aut Parrhaſius protulit aut Scopas.

Propert. lib. 3.

Parrhaſius parvâ vindicat arte locum.

Æmilius *Parthenianus* de iis qui tyrannidem affectaſſent, hiſtoriam reliquit, uti teſtatur Vulcatius Gallicanus in vitâ Avidii Caſſii.

Parthenius, Poeta Nicæus, elegiacus, diverſorumque metrorum ſcriptor. A Cinnâ in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit uſque ad Tib. Cæſarem, qui ejus ſcriptis admodum delectabatur. Hoc præceptore uſus Virgilius in Græcis, ut apud Macrobium legere eſt Sat. 5. 17. Etiam quædam ex ejus carminibus expreſſit: ut ibidem legas de verſu iſtoc. Georg. 1.

Glauco & Panopeæ, & Inoo Melicertæ.

Quod ex illo Parthenii:

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ.

Quod ſi Virgilii fuit præceptor, omnino alius ab eo videatur, quem ad Tiberii uſque tempora vixiſſe ait Suidas. Niſi eo placet ad Tiberii tempora referri à Suidâ, quia dicarit ſuum opus Tiberio; quod facere potuit, ſimul ac rem bello præclarè gerere cœpit; id vero fuit annis 29. ante Principatum ejus. Auctor quoque fuit hic Parthenius elegantiſſimi libelli, περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, qui hodie ſupereſt, ac narrationes continet collectas ex ſcriptoribus benè antiquis, ſed deperditis: ut vel hoc nomine gratiſſimus eſſe debeat philologiæ & veteris hiſtoriæ ſtudioſis. Eum dicavit auctor Corn. Gallo Forojulienſi, primo Ægypti præfecto. Quid mirum? Erat enim Gallus poeta egregius, & amorum minimè vacuus, quod vel ex Maronis eclogis notum eſt: At ſimiliter Parthenius, & poeta nobilis fuit, & qui amatorio ſe argumento imprimis oblectaret. Plane enim veriſimile fit, eſſe hunc Parthenium illum, quem Suidas dicit eſſe Heraclidis, & Eudoræ, ſive, ut Hermippus putabat, Tethæ filium, patriâ Nicænum, vel juxta alios, Myrleanum, qui præter Aretes, conjugis ſuæ encomium, ac tres libros de laudibus uxoris, aliaque nonnulla etiam elegias in Venerem ſcripſit; Nec tempora repugnant; Nam Poeta ille, ut ait Suidas, belli Mithridatici tempore captus fuit, poſteaque ob eruditionem manumiſſus eſt, ac pervenit uſque ad tempora Tib. Cæſaris. Quanquam majus hoc quidem videatur intervallum, quàm ut ſcriptor ille tot annos poſt captivitatem fuerit ſuperſtes. Nam à morte Mithridatis, uſque ad imperium Tiberii, anni ſunt 76. Sed fortaſſis erat adoleſcens admodum, cùm caperetur, valdeque ſenex cum decederet. Aut hoc verum eſt, aut Tiberii tempus apud Suidam intelligi debet, non quo imperare, ſed quo florere cœpit, ut cum Rhætos ac Vindelicos vicit. Id ſpatium totis undetriginta annis minus erit. Potuit autem circa iſta tempora Tiberio aliquid dicare, unde Suidas forte crediderit, eum vixiſſe imperante Tiberio. Ex Parthenio hoc verſum à Marone expreſſum Gellius refert, lib. 13. cap. 25. Μεταμορφώσεις quoque edidit; ut ex Plutarcho & Euſtathio ſcitur, item Suidâ in Νέστωρ, ubi Parthenius hic *Nicenus* vocatur. Eas Metamorphoſes Ovidium ſecutum fuiſſe pereſt veriſimile. *Archelaida* ejus nominat Hephæſtion: *Herculem, Iphiclum, Anthippen, Delum, Epicedium in Auxithemin*, & *Propempticon* celebrat Stephanus: ac meminit quoque Probus in Eclog. 3. Virgilii, & Artemidorus, lib. 4. Ὀρειερκειπνῶν. Alius omnino ab hoc eſt *Parthenius* Chius, cognomento *Chaos*, ex Homeri, ut creditum, poſteritate unus, qui de patre ſuo Theſtore ſcripſit, teſte Suidâ. Alius *Parthenius* Phocenſis, cujus mem. Steph. in Γόνοι ac Δεκάντοι. Alius denique *Parthenius* Grammaticus, Dionyſii Grammatici diſcipulus, cujus ætatem ex magiſtro cognoſcimus. Nam Dionyſius ille floruit uſque ad Trajanum, ut Suidas docet. Eſt puto, hic Παρθένιος ὁ Διονυσίου, quem ἐν πρώτῳ περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων ζητουμένων Athenæus citat lib. 9.

Parthenius, cubicularius Domitiani Imp. de quo ſæpe Martialis. Vide Dionem Caſſ. lib. 67. in Domitiano.

Parthenopæus, fil. Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuiſſe filium, ſive Milanionis, qui fuit rex Arcadiæ. Hic Thebana bella puer admodum petiit, ac in iiſdem obiit mortem. De illo plurimum Statius in Theb. Eum apud inferos vidit Æneas. Virgil. Æn. 6.

—— *Hic inclytus armis*
Parthenopæus, & Adraſti pallentis imago.

Apollodorus, lib. 3. Ἐγέννησε δὲ ἐκ Μελανίωνος Ἀταλάντη, ἢ ὡς ἄλλοι λέγουσιν Ἄρεος, Παρθενοπαῖον, ὃς ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύσατο. Euripides Supplicibus:

Παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος
Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς
Παιδεύεται κατ' Ἄργος.

Papinius, Theb. 4.

Pulchrior haud ulli triſte ad diſcrimen ituro
Vultus & egregiæ tanta indulgentia formæ:
Nec deſunt animi, veniat modo fortior ætas,
Quos non ille duces nemorum, fluviiſque dicata
Numina, quas magno non impulit igne Napæas?

Parthenope, una Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe præcipitarunt. Harum aliæ alia in loca; Parthenope autem eò delata eſt, ubi poſtea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ, quæ ab ejus nomine etiam Parthenope eſt appellata: Neapolin autem poſtea dictam volunt hanc urbem, quòd ab Auguſto fuerit inſtaurata: Sed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, *Neapolis* hæc urbs appellatur, & cives ejus *Neapolitani*: quos ſcribit quotannis ad templum Parthenopes faces ferre conſueviſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc urb. à Cumanis conditam tradunt: qui cum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiſſent, nomen ejus urbi indidere.

Paſiphae, filia Solis, Minois Cretæ regis uxor, quam fabulæ ferunt Tauri amore captam fuiſſe, Dædalique operâ, quæ ligneæ eam vaccæ incluſit, voti compotem factam Minotaurum peperiſſe, mediâ parte hominem, reliquâ Taurum referentem: quod monſtrum poſtea in Cretenſi Labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe, Ariadnes ope adjutus. Servius Minois ſcribam tradit nomine *Taurum*, cum Paſiphae mutuo ejus amore captâ, in Dædali ædibus concubuiſſe, expletiſque legitimis menſibus gemellos peperiſſe; quorum alter *Minoi*, alter *Tauro* ſcribæ ſimilis extiterit, indeque factum eſſe locum fabulæ, ut Paſiphae monſtrum biforme traderetur peperiſſe. Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 5. Virg. Æn. 6.

Hic crudelis amor tauri, ſuppoſtaque furto
Paſiphae, miſtumque genus, proleſque biformis,
Minotaurus ineſt, Veneris monumenta nefandæ.

Idem Eclogâ 6.

Et fortunatam, ſi nunquam armenta fuiſſent,
Paſiphaen nivei ſolatur amore juvenci.

Propertius, lib. 2.

Uxorem quondam magni Minois (ut aiunt)
Corripuit torvi candida forma bovis.

Idem lib. 3. Eleg. 18.

Teſtis Cretæi faſtus, quæ paſſa juvenci
Induit abiegnæ cornua falſa bovis.

Idem lib. 4. Eleg. 7.

Una Clytæmneſtræ ſtuprum vehit, altera Cretæ
Portat mentitæ lignea monſtra bovis.

Vide Plut. in Theſeo. Plat. in Minoe, Palæphatum, Hyginum, &c. Silius Ital. lib. 8.

Hinc genus orditur Minos, immiſtaque tauro
Paſiphae.

Ovid. Art. 1.

Paſiphae fieri gaudebat adultera tauri.

Auſon. Idyl. 6.

Paſiphae nivei ſequitur veſtigia tauri.

Inter

Inter alia ſpectacula Romæ exhibitus eſt hic Paſiphaes nefandus cum tauro concubitus. Martialis Epigram. 5. de Spectac.

> *Junctam Paſiphaen Dictæo, credite, tauro*
> *Vidimus, accepit fabula priſca fidem.*

Paſithea, una Gratiarum, filia Jovis & Eurynomes, ſorör Thaliæ, & Euphroſynes. Item Nympha marina Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Et Atlantis filia ex Æthrâ. Stat. Theb. 2.

> *Non hoc Paſithea blandarum prima ſororum.*

Nonnus lib. 34.

> ——— Χορεπλεκέος δὲ Λυαίου
> Εἰσὶ τριηκόσιαι Χαρίτων στίχες, ὧν μία μούνη
> Πάσαων προφέρουσα φαείνεται, οἷα καὶ αὐτὴ
> Φαιδροτέροις ἀκτῖσι κατακρύπτει σέλας ἄστρων
> Μαρμαρυγὴν εὔκυκλον ἀκοντίζουσα Σελήνη·
> Ἔστι δὲ Πασιθέης κορυθαίολος.

Paſſienus Criſpus, primus maritus Domitiæ, cujus pecuniariam litem adverſus fratrem Ænobarbum defendit, ut eſt apud Quint. lib. 6. cap. 2. Deinde Agrippinæ matrimonio & Nerone privigno clarior inter primarios cives emicuit, bis Conſul, & Orator inſignis. Ejus eſt ſcitum illud in C. Cæſarem; neque meliorem unquam ſervum, neque deteriorem dominum fuiſſe. Vide Tacitum & Senecam. Plinius eum ſcribit arborem morum eximiam ſic adamaſſe, ut non modo oſculari, complectique, verum etiam cubare ſub illâ, vinumque illi effundere ſolitus ſit, lib. 16. cap. 24.

Paſſienus Paulus, eques Romanus, ſub Flaviis ac deinceps claruit. Poeta fuit elegiacus, patriâ Mevanienſis ex Umbriâ, Propertii nepos, vel pronepos, eumque in elegiis imitabatur. Plinius, lib. 6. Epiſt. ad Romanum: *Mirificæ rei non interfuiſti; nec ego quidem, ſed me recens fabula excepit: Paſſienus Paulus, ſplendidus eques Romanus, & imprimis eruditus, ſcribit elegos: Gentilitium hoc illi. Eſt enim municeps Propertii, atque etiam inter majores ſuos Propertium numerat. Is cum recitaret, ita cœpit.* PRISCE JUBES: ſubdit deinde, ut eo ſic exorſo, Priſcus Jabolenus, egregius Juriſconſultus, ſed dubiæ ſanitatis reſponderit, *Ego vero non jubeo*: atque inde magnus ortus ſit riſus, eaque res Paſſieno attulerit multum frigoris. Cæterum de tribus *Paſſienis*, avo, patre, & filio, multa Andreas Schottus diſſertatione de claris apud Senecam Rhetoribus. Is de quo nunc agimus, ab elegis poſtea ſe ad Lyrica convertit, atque uti in elegis Propertium, ita in Lyricis Horatium ſibi imitandum propoſuit. Teſtis idem Plin. lib. 9. Ep. ad Severum: ubi & plura de ejus laudibus. At plane alius eſt *Paſſienus*, qui ſeſquiſeculo poſt ſub Gallieno Proconſul Africæ fuit, uti Trebellius Pollio narrat. Voſſius.

Paſtophori, ſacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum, honoratiores cæteris; ſic dicti quòd ferant pallium Veneris, cui nomen eſt *Paſtos*. *Paſtophoros* etiam Venus dicta eſt. Hinc *Paſtophorium*, thalamus in quo habitat Præpoſitus templi.

Patæci, ſic dicuntur Dii à Phœnicibus, quos in triremium proris circumferunt, Herodotus habet Παταϊκοὶ· Sic enim ſcribit Musâ quartâ: Τοῖσι Φοινικηΐοισι Παταϊκοῖσι, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι τῶν τριηρέων περιάγουσι. Heſych. Παταϊκοὶ, θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἱστᾶσι κατὰ τὰς πρύμνας τῶν νεῶν. Ubi πρώρας legendum recte monet Junius. Itaque cum vox ſit Phœnicia, merito dici putatur à פתיחה *pethica*, i. e. *titulus*, qui aperit rei nomen. Boch.

Patæcus, vetus author an hiſtoricus fuerit, videndum apud Voſſ. Hiſt. Græc. lib. 3. pag. 398.

Patellarii, Dii ſic dicti quòd *patellis*, quæ vaſa erant in ſacrificiis uſurpari ſolita, placarentur. Plautus in Ciſtellaria.

> *Dii me omnes magni, minuti, & patellarii.*

Pateræ, (inquit Bochartus) ſunt ſacerdotes Apollinis, oraculorum interpretes, à verbo פתר *patar*, i. e. *interpretari*. Unde Joſeph פותר *poter* dicitur, quia interpretabatur ſomnia, Gen. 40. 41. Auſonius in Profeſſoribus Burdigalenſibus, ubi de Attio *Paterâ*, vel *Paterio*:

> *Beleni ſacratum ducis è templo genus,*
> *Et inde vobis nomina.*
> *Tibi Pateræ, ſic miniſtros nuncupant*
> *Apollinares myſtici.*
> *Fratri patrique nomen à Phœbo datum,*
> *Natoque de Delphis tuo.*

De his ita Hieronymus Epiſt. 150. ad Hedybiam: *Majores tui Paterius, atque Delphidius; quorum alter, antequam ego naſcerer, Rhetoricam Romæ docuit, alter me jam adoleſcentulo, omnes Gallias proſâ verſuque ſuo illuſtravit ingenio.*

Paterculus, Romanus quidam, cujus filia Sulpitia ſemel matronarum ſententiâ pudiciſſima fœmina judicata eſt, & electâ ex centum præcipuis, quæ ſimulachrum Veneris ex Sibyllinis Libris dedicaret. Plin. lib. 7. cap. 35.

Paterculus Velleius, Hiſtoricus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 21.

Patricii, Dii octo erant, *Janus*, *Saturnus*, *Genius*, *Pluto*, *Bacchus*, *Sol*, *Luna*, *Tellus*, qui & ipſi magnos in mundi adminiſtratione magiſtratus genere putabantur.

D. *Patricius*, D. Martini ſororis filius, A. D. 433. à Cœleſtino Papâ in Hiberniam miſſus, Hibernos ad Chriſti fidem aſſiduis ſacri Evangelii prædicationibus, vitæ probitate, honeſtiſque moribus, & exemplis apprime Chriſtianis ſtatim convertit.

Pelagius *Patricius*, Ὁμηρόκεντρα, ſive Homericos centones de Chriſto fecit: flor. Zenonis Imperatoris temp. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 80.

Patrobas, nomen viri. Rom. 16. Alius eſt de quo Martialis, lib. 2. Ep. 32.

> *Vexat ſæpe meum Patrobas confinis agellum,*
> *Contra libertum Cæſaris ire times.*

Patrocles, terrarum hiſtoriam condidit. Eratoſthene ſaltem antiquiorem fuiſſe cognoſcimus inde, quòd eum hic teſtem laudavit, uti docet Strabo, lib. 11. Patriam ejus non addit. Sciri alioquin poſſet, an alius ſit *Patrocles* Thurius, de quo Clemens in Protreptico. Etiam *Patroclis* neſcio cujus ſenarii aliquot leguntur apud Stobæum Serm. de Inſperatis eventibus. Voſſius.

Patroclus, Menoetii fil. & Stheneles, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, ut aliis placet, Æante Amphidamantis filio, ſolum vertens, in Phthiam venit, ubi à Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & unà cum Achille apud Chironem educatus, cum eo arctiſſimâ amicitiâ junctus vixit: poſtea etiam cum eo ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confoſſus occubuit. Quod cum reſciviſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida, bello abſtinere omnino conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis, à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quievit ex animo, quam ſocii mortem crudeliſſimè vindicaſſet. Ovidius:

> *Cæde puer factâ Patroclus Opunta reliquit.*

Sidonius Apollinaris:

> *Sic Phrygium Emathiâ victorem cuſpide poſcens*
> *Æacides cæſi luctum frænavit amici.*

Lucianus ait Patroclum fuiſſe Achillis paraſitum, & morionem Idomenei regis Cretæ, qui ad Trojam cum Græcis pugnavit. *Actorides* Ovidio dicitur Met. lib. 13.

> *Reppulit Actorides ſub imagine tutus Achilles*
> *Troas ab arſuris cum defenſore carinis.*

Item Menœtiades. Idem Ovid. in Epp.

> *Sive Menœtiaden falſis cecidiſſe ſub armis.*

Patroclus, dives quidam fuit, ſed maximè ſordidus ac parcus. Hic enim poſteaquam ad ſummas opes evectus eſt, aut, ut alii dicunt, ex quo natus eſt, nunquam balneo uſus eſt, parſimoniæ causâ. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Unde proverbium; *Patroclo ſordidior*. Eraſmus.

Patroclus, temporibus Neronis ad Conſulatum uſque ex infimo genere provectus, juxta Capitolium inambulationem ſtruxit cum latrinis, quas Martialis, lib. 12. Ep. 78. appellat *ſellas Patroclianas* à conditore. Sunt tamen qui ſic dictas volunt haſce cellas à *Patroclo* Ariſtophanico, qui χέσας qu. *cacator* audiebat. Vide Turneb. Adverſ. 3. 26.

Pattæcion, infamis quidam calumniator; cui cum mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tandem fœdo quæſtu parare rem, deprehenſus, convictuſque pœnas capite luit, & popularibus comitiis lapidatus eſt, quòd fur eſſet, & ædium perfoſſor. Unde proverbium: *Pattæcione calumnioſior*.

Patulcius, Janus ſic dictus, quo tempore belli portæ ejus *pateant*. Vel ab aperiendi, ſecundum anni partes, præſertim veris & hyemis viciſſitudine. Ovid. Faſt. 1.

> *Inde vocor Janus, cui cum Cereale ſacerdos*
> *Imponit libum, farraque mixta ſale,*
> *Nomina ridebis: modo namque Patulcius idem,*
> *Et modo ſacrifico Cluſius ore vocor.*
> *Scilicet alterno voluit rudis illa vetuſtas*
> *Nomine diverſas ſignificare vices.*

Paventia, Dea ab antiquis conſtituta, ut averteret *pavores* ab infantibus, atque inde etiam appellata, teſte D. Auguſtino.

Paula, Romana quædam mulier, quæ, mortuo marito ſuas facultates indigentibus erogavit.

Paulinus, Nolanus Epiſcopus, adeo miſericors fuit, ut cum in captivis redimendis omnes fortunas ſuas effudiſſet, filium viduæ mulieris, corpore ſuo in ejus vicem ſervituti addicto, redemerit. Diaconus.

Paulus

Paulus Apoſtolus, Doctor Gentium, cujus ſanctitudinem, ac res geſtas tribus libris complexus eſt vir eruditiſſimus Cl. Dauſquius, Sanctomarius, Canonicus Tornacenſis. Vide Vitam S. Pauli per Thomam Maſſutium, Lugd. 1633.

Paulus Samoſatenus, Antiochenus Pontifex, idemque hæreticus, Chriſtum è cœlo deſcendiſſe negavit.

Paulus, primus Anachoreta, cui in latebris ſolitariam ferarum vitam agenti, corvus quotidie dimidiatum panem afferebat. Cum autem eò veniſſet Antonius, ut Paulum ipſum videret, corvus integrum attulit panem, & propter novum hoſpitem panem duplicavit. Non pauciores quingentis Monachos habens, 300 orationes de unoquoque die reddebat: Et ne numero fortè delinqueret, 300 lapides ponebat, & ſingulis orationibus lapidem mittebat in ſinum. Expenſis vero lapidibus, orationes ſciebat eſſe completas. Sozom. l. 8.

Pavor & *Pallor*, Dii à Tullo Hoſtilio figurati & culti. Auguſtinus. Liv. lib. 1. & Lactantius.

Paupertas, Dea, quam Ariſtoph. in Pluto Πενίαν vocat ac deſcribit. A Gadaræis ſummâ in veneratione habita eſt, quòd crederetur artes inveniſſe, induſtriam, & hominum ingenia acuere. Arrianus. Hanc ore pallido, Furiæ ſimilem, niſi quod facem non præfert, pingunt. Theocritus:

> Ἁ Πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
> Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος.

Pauſanias, Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat, & quod deterius eſt, convivis uti ſcortum ultro oblatus, de quâ injuriâ apud Philippum ſæpe queſtus, cum eum ridentem facinus videret, iram in eum convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice exegit. Trogus Pompeius.

Pauſanias, Cæſarienſis grammaticus, æqualis Ariſtidi; ſcripſit de conſtructione librum unum, problematum item unum. Philoſtr. Alius ab hoc celebratur à Suidâ, cui *Lacon hiſtoricus* dicitur; ſcripſit de Helleſponto, item Laconica, *Chronica*, de Amphictyonibus, ac de feſtis Laconicis.

Pauſanias, Geographus, qui τῆς Ἑλλάδος περιήγησιν ſcripſit, Philoſtrato teſte; Diſcipulus fuit Herodis Attici, qui ſub Adriano, & Antonino Pio magnum adeo nomen habuit inter Sophiſtas. Patria ei fuit Cæſarea Cappadociæ. Declamavit non ſolùm Athenis, ſed etiam Romæ, ubi ſenex deceſſit. Plura de eo apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 14. & Frid. Sylburgium notis in Pauſaniam, pag. 133. edit. Hanoviæ. 1613.

Pauſias, pictor Sicyonius, Bryetis filius, Pamphili Macedonis diſcipulus; qui Glyceram corollarum textricem adamavit, eamque depinxit humi ſedentem, & coronas ex floribus plectentem, quod opus ex argumento, *Stephanoplocon* appellavit; Ejus tabulam Lucullus duobus talentis emit. Hic primus lacunaria, & cameras pingere inſtituit. Ejus mem. Horat. Serm. 2. Sat. 7.

> *Vel cum Pauſiacâ torpes inſane tabellâ.*

Vide Plin. 21. 2. & Varr. de R. R. lib. 3.

Pauſimachus Samius, inter eos qui terrarum hiſtoriam literis fuerint perſecuti à Feſto Avieno refertur in deſcriptione Oræ maritimæ:

> *Pauſimachus ille, priſca quem genuit Samos.*

Pegaſides, Muſæ ſic dictæ à *fonte* qui πηγὴ dicitur, quem *Pegaſus* ictu ungulæ fingitur aperuiſſe. Proper. lib. 3. El. 1.

> *Mollia Pegaſides veſtro date ſerta Poetæ.*

Ovid. in Ep. Sapphûs:

> *At mihi Pegaſides blandiſſima carmina dictant.*

Pegaſus, equus alatus, ex Meduſæ ſanguine procreatus; qui cum in Helicona avolaſſet, ſaxum ungulâ feriens fontem aperuit, qui ex eo *Hippocrene*, i. e. *fons Caballinus*, uti Perſius interpretatur, eſt appellatus. Poſtea vero cum ex Pirene, fonte Corinthio, biberet, à Bellerophonte, qui tunc temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus eſt. Cumq; is rerum terreſtrium tædio ductus, in cœlum evolare conaretur, indeque terram deſpiciens, timoreque perculſus è ſublimi deciddiſſet, Pegaſus nihilominus curſum ſervans, in cœlum evolaſſe dicitur, ibique inter ſidera conſtitutus eſt. Unde Manilius:

> *Aerius naſcetur equus, cœloque volabit.*

Horat. Carm. lib. 4.

> ——— *Exemplum grave præbet ales*
> *Pegaſus, terrenum equitem gravatus*
> *Bellerophontem.*

Propert.

> *Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,*
> *Bellerophontei quà fluit humor equi.*

Statius in Genethliaco Lucani:

> *Pendentis bibit ungulæ liquorem.*

Hinc *Pegaſeus*. Propertius 2. 30.

> *Non ſi Pegaſeo verteris in aere dorſo.*

Aliqui ἀπὸ τῆς πηγῆς, h. e. *à fonte* dictum volunt. Alii ἀπὸ τοῦ πηγνύειν, i. e. *à compingendo.* Longè aliter Bochartus de Animal. lib. 2. cap. 6. *Pegaſus*, inquit, *cujus originem ad Perſeum referunt, equus fuit fræno adſuetus.* Ebræis enim & Syris פג *pag*, vel פגא *pega*, *frænum* ſig. & סוס *ſus*, *equus* eſt. Inde compoſitum פגא סוס *Pegaſus* fuit ſc. ἵππος χαλιναγωγούμενος.

Pegaſus, Juriſconſultus qui ſub Veſpaſiano Urbi præfectus fuit. Pomp. lib. 2. Sect. ult. D. de Origine Juris. *Caſſio Cælius Sabinus ſucceſſit, Proculo Pegaſus, qui temporibus Veſpaſiani Præfectus Urbis fuit.* Juvenalis, Sat. 4.

> ——— *Raptâ properabat ab ollâ*
> *Pegaſus, attonitæ poſitus modo Villicus Urbi.*
> *Anne aliud tunc Præfecti? Quorum optimus ille*
> *Interpres Legum ſanctiſſimus, omnia quanquam*
> *Temporibus diris tractanda putabat inani*
> *Juſtitiâ.* ———

Fuit & Conſul; eoque Conſule Senatuſconſultum, quod de ejus nomine *Pegaſianum* eſt appellatum, exiſtit. Unde ei hoc nomen, vide Menagii Juris Civilis Amœnitatum cap. 17.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primùm deditiſſima. Tandem meliori ſpiritu ducta, aſpernari cœpit, quod antea amabat maximè.

Pelagius, hæreſiarcha, A. D. 415. De quo vide ſis Voſſium de Hiſtoriâ Pelagianâ. Item Pont. Max. 58. A. D. 555. Alius A. D. 583. Alius Hiſp. rex adverſus Saracenos electus, A. D. 720.

Peleg, ſive *Phaleg*, fil. Heber, pater Reu. Gen. 10. Linguarum diviſio ſub tempus nativitatis ejus contigiſſe creditur. Ita ſentiunt doctiſſimi Interpretes, Mercerus & Pererius. Nomen igitur *Phaleg* non ex futuro eventu fuit inditum, ſed ex eo quod jam factum, & præteritum fuerat. Nam quia proximè poſt linguarum diviſionem Heber genuit filium ſuum primogenitum, iccirco è re illâ tam memorabili nomen filio impoſuit. Rectè itaque Flavius Joſephus, Ant. lib. 1. Ἐκλήθη δὲ Φάλεγος, inquit, ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀποδασμὸν τῆς οἰκήσεως τίκτεται.

Pelethronii, Lapithæ à *Pelethronio* oppido Pelio monti ſubjecto ſic dicti. Hi primi omnium frænorum uſum inveniſſe dicuntur, & equorum domandorum artem. Virgil. Geor. 3.

> *Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere*
> *Impoſiti dorſo; atque equitem docuere ſub armis*
> *Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.*

Aliter autem Plinius, 7. 56. ubi *Pelethronium* virum quendam nominat, qui primus ſtrata equorum, & frænos invenerit. Et, ut videas, inquit de la Cerda, nihil in hâc re firmum, Lyſias gravis orator ἐν τῷ λόγῳ ἐπιταφίῳ, ita ait loquens de Amazonibus: Πρῶται δὲ τῶν πάντων ἐφ' ἵππους ἀναβᾶσαι. Ideoque forſan Pindarus illas εὐίππους vocat Od. 8. Olymp. Quin Plinius ibidem primam gloriam equitationis Bellerophonti tribuit. Et Ælian. lib. 9. Var. Hiſt. cap. 16. viro cuidam Italo, quem ſcribit nominatum fuiſſe Marem, de quo Itali ipſi fabulabantur, fuiſſe anteriore parte hominem, poſteriore equum. Quem vulgi ſermonem ita explicat author: Δοκεῖ δέ μοι πρῶτος ἵππον ἀναβῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν αὐτῷ χαλινόν, εἶτα ἐκ τούτου διφυὴς πιστευθῆναι. Sophocles in Oedipo Colon. inventionem fræni Neptuno tribuit, ſaltem in Atticâ. Ad quam opinionem alluſit Papinius, Theb. 6.

> ———— *Neptunus equo, ſi certa priorum*
> *Fama patet, primus teneris læſiſſe lupatis*
> *Ora, & litoreo domitaſſe in pulvere fertur.*

Palæphatus autem & plerique alii hoc inventum Centauris attribuunt; πρότερον (inquit) γὰρ οὐκ ἠπίσταντο ἐφ' ἵππων ὀχεῖσθαι, ἀλλὰ μόνον ἅρμασιν ἐχρῶντο. Hoc placitum Virgilio ubi ſupra, & meritò. Juvant enim ejus ſententiam verſus iſti Manilii Aſtronomic. lib. 4.

> *At quibus in bifero Centauri corpore ſors eſt*
> *Naſcendi conceſſa, libet conjungere currus*
> *Ardentes & equos ad mollia ducere fræna.*

Peleus, Æaci & Æginæ fil. qui ex Thetide genuit Achillem, qui *Pelides* inde dicitur. Hic ab impudicâ Cretheide falsò accuſatus, & ab Acaſto ejus viro in vertice Pelii montis vinctus, feriſque expoſitus fuit. Sed ejus innocentiæ miſertus Jupiter gladium ei miſit per Vulcanum, quo ſeſe à feris tueretur. Dein ruptis vinculis in urbem, paucis comitantibus venit, & debellato Acaſto imperium occupavit, poſtea vero Thetiden uxorem duxit. Catullus in Epithalam.

> ——— *Tedis felicibus aucte*
> *Peleu.* ———

Heſidius

Heſiodus de Peleo:

Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ
Οἵ τοῖς δ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.

Quòd autem Thetis nuptiiſe dicitur Peleo, illud ad connubium Maris & Terræ pertinet. Nam Πηλεὺς à πηλὸς lutum; quo etiam reſpexere olim cum dicerent; Μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν· *Oenea non convertendum eſſe in Pelea.* Nimirum Οἰνεὺς & Πηλεὺς, heroum nomina, ponuntur pro οἶνος vinum, & πηλὸς lutum: Ut ſententia ſit, cavendum eſſe pincernæ, ne vinum effundat in terram, atque ita lutum faciat quemadmodum ex Athenæo, Demetrio, & Euſtathio in Orat Inſtit. lib. 4. cap. 6. retulit Voſſius. Quem vide de Theologiâ Gentili, lib. 2. cap. 79.

Pelias, adis, Achillis haſta, quam nemo præter Achillem ob magnitudinem vibrare poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuſpidatam fuiſſe ferunt. Ovid. Met. 13.

——*Nec non oneroſa graviſque*
Pelias haſta poteſt imbellibus eſſe lacertis.

Idem Epiſt. 3.

Tranſeat Hectoreum Pelias haſta latus.

Hom. Iliad. Π.

Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς.
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

Pelias, liæ, fil. Neptuni & Tyrûs, Salmonei regis filiæ, frater Æſonis, Theſſaliæ rex: qui Jaſonem fratris ſui filium, cujus indolem formidabat, cum eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitavit. Quod tamen conſilium tantum abfuit, ut illi ex ſententiâ ſucceſſerit, ut aureo vellere potitus Jaſon, magnâ cum gloriâ in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum ſuarum manibus interfectus eſt, idque inſtinctu Medeæ, quæ integræ ætati ſe illum reſtituturam ſimulabat. Ovid. Met. 7. Val. Flac. Argon. lib. 1.

Æmoniam primis Pelias frænabat ab annis
Jam gravis, & longus populis metus, illius omnes
Ionium quicunque petunt: ille Othryn & Æmum,
Atque imum felix verſabat vomere Olympum.

Pelopea, Thyeſtæ filia, quæ à patre gravida facta, inſigni formâ infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo ſua palam fieret, feris devorandum in ſylvis reliquit. Evenit autem, Diis ita volentibus, ut paſtor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui miſericordiâ motus, domum ſuam illum detulit, lacteque caprino educavit, unde & *Ægiſthus* appellatus eſt. Item Tragœdia de *Pelopea.* Juv. Sat. 7.

Præfectos Pelopea facit, Philomela tribunos.

Pelopidas, Lacedæmonius, vir clariſſimus, cujus vitam lege apud Plutarchum.

Peloponneſia, mulier quædam, quæ quinquies quaternos enixa eſt. A Paulo J. C. commemoratur in lib. 3. F. *Si pars hæredit. pet.*

Pelops, Tantali, Phrygiæ regis & Taygetes fil. cujus pater cum Deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, ut certo aliquo argumento divinitatem eorum experireretur, filium ſuum illis epulandum appoſuit; à cujus eſu cum Dii cæteri abſtinuiſſent, ſola Ceres humerum ejus aſſumpſit. Quem cum Jupiter deinde ad vitam revocaſſet, eburneum humerum ei reſtituit. Ad quem quidem humerum poſt ejuſdem Pelopis mortem varia morborum ſanabantur genera, & multiplicia edebantur miracula. Plin. 19. 3. Ovid. Met. 6.

——*Tamen hanc quoque dicitur unus*
Fleſſe Pelops, humeroque ſuas ad pectora poſtquam
Deduxit veſtes, ebur oſtendiſſe ſiniſtro.
Concolor hic humerus, naſcendi tempore dextro,
Corporeuſque fuit: manibus mox cæſa paternis
Membra ferunt junxiſſe Deos, aliiſque repertis,
Qui locus eſt juguli medius, ſummoque lacerti
Defuit, impoſitum eſt non comparentis in uſum
Partis ebur; factoque Pelops fuit integer ille.

Unde Virg. Georg. 3.

——*Humeroque Pelops inſignis eburno,*
Acer equis——

Tibull. 1. 4.

——*Carmina ni ſint*
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

Papinius lib. 4. Theb.

Truncatuſque Pelops, & ſævo pulvere ſedens.

Pind. Od. 1. Olymp. Ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκασμένον· *ebore inſignem humerum ornatum.* Et Apollon. lib. Πελοπήια νῶτα. Et Nazianz. Orat. 1. contra Julianum. Ἐξ ἧς (κρεουργίας) ἐπώνυμοι Πελοπίδαι παρὰ τὸν ὦμον καὶ τοῦ ἐλέφαντος. Dio Chryſoſt. Orat. 8. Περὶ δὲ τοῦ Πέλοπος ἔλεγον, ὅτι καὶ τὸν ὦμον ἐλεφάντινον ἔχοι. Hic poſtea cum adoleviſſet in Elidem ſe contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat. Is cum unicam filiam haberet, nomine Hippodamiam, eamque formoſiſſimam, & regni totius hæredem, iiſque nominibus multis procis ambitam, nulli tamen eam voluit collocare, quod à genere ſuo ſe interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitavit, ut procis curule certamen proponeret (habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos) eamque certaminis legem, ut victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortem ſubiret. Cumque jam multos certamine victos neci tradidiſſet, tandem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cum equis ſuis parum fideret, Myrtilum, Oenomai aurigam, pecunia corrupit, ut axes fragiles currui ſubjungeret. Quo facto Oenomaus aurigæ perfidiâ, fracto curru collapſus, membriſque omnibus ex ruinâ colliſis, cum ſe morti vicinum eſſe animadvertit, Pelopem oravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Cui ille morem gerens, Myrtilum perfidiæ præmium importunius exigentem in mare præcipitavit, quod ab eo Myrtoum vocabatur. Pelops autem uxore & regno potitus, univerſam Cherſoneſum à nomine ſuo *Peloponneſum* appellavit. Strabo lib. 8. Catullus de Achille:

Troicaq; obſedens longinquo mœnia bello
Perjuri Pelopis vaſtabat tertius hæres.

Prop. lib. 3.

Quidve Clytæmneſtræ, propter quam tota Mycenis
Infamis ſtupro ſtat Pelopea domus.

Horat. Od. 1. Carm. 6.

Nec ſævam Pelopis domum.

Seneca:

Argos, & ſævi Pelopis Mycenæ.

Nonnus Dionyſ. lib. 18.

Καὶ Πέλοπος πλατὺν ὦμον ὅσον θοινήσατο Δηώ,
Μορφώσας ἐλέφαντι νόθῳ τεχνήμονι κόσμῳ
Υἱέα δαιτρευθέντα πάλιν ζώγρησε Κρονίων
Ἔμπαλιν ἀλλήλοις μεμερισμένα γυῖα συνάπτων.

De Pelope plura Nat. Com. lib. 7. cap. 17.

Penates, Servio ſunt omnes Dii qui domi coluntur: à *penus* dicti, teſte Tullio lib. 2. de Nat. Deorum; nempe quia coluntur in *penetralibus,* h. e. *penitis ædibus,* ut Iſidorus ait extremo lib. 8. Eoque alludere videtur Poeta Æn. 1.

Quinquaginta intus famulæ, quibus ordine longo
Cura penum ſtruere, & flammis adolere Penates.

Atque idcirco Feſtus *penetralia* dicit eſſe *Deorum penatium ſacraria.* Qui *penates* dici putant quaſi *penes nos nati,* aut *quorum beneficio penitus vivamus & ſapiamus,* ut ἐτυμολογίζει Macrobius lib. 3. cap. 4. analogiâ ipsâ refelluntur. Nam ut à *magnus* eſt *magnas* unde *magnates;* à *ſummus, ſummas,* unde *ſummates;* ab *optimus, optimas,* unde *optimates:* ſic à *penus* eſt *penas,* unde *penates. Penas* olim fuiſſe in uſu cognoſcimus ex eo, quod Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 1. ſcribat ſe in pervetuſtâ æde ſub Veliâ conſpexiſſe Deorum *Penatium* ſigna, cum inſcriptione ΔΕΝΑΣ; quod ipſe fatetur eſſe PENAS. Porro qui ſint Dii *Penates,* non ſatis convenit; Cum alii putent eſſe *Neptunum,* & *Apollinem;* alii *Jovem, Junonem,* & *Minervam;* alii *Cœlum* & *Terram.* Hetruſci vero, quemadmodum tradit Arnobius lib. 3. Deos *Conſentes* ſive *Complices,* quorum & numerum & nomina, ignota eſſe docent. Et hæc ratio videri poſſit, cur Romanorum *penates* (quos eoſdem eſſe, ac *Samothracas* Caſſius Hemina ſcripſit, teſte Macrobio lib. 3. cap. 4.) dicantur *Samothraces,* idque pro *Samthraces* ab Ebræo סתר, i. e. *occultare,* unde & *Saturnus* dicitur. M. inſertum, ut in *ſimpulum, ambubaia,* &c. Similitudo vocis *Samthraces* errori præbuit anſam, ut putaretur Dardanum Deos hoſce ex Samothraciâ in Phrygiam, Æneam vero ex Phrygiâ in Italiam detuliſſe, quemadmodum ſcribit Varro lib. 2. rerum humanarum, Voſſius. Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 2.

Penelope, Icarii filia, Ulyſſis uxor, inexpugnabilis caſtitatis mulier, ac pudicitiæ exemplar, quæ abſente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, ut fidem quam viro diſcedenti dederat, ſecundis nuptiis violaret. Cum autem proci acriùs inſtarent, atque vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis ſibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat, abſolvendæ ſufficeret. Quod cum impetraſſet, mulier aſtuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat; eoque commento eorum cupiditatem in reditum mariti diſtulit, qui ab illa ſub mendici habitu hoſpitio ſuſceptus, procos ad unum omnes interemit. Dictam autem volunt *Penelopen* ab avibus, quæ *Penelopes* dicuntur, ſive *Meleagrides,* cum antea *Arne* diceretur, quaſi abjecta & repudiata. Ferunt enim cum ab Icario, Peribœáque parentibus eſſet expoſita, ab hoc avium genere fuiſſe educatam. Hujus fabulam diverſimodè ab Homero, aliiſque traditam latè explicat Nat. Comes lib. 8. cap.

cap. 24. *Difficilis procis* Horat. dicitur, Car. lib. 3. Od. 10. Prop. lib. 3.

Nec fida Evadne, nec pia Penelope.

Homero ſæpiſſimè περίφρων Πηνελόπη. Themiſt. Orat. 1. Ὑπὲρ Πηνελόπης τῆς Ἰκαρίου σφόδρα σώφρονος δοκούσης γυναικός. Ælian. Var. Hiſt. 14. 45. Γυναῖκας τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοῦμεν, Πηνελόπην, Ἄλκηστιν, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου. Hinc *fides Penelopea* apud Ovid. Triſt. lib. 5. eleg. 15. Mart. pro caſtâ poſuit lib. 1. ep. 63.

———*Penelope venit, abiit Helene.*

Idem lib. 11. ep. 8.

Penelope licet eſſe tibi ſub principe Nervâ.

Propertius lib. 2. eleg. 9.

Penelope potuit bis denos ſalva per annos
Vivere de multis fœmina digna procis.

Pentheſilea, Amazonum regina, quæ teſte Juſtino lib. 2. Otteræ, ſive (vt alii) Orithyiæ ſucceſſit in regno: ejuſque Trojano bello inter fortiſſimos viros, cùm auxilium Priamo adverſus Græcos ferret magna virtutis documenta extitere. Virg.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Pentheſilea furens.———

Ubi Servius: *furens*, quia ſororem ſuam in venatione confixit, ſimulans ſe cervam ferire. Cum Trojanis opem ferret, ab Achille occiſa eſt. *Prima*, inquit Plinius, *ſecurim invenit.* Prop. 3. 11.

Auſa ferox ab equo quondam oppugnare ſagittis,
Mæotis Danaum Pentheſilea rates.

Ubi *Auſa*, quia præter ſexum. Ita Virgilius de eâ ubi ſupra.

———*Audetque viris concurrere virgo.*

Ovid. in Ep. Cydippes:

Non ego conſtiteram ſumptâ peltata ſecure,
Qualis in Iliaco Pentheſilea ſolo.

De Pentheſileâ plura vide apud Q. Calabrum lib. 1.

Pentheus, fil. Echionis ex Agave conjuge, filiâ Cadmi, qui cum Liberi patris ſacra aſpernaretur, irâ numinis, matre & ſorore in furorem verſis, laceratus eſt. Ἀπὸ τοῦ πένθους, i. e. *à luctu* arceſſit nomen. Unde Theocritus in Lenis, ubi hiſtoriam hanc narrat:

Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέρουσαι.

Ovidius à matre & ſororibus cæſum ait, quia aper illis viſus ſit, cum ſacra ſperneret: ſic enim ille Met. 3.

Prima ſuum miſſo violavit Penthea thyrſo
Mater: Io, geminæ, clamavit, adeſte ſorores:
Ille aper in noſtris errat, qui maximus agris
Ille mihi feriendus aper.———

Catullus & Perſius in vitulum mutatum prodiderunt. Perſ. Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo.

Unde forte Theocritus:

Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα.

Μυκηθμὸς enim proprie τῶν βοῶν. Heſychius: Μυκηθμὸς, βοὴ βοῶν. Oppianus Pentheum in taurum commutatum fuiſſe ſcribit, ſorores autem in pardales: Cyneg. 4.

Πενθέα μὲν ταύρειον ἐδείξατο, φοίνιον ὄμμα,
Αὐχένα τ' ἠώρησε, κέρας δ' ἀνέτειλε μετώπου.
Ταῖσι δὲ γλαυκιόωσας ἐθήκατο θηρὸς ὀπωπὰς,
Καὶ γένυας θώρηξε, κατέγραψεν δ' ἐπὶ νώτου
Ῥινὸν ὁπωρινοῖσι, καὶ ἄγρια θήκατο φῦλα.
Αἱ δὲ θεοῦ βουλῇσιν ἀμειψάμεναι χρόα καλὸν
Πορδάλιες Πενθῆα περὶ σκοπέλοισι δάσαντο.

Ab his tamen diverſus Porphyrio in Od. 2. Horat. ubi eum fulmine tactum periiſſe ſcribit, non ob Orgiorum contemptum, ſed quòd Liberum patrem cuſtodiâ clauſum teneret. Nat. Comes lib. 5. cap. 13. hanc fabulam explicat; & Pentheum laudatum regem fuiſſe veriſimile eſt, qui quòd ebrietatem tollere conaretur, à furioſis ſubditis malè exceptus, & conviciis tum publicis, tum privatis diſcerptus ſit.

Pepinus, Francorum rex, Caroli M. pater, Longobardos Romanorum agros aſſiduis bellis vexantes prælio aggreſſus vicit, & oppreſſit: quippe qui ob ampliſſima beneficia in Romanos Pontifices, & in Eccleſiam collata, auguſtum *Chriſtianiſſimi Regis* titulum ſibi, & ſucceſſoribus ſuis meruit in hodiernum uſque diem. Munſt. lib. 2. Coſm.

Perdiccas, Macedo, inter comites Alexandri M. qui etiam in regni patrem ſucceſſit. Tantâ ſimul audaciâ & fortitudine fuit, ut leænâ præſente, catulos è cubili per vim auferret. Vide Ælian. ποικίλ. lib. 12. cap. 39.

Perdix, venator fuit infando matris Polycaſtes amore correptus, quam & contaminavit. Unde *Perdicis libido* abiit in proverbium pro efferâ, turpi ac infami. Cælius.

Perdix, Dædali nepos, quem, cum ferræ uſum primus reperiſſet, à patruo invidiâ percito ab excelsâ quâdam turri ferunt præcipitatum, deorumque miſericordiâ in avem ſui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat ſublimia, humi nidum conſtruens. Vide Ovid. 8. Met. Hæc poſſunt eſſe hiſtorica; Metamorphoſis vero conficta eſt ex ſimilitudine nominis, & ad *perdicis* naturam accommodata.

Periander, Corinthiorum rex, unus è 7. Sapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceſſit, regnavitque annis 40. Rogatus, cur in tyrannide perſeveravit, cum eſſet ſapiens, reſpondit: *Et ſponte & invitum cedere, periculoſum.* Crudeliter igitur, & magnâ ſuſpicione agebat, ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro & oſcitantes uſque formidans: Quapropter continuò erat in bellis, navalibus præſertim. Dicitur & Iſthmum perfodere voluiſſe; & uxorem adeo dilexiſſe, ut etiam cum mortuâ concubuerit. Vide Diog. Laert. in ejus vitâ.

Peribaſo, Heſychius: Περιβασὼ, ἡ Ἀφροδίτη. Hæc Περιβασία dicitur Clementi in Protrept. Οὐχὶ δ' Ἀφροδίτη Περιβασίη μὲν Ἀργεῖοι· ἑταίρα δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ Καλλιπύγῳ θύουσι Συρακούσιοι, ἣν Νίκανδρος ὁ ποιητὴς καλλίγλουτόν που κέκληκεν.

Pericles, vir clariſſimus Athenienſis, qui Remp. 40. an. gubernavit; pollebat enim authoritate & eloquentiâ; unde *Olympium* Comici vocarunt, quòd tonare in concionibus, ac fulmen ciere videretur. Habuit in adminiſtratione Reip. adverſarium Thucydidem Meleſium, virum nobilem ac potentem. Suggeſtum aſcenſurus Diis vota faciebat, ne verbum ſe imprudente aut invito efflueret, quod ad Remp. minus pertineret. Vide Ælian. Var. Hiſt. lib. 4. Quum Sophoclem haberet in magiſtratu collegam, ac ſimul aliquando cum eo navigaſſet, collaudaſſetque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graves ſermones: *Non ſolum*, inquit, *Sophocles, magiſtratum decet manus, ſed etiam oculos habere continentes.* Thucydide quondam vociferante, quod nimis multa ex publico pro ædificiis erogaſſet: ipſe ad populum dixit; ſi ita eis videtur, de ſuo erogaturum, modo ejus nomen inſcribi in operibus paterentur: Reſponderunt, Sumptus omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo inſtitutum, ut declamationes fierent exercitationis causâ, utque extemporalis oratio haberetur. Vide Plutarchum.

Periclymenus, Nelei fil. frater Neſtoris & Chronii Hom. 2. Odyſ. Cui à Neptuno avo conceſſum erat, ut in quas viſum eſſet formas ſe poſſet transformare. Teſtatur hoc Euphorion in his:

——— Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον
Ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων Ἐνοσίχθων
Παντοῖ' ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
Αἰετὸς ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Μύρμηξ ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσῶν ἀγλαὰ φῦλα.
Ἄλλοτε δεινὸς ὄφις, καὶ ἀμείλιχος, εἶχε δὲ δῶρα
Παντοῖ' οὐκ ὀνομαστὰ, τά μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
Βουλῇ Ἀθηναίης.———

Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipſe in muſcam verſus ab Hercule, conſilio Palladis, quæ illum prodebat, clavâ interfectus eſt, quum ille aculeum Herculi, ceu ſolent muſcæ graviores, immiſiſſet. Ov. lib. 12. Met. fabulatur Periclymenum in Aquilam verſum, ab Hercule, quem plurimum unguibus uncis infeſtabat, ſagittâ in ſublimi confoſſum.

Mira Periclymeni mors eſt: cui poſſe figuras
Sumere quas vellet, rurſuſque reponere ſumptas,
Neptunus dederat, Nelei ſanguinis auctor.
Vertitur in faciem volucris; quæ fulmina curvis
Ferre ſolet pedibus, Divum gratiſſima Regi.
Viribus uſus avis, pennis, roſtroque redunco
Hamatiſque viri laniaverat unguibus ora.
Vertit in hunc nimium certos Tirynthius arcus.

Hunc inter Argonautas recenſent Apollonius, & Val. Flaccus. Quorum hic lib. 1.

Σὺν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο. Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅττι κεν ἀρήσαιτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.

Perillus, Athenienſis faber ingenioſiſſimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricavit, cui januam in latere poſuit, ut quum incluſus reus ſubjectus ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem emittere videretur: pro quo invento, cùm munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui novis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet, in eo ipſe, ut eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno juſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus eſt. Plinius 34. 8. *Perillum nemo laudat ſæviorem Phalaride tyranno, qui taurum fecit, mugitus hominis pollicitus igne ſubdito, & primus eum expertus cruciatum juſtiore ſævitiâ.* Ovid. in Arte.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit, infelix imbuit auctor opus.

Hinc *Perilleus*: Idem in Ibin:

Ære Perilleo veros imitere juvencos,
Ad formam tauri conveniente ſono.

Et Triſt. 5. 1.

Ipſe Perilleo Phalaris permiſit in ære
Edere mugitus, & bovis ore queri.

Propert. lib. 2.

Nonne fuit ſatius duro ſervire tyranno,
Et gemere in tauro, ſæve Perille, tuo?

Lucianus *Perilaum* vocat, non *Perillum.*

Perillus, fœnerator, & Juriſperitus. Hor. Serm. 2. Sat. 3.

Putidius multo cerebrum eſt, mihi crede, Perilli
Dictantis quod tu nunquam reſcribere poſſis.

Perimede, veneficæ nomen apud Theocritum Idyll. 2. Ubi Scholiaſtes ait eandem eſſe, quæ Homero Agamede dicitur:

Ἡ τόσα φάρμακα εἴδεν ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

Prop. l. ſecundo:

——— *Non hic nocturna Cytæis,*
Nec Perimedea gramina lecta manu.

Peripatetici, Philoſophi Athenis, quorum originem ita aſſignat Cicero Academicarum quæſtionum lib. 1. *Platonis autem authoritate*, inquit, *qui varius & multiplex, & copioſus fuit, una & conſentiens duobus vocabulis philoſophiæ forma inſtituta eſt, Academicorum & Peripateticorum: qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam cum Speuſippum, ſororis filium, Plato Philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet; duos autem præſtantiſſimos ſtudio, atque doctrina Xenocratem Chalcedonium, & Ariſtotelem Stagiritem: qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo: illi autem, qui Platonis inſtituto in Academiâ, quod eſt alterum gymnaſium, cœtus erant, & ſermones habere ſoliti, ex loci vocabulo nomen habuerunt. Sed utrique Platonis ubertate completi, certam quandam diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam: illam autem Socraticam dubitationem de omnibus rebus, & nullâ affirmatione adhibitâ, conſuetudinem differendi reliquerunt.* Eandem Peripateticorum originationem tradit Laertius in Ariſtotele; Heſychius quoque: Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν Περιπάτῳ, ἤτοι κήπῳ κατάρξαι αὐτῆς Ἀριστοτέλην. Sed Ammonius in Categor. auctor eſt, Platonem ipſum docuiſſe ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, poſt ejus exceſſum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academiâ, Ariſtotelis autem Peripateticos, ex Lyceo; tandem Xenocraticos nomine Peripatetici omiſſo, à loco ſolum dictos Academicos: & contra Ariſtoteleos, nomine loci præterito, ab actione ſolum vocatos Peripateticos. Vide Voſſ. de Phil. ſect. c. 17.

Pero, Nelei filia ex Chloride filiâ Amphionis, ſoror Neſtoris & Periclymeni, eximiâ pulchritudine, quam cum multi certatim proci uxorem ſibi depoſcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule diſſidebat, negavit ſe cuipiam illam deſponſurum, niſi prius boves Herculis abactos ad ſe adduxiſſet. Quod cum Bias Amythaonis & Aglaiæ fil. à fratre Melampode adjutus præſtitiſſet, uxorem eam accepit. Hom. 12. Odyſ.

Nicol. *Perottus*, natus Saxoferrati Archiep. Sipontinus, vir Græcis, Latiniſque literis pereruditus; ut de eo judicat Leander, & monumenta ejus teſtantur, clar. an. 1460. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 590.

Perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hiſp. victus. Hic cum partes Marianas ſectaretur, Qu. Sertorium, quocum prius magnâ amicitiâ dimicaverat, inter epulas nihil ſibi timentem interfecit, ut ſolus imperio in Hiſpania potiretur. Plut. in Sertorio.

Perſephone, Jovis & Cereris filia, Latinis *Proſerpina*, quam ob Orco in Siciliâ raptam fuiſſe poetæ fabulantur. Ovid. Faſt. 4.

At neque Perſephone digna eſt prædone marito.

Idem in Ep. Cydippes:

Perſephone noſtras pulſat acerba fores.

Tibul.

At mihi Perſephone nigram denunciat horam.

Propert. lib. 2.

Sat ſis magna, mei, ſi tres ſint, pompa, libelli,
Quos ego Perſephonæ maxima dona feram.

Sic dicta qu. Φερσεφόνη, i. e. φέρουσα ἄφενος, *ferens divitias*, quæ ſc. è terrâ petantur. Heſych. Vide *Proſerpina.*

Perſes, rex Macedonum, qui ab Æmilio victus, & in acie captus, ductus eſt in triumpho Romam cum filiis, periitque in carcere animi mœrore confectus, vel, ut alii tradunt, vigiliis maceratus. Fingere ſolebat, & mentiebatur ſe ab Achille genus ducere. Livius autem nothum & ſpurium fuiſſe ſcribit, & invidiâ fratrem Demetrium ac criminatione falsâ de medio ſuſtuliſſe. Propertius lib. 4.

Et Perſen proavi ſimulantem pectus Achillis.

Vel ut alii legunt:

Et Perſem proavo ſtimulantem pectus Achille.

Silius de Philippo iſtius Perſæ patre:

Hic gente egregius, veteriſque ab origine regni,
Æacidum ſceptris, proavoque tumebat Achille.

Alius Solis & Perſæ Nymphæ fil. rex Tauricæ regionis crudeliſſimus. Alius frater Heſiodi.

Perſeus, Jovis fil. ex Danae Acriſii Argivorum regis filiâ, quam Jupiter commutatus in ſpeciem aurei imbris vitiavit. Acriſius enim cum ex Oraculo didiciſſet, futurum aliquando, ut à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit. Jupiter itaque Danaes amore captus, cum alius non pateret aditus, in aureum imbrem verſus, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtra jam arctâ cuſtodiâ ſervatæ ſtuprum intulit. Quo ex concubitu cum illa gravida effecta eſſet, indignatus Acriſius filiam unà cum nepotulo arcæ includi juſſit, atque in mare projici, futurum ratus, ut ventis, undiſque obruerentur. Quæ res illi omnino cecidit præter opinionem. Nam arca ad Dauniæ littus delata, & à piſcatore reperta eſt: in quâ quum Danaen cum filio inveniſſet, utrumque Pilumno regi obtulit; qui cum genus & patriam ejus didiciſſet, Danaen quidem uxorem duxit; Perſeum vero Polydectæ, Seriphi inſulæ regi, educandum tradidit, qui poſtea adultus, talaria & falcatum enſem, nomine Harpen à Mercurio; à Minerva autem Ægidem accepit; quibus fretus expeditionem adverſus Gorgonas ſuſcepit. Erant autem eæ ſorores tres, *Meduſa*, *Stheno*, & *Euryale*; Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculumque unicum, quo viciſſim utentes, quotquot eas aſpiciebant, in ſaxa vertebant. Id veritus Perſeus à Pallade Ægidem accepit, ex ære fulgentiſſimo, in quo veluti ſpeculo, effigiem earum impunè intueri poſſet. Adortus itaque Meduſam, cum & ipſa, & angues ſopiti eſſent, unico ictu illam interemit, caputque ejus abſciſſum in Ægide collocavit; quo Atlantem Mauritaniæ regem hoſpitio ipſum excludentem in montem commutavit. Hoc etiam capite Seriphienſibus populis oſtenſo, eos omnes Perſeus mutavit in lapides. Poſt hæc Andromedam, marino monſtro expoſitam, periculo liberavit, liberatamque uxorem duxit; Phineo, ejuſque fautoribus, qui ſponſam ei præripere conabantur, partim occiſis, partim in ſaxa commutatis. Poſtremò cum uxore in Seriphum inſulam reverſus, Acriſium ibi offendit, quem jactu diſci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fab. Poet. 63. author eſt, Danaen unà cum filio ſuo non in Italiam, ſed in Seriphum inſulam delatam fuiſſe, ibique Polydectæ regi nupſiſſe, ubi cum Acriſium avum ſuum jactu diſci (ut jam diximus) imprudens interemiſſet, doloriſque impatientiâ extabeſceret, Jovis patris ſui miſeratione in cœlum tranſlatus eſt. Perſeus habitus eſt Jovis filius, propter raram felicitatem. Suſcepit expeditionem adverſus Gorgonum gentem, cujus regina erat Meduſa. Intulit inde bellum Mauritaniæ, decertavit armis cum Æthiopibus, apud quos nuptias celebravit cum Andromedâ Cephei regis filiâ. Poſtea reverſus in Græciam, occupavit regnum Argivorum, devicto Prœto ſuo patruo, & Polydecte, Seriphi inſ. regulo, à quibus multis injuriis erat affectus. Ad extremum conſtituit in Helicone ludum literarium: quo beneficio tantam conſecutus eſt celebritatem, ut à Poetis & Mathematicis, laudibus, encomiiſque in cœlum uſque, ut aiunt, evectus, & inter ſidera collocatus ſit. Tantas autem res confecit incredibili celeritate, & verſutiâ ingenii, ideoque fingitur talaribus & gladio Mercurii, galeâ Orci, & clypeo Palladis fuiſſe inſtructus. Nam talaria celeritatem, gladius Mercurii calliditatem, galea Orci conſilium tectum, & clypeus Palladis raram felicitatem ſignificat. Per caput vero Meduſæ, cujus aſpectu omnes convertebantur in ſaxa, ſignificantur immenſæ Gorgonum opes, quibus ille potitus, omnes, quos bello adortus eſt, ſubegit: nam in Inſulis Occidentalibus, ubi Gorgonum gens habitabat, olim fuerunt maximæ opes totius orbis terrarum, teſte Platone. Vide Nat. Com. lib. 7. cap. 12. & 18. Prop. 2. 30.

Non ſi Pegaſeo vecteris in aere dorſo,
Nec tibi ſi Perſei moverit ala pedes.

Ovid. 2. de Arte:

Nec ſuus Andromedæ color eſt objectus ab illo,
Mobilis in gemino cui pede penna fuit.

Unde à Catullo *Pennipes* dicitur. Idem Ovid. lib. 3. Tr.

Nunc ego jactandas optarem ſumere pennas,
Sive tuas Perſeu, Dædale, ſive tuas.

Val. Flac. lib. 1.

——— *Nunc aerii plantaria vellet*
Perſeos.

Hinc *Perſeus* adject. Prop. lib. 3.

Sectaque Perſeâ Phorcidos ora manu.

Hinc *Perſea* arbor, quam in Ægypto Perſeus plantavit, teſte Callimacho:

Καὶ τετάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ἐρίδαιμον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε ———

Nicander

Nicander autem in Mycenis hanc arborem plantari tradit in Alexipharmacis hoc pacto.

Καί τε καταιειφθέντα μετ' ἀργήεντος ἐλαίε,
Σκλῆρ' ἀπὸ Περσείης κάρυα βλάϐος οἶδ' ἐρύξει.
Περσεὺς ἥν ποτε ποσὶ λιπὼν Κηφηΐδα γαῖαν
Αὐχέν' ἀποτμήξας ἄρπῃ γονόεντα Μεδέσης,
Ῥεῖα Μυκηναίησιν ἐνηέξησεν ἀρέρης,
Κηφῆος νέα δῶρα· μύκης ὅθι κάππεσεν ἄρπης
Ἄκρον ὑπαὶ πρηῶνα Μελανθίδος· ἔνθα τε νύμφη
Λαγγείη πόμα κεῖνο Διὸς τεκμήρατο παιδί.

Perſeus, de Rep. Lacedæmoniorum ſcripſit, auctore Athenæo lib. 4.

Perſius, doctiſſimus Romanorum: Cicero de Orat. *C. Lucilius homo doctus, & perurbanus dicere ſolebat; Ea quæ ſcriberet, neque ſe ab indoctiſſimis, neque à doctiſſimis legi velle: quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe quàm ipſe de ſe: qui etiam ſcripſit: Perſium non curo legere (hic enim fuit, ut notamus, omnium fere noſtrorum hominum doctiſſimus) Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum, & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium.* Hæc Cicero.

Perſius Flaccus, Poeta, Volaterris, Hertruriæ op. natus, claruit iiſdem fere temporibus quibus Domitius Nero Imperium urbis Romæ ſuſcepit. In Grammaticis præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentinum, qui graviſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum M. Varrone: In Rhetoricâ Fl. Virginium. Annæum vero Cornutum, qui Philoſophiæ ſtudio excelluit, magnâ diligentiâ, ſingularique obſervatione coluit. Sat. 5.

———*Teneros tu ſuſcipis annos*
Socratico Cornute ſinu, &c.

Vide Caſauboni notas ad Perſii vitam à Probo, aut alio vetuſto auctore ſcriptam. Quintilianus lib. 10. *Multum & veræ gloriæ, quamvis uno libro Perſius meruit.* Mart. 4. 29.

Sæpius in libro memoratur Perſius uno,
Quam levis in totâ Marſus Amazonide.

Peſcennius Niger, Imp. Rom. cujus vitam ſcripſit Ælius Spartianus.

Peſcennius Feſtus, hiſtoricus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 715.

Petellides Gnoſius hiſtoricus compoſuiſſe dicitur Hygino in Poet. Aſtron. ubi de Arctophylace tractat.

Petoſiris, Ægyptius, Mathematicus inſignis. Plin. 7. 48. Juven. Sat. 6.

———*Capiendo nulla videtur*
Aptior hora cibi, niſi quam dederit Petoſiris.

Franciſcus *Petrarcha* literas meliores à multo ævo miſerè ſepultas è Gothicis tumulis primus excitavit: ut jure optimo de eo ait Paul. Jovius in elogiis doct. virorum. Idemque judicium eſt Leandri in Italiâ, Scaligeri in arte Poet. & cujus non? Natus eſt hic vir (cui *excellens ingenium, & exquiſitam doctrinam* tribuit Poggius Florentinus) circa Ancifam, ſeu Inciſam, agri Florentini vicum 13. Cal. Sextil. anno 1304. Quam varia in literas retulerit nemo paulo humanior neſcit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 525. itemque de P. Lat. pag. 76.

Petreius, Legatus ſub C. Antonio Coſ. Catilinam vicit, & occidit. Legatus Cæſaris in Galliâ multa præclara geſſit. Poſt à Cæſare, cum Pompeii partes ſecutus eſſet, primùm in Hiſpaniâ, iterum deinde in Africâ victus cum rege Jubâ ſe cum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæſar. Salluſt. Appianus.

M. Petronius Paſſer, memoratur Varroni de R. R. lib. 3. Fors hic eſt M. ille *Petronius*, qui Catonem, à Cæſare Conſule in carcerem duci juſſum, ſequutus eſt. Quumque Cæſar increparet, quòd ante ſenatus dimiſſionem digrederetur, *Malo*, inquit, *eſſe cum Catone in carcere, quàm hic tecum.*

Petronius, Ægypti præfectus ab Auguſto miſſus Cornelio Gallo ſucceſſit, adverſus Æthiopas bellum geſſit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, ſed altera capta oculo. Strabo lib. 17.

Petronius Granius, Centurio octavæ legionis ſub Cæſare Gallico bello militans, cum navis ejus, quâ Quæſtor deſignatus in Africam vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet, & cæteris interfectis, Quæſtor Scipio incolumitatem pollicerетur; reſpondit, Cæſarianis aliis incolumitatem dare, non accipere conſueviſſe: Quo dicto ſe gladio tranſverberavit. Plutarchus in Cæſare.

Petronius, Ælii beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinem pervenerat; mox cum Ælius Placentiæ, ne in manus hoſtium veniret, gladio incubuiſſet, Petronius quoque qui morientem juverat, ſuper eum cecidit. Valer. Max. de Amicitiâ.

Petronius Arbiter, Poeta ſub Nerone, qui Principis ſui vitam ſub exoletorum nominibus deſcripſit. *Elegantiæ Arbiter* Tacito dicitur Annal. lib. 12. ubi narrat, ut ſe erudito luxu perdiderit. Non minus *Nequitiæ Arbitrum* dixeris ſcriptorem, ut jam alii dixere, *puriſſimæ impuritatis*. De eo judicia veterum ac juniorum accuratè editores collegerunt. Ubi plures *Petronios* invenias.

Petronius Diodorus medicus, ſcripſit Antilegomena, citatur à Plinio lib. 20. cap. 8.

Petronius, poeta cujus aliqua de medicinâ verſibus conſcripta, ad noſtram ætatem pervenerunt. Volat.

Petrus, nomen unius Apoſtoli ex duodecim, à Chriſto Domino ſuo ſic nominati. Joan. 1. qui primus *Simon* dicebatur. Cæterùm de vitâ & geſtis Sanct. Petri vide Salmeronem Tom. 12. Tract. 60. pag. 387.

Petrus Lombardus, Pariſiorum Epiſcopus, ſummus Theologus, cujus extat opus Sententiarum Theologicarum. Floruit ſub Ludovico Craſſo Francorum Rege.

Conr. *Peutingerus* Auguſtanus J. V. D. epitomen edidit de migrationibus Gentium. Etiam ſermonibus convivalibus multa exponit, quæ pertinent ad Germaniæ Antiquitates. Inclaruit & chartâ Provinciali à Celte in veteri Bibliothecâ repertâ, quæ edente & explicante M. Velſero prodiit Venetiis primo, dein Amſtel. & Lug. Batavorum. Jac. Spigelius huic Peutingero an. 1520. Epigrammata Sapidi dedicavit, ubi eum Conſiliarium Car. 5. Imperatoris vocat.

Phædon Athenienſis, in convivio à 30. Tyrannis necatus. Hujus filiæ virgines erant, quæ, ut virginitatem ſervarent, invicem ſe complexæ in puteum ſe præcipitavere. Fuit alius hoc nomine Elidenſis, Socratis auditor, ingenio liberali: qui (ut quidam ſcripſerunt) ſervivit lenoni, perinde qu. meritorius puer, quæſtuariumque mancipium. Eum Cebes Socraticus emiſſe dicitur, habuiſſeque in philoſophorum diſciplinis, atque is poſtea illuſtris philoſophus fuit, cujus nomini Plato librum *de immortalitate animæ* dedicavit. Vide Gell. lib. 2. cap. 18. & Diog. Laertium in vitis Philoſophorum.

Phædra, Minois Cretenſium Regis filia, uxor Theſei, quæ amore Hippolyti privigni capta, cum ipſum adducere non potuiſſet, ut parentum thalamum conſpurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam ſtuprum ſibi inferre voluiſſet. Cui delationi temerè fidem adhibens Theſeus, Neptunum invocavit, ut de filio ſupplicium ſumeret. Cujus precibus exauditis, Neptunus Hippolyto in maris littore currum agitanti phocas immiſit, quarum conſpectu territi equi, relictâ viâ, currum per ſaxa & avia traxerunt, Hippolytumque fruſtra retinentem, loriſque implicitum, varias in partes diſtraxerunt. Phædra autem ſuâ ſponte laqueo vitam finivit. Plut. Vide Diod. Sic. lib. 5. & *Hippolytus*. Prop. 2. 1.

Seu mihi ſint tangenda novercæ pocula Phædræ.

Auſon.

Suaſi quod potui, tu alios modo conſule. Dic quos?
Phædra & Eliſa tibi dent laqueum, aut gladium.

Phædrus, unus ex diſcipulis Platonis, cujus nomine Plato librum edidit, qui inſcribitur *Phædrus*.

Phædyma, Otanis nobilis Perſæ filia. Herodotus lib. 4.

Phæmonoë, vel potius *Phemonoe*, virgo prima Delphici Apollinis vates fuiſſe dicitur, carmenque Heroicum inveniſſe. Plin. lib. 10. Strab. lib. 9. Lucan. lib. 5.

Phæmonoën errore vagam, curiſque vocantem
Corripuit, cogitque fores irrumpere templi.

Phænomerides, mulierum Laconicarum epitheton ab Ibyco primitus excogitatum. Plutarchus: Ἡ Λάκαινα Φαινομηρίς. Etiam Peleus apud Euripidem in Andromache de Spartanis mulieribus verba faciens:

———Οὐδ' ἂν εἰ βέλοιτό τις
Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη.
Αἳ ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, καὶ πέπλοις ἀνειμένοις
Δρόμους, παλαίστρας τ' οὐκ ἀνασχετὰς ἐμοὶ
Κοινὰς ἔχουσι.———

Virg. 1. Æn. de Venere,

———*Os habitumque*
Et virginis arma Spartanæ ferente:
Nuda genu.———

Hoc amplius patet ex Eurip. qui has virgines ait incedere γυμνοῖς μηροῖς, uti ſupra: item ex Sophocle, qui illi dat θυραῖον μηρὸν, qu. *clathratum*, aut *feneſtratum femur*: nec non ex Clem. Alex. 2. Pæd. ubi loquens de inceſſu & more Lacænæ virginis, ait ὑπὲρ γόνυ ἐσταλμένας, incedere, reductis veſtibus ſupra genu: denique ex Plut. qui loquens de diſcrimine veſtium quibus utebantur Lacænæ, & Rom. Virg. de primis ait: συνεχόμενον ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. Hinc eſt quod Poetæ eas *nudas* vocant. Ovidius in Ep. Paridis ad Hel.

More tuæ gentis nitidâ dum nuda palæſtrâ
Ludis, & es nudis fœmina mixta viris.

Et Propertius 3. 13.

Multa tuæ, Sparte, miramur jura palæſtræ,
Sed mage virginei tot bona gymnaſii;
Quòd non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros.

Vetus Poeta apud M. Tull. Ciceronem:

Nihil horum ſimile apud Lacænas virgines,
Quibus magis palæſtra, Eurotas, Sol, pulvis, labos,
Militia in ſtudio eſt, quam fertilitas Barbara.

Phaethon, Clymenes Nymphæ & Solis filius fuiſſe dicitur, qui cum Epapho, Jovis filio non cederet, ſeque Solis filium eſſe gloriaretur, hunc falsò gloriari inquit Epaphus, teſte Ovidio Met. lib. 1.

Nunc Epaphus magni genitus de ſemine tandem
Creditur eſſe Jovis, perque urbes juncta parenti
Templa tenet: fuit huic animis æqualis & annis
Sole ſatus Phaethon, quem quondam magna loquentem,
Nec ſibi cedentem, Phœboque parente ſuperbum,
Non tulit Inachides: Matrique, ait, omnia demens
Credis, & es tumidus genitoris imagine falſi.
Erubuit Phaeton, iramque pudore repreſſit,
Et tulit ad Clymenen Epaphi convitia matrem.

Quæ ſcripta ſunt etiam à Tzetze Chil. 4. Hiſt. 137. at Pauſanias in Atticis Cephali ſatu natum eſſe ex Aurorâ Phaethontem ſcribit: quod etiam teſtatur Heſiodus in Theogoniâ:

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυςὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα καὶ Ἠμαθίωνα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν
Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.

Fabulati ſunt igitur Phaethontem Epaphi contumeliis inflammatum, ut nobilitatem ſui generis univerſis hominibus patefaceret, ad Solem patrem ſuum contendiſſe, & precibus tandem impetraſſe, ut is jurejurando polliceretur, quicquid Phaethon popoſciſſet, ſe conceſſurum. Tum vero Phaethon rogavit, ut currum, luciſque adminiſtrationem ſibi per unum diem concederet: id cum graviter ferret Sol, neque tamen negare poſſet quod jurando affirmaverat, multis rationibus conatur filio perſuadere, ne rem tam arduam aggrederetur, quæ multò majorem peritiam & animi conſtantiam requireret. Verùm cum nihil neque monendo, neque deterrendo, neque rogando, ut à re tantâ abſtineret, proficeret, invitus illi currum habenaſque equorum tradidiſſe dicitur, ut luculentiſſimè ſcripſit Ovidius Mutationum lib. ſecundo, & Lucianus in Dialogis Deorum. Cum igitur acceptum currum ob metum Scorpionis retinere intra certam viam Phaethon ignoraſſet, effecit, ut modo terrarum orbis acerbitate caloris propinquioris conflagraret, regioneſque vel ad cardines mundi inſuetum æſtum ſentirent; modoque tellus Æthiopum graviſſimis, & inſuetis frigoribus premeretur. Id cum ſenſiſſet Jupiter, veritus ne genus animantium penitus periret, fulmine cœleſti Phaethontem de curru dejecit: qui ad ripas Eridani cecidit, ut ait Apollonius lib. 4. Argonaut.

——— Ἐς δ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο
Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς στέρνα κεραυνῷ,
Ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος ἠελίοιο
Λίμνης ἐς προχοὰς πολυβενθέος, ἣ δ' ἔτι νῦν περ
Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακηκίει ἀτμόν.

Nonnus Baſſaricon lib. 38.

Ζεὺς δὲ Πατὴρ Φαέθοντα κατεσφήνιξε κεραυνῷ
Ὑψόθεν, αὐτοκύλιστον ὑπὲρ ῥόον Ἠριδανοῖο.
Δήσας δ' ἁρμονίην παλινάγρετον ἥλικι δεσμῷ
Ἵππους Ἠελίῳ πάλιν ὤπασεν.

Cic. de Officiis: *Phaethonti filio Sol facturum ſe eſſe dixit, quicquid optaſſet. Optavit ut in currum tolleretur; Sublatus eſt, atque is antequam conſiſtit, ictu fulminis deflagravit. Quanto melius fuerat & hoc promiſſum patris non eſſe ſervatum.* Lucretius lib. 5. inquit Solem poſt mortem filii collegiſſe equos, atque ſuetum curſum peregiſſe.

At pater omnipotens irâ tum percitus acri
Magnanimum Phaethonta repenti fulminis ictu
Deturbavit equis in terram: Solque cadenti
Obvius æternam ſuſcepit lampada mundi,
Disjectoſque redegit equos, junxitque trementes,
Inde ſuum per iter recreavit cuncta gubernans.

Fingitur autem Phaethon decidiſſe de curru paterno (inquit Lucianus) eo quod inveſtigavit curſum Solis, præventuſque morte, artem reliquit imperfectam. Ejus vero tempore de cœlo delapſæ ſunt flammæ, quibus (ut Author lib. de Mundo meminit) multæ regiones ad Occidentem exuſtæ ſunt. Hanc ob cauſam fingitur orbis terrarum, eo currum agente, inflammatus. Fabula autem ad mores relata exprimit imaginem temerarii & ambitioſi Principis, qui gloriâ & regnandi cupiditate incenſus, cogitat ſublimia, & *concipit æthera mente*, uti loquitur Ovidius, qui in hâc fabulâ pingendâ poeſeos omnia ornamenta ſingulari quodam artificio adhibet. Horat.

Terret ambuſtus Phaethon avaras
Spes.———

Ovidius lib. 1. Triſt.

Vitaret cœlum Phaethon, ſi viveret; & quos
Optaret ſtultè tangere nollet equos.

M. Manil. Aſtron. 4.

Nec non cum patrias Phaeton tentavit habenas,
Arſerunt gentes timuitque incendia cœlum,
Fugeruntque novas ardentia ſidera flammas,
Atque unotimuit condi natura ſepulcro.

Hinc *Phaethonteus*. Claudianus:

Et Phaethonteæ perpeſſus damna ruinæ
Eridanus———

Martialis lib. 4. ep. 25.

Æmula Bajanis Altini littora villis,
Et Phaethontei conſcia ſylva rogi.

Item *Phaethontis*. Idem Mart. ep. 32.

Et latet, & lucet Phaethontide condita gutta.

Et *Phaetontias*, unde *Phaethontiades* Virg. Ecl. 6.

Tum Phaethontiadas muſco circundat amaræ
Corticis, atque ſolo proceras erigit alnos.

Id eſt, ſorores Phaethontis, quæ dum extinctum fratrem inſolabiliter lugerent, converſæ ſunt in alnos, vel ut alii volunt, in populos, quarum lachrymæ in Electrum erant converſæ: Dionyſ. de ſitu Orbis:

Τοῖς δ' ἔπι Πυῤῥηναῖον ὄρος, καὶ δώματα Κελτῶν,
Ἀγχόθι πηγάων καλλιῤῥόου Ἠριδανοῖο,
Οὗ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα
Ἡλιάδες κώκυσαν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
Κεῖθι ἢ Κελτῶν παῖδες ὑφήμενοι αἰγείροισι
Δάκρυ ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.

Ovid. Met. 2.

Inde fluunt lachrymæ, ſtillataque Sole rigeſcunt
De ramis electra novis, quæ lucidus amnis
Excipit, & nuribus mittit geſtanda Latinis.

Idem Pont. 1. 2.

Vos quoque felices, quarum clamantia fratrem
Cortice velavit populus ora nova.

Val. Flac. lib. 5.

Flebant populeæ juvenem Phaethonta ſorores.

Lucan. lib. 2. de Eridano:

———*Hunc fabula primum*
Populeâ fluvium ripas umbraſſe coronâ:
Cumque diem pronum tranſverſo limite ducens
Succendit Phaethon flagrantibus æthera loris,
Gurgitibus raptis penitus tellure perustâ,
Hunc habuiſſe pares Phœbæis ignibus undas.

Papinius Theb. ult.

Sic Hyperionium tepido Phaethonta ſorores
Fumantem lavere Pado, vix dum ille ſepulcro
Conditus, & flentes ſtabant ad flumina ſylvæ.

Qu. Smyrnæus lib. 5.

Ἠλέκτρον δ' ἐπὶ πᾶσι δίειδέα, τὸ ῥά τέ φασιν
Ἔμμεναι ἠελίοιο πανομφαίοιο θυγατρῶν
Δάκρυ· τὸ δὴ Φαέθοντος ὑπὲρ κταμένοιο χέαντο
Μυρόμεναι μεγάλοιο παρὰ ῥόον Ἠριδανοῖο.

Claudianus:

———*Submiſſus adorat*
Eridanus, blandoſque jubet miteſcere fluctus,
Et Phaethonteas ſolitæ deflere ruinas
Roſcida frondoſæ revocant electra ſorores.

Vide Diod. Sic. prolixè hanc fabulam interpretantem lib. 4.

Phago, onis, vir adeo guloſus, & vorax, ut adhibitus menſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, vervecem & porcellum uno die comederit, biberitque orcam vini. Flav. Vopiſcus.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italiâ conditor. Nam cum in eo bello, quod Lacedæmonii cum Athenienſibus geſſerunt, utrinque vires attritæ eſſent, Spartani juventute exhauſti edixerunt, ut virgines quibuſlibet nullo diſcrimine ſui copiam facerent. Sedatis autem bellis, juvenes incertis parentibus nati, cùm & patriæ & ſibi eſſent opprobrio (nam *Partheniatæ* dicebantur) accepto duce Phalantho octavo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatique ad breve oppidum Calabriæ, quod Tharos Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & priſco nomine Tarentum appellarunt. Horat. Carm. 2. Od. 6.

Dulce pellitis ovibus Galeſi
Flumen, & regnâta petam Laconi
Rura Phalantho.

Ubi vetus Commentator. *Phalanthus Lacedæmonius fuit, ejectus patriâ hâc de causâ, quòd abſentibus Lacedæmoniis, eorum filiæ ex ſervis gravidæ pepererant: quos filios tali culpâ genitos, reverſi à bello Lacedæmonii, patriâ ejecerunt:*

runt : quorum dux Phalanthus fuit, qui Tarentinam condidit civitatem, ut fertur, octavus ab Hercule. Unde Silius lib. 11.

Inde Phalantheo levitas animoſa Tarento
Auſonium laxare jugum.

Mart. lib. 8. 28.

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi,
Quâ ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.

Et lib. 5. ep. 38.

Agnâ Galeſi mollior Phalanthini.

Phalanx, Arachnes frater, Atticæ reg. incola, ubi adoleviſſet, artem militarem à Pallade didiciſſe fertur, cum Arachne ſoror omnia illa diligenter didiciſſet, quæ ſpectant ad telæ conficiendæ & ad ſuendi artificium. At cum Phalanx rem habuiſſet cum ſorore, fama eſt, ita facti turpitudine commotam eſſe Deam, tamque graviter facinus tuliſſe, ut ambos in ſerpentes viperas verterit. Arachne gravida ex fratre juſſa eſt à Pallade non ſine maximo vitæ diſcrimine parere ; quare à filiis corroſa fuit : quod etiam cæteris ejuſdem generis dicitur poſtmodum accidiſſe. Nat. Com. lib. 6. cap. 22.

Phalaris, crudeliſſimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera novorum ſuppliciorum inſtrumenta, taurum æneum habuit. Perilli cujuſdam arte fabricatum, in quem immiſſi damnati, igne ſubjecto, bovis mugitum edebant : cujus muneris nomine cum artifex non leve munus ſperaret, juſſu tyranni in Taurum conjectus primus artis ſpecimen præbuit. Ipſe quoque Phalaris, cùm nimia ejus atrocitas ulterius ferri non poſſet, facto in eum univerſorum civium impetu, correptus ei ipſi tauro, quo alios exuſſerat, incluſus, vivus crematus eſt. Juvenal.

——Phalaris licet imperet, ut ſis
Falſus, & admoto dictet perjuria tauro.

Inde Φαλαρισμὸς pro tyrannide apud Cicer. lib. 7. ad Attic. ep. 12. Ovid.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit : infelix imbuit author opus.

Cicero Verrinâ 6. Reddita tum alia Gelenſibus, alia Agrigentinis, in quibus etiam ille nobilis taurus, quem crudeliſſimus omnium tyrannorum Phalaris, &c. Silius lib. 14. de hoc tauro :

Ductor Groſphus erat, cujus cælata gerebat
Taurum parma trucè, pœnæ monumenta vetuſtæ.
Ille ubi torreret ſubjectis corpora flammis,
Mutabat gamitus mugitibus, actaque veras
Credere erat ſtabulis armenta effundere voces.
Haud impune quidem, nam diræ conditor artis
Ipſe ſuo moriens immugit flebile tauro.

Phalereus Demetrius Philoſophus, dictus à *Phalero* portu, ſive à *Phalariâ* provinciâ, Phanoſtrati fil. Theophraſti auditor, Athenis præfectus à Caſſandro Macedonum principe, cum eſſet civis : qui (ut author eſt Strabo) non modo popularem non deſtruxit potentiam, ſed etiam melius reformavit. Verum tandem invidia valuit, ut poſt Caſſandri obitum, Ægyptum fugere coactus ſit, & ejus inimici ſtatuas plures trecentis conflavere. Hic tandem morſu aſpidis periit, cum multa apud Ptolemæum in calamitoſo otio ſcripſiſſet.

Phalereus quidam deploratus à medicis vomicæ morbo, cum mortem in acie quæreret, vulnerato pectore medicinam invenit ex hoſte. Plin. 7. 50.

Phania, vir quidam fuit, qui quia falſam de ſe præbuit opinionem, quaſi multarum divitiarum vim domi conſtructam ac reconditam haberet, ejus diſſimulatio abiit in proverbium, *Phaniæ janua.*

Phanias, vel *Phænias*, Ereſius, Ariſtotelis diſcipulus. Mem. ejus Laertius lib. 2. Varia ſcripſiſſe ex Athenæo cognoſcimus, nam ſæpius nominat opus περὶ φυτῶν, h. e. *De Plantis.* Idem lib. 3. citat eum, libro cui titulus, *Tyrannorum cædes ex vindictâ.* Et lib. 6. *De Tyrannis Siciliæ*, & lib. 8. in ſecundo, *De magiſtratibus Ereſiis*, & eodem in ſecundo. *De Poetis*, denique lib. 14. *Ad Sophiſtas.* Quædam quoque ejus Laertius citat. Nam in Antiſthene legas : Φανίας ἐν τῷ περὶ τῶν Σωκρατικῶν. Et in Zenone : *Sicut Phanias ait, Poſidonii familiaris, in primo de Poſidonii diſſertationibus.* Hiſtoriam de Hipparino ex Phaniâ hoc citat Parthenius in Eroticis, cap. 7. Ad eundem Phaniam extitit olim epiſtola Theophraſti, popularis ejus, teſte Apollonii Schol. in lib. 1.

Phanodemus, hiſtoricus, cujus mem. Halicarnaſſeus Dionyſius lib. 1. ubi memoriæ mandaſſe eum ſcribit *Atticæ Antiquitates.* Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 399.

Phanodicus, Deliaca ſcripſit, quorum lib. 9. citat Apollonii Scholiaſtes in lib. 1. Meminit & *Phanodici* Laertius in Thalete & Biante.

Phanus, fuit quiſpiam, qui quum uxorem haberet adulterii ſuſpectam, atrii fores ſic occluſit, ut non niſi cum ſtridore, ſonituque poſſent aperiri : verum cum illa per tegulas adulterum admitteret, vicini per jocum dicebant : *Phani oſtium* ; quo proverbio innuebant aliquid ſervatum fruſtra.

Phaon, juvenis Leſbius, qui à Venere Alabaſtrum unguenti dicitur accepiſſe, eoque oblitus omnium formoſiſſimus evaſiſſe, eximiâque pulchritudine, cùm alias mulieres Mitylenæas, tum præcipue Sappho poetriam ad ſui amorem allexiſſe. Extat epiſtola Sapphûs ad Phaonem inter Ovidianas.

Pharao, rex Ægypti. Suidas : Φαραὼ, οὕτως ἐκαλοῦντο πάντες οἱ βασιλεῖς Αἰγύπτου, ἀπὸ τοῦ πρώτου Φαραώ. *Pharao* autem cognomen erat dignitatis, ut ſcribit Euſebius. Et Joſepho in Antiquitatibus Pharaonis nomen ſecundum Ægyptios ſig. Regem, Sic enim ille : Ὁ Φαραὼν κατ' Αἰγυπτίους βασιλέα σημαίνει. Quum ergo hoc honorificum nomen ſit, malè refertur ad Hebræum פרע *nudare*, quòd auxilio Dei nudatus fuerit. Iſid. 7. 6. *Pharao nomen eſt non hominis, ſed honoris, ſicut apud nos Auguſti appellantur reges, cum propriis nominibus cenſeantur. Exprimitur autem in Latinum denegans eum, utique Deum, ſive diſſipator ipſius : populi enim Dei fuit afflictor.* Apud Arabes autem quorum dialectus Ægyptiaca vocabula multa habet admixta פרעון *pharaon* eſt *crocodilus*, quo Ezechielem alluſiſſe videtur cap. 29. & 32. Boch. Hic *Petiſſonius* dictus eſt. Cedr. Ὁ σκληροκάρδιος Φαραὼ Πετισσώνιος, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοὶ, ἰδίῳ ὠνόμαστο ὀνόματι.

Phariſæi, horum in ſacris literis multa mentio : cum Chriſto concertationes non paucæ ; multæ magnæ molitiones adverſus Eccleſiam in Apoſtolis ſuccreſcentem commemorantur. De quibus ita tractationem inſtituemus (inquit Rever. Montacutius) ut nominis primùm notationem : tum ſectæ originem & antiquitatem : tertio τὴν ἀναστροφὴν, & vitæ inſtitutæ rationem : poſtremo doctrinam, & inſtituta inveſtigemus.

I. Nomen ante alia, cùm ſit δηλωτικὸν rei ſubjectæ, atque adeo διαγνωστικὸν aliorum. Quod ab origine quadruplici, vel deductum, vel videri deducendum Serrarius docet, accuratiſſimus harum rerum Tractator. *Primum* formari poteſt à *Parad*, quod eſt *expandere*, vel *explicare* : quæ quidem notio & derivatio nominis, optimè cum eorum moribus congruebat, qui erant φίλαυτοι & φαινηπῶντες, ambitionis animalia, adeo ut omnium oculis conſpici, digito monſtrari, & deſignari cuperent. *Secundo* vel dicebantur à *Paraſh*, quatenus vox ſign. *declarare, exponere, interpretari* : atque hujus etymi rationem multi viri docti amplectuntur. *Tertio* dictos alii autumant à *paratz*, vel *quarto* à *paraſh*, quatenus ſign. *ſeparare*, & *dividere*, quaſi eſſent, aut ſe imaginarentur ita eſſe, ab aliis diviſi, qui infra ipſos longius poſiti, ad ipſorum juſtitiam, ſanctitatem, intelligentiam nequaquam poterant aſpirare. Quod ſatis declarat ille apud Lucam 18. 12. *Non ſum ſicut cæteri hominum, &c.* Ἐλέγοντο δὲ Φαρισαῖοι, διὰ τὸ ἀφωρισμένους εἶναι αὐτοὺς, &c. *Phariſæi dicebantur*, ait Epiphanius, propterea quod eſſent illi ob ſuperfluum Divini Numinis cultum ipſorum opinione ſeparati. Phares etenim Hebraica dialecto ſign. ſeparationem. Suidas : Φαρισαῖοι, οἱ ἑρμηνευόμενοι ἀφωρισμένοι παρὰ τὸ μερίζειν, καὶ ἀφορίζειν ἑαυτοὺς τῶν ἄλλων ἁπάντων, εἴς τε τὸ καθαρώτατον τοῦ βίου καὶ ἀκριβέστατον, καὶ εἰς τὰ τοῦ νόμου ἐντάλματα. Φαρὲς γὰρ κατὰ τὴν Ἑβραΐδα γλῶτταν ἀφορισμὸς ἑρμηνεύεται. Heſychius : Φαρισαῖος, ἀφωρισμένος, μεμερισμένος, καθαρός. A diviſione itaque dicti ſunt hi populi, quomodo & hodie plurimi ſunt Phariſæi. Nazianz. Orat. 33. Τοὺς τότε, καὶ τοὺς νῦν Φαρισαίους, commemorat. Φαρισαίων γὰρ, inquit, οὐ τὸ γένος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος ἐργάζεται.

II. Phariſæorum origines quoad certum temporis articulum nec definivit Joſephus, nec deſignavit, aut deſignare voluit Hieronymus : neque ſectæ illius & hæreſeos auctor quis fuerit conſtare poteſt, vel inveniri. Illa de Sammai & Hittel ſententia, tanquam ſomnium Rabbinicum, explodenda eſt. Genebrardi ac Serrarii commentum, quo ſecundi cujuſdam originis principes & duces commendantur, non autem primi, ſpecioſum magis quàm ſolidum videtur. Videntur vero non ſtatim à captivitate prodiiſſe, non ante Eſdram, Nehemiam, Malachiam, collectos ad patres : non niſi poſt prophetiam in illa gente, ceſſantem. Neque enim viri illi deo pleni, Divinæ Legis tenaciſſimi, ſuperſtitiones illas, παρὰ διορθώσεως ὁδὸν τηρώσας, impoſturas & impietates pullulantes tacitè tuliſſent : neque arbitror Siracides in ſuo Panareto prorſus de magiſtris his in Iſraël tacuiſſet. Veroſimile eſt exortas haſce ſectas, poſt Antiochi tyrannidem, & Paganiſmum per Menelaum, Alcimum, Jaſonem, alios, in Religionem Dei ſubintroductum, h. e. ſub ipſis initiis principatus Maccabaici. Nam Sadducæi plane Athei erant & Epicuræi. Eſſeni de Cynicis participabant : Phariſæi Stoicorum placita amplectabantur imprimis ; non tamen ita, quin & de aliis quoque Phlioſophorum ſectis, præcipuè Pythagoricis, mutuarentur qui Judæorum fabulis

de

de progreſſu hujus Scholæ Phariſaicæ delectatur, adeat Serrarium in Trihæreſio.

III. Mores Phariſæorum quod ſpectat, verum eſt quod in genere prædicabat de iis Baronius, genus hominum aſtutum, arrogans, regibus infeſtum, plerumque adeo ut eos apertè etiam impugnare non vererentur. Verum etiam quod Joſephus ipſe profeſſione & ſectâ Phariſæus, generaliter de popularibus ſuis ſibi benè cognitis cenſuit, ἀρχαιολ. 20. 3. Erat eodem tempore inter Judæos genus hominum maxime ſui admirantium, eo quod ante alios, legem ſe Moſaicam ſtrictiſſimè rebantur obſervare.

Imprimis celebris eſt ille Character, ſcripturæ frequentiſſimo elogio, & Chriſti præconiis decantatus, quod Hypocritæ paſſim indigitentur. Quâ viâ ad gloriam, opes, & potentiam graſſabantur: gratia enim & favore multitudinis adeo poterant, ut freti aliquando ipſorum auxilio, Regum edictis & imperio reſiſtere auderent. In aulâ Herodis dominabantur plurimum; non quod aliquid apud ipſum poſſent, qui Cretiſare noſſet cum Cretenſibus; ſed apud mulieres, in Gynæceo, quæ plurimæ in illâ Aulâ verſabantur. Iſtas omnes devotas, devinctaſque tenebant Phariſæi, adeo ut per illas omnia domus ſecreta rimarentur. Cumque Herodes aliquando ipſos, in ſceleribus deprehenſos, grandi pecuniâ multaſſet, Pheroræ uxor, totam illam ſummam de ſuis fiſco repræſentaret. Maldonatus, vir certè eruditus, ſed calami interdum intemperantioris, & linguæ maledicentiſſimæ, Com. ad 3. Mat. verſ. 7. ſcribit; Joſephus eos (h. e. Phariſæos) Lutheranis & Calvinianis ſimillimos facit, ſuperbos, ſeditioſos, gratiam principum captantes. At hoc mendacium ſplendidum eſt quod de captatione gratiæ principum habet. Joſephus enim contrarium planè ῥητῶς dixit. Cætera ridicula ſunt; quaſi Joſepho innotuerat de Lutheranis & Calviniſtis: dicere voluit Jeſuita, ita deſcriptos à Joſepho ut in iis Calviniſtas & Lutheranos intelligamus. Sed & hoc quoque mendacium eſt plane Loyoliticum. Non enim illos ita depinxit Joſephus, ut cum Lutheranis rectè poſſint, & Calviniſtis comparari. Poſſem ego multo rectius, ſecundum legem talionis eos cum Patribus è Societate iſtâ pleriſque (Schottos, Frontones, Acoſtas, Petavios, Roſneydos & aliquos alios viros eruditos, & modeſtos excipio) comparare propter ementitam, & nundinariam ſanctitatem, propter ſuperbiam pervicacem, propter mores ſeditioſos, propter aſtutiam, fraudes, perfidiam, ſeditiones motas, fotas, excitatas; propter conſilia, animorumque motus, regum ſaluti & imperiis infeſtiſſima. Multa fateor poſſe in Phariſæis conſiderari; horum nonnulla Lutheranis forte & Calviniſtis; alia Jeſuitis, Monachis, Papiſtis in genere, poſſunt non incommode adaptari. Quod ſi Hypocritæ ſimus (dicam verbis doctiſſimi & modeſtiſſimi Jeſuitæ Nicol. Serrarii) ſuperſtitioſi, faſtuoſi, ambitioſi, proximorum deſpicientes, avari, phylacteria dilatantes, fimbrias magnificantes, ſepulchra dealbata, invidi, infidi, contumaces aliiſque id genus Phariſaicis ſceleribus cooperti; ſive Catholici, ſive Lutherani, ſive Calviniani; Phariſæi certè ſumus, & cum Phariſæis (quod avertat dominus clementiſſimus) filii gehennæ ſumus. Ad omnes enim pertinet illud S. Hieronymi in 23. Matth. Væ vobis miſeri, ad quos Phariſæorum vitia tranſierunt.

Orabant frequenter Luc. 5. 35. Sed orationes quas in publico numerabant, hypocriſin præ ſe ferebant, quò magis eorum impietas diffundebatur. Amant, inquit Salvator Matt. 6. 5. in Synagogis & in angulis platearum ſtantes orare ut videantur ab hominibus. Solebant etiam βαττολογεῖν, Mat. 6. 7. i. e. inanes fundere, & inaniter repetitas preces. Prophetarum ſepulcra ædificabant, libenter quoque idque frequenter dabant eleemoſynas. In jejuniis mirificam adhibebant ἄσκησιν, σκληραγωγίας, & duriſſimam vivendi ſeveritatem. Menſam frugalem rebus vulgo venalibus inſtruebant. Ὑποβινητιῶντα βρώματα, καὶ τὸ προάκτον ἐγείροντα, uti loquitur ille, apud Athenæum in menſis Phariſaicis nulla erant. Cibum capturi lavabant manus, & piaculum arbitrabantur, ſi illotis manibus victum capeſſerent. Mat. 15. Iccirco πυγμῇ νίψωνται dixit Evangeliſta; h. e. crebro, ſæpius, diligenter: ut contra novum interpretem, & ſæpius reprehenſorem eorum quæ non intellexit, docent Serrarius & Caſaubonus. Decimas exactiſſimè perſolvebant, quemadmodum gloriatur ille apud Deum, Luc. 18. Et, ut in Deum, legem, cultum & pietatem patriam viderentur benè animati, & eorum procurandorum ſtudioſi, circuibant, inquit Serrator πᾶσ περιφερῶ τε, καὶ ὑγρὼ, mare & aridum, ut unum facerent proſelytum. Sunt & alia eorum ἐπιτηδεύματα hypocritica, apud Evangeliſtas, nimirum quod amarent primos recubitus in cœnis, & primas cathedras in Synagogis, & ſalutationes in foro, & vocari ab hominibus Rabbi. Poſtremo dicuntur dilataſſe phylacteria & magnificaſſe fimbrias ſuas. Hæc de moribus & converſatione Phariſæorum.

IV. De doctrinâ eorundem admonitio illa legitur ſervatoris Mat. 16. & Mar. 8. Cavete à fermento Phariſæorum. Erant autem in doctrinâ Phariſæorum quatenus à Moſaicâ Cathedrâ & doctrinâ receſſerant, multa capita quæ paſſim perſtringuntur apud Evangeliſtas. Pleraque autem ſub nomine & titulo Traditionum ſeniorum proſtituuntur. Has illi à ſe inventas & excogitatas δευτερώσεις, vel pro lege ſubſtituebant, vel ad Legem aſſuebant, vel contra Legem efferebant. Docebant autem Deum in deſerto, ad M. Sinai, duplicem dediſſe Iſraelitis legem; unam literis mandatam, alteram non ſcriptam, ſed ore tenus traditam Moyſi, quam & ipſe deinceps Joſuæ, ille vero ſenioribus commendavit, ut ſic perpetuâ ſucceſſione derivata ad poſteros per manus veluti deſcenderit. Honorem provectioribus deferendum docebant, ideo nimirum quod ipſimet erant ἐν ἀξιώματι conſtituti; de pietate vero in parentes & illis debitâ reverentiâ perversè docebant. Quàm rigidè & ſuperſtitiosè colebant Sabbatum, è multis locis Evangeliorum patet; ubi Chriſtum & Apoſtolos de Sabbati violatione coarguunt.

Erant autem, licet non commemoratur in ſcripturis, quædam doctrinæ capita, in quibus non tam hæreſin tuebantur in religione patriâ, & à pietate declinabant, quam ad Paganiſmum, & impias Gentilium ſuperſtitiones ac ſententiam exorbitabant. Siquidem dum immortales animas confirmant, & judicium ac reſurrectionem profitentur, tamen illa ſimul admiſcent deliramenta, quæ nullam illarum ſententiarum admittunt. Nam μετεγγισμοὺς, quos vocabant, & μετεμψυχώσεις, animarum tranſmigrationes de corporibus in corpora, impiè & ridiculè, è Pythagoreorum deliriis, teſte Joſepho, ſubintroducebant. Ab hâc opinione, in Evangelio, Chriſtum Dominum fuiſſe etiam, Jeremiam, aut unum aliquem ex antiquis prophetis arbitrabantur, quod illorum animam in Chriſti corpus tranſiiſſe putarent. Fingebant præterea poſt exceſſum animæ; ut tranſmigratio bonorum (talium enim metempſychoſin ſolum admittebant) conſtitui poſſet & perennare, δικαιώσεις quaſdam ſub terrâ exerceri, quemadmodum & Poetarum fabulæ nobis Æacum, Minoem, & Rhadamanthum exhibent; poſt quod examen & judicium, animas bonorum migrationi deſtinari, malorum vero æternis ſuppliciis mancipari. Mathematicis vel potius apoteleſmaticis vanitatibus addictiſſimi erant. Ἀστρονομία παρ' αὐτοῖς σφόδρα ἐχρημάτιζεν, inquit Epiphanius. Denique Deo & Fato omnia tribuebant. Εἱμαρμένῃ τε καὶ Θεῷ προσάπτουσι πάντα· ita Joſephus. Ubi Fatum Stoicum intellige, non autem Peripateticum, vel Chriſtianum, h. e. Dei propoſitum, & decretum in Æternitate, quod neutiquam repugnat contingentiæ, nec inevitabilem rebus imponit neceſſitatem, ſed eas ſuos motus agere ſinat. Hæc de Phariſæis ex Montacutii Apparatu 7.

Pharnace, Cinnyræ mater. Heſych. Κινύρας. Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης παῖς, βασιλεὺς Κυπρίων. Phœnicium vero nomen eſt פרנקא *Pharnace*, quod *delicias* ſonat. Bochartus.

Pharnaces, Mithridatis, Ponti regis filius, de quo Lucanus lib. ult.

———Non Theſſala tellus
Vaſtaque regna Jubæ, non Pontus & impia ſigna
Pharnacis gelido circumfluus alis Ibero
Tantum auſus ſcelerum.———

Qui quum, ut ait Florus, magis diſcordiæ civilis inter Pompeium & Cæſarem fiduciâ, quàm virtutis ſuæ, infeſto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus, uno & non toto prælio obtrivit more fulminis, quod uno eodemque momento, venit, percuſſit, abſceſſit. Unde eſt illud Suetonii in Cæſare c. 37. *Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum,* Veni, Vidi, Vici, *non acta belli ſignificantem, ſicut cæteri, ſed celeriter confecti notam.*

Pharnuchus Aſibenus Perſicam hiſtoriam condidit. Auctor Steph. in Ἀντιόχεια.

Phavorinus, Arelatenſis, Trajani, ac imprimis Adriani tempore floruit. Ἀνδρόγυνος; ut etiam Suidas, imò & Philoſtratus in vitis Sophiſtarum, ait; vel juxta alios Eunuchus. Sanè ſenex quoque imberbis erat, & voce acutâ ac ſtridulâ, ut Eunuchi eſſe ſolent. Interim rerum amatoriarum erat callentiſſimus uſque adeo ut in adulterio etiam deprehenſus dicatur; quod & Lucianus in Eunucho narrat. Nam etſi nomen ipſum reticeat, tamen cum patriam & ætatem exprimat, ſatis docet, quem ſignet. Ab Adriano Cæſare aliquando culpatus ob ſermonem, quem defendere optimâ ratione poſſet, ſilere maluit. Reprehendentibus hoc amicis, dicebat, nolle ſibi cum eo negotium eſſe, qui triginta haberet legiones. Autor Spartianus in Hadriano. Interdum tamen cum eo contendit; quæ res pluſquam ſatis erat periculoſa. Nam Adrianus eos, à quibus eruditione vinceretur, odio tanto

proſe-

proſequebatur, ut plerosque eorum è medio tolleret. Nota res ex Xiphilino, qui memorabilem hiſtoriam refert de architecto Apollodoro, ejuſque cæde. Itaque Phavorinus tria in ſe miranda eſſe dicebat, quòd homo Gallus Græcè loqueretur, quòd Eunuchus adulterii cauſam ageret, quòd cùm Imperatore diſceptaret & viveret. Philoſtratus. Multa admodum, eaque & philoſophica, & hiſtorica ſcripſit, de quibus Voſſium ſis adi.

Phegeus, pater Alpheſibœæ, qui Alcmæonem, quum juſſu patris matrem occidiſſet, & ob eam rem Furiis agitaretur, purgavit, eique Alpheſibœam filiam matrimonio locavit. Ovid. Met. 9. Hinc *Phegeius*. Ovid. ubi ſupra:

Donec eum conjux fatale popoſcerat aurum,
Cognatumque latus Phegeius hauſerit enſis.

Item *Phegis*. Idem 2. de Rem. Am.

Amphilochi frater, ne Phegida ſemper amaret
Callirrhoe fecit parte recepta tori.

Vide Pauſan. in Arcad. & Apollod. lib. 3.

Phemius, Homeri præceptor, citharœdus, quem ipſe Homerus inducit Odyſ. α cantantem in convivio procorum. Non quod ille Ithacenſis ἀοιδὸς verè fuerit Homeri magiſter, ſed Poeta in memoriam ſui præceptoris adfinxit huic Ithacenſi citharœdo hoc nomen.

Phemius, de reditu Græcorum à Trojâ ſcripſit. Plutarchus.

Phemius, Ægæi pater. Iſacius ad Lycophronem: Φασὶ τὸν Αἰγέα Φημίου εἶναι, παῖδα Αἰγέως δὲ Θησέα.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici ſacerdos, teſte Pauſaniâ, quæ carmen heroicum dicitur inveniſſe. Eſt & Phœbados nomen apud Lucanum. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuiſſe. Meminit ejus Heſiodus in Theogon.

Pheræus Alexander tyrannus quidam dictus apud Plut. in Pelopidâ. Ab uxore ſuâ Thebe ob pellicatûs ſuſpicionem interfectus eſt, teſte Cicerone lib. 2. de Officiis, & Val. Max. lib. 9. cap. 13. Ovidius in Ibin:

Inque tuo thalamo jugulatus more Pheræi,
Qui datus eſt letho conjugis enſe ſuæ.

Fuit & *Pheræ*, op. Atticæ inter Megara & Thebas.

Pheraules, vir quidam Perſa, qui ex paupere dives à Cyro factus, deſiderio priſtinæ tranquillitatis affectus, ac moleſtiarum, quas ſibi divitias importaſſe querebatur, multitudine offenſus, omnium bonorum ſuorum poſſeſſionem in Sacam quendam tranſtulit, ſic ſibi tantum excipiens, ut ab eo tanquam hoſpes, atque etiam parciùs aleretur. Vide Xenophon. Κυρ. παιδ. lib. 8.

Phereclus, fuit navium architectus, qui naves Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricavit. Coluthus:

Ἔνθα ταναυπερέμνοιο δαϊζομέναι δρύες ὕλης
Ἤειπον, ἀρχεκάκοιο περιφροσύνησι Φερέκλου,
Ὅς ποτε ὑβραίνοντι χαριζόμενος βασιλῆι
Νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτήνατο χαλκῷ.

Pherecrates, Athenienſis, poeta Comicus, militavit ſub Alex. M. docuitque fabulas 12. Suidas. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 38. Alius à Deucalione ortus. Cic. 1. Tuſc. Qu.

Pherecydes, Syrius, de quo Apuleius in Floridis; *Quinetiam Pherecydes Syro ex inſula oriundus, qui primus verſuum nexu repudiato, conſcribere auſus eſt paſſivis verbis, ſoluto locutu, liberâ oratione.* Vixit regnante Servio Tullo. Cic. in Tuſc. Qu. *Pherecydes Syrus primùm dixit, animos hominum eſſe ſempiternos; antiquus ſane; fuit enim meo regnante gentili.* Etiam ætatem inde cognoſcimus, quòd magiſter fuit Pythagoræ, teſte Jamblicho in ejus vitâ. Item quòd Thaletis Mileſii præceptor erat, ut Tzetzes ait, Chil. 2. Hiſt. 55. ubi & vixiſſe dicitur temporibus prædivitis Crœſi, primuſque inveniſſe eclipſes, ac periodos Lunæ. Primus omnium de naturâ & de Diis, ſcripſit, ut ex Theopompo refert Laertius. Conſtabat autem Θεογονία ejus libris decem. Iis deorum ortum & ſucceſſionem complectebatur, ut eſt apud Suidam. Morbo obiit pediculari, teſte Ariſtotele extremo lib. 5. de hiſt. Anim. Vide Laertium in ejus vitâ, & Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 4. Ubi etiam fusè diſputatur an Suidas Pherecydem Lerium rectè diſtinxerit ab Athenienſi.

Pherecydes, hiſtoricus Athenienſis. Meminit ejus Germanicus in Arateis, ubi de Tauro, & Pleiadibus. Admodum antiquum fuiſſe oſtendit Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Nempe vixit Darii Hyſtaſpidæ temporibus. Vide Voſſ. de. H. Gr. pag. 445. Alius *Pherecydes* memoratur Sorano in Hippocratis vitâ, ubi genealogiam Hippocratis dicitur conſignaſſe. Vide Voſſ. de H. Gr. pag. 400.

Pherenicus, Heracleota, fabuloſa magis quàm hiſtorica cecinit. Athen. lib. 3. Teſtis etiam à Tzetze adducitur Chil. 7. Hiſt. 144. populi.

Pherephatta, Proſerpina. Unde ſacrum apud Cyzicenos Φερεφάττια, de quibus Plutarchus in Lucullo, & Appianus in Mithridaticis.

Pherora, Herodis Judæorum regis frater veneno periit,

Pherſephone, eadem quæ *Proſerpina*; de quâ Iſacius in Lycophr. Περσεφόνη δὲ καὶ Ἶσις, καὶ Γῆ, καὶ Ῥέα, καὶ Ἑστία, καὶ Πανδώρα, καὶ ἕτερα μύρια ὀνομάζεται. *Tellurem* intelligit, quod clarius elucet ex Φερσεφονείας etymo, de quo Heſychius. Φερσεφόνη ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ ἡ φέρουσα τὸ ἄφενος, τουτέστι τὸν πλοῦτον, διὰ τὸν καρπὸν ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄνησιν.

Phidias, nobilis ſtatuarius, qui in ebore ſculpendo citra æmulum claruit. Cic. de Orat. *Phidiæ ſimulacris nihil in eo genere perfectius.* Diis tamen (ut inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter hujus opera maximè commendata eſt Minervæ ſtatua, quam Athenis ex ebore fecit 36. cubitorum altitudine, in cujus clypeo Amazonum pugnam, & Gigantomachiam inſculpſit, in ſoleis vero Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Jupiter Olympius, & ipſe totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octaviæ, Venus. Plin. 25. 8. Hic etiam ſtatuam Nemeſis Deæ denum cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parva ſurgebat complicatio, ubi teſte Antigono inſcriptum erat, *Agoracritus Parius fecit.* Hunc enim diſcipulum ſuum Phidias adeo dilexit, ut nomen ejus operi inſcripſerit. Initio pictor fuit & Minervæ clypeum Athenis pinxit. Hinc *Phidiacus*. Prop. 3. 9.

Phidiacus ſigno ſe Jupiter ornat eburno.

Martialis, 7. 55.

Phidiaco ſi digna Jovi dare templa paravit,
Has petat à noſtro Piſa tonante manus.

Ovid. Pont. 4. 1.

Bellica Phidiacâ ſtat Dea facta manu.

Stat. Sylv. 2. 2.

Si quid adhuc vacuâ tamen admirabile Piſâ
Phidiacæ raſere manus.

Phidile, mulieris nomen. Hor. Od. 23. lib. 3.

Cœlo ſupinas ſi tuleris manus
Naſcente Lunâ ruſtica Phidile, &c.

Philadelphus, rex Ægypti qui Bibliothecam fecit Alexandriæ fere 50000 librorum continentem. Idem libros Moyſis curavit per 70 Interpretes ex Hebræo in Græcum ſermonem verti.

Philæni, fratres Carthaginenſes, qui pro finium ſuorum propagatione ſe vivos ſepeliri ſuſtinuerunt. Nam cum inter Carthaginienſes & Cyrenenſes de finibus controverſia incidiſſet, placuit ut certo tempore duo viri ex utraque civitate egrederentur, & ubicunque ſibi obvii fierent, ibi utriuſque ditionis termini eſſent. Itaque Carthagine egreſſi Philæni cùm aliquot paſſuum millia in fines Cyrenenſium proceſſiſſent, indignati adverſarii ſe eſſe præventos, optionem Philænis propoſuerunt, mallentne ad fines ſuos retrocedere, an eo in loco vivi defodi: illiſque reſpondentibus, ſe patriæ ſalutem vitæ anteferre, à Cyrenenſibus, qui viribus ſuperiores erant, vivi ibidem ſunt defoſſi. Quo in loco Carthaginienſes, ne eximia illorum in patriam pietas, ullà temporum injuriâ obliteraretur, duas illic aras conſtituerunt, quas à fratrum horum nomine, *Philænorum aras*, vocaverunt. Vide Salluſtium in bello Jugurthino. Hæ Strabonis ætate non extiterunt, ut ipſe refert.

Philetærus Comicus, de quo Voſſ. P. Gr. pag. 50.

Philagrius, medicus inſignis, Galeni contemporaneus, natione Epirota. Vide Suidam.

Philagrus, Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Cæl. Rhod. 11. 41.

Philammon Athenienſis pugil præclarus. Themiſt. Orat. 1. Ἀλλὰ τόν γε Φιλάμμονα ἐκεῖνον οὐκ ἄν ποτε ἠδίστω πρὸς τῷ Ἀλφειῷ κονίσασθαι, μὴ ξυμμαρτυρήσαντος Ἀριστοτέλους τῷ φύσει καὶ παῖδα ποιησαμένου. Suidas. Φιλάμμων πύκτης Ἀθηναῖος, ὃς πάντα τὸν χρόνον ἐνίκα τοὺς ἀντιπάλους.

Phileas, Geographus, quam antiquus fuerit, argumento eſt quod memoratur Dicæarcho in fragmento de Græciæ deſcriptione ad Theophraſtum. Atque idem teſtis adducitur in Epitome Artemidori Epheſii. Eſtque is qui in Περίπλοις citatur à Stephano in Ἀνδρία. Meminit hujus Phileæ quoq; Etymologus in Ἀργανθών. Divulgavit quoque librum de Aſiâ. Macrob. Sat. 5. 20. At plane alius eſt beatus Martyr *Phileas*, de quo Hieronymus in Scriptoribus illuſtribus, & Nicephorus, l. 7. c. 9.

Philelphus, nomine Franciſcus, Anconitanus Eques Auratus & Poeta Laureatus Eman. Chryſoloræ gener, Romam accitus, artis Oratoriæ præcepta ad Ciceronis imitationem quoſdam ingenuos adoleſcentes docuit; inter quos & Alexandrinus Alexander ſe plurimùm profeciſſe teſtatur, lib. 1. cap. 23. Vide Voſſ. Hiſt. Lat.

Philemon, poeta Comicus, qui quamvis (ut inquit Quintilianus) pravis ſui temporibus judiciis, Menandro ſæpe prælatus, conſenſu tamen omnium meruit ſecundus credi. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 58. Alius ab hoc teſtis laudatur Plinio,

4. 13.

4. 13. & 37. 2. Videtur fuiſſe ſcriptor Solino non abſimilis. Voſſius.

Philemon, ruſticus quidam, qui cùm Jovem & Mercurium hoſpitio excepiſſet ſub paupere tecto, unà cum Baucide uxore in arbores converſus eſt, & domus ejus in templum, ut refert Ovidius Metam. lib. 8. Fabula hæc docet hoſpitalitatem & frugalitatem eſſe Deo gratam, & apud Poetam (cujus nonnulli exiſtimant Philemonem hunc fuiſſe villicum) extant elegantiſſimæ rerum ruſticarum hypotypoſes.

Philemon, Coloſſenſis fuiſſe videtur ad quem D. Paulus Epiſtolam in gratiam Oneſimi ſervi conſcripſit.

Philetas, Poeta elegiographus ex inſulâ Co, Philippi & Alex. M. ætate floruit, præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebravit Battidem puellam, quam adamavit; fuiſſe fertur corpore adeo tenui, ut neceſſe fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur, Ælian. & Athenæus. Propert. lib. 2.

Tu ſatius memorem Muſis imitere Philetam,
Et non inflati ſomnia Callimachi.

Idem lib. 3. eleg. 1.

Callimachi manes & Coi ſacra Philetæ.
In veſtrum quæſo me ſinite ire nemus.

Et Eleg. 9.

Inter Callimachi ſat erit placuiſſe libellos,
Et ceciniſſe modis Coe poeta tuis.

Papinius in epithalamio Stellæ & Violantillæ lib. 1. Sylv.

——Hunc ipſe Choro plaudente Philetas,
Callimachuſque ſenex Umbroque Propertius antro
Ambiſſent laudare diem.——

Hinc *Philetæus*. Prop. 3. 3.

Ora Philetæâ noſtra rigavit aquâ.

Idem 4 6.

Cera Philetæis certat Romana corymbis.

Philetas, hiſtoricus. Ἀττικὰ tradidit literis, quæ Athenæus citat lib. 11. Item Ἄτακτα, ſive *Indigeſta*, quorum idem meminit lib. 3. 11. 14. Ex eodem ad Hermen citat hiſtoriam Parthenius in Eroticis. Meminit & Stephanus in Ἴχναι & Φλιοῦς, & Etymologus in Ἀῷος & alibi. Sitne hic idem cum priore Coo, Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. p. 401.

Philinus bellum deſcripſit inter Carthaginenſes & Romanos, propter Siciliam geſtum. Sed ut Fabius, Romanis nimis addictus quædam longè aliter narrat, quam res erat; itidem hic Philinus, partium ſtudio nimium velificatur honori Carthaginenſium, uti oſtendit Polyb. lib. 1. Agrigentinus patriâ fuit, ut ſcimus ex Eclogis Diodori Sic. lib. 23. Cornelio Nepoti perperam *Philænius* vocatur.

Philippides, Comicus poeta, haud ignobilis, ætate jam provectâ, quum in certamine poetarum præter ſpem viciſſet, gaudio repentè mortuus eſt: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suidas. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 54.

Philippides, Athenienſis curſor, eâ nempe tempeſtate quâ in Græciam Perſarum venit exercitus, unicæ noctis ſpatio, mille & quingenta ſtadia, pedibus confeciſſe perhibetur, ut Lacedæmoniis Perſarum adventum palam faceret, eoſque ut præſtò eſſent, admoneret. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 9.

Philippus, Amyntæ fil. Alex. Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritiſſimus, rebuſque geſtis clariſſimus, qui Macedoniæ regnum, quod anguſtis antea finibus continebatur, adeo ampliavit, ut centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pauſaniâ quodam adoleſcente fuit interfectus, qui cum de ſtupro per vim ab Attalo illato, apud Regem queſtus eſſet, & pro rei indignitate ultionem fruſtra poſtulaſſet, ſeque etiam irrideri animadverteret, iram in Regem convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice ſumpſit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ civitas eſt, & Regum ſepulchris nobilitata. Puer quondam bis obſes datus ab Alexandro fratre, primum Illyris, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratiâ. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ ſummi ducis rudimenta exercuit. Hinc *Philippicæ*, φιλιππικοὶ λόγοι, orationes Demoſthenis in Philippum regem, & Ciceronis in Antonium. Item *Philippeus*, ſeu *Philippicus*, aut *Philippus* etiam, aureus nummus, cujus frequens apud Plautum mentio eſt. Horat. lib. 2. Epiſtolarum.

Rettulit acceptos, regale nummiſma Philippos.

Philippus, Alexandri M. Frater, Macedonum rex, Olympiadis juſſu interfectus, alio nomine *Aridæus*.

Philippus, Demetrii fil. Rex Macedoniæ, à T. Qu. Flaminio victus. Is eum videret Annibalem feliciter in Italiâ res gerentem, Legatum ad eum de ſocietate miſit, qui in reditu à M. Valer. Flacco præfecto claſſis interceptus cum literis, miſſuſque ad Senatum, ſtatim Levinus Conſul contra eum mittitur, qui Regem agentem Apolloniæ, incautum, ſemique-ſopitum nocte intempeſtâ adoritur: Ille in Macedoniam cum exercitu terreſtri itinere fugit, incenſis prius, ne hoſtis potiretur, ſuis navibus. Livius ubi de bello Macedonico.

Philippus, Medicus Alex. Magni, Q. Curt. & Plut. in vitâ Alex. Hic gratus uſque regi erat, ut cum Parmenio literas ad Alexandrum dediſſet, quibus eum monebat, ut ab inſidiis Philippi, velut ab hoſte Dario corrupto, ſibi in ægritudine caveret, Alexander exploratam habens medici fidem, poculum ab ipſo Philippo præparatum hauſit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. *Philippos* etiam Romanos, viros claros legimus, inter quos L. *Philippus* Orator, Craſſi adverſarius. Cic. 3. de Oratore.

Philippus, Amphipolites hiſtoricus, fecit libros Rhodiacorum novendecim, & alia. Suidas. Item *Philippus*, Caricarum rerum ſcriptor à Strabone laudatus lib. 14. Is eſt Philippus Theangellenſis, quem in libro de Caribus & Lelegibus citat Athenæus lib. 6. Item *Philippus* Megaricus memoratur Laertio in Stilpone. At difficile eſt dicere, utrum alius an aliquis iſtorum ſit Philippus iſte qui Orum Apollinem ex Ægyptio fecit Græcum, multi adeo ejus nominis fuerunt, & eos inter *Philippus* Abucara, cujus ſcholia ſunt quæ in Hephæſtionem leguntur. *Philippus* item Chalcidenſis Plutarcho memoratur in Alexandro. Voſſius.

D. *Philippus*, unus ex Apoſtolis Domini, ex Bethſaidâ oriundus, primus Evangelium Samariæ prædicavit. Act. 8. Vide Euſeb. Eccl. Hiſt. lib. 3. cap. 31.

Philippus, genere Cæſarienſis, unus ex ſeptem Diaconis, qui & Evangeliſta cognominabatur, cujuſque filiæ erant prophetiſſæ, uti legitur in Actis Apoſtolorum.

Philippus, Rom. Imp. Gordiano ſucceſſit, qui tam ſeveri & triſtis animi fuiſſe dicitur, ut jam tum à quinquennali ætate nullo cujuſquam commento ad riſum ſolvi potuerit, aut ab inflexæ naturæ torvitate dimoveri. Sext. Aurelianus.

Philiſcus, Athenienſis Tyrannus. Olymp. 23. Item cælator egregius, qui Venerem in Octaviæ porticu, item Latonam, Dianam, Muſas novem & Apollinem nudum inſculpſit. Item alius, de quo Dionis epitome in Pompeio: Κικέρωνα φυγόντα εἰς Μακεδονίαν Φίλισκός τις ἐξ Ἀθηνῶν αὐτῷ γενόμενος γνώριμος, φιλοσόφοις λόγοις παρεμυθήσατο.

Philiſtides, geographicum tractavit argumentum. Plin. 4. 12. tradit ex eo & Cratete Mallote, Cretam prius *Aeriam*, deinde *Curetim* eſſe dictam. Idem cap. 24. docet Gades ab eo & Ephoro. *Erythiam* vocari. Emendandus Servius in Eclog. 1. Ubi corruptè *Philiſthenes* vocatur.

Philiſtion, Nicæus, poeta Comicus, Socratis ætate, nimio riſu mortuus eſt. Item Locrenſis medicus. Gell. 17. 12. Martialis 2. 41.

Mimos ridiculi Philiſtionis.

Vide Voſſ. P. Gr. pag. 40.

Philiſtus, Mileſius, Muſicæ primùm operam dedit, evaſitque clariſſimus tibicen. Ad oratoriam demum converſus, auditor fuit Iſocratis. Alius Syracuſanus, hiſtoriographus, propinquus Dionyſii tyranni, ſcripſit res Siculas libris 12. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 25.

Phillis, Delius, περὶ αὐλητῶν Athenæo citatur lib. 14.

Philyra, mater Chironis Centauri, à quâ Chiron *Phillyrides* dictus eſt, teſte Servio in lib. 3. Georg.

Philo, is fuit, qui ex Proſerpinâ filiâ, quam in balneis conſpexerat, ſuſtuliſſe creditur Mercurium: quem cum vellet exponere, conſuluit mathematicum quendam, à quo hoc accepit reſponſum, puerum futurum maximum rerum divinarum interpretem: quo nomine eum ſervavit ac diligenter educavit. Hic Mercurius *Hermes Triſmegiſtus* vulgò vocatur.

Philo, ſcriptor Eratoſthene antiquior, literis prodidit navigationem in Æthiopiam. Strab. lib. 2. Non dubium autem quin Antigonus Caryſtius hunc ipſum Philonem ſignet Hiſt. Mirab. c. 160. At non æque apertum eſt, idemne, an alius *Philo* ſignetur à Joſepho l. 1. contra Apionem: ſaltem *Philo* Byblius eſſe nequit, qui Joſepho junior fuit. Fuit & *Philo* Thebanus, quo Plutarchus teſte utitur in Alexandro. Item *Philo* Metapontinus, tibicen & Poeta. Steph. in Μεταπόντιον. Item *Philo*, qui librum ſcripſit de armamentario Athenis à ſe extructo, opere planè admirando, quod à Syllâ fuiſſe incenſum Plutarch. teſtatur in Sylla, & Appian. de bello Mithridatico. Idem forte *Philo* eſt, qui de machinis ſcripſit, Tzetzæ memoratus Chil. 2. Hiſt. 35. Fuit etiam *Philo* Heracleota, cujus de rebus mirabilibus librum citavit Porphyrius lib. περὶ Στυγός; atque inde fortaſſe ſunt miranda illa, quæ de Galli Gallinacei, graculi, & apum amore erga hominem ex Philone prodit Ælianus, lib. 12. cap. 37. Fuit præterea *Philo* Philoſophus, cujus hiſtoriam Eccleſiaſticam in Annalibus ſuis laudat Michael Glcas. Alius præterea eſt *Philo* Byzantius, qui de 7. orbis miraculis ſcripſit, quem debemus U. C. Leoni Allatio, qui eundem edidit, ſcholiiſque doctis illuſtravit, Romæ, A. D. 1640.

Philo,

Philo, Academicus, Clitomachi diſcipulus, Romæ profitebatur, quo profugerat Mithridatico bello, atque à Cicerone cultus eſt.

Philo, Judæus, Alexandriæ natus, diſciplinîſque omnibus eruditus, in noſtrâ & Græcorum philoſophiâ benè verſatus, eloquentiæ Platonis adeo æmulator, ut proverbium fuerit: *Aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat.* In divinis autem legibus & patriis inſtitutis, quantus fuerat, ex his quæ nobis librorum ſuorum traditis monimentis, palam eſt. Temporibus Caii Cæſaris, quanta acciderent Judæis mala, deſcripſit, ubi & ſuam legationem pro Judæis apud ipſum Imperatorem retulit. Vide plura de eo apud Voſſium de H. Gr. p.191.

Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani Imp. de cujus imperio ſcripſit, & multa alia. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 10.

Philochorus, Athenienſis, vir doctiſſimus & vates tempore Eratoſthenis, extinctus inſidiis Antigoni Macedoniæ regis ob amicitiæ ſuſpicionem cum Ptolemæo rege. Scripſit Atthidis libros 17. qui continent res geſtas Athenienſium, & reges, & magiſtratus, uſque ad Antiochum cognominatum *Deum*, aliaque complura. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. l.1. c.18.

Philocles, Athenienſis, poeta Tragicus, non ita multo poſt Euripidem, Æſchyli ex ſorore nepos, ab iracundiæ vitio *Bilis* appellatus. Facie fuit imprimis fœdâ, capiteque in criſtæ formam acuminato. Scripſit fabulas centum, reliquitque filium nomine Morſimum, & ipſum Poetam Tragicum. Suidas.

Philocrates, vir Athenienſis, proditionis notâ infamis apud Demoſthenem. Alius ejus nominis edidit Θεσσαλικὰ, quorum lib. 2. citat Athenæus, lib. 6.

Philoctetes, Pæantis fil. comes Herculis, cui idem moriens in Oetâ monte mandavit, ne corporis ſui reliquias cuiquam indicaret: idque jurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & ſagittas Hydræ felle intinctas. Quare cum poſtea Delphico oraculo moniti eſſent Græci, ad evertendam Trojam, ſagittis Herculis opus eſſe, inventus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negavit primùm ſe ſcire quid illi accidiſſet: cum vero illi vehementiùs urgerent, tandem mortuum eſſe confeſſus eſt: cumque illi inſtarent, ut ſepulchrum ejus ſibi indicaret, ne jusjurandum violaret, ictu pedis locum oſtendit. Poſthæc cum ad bellum Trojanum duceretur, quòd ipſe ſolus Lernæis ſagittis uti poſſet, unius ſagittæ caſu, in pede, quo Herculis tumulum monſtraverat, vulnere pene immedicabili affectus eſt; cujus fœtor, cum à Græcis ferri non poſſet, in Lemno relictus eſt. Verùm occiſo Achille, Ulyſſes in Lemnum regreſſus, ad Trojam illum reduxit, ubi & Pariden, ſingulari certamine ab eo provocatus, ſagittis interfecit. Everſâ autem Trojâ, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit, tandem vero operâ Machaonis medici ſanatus eſt. Porro Philoctetem hydro morſum aiunt Sophocles & Lycophron. Et ante utrumque Hom. in Catal.

> Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν τόξων εὖ εἰδώς,
> Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
> Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν
> Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου
> Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων ———

Theocritus in Arâ addit hoc ei contigiſſe dum contemplaretur ſepulchrum Troili, ab Achille occiſi, quod in templo Apollinis Thymbræi erat. Prop. lib. 2.

> *Tarda Philoctetæ ſanavit crura Machaon.*

Ovid. Triſt. 5. Eleg. 2.

> *Pene decem totis aluit Pæantius annis*
> *Peſtiferum tumido vulnus ab angue datum.*

Fabulam narrat Servius ad illud Æn. 3.

> *Parva Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.*

Argonautam facit Val. Flac. lib. 1.

> *Tu quoque Phryxæos remo Pæantie Colchos*
> *Bis Lemnon viſure petis, nunc cuſpide patris*
> *Inclytus, Herculeas olim moture ſagittas.*

Morbo pathico hunc laboraſſe innuit Auſon. Epigr. 70.

> *Præter legitimi genitalia fœdera cœtûs*
> *Repperit obſcœnas Veneres furioſa libido*
> *Herculis hæredi, quam Lemnia ſuaſit egeſtas*
> *Quam toga facundi ſcenis agitavit Afrani.*

Philodemus, περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθέων Athenæo memoratur lib. 10. Haud ſcio an alius à Philodemo Epicuro, natione Gadarenſi qui à Strabone, lib. 16. inter celebres Gadaræ viros memoratur. Is Poeta fuit, vixitque Ciceronis ætate, à quo memoratur in Piſonem. Ubi ſic Aſcon. Pædianus. *Philodemum ſignificat, qui fuit Epicureus, illâ ætate nobiliſſimus, cujus & poemata ſunt.* Lil. Gyraldus ſuſpicatur eundem, quem nominat Horatius Serm. 1. Sat. 3. *Gallis hanc Philodemus ait.*

Philogelos, non puto verum nomen fuit, ſed fictum, nempe ſe ita vocavit, quia libro ſuo ridiculas eſſet narrationes complexus. Unam earum refert Tzetzes, Chil. 8. Hiſt. 250.

Philolaus, Pythagoricus quidam philoſophus, cujus tres libros Plato, cùm tenui admodum eſſet pecuniâ decem millibus denariûm mercatus eſt, quod pretium à Dione Syracuſano acceperat. Alius Corinthius, qui Thebanis leges dedit, ex familiâ Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: ſed ubi ille civitatem deſeruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti ſunt. Habitavit igitur ob hujuſmodi cauſam apud Thebanos, legeſque illis deſcripſit, & de aliis quibuſdam, & de ſobole procreandâ, quas illi proletarias vocant. Et hoc præcipuè ab illo proviſum, ut numerus hæreditatum conſervetur. Ariſtot. 2. Politic.

Philomela, Pandionis Athenienſium regis filia, quam Tereus, Thraciæ rex, qui Prognem ſororem ejus uxorem duxerat, viſendæ ſororis prætextu à patre abductam in itinere violavit, & ne flagitium cuiquam indicaret, linguam ei præcidit, arctiſſimæque cuſtodiæ eam incluſit. Verùm illa (uti erat lanificii peritiſſima) rem omnem, quo geſta erat ordine, in telâ depinxit; eamque per famulam ad Prognem miſit: quæ quamvis ſororis injuriâ graviſſimè commota, ultionem tamen in Orgiorum tempus diſtulit, quo tempore magnâ mulierum catervâ comitata, thyrſiſque & pellibus inſtructa, ſororem carceri eripit, & in regiam perducit, ubi communicato cum illo conſilio, Itym filium ſuum jugulat, patrique comedendum apponit: illoque epulis tam nefandis jam ſatiato, ſub finem cœnæ pueri caput in convivium affert. Quo agnito Tereus furore percitus, cùm ſtricto gladio uxorem inſequitur, in upupam commutatur, etiam nunc criſtam militarem in capite gerentem. Progne autem in hirundinem, Itys vero in Phaſianum, imò in Phaſſam, φάσσαν. Servius Danielis. Philomela denique in Luſciniam, etiam hodie de Terei injuriâ ſuaviſſimo cantu conquerentem. Quidam hanc fabulam ad cantûs harmoniam & ſonorum, qui ex avibus audiuntur, varietatem referunt. Alii ad mores, & dicunt hanc fabulam docere, cohibendos eſſe effrænatos animi motus, quibus homines ad furorem compelluntur. Impetus autem Venereus, & vindictæ cupiditas reddunt homines inſigniter immanes. Ac tyrannus libidinum ſordibus inquinatus, rectè fingitur in upupam commutatus. Vide *Tereus*, & Meurſium de Reg. Athen. ubi de Pandione. Martialis 14. 75.

> *Flet Philomelà nefas inceſti Tereos; & quæ*
> *Muta puella fuit, garrula fertur avis.*

Virgilius Georg. 4.

> *Qualis populeâ mœrens Philomela ſub umbrâ*
> *Amiſſos queritur fœtus, quos durus arator*
> *Obſervans nido implumes detraxit, at illa*
> *Flet noctem, ramoque ſedens miſerabile carmen*
> *Integrat, & mœſtis latè loca queſtibus implet.*

Vix credas (inquit Ludovicus de la Cerda) uti ingenia Poetarum aſpiraverint ad gloriam hâc comparatione: adeo ſæpe illam advocant. Ab uno Sophocle ſepties aſſumitur, ſemel in Ajace, ſemel in Antigone, bis in Trachiniis, ter in Electrâ. Ab Homero bis Odyſſ. 16. & 19. Eam uſurpat Euripides in Phœniſſis. Qu. Calaber lib. 12. & 7. Oppianus 1. Halieut. & 5. Moſchus epitaphio Bionis, Callimachus in lavacro Palladis, Nonnus Baſſaricon ſecundo, Ἀδέσποτος quidam Anthologiæ lib. tertio. Uſi ſunt etiam eâdem comparatione Latini, quorum verſus apponam. Catullus ad Ortalum:

> *Qualia ſub denſis ramorum concinit umbris*
> *Daulias, aſſumpti fata gemens Ityli.*

Ovid. Faſt. 5.

> *Quacunque ingreditur, miſeris loca cuncta querelis*
> *Implet, ut amiſſum cum gemit ales Ityn.*

Et in Epiſt.

> *Quin etiam rami poſitis lugere videntur*
> *Frondibus, & nullæ dulce queruntur aves.*
> *Sola virum non ulta piè maſtiſſima mater*
> *Concinit Iſmarium Daulias ales Ityn.*

Pedo Albinovanus de morte Druſi:

> *Talis in umbroſis mitis nunc denique ſylvis*
> *Deflet Threicium Daulias ales Ityn.*
> *Halcyonum tales ventoſa per æquora queſtus*
> *Ad ſurdas tenui voce ſonantur aquas.*

Sen. in Herc. Oet.

> ——— *Fugit vultus*
> *Philomela ſuos, natumque ſonat*
> *Flebilis Ityn.* ———

Octâvia apud eundem ſecum loquens:

> ——— *Repete aſſuetos*
> *Jam tibi queſtus, atque æquoreas*

Vince Halcyonas, vince & volucres
Pandionias. ——

Papinius 9. Thebaidos Halcyones tantum memorat:

Fluctivagam ſic ſæpe domum, madidoſque penates
Halcyone deſerta gemit, cum pignora ſævus
Auſter, & algentes rapuit Thetis invida nidos.

Philomelus, Phocenſium dux, templum Delphicum occupavit, Locrenſes vicit. *Philomeli* meminit Juſtinus lib. 8. cap 1. Apud Polyænum vero lib. 5. malè appellatur Φιλόμηδος pro Φιλόμηλος.

Philomelus, apud Martialem ponitur pro ditiſſimo citharœdo. lib. 4. ep. 5.

——*Nunquam ſic Philomelus eris.*

Idem. 3. 31.

Plus habuit Didymus, plus Philomelus habet.

Philomneſtus, ſcripſit de Rhodiis Sminthiis Athen. lib. 3. Idem argumentum tractavit Philodemus, niſi forſan alterutrum nomen ſit corruptum.

Philonides, Melitenſis quiſpiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm inſulſus & indoctus, abiit in proverbium. *Indoctior Philonide.*

Philonomia, Nyctini & Arcadiæ filia, dum in venationibus cum Diana verſaretur, in Martem incidit, qui, ſumptâ paſtoris formâ, gravidam puellam effecit. Ea vero gemellos enixa, patris metu in Erymanthum ejecit infantes, qui Deorum providentiâ illæſi, delati ad cavam quandam quercum dicuntur, ubi cum lupa quædam luſtra haberet, propriis abjectis in fluentum catulis, infantibus ubera præbuit, quod quidam Telephus paſtor conſpicatus, ſuſceptos pueros educavit, ut ſuos. Et alterum quidem Lycaſtum, alterum, vero Parrhaſium appellavit. Hi deinde Arcadiæ regnum ſucceſſione conſecuti ſunt.

Philonomus, & Callias, fratres Catanenſes. Stobæus ex Æliano refert, flammas incendii ex Ætnâ erumpentis miraculosè ceſſiſſe duobus filiis in humeros ſublatos parentes ſenes efferentibus. Verba adſcribam: Περὶ τὴν καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα φασὶ τὴν Αἴτναν ῥυῆναι, ὅτε καὶ Φιλόνομος καὶ Καλλίας οἱ Καταναῖοι τοὺς ἑαυτῶν πατέρας ἀράμενοι, διὰ μέσης τῆς φλογὸς ἐκόμισαν, τῶν ἄλλων κτημάτων καταφρονήσαντες, ἀνθ' ὧν καὶ ἀμοιβῆς ἔτυχον τῆς εἰς τὸ θεῖον. Τὸ γὰρ πῦρ θεόντων αὐτῶν δίεστη καθ' ὃ μέρος ἐκεῖνοι παρεγίνοντο.

Philopœmen, Megalopolitanus, dux Achæorum præſtantiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit. Plutarchus.

Philoſtephanus, Cyrenæus, hiſtoricus, Callimachi familiaris, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 15.

Philoſtorgius, Cappadox, ſub Theodoſio Juniore, Eccleſiaſticæ hiſtoriæ libros edidit 12. pro 12. literis quas habemus in nomine ejus. Stylo uſus fuit ſatis eleganti, ſed undique erga Eunomianæ ſectæ homines amorem, erga Catholicos odium prodidit. Vide plura de eo apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 21.

Philoſtratus Lemnius, temporibus Severi Imp. ejuſque uxoris Juliæ, epiſtolarum magiſter, ut ipſe planè monſtrat in vitâ Apollonii Tyanei; ſcripſit vitas Sophiſtarum ad Severum, de vitâ Apollonii libros 8. præterea Heroica, quæ hodie extant.

Philoſtratus, hujus pater, Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit Panegyricos plures ac declamationes oratoribus valde probatas, compluraque alia, quæ à Suida commemorantur.

Philoſtratus, tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis; ſcripſit Panathenaicum, Trojam, paraphraſin Homerici clypei. Iconas huic multi referunt. Ejus nominis & quartus fuit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. p. 234. &c.

Philotis, ancilla apud Romanos, quæ, quum poſt urbem captam, ſedato Gallico motu reſpublica vix ſtatum ſuum tueretur, & Fidenates opportunitatem invadendi Romani nominis aucupati præfeciſſent ſibi Poſthumium Livium Dictatorem, mandatiſque ad Senatum miſſis poſtulaſſent, ut ſi vellent reliquias ſuæ civitatis manere, familias ſibi & virgines dederentur, Patribus in ancipiti deliberatione ſuſpenſis, pollicita eſt ſe cum cæteris ancillis ſub nomine dominarum ad hoſtes ituram. Habitu itaque matrum-familias, & virginum ſumpto, hoſtibus cum proſequentium lachrymis ad finem doloris traditæ ſunt; quæ cum à Livio in caſtris diſtributæ eſſent, viros plurimo vino provocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes, quibus ſopitis, ex arbore caprifico, quæ caſtris proxima, ſignum Romanis dederunt, qui cum repentinâ incurſione Fidenates profligaſſent, Senatus beneficii memor, Philotin cum cæteris ancillis manumitti juſſit, dotem ex publico eis fecit, & matronalem habitum geſtare conceſſit, diemque ipſum novas *Caprotinas* nuncupavit ab illo *caprifico* ex quâ ſignum victoriæ ceperant, & *Caprotina* culta Juno, & ſacrificium annuâ ſolennitate celebratum, in quo lac quod ex caprifico manat, propter memoriam facti adhibitum fuit. Plut. Varro. Ovidius, lib. 2. de Arte Amandi:

Porrige & ancillæ, quâ pœnas luce pependit
Luſa maritali Gallica veſte manus.

Philoxenus, Philoſophus, qui gruis collum ſibi exoptabat, quò diutius ciborum & poculorum ſapore oblectaretur. Ariſtot. Ethic. 3. 9.

Philoxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis, de Helleniſmo, de genere linguarum, & alia. Suidas.

Philoxenus, Eretrienſis, pictor, Nicomachi diſcipulus, cujus tabula nullis poſtponenda Caſſandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciviam, in quâ tres Sileni commeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem aſſecutus breviores etiamnum quaſdam picturæ vias, & compendiarias invenit. Plin. 31. 10.

Philoxenus, poeta Lyricus, ſcripſit Lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic, cum aliquando apud Dionyſium tyrannum ageret tragœdiaſque ejus, in quibus ille ambitioſiſſimus erat, minimè laudaret, conjectus eſt in Latomias, indeque Tarentum aufugit. Dionyſio vero eum per literas revocare conanti, reſpondit hoc tantum monoſyllabon, *Non*, ſæpius iteratum. Suidas. A *Philoxeno* Cytherio dithyrambos eſſe inventos putavit Pindari Scholiaſtes. Sed hâc parte magis fidem meretur Herodotus in Clio. Is Arionem Lesbium ſive Methymnæum, fabulâ de vectore Delphino nobilem, primum fuiſſe ait, qui Corinthi docuerit dithyrambos. Atque idem etiam proditum ab Ariſtotele, ut teſtis eſt Proclus in Chreſtomathiâ. Sanè Philoxenus hic multo poſt Herodotum vixit; nempe Platonis temporibus. Nam & is Syracuſanorum tyranno Dionyſio juniori familiaris fuit, ut Pauſanias in Atticis ait. Sed idem ab eo eſt interemptus poſtquam eum figuratè deriſerat in Cyclope ſuo, ſive de amoribus Cyclopis & Galateæ. Meminere Athenæus, lib. 1. Ælianus Var. 12. 47. Idem convivium ſcripſit, unde quædam adducit Athenæus, lib. 4. & 14. Cujuſmodi ejus dictio, & ingenium fuerit, Iſ. Caſaubonus dicet Animadverſionum in Athenæum, lib. 4. cap. 11. Nempe planè ad laſciviam & nugas comparata.

Philyllius, à pleriſque creditur auctor Iamborum de urbibus, ut cognoſcimus ex Athenæo, lib. 3. 4. 9. Alius fuit veteris Comœdiæ poeta, Athenæo, lib. 14. & Polluci lib. 7. memoratus.

Philyra, filia Oceani, ex quâ Saturnus in equum converſus, Chironem Centaurum dicitur ſuſcepiſſe, qui à matre *Philyrides*, & *Philyreius* dicebatur. Hanc fabulam ad Medicinæ & Chirurgiæ artem refert N. Comes Mythol. 4. 12. Scribitur autem hoc nomen, & ejus derivativa ſimplici l; poetæ tamen ſuo jure, ut primam ſyllabam extendant, geminant hanc conſonantem.

Phineus, Agenoris fil. Hellanico: Heſiodo vero Phœnicis & Caſſiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis, Dorycli & Atamini. Hic rex Arcadiæ, vel, ut alii, Thraciæ, vel, ut rurſus alii, Paphlagoniæ, uxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenobœam vocant) ex quâ genuit Orythum & Crambum, ut Sophocles, vel, ut alii, Mariandynum & Thynum: vel, ut rurſus alii, Palæmonem & Phinea: quibus, mortuâ priore conjuge, Harpalycen, Calais & Zethæ ſororem, novercam ſuperinduxit; quamvis Flaccus Valerius non Harpalycen, ſed Cleopatram Boreadum ſororem vocet, cui etiam Apollonii Scholiaſtes ſubſcribit, qui lib. 1. dicit Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyiæ filiam uxorem duxiſſe, ſecundam vero Idæam, Dardani filiam novercam ſuperinduxiſſe: cujus ſuaſu filios ſuos ex Cleopatrâ ſuſceptos excæcavit. Quapropter & ipſe excæcatus eſt à Diis, & Harpyiæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam ejus turpiſſimè fœdarent. Poſtea vero devenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe, fratribus alatis, rurſus ad Strophadas inſulas fugatæ ſunt. Poſtremò occiſus eſt ab Hercule, cum is in ſolitudine liberos Phinei offendiſſet excæcatos, comperiſſetque eos calumniis novercæ ejectos fuiſſe. Apollonius, lib. 2. Argonaut.

Ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεὺς
Ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
Ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος, οὐδὲ γάνυσθαι
Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.

Prop. 3. 5.

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut j[illegible]nia Phinei.

Virgil.

Virgil. Æn. 3.

——*Strophades Graio ſtant nomine dictæ*
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ, Phineia poſtquam
Clauſa domus, menſaſque metu liquere priores.

Val. Flaccus, lib. 4.

Poſtera non caſſæ Minyis Aurora retexit
Noctis iter; nova cuncta vident, Thynnæaque juxta
Littora, fatidici pœnis horrentia Phinei
Dura Deum, ſummoque lues urgebat in ævo.
Quippe nec extorrem tantum, nec lucis egentem,
Inſuper Harpyiæ Typhonides, ira Tonantis,
Depopulant; ipſoque dapes prædantur ab ore.
Talia prodigia, & tales pro crimine pœnas
Perpetitur, ſpes una ſeni, quod pellere ſævam
Quondam fata luem dederant Aquilone creatis.

Statius, lib. 8.

Qualis poſt longæ Phineus jejunia pœnæ
Nil ſtridere domi volucres ut ſenſit abactas,
(Necdum tota fides) hilaris menſaſque toroſque,
Nec turbata feris tractavit pocula pennis.

Phlegon, unus ex equis Solis, ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod eſt *urere*, dictus. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartuſque Phlegon.

Phlegon Trallianus, libertus Auguſti (nonnulli Adriani dicunt) hiſtoriam ſcripſit Olympiadum libris 16. uſque ad Olymp. 29. De Faſtis Romanorum libros 2. Item de nominibus locorum urbis Romæ, & epitomen Olympionicorum libris duobus. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 11. Item viri Sancti nomen. Rom. 16.

Phlegyas, Martis fil. Rex Lapitharum in Theſſaliâ, pater Ixionis, & Coronidis Nymphæ, quam cum ab Apolline vitiatam ſenſiſſet, confeſtim irâ percitus templum ejus Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipſum ſagittis interfectum ad inferos detruſit, ubi hâc pœnâ afficitur, ut ſub ingenti ſaxo ruinam minitante ſedens, ſemper illud caſurum ſuſpicetur ac timeat. Stat. in Theb.

——*Phlegyam ſubter cava ſaxa jacentem*
Æterno premit accubitu.——

Philas, Argonauta, Bacchi filius. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

Et quem fama genus non eſt mentita Lyæi
Phlias, immiſſus patrios de vertice crines.

Apollonius, lib. 1.

Φλείας δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν.

Ubi Scho. Πόλις Πελοποννήσου ἡ Ἀραιθυρέα, ἐν ὁρίοις τῆς Σικυῶνος κειμένη, ἡ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦσα ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου, καὶ Χθονοφύλης, καὶ αὐτὸς δὲ Διόνυσος Φλυεὺς ὀνομάζετο ἀπὸ τοῦ φλύειν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν εὐθηνεῖν.

Phlœa, Dea, Proſerpina ſcilicet ut quidam volunt, quibus favet Heſychius: Φλοιὰν, τὴν Κόρην τὴν θεὸν οὕτω καλοῦσι Λάκωνες. Nempe ut Latinis *Liber* Bacchus, *Libera* Proſerpina: Sic Græcis *Liber* Φλοιὸς, *Proſerpina* Φλοιά. De Libero indicant verba Plutarchi: Ἔνιοι δὲ θύουσι Διονύσῳ τῷ Φλοιῷ.

Phobetor, Somni fil. ſic dictus ἀπὸ τοῦ φοβεῖν, quod eſt *perterrefacere*. *Icelos* autem Superis dicitur, quia omnium animantium formam inducere poſſet. Eſt enim ἴκελος *ſimilis*. Ovid. Met. 11.

Hunc Icelon Superi, mortale Phobetora vulgus
Nominat——

Phocas, Rom. Imp. A. D. 606. Hic antea Centurio Mauritium Tiberii generum Imp. unà cum uxore ejuſdem, liberiſque interfecit. Eodem rerum potiunte Perſæ magnis incommodis Remp. affecerunt, occupata Meſopotamia, & Aſſyria, & in min. Aſiam uſque progreſſi. Tanta erat Principis ignavia. Sed & Germania, Gallia, Hiſpania, bonaque pars Italiæ defecerunt. Ægyptum vaſtabant Saraceni: Sic ille propter crudelitatem, & neglectam Remp. occiſus Heraclium habuit Succeſſorem. Vide Niceph. lib. 18. cap. 35. Item Grammaticus quidam qui ſcripſit de Nomine & Verbo.

Phocion, Athenienſis, vir clarus, cognomento *Bonus*, ſemper pauper, cum ditiſſimus eſſe poſſet, propter frequentes ei delatos honores. Val. Max. *Placidi & miſericordes & liberales, omnique ſuavitate temperati mores Phocionis, quos optime profecto conſenſus omnium* Bonitatis *cognomine decorandos cenſuit.* Idem lib. 5. cap. 3. *Phocion vero his dotibus, quæ ad pacandum hominem potentiſſimæ judicantur, eloquentiâ & integritate inſtructiſſimus.* Hinc illa vox Demoſthenis concionantis: Ἡ τῶν ἐμῶν λόγων σφῦρα καὶ κοπὶς ἔρχεται. Auctor Iamblichus apud Stobæum. Phoci fil. erat, teſte Suidâ in Φωκίων. Sic quoque Ælian. ποικ. 2. 16. Cochlearium vero fuiſſe patrem, teſtis idem Æl. 12. 43. Ubi ſis vide Schefferum. Cæterum hic Phocion à civibus ſuis, quòd optimatum partes ſecutus fuerit, mori juſſus eſt. *In quo tantum fuit odium multitudinis, ut nemo auſus ſit eum liber ſepelire. Itaque à ſervis ſepultus eſt.* Ita Corn. Nepos. Valerius ubi ſupra: *Phocion non tantum eculeo ab Athenienſibus impoſitus eſt; ſed certè poſt obitum nullam Atticæ regionis, quæ oſſibus ejus injiceretur, glebulam invenit; juſſus extra fines projici, intra quos optimus civis vixerat.* Hic neque ridere, neque lachrymare ab ullo unquam eſt viſus. Et in concione cum quis dixiſſet; *Cogitabundus videris ô Phocion: Rectè,* inquit, *conjectas: Cogito enim ſi qua valeo in his brevitate uti quæ apud Athenienſes dicturus ſum.* Huic cum legati Philippi, Macedonum regis, ingentia munera offerrent, hortarenturque, ut ea acciperet (quamvis enim ipſe facilè his careret, liberis tamen ejus eſſent neceſſaria, quibus difficile foret in ſummâ paupertate ad paternam gloriam pervenire) *Si mei,* inquit, *ſimiles erunt, idem hic agellus alet eos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: ſi diſſimiles, nolo meis impenſis illorum ali, augerique luxuriam.* Plutar. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hiſpanus, ſcripſit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertiſſimum. Gellius.

Phocus, fil. Æaci. Ovid. Met. 7.

Excipit Æacides illos in limine Phocus.

Phocylides, Mileſius, Poeta Græcus, floruit an. 4. Olymp. 60. teſte Euſebio, ſed alius ab eo, cujus carmen hodie habemus; hic enim multo recentior eſt, & quidem Judæus Alexandrinus, ſi non potius Chriſtianus. Voſſius.

Phœbas, adis, Phœbi ſacerdos, quæ divino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat. Sidon.

Phœbe, eadem quæ Diana & Luna, à fratre *Phœbo* ſic dicta. Ovid. Met. 1.

Nec nova creſcendo reparabat cornua Phœbe.

Phœbe, & *Elaira*, Leucippi filiæ. Stephanus in *Aphydnis*. Item femina quædam, de quâ Paulus 16. ad Rom. Συνίστημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν οὖσαν διάκονον τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς.

Phœbigena, cognomen Æſculapii, à patre *Phœbo*. Virgil. Æn. 7.

Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad undas.

Phœbus, idem qui *Apollo*, ſive *Sol*. Jovis & Latonæ fil. eodem partu cum Dianâ editus, divinationis & Muſicæ Deus à Poetis habitus, & Medicinæ repertor. Hunc Poetæ verſibus pangendis tanquam Præſidem invocant. Theognis:

Ὦ ἄνα Λητοῦς υἱὲ, &c.

Orpheus:

Ὦ 'ναξ Πυθῶνος μεδέων ἑκατηβόλε μάντι, &c.

Val. Flaccus:

Phœbe mone, ſi Cumææ mihi conſcia vatis
Stat caſtâ cortina domo.

Idem ſeſe ab eo revocatos fuiſſe fingunt, cum grandius aliquid quam par eſt, proficiendum in ſe ſuſcipiunt. Virgil. Eclog. 6.

Cum canere reges & prælia, Cynthius aurem
Vellit, & admonuit: Paſtorem Tityre pingues
Paſcere oportet oves, deductum ducere carmen.

Horatius 4. Od. 15.

Phœbus volentem prælia me loqui
Victas & urbes increpuit lyrâ
Ne parva Tyrrhenum per æquor
Vela darem.

Prop. 3. 3.

Cum me Caſtaliâ ſpeculans ex arbore Phœbus
Sic ait, auratâ nixus ad antra lyrâ,
Quid tibi cum tali demens eſt flumine? quis te
Carminis Heroi tangere juſſit opus?
Non hic ulla tibi ſperanda eſt fama, Properti,
Mollia ſunt parvis prata terenda rotis.

Sic dictus juxta Cornificium ἀπὸ τοῦ φοιτᾶν βίᾳ, h. e. *quod vi feratur*, ut & Macrobius refert Sat. 1. 17. Plerique nominatum putant à ſpecie & nitore, nonnulli à ſordibus, à quibus is purgat. Nam φοιβεῖν eſt *purgare*, & φοιβὸν τὸ καθαρὸν & φοιβονομοῦς τις ἂν ὁ φοιβηνοῖς χρώμενος ὁ ἐστι καθαρεῖς. Alii *Phœbum* qu. φάβιον appellant, i. e. *à luce & vitâ*, vel potius qu. φαόβιον. Didymus ex Heſiodo ἀπὸ τῆς φοίβης, *puritate & luce*. Fungerus.

Phœnix, Agenoris fil. Cadmi frater, qui Phœnicibus imperavit, à quo *Phœnicia*, ut quidam volunt.

Phœnix, Amyntoris fil. præceptor Achillis, qui cum matris ſuæ hortatu cum patris concubinâ rem habuiſſet, diris impetitus à patre, relictâ Hellade, in Theſſaliam ſeſe contulit, ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commiſit, filiumque Achillem in diſciplinam tradit, quem etiam ad bellum Trojanum comitatus eſt, ut ipſe narrat

apud Hom. Iliad. 9. Hic oculis tandem captus eſt. Ovid. in Ibin:

Id quod Amyntorides videas, trepiduſque miniſter
Pertentes baculo luminis orbus iter.

Item *Phœnix*, avis Arabica, ſolitaria, aquilæ magnitudine, auri fulgore circa collum cætera purpurea, cæruleam roſeis caudam pennis diſtinguentibus. Vide Plin. 11. 2. & Horapollinem pag. 96. Vivere ſecundum alios proditur annis 340. juxta alios 600. ſecundum alios denique 1460. Maximè vulgatum quingentos annos vivere. Seneca Ep. 42. *Nam ille alter fortaſſe* (ſapiens) *tanquam Phœnix, ſemel anno quingenteſimo naſcitur.* Ipſe ſe reſeminat. Ovid. Met. 15.

Una eſt quæ reparet, ſeque ipſa reſeminet ales,
Aſſyrii Phœnica vocant, &c.
Hæc ubi quinque ſuæ complevit ſecula vitæ, &c.

Quæ ſi vera ſint, præclaram imaginem Reſurrectionis hæc avis omnino præbet. Et vero argumenta Reſurrectionis ab eâ non pauci Patrum ducere ſolent. Ut Tertull. de Reſur. cap. 23. Ambroſ. de fide Reſurr. itemque lib. 6. in Hexam. cap. 23. Zeno Veronenſis de Reſur. & alii. Sed & non pauci profanorum auctorum addicunt, ut Plinius, Tacitus, Dio, Victor, Mela, &c. qui & viſam quandoque hanc avem tradunt, & ejus deſcriptionem exhibent. Dubitat Greg. Naz. Orat. 37. quæ de Spiritu S. eſt, itemque Orig. contra Celſum lib. 4. Sed & B. Maximus planè negat lib. ad Petrum Illuſtrem apud Photium pag. 306. Vide Donati Marcelli diſputatiunculam de hâc avi ad 6. An. Taciti, cap. 33. Cujus verba apponam. *Paulo Fabio & L. Vitellio Coſſ. poſt longum ſeculorum ambitum, avis Phœnix in Ægyptum venit,* &c. *Sacrum Soli id animal, & ore ac diſtinctu pennarum à cæteris avibus diverſum, de numero annorum varia traduntur, maximè vulgatum quingentorum ſpatium. Sunt qui adſeverent mille quadringentos ſexaginta unum interjici,* &c. *Confecto annorum numero, ubi mors propinquat, ſuis in terris ſtruere nidum, eique vim genitalem adfundere, ex quâ fœtum oriri; & primam adulto curam ſepeliendi patris, neque id temerè, ſed ſublato myrrhæ pondere, tentatoque pro longum iter, ubi par oneri par meatui ſit, ſubire patrium corpus, inque Solis aram proferre, atque adolere.* Hæc ille. Multa autem & præclara de hâc ave apud Veteres. Herod. in Eut. Solin. c. 46. Mel. lib. 3. Philoſtr. de V. Apoll. lib. 3. Martialis, lib. 5.

Qualiter Aſſyrios revocant incendia nidos
Una decem quoties ſecula vixit avis.

Lactantius Carm. de Phœnice:

Quæ poſtquam vitæ jam mille peregerit annos.

Pholus, unus ex Centauris, Ixionis ex Nube fil. qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, eoque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros ejuſdem in nuptiis exortus eſt occubuit. Ovidius. Virg. Geo. 2.

——— *Ille furentes*
Centauros letho domuit, Rhœtumque Pholumque.

Papin. 2. Theb.

Qualis in adverſos Lapithas erexit inanem
Magnanimus cratera Pholus.

Claud. præfat. ad nupt. Hon. & Mar.

——— *Quæ flectere Rhœton,*
Quæ rigidum poterant plectra movere Pholum?

Theocritus Idyl. 7.

Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων.

Val. Flac. lib. 1.

——— *Sed fortior Æſon*
Attollens dictis animos: O ſi mihi ſanguis
Quantus erat, cum ſigniferum cratera minantem
Non leviore Pholum manus hæc compeſcuit auro.

Phorbas, fil. Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ regis filiæ, inter fratres natu maximus, adeo ut Priami frater potius quam filius videretur. Quam ob cauſam cum pater eum, veluti emeritum, à prælio juberet abſtinere, illo tamen invito, non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, favente Mercurio, edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Hujus imagine aſſumptâ, Somnus Deus Palinurum decepit. Virg. Æn. 5.

——— *Puppique Deus conſedit in altâ*
Phorbanti ſimilis, funditque has ore querelas.

Servio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Trojani, comitis Æneæ. Alius paſtor Polybi Corinthiorum regis. Alius, cujus mem. Ovid. Met. 11.

——— *Nam templa profanus*
Invia cum Phlegyis faciebat Delphica Phorbas.

Phorbas, quintus Athenienſium princeps, anno ante U. C. fere 200. Alius Argivorum rex, an. ante U. C. fere 830.

Phorcus, ſive *Phorcys*, Ponti ac Terræ fil. Heſiod. in Theog.

Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρῃον.

Varro tamen Theleæ Nymphæ ac Neptuni filium fuiſſe ſcribit, qui filias habuit Phorcydas ſc. & Gorgonas, item Thooſam, quæ cum Neptuno conjuncta Cyclopem peperit Polyphemum. Homerus, lib. 1. Odyſ.

Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰὲν
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσι Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος.

Genuit etiam ſerpentem, qui mala Heſperidum tuebatur, ut ait Heſiodus:

Κητὼ δ' ὁπλότατον Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Genuit & Scyllam ex Hecate, ut ſenſit Acuſilaus. Apollon. lib. 4.

Ἠὲ παρὰ Σκύλλης σχεδὸν κευθμῶνα νέεσθαι
Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκυϊ
Νυκτιπόλος δ' Ἑκάτη, τήν τε κλείουσι Κράταιϊν.

Fuit autem ſi ad hiſtoriam ſpectemus, Sardiniæ atque Corſicæ rex, qui ab Atlante navali prælio ſuperatus, in eâ pugnâ ſubmerſus ſit, neque uſpiam poſtea inventus, quare creditus fuit ſe in Deorum marinorum numerum recepiſſe. Vide Palæphatum Περὶ τῶν τοῦ Φόρκυνος θυγατέρων, ubi Poetarum fabulam refutat, Phorcynem ſc. 3. filias, quæ inter ſe unum duntaxat oculum habentes, illo viciſſim utebantur.

Phormio, philoſophus; Thucydides lib. 2. Peripateticus, Cic. 2. de Orat. Cum, inquit, Annibal Carthagine expulſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, & ad Phormionem audiendum, propterea quòd ejus nomen erat in magnâ apud omnes gloriâ, invitatus eſſet ab hoſpitibus ſuis, locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de Imperatoris officio, ac de omni re militari. Tum cum cæteri, qui illum audierant, vehementer eſſent delectati, quærebant ab Annibale, quidnam ipſe de illo philoſopho judicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, ſed tamen liberè reſpondiſſe fertur, multos ſe deliros ſenes ſæpe vidiſſe, ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminem.

Phormus, Syracuſanus. Comicus, Geloni tyranno familiaris, docuit fabulas ſeptem quas commemorat Athenæus. Vide *Amorphus*, & Voſſ. P. Gr. pag. 27.

Photinus, Lugdunenſis epiſcopus Polycarpi diſcipulus, religionis causâ ſupplicio affectus, Anno Salutis 169. Ætatis ſuæ 80. Euſeb. l. 5. cap. 2. Hiſt. Eccleſ. Item hæreticus, An. Dom. 355. Divinam Chriſti naturam negavit. Tripart. Hiſt. lib. 5. cap. 5.

Photius, Patriarcha C. P. vir omnium Græcorum ſui ſeculi longè eruditiſſimus, floruit A. D. 879. vivere autem deſiit 889. Hic primus (ſi Genebrardo fides) ſeceſſionem apertam fecit à Latinâ Eccleſiâ. Zonaras Annalium tomo 3. Προχειρίζεται δὲ Πατριάρχην τὸν Φώτιον, ἄνδρα τῶν ἐπισήμων πρωτοασηκρῆτις τότε τυγχάνοντα, καὶ ἐν λόγοις ὀνομαστότατον. Loquitur de Bardâ Imp. quod clarum è Cedreno: Ὁ Βάρδας Φώτιον, ἄνδρα ἐπὶ σοφίᾳ γνώριμον, πρωτοασηκρῆτιν τηνικαῦτα ὑπάρχοντα προχειρίζεται Πατριάρχην. Græco-Latinæ editioni Bibliothecæ ejus præmittuntur eruditorum aliquot judicia de eo. Nonnulla quoque exhibet R. Epiſc. Montacutius qui Epiſtolas ejuſdem Latinè reddidit ac notis ſubinde illuſtravit Lond. 1651. De hoc Photio illuſtre teſtimonium perhibet Rob. Creyghtonus [Epiſc. Bathon. & Wellenſis] Præfatione ad Concil. Florent. in ſermonem Latinum à ſe tranſlatum his verbis: Nam qui propriis oculis, & non alienis in rerum momenta introſpicient, mecum fatebuntur ſpero Illuſtri Photio doctiorem in omni genere literarum, prudentiorem in rebus gerendis, omnis juris divini, humanique peritiorem nunquam ſediſſe in quovis ſolio, vel Romæ Papam, vel Conſtantinopoli Patriarcham.

Phraates, Parthorum rex, quo expulſo ob tyrannidem, Tiridates regnum occupavit. Quo tamen rurſus dejecto reſtitutus Phraates ab Auguſto fuit. Juſtin. lib. 24. Dio lib. 54. Horat. 2. Od. 2.

Redditum Cyri ſolio Phraaten
Diſſidens plebi numero beatorum
Eximit virtus.

Idem 1 Ep. 12.

——— *Jus imperiumque Phraates*
Cæſaris accepit genibus minor.

Filium cognominem habuit. Tacit. 6. 31.

Phranza. Vide *Georgius*.

Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus pervenit: quem cum de victu interrogaret, reſpondit: *Tantum vini bibo, quantum Soli ſacrifico; quæ autem venando acquiro paſcuntur alii, mihi ſat fuerit ipſa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus, multa mihi quoque ex arboribus naſcentia, quæ manus hæ plantaverunt.* Philoſtratus in vit. Apollonii.

Phryna, meretrix apud Athenas, de quâ Quintil. 2. 15. *Et Phrynen non Hyperides actione, quanquam admirabili, ſed conſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſſimum alioqui deductâ nudaverat tunicâ, putant periculo liberatam.* Athenæus lib. 13. ex ſexto κωμῳδουμένων Herodici refert duas fuiſſe *Phrynas*, quarum una à rhetoribus dicta ſit Σηστὸς, ἀπὸ τοῦ σήθειν, quia amatores ſuos quaſi cribro cerneret, & fortunis excuteret. Altera Theſpiaca, adeo opulenta, ut Thebarum ſe mœnia inſtauraturam ſponderet, dummodo hoc aſcribere vellent Thebani: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΝ ΚΑΤΕΣΚΑΨΕΝ, ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΔΕ ΦΡΥΝΗ Η ΕΤΑΙΡΑ. Propertius:

Nec quæ deletas potuit componere Thebas,
Phryne tam multis facta beata viris.

Phrynicus, Athenienſis, Tragicus, Theſpidis diſcipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit, filium habuit Polypragmonem, poetam & ipſum Tragicum: docuit tragœdias novem. Alter item Athenienſis, Comicus, inter ſecundos antiquæ Comœdiæ, qui docuit fabulam unam. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 24. & pag. 35. Alius Bithynicus Sophiſta qui ſcripſit de Atticis dictionibus à Nunneſio editis. Item Lacedæmoniorum proditor, quem vetus Comœdia notavit, de quo extat proverbium. *Phrynichi lucta.*

Phrynondas, hoſpes Athenienſis: homo verſutus, maleficus impoſtor, ſummus rerum malarum artifex, adeo ut quoties inſigniter malum accipi volebant antiqui, *Phrynondam* appellabant. Vide Proverb. *Phrynondas alter* apud Eraſmum.

Phryxus, vel potius *Phrixus*, Athamantis & Nepheles filius, qui unà cum ſorore Helle, cum defunctâ matre Inûs novercæ inſidias timeret, conſcenſo aurei velleris ariete, quem antea à matre, ut quidam volunt, ut alii, à patre acceperat, pontum eâ parte, quâ anguſtior eſt, transfretare cœpit. Sed Helle ſtrepitu in pontum decidit, & ſubmerſa eſt, à quâ deinde pars illa maris *Helleſpontus* dicta eſt: Phrixus vero incolumis in Colchos ad Æetam regem pervenit, ubi arietem Jovi, vel, ut aliis placet, Marti immolavit, velluſque illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſtea Jaſon Medeæ arte adjutus abſtulit. Aries vero inter ſidera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui à *Phrixo*, *Phrixeus* appellatus. Apollon. lib. 2.

Ἀτρεκέως δοκέω τιν' ἀκούετε καὶ πάρος αὐτοὶ
Φρίξον, ὅστις πολίεθρον ἀνήλυθεν Αἰήταο
Κεῖσ' ἐπεμβεβαὼς, τὸν ῥα χρύσειον ἔθηκεν
Ἑρμείας, &c.

Ovidius in Ep. Leandri:

Fluctibus immodicis Athamantidos æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina ſuo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina merſâ
Quæ tenet, eſt nactum, tale fuiſſe puto.
Eſt ſatis amiſſâ locus hic infamis ab Helle:
Utque mihi parcat, nomine crimen habet.
Invideo Phrixo, quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Manilius lib. 4. Aſtronomicon:

——— *Teſtis tibi laniger ipſe,*
Cum vitreum findens aurato vellere pontum
Orbatumque ſuâ Phrixum per fata ſorore
Phaſidos ad ripas & Colchida regna revexit.

Columella, lib. 10.

Mox ubi Nubigenæ Phrixi nec portitor Helles.

Stat. Theb. 5.

Gentibus æquorei redierunt vellera Phrixi.

Martialis 8. 28.

Non Athamanteo potius me mirer in auro,
Æolium dones ſi mihi Phrixe pecus.

Idem ibidem ep. 51.

Stat caper Æolio Thebani vellere Phrixi
Cultus: ab hoc mallet vecta fuiſſe ſoror.

Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 9.

Phthas, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mendacio peragit omnia, & artificioſè ſimul cum veritate. Gyrald. Syntag. 13.

Phylarchus, vel *Philarchus* hiſtoricus Græcus de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 111.

Phyllis, Lycurgi, Thracum regis filia, quæ Demophoonta, Theſei filium, ex Trojano bello redeuntem, hoſpitio lectoque excepit, acceptâ prius ab eo fide, ut domi compoſitis rebus ſeſe uxorem duceret. Profectus itaque Demophoon cum ultra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patriâ detineretur, Phyllis & amoris impatientiâ, & doloris impulſu, quod ſe ſpretam crederet, laqueo vitam finivit, & converſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reverſus Demophoon, re cognitâ, amplexus eſt truncum, qui velut ſponſi ſentiens adventum folia emiſit. Unde etiam *phylla* dicta ſunt folia, à *Phyllide* ſc. quæ antea *petala* dicebantur. Item puellæ ruſticæ nomen apud Virg. in Eclogis:

Phyllida amo ante alias.

Item *Phyllis*, nutrix Domitiani Imp. Sueton. in Vita Dom. cap. 17. *Cadaver ejus populari ſandapilâ per veſpillones exportatum, Phyllis nutrix in ſuburbano ſuo Latinâ viâ funeravit.*

Phytalmius, Neptunus à Trœzeniis ſic dictus, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quod eorum precibus motus non amplius aquam ſalſam frugibus inſpergeret. Heſychius idem cognomen Jovi tribuit, qui à poetis *hominum ſator atque Deorum* vocari ſolet. Eſt autem φύειν idem quod *ſerere*, ſeu *plantare*.

Picumnus, Deus, qui in ſacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogoniâ.

Picus, rex Latinorum, Saturni fil. Fauni pater, Latini regis avus, auguriorum peritiſſimus, qui à Circe adamatus, cùm ſpreto ejus conjugio, Carmentem Nympham duxiſſet uxorem, ab iratâ Deâ, virgâ percuſſus fertur, & mutatus in avem ſui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hâc ave uſus eſt auſpiciis, de quo ſatis prolixe Ovid. Met. 14. quam fabulam Virgilius in tres verſus optimè contraxit. Æn. 7.

——*Lævâque ancile gerebat*
Picus equûm domitor: quem capta cupidine conjux
Aurea percuſſum virga, verſumque venenis
Fecit avem Circe, ſparſitque coloribus alas.

Feſtus: *Picus rex pico ave utebatur, ut Verrius ait, ob augurium, à quo ſic dictus.*

Pierides, Muſæ ſic dictæ vel à *Piero* monte, ut Feſtus, Cicero: vel à civitate, aut regione, ut Stephanus: vel à monte, ſive Thraciæ, ut Interpres Apollonii; ſive Macedoniæ, ut Schol. Heſiodi; vel à patre *Piero*, ut Ovidius: vel à *Piero* vetuſtiſſimo Poetâ, qui plurimum Muſas celebravit. Copioſius autem hæc Lilius Gyraldus Syntagm. 7. De la Cerda.

Pierus, Macedo quidam prædives, qui ex Euippe uxore 9. ſuſcepit filias, quæ Muſas ad certamen cantus provocare auſæ, & ab illis ſuperatæ in totidem picas mutatæ ſunt; unde poſtea Muſæ earum nomen, veluti trophæum uſurpantes, *Pierides* vocabantur.

Pigres vel *Tigres*, Artemiſiæ frater, qui Iliados ſingulis verſibus hexametris pentametrum de ſuo ſubjunxit, atque ita Iliaden in Elegiam convertit. Etiam ei, ut ex Suidâ conſtat, tribuerunt margiten & Βατραχομυομαχίαν, atque alia. Aliis eſt Tigrerus. Sane & H. Steph. lib. 2. Schediaſmate 22. refert ſe in exemplar quoddam incidiſſe ubi adſcriptum foret Batrachomyomachiæ nomen Pigreti vel Tigreti Cari.

Pont. *Pilatus*, Judææ procurator à Romanis conſtitutus, qui Chriſtum morti adjudicavit. Mat. 27. Tacitus Annal. 13. *Auctor nominis ejus Chreſtus, qui Tiberio imperitante per procuratorem Pontium Pilatum ſupplicio affectus erat.* Cedrenus: Πόντιος Πιλάτος ἐπὶ Γαΐου Καίσαρος ποικίλαις περιπεσὼν συμφοραῖς, ὥς φασιν οἱ τὰ Ῥωμαίων συγγραψάμενοι, αὐτοφονευτὴς ἑαυτοῦ ἐγένετο. Οἱ δὲ Μαρίαν Μαγδαληνὴν λέγουσι κατ' αὐτοῦ τῷ Καίσαρι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ προσελθεῖν, ὃς δέρματι βοείῳ νεοδάρτῳ τοῦτον μετ' ἀλέκτορος καὶ ἐχίδνης καὶ πιθήκου (ὡς ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις) ἐγκλείσας καὶ εἰς καύσωνα ἡλίου θεὶς ἀπέκτεινεν. Οἱ δὲ ὡς ἀσκὸν μᾶλλον αὐτὸν λέγουσιν ἐνδαρῆναι καὶ οὕτως ἀποθανεῖν.

Pilumnus, Jovis fil. ejus Apuliæ partis, quæ poſtea Daunia dicta eſt, rex, qui Danaen Acriſii filiam ad Apulum littus unà cum Perſeo filio delatam, uxorem duxit, & Daunum ex eâ ſuſcepit Turni patrem. Servius *Picumnum* & *Pilumnum* fratres fuiſſe ait, quorum ille ſtercorandorum agrorum uſum invenerit, unde & *Sterculinus* eſt: Pilumnus vero *pilandi* frumenti rationem, unde & *pilum* ab ipſo nomen volunt accepiſſe.

Pinarius, & *Potitius*, Arcadiæ duo ſenes, quibus, qualiter coli vellet, oſtendit Hercules, ſc. ut mane & veſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cum circa Solis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior advenit, Pinarius poſtea extis comeſis. Unde iratus Hercules ſtatuit ut Pinariorum familia tantum miniſtra eſſet, epulantibus Potitiis & complentibus ſacra, unde & *Pinarii* dicti ſunt, ἀπὸ τῆς πείνης, i. e. *à fame*. Nam ſenem illum Pinarium

Pinarium conſtat alio nomine nuncupatum, Servius. Virg. Æn. 8.

——*Primuſque Potitius auctor,*
Et domus Herculei cuſtos Pinaria ſacri.

M. Pinarius Poſca, Prætor, an U. C. 572. Sardiniam tenuit, Corſos in Corſicâ domuit, 2 millibus eorum in acie cæſis, quâ clade compulſi illi obſides dederunt, & ceræ centum millia pondo. In Sardiniâ ſimiliter contra Iluenſes ſecunda prælia fecit. Idem cum legem Annalem ferret, diſſuaſor M. Servilius: *Dic mihi*, inquit, *M. Pinari, num ſi contra te dixero mihi maledicturus, ut cæteris feciſti? Ut ſementem feceris*, inquit, *ita metes.* Cic. 2. de Orat. ubi perperam *Ruſca* legitur.

Pinarius Natta in Jul. Montanum, *ortus* & *occaſus* ſubinde inferentem, quum quidam illum audiendum negaſſet: *At ego*, inquit, *paratus ſum illum audire ab ortu uſque ad occaſum.* Sen. ep. 123.

Pindarus, Poeta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æſchylo Tragico æqualis. Scripſit linguâ Doricâ *Olympia, Pythia, Nemea* & *Iſthmia*, quæ etiam hodie extant. Fertur imprimis ſublimis verborumque & ſententiarum copiâ, unde & inimitabilem eſſe affirmabat Horatius lib. 4. Od. 2. Lacedæmonii in reliquam Bœotiam ſævientes, Thebis in Pindari gratiam pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alex. M. ut cum Thebas everteret, ac in omnes ſine diſcrimine ſæviret, unius Pindari penatibus, familiæque parci juſſerit. Cum in quodam aſmate his verbis Athenas laudaſſet: Αἴτε λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμ' Ἀθᾶναι· à ſuis civibus pecuniâ multatus eſt, quod alienis potius quam ſuis, tantum laudis dediſſet. Hoc ubi reſciviſſent Athenienſes, & duplum pecuniæ miſerunt, quæ exigebatur, & ante regiam porticum æneam Statuam poſuerunt ſedentis figuræ cum pallio & diademate Lyram tenentis, librumque apertum ſuper genua. Pauſan. De morte ejus tradidit Valerius, quòd in gremio pueri adamati expirarit. Verum de Pindaro, cæteriſque Græcis ac Latinis Poetis, quorum ſcripta extant, nos alibi plura.

Pindarus, Epheſiorum tyrannus, qui Epheſo in captivitatis diſcrimine verſanti à Crœſo avunculo ſuo juſſus diſcedere, ſucceſſit in Peloponneſum cum parte ſubſtantiæ, Paſidi cuidam tum filii tutelâ, tum bonorum curâ delegatam. Ælian. ποικιλ. l. 3. c. 26.

Pindarus Thebanus inſcribitur Poeta quidam nominis incerti qui carmine Heroico panxit hiſtoriam belli Trojani. Primus eum edidit Laur. Abſtemius cum Maphæi Vegii Aſtyanacte & quibuſdam epigrammatis. Exinde Hagenoæ is, & poſtea Baſileæ prodiit *Auctor antiquus & ingenio ſatis bono* vocatur à Barthio Adverſ. 19. 12. & *Legi digniſſimus* 59. 1. Vide eum 58. 14.

Pirithous, Ixionis fil. non ex Nube, quemadmodum Centauri, ſed ex legitimâ uxore, firmiſſimo amicitiæ fœdere Theſeo conjunctus, cujus etiam ope Centauros, qui ſibi Hippodamen ſponſam præripere conabantur, ſuperavit. Mortuâ vero Hippodame, ita illi cum Theſeo convenit, ut uxorem, niſi ex Jove natam, nullam ducerent: & cum jam Theſeus Helenam Jovis & Ledæ filiam rapuiſſet, nec alia eo tempore noſceretur quæ Jovis eſſet, præter Proſerpinam, Plutonis conjugem ad rapiendam illam ſimul profecti ſunt ad inferos. Verum Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus eſt: cui cum Theſeus opem ferre conaretur, ab eo in catenis eſt ſervatus, donec Hercules ab Euryſtheo ad inferos miſſus eum liberavit. Horatius:

Nec Lethæa valet Theſeus abrumpere charo,
Vincula Pirithoo.——

Papinius Theb. 8.

——*Me Pirithoi temerarius ardor*
Tentat, & audaci Theſeus juratus amico?

Rectè *temerarius ardor*; Stuprum enim Proſerpinæ aut conjugium affectabat. Virg. Æn. 6.

——*Nec Theſea Pirithoumque,*
Qui Dominam ditis thalamo deducere adorti.

Apollodorus lib. 2. de Hercule (quem etiam una cum Theſeo & Piritho conjungit Virgilius) Πλησίον δὲ τῶν ᾅδου πυλῶν γενόμενος, Θησέα εὗρε, καὶ Πειρίθουν τὸν Περσεφόνης μνηστευόμενον γάμον, καὶ διὰ τοῦτο δεθέντα. Lucianus Charidemo: Ὁ Θησεὺς κοινωνοῦντ' αὐτῷ τῆς ἁρπαγῆς Πειρίθουν παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν τὴν Ἑλένην τοῦ πατρὸς εἰς Ἄφιδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς, καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτησὶ, ὥσθ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου φιλίαν, ἐπειδὰν δὲ ἔδει κἀκεῖνον ἐν ᾅδου γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παραινῶν οὐκ ἠδυνήθη παύσαι αὐτὸν τῆς πείρας ἀπογενέσθαι, καταπείσας συνηκολούθησεν αὐτῷ, &c. Theſei & Pirithoi amicitia in proverbium jampridem abiit. Auctorum itaque hâc in re teſtimoniis ſuperſedebimus, hoc tantum impræſentiarum annotantes, ſcilicet, horum disjunctionem monſtroſiſſimis ingeniis adſcribi. Martial. 7. 23.

Te fingente nefas Pyladen odiſſet Oreſtes,
Theſea Pirithoi deſtituiſſet amor.

Claud. lib. 1. in Ruf.

Talem progenies hominum ſi priſca tuliſſet,
Pirithoum fugeret Theſeus, offenſus Oreſtem
Desereret Pylades, odiſſet Caſtora Pollux.

Auſon. ad Pont. Paulinum epiſt. 24.

Impie Pirithoo disjungere Theſea poſſes,
Euryalumque ſuo ſocium ſecernere Niſo:
Te ſuadente fugam Pylades liquiſſet Oreſten,
Nec cuſtodiſſet Siculus vadimonia Damon.

Piſander, Camireus. (Camirus autem Rhodi civitas eſt) Eumolpi tempore poeta, ut nonnullis placet, antiquior Heſiodo. Vide Voſſ. P. Gr. p. 15.

Piſander, Lycaonius ſub Alex. Mammeæ verſificator, ſcripſit variam hiſtoriam.

Piſander, Nectoris filius. Suidas. Et unus procorum Penelopes. Ovid. Epiſt. 1.

Quid tibi Piſandrum, Polybumq; Medontaque dirum,
Eurymachique avidas, Antinoique manus.

Piſides. Vide *Georgius.*

Piſiſtratus, Hippocratis fil. Athenienſis tyrannus clarus genere, eloquentiâ vero tantâ, ut eâ deliniti Athenienſes, libertate, quâ nihil charius habebant, ſe ſponte exuerunt, illiuſque facundiæ ſanctitatem Solonis, qui Numen fuerat civitatis, poſthaberent. Artes liberales maximè fovit. Bibliothecam primus Athenis publicavit, quam Xerxes urbe potitus ad Perſas tranſtulit. Eam deinde multis poſt annis Seleucus Nicanor reſtituendam curavit. Trogus. Floruit tempore Servii Tulli Rom. regis. Videndus omnino Meurſii *Piſiſtratus.*

Piſiſtratus, Orchomeniorum rex, cùm nobilitatem odio inſectaretur, plebis ſtudioſus erat, quare in Senatu eum necare decreverunt. Diſcerptum igitur, intra ſinus condunt, ac ſolum emundant. Plebeia dehinc multitudo, conceptâ ſuſpicione, in curiam advolat. Regis autem fil. ætate minor, nomine Teleſimachus, conſpirationis conſcius, ex curiâ turbam extraxit. Patrem enim ſupra mortalem ſpeciem ad Piſæum mont. magnâ velocitate, deferri commentus eſt, eâque fraude plebem obduxit. Plut. Paral.

Piſones, nobiles Romani, ex Numæ Pompilii familiâ, ſic dicti, vel à *piſo*, ut à *lente*, *Lentuli*; vel à *pinſendo*, uti Plinius cenſet, cum quo & auctor Panegyrici ad Piſonem facit, quando ſcribit:

——*Nam quid memorare neceſſe eſt*
Ut domus à Calpo nomen Calpurnia ducat?
Claraque Piſonis tulerit cognomina prima
Fumida calloſâ cum pinſeret hordea dextrâ?

Fuit autem Calpurniæ gentis cognomen. Hinc *Piſonianus*, ut *Piſonianum vitium*, i. e. mira libido loquendi; quo vitio laboravit L. Piſo. B. Hieronymus ad Oceanum: *Primum ſpinoſulus noſter obmutuit: deindè Piſoniano vitio, cum loqui neſciret, tacere non potuit.*

Piſtor, Jupiter dictus eſt, quòd Romanos, quo tempore à Gallis obſeſſi propter famem de deditione cogitabant, in ſomnis admonuiſſet, ut ex omni frumento quod habebant, panes facerent, eoſque in hoſtium caſtra jacerent. Ita enim futurum, ut deſperatâ victoriâ Galli animis conciderent, atque ipſi ſuperatis hoſtibus obſidione liberarentur. Ovid. Faſt. 6.

Eſſe Ceres viſa eſt; jaciunt Cerealia dona,
Jacta ſuper galeas longaque ſcuta ſonant.
Poſſe fame vinci ſpes excidit, hoſte repulſo
Candida Piſtori ponitur ara Jovi.

Pitho, dea flexanima, illa dicendi præſes, quam Ennius *Suadam*, Quintilianus *perſuadendi deam*, Horatius *Suadelam*, & Cicero *leporem* vocat. Plin. Colebatur & Diana cognomine *Pitho* Corinthi: Coluthus Theb. de Rapt. Helen.

Καὶ στέφος ἀσκήσασα γαμήλιον ἤλυθε Πειθώ.

Item una ex Atlantidibus.

Pitholeon, Rhodius, poeta trivialis & abjectus, qui cùm in confinio utriuſque linguæ natus eſſet, confuſo ſermone epigrammata quædam futilia conſcripſit, in quibus perquam ridiculè Græca Latinis miſcuit, cujus mem. Horat. 1. Serm. Sat. 10.

Pittacus, Philoſophus Mitylenæus, unus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit. exortoque deinde inter Athenienſes, Mitylenæoſque bello, Phrynonem hoſtium ducem ad ſingulare certamen provocavit, retique quod occultè ſecum attulerat implicitum facile ſuperavit, quâ ex pugnâ Retiariorum; & Mirmillonum factiones originem ſumpſiſſe putantur. Fuit autem tempore Crœſi regis. Hujus illud: *Providere oportet, ne caſus veniant; ſi forte venerint æquo animo tolerare.* Fuit alius *Pittacus* legiſlator (Phavorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor eſt

eſt appellatus. Ælianus de Var. hiſt. *Pittacum* quendam commemorat, qui de molâ piſtrinâ encomium conſcripſit, ut in parvo argumento vim dicendi oſtentaret.

Pittheus, Theſei avus maternus, qui Trœzene regnavit, de quo Plut. in Theſeo. Hinc *Pittheis*, patronymicum fœmininum, quo poetæ utuntur pro Æthrâ Pitthei filiâ matre Theſei. Ovid. in ep. Ariad. Theſeo:

Nec pater eſt Ægeus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius.———

Pityllus. Suidas in Ἐπιγλωττίς. *Pityllum* aiunt, cognomento Tenthem, vaginam linguæ membranaceam, geſſiſſe, & muniiſſe linguam ad perfruendas voluptates. Fertur etiam digitalibus adhibitis eſitaſſe chelonia, ut illa calidiſſima linguæ ingereret.

Pius, Metellus ſic dictus à Furio Tribuno reditum exoravit. Antonius quoque Imp. *Pius* dictus eſt, quòd animum à belli ferocitate alienum haberet, malletque vivum, ut aiebat, civem ſervare, quam 1000. hoſtes trucidare. Dio. Alex. lib. 1. cap 9.

Placilla, Theodoſii Magni Imp. uxor, non regni faſtigiis elata eſt, ſed potius amore ſuccenſa divino. Repente ergo, ut venit ad purpuram, claudorum atque debilium maximam habebat curam, non ſervis, non aliis miniſtris utens, ſed per ſeipſam agens, & ad eorum habitacula veniens, dans unicuique quod opus haberet. Sic etiam per Eccleſiarum xenodochia diſcurrens, ſuis manibus miniſtravit infirmis, ollas eorum tergens, jus guſtans, efferens cochlearia, panem frangens, ciboſque adminiſtrans, calices abluens, & alia cuncta faciens, quæ ſervis & ancillis mos eſt ſolenniter operari. Illis autem qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum diſtribuere, imperii eſt opus: Ego autem pro ipſo imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti. Nam viro ſuo ſæpe dicere erat ſolita. *Oportet te ſemper marite, cogitare quid pridem fueris, quid modo ſis: Hæc ſi ſemper cogitaveris, ingratus benefactori non eris, ſed imperium quod ſuſcepiſti, legitimè gubernabis, & harum rerum placabis authorem.* Theodoret. Eccl. Hiſt. 9. 31.

Planudes Maximus, Monachus, unus ex conſervatoribus Græcæ linguæ. Tranſtulit Græcè libellum de moribus regendis, qui *Cato* inſcribitur. Convertit & in eandem linguam opera D. Auguſtini annis aliquot ante Conſtantinopolim captam. Dicitur & fabulas, quæ Æſopi nomine circumferuntur collegiſſe. E Latino certe in Græcum tranſtulit Ovidii Metamorphoſes, & Heroidas, Macrobii Saturnalia, & Somnium Scipionis. Collegit & libros ſeptem Epigrammatum Græcorum qui extant. Mortuus eſt antequam Conſtantinopolis à Turcis capta eſt. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 83, 84.

B. *Platina*, ſcripſit 3. libros de rebus urbis Mantuæ, & familiâ Gonzagæ, teſte Geſnero. Sed imprimis innotuit opere de Vitis Pontificum, uſque ad Paulum 2. à quo in carcerem conjectus & totis 4. menſibus detentus fuit, cum Pomponii Læti, aliorumque eruditorum cauſam defendendam ſuſcepiſſet. Opus vero ſuum dedicavit Xyſto 4. à quo præfectus erat Bibliothecæ Vaticanæ. Obiit Romæ A. D. 1481. Volaterrani de eodem judicium hujuſmodi eſt: *Virum fuiſſe gravem, & procul mendacio, eoque admiratione digniorem, quod jam provectâ ætate, ac tyrocinio poſito, quod totum militiæ prius tradiderat, literas didicit.* Eraſmus de eo ſic ſcribit in Ciceroniano ſuo: *In hiſtoria valiturus erat, ſi nactus fuiſſet argumentum felicius. In optimo Cive & Panegyrico nonnihil accedit ad Ciceronis imaginem, ſed tanto intervallo ut hoc nomen non promereatur eruditorum calculis: alioqui vir doctus, facundus, &, ni fallor, bonus.* Floridus Sabinus: *Summorum Pontificum vitam eleganter ſcripſit, eoque immortalem gloriam ſibi peperit.* Mirum autem poſt Pontificum vitas de re Culinariâ ſcribere voluiſſe; quod epigrammate quodam feſtivè ridet Sannazarius. Voſſius.

Plato, Philoſophus inſignis, ſectæ Academicæ princeps, Ariſtonis & Parectoniæ fil. ex humerorum *latitudine* ſic dictus, cum antea ex avi nomine *Ariſtocles* vocaretur. Hic adhuc adoleſcens palæſtrâ ſe exercuit; picturæ operam dedit, Tragœdiaſque & poemata quædam conſcripſit. Poſt hæc ad Socratem ſe contulit, ſub quo brevi tantum in philoſophiâ profecit, ut non immerito *divinus Plato*, & *Philoſophorum Homerus* fuerit appellatus. Is quod ad Dialecticam pertinet, primus res ipſas diſtinxit, quo modo plurimas, quas habuere antiqui, dubitationes ſuſtulit. Fuit varius, multiplex, ac tantæ eloquentiæ, ut Jovem (ſi Græcè voluiſſet) Platonicè loquuturum philoſophi dicerent. Peccat autem eo (inquit Voſſius) quòd multùm gaudet metaphoris, iiſque non verecundis, ſed audacibus, & planè poeticis, atque φορτικοῖς: Philoſophiæ ſiquidem magis convenit dictio propria, aut tralationes receptæ, & uſitatæ. Ad poeticam autem dictionem prope accedere Platonem, non Ariſtotelis modo judicium eſt, ſed & Dionyſii Halicarnaſſenſis. Imo in dialogis ſuis poeticè magis loquitur, quam Comœdia facit, ut multos ſenſiſſe, teſtis eſt Cicero in Bruto. Athenis, uti diximus, primum Socrati dedit operam; deinde cum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt, ut Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotoniatæ librum de ſectâ Pythagoreâ centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum tranſtulit. In Ægyptum deinde properans, oleum ſecum mercaturæ gratiâ vexit, ut viatico ſuppeditaret, ubi libros Moſis legiſſe creditur. Ter in Siciliam navigavit, primum Ætnæ flagrantis viſendæ gratiâ, ut Apuleius ait. Reverſus, apud Æginam captus eſt à piratis, ac minis 30 venundatus; deinde à Nicete Cyrenæo redemptus. Iterum rediit ſub juniore Dionyſio, ſpe liberandi Siciliam. Sed paulo poſt, expulſo Dione, & ipſe ſuſpectus remigravit. Tertiò cum maximè nollet, rogatus ab Archytâ, ut Dionem tyranno reconciliaret, iter ingreſſus, ab eodem Dionyſio obviam procedente, quadrigis exceptus eſt. Demum in ſuſpicionem veniens, vix rogante, & ſpondente pro eo Archytâ, dimiſſus. Anno ætatis 81. placidiſſimo deceſſit obitu, ut Cicero & Seneca tradunt, ut Laertius vero, in nuptiis diſcumbens. Pulcrum eſt quod de illo refert Sen. lib. 2. de Ira: Non potuit impetrare à ſe Plato tempus, cum ſervo ſuo iraſceretur, ſed ponere illum ſtatim tunicâ, & præbere ſcapulas verberibus juſſit, ſuâ manu ipſe percuſſurus. Poſtquam intellexit iraſci ſe, ſicut ſuſtulerat manum ſuſpenſam detinebat & ſtabat percuſſuro ſimilis. Interrogatus deinde, ab amico, qui forte intervenerat, quid ageret: *Exigo*, inquit, *pœnas ab iracundo.* Velut ſtupens geſtum illum ſævituri deformem ſapienti viro ſervabat, oblitus jam ſervi; quia alium quem potius caſtigaret, invenerat. Itaque abſtulit ſibi in ſuos poteſtatem, & ob quoddam peccatum commotior, Tu, inquit, Speuſippe ſervulum iſtum verberibus objurga, nam ego iraſcor. Hæc ille, memoriali tamen errore: nam Xenocratem alloquebatur Plato. Diogenes: Ἐισελθόντος ποτὲ Ξενοκράτους εἶπε, μαστίγωσον τὸν παῖδα, αὐτὸν γὰρ μὴ δύνασθαι διὰ τὸ ὀργίζεσθαι. Sed & in Stobæo legas Πλάτων ὀργιζόμενός ποτε τῷ οἰκέτῃ, ἐπιστάντος Ξενοκράτους, λαβὼν, ἔφη, τοῦτον μαστίγωσον, ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι. Denique Plut. De lib. educ. & Val. Max. lib. 4. idem de Xenocrate tradunt. Famulos ejus quod ſpectat, ita Sen. de Conſ. *Unum fuiſſe Homero ſervum, tres Platoni.* Imo quatuor, & famulam unam, ex ipſo Platonis (in Laertio) Teſtamento: *Dianam dimitto liberam, ſervos relinquo Tychonem, Bietam, Apolloniadem, & Dionyſium.* Idem Sen. ep. 44. *Platonem non accepit nobilem philoſophia, ſed fecit.* Alii vero contra, & aſſenſu traditum Platonem nobilem utrinque fuiſſe. Apul. de Dogm. Plat. *Ariſto ei fuiſſe pater dictus eſt*: cæterum Perictyone Glauci filia mater fuit. Et de utroque nobilitas ſatis clara. Nam Ariſto pater per Codrum ab ipſo Neptuno originem duxit: ab Solone *ſapientiſſimo maternus derivatus eſt ſanguis.* Hæc ipſa Laertius, atque alii tradiderunt: & puer adeo *aurum nobilitatis inſigne in auriculâ geſtavit*, ſcriptum eidem Apuleio. Quomodo ergo non nobilem accepit? Sed cape & adjuva, non ſic nobilem celebremque. Sen. ep. 47. *Neſcis quâ ætate Hecuba* ſervire cœpit, quâ Crœſus, quâ Darii mater, quâ Plato, quâ Diogenes? *quâ Plato*, Quem Dionyſius libertate ejus offenſus, Polidi Lacedæmonio vendendum tradidit, quod fecit, & adductum in Æginam, Anniceri Cyrenaico 20. minis vendidit: qui ilico tamen Athenas, ad amicos liberum eum remiſit. Sen. Ep. 58. Plato ipſe ſe ad ſenectutem diligentiâ protulit, erat quidem corpus validum ac forte ſortitus & illi nomen latitudo pectoris fecit. Unde Apuleius: Platoni habitudo corporis cognomentum dedit, namque Ariſtocles prius nominatus. Pergit Sen. Nam hoc ſcis puto, Platoni diligentiæ ſuæ beneficio contigiſſe, quod natali ſuo deceſſit, & annum unum atque octogeſſimum implevit ſine ulla deductione. Hæc ille. Convenit autem cum Athenæo qui ad an. 82. perveniſſe prodidit lib. 5. Item Cenſorino qui ait: Magnos viros non prius vitâ exceſſiſſe quin ad annum illum 81. pervenerint; in quo Plato finem vitæ & legitimum eſſe exiſtimavit, & habuit. Idem Suidas. At Neanthes apud Laert. annos 84. eidem adſcribit. Horatius:

Pythagoran, Anytique reum, doctumque Platona.

Plinius eum *ſapientiæ antiſtitem* vocat. *Sublimis apex philoſophorum & columen* dicitur Arnobio adverſus Gentes lib. 1. Quin & Cicero philoſophorum aliquem laudans, *ſemper*, inquit, *excipio Platonem.* Cum parvulus aliquando dormiret, apes, facundiæ omen, in labellis ejus conſederunt. *Philoſophorum quis dubitet Platonem eſſe præcipuum, ſive acumine diſſerendi, ſive eloquendi facultate divinâ quâdam & Homerica? Multum enim ſupra proſam rationem, & quam pedeſtrem Græci vocant, ſurgit: ut mihi non hominis ingenio, ſed quodam Delphico videatur oraculo inſtructus.* Ita de eo Quintilianus lib. 10. cap. 1. Juſtinus Martyr Apol. 2.

probat

probat Platonem, quicquid veri docuerit, ex Moſis, aliorumque Prophetarum doctrinâ hauſiſſe. Idem in Parænet. dicit Platonem à Moſe & Prophetis doctrinam de uno Deo accepiſſe. Clemens Pædag. 2. 1. *Plato*, inquit, *veritatem Philoſophorum ita ſectatus eſt, ut Hebraicæ veritatis excitarit ſcintillam.* Et 3. 1. Ζηλωτὴς Μωυσέως ὁ πάντα ἄριστος Πλάτων. Idem Strom. 1. *Plato ex Hebræis eſt philoſophus.* Ibidem ait ex Moſe Platonem plurima ſumpſiſſe, eorumque quæ in legibus Moſaicis dicuntur, fuiſſe admodum ſtudioſum. Ibidem. *Plato*, inquit, *non negat ſe præſtantiſſima quæque in Philoſophiâ à Barbaris mercatum.* Ibidem, Numenius, Philoſophus Pythagoræus, ſcribit. Τί γάρ ἐστι Πλάτων, ἢ Μωσῆς Ἀττικίζων.

Plato, alter Athenienſis, poeta priſcæ Comœdiæ, tempore Ariſtophanis, cujus fabulas Suidas & Athenæus commemorant. Vide Voſſ. P. Gr. p. 30. Tres item alios Diog. Laert. recenſet: unum Rhodium Philoſophum, diſcipulum Panætii: alium Peripateticum, de ludo Ariſtotelis: tertium Praxiphanis diſcipulum. Alius denique Martyr, qui pro fide Chriſtianâ, imperante Maximiano, paſſus eſt, paternamque hæreditatem, dum viveret, pauperibus eſt largitus.

Plautius, Romanus quidam quum ob uxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortemque appeteret, in rogum ſe conjecit, quem togatum, calceatumque corpori uxoris junxerunt amici. Val. Max. de amore conjugali. Item Poeta Comicus. Gellius lib. 3. cap. 3.

Plautus, Poeta Comicus, patriâ Sarſinas, *Plotus* ab initio, teſte Feſto, appellatus à pedum *planitie*, quos *Plotos* Umbri vocant. Vixit Pacuvii, Attiique ætate, nempe extremis aliquot annis belli Punici 2. ſive Annibalici, ac proximis 17. Nec enim poſſum aſſentire B. Hieronymo in Chronicis, qui ſic ſcribit ad ann. 1. Olymp. 146. *Plautus ex Umbria Sarſinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuarias piſtorem ſe locaverat. Ibi quoties ab opere vacaſſet, ſcribere fabulas ſolitus, ac vendere.* Is annus erat U. C. 555. quo Coſſ. erant Serv. Sulpicius Galba Max. & C. Aurelius Cotta. Id ab Hieronymo ex Tranquillo exſcriptum ait Scaliger in Animadverſ. Sed difficulter credo ita ſcripſiſſe Tranquillum. Nam annis poſt 13. ſuperfuiſſe ex Cicerone cognoſcimus, qui auctor eſt in Bruto, mortuum an. U. C. 570. P. Claudio Pulchro, & L. Porcio Licinio, h. e. Olymp. 149. Voſſius. Idem Cicero *urbano*, *ingenioſo* & *faceto genere jocandi refertum eum* ſcripſit. Et Varro ex Ælii Stilonis ſententiâ, *Muſas*, dixit, *Plautino ſermone locuturas fuiſſe, ſi Latinè loqui voluiſſent.* Hinc *Plautinus*. Horat.

At noſtri proavi Plautinos & numeros, &
Laudavere ſales, &c.

Plecuſa, ancillæ nomen. Martial. 2. 66.

Et cecidit ſectis icta Plecuſa comis.

Pleias, & *Pleiades*, Latinè *Vergiliæ* dicuntur, à verni temporis ſignificatione, quo navigatio incipitur, quemadmodum Græcis ἀπὸ τοῦ πλεῖν, h. e. *à navigando* Πλειάδες nominantur, ut quidam volunt. Pleiadum enim ortus vernus navigationis tempus indicavit. Ovid. Faſt. 4.

Ore micant Tauri ſeptem radiantia flammis
Sidera, &c.

Poetæ filias faciunt Atlantis ex Pleione Nymphâ, ideoque *Atlantidas* Virgilius dixit, earumque nomina finxerunt, *Electram*, *Alcinoen*, *Celæno*, *Meropen*, *Steropen*, *Taygetam Maiam.* Valde autem inter ſe conſtipatæ ſunt hæ ſtellæ: Ergo S. Gregorius in Job lib. 29. cap. 27. *Pleiades ſtellæ* ἀπὸ τοῦ πλείστου, i. e. pluralitate dictæ ſunt. Unde *glomerabile ſidus* Manilius vocat. Propertius:

Pleiadum denſo cur coit igne chorus.

Ubi alii *ſpiſſo*. Seneca in Medeâ:

Et denſi latitant Pleiadum greges.

Hæ tempeſtatem concitare ſolent. Horat. lib. 4. Od. 14.

Indomitas prope qualis undas
Exercet Auſter, Pleiadum choro
Scindente nubes.

Propert. 2. 16.

Non hæc Pleiades faciunt nec aquoſus Orion.

Stat. 9. Theb.

——— *Cum Pleiadas haurit* (tempeſtas)
Aut nigrum trepidis impingit Oriona nautis.

Lucanus lib. 9.

Ibit & imbriferâ ſiccas cum Pleiade Thebas.

Claudianus:

———*Madidaque cadente Pleiade:*

Stat. Theb. 4.

———*Neque enim violentior exit*
Amnis humo, quum Taurum aut Pleiadas hauſit
aquoſas.

Idem primum ſyllabam corripuit Sylv. 1. 3.

Hæc per & Ægæas hyemes, Pleiadumque nivoſum
Sydus, & Olenii dignum petiiſſe ſub aſtris.

Val. Flac. lib. 5.

——— *Denſæque ſequuntur*
Pleiades, & madidis rorantes crinibus ignes.

Geminius, Elem. Aſtron. cap. 14. Αἱ πλειάδες δοκοῦσι ἔχειν τινα τοιαύτην δύναμιν, ὥστε, ὑγρασίαν τινὰ περὶ τὸν ἀέρα ἀπογεννᾶν, ἢ πάλιν ἐπιτέλλουσαι θέρους ἀρχὴν διασημαίνουσιν, ὅθεν καὶ Ἡσίοδός φησι.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ᾽ ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων·

Οὐ διὰ τὴν τοῦ ἄστρου δύναμιν, παντελῶς γάρ ἐστιν ἀπόπληκτον. Ex Heſiodo autem Virgil. Geor. 1. ubi de ſemente farris ac tritici:

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Ex eodem quoque forſan Philo lib. de Opif. Mundi: Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ ὁ τῶν Πλειάδων χορός. Δυομένων γὰρ αὔλακες ἀνατέμνονται πρὸς σπόρον. Pherecydes has tradit ſeptem ſorores fuiſſe, Lycurgi filias ex Naxo inſ. Liberi patris nutrices, ab Jove inter ſidera relatas, ne vim ab Orione paterentur. Reliqui Atlantis filias faciunt. Ovidius ubi ſupra:

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos,
Quæ ſeptem dici, ſex tamen eſſe ſolent.
Seu quod in amplexus ſex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Marti concubuiſſe ferunt;
Neptuno Alcyonen, &, te formoſa, Celæno
Maian, & Electram Taygetamque Jovi.
Septima mortali Merope tibi Siſyphe nupſit:
Pœnitet, & facti ſola pudore latet.

Hyginus lib. 2. Poet. Aſtronom. *Hæ numero ſeptem dicuntur, ſed nemo amplius quàm ſex videre poteſt: cujus cauſa proditur hæc; quòd de ſeptem, ſex cum immortalibus concubuerunt, tres cum Jove, duæ cum Neptuno, una cum Marte, reliqua autem Siſyphi uxor demonſtratur.* Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 7.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos fil. uxor Atlantis, ex quâ *Pleiadas* ſuſcepit. Ovid. Faſt. 5.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn,
Qui terram liquidis, qua patet, ambit aquis.
Hinc ſata Pleione, cum cœlifero Atlante
Jungitur, ut fama eſt, Pleiadaſque parit.

Heſychius: Πληϊάδες, Πλειάδες εἰσὶ δὲ ἑπτὰ ἄστρα, πλησίον τοῦ ταύρου, ὀνομασθέντα ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊόνης.

Pleſimachus, ſcripſit νόστους, h. e. reditum Græcorum in patriam. Plut. de Flum.

Pleſtorum, Thracum Deus, ſed incertum utrum naturalis, an animalis. Huic Perſa Oeobazus ſacrificatus. Herod. lib. 9. Οἰόβαζον ἐκφεύγοντα ἐς τὴν Θρηΐκην, Θρήϊκες Ἀψίνθιοι λαβόντες ἔθυσαν Πλειστώρῳ ἐπιχωρίῳ θεῷ τρόπῳ τῷ σφετέρῳ.

Plinius Secundus Veronenſis, temporibus Veſpaſiani vixit, cujus negotia adminiſtrabat: noctibus vero & ſucciſivis (ut ipſe inquit) temporibus, opus de rerum naturâ conſcripſit, unus omnium parciſſimus temporis. Periit in montis Veſuvii incendio, dum ejus cauſam indagare vellet. Vide omnino Plin. Juniorem lib. 3. ep. 5. & lib. 6. ep. 16. in quibus omnis vitæ ejus ratio exponitur. Videndus quoque Voſſius de Hiſt. Latinis. lib. 1. cap. 29. Fuit alter *Plinius* Novocomenſis, ex prioris ſorore natus, & ab avunculo in nomen & cætera jura adoptatus; eloquentiâ, virtute, & ſanctitate vitæ ac morum, aut maximus ipſe, aut inter maximos ſui ſeculi viros fuit. Floruit ſub Trajano cujus & Panegyricum ſcripſit. Habemus ejus Epiſtolarum libros, veriſſimum Atticæ eloquentiæ exemplum, ex quibus vita ejus & mores diſci poſſunt. Mart. 10. 19. de *Plinio*:

Totos dat tetricæ dies Minervæ,
Dum centum ſtudet auribus virorum,
Hoc quod ſecula poſterique poſſint
Arpinis quoque comparare chartis.

Malè autem hos confundit Hieronymus Chron. Euſebiano Num. 2125. & ex duobus Pliniis unum nobis, quantum in ſe fuit, concinnavit. Id quod dignum animadverſione ſuâ exiſtimavit Scaliger, quem ibi, ſi lubet, vide.

Pliſthenes, Pelopis ex Hippodamiâ fil. qui cum juvenis moreretur, Agamemnonem & Menelaum filios ſuos parvulos Atreo fratri commendavit, qui eos ſuſcepit, filiorumque loco educavit, & ob id Atrei filii habiti *Atridæ* vocabantur.

Pliſtonicus, vel *Pliſtonices*, author, de quo Athenæus. Item Apionis cujuſdam cognomen, qui non multo tempore Plinio ſuperior fuit, ut ipſe ultimo volumine teſtatur.

Plotina, Trajani Cæſaris conjux, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexum cadunt, virtutibus ornata. Hæc tonſo capillo virum mentita conjugem in exilium comitata eſt.

Plotinus,

Plotinus, Philoſophus Platonicus, Ægyptius natione, è civitate Lyco, diſcipulus Ammonii, præceptor Porphyrii. Gallieni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morboque ſacro obnoxius. Suidas. Scripſit de rebus Philoſophicis libros 54. in Enneadas ſex diſtributos, quos Latinè interpretatus eſt Marſilius Ficinus. Luculentum ejus encomium apud Firmicum legere eſt lib. 1. Matheſeos, cap. 3.

Plotius Gallus, patria Lugdunenſis dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo ſe Cicero lib. de Oratore unà cum Quinto fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur; à Tranquillo autem inter Rhetores ponitur.

Plotius Criſpinus, quem aretalogum fuiſſe cognominatum, quod garrula ſcripſerit carmina, Porphyrius eſt author. Hic Stoicam ſectam profeſſus, atque idem poeta fuit; ſed cujus verſus numero forent multi, levis vero ponderis. Cùm in aliis locis ejus mem. Horatius. tum Sat. 1. lib. 1.

——— Ne me Criſpini ſcrinia lippi
Compilaſſe putes, verbum non amplius addam.

L. *Plotius*, poeta, qui teſte Tullio, carus fuit C. Mario, quia geſta ſua ab eo celebrari poſſe arbitraretur.

Plotius Tucca, ut eum vocat Cornutus, vetus Perſii interpres, qui de Tucetis loquens Gall. Ciſalpinæ, prius ait dictum *Tucetam*, poſtea vero appellatum eſſe *Tuccam*. Horat.

Plotius & Varius Sinueſſæ Virgiliuſque
Occurrunt, animæ quales neque candidiores
Terra tulit, neque queis me ſit devinctior alter.

Plutarchus Chæronenſis, philoſophus, floruit ſub Trajano & Adriano Impp Nam Trajano libros Apophthegmatum dedicavit vir eruditiſſimus, à quo etiam in Illyricum miſſus eſt conſulari poteſtate, juſſumque omnibus Illyricis magiſtratibus, ut abſque eo nihil agerent. Elogia ejus apud veteres permulta habemus. Quale quod Tauro apud Agellium dicatur *vir doctiſſimus*, ac *prudentiſſimus*; & ipſi Agellio, *homo in diſciplinis gravi authoritate*. Himerio Sophiſtæ Bithyno, in laudatione filii Rufini, θειότατος· Eunapio præfatione operis de vitis Sophiſtarum, θεσπέσιος, item τῆς φιλοσοφίας ἁπάσης Ἀφροδίτη καὶ λύρα. Fertur quoque Theodorus Gaza rogatus, ſi neceſſe foret libros in mare dare præcipites, quem poſtremo eſſet demerſurus, reſpondiſſe, Plutarchum. Plura de eo apud Rualdum & Voſſium videnda. De moribus ſuis ita ſcripſit ipſe lib. de ſuperſtitione: Ἔγωγ' οὖν ἂν ἐθέλοιμι μᾶλλον ἀνθρώπους λέγειν περὶ ἐμοῦ, μήτε γεγονέναι, τὸ παράπαν, μηδὲ εἶναι Πλούταρχον, ἢ λέγειν ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβέβαιος, εὐμετάβολος, εὐχερὴς πρὸς ὀργὴν, ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι τιμωρητικός, μικρόλυπος. De variis Plutarchis vide Jonſium de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 3. cap. 6.

Pluto, Saturni fil. ex Ope conjuge, frater Jovis & Neptuni, qui cum ad regni diviſionem veniſſent, Plutoni, qui natu minimus erat & *Ageſilaus* vocabatur, pars occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Jovi plaga Orientalis; Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, Jovi imperium cœli Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigiſſe. Ἀπὸ τοῦ πλούτου nomen arceſſit. Quare *Dis* quoque vocatur. Docet id Cic. de Nat. D. his verbis: *Terrena res omnis atque natura Diti patri eſt dedicata, qui Dives, ut apud Græcos* Πλούτων, *quòd recidant omnia in terras, & oriantur è terris.* Potius autem *Pluto* à verbo פלט *palat*, h. e. *eripuit*, *prædatus eſt*, *cuſtodivit*. Nam in terrâ tuto latent, & reconduntur omnia. Cur Proſerpinam rapuiſſe dicitur, vide in *Proſerpina*. Dicitur *Pluto* divitiarum dominus, quia in terrâ, opes, & metalla latent, unde effodiuntur. Vocabatur & *Orcus* ab הרכוש *harcus*, ſive רכוש, i. e. *facultates*, *opes*, *divitiæ*, Inde *Richeſſes* Gallis. Dux item *Erebi*, i. e. ערב *hereb* ſc. *veſpera*, quòd ſub terrâ omnia tenebroſa, & ſine luce ſint. Hic etiam aliquando *Jupiter* dictus eſt, ſed cum additione, Sive *Niger*, uti apud Stat. Theb. 2.

——Nigrique Jovis vacua atria ditat Mortibus.

Itemque apud Silium, lib. 8.

Nigro forte Jovi, cui tertia regna laborant
Atque atri ſociæ thalami, nova ſacra parabam.

Sive Tartareus, uti apud Val. Flac. lib. 1.

Tartareo tum ſacra Jovi, Stygiiſque terebat
Manibus Alcimede.——

Sive *Stygius*, ut apud Arnobium, lib. 3. Atque ita tollitur & removetur Stygii frater Jovis. Sane apud Lucianum in Νεκρικοῖς ſic Plutonem alloquitur cum Proſerpinâ ſibi ſuâ Proteſilaus: Ὦ δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν.

Plutus, à Græcis fingitur divitiarum Deus, quem in adventu claudum eſſe volunt, receſſu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd ſerius quidem opes contrahantur, partæ autem niſi frugaliter diſpenſes, velociſſimè dilabuntur. Eundem & cæcum faciunt, & judicii expertem, propterea quòd indigniſſimum quemque opibus affluere videamus, probos autem in re tenuiſſimâ verſari. Hujus domicilium conſtituit Poſidonius in ſubterraneis Hiſpaniæ locis, eò quod regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Podagra, Diana ſic dicta. Clem. in Protrept. Ἔστι δὲ καὶ Ποδάγρας ἄλλης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερόν.

Podalirius, Æſculapii fil. ob inſignem medicinæ peritiam è Cretâ inſ. unà cum fratre Machaone ad bellum Trojanum evocatus. Item Italus quidam. Virg. Æn. 12.

——— Podalirius Alſum
Paſtorem, primaque acie per tela ruentem
Enſe ſequens nudo ſuper imminet.

Podarge, una Harpyiarum, *à pedum velocitate* nomen habens, ex quâ Zephyrus ventus Xanthum & Balium, Achillis equos progenuit. Hom. Iliad. 16.

Pluvius, Jupiter dictus eſt quòd Athenis eſſet ſimulachrum à Jove pluviam precantis. Tibullus:

Te propter nullos tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec Pluvio ſupplicat herba Jovi.

De Ægypto loquitur, quæ, teſte Claudiano,

Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.

Pœna, & *Beneficium*, pro Diis habitos apud quoſdam Æthiopiæ populos legimus: Sunt qui non ab Æthiopibus ſed ab Aſſyriis & Perſis hos cultos fuiſſe aſſerunt; illam quod malorum, hunc quod bonorum largitorem eſſe opinantur. Alex. ab Alex. lib. 18. cap. 11. De Pœnâ Papinius, Theb. 8.

Stant Furiæ circum variæque ex ordine Mortes.
Sævaque multiſonas exercet Pœna catenas.

Ubi Schol. *Dea punitionum, cruciatuum* Hanc Furorum ſive Furiarum parentem facere videtur Val. Flaccus, lib. 1.

Ultriceſque Deæ Faſque & grandæva Furorum
Pœna———

A Furiis diſtinguit ipſe Statius, lib. 12.

——— Thebarum exercita Pœnis
Agmina & anguicomæ ducent vexilla ſorores.

Lucianus Necyomantia: Κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δ' ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος, παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ καὶ ἀλάστορες καὶ Ἐριννύες. Arrianus dicit 2. 20. Εἶτα Ὀρέστην ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον φασὶν ἐκ τῶν ὕπνων ἐξεγείρεσθαι· τοῦτον δ' οὐ χαλεπώτεραι αἱ Ἐριννύες καὶ Ποιναὶ ἐξήγειρον, &c.

Poggius Florentinus Pontificiis criminis ſub Eugenio & Nicolao præfectus fuit, teſte Jovio. Hic Invectivà 2. in Vallam gloriatur, quod 50. ferè annis ita ſit verſatus in Curia, ut abſque alterius offenſione charus octo Pontificibus continuo in honore & dignitate fuit, quadraginta fermè Secretarius. Græcè didicit ab Emanuele Chryſolora. Hiſtoriam ſcripſit Florentinam, in qua nimis patriæ favit. Unde Sannazarius:

Dum patriam laudat, damnat dum Poggius hoſtem,
Nec malus eſt civis, nec bonus hiſtoricus.

Eraſmi de eo judicium eſt ejuſmodi in Ciceroniano: *Naturæ ſatis erat, artis & eruditionis non ita multum, interim impuro ſermonis fluxu, ſi Laurentio Vallæ credimus.* Eſt adverſus fœdiſſimos ejus mores Sat. 7. lib. 5. Hecatoſtichorum Franc. Philelphi. Interim ejus laus eſt, quod Volaterrano teſte Quintilianum & Aſconium invenerit in Concilio Conſtantienſi. Ac alium quidem in ſalſamentarii tabernâ reperit, ut eſt apud Jovium in elogiis. Invenit etiam Argonauticorum Val. Flacci librum 1. 2. 3. & partem quarti. Silium quoque Italicum ei debemus, uti Scriverio obſervatum ex verſibus illis Ugolini Verini lib. 2. de Vir. Illuſtribus Urb. Florentinæ:

Quin etiam ſollers Germanis eruit antris
In Latium altiloqui divina volumina Sili
Integer Orator nobis, Fabiuſque relatus, &c.

Ubi benè *Integer Orator*, nam Ciceronis libros de Finibus & de Legibus à ſe in Germaniâ deſcriptos, in Italiam primus attulit, teſte Jovio, apud quem plura de Poggio, ut & apud Bergomatem in Chr. Suppl. ad an. 1416.

Polemarchus, apud Athenienſes dictus eſt qui belli præfectus erat, & aderat regibus, ut Pauſanias indicat, cum ſcribit Erechtheum regem Ione Zuthi filio in bello Eleuſinio Polemarcho uſum eſſe. Munus ejus tempore pacis fuit jus inter cives & peregrinos dicere. Jul. Pollux.

Polemon, Philoſophus Athenienſis, Philoſtrati fil. qui cum in juventute petulans eſſet, & aliquando ebrius & coronatus, Xenocratis ſcholam ingreſſus fuiſſet, ejus oratione quæ tunc de pudicitiâ erat, adeo mores immutavit, tantumque in philoſophiâ profecit, ut Xenocrati in Scholâ ſuccederet. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur; Suidas vero nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit. Horat.

—— Faciesne quod olim
Mutatus Polemo.———

tractiſque quam maximis potuit viribus, unà cum Tydeo, altero genero, Thebanis bellum intulit, cujus is fuit exitus, ut duo fratres ſingulari certamine congreſſi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaveribus rogo impoſitis, flamma dicitur ſe diviſiſſe, tanquam implacabile illud odium quod inter vivos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Statius in Thebaide. Apollodorus. lib. 3. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. Τινὲς μὲν οὖν λέγουσι πρῶτον ἄρξαντος Πολυνείκους παραδοῦναι μετ' ἐνιαυτὸν τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ. Vide Parœmiographos Aldo olim collectim editas, in Ἀδραστεία Νέμεσις. Sane non dubie conſponſæ vices fratrum, ſed ætas & regni aditio controverſa Eteoclen vulgò omnes majorem faciunt. At apud Sophoclem Colon ver. 1487. Polynices ipſe ſibi id privilegium vindicat.

> Ἀιρῶν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
> Οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

At Diodorus, lib. 4. Πρεσβυτέρου δ' ὄντος Ἐτεοκλέους τοῦτον πρῶτον ἄρξαι. Et Euripides Phœniſſis:

> Ξυμβάντ' ἔταξαν τὸν νεώτερον πάρος
> Φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα
> Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς.

Cum Sophocle ſentire videtur & Apollodorus, lib. 3. dum contra vulgi ordinem Polynicem præponit Eteocli: Οἰδίπους παῖδας ἐτέκνωσεν Πολυνείκη καὶ Ἐτεοκλέα. Barthius.

Polyphemus, inter Cyclopas omnes, qui centum fuiſſe memorantur, viribus corporis formæque magnitudine præſtantiſſimus fuit; quibus vero parentibus ortus fuerit, nondum conſtat. Apollonius Argon. lib. 1. illum Neptuno & Europâ Tityi filiâ natum fuiſſe tradit in his carminibus:

> Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Πολύφημος ἵκανε,
> Τὸν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκέστατον ἄλλων
> Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
> Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
> Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
> Ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.

Andron vero Teius & Poſidonius Polyphemum patre Elatâ ac matre Stilbe Nymphâ natum fuiſſe memorant. Conon in Heracleâ Elaſi & Amymones eum filium fuiſſe ſcribit. Homerus autem Odyſſ. 1. Neptuni & Thooſæ filium facit. Hunc in ſpeluncâ habitare ſolitum, & oves in Siciliâ cuſtodire, magis notum eſt, quam ut indigeat explicatione, cum in eadem Tragœdiâ etiam id ſcribat Euripides & Hom. in Odyſſeâ. Martialis:

> *Paſcentem Siculas aut Polyphemon oves.*

Hic Galateam Nympham fertur adamaſſe, Acim vero puerum, quem ſibi illa præferebat, ſaxo intereміſſe. Ulyſſem quoque vi tempeſtatis in Siciliam delatum antro ſuo incluſit, quatuorque ex comitibus ejus devoravit, reliquos eodem mortis genere pereмpturus, niſi prævertens Ulyſſes vino nigro eum inebriaſſet, altoque ſopore obruto aduſto ſtipite oculum eruiſſet. Virg. Æn. 3.

> ——— *Domus ſanie dapibuſque cruentis*
> *Intus opaca, ingens, ipſe arduus, altaque pulſat*
> *Sidera.* ———
> *Nec viſu facilis, nec dictu affabilis ulli*
> *Viſceribus miſerorum, & ſanguine veſcitur atro.*
> *Vidi egomet, duo de numero cum corpora noſtro*
> *Prenſa manu magnâ medio reſupinus in antro*
> *Frangeret ad ſaxum, ſanieque aſperſa natarent*
> *Limina: vidi atro cum membra fluentia tabo*
> *Manderet, & tepidi tremerent ſub dentibus artus.*
> *Haud impune quidem; nec talia paſſus Ulyſſes,*
> *Oblituſve ſui eſt Ithacus diſcrimine tanto.*
> *Nam ſimul expletus dapibus, vinoque ſepultus*
> *Cervicem inflexam poſuit, jacuitque per antrum*
> *Immenſum, ſaniem eructans, ac fruſtra cruento*
> *Per ſomnum commiſta mero: nos magna precati*
> *Numina, ſortitique vices, unà undique circum*
> *Fundimur: & telo lumen terebramus acuto,*
> *Ingens quod torva ſolum ſub fronte latebat*
> *Argolici clypei, aut Phœbææ lampadis inſtar.*

Ubi ex his verbis:

> *Jacuitque per antrum Immenſum,*

Auctores colligunt magnitudinem Cyclopis, utpote qui totum antrum occupaſſet. Ad quam rem pertinent Lucilii verſus apud Crinitum:

> *Multa hominum portenta in Homero verſificata*
> *Monſtra patent: quorum imprimis Polyphemus ducentos*
> *Cyclops longus pedes.* ———

Vide Virg. poſtea de eodem:

> *Monſtrum horrendum, informe ingens cui lumen ademptum*
> *Trunca manum pinus regit & veſtigia firmat.*
> *Lanigeræ comitantur oves, ea ſola voluptas:*
> *Solamenque mali de collo fiſtula pendet.*

Ubi in poſtremo verſu, ſunt qui quatuor voces ultimas, ſunt qui totum verſum poetæ abdicant. Quibus ſi placet oves eſſe ſolam voluptatem, ſint modo. Sed & ſolamen admittant velim fiſtulam, moti autoritate Theocriti, Philoſtrati, Ovidii, Manilii, qui omnes Polyphemum inducunt *cui fiſtula collo Hæreat*. Ovid. Met. 14.

> *Hæc & plura ferox* (Polyphemus) *me luridus occupat horror*
> *Spectantem vultus etiamnum cæde madentes,*
> *Crudeleſque manus, & inanem luminis orbem,*
> *Membraque & humano concretam ſanguine barbam.*
> *Mors erat ante oculos, mentique hærebat imago*
> *Temporis illius, quo vidi bina meorum*
> *Ter quater affligi ſociorum corpora terræ,*
> *Quæ ſuper ipſe jacens, hirſuti more leonis*
> *Viſceraque & carnes, obliſiſque oſſa medullis*
> *Semianimeſque artus avidam condebat in alvum:*

Homerus Odyſſ. 9.

> Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
> Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
> Τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν ὡπλίσσατο δόρπον,
> Ἦσθιε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
> Ἔγκατά τε, σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Silius libro antepenultimo:

> *Antrum ingens juxta quod acus ſimulavit in oſtro*
> *Cyclopum domus, hic recubans manantia tabo*
> *Corpora lethifero ſorbet Polyphemus hiatu*
> *Circà fracta jacent, excuſſaque morſibus oſſa*
> *Ipſe manu extenta Laertia pocula poſcit,*
> *Permiſcetque mero ructatos ore cruores.*

Papinius Theb. 6.

> *Quale vaporifera ſaxum Polyphemus ab Ætnâ*
> *Lucis egente manu, tamen in veſtigia puppis*
> *Auditæ, juxtaque inimicum exegit Ulyſſem.*

Multi, inquit Servius, Polyphemum dicunt unum habuiſſe oculum, alii duos, alii tres, ſed totum fabuloſum eſt. Nam hic vir prudentiſſimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur, i. e. juxta cerebrum, quia prudentiâ plus videbat. Verùm Ulyſſes eum aſtutiâ ſuperavit, & ob hoc eum cœcaſſe fingitur.

Polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit, quòd intellexiſſet ab eo ſibi parari inſidias. Gellius 4. 2.

Polyſtephanus, hiſtoricus, inter alios laudatur à Scholiaſte Apollonii in lib. 1. & Gellio 9. 4. qui eum reponit inter Græcos ſcriptores non parvæ authoritatis: ſed ſuorum libri continebant res inauditas, & fidem penitus excedentes.

Polyxelus, Comicus Græcus, cujus fabulas enumerat Suidas.

Polyxena, Priami filia formoſiſſima ex Hecubâ conjuge, quam Pyrrhus Achillis fil. Trojâ captâ, ad patris tumulum jugulavit. Ferunt enim Achillem, cum ad Trojam bellum gereret, Polyxenam fortè in mœnibus conſpectam adamaſſe, eamque uxorem ſibi poſtulaſſe. Quod cum Priamus annuiſſet, placuit ut in Thymbræi Apollinis templum convenirent, pacis nuptiarumque fœdera inituri. Quod cum reſciviſſet Paris, poſt Apollinis ſimulacrum ſeſe occultavit, Achillemque nil tale opinantem ſagittâ interfecit. Captâ deinde Trojâ, cum & Polyxena viva in hoſtium manus perveniſſet, Achillis umbra Græcorum proceribus in ſomnis apparuit, præcipiens ut Polyxena, cujus nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias ſibi mitteretur, cujus crudelitatis Pyrrhus miniſtrum ſe præbuit. Ovid Met. 13.

> *Placet Achilleos mactata Polyxena manes.*

Propert. lib. 2.

> *Nec minus hæc noſtri noteſcet fama ſepulchri,*
> *Quam fuerant Phthii buſta cruenta viri.*

Hinc *Polyxenius*. Catullus in Nup. Pel. & Thet.

> *Alta Polyxeniâ madefient cæde ſepulchra.*

Polyxenus, Athenienſis, cum quendam juvenem humanâ ſpecie auguſtiorem conſpexiſſet impudicè, amiſſo viſu cæcus factus eſt. Plut. in Paral.

Polyxo, *xûs*, mulier ex Lemno inſ. Apollinis vates, quæ Lemniaci ſceleris dux & hortatrix fuit. Nam cum Lemni mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, maritique ex Thraciâ uxores ſibi eam ob cauſam aſciſcerent, Polyxûs inſtinctu omnem virilem ſexum interemerunt, ſolâ Hypſipyle exceptâ, quæ Thoanti patri ſuo pepercit. Statius Theb. 5.

> *Cum ſubito horrendas ævi matura Polyxo*
> *Tollitur in furias, thalamiſque inſueta relictis*
> *Evolat, inſano veluti Theumeſia Thyas*
> *Rapta Deo, cum ſacra vocant, Idæaque ſuadet*
> *Buxus, & à ſummis auditus montibus Evan.*

Apollonius,

Apollonius, lib. 1. Argon. ver. 668.

——Αὐτὰρ ἔπειτα φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξὼ
Γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν,
Βάκτρῳ ἐρειδομένη.——

Val. Flaccus, lib. 1. Argonauticon:

Tunc etiam vates Phœbo dilecta, Polyxo
Non patriam, non certa genus.

Polyzelus Rhodius, celebratur in Solone. Scripſit inter alia etiam Rhodiaca, quæ citat Athenæus, lib. 8. Meminit ejus quoque Hyginus in Poetic. Aſtronom. ubi de Ophiucho tractat. Item alius Meſſenius, hiſtoriographus, Ibyci poetæ pater, ut videtur. Suidas. In Ἴβυκος.

Pomarius, Hercules dictus quòd apud Bœotos illi malis ſacra fieri mos eſſet. Vide proverbium *Pomarius Hercules.*

Pomona, Nympha Latialis, hortorum Dea: quam cum Vertumnus miſerè deperiret, in alias atque alias identidem ſeſe formas tranſmutavit, ut ſaltem amatæ conſpectu frui poſſet. Tandem in anum converſus multis argumentis ei perſuadere conatur, ut Vertumno nubat. Verùm cum nihil aliud, quam operam ſe ludere animadverteret, priſtinâ reſumptâ formâ non admodum invitæ vim intulit, nuptiiſque ejus eſt potitus. Picus quoque Latinorum rex eam adamavit, propter quod Circe conjux illum in avem ſui nominis tranſmutavit. Inde *Pomonalis*, Flamen Pomonæ Deæ. Alex. ab Alex. 6. 12. *Poſt aliquot vero tempeſtates, aucta civitate quum augeri ſacerdotia oporteret, quindecim Flamines conſtituti fuere, qui omnes à Diis, quibus ſacra faciebant, cognomenta ſortiti ſunt, quorum primus Dialis, ultimus Pomonalis.* Ejus mem. Ovidius, Met. 14.

Rege ſub hoc Pomona fuit, quâ nulla Latinas
Inter Hamadryades coluit ſolertius hortos,
Nec fuit arborei ſtudioſior altera fœtûs,
Unde tenet nomen.——

Pompeia Plautina, Imperatrix optima, quæ Julianum Imp. maritum ſuum divertit ab extorquendâ populo pecuniâ, & colligendo fiſco. Sext. Aurel. Item Cn. Pompeii filia, & neptis Syllæ, uxor Julii Cæſaris, quæ ab eo repudiata fuit, quòd veniſſet in ſuſpicionem adulterii cum Clodio commiſſi inter ſacra Bonæ Deæ.

Qu. Pompeius, contra Numantinos miſſus, ab eiſque ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit. Florus. Hujus filius, ſive nepos, Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeii pater, Novocomum coloniam deduxit; in bello ſociali Imperator creatus, de Picentibus triumphavit, vir admodum duræ diſciplinæ.

Cn. Pompeius, prioris fil. qui ex rerum geſtarum magnitudine, *Magni* cognomen invenit. L. Syllæ partes ſecutus eſt, ab eoque ad ulciſcendos inimicos in Africam miſſus, Domitium primum expugnavit, deinde & Jarbam regem cepit, de quo triumphavit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ *Magnus* eſt ſalutatus. Inde contra Sertorium in Hiſp. profectus, Metelli copiis ſeſe conjungens eum cum totâ factione ſuſtulit. Mox delectus Imperator ad bellum Piraticum, tribus menſibus id confecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphavit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem in regnum reſtituit. Inde Iberos, Albanos, & Judæos, debellavit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extinctâ uxore Julii Cæſaris filiâ, Corneliam Scipionis filiam, à P. Craſſo M. filio viduam relictam uxorem duxit. Neapoli demum acutiſſimâ febre correptus, parum abfuit à morte, quæ ſi contigiſſet, melius cum eo actum fuiſſet, ob inſequentis belli civilis calamitatem. Sen. de Conſ. ad Marciam: *Si Cn. Pompeium, decus iſtius, firmamentumque imperii, Neapoli valetudo abſtuliſſet, indubitatus Populi Rom. princeps exceſſerat.* Juvenalis:

Provida Pompeio dederat Campania febres
Optandas.——

Cic. Tuſc. 1. *Pompeio noſtro familiari, cùm graviter ægrotavit Neapoli, melius eſt factum. Utrum igitur ſi tum eſſet extinctus, à bonis rebus, an à malis diſceſſiſſet.* De eodem Pomp. Sen. 5. Ben. *Ingratus Cn. Pompeius: qui pro tribus Conſulatibus, pro triumphis tribus, pro tot honoribus, quos ex maxima parte immaturus invaſerat, hanc gratiam Reip. reddidit, ut in poſſeſſionem ejus alios quoque induceret.* M. Craſſum & C. Cæſarem intelligit, Triumvirali potentiâ inter ipſos conſtitutâ. Bene autem immaturus dixit. Erat enim ne ſenatoriâ quidem ætate, & bis triumphavit (Plin. lib. 7.) adhuc eques Rom. Annos 23. natus res gerere cœpit, civili bello Sullæ adjunctus. Ambitionem ejus notat Sen. Ep. 94. Ne Cn. quidem Pompeio externa bella, aut domeſtica, virtus aut ratio ſuadebat: ſed inſanus amor magnitudinis falſæ, modo in Hiſpaniâ & Sertoriana arma, modo ad colligendos piratas, ac maria pacanda vadebat. Hæ prætexebantur cauſæ ad continuandam potentiam. Quid illum in Africam, quid in Septentrionem, quid in Mithridatem, & Armeniam, & omnes Aſiæ angulos traxit? Infinita ſcilicet cupido creſcendi: cum ſibi uni parum magnus videretur. Cæterum in laudibus Pompeii, Jupiter! ut luxuriat ubique Cicero; cui innatum Pompeianarum partium amorem ſcribit Velleius. Poſt reditum in ſenatu: *Cn. Pompeius, omnium gentium, omnium ſeculorum, omnis memoriæ facile princeps.* Et Ad Quirites: *Cn. Pompeius vir omnium qui ſunt, fuerunt, erunt; virtute, ſapientiâ & gloriâ princeps.* Tandem Pharſalicâ pugnâ à Cæſare copiis longe inferiore ſuperatus, in Ægyptum fugiens, regis perfidiâ ab Achillâ præfecto interfectus eſt. Vell. Pat. lib. 2. *Miſſi itaque ab Rege, qui venientem Cn. Pompeium conſilio Theodoti & Achillæ exciperent, hortarenturque, ut ex onerariâ in eam navem quæ obviam proceſſerat, tranſcenderet. Quod cum feciſſet, princeps Rom. nominis, imperio arbitrioque Ægyptii mancipii C. Cæſare P. Servilio Coſſ. jugulatus eſt. Hic poſt tres conſulatus & totidem triumphos, domitumque terrarum orbem ſanctiſſimi ac præſtantiſſimi viri, in id evecti ſuper quod aſcendi non poteſt, duodeſexageſimum annum agentis pridie natalem ipſius, vitæ fuit exitus. In tantum in illo viro à ſe diſcordante fortunâ, ut cui modo ad victoriam terra defuerat, deeſſet ad ſepulturam.* Sen. Ep. 4. *De Pompeii capite pupillus & ſpado tulere ſententiam.* Idem de Brev. V. *Pompeius Alexandrinâ perfidiâ deceptus, ultimo mancipio transfodiendum ſe præbuit.* Nunquam fortunâ proſperâ uſus eſt, ex quo Templum Hieroſolymitanum temerariè & irreligiosè ingreſſus fuit. Filios reliquit Cn. & Sext. Pompeios: quorum ille apud Mundam Hiſp. urbem terreſtri, hic apud Siciliam navali prælio ſuperatus fuit. Lucanus, lib. 1.

——*Alter* (Pompeius) *vergentibus annis*
In ſenium longoque togæ tranquillior uſu
Dedidicit jam pace ducem: famæque petitor
Multa dare in vulgus: totus popularibus auris
Impelli, plauſuque ſui gaudere theatri.
Nec reparare novas vires, multumque priori
Credere fortunæ: ſtat magni nominis umbra.

Vide Plin. lib. 7. cap. 26. cujus lemma:

Laus Pompeii Magni.

Manilius, lib. 4.

Quis te Niliaco periturum littore, Magne,
Poſt victas Mithridatis opes, pelaguſque receptum
Et tres emenſo meritos ex orbe triumphos,
Crederet ut corpus ſepeliret naufragus ignis,
Ejectæque rogum facerent fragmenta carinæ?

Sext. Pompeius, vir prætorius, ſub quo Valerius Maximus militaſſe ſe dicit, & quem Ovidius in Ponticis, pluribus locis laudat. Hujus pater Sext. Pompeius, Hiſp. citer. princeps, quum horreis ſuis ventilandis præſideret, correptus dolore podagræ, merſit in triticum ſeſe ſuper genua, levatuſque ſanatis pedibus mirabili modo, hoc poſtea remedio uſus eſt: Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è filiâ nepos, Tribunus Plebis cum T. Numantio Planco adverſiſſimus Miloni; in cujus causâ dixerat paucis poſt diebus, quàm Clodius eſſet occiſus; *Milo dedit, quem in Curiâ cremaretis: Ego dabo quem in Capitolio ſepeliatis.* Idem Milonem ad ſe venientem in hortos aſpiciens, miſit nuntium, ne veniret.

Qu. Pompeius Bithynicus, ſummo ſtudio dicens, multaque doctrinâ, incredibilique labore atque induſtriâ. Hujus actio non ſatis commendabat orationem; in hâc enim ſatis erat copiæ, in illâ leporis parum. Cicero. Feſtus quoque de eodem ſic ait: Pompeius Bithynicus è ſupellectili regiâ ſignum ephebi mitram tenentis, arenamque tuentis, exercitationis gratiâ more Græcorum, Romam portavit, & in Capitolio poſuit.

Pompeius Lenæus, Pompeii M. libertus, qui de herbis & plantis ſcripſit.

Pompeius Macula, de quo ſic Macrobius Saturn. lib. 2. Fauſtus Sullæ filius quum ſoror ejus eodem tempore duos mœchos haberet; Fulvium Fullonis filium, & Pompeium Maculam; *miror*, inquit, *ſororem meam habere Maculam quum Fullonem habeat.*

Pompeius Planta bellum deſcripſit inter Othonem & Vitellium. Scholiaſtes Juvenalis in illud:

Bedriaci in campo Spolium affectare palati.

Pompilius, ſecundus Romanorum rex, qui & *Numa*, dictus eſt. Hinc *Pompilius* adj. ut *Pompilius ſanguis* apud Horatium.

Pomponia, nomen matris Scipionis; alii *Pompeiam* vocant.

Pomponius Rufus reliquit collectorum librum. Mem. Val. Max. lib. 4. cap. 4.

Jul.

Jul. *Pomponius* Lætus, exiguæ eruditionis fuit, ſi Lud. Vivi credas, at Ang. Polit. virum vocat antiquitatis, & literarum conſultiſſimum. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. pag. 613.

Jul. *Pomponius* Sabinus, de quo idem Voſſ. ibid. pag. 615.

Pomponius Atticus, nobilis eques Rom. excellenti ingenio, amicus Ciceroni imprimis fuit. Qui poſtquam vidit Cinnæ tumultu Remp. eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, ubi longo tempore moratus, & civitatem, & omnium gratiam moribus elegantiſſimis promeruit, linguamque ita probè didicit, ut *Attici* nomen adſequeretur. Humanitate, divitiiſque præditus fuit quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab urbe pulſum opibus juvit, & Brutum ab urbe fugientem minis 100. proſecutus eſt. Erat alioqui graviſſimus, ut quæ religiosè polliceretur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Plut. & Cornelius Nepos in ejus vitâ. Seneca Ep. 21. *Nomen Attici perire Ciceronis epiſtolæ non ſinent. Nihil illi profuiſſet gener Agrippa, & Tiberius progener, & Druſus Cæſar pronepos: inter tam magna nomina taceretur, ni Cicero illum aperuiſſet.*

L. *Pomponius*, Bononienſis, Atellanarum ſcriptor, quem Solinus ait, ut mirum, nunquam ructaſſe.

Cn. *Pomponius*, orator, patronus acer, acerbuſque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Julius item *Pomponius* ſecundus, tempore Quintiliani, inter Tragicos longè princeps. Plinius, lib. 14. cap. 4. eum cœnam C. Principi Germanici filio dediſſe ait, in quâ vinum 160. annorum fuit.

Pomponius, Juriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſſimus.

Pomponius Mela, inſigni opere *de ſitu orbis* clariſſimus.

Jo. Jovius *Pontanus*, Cereti in Umbriâ natus parente, à factioſis civibus interempto Neapolin juvenis & egenus venit, atque ibi Antonio Panormitæ Regii ſcrinii magiſtro gratus, acceptuſque fuit, eidemque mortuo in hoc munere ſucceſſit. Flor. an. 1460. Obiit an. Ætatis 78. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 608.

Pontia, Romana mulier caſtiſſima, quæ nullis verborum lenociniis, aut pollicitationibus ad adulterium cum Octavio Tribuno plebis impelli unquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Corn. Tacitus.

Pontia, notiſſimâ crudelitate mater. Juven. Sat. 6.

> *Nos utinam vani: ſed clamat Pontia, feci,*
> *Confiteor, puerisque meis aconita paravi.*

Martialis, 2. 34.

> *O mater, quâ nec Pontia deterior.*

Ponticus, poeta Rom. Propertio æqualis, qui ſic ad eum ſcribit. Eleg. 7. lib. 1.

> *Cum tibi Cadmeæ dicantur, Pontice, Thebæ,*
> *Armaque fraternæ triſtia militiæ.*

Idem non dubitat eum cum Homero componere. Continuò enim ſubjungit:

> *Atque ita ſim felix, primo contendis Homero.*

Nec Thebanum bellum modo ceciniſſe, ſed etiam amores, cognoſcimus ex lib. ejuſdem Eleg. 9. Ovidio etiam conjunctiſſimus fuit, ut oſtendit iſtoc:

> *Ponticus heroo, Battus quoque clarus Iambis,*
> *Dulcis convictus membra fuere mei.*

Popilii, à *Pompiliis* diverſi leguntur; quorum princeps M. *Popilius*: qui cum Conſul eſſet, eodemque tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quod erat Flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione, & ſeditione nunciatâ, ut erat lænâ amictus, ita venit in concionem, ſeditionemque cùm authoritate, tum oratione ſedavit. Cic. in Bruto. Hic etiam 2. Conſul cum M. Fabio Ambuſto factus, Tiburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Livius.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum Regem amicum populo Rom. obſederat, miſſus nunciatum ut à ſociis populi Rom. abſtineret, cunctantem vero reſponſumque differentem virgâ circumſcripſit, ne ultra ſpatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus bellum omiſit. Liv. lib. 45. & Val. Max.

C. *Popilius* Lænas, Ciceronem occidit, patronum ſuum in causâ capitis. Val. Max. lib. 5. cap. 3.

Popularia, ſacra erant, quæ ab omnibus civibus fiebant, nec erant privatarum familiarum, ſed omnium communia, ut à Diis impetrarentur quæ ſpectabant ad communem populi ſalutem.

Populifugia, feſta erant quæ Romæ menſe Junio celebrabantur, uti docent Varro & Macrobius. Sunt autem ideo dicta, quòd eo die repentino tumultu fugeret pop. Rom. in bello Gallorum cum Romanis. Ovid. Faſt. 2.

> *Eſt locus, antiqui Capreæ dixere paludem:*
> *Forte tuis illic, Romule, jura dabas.*
> *Sol fugit, & removent ſubeuntia nubila cœlum,*
> *Et gravis effuſis decidit imber aquis.*
> *Hinc tonat, hinc miſſis abrumpitur ignibus æther,*
> *Fit fuga*, &c.

Poppæa, Neronis uxor, quæ jumentis ſuis ſoleas ex auro induebat; alius ejuſdem intemperies deſcribunt Suetonius, alique hiſtorici.

Populonia, Juno dicta eſt, quòd ex maris & fœminæ conjunctione cui præeſſe credebatur, novi ſubinde populi crearentur.

Porcius, gentis Romanæ nomen, ex quâ Catones fuerunt. Appellatio à *porcis* eſt. Sunt enim plura pop. Rom. nomina, ab utroque pecore, majore juxta atque minore petita; de quo Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. Celebris *Porcia* Catonis fil. Bruti uxor cum doctrinâ ac fide, tum conſtantiâ ac fortitudine exitûs. Quippe quæ ne marito ſuperviveret ardentes favillas hauſit ore, ſeque è vitâ ejecit. De quâ Dio lib. 43. & Val. Max. 4. 6. & Plut. in Bruto.

Porphyrion, Gigas vaſtiſſimus, unus ex iis qui ſuperis bellum intulerunt. Horatius:

> *Nam quid minaci Porphyrion ſtatu*, &c.

Claudianus in Gigantomachiâ:

> ——*Te Delphica laurus*
> *Stringat Porphyrion, Cirrhæaque templa teneto.*

Item vetus Horatii Commentator.

Porphyrius, philoſophus Tyrius, clarâ ortus proſapiâ, à puero uſus præceptore Longino, viro doctiſſimo. Prius *Malchus* vocabatur, deinde ob veſtem regiam purpuream, quâ ob nobilitatem utebatur, *Porphyrius* dictus eſt. Romam poſtea profectus Plotinum audivit unà cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam navigans, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſenti & philoſophicâ oratione recreatus eſt, adeo ut ſtatim convaluerit; moxque Romam ſimul repetens, ibidem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quod quæ prius probaverat, ea poſtea retractaverit. Ejus opera ſunt, de divinis nominibus liber unus. De Principiis, duo. De materiâ, ſex. De animâ, quinque. De animalium abſtinentiâ, quatuor. De cognoſcendo ſeipſum, quatuor. Quod una fuerit Platonis Ariſtoteliſque ſecta, libri ſeptem. In hiſtoriam Juliani Chaldæi Philoſophi, libri quatuor. Contra Chriſtianos, libri quindecim. In Dialecticam Iſagoge, aliaque complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, uſque ad Tacitum & Probum Impp. Suidas. Adverſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Euſebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 243. Et Jonſium de Script. Hiſt. Phil. 3. 15. plura quoque legi poſſunt apud Eunapium, qui vitam Porphyrii à nemine editam primus literis mandavit, & Cl. Virum L. Holſtenium tractatu de vitâ & ſcriptis Porphyrii.

Porrima, ſoror, ſive comes Carmentæ matris Evandri. Ovid. Faſt. 1. verſ. 633.

> *Porrima placantur, Poſtvertaque ſive Sorores,*
> *Sive fugæ comites, Mænali nympha, tuæ.*

Porſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit; cumque jam ex Janiculo in urbem irrueret, Horatii Coclitis virtute retardatus eſt, donec pons à tergo ſolveretur. Poſt hæc cum urbem obſidione cinxiſſet, nihilque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus, ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cujus ſpecimen viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus, unum ex purpuratis per errorem pro rege occidit, ſtatimque captus, cum Porſena exquiſitiſſima illi ſupplicia comminaretur, dextram in focum injecit, nullâque vultûs mutatione exuſſit, partim ut regi fidem faceret, nullis ſe tormentis poſſe perterreri; partim, ut dextra ſua, quæ in cæde aberrans purpuratum ſatellitem pro rege occiderat, pœnam ſumeret. Plura apud Livium & Plutarchum. Horatius in Epodis:

> *Minacis aut Etruſci Porſenæ manus.*

Mart.

> *Urere quam potuit contempto Mucius igne*
> *Hanc ſpectare manum Porſena non potuit.*

Virgilius mediam dictionis hujus ſyllabam conſonante licenter geminatâ extendit. Æn. 8.

> *Nec non Tarquinium ejectum Porſenna jubebat*
> *Accipere, ingentique urbem obſidione premebat.*
> *Æneadæ in ferrum pro libertate ruebant.*

Portia, filia Catonis. Vide *Porcius*. Hæc auditâ morte Bruti mariti apud Philippos interfecti ſibi mortem intulit. Mart. lib. 1.

> *Conjugis audiſſet fatum quum Portia Bruti,*
> *Et ſubtracta ſibi quæreret arma dolor:*
> *Nondum ſcitis, ait, mortem non poſſe negari?*
> *Credideram ſatis hoc vos docuiſſe patrem.*

Dixit,

Dixit, & ardentes avido bibit ore favillas;
I nunc & ferrum turba moleſta nega.

Porcius Licinius, vetus poeta, ſcriptor epigrammatum. Gellius 17. 21. *Porcius autem Licinius ſerius Poeticam Romæ cœpiſſe dicit in his verſibus.*

Pœnico bello ſecundo Muſa pinnato gradu
Intulit ſe bellicoſam in Romuli gentem feram.

Etſi enim rudia quædam initia Poeſeos Latinæ fuerint mox à primo bello Punico, ut ex iis fabulis, quas Livius Andronicus, & haud longè poſt eum Cn. Nævius populo dediſſe conſtat, videtur tamen hic Portius vel Porcius Licinius ob illuſtre incrementum, quod mox ſumpſerit bello Punico ſecundo, eo præſertim tempore ejus initium ſtatuere. Quo etiam reſpexit Horat. lib. 2. Ep. 1. Ubi de Pop. Rom. ſcribit:

Serus enim Græcis admovit acumina chartis,
Et poſt Punica bella quietus, quærere cœpit
Quid Sophocles, quid Theſpis, & Æſchylus utile ferrent.

Hujus *Licinii* meminit idem Gellius, lib. 19. cap. 9. ubi quoſdam ejus verſus producit. Nobili proſapiâ apud Romanos ortum putat Gyraldus de Hiſt. Poet. Dial. 10. Torrentius vero Comment. ad Horat. Libertum à Porciorum aliquo manumiſſum.

Portunus, Deus maris, à *portubus* quibus præſidere putabatur, nomen habens, teſte Servio in illud Virg. Æn. 5.

Et pater ipſe manu magnâ Portunus euntem
Impulit.——

Alii dict. volunt Πόρκος, i. e. *Nereus*, teſte Heſychio, unde Πόρκυς Πόρκυνος, ac deinde *Portunus*. Erat vero Inûs filius. Ino autem *Leucothea*, ſeu *Matuta* dicta eſt Ovid. Faſt. 6.

Leucothea Graiis, Matuta vocabere noſtris,
In portus nato jus erit omne tuo.

Idem ib.

Quem nos Portunum ſua lingua Palæmona dicit.

Inde *Portunalia*, feſta in honorem Palæmonis, quæ & *Iſthmia* dicebantur.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro M. ſuperatus, deinde ſuorum dolo interfectus. Plutarchus, Claudianus:

Tradita captivo ſpatioſior India Poro.

Et in laud. Stil. lib. 1.

Non Ganges cum tela procul vibrantibus Indis
Immanis medium vectaret bellua Porum.

Idem in Paneg. Mall. Theodori: *Nigri cecidit cum regia Pori.* Arrianus, lib. 5. Ἀλέξανδρος δὲ, ὡς προσάγοντα ἐπύθετο, προσιππεύσας πρὸ τῆς τάξεως ξὺν ὀλίγοις τῶν ἑταίρων, ἀπαντᾷ τῷ Πώρῳ, καὶ ἐπιστήσας τὸν ἵππον· τότε μέγεθος ἐθαύμαζεν, ὑπὲρ πέντε πήχεις μάλιστα ξυμβαῖνον, καὶ τὸ κάλλος τοῦ Πώρου. Qu. Curtius, lib. 8. Ipſe Porus humanæ magnitudinis propemodum exceſſerat formam. Ubi alii *normam.* Diodorus lib. 17. Craſſitudine autem tantâ (fuit) ut thorax ejus duplo excederet loricas aliorum, qui robore excellerent. At apud Plut. cap. 106. Porum plerique ſcriptores conſentiunt quatuor cubitos palmo excedentem. Quem locum merito ſuſpectum habet Raderus & pro τεσσάρων πηχῶν reponit πέντε· cum etiam Euſt. in Dionyſ. multos Indorum tradat πεντάπηχεις, *quinque cubitales reperiri: Porum autem exceſſiſſe quinque cubitos.* Sane majorem quatuor cubitis oportebat fuiſſe, qui, ut ibidem addit Plut. elephanto ſuo proportione equitis inſideret. Philoſtr. lib. 2. cap. 10. ait fuiſſe *proceritate corporis tantâ, quantâ poſt Trojana tempora, nemo.* Auream hujus vineam, ingentis theſauri utique negotium celebrat Sidonius ad ſuum Librum:

Quis pomaria priſca regis Indi
Hic nunc comparet, aureaſque vites
Electro viridante pampinantes,
Cum Porus poſuit, crepante gazâ
Fulvo ex palmite vineam metalli
Gemmarum fluitantibus racemis.

Vide Barth. ad Claud. pag. 953.

Poſidippus Caſſandreus, Comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cujus fabulas 30. commemorat Suidas. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 60. & 62. Alius, qui librum ſcripſit de Cnido, Clementi ac Arnobio memoratus. Quædam epigrammata ejus in Anthologiâ leguntur: Ac ſeu hujus, ſeu alterius meminit quoque Stephanus in Βάρεις, & ſemel iterumque in Ζέλεια.

Poſidon, Græcum *Neptuni* nomen, quod ex Græca linguâ explicare Grammatici fruſtra conantur, inquit Bochartus, cum Africum eſſe doceat Herodotus in Euterpe. Verba ſunt: Οὐδαμοῖ γὰρ ἀπ' ἀρχῆς Ποσειδέωνος ὄνομα ἔκτηνται, εἰμὴ Λίβυες, καὶ τιμέουσι τὸν θεὸν τοῦτον αἰεί. Nempe Ποσειδῶν, aut Ποσειδὰν eſt Punicum פשיטן *Peſitan*, quod *latum & expanſum* ſonat. Ubi Scheva primæ ſyllabæ eſt expreſſum per o breve ut in *Sodomâ* & *Solomone*. T. & D. permutata ſunt ut in Τῆπις, & Τῆδες, κίταρις & κίδαρις ex Chaldæo. כתרא *Cithra.* Itaque Ποσειδῶν & *Japhet* planè ſunt ſynonyma: utrumque vero à latitudine: quod apprimè quadrat Neptuno maris Deo, de quo Phornutus: Εὐρύστερνος, *lato pectore vocatur Neptunus ob maris latitudinem, quemadmodum dictum eſt,* ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Dicitur quoque eandem ob cauſam εὐρυκρείων καὶ εὐρύοπα, *late imperans*, ac *latiſonans.*

Poſidonius, philoſophus Apamienſis, diſcipulus, & ſucceſſor Panætii (Strabo, lib. 14.) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt. Hic cum aliquando morbo articulari laboraſſet graviſſimè, fertur ſæpe dixiſſe (erat enim Stoicus) *Nihil agis dolor; quamvis ſis moleſtus, nunquam te eſſe confitebor malum.* Venit Romam Marcelli tempore, ſcripſitque multa. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. pag. 154.

Poſidonius Alexandrinus Philoſophus Stoicus Zenonis Cittiei diſcipulus. Scripſit hiſtoriam poſt Polybium, lib. 52. uſque ad bellum Cyrenaicum, Declamationes rhetoricas, in Demoſthenem argumenta. Suidas. Vide Voſſium ubi ſupra.

Poſidonius, Olbiopolita, hiſtoricus, qui Atticas hiſtorias libris 4. ſcripſit: Item Libycam, lib. 11. Item de regione Tyriâ; adhæc de Oceano, & aliis quæ juxta eum ſunt, atque alia nonnulla. Suidas.

Poſidonius, Africæ Præſul, Auguſtini contubernalis, cujus etiam vitam ſcripſit, præterea homiliarum libros 7. Epiſtolarum totidem aliarumque rerum complures. Item nomen viri. 2 Mach. 14.

Poſſis Magneſius, Amazonum hiſtoriam condidit. Athen. lib. 7. Idem lib. 12. teſtimonium petit ex eo *in tertio de Magnetibus*; unde etiam conſignaſſe res patrias cognoſcimus.

Poſthumia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit, crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultûs elegantioris, ingeniumque liberius, quam virginem deceret. Tandem Pontificis maximi ſententia abſoluta, qui eam abſtinere jocis, coliſque ſanctè potius, quàm ſcitè juſſit. Volat. ex Plutarcho.

A. *Poſthumius* Albinus, temp. Ptol. Philometoris hiſtoriam Græcè ſcripſit de rebus Romanis. Coſ. fuit cum L. Licinio Lucullo an. U. C. 602. Cic. in Bruto. *Nam & A. Albinus, is qui Græcè ſcripſit hiſtoriam qui Conſul cum L. Lucullo fuit, & literatus, & diſertus fuit.* Gellius, 3. 10. *Albinus qui cum L. Lucullo conſul fuit res Rom. oratione Græcâ ſcriptitavit.* Refert deinde, ut Albinus veniam ſibi imperitiæ petivit, quod homo Rom. Græcâ oratione uteretur, quæ à gente ſuâ eſſet alieniſſima. M. Cato autem eum feſtivè riſerit, quòd maluerit culpam deprecari, quam culpâ vacare. Ipſum hoc vide fuſius narrantem ex lib. Corn. Nepotis de Viris Illuſtribus, idemque legere eſt apud Macrobium in procemio Saturnalium. Narrat quoque id Plut. in Catone, ſed paulo aliter, ac pro *Albino* vocat Labienum. Merito vero excuſari poteſt, idque ob patriæ amorem, qui fecit, ut res Rom. Græco potius ſermone legi vellet: nam is in omnibus ferè gentibus notiſſimus erat, cum Latina finibus ſuis, ſane exiguis, continerentur, ut Cic. etiam pro Archia agnoſcit. Itaque non hic modo, ſed & alii plures è Romanis hoc ſermone res geſtas ad poſteritatis memoriam tradiderunt. Nempe turpe cenſebant, res externas ab omnibus legi, ea autem quæ præclarè, fortiterque Romani geſſiſſent, ob ignorantiam Latini ſermonis paucis innoteſcere. Atque hoc pro Albino adverſus cenſuram Cenſorii illius Catonis dictum eſto, ac ſimul adverſus Suidam, qui Catonis judicium ſequitur in Αὖλος Ποσέμιος. Priſcianus in ſeptimo citat tres verſus iſtos ex Albini lib. 1. rerum Rom.

Ille cui ternis Capitolia celſa triumphis
Sponte Deum patuere, cui freta nulla repoſtos
Abſcondere ſinus, non tutæ mœnibus urbes.

Eſſe ejuſdem Albini cenſet Geſnerus, ſed planè ſunt junioris Albini, qui verſibus illis triplicem ſignat Pompeii ex tribus orbis partibus triumphum; ex Africa unum de Hiarba, alterum ex Hiſpania de Sertorio, tertium ex Aſia de Mithridate, ac Piratis. Voſſius.

A. *Poſthumius*, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinii fuga excitavit, confugientis ad generum ſuum Manlium, ducem Tuſculanorum. Itaque collocatis ſignis ad lacum Regillum, cùm victoria utrinque nutaret, Magiſter equitum Romanis equis frænos detrahi juſſit, ut irrevocabili impetu ferrentur in hoſtes; ubi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio viſi ſunt duo juvenes acriter pugnare, quos poſt pugnam ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Caſtorem & Pollucem eis communi titulo templum dedicavit. Cælius Rhod. ex Livio.

Poſthumius

Poſthumius Tubero, Magiſter equitum Æmilii Mamerci Dictatoris, in primâ Dictaturâ contra Volſcos: mox in eodem bello à Qu. Cincinnato Conſ. ejus genero Dictator dictus, de eis triumphavit: quam victoriam funeſtavit mors filii, viri magnâ virtute: quem quòd injuſſu ejus, occaſione rei bene gerendæ pugnam iniiſſet, ſecuri percuſſit. Livius.

L. *Poſthumius*, poſt Cannenſem pugnam Conſul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cujus inventi caput præcidentes barbari, ovantes in templo obtulerunt, idque ſacrum vas erat in quo in ſolennibus libarent. Liv. lib. 22.

Sp. *Poſthumius*, ac T. Veturius Coſſ. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla evadendi ſpes eſſet, fœdere cum Samnitibus facto, & 600. equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerunt, ut omnes ſub jugum mitterentur; iidemque auctore Poſthumio, qui in Senatu ſuaſerat, ut eorum deditione, quorum culpâ tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum 2. Tribunis plebis, & omnibus qui fœdus ſpoſponderant, dediti Samnitibus non ſunt recepti. Livius.

Poſthumus, qui & *Sylvius*, Æneæ fil. ex Laviniâ, quæ mortuo Æneâ Aſcanii timens inſidias, confugit ad ſylvas, & illic Sylvium enixa eſt, qui *Poſthumus* quòd patre mortuo natus eſſet, dictus eſt. Aſcanius autem quoniam ſine liberis periit, Sylvio, qui & ipſe Aſcanius dictus eſt, ſuum reliquit imperium. Vide *Sylvius*. Plura de hâc voce ſis conſule Fungerum in *Poſthumus*.

Poſtverta, Dea apud Romanos, una ex Carmentibus, quæ partui fœminarum præſidebat. Vide Gell. 16. 16.

Potamenia, Origenis diſcipula, formoſiſſima fœminarum & martyrum. Etenim, inquit Euſeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. in noſtram uſque memoriam ab incolis loci perennis virtutum Potameniæ fama celebratur, quòd immenſos & innumeros agones, primo pro virginitate & pudicitiâ deſudaverit: deinde etiam pro martyrio exquiſita, atque inaudita tormenta pertulerit: atque ad ultimum unâ cum venerabili matre Marcellâ ignis ſupplicio conſummata eſt: Et carnificem Baſilidem in tormentis exiſtens ad Chriſti confeſſionem & fidem convertit, qui & ipſe quoque martyrio coronatus eſt.

Potamo Mitylenæus Romæ docuit ſub Tiberio. Hunc, ut eſt auctor Suidas, cum aliquando in patriam rediret, talibus literis, viatici loco, inſtruxit Tiberius: Ποτάμωνα Λεσβώνακτος εἴ τις ἀδικεῖν τολμήσει, σκεψάσθω εἴ μοι δυνήσεται πολεμεῖν. h. e. *Potamonem, Lesbonactis F. ſiquis injuriâ afficere fuerit auſus, videat, an bellum adverſus me gerere valeat.* Scripſit de rebus geſtis Alex. M. Item de limitibus Samiorum: ad hæc laudationem Bruti, item Encomium Tiberii Cæſaris, item de perfecto Oratore. Auctor idem Suidas. Cave autem Potamonem hunc Lesbium confundas cum Potamone Alexandrino, qui & ipſe quidem ſub Auguſto & deinceps claruit: Verum non rhetor ſed Philoſophus fuit, ac primus condidit ſectam ἐκλεκτικήν, quæ ab eo *Potomonica* vocabatur. Voſſius, quem vide de Philoſophorum Sectis.

Pothinus, & *Achillas*, Pompeii, ex acie Pharſalicâ ad Ptolemæum Ægypti regem fugientis, interfectores fuerunt. Lucan. lib. 8.

Auſus Pompeium letho donare Pothinus.

Prætor, variæ de hoc authorum ſententiæ. Sunt enim qui hoc nomine primum appellatos conſules dicunt, atque ita à *Præeundo* deductum *Prætoris* nomen. Sed enim diſtinguere hunc à Coſſ. videntur 12. Tab. leges apud Cicer. lib. 3. de Legg. *Regio imperio duo ſunto; iique præeundo, judicando, conſulendo, Prætores, Judices, Conſules, appellantor. Militiæ ſummum jus habento, nemini parento*, &c. Ita Juvenal. Sat. 10. verſ. 36. *Prætorem* vocat, quem mox verſ. 41. *Conſulem* dixit. Quem locum interpretes aliò trahunt, quàm debebat, uti notat Faber. Prætores autem exercitus eſſe duces, inque bello præire ſolitos patet ex Cicerone, Cæſare, Gellio, Macrobio, Aſconio Pædiano; quin ſæpe geſtum ab iis bellum. Etenim ſub M. Thermo Prætore prima fecit ſtipendia Cæſar. Ejuſdem dignitatis vir M. Acilius triumphavit de rege Antiocho, & victis Ætolis. Miſſus in Hiſp. Scipio Africanus Prætor an. ætatis 25. ut & Sempron. Gracchus Prætor Galliam domuiſſe legitur. Græci quoque ut plurimum *Prætorem* στρατηγὸν, i. e. *belli ducem* interpretantur. Licuit ergo illis auctoritatem exercere ſuam in caſtris. Sed, an præſente Conſule? Major hujus & auctoritas & poteſtas fuit; Itaq; id non ita liberum, aut conceſſum fuit eo præſente. Alii volunt, Veteres omnem magiſtratum, cui pareret exercitus, appellaſſe Prætorem. Hinc tabernaculum ducis dici *Prætorium*, quod στρατήγιον Joſepho dicitur lib. 3. Ἁλώσ. Hinc eſſe nomen *portæ prætoriæ* in caſtris, & *præfectum prætorio* conſtitutum ſub Principibus, ſicut Arcadius & Pomponius tradiderunt, datâ illi pleniore licentiâ ad publicæ diſciplinæ emendationem. Utcunque, à *præeundo*, ſeu jure, ſeu exercitu, nomen eum arceſſere volunt. Pomponius autem & Feneſtella à *præſſendo* deducunt. Primus Prætor fuit Sp. Furius Camillus, M. fil. qui quoniam jus dicebat urbanis, appellatus eſt *Prætor urbanus*. Penes hunc adeo erat omnis publici privatique juris poteſtas, ut & novum jus condere poſſet, & abrogare vetus. Cum enim Coſſ. occuparentur finitimis bellis, & proinde qui jus diceret in civitate non eſſet, Prætor creatus eſt, qui jus redderet, donec illi abeſſent, bello diſtenti, teſte Livio, etſi Feneſtella referat cauſam creationis, in diuturna certamina patrum. Cum enim alterum Conſulum ex plebe creari conceſſiſſent, ſimul obtinuerunt, ut & unicus magiſtratus crearetur ex patribus, qui quòd populum præiret, Varroni *Prætor* dictus eſt. Apud Ciceronem, ubi ſupra, audit hic *juris diſceptator*, item *juris civilis cuſtos*; cui quoque tantum honoris eſt attributum, ut *jus* ejus *Honorarium* appellaretur. Annis vero aliquot elapſis, propter peregrinorum turbam in urbem confluentium, additus illi fuit alter Prætor, *Peregrinus* dictus, idque factum an. U. C. fere duodecimo ſupra quingenteſimum. Utriuſque autem poteſtas adeo par erat, ut alter alterius decreto intercederet, ſi quis appellaſſet, teſte Aſconio in 3. Verrinam. Quanquam dignitas Urbani fuerat major, qui & propterea dictus eſt *Major*, ut peregrinus *Minor*. Aucto tandem magis & magis imperio, auctus ſimul fuit Prætorum numerus, uſque ad octodecim, teſte Feneſtellâ. Nam 4 adjecit Corn Sylla. Inde 16 eſſe voluit Auguſtus, atque his Claudius adjecit duos. Imo captâ & occupatâ tandem Sardiniâ, totidem ſunt creati Prætores, quot provinciæ in ditionem pervenerant. Inſignia & ornamenta Prætorum fuerunt 6. lictores, cum totidem ſecuribus (quamvis Paulus Æmilius 12. habuiſſe dicatur) Prætexta, ſella curulis, haſta juriſdictionis ſignum, gladius quæſtionum, denique albi equi *niveique ad fræna Quirites*, uti loquitur Juvenalis. Magiſtratus tamen ejus tantum unus erat, ut & edicta ab eo propoſita. Vide Lazium lib. ſec. Comment. de Rep. Rom. ubi eorum ſedes, ornamenta, inſignia, miniſteria, familiæ, ſatellites fuſiſſimè ex Romanis hiſtoricis deſcribuntur.

Praſinus, equus Commodi, cui mortuo ſepulchrum in Vaticano ſumptuoſiſſimum fecit princeps, ſicut olim Bucephalo ſuo fecit Alexander. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 14. De *Praſinâ* agitatorum *factione*, vide Sueton. in Nerone cap. 22. ibique Torrentium.

Pratinas, Phliaſius Tragicus. Voſſ. P. Gr. pag. 25.

Praxeas, hæreticus Aſiaticus, qui plures negabat perſonas in Trinitate: ſed eundem patrem & creaſſe omnia, & in cruce pependiſſe: quòd (ut dicebat) communicata pluribus monarchia autoritatem principatûs minuat. Hujus argumentis reſpondebat Tertullianus.

Praxidice, nympha ex Tremilo filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit. Steph. Suidas in Πραξιδίκη. Διονύσου δὲ, ἐν κτίσεσιν, Ὠγύγου (φησὶ) θυγατέρες· Ἀλαλκομενίαν, Θελξινείαν, Αὐλίδα, ἃς ὕστερον Πραξιδίκας ὀνομασθῆναι. Earum ædem & juſiurandum in eâdem fieri ſolitum, apud Haliartios fuiſſe, refert Pauſanias in Bœoticis: Ἁλιαρτίοις δέ ἐστιν ἐν ὑπαίθρῳ θεῶν ἱερὸν, ἃς Πραξιδίκας καλοῦσιν. Ἐνταῦθα ὀμνύουσι μὲν, ποιοῦνται δὲ οὐκ ἐπίδρομον τὸν ὅρκον. Harum una, Tremilo nupta: à quâ Lycia *Tremila* dicta. Panyaſis apud Steph. in Τρεμίλη.

Ἔνθα δ᾽ ἔναιε μέγας Τρέμιλος, καὶ ἔγημε θύγατρα,
Νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδίκην καλέουσι.

Eximie autem ex his culta, ut videtur, Alalcomenia; quia nempe ipſa Minervam, deam Athenis tutelarem, educaſſet. Itaque per excellentiam hæc ſimpliciter Πραξιδίκη dicta fuerit; creditaque dicta ac facta ad finem perducere. Heſychius. Πραξιδίκην δαίμονά τινα φασὶ, τὴν ὥσπερ ἐπιτιθεῖσαν τέλος τοῖς τε λεγομένοις, καὶ πραττομένοις. Inde eſt quod Menelaus, capto Ilio domum redux, quaſi opere perfecto, ſimulacrum dedicaverit. Pauſanias in Laconicis: Μενέλαος δὲ Ἴλιον ἑλὼν, καὶ ἔτεσιν ὕστερον ὀκτὼ μετὰ Τροίας πόρθησιν, οἴκαδε ἀνασωθεὶς, ἄγαλμα θεᾶς Πραξιδίκας ἱδρύσατο. Erat vero ſimulacrum ejus nihil, præter caput: namque hoc ſolum dedicabant. Suidas. Πραξιδίκη, θεὸς, ἧς κεφαλὴν μόνην ἱδρύοντο. Et ut ſimulacra ejus nihil niſi caput erant, ita quoque capita tantum victimarum immolabant. Heſychius ubi ſupra. Διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς ποιοῦσι, καὶ τὰ θύματα ὁμοίως. Ita locum illum legit Meurſius; non καὶ τὰ θαύματα. Ejus quoque ſacra commemorat Orpheus in Argonauticis,

Ὄργια Πραξιδίκης.——

Praxilla, Sicyone poetria, quæ in ſuis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, quid apud ſuperos, reliquerit, reſpondere, *Solem*, *cucumeres*, & *mala*. Quod

cum

cum vehementer inſulſum videretur, cucumeres & mala cum Sole componere, abiit in Proverb. *Stupidior Praxilla Adonide.* Vide Voſſ. P. Gr. pag. 31.

Praxion, res Megaricas condidit, teſte Suidâ, & Ariſtophanis Scholiaſte.

Praxiphanes, hiſtoricus citatur Marcellino in vitâ Thucydidis. Meminit & Laertius in Platone.

Praxiteles, marmoris ſculpendi inſignis artifex, duplici præcipuè Venere nobilitatus, Gnidiâ & Coâ, quæ ob artis præſtantiam, magnam mortalium vim in eas inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt. Sed Gnidia veſano amore juvenis cujuſdam inſignis, qui delituit in templo, ſimulachroque cohæſit; tum Nicomedis æſtimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus eſt in extremâ Italiæ orâ, quam Magnam Græciam olim vocabant, deinde ob artis excellentiam civitate Romanâ donabatur; quamplurimis etiam egregiis ſignis ornavit. Scripſit, (teſte Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Ejus Romæ opera, Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Servilianis, Boni Eventûs, & Fonæ Fortunæ ſimulaçra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyadas vocant & Caryatidas, & Sileni in Aſinii Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. 36. 5. Claruit autem potiſſimum candido marmore, quod ab inſulæ nomine in quâ effodiebatur, Parium dicitur. Prop. lib. 3. Eleg. 2.

Praxitelem Parius vindicat arte lapis.

In Catalectis: *Nec me Praxiteles Scopaſve fecit.* Vide Anthol. lib. 4. de ejus Venere. Hic cum Satyrum ex Pario marmore, & Cupidinem ex Pentelico lapide ſummâ induſtriâ elaboraſſet, Phrynen meretricem inſigneque ſcortum amore deperiiſſe fertur; à quâ interrogatus, Quodnam opus haberet formoſiſſimum? Tacuit ipſe, ſpondens autem ei quod eligeret ſe daturum. Technâ vero quâdam Phrynes ſervus accurrit, Officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles, impendio reſiſtere ſperans, foras repente ſeſe proripuit, inquiens; *Nihil miſero mihi ex laboribus ſupereſt, ſi Satyrus & Cupido conflagrarint.* At Phryne; *Ne feſtines*, inquit, *calliditate tantum meâ circumventus es.* Tali itaque aſtutiâ Cupidinis ſimulachrum Phryne à Praxitele dono accepit. Id autem eâ mortuâ, à Theſpienſibus octingentis auri minis comparatum Caius Cæſar Romam advexit, quod poſtea à Claudio Imp. remiſſum, Nero denuo abitraxit. Athen. lib. 12. Theocriti Schol. Idyll. 5. ait duos fuiſſe Πραξιτέλεις, τὸν μὲν ἀρχαιότερον, ἀνδριαντοποιὸν, τὸν δὲ νεώτερον ἀγαλματοποιόν· ἔτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως. Hinc *Praxitelius.* Cic. de Divinat. *In omni marmore non neceſſe eſt ineſſe Praxitelia capita.*

Priamus, Laomedontis filius qui, Ilio ab Hercule everſo, unà cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captivus. Poſtea tamen auro redemptus, Ilion inſtauravit, ſimul & exornavit, regnique limites uſque adeo protulit, ut non ſolum Trojæ, ſed totius fere Aſiæ rex videtur. Felix 50. filiis pater: quorum 17. ex juſtâ uxore (Hecubâ ſcilicet Ciſſei Thraciæ regis filiâ) cæteros ex pellicibus habuit. Hom. Iliad. Ω.

Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ᾽ ἤλυθον, υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐννέα καὶ δέκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ᾽ ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.

Plautus in Bacchidibus:

Sed Priamus hic multo illi præſtat, non quinquaginta modo,
Quadringentos filios habet, atque omnes ſine probro.

Cic. 1. Tuſc. Qu. *At quinquaginta Priamus, quorum decem & ſeptem ex juſtâ uxore nati ſunt.* Non tamen omnes conſentiunt de numero legitimorum: Omnes enim ſibi vendicat Hecuba apud Eurip. Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ᾽ ἀμφοτέροι δὲ τέκνων. Virgilius 100. liberos Priamo tribuit; Æn. 2. *Vide Hecubam centumque nurus.* Nodum ſolvit Servius, ſed moroſè, *Quid ſi centum Oratoriè dicatur, non Latinè?* Nomen ei ab eventu inditum, quòd puer ab Hercule captus, auro redemptus fuiſſet: Πρίαμαι ſiquidem *emo* ſignificat. Etymologus: Πρίαμος ἐκ τοῦ πρίω, τὸ πωλῶ, τῆς ὀνομασίας ταύτης ἔτυχε. Antea *Podarces* dictus fuit, teſte Lycophrone. In bello Trojano videt filios ſuos ferè omnes ab hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio & ipſe à Pyrrho Achillis filio occiſus eſt prope aram Jovis Hercei in ſanguine filii. Virg. lib. 2. Æn. Horatio *dives Priamus* dicitur Carm. lib. 1. Od. 10. quia divites aurarias, vel aurugas, ſive auri venas habuit juxta Abydum. Strabo, lib. 14. Ὁ δὲ Πριάμου πλοῦτος ἐκ τῶν ἐν Ἀστύροις περὶ Ἄβυδον χρυσείων μετάλλων. Ovid. lib. 3. de Arte:

——*Troja maneret,*
Præceptis Priami ſi foret uſa ſenis.

Cic. lib. 1. Tuſcul. *Priamum totâ progenie orbatum, quum ad aram confugiſſet, hoſtilis manus interemit.* Seneca in Troade:

——*Ille tot Regum parens,*
Caret ſepulcro Priamus, & flammâ indiget,
Ardente Trojâ.

Virgil. Æn. 2.

Hæc finis Priami fatorum: hic exitus illum
Sorte tulit, Trojam incenſam, & prolapſa videntem
Pergama, tot quondam populis, terriſque ſuperbum
Regnatorem Aſiæ: Jacet ingens littore truncus,
Avulſumque humeris caput, & ſine nomine corpus.

Unde Manil. lib. 4.

——*Priamumque in littore truncum.*

Seneca Tragœdus:

Sigæa premit littora truncus.

Ennius majori ludibrio *ſemiaſſum* ait; ſic enim ille in *Andromache*:

O pater, ô patriæ, ô Priami domus,
Septum altiſono cardine templum,
Vidi ego te adſtante ope barbaricâ
Tectis cælatis, laqueatis
Auro, ebore inſtructum regificè;
Hæc omnia vidi inflammarier
Priamo vi vitam evitarier,
Jovis aram ſanguine turparier.
Heu relliquias ſemiaſſi regis denudatis oſſibus
Per terram ſanie delibutam fœdè divexarier.

Ejus imperium, quibus olim finibus terminaretur ex Homero Geographus oſtendit in hæc verba lib. 13. Ὁ Ποιητὴς ἀπὸ τῆς περὶ Αἴσηπον τόπων, καὶ τῆς περὶ τὴν νῦν Κυζικηνὴν χώραν ὑπαγορεύει μάλιστα τοὺς Τρῶας ἄρξαι μέχρι τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, διῃρημένους κατὰ δυναστείας εἰς ὀκτὼ μερίδας, ἢ καὶ ἐννέα. Virg.

——*Nec Priami regnorum everſor Achilles.*

Prop. lib. 2.

Et Phœbi & Priami diruta regna ſenis.

Idem lib. 4.

Longævum ad Priami vera fuere caput.

Quintus Ennius:

Cum veter occubuit Priamus ſub Marte Pelaſgo.

Priapeia, carmen obſcœnum, quod nonnulli Tibullo, alii Ovidio adſcribunt.

Priapus, Liberi patris & Veneris fil. quem ſuperſtitioſa antiquitas hortorum præſidem credidit, addo & portuum. Leonidas vetus poeta:

Τῶδ᾽ ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ὁ λιμενίτης.

De quo vide Voſſium de Idol. lib. 2. cap. 7. & Dempſterum ad Roſinum lib. 2. cap. 20. Idem & Lampſacenus dicebatur à Lampſaco non ignobili Troadis urbe ad Helleſpontum ſita, in quâ & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam ei ex Indiâ redeunti obviam prodiiſſe, coronamque illi ex rubenti roſâ, tum primum ex ſanguine ſuo enatâ obtuliſſe, eâque illum coronatum, tanquam ſponſum ſuum ſequi ſe juſſiſſe. Verum cum ex illius concubitu gravidam ſeſe & partui vicinam animadverteret, Lampſacum ſeſe contulit, ut ibi partus tempus expectaret. Juno interim zelotypiâ exagitata, cùm ſe parturienti opem ferre ſimularet, peractâ prius incantatione, deinde & utero ejus contracto fœtum ejus cùm cæteris omnibus partibus deformem; tum prægrandi pene dehoneſtatum reddidit. Quem cum mater recens natum vidiſſet, pudore affecta pro neglecto habuit, Lampſacique reliquit. Verum cum poſtea adultus Lampſacenis mulieribus nimium gratus eſſet, à civibus ejectum ferunt. Ob quam rem, quum neſcio quo malo poſtea premerentur, templa ei & ſacra conſtituerunt, factuſque etiam hortorum Deus eſt. Immolabant ei aſinum, quòd cum olim in feſto Magnæ matris, ad quod omnes Dii convenerant, epuliſq; ſatiati noctem luſibus ducebant, Lotidi nymphæ, ſive, ut aliis placet, Veſtæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempeſtivo aſini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata Virgo, manu eum rejecerit, magno omnium, qui aderant, riſu. Ovid. Faſt. 1. Hyginus vero tradit ob id Lampſacenos aſinum ei immolare conſueviſſe, quòd ab eo cum de magnitudine pudendi certarent, ſuperatus videretur. Vide Diod. l. 5. Qui initium colendi Priapi hoc tradit. Cum Oſiris Ægyptiorum Rex à Typhone fratre impio & facinoroſo homine eſſet cæſus, corpus ejus inter conſcios conjurationis eſt diviſum. Virilia autem cum nemo vellet recipere in Nilum flumen ſunt conjecta. Typhone autem ab Iſide Oſiridis conjuge devicto, cæteræ Oſiridis partes ſunt inventæ præter pudenda, quæ Iſis ſacravit, colique multis ceremoniis inſtituit, eique qui in Ægypto initiabantur prima ſacra faciebant; nominatuſque eſt Priapus occulto nomine quod veteres honeſtiore vocabulo ſic nominarent inhoneſta. Hunc Græci Phallum vel Ithyphallum vocabant. Columella:

——*Sed truncum forte dolatum*
Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli
Terribilis membri: medio qui ſemper in horto
Inguinibus puero prædoni falce minetur.

Cæterum Priapus recens eſt Deus, & ab Heſiodo ignoratus. Fulgentius inter Semones collocat, & cœlo receptum nondum eſſe perhibet, propter tenuitatem meritorum. Athenæus ait eſſe Dionyſium, lib. 1. Τιμᾶται παρὰ Λαμψακηνοῖς ὁ Πρίαπος, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Διονύσῳ, ἐξ ἐπιθέτου καλούμενος οὕτως, ὡς Θρίαμβος καὶ Διθύραμβος. Gyraldus tantum Bacchi comitem eſſe tradit. Priapus (ut ait Theocriti Schol. in Idyll. α) παρ᾽ ἐνίοις ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ Διονύσῳ, ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται. Ἔστι γὰρ οὗτος ἢ Βρίηπυος, διὰ τὰς ἐν ταῖς Βακχείαις καὶ μέθαις ἐκβοήσεις, ἢ Πρίηπες ὁ σπειρόμενος τὸ σπέρμα. Virgil. Eclog. 7.

Sinum lactis, & hæc tibi liba Priape quotannis
Expectare ſat eſt; cuſtos es pauperis horti.

Idem Georg. 4.

Et cuſtos furum atque avium cum falce ſalignâ
Helleſpontiaci ſervet tutela Priapi.

Horat.

Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum;
Cum faber incertus ſcamnum, faceretne Priapum,
Maluit eſſe Deum. Deus inde ego furum aviumque
Maxima formido ——

Tibullus, lib. 1. Eleg. 1.

Pomoſiſque ruber cuſtos ponatur in hortis,
Terreat ut ſævas falce Priapus aves.

Vide Mart. 6. 49. & 8. 40. Huic herba eruca ſacra fuit, atque ideo propter eum ſerebatur. Columella, lib. 10. de horto:

Et quæ frugifero ſeritur vicina Priapo
Excitet ut Veneri tardos eruca maritos.

Salax enim hæc herba, & ad Venerem promptos faciens: Plin. 19. 8. *Eruca præcipuè frigorum contemptrix, diverſæ eſt quàm lactuca, naturæ, concitatrix Veneris.* Auctor Priapeorum:

Nam quamvis videar ſatis paratus
Erucarum opus eſt decem maniplis.

Et alibi:

Et ipſe longâ nocte, dormiat ſolus
Libidinoſis incitatus erucis.

Ovidius:

Nec minus erucas aptum eſt vitare ſalaces.

Auctor Moreti:

Intybaque & Venerem revocans eruca morantem.

Martial. 3. 75.

Sed nihil erucæ faciunt, bulbique ſalaces.

Priolaus, Lyci fil. Mariandynorum rex. Nicand. Alexiph.

—— Τόδι χάσμα δυσέκδρομον Εὐβουλῆος
Ἄστεά τε Πριόλαο καταστρεφθέντα δίδυτε.

Scholiaſtes: Ὁ δὲ Πριόλαος, υἱὸς Λύκου βασιλέως Μαριανδυνῶν, ὃς ἀπέθανεν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, Ἡρακλέους πολεμοῦντος τοῖς πλησίον, &c.

Priſca, & Maximilla, 2. mulieres Pſeudoprophetiſſæ, & Montani hæretici meretrices. Euſeb. 5. 16.

Priſcianus Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Juſtiniani Imp. Scripſit de arte Grammaticâ ad Julianum conſ. ad Choſroen vero Perſarum regem, lib. de naturalibus quæſtionibus. Convertit in Latinum ſermonem Dionyſii de ſitu Orbis carmina. Sunt qui ſcribunt hunc ab initio Chriſtianum, deinde fidei deſertorem fuiſſe. Volater.

Priſcus Helvidius, ſub Nerone Quæſtor Achaiam adminiſtravit, quæſtoriuſque adhuc à Pæto Thraſeâ gener adſcitus, à cujus moribus nihil æquè ac libertatem hauſit, opum contemptor, recti pervicax, conſtans adverſus metus, de quo Juvenalis.

Quale coronati Thraſea, Helvidiuſque biberunt
Brutorum & Caſſi natalibus. ——

Erant, quibus appetentior famæ videretur; quinetiam ſapientibus, cupido gloriæ noviſſima exuitur. Tacitus. Probus quoque Grammaticus: Priſcus, inquit, poſt damnationem Thraſeæ ſoceri ſui, interdictâ ſibi Italiâ, Apolloniam conceſſit. Sed poſt interfectum Neronem reſtitutus à Galbâ non aliter quàm liberæ civitatis ſtatu egit. Idem poſtea Veſpaſianum in ſtudio libertatis offendit, ut putaret (id optante Clodio) priſtinum libertatis ſtatum poſſe revocare; quo nomine reus, ac præter ſpem abſolutus eſt.

Priſcus Panites, ſophiſta, floruit ſub Theodoſio Juniore, teſte Suidâ, qui & auctor eſt, eum præter epiſtolas ac declamationes, etiam condidiſſe hiſtoriam Byzantinam, & Attalicam libris 8. Priſcum Rhetorem appellat Evagrius, l. 5. c. ult. atque ait prodidiſſe res poſt Honorium & Arcadium conſecutas. Fortaſſe eſt idem *Priſcus*, quem Stephanus adducit in Σάλωνα.

Proæreſius, adoleſcens è Cæſareâ Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus famâ Ulpiani dicendi magiſtri, apudque eum primas tulit. Cum quo parvo poſt tempore Athenas profectus ſub Juliano ſophiſtâ adeo profecit, ut primus inter auditores eſſet. Hephæſtionem condiſcipulum & amicum comitem ſibi adjunxit. Accerſitus inde in Galliam à Conſtantino Imp. apud eum in honore fuit. Romam poſtea potiit, ubi aliquot annos magnâ nominis famâ moratus, tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, ubi magno exceptus applauſu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suidas.

Proba Falconia, Romana puella, Græcis Latiniſque literis eruditiſſima: quæ truncatos Virgilii verſus ad fidem & myſteria Catholicæ fidei convertit fecitque de rebus à Chriſto geſtis, & ejus morte, opus nobiliſſimum, quod *Centones* appellavit.

Probus, Imperator Rom. qui bello Sarmatico, tranſmiſſo Danubio, multa fortiter egit. Vita ejus ex Flavio Vopiſco petenda eſt.

Probus, Berytius, Grammaticus, Romæ docuit, non tamen ut magiſtri perſonam ſuſtineret, unum aut alterum, vel cum plurimum tres aut quatuor pomeridianis horis admittere ſolebat, cubanſque inter longos & vulgares ſermones, legere quædam, idque perraro. Nimis parva & exigua, de minutis quibuſdam quæſtiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem ſylvam obſervationum ſermonis antiqui. Ab initio enim ad ſtudia ſe contulit, poſtquam in militiâ diu centuriatum petiiſſet. Tranquillus.

Procas, rex Albanorum, pater Amulii, & Numitoris, avus Romuli & Remi. Liv. lib. 1. Virg. Æn. 6.

Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis.

Ovid. Met. 14.

Jamque Palatinæ ſummam Proca gentis habebat.

Prochorus, unus ex 7. Diaconis, quos Apoſtoli ipſi ordinarunt. Scripſiſſe hic dicitur Vitam Evangeliſtæ & Apoſt. Joannis quæ in Orthodoxographis & Bibliotheca PP. legitur. Atqui fabulis, mendaciiſque ita coopertus eſt, ut nec in iis, quæ vera fortaſſe ſunt, fidem mereatur. Ita cenſent Baronius, Bellarminus, Lorinus in Act. 6. & Voſſius, quem vide Hiſt. Gr. pag. 200.

Procles, Carthaginenſis, celebratur Pauſaniæ in Meſſeniacis, ubi judicium ejus refert de Alex. M. & de Pyrrho; itemque in Corinthiacis, ubi ex eo hiſtoriam affert de Meduſâ.

Proclus, Lycius fuit, & ſi audimus Volaterranum, lib. 18. antiquior fuit Porphyrio & Jamblicho. Nam à Spartiano proditum ait, fuiſſe præceptorem M. Antonini, eumque ab eo ad Proconſulatum eſſe evectum. Proclus vero non Lycius, ſed Siccenſis fuit: eſtque inter hos 300. annorum intervallum. Sic Joannes Stoefflerus Juſtingenſis, qui ait vixiſſe temporibus Trajani, quod ex eo colligit, quia diſcipulum habuerit Marinum Neapolitanum, quem ſub Adriano ait vitam Procli ſcripſiſſe. Sed de Marini ætate fallitur. Quod liquebit ſi dixerim de Procli ætate. Is autem claruit, An. Dom. 500. Ut qui Syriani fuerit diſcipulus, eique ſucceſſit in Scholâ, uti Proclo poſtea ſucceſſit Marinus, quem vitam magiſtri ſcripſiſſe diximus. Πλατωνικὸν φιλόσοφον vocat Suidas. Extant ejus libri 6. de Theologiâ Platonicâ qui Hamburgi primum prodiere, An. Dom. 1616. Item ſuperſunt, commentarii in Timæum & libros de Rep. Scripſit quoque de Orphei, Pythagoræ, & Platonis conſenſu in oraculis lib. 10. aliaque, quæ Suidas commemorat. Ex quo etiam cognoſcimus, quàm Chriſtianis fuerit infeſtus. In eo autem ratio fugit Stoefflerum, quod putaret, Proclum vocatum *Diadochum* à gemmâ ejus nominis, quæ beryllo ſimilis, teſte Plinio, 37. 10. Διάδοχος enim appellatus eſt κατ᾽ ἐξοχὴν ob ſucceſſionem in Scholâ Platonicâ. Voſſius. Vide Jonſium de Scrip. Hiſt. lib. 3. cap. 10.

Proclus, Malleotes patriâ, ſcripſit in ſophiſmata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, Naucratica, Philoſtrati præceptor, de quo vide Volaterranum.

Proconneſia, ancilla apud Plin. quæ ejuſdem diei coitu alterum domino ſimilem, alterum ejus procuratori peperit infantem.

Procopius, è Cæſareâ Palæſtinæ, orator & ſophiſta; ſcripſit res Juſtiniani quas in Oriente, aut Occidente, aut Africâ per Beliſarium patricium geſſerat, cujus ſcriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum, quem inſcripſit Ἀνέκδοτα, i. e. *non edenda*, ſive *non edita*: ubi Comœdiâ quadam Juſtiniani & ejus uxoris Theodoræ vituperationem deſcribit. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 269.

Procris, Erechthei, Athenienſium ſoror Orithyiæ, Cephali uxor, quam ille certo jaculo emiſſo interemit, ratus

feram eſſe. Vide *Cephalus*; & Servium in illud Virgil. Æn. 6.

His Phædram Procrinque locis, mœſtamque Eriphylen.

Fabulam latè proſequitur Ovidius, Met. 7. non procul à fine.

Procruſtes, latro inſignis in Atticâ reg. ad Cephiſum flu. habitans, qui cogebat hoſpites ſuper lectum aliquem aſcendere, quo ſi longiores fuiſſent, pars ſupereminens amputabatur: qui vero breviores, diſtendebantur; à quâ re etiam nomen illi inditum putant. Plutarchus in Theſeo: Καὶ μικρὸν προελθὼν, Δαμάστην ἐν Ἑρμιόνι τὸν Προκρούστην ἀναγκάσας, αὐτὸν ἀπισοῦν τοῖς κλιντῆρσιν, ὥσπερ τοὺς ξένους ἐκεῖνος. *Torvus Procruſtes* dicitur apud Ovid. Ep. 2. Idem Met. 7.

Viderat immitem Cephiſias ora Procruſtem.

Proculeius, eques Rom. Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murænam fuit, ut ſpoliatis bello civili patrimonium ſuum ex integro divideret, quod cum eis jam antea diviſerat. Plutarchus in vitâ Antonii ait Antonium, paulo ante quàm expiraret, admonuiſſe reginam Cleopatram, ut maximè omnium, qui cum Auguſto erant, Proculeio ſe dederet. Mortuo autem Antonio Auguſtum Proculeium miſiſſe, ut curaret Cleopatram vivam in ſuam poteſtatem habere. Demum vero cum illa arrepto enſe voluiſſet ſibi mortem inferre, Proculeium enſem è manibus ademiſſe. Vide Theod. Marcilium in illud Horat. l. 2. Carm. Od. 2.

Vivet extento Proculeius ævo,
Notus in fratres animi paterni.

Juvenal. Sat. 7.

Quis tibi Mæcenas? quis nunc erit aut Proculeius
Aut Fabius? quis Cotta iterum? quis Lentulus alter?

Proculus, cognomen ejus, qui natus ſit patre peregrinante procul à patriâ.

Proculus, vir nobilis & clarus, hoc apud plebem de Romuli morte figmento uſus eſt. Senatus finitimis bellis implicitus, conſuetam annonæ largitionem plebi ſubtraxit: Romulus indignatus, plebi reſtituit, & complures ex primordiis ſupplicio affecit. Hi poſtmodum in Senatu regem minutim obtruncatum intra ſinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decurſans, ab Ætio Proculo revocata eſt, cum ejus orationi finem adhibuiſſet. Is enim primarius in civitate vir, ſe Romulum in monte aſpexiſſe dixit, qui humanâ auguſtior formâ divinitatem aſſecutus erat. Plut. in Rom. Ovid. Faſt. lib. 2.

Sed Proculus longâ veniebat Iulius Albâ
Lunáque fulgebat; nec facis uſus erat.
Cum ſubito motu nubes crepuere ſiniſtræ
Rettulit ille gradus: horruerúntque comæ.
Pulcher, & humano major, trabeâque decorus
Romulus in mediâ viſus adeſſe viâ.

Jo. Xiphilinus ſub finem Auguſti: Ἐκείνη δὲ (Livia) Νουμερίῳ τινὶ Ἀττικῷ βουλευτῇ ἐστρατηγηκότι πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἐχαρίσατο, ὅτι τὸν Αὔγουστον ἐς τὸν οὐρανὸν κατὰ τὰ περὶ τοῦ Πρόκλου καὶ περὶ τοῦ Ῥωμύλου λεγόμενα ἀνιόντα ἑωρακέναι ὤμοσε. Perjurium illud hæreditarium poſtea uſui fuit in omni Cæſareâ conſecratione. Juſt. Mart. Apol. 2. *Porro cur morientes apud Vos Imperatores ſemper immortalitati conſecrare dignamini, producentes quempiam qui jurejurando confirmet, vidiſſe ſe è rogo in cœlum aſcendere ardentem Cæſarem?* Inſignis etiam ad morem hunc Tatiani Aſſyrii locus in Orat. contra Græcos de Antinoo in Lunâ ab antiquis impoſito: Τίς, inquit, ἀναβιβάσας αὐτόν; εἰ μή τι καὶ τοῦτον, ὡς τοὺς βασιλέας μισθοῦ, ἢ δι' ἐπιορκίας τις τοὺς θεοὺς καταγελῶν, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνεληλυθέναι φήσας, πεπίστευται.

Procyon, ſidus æſtivum, Canis ortum prævertens, unde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, *Antecanis* appellatur. Cic. 2. de Divin.

Antecanis Procyon Graio qui nomine fertur.

Antecanis tamen nomen videtur minus uſitatum fuiſſe, & à Cicerone primum confictum; unde Plin. 18, 29. ſidus hoc nomen Latinum habere negat, niſi quis (inquit) *Caniculam* velit appellare. Columella tamen lib. 11. cap. 2. Caniculam manifeſtè diſtinguit à Procyone, hujus ortum Idibus Juliis, illius 7. Calend. Auguſti aſſignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus. Horat. lib. 3. Od. 29.

Jam clarus occultum Andromedæ pater
Oſtendit ignem, jam Procyon furit.

Aratus eum ſub Geminis locat.

Ναὶ μὴν καὶ Προκύων Διδύμοις ὑπὸ καλὰ φαείνει.

Prodicus, Cous, Sophiſta, cujus quanta fuerit authoritas, ex Zenophonte deprehendere licet; qui in Bœotiâ captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſium magnam laudem adeptus eſt, quanquam voce graviore atque abſonâ. Conatuſque eſt in eâ civitate primarios ex quaque nobili familiâ adoleſcentes ſibi devincire, quorum hoſpitium uſui ſibi & voluptati foret. Philoſtratus. Suidas autem dicit eum Chium fuiſſe, Gorgiæ ac Democriti temporibus, librumque edidiſſe, qui inſcribitur Ὧραι, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congreſſum, utrâque hinc ad ſe trahente, tandem à virtute perſuaſum, alteram ſpreviſſe. *Prodicus* orationem ipſam, quæ ſoluta erat, primus pedibus conſtruxit, & communes locos tractavit, ut Pythagoras. *Prodicus* quoque medicus fuit, authore Plinio, Æſculapii diſcipulus Selybriæ natus, qui medicinam inſtituit, quam *Jatralepticen* vocant.

Prodromi, venti dicuntur, qui in ortu Caniculæ, Statis anni temporibus ſpirare ſolent.

Prœtides, Prœti Argivorum regis filiæ, quæ cum formâ eſſent præſtantiſſimâ, ſe Junoni auſæ ſunt præferre. Quare irata Dea, talem iis immiſit furorem, ut vaccas ſe eſſe arbitrarencur, & in ſylvas confugerent, poſtea autem helleboro ſanatæ à Melampode dicuntur. Virgilius in Sileno.

Prœtides implerunt falſis mugitibus agros.

Ovid. Met. lib. 15.

Clitorio quicunque ſitim de fonte levarit,
Vina fugit; gaudetque meris abſtemius undis.
Seu vis eſt in aquâ calido contraria vino;
Sive, quod indigenæ memorant, Amithaone natus
Prœtidas attonitas poſtquam per carmen & herbas
Eripuit furiis; purgamina mentis in illas
Miſit aquas, odiumque meri permanſit in illis.

Quidam, inquit de la Cerda, has Prœtidas tres faciunt, *Lyſippen, Hipponoen, Cyrianaſſam.* Alii duas, *Elegen, Cælenen.* Prœtus pater fuit, rex Argivorum. Matrem faciunt Sthenobœam; Homerus Antiam, Iliad. ζ. Eſt apud Vitruvium, lib. 8. cap. 3. elegans epigramma quod inſcriptum erat in lapide apud eum fontem, ubi Melampus ſacrificiis purgavit rabiem filiarum Prœti. Eudoxus apud Steph. fontem hunc in Azaniâ conſtituit, additque Melampodem in eum ἀποκαθάρματι ἐμβαλεῖν, quibus Prœtidas expiaverat; cui fonti hanc dat virtutem, uti guſtantes illius aquam, nequeant deinceps vel odorem vini tolerare. Clem. lib. 7. Strom. cap. 3. adducit quibus rebus Prœtides fuerint expiatæ à furore, nimirum tædâ, ſcillâ, ſulfure, bitumine. Adjungit Hervetus Ælianum, qui *caprino lacte*; & Plinium, qui *nigro helleboro.* Lege Politan. Miſcell. cap. 50. ubi latè de Prœtidibus.

Prœtus, Abantis regis Argivorum filius, de quo vide Hom. Iliad. ζ. Quomodo in ſaxum à Perſeo mutatus fuerit, docet Ovid. Met. lib. 5.

Victor Abantiades patrios cum conjuge muros
Intrat, & immeritæ vindex ultorque parentis
Aggreditur Prœtum. Nam fratre per arma fugato
Acriſioneas Prœtus poſſederat arces.
Sed nec ope armorum, nec, quam male ceperat arce
Torva colubriferi ſuperavit lumina monſtri.

Progne, Pandionis regis Athenienſium filia, uxor Terei Thracum regis; qui cum Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis à patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatæque linguam abſcidiſſet: tam impotenter id tulit Progne, ut Itym, communem filium dilacerarit, patrique epulandum appoſuerit. Quâ re tandem cognitâ, ex pueri capite ſub finem cœnæ in convivium illato, Tereus furore correptus, gladium ſtrinxit, uxoremque jam occiſurus, in hirundinem eam videt converſam: Philomelam autem in avem ſui nominis: Itym vero in Phaſianum. Quinetiam ipſe, dum novas haſce ſuorum transformationes admiratur, in upupam mutatus eſt. Juvenalis:

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur & Progne.———

Virgil. Georg. 4.

Et manibus Progne pectus ſignata cruentis.

Vide *Philomela.*

Promathidas, Heracleotes hiſtoricus, citatur ab Athenæo, lib. 7. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 408.

Promathion, Italiæ res condidit. Plutarchus in Romulo.

Promerus, regius quidam miniſter fuit; is Euripidem tragicum ſupra modum exoſum habuit, delatus ab eodem aliquando neſcio quo nomine apud Regem. Quare poſtea canes quoſdam feros in poetam ſolvit, à quibus devoratus interiit. Vide proverbium: *Promeri canes.*

Prometheus, Japeti & Clymenes filius, teſte Heſiodo in Theogoniâ.

Κούρην δ' Ἰάπετος καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν
Ἣ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα.
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολομῆτιν.———

Filium habuit Deucalionem. Apollonius, Argon. lib. 3.

——— Ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις, καὶ ἐδείματο νηοὺς
Ἀθανάτοις. ———

Hic fertur homines primùm è luto finxiſſe, & univerſi generis hominum fuiſſe parens, vel potius artifex. Ovid. lib. 1: Met.

Sive recens tellus, ſeductaque nuper ab alto
Æthere cognati retinebat ſemina cœli :
Quam ſatus Iapeto mixtam fluvialibus undis
Finxit in effigiem moderantum cuncta Deorum.

Claudianus :

——*Ætheriis miſcens terrena Prometheus*
Sinceram patri mentem furatus Olympo.
Namque ferunt geminos uno de ſemine fratres
Iapetionidas generis primordia noſtri
Diſſimili finxiſſe manu quoſcunque Prometheus
Excoluit, multumque innexuit æthera limo.

Nam fama eſt Prometheum cum hominem fingeret, portiones captas è ſingulis elementis ſuo operi admiſcuiſſe, atque pro ipſorum elementorum temperamentis non ſolum vires ſingulis corporibus addidiſſe, ſed etiam motus animorum & mores. Qui vero etiam magis fabuloſè rem aggreſſi ſunt explicare, dixerunt, timorem leporis, aſtutiam vulpis, pavonis ambitionem, tigridum feritatem, leonum iracundiam, & magnitudinem animi fuiſſe hominibus ab ipſo Prometheo injunctas: unde Horatius :

Fertur Prometheus addere principi
Limo coactus particulam undique
Deſectam, & inſani leonis
Vim ſtomacho appoſuiſſe noſtro.

Hujus ingenium admirata Minerva, ſe illi daturam promiſit, quicquid apud ſuperos eſſet, quod ad operis perfectionem pertineret: cumque reſpondiſſet Prometheus, conjicere ſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo utilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Minervæ operâ in cœlum ſublatus eſt, ubi cum corpora omnia cœleſti igne videret animata, operi ſuo id utiliſſimum fore ratus, ferulam quam ſecum attulerat, rotæ Solis admovit, eaque accenſa ignem detulit in terras, luteumque ſuum hominem eo animavit. Quod Promethei furtum ægre ferens Jupiter, Pandoræ, Epimethei uxori, pyxidem tradit ad virum perferendam, quam cum ille aperuiſſet, mille morborum, aliarumque calamitatum generibus genus humanum implevit, quæ omnia tradit Heſiodus. Horatius, lib. 1. Od. 3.

Poſt ignem ætherea domo
Subductum, macies & nova febrium
Terris incubuit cohors.——

Virgilius in Sileno :

Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei.

Vide Platonem in Protagorâ. Porro hunc ignem furatus eſt λαθὼν Δία τερπικέραυνον, uti loquitur Heſiodus, quod cùm reſciviſſet Jupiter, Vulcano imperavit, ut fœminam è luto componeret, quæ cum aſtutiſſima eſſet, & omnibus artibus à Diis donata, vocata fuit Pandora, neque ante illam extitiſſe fœmineum ſexum crediderunt, uti teſtatur Pauſanias in Atticis. Hanc fabulantur miſſam fuiſſe à Jove ad Prometheum cum omnibus malis in vaſculo incluſis, quod munus cum ſpreviſſet Prometheus, illa ad Epimetheum contendit, qui dempto vaſculi operculo, omnia mala evolare ſentiens, vix ultimam & in imo reſidentem ſpem occluſit, cum quâ vas illud ſervavit. Cum vero Prometheus Jovis munus rejeciſſet, quòd inſidias formidaret, dicitur à Mercurio, Jovis juſſu, ad Caucaſum montem adductus, & in ſpeluncâ, quæ erat apud Paropamiſadas, vinctus, uti teſtatur Strabo, lib. 15. Dicunt præterea huic additam fuiſſe Aquilam, Typhonis filiam, ut ait lib. 2. hiſtoriarum Pherecydes, & Echidnæ Phorbantis, quæ jecur illius aſſiduè renaſcens laniaret ac deglutiret. Apollonius, lib. 2.

Καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι,
Ἠλίβατοι, τόθι γαῖα περὶ στυφλοῖσι πάγοισιν
Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
Αἰετὸν ἥπατι φέρβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα.

Erat enim columnæ alligatus, neque ullo pacto ſe movere poterat: cui quantum jecinoris per diem ab aquilâ conſumebatur tantundem per noctem excreſcebat, ne unquam doloris materia deficeret. Heſiodus in Theogoniâ :

Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι, μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.
Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον· τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντῃ
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.

Duris autem Samius ſcriptum reliquit, non ob ignem raptum, ſed quia Palladem amaverit, Prometheum conjectum fuiſſe in vincula, & ita excruciatum: cujuſque rei facit argumentum, quia ad montem Caucaſum habitantes populi ſoli Jovi & Minervæ non ſacrificabant, ut illius ſupplicii autoribus, cum eximiè colerent Herculem, qui Prometheum è vinculis liberaſſet. Fabulam quandam attigit Nicander in Theriacis, quæ apud antiquos circumferebatur, quòd ingrati homines, ad quos ignem Prometheus detulerat, furtum Promethei Jovi indicarunt, pro quâ accuſatione præmium perpetuam juventutem à Jove impetrarunt. Hanc igitur quum ſuo aſello clitellario impoſuiſſent redeuntes, aſinuſque gravi ſiti in itinere laboraret, ad fontem quendam pervenit, ubi ſerpens, ne ad aquam accederet prohibuit, niſi prius peracto precio. Tum vero pactus eſt aſinus ſe, quodcunque haberet eſſe daturum, ne ſiti periret. Inde ſenectutem exuunt quotannis ſerpentes, ac fiunt juvenes. Verba Nicandri ſic ſe habent.

Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται,
Ὡς ὁπότ' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου πρεσβύτατος υἱὸς,
Νειμάμενος κασίεσσιν ἑκὰς περικυδέας ἀρχὰς
Ἰδμοσύνῃ, νεότητα γέρας πόρεν ἡμερίοισι
Κυδαίνων, δὴ γάρ ῥα πυρὸς ληΐστορ' ἔειπον
Ἄφρονες, οὐ μὲν τῆς γε κακοφραδίης ἀπόναντο.
Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ
Δῶρα, πολύσκαρθμος δὲ κεκαυμένος αὐχένα δίψῃ
Ῥώετο, γωλειοῖσι δ' ἰδὼν ὁλκήρεα θῆρα
Οὐλοὸν, ἐλλιτάνευε κακῇ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ
Σαίνων, αὐτὰρ ὁ βεῖθος, ὃ δὴ ῥ' ἀνεδέξατο νώτοις
Ἤτεεν ἄφρονα δῶρον, ὁ δ' οὐκ ἀπανήνατο χρειῶ.

Menander vero ſuaviſſimus poeta merito torqueri Prometheum inquit, non quia ignem, ſed quia multo gravius malum, fœminam ſc. invenerit :

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασ' ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Γένος ἀνιαρόν.——

Vide Hyginum & Lucianum in *Prometheo.* Fuit autem vir prudentiſſimus, qui aſtronomiam primus Aſſyriis indicavit, & rationem fulminum deprehendit; quamobrem ignem cœleſtem Jovi ſuffuratus, & in Caucaſo ad ſaxum religatus fingitur. Hunc inter Deos recenſet Catullus in Argon.

Poſt hunc conſequitur ſolerti corde Prometheus;
Extenuata gerens veteris veſtigia pœnæ;
Quam quondam, ſilici reſtrictus membra catenâ,
Perſolvit pendens in verticibus præruptis.

Unde συγγενῆ θεῶν eum vocat Æſchylus, & πυρφόρον θεὸν Sophocles in Oedip. Colon. Prop. lib. 2. El. 1.

Idem Caucaſeâ ſolvet de rupe Promethei
Brachia, & è medio pectore pellet avem.

Mart. Epigr. 7. lib. Spectaculorum :

Qualiter in Scythica religatus rupe Prometheus
Aſſiduam nimio pectore pavit avem.

Claudianus :

——*Hic volucrem vivo ſub pectore paſcit*
Infelix Scythicâ fixus convalle Prometheus.

Platonica philoſophia Prometheum Providentiam autumat, mundi gubernatricem, unde vita & ſpiritus mortalibus. Vide Plotinum ejus Inſtauratorem præcipuum. Eundem tradunt alii primum elementa Philoſophiæ, ejuſque literis conſignandæ reperiſſe, & inde hominis è conditionem aſcribi. Suidas. Προμηθεὺς εὗρε πρῶτος τὴν γραμματικὴν φιλοσοφίαν, περὶ οὗ λέγουσιν ὅτι ἀνθρώπους ἔπλασε. Vide multis de ejus Opificiis Æſchylum in Prometheo. Ineptum autem hunc humani generis Opificem ſeptimâ poſt Moſen generatione vixiſſe, auctor eſt Clemens Strom. 1. Barthius. Quem vide in illud Claud. de Conſ. 4. Hon.

——*Cum conderet artus*
Noſtros, æthereis miſcens terrena Prometheus, &c.

Inde *Prometheus.* Prop. lib. 1. eleg. 12.

———————*An quæ*
Lecta Prometheis dividit herba jugis.

Ovid. lib. 2. Amor.

Quæque Prometheo ſaxa cruore madent.

Auſonius in Monoſyllabis :

Unde Prometheo de corpore ſanguineus ros
Aſpergit cautes, & dira aconita creat cos.

E Caucaſo enim legebantur à veneficis herbæ ad incantationes. Seneca in Medeâ :

Congerit in unum frugis infauſtæ mala,
Quæcunque generat niveus ſaxis Eryx,
Quæ fert opertis hyeme perpetuâ jugis
Sparſus cruore Caucaſus Promethei.

Nomen habet *Prometheus* ἀπὸ τῆς προμηθείας, i. e. *à providentia.* Unde Heſiodo, ἀγκυλομήτης, αἰολόμητις, ποικιλόβουλος, & πολυΐδρεις dicitur. Μητιόωντα eum vocat Q. Calaber. Πολυμήτης ab Oppiano vocatur, αἰπυμήτης & σοφιστὴς ab Æſchylo. *Callidum* eum vocat Horat. lib. 2. Carm.

——*Nec callidum Promethea*
Revexit auro captus.——

Unde

Unde Catullus, ut ſupra :

——— Solerti corde Prometheus.

Ponitur aliquando pro figulo. Juvenal. Sat. 4.

Debetur patinæ magnus ſubituſque Prometheus.

Callimachus apud Schol. Ariſtoph. in Veſp.

Ἔφθεγγε δ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμήθειος.

Idem :

——— Εἴσε Προμηθεὺς

Ἔπλασε, καὶ πηλὸν, μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

Cæterùm in Hiſtoriâ veteri aliquantiſper verſatis (inquit Cæſius) haud adeo operoſum erit diſtinguere, quid poeticâ, & quid hiſtoricâ fide à poetis de Prometheo ſit dictum. *Non* enim *res ipſas geſtas finxerunt poetæ*, ut loquitur Lactantius, lib. 1. de Falsâ Relig. cap. 2. *ſed rebus geſtis addiderunt quendam colorem.* Et hoc detracto, & quaſi decoloratâ fabula, nuda nobis apparebit hiſtoriæ veritas. Apud Herodotum legere eſt in eo libro, quem compoſuit de vinculis Promethei; quòd Scythia fluvio Aquilâ inundatâ, Prometheus Scytharum rex populis ſibi ſubjectis res victui neceſſarias non ſuppeditare potuerit, atque eâ de causâ à Scythis in vincula conjectus ſit. Quem tamen haud ita longè poſt Hercules in illas veniens regiones, à vinculis liberaverit, fluvio Aquilâ in Oceanum ducto. Agrœtas quoque Rerum Scythicarum, lib. 13. eadem ferè ſcripſit. Verum uterque non nudam, & ſicuti geſta erat, ſed adhuc fabulis & commentis quibuſdam contaminatam recitant hiſtoriam. Audiamus igitur Polycharmum in Rebus Lyciis, & Diodorum Siculum; qui ſcribunt, Nilum Ægypti flu. aliquando, Sirio exorto, adeo intumuiſſe, ut, aggeribus ruptis, Ægyptum aquâ obruerit; imprimis autem illam partem cui cum imperio præfuerit Prometheus: Et hunc fluvium, ſive potius alveum Nili, ob aquæ violentiam & celeritatem (unde etiam viſcera Promethei exediſſe fabulantur) poſtea *Aquilam* eſſe nuncupatum. Herculem autem obturatis, quibus irruperat, locis, eum intra ripas coercuiſſe, & ſic Prometheum liberaſſe. Videtur *Magog* eſſe Prometheus, inquit Vir doctiſſimus in Phaleg. 1. Quia ut Japheti fil. Magog, ita Prometheus Japeti. 2. Et Caucaſo Prometheus affixus fuiſſe fingitur, quia vel ipſe, vel gens Scytharum ab illo oriunda in Caucaſo ſedes fixit. 3. Et ignem è cœlo in terram detuliſſe, quia metallis omnigenis in Soanis, Colchide & Iberiâ effoſſis, artem metalla igne excoquendi aut invenit, aut à Tubalcaino inventam reſtituit. Id non latuit Æſchylum, poetam vetuſtiſſimum, qui Prometheum inducit ita loquentem,

Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσὸν τε τις
Φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;

4. Et tota fabula de Promethei corde vel hepate, quod ab aquilâ corroſum contabeſcit, videtur niti nomine *Magog*; quod ab Ebræo מוג *mug*, vel מגג *magag*, cujus Hithpael התמגג *hithmaggeg*, quod de animâ & corde uſurpatum, *diſſolvi*, & *contabeſcere* ſignificat, atque *animo frangi* & *cruciari*.

Propertius, Elegiacorum poetarum omnium facilè princeps, ex Mevaniâ op. Umbriæ oriundus. Quidam ſcribunt ejus patrem Equeſtri dignitate ornatum, ac Triumvirali poteſtate fuiſſe: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium ſecuti Peruſiâ captâ ex Octavii Cæſaris authoritate, ad aram Julii perducti, ibi occiſi fuerunt. Illud omnino conſtat hunc Propertium magnâ ex parte amiſſis bonis Romam ſe recepiſſe, quum patrem adhuc in tenerâ ætate amiſiſſet; ubi propter ingenium ſtatim amatus eſt à Corn. Gallo, & Mæcenate. Elegiarum quatuor libros edidit. Hoſtiam puellam affectu dilexit incredibili, quam ficto nomine Cynthiam appellavit. In ſuis operibus ſecutus eſt Callimachum, & Philetam Græcos; unde & ſe *Romanum* vocat *Callimachum*. De quo ſic Jul. Scaliger: *Propertius facilis, candidus, verè elegiacus, terſior tamen quam exiſtimatus eſt à criticis: nam & amat quædam quæ minimè ſunt vulgaria. Propertium*, inquit Lipſius, *qui non amat, eum profecto Muſæ non amant. Lepidiſſimum & nitidiſſimum poetam* eum vocat eruditiſſimus Turnebus, lib. 8. Adverſ. cap. 2. Idem lib. 11. cap. 15. *Tanta verſuum Propertii jucunditas & amœnitas eſt, ut eos dictitantibus Gratiis à poetâ exceptos cenſeas. Tantum optarem ad aliam potius, quam amatoriam materiam beatam illam & candidam ingenii venam contuliſſet, ut à juventute tutius legi poſſet.* Ovid. Triſt. 2.

Invenies eadem blandi præcepta Properti.

Idem lib. 3. de Art. Am.

Et teneri poſſis carmen legiſſe Properti.

Martialis, lib. 8.

Cynthia te vatem fecit laſcive Properti.

Idem alibi:

Cynthia, facundi carmen juvenile Properti.

Alius ab hoc eſt *Propertius*, ex quo Fulgentius Planciades libello ad Chalcidium Grammaticum citat: *Catillata geris vadimonia, publicum proſtibulum.*

Propœtides, filiæ Amathuntiæ, aſpernatæ Venerem triviis vulgavere corpora, ob ejuſdem Deæ iram; quia vero ad pudorem induruerant, noviſſimè in lapidem transfiguratæ ſunt, ut inquit Lactantius. Ovid. Met. 10.

Sunt tamen obſcœnæ Venerem Propœtides auſæ
Eſſe negare Deam: pro quâ ſua numinis irâ
Corpora cum formâ primæ vulgaſſe feruntur.
Utque pudor ceſſit, ſanguiſque induruit oris,
In rigidum parvo ſilicem diſcrimine verſæ.

Proſa, Dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu conſtituta eſt. Gellius 15. 16. Huic altera adverſaria erat *Poſtverſa* nominata, à perverſo partu.

Proſerpina, Jovis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta eſt. Ovid. Met. 5.

——— Quo dum Proſerpina luco
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Pene ſimul viſa eſt, dilectaque raptaque Diti.

Orpheus tamen in Argonauticis videtur ſignificaſſe Proſerpinam non in ſpecu ſed ſuper mare latam fuiſſe, cum ita ſcribat:

Ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρὺ τε καὶ μέγα ἄλσος.
Αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς μιν Πλοῦτος κυανότριχας ἵππους
Ζευξάμενος κούρην ἐπεβήσατο δαίμονος αἴσῃ
Ἁρπάξας δ' ἔφορεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.

Scriptum reliquit Sophoclis Enarrator, Proſerpinam raptam fuiſſe à Plutone, cum Narciſſum colligeret, his verbis; ὅτι πρὶν ἢ τὸν Πλούτωνα αὐτὴν ἁρπάσαι, τούτῳ ἐτέρπετο συλλέγουσα· ὃν φασὶν αὐτὴν τὸν νάρκισσον ἁρπασθῆναι. Hanc cum Ceres diu fruſtra toto terrarum orbe inveſtigaſſet, tandem à Cyane Nymphâ rem omnem edocta, petiit à Jove, ut communem filiam ab inferis ſibi reducere liceret: quod eâ duntaxat lege impetravit, ſi nihil illa cibi apud inferos guſtaſſet. Quare cum Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, aliquot mali Punici grana illam guſtaſſe, omnis reditûs ſpes illi fuit intercluſa. Quod ægrè ferens Proſerpina Aſcalaphum commutavit in bubonem noctis avem, rerumque triſtium ſemper nunciam. Poſtea tamen Ceres à Jove dicitur impetraſſe, ut Proſerpinæ ſenis quotannis menſibus ſecum apud ſuperos, & totidem apud inferos cum marito eſſe liceret. Obtinuit deinde Proſerpina propter multas matris lachrymas & lamentationes, ut ejulatus, & capillorum lacerationes, & plagæ, quæ in funere familiarium & cariſſimorum fierent, in ejus honorem ederentur, tanquam quædam ſacrificia. Euripides in Oreſte:

Καὶ τύπον τε κρατὸς ὃ ἔλαχ' ἁ κατὰ χθονὸς
Νερτέρων Περσέφασσα καλλίπαις θεά.

Quæ cum mortuorum eſſet regina, dicti ſunt omnes ab Horatio in primo Carminum è Proſerpinâ excipi in his:

Miſta ſenum ac juvenum denſantur funera; nullum
Sæva caput Proſerpina fugit.

Idem alibi:

Quàm penè furvæ regna Proſerpinæ,
Et judicantem vidimus Æacum.

In fabulis quoque narratur cujuſque capitis crines abſcindere Proſerpinam, ut orco damnetur. Virg. Æn. 4.

Nondum illi flavum Proſerpina vertice crinem
Abſtulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.

Ubi loquitur ex opinione veterum, qui exiſtimabant, eos qui morti eſſent proximi, à Proſerpinâ primum tonderi, & his quaſi primitiis Orco initiari, neque aliter poſſe obire diem ſuum. Inde apud Euripidem, aut Charon, aut Mors inducitur Alceſtidis comam ſecans, his verſibus:

Ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅδου δόμους,
Στείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει.
Ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν,
Ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσει τρίχα.

Quæ verba explicans Scholiaſtes ait: Ὡς ἔθους ὄντος τὸ θανάτου τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν. Statius item lib. 2. Sylv. de Glauciâ moriente ſic canit:

Jam complexa manu crinem tenet Infera Juno.

Ad rem hanc alluſiſſe videtur Martialis, 3. 43.

Non omnes fallis. Scit te Proſerpina canum:
Perſonam capiti detrahet illa tuo.

Antiqui Proſerpinam ad poſtes ſuos exſcribere nomina avecandorum à vitâ cenſebant. Papinius Theb. 8.

Nec dum illum aut truncâ luſtraverat obvia taxo
Eumenis, aut furvo Proſerpina poſte notarat.

Ei *ſterilis vacca* dicabatur. Virg. Æn. 6.

——— Ipſe atri velleris agnam
Æneas matri Eumenidum, magnæque ſorori
Enſe ferit; ſterilemque tibi Proſerpina vaccam.

Scribit

Scribit hoc Arnobius, lib. 7. Prudentius contra Symmachum, lib. 1. poſt mentionem Proſerpinæ:

Placatur vaccæ ſterilis cervice reſectâ.

In ſacris mortuorum id uſitatum, teſte Homero Odyſ. 11. apud quem Ulyſſes poſt mentionem νεκύων, ſubdit, στεῖραν βοῦν, *bovem ſterilem*. Silius autem Italicus, lib. 13. rem exprimit caſtitatis nomine, quod alii ſterilitatis:

Ordine mactari pecudes jubet, acer operto
Ante omnes taurus regi, tum proxima Divæ
Cæditur Ætnææ caſtâ cervice juvenca.

Hanc vel apud inferos formoſorum amore captam eſſe innuit Papinius, Silv. 2. 6.

——*Obliquoque notat Proſerpina vultu.*

Ita enim (notante Barthio) ſolent amantes, dum mutui affectus ſunt incerti. Muſæus de Leandro:

Λοξὰ δ' ὑποβλήδην δολερὰς ἑλέλιξεν ὀπωπὰς
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης.

Theocritus in Bucolitco, ubi contemptum ſimulat Paſtoris mulier, quem amat tamen:

Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συννεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα.

Sic Achilles, primum ab Amore tentatus apud Stat. Achilleidos, 1.

Mulcetur, lætuſque rubet, viſuſque ſuperbos
Obliquat.——

Apollonius, lib. 3. Argon.

——Ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην.

Mythologiam ejus pete ex Natali Comite, lib. 13. cap. 16. Nomen *Proſerpinæ* quod attinet, videtur vox eſſe origine Latina, non Græca; ut cenſet Cicero, *à ſerpendo* nimirum dicta. Serpunt enim per terram & ex terrâ, i. e. Cerere naſcuntur fruges, quibus ea ſignificatur. Quia vero eædem latent ad tempus, donec exiliant Solis calore elicitæ, atque in auras eductæ, fingitur hæc Dea rapta ab Inferorum, divitiarumque Deo Plutone. Inde Phurnutus explicans μυθολογίαν. Ἁρπάσαι δ', inquit, ὁ Ἅδης τὴν θυγατέρα τῆς Δήμητρος ἐμυθεύθη, διὰ τὸ γινόμενον ἐπὶ χρόνον τινὰ τῶν σπερμάτων κατὰ γῆς ἀφανισμόν. Quinimo Terram ipſam quoque dictam *Proſerpinam*, quòd ex eâ *proſerpant* fruges, notat B. Auguſtinus ex Varrone. Græcè Περσεφόνη dicitur, qu. φέρουσα τὸ ἄφενος, *divitias ferens*, authore Heſychio. Atqui vox iſta, ſecundum Etymologici Trilinguis auctorem, Hebræam habet originem; nempe à פרי *Peri*, *fructus*, & ספון *Saphun*, *tectus*, *opertus* vel צפון *Tſephun*, *abſconditus*. Hæc à Plutone (quo nomine vis & natura terræ intelligitur, à verbo פלט *Palat*, h. e. *eripuit*, unde *Raptor* dictus poetis) rapta ad inferos dicitur, ut ſupra vidimus. Quæ omnia mendaces Græcos, Idololatriæ faſcino dementatos ſuis mythologiis vulgo illuſiſſe, ſibique ipſis horrendum in modum impoſuiſſe demonſtrant. Nota Proſerpinam à veteribus *Dominam* dictam. Virgil. Æn. 6.

Hi Dominam Ditis thalamo deducere adorti.

Græcis Δέσποινα dicebatur, & culta etiam fuit ab eiſdem ſub hoc nomine, cujus meminit Pauſan. in Arcad. Καὶ τῇ Δεσποίνῃ θύουσιν ἱερεῖα οἱ Ἀρκάδες, πολλά τε καὶ ἄφθονα. Adi ipſum, ſæpius enim ibi hoc nomen inculcat. Seneca quoque & Martialis ita vocant hanc Deam. Prior in Medeâ:

Dominumque regni triſtis, & Dominam fide
Meliore raptam, voce non fauſta precor.

Poſterior, lib. 12. Ep. 52.

Non aliena videt, ſed amat Proſerpina raptas:
Iſte tibi Dominam conciliavit amor.

Cur autem conficta ſit hæc fabula Proſerpinæ per Plutonem raptæ diſcas ex Firmico, lib. de myſteriis & moribus profan. Relig. cap. 7. ubi legas, plures procos habuiſſe Proſerpinam, & inter eos divitem quendam ruſticum, nominem Plutonem qui cum amoris impatiens, moram non ferret, inventam veſperi in Ennæ finibus prope Perguſam lacum amœniſſimum, vehiculo ſuperimpoſitam avexit, Raptorem cum armatorum turmis Ceres perſequitur, qui vitæ ſuæ timens, & prædæ retinendæ ſpem rejiciens, equos per medium lacum impulit, cujus profundis voraginibus uterque demerſus interiit. Poſtea ſolatio matris Ennenſes ab Inferorum Deo Plutone raptam finxerunt. Quæſivit interea toto fere terrarum orbe filiam Ceres, & Atticis frumentum ſecum è Siciliâ delatum diviſit, jaciendi ſeminis & frugis colligendæ diſciplinam tradidit: eo devincti beneficio, Cereri, nat æque illius divinos honores decreverunt. Quæ cuncta amplè Firmicus ſcriptor Chriſtianus, alius ab aſtrologo nugaciſſimo.

Proſper, Aquitanicus, Valentiniani temporibus fuit, quem Burdigalenſem vocat Jo. Aventinus. Leonis Papæ primùm notarius, ac poſt Epiſcopus Rhegienſis fuit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 17. Multa præclara ſcripſit pro gratiâ Chriſti contra Pelagianos, ſeſeque S. Auguſtini diſcipulum & defenſorem acerrimum demonſtravit, uti loquitur Bellarminus de Script. Eccleſ.

Proſumnus vel potius *Proſymnus*, de quo ſic Arnobius, lib. 5. *Cum inter homines, inquiunt, eſſet adhuc Nyſius, & Semeleius Liber, noſſe inferos expetivit, & ſub Tartari ſedibus quidnam rerum ageretur, inquirere: ſed cupiditas hæc ejus nonnullis difficultatibus impediebatur; quod quà iret ac pergeret, inſcitiâ itineris neſciebat. Proſumnus quidam exoritur, ignominioſus amator Dei, atque in nefarias libidines ſatis pronus; qui ſe januam Ditis, atque Acheruſios aditus pollicetur indicaturum, ſi ſibi gereret morem Deus, atque uxorias voluptates pateretur ex ſe carpi. Deus facilis jurat poteſtatis futurum ac voluntatis ſe ejus, ſed cùm primum ab inferis compos voti atque expeditionis rediſſet. Viam comiter Proſumnus ediſſerit, atque in limine ipſo proſtituit inferorum. Interea dum Liber Stygem, Cerberum, Furias, atque alias res omnes curioſâ inquiſitione collustrat, ex viventium numero index ille decedit, atque ex more ſepelitur humano: emergit ab inferis Evius & recognoſcit extinctum ducem. Qui ut fidem impleret pacti, & jurandi ſolveret religione ſe juris, locum pergit ad funeris, & ficorum ex arbore ramum validiſſimum præſecans, dolat, runcinat, levigat, & humani ſpeciem fabricatur in penis: figit ſuper aggerem, tumuli, & poſtica ex parte nudatus, accedit, ſubdit, inſidit. Laſciviam deinde furientis aſſumptâ, huc atque illuc clunes torquet, & meditatur ab ligno pati quod jamdudum in veritate promiſerat.* Fabulam hanc narrant Clemens Protreptico, Theodoretus de Martyribus Serm. 8. Gregor. Nazianzenus στηλιτευτικῷ β. Hyginus Poetico Aſtron. pag. 186. Pauſanias in Corinthiacis Πολύμνον vocat.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletiſſimo, qui & Xerxem adverſus Græciam proficiſcentem domo, muneribuſque excepit: ob quam liberalitatem Magi qui cum eo erant, factâ à rege poteſtate, ejus filium Protagoram, tunc adoleſcentem ſuâ diſciplinâ erudierunt: nam injuſſu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud benè ſentiant, dubitareque ſe dicunt deos eſſe: Illis quoque clam ſacrificabant, ne clarâ religionis profeſſione illis ſervire, aut per illos nonnihil poſſe videantur. Ex hâc igitur conſuetudine & ritu, Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: ut autem placet nonnullis, tantum accuſatus ſponte exulavit. Cumque ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret parvo ſe navigio credens, inſulas luſtravit, ubi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato cum videret eum arte rhetoricâ intumeſcentem ejus ideam longo ſermone expreſſit. Philoſtratus. De eo ſecus A. Gellius, cap. 3. lib. 5.

Protagoras, de monſtroſis quorundam Indorum formis prodidiſſe quædam dicitur à Tzetze Chil. 7. Hiſt. 144.

Protagorides, Cyzicenus hiſtoricus. Athen. lib. 3. & 4.

Protarchus, Trallianus hiſtoricus, laudatur Macrobio lib. 1. Saturn. cap. 7.

Propervia, ſacrificii genus, in quo quicquid ex epulis ſupererat, incendio dabatur. Auſonius.

Capripedes agitat quum lena Protervia Panas.

Albidius adoleſcens quum univerſum patrimonium decoxiſſet, & ædes unas (quæ ſupererant) rerum deſperatione dediſſet incendio; ferunt Catonem hoc in eum cavillo uſum fuiſſe: *Hic proterviam facit.* Facere autem proterviam, adagium eſt in prodigos, qui omnia abſumunt uſque ad aſſem. Macrob. 2. 2.

Proteſilaus, fil. Iphicli, unus ex Græciæ principibus: cui, quamvis oraculo prædictum eſſet primum omnium in bello Trojano periturum, ſi eò proficiſceretur; contemptis nihilominus vaticiniis, unà cum cæteris ducibus eò profectus eſt: cumque omnium primus è navi in terram exiſſet, & in Hectorem incidiſſet, primus Græcorum omnium ab illo eſt interfectus. Ovid. in Met.

——*Hectoreâ primus fataliter haſtâ*
Proteſilae cadis.——

Vocatur & *Phylacides*, à *Phylace*, Theſſaliæ oppido. Uxorem habuit Laodamiam, Acaſti filiam, quæ cum ejus interitum reſciſſet, hoc unum doloris ſui ſolatium petiit, ut mortui umbram poſſet intueri, quod cum à Diis impetraſſet, in illius amplexibus expiravit. Extat illius epiſtola ad maritum ſuum inter Ovidianas. Sunt ex adverſo Helienſium urbis juxta Helleſpontum in Proteſilai ſepulcro arbores, quæ cum in tantum accrevere, ut Ilium aſpiciant, inareſcunt, surſuſque adoleſcunt. Plin. 16. 44. Vide Philoſtrati *Heroas*. Græcè πρῶτος λαῶν. Auſonius autem videtur derivare παρὰ τὸ πρῶτον ἱλάσασθαι τὸν Θεόν· hoc verſu:

Proteſilae tibi nomen ſic fata dederunt,
Victima quod Trojæ prima futurus eras.

Sed falsò. Hunc Hyginus Fab. 103. tres horas impetraſſe ſcribit, quibus cum Laodamiâ loqueretur. Unde Auſonius in Cupidine crucifixo:

Præreptas queritur per inania gaudia noctes
Laodamia duas, vivi functique mariti.

Propertius 1. 19.

Illic Phylacides jucundæ conjugis heros,
Non potuit cæcis immemor eſſe locis,
Sed, cupidus falſis attingere gaudia palmis
Theſſalis antiquam venerat umbra domum.

Hinc *Proteſilaeus.* Catullus:

Conjugis ut quondam flagrans advenit amore
Proteſilaeam Laodamia domum.

Proteus, Deus marinus, Neptuni & Phœnices fil. teſte Tzetze hiſt. 44. Chil. 2. qui in Pharo Alexandriæ habitavit, Toronenque ex Ægypto in Phlegram Pallenes profectus uxorem duxit, ex quâ filios ſuſcepit Tmylum ac Telegonum, de quibus Euripides in Hecubâ. Hi poſtea peregrinos crudeliter interimebant cum adoleviſſent, quorum ſævitiam cum Proteus æquo animo ferre non poſſet, impetraſſe à patre Neptuno dicitur, ut in Ægyptum rurſus ferretur: cujus preces cum audiviſſet Neptunus, è quodam Pallenes hiatu ſpeluncam ſub mari fecit, in quâ illum in Ægyptum uſque ſecum perduxit. Deinde cum Hercules ob crudelitatem quâ in hoſpites utebantur Tmylum ac Telegonum obtruncaſſet, cognitâ filiorum cæde, neque lacrymas emiſit, quia nefarii eſſent homines, neque riſit, quòd eſſent filii, ut ſcripſit Theopompus, lib. 8. rerum Græcarum. Xanthus verò ſcribit in rebus Lydiæ Proteum Oceani & Tethyos à quibuſdam creditum fuiſſe filium. Euripides præterea Pſamathen uxorem illum duxiſſe tradit, è qua Theonoen, & Theolymenum marem ſuſcepit. Habuit etiam Cabiram, Rhetiam & Idotheam filias, quæ Menelaum de reditu in patriam ambigentem, cum diutius in Ægypto detineretur, docuit ut recentibus pellibus phocarum indutus, unà cum ſociis, tanquam phocis, ſe inter phocas dormire ſimularet, quo tempore ſub meridiem Proteus in ſiccum exiens inter phocas dormire conſuevit, atque illum dormientem comprehendere, tamdiuque retinere in varias formas ſe mutantem, quamdiu in priſtinam formam redierit. Dicunt enim modo in aquam, modo in ignem, modo in feras, in arbores, volucres, & ſerpentes ſe vertere ſolitum. Unde proverbium. *Proteo mutabilior*: cujus auctor Homerus fuiſſe putatur. Sic enim ille Odyſ. δ.

Ἀλλ' ἤτοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠϋγένειος,
Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς,
Γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.

Cujus ſententiam ſic expreſſit Virgilius, Georg. 4.

Fiet enim ſubitò ſus horridus, atraque tigris,
Squamoſuſque draco, & fulvâ cervice leæna;
Aut acrem flammæ ſonitum dabit, atque ita vinclis
Excidet, aut in aquas tenues dilapſus abibit.

Similiter Horatius, lib. 2. Sat. 3.

Effugiet tamen hæc ſceleratus vincula Proteus,
Cum rapies in jus malis ridentem alienis,
Fiet aper, modo avis, modo ſaxum, & cum volet, arbor.

Itemque Ovid. Met. lib. 8.

Nam modo te juvenem, modo te videre leonem:
Nunc violentus aper; nunc quem tetigiſſe timerent,
Anguis eras; modo te faciebant cornua taurum:
Sæpe lapis poteras, arbor quoque ſæpe videri.
Interdum faciem liquidarum imitatus aquarum
Flumen eras; interdum undis contrarius ignis.

Denique Silius Italicus, lib. 7.

Per varias luſit formas, & terruit atri
Serpentis ſquamis, horrendaque ſibila torſit,
Aut fremuit torvo mutatus membra leone.

Virgilius iterum ubi ſupra:

——*Ille ſuæ contra non immemor artis*
Omnia transformat ſeſe in miracula rerum,
Ignemque, horribilemq; feram, fluviumq; liquentem.

Nonnus, lib. 43.

Πρωτεὺς γὰρ μελέεσσι τύπον μίμηλον ὑφαίνων,
Πόρδαλις αἰολόνωτος ἑὴν δέξατο μορφὴν,
Καὶ φυτὸν αὐτοτέλεστον ἐπὶ χθονὸς ὄρθιον ἔστη,
Δενδρώσας ἑὰ γυῖα· πνοιοσόβων δὲ πετήλων
Ψιθαλέον ψιθύρισμα Βορειάδι σύρισεν αὔρῃ,
Καὶ χαιτῆς φολίδεσσι κεκασμένα νῶτα χαράξας
Εἷρπε δράκων, μεσάτου δὲ πεζομόρου κενεῶνος
Σπεῖραν ἀνηώρησεν, ὑπ' ὀρχηστῆρι δὲ παλμῷ
Ἄκρα τιταινομένης ἐλελίζετο κυκλάδος οὐρῆς
Καὶ κεφαλὴν ὤρθωσεν· ἀποπτύων δὲ γενείων
Τὸν ἀκοντιστῆρα κεχηνότι σύρισε λαιμῷ,
Καὶ δέμας ἀλλοπρόσαλλον ἔχων σκιοειδέϊ μορφῇ
Φρίξε λέων, σύτο κάπρος, ὕδωρ ῥέε ——

Menelaus apud Lucianum plures hujuſce tranſmutationis ſpecies concedit. Quomodo autem ignis aliquis in aquis degens, eſſe poſſit, haud æquè intelligit. Ὕδωρ σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον· ἐνάλιόν γε ὄντα. Καὶ δένδρον ἔτι φορητόν. Καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. Εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Cæterum Proteus hic, Ægypti rex, patriâ Memphites fuit, qui Pheroni in regno ſucceſſit, regnavitque belli Trojani temporibus. Tradit enim Herodotus, lib. 2. Paridem cum rapta Helena patriam repeteret, vi tempeſtatis ad Canopicum Nili oſtium fuiſſe appulſum, captumque à Thomi regionis ejus præfecto, ad Proteum regem miſſum fuiſſe: qui cum ex ſervis Alexandri cognoviſſet, mulierem quam ille ſecum vehebat, hoſpitis illius uxorem eſſe, abſentique viro raptam fuiſſe, perfidiam hominis deteſtatus, illum infra triduum finibus ſuis excedere juſſit: Helenam vero cum omnibus opibus, quas ille direptâ Spartâ ſecum vehebat, Menelao integram ſervavit. Expugnato itaque Ilio, cum Menelaus revera cognoviſſet, uxorem eò nunquam advectam fuiſſe, ſed à Proteo retentam, Canopi gubernatoris ductu in Ægyptum navigavit: qui cum ibi diem ſuum obiiſſet, Canopico oſtio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, uxorem ſuam liberaliſſimè ab eo habitam cum opibus univerſis accepit. Hunc, rerum omnium principium eſſe Proteum ac Deorum antiquiſſimum putavit Orpheus in Hymnis:

Πρωτέα κικλήσκω, πόντου κληῗδας ἔχοντα
Πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνεν,
Ὕλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφοις,
Πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τά τ' ἐόντα,
Ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕστερον αὖτις.

Homerus:

Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς.

Virgilius Georg. 4.

Eſt in Carpathio Neptuni gurgite vates
Cæruleus Proteus; magnum qui piſcibus æquor,
Et juncto bipedum curru metitur equorum.
——*Hunc & Nymphæ venerantur, & ipſe*
Grandævus Nereus: novit namque omnia vates,
Quæ ſint, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur.
Quippe ita Neptuno viſum eſt, immania cujus
Armenta, & turpes paſcit ſub gurgite Phocas.

Inde *Neptuni paſtorem* eum vocat Papinius in Achilleide. Theocritus Idyl. 12.

Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

Horatius, lib. 1. Od. 2.

Omne cùm Proteus pecus egit altos
Viſere montes.

Lucianus hiſtrionem fuiſſe Protea arbitratus eſt, de quo ita ſcribit in Dialogo de Saltatione: Δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι, καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι; καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα, καὶ ὅλως ὅτι καὶ θελήσειεν. Quæ verò de Protei mutabilitate poetæ ſunt commenti, ab Ægyptiorum regum conſuetudine videntur emanaſſe. Illis enim (teſte Diodoro) mos erat, aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferre, inſignia principatûs, quandoque vero arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia ſupra caput unguenta. Plato in Euthydemo fabulam exponit de fallaciis quibus ſophiſtæ in diſputando utuntur. Alii ad naturam rerum referunt: Horatius ad inconſtantiam vulgi:

Quo teneam vultus mutantem Protea nodo?

Quidam ad veritatem ipſam accommodant, ut videre eſt apud Calcagninum & A. Bochium in Symbolicis quæſtionibus. Vide ſis quoque N. Comitem Mythol. lib. 8. cap 8.

Protogenes, ſig. aliquem *primi generis*, & à quo genus incipit. Et à poetis ſumitur pro eo qui ſe talem confingit. Juvenalis:

Non eſt Romano cuiquam locus hic, ubi regnat
Protogenes aliquis.——

Protogenes, pictor nobiliſſimus, patriâ Cauneus; Palmam habet tabularum ejus Jalyſus, qui eſt Romæ dicatus in templo Pacis; quem cum pingeret, traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent, & ſitim, ne ſenſus nimiâ dulcedine obſtrueret. Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio injuriæ & vetuſtatis, ut decedente ſuperiore, inferior ſuccederet. Eſt in eâ canis mirè factus, ut quem pariter caſus & ars pinxerit. Non judicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, cùm in reliquâ omni parte (quod difficillimum

ficillimum erat) ſibi ipſe ſatisfeciſſet. Diſplicebat autem ars ipſa, nec minui poterat, & videbatur nimia, ac longiùs à veritate diſcedere, ſpumaque illa pingi, non ex ore naſci, anxio animi cruciatu, cum in picturâ verum eſſe, non veriſimile vellet, abſterſerat ſæpius, mutaveratque penicillum, nullo modo approbans. Poſtremo iratus arti quod intelligeretur, ſpongiam eam impegit inviſo loco tabulæ, & illa repoſuit ablatos colores, qualiter cura optaverat, fecitque in picturâ fortuna naturam. Hom. Odyſ. 19. Item filia Erechthei Athenienſium regis.

Proxenus, commentarios fecit de Rep. Lacedæmoniorum. Eorum 2. advocat Athen. lib. 6. Item περὶ πόρων Σικελικῶν, cujus 1. citat Steph. in Γέλα· Simpliciter idem mem. in Χαονία, & Schol. Apollon. lib. 1. Ubi ex eo refert Alconem fuiſſe Erechthei filium. Ad hæc Mich. Apoſtolius Cent. 11. Prov. 76.

Aurelius *Prudentius* Clemens, vir Conſularis, Hiſpanus genere, ex Cæſarauguſtâ, Chriſtianæ religioni dedititiſſimus. Adoleſcentiam & juventutem incontinenter actam ſibi fatetur ipſe & dolet. Septimum & quinquageſimum annum agens res Eccleſiaſticas vario carminum genere cœpit componere, doctè & eleganter, niſi quod interdum in vocibus peregrinis, & maximè Græcis, ſyllabarum quantitatem neglexit, quum tamen Græcas illum literas probè tenuiſſe teſtentur librorum ipſius inſcriptiones Græcæ. Floruit Theodoſii Magni, & filiorum ipſius temporibus, Hieronymo & Ambroſio Synchronus. Vide Gennadium.

Pruſias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulavit, poſtquam victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) depoſcebatur ad pœnas. Livius.

Prytanes, Athenienſium magiſtratus apud quos, ejectis 30. Tyrannis, decem à Thraſybulo Reip. præpoſiti: mox iis quoque à Pauſaniâ ſpretis, quinquaginta Prytanes inſtituti ſunt, de quibus Demoſth. Phil. 2. atque alibi, Pollux, lib. 8. & Harpocration his verbis. Πρυτάνεις πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς οἱ διοικοῦντες τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα. Idem ſummi magiſtratus nomen & Rhodiis fuit, apud Liv. 42. Plut. in Politicis, Appian. ἐμφυλ. 4. Lipſ.

Prytaneum, placet hic adſcribere Etymologici magni verba, quæ ſunt Τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο, οἱονεὶ πυρεταμεῖον. Πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος· τουτέστι τοῦ σίτου δημοσίου ταμεῖον. Locus erat apud Athenienſes, in quo cuilibet ex populo benè de Rep. merito alimenta præberi ſolebant. Unde & *Prytaneum* appellabatur quaſi *frumenti horreum*. Eſt enim πρυτανεῦσαι nihil aliud, quam ταμιεῦσαι, & πρυτανεὺς ὁ σιτοφύλαξ. In hoc ipſo loco, ut ſibi in poſterum alimenta ſuppeditarentur, quoad viveret, dixit ſe meritum Socrates propediem moriturus. Suidas: Πρυτανεῖον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἰκίσκος δημόσιος, ἔνθα ἐσιτοῦντο δημόσια οἱ τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυχόντες· ἐπὶ γὰρ μεγάλοις κατορθώμασι, τὴν τοιαύτην ἀπεδίδοντο χάριν. Nec mirum quod Scholiaſtes in Ariſtophanis Pace prodiderit: ὅτι χρησμολόγοι μετεῖχον τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Atque hinc facilius intellexerit quilibet, cur ſcripſerit Plutarchus Sympoſ. 4. Probl. 4. Cimonem Athenienſem liberaliſſimum virum præſtitiſſe domum ſuam πρυτανεῖον κοινόν. Fungerus. Dionyſius πρυτανεῖα vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis qui maximam in urbe habent poteſtatem. Theocritus, Idyll. 21.

——Τὸ δὲ λύχνιον ἐν Πρυτανείῳ
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγχαν τοῦδ' ἔχειν.

Ubi Palmerius: Mutat vir doctus (inquit) legendo ἄγαν, & credit omnem hujus loci obſcuritatem hâc mutatione illuſtrare. Sed fateor me non capere quid velit per hæc verba quæ ſubjungit. *Conqueritur piſcator ille obiter, & ſignificat ocioſum ſe plane, & longe opulentiam à ſe abeſſe; non eſſe tamen quod ſollicitus ſit, cum τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ſit, quod quidem λύχνιον ſemper habet τὸ ἄγαν. Intelligit Lychnum, qui Athenis in gratiam Vulcani πῦρ ἀθάνατον habebat, ſicut Romanorum Veſta.* In quibus verbis non video quo modo conveniat piſcatori egeno & Siculo conſolari ob perpetuitatem ignis, qui Athenis in Prytaneo ſervabatur. Plura ad hunc locum doctiſſimus Caſaubonus, qui nihil mutat, & meliorem ſententiam exhibet, ſed tamen, quæ non uſquequaque vera mihi videtur, & mihi non ſatisfacit, nec tamen aliquid habeo quod dicam. Meræ mihi ſunt tenebræ, hic locus Saliari carmine obſcurior, accedant alii & lucernam accendant.

Pſammetichus, rex Ægypti, cujus ſævitiâ (teſtibus Herodoto ac Diodoro Siculo) ducenta millia hominum ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strabo, lib. 16. *Teneſſis regio vocatur, quam qui Pſammetichum fugerunt, obtinent, & Sebritæ nominantur, hoc eſt advenæ.* Hujus filias rapuerunt crocodili, inquit Ælianus, propter quod ipſum animal ſanctum credidit. *Pſammetichus* Ægyptiorum rex, inquit Herodotus Muſâ 2. cum regnum adeptus eſſet, inceſſit ei dignoſcendi cupido, qui re verâ primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii Phrygas primos fuiſſe, ſe vero ſecundos. Pſammetichus enim cum haud aliter id deprehendere poſſet, duos pueros recens natos inter pecora educandos paſtori tradidit, jubens neminem coram eis vocem edere, ne alicujus ſermonem perdiſcerent; ut qualis eſſet vox prima, quæ erumperet intelligeretur. Parvi itaque poſt bimatum, paſsâ januâ (intus enim à capris nutriebantur) ambo porrectis paſtori manibus, *Becchus* clamitarunt. Quo quidem verbo Phrygas conſtat *panem* appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum eſt.

Pſapho, vir quidam in Libyâ, qui divinitatis opinionem affectans, quamplurimas aves cepit vocales, humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba; μέγας θεὸς Ψάφων, atque ita edoctas emiſit in montes. At illæ quæ didicerant, canebant: ac reliquas item aves ſonare docebant. Porro Libyes cum ignorarent commentum, credentes id divinitùs accidere, Pſaphoni rem divinam facere inſtituerunt, ipſumque in Deorum numerum retulerunt. Unde Proverbium, *Pſaphonis aves.*

Pſellus, ſub Conſtantino Ducâ (inquit Vir Clariſſ. Jo. Voſſius) qui Iſacio Comneno anno ſuffectus 1058. claruit πολυγραφώτατος ille Michael Pſellus. Præfectus fuit ſtudii Michaelis Ducæ, Conſtantini Ducæ filii: qui an. 1071. ſucceſſit Romano Diogeni. Atque hæc ſatis liquent ex Zonaræ Annalibus. Hujus Pſelli illuſtre eſt elogium apud Annam Comnenam Alexiados, lib. 5. Cedreno dicitur τῶν φιλοσόφων ὕπατος. Meliorem Sophiſtam quam Chriſtianum eum vocat Barthius ad Stat. Theb. 9. pag. 946. Vide Leonis Allatii diſſertationem de *Pſellis*, & Voſſ. P. Gr. pag. 82.

Ptolemæus, Lagi, gregarii militis fil. maximæ authoritatis apud Alex. M. poſt cujus mortem Ægypto & Africâ, & magnâ Arabiæ parte potitus, regnavit an. 40. à quo deinceps Ægyptii reges *Ptolemæi* appellati ſunt. Alexandri M. ſub quo militavit, res geſtas perſcripſit, teſte Curtio, lib. 9. & Arriano in Præfat. Hiſt. de Exped. Alexandri. Hujus Hiſtoriam laudat Plin. Hiſt. Nat. lib. 12. & 13. Mem. & Plut. in V. Alexandri. Hic duo filios habuit, *Philadelphum* & *Ceraunum*. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cum paulò antè, regni abdicatâ adminiſtratione, Regem filium conſtituiſſet *Philadelphum*. Trogus, lib. 15. Qui Philadelphus vir doctiſſimus fuit, Stratonis diſcipulus, & Bibliothecam illam celeberrimam inſtituit, quæ uſque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum duravit. Regnavit an. 38. obiitque relicto Ptolemæo *Evergete*. Hic 26. annis regno potitus moriens ſucceſſorem habuit Ptol. *Philopatorem*; qui 17. an. regnavit. De hoc quædam habet Grotius ad illud Maccab. 3. οὐ μόνον τῆς ἀναριθμήτοις ἀσελγείαις διηρκέσθη, &c. Perſtitit in libidinibus innumeris. Polybius de eo ἐλκόμενος ὑπὸ τῆς συνήθους ἐν τῷ βίῳ ῥαθυμίας καὶ νωχελίας· Idem in fragm. à doctiſſimo Valeſio editis ex lib. 13. μετὰ τὸ συντελεσθῆναι τὸν περὶ κοίλην Συρίαν πόλεμον, ἀποστὰς πάντων τῶν καλῶν ἐτράπετο πρὸς βίον ἄσωτον. Vide & quæ ſequuntur ex lib. 15. Juſtin. vero lib. 30. Contentus recuperatione urbium quas amiſerat, factâ pace, avidè materiam quietis arripuit, revolutuſque in luxuriam, occiſâ Eurydice uxore, eademque ſorore ſuâ, Agathocleæ meretricis illecebris capitur. Atque ita omnem magnitudinem nominis ac Majeſtatis oblitus, noctes in ſtupris, dies in conviviis conſumit. Adduntur inſtrumenta luxuriæ, tympana & crepundia: nec jam ſpectator Rex, ſed magiſter nequitiæ, nervorum oblectamenta modulatus, &c. Strab. lib. 17. de Regibus Ægypti Ἅπαντες μὲν οὖν οἱ μετὰ τὸν τρίτον Πτολεμαῖον ὑπὸ τρυφῆς διεφθαρμένοι, χεῖριστα δ' ὁ τέταρτος. Poſt eum Ptol. *Epiphanes* regni gubernacula ſuſcepit, eaque tenuit an. 23. Poſt hunc Ptol. *Philometor*, quum 35. annis Ægypti regnum tenuiſſet, fratrem ſuum *Euergetem* alterum, moriens regem conſtituit. *Euergetes* autem qui & *Phyſcon* dictus eſt, regn. an. 29. cui Ptol. cognomento *Lathyrus* ſucceſſit: Lathyro autem *Auletes*, Cleopatræ pater. Poſt hunc Ptol. cognomento *Dionyſius*, Cleopatræ frater, qui Pompeium poſt Pharſalicam cladem in Ægyptum fugientem interimendum curavit. Strabo, lib. 17. Ptolemæorum ſtemma habes apud Paulum Manutium Quæſitis per Epiſt. lib. 1. Epiſt. 10. Hinc *Ptolemæeus*. Propertius:

Et Ptolemææ littora capta Phari.

Ptolemæus, Ageſarchi F. Megalopolitanus hiſtoriam ſcripſit Ptol. Philopatoris 4. Regis Ægypti. Hujus hiſt. lib. 2. citat. Athen. lib. 6. tertium vero lib. 10. Mem. quoque Clem. in Προτρεπτ. & ex eo Arnobius, lib. 6. Joſ. Simlerus ſuſpicatur ſcripſiſſe etiam de regiis in Alexandriâ palatiis, ac de animalibus quæ in eo nutriuntur. Sed is eſt Ptol. Euergetes ſecundus, teſte Athen. lib. 14. Voſſius; quem etiam vide; H. Gr. lib. 1. cap. 21.

Ptolemæus Mendeſius, hiſtoricus, cujus locum quendam in commentariis ſuis exſcripſit Apio Alexandrinus, ut Clem. refert lib. 1. Στρωμ. & ex eo Euſeb. Præp. 10. 12. Ubi etiam dicitur Ptolemæum hunc non Regem fuiſſe ſed ſacerdotem. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 5.

Ptolemæus Alexandrinus, cognomento Chennus, floruit ſub Trajano & Adriano Impp. Reliquit opus περὶ παραδόξου ἱστορίας, item *Sphinga*, quæ fabula eſt hiſtorica; adhæc Ἀνθόμηρον, poema viginti quatuor librorum, cui inde nomen, quod Homericæ Iliadis vel Odyſſeæ, libros adæquaret. Alia quoque edidiſſe ait Suidas. Cum autem hunc Ptolemæum Suidas fuiſſe Hephæſtionis filium dicat; non dubium quin idem ſit, ac ille, quem deſignat Photius in Bibl. Cod. 190. cujus beneficio ex 7. Ptolemaicæ hiſtoriæ Excerpta habemus, ſane nec inutilia, nec injucunda.

Ptolemæus Rex Cypri, à Romanis regno ſuo barbare & injuſtiſſimè pulſus. De quo Vell. Pat. lib. altero. *Idem Pub. Clodius in Senatu ſub honorificentiſſimi miniſterii titulo M. Catonem à Rep. relegavit; quippe togam tulit ut is Quæſtor cum jure prætorio, adjecto etiam Quæſtore, mitteretur in inſulam Cyprum ad ſpoliandum regno Ptolemæum, omnibus morum vitiis eam contumeliam meritum,* &c. Mirum profecto Schema, quaſi morum vitia Ptolemæum regno exuere & Romanis ſpoliandum tradere debuerint. Aliter autem & verius Am. Marcel. 14. 27. ubi de Cypro: *Nec piget dicere avidè magis hanc inſulam pop. Romanum invaſiſſe, quàm juſtè. Ptolemæo enim Rege fœderato nobis & ſocio, ob ærarii noſtri anguſtias juſſo ſine ullâ culpâ proſcribi, ideoque hauſto veneno voluntaria morte deleto, & tributaria facta eſt & velut hoſtiles ejus exuviæ claſſi impoſitæ, in urbem advectæ ſunt per Catonem.* Florus quoque non obſcure indignitatem rei innuit cum 3. 9. inquit; *Divitiarum tantum erat fama nec falsò, ut victor Gentium populus & donare regna conſuetus Pub. Clodio Tribuno duce ſocii, viviqne regis confiſcatione mandaverit.* Videnda quæ ad loca prædicta notarunt Hen. Valeſius & Freinſhemius.

Ptolemæus, aſtrologus, natione Ægyptius, Alexandriæ profeſſus eſt, liberalium artium, ac Græcarum literarum ſtudiis clarus temporibus Antonini. Primus apud Græcos cœli rationem diligentius explicuit: inventaque ab Hipparcho inſtrumenta clarius demonſtravit. De Muſicâ, & rebus aliis, tum de Geographiâ abſolutiſſimè ſcripſit. Fuerunt & alii hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui ſuis divitiis Romanorum locupletavit ærarium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 4. 17. *Ptolemæos* quoque ſex alios commemorat Suidas, quinque Grammaticos, & unum verſificatorem: quorum opera ad nos minime pervenerunt. Joſephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Judæorum generum, quem ſocer Jericho tempore belli Macchabaici præfecerat. At ille incenſus regni cupiditate, invitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Publica, D. Joannis Chryſoſtomi mater, pulſata juſſu Juliani Apoſtatæ à ſatellite quodam, quòd contra illius edictum virginum choros pſallentem haberet. Theod. lib. 6. cap. 36. Hiſt. trip.

Publicola, cognomen Publii Valerii qui primus cum Bruto poſt expulſos Reges Conſul declaratus eſt, quòd *coleretur* à *populo*, ſeu quòd ipſe *populum coleret*. Silius, lib. 2.

Huic comes æquato ſociavit munere curas
Publicolæ, ingentis Voleſi Spartana propago,
Is cultum referens inſigni nomine plebem.

Dionyſ. Ant. lib. 5. Καὶ τίθεται αὐτῷ ἐπώνυμον Ποπλικόλαν· τοῦτο κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον βούλεται δηλοῦν δημοκηδῆ.

P. Decius Mus, conſ. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo reſponſum eſſet eam partem ſuperiorem futuram, cujus dux ſe ultro diis manibus devoviſſet, ita cum collega pactus eſt, ut cujus ex duobus cornu prius pedem retuliſſet, is ſe devoveret; cumque prior èa pars, in qua conſtiterat, hoſti cederet, ipſe ſolenni ſe certamine devovit pro ſalute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hoſtes ſe immiſit, ſuáque morte ſuis victoriam peperit. Plut. Paral.

P. Decius Mus, ſuperioris filius, patris exemplum imitatus, quarto conſulatu ſe pro exercitu devovit, ann. urbis 468.

Publius & Laberius, poetæ mimorum, Julii Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentiâ, ſimul & arrogantiâ, Cæſar magnoperè offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, conditione ſervus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, ubi mimos ſuos legit, magno ipſius populi applauſu. Authores Gellius & Macrobius. *Publius* prænomen ejus qui populo gratus fuit.

Pudicitia, Dea Romanis culta. Feſtus. Juvenal. Sat. 6.

Credo Pudicitiam Saturno rege moratam
In terris, viſamque diu, cum frigida parvas
Præberet ſpelunca domos.
Paullatim deinde ad ſuperos Aſtræa receſſit
Hâc comite.——

Claudianus de Conſ. Olyb. & Prob.

——*Credes ex æthere lapſam*
Stare Pudicitiam.——

Pulcheria, beata & pia Imperatrix, obdormivit in Chriſto, anno Domini 459. omnia ſua pauperibus reliquit bona: Multa autem conſtruxit oratoria, domoſque pauperibus, necnon ſepulchra peregrinis ædificavit, intra quæ ſancti Laurentii martyris templum conſtruxit, Niceph. hiſt. Eccleſ. Venit à Latino *pulcher*, quod à Græco πολύχειρ, teſte Jul. Scaligero de cauſis L. L. lib. 1. cap. 22. Inde forſan Anglicanum noſtrum *Handſome.*

Puppius, poeta tragœdus, teſte Acrone Horatii Scholiaſte, affectus ſpectantium admovit ut eos flere compelleret. Unde Horatius:

——*Lacrymoſa poemata Puppi.*

Pyanepſia, ſacra apud Athenienſes. Authores in nomine variant. Harpocration à Lycurgo Πυανοψίαν, ab aliis Πανοψίαν appellari tradit. Πυανοψίαι, inquit, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου, καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὄψει. Ἀπολλώνιος, καὶ σχεδὸν οἱ περὶ τὰς Ἀθήνησι ἑορτὰς γεγραφότες. At Πυανέψια, ἀπὸ τῶν πυάμων καὶ ἕψειν à *coquendis fabis*: Heſychius: Πυανέψια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν· εἴρηται δὲ παρ' ὅσον κυάμων ἐμπίμπλανται. Καὶ ἄγεται Πυανεψιῶνος ἑβδόμη, ἐπειδὴ ἕψουσιν ἔτνος, οὕτως δὲ κέκληται ὁ μήν. Καὶ ἡ ἑορτὴ διὰ τὸ ἀθάραν ἕψειν, ἃ καλοῦσι πύανα. Sic lego; & ſenſus eſt: *Pyanepſia, feſtum Athenis; dictum vero eſt quatenus fabis implentur: & agitur ſeptima die menſis Pyanepſionis; quoniam coquunt pulmentum; ſic vocatur & menſis, & feſtum, quod in eo pultem coquerent, quæ vocarentur Pyana.* Euſt. ad Iliad. B. Πυανεψιὼν δὲ, ὅτι μηνὸς ὄνομα παρ' Ἀττικοῖς κυάμων ἑψήσει παρωνυμούμενος. Origo eſt à Theſeo, qui è Cretâ reverſus, annonæ reliquias in ollâ miſcuit, & coctas ſimul ſociis exhibuit. Plutarchus. Θάψας δὲ τὸν πατέρα, τῷ Ἀπόλλωνι τὴν εὐχὴν ἀπεδίδου τῇ ἑβδόμῃ τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς ἱσταμένου. Ταύτῃ γὰρ ἀνέβησαν εἰς ἄστυ σωθέντες. Ἡ μὲν οὖν ἕψησις ὀσπρείων λέγεται γίνεσθαι διὰ τὸ σωθέντας αὐτοὺς εἰς ταὐτὸ συμμῖξαι τὰ περιόντα τῶν σιτίων, καὶ μίαν χύτραν κοινὴν ἑψήσαντες συνεστιαθῆναι, καὶ συγκαταφαγεῖν ἀλλήλοις. Votum Theſei memorat Scholiaſtes Ariſtophanis ad Equites. Τινὲς δὲ Θησέα φασὶ καθ' ὃν καιρὸν Κρήτην ἔπλει προσσχόντα Δήλῳ διὰ χειμῶνα, εὔξασθαι τῷ Ἀπόλλωνι, κατεστέψεσθαι κλάδοις ἐλαίας, ὅταν σωθῇ, τὸν Μινόταυρον ἀποκτείνας, καὶ θυσιάζειν· καὶ τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψαντα ἑψῆσαι χύτραν ἀθάρης, καὶ ἔτνους, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι. Διὸ καὶ Πυανέψια δοκεῖ λέγεσθαι, οἷον Κυαμέψια, τὸ γὰρ πρότερον τοὺς κυάμους, πυάνους ἐκάλουν. Quæ totidem verbis à Suidâ proferuntur; brevius autem ab Euſt. in Iliad. χ. Caſtellanus.

Pygmalion, Beli Tyriorum regis fil. frater Didûs, qui cum ardentiſſimâ auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis ſui, & ſororis ſuæ viri opes animum adjecit; illumque ſpe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cujus cædis cùm in ſomnis à mariti umbrâ certior facta eſſet Dido, clam ſublatis theſauris, fugæque comitibus aſſumptis, naves conſcendit, & in Africam appulſa, primum Byrſam, deinde Carthaginem condidit. Virg. Æn. 1.

——*Sed regna Tyri germanus habebat*
Pygmalion, ſcelere ante alios immanior omnes,
Quos inter medius venit furor; ille Sichæum
Impius ante aras, atque auri cæcus amore
Clam ferro incautum ſuperat.

Idem ibidem:

——*Portantur avari*
Pygmalionis opis pelago.

Hinc *Pygmalioneus*. Silius, lib. 1.

Pygmalioneis quondam per cærula terris
Pollutum fugiens fraterno crimine regnum
Fatali Dido Libydes appellitur oræ.

Vide Appianum in Punicis. *Pygmalion* (inquit Bochartus) eſt פוגמעליון *Pugmeelion*, id eſt, *quies* ab *altiſſimo*, Deo ſcilicet uno verbo Παυσίθεος. פוג Ebræis eſt פוגה, & *Elion* Deus Deus Phœnicum, ut ex Sanchoniathone patet.

Pygmalion, Cilicis fil. qui ex eburneâ ſtatuâ Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum ſuſcepit, Paphi Cypri urbis conditorem. Ovid. Met. 3. Videtur eſſe idem cum priori. Vide Boch. Geogr. pag. 370.

Pylades, Strophii Phocenſis fil. indiſſolubili amicitiæ vinculo cum Oreſte conjunctus. Nam cum Clytæmneſtra ab Æ-

giſtho adultero adjuta Agamemnonem occidiſſet, Strophius Oreſtem adhuc puerum certiſſimæ neci ſubduxit, & in regno ſuo unà cum Pylade educavit. Poſteaque cum Oreſtes, gratiâ vindicandæ paternæ mortis matrem peremiſſet, eamque ob rem in furorem verſus eſſet, Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem habuit, & ſocium periculorum: tantaque ſeſe mutui amoris vehementiâ ſunt proſecuti, ut alter pro altero mori non recuſaret. Ovid. Pont. 2. El. 3.

Adfuit inſano juvenis Phocæus Oreſti.

Idem ibidem Eleg. 6.

Non ita vixerunt Strophio atque Agamemnone nati.

Pulchre omnino Manil. lib. 2.

Unus erat Pylades, unus qui mallet Oreſtes
Ipſe mori, lis una fuit per ſecula mortis,
Alter quod raperet fatum, non cederet alter.
Et duo quæ potuere ſequi vix noxia pœnis.
Optavitque reum ſponſor non poſſe reverti
Sponſoremque reus timuit, ne ſolveret ipſum.

Martialis:

Ut præſtem Pyladen, aliquis mihi præſtet Oreſtem.

Vide Barth. ad Stat. pag. 163.

Pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thisben mutuo amore proſecutus eſt: verùm cum adeo à parentibus uterque obſervaretur, ut nullo modo ſe complecti poſſent, egredi urbem ad conſtitutum locum decreverunt. Quò quidem cum prior perveniſſet Thisbe, à leænâ illic tranſeunte perterrefacta in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adveniens, cum velum quod fugienti Thisbe è capite deciderat, cruentatum reperiſſet, eam putans à feris fuiſſe dilaniatam, gladio, quem ſecum habebat, ſub moro arbore incubuit. Thisbe autem ex antro egreſſa, cum Pyramum vulnere confectum vidiſſet, eodem ſe gladio confodit. Utrumque autem ſub moro arbore occiſum volunt, ejuſque fructus, cum antea candidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ovid. Met. 4.

Pyrgion, hiſtoricus, celebratur libris de inſtitutis Cretenſium. Athen. lib. 4.

Pyrodes, Cilicis fil. qui primus è ſilice excuſſiſſe ignem dicitur. Plin. 7. 56.

Pyrois, *entos*, unus ex equis Solis. Ovid. Met. lib. 2.

Interea volucres, Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi quartuſque Phlegon.

Val. Flaccus, lib. 5.

Et formidantem patrios Pyroenta dolores.

Item Martis ſidus ab igneo colore dictum. Columella lib. 10.

——— *Nec Sirius ardor*
Sic micat, aut rutilus Pyrois——

Pyron, hiſtoricus, Annales conſcripſit, teſte Michaele Glyca, qui errorem ejus refellit, quòd putarit Adamum poſt 40. dies ingreſſum eſſe Paradiſum.

Pyrrha, Deucalionis uxor, quæ poſt diluvium unà cum marito, jactis poſt terga lapidibus, humanum genus reparaſſe fertur. Juvenalis Sat. 1.

Et maribus nudas oſtendit Pyrrha puellas.

Horat. lib. 1. Od. 2.

Terruit gentes, grave ne rediret
Seculum Pyrrhæ nova monſtra queſtæ.

Pyrrhander, ſycophanta inſigniter verſutus, notæque malitiæ. Ariſtophanes in Equitibus.

Καὶ νὴ Δί' ἦν καὶ τοῦτο Πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα.
Ac per Jovem fuit quidem Pyrrhandrica iſta techna.

Pyrrhias, Ithacenſis negotiator, qui ſenem quendam ex piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quod eo ſibi foret opus, ſed partim quòd miſertus eſſet ſenilis fortunæ, partim hominis oratione perſuaſus. Emit autem unà cum ſene cados fictiles pice plenos, quos ſenex ille ſecum advehebat, idque authore ſene. Deinde profectis piratis, quo Pyrrhiæ gratiam referret ſenex, quod non ob lucri cupiditatem, ſed ob benevolentiam ſeſe liberum feciſſet, indicavit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam eſſe. Quâ repertâ, cum Pyrrhias derepente dives factus eſſet, magnificè collaudavit ſenis erga ſe gratitudinem, & eidem bovem immolavit officii præmium: Unde Proverbium: *Nemo benemerito bovem immolavit præter Pyrrhiam.*

Pyrrhica, propriè pugnæ equeſtris umbra & ſimulacrum, quæ & *Troja* dicitur, πρύλις & ἐνοπλία Dioni, ut & Servius cum Donato ex Suetonii libro de luſibus puerorum ſcribit. *Decurſus* Agellio, Græcis etiam διελασία, & ἀνθιππασία. Nomen habet à *Pyrrho* Cydonæo, qui primus Cretenſes ſub armis ſaltare ad Pyrrhii pedis ſonum inſtituit. Nicolaus apud Stobæum: Οἱ δὲ Κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται κοινῇ, καὶ τὸν ἐνόπλιον πυῤῥίχην ἐκπονοῦντες, ἥντινα πρῶτος εὗρε Πύῤῥιχος Κυδωνιάτης Κρὴς τὸ γένος. Alii dictam volunt à *Pyrrho* Achillis filio, quem primum in tumulo patris ſui armatum honoris gratiâ ſaltaſſe dicunt. Ariſtoteles tamen dicit Achillem hujus luſûs inventorem fuiſſe. Euſtathius vocat ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ Κρητικήν. Fungerus. Vetus Commentator Sophoclis ad Ajacem: Τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυνθιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητική, ἡ δὲ Πυῤῥίχη. Eadem autem Saltatio Pyrrhica fuit cum armatâ illâ Curetica. Theon Arati interpres de Corybantibus: Ὁ δὲ μῦθος βούλεται τούτους ἀνατεθραφηκέναι ἐν Κρήτῃ ὅτε τὴν Πυῤῥίχην ἥ ἐστιν ἐνόπλιος ὄρχησις, γενέσθαι λέγεται ἣν ὀρχούμενοι οἱ Κορύβαντες (qui iidem cum Curetibus) ἐπὶ ὅλον ἐνιαυτὸν τὸν Δία ἔθρεψαν, λανθάνοντες τὸν Κρόνον. Πρύλις hæcce Curetica ſaltatio Callimacho dicitur, Hymno in Jovem, quem ἐνόπλιον quoque Scholiaſtes exponit. Pindari Enarrator: Ἀριστοτέλης δὲ πρῶτον Ἀχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ Πυῤῥίχῃ φησὶ κεχρῆσθαι, ἣν ὑπὸ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι.

Pyrrho, philoſophus, patriâ Eleus, primo pictor, vixit temporibus iiſdem quibus Theophraſtus & Epicurus. Nam audivit Dryſonem Stilponis filium, atque Anaxarchum Abderitem: quem etiam in Indiam comitatus eſt. Præſens quoq; erat cum Indus Anaxarcho exprobraret, quòd regum aulas ſectaretur, neminem autem doceret virtutem. Hoc Indus eo objecit, quia Anaxarchus eſſet è comitibus Alexandri Magni. Ab hoc *Pyrrhonii* philoſophi dicti ſunt, qui & Σκεπτικοὶ, quia ſemper σκέπτονται, h. e. *rem conſiderant*, nec unquam decernunt. Item Ἀπορητικοὶ, quia ſemper ἀποροῦσι, h. e. *dubitant*; Item Ζητητικοὶ, quia ſemper ζητοῦσι, *quærunt*, nec reperiunt. Denique Ἐφεκτικοὶ, quia longæ inquiſitionis non alius eventus, quam ἐποχὴ, h. e. *judicii ſuſpenſio*, ſive *aſſentionis retentio*. Vide Voſſ. de Sectis Philoſophorum, cap. 20.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamiâ Lycomedis filiâ, ita dictus à fulvo colore capillorum, teſte Servio. Hic *Neoptolemus* quoque vocabatur, quòd admodum adoleſcens ad belli Trojani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis ſine Æacidarum aliquo Trojam capi non poſſe. In Ilii autem expugnatione primùm Politen, Priami filium, deinde patrem ipſum interfecit. Polyxenam Achillis patris ſui Manibus inferias miſit. Andromachen vero quæ in prædam ſibi ceſſerat, aliquandiu juſtæ uxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenæ filiam ducturus, Heleno Priami filio uxorem tradidit. Erat autem Hermione multo ante à Tyndaro avo Oreſti deſponſata, cujus etiam mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferens Oreſtes uxorem ſibi eripi ex inſidiis Pyrrhum obtruncavit. Virgil. Æn. lib. 3.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui cum à ſuis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clam à matre ſubductus, ad Illyricos defertur, traditusque Heroæ Glauci regis uxori nutriendus fuit. Quumque natus annos 11. eſſet revocatus à ſuis, tantâ virtute crevit, ut cum (ſicut Cæcilius ſcribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello conſuluerit: Ille autem ambiguè reſpondit:

Aio te, Æacida, Romanos vincere poſſe.

Hoc ad ſe dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, adverſus quos vario eventu pugnavit. Periit ictu tegulæ percuſſus, cum Argos cepiſſet. Vitam ejus habes apud Plutarchum. Ovid. Carm. 3. Od. 6.

Non his juventus orta parentibus
Infecit æquor ſanguine Punico:
Pyrrhumque, & ingentem cecidit
Antiochum, Annibalemque dirum.

Juvenalis, Sat. 14.

———*Pyrrhum immanem, gladioſque Moloſſos.*

Pyrrhus, Dædali fil. in Græciâ omnium primus picturam invenit, ut Ariſtoteli placet.

Pythænetus libros compoſuit de Æginâ, quorum è primo teſtimonium petit Apollonii Schol. in lib. 4. è tertio idem facit Athen. lib. 13.

Pythagoras, Samius, Mneſarchi gemmarum ſculptoris filius, Italicæ philoſophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri; poſt cujus mortem Hermodamanti jam ſeni Creophili nepoti ſe in diſciplinam dedit. Sub quo quum ſatis profeciſſe videretur, in Ægyptum navigavit, ut illorum Theologiam, ritus, moreſque cognoſceret. Iſocrates in Buſiride: Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἀφικόμενος εἰς Αἴγυπτον, καὶ μαθητὴς ἐκείνων γενόμενος, τήν τ' ἄλλην φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκόμισε, καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας τε, καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασε. Clemens etiam in 1. Strom. edocet nos præceptoris nomen. Ἱστορεῖται δὲ Πυθαγόρας μὲν Σώγχιδι τῷ Αἰγυπτίῳ ἀρχιπροφήτῃ μαθητεῦσαι, Deinde Aſtrologiæ, Chaldaicæque diciplinæ cupidus Babylonem ſeſe contulit: ubi ſyderum curſus, eorumquè in genituris hominum effectus, eſt edoctus. Hiſtoriam ſcripſit belli inter Cyrum & Samios geſti, ſi Cedreno credimus. Sed omnino fallitur Mo-

nachus

nachus ille Græculus, ſiquidem, ut Lucian. ait; ὁ θεσπέσιος Πυθαγόρας μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὑτοῦ ἠξίωσεν. Unde Joſ. lib. 2. Ἀρχαιολ. Πυθαγόρου μὲν οὐδὲν ὁμολογεῖται σύγγραμμα. Itaque cum B. Hieronymus ſe Pythagoræ autoritate tueretur, Ruffinus eum refellens negabat quicquam hujus Philoſophi extare. Quod autem ad ἔπη χρυσᾶ, etſi Proclus quoque lib. 3. in Timæum eorum πατέρα Pythagoram vocat, ea tamen non Pythagoræ erant, ſed Pythagorici alicujus, nempe Philolai vel Lyſidis. Vide Voſſ. H. Gr. p. 435. & 436. Contra v. Laertius eos qui dicunt à Pythagorâ nihil conſcriptum eſſe διαπαίζειν, h. e. *jocari* ait; atque ipſe initia quædam profert librorum Pythagoræ. Quin & Plinius quædam ex libro Pythagoræ adducit, N. H. l. 14. c. 17, Proclus item Pythagoræ citavit orationem ad Abarum lib. 3. in Tim. Platonis, Hoc igitur in medio fortaſſe relinquendum eſt. De Aureorum itaque Carminum Auctore ſummatim & probabiliter dici poteſt; Sententias quidem ipſas & decreta eſſe Pythagoræ, verſibus autem ea conſcripta & in lucem edita fuiſſe à Pythagoræis. Quæ ſententia eſt è D. Hieronymi Ep. adverſus Ruffinum. *Cujus enim ſunt illa* (inquit) χρυσᾶ παραγγέλματα, *nonne Pythagoræ? in quibus omnia ejus breviter dogmata continentur; & quæ latiſſimo opere Philoſophus commentatus eſt Iamblichus, imitatus ex parte Moderatum virum eloquentiſſimum, & Archippum & Lyſidem Pythagoræ auditores; Quorum Archippus ac Lyſides in Græciâ, id eſt, Thebis Scholas habuere, qui memoriter tenentes præcepta doctoris ingenio pro libris utebantur.* Quæ ſententia confirmatur illo carminis hujus verſu:

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ, &c.

Jurat enim ille quicunque eſt carminis hujuſce auctor Pythagoram; quod in Pythagoræ ipſius perſonam cadere non poſſe, nempe, ut ſe ipſe juret, facile quivis intelligit. Hinc ergo factum eſt, ut apud auctores interdum carmen hoc tanquam ipſius Pythagoræ citetur; alias v. quaſi diſcipulorum Pythagoræ. Nam Proclus quidem in Timæum lib. 3. Pythagoram τῶν χρυσῶν ἐπῶν πατέρα vocavit, h. e. *Aureorum verſuum parentem.* Parentis nomine, ut opinor, intelligens non ſcriptorem hujus carminis, ſed ſententiarum authorem. Quo ſenſu etiam vir doctiſſimus Clem. Alexandrinus quendam hujus carminis verſum proferens, præceptum id eſſe inquit Pythagoræ: Καί μοι δοκεῖ συνεὶς τοῦτο ὁ Σάμιος παραγγέλλει Πυθαγόρας. Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας. Contra v. Chryſippus apud Agellium, l. 9. c. 1. & Plut. in Conſol. ad Apollon. Pythagoreis tribuunt carmen hoc, non Pythagoræ. Galenus etiam lib. de cogn. & curat. morb. animi ſe dubitare oſtendit; ταύτας, inquiens, δὴ τὰς φερομένας ὡς Πυθαγόρου παραινέσεις. Et Suidas voce Πυθαγόρας fatetur ſibi Carminis hujus auctorem eſſe incognitum: τινὲς δὲ, inquit, ἀνατιθέασιν αὐτῷ καὶ τὰ χρυσᾶ ἔπη. Quæ dubitatio Suidæ nata eſſe videtur ex illis Laertii verbis: τὸ δὲ φερόμενον ὡς Πυθαγόρου Λύσιδός ἐστι τοῦ Ταραντίνου Πυθαγορικοῦ. Ergo Laertius Lyſidem autorem hujus Carminis agnoſcere videtur, alii vero Philolaum ſuſpicati ſunt. Quanto autem carmen hoc in pretio fuerit olim, ex eo intelligere licet quod Galenus tanquam remedium ad morbos animi convenientiſſimum, ſe conſueviſſe ait ſemel atque iterum carmen hoc perlegere quotidie primum, deinde vero etiam recitare, loco citato: Ἐγὼ δήποτε, inquit, καὶ ταύτας δὴ τὰς φερομένας ὡς Πυθαγόρου παραινέσεις εἴθισα δὶς τῆς ἡμέρας ἀναγινώσκειν μὲν τὰ πρῶτα, λέγειν δ' ἀπὸ στόματος ὕστερον. Auditores fertur habuiſſe non pauciores ſexcentis, qui noctu ad eum confluebant; ex quibus clariſſimi fuerant Archytas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippaſus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus τῆς μετεμψυχώσεως, h. e. *tranſmigrationis animarum in alia corpora*, adſtructor fuit, idque ut facilius perſuaderet: primum ſe Æthalidem Mercurii filium fuiſſe affirmabat. Cumque à patre optio ſibi facta eſſet petendi quicquid vellet, exceptâ immortalitate, ſe ab illo petiiſſe, ut & vivens & vitâ functus, omnium quæ contigerat, memoriam haberet. Poſt Æthalidæ mortem Euphorbum ſe fuiſſe aiebat, ac deinde Hermotimum, poſtea Delium quendam piſcatorem, nomine Pyrrhum, mortuoque Pyrrho ſe factum eſſe Pythagoram. Hanc opinionem de migratione animarum accepit ab Ægyptiis, teſte Herodoto, quos feſtivè irridet Lucianus in dialogo Galli & Mycilli. Crotoniatis & Metapontinis leges conſcripſit, populoſque luxuriâ diffluentes authoritate ac doctrinâ ad frugalem cultum revocavit, adeo ut & mulieres integritate ejus, vitæque ſeveritate adductæ, auratas veſtes, ornamentaque laſciviora, in templo Junonis conſecrarent. Poſtremò cum multos annos Crotone egiſſet, Metapontum commigravit, ubi & ſupremum diem obiit, quanquam aliis alia tradentibus, de mortis genere non ſatis conſtat. Quanti autem illum vivum fecerint Metapontini, poſt obitum ejus declararunt, ædes ejus pro templo ei conſecrantes, diviniſque honoribus mortuum proſequentes. Ovidius Met. 15.

Vir fuit hic ortu Samius: ſed fugerat unà
Et Samon & dominos; odioque tyrannidis exul
Sponte erat, iſque licet cœli regione remotos,
Mente Deos adiit: & quæ natura negavit
Viſibus humanis, oculis ea pectoris hauſit.

Venuſtum fuiſſe innuit Apul. in Apol. *Pythagoram ſui ſeculi excellentiſſimâ formâ fuiſſe.* Iamblichus in ejus vitâ: παῖδα τὸν πώποτε κάλλει καὶ σοφίᾳ διοίσοντα. Laertius Diog. Καὶ γὰρ καὶ σεμνοπρεπέστατος λέγεται γενέσθαι· καὶ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ δόξαν εἶχον περὶ αὐτοῦ, ὡς εἴη Ἀπόλλων ἐξ Ὑπερβορέων ἀφιγμένος. *Perturbationes animi lyrâ componebat*, uti loquitur Sen. lib. 2. de Irâ. Quod etiam notat Plut. in τῷ *de virt. morali.* Diſcipulis ſuis per quinquennium ſilentium impoſuit, qui ἀκουστικοὶ propterea dicti. Sidon. Apollinaris:

Aſſerit hæc Samius poſt docta ſilentia luſtri
Pythagoras.——————

Claudianus:

At non Pythagoræ monitus, annique ſilentes.

Laertius in Pythagorâ: Καὶ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ κατετίθεντο τὰς οὐσίας εἰς ἓν ποιούμενοι. Πενταετίαν τε ἡσύχαζον, μόνον τῶν λόγων κατακούοντες. Meminerunt hujus quinquennii Gellius 1. 9. Plut. de curioſitate. Lucianus βίων πρᾶσις, Hermotimo, & Gallo. Tzetzes in Chiliadibus, & alii non pauci. Animalium omnium carnibus, & à fabis religioſiſſimè abſtinebat. Unde verſus apud Clementem l. 3. Strom.

Ἶσον τοι κυάμους τρώγειν, κεφαλάς τε τοκήων.

Empedocles quoque apud Gellium 4. 11.

Δειλοὶ, πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι.

Fortaſſe tamen, cum Pythagoras & Empedocles fabis juſſerint abſtinere, ſymbolicè ſive ænigmaticè intelligi id voluerint. Magnæ enim autoritatis ſcriptores tradunt, Pythagoram ipſum minimè fabis abſtinuiſſe. In his eſt Ariſtoxenus Muſicus, Ariſtotelis auditor, qui in libro, quem de Pythagorâ reliquit; *nullo ſæpius legumento Pythagoram dicit uſum, quam fabis, quoniam is cibus, & ſubduceret ſenſim alvum & levigaret.* Auctor Gellius ubi ſupra, qui & verba Ariſtoxeni adſcribit, atque addit, eos qui diligentius rem ſcrutati ſunt, putant, ab Empedocle per κυάμους ſignari teſticulos qu. εἰς τὸ κυεῖν δεινοὺς, καὶ αἰτίους τοῦ κυεῖν· ac propterea non à fabulo edendo, ſed à Veneris proluvio voluiſſe eum homines abducere. Vide plura apud Voſſ. de Philoſ. Sectis cap. 6. itemque apud Porphyrium & Iamblichum de vitâ Porphyrii. Amm. l. 22. *Hâc inſtitutus prudentiâ Pythagoras colens ſecretius deos, quicquid dixit aut voluit, auctoritatem eſſe inſtituit rata, & femur ſuum aureum apud Olympiam ſæpe monſtrabat, & cum aquilâ colloquens ſubinde viſebatur.* Hinc *Pythagoreus*: Juvenalis:

Vive bidentis amans, & culti villicus horti,
Unde epulum poſſis centum dare Pythagoræis.

Pythagorici, & *Pythagoriſtæ* quomodo differunt, docet Theocriti Scholiaſtes in Idyll. 15. verſ. 5.

Pythagoras, alius à priori, cujus patria neſcitur, res Dorienſium tractavit, Laert. lib. 8. Veriſimile eſt, eundem eſſe, qui de Rubro mari ſcripſit, cujus mem. Athenæus lib. 4. & 14. itemque Ælianus de Anim. 17. 8.

Pytheas Maſſilienſis Ptol. Philadelphi ætate vixit, vel certè proximus huic tempore fuit. Sane antiquiorem eſſe Eratoſthene Cyrenæo oſtendit Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 18. Mem. ejus Hipparchus lib. 1. ad Aratum. Πυθέας ἐν γῆς περιόδῳ citatur à Schol. Apollon. in lib. 4. Pars ejus operis ſit Thules hiſtoria: ex quâ aliqua adducit Strab. lib. 1. ubi & ἄνδρα ψευδέστατον vocat. Mem. ejus quoque Plin. 37. 2. & Geminius in Iſagoge ad Phænomena.

Pythermus, Epheſius hiſtoricus, hiſtorias compoſuit. Athen. lib. 7.

Pytheus, vir quidam Xerxis temporibus, omnium ſuæ ætatis ditiſſimus, qui auro ſemper inhians, aurifodinas jugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum eſſet reverſus, & cœnam parari poſtulaſſet, ejus uxor auream menſam illi apponi juſſit, in quâ omnia, ex auro fabrefacta obſonia: ac primo quidem aſpectu gaviſus eſt Pytheus: quo tandem ſatiatus, quum eſurire ſe vociferaretur, neque ſe aurum id temporis expoſcere diceret, inquit uxor, *Tu nullius rei præter hanc unam habendæ facultatem præbes.* Hiſtoriam narrat Plutarchus. *Pythicus* Plinio eſt lib. 33. cap. 10.

Pythia, ludi Apollinares, in Apollinis honorem inſtituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis ſerpentis nocentiſſimi, aut, ut Strabo lib. 9. ſcripſit, hominis ſceleratiſſimi, cognomento *Draconis*. Ovid. Met. 1. Victores hujus certaminis, teſte Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo deſumptis. Item *Pythia* ſacerdos Apollinis, eaque virgo, quæ ſpiritu dei afflata reſponſa conſulentibus dabat.

Pythias, Pythagoræus, Damonis amicus, qui tamen Plutarcho & Iamblicho φιντίας appellatur. Apud Cic. quoque 3.

de Offic. & apud Val. Max. lib. 4. *Phynthian* vel *Pynthian* in antiquis codicibus ſcribi Petrus Daniel, & Turnebus Adverſar. 20. 13. obſervarunt. Vide Latinum Pacatum in Panegyrico Theodoſii cap. 17.

Pythius, Apollo ſic dictus à *Pythone* ſerpente, quem ſagittis ſuis adhuc puer interemiſſe dicitur, aut certe ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι, h. e. *à conſulendi uſu.* Alii tamen ſic dictum volunt ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, h. e. *à putreſcendo*, eò quod ſine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pythocles, Sen. ep. 21. *Ad Idomeneum Epicurus illam nobilem ſententiam ſcripſit, quâ hortatur, ut Pythoclea locupletem non publicâ, nec ancipiti viâ faciat. Si vis, inquit, Pythoclea divitem facere, non pecuniæ adjiciendum, ſed cupiditatibus detrahendum eſt. Apertior iſta ſententia eſt quam ut interpretanda ſit, diſertior quam ut adjuvanda.* Verba ipſa in Stobæi Serm. 17. ſic exſtant, Εἰ βούλῃ πλούσιόν τινα ποιῆσαι μὴ χρημάτων προστίθει, τῆς δὲ ἐπιθυμίας ἀφαίρει. Mutavit Monachus diſtinctiunculam & τινὰ ſcripſit pro Πυθοκλέα. Fuit autem iſte Pythocles formoſus adoleſcens, & in quo male Epicurus audivit. Quod præter Laertium, tangit Plut. adverſus Colotem. Damnat enim Epicurum qui adoleſcentem octodecim annos natum, ita eximie laudaverit, ut ſcriberet, οὐκ εἶναι φύσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἑλλάδι ἀμείνω.

Pythocles, nomen ſibi aliquod paravit libris Italicorum, è quibus tertium memorat Plutarchus Par. Min. cap. 14. quartum vero advocat Clemens. 1. Strom. ubi Samius adpellatur. Ac ſimiliter vocatur Plutarcho in Paral. cap. 41. ubi tertius ejus liber de R. R. citatur. Sed & idem Clemens in Protrept. tertium ejus librum celebrat περὶ ὁμονοίας, ſive de concordiâ. Voſſius.

Python, ſerpens miræ magnitudinis, ex putredine terræ poſt diluvium Deucalionis nati. Hic à Junone Latonæ ex Jove gravidæ dicitur fuiſſe immiſſus, nullamque ei pariendi quietem conceſſiſſe, donec illa ad Aſteriem ſororem ſuam perveniſſet, non multo ante in inſulam commutatam: à quâ ſuſcepta Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata, protinus matri obſtetricis officium præſtitit, fratremque naſcentem excepit: qui poſtea memor injuriæ, quâ Python matrem ſuam affecerat, ſagittis ſuis eum confixit. Cujus rei memoria, ne ullo temporis lapſu obliteraretur, ſacra certamina inſtituit, quæ à nomine ſerpentis *Pythia* appellavit. Ovid. Met. 1.

Hanc Deus arcitenens, & nunquam talibus armis
Ante, niſi in damis, capreiſque fugacibus uſus,
Mille gravem telis exhauſtâ pene pharetrâ
Perdidit, effuſo per vulnera nigra veneno.
Neve operis famam poſſet delere vetuſtas,
Inſtituit ſacros celebri certamine ludos
Pythia, perdomiti ſerpentis nomine dictos.

Videtur & idem innuere Statius Theb. 6.

Proxima vipereo celebravit libera nexum
Phocis Apollineæ bellum puerile pharetræ.

Hic ſerpens tantâ mole fuiſſe cenſebatur, ut arbores innecteret, & convelleret. Claud. in præfat. lib. 1. in Ruf.

Phœbeo domitus Python cum decidit arcu
Membraque Cyrrhæo fudit anhela jugo
Qui ſpiris tegeret montes, hauriret hiatu
Flumina, ſangineis tangeret aſtra jubis:
Tum liber Parnaſſus erat, nexuque ſoluto
Cœperat erectâ ſurgere fronde nemus;
Concuſſæque diu ſpatioſis tractibus orni
Securas ventis explicuere comas.

De pari re Orpheus Argonaut. verſ. 991.

Ἔνθα δράκων ὁλκοῖσιν ὑπὸ πλατέεσσιν ἑλιχθεὶς
Δινεύων ἀνάειρε κάρα, βλοσυρῆσι γένειον,
Δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα
Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης· ἰάχησε δὲ σύσκιον ἄλσος.

Stat. Theb. 1.

Amplexum Delphos, ſquamiſque annoſa terentem
Robora, ———
Perculit abſumptis numeroſa in vulnera telis.

Nomen arceſſere videtur ab Ebræo פתן *Pethen* quæ cognationem habet cum verbo פתה *patha*, i. e. *perſuaſit, illexit, decepit.* Cum autem Sol radiis ſuis nubem caliginoſam diſſipat ac dimovit, Apollo ſagittis Pythonem interimere dicitur. Vide Macrob. Saturnal. 1. 17. *Pytho* etiam dicitur oraculum Apollinis, vel certe locus ubi oraculum edebatur. Tibullus 2. 3.

Delos ubi nunc Phœbe tua eſt? ubi Delphica Pytho?

Lucan. l. 5.

——— *Seu barbaricâ cum Lampade Pytho*
Arſit, in immerſas cineres abiere cavernas,
Et Phœbi tenuere viam.

Ubi per *barbaricam lampada* intelligit à Brenno illatas faces Delphis. Unde illud:

Torrida ſacrilegum teſtantur lumina Brennum,
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.

Πνεῦμα Πύθωνος appellat B. Lucas in Actis, cap. 16. Plutarchus etiam lib. de defectu Oraculorum ſignificat omnes homines, qui ſpiritu fatidico correpti eſſent, *Pythones* appellari. De *Pythone* plura vide apud D. Dickinſonum Delph. Phœnicizant. cap. 1. 7. 8.. Hinc *Pythoniſſa*, vel *Pythia*, mulier fatidica; de quâ Oecumenius in 16. Act. Ap. *Pythia dicitur mulier quæpiam quæ inſidere ſolet tripodi Apollinis divaricatis cruribus: deinde hoc modo ſpiritus pravus infernè aſcendens, & per loca mulieris tranſiens, eam inſaniâ replebat; & hanc ſolutis crinibus ſub hæc bacchari, ſpumamque ore cogebat emittere, & ita in debacchatione conſtitutam, inſaniæ verba proferre.* En tibi Delphici Oraculi ritum apertum. Nil fingo. Græca ipſa vis? en tibi. Λέγεται ἡ Πυθία αὕτη γυνή τις εἶναι ἐπικαθῆσθαι τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος, διαιροῦσα τὰ σκέλη, εἶθ' οὕτως πνεῦμα πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιδόμενον, καὶ διὰ τῶν γεννητικῶν αὐτῆς διαδυόμενον μορίων πληροῦν τὴν γυναῖκα τῆς μανίας, καὶ ταύτην τὰς τρίχας λύουσαν λοιπὸν βακχεύεσθαί τε καὶ ἀφρὸν τοῦ στόματος ἀφιέναι, καὶ οὕτως ἐν παρανοίᾳ γινομένην τὰ τῆς μανίας φθέγγεσθαι ῥήματα.

Q U

Quadratus, Romanus hiſtoricus, cognomento *Aſinius*. Ionicâ dialecto Romanam hiſtoriam lib. 15. condidit, Opus autem ſuum χιλιετηρίδα inſcripſit, quia complecteretur *annos mille*, teſte Suidâ. Nempe hiſtoria erat ab U. C. uſque ad annum Urbis milleſimum, quo millenarius Agon à Philippis Impp. maximo fuit apparatu celebratus. Quod minus perſpexit Suidas, qui perduxiſſe hiſtoriam ait uſque ad Alexandrum Mammeæ filium. Puto idem opus ſignari, quando Steph. ex Aſinio hoc Quadrato, vel ſecundum Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος citat in Ἄγθηαν, vel decimumquartum Ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας in Ὀξύβιοι, vel decimumquintum Ῥωμαϊκῶν in Θαψίπολις. Etiam Parthyenica, ſive Parthorum origines ac bella, in literas retulit, teſte Capitolino in Vero; *Quod quidem & jam Quadratus, belli Parthici ſcriptor, incuſatis Seleucenis, purgat.* Primum Παρθυηνικῶν librum Steph. advocat in Γηλύς, tertium in Γερμανίκεια & Ταρσός, octavum in Γάζακα, nonum in Σόλυμα. Idem ἁπλῶς laudat Ἀσίνιον Κουάδρατον in Μεσήνη. Porro Παρθυηνικὰ hic liber vocabatur in codd. vulgatis; unde Xylander fecit Παρθικά; ſed ſcripſerat Steph. Παρθυηνικά, nam Παρθυηνὴ potiſſima eſt regio Parthiæ, unde ſynecdochicè Πάρθοι pro Παρθυηνοί. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 16.

Q. Cl. Quadrigarius, vetus hiſtoricus Romanus, Siſennæ ac Valerio Antiati æqualis. Vide Voſſ. de hiſt. Latinis lib. 1. cap. 10.

Quæſtor, ſic dicitur, qu. *quæſitor.* Ulpianus lib. ſingulari de officio *Quæſtoris*: A genere *quærendi* Quæſtores initio dictos, & Junius, & Trebatius, & Feneſtella ſcribunt. Eandem quoque originationem ponit Beda de Orthographiâ. Sed ut genus quærendi non unum, ita nec unum genus Quæſtorum. Primi & antiquiſſimi in Urbe *quæſtores rerum capitalium*, qui & citra συγχυσιν *quæſitores* ſæpe dicuntur. Sic vocat Cicero in Divinat. ad quam ſic Aſconius: *Quæſitor eſt prætor de pecuniis repetendis quæſtionem exercens, nam proprie quæſitores dicuntur criminalium quæſtionum, ut Virgilius: Quæſitor Minos urnam movet.* Dicitur & *quæſtor* parricidii. Feſtus: *Paricidi quæſtores* (Sic emendat Scaliger, pro quo in vulgatis *parici*) *appellantur, qui ſolebant creari causâ rerum capitalium quærendarum. Nam paricida non utique is qui parentem occidiſſet, dicebatur, ſed qualemcunque hominem. Id autem fuiſſe indicat lex Numæ Pompilii regis his compoſita verbis*: SI QUIS HOMINEM LIBERUM DOLO SCIENS MORTI DUIT, PARICIDA ESTO. Idem: *Quæſtores dicebantur, quod quærerent de rebus capitalibus, unde qui talia quærunt, quæſtores paricidi appellantur.* Hodie ſimiliter in re Eccleſiaſticâ dicuntur *Inquiſitores hæreticæ pravitatis.* Proximi antiquitate ſunt *Quæſtores urbani*, qui & *ærarii* dicti, quia præerant ærario, quod in æde Saturni erat. Hi demum creati liberâ Rep. an. U. C. 269. ut ex Dionyſio & Livio diſcimus. Nam quod Tacitus & Pomponius, eos ſcribunt ſub regibus fuiſſe, id tantum verum videtur de *quæſtoribus parricidi.* Munus *urbanorum quæſtorum* fuit, pecuniam publicam accipere, expendere, prædam ex hoſtibus captam vendere, ſigna militaria (erant ea vel ex auro, vel argento, velis enim non utebantur) in ærario adſervare, & Conſulibus in bellum ituris mittere, legatos qui Romam venerant, excipere, deducere, iis hoſpitium curare, ægrotantium curam

curam gerere, mortuiſque è publico munus facere. Etiam decreto Auguſti Senatuſconſulta aſſervanda iis tradita, quæ ante penes Ædiles ac Tribunos. Tertius *quæſtor*, erat *provincialis*, qui unà cum proconſule, vel proprætore in provinciam exibat. Munus ejus verſabatur, partim circa pecuniam attributam, partim circa vectigalem. Ejuſdem erat à publicanis ex re frumentariâ, portoriis, aliique exigere vectigalia, Romamque in ærarium referre. Ex hiſce 3. *quæſtorum* generibus primus dictus, à *quærendis criminibus*. ſecundus, tertiuſque à *quærendis pecuniis*. Erat & quartum *genus quæſtorum*, qui *principis*, ſive *Auguſti quæſtores* dicti, alioque nomine *Candidati principis* vocabantur. Hi principis epiſtolas & orationes in Senatu legebant. Vide Voſſium in *Quæſtor*.

Quinquatrus, ſive *Quinquatria*, ſunt dies feſti Minervæ, quos Græci Παναθήναια vocant. Soſipater l. 1: *Quinquatrus pluraliter, non Quinquatria: non enim dicti ſunt quinque dies atrus (f. atri:) ſed quod quinque dies Iduum, quas atrum antiqui dicebant: ſive à quinquando, hoc eſt, luſtrando: quod eo die arma ancilia luſtrari ſint ſolita.* Ego (inquit Voſſius) nec priorem opinionem ſequor (omnino enim *atrus* eſt vocis παράληξις, ut *ſimus* in *vigeſimus*) nec poſteriorem, cum ita dicantur à *quinque*: nempe quod ſint *poſt quintum diem Iduum Martiarum*: quod tamen de *majoribus tantum Quinquatribus* verum eſt. Nam *quinquatrus minuſculæ* erant *Idibus Juniis*, Hanc ſententiam ſequitur Varro lib. 5. de L. L. *Ab Tuſculanis poſt diem ſextum Eidus vocatus ſexatrus; & poſt diem ſeptimum ſeptimatrus: ſic hic quod erat poſt diem quintum Eidus, quinquatrus.* Item Gellius l. 2. c. 21. *In ſeptentriones triones per ſeſe nihil ſignificare aiunt, ſed vocabuli eſſe ſupplementum: ſicut in eo quod quinquatrus dicamus, quod quinque ab Idibus dierum numerus ſit, atrus nihil.* Eadem ſententia Feſti, cujus hæc verba: *Quinquatrus appellari quidam putant à numero dierum, qui fere his celebrantur: qui ſcilicet errant, tam hercule quam qui triduo Saturnalia, ac totidem diebus Compitalia: nam omnibus his ſingulis diebus fiunt ſacra. Forma autem vocabuli ejus, exemplo multorum populorum Italicorum, enunciata eſt, quod poſt diem quintum Iduum eſt is dies feſtus; ut apud Tuſculanos triatrus, & ſexatrus, & ſeptenatrus, & Faliſcos decimatrus. Minervæ autem dicatum eum diem exiſtimant, quòd eo die ædis ejus in Aventino conſecrata eſt.* Hactenus Feſtus. Opinionem autem quam is damnat, ſecutus eſt. Ovidius Faſt. 3.

Una dies media eſt, & fiunt ſacra Minervæ:
Nominaque à junctis quinque diebus habent.
Sanguine prima vacat, nec fas concurrere ferro:
Cauſa, quod eſt illâ nata Minerva die.
Altera, treſque ſuper raſâ celebrantur arenâ:
Enſibus exertis bellica læta Dea eſt.

Secundum quinquatruum diem natalem fuiſſe Ovidii, ait ipſe Triſt. lib. 4.

Lucifer amborum natalibus adfuit idem,
Una celebrata eſt per duo liba dies.
Hæc eſt armiferæ de feſtis quinque Minervæ,
Quæ fieri pugnâ prima cruenta ſolet.

Natus ergo eſt ſexto poſt Martias Idus. Sed & moris erat, ut ii dies jucundè, hilariterque traducerentur. Auguſtus ad Tiberium: *Nos mi liberi, Quinquatrus ſatis jucundè egimus: Luſimus enim per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus.* Lipſius. Juven. Sat. 10.

Eloquium ac famam Demoſthenis aut Ciceronis
Incipit optare, & totis Quinquatribus optat
Quiſquis adhuc uno partâ colit aſſe Minervam.

Hinc etiam illis feſtis certamina Oratorum & Poetarum Xiphilinus de Domitiano: Θεὸν μὲν γὰρ τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὰ μάλιστα ἠγάλλε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰ Παναθήναια μεγάλως ἑώρταζε, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀγῶνας καὶ Ποιητῶν, καὶ Λογογράφων μονομάχων τε κατ᾽ ἔτος, ὡς εἰπεῖν, ἐν τῷ Ἀλβανῷ ἐποίει. Symmachus lib. 5. Epiſt. *Nempe Minervæ tibi ſolenne de Scholis notum eſt, ut ferè memores ſumus etiam procedente ætate puerilium feriarum: ad eum diem convivium tibi paramus.* Horat. ep. ult.

Ac potius puer ut feſtis Quinquatribus olim
Exiguo gratóque fruaris tempore raptim.

Quintilianus, Rhetor, Hiſpanus ex civitate Calaguritanâ, quamobrem ipſe quoque Hiſpanos provinciales ſuos vocat. Romam cum Galbâ venit, brevique tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit; unde Martialis:

Quintiliane vagæ moderator ſumme juventæ,
Gloria Romanæ Quintiliane togæ.

Primus è fiſco ſalarium tulit, eoque dives evaſit; unde Juvenalis Sat. 7.

——— *Unde igitur tot*
Quintilianus habet ſaltus?

Incidit autem illius ætas in ea tempora, quibus inclinatio quædam ſermonis Romani ad barbariem fieri cœperat. Avum habuit Quintilianum, cujus dicuntur eſſe declamationes, quæ Quintiliani nomine extant. Plura qui volet, legat politiſſimi Politiani præfationem, Fabii Inſtitutionibus præfixam.

Quintilis menſis ideo dictus eſt, quòd ordine *quintus* eſſet à Martio, qui apud antiquos primus anni menſis erat, ſed poſtea in honorem Julii Cæſ. Dictatoris, M. Antonio Conſ. legem ferente, *Julius* appellatus eſt.

Quintius, cognomen; unde *Quintia porta*, trans Tyberim, à Q. Cincinnato dicta. *Quintiorum* autem familia Romæ multiplex fuit, in quâ Cincinnati, Flaminii, Criſpini, Martii, diverſis temporibus claruere. Volater.

L. *Quintius*, Prætor, de provinciâ reverſus, obſervatâ, quod mirum, Domitiani temporibus, præturæ maximâ caſtitate, cum æger aſſidenti amico diceret, frigidas ſe habere manus, & renidens ille dixiſſet: *Atquin eas de provinciâ calidas paulo ante revocaſti*: riſit, delectatuſque eſt, quippe alieniſſimus à ſuſpicione furtorum. Contra, ſi hoc diceretur male ſibi conſcio, & ſua furta recolenti, exacerbaſſet auditum. Macrob. Sat. 7. 3.

Quirinalia, vocabant diem, quo ſacra *Quirino* fiebant. De his Ovidius, & Varro: Quorum primus Faſtorum ſecundo:

Et referunt certi ſacra paterna dies.

Ergo Quirinalia ſtata erant & annua; & corruptus Dionyſii locus lib. 2. cum Αὐτόν τε, inquit, τὸν Ῥωμύλον ὡς κρείττονα γενόμενον, ἢ κατὰ τὴν θνητὴν φύσιν, ἱεροῦ κατασκευῇ καὶ θυσίαις διετησίοις ἔταξε Κυρῖνον ἐπονομαζόμενον γεραίρεσθαι. Legendum omnino ἐτησίοις extrito δι. Mendum quod huc uſque nemo Criticorum ſuboluit. Ita Neapolis. Pergit poeta:

Sed cur hæc eadem ſtultorum feſta vocetur?

Plutarchus in Quæſt. Romanis: Διὰ τί τὰ Κυρινάλια Μωρῶν ἑορτὴν ὀνομάζουσιν; ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπεδέδωκεσαν (ὡς Ἰόβας φησὶ) τοῖς τὰς αὑτῶν φρατρίας ἀγνοοῦσιν; ἢ τοῖς μὴ θύσασιν, ὥσπερ οἱ λοιποὶ κατὰ φυλὰς ἐν τοῖς Φορνικαλίοις, δι᾽ ἀσχολίαν, ἢ ἀποδημίαν, ἢ ἄγνοιαν ἐδόθη τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ἀπολαβεῖν. Ubi non damno inter cauſas diſtractiones & peregrinationes: ſed illa τῆς ἀγνοίας Ovidio placuit, itemque Feſto Pompeio; cujus hæc verba ex emendatione Scaligeriani acuminis: *Quirinalia menſe Februario dies quo Quirino fiunt ſacra. Item ſtultorum feriæ appellatur, quod quidam qui ſuorum Fornicalium ſacra Romæ ignoraverant, eo potiſſimum rem divinam faciunt.*

Quirinus, de *Quiritum*, ac *Quirini* etymo, quanquam propriè pertineat ad propria, παρέργως aliquid addemus (inquit Voſſius in *Quiritare*) Meo judicio à *Curibus* eſt *Quirites*, & *Quirinus*, non contrà. Nam *Quirites* propriè qui *Cures* incolebant, Sabinorum oppidum, in quo regnabat Tatius: ut Romani, qui cum Romulo Romam tenebant. Verum poſt fœdus ictum inter Romulum ac Tatium pro eodem populo habiti *Romani* & *Quirites*: unde *Quiritari*, pro *populi Romani auxilium implorare*. Dubium vero num *Curibus* ſit nomen à *Curis*, quæ Sabinis, Feſto teſte, haſtam ſignificat: an *haſtæ* à *populo haſtato* ſit impoſitum nomen. Ovidius de *Quirini* appellatione varias eſt contentus adduxiſſe opiniones: judicium vero ſuum non interponit. Sic enim ait Faſt. 2.

Sive quòd haſta quiris priſcis eſt dicta Sabinis,
Bellicus à telo venit in aſtra Deus:
Sive ſuo regi nomen poſuere Quirites;
Seu quia Romanis, junxerat ille Cures.

Priorem Ovidii verſum quod attinet, ei adſtipulatur Dionyſius Halicarn. lib. 2. Ῥωμ. ἀρχαιολ. Κυρεῖς γὰρ οἱ Σαβῖνοι τὰς αἰχμὰς καλοῦσι.

R A

R*Aab*, meretrix Chananæa in Jerichuntis urb. devaſtatione ſola ſervata cum totâ ſuâ familiâ, & omnibus quæ poſſidebat, quòd abſconderit nuncios quos eò miſerat Joſue Joſ. cap. 6.

Rabanus Maurus Albini Flacci auditor fuit, ac ex quarto Cœnobii Fuldenſis abbate ſextus eſt factus epiſcopus Moguntinus. Præter doctiſſimos in Scripturam commentarios, inter alia compoſuit Martyrologium, quod ab Henr. Caniſio editum eſt, Tom. 6. Ant. Lect. Vide Barthii Adverſar. lib. 33. c. 8. Liber ejus de vita Mariæ Magd. Manuſcriptus eſt Oxonii in Bibliotheca Magdalenenſi. Vitam Rabani 3. libris complexus eſt Trithemius, qui & deſcripſit tranſlationem ejus in Saxo-

niam

niam è Monaſterio S. Albani prope Moguntiam ubi fuerat ſepultus A. D. 856.

C. *Rabirius*, eques Romanus, perduellionis, i. e. læſæ majeſtatis accuſatus à T. Labieno Tribuno plebis, quòd Saturninum virum ſceleratum, & hoſtem patriæ in tumultu occidiſſet; de quo extat oratio Ciceronis.

C. *Rabirius*, Poeta grandiloquus, uſque adeo, ut hâc parte proximus à Virgilio crederetur. Deſcripſit bellum Actiacum inter Antonium & Octavium. Meminit quoque ejus Ovid. Pont. lib. 4. eleg. ult.

——*Magnique Rabirius oris.*

Itemque Seneca lib. 6. de Benef. cap. 3. *Egregiè mihi videtur M. Antonius apud Rabirium poetam, cum fortunam tranſeuntem aliò videbat, & ſibi nihil relictum præter jus mortis, id quoque ſi occupaverit, cito exclamare:*

Hoc habeo, quodcunque dedi.

Maximè noſtri ævi eminent, princeps carminum Virgilius, Rabiriuſque. Quintilianus tamen lib. 10. ſatis jejunè laudat: *Rabirius, ac Pedo, non indigni cognitione, ſi vacet.* Citat Fulgentius Planciades è Rabirii Satyrâ:

Abſtemium merulenta fugit Methenia nomen.

Ubi mirum ſecundam in *abſtemius* corripi: niſi placet συνίζησιν eſſe. Sed, credo, diverſus ille Rabirius. Imò fortaſſe ne Rabirius quidem. Nam in libris aliis eſt *Rubrius*, ſed quis iſte Rubrius, æquè incertum. Unde aliqui *Rutilius* emendant. Quibus quo minùs ſubſcribam, in causâ illud eſt, quod Rutilii Satyrographi, veterum nemo meminerit. Voſſius.

Ramiſes rex Ægypti (cujus ætate captum eſt Ilium) Obeliſcum fecit 40. cubitorum, & alium longitudine undenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem feciſſe dicuntur viginti hominum millia. Cujus operis admiratione factum eſt, ut cum Syenen op. expugnaret Cambyſes rex, ventumque eſſet incendium ad crepidines Obeliſci, extingui ignem juberet, molis reverentiâ. *Rhamſes* legendum, vel *Ranſes*, ut eſt apud Plin. 36. 8. Hunc forſan intelligit Corn. Tacitus, Annal. lib. 2. ubi ſacerdos Ægyptius Germanico narrat, regem *Rhamſen*, Libya, Æthiopia, Mediſque & Perſis ac Bactrianâ, & Scythiâ potitum, quaſque terras Syri, Armenii, & contigui Cappadoces colunt, &c. hæc literis Ægyptiis ibi ſcripta in Obeliſcis: de quibus Ammianus lib. 17. Idem forſan eſt Rhampſinitus apud Herodotum in Euterpe.

Ramnes, vel *Rhamnes*, pro equitibus Romanis uſurpat Perſius: eos ſic vocat ab illis equitibus, quos cum Luceribus ac Tatienſibus inſtituit Romulus. Varro l. 4. de L. L. *Ager Romanus primum diviſus in tres partes, à quo tribus appellatæ, Tatienſium, Ramnium, Lucerum. Nominatæ, ut ait Ennius, Tatienſes à Tatio, Ramnes à Romulo, Luceres, ut ait Junius, à Lucumone. Sed omnia hæc vocabula Tuſca, ut Volumnius, qui Tragœdias Tuſcas ſcripſit, dicebat.* Aſcon. Pedian. in 3. Verr. *Tribus principio tres fuerunt, Tatienſis una à Tatio rege, Ramnenſis altera à Romulo, Luceres altera à Lucumone, ſive à Lucretino, ſive à Luco, quem lucum aſylum vocaverat Romulus.* Plinius de viris Illuſtribus: *Tres equitum centurias inſtituit, quas ſuo nomine Ramnenſes, à Tito Tatio Tatienſes, à Lucumone Luceres appellavit.* Plutarchus in Romulo: Φυλὰς δὲ τρεῖς καταστήσαντες, ὠνόμασαν τοὺς μὲν ἀπὸ Ῥωμύλου, Ῥαμνήσους· τοὺς δὲ ἀπὸ Τατίου, Τατιήνσης· τρίτους δὲ Λουκερήνσης, διὰ τὸ ἄλσος, εἰς ὃ πολλοὶ καταφυγόντες, ἀσυλίας δεδομένης, τοῦ πολιτεύματος μετέσχον· τὰ δὲ ἄλση λούκους ὀνομάζουσι. A *Romulo* nempe *Ramnes* dictos volunt. Robertus Titius vero putat eſſe à ῥάμνος, quod exponitur σοφὸς, καὶ ἐλλόγιμος. Sed corruptus eum decipit locus, quia legendum illic Ῥαμνούσιος. Vide Yvonem Villiomarum adverſus Titium l. 5. cap. ult. & Caſaubon. in Athen. lib. 15. cap. 5. Voſſius. Propertius lib. 4.

Hinc Taties, Rhamneſque viri, Luceresque coloni.

Ovidius Faſtorum 3.

Quinetiam partes totidem Tatienſibus ille,
Quoſque vocant Rhamnes, Luceribuſque dedit.

Raſis, genere Arabs, inſtitutione & educatione Africanus, philoſophorum & medicorum ſui temporis facilè princeps. Geſnerus.

Recaranus, idem qui Hercules. Auctor Originis Gentis Romanæ: *Eo regnante, forte Recaranus quidam, Græcæ originis, ingentis corporis, & magnarum virium paſtor, quia erat formâ & virtute cæteris antecellens, Hercules appellatus, eodem venit.* Vide quæ ſequuntur.

Regulus. Vide *Atilius.*

Remphan, Numen quoddam à Gentilibus cultum, de quo S. Stephanus Act. 7. 43. ubi tamen in quibuſdam codd. Ῥαιφὰν legitur quæ L. Capello melior lectio videtur. Cæterum quis ſit deus ille Remphan obſcurum eſt, inquit vir eruditus, & incertum, variantque hic & ſudant interpretes. Diod. S. l. 1. Regem Ægypti quendam nomine *Remphin* commemorat filium Κέτνα (quem Græci Protea fuiſſe dicunt) circa illud tempus quo videtur Jacob cum familiâ deſcendiſſe in Ægyptum. Regem illum dicit colligendis & congerendis pecuniis totum fuiſſe deditum, ita ut poſt ſe reliquerit quadraginta myriadas talentorum. Unde quis conjicere non ineptè poſſit illum fuiſſe Pharaonem, qui Joſephum Ægypto præfecit, quique ex annonæ copiâ quam divendebat omnem Ægypti & vicinarum regionum pecuniam corraſit. Ille ergo Remphis (ſiquidem is eſt qui Joſephum Ægypto præfecit) videtur ab Ægyptiis ob ſervatam Ægyptum, cultus fuiſſe pro Deo (quomodo Apim & Oſirim coluerunt) idemque forte ab Iſraelitarum Idololatris nonnullis cultus fuit, ad Ægyptiorum imitationem, quorum Iſraelitæ Idololatriam in vitulo aureo procuidubio imitati ſunt. Et forte iſte Remphis fuit ipſe Ægyptiorum Apis quem bovis figurâ coluiſſe videntur Ægyptii ob ſomnium vaccarum quo monitus fuit divinitus de annonæ copiâ & penuriâ, quæ in Ægypto & vicinis regionibus contigit ſub ipſius regno, cujus ſomnii occaſione Joſephus Ægypto eſt præpoſitus, & ab eo tota Ægyptus ſervata eſt.

Remulus Sylvius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, ubi nunc Roma eſt. Ob impietatem fulmine ictus creditur. Ovidius:

——*In Remulum fulmina miſſa ferunt.*

Remuria, ſacra ad Lemures, i. e. larvas nocturnas, & terrificationes placandas inſtituta. A Remo, quem interfecit Celer, Romuli comes, feruntur habere nomen, quæ poſtea aſperiore literâ *r* in leniorem mutatâ, *Lemuria* ſunt dicta. Porphyrio Horatii interpres, vult *Lemures* nominatos qu. *Remures*, à *Remo*, cujus occiſi umbram cum frater Romulus placare vellet, *Lemuria* inſtituit, i. e. Parentalia, quæ menſe Maio per triduum celebrari ſolebant.

Remus, frater Romuli primi Romanorum regis, qui quòd nova urbis Romæ mœnia per ludibria tranſiliiſſet, à fratre eſt infectus, aut, ut alii volunt, à Celere quodam Tribuno. Poſt cujus mortem obortâ peſtilentiâ, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi: ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus, ſemper juxta Romulum quidvis ſancientem ponebantur, ut mortuus etiam Remus pariter imperare videretur. Unde eſt illud Virgil. Æn. 1.

——*Remo cum fratre Quirinus*
Jura dabunt.——

Hic unà cum Romulo urbem Romam condidiſſe fertur. Plin. 8. 17. *Sicut de conditoribus noſtris accepimus.* Marcus Manilius Aſtronom. lib. 5.

Qua genitus cum fratre Remus hanc condidit urbem.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Romulus æternæ nondum firmaverat urbis
Mœnia, conſorti non habitanda Remo.

Mihi tamen (inquit Dempſterus) animadverſum à Remo fundamenta ejus jacta, erat enim major natu, Stat. Sylv 5. 2.

——*Neque enim de ſanguine cretus.*
Turmali, trabeâque Remi.

Idem Sylv. 2. ult.

Dices culminibus Remi vagantes
Infandos domini nocentis ignes.

Propertius 2. 1.

Quis gradibus domus iſta Remi ſe ſuſtulit olim.

Idem lib. 4. eleg. 1.

Regnave prima Remi, aut animos Carthaginis altæ.

Martialis 10. 76.

Sed de plebe Remi, Numæque verna.

Juvenalis Sat. 10.

Turba Remi ſequitur fortunam.

Et ante omnes Catullus epigr. 56.

Glubit magnanimos Remi nepotes.

A fratre Romulo occiſum volunt poetæ. Propertius:

Si modo Avernalis tremulæ cortina Sibyllæ
Dixit Aventino rura pianda Remo.

Idem lib. 3. eleg. 9.

——*Et cæſo mœnia firma Remo.*

Horatius 7. Epod.

Ut immerentis fluxit in terram Remi
Sacer nepotibus cruor.

Luc. *Fraterno primi maduerunt ſanguine muri.*

Hic, ut Romulus, nomen habet à *rumâ*, i. e. mammâ, quam lupa infantibus præbuit, vel ipſo Plinio teſte, apud quem hactenus l. 15. c. 19. mendosè ſcriptum eſt *rumen.*

Rhadamanthus, Jovis ex Europâ fil. rex Lyciæ, qui quòd ſeverus fuerit juſtitiæ miniſter, fingitur à poetis apud inferos nocentum culpas explorare. Virg. Æn. 6.

Gnoſius hæc Rhadamanthus habet duriſſima regna,
Caſtigatque auditque dolos ſubigitque fateri,
Quæ quis apud ſuperos furto lætatus inani
Diſtulit in ſeram commiſſa piacula mortem.

Hoc ex doctrinâ Platonis (inquit de la Cerda) ut credi poteſt,

teſt, qui in *Minoe*, poteſtatem Minois ac Rhadamanthi ita diſcriminat: *Rhadamanthus quidem vir bonus exſtitit; à Minoe ſiquidem inſtructus erat: nec tamen regiam diſciplinam omnem, ſed regi tantum miniſtare in judiciis didicit. Unde judex bonus appellatus eſt. Eo plane, veluti legum cuſtode per urbem uſus eſt Minos.* Et ſupra loquens de Homero: Οὐ Ῥαδάμανθον πεποίηκε δικάζοντα. Idem in Gorgiâ Rhadamanthum facit inferiorem Minoe, cum ait Aſiaticos judicari ab Rhadamantho, Europæos ab Æaco: Minois vero eſſe munus injunctum, ut judicaret ſupra illos: ait enim ἐπιδιακρίνειν, ſi quid illi ambiguum reliquiſſent. Verum eſt quidem ab eodem Platone Rhadamanthum induci judicem, lib. 12. de Legg. dat enim illi κρίσιν τῶν δικῶν. Quin lib. 1. de Legg. majore adhuc dignitate illum afficit, facit enim illum dicentem, & diſtribuentem jus διανέμειν τὰ περὶ τὰς δίκας ὀρθῶς. Eſt autem longè aliud judicare, ac jus dicere. Pindarus, Od.2.Olymp. Rhadamanthum vocat Saturni πάρεδρον ſive *aſſeſſorem*: & Od. 2. Pyth. ait illum non delectari ἀπάταισιν *dolis*. Plato, lib. 1. de Legg. δικαιότατον vocat. Ariſtides in 2 Platonicâ dat ei εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην. Idem laudans Antoninum Philoſophum: τίς γὰρ Ῥαδάμανθος, ἤ τις Αἰακὸς οὕτω δίκαιον ἑαυτὸν πρὸς ἅπαντα δικαστὴν, διεφύλαξε; Demoſthenes in ἐρωτικῷ, ait Æacum & Rhadamanthum amatos à Diis διὰ σωφροσύνην, non minus quàm propter fortitudinem Herculem, Caſtorem, Pollucem, propter pulchritudinem Ganymedem & Adonin. Unde Theognis in Gnomis:

> Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
> Πλείονα τ' εἰδείης Αἰολίδου Σισύφου.

Rhamnuſia, indignationis Dea, ab iis pœnas repetens qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent; à *Rhamno* Atticæ rege ſic nuncupata. Lucan. lib. 5.

> *Et tumidis infeſta colit quà numina Rhamnus.*

Ovid. Triſt. 5. 8.

> *Exiget at dignas ultrix Rhamnuſia pœnas.*

Auſonius, Epigr. 24.

> *Grande aliquod verbum nimirum diximus, ut ſe*
> *Inferret nimiis vindex Rhamnuſia votis.*

Herodes Orator Inſcriptione ad viam Appiam erutâ Ἦτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὁράεις Ῥαμνουσιὰς Οὖπι.

Rhea, Cœli & Terræ filia. Heſiod. ubi de Terræ filiis:

> Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα, τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
> Κοῖόν τε Κρεῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
> Θείαν τε Ῥείαν τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε.

At Orpheus in Hymnis Rheam primam omnium à Deo factam fuiſſe, inquit, quem *Protogonum* appellant:

> Πότνια Ῥέα θύγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο.

Quæ cum fuiſſet poſtea Saturni uxor credita, de illâ ſcripſit idem Orpheus:

> Παντομήτορ' ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρα μάκαιρα.

Hanc ipſam Jovis fuiſſe matrem teſtatur Callimachus:

> Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
> Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές.

Hujus ſacrificia fiebant die nono Lunæ, ut innuit Nicander in Alexipharmacis, magnâ cum vociferatione:

> Ἤ ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης
> Εἰνάδι λειοφόρροισιν ἐνιχρίμπτουσα κελεύθοις,
> Μακρὸν ἐπεμβοάα γλώσσῃ θρόον· οἱ δὲ τρέουσιν
> Ἰδαίης ῥιγηλὸν ὅτ' εἰσαΐουσιν ὑλαγμόν.

Quod autem Rhea Terra ſit, vel vis Terræ, quæ ad generationem rerum pertranſit, teſtatur Apollonius, Argon. 1.

> ——Ἔνθεν ἐς αἰεὶ
> Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται,
> Ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
> Ἀνταίη δαίμων· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο,
> Αὐτομάτη φύε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης,
> Θῆρες δ' εἰλυούς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες
> Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον.

Alio nomine *Ops*, *Mater Deum*, & *Magna Mater*, & *Cybele* dicta. Item *Dea Phrygia*, *Idæa*, *Berecynthia*, *Dindymene*, & *Peſſinuntia*. Dictam volunt *Rheam* ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quòd *affluat* rebus omnibus terra. Vel potius *Rhea* eſt à verbo Ebræo רעה *Raha*, pavit, & in 2. Conjugatione *Rhea*, i. e. *aſſociavit ſibi commenſalem*. Vide Nat. Com. lib. 9. cap. 5. & Fungerum in *Rhea*. Hujus currum leones trahebant. Ovid. Faſt. 4.

> ——*Cur huic genus acre leonum*
> *Præbent inſolitas ad juga curva comas?*

Lucianus de deâ Syriâ (hæc eadem cum Rheâ) Λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ὁκοίην Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσιν. Hinc Hierapoli in ſeptis templi Deæ Syriæ urſi & leones erant manſueti, qui neminem læderent. Idem: Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι καὶ ἵπποι καὶ αἰετοὶ καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες καὶ ἀνθρώπους οὐδαμὰ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τε εἰσὶ καὶ χειροήθεις.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine *Ilia* appellata: quam cum Amulius patruus ejus Veſtæ virginem legiſſet, à Marte compreſſa Romulum & Remum peperit. Sidonius in Panegyrico Majorani:

> ——*Videas hic craſſo fuſa metallo*
> *Antra Rheæ, fœtamque lupam, quam fauce relicta*
> *Blandiri quoque terror erat.*

Clypeum Romæ deſcribit; & notandum Poetas Heroum clypeos hac hiſtoriâ ornare. Virgil. Æn. 8.

> *Fecerat & viridi fœtam Mavortis in antro*
> *Procubuiſſe lupam: geminos huic ubera circum*
> *Ludere pendentes pueros, & lambere matrem*
> *Impavidos: illam tereti cervice reflexam*
> *Mulcere alternos, & corpora fingere linguâ.*

Claudianus in Paneg. Olybr. & Probi:

> *Et formidato clypeus Titana laceſſit*
> *Lumine quem tota variarat Mulciber arte.*
> *Hic patrius Mavortis amor, fœtuſque notantur*
> *Romulei, poſt amnis ineſt, & bellua nutrix:*
> *Electro Tiberis, pueri formantur in auro*
> *Fingunt æra lupam, Mavors adamanta coruſcat.*

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum denuo morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non eſt veritus.

B. *Rhenanus*, flor. ſub Maximiliano & Carolo Qu. Imp. Vitam ejus fusè, nec ineleganter deſcripſit Jo. Sturmius. Uti alios ſcriptores, eoſque inter Tertullianum & Plinium; ità & hiſtoricos complures, partim primus edidit, partim Caſtigavit & illuſtravit notis, quales Livius Velleius, Paterculus, Tacitus, an. 1531. Emiſit luculentos illos Rerum Germanicarum commentarios. Obiit vero an. 1547. Ætatis 62.

Rheſus, Strymonis & Euterpes Muſæ fil. rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Trojanorum venit. Sed prodente Dolone ſpeculatore Trojano, à Diomede & Ulyſſe, primâ nocte occiſus eſt. Virg. Æn. 1.

> *Nec procul hinc Rheſi niveis tentoria velis*
> *Agnoſcit lachrymans, primi quæ prodita ſomno*
> *Tydides multâ vaſtabat cæde cruentus,*
> *Ardenteſque avertit equos in caſtra, priuſquam*
> *Pabula guſtaſſent Trojæ, Xanthumque bibiſſent.*

Catullus:

> *Nec Rheſi niveæ citæque bigæ.*

Claudianus de Rheſi equis:

> *Grataque retulerat raptos ad caſtra jugales:*
> *Quorum, ſi qua fides augentibus omnia Muſis,*
> *Impetus exceſſit Zephyros, candorque pruinas.*

Apud Virgilium *Rheſi Mavortia tellus* ponitur pro Thraciâ. Mela 2. 2. *Tum Rheſo regnata quondam pars Thraciæ.*

Jo. *Reuchlinus*, ſive *Capnio*; quod nomen ex Germanico factum Græcum Hermol. ei Barbarus impoſuerat, cùm à Maximiliano Imp. Romam miſſus eſſet. Natus eſt Phorcemii an. 1454. Præcipua ejus laus eſt quòd Hæbrææ Linguæ ſtudium in Germaniâ ſuſcitarit, quo nomine plurima perpeſſus eſt. Obiit an. Ætatis 67. Apotheoſin ejus habes in Colloquiis Eraſmi. Vitam vero apud Melchiorem Adamum ſileſium.

Rhianus Benæus (eſt autem Βήνη civitas Cretæ) Eratoſtheni æqualis fuit, teſte Suidâ, nobilis fuit Grammaticus & Poeta, Athenæo etiam memoratus, lib. 11. & Stobæo Serm. de Imprudentiâ. Stephanus citat ejus Eliaca, Theſſalica Iliaca, Achaica & Meſſeniaca. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 111.

Rhimotalces, Thracum rex, qui ab Antonio ad Auguſtum Octavium tranſierat. Hic cum Cæſari petulantius, crebriuſque inter pocula ſocietatem & convictum exprobaret, illud ab indignato Auguſto reportavit: *Amo proditionem, proditores vero odi.* Plutarchus.

Rhinton, Tarentinus figuli F. floruit ſue Ptol. Lagide, reliquit fab. 38. partim Comicas, partim Tragicas. Suidas.

Cœlius *Rhodiginus*, Maximiliani Imp. temporibus extremis floruit, vir omnigenæ Doctrinæ; interiorum autem literarum ſcientiâ nemini ſui ſeculi ſecundus. Nec modo variæ lectionis, ſed virum etiam pium fuiſſe, ait in Ciceroniano ſuo Eraſmus. Hic mediolanum à Ludovico 12. Galliarum Rege, ſplendidâ planeque regiâ mercede vocatus fuit: magnâ cum gloriâ ibidem Latinas docuit literas & Græcas. Poſtea eodem munere præclarem functus eſt in illuſtri Gymnaſio Patavino. Præclarè de hoc Cœlio teſtimonium habes apud Robortellum Comment. in artem, Poet. Ariſtotelis, ubi *doctiſſimum ſuperioris ætatis virum vocat.* Item hoc Julii Cæſ. Scaligeri, lib. 3. de Re Poet. cap. ult. *Omnium*, inquit, *doctiſſimus præceptor noſter, Antiquarum Lectionum, Verrii exemplo.* Nam Cœlium ſignat, qui præcipuè immortale ſibi nomen peperit 30. Antiquarum Lectionum libris: quo miſello opere,

opere, abſtruſa utriuſque linguæ vocabula enucleantur, in præſtantiſſimis quibuſque ſcriptoribus loca obſcura explicantur, corrupta caſtigantur, ad hæc hiſtoriæ reconditæ, & ritus vetteres enarrantur, ex intimâ denique Philoſophiâ, potiſſimum è Platonicorum penu arcana multa promuntur. Itaque ſæpenumero miror, imò indignor, non magis hodie in manibus eſſe juventutis tanti Viri labores, profectò auro contra non caros. Quippe & Philologiæ ſtudioſus, & amator hiſtoriæ, & Philoſophiæ ſectator, hauriet inde quod juxta proſit, & delectet. Atque idem quoque Cœlius egregiè meritus fuit de Hiſtoriâ Plinii Naturali: cui præterea multa addiderat, in quâ item multa, tum illuſtrarat, tum emendaverat. Sed nobilis hæc opera, quæ à genio ſuo facile æternitatem ſperabat, Libitinam effugere non potuit, negligentius habitâ in βιβλιοτάφῳ Viri cujuſdam Patricii. Voſſ.

Rhodope, ſive *Rhodopis*, meretrix nobiliſſima ex Thraciâ, Æſopi fabulatoris aliquando conſerva, & poſtea à Charaxo Sapphûs poetriæ fratre, qui ejus amore tenebatur ingenti pecuniâ redempta eſt, teſte Herodoto, lib. 2. Sappho ad Phaonem apud Ovidium:

Arſit inops frater victus meretricis amore,
Miſtaque cum turpi damna pudore tulit.

Tantas opes meretriciò quæſtu corraſit, ut Pyramidem inſignem ſuis ſumptibus extructam reliquerit.

Rhœcus, Centaurus ab Atalanta interfectus, Apollodorus, l. 3. Ῥοῖκος καὶ Ὑλαῖος Κένταυροι κατατοξευθέντες ὑπ' αὐτῆς ἀπέθανον. In pugnis Centaurorum & Lapitharum ſæpicule à Poetis memoratur. Ut à Lucano, lib. 6.

Teque ſub Oetæo torquentem vertice vulſas,
Rhœce ferox, quos vix Boreas everterat, ornos.

Et à Val. Flacco, lib. 1.

Parte aliâ Pholoe multoque inſanus Iaccho
Rhœcus & Atraciâ ſubitæ de virgine pugnæ.

Rhœtus, Marrubiorum rex in Italiâ, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit novercam; hanc privignus ſtupravit. Quo cognito, cum eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum contulit. Servius in illud Virg. Æn. 10.

Hinc Helenum petit, & Rhœti de gente vetuſta
Anchemolum, thalamos auſum inceſtare novercæ,

Rhœtus, gigas, qui cum Jovem de Cœlo dejicere conaretur, à Dionyſio, in leonem converſo, interemptus eſt. Lege *Rhœcus*. Horatius, lib. 2. Od. 19. in Bacchum.

Tu, quum parentis regna per arduum
Cohors gigantum ſcanderet impia:
Rhœcum retorſiſti leonis
Unguibus, horribilique malâ.

Rhoxane, amaſia Alexandri, Satrapis barbari filia, quam Alexander totius pene Orientis victor & Imperator ob ſolam ejus pulchritudinem matrimonio ſibi junxit. Dicitur & *Raxana*. Vide Q. Curtium, lib. 5.

Guil. *Riſhanger* Anglus, Monachus Albanenſis, condidit hiſtoriam Anglorum ab An. 1239. uſque ad ſua tempora. Præterea continuavit Matt. Pariſium ab An. 1260. uſque ad annum ultimum regis Hen. 3. *Hiſtoricum ſatis bonum* merito vocat Brianus Twinus, lib. 2. de Antiqu. Oxon. Obiit circa An. 1312.

Mich. *Ritius* Neapolitanus J. C. & Ludov. 12. Galliarum regi à conſiliis, ſcripſit tres libros de Regibus Francorum, totidemque fecit de Regibus Hiſpaniæ. Alia quoque conſignavit. Vide *Bonfinius*.

Robigo, ſive *Rubigo*, Dea Romanorum, quæ ideo colebatur, ut vitium ſegetum, quod *robiginem*, ſive *rubiginem* vocant, averteret. Varro, lib. 1. de R. R. cap. 1. *Robigum* Deum facit, eumque Floræ conjungit, cui etiam *Robigalia* feſta publicè inſtituta aſſerit. Horum mem. Columella, lib. 10. qui totus conſtat ex carmine.

Hic mala rubigo virides ne terreat herbas
Sanguine lactantis catuli placatur & extis.

Plinius 18. 29. Hæc ſacra à Numâ Pompilio fuiſſe inſtituta anno regni ſui undecimo tradit, eaque ait ad 7. Cal. Maii celebrari ſolita, quo tempore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ.

Roboam, fil. Solomonis, cujus cum avaritiam & crudelitatem, Judæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Jeroboam, præter 2. tribus, Judæ ſcilicet & Benjamin, quæ regni diviſio in poſteris etiam regibus duravit. Lat. *dilatans populum*, aut *latitudo*, vel *platea populi*, ſive *odor*, vel *odorans cum populo*. Joſ. lib. 8. Τὸν ὄγκον ἀλάζων ἀνὴρ καὶ ἀνόητος, καὶ διὰ τὸ μὴ προσέχειν τοῖς πατρῴοις φίλοις τὴν ἀρχὴν ἀπολέσας. Ideoque οὐκ ἄξιος τῆς ἀρχῆς Suidæ dicitur.

Romula, arbor ſub quâ Romulus & Remus, pueri inventi ſunt, erat autem ficus. Ovid. Faſt. 2.

Arbor erat, remanent veſtigia, quæque vocatur
Romula nunc ficus, Rumina ficus erat.

Romulius Pollio, quum centeſimum ætatis annum exceſſiſſet, rogatus ab Auguſto Cæſare, quâ ratione vigorem illum animi corporiſque cuſtodiſſet. *Intus* (inquit) *mulſo, foris oleo*. Plin.

Romulus, Martis & Iliæ fil. Numitoris nepos, Remi frater, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius præferoci ingenio, qui non contentus fratri natu majori imperium præripuiſſe, ut poſteritati quoque ſuæ tyrannidem ſtabiliret, Lauſum prolem illius maſculum interemit. Iliam quoque, ut ſpem omnem nepotum fratri eriperet, ſub ſpecie honoris Virginem Veſtalem legit, eoque modo perpetuâ virginitate damnavit. Et tamen poſtea ex Marte (ut Romani credi voluerunt) gravida deprehenſa, gemellos peperit, quos Amulius in Tyberim abjici juſſit, matrem autem vivam in ripâ fluminis defodi. Verùm cum id temporis Tyberis extra ripas reſtagnaſſet, nec adire uſquam ad juſti amnis curſum poſſet, qui mergendorum puerorum negotium ſuſceperat, proximâ eos alluvie, ubi poſtea Ruminalis ficus fuit, expoſitos reliquit. Quo in loco à Fauſtulo regii pecoris magiſtro inventi ſunt, & Laurentiæ uxori educandi traditi; quæ quòd vulgato corpore quæſtum faceret, ideoque *Lupa* inter paſtores vocaretur, factus eſt locus fabulæ, Romulum & Remum à *lupâ* educatos fuiſſe. Lactantius, lib. 1. cap. 10. *Romuli nutrix Lupa honoribus eſt affecta divinis. Et ferrem, ſi animal ipſum fuiſſet, cujus figuram gerit. Author eſt Livius Larentiæ eſſe ſimulacrum, & quidem non corporis ſed mentis ac morum. Fuit enim Fauſtuli uxor, & propter vulgati corporis vilitatem Lupa inter paſtores, id eſt meretrix, nuncupata eſt.* Hæc ille. Non deſunt tamen qui veram belluam Romuli nutricem velint fuiſſe, non autem proſtitutam Larentiam. Strabo, qui Tiberii temporibus è Ponti regibus oriundus clariſſimus fuit, lib. 5. Μυθεύονται μὲν ἐξ Ἄρεος γενέσθαι τοὺς παῖδας ἐκτεθέντας δ' ὑπὸ λυκαίνης ὀρεχθῆναι σκυλακευομένους. Juſtinus, l. 38. ex emendatione Dempſteri: *Ipſi ferunt conditores ſuos lupæ uberibus alitos.* Plinius, lib. 8. cap. 17. *Quæ de infantibus ferarum lacte nutritis, cum eſſent expoſiti, produntur, ſicut de conditoribus noſtris à lupâ, magnitudini fatorum accepta ferri æquius quam ferarum naturæ arbitror.* Adſcribam in tyronum gratiam celebriores poetas. M. Tullius, lib. 1. de Divinatione:

Hic ſylveſtris erat Romani nominis altrix
Bellua.———

Prop. lib. 2. Eleg. 6.

———*Tu criminis auctor*
Nutritus duræ, Romule, lacte lupæ.

Idem, lib. 3. Eleg. 8.

Eductoſque pares ſylveſtri ex ubere reges.

Et lib. 4. Eleg. 1.

Optima nutricum noſtris lupa Martia rebus,
Qualia creverunt mœnia lacte tuo.

Et ejuſdem libri Eleg. 4.

———*Quem non ſine matris honore*
Nutrit inhumanæ dura papilla lupæ.

Ovid. Faſt. 2.

Lacte quis infantes neſcit creviſſe ferino?

Martial. lib. 2. Ep. 75.

A noſtrâ pueris parcere diſce lupâ.

Juvenalis, Sat. 11.

Romuleæ ſimulachra feræ manſueſcere juſſæ.

Claudianus:

Hic patrius Mavortis amor, partuſque notantur
Romulei, poſt amnis ineſt, & bellua nutrix.

Sidonius Apollin. Carm. 2.

Præbuit intrepido mammas lupa fœta Quirino.

Hi poſtea cum adoleviſſent, de genere ſuo Fauſtulo edocti Amulium trucidant; avumque Numitorem in regnum reſtituunt. Nec ita multo pòſt collectâ magnâ paſtorum manu urbem novam in Palatino monte, ubi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat, ortâ inter eos contentione, uter novæ urbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem avium judicio permitti. Cumque Remo in Aventino vultures 6. priores, Romulo autem in Palatino 12. ſed poſteriores apparuiſſent; illo tempore, hoc numero ſe priorem eſſe aſſerente, exorta inter paſtores primùm altercatio eſt, quæ deinde ad manus pervenit. Ibi Remus ictus cecidit. Vulgatior fama eſt ludibrio fratris Remum novos muros tranſiliiſſe: inde à Romulo, ſive à Celere quondam militum tribuno, Romuli juſſu fuiſſe interfectum. Ovidius in Faſtis:

Mœnia conduntur, quæ quamvis parva fuere,
Non tamen expedit tranſiluiſſe Remum.

Solus itaque regno potitus Romulus, ut urbem incolis frequentiorem redderet, Aſylum aperuit. Senatores centum, quos ab honore patres appellavit, conſcripſit. Vicinis connubia negantibus, virgines quæ ad Conſualium ſpectaculum convenerant, rapuit. Cecinenſes bellum inferentes prælio vicit, regeque obtruncato, Feretrio, opima ſpolia obtulit. Antemnates deinde & Sabinos prælio, ſuperatos in civitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes inſecutus urbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque poſt adverſam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias conceſſit. Hiſce rebus geſtis, cum ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coortâ tempeſtate, repente nuſquam comparuit, patrum, ut creditur, manibus diſcerptus. *Romulus* autem & *Remus* à *Rumâ*, i. e. *mamillâ* dicti ſunt, teſte Feſto. Idem tamen alibi. *Romulus & Remus à virtute hoc eſt robore appellati.* Hinc *Romulus* adjectivum: ut *Romula tellus* apud Virgilium, Æn. 6. & *Gens Romula* apud Horatium. Item *Romuleus*, ut *urbs Romulea* apud Ovidium.

Romulus Momyllus, natus patre Oreſte Gottho, poſtremus Occidentis imperator, *Auguſtulus* dictus. Vide Car. Sigonium de Imp. Occid. & Onuphr. Panvin. Apud Michaelem Glycam hæc de Romulo iſto legimus: *His mihi notabis illud ipſum imperium, quod ſub Romulo initium habuerat poſt* M. CCC. III. *annos iterum ſub Romulo principe defeciſſe.*

Roſcius, hiſtrio inſignis, in arte ſuâ uſque adeo abſolutus, ut ſi quem ſignificare velimus cæteris ſui generis hominibus præcellere, *Roſcium* κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic cum obliquos haberet oculos, turpique eſſet aſpectu, primus perſonâ in ſcenâ uſus eſt: populus tamen eum ſine perſonâ intueri malebat ob pronunciandi dulcedinem. Cic. 1. de Oratore. Item *Roſcius* Amerinus, qui in causâ parricidii defenſus eſt à Cicerone.

Roſcius Otho, in tribunatu ſuo legem tulit, quâ equeſtrem ordinem à plebe diſtinxit, equitibus 14. gradus ſeorſim aſſignans, in quos nemo reciperetur, niſi qui 400 ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex à latore *Roſcia* dicitur. Unde Horatius:

> *Roſcia dic ſodes melior lex, an puerorum*
> *Nænia, quæ rectè regnum facientibus offert?*

Juvenal. Sat. 3.

> *——Exeat, inquit,*
> *Si pudor eſt, & de pulvino ſurgat equeſtri,*
> *Cujus res legi non ſufficit, & ſedeant hic*
> *Lenonum pueri quocunque in fornice nati*, &c.
> *Sic libitum vano, qui nos diſtinxit, Othoni.*

Roxana, Darii fil. Alexandri concubina, quæ cum prægnans eſſet à ſorore Saturâ in puteum demerſa eſt, quòd eam præcipuè honoribus Macedones cumularent. Plut. in Alex. Juſtinus vero à Caſſandro Macedoniæ regnum affectante ſimul cum filio interfectam vult.

Rufinus, unà cum Stilicone & Gildone relictus à Theodoſio ſen. imperii adminiſtrator pro tutelâ Arcadii & Honorii filiorum: Gildo in Africâ, Stilico in Occidente, Rufinus vero in Oriente, qui omnes cupiditate regni incenſi in ſuos principes arma converterunt, ex quo diverſis modis oppreſſi periere. Volaterranus.

Rufinus Presbyter, flor. An. Dom. 390. Multum operæ contulit ad hiſtoriam illuſtrandam. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 11.

Rufus ſcripſit dramaticam & Muſicam hiſtoriam: adhæc de Poetis Epicis & fœminis arte vaticinandi claris, & aliis ejus generis. Ex iſtis Rufi libris multa hauſit Sopater Apamenſis in Eclogis ſuis variæ doctrinæ. Auctor Photius, quem vide Tm. 161.

Rufus, Sen. 3. de Ben. *Rufus, vir ordinis Senatorii, inter cœnam optavit, ne Cæſar ſalvus rediret ex eâ peregrinatione, quam parabat: & adjecit: Idem omnes & tauros & vitulos optare. Jocosè dictum crede, quia iis periculum ab immolatione: & grandi numero peribant, cum ſalvus ille rediiſſet. Similis jocus in Ammiani* 25. *de Juliano: Æſtimabatur, ſi rediſſet de Parthis, boves jam defuturos.* Marci illius ſimilis Cæſaris, in quem id accepimus dictum: Οἱ λευκοὶ βόες Μάρκῳ τῷ Καίσαρι, Ἂν σὺ νικήσῃς, ἡμεῖς ἀπωλόμεθα.

Rufus, Centurio ſub Scipione Africano, cujus res geſtas ſcripſit. Appianus.

Rufus Virginius, orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus, poeta Bononienſis, cujus mem. Martialis.

Rufus, medicus ſub Trajano principe, cujus extant libri tres de appellationibus partium corporis humani, ubi & ſitum, & figuram, facultatem, & uſum earundem declarat.

Rufus, Corinthius Sophiſta, quanquam divitiis, & generis nobilitate pollebat, plus tamen ad ejus laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Philoſtratus.

Rufus, Cyrenæus, Simonis Cyrenæi, qui crucem Salvatoris noſtri portavit, filius, quique poſtea verbi divini feliciſſimus & illuſtriſſimus diſſeminator extitit. Marc. cap. 13.

Rufus, D. Pauli diſcipulus, primus Avenionis epiſcopus. Anton. part. 1. tit. 2. cap. 28.

Rullus, ſolidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgavit, neque tamen pertulit, reſiſtente Cicerone.

Rumia, Dea quæ *rumis*, i. e. *mammis*, h. e. *pueris lactantibus* præſidebat. Varro de R. R. 2. 11. Dicitur & *Rumilia*.

P. *Rutilius* Rufus, Conſ. cum Cn. Mallio, an. U. C. 649. Tum de vitâ ſuâ, tum Numantini belli hiſtoriam ſcripſit. Prioris operis mem. Tacitus initio, lib. de vitâ Agricolæ. *Plerique* (inquit) *ſuam ipſi vitam narrare, fiduciam potius morum, quam arrogantiam arbitrati ſunt. Nec id Rutilio & Scauro, citra fidem, aut obtrectationem fuit.* De altero opere ita Athenæus ſub finem, lib. 6. Καὶ Ῥουτίλιος Ῥοῦφος ὁ τὴν πάτριον ἱστορίαν γεγραφώς. Hanc hiſtoriam Græcè ſignavit, teſte eodem Athenæo, lib. 4. At vitam ſuam Latinè prodidit. Aliter ſi eſſet, non hujus operis laudarent auctorem Soſipater, & Diomedes, imò & Iſidorus, lib. 20. Originum. Vir hic ſummus in jure P. Scævolam & M. Manilium audivit, in Philoſophiâ Panætium. Exemplum innocentiæ fuit; neque in Urbe alter eo ſanctior, vel integrior erat, teſte Cicerone. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, Smyrnæ vixit. Tac. Annal. 1. *Publ. Rutilium legibus pulſum civem ſibi Smyrnæi addiderunt.* Deinde vero à Syllâ redeundi poteſtate factâ, reſpondit illud quod à Senecâ in 6. de Beneficiis ponitur: *Malo ut patria mei exilio erubeſcat, quam reditu mœreat.* Ovid. Pont.

> *Et grave magnanimi robur mirare Rutili*
> *Non uſi reditus conditione dati:*
> *Smyrna virum tenuit non Pontus & hoſtica tellus.*

Vide Liv. lib. 70. Val. Max. 2. 5. & 6. 6. Velleium, lib. 2. Plut. in Mario. Agellium, 7. 14. Plurima de eo habes apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 22.

Rutilius Numatianus Gallus, Itinerarium ſcripſit lib. 2. ſed poſterioris libri pars melior periit. Fuit vir Conſularis præfectorius Urbis, tribunus militum & prætorio præfectus. Floruit ſub Theodoſio. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 15.

Rutilius Geminus, libros Pontificales fecit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. pag. 718.

S A

SAbazius, Bacchi cognomen, à *Sabis* gente Thraciæ ei inditum, teſte Euſtath. in Dionyſ. cujus ſacra *Sabazia* dicta. Vide Seldenum de diis Syris & Heinſium in Ariſtarch. Sacr. cap. 1. & Dauſqu. ad Sil. Ital. pag. 354.

Sabbaticus amnis, de quo ſic Joſephus Bell. Jud. 7. 23. Τίτος δὲ Καῖσαρ, χρόνον μέν τινα διέτριψεν ἐν Βηρυτῷ, καθὰ προειρήκαμεν. Θεᾶται δὲ κατὰ τὴν πορείαν ποταμοῦ φύσιν ἄξιον ἱστορηθῆναι. Ῥεῖ μὲν γὰρ μέσος Ἀρκαίας τῆς Ἀγρίππα βασιλείας καὶ Ῥαφαναίας, ἔχει δὲ θαυμαστὴν ἰδιότητα. Πολὺς γὰρ ὢν ὅτε ῥεῖ, καὶ κατὰ τὴν φορὰν οὐ χαλαῖος, ἔπειτα δὲ πάσαις ἐκ τῶν πηγῶν ἐκλείπων, ἐξ ἡμερῶν ἀριθμὸν, ξηρὸν παρεδίδωσιν ὁρᾶν τὸν τόπον. Εἶθ' ὥσπερ οὐδεμίας γενομένης μεταβολῆς, ὅμοιος κατὰ τὴν ἑβδόμην ἐκδίδωσι, καὶ ταύτην αἰεὶ τὴν τάξιν ἀκριβῶς τετήρηται διαφυλάττων, ὅθεν δὴ καὶ Σαββατικὸν αὐτὸν κεκλήκασιν, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰουδαίων Ἑβδόμης, οὕτως ὀνομάσαντες. Hæc ille. Hic vero de Sabbatis Judæorum nonnihil annotare liceat. Etſi enim obſervatio hebdomadum, quæ hodie obtinet ante tempora Theodoſii vulgo recepta non fuit, Græcos tamen & Aſiaticos in functione vitæ quotidianæ tale aliquid obſervare ſolitos accepimus. Quod quia imitatione Judæorum, qui jam tum per orbem ſparſi erant, inſtitutum eſt, etiam Sabbati nomen multi retinuerunt. Ejuſmodi eſt quod Suetonius ait, *Diogenem Grammaticum ſolitum Rhodi Sabbatis diſputare.* Sic ſeptimo quoque die feriæ pueris ſolitæ in ſcholis concedi. Lucianus in Pſeudologiſta: Καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε καὶ διεγέλα. Gellius, 15. 2. *Is in conviviis juvenum, quæ agitare Athenis hebdomadibus Lunæ ſolenne nobis fuit, ſimul atque modus epulis factus, & utiles, delectabileſque ſermones cœperant; tum ſilentio ad audiendum petito, loqui cœptabat.* Ubi notandum quod Ἑβδόμη feſtum erat publicum Athenis,

quod Septimo quoque die Lunæ celebrarent in honorem Apollinis, cui dies ille ſacer. Suidas: Ἡμέρας τινὰς ἐνομίζοντο Ἀθήνησι θεοῖς ποιεῖν, οἷον Νεμήνια, καὶ Ἑβδόμη Ἀπόλλωνος. Heſiodus Ἡμέραις·

—— Καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ,
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.

Idem ſervatum etiam in aliis rebus. Vulcatius Gallicanus in Avidio Caſſio: *Exercitium ſeptimo die fuit omnium militum, ita ut ſagittas mitterent, & armis luderent.* Lampridius in Alexandro Severo: *Capitolium ſeptimo die cum in urbe eſſet, aſcendit, templa frequentavit.* Diſputat etiam Clem. Alex. Strom. 5. ὅτι τὴν ἑβδόμην ἱερὰν οὐ μόνον Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι. Sed ante eum ſcripſit Joſephus jam ſuâ ætate adeo increbuiſſe ſeptimi diei obſervationem ex Judaico ritu, ut neget urbem ullam, aut Græcorum, aut Barbarorum, h. e. non Græcorum poſſe reperiri, quæ ceſſationem ab opere diei ſeptimi in ſuos mores non recepiſſet. Inſignis planè locus, ideoque verba ipſa proferam: Οὐδ᾽ ἔστιν οὐ πόλις Ἑλλήνων, οὐδ᾽ ἡτισοῦν, οὐ δὲ βαρβάρων, οὐδὲ ἓν ἔθνος, ἔνθα μὴ τὸ τῆς Ἑβδομάδος ἣν ἀργοῦμεν ἡμεῖς, τὸ ἔθος οὐ διαπεφοίτηκεν. Hæc ille lib. poſteriore contra Apionem. Utcunque hoc ſit, illud interdum pro certo habetur, Ethnicos Judæorum Sabbata contemptui ac ludibrio ſemper habuiſſe, ſecundum Eccleſiæ querimoniam, Thren. 1. 7. *Viderunt eam inimici ac Sabbata ejus deriſere.* Seneca apud Auguſtinum, lib. 6. de Civit. Dei cap. 11. Judæis vitio vertit, *quod ſeptimam ætatis ſuæ & vitæ partem otiando perderent.* Juvenalis quoque:

——*Cui ſeptima quæque fuit lux*
Ignava, & partem vitæ non attigit ullam.

Idem alibi:

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbatha reges.

Tacitus, lib. 5. Hiſtor. *Septimo die otium placuiſſe ferunt; dein blandiente inertiâ, ſeptimum quoque annum ignaviæ datum.* Claud. Rutilius:

Radix ſtultitiæ, cui frigida Sabbata cordi,
Sed cor frigidius religione ſuâ eſt,
Septima quæque dies turpi damnata veterno,
Tanquam laſſati mollis imago Dei.

Plura inveniri poſſunt huc ſpectantia in Dione Caſſio, Juſtino, aliis. Sed hæc obiter.

Sabellicus, hæreticus, Chriſtum filium Dei eſſe negabat. Vixit circa A. D. 257. Socrates, lib. 6. cap. 12.

Marc. Anton. *Sabellicus*, à Jovio fabri ferrarii fil. vocatur; ab aliis autem natus dicitur è nobili Cocceiorum familiâ. Æquicolas ortu ſuo nobilitaſſe ait Leander in Italiâ ſuâ. Pomponii Læti ac Domitii Veronenſis fuit diſcipulus, bonarumque literarum apud Venetos profeſſor. Maximè celebratur hiſtoriâ Enneadum 11. ab orbe Condito ad an. 1504. Obiit 14. Kal. Maias an. 1506. Jovius ait, prope Septuagenarium deceſſiſſe morbo Gallico, quem vulgivagâ Venere contraxiſſet. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 670.

Sabin, Arabes Deum appellant, & illi decimas menſurâ non pondere perſolvunt. Vide Turneb. in Cic. de LL.

Sabina, Imperatrix, Adriani Imp. Romani uxor, quæ ſervilibus injuriis ab eo affecta adiit mortem voluntariam. Sext. Aurelius.

Sabinus Afidius, declamator lepido ingenio, quam ſententiam Leonidæ ad trecentos retuliſſet. *Ego* inquit, *illi ad prandium promiſiſſem, ad cœnam renuntiaſſem.* Seneca Suaſor. 2.

Sabinus, Veſpaſiani frater, à Vitellio interfectus, qui Veſpaſiano res contra Judæos gerente, poſt Othonis mortem, Capitolium cum æde Jovis occupaverat.

Sabinus, Sophiſta ſub Adriano principe, ſcripſit Iſagogen ad materias, & hypotheſes, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suidas.

Sabinus Maſurius, J. C. ſcripſit Faſtorum & memorabilium libros. Perſius Sat. 5.

Excepto ſi quid Maſuri rubrica notavit.

Ejus in Digeſtis apud Athenæum & Agellium crebra mentio.

Sabinus, Syrius memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hieroſolymæ muros aſcendit. Joſ. lib. 6. cap. 1.

Sabinus Tyro, ſcripſit περὶ κηπουρικῶν, i. e. *de hortenſibus.* Plin. 19. 10.

A. Sabinus, quæ ſcripſerit docebit Ovidius, cujus erat ἑταῖρος Amor. 2. Eleg. 18.

Quam cito, de toto rediit celer orbe Sabinus,
Scriptaque diverſis rettulit ille locis.
Candida Penelope ſignum cognovit Ulyſſis,
Legit ab Hippolyto ſcripta noverca ſuo.
Jam pius Æneas miſeræ reſcripſit Eliſæ:
Quodque legat Phyllis, ſi modo vivat, habet.
Triſtis ad Hypſipylen ab Iaſone litera venit:
Dat votam Phœbo Lesbis amica lyram.

Scripſit igitur epiſtolam Ulyſſis ad Penelopen, Hippolyti ad Phædram, Æneæ ad Didonem, Jaſonis ad Hypſipylen, & illam Sapphûs extremo loco memoratam. Harum vero omnium extat nulla. Scio ſub nomine *Sabini* legi ternas, Ulyſſis ad Penelopen, Demophoontis ad Phylliden, & Paridis ad Oenonen. Sed indignæ prorſus Sabino, vel aliquo illius temporis Poetâ: quin neque noſtro ſi ævo ſcriptæ forent, multum laudis mererentur. Sed non dubium, quin, ſi non omnes, ſaltem aliquæ ex ſex iſtis Sabini ſunt, quæ inter Ovidianas leguntur: Paridis ad Helenam, Helenæ ad Paridem: Leandri ad Heronem, Herûs ad Leandrum: Acontii ad Cydippen, Cydippes ad Acontium. Plura vero Sabinum ſcripſiſſe indicat idem Ovid. Ponticorum, 4. 16.

Quique ſuam Træzen, imperfectumque dierum
Deſeruit celeri morte Sabinus opus.

Unde cognoſcimus eum obiiſſe ante Ovidium. Quidam *Træzena* legunt, undè colligunt *Træzenia* ſcripſiſſe, Alii verò *Triſenen*, quam fuiſſe aiunt amicam. *Dierum opus* vero interpretantur Faſtos, vel opus quale Heſiodi Ἡμέραι. Voſſius.

Saccas, Ammian. lib. 22. *Saccas Ammonius, Plotini magiſter.* Ubi Valeſius ὁ πάνυ· Saccas videtur ex eo dictus Ammonius, quòd mercibus ex portu Alexandrino comportandis victum ſibi quæſiviſſet: cujuſmodi homines *Saccarios* antiqui vocabant, ut videre eſt in Cod. Theodoſ. tit. *de Saccariis portus Urbis Romæ.* Suidas. Πλωτῖνος μαθητὴς Ἀμμωνίου τοῦ πρότερον μὲν σακκοφόρου. Idem in *Origene, Saccam* cognominatum eſſe ſcribit Ammonium. Hierocles, lib. de *Providentiâ*, hunc Ammonium θεοδίδακτον vocat, eumque primum Platonicæ, & Ariſtotelicæ Philoſophiæ concordiam ait hominibus oſtendiſſe: idque, diſcipulis ſuis Plotino, atque Origeni aperuiſſe, ut refertur in Bibliothecâ Photii. Atque hic tantus vir Chriſtianus cum fuerit, merito inter ſcriptores Eccleſiaſticos à Divo Hieronymo recenſetur. Quanquam Porphyrius, lib. 3. contra Chriſtianos, eum à Chriſti fide ad Numinum cultum deſciviſſe ſcripſit. Sed eum Euſeb. lib. 6. Hiſtor. refellit. Hujus Ammonii, quod ſciam, hodie nihil extat. Nam Commentarii in Ariſtot. alterius ſunt Ammonii Hermiæ filii, qui Procli auditor fuit Anaſtaſii Aug. temporibus.

Sadducæi, ſecta Judæorum, quam à *Sadoc* ſacerdote nomen accepiſſe quidam volunt. Epiphanius vero: Ἐπονομάζουσι δὲ ἑαυτοὺς Σαδδουκαίους, δῆθεν ἀπὸ δικαιοσύνης τῆς ἐπικλήσεως ὁρμωμένης. Σεδὲκ γὰρ ἑρμηνεύεται δικαιοσύνη. Cui conſentit Hieronymus: *Sadducæi*, ait, *interpretantur juſti. Ipſi enim ſibi vindicabant quod non erant.* Quos ſequitur Maldonatus ad cap. Mat. 22. Sadducæos à Sedec Juſtitia, quaſi homines juſtos Epiphanius & Hieronymus dictos putant. Non exiſtimabant illi Sadducæos fuiſſe juſtos; ſed nomen illud affectatos, & videri voluiſſe juſtos, juſtitiâ nimirum Civili & Forenſi. Erant enim in maleficos acerbiores; in judiciis, & pœnarum mulctis exactores rigidi, quemadmodum ex hiſt. Scholaſtica citat Barradius, non diſſentiente Joſepho. Huc enim referimus illius illud elogium, quo moroſos, difficiles, omnino intractabiles pronunciat: adeo ut ab illorum moribus durioribus abhorreret populus, & ad Phariſæos potius propenderent, qui φύσει, quod ille dixit, ἐπιεικεῖς πρὸς τὰς κολάσεις eſſent. Scripturas nullas præter Moſen recipiebant; prophetas enim rejiciebant, tanquam non loquutos in ſpiritu ſancto; cum & ipſum ſpiritum ſanctum negarent. Athei erant & Epicurei. *Dementiam potius Epicuream, quam Legis divinæ jura ſectabantur*, inquit Philaſtrius. Nimirum quod felicitatem omnem iſtius vitæ termino, & rerum temporalium fruitione terminarent. Providentiam tollebant cum Deum mala non perſpicere dicerent, quod relatum à Joſepho 2. ἁλώσ. cap. 12. Omnia liberò hominis arbitrio ſubjiciebant: nullum poſt hanc Vitam, bonis operibus præmium, nullam malis & ſceleratis pœnam conſtitutam arbitrabantur. Erant autem non minus quam Phariſæi, hoſtes Chriſti capitales. Plura vide apud R. Montacutium Appar. 7.

Sagana, venefica mulier, quæ Varum puerum prætextatum ſuis incantationibus faſcinavit. Horatius in Epodis:

At expedita Sagana per totam domum
Spargens Avernales aquas,
Horret capillis.

Ejuſdem ceu Necromantidis mem. Sat. 8. lib. 1.

Sagittarius, ſignum cœleſte, quem alii *Centaurum Chironem* arbitrantur. Alii *Crocum* filium Euphemes nutricis Muſarum fuiſſe volunt, & habitaſſe in Parnaſſo cum Muſis, & venationi incubuiſſe, unde & uſum ſagittis, & equo inſediſſe; poſt mortem vero precibus Muſarum, à Jove inter aſtra relatum, & variâ formâ conſcriptum. Idibus Februarii veſpere occidit, ac vehementer hyemat. Columella. Vide omnino Cæſium in Aſtron. Poet. pag. 84.

Salacia, Neptuni uxor. Auguſt. lib. 7. de C. D. *Jam uti habeat Salaciam uxorem Neptunus, quam inferiorem aquam maris eſſe dixerunt.* Feſtus. *Salaciam dicebant Deam aquæ, quam putabant ſalum ciere, hoc eſt mare movere, quo vocabulo Poetæ pro aquâ uſi ſunt.* Pacuvius. *Hinc ſævitiam Salaciæ fugimus.* Gloſſarium: *Salacia*: Ἀμφιτρίτη, Νηρεΐς. Quanquam Servius ab *aquâ ſalsâ* Salaciam dictam velit.

Salacon, vir qui cum pauper erat, ſe divitem ſimulabat. Suidas. Hujus mem. Cic. 7. Epiſt. Ab hoc natum proverb. *Salacones.*

Saladinus, Turcarum rex bellicoſiſſimus, A. D. 1180. cum Chriſtianis per 30. amplius annos variâ fortunâ bellum geſſit, ſæpius tamen victus, quam victor, donec Baldvino Hieroſolymorum rege mortuo multis partibus ſuperior, Hieroſolymam cepit, ejus regno finem imponens, & Ægyptum Syriamque imperio ſuo adjecit.

Salambo, Heſychius: Σαλαμβὼ, ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίοις. Lampridius in Heliogabalo: *Salambonem etiam omni planctu & jactatione Syriaci cultûs exhibuit.* Non tamen Syra hæc appellatio, vel Babylonica, ſed à Syro-macedonibus impoſita, cum Σαλάμβη & Σαλαμβὼ ejuſdem ſint originis, nempe à σάλος, uti docet Etymologus in his: Σαλαμβὰς ἡ Δαίμων, παρὰ τὸ αἰεὶ περιφέρεσθαι, καὶ ἐν σάλῳ εἶναι, καὶ ὅτι περιέρχεται θρηνοῦσα τὸν Ἄδωνιν.

Salapuſius, à *ſale* & *puſius* compoſitum nomen. Quo nomine dictus eſt Calvus, Catulli familiaris, tanquam puer ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

Salii, ſacerdotes Martis, numero duodecim à Numâ Pomp. primùm inſtituti, tunicis pictis, æneoque pectoris tegmine exornati; ſic dicti quòd *ſalientes* ancilia per urbem circumferrent. Plut. in Numa: Ὄνομα Σαλίου ἀπὸ ὀρχήσεως. Ovid. Faſt. lib. 3.

Jam dederat Saliis à ſaltu nomina ducta.

Virgil. Æneid. 8.

Hic exultantes Salios, nudoſque Lupercos.

Varro: *Salii à ſaltando, quod facere in Comitio quotannis & ſolent & debent.* Tamen ex Polemone quodam refert, quendam Arcada dictum Salium, eis enopliam ſaltationem & nomen etiam dediſſe: at nugæ. Plutarchus: Σάλιοι δὲ ἐκλήθησαν οὐχ ὡς ἔνιοι μυθολογοῦσι Σαμόθρακος ἀνδρὸς, ἢ Μαντινέως ὄνομα Σαλίου τὴν ἐνόπλιον ἐκδιδάξαντος ὄρχησιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως, αὐτῆς ἁλτικῆς οὔσης, ἣν ὑπορχοῦνται διαπορευόμενοι τὴν πόλιν ὅταν τὰς ἱερὰς πέλτας ἀναλάβωσιν ἐν τῷ Μαρτίῳ μηνί. Et clarius Dionyſius lib. 2. Ὑπὸ δὲ Ῥωμαίων ἀπὸ τῆς συντόνου κινήσεως· τὸ γὰρ ἐξάλλεσθαί τε καὶ πηδᾶν σαλῖρε ὑπ᾽ αὐτῶν λέγεται· ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὀρχηστὰς ἐπεὶ κἀν τούτοις πολὺ τὸ χόρευμα καὶ σκίρτημα ἔνεστι παραγαγόντες ἀπὸ τῶν Σαλίων τοὔνομα Σαλίτωρας καλοῦσιν. Hoc Saliorum tripudio haud ſuſpicor Romæ ſolemnius celebratum, ſi vera Lucianus περὶ ὀρχήσ. Ἐπὶ τούτοις δίκαιον μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν Θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτην ἅμα καὶ ἱερωτάτην. Ubi benè εὐγενέστατοι. Nam, teſte Tullio in Orat. pro domo ſuâ, è Patriciis legebantur. Cæterùm Saltatio qualis fuerit tradit etiam Dionyſius ubi ſupra: Κινοῦνται γὰρ πρὸς αὐλὸν ἐν ῥυθμῷ τὰς ἐνοπλίους κινήσεις, τοτὲ μὲν ὁμοῦ τοτὲ δὲ παραλλὰξ καὶ πατρίους τινὰς ὕμνους ᾄδουσιν ἅμα ταῖς χορείαις. In motibus autem frequens illis fuit amptruatio, quæ fiebat in circum: hæc à proſaltatore initium ſumebat. Lucilius:

Præſul ut amptruat, inde & volgu' redamptruat illi.

Habitus illis ποικίλοι χιτῶνες Dionyſio, quos Livius *tunicas pictas* vocat. Gloſſæ: *Salius*, ἱερεὺς ὁ τὰ διοπετῆ ὅπλα θεραπεύων, ὑμνῳδὸς, πρύτανις. Saliorum duo erant genera, antiquiſſimi *Palatini* dicti, atque à Rege Numâ inſtituti, Παλατῖνοι Dionyſio. His alios *Collinos*, ſive *Agonales* nuncupatos Tullus Hoſtilius adjunxit. Dionyſius. Aliter tamen Servius eos diſtinguit: *Duo*, inquit, *ſunt genera Saliorum, ut in Saliaribus carminibus invenitur, Collini & Quirinales à Numâ conſtituti, ab Hoſtilio vero Pavorii & Pallorii.* Horum meminit Livius lib. 1. *Numa Salios duodecim Marti legit, cæleſtiaque arma (quæ ancilia appellantur) ferre ac per urbem ire canentes carmina cum tripudiis ſolennique ſaltatu juſſit.* Hinc *Saliaris*, ut *Saliare carmen*, quod cantabatur à Saliis: & *Saliares epulæ*, quæ exhibebantur his ſacerdotibus. Feſtus: *His* (Saliis) *per omnes ſacrorum dies, ubicunque manent, quia ampliſſimæ ponuntur cœnæ, ſi quæ aliæ magnæ ſunt Saliares appellantur.* Hor. l. 1. Od. 37.

——— *Nunc Saliaribus*
Ornare pulvinar Deorum
Tempus erat dapibus, ſodales.

Id eſt, opimis dapibus. Vide ſis illic Interpretes, & Torrentium ad Suetonii Claudium, cap. 33. Vocantur etiam *Saliſubuli* à Catullo epigr. 17. Virgilius vero etiam Evandri temporibus eos fuiſſe dicit, lib. 8. niſi hæc poeticâ licentiâ dixerit, ad ſua tempora reſpiciens. Sic enim ille:

Tunc Salii ad cantus, incenſa altaria circum
Populeis adſunt evincti tempora ramis.

Ubi videndus De la Cerda.

Salluſtius, inſignis orator & hiſtoricus Romanus, qui mutuas geſſit inimicitias cum Cicerone. De quo nos alibi. Interim videndus Voſſius de Hiſtoricis Latinis 1. 15.

Salluſtius Criſpus, prioris nepos, *Auguſto Cæſari amicus*, ut eum Plinius vocat, lib. 34. cap. 2. Ad eum eſt Horatii Od. 2. lib. 2. Ubi, ſis vide Marcilium.

Salluſtius Philoſophus, ſcripſit librum de Diis & Mundo, quem primus è tenebris eruit, Græceque ac Latinè edidit doctiſſimus Leo Allatius, A. D. 1638.

Salmoneus, Æoli fil. non regis ventorum, inquit Servius, ſed cujuſdam apud Elidem, ubi regnavit, qui cum regiâ majeſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe Deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeo ut Elidis partem deſuper tegeret, ſuper eo agitabat currus ad imitanda tonitrua, & in quem jaculatus eſſet facem, eum jubebat occidi. Ob quam ſuperbiam Jupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos detruſiit. Virgil. Æn. 6.

Vidi crudeles dantem Salmonea pœnas,
Dum flammas Jovis & ſonitus imitatur Olympi;
Quatuor hic invectus equis & lampada quaſſans,
Per Graium populos, mediæque per Elidis urbem
Ibat ovans, Divumque ſibi poſcebat honorem;
Demens qui nimbos, & non imitabile fulmen,
Ære & cornipedum curſu ſimularat equorum.

Manil. lib. extremo:

Hinc mihi Salmoneus qui cœlum imitatur in orbe
Pontibus impoſitis, miſſiſque per æra quadrigis
Expreſſiſſe ſonum mundi ſibi viſus, & ipſum
Admoviſſe Jovem terris de fulmine fingit:
Senſit at immenſos ignes, ſuper ipſe ſequutus,
Morte Jovem didicit generatus quid ſit haberi.

Hunc Didymus in Homerum δυσσεβῆ vocat. Heſiodus ἄδικον & ὑπέρθυμον, Galenus παραπλῆγα, h. e. *væcordem.* Sed inſaniam ejus quis non attigit? Suidas de illo: *Machinâ quâdam fulgurabat, tonabat, populi animos conturbabat.* Val. Flaccus lib. 1.

Salmoneus nondum ille furens, cùm fingeret alti
Quadrifidâ trabe tela Jovis.

Ipſe de ſe Antholog. lib. 2.

——— Βροντᾶς ὃς Διὸς ἀντεμάνην.

Didymus illum facit ἀντιβροντῶντα τῷ Διῒ καὶ ἀντασράπτοντα. Siccis coriis hoc fieri docet Nazianzenus Orat. 2. contra Julianum: Σαλμωνεὺς εἶναι τις ἐξ βύρσης βροντῶν. Aliter Homerus de illo ſentit; nam vocat ἀμύμονα, *inculpatum*; aitque Euſt. Salmoneum expreſſiſſe fulmina, non ut eſſet in Jovem impius, ſed, ut artifex egregius, quemadmodum Archimedes finxit utentia fulgura ex ſpeculis, & alius quidam terræ motus eſt imitatus.

Salomon, vel *Solomon*, i. e. *pacificus*, fil. Davidis, rex Judææ, omnes ſuæ ætatis homines doctrinâ & ſapientiâ antecellens. Is Hieroſolymis templum ornatiſſimum extruxit, quod de ejus nomine vocatum eſt. Tandem vero ad idololatriam ab uxoribus & concubinis faſcinatus defecit; quâ de cauſâ ejus regnum paulo poſt eſt laceratum, ut ex hiſtoriâ ſacrâ liquido conſtat. Joſeph. Antiqu. 8. 3. Πάντας ὑπερβάλλων εὐδαιμονίᾳ τε καὶ πλούτῳ, καὶ φρονήσει τοὺς βασιλεύσαντας, εἰ μὴ ὅσα τε πρὸς γῆρας ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀπατηθεὶς παρηνόμησε. *Omnium, quicunque fuerant regum ditiſſimum* vocat Sulpicius Severus. Cæterum de immenſis ejus divitiis, vide Pinedam de *Solomone* lib. 4. cap. 19. Villalpand. Tom. 2. lib. 5. cap. 44. uſque ad cap. 55. ubi docet Solomonis opes majores fuiſſe quam Impp. Aſſyriorum, Babyloniorum, Medorum, Græcorum, Romanorum, cæterorumque omnium. Vide quoque Suidam in Σολομῶν. Non omittendus hic Solomonis character qui occurrit apud Siracidem, Eccleſiaſtici cap. 47. Σολομῶν ἐβασίλευσεν ἐν ἡμέραις εἰρήνης, καὶ ἐδοξάσθη, ὡς ὁ Θεὸς κατέπαυσε κυκλόθεν αὐτοῦ· ἵνα στήσῃ οἶκον ἐπ᾽ ὀνόματι αὐτοῦ, καὶ ἑτοιμάσῃ ἁγίασμα εἰς τὸν αἰῶνα· ὡς ἐσοφίσθη ἐν νεότητι αὐτοῦ, καὶ ἐνεπλήσθη ὡς ποταμὸς συνέσεως· γῆν ἐπεκάλυψεν ἡ ψυχή σου πᾶσαν, καὶ ἐνέπλησε παραβολαῖς αἰνιγμάτων. Εἰς νήσους πόῤῥω ἀφίκετο τὸ ὄνομά σου, καὶ ἠγαπήθης ἐν τῇ εἰρήνῃ σου. Ἐν ᾠδαῖς καὶ παροιμίαις, καὶ παραβολαῖς καὶ ἑρμηνείαις ἀπεθαύμασάν σε χῶραι· ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ πάσης τῆς γῆς τοῦ ἐπικαλεσαμένου σε Θεοῦ Ἰσραήλ. συνήγαγες ὡς κασσίτερον τὸ χρυσίον, καὶ ὡς μόλυβδον ἐπλήθυνας τὸ ἀργύριον· παρέκλινας τὰ σπλάγχνα σου γυναιξὶ, καὶ ἐνεξουσιάσθης ἐν τῷ σώματί σου, &c. De lapſu, ſtatuque ejus æterno, vide Caleb. Dalechampii vindicias Salomonis Lond. 1622.

Saloninus, Aſinii Pollionis Germanici exercitûs ductoris fil.

qui cum poſt captas Salonas, primo lauream, poſt etiam conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à Salonâ captâ Saloninum vocavit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe, quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Servius.

Samardacus, homo ridiculus. Chryſoſtomus ad Epheſ. Hom. 18. Οὐχ ὁρᾷς τοὺς λεγομένους γελωτοποιούς, σαμαρδάκους· οὗτοι εἰσὶν εὐτράπελοι. Vide Martinium.

Samareus, fil. Chanaan. Gen. 10. Vide Bochartum Phaleg. pag. 347.

Sampſon, Vir Hebræus miro corporis robore à Deo donatus; ſed eâ lege, ut tamdiu robur, firmitatemque corporis retineret, quamdiu cæſariem. Itaque cum Philiſtini innumeris ab eo cladibus afflicti per mulierculam quandam, cujus amore tenebatur, perfeciſſent, ut ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehenſus & excæcatus eſt: eam tamen ille injuriam poſtea ſuâ & hoſtium clade vindicavit. Nam cum capillo renaſcente vires redeuntes diſſimulans, à principibus eorum in ampliſſimo quodam triclinio convivium agitantibus ludibrii causâ introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eamque ſummis viribus concutiens, ſimul cum ædificio evertit; quâ ruinâ & ipſe & inimici ejus omnes obruti ſunt, uti legitur in libro Judicum. Joſephus lib. 5. Γενόμενον τὸ παιδίον Σαμψῶνα καλοῦσιν· ἰσχυρὸν δ᾽ ἀποσημαίνει τὸ ὄνομα. Idem: Θαυμάζειν δ᾽ ἄξιον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἰσχύος, καὶ τοῦ περὶ τὴν τελευτὴν μεγαλόφρονος τἀνδρός. Καὶ τὸ μὲν ὑπὸ γυναικὸς ἁλῶναι, δεῖ τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων προσάπτειν.

Samuel, propheta, Judæis quadraginta annis præfuit, eiſque tandem regem petentibus Dei monitu Saulem dedit. Lat. *poſitus à Deo*, aut *nomen ejus à Deo*. Plura de Samuele dici poſſunt. Nos impræſentiarum, cæteris omiſſis, quæremus tantum, Verúſne fuerit Samuel, quem à morte collocutum legimus cum Rege Saulo. 1 Sam. cap. 28. verſ. 7, &c. Qui falſum cenſent (inquit Clariſſ. Voſſius) alii quidem fuiſſe putant impoſtorem quendam, qui bellè ſatis hanc hiſtrioniam exerceret: alii vero arbitrantur ſpectrum fuiſſe diabolicum. Prior opinio placuit Rabbi Solomoni Ben Cophni; qui contendit nebulonem delituiſſe ſub terris, à quo juxta ac muliere Pythoniſſâ omnis hæc ſcena adornaretur. Atque in hanc etiam opinionem dilapſus fuit Reginaldus Scotus: qui & ipſe id neceſſe habuit dicere, cum omnem negaret νεκυομαντείαν, meramque hominum eſſe impoſturam judicarit. Sed ea ſententia è diametro ſcripturis repugnat; præcipue verbis Moſaicis, Deut. 18. 11. ubi diſertim prohibentur qui mortuos conſulerent. Præterea tota huic opinioni adverſatur hiſtoria. Quod, ut planius fiat eam paulum deducemus. Repurgarat Iſraelem Saul à necyomantiis, quod ab eo Samuelis, vel Abimelechi monitu actum fuiſſe eſt veriſimile. Sed quis ignorat, non omnia ad præfectorum aures pertingere? ſubinde etiam ab iis in edictis regiis obſervandis conniveri? Saul igitur non ignarus edicti ſui, nihilominus inquiri necyomanten juſſit. Cognoſcit de fœminâ in Endor, civitate in ſorte Iſſachar, ſed à Manaſſe poſſeſsâ. Minus mirandum de muliere hâc relictâ: quando ſexus ille latere ſolet domi: & ab Hieronymo, alióve, in Traditionibus Hebræis proditum eſt, fabulari Hebræos, eò parcitum fuiſſe huic mulieri, quòd mater foret Abneris, qui ex cognatione eſſet Saulis. Noctu igitur ad mulierem itum, atque ab eâ poſtulatum, ut Samuelem ſuſcitaret. Ex quâ petitione conſtat, τοὺς ἑβδομήκοντα ſatis ἀκύρως hanc mulierem vocare ἐγγαστρίμυθον, ſive *ventriloquam*: cum ea fuerit in necyomantis. In Hebræo eſt DOMINA OB, ſive OPH: à quo eſt Græcum ὄφις, ac fortaſſe Φοῖβος. Nam antiquus Draco coli gaudebat in eo animante, quo primis parentibus illuſit. Unde & *Pythoni* nomen à פתן *Pethen*, quod *ſerpentem* ſignificat. Poſt pauca utrimque verba accinxit ſe mulier ad parendum: Rogata à Saule, quid videret, reſpondit, *Elohim*, h. e. Divum, ſive Judicem quempiam. Nam Ebræa vox in plurativo numero etiam perſonæ ſingulæ ſignificationem habet. Cum plenius Saul edoceri vellet, addidit de illius Divi, ſive Judicis ætate ac habitu, eſſe ſenem grandævum, & Sacerdotali pallio amictum, modo Samuel Sacerdos fuit, ut veterum aliqui tradiderunt; vel potius pallio Judicis, quando Samuel non fuit ex genere Aaron, ſed conſobrini ejus Core, unde fiebant non Sacerdotes ſed Levitæ: ut quòd eum ſacrificaſſe legimus 1 Sam. 15. 1, 2. id planè fuerit extraordinarium, ſicut & cum idem ab Eliâ factum ſcribitur 1. ſive 3. Reg. cap. 17. Ubi vero hæc audivit Saul, ex Pythoniſsâ plenè eſt edoctus, eſſe Samuelem, eoque honorem illi habuit, non divinum quidem ſed convenientem prophetæ, & quidem ad meliores jam ſedes tranſlato. Hæc qui attenderit, facile videbit, quam putidum ſit putare per Samuelem hic intelligi oportere nebulonem ſub terrâ deliteſcentem, qui illuſerit ſimplicitati Regis. Scilicet is rex, nec in pueritiâ, nec poſteà, ne quidem ad regnum evectus, imò ne tum quidem, cum monitu prophetico, vel Sacerdotali, juxta Moſis mandatum ex terrâ Iſraeliticâ exſcinderet, quicquid necyomantarum reperiret, cognitum habuit, quid eſſet mortuos conſulere, temeréque putabat, ſpiritum exciri, cum totum negotium perficeretur hiſtrioniâ alicujus impoſtoris. Sin ſcivit hoc ipſum, quid ſtultior, quàm deſerto exercitu, mutato ſchemate, cum duobus ſolum comitibus, de noctu tantum itineris emetiri, ut de ſuâ ſuorumque, ac regni totius ſalute, eum conſuleret, quem non ignoraret, nihil eorum facere quæ promitteret, ſed totum eſſe è fraudibus & nequitiis conſutum? Num etiam homini hujuſcemodi honorem, tanquam prophetæ, humanis jam exempto, exhibuiſſet? Num uſque adeo fidem habuiſſet, ut audito eo inciderit in animi deliquium, ac vix adigi poſſet ad cibum capiendum? Num in hoc etiam cogitationem intendamus, quòd nullius mortalis tanta eſt ingenii ſolertia, ut accuratè adeo poſſet prædicere, cùm universè de imminente exercitûs clade, tum particulatim de cæde Saulis, triumque filiorum, quam ad rem revelatione divinâ, vel ſaltem alicujus ſpiritûs omnino opus fuit. Nec interim defugiam memorare quid pro ſe adferant, qui meram fuiſſe hominum fraudem arbitrantur. Aiunt iſtoc colligi vel ex eo poſſe, quòd Pythoniſſa fingat ſe Saulem non noviſſe: nec enim credibile videri, fuiſſe hominem in Iſraele, qui haud noſſet regem, præſertim qui Iſraelitas cunctos excederet ſtaturâ. Verum obſervari animo debet, habitaſſe eam mulierculam in Endor, Regem vero in Gibeah, qui locus viginti & amplius horarum ſpatio diſtaret ab Endor: ut in fœminâ non ſit mirandum, ſi nunquam videri regem. Et potuit, cum Saul ad regnum eveheretur, fuiſſe grandæva, ac parum ſollicita de Regis facie, imò publicis cunctis; dum eſſet quo ipſa rumen expleret. Sed enim viderit aliquando Regem: num propterea alto adeo animo inſederint vultûs lineamenta, ut non alium crederet, qui (partim ne exercitui de Regis abſentiâ conſtaret, partim etiam, ne, ſi à muliere agnoſceretur, ea detrectaret morem gerere Regi, à quo νεκυομαντείαν ſciret gravi ſub pœnâ interdictam) habitum ſolitum, in minimè Regium commutaſſet, ac præterea cum duobus ſolum comitibus, noctu adveniret, eo quidem tempore, quo nemo propter prælium poſtride futurum, Regem caſtris in locum adeo diſſitum exceſſurum putaſſet? At, inquiunt, unde igitur poſtmodo didicit, ipſum eſſe Regem? Nec enim veriſimile eſt ejuſce rei indicium illi factum à Regiis comitibus. Non hoc dixero: ſed promam quod ſentiant Hebræi. Aiunt, eos, qui in νεκυομαντείᾳ ſciſcitantur, inversâ corporis figurâ ſolitos aſcendere: at Samuelem apparuiſſe rectâ: hoc cum ſciret non ſuæ virtuti debere, ſed divinæ; ſic collegiſſe, haud alium eſſe, quam Regem, quem Deus tanto honore dignaretur. Alia etiam adferunt, quæ idem firment. Mihi ſat eſt, quod diſparem rerum faciem videret, inter apparitiones ſolitas & præſentem: præſertim ſi verus Samuel fuit, de quo diſpiciam poſteà, cùm oſtendam verum Samuelem vi magicâ ſuſcitari minimè potuiſſe. Largum enim diſcrimen inter larvatum dæmonem, & verum Samuelem, quem ſiſteret Deus. Et dum iſta geruntur potuit mulier ſecum cogitare, nullius æquè intereſſe, ut Samuelem conſuleret, quàm Regis, & olim illi familiaris, & tam difficili tempore conſilio ejus imprimis indigentis. Atque hactenus ſatis mihi videre comprobaſſe, non conſtitiſſe hoc negotium merâ hominis impoſturâ. Quare ſi, qui ſe Sauli ſtitit, homo impoſtor non fuit; nec verus tamen Samuel erat: exiſtimandum fuiſſe ſpiritum malum, qui induerit Samuelis perſonam. Atque hæc opinio eſt Tertulliani lib. de An. cap. 57. cujus verba apponam: *Ecce hodie Simonis hæreticos tanta præſumptio artis extollit, ut etiam prophetarum animas ab inferis movere ſe ſpondeant. Et credo, quia mendacio poſſunt: nec enim Pythonicorum ſpiritui minus licuit animam Samuelis effingere, poſt Deum mortuos conſulente Saule. Abſit alioquin ut animam cujuſlibet Sancti, nedum prophetæ, à Dæmonio credamus extractam, edocti, quòd ipſe Satanas transfiguretur in Angelum lucis, nedum in hominem lucis.* Eadem eſt ſententia eruditi ſcriptoris Quæſtionum & Reſponſionum ad Orthodoxos, quem inter Juſtini Martyris ſcripta habemus Reſponſione 52. ubi ait hoc factum κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δαίμονος, τοῦ τὰς ὄψεις φαντάσαντος τῶν ὁρώντων τὸν οὐκ ὄντα Σαμουήλ, efficaciâ Dæmonis nempe ſic oculis illudentis, ut videre ſe putarent Samuelem, cum Samuel non foret. Etiam B. Auguſtinus quanquam fluctuare in hâc controverſiâ videatur, magis tamen eodem inclinat, ad Simplicianum lib. 2. cap. 3. ubi cum prius dixiſſet, non eſſe abſurdum, ſi credamus Samuelem ipſum non magicâ potentiâ, ſed diſpenſatione divinâ, volentem ſe ſtitiſſe Regi, ut divinâ eum ſententiâ percuteret, poſtea hæc verba ſubjungit: *Quanquam in hoc facto poteſt eſſe alius facilior & expeditior exitus, ut non verè ſpiritum Samuelis excitatum à requie ſuâ credamus: ſed aliquod phantaſma, & imaginariam illuſionem Diaboli machinationibus factam; quam propterea Scriptura nomine Samuelis appellat, quia ſolent imagines rerum earum nominibus appellari*

pellari, quarum imagines ſunt. Interea non pauci Patrum duarum opinionum, quas ex Auguſtino adduximus, priorem amplecti malunt, verumque fuiſſe Samuelem cenſent, qui cum Saule collocutus fuit. Operæ vero eſt cognoſcere, quid hi potiſſimum pro ſe adferant; tum autem quomodo iis occurrant quibus poſterior Auguſtini ſententia magis placet. Ut igitur verum fuiſſe Samuelem probent, aiunt, ubi hiſtoria hæc refertur, non aliter quàm Samuelem, & ſexies quidem, nominari: Contra vero alii, etiam Diabolum à Moſe nuncupari ſerpentem, ſive quia in ſerpente deliteſceret, ſive quia ſerpens videretur. Præterea aiunt priores non potuiſſe Diabolum accuratè adeo prædicere, tum exercitûs ſtragem, tum necem Saulis, triumque filiorum. Reſpondent alii, non uſque adeo operoſum fuiſſe Diabolo, iſta colligere, partim ex electione Davidis, partim ex eo quòd noſſet, quomodo uterque exercitus foret animatus; quomodo item decretum eſſet inſtruere aciem: unde etiam potuerit præſcire, re malè geſtâ, Saulo, aut filiis, non forè fugæ locum. Et, quid ſi, inquiunt, Diabolus iſta juſſus ſit effari? Quomodo Bileamo Deus in ore poſuit, quæ diceret. Tertio etiam argumento à prioribus pugnatur; nempe iſto, quòd Deus à Samuele hoc quinquies nominetur vocabulo tetragrammato, quod, ut aiunt, Diabolus ſemper exhorreſcit. Alii hæc exigui eſſe ponderis contendunt, quia in hiſtoriâ Achabi, quæ eſt 1. ſive 3. Regum. cap. 22. pariter uſurpetur nomen hoc τετραγράμματον, tum à pſeudoprophetis, quibus ſe inſinuarat ſpiritus mendax, tum à Zede-chiâ propheta vero. Hactenus rationibus pugnatum, & iis quidem ex libris Samuelis. Præterea vero priores ſe tuentur auctoritate Sirachidæ Eccleſiaſtici cap. 46. ubi Samuelem legimus etiam à morte prophetaſſe, ut abunde conſtet, non alium crediſſe, quam qui dum viveret propheticum ſpiritum habuerit, nec levi hoc telum amictu exire licet, quibus Eccleſiaſtici liber eſt in Canone Scripturarum: contra quam ab Hebræis factum. Qui autem divinam ejus auctoritatem negant, eo ſe defendunt, quòd Samuel iſte ſit mentitus, nec id prophetæ conveniat, præſertim à morte. Mendacium inde adſtruunt, quod Sauli dicat: *Cras mecum eris & filii tui*: quippe, inquiunt, Samueli ſuus jam locus erat attributus inter animas beatas; Saulo vero quis alius, quam inter eos, quos pœnæ manerent æternæ. Contra aliis placet, verba iſta Samuelis (ut Auguſtinus ad Simplicianum ſcribit) *non ad æqualitatem felicitatis, ſed ad parem conditionem mortis referri*. Quomodo cum ait: *Mecum eris*, non aliud quàm mortem prænunciaret. Et firmat hanc ſententiam quod non de uno Saule ſermo ſit, ſed etiam de filiis; atqui Jonathas vir optimus fuit, Samueli poſt mortem aggregandus; utcunque hic aqua hæſerit, Bernardo. Sed de iſto audiendus potius Rabanus Maurus, ac tot alii, Bernardo eâ parte magis perſpicaces. Sic igitur ſtatuimus verbis iſtis mortuos generatim opponi vivis: non vero particulatim ſignari locum ſeparatum, quo ſolæ degant piorum animæ: ut ſententia ſit, Saulem & filios certè morituros, foréque ἐν ᾅδῃ, h. e. in ſtatu & conditione defunctorum. Quid quod ne iſtud quidem controverſiâ penitus caret. An Saul in numerum reproborum ſit referendus. Cæterum qui verum fuiſſe Samuelem opinantur, in hoc tamen diſcrepant, quòd nonnulli velint, Samuelis animam vi magicâ excitatam: alii vero arbitrentur, Deum ipſum Sauli ſtitiſſe Samuelem. Prior eſt opinio Juſtini Martyris dialogo cum Tryphone Judæo; ubi animas à morte ſuperſtites eſſe eo adſtruit, quòd Pythoniſſa, uti Saul poſtularat, advocarit animam Samuelis. Atque addit mirificum hoc effatum: Ὅτι πᾶσαι αἱ ψυχαὶ τῶν οὕτως δικαίων, καὶ προφητῶν, ὑπὸ ἐξουσίαν ἔπιπτον τῶν τοιούτων δυνάμεων, ὁποῖα δὴ καὶ ἐν τῇ ἐγγαστριμύθῳ ἐκείνῃ ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὁμολογεῖται. Sed abhorret animus credere piorum atque adeo prophetarum animas, non in Abrahæ ſinu, nec Dei manu, ſed Diaboli fuiſſe; eoque vi magica potuiſſe evocari. At, inquiunt, niſi hoc foret, non diceret Samuel, ſe à Pythoniſsâ excitatum, ſuâque quiete excuſſum. Scite vero iſti reſpondet Caietanus, licet vocibus parum ſcitis: *Occaſionaliter fecerat movere ipſum & aſcendere, quamvis non efficaciter, quoniam ſolus Deus potuit efficaciter movere animam Samuelis.* Verum, aiunt, ſi Deus id egiſſet, eo pacto confirmaſſet magiam & νεκυομαντείαν, quàm ſeverè adeo prohibuerat. Contra hic alii, tacto divino magis deſtrui magiam: quia & Pythoniſſa, & Satanas impotentiam artis ſuæ viderent: quippe non fuit iis permiſſum ſpectrum ſiſtere diabolicum, ut in νεκυομαντείᾳ facere ſolebant. Sed Deus amore Regis, ſimulque ad honorandum prophetam defunctum, extra ordinem ipſum ſuſcitavit Samuelem, qui Sauli grande ſuum peccatum ob oculos poneret, ut pœnitentiam ageret tandem, rebus ſuis in extremâ, quod dicitur, tegulâ conſtitutis. Nempe Deus qui non vult mortem peccatoris, noluit Saulem deſperatione abſorberi, quo nil foret Satanæ exoptatius. Quare Deus iratus quidem fuit Sauli: ſed ita iratus, ut pro infinitâ ſuâ bonitate, iram miſericordiâ temperaret; quo Saul de regno quidem deſperet, ſed non de peccatorum veniâ; videnſque pœnas temporales ſtuderet effugere æternas. Utrum in vanum hæc fuerint non ita eſt apertum. Negat Lyranus, ſecutus Hebræos; qui arbitrantur, Saulum increpatione ac dictis prophetæ conſternatum, mox ſeriâ ductum pœnitentiâ, ac reliquâ nocte in viâ ſuum deploraſſe peccatum, ejuſque veniam rogaſſe. Atque hoc eo veriſimilius putant, quod cum poſſet ſibi fugâ conſulere, redierit tamen in caſtra: quo nomine etiam laudatur à Flavio Joſepho. Objiciunt, ut impœnitentiæ ſignum, quòd ſibi ipſi manus attulerit. Sed Hebræi eo id feciſſe aiunt, ne in manus veniret Philiſtæorum, quorum irriſiones, in Dei injuriam cederent. Fatentur, ne ſic quidem effugere hoc malum potuiſſe. Sed Judæi ſufficere opinantur, quòd Saul præſcire iſthoc nequiverit, ac meliora ſperaret. In hocce variè adeo diſceptantium conflictu judicium ſuum adferre non veretur clariſſimus Voſſius. Planè ſiquidem eos damnat, qui Samuelem illum putant fuiſſe hominem vafrum ac verſipellem, nequiter ſimulantem ſe eſſe animam Samuelis. Præterea neque eos probare poſſum, inquit, qui arbitrantur antequam Chriſtus ſatisfeciſſet pro peccatis mundi, inque cœlos aſcendiſſet, animas juſtorum, etiam prophetarum, fuiſſe in Diaboli poteſtate, eoque vi magicâ potuiſſe evocari. At nolo nimium contentionis funem ducere cum iis, qui putent, fuiſſe ſpectrum Diabolicum, vel illis, qui cenſent verum fuiſſe Samuelem, h. e. animam Samuelis, non quidem eo indutam corpore, quo ſuſcitabitur extrêmo die, ſed veſtitum corpore aerio, cum quali angeli Abrahæ apparuerunt: neque vi magicâ compulſam, ut ſe ſiſteret, ſed volentem paruiſſe Deo, à quo Sauli adduceretur, uti Chriſto Moſen & Eliam ſtitit in monte Thabor. Ulterius ſi poſcis, utra ex duabus hiſce ſententiis magis probem; prius quidem dixero, malle me controverſiam hanc aliis decidendam relinquere. Iis tamen libentius me aggrego, qui poſteriorem ſequuntur. Ac primo eo moveor, quòd Scriptura ſemper nominat Samuelem, aliter ratio non impellit. Non diffiteor veriſimilia quædam pro tralatitiâ ſignificatione adferri. Sed nec minus mihi veriſimilia videntur, quæ alii reſpondent. Longè vero alia eſt ratio ejus quod Diabolus dicitur ſerpens; cum apertum ſit ſerpentem loqui non poſſe, niſi alieno ſpiritu movente, ac præterea ſemper de eo Eccleſiæ convenerit, invidiâ Diaboli peccatum eſſe ingreſſum in mundum. Jo. 14. 44. Quid quod in Samuele ſolum foret metaphora, in ſerpente etiam metonymia concurrat, cum in ſerpente vero delituerat Diabolus, non item, quod ipſi agnoſcunt, in vero Samuele. Præterea plurimum commoveor auctoritate Sirachidæ, non quaſi in Canone ſit Ebraico, quod aliter eſt, ſed quia magna ejus ſemper auctoritas fuerit tum inter Judæos Helleniſtas, tum inter Chriſtianos. Quam eo minus detractum illi ire debemus, quòd iis vixerit temporibus quibus de communi Hebræorum ſententiâ maximè potuit conſtare. Siquidem liber is Hebraicè ſcriptus à Siracho, Græcè autem redditus ab Jeſu Syrachi illius nepote. Ac nepos quidem claruit temporibus Ptol. Euergetæ, qui Philadelpho ſucceſſit; Sirachi autem tempore Ptol. Lagidæ, qui unus ex Alex. M. ducibus fuit. Sane paulo ante tempora Alex. Magni prophetæ defierunt. Nam Malachias ac Nehemias æquales fuere: at mem. Nehemias tum Sanaballati, qui extremis Darii Codomanni temporibus Samariæ præfectus fuit, ac templum in Garizim conſtruxit, tum etiam Jaddi, ſive Jadduæ, qui mortuo aliquanto ante Nehemiâ, Alex. Magno obviam proceſſit, ut ex Joſepho ſcimus. Jadduæ in Pontificatu M. ſucceſſit fil. Onias; nempe eo tempore, quo Seleucus Nicanor, unus ducum Alexandri M. diadema in Syriâ aſſumpſit. Hunc excepit Simon cognomento *Juſtus*: illum fil. Eleazarus, qui extremis claruit Ptol. Lagidæ ac primis filii ejus Ptol. Philadelphi temporibus. Atque hic Eleazar eſt, à quo miſſi dicuntur LXX Interpp. ad Scripturas Græcè transferendas. Eo tempore etiam Sirach vixit: imò ut à quibuſdam traditum, & ipſe è numero erat τῶν ό. Uti vero deſinentibus prophetis, cœpit Synagoga magna, ita deſiit eadem in Oniâ Jaddi filio: ut cum Syrach claruerit ſub Eleazaro, Oniæ nepote, Jaddi pronepote, ſatis clarum videatur, quantillo tempore idem abfuerit à Synagoga magnâ; imò ipſis prophetarum temporibus. Idcirco non poſſum aliud in animum inducere, quàm optimè Siracho conſtitiſſe quæ de Samuele illo, opinio fuerit Hebræorum, imò & Synagogæ magnæ, atque adeo ipſorum prophetarum. Addam his & aliud argumentum quod ex veteribus Eccleſiæ doctoribus longè plures Samuelem illum verum putarint. Nam, ut prætercam Joſephum Antiq. 6. 15. nec repetam quæ de Juſtino antea dixi, eſt hæc ſententia Baſilii ep. 80. quæ ad Euſtathium medicum, Ambroſii item in cap. 1 Luc. & Hieronymi in cap. 7. Eſ. Imo & Auguſtini, utcunque fluctuet, non modo in memorato ſuperius, opere ad Simplicianum, ſed ad Dulcitium lib. 8.

qu.

qu. 6. poſtea tamen fuiſſe Samuelem verum ſtatuit, ut liquet ex lib. de curâ pro mortuis, cap. 15. Scio contrariam ſententiam reperiri lib. 2. de Mirab. Scripturæ, item lib. Quæſt. Vet. & N. Teſtamenti : ſed neutrum volumen eſſe genuinum eruditioribus in confeſſo eſt. Et ſane quibus placet larvatum fuiſſe Dæmonem eo potiſſimùm moventur, quod extremæ impietatis ſit dicere, περιέργων ἐπῳδαῖς ψυχῶν ἁγίων κρατήσουσιν ὧν ζώντων οὐκ ἐκράτησαν δαίμονες· uti loquitur Procopius. At nihil nos ea res angit, quibus placet ſententia, quam idem Procopius poſtea memorat his verbis : τινὲς δέ φασιν ὀφθῆναι μὲν ὄντως τὸν Σαμουήλ, ἀλλὰ Θεοῦ τὴν ψυχὴν παραστήσαντος, οὐ τῆς ἐγγαστριμύθου ταύτην ἀναγαγούσης. Μόνον γὰρ ταύτην ἰδεῖν τὸν Σαμουήλ, ἀλλ' οὐκ αὐτὴν ἀναγαγεῖν ἡ θεία λέγει γραφή. i. e. *nonnulli autem dicunt reverâ quidem Samuelem apparuiſſe, ſed Deo hanc animam revocante, non Pythoniſſâ. Scriptura enim tantum dicit, ab hâc viſum Samuelem, non revocatum.* Dixeris ex eo conſequi ab illâ revocatum, quod Samuel conqueratur, ſe ab eâ inquietari. Sed enim ut ante dicebamus ex Cajetano, hoc non ultra extendendum, quàm quòd occaſio fuerit, cur Samuel non in quietis ſedibus permaneret. Si enim Saul non acceſſiſſet Pythoniſſam, ac Samuelem excitari petiiſſet : nec Deus hâc occaſione uſus foret ad verum Samuelem Angelorum miniſterio ſiſtendum Regi, ut hunc delictorum commoneret, eique mala imminentia nuntiaret. Origenis, De Engaſtrimutho, *An Anima Samuelis verè evocata fuerit*, tractatum edidit Gr. Lat. Leo Allatius Lugd 1629.

Sanchoniathon, hiſtoricus, ſcriptor miræ antiquitatis. Sic enim Porphyrio credimus, ὅτι Σεμιράμεως γέγονε τῆς Ἀσσυρίων βασιλίδος, de quo vide Voſſium de hiſtoricis Gr. l. 1. cap. 1. & Bochartum de linguâ Phœniciâ & Punicâ, lib. 2. cap. ult. Nomen Theodoretus ex Porphyrio, ſic explicat. Σαγχωνιάθων ὁ κατὰ Φοινίκων διάλεκτον φιλαλήθης. Philoni dicitur fuiſſe vir πολυμαθὴς, καὶ πολυπράγμων, *doctus* & *curioſus*. Hiſtoriam autem contexuit, ut habetur in Porphyrio ἐκ τῶν κατὰ πόλιν ὑπομνημάτων καὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀναγραφῶν. Phœnicum ſermone conſcriptam Græcè reddidit Philo Byblius Adriano Imp. σύγχρονος.

Sanctius, Regis Arragonum frater cum exercitum duceret in Saracenos, in urbem divertit. Pontifex Rom. eum tubæ ſonitu *Regem Ægypti* ſalutavit. Cùm quid tubæ ſonitus ſibi vellet, percontatus Sanctius, Regnum Ægypti à Papâ ſibi datum reſciſſet ; juſſit exire ſtatim tibicines ſuos, atque ſuo nomine Papam Calipham Baldachi (is eſt Saracenorum Pont. Max.) renunciare : ſe ei in mutuas vices Pontificatum conferre. Atque ita Papæ ſuavis homo illuſit.

Sancus, Deus Sabinorum. Dionyſ. Halicarn. lib. 2. Κάτων δὲ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ Σάγκου, δαίμονος ἐπιχωρίου. Τοῦτον δὲ τὸν Σάγκον ὑπό τινων Πίστιον καλεῖσθαι Δία. Sil. Italicus lib. 8. ubi de Sabinis :

——Pars Sancum voce canebant
Auctorem gentis.——

Idem Dionyſius lib. 4. Ἐν ἱερῷ Διὸς Πιστίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκον καλοῦσιν. Vide Varron. de L. L. lib. 4. In Quirinali colle ponitur ab Ovidio ædes Dii Fidii ſive Sanci. Sic enim ille Faſt. lib. 6.

Quærebam ; Nonas Sanco, Fidione referrem
An tibi Semo pater. Tunc mihi Sancus ait :
Cuicunque ex iſtis dederis, ego munus habebo,
Nomina terna fero ; ſic voluere Cures.
Hunc igitur veteres donarunt æde Sabini ;
Inque Quirinali conſtituere jugo.

Sanctus dicitur Propertio lib. 4. eleg. 10. ſc. à *ſanciendo*.

Sancte pater ſalve ; cui jam favet aſpera Juno :
Sancte velis libro dexter ineſſe meo.
Hunc quoniam manibus purgatum ſanxerat Orbem,
Sic Sanctum Tatiæ compoſuere Cures.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 8. ubi de Sabinorum nomine, genere, ac finibus agit.

Sandan, Amm. Marcel. l. 14. ubi de Tarſo : *Hanc condidiſſe Perſeus memoratur : vel certe ex Æthiopiâ profectus Sandan quidam nomine, vir opulentus, & nobilis.* Ubi Valeſius : Sane Sandan nomen uſitatum fuit apud Tarſenſes : ſic enim dictus eſt pater Athenodori, Tarſenſis illius Philoſophi qui Auguſti præceptor fuit, teſte Strab. l. 14. A Plut. in Publicola Ἀθηνόδωρος ὁ Σάνδων dicitur, eo more quo Athenodorus Molo, & Herodes Atticus, & Axion Pliſtonicus dicti fuere. Cæterum Σάνδων an Σάνδαν dixeris, parum refert. Sunt enim hæ literæ apud Græcos permutabiles, ut Παιὼν & Παιάν. Præter hunc *Sandanem*, fuit & quidam affinis nominis *Sandocus* Aſſyrius qui in Ciliciâ Celenderin condidit, teſte Apollodoro in Bibliothecâ.

Saon, hiſtoricus, celebratur Dionyſ. Halicarnaſſenſi περὶ συνθέσ. ὀνομ. Ubi & de ſtylo ejus judicium fert. Viri eruditi ſuſpicantur eundem eſſe qui *Sæus* dicitur Athenæo lib. 4.

Sapores, Perſarum rex, notiſſimus cladibus ab Impp. Romanis accceptis & illatis, maximè tamen inſignis victoriâ de Valeriano Imp. partâ ; quem bello captum miſerè habuit, ut quoties currum conſcenderet, ejus humeris pedibus innitetetur. Claud. l. 2. in Eutropium :

——Socium nobis fidumque Saporem
Perculit, & Perſas in regia vulnera movit.

Ita locum iſtum reſtituit doctiſſ. Nicolaus Heinſius. Nomen erat pleriſque regibus Perſarum commune, uti *Cæſares* Romanis. Sidon. Apollinar. Panegyrico Aviti :

——Parthicus ultro
Reſtituit mea ſigna Sapor.

Sappho, inſignis poetria, carminis inventrix, quod ab eâ *Sapphicum* appellatum. Aliquis, inquit Voſſius, exiſtimare poſſet Sappho vixiſſe tempore Archilochi & Hipponactis, quia hos Sapphûs amatores Diphilus in Comœdiâ induxerit. Sed non hoc majoris putandum, quàm quòd Hermeſianax eam ſcribit amatam ab Anacreonte : cum Sappho vixerit Olymp. 42. Anacreon autem 61. Quare ut Athenæus obſervat lib. 13. ſunt hi poetarum luſus. Olympiade eadem claruit Sappho Lesbia, poetria Lyrica, ut ait Suidas, qui addit, eâdem ætate fuiſſe Alcæum, Steſichorum, & Pittacum. Ac facilè cum eo conciliare eſt, quòd Euſebius ad 144. Olymp. an. 2. refert. Scripſit Epigrammata, elegias, iambos & monodias. Diſtingue vero duas *Sapphones* unam Eretriam, alteram à Phaone adamatam, ut eſt apud Athenæum, ubi ſupra. Horat. 2. Carm. Od. 13.

Æoliis fidibus quærentem
Sappho puellis de popularibus.

Idem in Epiſtolis :

Temperat Archilochi Muſam pede maſculâ Sappho.

Hinc adject. *Sapphicus* ; ut *Muſa Sapphica*, apud Catullum epigr. 13.

Sardanapalus, ultimus Aſſyriorum rex, triceſimus à Nino, omni libidinis mollitieique genere effeminatiſſimus : adeo, ut non erubuerit inter ſcortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes laſciviâ anteire. Quamobrem indignum rati Aſſyrii tali fœminæ parere, duce Arbace deſciſcentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam ſe recepit, & extructâ pyrâ, rebuſque omnibus clariſſimis eò congeſtis ſeipſum unà cum regiâ combuſſit. Herodotus. Juſtinus. Cic. 5. Tuſc. Qu. *Quomodo igitur jucunda vita poteſt eſſe, à quâ abſit prudentia, abſit moderatio ? Ex quo Sardanapali opulentiſſimi Syriæ regis error agnoſcitur, qui incidi juſſit in buſto :*

Hæc habeo quæ edi, quæque exaturata libido
Hauſit, at illa jacent multa ac præclara relicta.

Quid aliud (inquit Ariſtoteles) *in bovis, non in regis ſepulchro inſcriberes ? Hæc habere ſe mortuum dicit, quæ ne vivus quidem diutius habebat, quam fruebatur.* Idem ad Atticum lib. 10. *Ni forte me Sardanapali vice in ſuo lectulo mori malle cenſueris.* Ovidius in Ibin :

Inque pyram tecum chariſſima corpora mittas,
Quem finem vitæ Sardanapalus habet.

Juvenalis Sat. 10. qualis animus expoſcendus à Diis monſtrans :

Neſciat iraſci, cupiat nihil, & potiores
Herculis ærumnas credat, ſævoſque labores,
Et Venere, & cœnis, & plumis Sardanapali.

Vide Max. Tyrium Diſſert. 29. extr. & Scholiaſten Ariſtoph. Epitaphium ejus Græcè ſic retulit Clemens ſub fin. lib. 2. Stromatum :

Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
Τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται·
Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.

Athenæus tamen lib. 12. aliam inſcriptionem fuiſſe monumenti Sardanapali indicat, ex quâ appareat, ipſum minimè fuiſſe ignavum ; illam nimirum : Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαράξεω Ἀγχιάλην ἔδειμε, καὶ Ταρσὸν μιῇ ἡμέρῃ, ἀλλὰ νῦν τέθνηκεν. Euſebii codices MSS. *Sardanapallum* vocant, ut obſervat magnus Scaliger, qui putat hoc nomen in obſcœnam notam à Græcis detortum. Nam πάλλος idem quod φαλλός. Quo ſine dubio reſpexit Cicero lib. 3. de Rep. *Sardanapallus ille vitiis multo, quàm ipſo nomine deformior.* Invenitur etiam apud Heſychium : Σαρδανάπαλα, ἀλλοῖα, ubi reſtituendum arbitror αἰδοῖα. Pro vulgatâ lectione ſtant, Strabo, Diodorus, aliique vetuſti hiſtorici. Et, ut rectè idem Scaliger monet, *Sardanapalus* eſt Aſſyriacum שרדן פל *Sardanpal*, poſteriorque vocula legitur etiam in nomine Regis *Tiglathpaleſar*. Heſychius : Σαρδανάπαλος, πάντες χεδὸν ἁπάσης ἀκολασίας καὶ τρυφῆς δῆλον ὅτι τὸν ἀναγεγράφασι γεγονέναι, καὶ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐν Νίνῳ φασὶν ἐπιγεγράφθαι Ἀσσυρίοις γράμμασι Σαρδανάπαλος. Γεγόνασι δὲ δύο Σαρδανάπαλοι.

Sarmentus, vir, qui ſcurrilitate claruit ; cujus meminit Horatius primo Sermonum. Sat. 5.

——*Nunc*

——— *Nunc mihi paucis*
Sarmenti ſcurræ pugnam Meſſique Cicerri
Muſa velim memores.———

Et paulo poſt :

Sarmenti domina extat.

Juvenal. Sat. 5.

Si potes iſta pati, quæ nec Sarmentus iniquas
Cæſaris ad menſas, nec vilis Galba tuliſſet.

Hujus & Plut. mem. in Antonio : Ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ δηλίκια Ῥωμαῖοι καλοῦσι.

Sarpedon, Jovis fil. ex Laodamiâ Bellerophontis filiâ. Hom. Iliad. 15. vel, ut Herodotus tradit in Polyhymnia, ejuſdem Jovis fil. ex Europâ, frater Minois. Hic cum Lyciæ rex eſſet, & in armis ſtrenuus, Priamo ſuppetias tulit adverſus Græcos : ubi cum multa edidiſſet virtutis ſuæ documenta, tandem à Patroclo eſt interfectus. Corpus autem ejus, Jovis juſſu, ab Apolline è medio pugnantium ſublatum eſt, & flumine ablutum, ambroſioque reſperſum liquore, ac regiâ indutum veſte ad ſepulturam ſuis reſtitutum. Virg. Æn. 7.

Sævus ubi Æacidis telo jacet Hector, ubi ingens
Sarpedon.———

Genitivus caſus Σαρπήδοντος dicitur Æolicè, teſte Heſychio, quem ſis conſule. Intelligere debemus (inquit Ritterſhuſius) plures fuiſſe *Sarpedones* : quorum unus fuerit rex Thraciæ, teſte Apollonii Scholiaſte lib. 1. à quo nomen habet *petra Sarpedonia* ad Æmum mont. Thraciæ, cujus & Suidas meminit : quam ſemper fluctibus agitari aiunt, & in quo templum Neptuno ſacrum. Alius in Ciliciâ *Sarpedon* fuit, de quo Oppianus Halieuticôn lib. 3:

Οἵην ἡμετέρης ἱερὸν δόμον ἐντύνονται
Πάτρης ἐνναετῆρος ὑπὲρ Σαρπηδόνος ἀκτήν.

Saturnalia, feſta quinque aut ſeptem dierum menſe Decembri Saturno dicata, quibus Romani ſyntheſin veſtem ſumebant, ſerviſque diſcumbentibus inſerviebant : muneraque ultrò citroque mitti ſolebant. Vide Fungerum in *Saturnus*. Hunc *Saturnalicius*. Mart. 5. 31.

Saturnalicias perdere, Varro, nuces.

Dicuntur etiam & *Cronia*. Quod oſtendunt hi verſus Attii veteris poetæ apud Macrobium, Saturnalium l. 1. c. 7.

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ,
Conficiunt ſacra, quæ Cronia eſſe iterantur ab illis.
Dumq; diem celebrant : per agros, urbeſq; fere omnes
Exercent epulas læti ; famuloſque procurant
Quiſq; ſuos : noſtriſque itidem. Et mos traditus illinc
Iſte, ut cum dominis famuli epulentur ibidem.

Juſtinus lib. 43. *Rex Saturnus tantæ juſtitiæ fuiſſe traditur, ut neque ſervierit ſub illo quiſquam, neque quicquam privatæ rei habuerit ; ſed omnia communia, & indiviſa omnibus fuerint, veluti unum cunctis patrimonium eſſet. Ob cujus exempli memoriam, cautum eſt ut in Saturnalibus, exæquato omnium jure, paſſim in conviviis ſervi cum dominis recumbant.* Ac ſimiliter Saturnus ipſe loquitur apud Lucianum. Ἐν τοῖς πρὸς Κρόνον, dialogo 1. Καὶ διὰ τοῦτο ἁπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι καὶ δούλοις καὶ ἐλευθέροις. Οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

L. *Saturninus*, homo ſeditioſus, cùm Trib. Plebis legem Agrariam per vim ferre vellet, Capitolium occupans unà cum ſuis, juſſu Senatûs eſt interfectus. Cic. Orat. 1. in Lucium Catilinam : *Simili ſenatuſconſulto C. Mario, & L. Valerio Conſulibus permiſſa eſt reſp. Num unum diem poſtea L. Saturninum, trib. plebis, & C. Servilium mors à Reip. pœnâ remorata eſt ?*

Saturninus, Antiochenus, circa A. D. 140. Simonis Magi hæreſes ſparſit, & ſuas addidit, viz. Mundum, & homines ab Angelis factos eſſe, alios quidem naturâ bonos, alios vero malos & Deum Judæorum unum fuiſſe ex malis Angelis, ad quem deſtruendum Chriſtus venerit. Conjugium docuit à malis Angelis ortum, Irenæus lib. 1. c. 12. Euſeb. hiſt. Eccleſ. 4. 7.

Saturnus, Oceani ac Tethyos filius. Plato in Timæo : Γῆς τε καὶ Οὐρανοῦ παῖδες Ὠκεανός τε καὶ Τηθὺς ἐγενέσθην, ἐκ τούτων δὲ Φόρκυς τε καὶ Κρόνος, καὶ Ῥέα, καὶ ὅσοι μετὰ τούτων. At Heſiodus in ortu Deorum cùm Cœli uxorem Terram fuiſſe ceciniſſet his verſibus :

Θεῶν γένος αἰδοίων πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν.

Mox paulo interius inter eorum filios Saturnum etiam commemoravit, uti patet ex his :

Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

Et Orpheus Hymno quodam in Saturnum compoſito, ita inquit :

Γαίης τε βλάστημα καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Quam rem Ovidius quoque Faſt. 1. ſic expreſſit :

Hâc ego Saturnum memini tellure receptum,
Cælitibus regnis nam Jove pulſus erat.
Inde diu genti manſit Saturnia nomen,
Dicta fuit Latium terra latente Deo.

Fratrem habuit Titanem majorem natu, qui cum parenti, uti par erat, ſuccedere deberet, animadvertens tamen matrem, ſororeſque in Saturnum proniores eſſe, jure ſuo ceſſit, eâ tamen lege, ne Saturnus prolem maſculam tolleret, ſed regnum ad ſuam ſtirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos ſuos maſculos, ubi primùm nati eſſent, devorabat. Verum cum Ops uno partu Jovem & Junonem ediḋiſſet, Junonem quidem Saturno oſtendit, Jovem vero clam nutriendum ablegavit, adhibitis interim Corybantibus qui cymbalorum, tympanorumque pulſu obſtrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cum ille puerum depoſceret, ut ipſum devoraret, Ops lapidem oſtendit pannis involutum, eumque partu illo à ſe editum ſimulabat : quem ille acceptum ſine morâ devoravit. Poſthæc cum & Neptunum illa peperiſſet, eum quoque clam Saturno educandum tradidit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rurſus Saturno oſtendit. Plutonem autem abſcondit. Verum detectâ tandem fraude cum Titan reſciviſſet, fratri prolem maſculam eſſe, ſuoſque ea ratione regni ſucceſſione pulſos eſſe, unâ cum filiis, qui *Titanes* à patre cognominabantur, bellum adverſus Saturnum ſuſcepit : cujus exitus is fuit, ut victoriâ potitus Titan, Saturnum, Opemque utriuſque ſororem in poteſtatem ſuam redactos, muro incluſerit, donec Jupiter adultus, dejectis Titanibus, eos liberavit. Poſt hæc Saturnus cum ex oraculo didiciſſet, fore ut à filiis regno pelleretur : cum ab hoc Jovi inſidias ſtrueret, ab eo regno pulſus, in Italiam profugit, ubi aliquandiu apud Janum regem latitavit : unde ea pars Italiæ *Latium* dicta eſt. Quod non obſcurè innuit Virgilius Æn. 8.

Primus ab ætherio venit Saturnus Olympo
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſque dedit, Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuiſſet tutus in oris.

Ubi tamen intelligendum eſt Virgilium non ignoratione veteris hiſtoriæ, ſed ſuo more *primum* dixiſſe Saturnum, non ante quem nemo, ſed *principem*. Nam certum eſt priorem Janum in Italiam deveniſſe : ab eoque poſtea venientem exceptum eſſe Saturnum. Sic Æn. 1.

———*Trojæ qui primus ab oris.*

Cum proculdubio conſtet ante Æneam priorem Antenorem in Italiam provectum. Itaque τὸ *primus* hic ex ea ſignificatione eſt, è quâ illud in 2. Æn. de enumeratione eorum qui equo, Dario digrediebantur. Nam cum nominaſſet Theſſandrum, Sthenelum, Ulyſſem, Athamanta, Thoanta, Neoptolemum, poſt intulit :

——— *Primuſque Machaon.*

De quo quæri poteſt quomodo *primus* dicitur poſt tantos qui ſupra dicti ſunt ? Verum intelligemus *primum* pro principe, vel quia is (ad perfectum) illis temporibus circa peritiam medicæ artis præcipuus fuiſſe traditur. Hæc Auctor Originis Gentis Romanæ. Opem ſororem ſuam matrimonio ſibi conjunxit, & patri Cœlo virilia execuit. Minutius Felix : *Itaque latebram ſuam, quod tuto latuiſſet, vocari maluit Latium.* Scaliger in Conjectaneis ſcribit Saturnum linguâ Syriacâ, aut Aramæâ, quâ uſi Thuſci, ſignificare *latentem*. Sanè Ebræis סתר eſt *latuit, abſcondit.* Fuerunt tamen qui putarint *Saturnum* fuiſſe à Jove comprehenſum, & in vincula traditum, non autem fugiſſe, quorum ſententiam ſecutus eſt Plato in Euthyphrone : Αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι τυγχάνουσι νομίζοντες τὸν Δία τῶν θεῶν ἄριστον καὶ δικαιότατον· καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αὑτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ· κἀκεῖνόν γε αὖ τὸν αὑτοῦ πατέρα ἐκτεμεῖν δι' ἕτερα τοιαῦτα. At Hom. Iliad. θ. non ſolum Saturnum vinctum fuiſſe à Jove memorat, ſed etiam ejus fratrem Japetum, amboſque fuiſſe conjectos in Tartarum, ut in his patet :

——— Σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι
Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
Ἥμενοι, οὔτ' αὐγῇς Ὑπερίονος ἠελίοιο,
Τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς.

Memoriæ tamen prodidit Lucianus in Saturnal. Saturnum neque fuiſſe à Jove vinctum, neque regno privatum, ſed libenter ac ſponte regnum illi conceſſiſſe, rerumque omnium, utpote ob ætatem impotentem filio tradidiſſe adminiſtrationem. Hoc regnante, ætatem auream fuiſſe fabulantur, terramque ſuâ ſponte, expertem vomeris & aratri peperiſſe fruges, communeſque id temporis, & nullis diſtinctas limitibus agrorum poſſeſſiones fuiſſe. Virgil. ubi ſupra :

Aureaque (ut perhibent) illo ſub rege fuere
Secula, ſic placidâ populos in pace regebat.

Idem Georg. 2.

Aureus hanc vitam in terris Saturnus agebat.

Tibullus 1. 3.

Quam benè Saturno vivebant rege, priuſquam
Tellus in longas eſt patefacta vias.
Nondum cæruleas pinus contempſerat undas,
Effuſum ventis præbueratque ſinum.
Nec vagus ignotis repetens compendia terris
Preſſerat externâ navita merce ratem.
Illo non validus ſubiit juga tempore taurus,
Non domito frænos ore momordit equus.
Non domus ulla fores habuit, non fixus, in agris
Qui regeret certis finibus arva lapis.
Ipſæ mella dabant quercus, ultroque ferebant
Obvia ſecuris ubera lactis oves.
Non acies, non ira fuit, non bella, nec enſes
Immiti ſævus preſſerat arte faber.

Huic falcis inventionem tribuerunt antiquorum nonnulli, quoniam ut diximus, vitæ humanioris author fuit Italiam incolentibus, quos plantandi, ac falce metendi rationem docuit. Alii dixerunt eam falcem ſibi à matre fuiſſe datam, cum adverſus patrem, & ad liberandos è vinculis fratres armatus fuit, quâ etiam genitalia Cœlo abſcidit, quæ poſtea decidit in Siciliam, quæ ab eâ *Drepanum* dicta fuit, cum δρέπανον Græci *falcem* vocant. Apollonius lib. 4. Argon.

Ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίη εἰν ἁλὶ νῆσος
Ἧ ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, (ἵλατε Μοῦσαι,
Οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος) ᾧ ἀπὸ παιδὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος.

Fuit Saturnus ad res Venereas maximè propenſus; quare illa fabula de eo circumfertur, quò cùm Philyram Oceani filiam amaret, Opi ſuperveniente, in equum ſe converterit, ut ſub eâ formâ amores ſuos occultaret. Virgilius Georg. 3.

Talis & ipſe jubam cervice effudit equinâ
Conjugis adventu pernix Saturnus, & altum
Pelion hinnitu fugiens implevit acuto.

Ad hanc Saturni fabulam, & ad locum etiam hunc Virgilii adſpiraſſe videtur Prudentius lib. 1. contra Symmachum:

Inde Deos quorum patria ſpectata ſepulchra
Scimus, in ære hebetes informavere minores:
Advena quos profugus gignens, & equina libido
Intulit Italiæ: Thuſcis namque ille puellis
Primus adhinnivit, ſimulato Numine, mœchus.

Sicuti & Arnobius lib. 4. *Senex Saturnus jamdudum obſitus canis, atque annorum vetuſtate jam frigidus, veſtris carminibus indicatur ab uxore in adulterio comprehenſus induiſſe formam feri, & ſub pecoris ſpecie hinnitibus evolaſſe jactatis.* Imo ab hac libidine nomen ei inditum ſi Macrobio fides; ſic enim ille. Sat. 1. 8. *Propter abſciſionis pudendorum fabulam etiam noſtri eum Saturnum vocitarunt,* παρὰ τὴν σάθην, *quæ membrum virile declarat, veluti Sathurnum.* Vide his quæ ſequuntur. Porro Mythologiam Saturni quod attinet eâ peti poteſt ex Nat. Comite, l. 2. c. 2. Voſſius eum Adamum fuiſſe ſtatuit Theol. Gentili libro 1. cap. 18. Quanquam non negat in eo conſervatas nobis reliquias quaſdam de Patriarchâ Noe. Saturnum vero fuiſſe Noachum multis argumentis probat eruditiſſimus Bochartus Phal. lib. 1. cap. 1. Summum inter Planetas locum tenet Saturnus; tardè itaque curſum ſuum abſolvit, nec niſi 30. fermè annis. Huic natura frigida & noxia itaque eſt. Et Virgilius eum Georg. lib. 1. ait:

Frigida Saturni quo ſeſe ſtella receptet;

Nocentem etiam intellexit, non frigidam tantum rigentemque, ut Servius interpretatur. Propert. lib. 4.

Eſt grave Saturni ſidus in omne caput.

Lucanus lib. 1.

——*Summo ſi frigida cœlo*
Stella nocens nigros Saturni accenderet ignes.

Idem lib. 10.

Frigida Saturno glacies——

Cic. lib. 2. de N. D. *Quarum* (Stellarum errantium) *tantus eſt concentus ex diſſimilibus motibus, ut cum ſumma Saturni refrigeret, &c.* Plin. 2. 8. *Saturni ſidus gelidæ ac rigentis naturæ.* Unde Ptolemæus ait hujus Planetæ dominante ſtellâ cauſam corruptionis fieri κατὰ ψῦξιν Perſ. Sat. 5.

Saturnumque gràvem noſtro Jove frangimus unà.

Juvenalis Sat. 6.

Hæc tamen ignorat quid ſidus triſte minatur
Saturni.—— ——

Satyri, ex ſuperiore parte homines, niſi quod cornuti capite eſſent, ex alterâ capri, unde & *Capripedes* Poetis dicti. Habebantur inter Semideos olim, & ſylvis præeſſe credebantur; dicaces, laſcivi & ludibundi, itaque & inter Bacchi comites olim habiti fuerunt. Saltationem Satyris dat Virgilius Eclogâ quintâ:

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

Ad quod pertinent verſus Horatii 2 Ep.

Ludenti ſpeciem dabit, & torquebitur, ut qui
Nunc Satyrum, nunc agreſtem Cyclopa movetur.

Hinc Moſchus Σκιρτητὰς Σατύρους dixit. Nonnus lib. 15.

Μιμηλὴν Σατύροισι συνεσκίρτησε χορείην.

Ab eodem lib. 18. Satyri inducuntur φιλοσκαίροντες. Et lib. 21. Σάτυροι σκιρτητῆρες. Plura de Satyris vide apud Lud. de la Cerda ad locum Virgilii ſupra productum. Cæterùm an feri hujuſmodi homines inventi unquam ſint, quæri poteſt. Plutarchus in Syllâ auctor eſt, revertente Syllâ in Italiam contra Marium dormientem Satyrum, qualem plaſtæ pictoreſque adumbrant, captum, adductumque ad Ducem: tentatumque per interpretes varios, ediſſe vocem quidem, non tamen humanam, ſed ex hinnitu agni balatuque hirci confuſam. D. Hieronymus in vitâ Pauli Eremitæ ſcribit S. Antonium inter quandam ſaxoſam convallem incidiſſe *in quendam haud grandem homunculum, aduncis naribus, fronte* (ita deſcribit) *cornibus aſperatâ, cujus extrema pars corporis in caprarum pedes deſinebat. Interrogatum, quis eſſet, reſpondiſſe: Mortalem eſſe, & unum ex accolis Eremi, quos vario deluſa errore gentilitas Faunos, Satyroſque & Incubos vocans colat; legatione fungi gregis ſui, precarique, ut pro eo communem Dominum deprecetur, quem pro ſalute mundi veniſſe cognoverint, &c.* Finitâ narratione ſubjungit Hieronymus: *Hoc ne cuiquam ob incredulitatem ſcrupulum moveat, ſub rege Conſtantino, univerſo mundo teſte, defenditur. Nam Alexandriam iſtiuſmodi homo vivus perductus, magnum populo ſpectaculum præbuit, & poſtea cadaver exangue, ne calore æſtatis diſſiparetur, ſale infuſo, Antiochiam, ut ab Imperatore videretur, allatum eſt.* Hæc ille: Sed rectè Caſaubonus lib. 1. de Poëſi Satyrica cap. 2. ſtatuit, quicquid de Satyris legimus, ex Poetarum, pictorumque fingendi licentiâ originem ducere; nihil hujus revera in rerum naturâ exiſtere: aut ſi quid viſum hujuſmodi fuerit, vel illudentis Dæmonis phantaſma, vel Naturæ luſum fuiſſe. Nam, ut eſt procax Natura, poteſt quandoque hominem cornutum, forte & capripedem producere: ſed totos greges, & genus hujuſmodi legitimum creare, de quo illo Antonianus Satyrus referebat, veriſimile non eſt. Atque ſi dentur maximè, non voce humanâ tamen, ſed belluinâ, ut ille à Syllâ captus Satyrus, loquerentur, nec noſtrum ſermonem intelligerent, degentes perpetuò inter feras. Jam remoti ab omni conſortio penitus & literarum, diſciplinæ, quam Dei, quam humanarum rerum habere poſſunt notitiam, ut ſciant quid Chriſtiani credant, ac ſperent, quid erret, colatque Gentilitas? Profecto aut figmento inani deceptus Hieronymus fuit, temerè credens; aut ſpectro illuſus Antonius. Jam ille ad Conſtantinum allatus Satyrus, procul omni dubio monſtrum fuit, in quo luſit Natura. Plutarchus autem non affirmat, ſed refert famam. Φασὶ enim ait, i. e. *dicunt*, vel *ferunt*: Quo fere uti ſolent Hiſtoriarum conditores, cum de iis loquuntur, de quibus ipſi dubitant. Ælianus *Satyros* deducit ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, quia eſſent dicaciſſimi. Alii à ſalacitate, quam σάθην, veteres dixere: Huc pertinet, quod Satyri arrecto ſemper pene pingebantur, indicio paratæ libidinis. Aretæus Cappadox medicus lib. 2. cap. 12. Οἱ Σάτυροι τοῦ Διονύσου ἱεροὶ ἐν τῇσι γραφῇσι καὶ τοῖσιν ἀγάλμασιν ὀρθὰ ἔχουσι τὰ αἰδοῖα. Cedrenus vero: τοῦτο σημαίνει τὸ Σάτυρος ὄνομα κατὰ τὴν Βοιωτῶν γλῶσσαν, τὸ εἰς ἄλλο σῶμα χωρήσειν εὐτελέστερον. Non abſurde vero (quoniam antiquiſſima quæque Græcorum verba Hebraicæ ſunt originis) aliquis putet Σατύρους quaſi סתורים *Saturim* eſſe dictos qui in ſpeluncis & montibus latere putabantur, unde in hominum conſpectum raro venirent.

Satyrus, Peripateticus vitam Philippi elucubraſſe dicitur ab Athenæo lib. 6. Alia etiam ſcripſit, de quibus Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 4. 11.

Satyrus, *Saturus*, vel ut alii volunt *Zathras*, frater Clearchi Heracleenſium tyranni, qui & ipſe poſt fratris obitum tyrannidem occupavit. *Juſtin.* Vide & *Phot.*

Satyrus, Spartaci filius, rex Boſpori, moritur Olymp. 96. anno 4. cùm regno an. 14. præfuiſſet. *Hoffm.* ex *Diod.*

Satyrus Peripateticus, βίους ſcripſit, quos non Athenæus ſolùm celebrat, lib. 13. ſed & Hieronymus præfatione libri de ſcriptoribus Eccleſiaſticis, ubi Satyrum hunc virum doctum appellat, in vitis iſtis erat βίος Φιλίππου, cujus mentio apud Athenæum lib. 6. ſcripſit & περὶ χαρακτήρων, unde aſoti hominis characterem idem citat, l. 4. Laudat & Satyrum Laertius in Socrate, Empedocle & alibi. Idem an alius hujus nomine hiſtoriam condidit de populis Alexandriæ. Videndum etiam an non & idem ſit Satyrus qui de priſcis fabulis commentarium reliquit, cujus meminit Dionyſ. Halicarn. l. 1. Aulius. Σάτυρος ὁ τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγαγών. Satyrum Poetam quoque de gemmis & lapidibus ſcripſiſſe cognoſcimus ex Plin. l. 37. c. 2, 6, 7. Idem etiam Satyri architecti meminit, l. 36. c. 9.

Savanarola, Hieronymus, Ferrariæ natus, Ann. 1452. Monachus Dominicanus, floruit ſec. 15. Eloquio, pietate, & eruditione nulli ſecundus, atque ob has dotes cunctis gratiſſimus. Vir imprimis divini zeli, Florentiæ, acriter abuſus Papales taxavit, in Alexandri VI. hominum ſpurciſſimi, flagitia libere invectus. Carolum VIII. divino ſpiritu, ad reformandam Eccleſiam, nomine Dei, incitavit, pœnas graviſſimas, ni id faceret, comminatus. Sanè Carolo Romam accedente, muri Urbis & Arcis Adrianæ, in quam Papa ſe abdiderat, quaſi invitantes, ſuâ ſponte, conciderant. Sed is nihil egit, ideoque domum reduci, primò filius ereptus, tum ipſe, ut Savanarola prædixerat, ſubitâ morte concidit. Philipp. Comin. *de bello Neap. lib.* 2. & *lib.* 3. *ac* 5. Hic vir inſignis, tandem porro concionari prohibitus, cùm, Deo potius quàm hominibus obediendum eſſe ſentiens, nihilominus pergeret, in vincula conjectus, & acerbis quæſtionum cruciatibus excarnificatus, juſſu Alexandri VI. pauloque poſt, cum ſociis duobus, Sylveſtro Florentino & Dominico de Piſis, Ordinis Prædicatorum, Florentiæ laqueo ſuffocatus & crematus eſt, an. æt. 46. An. C. 1498. Hic inter metuendos carceris horrores, & imminentis ſupplicii anguſtias, ſcripſit meditationes in Pſalm. 30. & 51. verbis vivis, ut Sixtus Sen. *in Bibl. S.* ait, animatis ſententiis, & Spiritus fervore flagrantiſſimis. Item de triumpho crucis, &c. Vaticinatus eſt idem de vaſtitate Florentiæ, Romæ & reformatione Eccleſiæ, &c. A Johanne Fr. Pico Mirandulano & Marſilio Ficino defenſus, & tanquam Propheta celebratus. Ejus meminit præfatus Cominæus *lib.* 3. *de bello Neap.* ubi ſuum cum illo colloquium recitat, & *l.* 5. ubi de extremo ejus ſupplicio agit, V. & *lib.* 8. *c.* 19. Guicciard. *Hiſt.* 3. Beza *de Viris illuſtr.* Paul. Jov. *in elog.* Sixtus Sen. *Bibl. lib.* 4. *&c.* Extant præter *Meditationes* ſupra memoratas, *Commentarii in Pſ.* 50. 70. 79. *Sermones in Ezechielem Ital. in Amos, Haggæum, &c, Expoſitio orationis dominicæ, &c.* V. Catal. Oxon. Crowæi *Elenchum, &c. Hofm.*

L. *Saufeius*, Pomp. Attici æqualis, de quo ita Cor. Nep. in vitâ Attici, L. Saufeii equitis R. æqualis ſui, qui complures annos ſtudio ductus Philoſophiæ Athenis habitabat, habebátque in Italiâ pretioſas poſſeſſiones, cùm Triumviri bona vendidiſſent, conſuetudine eâ qua tum res gerebantur; Attici labore atque induſtriâ factum eſt, ut eodem nuncio Saufeius fieret certior, ſe patrimonium amiſiſſe & recuperaſſe.

Saufeius (quibuſdam *Saufellus*) Trogus, Seneca in Claudii Apocoloc. M. Helvium Trogum vocat, unus ex conſciis Meſſalinæ adulteriorum, Narciſſi juſſu ad ſupplicium tractus.

Sauromaces, rex Hiberorum auctoritate Romanâ factus, à Sapore Perſarum rege regno exuitur & in ejus loco Aſpacures ſuffectus, inter quos poſtea conventum eſt ut regnum dividatur. *Am. Marc.*

Sauros, latro, qui cum viatoribus & accolis infeſtus foret, ab Hercule trucidatur. Διαβάντων δὲ ποταμὸν Ἐρύμανθον κατὰ τὴν Σαύρου καλουμένην δειράδα, τοῦ Σαύρου τε μνῆμα καὶ ἱερόν ἐστιν Ἡρακλέους, ἐρείπια ἐφ' ἡμῶν. λέγουσι δὲ, ὡς ὁδοιπόρους τε καὶ προσοικοῦντας ὁ Σαῦρος ἐκακούργει, πρὶν ἢ παρὰ Ἡρακλέους τὴν δίκην ἔσχε. Pauſ. Eliac.

Saxa (ſive ut aliis placet Caſca) Decidius, legatus Antonii à Pacoro Parthorum duce victus, ne veniret in poteſtatem à gladio ſuo impetravit.

Saxo, Grammaticus Scalandicus, Rotſchildenſis in Daniâ Eccleſiæ præpoſitus, ad Andream, Daniæ epiſcopum, hiſtoriam ſcripſit libris ſexdecim in qua non pauca ſunt fabuloſa, ut haud cuncta recipi debeant ἀβασανίστως, quo nomine & à Scaligero culpatur. Quod ad dictionem attinet, tanta eſt ejus elegantia ut ætatis illius captum planè excedat. Unde Eraſmus in Ciceroniano ſuo ſic de eo ſcribit: *Dania nobis dedit Saxonem Grammaticum qui ſuæ gentis hiſtoriam ſplendidè magnificéque contexuit.* Quibus ſubjunxit, *Probo vividum & ardens ingenium, orationem nuſquam remiſſam aut dormitantem, tum miram verborum copiam, ſententias crebras, & figurarum admirabilem varietatem, ut ſatis admirari non queam, unde illâ ætate homini Dano tanta vis eloquendi ſuppetierit.*

Scæa, una ex filiis Danai, Archandro nupta. Ἐλθόντες ἐγένοντο Δαναοῦ γαμβροὶ, καὶ Αὐτομάτην μὲν Ἀρχιτέλης, Σκαιὰν δὲ ἔλαβεν Ἄρχανδρος. Pauſ. Achaic.

Scæva, miles Cæſaris fortiſſimus, qui apud Dyrrachium magnâ Pompeianorum manu oppugnatus, multiſque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, ut caſtelli ſibi commiſſi cuſtodiam deſereret. Lucan. l. 6.

Scæva viro nomen: caſtrorum in plebe merebat
Ante feras Rhodani gentes: ibi ſanguine multo
Promotus Latiam longo gerit ordine vitam, &c.

Scæva, gladiator pugnandi peritiæ præfidens cum Commodo Imp. congreditur.

Scæva Memor, Poeta ſub temporibus Titi & Domitiani, ujus opera ſunt deperdita; ejus meminit Martialis, l. 11. ep. 10.

Contulit ad Satyras ingentia pectora Turnus
Cur non ad Memoris carmina? frater erat.

Et eod. lib. ep. 9. Statuam ejus celebrat, quam quidam ob Tragici ſui carminis præſtantiam (Tragœdus autem erat) in Apollinis bibliothecam receptam fuiſſe, dicunt, atque ut opinionem ſuam adſtruant, in hoc epigrammate pro *Apelleâ* cedd. vulg. *Apollineâ* legendum contendunt.

Clarus fronde Jovis, Romani fama Cothurni,
Spirat Apelleâ redditus arte Memor.

Fulgentius Planciades ex Memoris Tragœdiâ *Hercule* citat hæc verba; *Ferte ſuppetias, optimi comites.* Non prætereundum Joſ. Scaligerum in eâ ſuſpicione fuiſſe, Tragœdiam Octaviam, quæ Senecæ tribuitur, eſſe Scævæ Memoris. *Voſſ.*

Scævola, Q. Mutii cognomen, quod aſſecutus eſt ex quo ſibi dextram quæ in Porſena rege occidendo erraverat, exuſſiſſet, unde ſiniſtrâ ſolâ utebatur, quam Græci σκαιὰν vocant. Manil. l. 1. 777.

——— *Necnon & Scævola trunco*
Nobilior. ———

Vide Mutius.

Q. Mutius *Scævola* alter, Pontifex Maximus & divini humanique juris (Velleii verba habes) auctor celeberrimus; qui Aſiam tam ſanctè & tam fortiter obtinuit, ut Senatus deinceps in eam provinciam ituris magiſtratibus exemplum atque formam officii decreto ſuo præponeret. *Val. Max.* Homo omnium, & diſciplina juris civilis eruditiſſimus, & ingenio prudentiâque acutiſſimus, & oratione maximè limatus atque ſubtilis, atque, ut ego ſoleo dicere, juriſperitorum eloquentiſſimus, eloquentium juriſperitiſſimus. *Cic. de Orat.* Damaſippi Prætoris juſſu ante ſimulacrum Dianæ trucidatus.

Scævola, Orator inſignis, ab Ammiano Marcellino inter illos memoratus, qui poſt exercitus proſperrimè ductos, poſt victorias & trophæa civilibus ſtipendiorum officiis meruerunt: laureaſque fori ſpecioſis certaminibus occupantes, ſummis gloriæ honoribus fruebantur.

Barth. *Scala*, Florentiæ natus, 1424. ubi etiam obiit. Vexilliferatus honore inſignis fuit, ut de eo Paulus Jovius ait. Condidit libris 20. Hiſtoriam Florentinam ab origine urbis ad An. 1450. ſed morte præventus quinque tantùm libris ultimam manum impoſuit. Signat hoc opus Ugolinus Verinus, l. 11. illuſtratæ Florentiæ:

Scala quoque hiſtorias & Lydia geſta leonis
Explicat Hetruſci. ———

Etiam literis commiſit vitam Vitaliani Borromæi, quam Petro Medici inſcripſit. Adhæc orationem reliquit ad Papam Innocentiam VIII. filiam habuit Alexandram Græcis Latiniſque literis excultam, celebri Poetæ Michaeli Marullo nuptam.

Maſtinus *Scaliger*, primus è Scaligerorum familiâ qui Veronæ dominium tenuit, cui ſc. communi conſenſu cives præfecturam perpetuam detulerunt, qui diſcordiis in præſens conſopitis, initium illi imperio dedit, quod deinde per multos duravit annos. A. C. 1262.

Scaliger Julius Cæſar, Criticus, Poëta, Medicus & Philoſophus inſignis, magnum ſibi in orbe nomen peperit, ſeculo præt. Hunc Italia genuit, educavit Germania, Gallia ad mortem uſque tenuit. Natus An. 1484. in caſtro *Ripa*, territorii Veronenſis, ex Principibus de la Scala, priſcis Veronæ, aliorumque in Italia locorum Dominis, oriundum ſe probavit: adverſarium irreconciliabilem ſenſit Hieronymum Cardanum, Medicum Mediol. cujus de Subtilitate librum refutavit. Arma diu cum gloria geſſit, ſed inprimis ad ſtudia natus eſt, ingeniorum Aquila. Obiit Aginni in Aquitania, Anno 1558. ætat. 75. Pater Silvii Medici, & Joſephi Juſti, paternæ gloriæ & eruditionis hæredum. Scripſit Poëticam, opus admirandum: Epiſtolas & Orationem: Poëmata: Commentarios & in Ariſtotelem, Theophraſtum: plurimos de Medicina tractatus: de Cauſis Ling. Latin. Teſtimonia de gente Scaligera: Exercitationum Exoticarum libb. 15. &c. Gloriæ cumulus purioris doctrinæ profeſſio fuit. Scævola *Elog. lib.* 1. Lipſ. *in Epiſtol.* Vander Linden *de Script. Medic.* Juſtus *in Chron. Medic.* Quenſtedt. *de patr. Doctor. &c. Hofm.*

Scaliger Joſephus Filius, vir undequaque doctiſſimus, de quo Caſaubonus Præfamine Opuſculorum Scaligeri. Nihil eſt quod diſcere quiſque vellet quod ille docere non poſſet: nihil legerat (quid autem ille non legerat?) quod non ſtatim meminiſſet; nihil tam obſcurum aut abditum in ullo vetere Scriptore Græco, Latino, vel Hebræo, de quo interrogatus non ſtatim reſponderet. Hiſtorias omnium populorum, omnium ætatum, ſucceſſiones imperiorum, res Eccleſiæ veteris in numerato habebat; animalium, plantarum, metallorum, omniumq; rerum naturalium proprietates, differentias & appellationes quam veteres, quam recentes tenebat; accuratè locorum

ſitus, provinciarum fines, & varias pro temporibus illarum diviſiones ad unguem callebat; nullam diſciplinarum ſcientiarumque graviorum reliquerat intactam, linguas tam multas tam exactè ſciebat, ut vel ſi hoc unum per totum vitæ ſpatium egiſſet, digna res miraculo potuerit videri; quam mirabilem loquelarum varietatem, ita Scriverius elegantiſſimè deſcripſit, ——*Eruditione*

Idumæus, Arabs, Syruſque & Indus;
Chaldæus ſimul, Æthiopſque civis;
Quemque Achæmenii ſuum vocarent,
Pelaſgus ſimul & ſimul Latinus,
Et Graius vetus & quotidianus;
Et Thuſcus ſimul & ſimul Britannus,
Et quod altera ſecula obſtupeſcant
Hiſpanus ſimul, & ſimul Batavus.

Adeo ut merito Adr. Tur. Ep. ad Jo. Meurſium eum appellet *Portentoſi ingenii juvenem.* De quo Jul. Cæſar Bulingerus Doctor Sorbonicus & in Piſanâ Academiâ Profeſſor, lib. 12. Hiſt. ſui Temp. *Sequutus eſt annus milleſimus ſexcenteſimus nonus Joſ. Scaligeri morte feralis: quo noſtra ætas neminem majori ad literas genio ingenioque tulit, & fortè anteacta ſecula parem omni doctrinæ genere non habuerunt.*

Scamon Mitylenæus, lib. edidit de rerum inventione, qui citatur à Clem. Strom. 1. Item ab Athenæo, lib. 14. Aliquanto poſt legas apud eundem Σκάμων ἐν τοῖς περὶ εὑρημάτων. Sed priorem lectionem probat Suidas, cum ait: Σκάμων ὄνομα κύριον. Voſſ.

Scatinia lex, à *Scatinio* latore nomen accepit, quâ præpoſteræ Veneris uſus coercebatur. Juv. Sat. 2.

Quod ſi vexentur leges ac jura, citari
Ante omnes debet Scatinia.

Alii legunt *Scantinia.*

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ. Propriè autem *Scaurus*, Græcè Σκαῦρος, qui talos pedum extantes habet porrectos. Unde Horatius, Serm. 1. Sat. 3.

——— *Scaurum pravis fultum male talis.*

Ubi vetus Schol. eum interpretatur, *qui talos diſtortos & diverſos habet.* Qui & Scambus eſt. Vet. Gloſſ. *Scaurus*: σκαμβὸς, σκελλὸς, στρεβλόπους. Ex hâc familiâ fuit Æmilius Scaurus, nobilis, at pauper, qui eloquentiâ ſuâ gloriam peperit. Conſul Ligures domuit, atque triumphavit: Cenſor viam Æmiliam ſtravit, pontem Æmilium fecit & carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium ſuum, teſte Frontino, quòd in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum venire vetuit; adoleſcens autem verecundiæ ignominiâ preſſus, mortem ſibi conſcivit. Plinius in Nat. Hiſt. dicit eum principem fuiſſe civitatis, & Marianarum rapinarum ſocium. Idem Plin. rurſum de eo: *Scaurus,* inquit, *à Vario Tribuno plebis repetundarum accuſatus, & abſolutus.* Salluſtius in Jugurthino: *Scaurus, homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callidè occultans, cum eſſet vir Conſularis, & in ſenatu princeps, ab eo mittitur ad Jugurtham orator, ut eum ab oppugnatione Cirtæ, & obſidione Adherbalis amoveret.*

Scaurus, alter ſuperioris fil. de cujus Ædilitate Plinius, lib. 34. cap. 7. *In M. Æmilii Scauri Ædilitate 3. millia ſignorum in ſcenâ tantum fuere temporario theatro.* Idem 36. 2. *Trecentas LX columnas M. Scauri Ædilitate ad ſcenam theatri temporarii, & vix uno menſe futuri in uſu viderunt portari ſilentio legum.* Idem cap. 15. ejuſdem libri: *Theatra duo juxta fecit ampliſſima è ligno cardinum ſingulorum verſatili ſuſpenſa libramento: in quibus utriſque antemeridiano ludorum ſpectaculo edito inter ſeſe averſis, ne invicem obſtreperent ſcenæ, & repente circumactis, ut contra ſtarent, poſtremo jam die, deſcendentibus tabulis, & cornibus inter ſe coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum ſpectacula edebat, ipſum magis auctoratum pop. Romanum circumferens. Quid enim miretur quiſque in hoc primum? inventorem an inventum? artificem, an auctorem? auſum aliquem hoc excogitare, an ſuſcipere? parere, an jubere? Super omnia erit populi furor, ſedere auſi tam infidâ inſtabilique ſede. En hic eſt ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit, Deorum quædam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum ſuum plaudens. Quæ vilitas animarum iſta, aut quæ querelæ de Cannis! quantum mali potuit accidere? Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor eſt: ecce pop. Rom. univerſus, velut duobus navigiis impoſitus, binis cardinibus ſuſtinetur, & ſeipſum depugnantem ſpectat, periturus momento aliquo luxatis machinis,* &c.

Scaurus, Aurelius legatus, à Cimbris fuſo exercitu captus eſt, & cum ad conſilium ab his evocatus eos deterreret, ne Alpes tranſirent Italiam petituri, eò quòd diceret Romanos vinci minimè poſſe, à Bolo rege, feroci juvene, interfectus eſt. Livius.

Scaurus, qui & *Terentius Scaurus,* grammaticus. Capitolinus in Vero: *Audivit Scaurum grammaticum Latinum, Scauri filium, qui Grammaticus Adriani fuit.* Ejus mem. Gellius, lib. 11. cap. 15.

Mamercus Scaurus, inſignis nobilitate & orandis cauſis, vitâ probroſus, inquit Tacitus Annal. 6. De probroſâ ejus vitâ lege Senecam, lib. 4. de Benef. cap. 31. aut potius non lege impuritatem hominis & ἄῤῥητον μῖξιν. Notat eum brevi ſtigmate Tertullianus de Pallio: *Dabo catharticum impuritati Scauri, & aleæ Curii, & vinolentiæ Antonii.* Sub Tiberio, etſi alio crimine periit, & familia Scaurorum in eo eſt extincta. Sen. Suaſ. 2.

Scinis, latro crudeliſſimus Corinthius, qui arbores complicabat, hiſque alligabat hominum brachia, ut in ſublime redeuntes lacerata membra diſcerperent. Prop. 3.

Arboreaſque cruces Scinis, & non hoſpita Grais
Saxa, & curvatas in ſua fata trabes.

Pauſanias in Corinthiacis narrat ut Scinis flexis pinis alligarit homines, quibus in ſublime renitentibus, diſcerperentur. Tangit hiſtoriam quoque Stat. Theb. 12.

Non trucibus monſtris Scinin, infandumque dediſti
Cercyona, & ſævum vellet Scyrona creatum.

Ovid. lib. 8. Met. *Sinin* vocat:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus:
Qui potuit curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram latè ſparſurus corpora pinus.

Idem in Epiſt. 2.

Cum fuerit Scyron lectus, torvuſque Procruſtes,
Et Sinis, & tauri miſtaque forma viri.

Idem in Ibin:

Quique trabes preſſas ab humo mittebat in auras,
Æquoris adſpectans hujus & hujus aquas.

Legendus Plutarchus in Theſeo, & Alexandro. Sed apud eum legitur *Sinnis,* uti quoque apud Euripidem in Hippolyto.

Scipiadæ, patronymicum pro *Scipionibus,* Virg. Geo. 2.

Scipiadas duros bello.

Idem Æn. 6.

——— *Aut geminos duo fulmina belli,*
Scipiadas, cladem Libyæ.

Sil. lib. 7.

——— *Aut ubi nunc ſunt fulmina belli*
Scipiadæ. ——— ———

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patricia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem *Scipionem* Grammatici vocant. P. Corn. *Scipio,* cum quo primùm Imperatore Annibal ſigna in Italiam contulit. Is cum multas eſſet in Hiſp. victorias conſecutus, reſque geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio adverſus hoſtes inito, dum ſe offert, ubi plurimum periculi erat, ſubitò occiditur. Livius. Luculentum elogium de hoc Scip. perhibet V. Max. lib. 4. cap. 1. *Maxima ejus merita paribus ornamentis decorare conati ſunt. Voluerunt illi ſtatuas in Comitio, in roſtris, in Curiâ, in ipſâ denique Jovis Opt. Max. cellâ ponere. Voluerunt imaginem ejus triumphali ornatu indutam Capitolinis pulvinaribus applicare. Voluerunt ei continuò per omnes vitæ annos, conſulatum, perpetuamque dictaturam tribuere. Quorum ſibi nullum, neque plebiſcito, neque Senatuſconſulto decerni patiendo, penè tantum in recuſandis honoribus ſe geſſit quantum geſſerat in emerendis.* Sil. Ital. de eodem in fin. Bell. Pun. ſecundi:

Salve invicte parens, non conceſſure Quirino,
Laudibus ac meritis non conceſſure Camillo,
Nec vero cum te memorat de ſtirpe Deorum
Prolem Tarpeii mentitur Roma Tonantis.

Vide Dauſqu. ad Silium pag. 316.

Scipio Africanus, prioris fil. cujus vitam ac res geſtas C. Oppius, & L. Reginius literis mandavere. Puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat, putabaturque apud vulgus cum Jove loqui. Annum agens 17. à patre in caſtra ductus eſt, principio belli Punici 2. Conſtatque jam tunc in congreſſu Annibalis primò circumventum ab hoſtibus ac ſaucium patrem liberaſſe, teſte Livio & Plutarcho. Silius, lib. 4.

Tunc raptâ properè duris ex oſſibus haſtâ
Innixum cervice ferens, humeróque parentem
Emicat, attonitæ tanta ad ſpectacula turmæ
Tela tenent, ceditque loco Libys aſper & omnis
Latè cedit Iber; pietaſque inſignis & ætas
Belligeris fecit miranda ſilentia campis.

Idem lib. 6.

——— *Fugiat Conſul manante cruore*
Scipio, & ad ſocios nati cervice vehatur.

Florus 2. 6. *Niſi protectum patrem prætextatus admodum filius ab ipſâ morte rapuiſſet.* Stat. Silv. 3. 3.

Quique tener ſævis genitorem Scipio Pœnis
Abſtulit & Lydi pietas termeraria Lauſi.

Cicero in Bruto: Ipſum Scipionem accepimus non infantem fuiſſe. Filius quidem ejus, is qui minorem hunc Scipionem à Paulo adoptavit, ſi corpore valuiſſet, imprimis habitus eſſet diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græcè ſcripta dulciſſime. Deinde in Hiſpaniâ cum Carthaginenſes viciſſet, novamque Carthaginem cepiſſet, in Africam trajecit; ubi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit. Livius. De hoc Sen. de Conſ. *Scipionis filiæ ex ærario dotem acceperunt: quia nihil illis reliquerat Pater. Æquum mehercules erat Pop. Romanum tributum Scipioni ſemel conferre, cum à Carthagine ſemper exigeret.* Quod vereor, ut incurioſè & falsò dicat. Nam habuit ille quidem duas filias, ſed quas Pater ipſe, non ſenatus, elocavit, alteram P. Scipioni Naſicæ, alteram T. Sempronio Graccho. Varii tradunt, & Livius diffusè lib. 38. Etſi quidam de unâ aliter, & patre mortuo nupſiſſe. Sed nemo tamen hoc quod hic Seneca: nec de eximia paupertate ejus viri eſt lectum. Quid ergo eſt? In nomine error, & *Cn. Scipionis* eſt, patrui Africani, quod huic ivit adſcriptum. Val. lib. 4. *Cum ſecundo bello Punico Cn. Scipio ex Hiſpaniâ Senatui ſcripſiſſet, ut ſibi ſucceſſor mitteretur, quia filiam virginem adultæ jam ætatis haberet, neque ei ſine ſe dos expediri poſſet: Senatus patris partes ſibi ſumpſit, ac puellam nuptui dedit.* Hoc ipſum, de eodem iſto, Jo. Zonaras: ut duplex error Senecæ videatur & in homine, & in numero, qui ex unâ duas fecit. Pergit Seneca, ac dotem iſtam *Æs grave* vocat. Summam tamen non exprimit, uti nec Nat. Qu. lib. 1. cap. ult. ubi ſic ſcribit: *An tu exiſtimas Scipionis filias ex auro nitidum ſpeculum habuiſſe, cum illis dos fuiſſet æs grave?* Valerius fecit. *Et dotis modus,* inquit, *quadraginta millia æris fuit.* Lipſ.

Scipio Æmilianus, qui & *Africanus Minor* ab Africani majoris filio adoptatus (filius enim erat L. Æmilii Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas urbes pop. Romano inimiciſſimas evertit: tandem immaturâ ætate domi ſuæ dormiens interfectus eſt; non ſine ſuſpicione dolo id Gracchorum factum. Liv.

Lucius *Scipio* Aſiaticus, devicto Antiocho repetundarum accuſatus, cum à Senatus judicio, timeret, Tribunos plebis appellavit, tametſi Gracchum, qui tum eum magiſtratum gerebat, inimiciſſimum eſſe ſibi cognoſceret, ac infenſiſſimum. Nec ſpe falſus eſt. Prohibuit enim Gracchus, ne in carcerem & vincula traheretur. Eutropius. Plin. in Præfat. ad Nat. Hiſt. L. *Scipio Aſiaticus, cum Tribunos appellaret, inter quos erat Gracchus: hoc atteſtabatur, ſe vel inimico judici approbari poſſe.*

Scipio Naſica, Scipionis, qui unà cum fratre in Hiſp. cecidit, filius, à ſenatu vir optimus judicatus; Matrem Deûm tunc primum advectam, apudque virum optimum ex oraculo divertentem hoſpitio excepit. Cum adverſus auſpicia conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicavit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi Conſul quiſque in foro per ambitionem ponebat, ſuſtulit. Conſul Delminium Dalmatiæ urbem ſuperavit. Imperatoris nomen à militibus, & à ſenatu oblatum triumphum recuſavit. Eloquentiâ primus, juriſconſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit, unde *Corculum* dictus, teſte Cæcilio. Plura de eo Livius. Scipio item qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinem Suarii cujuſdam negotiatoris: ob id erat in Tribunatu plebeis admodum gratus, dignuſque Africanorum familiâ: nec erat in bonis funeris impenſa: aſſes ergo contulit populus, ac funus elocavit, quaque præferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Hanc hiſtoriam habes apud Plinium conſcriptorem, lib. 21. cap. 3. *Scipio* Africani fil. ponitur inter eos apud Val. Max. qui à parentibus claris degeneraverunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis deſcribitur: *Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptavit: qui ſi corpore valuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Caſſina.* Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum Præturam geſſiſſe, & in eâ conſequendâ, à Circeio patris ſcribâ, adjutum fuiſſe. Hic Scipio Romæ primus aquâ horas diviſit æque noctium ac dierum, an U. C. 595.

Scipio, Pompeii M. ſocer, poſt bellum Pharſalicum inter Pompeianos bellum refoventes, in Africam ſe recepit cum exercitu & Catone, Jubâ etiam rege adſcito. Qui primo feliciter adverſus Cæſarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. *Scipionem*, cognomento *Salutationem*, è Corneliorum familiâ, alioquin virum deſpectiſſimum, inter præliandum in Africâ, perinde ac exercitus ducem Cæſar præpoſuit: quod cognoſceret adverſarios vetuſto quodam confidere vaticinio, ut ſemper in Africâ vincere fatale Scipionum generi foret. Plut. in Cæſare.

Sciron, latro fuit, cujus oſſa quum in mare cecidiſſent, in ſcopulos converſa feruntur, quæ adhuc *Scironia ſaxa* vocantur. Ovid. Met. 7.

Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
Compoſito Scirone patet: ſparſiſque latronis
Terra negat ſedem, ſedem negat oſſibus unda.
Quæ jactata diu fertur duraſſe vetuſtas
In ſcopulos, ſcopulis nomen Scironis inhæret.

Filius fuit Canethi & Hemocles. Locum in Megara habitavit, quem dixerunt *Petras Scironidas.* Viatores ſpoliatos præcipites agebat. Alii tradunt hoſpitibus jejunare coactis, panem pedibus offerre conſueviſſe: & apprehendentes, calcibus in mare de præcipitio deturbare. Megarenſes ſcribunt, bonum virum fuiſſe: & ejus filiam Endeidem Æaco Jovis filio nupſiſſe: & ex his natos eſſe Peleum & Telamonem. Hunc Theſeus interfecit. Ovid. Ep. 2.

Cum fuerit lectus Sciron, torvuſque Procruſtes.

Ubi alii *Scyron.* Propert. 3. 16.

Nec tamen eſt quiſquam ſacros qui lædat amantes,
Scironis mediâ ſit licet ille viâ.

Scopas, inſignis marmoris ſcalpendi artifex unus ex iis qui Mauſoleum cælaverunt. Plin. Horat. Car. 4. Od. 8.

Quas aut Parrhaſius protulit aut Scopas:
Hic ſaxo, liquidis ille coloribus.

Scorpius, ſeu *Scorpio*, unum ex XII Zodiaci ſignis, quod à Sole ſubitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Aſtronomicum poëticum conſcripſerunt, hunc eum volunt fuiſſe Scorpium, qui Orionem interemit, cum ille juvenili robore ferox, nullam eſſe feram jactaſſet, quam ipſe conficere non poſſet. Quam hominis jactantiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciem ejus Scorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Jove ideo inter aſtra relatum volunt, uti mortalibus documento eſſet, ne ſuis plus æquo viribus fiderent. Hyginus, lib. 2. de Sign. cœl. Ampelius tamen ſcribit, quod Diana Scorpium, ejus juſſu, in monte inſulæ Chiûs Pelennæo ad Orionis perniciem natum, illi Deam inter venandum ſtuprare conanti ipſa ſuppoſuerit, quo vitâ privaretur. Quod etiam oſtendit Nicander in Theriacis:

Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
Σκορπίον ἐκ κέντροιο τεθηγμένον, ἦμος ἐπέχρα
Βοιωτῷ τεύχουσα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι,
Ἀχράντων ὅτε χερσὶ θεῆς ἐδράξατο πέπλων.
Αὐτὰρ ὅγε στιβαροῖο κατὰ σφυρὸν ἤλασεν ἴχνος
Σκόρπιος ἀπροϊδὴς, ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας.
Τοῦδε τέρας περίσημον ἐν ἄστρασιν ἀπλανὲς αὔτως
Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται.

Hujus ſigni mem. Virgil. Georg. 1.

——— *Ipſe tibi jam brachia contrahit ardens*
Scorpius, & cæli juſtâ plus parte relinquit.

Ovid. Met. 2.

Sævaque circuitu curvantem brachia longo
Scorpion, atque aliter curvantem brachia Cancrum.

Scribonius Largus, claruit unà cum Caſſio; (cujus ſuperſunt de Animalibus problemata medica) Ejus extat liber de medicamentorum compoſitione. Ætatem utriuſque oſtendit, quod Scribonius codicis meminit, quem ab Atimeto, Caſſii ſervo, ac Cæſaris Tiberii legato acceperit. Scribonii etiam mentionem facit Galenus in libris κατὰ τόπους, & alibi.

Scylax, tres fuere Scylaces Caryandenſes. Antiquiſſimus eſt qui ſub Dario Hyſtaſpis filio floruit, alter Darii Nothi; tertius vero ætate Polybii. Vide Iſ. Voſſium ad Scylacis Caryandei Periplum. Quanquam certiſſimis argumentis evinci poteſt, Periplum iſtum, qui Scylacis Caryandenſis nomen præ ſe fert, quemque adoleſcens admodum recudendum curavit vir doctiſſimus prædictus, cujuſvis potius eſſe quam Scylacis, ut in ſecundis curis ſe clarius docturum promittit, Obſervat. ad Melam, pag. 83.

Scropha Tremellius, Varroni de R. R. lib. 2. cap. 4. primùm appellatus eſt *Scropha*, quòd Quæſtor cum eſſet, Licinio Nervæ Prætori in Macedoniâ provinciâ relictus, qui præeſſet exercitui, dum prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ, impreſſionem facere cœperunt in caſtra, Tremellius vero cum hortaretur milites, ut caperent arma, ac exirent contra: dixit celeriter ſe illos, ut Scropha porcos, dejecturum: idque fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit, fugavitque, ut eo Nerva prætor Imperator ſit appellatus, & ipſe cognomen invenerit, ut diceretur *Scropha.* Verum Macrob. Sat. 1. cognominis hujus rationem aliam affert. *Tremellius Scropha,* inquit, *cum familiâ atque liberis in villâ erat. Servi ejus quum de vicino Scropha erraret, ſurreptam conficiunt. Vicinus advocatis cu-*

ſtodibus omnia circumvenit, ne quà efferri poſſit; iſque ad Dominum appellat reſtitui ſibi pecudem. Tremellius, *qui ex villico rem comperiſſet, Scrophæ cadaver ſub centonibus collocat, ſuper quos uxor cubabat. Quæſtionem vicino permittit, quum ventum eſt ad cubiculum, verba jurationis concipit, nullam eſſe in villâ ſuâ ſcropham, niſi iſtam,* inquit, *quæ in centonibus jacet, lectulum oſtendens.* Ea facetiſſima juratio Tremellio *Scrophæ* cognomentum dedit.

Scylla, filia Niſi regis Megarenſium, quæ Minois paterni hoſtis amore capta, ut illum beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo ſitum erat regni totius fatum, ſpoliavit, eumque hoſti obtulit, tanquam futuræ conjugis dotem. Verum cum ſe ab illo ſperni videret, doloris impatientiâ in Cirim avem commutata eſt. Vide Fab. apud Ovid. Met. 8. Prop. lib. 3.

Tuque ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Idem lib. 4. permiſcens duas fabulas Scyllæ Niſi, & Scyllæ Phorci:

Quid mirum in patrios Scyllam ſæviſſe capillos,
Candidaque in ſævos inguine verſa canes?

Virgil. Ecl. 6.

Quid loquar aut Scyllam Niſi, quam fama ſecuta eſt
Candida ſuccinctam latrantibus inguina monſtris.

Ovid. Faſt. 4.

Et vos Niſæi naufraga monſtra canes.

Idem Triſt. lib. 2.

Impia nec tragicos tetigiſſet Scylla cothurnos,
Ni patrium crimen diſſecuiſſet amor.

Idem 3. Amor. Eleg. 11.

Per nos Scylla patri canos furata capillos
Pube premit rabidos inguinibuſque canes.

Vide *Niſus.*

Scylla, Phorci filia, quæ cum mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucum miſerè deperibat, Scyllam ſibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lavari ſolebat, noxiis herbis veneficiſque infecit. Cujus rei illa ignara, cum lavandi gratiâ fontem ingreſſa eſſet, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe commutata: deformitatem tantoperè exhorruit, ut ſe ſtatim in vicinum præcipitaverit fretum, ubi & in ſaxum mutata fingitur, Charybdi ex adverſo objectum, præternavigantibus vehementer periculoſum. Ovid. Met. lib. 4. & 14. Porro Siculum fretum, quia ſcopuloſum & anguſtum eſt, tanto fervet æſtu, ut fluctus inter ſe concurrentes, ſcopuliſque illiſi quendam qu. latratum referant. Hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis ſuccincta, quam in freto ſcopulum eſſe conſtat. Grammatici à σκύλλω deducunt; unde Virg. Eccl. 6. ait *Scyllam, Dulichias vexaſſe rates. Scylla* autem Punicè סקול *ſcol*, eſt *exitium, & lethale infortunium*; quo ſenſu Græcum Σκῶλος uſurpatur ab Helleniſtis. Scylla vero cur inde appelletur nemini non eſt obvium. Bochartus. Lucret. lib. 5.

Aut rapidis canibus ſuccinctas ſemimarinis
Corporibus Scyllas.——

Catullus in Ciri:

Illum Scylla rapax canibus ſuccincta Moloſſis.

Seneca in Medea:

Quid? cum Siculi virgo Pelori
Rabidos utero ſuccincta canes
Omnes pariter ſolvit hiatus.

Ovid. in Ep. Medeæ:

Aut nos Scylla rapax canibus miſiſſet edendos,
Debuit ingratis Scylla nocere viris.

Idem Amor. 2. 16.

Necquæ virgineo portenta ſub inguine latrant,
Nec timeam veſtros, curva Malea, ſinus.

Catullus:

Quæ Syrtes, quæ Scylla vorax, quæ vaſta Charybdis.

Propert. lib. 4.

Nec Scyllæ ſævo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidas inter freta ſerperet undas,
Nec violenta ſuo conſumpſit more Charybdis.

Virgil. Æn. 3.

At Scyllam cæcis cohibet ſpelunca latebris
Ora exertantem, & naves in ſaxa trahentem.

Propert. lib. 2.

Crede mihi, nobis miteſcet Scylla, nec unquam
Alternante vorans vaſta Charybdis aquâ.

Hinc *Scyllæus.* Virgil. Æn. 1.

Vos & Scyllæam rabiem, penituſque ſonantes
Accêſtis ſcopulos.

Scyllias, Herodot. lib. 8. vir quidam Scyoneus, omnium ſuâ tempeſtate hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſervavit, multa & ſibi lucratus eſt. Ad Græcos tranſire in animo habens, cum ex Aphetis mare ſubiiſſet, non prius emerſiſſe dicitur, quam ad Artemiſium prevenit, 80 fere maris ſtadia emenſus. Hunc Pauſanias *Scyllim* vocat, de quo inquit: Scyllis Scyoneus cum Cyane filiâ, claſſis Perſicæ quâ Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando, urinandoque præcidit ad Pelium montem, & Sepiada Magneſiæ: quibus ſignum in Apollinis templo poſitum, ab Amphictyonibus, quod erat commune Græciæ concilium, & à Nerone Imp. Romam tranſlatum.

Scylurus, vel potius *Scilurus*, vir, qui (ut Plut. auctor eſt) cum relictis maribus filiis 80. diem eſſet obiturus, haſtilium faſcem cuique obtendens, ut illum confringeret, jubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſingulatim educta haſtilia omnia facilè confregit: ita docens illos, ubi unà eſſe perſeverarent, firmos ac potentes fore; imbecilles autem, ſi ſepararentur, ac diſſiderent.

Scymnus Chius compluribus libris orbem deſcripſit. Steph. in Πάρος. Mem. quoque Apollonii Schol. in lib. 4. his verbis Σκύμνος δὲ ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ περὶ Εὐρώπης. Ubi Holſtenius: Hic librorum numerus perſpicue falſus; neque enim Scymni Chii περιήγησις in libros diviſa fuit, tantum abeſt ut de ſolâ Europâ ſedecim libros ſcripſerit; extat enim nunc magna ejus opuſculi pars, quæ hactenus ſub falſo Marciani Heracleotæ nomine delituit. In MS. fuerat ἐν τοῖς περὶ Εὐρώπης, ſicuti pag. præcedenti ἐν τοῖς περὶ Ἀσίας· inde imperiti Librarii fecere ἐν τῇ 15. pro ἐν τοῖς, quod deinde voce expanſâ editum ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ. Neque minus corrupta ſunt quæ ex Scymno hoc de Iſtri curſu idem affert Schol. Nam pro illo ἀπὸ ἐρήμου φέρεσθαι τὸν Ἴστρον ſcribendum ἀπὸ ἑσπέρου. quod ſequentia Callimachi verba evincunt, quæ Ripæos montes ad ortum ponunt, contra ac Scymnus, cujus hæc ſunt verba de Iſtro: κατέρχεται ἀπὸ τῶν Ἑσπερίων τόπων. De ejus ætate profundum ſilentium apud auctores.

Scyphius, vocari traditur primus ille equus qui natus eſt è Neptuni ſemine in ſaxo dormientis, atque ideo *Petræi* dicti. Pindari Scholiaſtes enarrans quorſum Petræus appelletur Neptunus Pythiâ quartâ: Ἐπίθετον Ποσειδῶνος ὁ πετραῖος· φασὶ γὰρ καὶ ἀγῶνα διατίθεσθαι τῷ πετραίῳ Ποσειδῶνι, ὅτι ἀπὸ τῆς πέτρας ἐξεπήδησεν ὁ πρῶτος ἵππος. Et paulo ante: Ἐπί τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θορὸν δεξαμένη ἡ Γῆ, ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἐκάλεσαν Σκύφιον. Nempe Pœnis (unde hæc fabula) שקים *Sciph*, eſt *petra*, quomodo Chaldæis etiam ac Syris. Bochart.

Scythinus Teius, Hiſtoricus. Athen. lib. 11. Etiam Iambos feciſſe ex Diogene Laertio diſcimus in Heraclito, & Stephano in Τέως. Etiam ἐκ τοῦ Σκυθίνου περὶ φύσεως quædam adfert Stobæus in Eclogis Phyſicis, lib. 1. cap. 11.

Sebaſtici, unum genus diſcipulorum Pythagoræ, ſic dicti quod ἐν τοῖς σεβασμίοις i. e. *rebus cultu ac veneratione dignis, ſive divinis verſarentur.* Verbum autem σέβεσθαι in Pythagoræ Scholis uſitatiſſimum fuit. Sic in Aureis ejus Carminibus. Σέβου ὅρκον, & Σέβε δαίμονας. Et in principio *Sacri Sermonis* apud Laertium. Ὦ νέοι ἀλλὰ σέβεσθε. Σεβαστικοῖς vero opponebantur Πολιτικοὶ, i. e. *in Reſp. adminiſtratione occupati*, & Μαθηματικοὶ h. e. *profitentes ſcientiam menſurarum & ſiderum.* Legendus Interpres Theocriti.

Seches, Heſychius: Σεχὲς τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ· Βαβυλώνιοι. Vide Voſſ. de Idol. lib. 2. cap. 22.

Seculares ludi, in honorem Apollinis & Dianæ inſtituti; fiebant autem centeſimo quoque anno, præcone per compita clamante: *Venite ad ludos, quos nemo mortalium vidit, neque viſurus eſt.* Hos inſtituit Valer. Publicola ob exactos reges. Varro de ſcenicis originibus lib. 1. ſcriptum reliquit, cum multa fierent portenta, ac tandem murus turriſque inter portam Collinam & Gabiuſam eſſent de Cœlo tacta, atque eâ de causâ Decemviri inſpexiſſent Sibyllinos libros renunciaſſe, ut Diti patri & Proſerpinæ Tarentini ludi fierent in Campo Martio 3. noctibus, & hoſtiæ immolarentur furvæ, & ludi centeſimo quoque anno celebrarentur. T. Livius. lib. 136. *Eodem anno ludos Seculares Cæſar ingenti apparatu fecit, quos centeſimo quoque anno (is enim terminus ſeculi) fieri mos eſt.* Sunt contra alii qui ſeculum ſtatuunt ambitum annorum centum & decem, & proinde factos Seculares ludos centeſimo & decimo anno vertente, ineunte centeſimo undecimo, quo tempore annus in Solem, luſtrum in annum, Periodus in luſtrum conveniret, ut Joſ. Scal. ſcribit. Iſtam ſententiam confirmare videtur Horatius in Carmine ſuo, quod *Seculare* appellat, his verbis:

Certus undenos decies per annos
Orbi ut cantus referatque ludos
Ter die claro, totieſque gratâ
Nocte frequentes.

Hos ludos celebravit Philippus Imp. an. poſt. U. C. 1000. In quibus fuerunt elephanti 30. alces 10. tigres 10. leones manſueti 40. leopardi manſueti 30. hyænæ 10. gladiatorum fiſcalium 2000. hippopotami quoque, rhinocerotes, arctoleontes, camelopardi, onagri, & equi feri.

Secundus, Sophiſta Athenienſis, quem aliqui *Epithyram* vocant, quòd Architecti fil. fuerit; multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis, æmuluſque Herodis Attici; ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti mutatione in eum cavillatus eſt:

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων.

Qui nihilominus ſenem poſtea morientem, & epicedio, & lachrymis honoravit. Ex Philoſtrato.

Sejanus, vir magnæ potentiæ apud Rom. temp. Tib. Cæſ. *Genitus Vulſiniis*, teſte Tacito, lib. 4. An ideo acutè & non ſine morſu Juven. Sat. 10.

——Idem populus ſi Nurtia Thuſce
Faviſſet, ſi oppreſſa foret ſecura ſenectus
Principis, hâc ipsâ Sejanum diceret horâ
Auguſtum.

Sequitur apud Tac. Patre Sejo Strabone equite Rom. Qui & ipſe prætoriis cohortibus præfuit, ſed in Ægypti adminiſtrationem miſſo, ſolus deinde illius. Ob hæc officia attollit magnifico elogio Velleius, lib. altero. *Sejanus Ælius principe Equeſtris ordinis patre natus, materno vero genere clariſſimus, vetereſque & honoribus inſignes complexus familias.* Pergit Tac. Et primâ juventâ C. Cæſarem D. Auguſti nepotem ſectatus non ſine rumore Apicio diviti & prodigo ſtuprum venum dediſſe. Mox Tiberium variis artibus devinxit adeo, ut obſcurum adverſus alios ſibi, uni incautum intectumque efficeret, non tam ſolertiâ, (quippe iiſdem artibus victus eſt) quàm Deum irâ in Remp. Rom. cujus pari exitio viguit, cecidit; Corpus illi laborum tolerans, animus audax, ſui obtegens, in alios criminator, juxta adulationem & ſuperbiam palam compoſitus pudor, intus ſumma apiſcendi libido, &c. Neque Senatorio ambitu abſtinebat, clientes ſuos honoribus aut provinciis ornando facili Tiberio, atque ita prono, ut *Socium laborum*, non modo in ſermonibus, ſed apud patres & pop. celebraret. Ubique per Theatra & fora effigies ejus, interque principia legionum ſineret. Hæc Tacitus: ubi per τὸ *coli* cultum divinum ſig. quem Sejani ſtatuis exhibitum fuiſſe disertè teſtatur Dio, lib. 58. Καὶ τέλος καὶ ταῖς εἰκόσιν αὐτοῦ, ὥσπερ καὶ ταῖς τοῦ Τιβερίου ἔθυον. Unde Juven. ubi ſupra:

Ardet adoratum populo caput & crepat ingens
Sejanus.——

Sinebat hæc quidem Tiberius, ſed invitus, ut ex Suetonio colligas. Tiber. cap. 48. *Quædam munera Syriacis legionibus largitus eſt, quod ſolæ nullam Sejani imaginem inter ſigna coluiſſent.* De ruinâ ejus Dio conſulendus. Breviter Seneca: *Quo die illum ſenatus deduxerat, populus in fruſta diviſit.*

C. *Seius*, dominus equi illius, unde eſt proverbium in infelices & calamitoſos, à M. Antonio, qui poſtea Triumvir fuit tempore belli Civilis, quum præeſſet Italiæ, miſerando ſupplicio affectus eſt. Gellius 3. 9. Vide Eraſmum in *Equus Sejanus.*

Seleucus Nicanor, Syriam occupavit, & reg. in eâ an. 31. Is tranſtulit Judæos in eas urbes, quas extruxerat, jus eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuens.

Seleucus Emeſenus Grammaticus, Suidâ teſte, compoſuit Parthicorum libros duos. Alius Alexandrinus Grammaticus, cognomento *Homericus*, quem in omnes pene Poetas commentatum eſſe ait Suidas. Alius eſt *Seleucus* Babylonius, cujus mentionem facit Strabo, lib. 1. Alius denique *Seleucus* ὁ Θεολόγος, de quo Porph. lib. 2. περὶ ἀποχῆς.

Seleucus, unus ex principibus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syriâ regnavit, anno 20. de quo Appianus in Syriacis.

Semele, Cadmi Thebarum regis filia, ex quâ Jupiter Bacchum genuit. Prop. lib. 2.

Narrabis Semele quo ſit formoſa periclo.

Stat. Theb. 2.

Et tunc forte dies noto ſignata Tonantis
Fulmine, prærupti cum te tener Evie, partus
Tranſmiſere patri. Tyriis ea cauſa colonis
Inſomnem ludo certatim educere noctem
Suaſerat, effuſi paſſim per tecta, per agros
Serta inter, vacuoſque mero crateras anhelum
Proflabant ſub luce Deum, tum plurima buxus
Æraque taurinos ſonitu vincentia pulſus.

Ubi Scholiaſtes priſcus (notante Barthio:) Annum feſtum ejus diei, quâ Semelen adiit, ut Junonem Jupiter, ex voto ipſius; itaque ut mortalem interemit; quæ fabulæ in cæremoniam ſunt tranſlatæ, poſtquam Bacchus, magnis malis Græciæ illatis, pro Deo tandem cultum obtinuit. Notum autem fulmen vocat Papinius, quòd ejus effectus antea non fuerat tam cognitus. Si enim notum habuiſſet Jovis fulminatoris morem Semele, utique non periiſſet optato ejus concubitu. Et poteſt, ut hoc dixerit Poeta propter Sororum Semeles improbitatem, quæ eâ extinctâ ſparſerunt rumorem, fulminatam fuiſſe quod cum neſcio quo conſuetudinem ſtupri habens, Jovis jactaſſet amorem. Euripides Bacchis:

Ὃς ἐκπυροῦται λαμπάσι κεραυνίαις
Σὺν μητρὶ Διὸς ὅτι γάμους ἐψεύσατο.

Apollodorus: Ἀποθανούσης δὲ Σεμέλης, αἱ λοιπαὶ Κάδμου θυγατέρες διήνεγκαν λόγον, συνευνῆσθαι θνητῷ τινι Σεμέλην, καὶ καταψεύσασθαι Διός, καὶ διὰ τοῦτο ἐκεραυνώθη. Senum autem menſium partum effudit vi Tonantis Jovis exſternata Semele. Idem Apollodorus: Ζεὺς δὲ μὴ δυνάμενος ἀνανεῦσαι, παραγίνεται εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς ἐφ᾽ ἅρματος, ἀστραπαῖς ὁμοῦ καὶ βρονταῖς, καὶ κεραυνὸν ἵησιν. Σεμέλης δὲ διὰ τὸν φόβον ἐκλιπούσης ἑξαμηνιαῖον βρέφος ἐξαμβλωθὲν ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάσας ἐνέρραψε τῷ μηρῷ. Diodorus Sic. Τὴν δὲ Σεμέλην οὐχ ὑπομείνασαν τὸ μέγεθος τῆς περιστάσεως, τελευτῆσαι, καὶ τὸ βρέφος ἐκτρῶσαι πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου. Qui etiam tertium nobis Bacchi partum narrat, & ex cauſis argumentiſque Phyſicis enarrat. Quomodo διφυῆ ac τρίγονον junctim vocat Orpheus. Pulchre de eâ re Nemeſianus:

——Quis non cecinit Semelen, ignemque jugalem
Lethalemque ſimul novit de pellicis aſtu.
Quis magno recreatâ tacet cunabula Baccho?
Ut pater omnipotens maternos reddere menſes
Dignatus, juſti complerit tempora partûs.

Hæc Barthius, qui plura de Semeles feſto collexit, Animadverſ. in Stat. pag. 291. Nugatur vero Auctor Etymologi cum ſcribit: Σεμέλη, παρὰ τὸ σέλας μέλειν, ἤγουν φροντίζειν. Διὰ γὰρ ᾐτήσατο μετὰ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν συγγενέσθαι αὐτῇ, οὗ γινομένου καὶ κεραυνωθείσης, ἐστάθη τὰ μέλη, ἐντεῦθεν Σεμέλη. Nonnus, lib. 8.

Καὶ γάμος ἦν Σεμέλης θανατηφόρος, ἧς ἐνὶ θεσμῷ
Πυρκαϊὴν καὶ τύμβον ἐθήκατο παστὸν Ἐριννύς. καϊὴν

Pellicem vocat Papin. Theb. 7. eique *artem* tribuit, hoc eſt *dolum.* Lucianus ſic narrat: Τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶσθα γὰρ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ᾽ αὐτήν. Ὡς δὲ ἐπείσθη, καὶ ἧκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος, καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. Merita autem tam dirum finem ſcelere erat Semele, quæ nimirum cor Liberi Jovi bibendum dederat. Hyginus, cap. 167. *Liber Jovis & Proſerpinæ filius à Titanis eſt diſtractus. Cujus cor contritum Jovi Semele dedit in potione. Ex eo prægnans cum eſſet facta, Juno in Beroen, nutricem Semeles, ſe commutavit & ait: Alumna, pete à Jove, ut ſic ad te veniat, quemadmodum ad Junonem, ut ſcias quæ voluptas eſt cum Deo concumbere. Illa per fraudem inſtigata petit à Jove & fulmine eſt icta.* Vide Barthium ad Theb. 7. pag. 672, 673.

Semeronius Babylonius Perſa hiſtoricus, citatur ab Alexandrini Chronici auctore, pag. 81.

Semiramis, Aſſyriorum regina, Nini regis uxor, ut quidam volunt, quæ poſt viri obitum, quòd intelligeret Aſſyrios gravatè mulieris imperium paſſuros, diſſimulato illius obitu, perſonam ejus aſſumpſit, donec filius Ninus adoleſceret, regnoque adminiſtrando, idoneus fieret. Juſtinus. Conon apud Photium Narrat. 9. tradit Semiramim non uxorem Nini ſed filiam fuiſſe. Ait prætereà Juſtinus illam, concubitum cum à filio petiſſet, ab eodem interfectam. Conon vero longè aliter. Scribit enim cum imprudens & ignara cum filio coiiſſet, re cognitâ eidem nupſiſſe, & ex eo tempore licitum ſemper fuiſſe Perſis commiſceri matribus: Hæc tanto libidinis ardore æſtuaſſe dicitur, ut poſt mariti mortem, non admiſerit ſolum, ſed etiam provocaverit ad Venerem pleroſque ex ſuis militibus, qui formâ eſſent elegantiore, quos poſtea crudeliter necabat. Et quod omnium longè turpiſſimum eſt, equum ab eâ adamatum, uſque ad coitum, Juba teſtis eſt apud Plinium. Fuit & iracundiâ tam vehementi, ut ei circa cultum corporis occupatæ, quum nunciatum eſſet Babylonem defeciſſe, æſtuans alterâ parte incompta ad eam expugnandam cucurrerit. Juvenalis:

Quod nec in Aſſyria pharetrata Semiramis urbe,
Mœſtâ nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Ovidius, Amor. 1.

Qualiter in thalamos formoſa Semiramis iſſe
Dicitur, & multis Lais amata procis.

Hæc *Rhea* dicebatur. Cedrenus: Ταύτην καὶ Ῥέαν ὠνόμαζον, ὡς ἐν δυνάμει καὶ ἐξουσίᾳ καὶ ὑπερβάλλοντι φόβῳ τῶν ἀνθρώπων ἄρχουσαν. Semiramis autem ſecundum nonnullos Aſcalonita fuit, quæ quarto loco apud Babyloniam annis 40. regnavit. Hæc anteceſſit militiâ, triumphis, divitiis, victoriis omnes mortales. Ipſam urbem Babylonem maximam ex oppido

fecit,

fecit, ut magis dici poſſit illam ædificaſſe, quam ampliaſſe. Vide *Babylon.* Cum expiravit, in columbam verſa eſt: ideo abſtinent Syri ab his avibus. Tibul. 1. 7.

Quid referam ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Capello quidem *Semiramis* non eſt *columba*; ſed Hebraicè *Semi-ram*, h. e. *nomen meum eſt altum.* At vero quia Heſychius ait: Σεμίραμις περιστερὰ ὄρειος Ἑλληνιστί, ideo Bochartus vocem conflatam ex duabus Arabicis putat סרי *Sera*, ſc. & חמאם *hemam*, quarum illa *montem*, hæc *columbam* ſonat. Columbâ etiam vexillum Babyloniorum inſigniebatur teſte Diod. Siculo, quod inſinuat Hieremias cap. 25. exhortans Hieroſolymitanos, ut fugerent è facie iræ columbæ, i. e. Babyloniorum, quos columba, h. e. Semiramis, armorum ferociâ magis quam Ninus, inſtruxerat. Aquinas. Cavendum hic ait Voſſius Semiramim intelligas Nini uxorem. Nec enim Ninus uxorem ejus nominis habuit, vel ſi ſic dicta, alia ſaltem eſt, quæ ſic à Græcis celebratur, eaque annis junior amplius ille. Melius Græcis iſta norant Phœnices. Audiamus igitur Herennium Philonem Biblyenſem, ex quo ſic Stephanus, ubi de Babylone: Βαβυλῶνος ἀνδρὸς σοφοῦ, παιδὸς Βήλου σοφωτάτου, οὐχ ὡς Ἡρόδοτος ὑπὸ Σεμιράμιδος, ταύτης γὰρ τὴν ἀρχαιοτέραν ἔτεσι χιλίοις δύο ὡς Ἑρέννιος, prout eum locum ex MSS. legi clariſſimo Salmaſio obſervatum.

Semones, ex illo Deorum numero, qui minorum gentium appellabantur, & ex hominibus relati in Deos: majores ſc. hominibus, minores Diis. Fulgentius de vocibus antiquis: *Semones dici voluerunt Deos, quos cælo nec dignos adſcriberent ob meriti paupertatem: ſicut Priapus, Vertumnus: nec terrenos eos deputare vellent per gratiæ venerationem.* Ovid. Faſt. 5.

Quærebam nonas Sanco Fidione referrem,
An tibi Semo pater.———

Ubi *Sancus* vel *Sanctus Semo* dicitur non tam proprio nomine quàm quod commune & aliis eſſet hujus generis Diis. Liv. lib. 8. *Bona Semoni Sanco conſuerunt conſecranda.* Vetus Poeta de Planetis apud Joſ. Scal. lib. 2. Lect. Auſon. cap. 19.

Terque die ternos puro de veſpere tollens
Semonis Dii completur circulus anno.

Ubi *Semo Deus* Mercurius eſt, uti interpretatur Scaliger dicto loco. Nota autem hic alteram in *Semonis* produci, quod contra naturam originis videtur. *Semones* enim qu. *Semihomines*; quod & Lipſio viſum Ant. Lect. 2. 18. Cæterùm media in *hominis* correpta eſt non producta. Sed vetuſtiſſimi Latinorum non *homo*, *hominis*, ſed *hemo*, *hemonis*, dicebant, ſecundâ productâ. Ennius apud Priſcianum lib. 6.

Volturis in ſilvis miſerum mandebat hemonem.

Ubi *Volturis* nominativus antiquus eſt. Feſtus: *hemona humona*; *hemonem hominem* dicebant.

Semus Eleus Grammaticus ſcripſit octo libros Deliados, libros duorum periodorum, unum de Paro, unum de Pergamo, item de Pæanibus. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 413.

Sempronius, De variis hujus nominis hominibus, vide Raph. Volateran. lib. 19.

Seneca, L. Annæus Seneca Philoſophus, Cordubenſis, patrem habuit M. Annæum Senecam ordinis equeſtris eruditiſſimum. Philoſophus de Beneficiis ſcripſit libros 7. de Irâ libros 3. de Clementiâ ad Neronem libros 2. de Vitâ beatâ, de Tranquillitate, & de Brevitate vitæ, & alia. Nam Declamationum libri ad patrem pertinent. De Philoſopho, & ejus eloquentiâ judicium habes Quinctiliani cap. 1. Aliorum ex obſervatione Gellii lib. 12. cap. 2. quibus reſpondit Lipſius, quem vide. Fuit quoque tertius *Seneca* Tragœdus, habenturque hodie 10. Tragœdiæ *Senecæ* nomen præ ſe ferentes, de quarum auctoribus diverſa eruditi tradunt. Porro *Senecam* dictum qu. canus natus ſit, Caſſiodorus tradit.

Senta Fauna, Pici regis filia, conjux Fauni fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, ut nemo illam, dum vixit, præter virum ſuum mas viderit, nec nomen ejus audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & *Bonam Deam* nominabant. Veteres *Faunam* & *Fatuam* dixerunt.

Sentinus Augur, poeta Romæ natus, ſcripſit epigrammata, in quibus ſecutus eſt Val. Cat. & Licinium Calvum.

Septemtrioni unde nomen ſit, non convenit. Quidam volunt eſſe à *ſolo numero ſtellarum*, ut *triones* ſit ſupplementum. Alii malunt *triones* eſſe *boves*, ut apud Nævium: *Trionum hic moderator ruſticus.* Sanè in Philoxeni Gloſſis legas: *Triones*, βόες ἀρχαίως. Eritque id nomen ab officio, qu. *teriones*, quia *ſolum terant*: vel qu. *terriones*, quia *terram arant, colantque*; vel qu. *ſtriones*, à *ſtriâ*, quam proſcindendo terram faciunt. Vide Varron. de LL. lib. 6. Feſtum in *Septentriones*; Gellium lib. 2. cap. 21. Ovidius lib. 1. κατὰ τμῆσιν.

———*Scythiam, ſeptemque triones*
Horrifer invadit Boreas.———

Virgil. Georg. lib. 3.

Talis Hyperboreo ſeptem ſubjecta trioni
Gens effræna virum Riphæo tunditur Euro,
Et pecudum fulvis velantur corpora ſetis.

L. *Septimuleius*, quanquam C. Gracchi familiaris, avaritiâ tamen ductus, caput ejus abſcindere, & per urbem pilo fixum geſtare non erubuit, quòd Conſul Opimius auro id ſe repenſurum edixiſſet. Sunt qui tradunt liquato plumbo, quo ponderoſius eſſet, caput expleviſſe. Hinc poſt id factum roganti Scævolam, ut ſe in Aſiam præfectum educeret. *Quid*, inquit ille, *tibi vis inſane? Tanta malorum eſt multitudo civium, ut tibi ego hoc confirmem, ſi Romæ manſeris, te paucis annis ad maximas pecunias eſſe venturum.*

Seranus, cognomen cujuſdam Romani nobiliſſimi ſumptum à *ſero* pro *ſemino*, ſeu *planto*; quòd agrum cùm ſereret, abſens Dictator electus eſt. Plin.

Seraphim, i. e. *ardentes* vel *igniti.* Iſ. cap. 6. Angelorum nomen, qui à *claritate* & *aſpectûs ſplendore* ita vocantur, vel quia Dei mandata cum fervore & zelo exequuntur.

Serapio, terrarum orbem deſcripſit. Cic. lib. 2. ad Att. ep. 6. Is eſt Serapio Antiochenſis, eo enim ſcriptore uſum ſe profitetur Plinius in elencho ſcriptorum lib. 6. Alius eſt *Serapio* Aſcalonita, qui de interpretatione ſomniorum ſcripſit. Fulgent. lib. 6. Mytholog.

Serapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus, multa ſcripſit. Vide Suidam.

Serapion, nomen pictoris. Plin. 35. 10.

Serapion, Præſul Antiochenus ſub Commodo Imp. Hieronymus.

Serapion quidam pater decem mill. monachorum, quos omnes tempore meſſis pretio conducebat, ut ſuâ operâ juvaret pauperum laborem: vivebat ipſe pane & aquâ, unicâ veſte contentus. Sozom. 8. 1.

Serapion, qui ob elegantiam ingenii *Scholaſticus* meruit cognominari: ſcripſit contra Manichæos, laudatus ob fidei conſtantiam ſub Conſtantino Imp. Hieron.

Serapion, martyr Alexandrinus ſub Decio Imperat. An. Dom. 251.

Serapis, Ægypti Deus, olim Româ exactus Piſone & Gabinio conſulibus, cum Harpocrate & Iſide, dejectis aris, quòd turpium religionum, & novarum ſuperſtitionum ſeminarium forent; etſi Athenienſes eos olim in gratiam Ptolemæi receperint in urbem. Videtur Plutarcho, ſed nimis præcipiti conjecturâ, ſignificare *lætitiam*, quòd τὰ χαρμόσυνα, i. e. *hilaria* feſta Ægyptii appellent σαιρεῖ. Cum vero veteres per Serapin univerſam mundi molem, & ipſa rerum principia intelligerent, certatim eum templis magnificentiſſimis honeſtarunt, cujuſmodi Memphi & in Alexandriâ celebratur. At nunquam ea Ægyptii intra oppida admiſerunt cum Saturni templis, quòd velut pervigiles, excubitoreſque Deos in ſuburbiis ſuas habere voluerint ſedes, ut ita eſſent muniti validis illorum præſidiis adverſus hoſtium incurſus, ipſimet autem pro aris, focis, templis, & patrio ſolo perpetuo excubarent. Statua ejus in Ægypto proditur fuiſſe ejuſcemodi forma, ut Sol exoriens os & labra perſtringeret ſuo fulgore. Effigies ejus, quam ipſemet in Nicocreontis regis gratiam oraculo deſcripſit, rerum naturam omnem in ſe complectens, eſt hujuſcemodi.

Εἰμὶ θεὸς τοῖος δὲ μαθεῖν, οἷον κ᾽ ἐγὼ εἴπω·
Οὐράνιος κόσμος κεφαλή, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
Γαῖα δέ μοι πόδες εἰσί, τὰ δ᾽ οὔατ᾽ ἐν αἰθέρι κεῖται·
Ὄμματα τηλαυγὲς λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

Ejus mem. Martialis lib. 10.

———*Nec quæ turba Serapin amat.*

Sic & Varro produxit. Sed Martianus Capella, qui & multa alia ſibi licere voluit corripuit verſu illo:

Te Serapim Nilus, Memphis veneratur Oſirim.

Aliqui *Sarapas* ſcribunt. Unde templum hujus Dei Σαράπιον à Strab. vocatur, quod miris laudibus ab Amm. Marcellino celebrari notat Caſaubonus in Strabonem. Nomen à Voſſio lib. 1. de Theol. Gentili cap. 29. ab *Apis* & שר *Sar*, i. e. *princeps*, vel שורה, i. e. *bos* probabiliter deducitur; cum *Apidem*, qui formâ bovis celebatur, & *Oſiridem* agriculturæ inventorem habitum, idem cum *Sarapide* numen fuiſſe ibidem probetur. Jul. Firmicus ubi de Joſepho: *Huic poſt mortem Ægyptii patrio gentis ſuæ inſtituto templa fecerunt, &c. nomen etiam, ut ſanctius coleretur ex primo autore generis accepit. Nam quia Saræ pronepos fuerat, &c. Seraphis dictus eſt Græco Sermone*, h. e. Σαρᾶς ἄπο. Alia vero origo nominis ab antiquis traditur. Clem. Strom. 1. ex Nymphodoro: τὸν Ἆπιν τὸν ταῦρον τελευτήσαντα εἰς σορὸν ἀποτίθεσθαι τοῦ ναοῦ τοῦ τιμωμένου δαίμονος· κἀντεῦθεν Σοράπιν καλεῖσθαι καὶ Σάραπιν συνηθείᾳ τινὶ τῶν ἐγχωρίων ὕστερον.

Aliorum

Aliorum opiniones receñſent Plut. de Iſide, Clem. in Protr. Ruffin. 2. Hiſt.

Serena, ex Hiſp. oriunda, uxor fuit Stiliconis, ſocrus Honorii Imp. qui Mariam filiam ipſius, uxorem duxit. Hujus *Serenæ* laudes eleganti carmine celebravit Claud.

Annæus *Serenus*, Præfectus Vigilum Neronis, fungis edendis interemptus. Plin. lib. 22. Senecæ amiciſſimus, ipſo teſtante epiſt. 64. cui & libros de Tranquillitate inſcripſit, monumentum amoris. Lipſ. ad Tac. An. 13.

Q. *Serenus* Sammonicus, carmine ſcripſit curationes morborum verſibus Heroicis & alia, ſicuti ex Ælio Spartiano in Caracalla, à quo occiſus fuit, in Opilio Macrino, cui ejus ſcripta familiariſſima fuere, colligitur. Charus fuit Severo, & Gordiano majori Impp. ut Lampridius in Severo, Capitolinus in Gordiano Juniore ſcribit, qui & filii, Gordiani illius præceptoris, & bibliothecæ præſtantiſſimæ meminit.

Sergius, Monachus, C P. hæreſeos Neſtorianæ ſectator, & fautor; Mahumetem impoſtorem & pſeudo-prophetam in Alcorano conficiendo & compilando juvit, eumque omnis ſummam impietatis docuit. Zon. tom. 3.

Sergius Galba, orationem apud Latinos exornavit miſerationibus, communibuſque locis uſus, & egreſſus à propoſitâ orandi causâ, ut delectaret animos, promoveret, remque augeret.

Serranus Attilius, Senator quidam Romanus, qui cum agrum coleret, evocatus propter virtutem, meruit dictaturam. Virgil. Æn. 6.

———*Parvóque potentem*
Fabricium, vel te ſulco Serrane ſerentem.

Manilius:

Serranos Curioſque dedit, faſceſque per arva
Tradidit, éque ſuo Dictator venit aratro.

Claud. Quarto Conſ.

Sordida Serranus flexit Dictator aratra.

Sertorius, Nurſiâ oriundus, partium Marianarum fuit unà cum Cinnâ: moderatiùs tamen ſe geſſit, quam alii; Sylla redeunte à bello Mithridatico, urbeque potito, ipſe quoque in Hiſp. aufugit, ubi brevi tempore ob virtutem ſibi gratiam earum gentium conciliavit; traditur per eum Hiſpanos diſciplinam rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris abſtinentiſſimus etiam voluptatum, tum religioſus eſt habitus, ut cervam quandam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eâque reſponſa accipere, reſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, parvis copiis multas urbes ſubegit, ſed & quatuor Romanorum duces contra ſe miſſos, variis cladibus adflixit. Primò enim Cottam navali prælio ſuperavit, Phidiam Hiſpaniæ prætorem cum duo millia civium Romanorum interfecit: Domitium proconſulem contrivit; poſtremò Trajanum à Metello miſſum cum toto exercitu delevit. Denique Pompeio fortiter reſiſtens, à Perpennâ ſocio belli & ejuſdem factionis per proditionem in cœnâ interfectus eſt. Vide Plut. *in Sertorio.* Lucanus lib. 2.

Quique feros movit Sertorius exul Iberos.

Servilius Hala, vel *Abala*, mag. equitum, Labicanos, Æquoſque Dictator vicit, an. U. C. 338. Sp. Melium ob regni affectati ſuſpicionem interemit. Tandem cuſtoditæ libertatis exilio pœnas pependit. Val. Max. 5.3. Cic. Orat. pro domo ſuâ dicit illum reſtitutum fuiſſe.

Seſoſtris, Ægyptiorum rex, Mœridis ſucceſſor, qui ſubactis maris Rubri accolis, alveum navigabilem conatus eſt ducere ex Nilo in mare Rubrum. Idem & Colchos ac Getas creditur ſubegiſſe, regioneſque omnes à ſe ſubactas trophæis inſigniviſſe; quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herodotus muliebri pudendo inſculpta. Hunc aliqui *Seſoſim*, nonnulli *Vexorem* vocant. Σεσόωσις ſanè à Diodoro paſſim appellatur, ſed & aliis quibuſdam ſic dicitur; aliquibus *Seſonchis*, vel *Seſonchoſis.* Vide Scholiaſten ad lib. 4. Apollonii Rhodii. Sed miror equidem quod Juſtinus dicat lib. 2. Scythas viciſſe *Seſoſin*, ſive *Seſoſtrim* & in regnum repuliſſe, cum Herodotus, Dicæarchus, Diodorus Siculus, & alii prodiderunt hunc Scythas ſubegiſſe, omniumque quas adierit gentium fuiſſe victorem. Trogum tamen ſecutus eſt Valerius Flaccus lib. 5. Arg.

———*Ut prima Seſoſtris*
Intulerit rex bella Getis, ut clade ſuorum
Territus hos Thebas, patriumque reducat ad amnem;
Phaſidis hos imponat agris, Colchoſque vocari
Imperet.———

Hic eo proceſſit inſolentiæ, ut reges forte ductos ſingulis annis ad currum jungeret, ut eâ inuſitatâ pompâ ſupra reges eſſe, atque adeo ſupra homines videretur. Cujus inſolentiæ planè inſanæ ac barbaræ mem. Diod. Sic. lib. 2. c. 1. Plin. 33. c. 2. De quo etiam Lucanus lib. 10.

Venit ad occaſum mundique extrema Seſoſtris,
Qui Pharios currus regum cervicibus egit.

Severiani, hæretici quidam, à Tatiano primùm propugnati, deinde à *Severo* aucti, qui matrimonio penitus abſtinendum prædicabant. Hieronym. Sophronius.

Severinus, vide *Boëtius.*

Severus, nomen Impp. 2. Romanorum, quorum primus Didio Juliano ſucceſſit, an. U. C. 947. Alter, Mammeæ fil. Heliogabali ſucceſſor, an. U. C. 974.

Severus Atilius, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cujus mem. Hieronymus.

Sextius. Sen. Ep. 59. Sextium ecce cum maximè lego, virum acrem, Græcis verbis, Romanis moribus philoſophantem. Movit me imago ab illo poſita: ire quadrato agmine exercitum, ubi hoſtis ab omni parte ſuſpectus eſt, pugnæ paratum. Idem inquit ſapiens facere debet: omnes virtutes ſuas undique expandat, ut ubicunque infeſti aliquid oritur, illic parata præſidia ſint. Hæc ille. Qu. Sextius autem fuere pater & filius, uterque Philoſophiæ ſtudiis ſcriptiſque noti nominat & laudat ſæpe Seneca. Itemque Sueton. in V. Craſſitii: dimiſsâ repente ſchola tranſiit ad Q. Sextii ſectam. Sectam enim & ipſe fecit, aut potius illam Pythagoræ renovavit. Mem. ejus Plin. laudabili facto, & quale olim Democriti, in præviſâ olei caritate omne illud præſtinantis lib. 18. 28. Plut. de illo aliud memorabile habet lib. Quomodo ſentias te proficere; Quidam, inquit, relictâ Rep. & negotiis in medio Philoſophiæ curſu hærent, aut corruunt, ut Romanus ille Sextius, quem memorat, relictis honoribus & magiſtratibus causâ Philoſophiæ, cum rurſus angeret, & in principio ipſa doctrina offenderet, pene ex navi in mare ſe præcipitaſſe deſperabundum. Ad honores itaque natus fuit. Sen. ep. 98. Honores reppulit pater Sextius, qui ita natus, ut Remp. deberet capeſſere, latum clavum, Divo Julio dante non recepit. Laudationem ejus quoque habes apud Sen. juniorem Ep. 64.

Sibyllæ, variæ fuere, & numerantur à Clem. Alex. Varrone, aliiſque, de quarum nominibus poſteà videbimus. Unde vero *Sibyllæ* nomen provenerit, Græci ſuo more admodum nugantur. Quibuſdam qu. Σιὸς βουλὴ *Jovis conſilium* dici videtur, Laconum more, Σιὸς poſito pro Διὸς, ut *Sibylla* quidem tanquam θεοβούλη ſit dicta. Salmaſius diminutivum eſſe exiſtimat à Σίβη Σίβυλλα; ſicut ab Ἥρη ἥρυλλα à σηκὸς σήκυλλα, de quo Heſychius. Quid autem ſi vox ſit Orientalis à סבל *ſabal*, *Sebula*, tanquam ſi *portatricem* dicas, ſive quæ habeat incolam Pythium, quales etiam fatidicæ fœminæ ἐγγαστρίμυθοι dicuntur. Antiquiſſima certe Sibylla *Sambethe*, quæ *Chaldæa* aliis, aliis *Hebræa*, dicebatur *Saba*, unde Bacchus quoque oriundus eſt. Ab hâc, ut loquitur Hermeas philoſophus, omnes mulieres τὸ μαντικὸν ἐλθοῦσαι βίον dictæ fuere *Sibyllæ.* Cæterùm *Sibyllæ* decem numero fuiſſe perhibentur. *Prima* ex Perſiâ oriundâ, *Sambethe* dicta, cujus mem. Nicanor, qui res geſtas Alex. Max. deſcripſit. Huic tribuuntur vaticinia de Chriſto, de regnorum mutationibus. *Secunda*, *Libyca*, cujus Euripides mem. in Lamiæ prologo, eique adſcribuntur vaticinia de Chriſti miraculis, quod ſurdi auditum, cæci viſum, claudi inceſſum receperint, mortui quoque fuerint revocati in vitam. *Tertia*, *Delphica*, cujus mentionem fecit Chryſippus eo libro quem de divinatione in lucem dedit, & in Annalibus ſuis, nominavit Piſo. Creditur vixiſſe ante bellum Trojanum, adeoque Delphis nata. Alio nomine *Arthemis* audit. Nonnulli eandem eſſe volunt *Delphicam*, Erythræam, Siculam, Samiam, Rhodiam, quòd his in locis frequenter verſata ſit, ſed proprium ejus nomen fuiſſe Herophilen. Cum eſſet adoleſcentula adhuc νεωκόρον egit in templo Apollinis τοῦ Σμινθέως, ut Peucerus notat, & ſomnia quæ in Hecates templo excubantibus objiciebantur, explanavit. Dicitur & Delphis ſaxum quoddam conſcendiſſe, atque inde μαινομένῳ, καὶ ἐκ θεοῦ κάτοχον oracula proclamaſſe, cui quidem inde ſaxi *Herophilæ* appellatio inhæſit. In Troade tandem non procul ab Idâ monte in nemore τοῦ Σμινθέως eam ſepultam, ex epitaphio columnæ lapideæ inciſo obſervatum tandem ſcribit Pauſanias. Celebratur ejus vaticinium de colaphis Chriſto Domino impingendis in paſſione, de ſputis, de felle & aceto in potum dando, crediturque Homerus plurimos ex ejus verſibus operi ſuo inſeruiſſe. *Quarta*, *Cumæa*, cujus mem. Nævius, teſte Varrone, in libris belli Punici, ſicut & Piſo in Annalibus. Hanc refert Lactantius ex Varrone, novem oraculorum volumina obtuliſſe Tarquinio Priſco, & pro eis poſtulaſſe Philippicos trecentos, quos cum Rex, Pretii magnitudine deterritus, ſolvere recuſaſſet, crematis tribus reliqua eam retuliſſe ad regem poſtulato eodem pretio, tum vero multo magis exiſtimaſſe regem inſanire mulierem, ideoque rurſus alia tria volumina ultricibus dediſſe flammis, & nihilominus in pretio perſtitiſſe; tandem vero admiratione ductum Tarquinium inſpectos libros reſiduos trecentis illis aureis ſibi retinuiſſe, & arcæ lapideæ incluſiſſe in templo, Jovis Ca-

pitolini ſepoſitos & aſſervatos ad Corn. uſque Syllam; quo tempore Capitolium ſimul cum illis flagravit. Suetonius vero vult uſque ad Auguſtum manſiſſe incolumes hos libros, & ſub baſi Palatini Apollinis, cum Martiorum vatum & Bagoes Nymphæ carminibus conditos ſtetiſſe, eundemque Monarcham Sibyllinorum librorum habuiſſe delectum, exuſtis illis, qui nothi videbantur, reſervatis genuinis. Meminit hujus & Martyr Juſtinus in Gentium admonitorio, ubi dicit eam vaticinatam de Salvatoris adventu, & ejus operibus. *Quinta*, *Erythræa*, quam ſuam vocat civem Apollodorus Erythræus, Dionyſius vero *Nympham* fatidicam lib. 1. Eſt autem *Erythra* Ioniæ urbs maritima Ptolemæo, quæ Stephano etiam Κνωπού-πολις dicitur. Eam ferunt vaticinatam Græcis, eſſe perituram Trojam, & Homerum mendacia ſcripturum. Conſt. Magnus Imp. in oratione quam Euſeb. libris de vitâ Conſtantini à ſe editis adjunxit, recitat hujus oraculum de adventu Chriſti, ſed dubiâ profectò fide, initialibus carminum literis præ ſe ferentibus hæc verba: ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ ΣΩΤΗΡ. Aſſerit idem M. Tullium Ciceronem Sibyllinam hanc Acroſtichidem carminibus Latinis incluſiſſe. Interim ſcribit Auguſt. lib. 18. de C. D. cap. 23. eandem ſe Acroſtichidem legiſſe inter Græca Erythrææ carmina, quæ ipſi exhibuit Flaccianus Africæ Proconſul. *Sexta* Sibylla, *Samia* fuit, de quâ mentionem facit Eratoſthenes in Annalibus. Illi cognomen fuit, Φυτὼ, diciturque vaticinata de Chriſto inſidente Aſello, & Hieroſolymam ingreſſo. *Septima*, *Cumana*, proprio nomine *Amalthæa*, *Erophyle*, & *Demophile*, quam aliqui cum *Cumæâ* eandem faciunt. Celebrantur ejus verſus, quibus per numeros exprimitur nomen Jeſu. *Octava*, *Helleſpontiaca*, nata in agro Trojano, vico Marmiſsâ, quam ſcripſit Heraclides Cyri temporibus fuiſſe. Illi defertur vaticinium de Chriſti doctrinâ, quodque legem completurus eſſet, non violaturus. *Nona*, *Phrygia*, quæ Ancyræ vaticinata eſt cum de aliis rebus, tum de morte Chriſti, ſcindendum eſſe tum templi velum, medio die ſuborituras tenebras, ipſumque adeo triduano ſomnio fata mortalia peracturum. *Decima*, *Tiburtina*, Tibure oriunda quod eſt op. Italiæ. Nomine proprio *Albunea* dicebatur, quam ut Deam coluerunt Tiburtini, juxta Anienis ripas. Hæc Chriſti reſurrectionem, aſſumptionemque prædixiſſe legitur. In foliis ſcribebant hæ Sibyllæ. Virg. Æn. 6.

——*Foliis tantum ne carmina manda.*

Juv. Sat. 8. *Credita me vobis folium recitare Sibyllæ.*

De Sibyllinis oraculis optimè Voſſ. de Poet. Gr. cap. 1. Plura de Sibyllis lege apud Onufrium Panvinium, Blondellum, Caſaub. Exerc. 1. contra Baronium Sect. 10. cap. 11. Eraſmum Smidhium Diſſert. de Sibyllis, Barthium adverſar. l. 9. c. 11. præcipuè vero Montacutium Appar. 3. Vide *Diſquiſitionem de Sibyllis, earundemque ſcriptis*, linguâ Anglicanâ. Præſertim conſule Cl. H. Voſſium in l. *De oraculis Sibyllinis*

Sichæus, fil. Pliſthenis Phœnicis, ſacerdos Herculis, maritus Didûs, Phœnicum omnium locupletiſſimus, quem ejus theſauris inhians Pygmalion, uxoris ejus frater, ſacrificiis intentum interfecit. Virg. Æn. 1.

Huic conjux Sichæus erat, ditiſſimus agri
Phœnicum. ———

Juſtinus: *Sichæo magnæ, ſed diſſimulatæ opes erant, aurumque metu regis, non tectis ſed terræ crediderat, quam rem etſi homines ignorabant, fama tamen loquebatur.* Item *Sichæus* adjectivum. Virgil. Æn. 4.

Non ſervata fides cineri promiſſa Sichæo.

Sicinius Dentatus, ſtrenuus bellator, ob ingentem fortitudinem *Achilles Romanus* appellatus, pugnaſſe dicitur 120. præliis, cicatricem averſam nullam, adverſas 45. tuliſſe. Coronis aureis 8. donatus eſt. Triumphavit cum Impp. ſuis triumphis 9. Gell. 2. 12. Plin. 7. 38. 22. 5.

Sidero, Peliæ ac Nelei noverca. Apollodorus l. 1. τελειωθέντες δὲ, ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα καὶ τὴν μητρυιὰν Σιδήρω. Quem locum emendavit Meziriacus, comment. in Epiſt. Ovidii. Legendum enim oſtendit Σιδηρὼ, nomen mulieris proprium.

Philippus *Sidneius*, Eques Anglus, Reg. Eliſab. inter paucos charus, ob literaturam politiſſimam virtutemque militarem inter nobiles hujus regni præcellens, ac apud exteros quoſque eruditos eo nomine clarus. Hiſtoriolam ſcripſit fictitiam (Romanticam vocant) vernaculo idiomate ſatis terſam, quam quia Cognatæ Penbrochiæ Comitiſſæ dicavit, titulo *The Counteſs of Pembroke's Arcadia*, inſignitur. Vliſſingo præfectus fuit ac tandem ad Zutphaniam lethali vulnere accepto, Arnhemii obiit, ſummo cum ſuorum omnium luctu.

Caius Sollius *Sidonius* Apollinaris, patre nobili ortus ſub Theodoſio juniore, ſcripſit plurima oratione tam proſa quam adſtricta, ſed quæ ob verba inuſitata & phraſin duram apud criticos malè audiunt. Eorum optima editio Doctiſſ. Sirmondo accurante & illuſtrante Pariſiis prodiit. Is poſt provincias multas fideliter adminiſtratas & munia ſummæ difficultatis ſtrenue functa ſedem Epiſcopalem Claromontis in Arverniâ adeptus eſt, obiitque A. C. 484.

Sigalion, ſimulachrum apud Ægyptios in ſacris Iſidis & Serapidis quod digito labiis impreſſo ſilentium imperare videbatur: unde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ σιγᾷν quod eſt *ſilere*. Alio nomine *Harpocratem* appellabant. Vide *Harpocrates*.

Sigbritta, Muliercula à Belgio paupertatis ergò profuga, propter filiæ quam ſecum adduxit, formam, in aulam regiam Daniæ recepta, cujus illecebris Rex infelix implicitus, omnia ſecundum ejus conſilia moderatur, donec à proceribus eapropter contemptus & exoſus demum regno pulſus eſt.

Sigebertus, ſub hoc nomine tres memorantur reges Auſtraſiæ, de quibus vide ſis Hiſtorias ſexti ac ſeptimi ſeculorum. Alius erat Monachus Gemblacenſis, qui Chronicon aliáque ſcripſit, in quibus laudabili παῤῥησίᾳ nedum in Pontifices ipſos uti haud veritus eſt, ſi ita res poſtulavit. Ob. 1112.

Sigiſmundus, Romanorum Imperator, &c. cujus tempp. Concilia Conſtantienſe & Baſileenſe celebrata ſunt; Huſſitarum ſchiſma dum totis viribus tollere nititur à Ziſca duce fortiſſimo Bohemorum fugatur. In bello ſemper malâ fortunâ uſus eſt, ut & in conjugio, impudiciſſimam enim duxit uxorem. Plures ſunt hujus nomine viri inſignes, Reges ſc. tres Bohemiæ, Principes aliique.

Silanus, Claudii Principis gener, qui ereptâ ſibi Octaviâ, dataque Neroni præ dolore gladio proprio ſe trans fixit, idque die nuptiarum ad augendam invidiam. Tacit. Annal. 12.

Silanus, Titi Manlii Pontificis fil. qui à patre repudiatus, quòd pecuniam recepiſſet à Macedonibus, dolore animi ſe ſuſpendit nocte ſequenti: cujus exequiis neque pater interfuit, neque ſuadentibus, ut adeſſet, auſcultavit. Val. Max. de Severitate.

Silenus, hiſtoricus, Dionyſio Halicarnaſſ. lib. 1. celebratus. Calatianum fuiſſe, deque rebus Siculis ſcripſiſſe teſtatur Athenæus lib. 12. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 414.

Silenus, Bacchi nutritius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera tranſlatum dicit. *Silenos* vero provectioris ætatis Satyros dici affirmat Pauſanias, quos ebrios, ut plurimùm fingunt. Unde *jacentem* inducit Virgilius, &

Heſterno inflatum venas (ut ſemper) Iaccho.

Ovid. Met. 4.

Quique ſenex ferulâ titubantes ebrius artus
Suſtinet, & pando non fortiter hæret aſello.

Ad hanc rem pertinet fictio, quam infert Julianus Imp. in Sermone de Cæſar. ubi Silenum vocat Bacchi τροφέα καὶ παιδαγωγὸν *nutritorem & inſtitutorem.* Inde Nicander Alexipharm. Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοί· & Bacchus ipſe ſæpe Silenum vocat παππίδιον *paterculum*; & iterum Silenus dicit γέρων Σάτυρος. Lucianus in Deorum cœtu loquens de Sileno, Ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα. In Ovidio quoque ubi Silenus cadit ex aſello ab Satyris reliquis pater vocatur:

Ebrius ecce ſenex pando delapſus Aſello,
Clamarunt Satyri, ſurge age, ſurge pater.

Ex Faſtorum tertio:

Concurrunt Satyri, turgentiaque ora parentis
Rident, percuſſo claudicat ille genu.

Seneca in Oedipo illum vocat *ſenem* quoque. Huc pertinet hiſtoria Pauſaniæ in Atticis de fonte Midæ: Ταύτην οἴνῳ κεράσαι Μίδαν φασὶ ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Σιληνοῦ. Idem lib. 6. narrat, templum dicatum Sileno, in quo ἡ Μέθη οἶνον ἐν ἐκπώματι αὐτῷ δίδωσι. Julianus quoque ubi ſupra Neptunum inducit, dantem Sileno vites & objicientem illi ebrietatem. Ibidem Silenus vineas vocat θυγατέρας, *filias*. Hic, ſicut Proteus, niſi vinctus, nunquam vaticinabatur. Maximus enim Tyrius Serm. 30. ait Silenum ebrium, & vinculis conſtrictum multa prædixiſſe Midæ. Ideoque Virgilius Eclog. 6.

Aggreſſi (nam ſæpe ſenex ſpe carminis ambo
Luſerat) injiciunt ipſis ex vincula ſertis.

Ovidius quoque Met. 11.

At Silenus abem, titubantem anniſque meroque
Ruricolæ cæpere Phryges, vinctumque coronis
Ad Regem duxere Midam.

Plutarchus in conſolatione ad Apollonium: τοῦτο δέ φησιν Ἀριστοτέλης, καὶ τὸν Σιληνὸν συλληφθέντα τῷ Μίδᾳ ἀποφήνασθαι. Phurnutus nomen habere vult ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν, quod eſt *proſcindere convitiis*. *Quare Syllorum* libri dicti, quibus ut Scepticus, Dogmaticos omnes maledictis proſcindebat. Sed Ariſtophanis Interpres à voce σίνος, quæ *penem* fig. deducit. Lucianus quoque in Deorum concione cum his verbis deſcribit. Ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος. Apud Platonem vero in Alcibiade *Sileni* nihil ſunt, niſi ſectiles imagunculæ ita concinnatæ, ut deduci & explicari poſſent: At clauſæ ridiculam tibicinis ſpeciem oſtentabant: apertæ venerabile numen exſerebant. Itaque his comparat Socratem Alcibiades, quod longè alius intrinſecus eſſet,

intrinſecus eſſet, quam intrinſecus videri queat. Vide Voſſ. de Idolol. lib. 1. cap. 21. Sileni fabula unde ſumpſerit originem, non niſi gravatè refert doctiſſimus Bochartus nempe ex prophetiâ de *Silo*, qui Chriſtus eſt, horrendum in modum detortâ. Quod quaſi per nebulam cum viderit Juſtinus M. hanc ipſam prophetiam ſcripſit Dæmones ad Bacchum retuliſſe, & in ejus myſteriis *ὄνον aſinum* recenſuiſſe: Hoc ille duobus locis; ſemel in poſteriore Apolog. pro Chriſtianis, & rurſus in Dialogo cum Tryphone Judæo, ubi mirâ metamorphoſi *ὄνον* in *οἶνον* librarii mutarunt. Jam vero ut res expendatur accuratius. 1. Ut ex שיר *Sir*, i. e. *cantico*, Phœnices שירן *Siran*, & Græci fecere *Sirenes*; ita ex שילה *Silo*, vel שיל *Sil* ab illis. שילן *Silan*, ab his *Silenus* dictus. 2. Et quia de *Silo* dicitur, illius erit *doctrina populorum*, vel *congregatio docendi causâ*. Silenum aiunt fuiſſe valde doctum, & Bacchi εἰσηγητὴν, καὶ διδάσκαλον τῶν καλλίστων ἐπιτηδευμάτων. In Æliano, Silenus de altero orbe mira narrat; in Plutarcho, de morte agit, in Virgilio de principiis rerum diſſerit. 3. Additur ſive de Chriſto, ſive de Judâ, ut quidam volunt: *Ligans ad vitem aſellum ſuum, & ad generoſam vitem pullum aſinæ:* Inde Silenus eſt ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, uti loquitur Lucianus. 4. Tale eſt quod calcandis uvis ideo Silenum addicunt, quia ſequitur in prophetiâ, ſive benedictione Jacobi; *Lavat in vino veſtimentum ſuum, & in ſanguine uvarum operimentum ſuum, inſtar calcantium in torculari*, ut explicatur in Eſaiâ 5. Sed nihil tam impium quam quod Silenum ſemper ebrium eſſe fingunt, uti ſuprà oſtendimus; quia ſtatim additur, *rubent illi oculi ex vino*, ac ſi eodem id ſenſu dicatur, quo à Solomone, Prov. 23. 29, 30. *Cui rubor oculorum?* iis qui vino immorantur. 6. Sileno denique pro cibo apud Euripidem in Cyclope: Καὶ τυρὸς ὀπίας ἔστι, καὶ βοὸς γάλα. Coagulatus caſeus eſt, & lac bovis; quia prophetia finitur hâc clauſulâ; *Dentes ejus ex lacte albeſcent*. Nihil poterat Diabolus fœdiùs comminiſci, ut ſanctiſſima religionis noſtræ myſteria profanaret, & impiorum hominum cavillis exponeret.

Silii, videntur à *Silo* quodam, i. e. aduncum naſum habente, nomen ſortiti. Fuit horum familia plebeia quidem primò, poſtea vero nobilis & honorata, maximè circa Auguſti tempora, cum etiam ad Conſulatum aſcendit: nam antea quæſturis, & præturis contenta ſubſtitit.

Silius Italicus, poeta præſtantiſſimus ex Hiſp. oriundus, Romæ natus eſt & educatus, gratiſſimus Domitiano Imp. cujus favore ad tertium Conſulatum perductus eſt, Virgilii natalem quotannis celebrabat, ſeptuagenarius ſeipſum interfecit dolore cujuſdam clavi inſanabilis. Petronius Crinitus.

Silli, Græcè dicuntur maledica & Satyrica carmina, atque inter Poeſin à Polluce recenſentur lib. 4. Heſychius: Σίλλος· ἐμμετρον σκῶμμα. Euſt. in 2. Iliad. ait à veteribus Criticis notatum eſſe, eo genere carminis primum uſum eſſe Homerum in deſcribendo Therſite, & ubi Therſites reges irridet. Eſſe autem Sillos genus poeſis Comicæ, quâ qui utuntur Sillographos dici. Et Julianus in tractatu Quomodo *Cynicè ſit Philoſophandum*, ait Archilochum ideo fabulas carminibus ſuis miſcuiſſe, ut Poeta non autem Sillographus haberetur. Inter Sillorum Poetas numeratur à Strab. lib. 14. Xenophanes Colophonius Phyſicus. Sed omnium celeberrimus fuit Timon Phliaſius, qui tribus libris omnes Dogmaticos laceravit, ut ait Sextus lib. 1. Hypotypus & Diogenes Laertii F. In eo autem opere Timon parodiâ frequenter uſus eſt, tranſlatis ex Homero verſibus, atque Hemiſtichiis e. g. de Cteſibio Menedemi Diſcipulo dicit in Sillis:

Δειπνομανὴς, νεκροῦ ὄμματ᾽ ἔχων, κραδίην δ᾽ ἀκύλιστον.

Qui verſus ex Hom. per parodiam tranſlatus eſt:

Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων, κραδίην δ᾽ ἐλάφοιο.

Abronius *Silo*, ejus nomine Poetæ duo fuerunt extremis Auguſti temporibus. Vide Voſſium de Poetis Lat. pag. 37. & 38.

Silo Poppædius, celeberrimus Italiæ dux, uti vocatur Velleio libro altero, cap. 16. Ubi *Pompedius* reponit Voſſius, ex Diodoro, ac Oroſio. Apud Appianum eſt Πομπαίδιος leviculo errore pro Πομπαίδιος, aut Πομπήδιος; ita enim aliquos ſcribere video; in his Joſephum Ant. 19. 1. ubi tamen non hunc, ſed alium poſteriorem nominat. Dio quoque lib. 48. Antonii ducem quendam Ὀυπίδιον Σίλωνα vocat, ſed leg. Πομπήδιον. Apud Sen. patrem Declamator quidam mendoſè *Pompeius Silo* vocatur: ac ita quoque hujus nomen corruptum apud Obſequentem. Plutarcho in Apophth. hic Πόμπος, in Mario Πόμπλιος dicitur; utrobique ſcribendum Πομπήδιος, aut potius Πομπαίδιος, ut apud eundem in Catone minore. In hunc modum Florus, Livii Epitomator, aliique reſtituendi. Iſ. Voſſius.

Silvanus, Magiſter peditum per Gallias. Invitus Coloniæ Auguſtus appellatus eſt, ſed legionum, à quibus præſidium ſperaverat, tumultu, poſt dies viginti octo trucidatus eſt. Fuit ingenio blandiſſimus, & quanquam barbaro parente natus, tamen inſtitutione Romana ſatis cultus & patiens. Sext. Aur. Vict.

Simætha, meretrix inſignis, cujus raptus ab Atticis quibuſdam juvenibus cauſa extitit belli Peloponneſiaci.

Simeon, Cleophæ fil. & 2. Hieroſolymorum Epiſcopus, & per martyrium carnis vinculis reſolutus. Nam à quibuſdam hæreticis accuſatus fuit tanquam Chriſtianus, & multis ſuppliciis afflictus per multos dies, ita ut etiam judex ipſe cum amicis ſuis de ejus patientiâ miraretur, & ad ultimum juberet eum ſimili, quem Dominus, pertulit, paſſione, vitam finire. Vide Euſeb lib. 3. cap. 22.

Similis, ex quâ familiâ prognatus incertum eſt; floruit autem ſub Adriano principe, cæteros illius præfectos ætate & honore antecedens. Centurio cum eſſet vocatus in conſilium ante præfectos: *Turpe eſt* (inquit) *O Cæſar, te cum Centurione diſſerere, præfectos vero non admitti*. Præfecturam demum invitus accepit, quam tandem depoſuit, vocatione datâ. Vixque dimiſſus in agro 7. annis, quod reliquum vitæ fuit, in otio & quiete exegit, atque hæc moriens ſepulchro inſcribi juſſit: *Similis hic jacet, cujus ætas quidem multorum annorum fuit, ſeptem tamen duntaxat annis vixit*. Dio Caſſius in Adriano.

Joſias *Simlerus*, Theologus Tigurinus, doctus juxtà ac pius; plurima ſcripſit Theologica, præter libros 2. de Rep. Helvetiorum. Ob. A C. 1576.

Simmias, philoſophus Thebanus, ſcripſit dialogos 25. qui ordine à Diogene Laertio commemorantur.

Simmias, Orbis univerſi periplum compoſuit, ut cognoſcimus ex epitome undecim librorum Artemidori Epheſii.

Simmius Rhodius Poeta, cujus Poematia, Ὠὸν, πτερύγιον, πέλεκυς, & ſecundum nonnullos Σύριγξ & Βωμὸς etiamnum ſuperſunt, mendis tamen obruta donec à Scaligero juniore emendata & à Cl. Salmaſio notis illuſtrata prodiere: de quo Voſſ. de Poetis Græcis pag. 59, 60. Vide eum quoque Hiſt. Gr. pag. 429.

Simmias, Juvenis Philotæ Macedoni amicus, Alexandro de conjuratione inſimulatus, ſed innocentiam ſuam tuetur. Q. Curt. lib. 7.

Simoiſius, vir Trojanus, ſic dictus quòd ad ripas *Simoentis* fluminis ſit natus. Is ætate florens, nec dum uxorem ſortitus, ab Ajace Telamonio interfectus eſt. Rationem reddit Homerus, Ilid. 4.

Τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον, οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰών.

Simon, magus quidam, ſive impoſtor, qui à Petro Spiritûs Sancti gratiam mercari volebat (unde *Simoniæ* nomen inditum) Act. 8. De quo plura vide apud Euſebium. Grotius in illud 2 Theſſ. 2. ὁ ἄνομος.] convenit optimè Simoni, inquit, quem ſceleſtum dixit Clem. Romanus, δύσφημον στόμα impurum os Cyrillus. Sive primò dogma ejus reſpicias, quod ἀσεβὲς καὶ πλάνον vocat Juſtin. Apologetico priore, & propter quod Simon Princeps impiiſſimæ ſcientiæ Irenæo dicitur, Philaſtrio autem ſceleratam & pernicioſam hæreſin ſeminaſſe, ſive ſecundò facta ipſius, etiam effatu turpia αἰσχρουργίας καὶ ἀρρητοποιΐας, ut Euſebius ait, μυστήρια αἰσχρότητος *myſteria turpitudinis*, ut loquitur Epiphanius. Libidinoſè vivere myſticos ſacerdotes dixit Irenæus. Docebat deteſtandam turpitudinem indifferenter utendo fœminis, ait Auguſtinus. Theodoretus: *Qui ejus ſectæ ſunt*, ſe audacter omni libidini & intemperantiæ dedebant. Ob hæc merito Cyrillo Simon dicitur ὁ πρῶτος τῆς κακίας δράκων primus malitiæ Draco. Hic Eccleſiam vehementer perturbavit, ut apud Clementem eſt. Deceperat multos, ut Juſtinus ait Apologetico 2. & ex eo Auguſtinus. Ita ut ſtatua ei tanquam Deo Romæ poneretur, memorante eodem Juſtino, Irenæo aliiſque. Multos in ſtuporem coegerat, ait Irenæus, & omnes qui adulterant veritatem, ejus ſucceſſores vocat. Idem ad id quod ſequitur Κατ᾽ ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ] Efficaciter per ipſum ut olim per Jannem & Jambrem agente non Deo, ſed Satanâ. Juſt. M. Apol. 2. de Simone διὰ τῆς τῶν ἐνεργούντων τέχνης δυνάμεις ποιήσας μαγικάς. Mox de eodem & Menandro, οἱ καὶ φυσικὰς δυνάμεις ποιήσαντες πολλοὺς ἐξηπάτησαν. Iren. de Simonianis. Amatoria quoque & agogima, & quæ dicuntur Paredri & Oniropompi & quæ ſunt alia perierga apud eos ſtudioſe exercentur. Tertullian. de Idololatriâ, Magia in Simone punita. Item de præſcr. Hæret. Simoniani autem magiæ diſciplina Angelis ſerviens, utque & ipſa inter Idololatrias deputabatur, & à Petro Apoſtolo in ipſo Simone damnabatur. Fidentem Diis falſis ait Arnobius. Cyrillus: ἐπαγγελλόμενος τοῦ Σίμωνος μετεωρίζεσθαι ἐπ᾽ οὐρανοὺς καὶ ἐπ᾽ ὀχήματος δαιμόνων ἐπ᾽ ἀέρος φερόμενος. Theodoretus; omni incantationum & præſtigiarum genere utebatur. Epiphanius: Ἐφαντασίαζε τὸ γένος

τῶν Σαμαρειτῶν μαγγανείαις, h.e. Samaritarum gentem magicis artib. decipiebat. Sulpitius Severus de Simone: *qui cum magicis artibus, ut ſe Deum probaret, duobus ſuffultus dæmonibus evolaſſet.* Auguſtinus, *Hic magicis fallacibus deceperat multos.* Ambroſius in 7. ad Rom. Neque ſi virtus ab aliquo facta fuerit, ſicut dicitur facta à Sim. Mago, qui dicitur in aera ſurſum ut populo Chriſti ſcandalo eſſet, volaſſe, fidem noſtram debebit minuere. Denique ad illud: ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, Apoſtoli ſunt os Chriſti Mat. 10. 19. Et quæ faciunt Chriſti faciunt nomine. Act.3.6. 16.4. 10.30. Arnob.l.2. de Romanis loquens, *Viderant enim curſum Simonis Magi & quadrigas igneas Petri ore difflatas,* (en ipſa ferme Pauli verba) *& nominato Chriſto evanuiſſe.* Euſeb. ἐπιδημήσαντος αὐτοῖς τοῦ θείου λόγου ἡ μετὰ τοῦ Σίμωνος ἀπέσβη καὶ παραχρῆμα καὶ σὺν τῷ ἀνδρὶ κατελέλυτο δύναμις. Cyrillus ex promiſſo Chriſti precum telo dejectum ait Philaſtrius: *Devictum oratione Petri Apoſtoli, atque percuſſum ab Angelo.* Auguſt. de Hæreſibus. *In qua urbe Beatus Apoſtolus Petrus eum verâ omnipotentis Dei virtute extinxit.* Palladius in Vita Chriſ. *Indignatus ad hæc ille qui comprehendit ſapientes in aſtutiâ ſuâ, per os Petri locutus eſt.* Maximus Taurinenſis de Petro: *Etiam Magum illum Simonem orationibus ſuis de aeris vacuo præcipiti ruinâ proſtraverat.* Atqui B. Aug. Ep. 86. Caſulano, eſt quidem & hæc opinio plurimorum, quamvis eam perhibeant eſſe falſam plerique Romani. Alibi vero *Græcam fabulam*, vocat. Item nomen Apoſtoli, Matt. 10. Item alius qui dicitur Cyrenaicus, & poſt Chriſtum crucem coactus bajulavit. Plures *Simones* leguntur in N. Teſtamento, ut *Simon Petrus.* Mat. 10. 2. *Simon Cananites.* Mat. 13. 4. *Simon leproſus,* Mat. 26. 4. *Simon* Judæ Iſcariotis pater Jo. 13. 2. *Simon Cyrenæus* Luc. 23. 26. *Simon coriarius.* Act. 9. 43. *Simon Zelotes.* Act. 1. 13. *Simon Niger.* Act. 13. 1.

Simon, Athenienſ. philoſophus, Socratis diſcipulus, ſcripſit dialogos 34. Alius fuit qui ſcripſit de arte rhetoricâ. Alius medicus, alius ſculptor. Diog. Laert.

Simon Magneſius, muſicus egregius, qui & ipſe ſuperiorum muſicorum more correpto, *Simodiam* introduxit, quemadmodum etiam & *Lyſis Lyſodiam.* Strabo, lib. 14.

Simon, vel *Symeon*, cogn. *Metaphraſtes*, i. e. *interpres*, ludi Magiſter CP. ut quidam volunt. Compoſuit Græcè Sanctorum vitas, quæ habentur in Bibliothecâ Vaticanâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 25.

Simonides, Ceus, Poeta melicus, primus memorandi artem inveniſſe fertur. Cum enim cœnaret in Theſſaliâ apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, ceciniſſetque id carmen quod in eum ſcripſiſſet, in quo multa ornandi causâ poetarum more in Caſtorem & Pollucem ſcripta fuiſſent, nimis illum ſordidè Simonidi dixiſſe, ſe dimidium jus ei, quod pactus eſſet, pro illo carmine daturum; reliquum à ſuis Tyndaridis, quos æque laudaſſet, peteret, ſi ei videretur. Paulo poſt eſſe fertur nunciatum Simonidi, ut prodiret, juvenes ſtare ad januam duos quoſdam qui eum magnoperè evocarent, ſurrexiſſe illum ipſum, prodiiſſe, vidiſſe neminem. Hoc interim ſpatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidiſſe: eâ ruinâ ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe: quos cum humare vellent ſui, neque poſſent obtritos innoteſcere ullo modo, Simonides dicitur ex eo quòd meminiſſet, quo eorum loco quiſque accubuiſſet, demonſtrator uniuſcujuſque ſepeliendi fuiſſe. Hâc tum re admonitus inveniſſe fertur, ordinem eſſe maxime, qui memoriæ lumen adferret. Plin. 7. 24. *Ars poſtremo ejus rei* (memoriæ ſcilicet) *facta, & inventa eſt à Simonide Melico, conſummata Metrodoro Scephio, ut nihil non iiſdem verbis redderetur auditum.* Unde jactatum hoc diſtichon.

Μνήμην οὔ τινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
'Ογδωκοντα ἔτει, παιδὶ Λεωπρέπεος.

Cicero: *Simonides à tyranno Hierone rogatus, quid, aut qualis, eſſet Deus, deliberandi causâ ſibi unum diem poſtulavit: cum idem ab eo poſtridiè rogaretur, biduum petiit; cum verò ſæpius duplicaret numerum dierum, admiratuſque Hiero quæreret, cur ita faceret: quia quanto, inquit, diutius conſidero, tanto mihi res videtur obſcurior.* Excelluit Simonides in ciendâ commiſeratione, teſte Quintiliano, ac Dionyſio Halicarnaſſenſi. Unde Catullus:

Paulum quidlibet adlocutionis
Mæſtius lacrymis Simonideis.

Horat. lib. 2. Od. 1.

Sed ne relictis Muſa procax jocis
Ceæ retractes munera næniæ.

Ubi *nænia* eſt carmen lugubre: *Ceæ* vero ſive *Ceiæ*, ut Theocr. Idyll. 17. Κήϊος dicit, idem eſt ac *Simonideæ.* Eſt verò hic Simonides, qui cum 16. literis vetuſtis 4. adjeciſſet Palamedes Θ, Ζ, Φ, Χ, quatuor alias adjunxit, duas longas Η, & Ω, & duas duplices Ξ, & Ψ. Quanquam de iſto nec ſatis conſentiant veteres; vel ſaltem diſſentiant codices, librariorum fortaſſe culpâ. Vide Plin. Marium Victorinum, & Suidam. De avaritiâ ejus Ælianus ποικιλ. 8. 2. Quo nomine eum & Pindarus Iſthm. Od. 2. quòd primus Muſam ἐργάτιν, h. e. *mercenariam* effecerit perſtringit, ut Scholiaſtæ notarunt. Fuit etiam *Simonides* Junior, prioris ex filiâ nepos; de quo Voſſius Hiſt. Gr. 4. 6. Alius *Simonides* Magneſius fuit, qui carmine ſignavit res geſtas Antiochi M. Sed & apud Suidam duos præterea hujus nominis Poetas invenias. Unus fuit Caryſtius, vel Eretrienſis, qui reliquit Græcorum conventum in Aulidem trimetrorum l. 2. & de Iphigeniâ unum. Alter erat Crinei fil. Amorginus dictus à patriâ Amórgo, unâ ex inſ. Cycladibus; qui præter elegiarum libros ſcripſit Iambos, unde & ἰαμβογράφος vocatus: imò & ſecundum nonnullos primus hoc carminis genere uſus fuit: quod antiquiſſimum eſſe arguit. Imò Suidas dicit claruiſſe poſt bellum Trojanum annis 406. Quomodo fuerit circa initium Olympiadum. Verum cenſeo centenarium excidiſſe librarii culpâ: & pro υϛ, quod ſit 406. reſcribi oportere φϛ, h. e. 506. Quod tempus proximè abit Euſebiano numero. Incidit enim in Olymp. 26. quando clareſcere fortaſſe cœpit, qui majus nomen adeptus Olymp. 29. Et ſane hanc conjecturam firmant iſta Procli apud Photium: Ἰάμβων δὲ ποιηταὶ, Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος, ἢ ὥς ἔνιοι, Σάμιος. *Samium* etiam vocat Tzetzes in Chiliadibus hiſtoricis. Voſſius: quem ſis vide de Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 13. Et de Poetis Gr. pag. 14.

Simplicius, Maximini Conſiliarius, Vicarius urbis, Gratiano IV. & Equitio Coſſ. civium magnas ſtrages crudeliſſimè edidit, ſed tandem à Gratiano in Illyrico obtruncatur. Amm. Marc.

Simplicius Cilix, Græcus Ariſtotelis interpres, Juſtini & Juſtiniani tempp. floruit. Præceptores ſuos agnoſcit Ammonium ad lib. 1. φυσ. ἀκρ. comm. 12. & Damaſcium ad lib. 4. φυσ. ἀκρ. Adverſarium habuit & coætaneum Joannem Grammaticum, à *labore aſſiduo Philoponum* dictum, quem refutat ad lib. 8. φυσ. ἀκρ. In Perſidem aliquando profectus eſt cum Damaſcio Syro, Eulalio Phryge, Priſciano Lydo, Hermia ac Diogene Phœnicibus, & Iſidoro Gazæo Philoſophis, teſte Suida. Scripſit Commentarium in Jamblichum lib. de ſectâ Pythagoricâ, qui in Vaticanâ aſſervatur Bibliothecâ, teſte Geſnero.

Sinarthocles, rex Parthyæorum, à Luciano inter Macrobios connumeratus.

Sinatus, Galliæ tetrarchæ, Cammæ præſtantiſſimæ ac maximè pudicæ fœminæ maritus, ac ejus causâ à Sinorige dolo necatus.

Sinon, Siſyphi fil. Autolyci furis nepos, qui cum Ulyſſe ad bellum Trojanum profectus, cùm Græci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi poſſe, ad dolum proditionemque confugerent, omnium maximè idoneus viſus eſt, cui ob ingenii aſtutiam fallendorum Trojanorum, equique aperiendi negotium imponeretur. Plin. ait hujus inventum fuiſſe ſignificationem ſpecularum, l. 7. c. 56. Virg. Æn. 2.

Talibus inſidiis, perjurique arte Sinonis
Credita res; capitque dolis lacrymiſque coacti;
Quos neque Tydides, nec Lariſſæus Achilles,
Non anni domuere decem, non mille carinæ.

Sinope, Aſopi fil. quam Apollo raptam in Pontum traduxit, & ex eâ genuit Syrum, quem tamen alii Martis & Æginæ, alii Martis & Parnaſſes filium faciunt. Quidam autem non ab Apolline vitiatam, ſed ab eo & Jove perpetuam virginitatem ſortitam, cum illi ſpe concubitûs, quicquid poſtulaſſet, ei daturos ſe promiſiſſent. Vide & part. alt. hujus Dict.

Sinorix, Galliæ tetrarcha, qui cùm Cammam Sinati uxorem deperiret, ſed neque pellicere neq; vim facere vivo marito, poſſet, illum dolo necavit, & interpoſito exiguo ſpatio Cammam viduam ámbivit; hæc amorem mutuum ſimulans, cum ante Aram Dianæ ambo quaſi deſponſuri libarent, è paterâ vino venenato plenâ Camma Sinorigi propinat, quo hauſto utrique intra pauxillum tempus interierant. Plut.

Sintula, Juliani Cæſaris ſtabuli Tribunus. Amm. Marc.

Sirenes, monſtra marina, poetarum fabulis celebratiſſima. Has finxerunt antiqui Acheloi fluminis, ac Terpſichores fuiſſe filias. Nicander autem lib. 3. Mutationum Melpomenen Sirenum matrem fuiſſe ſcribit, alii Steropen, alii Calliopen. Hæ igitur Siculum littus incolentes nautas prætérnavigantes ſuavitate cantûs in naufragium pelliciebant. Ovid. Art. Am. l. 3.

Monſtra maris Sirenes erant, quæ voce canorâ
Quaſlibet admiſſas detinuere rates.

Fulgentius volatiles appellat, gallinaceoſque pedes habuiſſe ſcribit. Sane Euſtathius in Iliada adver. 24. Ἦσαν γὰρ ὀρνιθοφυεῖς αἱ Σειρῆνες. Et Suidas οἱ μυθολόγοι Σειρῆνας φασὶ τινὰ θηλυπρόσωπα ὄρνιθα εἶναι. Nomina vero illarum fuerunt

Aglaope,

Aglaope, Piſinoe, Thelxiopia. Ut autem Chœrilus voluit, *Thelxiope, Molpe, Aglaophonos.* Clearchus vero Solenſis in Amatoriis, lib. 3. unam illarum *Leucoſiam* nominat, aliam *Ligeam*, tertiam *Parthenopen.* Mirabilis profectò dicebatur harum Sirenum ſuavitas cantûs, quando vel in apertam perniciem homines trahebant, efficiebantque, ut ſui ipſorum obliti in manifeſtam cædem ſe trahi paterentur. Nonnus Baſſaricωn l. 2.

Ὡς δ' ὅτε τις Σειρῆνος ἐπίκλοπον ὕμνον ἀκούων
Εἰς μόρον αὐτοκέλευστον ἀώρος εἵλκετο ναύτης
Θελγόμενος μελέεσσι, καὶ οὐκέτι κῦμα χαράσσων,
Γλαυκὸν ἀκυμάντοισιν ὕδωρ λεύκαινεν ἐρετμοῖς·
Ἀλλὰ λιγυφθόγγοιο ποθῶν ἐπὶ δίκτυα μοίρης,
Τέρπετο πηδαλίοιο λελασμένος, ἄστρον ἐάσας
Πληϊάδος ἑπταπόροιο καὶ ἄντυγα κυκλάδος Ἄρκτου.

Idcirco cum Minyæ per ea loca navigarent, Ancæo navem gubernante, ſe citharam ſumpſiſſe ſcribit Orpheus in Argonauticis, ſuoque cantu Sirenum cantum retudiſſe. Sic enim ille:

Ἔνθα δ' ἐφεζόμεναι λιγυρὴν ὄπα γηρύουσαι
Κοῦραι, ἀνοστήτους δὲ βροτῶν θέλγουσιν ἀκουάς.
Δὴ τότε δὴ Μινύαισιν ἐφήνδανε πύστις ἀοιδῆς
Σειρήνων, οὐδέ σφι παρὰ πλώεσθαι ἔμελλον
Φθογγὴν οὐλομένην, χειρῶν δέ οἱ ἧκαν ἐρετμά.

Illæ autem poſtea deſperatione captæ, mutæque factæ in mare muſica inſtrumenta abjecerunt, uti teſtatur idem poeta in his:

Δή τοτε φορμίζοντος ἀπὸ σκοπέλου νιφόεντος
Σειρῆνες θάμβησαν, ἑὴν δ' ἄμπαυσαν ἀοιδήν·
Καί ῥ' ἡ μὲν λωτοὺς, ἡ δ' αὖ χέλυν ἔκβαλε χειρῶν.

Quæ omnia Apollonius ita declaravit Argonauticωn lib. 4.

———Αἶψα δὲ νῆσον
Καλήν, ἀνθεμόεσσαν ἐσέδρακον, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες, ἡδείῃσι
Θέλγουσαι μολπῇσιν, ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο.
Τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Ἀχελωΐῳ εὐνηθεῖσα
Γείνατο Τερψιχόρη Μουσέων μία. Καὶ ποτε Δηοῦς
Θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτ' ἔτι πορσύνεσκον
Ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν
Ἄλλο δὲ παρθενικῇς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι,
Αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς.
Ἦ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόστον ἕλοντο
Τηκεδόνι φθινύθουσαι, ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς
Ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον, οἱ δ' ἀπὸ νηὸς
Ἤδη πείσματ' ἔμελλον ἐπ' ἠϊόνεσσι βαλέσθαι,
Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρηΐκιος Ὀρφεὺς
Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας
Κραιπνὸν εὐτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς.

Erat autem illa Sirenum aſtutia, ut quibus rebus maximè quiſque audiendis delectaretur; eas præcipuè canerent; erantque mirificè omnium præteritorum negotiorum memores; quare ita inquiunt apud Hom. Odyſ. μ.

Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι.
Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν,
Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Claud. lib. 3. de Raptu Proſerp.

Diſcedunt aliæ rapidis Acheloides alis
Sublatæ, Siculi latus obſidere Pelori
Accenſæque malo jam non impune canoras
In peſtem vertere lyras. Vox blanda carinas
Alligat; audito frænantur carmine remi.

Quoniam vero multi cum eò applicuiſſent ſuavitate cantûs irretiti recedere non poterant, ſed moriebantur inhumati in deſertis inſulis, opus erat multâ & prudentiâ, & animi contentione ad illa pericula devitanda. Idcirco Ulyſſem Circe ſic inſtruit apud Homerum:

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται.
Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα
Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται.
Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν, ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.

Hoc pacto Sirenum illecebras evaſit Laertæ filius. Quò alluſit Juvenalis his verbis:

———*Nam cum pro me Fortuna rogatur,*
Affigit ceras illâ de nave petitas
Quæ Siculos cantus effugit remige ſurdo.

Martialis, lib. 3. Ep. 46.

Sirenas hilarem navigantium pœnam
Blandaſque mortes, gaudiumque crudele
Quas nemo quondam deſerebat auditas
Fallax Ulyſſes dicitur reliquiſſe.

Erat autem tota fere illa ora alba propter inſepultorum oſſa, quod etiam ait Virgil. lib. 5.

Jamque adeo ſcopulos Sirenum advecta ſubibat
Difficiles quondam, multorumque oſſibus albos.

Cum vero Ulyſſes illarum fallacias obturatis auribus ſociorum, ipſeq; malo alligatus fefelliſſet, fama eſt ipſas Sirenas ſe in mare præcipitaſſe, neque amplius poſtea auditas. Cum vero ſe in mare præcipitaſſent, ſive illud Orphei, ſive Ulyſſis arte factum eſt, dicuntur in ſaxa fuiſſe converſæ, ſicuti teſtatur Orpheus in Argon.

Δεινὰ δ' ἀνεστονάχησαν, ἐπεὶ πότμος ἤϊε λυγρὸς
Μοιριδίου θανάτοιο, σφέας δ' ἀπὸ ῥωγάδος ἄκρης
Ἐς βυθὸν δίσκευσαν ἁλιρροθίοιο θαλάσσης,
Πέτρας δ' ἠλλάξαντο δέμας, μορφὴν θ' ὑπέροπλον.

Prope Pelorum vero fama eſt habitaſſe Sirenes. Servius in lib. 5. Æn. *Sirenes ſecundum fabulam tres in parte virgines fuerunt, in parte volucres, Acheloi fluminis, & Calliopes Muſæ filiæ. Harum una voce, altera tibiis, altera lyrâ canebat. Et primò juxta Pelorum, poſt in Capreis inſulâ habitarunt.* Unde eſt quòd Sirenas recenſet Ovidius in Proſerpinæ Siculæ Deæ comites. Met. 5.

An quia cùm legeret flores Proſerpina vernos,
In comitum numero mixtæ Sirenes eratis?

Et apud Nonnum Dionyſiacorum, lib. 13. verſ. 313. Catanenſes Γείτονα Σειρήνων πόλιν ᾤκεον. Hinc Statius Silv. lib. 2. in epicedio Glauciæ:

———*Tergeminum Siculâ de virgine carmen.*

Id eſt, trium Sirenum cantus. Et Juvenalis, Sat. 9.

Quæ Siculos cantus effugit remige ſurdo.

Et Claudianus in Epigr.

Dulce malum pelago Siren, volucreſque puellæ
Scyllæos inter fremitus, avidamque Charybdim
Muſica ſaxa fretis habitabant dulcia noſtra.

Alii Sirenibus alias ſedes aſſignant: de quo non amplius hoc loco quæremus. Tantum aſſerimus cum Bocharto *Sirenum* nomen eſſe merè Punicum. Pœnis enim שיר *Sir*, eſt *canticum*. Inde libro Solomonis titulus שיר השירים *Sir haſſirim*, i. e. *canticum canticorum.* Itaque *Siren* שירן eſt *canorum monſtrum*, quale à poetis fingitur. Grammaticos interim nihil moror, qui deducunt ἀπὸ τοῦ σύρειν *à trahendo*; inde enim non dicerentur Σειρῆνες, ſed Συρῆνες. Varia autem de Sirenibus, earumque fabulâ tradiderunt veteres. Platoni Sirenes Deæ canendi ſunt ſive Muſæ, quæ orbes cœleſtes (ſi qui ſunt) vertunt & rotant; de quo Macrob. lib. 2. in Som. Scip. cap. 3. Alii vero (uti ſupra diximus) unius Muſarum & Acheloi amnis filias tradiderunt: unde *Siren Acheloias* apud Sil. Italicum. Suidæ αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις Sirenes vocantur. Pauſanias in Atticis, quod Torrentius ad Hor. lib. 4. Od. 2. obſervat, auctor eſt, apud veteres Poematum, Sermonumque quorumvis efficacem ad ſuadendum venuſtatem aſſimulatam Sirenibus: & inde Sophoclem appellatum *Sirena.* Quemadmodum & Val. Cato propter ſuavitatem carminum à veteri Poetâ *Latina Siren* dictus eſt, ut Suetonius de illuſtribus Grammaticis cap. 11. refert. Petronius: *Hæc ipſa cum diceret, tantâ gratiâ conciliabat vocem loquentis, tam dulcis ſonus pertentatum mulcebat aera, ut putares inter auras canere Sirenum Concordiam.* Heliodorus in Æthiopicis: Ὑπὸ δὲ τῶν λόγων ὥσπερ τινὸς Σειρῆνος κεκηλημένος, καὶ πρὸς τὸ πείθεσθαι κατηναγκασμένος. Hinc in Iſocratis ſepulchro *Siren* poſita fuit, tanquam perfectæ & efficaciſſimæ eloquentiæ ſymbolum, de quo Plut. in vitâ Iſocratis, & Philoſtratus in Sophiſtis. Alia vero à Muſis, & verâ eloquentiâ, quæ in rebus gravibus, ſeriiſque occupatur, *Sirenas* diſtinguunt: quippe quas nugacibus rebus ſermonis & elegantiæ curam impendere volunt: de quo videri Torrentius poteſt ad lib. 1. Horat. Ep. 2. Vulgatiſſima ratio eſt, Sirenum fabulam ad illecebroſas voluptates referre, quæ blandis præſtigiis irretiunt homines, atque evertunt, de quo Syneſius Epiſt. 145. Nec aliò interpretantur, quod tres Sirenas commenti veteres fuerint. Eo enim numero triplicem illam voluptatem, quæ in σιτίοις, ἐν πότοις, καὶ ἐν ἀφροδισίοις, Platoni & Ariſtoteli ſtatuitur, expreſſam volunt. Servius ad illud Æn. 5.

Jamque adeo ſcopulos Sirenum advecta ſubibat.

Poſtquam breviter fabulam de Sirenibus expoſuiſſet: *ſecundum veritatem*, inquit, *meretrices fuerunt, quæ tranſeuntes, quoniam eos ducebant ad egeſtatem, hic fictæ ſunt inferre naufragia.* Vide Jov. Pontanum, lib. 6. de bello Neapolitano. Socrates apud Stobæum: Δεῖ ὥσπερ Σειρῆνας τὰς ἡδονὰς παρελθεῖν τὸν σπεύδοντα τὴν ἀρετὴν ἰδεῖν ὥσπερ πατρίδα.

Horatius :

——— *Vitanda eſt improba Siren*
Deſidia. ——— ———

Hinc *Sirenius*; Gell. 16. 8. *Ne, ut plerique alii, tu quoque in illis Dialecticæ gyris, atque Mæandris, tanquam apud Sireneos ſcopulos conſeneſcas.* Vide omnino Caſp. Barthium in Claud. Epigram. 24. cujus Lemma *In Sirenas.*

Sirius, ſtella in ore Canis, quæ à Latinis *Canicula* dicitur. Hyginus tamen in tractatu de ſignis cœleſtibus Sirium diverſum facit à Caniculâ, neque in ore Canis, ſed in capite ejus collocat. Hæc in cœli centro cum Sole conjuncta æſtum ejus duplicat, mortaliumque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, ut quidam volunt ἀπὸ τοῦ σειραίνειν, h. e. à ſiccando, propterea quod flu. & fontes nimio calore exſiccet: ut alii verò ἀπὸ τοῦ σειροῦν h. e. ab *evacuando*, quod corpora noſtra ſudoribus evacuet. Apollonii Scholiaſtes congerit nominis interpretationes in lib. 2. Σείριος ἤτοι παρὰ τὴν ζέσιν Ζείριος καὶ Σείριος, ἢ παρὰ τὸ ἐκκενοῦν ἡμᾶς ἱδρῶτι ῥεομένους· σειροῦν γὰρ τὸ κενοῦν. ἢ τὸ σεσηρέναι αὐτόν· τοὺς γοῦν κύνας σεσηρέναι καὶ χάσκειν ποιεῖ, ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι, καὶ πάλλεσθαι· Ὁμοίως δὲ καὶ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγονται οἱονεὶ, τείρεά τινα ὄντα, ἢ διὰ τὸ τείρειν τὸ δαμάζειν, ἢ ὅτι τέρατα εἰσὶν καὶ σημεῖα τῶν πλοιζομένων. Quin & Solem ipſum quidem *Sirium* veteres appellarunt. Heſychius. Σείριος, ὁ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, ὁ δὲ Ἴβυκος πάντα τὰ ἄστρα. Suidas. Σεὶρ, σειρὸς ὁ ἥλιος, οἱ δὲ καὶ Σείριος. Heſiodus, in Ἔργ.

——— Ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γοῦνατα Σείριος ἄζει.

Idem in Theog.

——— Ὄστεα δέ σοι περὶ ῥινοῖο σαπείσης
Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθετο αἴῃ.

Nicander in Theriacis :

——— Ἀλλ᾽ ὅταν ὕδωρ
Σείριος ἀζαλέῃσι, τρύγῃ δ᾽ ἐνὶ πυθμένι λίμνης
Μίμνῃ. ———

Ubi Schol. Σείριος, ὁ Ἥλιος. Lycophron in Caſſandrâ, de corpore Ajacis in littus è mari ejecto: Ἐκβεβρασμένον νέκυν ἀκτῆς Σειρὶς καταυανεῖ· quod obſervavit vir eximius, & ſingularis eruditionis Hadrianus Junius in Animadverſionibus. Quin & Virgilium ſic interpretantur οἱ τυχόντες. Georg. 4.

Jam rapidus torrens ſitientes Sirius Indos
Ardebat cœlo. ———

Non Solem autem ſed etiam omnia ſidera dici Σειρίους ex Ibyco modo docuit Heſychius. Inde & Latinorum *ſidus* à σείρος eſſe ingenioſè nuper oſtendit χαριέστατος Tanaquillus Faber ad Dionyſ. Longinum. Ob hanc vocis ambiguitatem Sophocles ἐπιθετικῶς dixit: Σειρίου κυνὸς δίκην. Apollon. lib. 3.

Ὑψόθ᾽ ἀναθρώσκων ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο
Ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ᾽ ἐσιδέσθαι
Ἀντέλλει, μήλοισι δ᾽ ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν.

Virgil. Æn. 10.

Non ſecus ac liquidâ ſi quando nocte Cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor,
Ille ſitim, morboſque ferens mortalibus ægris
Naſcitur, & ſævo contriſtat lumine cœlum.

Maleficam hanc Sirii naturam Homerus etiam indicat, Iliad. 22.

Ὅντε κύν᾽ Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι,
Λαμπρότατος μὲν ὅγ᾽ ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

Ejuſdem ſideris pernicies apparet ex verſibus Oppiani lib. 3. Cyneg. ubi loquitur de fera quâpiam :

Καὶ κύνα Σείριον οἶδε, καὶ ἀντέλλοντα φοβεῖται
Αὐτίκα δὲ ῥαχμὸν καταδύεται εὐρέος ἄντρου
Ἦε κατ᾽ ἀπήλυγγος ἀφεγγέος, εἰσόκεν ἄζης
Ἠέλιος παύσαιτο, καὶ οὐλομένου κυνὸς ἀστήρ.

Valerius Flaccus, lib. 1.

——— *Sic cum ſtabulis & meſſibus ingens*
Ira Deûm, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit; coit agreſtum manus inſcia priſcum
In nemus, & miſeris dictat pia vota ſacerdos.

Idem lib. 1.

Non ſecus Autumno quam cum magis aſperat ignes
Sirius, & ſævo cum nox accenditur auro
Luciferas crinita faces; hebet Arcas, & ingens
Jupiter: aſt illum tanto non gliſcere cœlo
Vellet ager, vellent calidis jam fontibus amnes.

Lucan. lib. 10.

——— *Rapidus quâ Sirius ignes*
Exerit ——— ———

Statius, lib. 1. Silv. Carm. 3.

——— *Nec calido latravit Sirius aſtro.*

Silius libro penultimo :

Aut cum lethiferos accendens Sirius ignes
Torret anhelantem ſævis ardoribus orbem.

Hoc aſtrum à Ceis obſervari ſolitum ex Ciceronis lib. 1. de Divinatione patet, quæ fuit lex Ariſtæi. Apollonius in Argonauticis :

——— Κέῳ δ᾽ ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολιῶν προπάροιθε κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Ubi Scholiaſtes: Ἐνομοθέτησε γὰρ (Ariſtæus nempe) τοῖς Κείοις κατ᾽ ἐνιαυτὸν μεθ᾽ ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ.

Siroes, Perſiæ R. filius Choſrois II. Patrem incarceratum cum omnibus liberis ejus, occidi juſſit, quòd fratrem juniorem ſibi prætuliſſet, A. 628. Imperante Heraclio.

Sirpicus, Centurionis cognomen, de quo inter Octavam & Quintadecumam legiones contentio oritur. Tac. An. 1.

Siſachthia lex, quæ & Chreocopia, à Solone lata, ad æs alienum minuendum, quapropter apud concives ob juſtitiam læſam malè audiit.

Siſamnes, judex, qui licet Cambyſi regi chariſſimus eſſet, tamen ob iniquam ſententiam, quam pecuniâ corruptus tulerat, juſſu Cambyſis excoriatus eſt, ejuſque pellis ante Tribunal judicum expoſita, ut eâ conſpectâ alii Judices alienâ fruerentur inſaniâ, ſibique caverent.

Siſenes, Perſa, à prætore Ægypti legatus in Macedoniam miſſus, exilium patriâ ſede mutavit, honoreſque ſummos cùm adeptus ſit, Alexandrum M. in expeditione contra Perſas comitatus eſt, qui fidem transfugæ exploraturus, literas proditorias per nuncium ignotum ad illum dedit, quas cùm diutiùs regi deferre diſtulit, quaſi læſæ Majeſtatis conſcium, trucidari curavit. *Curt.*

L. *Siſenna*, hiſtoriæ Rom. ſcriptor antiquus, in quo magnam jacturam fecerunt Romanæ literæ, non ſolum hiſtoriæ causâ, quâ vicit omnes ſuperiores; ſed etiam linguæ ipſius, cujus benè gnarum fuiſſe, & Cicero teſtatur, & indicio ſunt fragmenta quaſi guſtûs causâ relicta nobis in libris Grammaticorum. Vertit etiam fabulas Mileſiacas Ariſtidis, uti oſtendit Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. Meminit Ovidius, lib. 2. Triſtium.

Vertit Ariſtidem Siſenna, nec obfuit illi
Hiſtoriæ turpes inſeruiſſe jocos.

Pluſcula autem ex iſtis Siſennæ Mileſiacis paſſim citat Chariſius, lib. 2. Laudat & Servius. Meminere etiam vett. Grammatici comentarii ejus in Plautum. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 10.

Siſigambis, vel *Syſigambis*, uxor Darii ultimi Perſarum regis, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Qu. Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolum non violavit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captivo corpori illuderet.

Siſimethres, dux imbellis, petræ cujuſdam omnino inacceſſæ præfectus, quam obſeſſurus Alexander M. quæſivit quid animi haberet ipſe Siſimethres, cumque reſponſum eſſet, illum eſſe omnium hominum trepidiſſimum, Λέγεις σύγε (dixit) τὴν πέτραν ἁλώσιμον ἡμῖν εἶναι· τὸ γὰρ ἄρχον αὐτῆς οὐκ ὀχυρόν ἐστι. *Plut.* Vide Syſimethres.

Siſinnes, amicitiæ arctiſſimæ exemplum inſigne, cujus Hiſt. vide apud Lucianum in *Toxari.*

Siſocoſtus, Alexandri M. comes, cujus tutelæ Petra adjunctaque regio committuntur. *Arr. Curt.*

Siſyphus, Æoli filius, qui cum Atticam latrociniis infeſtaret (unde Ovid. Met. 13.

——— *Quid ſanguine cretus*
Siſyphio, furtiſque & fraude ſimillimus illi.

à Theſeo occiſus eſt. Hunc Poetæ fabulantur eo ſupplicii genere apud inferos plecti, ut ſaxum ingens in montis cujuſdam verticem cogatur provolvere; quod cum ad ſummum penè extulerit, repente deorſum relabitur. Vetus Poeta apud Cic. lib. Tuſc. Qu.

——— *Siſyphu' verſat*
Saxum ſudans nitendo, neque proficit hilum.

Ovid. Met. 13.

Ubi Æoliden ſaxum grave Siſyphon urget.

Idem alibi :

Aut petis, aut urges rediturum Siſyphe ſaxum.

Huc alluſit Virgil. Æn. 6.

Saxum ingens volvunt alii. ———

Propertius, lib. 2. El. 17.

Vel tu Siſyphios licet admirere labores,
Difficile ut toto monte volutet onus.

Idem Eleg. 20. ejuſdem libri :

Tum quoque Siſyphio ſaxa labore geram.

Horat. Od. 14. lib. 2.

——— *Damnatuſque longi*
Siſyphus Æolides laboris.

Idem

Idem Epod. penult:

Optat ſupremo collocare Siſyphus
In monte ſaxum; ſed vetant leges Jovis.

Ovid. in Ibin:

Siſyphe cui tradas revolubile pondus habebis.

Vide Pauſan. in Corinthiacis. Apollodor. lib. 1. Hygin. Fab. 60. Martial. 10. 5.

Nunc inquieti monte Siſyphi preſſus.

Seneca Tragœdus in Hercule Inſano:

Cervice ſaxum grande Siſyphiâ ſedit.

Idem in Hippolyto:

Umbræ nocentes cedite; & cervicibus
His his repoſitum degravet feſſas manus
Saxum, ſeni perennis Æolio labor.

Seneca in Apocolocyntoſi:

Sic cum jam ſummi tanguntur culmina montis
Irrita Siſyphio volvuntur pondera collo.

Homerus Odyſ. λ.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε, ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτι μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τοτ' ἀποστρέψασκε κραταιὶς
Αὖτις, ἔπειτα πέδον δὲ κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Scientiam Siſyphi, ſive potius aſtutiam indicant Homerus, & Theognis: Hic Iliad. ζ.

Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης, ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν.

Ille verſ. 700.

Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδου Σισύφου·
(Ὅστε καὶ ἐξ ἀΐδεω πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα·
Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψοι,
Ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων.
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναινομένας.
Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως
Ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις.)

Apud Heſychium legimus: Σίσυφος ἀπατητικὸς, ὅτε ἐπὶ τῶν μεγάλα ἐχόντων, ἀπὸ Ἀττικοῦ Σισύφου. Ubi Palmerius: Fateor me ignorare, inquit, quis fuerit ille Atticus Siſyphus. Duo memorantur ejus nominis ab auctoribus. Unus, iſque multo antiquior, Æoli fil. Ornithionis pater & Glauci, qui Corinthi regnavit, & diu vixit alter recentior, Autolyci fil. ſecundum Servium, pater Sinonis: Neuter vero Atticus fuit. De antiquiore Heſychius agere videtur. Igitur, niſi pro Ἀττικοῦ legamus Ἀκτικοῦ nota ignorantiæ jure infligeretur noſtro auctori. Ἀκτή autem dicebatur totus ille littoris tractus, qui ab Iſthmo ad Scyllæum uſque promuntorium protendebatur: Sed inde non ſolet formari gentile nomen. Mythologiam Siſyphi habes apud Nat. Com. 6. 18. Lucretius vero lib. 3. in eos hanc fabulam convenire ſcribit, qui magiſtratus & honores à populo expetunt cum ſummâ animi contentione; neque unquam obtinere poſſunt, vel quòd indigni habeantur, vel quòd in hoc etiam maxima vis ſit fortunæ. Sic enim ait Epicureus Poeta:

Siſyphus in vitâ quoque nobis ante oculos eſt,
Qui petere à populo faſces, ſævaſque ſecures
Imbibit, & ſemper victus triſtiſq; recedit. (*unquam,*
Nam petere imperium, quod mancum eſt, nec datur
Atque in eo ſemper durum ſufferre laborem;
Hoc eſt adverſo nixantem trudere monte
Saxum, quod tamen à ſummo jam vertice rurſum
Volvitur, & plani raptim petit æquora campi.

Sitalces, Alexandri M. miles, ob templa ſpoliata neci traditus.

Sithocus, Βίτοιτον Appianus vocat, Gallus, Mithridatem trucidatum miſſus, quem auctoritate vultûs territum ac veſtigia retrò ferentem revocavit rex magnanimus omnique fortunâ major, & in cædem ſuam manum trepidantis adjuvit. *Aur. Vict.*

Sixtus, ejus nomine extiterunt Papæ Romani quatuor, aliique viri celebres.

Slavogaſtus ſeu Sologaſtus, Pharamundi regis Francorum primi conſiliarius, ac unus legis Salicæ conditorum.

Smerdis, Cambyſis Perſiæ regis frater, qui invidiâ commotus, quòd ſolus Smerdis Perſarum arcum quem exploratores Æthiopiâ attulerant, ad duos digitos intendere poſſet; cúmque poſtea per quietem nunciari ſibi vidit, *Smerdin in regio ſolio ſedentem cœlum vertice contingere*: Ob hæc ſibi à fratre metuens, miſit Prexaſpem, omnium ſibi è Perſis fidiſſimum, qui Smerdin occideret; quod ille ſummâ fide exequutus eſt, quum Suſis urbe eum ſub ſpecie venationis eduxiſſet; quanquam alii in mari rubro ſubmerſum dicant. Alter tamen *Smerdis* à fratre Mago gentibus oſtentatur atque ejus nomine caduceatores miſſi qui edicerent, ut *Smerdi Cyri filio deinceps obedirent, non amplius Cambyſi.* Cambyſes cùm Smerdis audiſſet nomen, quamvis fratrem Smerdin occidiſſe compertum ſibi eſſet tamen ſomnium in mentem revocavit, & agnovit ſe ſine causâ fratris ſui fuiſſe homicidam. Pſeudo-*Smerdis* dolus, cùm per ſeptem menſes regnaſſet, à Phædymâ concubinâ detegitur, ac ipſe cum cæteris Magis obtruncantur.

Smilax, puella formoſiſſima, quæ Croci pueri amore capta, cum ab eo ſperneretur, mutata eſt in fruticem ſui nominis, hederæ non diſſimilem, aut certè in ejus flores, candore, odoreque lilium referentes. Ovid. Met. 4.

Et Crocon in parvos verſum cum Smilace flores.

Smindyrides ita Græci omnes vocant, vel Mindyrides apud Senecam, qui ſic de illo lib. 2. de Irâ: *Mindyridem* aiunt fuiſſe ex Sybaritarum civitate: qui cum vidiſſet fodientem, & altius raſtrum allevantem laſſum ſe fieri queſtus, vetuit illum opus in conſpectu ſuo facere. Idem ſæpius queſtus eſt, quod foliis roſæ duplicatis *incubuiſſet*. Nominat Herodotus, lib. 6. & veniſſe Sicyonem ad nuptias Agariſtæ, Cliſthenis filiæ ambiendas, atque addit, *ad extrema deliciarum hunc veniſſe*. Athen. lib. 6. & 12. hoc itinere *aucupes, piſcatores & cocos mille ſecum duxiſſe ad domeſticum luxum.* Idem iſte jactare ſolitus, quaſi felicitatis inſignem notam, *ſe à 20. annis Solem nec orientem nec occidentem vidiſſe*. Mem. & Ælian. lib. 9. cap. 24. & lib. 12. Var. Hiſt.

Smintheus, Apollinis epitheton, cujus duplicem originem refert Homeri Interpres: Primam hanc; fuiſſe in Chryſe op. Myſiæ Crinem ſacerdotem Apollinis, cui Deus iratus immiſit in agros illius mures, qui fructus illius vaſtabant. A quo exoratus Deus cum rurſus placatus peſtem hanc tollere vellet, ad Ordem illius paſtorem venit, à quo hoſpitio acceptus, pollicituſque mali remedium, mures ſagittis omnes interfecit: eoq; facto juſſit paſtorem Crinidi indicare, ipſum Apollinem humanâ ſpecie apud ſe divertiſſe & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinis, templum Deo conſtruxit vocavitque Apollinis Sminthei, quòd ejus linguæ dialecto mures σμίνθαι vocantur. Altera talis eſt: Quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apolline reſponſum acceperunt, ut ibi urbem conderent, ubi eis terrâ geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arroſerunt; itaque mane cum id factum viderent, memores oraculi urbem poſuerunt quam *Sminthiam* appellaverunt. Clemens in Protreptico: Πολέμων τοὺ ἀμφὶ τὴν Τρωάδα κατοικοῦντας ἱστορεῖ, τοὺς ἐπιχωρίους μῦς, οὓς σμίνθους καλοῦσι, σέβεσθαι ὅτι τὰς νευρὰς τῶν πολεμίων διέτραγον τῶν τόξων· καὶ Σμίνθιον Ἀπόλλωνα ἀπὸ τῶν μυῶν ἐκείνων ἐπεφήμισε.

Socion, Philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit Κέρας Ἀμαλθείας, i. e. Cornucopiæ librum multæ variæque Doctrinæ. Gellius, 1. 8. Lege *Sotion*. Hujus meminit Laertius: Ἐχρῆτο δὲ Λαΐδι τῇ ἑταίρᾳ, καθά φησι Σωτίων ἐν δευτέρῳ διαδοχῶν. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 7. & Jonſium de Script. Hiſp. Philoſ. lib. 2. cap. 10.

Socoth benoth, Idolum Babyloniorum. 4 Reg. 17. Ubi, poſtquam Salmanaſſar Rex Aſſyriæ, exciſo Samaritanorum regno, incolas captivos abduxerat, migrare juſſit in Samariam colonias de Babel, de Cuth, de Avâ, de Hamath, & de Sepharvaim: dicitur, *Fecerunt autem ſingulæ gentes ſibi Deos, quos & repoſuerunt in templis excelſorum quæ fecerant Samariæ, Gens quæque in civitatibus ſuis, in quibus illi habitabant. Viri quidem Babel Succoth Benoth, & viri Cuth fecerunt Nergal, & viri Hamath fecerunt Aſimath. Avitæ autem fecerunt Nibhaz & Tharthac, & Sephervei comburebant filios ſuos in igne* τοῖς *Adramelech, & Anamelech Diis Sepharvaim.* Interpretatur autem סכות בנות *Succoth Benoth, tabernacula filiarum.* Sed LXX. ſcribunt Σωκχὼθ Βενὶθ, tanquam proprium numinis vocabulum. Volunt Ebræi nugatores *Succoth Benoth* imaginem fuiſſe Gallinæ cum pullis ſuis, quod ad citatum locum habent RR. D. Kimchi & Salomon Jarchi. Atqui exploſis omnino Rabbinorum lyris, *Succoth Benoth* non tam Deum aliquem, Deamque, quam fanum ipſum, rituſque circa illud ſacros denotare cenſet Seldenus noſter. Ipſiſſimum enim erat (inquit) Babyloniæ Mylittæ, ſive Veneris Uraniæ templum, ubi puellæ corollis revinctæ, & ſedentes ſingulis in ſpatiis, quæ funiculis erant diſtincta; hoſpites opperiebantur, qui rite imploratâ Venere Mylittâ, pecuniâque quantulacunque datâ (quæ Deæ ſacra) cum eis à fano ſubductis rem haberent; nec cuiquam fas erat prius diſcedere, quam ad hunc ritum fuerit ad res Ve-

nerias

nerias electa. Unde fiebat, ut per biennium, nonnunquam & triennium, expectarent, quæ deformes erant & miſeræ. Lege quippe patriâ omnibus fœminis erat commune, ut ſemel in vitâ ſic deſidentes cum advenis conſuetudinem habeant. Cæterum beatiores vehiculis cameratis tectæ, relictâ à tergo famulitii turbâ pro fano conſiſtebant. Heic plane *Succoth Benoth*, i. e. *filiarum* ſeu *muliercularum tabernaculum*. Hiſtoriam autem ampliorem de hâc re habes apud Herod. lib. 1. & Strab. l. 16. à quibus nos quæ attulimus. Abſque iis eſſet, quis locum etiam illum Hieremiæ in Epiſtolâ Barucho ſubnexâ omnino caperet? Comma dico 43. ubi ſcorta diobolaria Babyloniorum his verbis inſectatur. Αἱ δὲ γυναῖκες περιθέμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθηνται θυμιῶσαι τὰ πίτυρα. Ὅταν δέ τις αὐτῶν ἐφελκυσθεῖσα ὑπό τινος τῶν παραπορευομένων κοιμηθῇ, τὴν πλησίον ὀνειδίζει ὅτι οὐκ ἠξίωται, ὥσπερ καὶ αὐτή, οὐδὲ τὸ σχοινίον αὐτῆς διεῤῥάγη. Mulieres, inquit, funiculis circumdatæ in viis ſedent, ut furfures adoleant. Et ſi qua earum cum advenâ quovis, qui vi eam ſibi attraxerit, cubaret, proximam conviciabatur, quod nequaquam ſimili afficeretur honore, nec funiculus ejus diſrumperetur. Σχοινία hæc quænam fuerint, haud ſatis liquet. Æquè forſan ad σχοινία illa λεπτὰ ſive tenues funiculos, è quibus earum corollæ textæ, perinde ac ad funiculos qui ſpatia unicuique dividebant, ſpectare poſſint. Olympiodorus vero τὰ σχοινία fuiſſe vult περιζώματα, ſeu cingula quibus pudenda duntaxat operiebant, cætera nudæ. Σχοινία, inquit, φησὶ τὰ περιζώματα. Καλύπτουσι γὰρ μόνα τὰ τοῦ σώματος ἀσχήμονα, τὰ λοιπὰ παρεγύμνουν προσκαλούμενοι τοὺς ἐραστάς. Vide Selden. de Diis Syris Syntagm. 2. cap. 7.

Socrates ἐν τῷ πρώτῳ τῆς διαδοχῆς celebratur à Laertio in Diogene. Etiam Σωκράτης ἱστορικὸς περιήγησιν Ἄργους γεγραφὼς laudatur ab eodem in Socrate, & ſemel itemque à Plut. in Qu. Rom. Ab eodem Parall. cap. 18. citatur in 2. de Thracibus. Ariſtoph. Schol. teſtimonium petit ex Socratis duodecimo Creticorum.

Socrates, ἀνδρῶν ἁπάντων σοφώτατος oraculo judicatur, uti ſcribit Laertius, Philoſophus fuit Athenienſis, *reliquorum philoſophorum fons*, ut eum Quintilianus, & *princeps*, ut Cicero vocarunt. Patrem habuit Sophroniſcum ſtatuarium, quemadmodum ex Xenoph. liquet; tenui hominem fortunâ, ſicut & ſe pauperem appellatum Socrates apud eundem teſtatur authorem in Oeconomico. Matrem Phanaretem obſtetricem habuit. Uxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Ariſtidis Juſti filiam, & Xantippen, mulierem moleſtiſſimam, quæ (ipſo cum Diſcipulis diſſerente) menſam non rarò ſubvertit. Auditor primò Anaxagoræ fuit, ſed cum diſputationibus ſublimioribus non admodum delectaretur, ad Archelaum defecit, qui Ethicen, ſive Moralem philoſophiam ei tradidit. Ipſe in libris, qui de dictis & factis Socratis à Xenophonte ſcripti ſunt, ſe per omnem vitam nihil aliud cogitaſſe indicat, quàm quæ juſta eſſent, quæ injuſta, atque illis quidem operam ſedulo dediſſe, his ſe vero quam maximè abſtinuiſſe. Ingenio fuit patientiſſimo, & eundem ſemper circumferens vultum, ſive egrederetur domo, ſive rediret, mille etiam perturbationibus Remp. obruentibus, quemadmodum Xantippen uxorem acrem & moleſtam de eo dicere conſueviſſe Ælianus prodidit. Plinius — Ferunt Socratem clarum ſapientiâ eodem ſemper viſum vultu, nec aut hilaro magis, aut turbido. Unde Sen. 2. de Ira: deſinet ille Socrates poſſe eundem vultum domum referre, quem domo extulerat. Plut. de non iraſcendo: ὁ Σωκράτης ὁσάκις αἴσθοιτο κινούμενος τραχύτερον αὐτοῦ πρός τινα τῶν φίλων, προκύματος ὥς τινα πόντιον ἄκραν στελλόμενος, ἐνεδίδου τῇ φωνῇ καὶ διεμειδία τῷ προσώπῳ, καὶ τὸ βλέμμα πραότερον παρεῖχε· τῷ ῥέπειν ἐπὶ θάτερα, καὶ πρὸς τοὐναντίον ἀντικινεῖσθαι τῷ πάθει διαφυλάττων ἑαυτὸν ἄπτωτα καὶ ἀήττητον. Mores Socratis commendat Sen. ep. 6. De qua re ita Xenophon Οὕτω δὲ Σωκράτης ἦν ἐν παντὶ πράγματι καὶ πάντα τρόπον, ὠφέλιμος ὥστε τῷ σκοπουμένῳ τοῦτο, καὶ εἰ μετρίως αἰσθανομένῳ, φανερὸν εἶναι, διότι οὐδὲν ὠφελιμώτερον ἦν τοῦ Σωκράτει συνεῖναι, καὶ μετ᾽ ἐκείνου διατρίβειν ὁπουοῦν καὶ ἐν ὁτῳοῦν πράγματι. Sen. ep. 24. In carcere Socrates diſputavit & exire (cum eſſent qui promitterent fugam) noluit, remanſitque, ut duarum rerum graviſſimarum hominibus metum demeret, mortis & carceris. Xenophon in Apologiâ: Ἔπειτα τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτόν, οὐκ ἐφείπετο, ἀλλὰ καὶ ἐπισκῶψαι ἐδόκει, ἐρόμενος, Εἴ που εἰδεῖεν τι χωρίον ἔξω τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ; Docuit ſine mercede. Scriptorum nihil unquam ediditſe ipſum conſtat, quia ſentiret, atque ita etiam interrogantibus, quamobrem nihil ſcriberet, reſponderet: Ὁρῶ τὰ χαρτία πολὺ τῶν γεγραφησομένων τιμιώτερα. Sicut & hoc in ore frequenter ipſum habuiſſe Laertius teſtatur: Εἰδέναι μὲν μηδέν, πλὴν αὐτὸ τοῦτο μηδὲν εἰδέναι. De traditionibus tamen ejus, quæ non editæ, quemadmodum oſtendimus, ſed à Platone ac Xenophonte expoſitæ ſunt, hæc Cicero retulit lib. 3. de Orat. *Socrates fuit is, qui omnium eruditorum teſtimonio, totiuſque judicio Græciæ, cùm prudentiâ, & acumine, & venuſtate, & ſubtilitate, tum verò eloquentiâ, veritate, copiâ, quam ſe cunque in partem dediſſet, omnium fuit facile princeps. Cum ad provectam admodum ætatem perveniſſet, ut paulò poſt tamen è vitâ ei eſſet excedendum, ab Anyto quodam divite & Melite poetâ, & Lycone Oratore accuſatus, quaſi Deos communes non coleret, ſed novos introduceret, cum ſe Dæmonem familiarem, cujus conſilio in rebus agendis uteretur habere dixiſſet, poſt latam ſententiam cicutâ ſublatus eſt, cum eo ipſe die, quo exceſſit è vitâ, diſputaſſet, diſcere nihil aliud eſſe, quam recordari*, quemadmodum Cic. ſcripſit in Tuſc. Qu. Perſius:

——— Barbatum hoc crede magiſtrum
Dicere, ſorbitio tollit quem dira cicutæ.

Socrates, pictor, inter cujus opera eſt piger, qui appellatur ὄκνος ſpartum torquens, quod aſellus arrodit. Plin. 35. 11. Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Socrates, Rhodius, ſub Auguſto vixit. Reliquit libros de bello civili. Athen. lib. 4. Alius etiam eſt *Socrates* Grammaticus, Etymologo laudatus in Εὐβοῖς. Fuit & *Socrates* Cous, quem indigitamenta, i. e. preces quibus Dii invocantur, feciſſe author eſt Laert.

Socrates, C. P. hiſtoriam Eccleſiaſticam à tempore Apoſtolorum, uſque ad Chryſoſtomum ſcripſit. De quo vide Voſſium, & Valeſium.

Sol, Gentes *Solem* pro Deo coluerunt, Ciceroni lib. 2. de N. D. dictus videtur, quia *ſolus*; quomodo & Ἀπόλλων ex mente Chryſippi vocatus eſt ab α privativo & πολύς. Alii putant *Solis* nomen à Sabinis eſſe acceptum, ut Varro innuit lib. 4. de L. L. Hos v. *Solem* vocaſſe à σέλας *fulgor*: uti ἥλιος ab ἕλη, quomodo (ut Euſt. aliique tradunt) vocatur ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Alii deducunt ab *E L*, quod Ebræis *fortem*, & κατ᾽ ἀντονομασίαν *Deum* notat, inde ἦλ, & ὦλ, unde ἥλιος & Lat. *Sol*. Vide quæ fusè pro hâc ſententiâ adfert Cluverius Germ. Ant. 1. 26.

C. Julius *Solinus*, ſcripſit rerum orbis memorabilium collectanea ad Avitum. Dictus eſt *Plinii ſimia*. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. p. 720.

Solitaurilia. Vide *Suovetaurilia*.

Julius *Solon*, homo ignobilis à Cleandro Commodo Imp. familiari chariſſimo, in ordinem Senatorium adſcitus, poſtea Severi juſſu trucidatus. *Xiph.*

Solon, unus ex ſeptem ſapientibus Græciæ, patriâ Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio priſco Romæ regnante. Gellius 17. 21. Auctor Legum fuit Athenienſibus, annum ordinavit ac menſes. Piſiſtrati tyrannidem fugiens profectiones in terras diverſas multas ſuſcepit, ut in Ægyptum, ubi à Sacerdote quodam objectum eſt illi: *Græcos ſemper eſſe pueros, nec quenquam è Græciâ ſenem*: quemadmodum Plato & Juſtinus in Parænetico retulerunt. Inde in Lydiam ad Crœſum ſe contulit, qui cum opes ſuas ei oſtentaret, rogaretque num quem ſeſe feliciorem judicaret? reſpondit, *Tellum quendam, pauperem admodum, alioqui juſtum, Athenis agentem: qui in ſuo prædiolo conſenuerat, ejuſque limites nunquam egreſſus erat. Fieri tamen poſſe, ut & Crœſus ipſe olim inter feliciſſimos numeretur. Cæterum ante ſupremum vitæ diem neminem beatum eſſe judicandum.* Quâ ſententiâ nihil verius eſſe, Crœſus poſtea re ipſâ eſt expertus. Nam cum Cyro Perſarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, vivus in hoſtis poteſtatem pervenit. Quo tempore pyræ impoſitus, ut vivus exureretur, ſalubre Solonis conſilium dicitur agnoviſſe, ejuſque nomen in ſupremo illo vitæ diſcrimine ſæpius inclamaſſe. Quo audito, Cyrus ex ſuis miſit, qui cognoſcerent, quiſnam eſſet Deorum, hominumve, quem ille ſummo in periculo ſolum invocaret; remque totam edoctus, memor & ipſe humanæ viciſſitudinis Crœſum ab incendio liberavit: ſummoque quoad vixit, in honore penes ſe habuit. Juvenal. Sat. 10.

——— Regem tranſeo Ponti
Et Crœſum, quem vox juſti facunda Solonis
Reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.

Quam Solonis ſententiam tetigit quoque Auſonius ludo ſeptem ſapientum; Ovidius autem ſuam fecit, & ſic expreſſit. Ovid. Met. 3.

——— Scilicet ultima ſemper
Expectanda dies homini eſt, dicique beatus
Ante obitum nemo, ſupremaque funera debet.

Utrum vero etiam rectè id à Solone dictum ſit diſquirit Ariſtoteles lib. 1. Eth. ad Nicom. cap. 10. Vide plura apud Plutarchum, Laertium, & Meurſium libro ſingulari de Solone.

Sopater, Apamenſis, Sophiſta & philoſophus, diſcipulus Iamblichi, quem Cæſar Conſtantinus interfecit ad fidem faciendam ſe Græcorum ac Gentilium religioni amplius addictum non eſſe. Prius enim fuerat ipſi familiaris. Scripſit de

providentiâ.

providentiâ. Item de iis qui præter merita felices ſunt, aut infelices. Suidas. Eunapius Sardianus in Ædeſio hujus mortis cauſam in Ablavium prætorio præfectum derivat. Quædam de hoc Sopatro legere eſt apud Sozomenum lib. 1. cap. 5. & Photium in Biblioth. qui hujus Eclogarum hiſtoriarum libros duodecim recenſet.

Sophænetus, hiſtoricus, ſcripſit Cyri expeditionem quem Stephanus in *Carduchi*, & alibi citat.

Sophilus, Sicyonius vel Thebanus, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophis, Chronologus, nominatur Joanni Tzetzæ Chil. 5. initio hiſt. 1.

Sophocles, poeta Tragicus, patriâ Athenienſis, tantâ orationis ſuavitate, ut vulgò *μέλιττα*, h. e. *apis* cognominaretur; æqualis Euripidi ac Periclis, cujus etiam quandoque collega fuit in præturâ. Natus fuit Olymp. 73. ante Socratem an. 17. Primus 3. actoribus uſus eſt, adjecto eo qui vocatur *Tritagoniſta*, h. e. tertiarum & ultimarum partium hiſtrio. Primus etiam choros ex juvenibus quindecim introduxit, cùm antea duodecim tantum introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones & compoſitiones inſtituit. Scripſit etiam Elegiam, & Pæanas, atque orationem proſam cum de Choro adverſus Theſpim & Chœrilum contenderet. Obiit autem 6. an. poſt Euripidis mortem, cui ſtyli magnitudine præfertur, licet ejus ſententiis inferior. Filios habuit, *Jophontem*, *Leoſthenem*, *Ariſtonem*, *Stephanum*, *Meneclidem*. Exhibuit fabulas 123. quanquam alii dicant multo plures. Victorias autem 23. reportavit, quarum poſtrema cum præter ſpem illi contigiſſet, repentino gaudio dicitur expiraſſe, ut eſt author Val. Max. lib. 5. Lucianus autem grano uvæ ſtrangulatum eum prodidit, quod & Sotadis verſiculus apud Stobæum confirmat :

Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πνιγεὶς τέθνηκε.

Vide Plin. 7. 29. Hinc *Sophocleus*. Cic. 16. Fam. *An pangis aliquid Sophocleum?* hoc eſt, grande, grave, & tale quale Sophocles? Virg. Ecl. 8.

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Unde Martialis 5. 31.

Varro Sophocleo non inficiande cothurno.

Idem lib. 3. ep. 20.

An in cothurnis horridus Sophocleis.

Juv. Sat. 6.

Grande Sophocleo carmen bacchamur hiatu.

Vide Græcum epigramma 3. Anthol. de ſepulchro Sophoclis, ubi Opſopæus notat præſtantiam ejus ſupra Æſchylum, & Euripidem.

Sophocles, dux Lacedæmoniorum, an. mundi, 3193. Idem grammaticus quidam, interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.

Sophonias, fil. Maaſiæ. Jer. 21. Item propheta, fil. Chuſi unus ex min. prophetis, qui & *Zephanias*.

Sophonisba, uxor Syphacis Numidarum regis, filia Aſdrubalis Carthaginenſis, marito à Romanis victo ac in poteſtatem redacto, Maſiniſſæ nupſit, qui fidem ei dederat, ipſam vivam in cujuſquam Romani arbitrium venire ſe non permiſſurum ; cùm tamen Scipio hanc etiam ut prædæ partem poſtulaverit, nec contraire potuit Maſiniſſa, ille fidum è ſervis vocat, ſub cujus cuſtodia regio more ad incerta fortunæ venenum erat, & mixtum in poculo ferre ad Sophonisbam jubet, quæ nullo trepidationis ſigno dato impavidè hauſit.

Sophron, poeta Syracuſanus, cujus ſcriptis Platonem uſque adeo delectatum ferunt, ut etiam moriens capiti ea habuerit ſubjecta. Scripſit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, ſed adeo implicita, ut à paucis intelligerentur. Voſſ. P. Gr. p. 28.

Sophronia, matrona Romana, altera Lucretia Chriſtiana, cùm vim Decii principis videret ſe paſſuram, conſentiente viro, arrepto gladio ſeipſam transfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata. Euſeb. lib. 8. cap. 17.

Sophroniſtæ, magiſtratus quidam apud Athenienſes, non diſſimiles iis, quos Romani *Cenſores* vocabant, licet longè plures eſſent, & poteſtate aliquanto inferiores : legebantur enim ex ſingulis tribubus decem, qui juvenum mores cenſerent. Sigonius.

Sophronium, nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sophronius hiſtoricus, de quo Voſſ. H. Gr. lib. 1. cap. 19. Item *Sophronius* Damaſcenus, primùm Sophiſta, poſtea Patriarcha Hieroſolymitanus, de quo vide Voſſ. p. 278.

Sophronius (Tac. *Sophonius*) Tigellinus, homo petulans & homicida, à Nerone militibus prætorianis præfectus. *Xiph.*

Sopyrion, præfectus ponti ab Alexandro M. relictus, otioſum ſe ratus, ſi nihil & ipſe geſſiſſet, adunato triginta millium exercitu, Scythis bellum intulit ; cæſuſque cum omnibus copiis, pœnas temere illati belli genti innoxiæ luit.

Soradeus, dæmon, quem Indi colebant : ſonat *vini auctor*, Athenæus lib. 1. Παρ' Ἰνδοῖς τιμᾶται δαίμων (ὥς φησι Χάρης ὁ Μιτυληναῖος) ὃς καλεῖται Σοράδειος, ἑρμηνεύεται δ' Ἑλλάδι φωνῇ, Οἰνοποιός.

Soræchus, Soræchi Publicani filius, Simonidis amore captus, varias fortunæ vices cum illa expertus eſt. *Phot.*

Val. *Soranus* ; fuit homo doctiſſimus togatorum, ut Craſſus dicit in primo de Oratore. Cic. Ejus mem. Solinus in Polyhiſtore, & Macr. Sat. 1. Functus eſt Romæ honoribus, præcipuè Tribunatu plebis : & quod nomen illud arcanum urbis Romæ, quod evulgari eſt nefas auſus eſſet enunciare, pœnas luit teſte Plinio & Plut. in Problem. Qui tamen in Pompeio Qu. Valerium philoſophum (quod multi non dubitant de Sorano dici) à Pompeio narrat occidi juſſum. Sunt qui putent hunc ſubitâ morte corruiſſe, alii ſuffixum eſſe cruci, ut Servius in 1. Georg. Ejus mem. Aug. de C. D. 789. *In quâ ſententiam*, inquit, *etiam quoſdam verſus Val. Sorani exponit idem Varro in eo libro quem ſeorſum ab iſtis de cultu Deorum ſcripſit*, qui verſus hi ſunt :

Jupiter omnipotens regum rex ipſe Deuſque

Progenitor genetrix Deûm, Deus unus & omnis.

Soranus, Ditis ſeu Plutonis cognomen, à voce Græcâ σωρὸς quæ *tumulum ſepulchralem* ſign. vel à *Soracte* op. ad Soractem mont. ſito. Tradit enim Plin. 2. 92. eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari, ut avibus ſint lethales. Unde videri poteſt Pluto dictus eſſe *Soranus*, non diſſimili ratione ab eâ, quâ Avernum pro inferis Poetæ acceperunt.

Soranus Epheſius, medicus. Alexandriæ vixit, deinde Romam venit, ubi artem exercuit, Trajani & Adriani temporibus. Suidas. Cæterum tres fuere *Sorani*, de quibus Voſſius Hiſt. Gr. pag. 414.

Soſander Indica conſignavit, teſte Artemidoro Epheſio.

Soſias, Philoſophus quidam impius, qui ſublatâ penitus providentiâ, omnia temere fieri aſſerebat, quo in errore Euhemerum, Diagoram, Hipponem, & Epicureum verſatos accepimus.

Soſibianus, vir quidam de quo Martialis :

E ſervo ſcis te genitum, blandeque fateris,

Quum dicis dominum Soſibiane patrem.

Erat autem ex eorum genere, qui ἐξηγητικοὶ dicebantur, eò quòd obſcura quæque in ſcriptoribus explicarent. Mem. Athen. l. 3. & Arnobius lib. 4. Ejus 3. περὶ Ἀλκμᾶνος citat idem Athen. lib. 14. Chronographiam quoque edidit, teſte Clem. Strom. lib. 1. & Cenſorino cap. 21. Alius fuit Soſibius, qui cum Anaxagoræ æmulatio fuit, ut ex Laertio in Socrate conſtat. Alius item qui Cl. Cæſaris ætate vixit, Britannici educator, uti Tacitus docet initio 12. Annalium.

Soſibius, Grammaticus Laconicus, cujus mem. Suidas.

Soſicles, patriâ Syracuſius, poeta Tragicus circa noviſſima Philippi Amyntæ filii tempora, unus ex iis quos Pleiadas appellarunt. Docuit fabulas 73. Victorias retulit 7. Suidas. Item cognomen Menæchmi apud Plautum, *à ſalutari fama.*

Soſicrates, libros reliquit de rebus Cretenſibus. Athenæus l. 6. Fuiſſe Rhodium è Laertio colligimus. Alius Phanagorites, cujus Οἶοι citantur ab Athenæo lib. 13. Tertius Cyzicenus, vetus ſcriptor, cujus mem. Fulgentius Planciades voce *Nefrendes.*

Soſilus, Ilienſis res Annibalicas ſcripſit libris ſexaginta, teſte Diod. Siculo. Opus v. iſtud ex rumuſculis conflatum erat, & narratiunculis infimæ plebis, ut ex Polybii lib. 3. conſtat.

Soſimus, famam ſibi peperit volumine περὶ χειρῶν. Athenæus lib. 14.

Soſigenes, aſtrologus, quem Cæſar dictator annos vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos ad Solis curſum redigens, adjutorem ſibi adhibuit. Plin. 17. 25.

Soſipatra, fœminea, vates doctiſſima, è Libyâ, uxor Ædeſii ſophiſtæ. Eunapius.

Soſitheus Syracuſanus, unus de numero eorum, qui *Pleiades* appellantur, apud Ptolemæum, æmulus Homeri Tragici. Suidas.

Soſius, Syriæ præfectus an. mundi 3925. *Soſii* autem librarii & bibliopolæ Romæ fuerunt, de quibus Horatius ad Piſones :

Hic meret æra liber Soſiis.

Necnon lib. 1. ep. ult.

Scilicet ut proſtes Soſiorum pumice mundus.

Soſthenes Cnidius, res Ibericas conſcripſit. Plut. in Nilo.

Soſtratus Cnidius, architectus, qui turrim excitavit in inſulâ Pharo, juſſu Ptol. Philadelphi, ad oſtendendos nocturnos ignes nautarum curſibus, eique nomen ſuum inſcripſit. Fuit autem inſcriptio hujuſmodi, teſte Strabone lib. 17.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ, ΘΕΟΙΣ

ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Plinius l. 36. c. 12. *Magnificatur & alia turris à rege facta in inſulâ Pharo, portum obtinente Alexandriæ, quam conſtitiſſe DCCC. talentis tradunt: magno animo nequid omittamus Ptolemæi regis, quod in eâ permiſerit Soſtrati Cnidii architecti ſtructuræ ipſius nomen inſcribi.* Lucianus autem in libello de rectè conſcribendâ hiſtoriâ, non permiſſu regis, ut ait Plinius, ſed eleganti Soſtrati fraude, factum tradit, ut ipſius nomen fuerit inſculptum: eum vide. Item *Soſtratus* ſculptor, qui ex ære ſigna faciebat. Plin. 36. 2. Item Cereris ſacerdos apud Tacitum. Alius vates, qui per furorem multa Græcis prædixit, inter alia vero Athenienſibus Xerxis adventum, ut author eſt Herodotus. *Soſtratus* quoque Sicyonius fuit, cognomento *Acrocherſites*, teſte Suidâ.

Sotades, Maronites, poeta turpiſſimus, ſcripſit Iamborum libros, quos appellavit *Cinædos*, linguâ Ionicâ, ubi libidinum laſciva ſpecies, & deſcriptio inerat. Ab hoc Sotade *carmen Sotadicum* dicitur. Tales autem verſus dicuntur retrogradi quod in contrarium etiam ſunt verſus. *Reciprocos* vocat Diomedes qui multa de Sotadicis præcipit. Hic enim verſus:

Muſa mihi cauſas memora quo numine læſo.

Si recurrat:

Læſo numine quo memora cauſas mihi muſa.

Sotadicus eſt. Et poſſunt reverti in idem genus carminum, vel in diverſum ut hic Iambicus:

Pio precare thure cæleſtûm numina.

Sotadicus Pentameter fiet hoc pacto:

Numina cæleſtûm thure precare pio.

Laſcivum carminis genus hoc eſt, ut Quintil. inquit, à Sotade ut Strabo ſcribit, repertum, ſeu ut Diomedes, uſurpatum, quem Martialis *cinædum* vocat. Fuere & alii duo Athenienſes, alter Comicus mediæ Comœdiæ, alter philoſophus, qui ſcripſit de myſteriis librum unum. Suidas.

Soterichus, faber, cujus opera priſcam & rudem ſimplicitatem præ ſe ferebant. Unde proverb, *Soterichi lecti*. Item Oaſites, poeta ſub Diocletiano, cujus encomium ſcripſit, item Dionyſiaca, vitam Apollonii Tyanei, & alia. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. l. 2. c. 16.

Soteridas Epidaurius, ſcripſit Muſicæ libros tres, ut ait Dionyſius.

Sotiones duo fuerunt, quorum prior ſub Ptolemæis vixit, alter ſub Tiber. Imp. de utroque Voſſius H. Gr. l. 2. c. 7.

Sozomenus, hiſtoricus, qui hiſtoricæ univerſalis ampliſſimum volumen ſcripſit; de quo vide Voſſium, & qui eum nuper edidit, Valeſium.

Spaco, nutrix Cyri regis: quæ dictio, quoniam Medorum linguâ canem ſign. factum eſt, ut Cyrus creditus ſit nutritus à cane. Herodotus.

Spartacus, gladiator Thracius, qui unà cum Chryſe & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio cum 70. gladiatoribus erupit Capuâ, manuque ſervorum, quaſi juſto exercitu comparato, Cerveſium montem Campaniæ occupavit: ubi cum à Clodio Glabro obſideretur, ei caſtra diripuit, & Campaniam populatus, raptis prætorum faſcibus appellatus eſt Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino diſſipavit; apud Mutinam Caſſii caſtra delevit. Tandem verò cum de urbe invadendâ deliberavit, à M. Craſſo pulſus, fugatuſque, cum Brutium angulum occupaſſet, nec in Siciliam præ navium penuriâ trajicere potuiſſet, cum ſuis omnibus fortiſſimè dimicans occiſus eſt. Plut. in Craſſo. Lucanus lib. 2.

Ut ſimili causâ caderes, qua Spartacus hoſtis.

Vide Appianum. Horatius: Carm. lib. 3. Od. 14.

Et cadum Marſi memorem duelli:
Spartacum ſi qua potuit vagantem
Fallere teſta.

Idem in Epodis:

Æmula nec virtus Capuæ, nec Spartacus acer.

Claudianus:

——— *Vilis cum Spartacus omne*
Per latus Italiæ ferro bacchatus & igni.

Athen. lib. 7. Καὶ Σπάρτακος δὲ ὁ μονόμαχος ἐκ Καπύης πόλεως Ἰταλικῆς ἀποδρὰς κατὰ τὰ Μιθριδατικά, πολὺ πλῆθος ἀποστήσας οἰκετῶν (ἦν δὲ καὶ αὐτὸς οἰκέτης, Θρᾷξ γένος) κατέδραμε πᾶσαν Ἰταλίαν, χρόνον οὐκ ὀλίγον, πολλῶν δούλων καθ' ἑκάστην ἡμέραν συρρεόντων εἰς αὐτόν. Καὶ εἰ μὴ ἀπέθανεν τῇ πρὸς Λικίνιον Κράσσον παρατάξει, οὐ τὰ τυχόντα ἂν ἱδρῶτα τοῖς ἡμεδαποῖς παρέσχεν.

Spaſmus Card. Cajetanus tom. 2. tr. 15. dicit ſibi non conſtare de feſto, quod dicitur de *Spaſmo* Virginis, quando celebratur, nec eſſet conveniens ut Maria inciderit vel in *Spaſmum* propriè dictum, qui eſt contractio nervorum, vel, ut à vulgo Italo capitur, pro animi deliquio, quia Joannes dicat Mariam adſtitiſſe Chriſto crucifixo: adeoque feſtum dictum nec canonicum, nec authenticum eſſe; putat autem celebrari intra tempus quod eſt à Dominicâ in Paſſione uſque ad Dominicam Palmarum incluſive. Hæc ille. Ait ego, inquit Sandius Interpr. Parad. in Luc. 1. 29. dico feſtum hoc quotannis celebrari, nec ſanum à Pontificiis, ſed & à Lutheranis. Videtur enim eſſe feſtum quod dicitur Annunciatio Mariæ, & ſemper incidit in 25 Mart. & quidem aliquando in ipſum Paraſceues diem quo *Spaſmus* Virginis accidiſſe fingitur. Monachos enim Latinos Græcæ linguæ rudes, veriſimile eſt putaſſe primam literam eſſe præpoſitionem *à*, & eſſe redundantem, nec ſatis convenientem, & ſic eam omittentes ſolum reliquiſſe *de*, & inde tandem ortum feſtum *de Spaſmo* Virginis. Convenientior autem tranſmutationis iſtius ratio eſt, ſi dicatur quod Monachi Itali primo terminationem *us* in *o* mutarint; & ſecundo primam literam vocalem ante *s* cum conſonâ, more ſibi, aliiſque nationibus uſitatiſſimo, abſciderint. Itaque factum ex *Aſpaſmus*, *Spaſmo*: ut ex *Aſparagus*, *Sparago*, *extremus Stremo*. Et hinc clariſſimè apparet linguæ Græcæ ignorantiam occaſionem dediſſe fabulæ, quæ de Mariæ animi deliquio narratur, & ob quam ſuaviter confingit Cajetanus d. l. quod ſc. in loco illo ad perpetuam rei memoriam ædificata fuerit Eccleſia, inde dicta *Eccleſia Mariæ de Spaſmo*.

Spes, Dea apud Romanos, cujus ædes in foro olitorio fuit. Livius lib. 1. Dec. 3.

Tibullus lib. 2. eleg. ult.

——— *Ne vincas dura puella Deam.*

Loquitur de Spe. Theognis:

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
Ἄλλοι δ' Οὔλυμπον δ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.

Ovidius ad Græcinum, de Spe:

Hæc Dea, quum fugerent ſceleratas numina terras:
In Diis inviſâ ſola remanſit humo.

Speuſippus, Philoſophus Athenienſis, Platonis ex ſorore nepos, qui octo annos Platonicæ ſcholæ præfuit. Ferunt hunc ſenio confectum ſibi mortem conſciviſſe, mœrore impulſum. Plut. vero ſcribit illum pediculis efferveſcentibus interiiſſe. De cujus libris vide Gellium lib. 3. cap. 17. Docuit mercede, quod & exprobratum ei à Dionyſio. Et ſanè pecuniæ erat amantior; ut indicio quoque eſt, quod ad Caſſandri nuptias ſe contulerit ſpe mercedis pro verſibus à ſe conſcriptis, ſed ineptis, frigidiſque, ut cenſet Philoſtratus in Apollonio. Vide de eo Laertium, qui vitam illius deſcripſit. Superſunt Speuſippi ὅροι, ſive *definitiones*, quas Ficinus vertit.

Sphærus, Zenonis Cittiei auditor fuit, teſte Laertio; poſt ejus obitum verò Cleanthem audivit. Inter alia ſcripſit de Eretriacis Philoſophis item de Lycurgo, & Socrate lib. 3. ad hæc de Rep. Laconicâ cujus operum lib. 3. citat Athen. lib. 4.

Sphinx monſtrum ex Typhone & Echidnâ natum, uti tradit Hyginus Fab. Poet. 151. caput & faciem habens puellæ, alas vero avium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuiſſe dicitur in Sphingio monte juxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere ſolebat. Quâ de re cum Apollo conſuleretur, non alium tanti mali finem eſſe reſpondit, quam ſi quis Sphingis ænigma diſſolveret. Id autem erat hujuſmodi. *Quodnam id eſſet animal, quod mane quadrupes, meridie bipes, veſperi tripes eſſet?* Quod cum plurimi fruſtra conati diſſolvere, à Sphinge eſſent interempti, Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam univerſam promulgato, Jocaſtam ſororem ſuam Laii viduam uxorem ſe ei daturum pollicitus eſt, qui Sphingis ænigma diſſolveret. Cujus rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma interpretatus eſt, ut hominem eſſe diceret, qui in infantiâ manibus & pedibus repens verius quàm incedens, quadrupes eſſet. Deinde in medio juventæ robore, ut eſt, bipes dici poſſet: Ingraveſcente autem ætate, aſſumpto ſcipione, tripes deberet judicari. Quam ænigmatis ſolutionem tam ægrè illa dicitur tuliſſe, ut protinus ſeſe de ſaxo præcipitans, fregerit cervices. Sed hæc fabuloſa eſſe conſtat. Revera enim Sphinges, teſte Diodoro lib. 14. ex ſimiarum genere ſunt, comis villoſis, mammis prominentibus, formâ haud diſſimili ab eâ quâ pinguntur, ſed paulo pinguiores: naturâ autem manſuetâ, pluribus exercitiis, diſciplinisque aptâ. Palæphatus autem hanc fabulam ex Cadmi hiſtoriâ ductam putat, qui cum uxorem haberet, nomine Sphingen, ex Amazonum genere, unà cum eâ Thebas pervenit: ubi occiſo Dracone rege, Thebarum regnum invaſit, Harmoniamque inſuper Cadmi ſororem matrimonio ſibi conjunxit. Quam rem Sphingem tam ægrè tuliſſe ferunt, ut relicto viro, cum pleriſque eorum, quos ſecum è patria adduxerat, Sphingium mont. occuparit, indeque quotidianas in Thebanos fecerit excurſiones, donec Oedipus, regis promiſſis excitus, montem noctu occupavit, Sphingemque nihil tale ſuſpicantem de medio ſuſtulit. Vide Nat. Com. lib. 9. cap. 18. Statius 1. Theb.

——— *Si Sphingos iniquæ*
Callidus ambages te præmonſtrante reſolvi.

Idem lib. 2.

————Hic fera quondam
Pallentes erecta genas ſuffuſaque tabo
Lumina, concretis infando ſanguine plumis
Relliquias amplexa virûm, ſemeſâque nudis
Pectoribus ſtetit oſſa premens, viſuque trementi
Conluſtrat campos, ſi quis concurrere dictis
Hoſpes inexplicitis, aut cominus ire viator
Audeat & diræ commercia jungere linguæ;
Nec mora quin acuens exertos protinus ungues
Liventeſque manus, fractoſque in vulnere dentes
Terribili applauſu circum hoſpita ſurgeret ora
Et latuere doli, donec de rupe cruentâ
Heu ſimili deprenſa viro, ceſſantibus alis
Triſtis inexpletam ſcopulis adfligeret alvum.

Iſacius Tzetzes ſub initium Caſſandræ: Αὕτη λῃστεὶς ἦν· ἐμυθεύσαντο δὲ αὐτὴν λέαιναν, διὰ τὸ φονικὸν, ὄνυχας γρυπὸς ἔχειν, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν, πτέρυγας ἀετοῦ, διὰ τὸ τοὺς σὺν αὐτῇ λῃστεύοντας πανταχοῦ περιτρέχειν συντόμως, καὶ ἀναιρεῖν τοὺς ὁδεύοντας· ταύτην Οἰδίπους ἀνεῖλε. Plutarchus in Cicerone: Τοῦ δὲ ῥήτορος Ὁρτησίου τὴν μὲν εὐθεῖαν τῷ Βέῤῥῃ συνειπεῖν μὴ τολμήσαντος, ἐν δὲ τῷ τιμήματι πεισθέντος παραγενέσθαι, καὶ λαβόντος ἐλεφαντίνην Σφίγγα μισθὸν, εἰπέ τι πλαγίως ὁ Κικέρων πρὸς αὐτόν· τοῦ δὲ φήσαντος αἰνιγμάτων λύσεως ἄπειρος ἔχειν· Καὶ μὴν, ἔφη, ἐπὶ τῆς οἰκίας Σφίγγα ἔχεις. Silius lib. 13.

Et Sphinx virgineo rictus infecta cruore

Auſonius:

Terruit Aoniam volucris, leo, virgo, triformis
Sphinx: volucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

Φῖκα nominabant Bœoti, ut apud Heſiodum Theogonia:

Ἡ δ' ἄρα Φῖκ' ὀλοὴν τέκε Καδμείοισιν ὄλεθρον.

Ubi Schol. Ἡ δὲ Σφίγξ πραγματικῶς μὲν γυνὴ ἦν λῃστεὶς, καὶ εἶχε πολλοὺς σὺν αὐτῇ τοὺς συναρπάζοντας. Ἐνταῦθα δὲ τὴν κρυφίνην καὶ ποικίλην κεκρυμμένην κακίαν λέγει. Tabula Cebetis: Ἔστι γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τῷ τῆς Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προεβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις· εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίῃ τις, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίῃ, ἀπώλλυτο. Vide Voſſium in *Sphinx.*

Sporus, juvenis quidam, *quem exectis teſtibus etiam in muliebrem naturam Nero Imperator transfigurare conatus eſt*, uti loquitur Suetonius. Hunc mutato nomine *Sabinam* dixit ob ſimilitudinem formæ, Dio, Zonaras, Suidas; Vel *Poppæam*, altero Sabinæ uxoris defunctæ nomine. Ita Plut. in Galbâ. Apud quem malè ſcriptum Ποππαῖον προσηγόρευε, nam Ποππαίαν debuit ſcripſiſſe. Præter hiſtoricos multa de hoc inaudito monſtri illius conamine Dio Chryſoſtomus in oratione de pulchritudine.

Spurina, Græcè Σπουρίνας, dux Parthorum qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ille, qui Cæſari prædixerat, ut Idus Martias caveret. Sueton. in Cæſ. *Introit curiam ſpretâ religione; Spurinamque irridens, & ut falſum arguens, quod ſine ullâ noxâ Idus Martiæ adeſſent; quanquam is veniſſe quidem eas diceret, ſed non præteriiſſe.* Alius inter Othonianos duces fuit, de quo Tac. Hiſt. 2. 11. Ejus jam ſenis ac traducti in otium vitam & mores Plinius explicat, lib. 2. ep. 1. Alius denique adoleſcens egregiâ formâ, qui cum fœminas viroſque ad libidinem aſpectu decoro invitaret, oris pulchritudinem vulneribus ſponte dehoneſtavit.

Spurius, inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur *Sp.* quaſi *ſine patre*; quemadmodum in Problematis Plut. indicavit.

Stamis, de Lesbo commentatus eſt. Schol. Hom. in Iliad. γ.

Staphylus, Sileni, vel, ut alii, Silethi filius. Plin. 7. 56. Primus vinum aquâ miſceri docuit. Apollodorus tamen lib. 1. Tzetzes in Lycophronem, & Apollonii Schol. in 3. Argon. Schol. in 3. Argon. Staphylum Bacchi filium ex Ariadnâ, & Jaſonis avum maternum faciunt.

Staphylus, Naucratites, de rebus Theſſalicis ſcripſit, teſte Scholiaſte in Apollon. lib. 4. nec non de rebus Atticis & Æolicis, quod ex Harpocratione diſcimus. Arcadicas etiam res conſcripſit. Sextus Empiricus adv. Mathematicos.

Statilia, longæva mulier. Sen. epp. *Si ad naturam rerum reſpexeris, etiam Neſtoris & Statiliæ vita brevis eſt.* Quæ ex nobili domo, Claudio Principe 99. annos vixit. Plin. 7. 48.

Statius, Poeta Comicus, qui *Cæcilius* dictus eſt. Cicero in Bruto: *Mitto C. Lælium, P. Scipionem. Ætatis illius iſta fuit laus, tamquam innocentiæ, ſic Latinè loquendi; non omnium tamen: nam illorum æquales Cæcilium & Pacuvium malè locutos videmus.* De iiſdem ſic in Chronico Hieronymus ex Tranquillo Olymp. CL. an. 2. *Statius Cæcilius Comœdiarum ſcriptor clarus habetur, natione Inſuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanenſem ferunt. Mortuus eſt anno poſt mortem Ennii, & juxta Janiculum ſepultus.* Agellius 4. 20. *Statius ſervile nomen fuit. Plerique apud veteres ſervi eo nomine fuerunt. Cæcilius quoque ille Comœdiarum Poeta inclytus ſervus fuit: & propterea nomen habuit Statius. Sed poſtea verſus eſt, quaſi in cognomentum: appellatuſque Cæcilius Statius.* In ejus fabulis *Aſotus* fuit: quod nomen & fabulæ ſuæ fecerat Euthycles Comicus, & è Latinis Ennius. In iiſdem *Syraſtuſæ*, teſte Gellio 15. 15. Quomodo & è Græcis fabulam inſcripſerant Crates & Menander. Sed & alias plurimas fabulas: quarum nomina ac fragmenta collegit Rob. Stephanus. Quanquam vero Cicero ad Atticum ſcribens, malum vocet Latinitatis auctorem; Volcatius tamen Sedigitus inter Comicos ei dat principatum. Voſſius.

Statius Papinius Poeta, qui ſub Domitiano vixit, perperam confunditur cum *Statio* Poeta, cogn. *Surculo*, qui claruit ſub Nerone. De Rhetore illo ſunt hæc Hieronymi in Chronico Euſebiano: *Olymp.* 209. *an.* 1. (is eſt Neronis ſecundus) *Statius Surculus Toloſenſis in Gallis celeberrimè Rhetoricam docet:* Ejus nomen verum ex Suetonii libello de claris Rhetoribus ſupereſt, ubi non *Surculus* vocatur, ſed *Urſulus*. *Urſi* enim & *Urſuli* familiæ ſunt nomina, ut ex vett. Inſcriptionibus conſtat. At Papinius *Statius*, nec *Urſuli*, vel *Surculi* cognomen unquam habuit, nec Toloſenſis fuit, ſed Neapolitanus. Reliquit Sylvarum libros quinque, Thebaidos duodecim, Achilleidos quinque. Mirum vero Martialem, cum adeo celebret Stellam Poetam, non meminiſſe Statii, tanti amici Stellæ, ut ei miſerit primum Sylvarum. Nempe ab invidiâ id factum videtur. Vide Gevartium ad 1. Sylv. cap. 35. Ejus mem. Juvenalis Sat. 7.

Curritur ad vocem jucundam & nomen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cum Statius urbem,
Promiſitque diem; tantâ dulcedine captos
Afficit ille animos, tantâque libidine vulgi
Auditur; ſed cum fregit ſubſellia verſu
Eſurit, intactam Paridi niſi vendat Agaven.

Statius Seboſius videtur commentarium reliquiſſe de terris longinquis, earumque miraculis. Solin. cap. 55. & 60.

Statius Valens hiſtoricus. Lampridius in Severo.

Stator Jupiter, Romæ templum habuit à Romulo conditum, quod cum ejus milites in fugam à Samnitibus verſi eſſent, repente eo invocato ad pugnam redierint.

Stella Aruntius, Poeta Patavinus lepidiſſimus, carmine deſcripſit Domitiani victoriam de Sarmatis. Item ut Catullus Lesbiæ, ſive Clodiæ ſuæ paſſerem epigrammate celebravit, ita & hic carmine columnam ſuæ Janthidos ſive Violantillæ, vel, ut à ſe ipſe maluit vocari, *Aſteridos*, quia ſtella Græcis ἀστήρ; imò & ab ἀστέρα *ſtera*, à quo *ſterula*, unde *ſtella*. Mart. 5. 11.

Sardonychas, ſmaragdos, adamantas, iaſpidas uno
Verſat in articulo Stella, Severe, meus.
Multas in digitis, plures in carmine gemmas
Invenies: inde eſt hæc, puto, culta manus.

Mirâ vero adulatione idem Martialis non dubitavit ſcribere tanto præſtare columbam Stellæ Paſſeri Catulliano, quanto columba paſſere eſt major. Sic enim ille lib. 1. ep. 8.

Stellæ delicium mei columba,
Verone licet audiente dicam,
Vicit, Maxime, paſſerem Catulli.
Tanto Stella meus tuo Catullo,
Quanto paſſere major eſt columba.

Nempe tam bono judicio hoc ſcriptum, quam Martialis prædictus & Statius Lucanum præferunt Maroni. Quid inſulſius? Stellæ & Violantillæ nuptias celebrat Statius in primo Sylvarum.

Stentor, Græcorum omnium vocaliſſimus, qui quinquaginta hominum clamorem vocis magnitudine adæquabat. Hom. Iliad. 5.

Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
Ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.

Juvenal. Sat. 13.

Tu miſer exclamas ut Stentora vincere poſſis.

Stephanus, hiſtoricus ἐν τῷ περὶ Κύπρου citatur ab Etymologo in Σφήκεια. Fortaſſis idem eſt ac *Stephanus* Byzantinus: de quo Voſſius Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 22.

Stephanus, illuſtrium quorundam Typographorum cognomen; quorum primus Henricus Pariſiis vixit, ac A. 1509. rem Typographicam non ſine laude exercuit; unde illa ingens fama Stephanorum origenem traxit; hujus ſive filius ſive nepos, Robertus ille cum aliorum, tum ſuis ſcriptis longe celeberrimus, natus A. 1503. per annos aliquot Simonis Colinæi Vitrici Typographeio præfuit, ac tandem ipſe Officinam extruxit; quam adornaturus vir probus & pius *juvandæ Eccleſiæ Dei natus* (Bezæ verba ſunt) in ſanctorum Bibliorum editionibus accuratiſſimis operam poſuit, quibus

etiam cùm Annotationes quaſdam ex ſuis adjecit, Collegii Sorbonici Theologos graviter offendit, quorum indignationem fugiens reliquum vitæ tempus patriâ exul egit. Audi Thuanum, Hiſt. l. 23. ad an. 1559. *Migrante ad Deum optimo non ſolùm principe* [Franciſco ſc. primo] *ſed literarum fautore & parente eximio, indigna bene merito de patria civi* [Roberto Stephano] *tot editis Hebraicis, Græcis & Latinis libris, gratia repenſa eſt à Theologorum noſtrorum Collegio, qui hominem reip. invigilantem, & quaſvis æquas conditiones accipere ſe paratum demonſtrantem, non deſierunt laceſſere, donec ille vexationum injuſtarum pertæſus, ex neceſſitate conſilium cepit, & relicta, Genevam ad extremum ſe contulit, ubi tanta prudentia publicam ſimul & privatam rem curavit, ut quamvis tot adverſitatibus conflictatus & incommoditatibus, quæ ſolum vertentibus neceſſariò perferende ſunt, tamen in opere aſſiduus, ad ultimum uſque vitæ ſpiritum, rei literariæ adjuvandæ propoſitum conſtanter tenuerit.* Hunc excipiant Franciſcus & Carolus fratres, (quorum ultimus prima hujuſcemodi Dictionarii Hiſtorico-Geographico Poetici fundamenta poſuit) ambos inter Typographos ſui temporis non ſolùm ſed retroacti etiam & poſtfuturi, celebris. Sed ne multis; en Stephanorum ſeriem:

Henricus Stephanus I. Typogr. Pariſ. ob. 1519.

Robertus Stephanus I. Typogr. Reg. Pariſ. deinde Genevæ, ob. 1559.

Carolus Stephanus, Typogr. Reg. Pariſ.

Franciſcus Stephanus I. Pariſ.

Henricus Stephanus II. Genevæ ob. 1590.

Robertus Stephanus II. Typogr. Reg. Pariſ.

Paulus Stephanus, Genev.

Franciſcus Stephanus II. ibid.

Robertus Stephanus III. R. F. R. N. Pariſ.

Antonius Stephanus, Typogr. Reg. ibid. Plura vide apud Theodorum Janſſonium ab Ameloveen, M. D. de vitis Stephanorum.

Stercutius, dictus eſt Saturnus, quòd primus ſtercorandi agri rationem invenerit: ex quâ re fortaſſis regni ejus tempora feliciſſima fuiſſe feruntur.

Sterope, Atlantis filia, una Pleiadum, quæ Marti Oenomaum peperit. Hygin. Fab. Poet. cap. 15. Ovid. Triſt. 1. 11.

Sæpe ego nimboſis dubius jactabar ab Hædis,
Sæpe minax Steropes ſidere pontus erat.

Steropes, unus ex Vulcani miniſtris, à *fulmine* nomen habens. Vide *Brontes.*

Steſichorus, poeta Lyricus ex Himerâ Siciliæ urbe, à quâ Himeræus dictus eſt. Nomen ſuum obtinuit ab eo quod primus cum citharæ cantu chorum conjunxerit, nam vero nomine *Tiſias* dicebatur. Hic cum aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Trojani facem, eſſet invectus, à Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alioque rurſus carmine cantatâ palinodiâ viſum recipiſſe. Philoſtratus, lib. 6. cap. 4. Horatius:

Steſichorique graves camœnæ.

Vide Quintil. lib. 10. cap. 1. & Voſſ. P. Gr. pag. 16.

Steſiclides, Athenienſis, laudatur a Laertio in Xenophonte ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ.

Steſimbrotus, Hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plutar. in Cim. Vide Voſſium Hiſt. Gr. pag. 4. 7.

Steſimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus eſt, quod contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmoniis manum conſeruiſſet, quamvis partâ victoriâ. Plut.

Sthenelus, Capanei & Evadnes fil. unus ex Græcorum ducibus, qui bello Trojano interfuerunt. Hunc Virgil. Æn. 2. inter eos annumerat, qui lignei equi alveo fuerunt incluſi. Sic enim inquit:

Theſandrus, Stheneluſque duces & dirus Ulyſſes.

Hujus elogia habes in Heroicis Philoſtrati. Illud maximum, invite illum incluſum in hanc machinam. Verba Philoſtrati hæc ſunt: Καὶ τὸν ἵππον δὲ τὸν κοῖλον παρῃτεῖτο ὁ Σθένελος, οὐ τειχομαχίαν ἔτι τοῦτο φάσκων, ἀλλὰ κλοπὴν τῆς μάχης. Horatius 1 Carm. Od. 15.

Urgent impavidi te Salaminii,
Teucerque & Sthenelus ſciens pugnæ.

Idem lib. 4. Od. 9.

——Non pugnavit ingens
Idomeneus Stheneluſve ſolus
Dicenda Muſis prælia.

Fuit alter ejuſdem nominis, quem in concione Agamemnonis refert Homerus Perſei filium fuiſſe ex Andromedâ conjuge. Hinc *Stheneleius*. Ovid. Ep. 9.

Quem non mille feræ, quem non Stheneleius hoſtis, &c.

Idem Met. 2.

——Proles Stheneleia Cycnus.

Sthenobœa, Prœti Corinthiorum, aut, ut alii malunt, Argivorum regis, uxor, filia Jobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cum repulſam tuliſſet, apud virum eum detulit, tanquam vim ſibi afferre voluiſſet.

Stilbo, is qui Diodorum dialecticum mori coegit, cum ei luſorias quæſtiones objiceret. Plin. 7. 53.

Stilbon, Mercurii ſtella dicitur, i. e. *radians*, quòd ejus orbis ſplendeat.

Stilico, Honorii Imp. ſocer, & Occidentis adminiſtrator, multis laudibus à Claudiano celebratus.

Stilpo, Megarenſis Philoſophus tempore primi Ptolemæi, diſcipulus Paſiclis Thebani; præfuit ſcholæ Megarenſi, ſcripſitque dialogos non minus 20. Suidas. De hoc Cic. in lib. de Fato: *Stilponem Megareum philoſophum, acutum ſane hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hunc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt vituperantes, ſed potius ad laudem: vitioſam enim naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrinâ, ut nemo unquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis veſtigium viderit.*

Stobæus, antiquus author, ſcripſit ſententias ex Græcorum theſauris delectas, item Eclogarum libros 2. quorum prior Phyſicas, poſterior Ethicas complectitur. Ex veteribus autem neminem invenio, qui Stobæi mentionem fecerit, niſi quod in Suidæ Lexico hæc verba leguntur. Ἰωάννης ὁ ἐπονομαζόμενος Στοβαῖος ἀνθολόγιον περιέχον τὰς παρὰ πάνυ πολλῶν δόξας ἐν βιβλίοις δ΄ πάνυ καὶ γέμον πάσης παιδεύσεως. Γράφει δὲ ταῦτα πρὸς Ἐπίμιον υἱὸν αὐτοῦ. Vide Grotium in Prolegomenis ad Collectanea Stobæi Par. 1623.

Stoici, Philoſophorum ſecta, cujus auctor eſt Zeno Citticus. Strabo, lib. 14. Κίτιον ἔχει λιμένα κλειστόν· ἐντεῦθεν ἦν Ζήνων ὁ τῆς Στωικῆς αἱρέσεως ἀρχηγέτης. Stoicis autem nomen à *porticu*, ubi docuit Zeno. Quaſi dicas, *porticenſes*, vel *porticuarios*. Docuit enim (ut ait Laertius) ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῇ καὶ Πεισιανακτείῳ καλουμένῃ, ἀπὸ δὲ τῆς γραφῆς τῆς Πολυγνώτου ποικίλῃ. Addit deinde diſcipulos ejus priuſquam ἀπὸ τῆς στοᾶς Στωϊκοὶ dicerentur, à magiſtro Zenone *Zenonios* vocatos: atque ejus rei auctorem laudat Epicurum in Epp. Nec tamen eos primos Στωϊκοὺς vocatos; ſed prius hoc nomen poſſediſſe τοὺς διατρίβοντας ἐν αὐτῇ ποιητάς. A στοὰ vero Στωϊκὸς factum, auctâ vocalis quantitate: quâ reſervatâ, etiam Στοακοὺς olim dixere: ut Comicus ille apud Athenæum, lib. 12.

Ἀκούσατ’ ὦ Στόακες ἔμποροι λήρου.
Vos Stoici me nugivenduli audite.

Ad Stoicam porticum alluſit Tertullianus, cum in præſcriptione adv. hæreticos ait: *Noſtram inſtitutionem de porticu Solomonis eſſe.* Ac Apoſtolorum etiam ætate Stoicos Athenis duraſſe, vel ex Actis eorum liquet, ubi dicitur eos Athenis Paulo reſtitiſſe de Reſurrectione docenti. Habuit hæc ſecta ſocietatem cum Cynicâ & Academicâ. Unde Juvenalis:

——Et Stoica dogmata legit
A Cynicis tunicis diſtantia.

Univerſam autem Stoicorum philoſophiam breviter docebit Laertius in Zenone: fuſius in moralibus Enchiridion Epicteti: item Simplicius in Scholiis, & eo copioſior Arrianus, qui diſſertationes ab Epicteto domi, vel in viâ habitas collegit ac digeſſit. Adeundus præterea recentior his Barlamus Gyracenſis epiſcopus in Phyſicis. Cleomedes in Meteoris. In utriſque L. Seneca. Vide & Cic. Paradoxa, ac Plutarchum περὶ Στωικῶν ἐναντιωμάτων, καὶ περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν. E junioribus juvabunt Schioppii moralia Stoica, ac imprimis adeunda Lipſii duplex Stoica manuductio. Multi ex Nobiliſſimis Romanorum hanc ſectam ſequebantur, ut Tubero, Cato, Varro: poſteaque Thraſeas Pætus, Helvidius Priſcus, Rubellius Plautus: etiam hanc amplexus Imp. M. Antoninus, cujus tempore plures erant Stoici, quam alius ſectæ, ut S. Empiricus narrat. Nec mirum, ſi ſecta hæc placuerit graviſſimis quibuſque, cum nulla magis animum formet ad contemptum rerum humanarum, & patientiam in adverſis. Unde Sen. de Conſt. Sap. cap. 1. *Tantum intereſſe inter Stoicos & cæteros ſapientiam profeſſos, quantum inter viros & fœminas.* Et Ep. 83. vocat *fortiſſimam, & ſanctiſſimam ſectam.* Et quam pulcrum illud elogium apud Cic. 4. Tuſc. *Licet inſectemur iſtos* (Stoicos) *metuo ne ſoli philoſophi ſint.* Etiam ex antiquis Theologis plerique à Stoicis profecti ſunt. In his Pantænus Alexandrinus Antiſtes: qui, ut de eo refert B. Hieronymus ad Indorum Brachmanas miſſus fuit, ut Chriſtum prædicaret, philoſophus philoſophos facilius converteret, Stoicus Brachmanas, qui in multis convenirent. Diſcipulus ejus Clem. Alexandrinus, qui & ipſe paſſim ſe Stoicum prodit. Quid mirum? quando ea ſecta in aliquibus convenit cum religione Chriſtianâ. Hieronymus in Eſaiæ c. 10.

Stoici cum noſtro dogmate in pleriſque concordant. Nec tamen cuivis indoli æque hæc ſecta conducit: nam eos, quibus natura eſt faſtu turgida, ſi corrigere non valet, magis etiam inflabit: ſed ſi modeſtum ingenium obtingat, magnis illud paſſibus ducet ad virtutem. Non hoc diffiteri potuit Plutarchus, etſi Academicus ipſe, & alias Stoicis ſatis iniquus. Sic enim ſcribit in Cleomene: Ἔχει τι ὁ Στωϊκὸς λόγος πρὸς τὰς μεγάλας καὶ ὀξείας φύσεις ἐπισφαλὲς καὶ παράβολον· βαθεῖ δὲ καὶ πράῳ κεραννύμενος ἤθει, μάλιστα εἰς τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν ἐπιδίδωσι, Voſſius. Hinc *Stoicida.* Juvenal. Sat. 2.

> *Fugerunt trepidi vera ac manifeſta canentem*
> *Stoicidæ.*——

Strabo, Cnoſſo quidem Cretæ civitate oriundus, ut lib. 10. ipſe refert, ſed natus Amaſiæ civitate Ponti, ut ipſemet de ſe profitetur lib. 12. Philoſophus fuit Stoicus, quanquam & Philoſophiam Peripateticam attigit. Geographus præſtantiſſimus fuit, cujus 17. Geographiæ libri, quos Tiberio Cæſari rerum potiente conſcripſit, ut ex libb. 4. & 13. colligere eſt, etiamnum hodie extant. Scripſit & alios libros, ac inter eos, Commentarios hiſtoricos utiles ad moralem ac civilem philoſophiam, ut ipſe teſtatur, lib. 1. ſed ad nos non pervenerunt. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 185.

Strato, Sidonis regulus, qui (ut Hieronymus ſcribit) manu propriâ ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Ægypti regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circumſpiciens, hoſtium pavidus expectabat adventum. Quem jamjamque capiendum uxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus ejus tranſverberavit compoſitoque ex more cadaveri ſe moriens ſuperjecit, ne poſt virginalia fœdera alterius coitum ſuſtineret. Ælianus quoque in varia hiſtoriâ Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conviviis valdè delicatum, amiciſſimum Neoclis Cypri regis pari luxuriâ certantis.

Stratones, octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus philoſophus, Theophraſti familiaris & ſucceſſor, qui vocatus eſt Phyſicus, & præceptor fuit Ptol. Philadelphi, ſcripſitque multos libros. Tertius, medicus, qui Eraſiſtratum audivit. Quartus hiſtoricus, quem tempore Ptolemæi Philometoris, & Perſei ultimi Macedoniæ regis vixiſſe putat Voſſius, eò quòd illud potiſſimum bellum tractandum ſuſceperit, quod Romani cum Perſeo, & patre ejus Philippo geſſerunt. Quintus quis ſit apud Diogenem deſideratur. Omnino aliquid deeſt. Sextus eſt poeta, epigrammatum ſcriptor. Septimus medicus antiquus, etiam memoratus Ariſtoteli, ſive Ariſtocli, prout legit Laertii interpres. Octavus vocatur Περιπατητικὸς βεβιωκὼς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, quem opus hiſtoricum de rebus inventis reliquiſſe ſcribit Clemens, lib. 1. Strom. Videmus interim non meminiſſe Laertium Stratonis Geographi, quem ſub Tiberio vixiſſe ait Suidas. Sed fortaſſe is erat quintus, qui nunc deſideratur. Mirum vero quod & Strato iſte Amaſenus fuiſſe dicatur. Nam Amaſenus quoque erat Strabo, & Geographus quoque fuit, ac ſub Tiberio vixit. Quare vel Suidas, vel librarius, Strabonem, Stratonemque confudiſſe videtur. Sane hoc veriſimilius ſit, quam, quod ſomniabat Franciſcus Patricius, nobilem illum Geographum, quem veteres omnes *Strabonem* vocant, *Stratonem* dici oportere.

Stratonicus, citharœdus, qui habuit in ludo 9. Muſarum imagunculas, & Apollinis unam, diſcipulos duos. Propterea interroganti cuidam, quot haberet diſcipulos, cum Diis, inquit, duodecim. Fuit & *Stratonicus* Philippi Macedonum regis, & Alexandri deinde filii Quæſtor, homo ditiſſimus ex quo illius nomen in proverbium abiit, ſicut Craſſus apud Latinos, uti Diod. Sic. & Ælianus prodiderunt. Plautus in Rudente: *Poſt animi causâ mihi navem faciam, atque imitabor Stratonicum, opida circumvectabor.*

Strattis Olynthius ſcripſit de diurnis Alexandri actibus libros 5. de flu. fontibus & lacubus, item de obitu Alexandri. Suidas.

Strattis, Comicus Poeta; de quo Caſaub. in Athen. lib. 7. cap. 23.

Strattis, Athenienſis Tragicus cujus fabb. memorantur Athenæo & Suidæ.

Strenua, Dea, quæ & *Strenia* dici videtur Varroni, D. Auguſtinus à *ſtrenue* faciendo denominatam ait. Lil. Gyraldus Synt. 1. lib. Hiſt. Deorum.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis, cujus beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & unà cum Pylade ejus filio liberaliſſimè educatus. Vide *Pylades.*

Suada, & *Suadela*, perſuaſionis Dea, quæ Græcis Πειθὼ dicitur. Hæc comes Veneris fingitur, quòd qui amantur, gratiâ & oratione capiantur. Horatius:

> *At benè nummatum decorant Suadela Venuſque.*

Qu. Ennius:

> *Flos inlibatus popolei Suadaique medolla.*

Subſolanus, ventus ſpirans ob ortu Æquinoctiali adverſus Favonium, ita dictus quòd *ſub Sole* naſci videatur; unde & Græci *Apeliotem* appellarunt. Plin. 2. 47.

Suetonius Tranquillus, vixit temporibus Trajani & Hadriani, ſub quo epiſtolarum magiſter fuit, ut ex Spartiano ſcimus in Hadriano; ubi & illud narrat eo excuſſum honore, quia ſe familiarius coërceret cum principis uxore. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 31. qui alibi eum vocat *emendatiſſimum & candidiſſimum, & cui familiare ſit amare brevitatem. Illud opinor*, inquit Eraſmus, *apud eruditos omnes in confeſſo eſſe, quod ad narrationis fidem attinet, primas deberi Suetonio, qui, ut quidam non infeſtiviter dixit; Prorſus eâ libertate ſcripſit Cæſarum vitas, quâ ipſi vixerunt.*

Suffenus, ineptiſſimus Poeta, qui in ſuis operibus mirabatur ſe plurimum, ſibique blandiebatur & arridebat. Catullus ad Varum Epigr. 22.

> *Nimirum idem omnes fallimur, neque eſt quiſquam*
> *Quem non in aliquâ re videre Suffenum*
> *Poſſis. Suus cuique attributus eſt error,*
> *Sed non videmus manticæ quid in tergo eſt.*

Suffetes, de quibus vir Magnus de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 24. hæc habet. Didone fato functâ regium Carthaginis regimen mutatum in populare, aut vere ariſtocraticum. Nam ſumma rerum erat penes paucos judices, quibus jus vitæ & necis ſummum fuit in univerſos cives. Livius, lib. 33. *Judicum ordo Carthagine eâ tempeſtate dominabatur, eò maximè quod iidem perpetui Judices erant: Res, fama, vitaque omnium in illorum poteſtate erat. Qui unum ejus ordinis, & omnes adverſos habebat.* Hannibal vero ut nimiam horum potentiam retunderet, & in ordinem cogeret, legem promulgavit pertulitque Præturæ ſuæ tempore, ut in ſingulos annos Judices legerentur, ne quis biennium continuum Judex eſſet. Hi Judices, aut qui in illis principem locum obtinebant, à Romanis ſcriptoribus *Suffetes* appellantur. Liv. l. 28. *Suffetes eorum, qui ſummus Pœnis eſt magiſtratus.* Et lib. 30. *Senatus itaque Suffetes, quod velut conſulare imperium apud eos erat, vocaverunt.* Et lib. 34. *Cum Suffetes, ad jus dicendum conſediſſent.* Sen. de Tranqu. cap. 3. *Nonvis enim niſi conſul aut prytanis, aut ceryx, aut ſufes adminiſtrare Remp.* Itaque *Suffeti*, vel *Suffetes* ſunt שופטים *Sophetim*, i. e. *Judices.* Ita vocantur Ebræis ſummi magiſtratus quos Judæorum Remp. adminiſtraſſe legimus, inde à morte Joſuæ uſque ad reges electos. Nemo non ſtatim agnoſcet hoc eſſe veriſimilius, quàm quod contendit vir maximus Notis ad Feſtum *Suffetes* eſſe צופים *Sophim*, i. e. ἐφόρους, ἐπόπτας, ἐπισκόπους. Voſſius tamen *Sufes* legendum mavult quam *Suffes.*

Suidas, floruit temporibus Alexii Comneni, qui imperium ſuſcepit, An. Dom. 1081. Hoc de ætate ſcimus ex iis quæ ſcribit in voce Ἀδὰμ, ubi à Chriſto nato uſque ad id tempus, effluxiſſe ait annos 1081. Sane Suidam ante annos claruiſſe quingentos etiam judicium eſt doctiſſimi Caſauboni. Sed poterat *Sexcentos* dixiſſe, ut facit Andræas Schottus præfatione in proverbia ex Suidæ collectaneis. Et ſi autem quantum ad Lexicon, proprie hiſtoricus non eſt; tamen magnam partem operis ſui hiſtoriis farcivit: quas à ſe ac diſcipulis ſuis, Latinè tranſlatas ſeorſim edidit Hieronymus Wolfius. Primus vero Latinè tranſtulit, atque etiam annotationibus illuſtravit Robertus Groſſeteſt, vel Groſthead, i. e. Capito, Anglus, Epiſcopus Lincolnienſis, qui obiit, A. D. 1253. uti teſtatur Balæus. Sed omnium facile induſtriam vicit Æmilius Portus, Franciſci fil. qui Græcum textum cum MSS. contulit, multiſque locis emendavit, obſcura item explicuit, integrum quoque Latinè tranſtulit. Adhuc tamen locis penè infinitis medicas requirit manus. Videri vero poſſit Suidas etiam alia in literas retuliſſe. Sanè Σουΐδας ἐν Θεσσαλικοῖς adducitur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. Ἀργοναυτ. Et eopſe libro legas, Σουΐδας καὶ Ἀριστοτέλης, οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι. Imò Suidam ἐν γενεαλογίαις citat Stephanus in Ἄμυρος. Sed cum Suidas ipſe meminerit Hermolai, qui Stephani epitomen fecit: omnino alius iſte Suidas fuerit. Videlicet duo minimum fuere Suidæ. Unus ipſo Strabone antiquior, de quo ſic ſcriptor ille lib. 7. Σουΐδας δὲ τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος, &c. Atque hujus etiam, tum libri γενεαλογιῶν, tum de Eubœâ, fuerint, quos Stephanus à Suidâ exaratos eſſe teſtatur. Alter Suidas, Lexici author, junior eſſe non poteſt Joanne Zimiſce. Siquidem voce Ἀδὰμ ab origine mundi exorſus temporum ſeriem uſque ad Zimiſcem perducit. Is autem imperare cœpit, A. D. 870. Et profectò ſi multo poſt vixiſſet, credo, ulterius tempora perduxiſſet. Siqua recentius ſeculum indicare videntur, ea fortaſſis addiderint juni-

ores. Vel hoc verum eſt; vel locum, quem dixi, tranſcripſerit ex aliquo, qui Zimiſcis tempore vixerit. Nam is mos Suidæ, ad verbum priores exſcribere, neque mentione eos dignari. Neſcio autem quid in mentem venerit doctiſſimo Angelo Politiano, ut epiſtolâ ad Bernardum Ricium, quæ legitur libro undecimo, dubitaret, an ullus unquam Suidas fuiſſet. Quam ſententiam, quæ diximus ſatis refellunt: Voſſius. *Erat Suidas non admodum vetuſtus Grammaticus, nullius judicii, doctrinæ autem mediocris.* Ita Montacutius Exercit. 7. Sect. 1. *E Scholiis Ariſtophanis, ut & ex aliis Grammaticorum promptuariis in acervum ſuum infinita congeſſit.* Ita Deſ. Heraldus ad Arnob. lib. 3. Denique Caſaubonus not. ad Diog. Laert. *Nihil facilius fuerit, quam eum auctorem infinitis quibus ſcatet mendis liberare: quod tamen miror nequiviſſe videre virum eruditum ejus interpretem, cui, quum Suidas ſæpiſſimè integras Laertii paginas deſcribat, nunquam potuit hoc ſubolere: quod ſanè miror.*

Sulpitia, Paterculi filia, & Fulvii Flacci uxor, fœminarum pudiciſſima fuiſſe matronarum ſententiâ judicata eſt, quæ ſimulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. 7. 35.

Sulpitia, vel *Sulpicia*, poetria, cujus ſatyra extat unica. Sed caſtos præterea amores ſcripſit marito Calæno. Meminit eorum præter Martialem, (qui lib. x. Epigr. 35. impensè laudat) Sidonius Apollinaris carm. 9. Credit Voſſius ex iis eſſe illud apud Juvenalis interpretem in Sat. 6.

Ne me cadurcis deſtitutam faſciis
Nudam Calæno concubantem proferat.

Calæni mariti ipſa meminit in Satyrâ, ac Martialis quoque Ep. 38. lib. memorati. Eſt ejus de ſeſe in eadem Satyrâ:

Primaque Romanas docui contendere Graiis.

Sulpitius Gallus, Aſtrologus, qui in exercitu P. Æmilii contra Perſeum, deprehenſam noctu Eclipſim Lunæ mirantibus militibus enarravit. Plin. 12. 2. & Cic. lib. 1. Off.

Summanus, Pluto ſic dictus, quaſi *ſummus* Deorum *Manium*: ut in Nupt. Philolog. docet Capella. Huic Romani nocturna fulmina aſſignabant, quemadmodum diurna Jovi. Plin. 2. 51. Ovid. 2. Faſt.

Reddita, quiſquis is eſt, Summano templa feruntur
Tunc, quum Romanis, Pyrrhe, timendus eras.

Sunius, Arabica ſcripſit, quarum librum quartum citat Steph. in Ἐδουμαῖοι.

Suovetaurilia, ſacrificii genus ab antiquis Rom. in luſtrationibus aut piamentis adhiberi ſolitum. Cato de R.R. Cum Divis volentibus quodque benè eveniat, mando tibi Mani ut illace Suovetaurilia, fundum, agrum, terramque meam, quota ex parte circumferenda cenſeas, uti cures luſtrare. Liv. l. 9. Telo potiri hoſtem fas non eſt; ſi potiatur, Marti Suovetaurilibus piaculum fieri. Tac. An. 5. Sacrificantibus, cum hic more Romano Suovetaurilia daret, ille equum placando amni. Quæ victimæ in hoc ſacro, etſi vox indicet, clarè etiam Varro de R. R. 2. Populus Rom. cum luſtratur Suovetaurilibus circumaguntur verres, aries, taurus: & Quintilianus: Nam Suovetaurilia jam perſuaſum eſt eſſe ex ſue, ove & tauro *Solitauria* hæc etiam dicta docet Feſtus. Nec abeunt à Græcorum veteri ſacro quod illi τριττὺν dicebant, de quo Euſt. aliique. Lipſius.

Æmilius *Sura* ſcripſit de annis Pop. Rom. ut legere eſt apud Velleium lib. 1. 6. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 691.

Syagrius, vir illuſtris de quo Symmachus lib. 3. Ep. 19.

Syagrus, primus Bellum Trojanum carmine cecinit. Ælian. Var. 14. 21.

Syceus, unus Titanum, quem fugientem Tellus mater ſuſcepit, & inde ficum protulit.

Sycites, Bacchus dictus eſt ἀπὸ τῶν συκῶν, quod is non ſolum vini, ſed etiam ficorum & fructuum prope omnium fuerit inventor. Heſychio vero non eſt συκίτης ſed συκεάτης.

Sylla, Romanus nobilis ex antiquâ Scipionum familiâ, adoleſcentiæ omnibus vitiis inquinatus. Quæſturam ſub Mario adeptus eſt, in quâ vitam omnem penitus commutavit; Literis Græcis & Latinis benè eruditus, facundus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, ſui ſecurus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis; ut de illo dubitari potuerit (inquit Salluſtius) fortiorne an felicior eſſet. Miſſus à Mario ad Bocchum regem legatus, Jugurtham vinctum retulit: Mithridatem Aſiam crudeliſſimè vaſtantem compeſcuit; Socialis belli luctus repreſſit; Cinnæ dominationem fregit, & Marium, qui olim ſe Quæſtorem faſtidierat, ipſam illam provinciam proſcriptum & exulem petere coegit. Dictator deinde factus ita Remp. oppreſſit, ut teſte Cicerone in Verrem, nemo, illo invito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Lucan:

Sylla quoque immenſis acceſſit cladibus ultor
Ille, quod exiguum reſtabat ſanguinis urbis
Hauſit.———
Tunc data libertas odiis, reſolutaque legum
Frænis ira ruit, non uni cuncta dabantur,
Sed fecit ſibi quiſque nefas———

Felicis ſibi cognomen aſſeruit (non civili ſanguine, ac patriæ oppugnatione, uti ſcopticè Plinius 7. 43. & Val. Max. 9. 2. *En quibus actis Felicis cognomen aſſequendum putavit!* itemque Lucanus, lib. 2.

Hiſne Salus rerum, Felix his Sylla vocari,
His meruit?———

Sed) quod *feliciter* in hoſtes pugnaſſet, quod amicus fuiſſet Metelli Pii, quod Athenas vi captas non deleviſſet. Scribit Appianus equeſtrem imaginem Syllæ auream ante roſtra poſitam cum inſcriptione: *Cornelio Syllæ Imperatori Fortunato.* Solinus vero capite ſeptimo: *Sylla*, inquit, *potius dictus eſt, quam fuit Felix.* *Venuſtum* quoque ſe cognominari voluit, & filium *Fauſtum*, filiam verò *Fauſtam* appellavit. Rhod. 24. 6. Ei ſemel immolanti jecur extremâ fibrâ coronæ laureæ imaginem oſtendit, oſtento mirabili felicitatis. Alex. ab Alex. 5. 25. Privatus ad poſtremum Dictaturâ depoſitâ Puteolis periit phthiriaſi, i. e. morbo pediculari. Vide Plutarchum in *Sylla*, & Lubinum ad illud Juvenalis Sat. 1.

———*Et nos*
Conſilium dedimus Syllæ privatus ut altum
Dormiret. ———

Serenus Sammonicus:

Sed quis non paveat Pherecydis fata Tragœdi,
Qui nimio ſudore fluens animalia terræ,
Eduxit turpi miſerum quæ morte tulerunt.
Sylla quoque infelix tali langore pereſus
Corruit & fœdo ſe vidit ab agmine vinci.

Soſipater Chariſius, lib. 1. *Sibyllam Epicadius de cognominibus ait appellatum, qui ex Sibyllinis libris primò ſacrum fecit: deinde Syllam: qui quod flavo & compto capillo fuerit, conſimiles Syllæ ſunt appellati: Inde effœminati hodieque Sylli dicuntur, quos vulgus imprudenter Pſyllos appellat.* Vitam ejus ſcripſit Plut. Quædam quoque de illo quatenus ſcriptore habes apud Voſſ. de Hiſt. Crudelitas ejus immanis prorſus & plane barbara. Sen. 1. de Clem. *Sullam appellari tyrannum quid prohibet cui occidendi finem fecit inopia hoſtium.* Deſcenderit licet Dictaturâ ſuâ & ſe togæ reddiderit: quis tamen unquam tyrrannus tam avide humanum ſanguinem bibit quam ille qui ſeptem millia civium Romanorum; contrucidari juſſit. Ingens ſanè numerus, in quo tamen valde diſſentiunt auctores. Alii ad *quatuor millia* tradunt: ut Florus, ut Dionyſ. Hal. fine lib. 5. Creditur & Valerius ſic ſcripſiſſe: in quo tamen falsò *quatuor legiones legas*, lib. 9. 10. At Sen. Ben. 5. 16. *legiones duas* dicit, convenienter cum hoc *ſeptem millium* numero, quem & Firmicus firmat, lib. 1. *Septem millia civium, in medio ſinu urbis* Sullanâ animadverſione ceciderunt. Livius autem in Epit. *octo millia*, Plutarchus *ſex*, quem omnino vide, ipſa iſta Senecæ verbatim pœne exprimentem.

Sylvanus, Deus ſylvarum. Servius ad iſtud Virg. Æn. 8.

Sylvano fama eſt veteres ſacraſſe Pelaſgos
Arvorum, nemorumque Deo lucemque diemque, &c.

Publica, inquit, *ceremoniarum opinio hoc habet, pecorum & agrorum Deum eſſe Sylvanum. Prudentiores tamen dicunt eſſe eum* ὑλικὸν θεὸν, i. e. *Deum* τῆς ὕλης. *Hyle autem eſt fæx omnium elementorum, id eſt ignis ſordidior & aer, item aquæ & terræ ſordidiora, unde cuncta procreantur: quam Græci* ὕλην, *Latini materiam appellarunt: nec incongrue, cum materiæ ſylvarum ſint.* Quod ſi igitur Deus τῆς ὕλης eſt, idem erit cum Pane. Vet. Gloſſ. *Sylvanus*, Πὰν, θεὸς ὑλαῖος. Virg. tamen Georg. 1. manifeſto eos diſtinguit. Nam cum dixiſſet: *Pan ovium cuſtos, &c.* interjectâ deinde Minervæ ac Triptolemi mentione, ſubdit tandem,

Et teneram ab radice ferens, Sylvane, cupreſſum.

Lucanus, lib. 3.

Hunc non ruricolæ Panes, nemorumque potentes
Sylvani, Nymphæque tenent.

Prop. 4. 4.

Sylvani ramoſa domus.———

Gratius Faliſcus in Cynegetico:

———*Inculto Sylvanus termite gaudens.*

Vide Lil. Gyraldum Synt. 15. Horat. lib. 3. Od. 29.

Jam paſtor umbras cum grege languido,
Rivumque feſſus quærit & horridi
Dumeta Sylvani.

Apud eundem, lib. 2. Ep. 1.

Agricolæ priſci, fortes, parvoque beati
Tellurem porco, Sylvanum lacte piabant,

Juvenalis, Sat. 6.

Nam quæ docta nimis cupit & facunda videri

Crure

Crure tenus medio tunicas ſuccingere debet
Cædere Sylvano porcum, quadrante lavari.

Statius, lib. 6. Theb.

Non graſſante Noto citius nocturna peredit
Flamma nemus. Linquunt flentes dilecta locorum
Otia, cana Pales, Sylvanuſque arbiter umbræ,
Semideumque pecus migrantibus aggemit illis
Sylva, nec amplexæ dimittunt robora Nymphæ.

Sylvanus, avi ſui & ſororis filius, hoc modo. Valeria Tuſculanaria ob iram Veneris Valerium patrem ſuum deperibat, rémque nutrici communicat, quæ dolis adorta herum, puellam quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ aſpectum ejus, apertumque concubitum vereatur. Aliquando pater poſtmodum debacchatus lumen petiit: nutrix vero præveniens, fugienſque ſeſe præcipitavit, filia quoque inde evadens peperit Sylvanum, quem Græci *Ægypanem* vocant. Pater quoque Valerius dolore affectus ſeſe dedit in præcipitium.

Sylvia, nomen quo Ilia Romuli mater vocata eſt. Virgil. Æn. 7.

Aſſuetum imperiis ſoror omni Sylvia curâ,
Mollibus intexens ornabat cornua ſertis.

Ovid. Faſt. 2.

Sylvia Veſtalis cœleſtia ſemina partu
Ediderat, patruo regna tenente ſuo.

Sylvius, Æneæ fil. à quò poſtea omnes Albani reges *Sylvii* dicti ſunt. Virg. Æn. 6.

——— Primus ad auras
Ætherias Italo commiſtus ſanguine ſurget
Sylvius, Albanum nomen, tua Poſthuma proles:
Quem tibi longævo ſerum Lavinia conjux
Educet ſylvis regem, regumque parentem:
Unde genus longâ noſtrum dominabitur Albâ.
Proximus illæ Procas Trojanæ gloria gentis
Et Capys & Numitor, & qui te nomine reddet
Sylvius Æneas. ———

Ovid. Faſt. 4.

Poſthumus huic: qui, quod ſylvis fuit ortus in altis,
Sylvius in Latiâ gente vocatus erat.

Æneas *Sylvius*, poſtea *Pius Secundus*, Rom. Pont. Patria Senenſis, ſcripſit longè plurima quæ recenſet Platina. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 3. 7.

Symeon, Metaphraſtes flor. ſub Leone 4. Imp. ac propter generis claritatem, opes luculentas, dignitatem, ac imprimis prudentiam, doctrinam, facundiam, magno in pretio fuit, ſicut ex Pſello in Symeonis Encomio cognoſcimus. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 290.

Symmachus, Romanus orator, miſſus à Senatu Conſtantinopolim ad Theodoſii liberos, rogatum, ut Veſtales à Chriſtianis deſtrui minimè paterentur; cujus rei gratiâ putabant ſe adverſa multa à Diis eſſe paſſos. Ejus igitur orationem & Prudentius & Ambroſius acerrimè confutarunt. Fuit alius ejuſdem nominis ſacrorum librorum interpres Græcus, parum doctrinæ ſinceræ, & Chriſtianæ. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 6. cap. 14. De variis autem *Symmachis* vide Voſſium ad Boetium, pag. 36.

Syneſius, è Pentapoli Africæ Philoſophus Chriſtianus, Præſul Ptolemaidis factus, ſcripſit libros in Grammaticam, Philoſophiam, panegyricos, epiſtolas & alia. Suidas. Ad Theodoſium hunc ſcripſiſſe, teſtem habemus Evagrium, lib. 1. Hiſt. cap. 15. Præter alia Hymnos reliquit decem; quorum trina tralatio Guil. Canteri, Fr. Porti Cretenſis, & Dionyſ. Petavii.

Syphax, Numidiæ rex, qui cum Scipioni per Lælium fuiſſet conciliatus, bellique ſocietatem cum eo iniiſſet, poſtea, violatâ fide Annibali adhæſit. Tandem victus à Maſiniſsâ, vivus in Scipionis manus perductus eſt, à quo in triumpho circumductus, in carcerem incluſus, inediâ vitam finiit, regno Maſiniſſæ conceſſo. Ovid Faſtorum 6.

Poſtera lux melior, vincit Maſiniſſa Syphacem.

Propertius, lib. 3. El. 11.

——— Victi monumenta Syphacis.

Juv. Sat. 6.

Tolle tuum precor Annibalem, victumque Syphacem
E caſtris, & cum totâ Carthagine migra.

Corripuit ſecundam ſyllabam Claudianus, lib. de Bello Gild.

—— Haurire venena
Compulimus dirum Syphacem, fractumque Metello
Traximus immanem Marii ſub vincla Jugurtham.

Vide ſis illic Barthium. Sil. Italicus, lib. 16.

Maſſylis regnator erat ditiſſimus oris,
Nec nudus virtute Syphax, &c.

Ubi ſis vide Dauſqueium.

Syringx, Nympha Arcadica, una Naiadum, quæ cum vim Panos, alioqui effugere non poſſet, invocato ſororum nomine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ovid. Met. lib. 1.

T A

TAautus, idem qui Mercurius; Sanchoniathon tradit illum primum artem ſcribendi reperiſſe, rerúmque geſtarum commentarios reliquiſſe. Sub ejus nomine extabant commentarii rerum à regibus Ægyptiis geſtarum, qui ob benefacta divino honore colerentur. *Voſſ.* De Hiſtorico iſto antiquiſſimo Doctiſſ. Dodwellum fuſiùs differentem conſulas in libello de *Sanchoniathone* vernaculo idiomate conſcripto.

Tabalus, Perſa, cui poſt Cræſum captum, Cyrus Sardes urbem cuſtodiendam commiſit. Amœn. Hiſt.

Taberius Eros, Grammaticus, à Plinio pedibus cretatis (mancipii ſc. conditione) Romæ advectum memoratus.

Tabiti, nomen Scythicum Veſtæ inditum. Herod.

Petrus *Taboræus*, Chronicon Brabantiæ ſedulò conſcripſit, éſtque inter eos è quibus in Chronicis ſuis non pauca hauſerit Chriſtianus Maſſæus, ut eſt apud Simlerum. Voſſ.

Tabutes, homo Perſa, Prienenſibus maxime infeſtus. Pauſan.

Tacfarinas, Numidarum rex, Decium ad Pagydam vicit. Tacitus Annal. 3. A Dolabellâ vincitur & interficitur. Idem Annal. 4.

Tachos, rex Ægyptiorum, qui cum Ageſilaus Lacedæmoniorum regem brevis ſtaturæ hominem, qui iccirco venerat, ut cum eo belli ſocietatem iniret, eique auxilium ferret, hoc intempeſtivo joco laceſſiſſet: Parturiebat mons, ac Jupiter metuebat, ille autem murem peperit: regno ſuo eſt ſpoliatus, alieno à ſe Ageſilao, ſocietateque diremptâ. Athen. lib. 14. Plut. in Ageſilao.

Tacita, Dea apud Romanos. Ovid. Faſt. 2.

Ecce anus in mediis reſidens annoſa puellis
Sacra facit Tacitæ; nec tamen ipſa tacet.

Præerat hæc Dea compeſcendis detrahentibus linguis. Debet Regi Numæ ſuum cultum. Plutarchus: Καὶ μίαν Μοῦσαν ἰδίως καὶ διαφερόντως ἐδίδαξε σέβεσθαι τοὺς Ῥωμαίους Τακίταν προσαγορεύοντας οἷον σιωπηλὴν, ἢ νέαν.

Tacitus Cornelius, ſub Adriano Principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinii Junioris. Gall. Belgicæ rationes procuravit, ad Veſpaſianos uſque pervenit, ab iiſque honoribus evectus, hiſtoriam principum ſcripſit ab Auguſto ad Adrianum. De hoc ſcriptore nos alibi plura. Interim vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 30.

P. Annius *Tacitus*, interfecto Aureliano, conſenſu Senatus & militum ex Senatus corpore Imperator eſt electus. Vir Conſularis, ſenex, doctus, & juſtitiâ gravis. Togis iiſdem eſt uſus quibus privatus, nec ullam intermiſit noctem, quâ non aliquid ſcriberet vel legeret. Corn. Tacitum hiſtoricum parentem ſuum dixit, & in omnibus bibliothecis collocari, & decies quotannis exſcribi juſſit, ne incuria periret. Ob temporis brevitatem nil magni geſſit; ſexto enim menſe interemptus eſt, vel, ut alii volunt, febri apud Tarſum deceſſit.

Tageno, Decanus Patavienſis, à Patavio civitate epiſcopali inferioris Bavariæ ita dictus, expeditionem Cæſaris Barbaroſſæ in Palæſtinam deſcripſit, atque fidem eo majorem meretur, quòd dictæ expeditioni cum Diepoldo epiſcopo ipſe interfuerit. Ejus opus Marquardus Freherus volumini ineditorum de rebus Germanicis ſcriptorum adtexuit. Voſſ.

Tages, Genii fil. teſte Feſto, & nepos Jovis, qui adhuc puer duodecim Hetruriæ populos haruſpicinam traditur docuiſſe. Cic. lib. 2. de Divin. *Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi cum terra araretur, & ſulcus altiùs eſſet impreſſus, extitiſſe repente, & eum affatus eſſe, qui arabat: Is autem Tages, ut in libris eſt Etruſcorum, puerili ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentiâ. Ejus aſpectu cum obſtupuiſſet bubulcus, clamoremque majorem cum admiratione edidiſſet, concurſum eſſe factum, totamque brevi tempore in eum locum Hetruriam conveniſſe; tum illum plura locutum multis audientibus qui omnia ejus verba exceperint, literiſque mandaverint: omnem autem orationem fuiſſe eam quâ aruſpicinæ diſciplina contineretur*; De hoc Tage, quem nonnulli malum genium fuiſſe putant, Ovid. Met. 15.

Haud aliter ſtupuit, quam cum Tyrrhenus arator
Fatalem glebam motis aſpexit in arvis,
Sponte ſuâ primum, nulloque agitante moveri;
Sumere mox hominis, terræque amittere formam,
Oraque venturis aperire recentia fatis.
Indigenæ dixêre Tagen: qui primus Hetruſcam

Edocuit

Edocuit gentem caſus aperire futuros.

Lucan. lib. 1.

—— Dii viſa ſecundent,
Et fibris ſit nulla fides: ſed conditor artis
Finxerit iſta Tages.——

Alii dicunt hominem fuiſſe obſcurum, qui ſubitò inclaruit, quum artem divinandi eſſet profeſſus. Vide Lindenbrog. ad Cenſorin. de Die Nat. cap. 4.

Tagus, viri cujuſdam nobilis nomen. Sil. Ital. lib. 1.

——Volitabat ovans, acieſque per ambas
Jam Tagus auratis agnoſcebatur in armis.

Memorabile eſt quod de ſervo hujuſce Tagi memorat Val.Max. lib. 3. *de Patientiâ. Servus barbarus Aſdrubalem, quòd dominum ſuum occidiſſet, graviter ferens, ſubito aggreſſus interemit. Cumque comprehenſus omni modo cruciaretur, lætitiam tamen, quam ex vindicta ceperat, in ore conſtantiſſimè retinuit.* Livius, lib. 21. de eodem ſervo: *Comprehenſus à circumſtantibus, haud alio quam ſi evaſiſſet vultu, tormentis quoque cum laceraretur, eo fuit habitu oris, ut ſuperante lætitiâ dolores, ridentis etiam ſpeciem præbuerit.* Sil. Italicus, lib. 1.

Quem poſtquam diro ſuſpenſum roborè vidit
Deformem, lateri famulus clam corripit enſem
Dilectum domino, pernix irrumpit in aulam,
Atque immite ferit geminato vulnere pectus.
At Pœni ſuccenſi ira, turbataque luctu
Et ſævis gens læta ruunt, tormentaque portant.
Non ignes candenſque chalybs, non verbera paſſim
Ictibus innumeris lacerum ſcindentia corpus
Carnificeſve manus, penituſque infuſa medullis
Peſtis, & in medio lucentes vulnere flammæ
Ceſſavere: ferum viſu, dictuque, per artem
Sævitiæ, extenti quantum tormenta jubebant
Creverunt artus, atque omni ſanguine rapto
Oſſa liquefactis fumarunt fervida membris.
Mens intacta manet, ſuperat ridetque dolores,
Spectanti ſimilis, feſſoſque labore miniſtros
Increpitat, dominique crucem clamore repoſcit.

Alius fuit ejuſdem nominis apud Lucan. lib. 3.

—— Cujus dum pugnat ab altâ
Puppe Tagus, Graiumque audax apluſtre retentat,
Terga ſimul pariter miſſis & pectora telis
Transfigitur.——

Talaus, Biantis & Perones fil. ab Apollodoro, lib. 1. memoratus. Βίαντος δὲ καὶ Πηροῦς Ταλαὸς, οὗ καὶ Λυσιμάχης τῆς Ἄβαντος τοῦ Μελάμποδος, Ἄδραστος, Παρθενοπαῖος, κλ. & à Pauſania in Corinthiacis, Πόλυβος Ταλαῷ τῷ Βίαντος βασιλεύοντι Ἀργείων, Λυσιάνασσαν τὴν θυγατέρα ἔδωκε.

Talæus, Jupiter apud Cretenſes ita dict. Heſych. Ταλαιὸς ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. Sine dubio à *Talæis* montibus in Cretâ; unde Gruterus, pag. 1058.

Οὔρεσι Ταλαιοῖσιν ἱδρυμένε Μαιάδος ἕρμη.

Talentia, Spartana mulier, cum audiviſſet filium ſuum Pædaretum iniquè ſe apud Chios in regni adminiſtratione geſſiſſe, his ad eum verbis ſcripſit: *Aut te melius in Chii adminiſtratione gerito, aut iſtic maneto. Nam ſi Spartam redieris, non eſt quod ultra ſperes te victurum.*

Talos, Hunc tantæ celeritatis fuiſſe aiunt, ut totam Cretam uno die pedibus obiret. Toto corpore quoque eundem æreum fuiſſe perhibent, præter tuberculum quoddam in imo calcaneo, tenui membranulâ tectum, quâ diruptâ, mors ei fataliter conſtituta eſſet. Hunc Jupiter raptæ Europæ & in Cretam abductæ dono dedit, qui inſulæ cuſtos foret, terque totam inſulam obiret; die an menſe an anno nihil diſerte ab Apollonio expreſſum eſt; quo loca narrat quem in modum hic Argonautas (à Colchicâ Expeditione redeuntes) ne in Cretam, ut volebant, appellerent prohibuerit, uti videre eſt in his lib. 4.

Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος ἀπὸ στιβαροῦ σκοπέλοιο
Ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πείσματ᾽ ἀνάψαι,
Δικταίην ὅρμοιο κατερχομένους ἐπιωγήν.
Τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων
Ῥίζης λοιπὸν ἐόντα, μετ᾽ ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν,
Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον,
Τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα.

Iis autem qui conſequuntur, verſibus quâ illum arte Medea interfecerit exponitur. In Orphei quoque Argonauticis hæc de eo leguntur:

Ὅσσα τ᾽ ἄρ᾽ ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τετληῶτες
Χάλκειον τείχη ἄντα δοκευόμενοι, ὄφρ᾽ ἱκόμεσθα
Ὅς ῥά οἱ οὐκ εἴα λιμένων ἔντοσθεν ἱκέσθαι.

Mem. ejus Lucian. in Φιλοψευδεῖ his verbis, Ὅρα τοίνυν, ἦν δ᾽ ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς ὁ τοῦ Μίνωος ᾖ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. Euſt. in Ὀδυσ. 20. narrat eum mira quâdam ratione ſolitum enecare hoſpites, qui in Cretam appuliſſent. Deſiliebat enim in ignem (poterat autem id impune facere cum æneus eſſet) ibique ita concalefaciebat, ut canderet. Comprehenſos igitur hoſpites & pectori ſuo admotos, videns ipſe exurebat. Etſi Euſt. non hunc ſed alium quendam quem Vulcanus fabricatus eſſet Europæ cuſtodem datum innuere videtur. Plato in Minoe narrat duos adfuiſſe Minoi, quibus ipſe ad legum cuſtodiam uteretur Radamanthum & Talum, quorum illi res urbanas, huic cæteram Cretam curæ fuiſſe. Talum itaque ſolitum ter quotannis obire omnes Cretenſis agri pagos, ferentem ſecum leges in æs inciſas, unde datam fabulæ occaſionem. Hæc Ant. Muthtus in illud Catulli 57. *Non Caſtor ſi fingar ille Cretum.* Interim tu ſis Vide Meurſii Cretam, pag. 251, 252.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu. Hom. 1. Iliad. qui unà cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt, ad Achillis caſtra, ut Briſeidem ab eo abduceret. Ovidius, Ep. 3.

Eurybati data ſum Talthybioque comes.

Illum aprum Jovi immolantem vide apud Homerum Iliad. T. De ejus monumento & ira in caduceatorum violatores audi Pauſan. in Laconicis, Τοῦ δὲ Ἑλληνίου πλησίον Ταλθυβίου μνῆμα ἀποφαίνουσι· δεικνύουσι δὲ καὶ Ἀχαιῶν Αἰγιεῖς ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, Ταλθυβίου καὶ οὗτοι φάμενοι μνῆμα εἶναι. Ταλθυβίου δὲ τούτου μήνιμα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν κηρύκων, οἳ παρὰ βασιλέως Δαρείου γῆν τε καὶ ὕδωρ αἰτήσοντες ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπέμφθησαν, Λακεδαιμονίοις μὲν ἐπεσήμαινεν ἐς τὸ δημόσιον, ἐν Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἐς ἑνὸς οἶκον ἀνδρὸς κατασκῆψαι Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος· ἐγγόνῳ δὲ καὶ τῶν κηρύκων τοῖς ἐλθοῦσιν ἐς τὴν Ἀττικὴν ὁ Μιλτιάδης ἀποθανεῖν αἴτιος ὑπὸ Ἀθηναίων. Huic divinos honores Lacedæmonii exhibuerunt conſtructo templo, & tributa ejus gentilibus gratia & præeminentia, ut κήρυκες ſemper eſſent; quos Talthybiadas dictos idcirco ſacroſanctos Lacedæmonii futuros exiſtimarunt, quòd à Deo eſſent oriundi, ſicut & legati alii jure omnium gentium communi, inviolati ſunt.

Talus, adoleſcens, ſororis Dædali filius repertâ ſerpentis maxillâ, parvulum cum ſecuiſſet lignum, imitatum poſtea dentium ſerpentis ſpiſſitudinem, ſerram ferream primus omnium fecit. Reperit etiam tornum, & rotam figuli. Ita cum pluribus rebus profuiſſet, magnâ laude celebratus eſt. Hunc igitur puerum Dædalus, invidiâ motus, exiſtimans turpe, magiſtrum ab adoleſcente gloriâ vinci, dolo interfecit. Diodorus Sic. lib. 5.

Tamerlanes, vel *Temir Lancus*, à ſuis vocatus *Temir Cuthlu*, id eſt, felix, Tartarorum Imperator, formidabilem ſe ſec. 14. reddidit. Filius paſtoris, virtute emerſit. Dux enim primò paucorum, ſæpius cum Perſis feliciter conflixit: dehinc majoribus copiis, quæ ad 800000. excreverunt, collectis, brevi tempore Parthos ſibi ſubjecit, ſuperatoque muro Sinico, varias Indorum provincias, cum Meſopotamia & Ægypto, imperio ſuo adjecit: tritum ſic orbis partium domitorem ſe jactans, tria O. O. O. inſignibus ſuis inſeruit. De hoc variè ſentiunt auctores, quorum quidam clementiam ejus & ingenium extollunt, alii ſævitiam deteſtantur: Interim certum eſt, illum Mathematicarum artium non planè rudem, Theologiam quoque Mahometanam percalluiſſe. Urbem aliquam obſeſſurus primo die album, ſecundo rubrum, tertio atro colore funeſtum tentorium erigere ſolitus eſt; non aliâ victoriâ magis memorabilis, quàm de Bajazete Turcarum Imp. reportatâ, prope Angoriam, in Galatia, An. 1402. quem cum victum primò clementer habuiſſet, ferociâ ejus & ſuperbiâ irritatus, ferreæ caveæ poſtmodum incluſum circumduxit: Salutavit hic Tamerlanes per legatos, Carolum VI. Gall. R. Obiitque An. circiter, 1406. imperio, filiorum diſſenſionibus, miſerè deſcerpto, è quorum poſteris hodierni Magni Mogores, in India potentiſſimi, orti. Petrus Perondinius, *in vita Tamerl.* Chalcond. *Hiſt. Turc. lib.* 3. Bizard. *lib.* 9. *Hiſt. Perſ.* Joh. Heroldus *in Contin. Belli ſacri*, Monachus S. Dionyſii, *in Carolo VI.* P. de Valle, *Itiner. Tom.* 3. *Hoffm.*

Tamos, Memphites genere, Tiſſaphernis primò legatus; poſtea verò à Cyro fratre regis Perſarum, quòd illius conſilia juvabat, Ioniæ præfectus eſt. Cyro autem ſuperato, cæſoque à fratre, veritus regis iram, liberis, pecuniiſque in naves impoſitis, in Ægyptum ad regem Pſammeticum navigavit: quem quia beneficiis coluerat, perfugium ſibi futurum ſperabat. Sed is pecuniarum, quas advexerat ille, cupiditate illectus, ſupplicem & bene meritum, contra jus faſque peremit. Olymp. 95. Diod. l. 14. Thucyd. lib. 8. *Hoffm.*

Tamſapor ſeu *Tanſapor*, Perſarum Dux & Optimas, cujus ſemel atque iterum meminit Am. Marcellinus.

Tamuſius, Hiſtoricus, de quo ſic Sen. Ep. 93. Annales Tamuſii ſcis quàm non decori ſint, & quid vocentur: æquè eſt vita quorundam longa & quod Tamuſii ſequitur annales. Vide etiam Sueton. in Julio.

Tamyris, Scytharum regina, vid. Thomyris.

Tanais, viri proprium. Horat. Serm. 1. Sat. 1.

Eſt inter Tanaim quiddam, ſocerumque Viſelli.

Tanaquil, Tarquinii Priſci Romanorum regis uxor. Silius, lib. 13.

Vis & quos Tanaquil vultus gerat? hæc quoque caſtæ
Augurio valuit mentis, venturaque dixit
Regna viro, & dextros agnovit in alite divos.

Dionyſius Halicarn. lib. 3. de hoc augurio: Ὡς δ' εἰς τὸ καλέμενον Ἰανίκολον ἧκε, ὅθεν ἡ Ῥώμη τοῖς ἀπὸ Τυῤῥηνίας ἐρχομένοις πρῶτον ἀφορᾶται, καταπτὰς αἰετὸς ἄφνω καὶ τὸν πῖλον αὐτοῦ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κείμενον ἁρπάσας ἄνω πάλιν ἀνέστη—— ἔπειτ' ἐξαίφνης ἐπιπίδησι τῷ Λυκόμωνι τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἁρμόσας ὃν τρόπον πρότερον ἥρμοστο. Θαυμαστοῦ δὲ καὶ παραδόξου πᾶσι τοῦ σημείου φανέντος, ἡ γυνὴ τοῦ Λυκόμωνος, ὄνομα Τανακύλα ἐμπειρείαν ἱκανὴν ἐκ πατέρων Τυῤῥηνικῆς οἰωνοσκοπίας λαβοῦσα μόνον αὐτὸν ἀπὸ τῶν συνόντων ἠσπάσατό τε, καὶ ἀγαθῶν ἐλπίδων ἐνέπλησεν, ὡς ἐξ ἰδιωτικῆς τύχης εἰς ἐξουσίαν Βασιλικὴν ἐλευσόμενον. Ponitur & pro quâvis uxore viro imperante. Auſon. Epiſt. 23.

——*Tanaquil tua neſciat illud.*

Vide Scal. Auſon. lect. lib. 2. cap. 6. Juvenalis Sat. 6.

Conſulit Ictericæ lento de funere matris
Ante tamen de te Tanaquil tua.

Tantalis, Niobe Tantali filia. Stat. Theb. 3.

Una dies ſimilis fato, ſpecieque malorum
Æqua fuit, quà magniloquos luit impia flatus
Tantalis, innumeris cum circumfuſa ruinis.
Corpora tot raperet terra, tot quæreret ignes.

Tantalus, Jovis & Nymphæ Plotæ fil. teſte Euſebio lib. 2. Præp. Evang. cum tamen Jo. Diaconus & Didymus Jovis & Plutûs Nymphæ filium fuiſſe arbitrentur: quem Tzetzes Hiſt. 10. chil. 5. prædictâ quidem matre genitum, ac patre Imolo Lydiæ rege ſcribit. Lucianus in Dipſadibus Æthonis filium facit, uti teſtantur carmina ſequentia:

Τοῖα παθόντ' οἴμαι καὶ Τάνταλον Αἴθονος υἱὸν
Μηδαμὰ κοιμῆσαι διψαλέην ὀδύνην.

Fuerunt qui dixerint Deos aliquando in hoſpitium ab hoc fuiſſe acceptos, qui cum lautum convivium illis paraſſet, Pelopem fil. cæſum inter cæteras epulas appoſuit. Id cum Dii cæteri cognoviſſent, ab iis epulis abſtinuerunt, præter unam Cererem, quæ ob raptæ filiæ dolorem pene deſipiens inconſulto humerum edit. Tum Dii reliqui ejus filii miſerti, eum rurſus jecerunt in lebetem, ac recoctum vitæ reſtituerunt, teſte Pindaro. Cum vero illi deeſſet humerus, Dii eburneum feciſſe dicuntur: qui humerus omnium poſtmodo Pelopidarum ſignum fuit, ut Spartis pilum, ſicuti teſtatur Iſacius. Verum quia Deorum epulas humanâ cæde contaminaſſet, perpetuo epularum deſiderio ad inferos addictus eſt, qui tamen præſentes lautiſſimo regioque apparatu ſemper habet epulas, neque ullo pacto illas poteſt attingere, quamvis inſatiabili fame excruciaretur. Homerus, lib. λ. Odyſ. ait Tantalum apud inferos perpetuâ ſiti vexari, & in aquâ eſſe perpetuo, quæ uſque ad mentum aſſurgit: ſed quoties labris attingere conatur, illa ſtatim refugit: quod ipſum faciunt varia fructuum genera, quorum deſiderio ſemper diſcruciatur, ut eſt in his:

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ·
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι,
Ὁσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχθέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
Ὄχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι
Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.

Alii putarunt lapidem illius capiti imminere, qui quoties bibere conaretur, toties illius caput percuteret. Cic. 4. Tuſc. Qu. *Poetæ impendere apud inferos ſaxum Tantalo faciunt ob ſcelera, animique impotentiam & ſuperbiloquentiam.* Euripides in Oreſte:

Διὸς πεφυκὼς (ὡς λέγουσι) Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτραν
Ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην·
Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς ἄνθρωπος ὢν
Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον
Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.

Ovid.

Quærit aquas in aquis, & poma fugacia captat
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

Diod. Sic. lib. 4. Ἐπεὶ δὲ Πέλοπος ἐμνήσθημεν, ἀναγκαῖον ἐστὶ καὶ περὶ πατρὸς αὐτοῦ Ταντάλου διελθεῖν, ἵνα μηδὲν τῶν ἀκοῆς ἀξίων παραλειπῶμεν. Τάνταλος μὲν Διὸς ἦν υἱὸς, πλούτῳ δὲ καὶ δόξῃ διαφέρων, κατῴκει τῆς Ἀσίας, περὶ τὴν νῦν ὀνομαζομένην Παφλαγονίαν. Διὰ δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ Διὸς πατρὸς εὐγένειαν, ὥς φασι, φίλος ἐγένετο τῶν θεῶν ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ὕστερον δὲ τὴν εὐτυχίαν οὐ φέρων ἀνθρωπίνως, καὶ μεταλαβὼν κοινῆς τραπέζης, καὶ πάσης παῤῥησίας ἀπήγγελλε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παρὰ τοῖς ἀθανάτοις ἀπόῤῥητα, δι' ἣν αἰτίαν καὶ ζῶν ἐκολάσθη, καὶ τελευτήσας αἰωνίου, κατὰ τοὺς μύθους, τιμωρίας ἠξιώθη, καταχθεὶς εἰς τοὺς ἀσεβεῖς. Lucianus de Sacrificiis: Πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον τοῖς θεοῖς, ὁ Ἰξίων καὶ ὁ Τάνταλος, ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται. Tibullus, lib. 1.

Tantalus eſt illic, & circum ſtagna, ſed acrem
Jamjam poturo deſerit unda ſitim.

Cornelius Gallus:

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὗτος ὁ νήδυν
Πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται, ἡ φθονερὴ δὲ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλους ἐστὶ ταπεινοτέρη·
Πῖνε λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς,
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Alii, uti Tzetzes ac Didymus, putarunt hanc pœnam irrogatam Tantalo, quia nectar & ambroſiam ſuis æqualibus impertiverit. Pindarus:

Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ, ἀμβροσίαν τε δῶκεν.

Propert. 2. 1.

Hoc ſi quis vitium poterit mihi demere, ſolus,
Tantaleo poterit tradere poma manu.

Idem Eleg. 17. ejuſdem libri.

Vel tu Tantaleâ moveare ad flumina ſorte.

Idem lib. 4.

Fallax Tantaleo corripiare liquor.

Ovid. Amor. lib. 3. Eleg. 6.

Sic aret mediis facili vulgator in undis,
Pomaque quæ nullo tempore tangat, habet.

Claudianus:

Non aqua Tantalicis ſubducitur invida curis.

Boetius:

Et longâ ſite perditus ſpernit flumina Tantalus.

Seneca in Thyeſte:

Stat luſus vacuo gutture Tantalus,
Impendet capiti plurima noxio
Phineis avibus præda fugacior, &c.

Idem in Herc. Fur.

In amne medio faucibus ſiccis ſenex
Sectatur undas, abluit mentum ſenex;
Fidemque cum jam ſæpe decepto dedit,
Perit unda in ore: poma deſtituunt famem.

Hujus meminit Statius 1. Thebanus, licet pœnam non addit.

——*Neque enim arcano de pectore fallax*
Tantalus, & ſævæ periit injuria cœnæ.

Tantali fabulam de divitibus avaris interpretatur Horat. Serm. lib. 1. Sat. 1.

Tantalus à labris ſitiens fugientia captat
Flumina; quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur.——

Petronius Arbiter:

Nec bibit inter aquas, nec poma patentia carpit
Tantalus infelix, quem ſua vota premunt.
Divitis hæc magni facies erit, omnia latè
Qui tenet, & ſicco concoquit ore famem.

At Cicero curas & timores inanes videtur putaſſe à mentibus hominum per hanc fabulam expellendos. Quod etiam ſenſit Lucretius in his carminibus.

Nec miſer impendens magnum timet aere ſaxum
Tantalus, ut perhibent, caſſâ formidine torpens,
Sed magis in vitâ Divum metus urget inanis
Mortales, caſumque timent, quem cuique ferat ſors.

Taranis, Jupiter à Gallis ſic dictus, cui humano ſanguine litabant. Lucan. lib. 1.

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Ubi Taranis idem eſt quod Jupiter βροντῶν, hoc eſt, tonans, à *Taran* quod Britannis noſtris *tonitru* ſonat, ut videtur Cluverio, lib. 1. Ant. Germ. cap. 9. *Taramis* legit Bochartus; cui nomen factum videtur ex Phœnicio תרעם *tarem*, ſervili ת præfixo, à radice רעם *tonare*.

Tarcho, vel *Tarchon*, Cilicum princeps vulgò creditur apud Lucan. lib. 9.

Cum Tarcho in motu linquendi ſigna Catonis
Suſtulit.—— ——

Ubi antea: *Tum Tarchon motus.* Sed in MS. P. inter lineas aſcriptum erat, *alias: dimotus*; quod viam præit ad veram lectionem,

lectionem, *Tarcondimotus*: ſic enim apud Florum vocatur; & Græcè Dioni eodem modo, Ταρκονδίμοτος. *Tarcondemus* eſt apud Plut. in Antonio. Quem Cic. 15. Ep. 1. *Fideliſſimum ſocium amiciſſimumque* P. R. appellat. Ταρκονδίμωτος Straboni, lib. 14. Cæſari verò *Tarcondarius* dicitur.

Tarpeia, virgo Veſtalis, teſte Varrone, quæ arcem Capitolinam patris ſui Tarpeii cuſtodiæ commiſſam Sabinis prodidit; à quibus cum proditionis mercedem peteret, (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachiis geſtarent, armillas intelligens, quas illi aureas, gemmataſque lævo in brachio ferebant) ſcutis illorum obruta *Tarpeio* monti nomen fecit, qui prius *Saturnius* dicebatur, ubi Tarpeiæ arces.

Tarquinius Priſcus, Demarathi Corinthii fil. Tarquiniis, urbe Tuſcorum natus, primùm Lucumo dictus; qui ubi ſe in patriâ nullo in honore eſſe vidit, quòd peregrino patre eſſet prognatus, ſuaſu uxoris (ea mulier fatidica fuit, nomine Tanaquil) Romam ſeſe contulit: ubi brevi propter opes ingeniiq; dexteritatem in Anci regis amicitiam inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum ejus tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit, brevique perfecit, ut magno plebis conſenſu rex crearetur. Quare ut regnum parum juſtè partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti ſunt, ſuæ eos factionis futuros ratus, cujus beneficio in Senatum veniſſent. Bellum primum cum Latinis geſſit, oppidumque Apiolas vi cepit. Circo maximo primus locum deſignavit, locaque patribus equitibuſque diviſit, ubi ſibi ſpectacula faceret. Sabinos victos Collatiâ, agroque Collatino mulctavit. Corniculum, Ficulneam veterem, Camerinam, Cruſtumerium, Ameriolam, Meduliam & Nomentum, priſcorum Latinorum oppida partim expugnavit, partim in deditionem accepit. Tandem cum annos triginta & octo regnaſſet, dolo liberorum Anci, in curiâ obtruncatus eſt. Liv. lib. 1.

Tarquinius Superbus, ſeptimus & ult. Rom. rex, à moribus cognomen adeptus. Tulliam, Servii Tullii filiam uxorem duxit, præferoci ingenio mulierem, cujus conſilio ſocerum interfecit, regnumque ſceleſtè occupavit. Bello tamen ſtrenuus fuit. Latinos, Sabinoſque domuit. Sueſſam Hetruſcis eripuit, Gabios per Sextum fil. ſimulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus inſtituit. Capitolium ſtructurus, caput humanum in fundamentis invenit; quâ de re aruſpices conſulti reſponderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cum Sextus ejus fil. Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet, cum universâ familiâ in exilium actus, ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit; qui pro ejus reſtitutione nequicquam Romanis bellum intulit. Livius. Plut.
Ovid. Faſt. 2.

Ultima Tarquinius Romanæ gentis habebat
Regna, vir injuſtus, fortis ad arma tamen.

Multa hujus tyranni impia referunt ſeverioris notæ hiſtorici; multa quidem quæ non illi. Theophilus Patriarcha Antiochenus lib. 3. Πρὸς Αὐτόλυκον. Τοῦ οὖν Κύρου τελευτήσαντος, ἔφθημεν εἰρηκέναι Ὀλυμπιάδι ἑξηκοστῇ καὶ δευτέρᾳ γίνεται καιρὸς ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἔτη σκ΄ ὧν καὶ Ῥωμαίων ἦρξε Ταρκύνιος Σούπερβος τοὔνομα, ὃς πρῶτος ἐξώρισε Ῥωμαίους τινὰς καὶ παῖδας διέφθειρε καὶ σπάδοντας εὐνούχους ἐποίησεν. Ἔτι μὴν καὶ τὰς παρθένους διαφθείρων πρὸς γάμον ἐδίδου, διὸ οἰκείως Σούπερβος ἐκλήθη τῇ Ῥωμαϊκῇ γλώσσῃ, ἑρμηνεύεται δὲ ὑπερήφανος. Imò omne convitium comprehendit Latinus Pacatus Panegyr. ad Theodoſium: *Denique ipſum illum Tarquinium execratione ſupremâ, hoc damnaverunt maledicto, & hominem libidine præcipitem, avaritia cæcum, immanem crudelitate, furore vecordem, vocaverunt Superbum & putaverunt ſufficere convitium.*

Tarquinius Collatinus, Ægerii, ex Tarquinii ſuperbi ſorore fil. gener Sp. Lucretii, qui Romæ præfecturâ urbis fungebatur. Cùm in Ardeæ obſidione cum regiis juvenibus cœnaret, exortâ de uxoribus mentione, cum ſuam quiſque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus eſſe, paucis id quidem horis ſciri poſſe, quantum cæteris præſtet ſua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam advolant, regiaſque nurus in conviviis luxuque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes Lucretiam nocte ſerâ lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium ſedentem inveniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Adveniens vir, Tarquiniique benignè accepti, victor maritus comiter invitat regios juvenes. Ibi S. Tarquinium mala libido ſtuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma, tum ſpectata caſtitas incitat. Diſſimulatâ tamen in præſens cupiditate, tum quidem unà cum cæteris in caſtra redit; ſed paucis poſt interjectis diebus Collatiam reverſus, & à muliere propinquâ hoſpitio exceptus, nocte intempeſtâ conceptum animo facinus vi, miniſque exequitur. Quam rem mulier caſtiſſima, tam ægrè tulit, ut poſtridie viro, patreque per literas accerſitis, cum rem, uti geſta erat, expoſuiſſet, necem ſibi conſciverit. Pulſis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in Conſulatu datus eſt collega: quo tamen non multo poſt coactus eſt ſe abdicare, non aliam ob cauſam, niſi quod Tarquiniorum propinquus eſſet, eòdemque quo ille nomine diceretur. Livius.

Tatianus, Rhetor Chriſtianus, de quo Euſeb. lib. 4. cap. 16. Hiſtor. Eccleſ. *Tatianus quoque vir*, inquit, *eruditiſſimus, in primâ ætate ſuâ magnâ cum admiratione oratoriam docuit, ex quâ non parum gloriæ quæſierat: poſtmodum ad noſtra ſe ſtudia convertens, libros etiam ipſe adverſus gentes dignos memoriâ reliquit.*

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus pop. Rom. hoſtis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex ſuperiore loco adverſus Romanos in aciem deſcendit: ubi cum aliquandiu acerrimè, ſed variâ victoriâ pugnatum eſſet, tandem dirempto interventu Sabinorum prælio, pax ita convenit, ut Sabini in urbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verum cum poſtea Tatii propinqui Laurentium legatos pulſaſſent, eamque injuriam Tatius inultam reliquiſſet, illorum pœnam in ſe convertit. Nam cum Lavinium ad ſolenne ſacrificium veniſſet, concurſu opidanorum facto, eſt interfectus. Liv. lib. 1. Virg. Æn. 8.

Taurus, ſeu *Taurophagus*, Bacchus dictus eſt, quòd tauro aſſimiletur, ex ebriorum violentiâ, aut quòd natus ſit tauri ſpecie, aut quod primus tauros jugo ſubjecerit & arare docuerit, aut quòd Poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus taurus pro præmio daretur.

Taurus, ſecundum Zodiaci ſignum, ſtellarum, ut Hygino placet, 44. quod à Sole ſubitur 3. Idus Apriles. Hunc Poetæ fabulantur Taurum eum fuiſſe, qui Europam rapuit. Vide Cæſii Cœlum Aſtronomico-poet. ubi de Tauro.

Taurus, Berytius Philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentiâ Sectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis, & incorporeis, & alia. Suid. Hujus ſæpe meminit Gellius.

Taxilus, Taxilorum rex. Strab. lib. 15. Ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Τάξιλος. Hunc vocat Appianus ὕπαρχον, non βασιλέα. Diodorus Sic. Auctor eſt Mophin tunc fuiſſe vocatum quando venit Alexander, ſed ab Alexandro *Taxilum* mutato nomine fuiſſe appellatum, quod fuerat ipſius patri paulo ante mortuo nomen. *Omphis* Q. Curtio dicitur. *Omphis*, inquit, *permittente Alexandro, & regium inſigne ſumpſit, & more gentis ſuæ nomen, quod patris fuerat, Taxilum appellavere populares, ſequente nomine imperium, in quemcunque tranſiret.*

Taygete, vel *Taygeta*, Atlantis & Pleiones filia, teſte Hygino, una Pleiadum, quæ Jovi peperit Lacedæmonem, urbis ſui cognominis conditorem. Virg. Georg. lib. 4.

Taygete ſimul os terris oſtendit honeſtum
Pleias, & Oceani ſpretos pede reppulit amnes.

Tecla. Vide *Thecla.*

Telamon, rex Salaminis inſulæ, Æaci fil. unus ex Argonautis, ſociuſque Herculis in expugnatione Trojæ, qui quod omnium primus murum conſcendiſſet, virtutis ergo donatus eſt Heſione, Laomedontis filiâ, ex quâ Teucrum ſuſcepit, cum jam Ajacem ex aliâ uxore genuiſſet, qui à patris ſui nomine *Telamonii* paſſim à poetis appellantur. Ovidius Met. 13.

Dummodo quod fratres Telamon Peleuſque fuerunt,
Ajacis meritum non ſit. ———

Telchinius, Apollo dictus eſt apud Lydios à Telchinibus hominibus maleficis & faſcinatoribus qui Rhodum incolebant, quòd quemadmodum illi animalia & ſtirpes aquâ Stygiâ inſperſa faſcinarent, ſic Apollo quoties irritaretur, immiſsâ peſte, homines & pecora perderet.

Telchius, alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis, qui unà cum Amphito Dioſcuriadem urb. apud Colchos traditur condidiſſe. Plin. 6. 5. Ab his Heniochorum orta eſt. Strabo tamen lib. 11. Rhecam & Amphiſtratum vocat, ut in alterutro mendum ſit. Sed fieri poteſt, ut horum fratrum plures fuerint aurigæ.

Teleclides, Poeta Comicus, de quo Voſſ. H. Gr. p. 454. & P. Gr. p. 34.

Telegonus, fil. Ulyſſis ex Circe, qui cum jam adoleviſſet, videndi patris cupidus, in Ithacam navigavit: cumque à miniſtris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Ulyſſes, cum & ipſe jam ſenior ſuis opem ferret, à filio ſuo occiſus eſt oſſe piſcis cujuſdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Unde Horatius:

Telegoni juga parricidæ.

Quod ubi cognovit Telegonus, relictâ Ithacâ in Italiam venit, ubi Tuſculum condidit. Ovid. Faſt. 3.

Telemachus, Ulyſſis ex Penelope fil. quem ad Trojam proficiſcens apud matrem reliquit, multis à procis affectus injuriis, tandem patre domum reverſo, in illis ulciſcendis ſe præbuit adjutorem. Ovid. Ep. 1.

Tres ſumus imbelles numero, ſine viribus uxor,
Laerteſque ſenex, Telemachuſque puer.

Hor.

Horatius 1. Ep. 7.

Haud malè Telemachus proles patientis Ulyſſei.

Penelopæus Telemachus apud Catullum ep. 56. Celebratur ejus dictum apud Homerum:

Ἀυτὰρ ἐγὼν οἴκειο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο.

Themiſt. Orat. 1. Οὐκ ἀπιστῶ τῇ μητρὶ καθάπερ ὁ Τηλέμαχος τῇ Πηνελόπῃ. Dio. Chryſ. Orat. 15. Ὁ μὲν γὰρ Τηλέμαχος οὐ πάνυ ἠξίου διατείνεσθαι ὑπὲρ Πηνελόπης, &c. ὅτι ἀληθῆ λέγει τὸν Ὀδυσέα ἀποφαίνουσα αὐτοῦ πατέρα.

Telemus, Eurymi fil. inter Cyclopas vates egregius, qui Polyphemo prædixit quæcunque ab Ulyſſe paſſus eſt. Ovid. Met. 13.

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales,
Terribilem Polyphemon adit: lumenque quod unum
Fronte geris mediâ, rapiet tibi, dixit, Ulyſſes.

Telenicus, vir adeo notæ paupertatis, ut Seriphii verbum inde finxerint, dicantque Τελενικῆσαι pro evacuare. Unde proverb. *Telenico pauperior.*

Telenis, peſſimus & indoctus tibicen. Dicitur & *Tellen.* Vide Eraſmum in Chiliad.

Telephanes, ad regnum Lydiorum Cumis ex oraculo acceſſitus, qui antea currus factitabat.

Telephus, Myſorum rex, Herculis fil. ex Auge Nymphâ, qui cum avi ſui juſſu in ſylvis expoſitus eſſet, à cervâ aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, ut mox à Myſiæ rege adoptatus ſit, & regni hæres inſtitutus. Factus itaque Myſorum rex, cum Græcos ad Trojanam expeditionem proficiſcentes prohibere conaretur, ne per Myſiam iter facerent, ab Achille vulneratus eſt. Cujus plagæ cum nullum ſatis efficax remedium inveniretur, oraculo reſponſum eſt, fore ut eâdem haſtâ quâ vulneratus erat, ſanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetravit, ut ex haſtâ quâ vulneratus erat, ſanaretur, rubigine malagma conficeret, & vulneri ſuo imponeret: quo facto ſtatim ſanitatem conſecutus eſt. Prop. lib. 2.

Myſus & Hæmonii juvenis qui cuſpide vulnus
Senſerat hâc ipsâ cuſpide ſenſit opem

Ovidius:

Telephus æternâ conſumptus tabe periſſet,
Si non quæ nocuit dextra tuliſſet opem.

Idem:

Namque ea vel nemo vel qui mihi vulnera fecit
Solus Achilleo tollere more poteſt.

Seneca Tragœdus in Troadibus:

Inhoſpitali Telephus regno impotens
Dum Myſiæ ferocis introitus negat,
Rudem cruore regio dextram imbuit
Fortemque eandem ſenſit & mitem manum.

Horatius Epod. 7.

Movit nepotem Telephus Nereium,
In quem ſuperbus ordinarat agmina
Myſorum, & in quem tela acuta torſerat.

Alii dicunt herbarum virtute reſtitutum. Claudianus:

Sanus Achilleis remeavit Telephus herbis,
Cujus pertulerat vires, & ſenſit in uno
Lethalem placidamque manum, medicina per hoſtem
Contigit, & pepulit quos fecerat ipſe dolores.

Porro ab hoc vulnere Telephi, immedicabilia vulnera dicuntur τηλέφεια τραύματα, auctore Paulo Æginetâ lib. 4. cap. 46. Cæterum hiſtoria de Telepho Poetis Tragicis maxima præbuit. Horat ad Piſones,

Telephus & Peleus cum pauper & exul uterque.

Juvenal. Sat. 1.

——— *Impune diem conſumpſerit ingens*
Telephus.———

Telephus, Pergamenus grammaticus, ſcripſit ferè omnia quæ ad grammaticam pertinent; inter alia collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam parandam elocutionis. Vide Voſſ. H. Gr. p. 480.

Teleſarchus, ἐν Ἀργολικῷ citatur Sexto Empirico 1, Adverſus Mathematicos, cap. 12.

Teleſilla, mulier poetria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt. Pauſan. Vide Voſſ. H. Gr. p. 31.

Teleſphorus, à Lyſimacho, feræ inſtar, caveæ incluſus, cum oſtentui ſic foret, & fœdè ac miſerè viveret, ſuaſere amici, ut ſpontaneâ vitam ineditâ finiret. Ille vero quid? *Omnia homini, dum viveret, ſperanda eſſe.* Seneca Ep. 70.

Teleſtes Comicus, cujus fabulæ memorantur Suidæ & Athenæo.

Tellumo, Deus Gentilium: Aug. de C. D. 7. 23. *Adhuc reſpondeatur quam partem terræ permeet pars mundani animi, ut Deum faciat Tellumonem. Non* (*inquit Varro ſc.*) *ſed una eadem terra habet geminam vim, & maſculinam quod ſemina producat & fœmininam quod recipiat, atque enutriat: unde à vi fœmineâ dictam eſſe Tellurem, à vi maſculina Tellumonem.*

Tellus-luris, terræ Dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam frequenter pro ipsâ terrâ accipitur.

Tellus, neſcio quis pauper, cujus inopiam Solon Crœſi divitiis feliciorem eſſe prædicavit. Plut.

Templarii, hæretici in Solymorum civitate An. 1030. poſt interitum Philippi Auguſti, quia frequenter in templis verſabantur, ſic dicti. Simulacrum habebant factum ſummo artificio, cui hominis cutem ſuperinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos ſub ipſa fronte collocaverant, qui micabant oculorum vice. Huic autem ſimulachro ſacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta. Cæteris potum dabant, qui potione firmiores & conſtantiores ſe futuros putabant. Eos vero qui ex Templarii virginiſque conjugio nati fuiſſent, ſubjecto igne torrebant, ſimulque ex humore deliquati ſuum perungebant ſimulachrum, quò majorem probarent religionem. Damnati ſunt tandem in concilio Viennenſi, ſententiâ Clementis Pont. Max. qui Benedicto ſucceſſit. Sed de his plura conſule apud Scriptores ſui ævi.

Terentia, Ciceronis uxor, 93. vitæ annum explevit. Val. Max. 4. 18. Sed Plin. 7. 48. annos 117. vixiſſe tradit. Repudiata à Cicerone nupſit Salluſtio, deinde Meſſalæ Corvino. Hieronymus contra Jovinianum: *Illa conjunx egregia, & quæ de fontibus Tullianis hauſerit ſapientiam, nupſit Saluſtio inimico ejus, & tertio Meſſalæ Corvino, & quaſi per quoſdam gradus eloquentia devoluta eſt.* De hâc flebiliter Tullius ipſe ad Att. lib. 2. *De Terentia*, inquit, *auditum ex Philotimo, eam ſceleratè quædam facere.*

Terentianus, vir quidam, cui librum ſuum *de ſublimi dicendi genere* dedicavit Dionyſ. Longinus. Utrum vero ille ipſe fuerit, cujus hodieque libellus extat *de metris*, opus omni elegantiarum genere conditum, & amabili quâdam ingenii amœnitate temperatum, res eſt quæſitu digna, inquit vir doctiſſ. Tan. Faber notis ad Longinum nuper editis, & alias ſe quæſiturum promittit.

Terentius, poeta Comicus, Carthagine natus, Terentii Lucani libertus, qui cum eſſet egregiâ indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælii & Scipionis; quorum opera adjutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone, cui adſtipulatur etiam Varro. Quid quod eandem ipſe famam augere videtur, non enim niſi leviter ſe tutari conatur Prologo Adelphorum. Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 9.

Terentius Culeo, vel Culleo, ſenator Rom. captus à Carthaginenſibus, redemptus eſt ab Africano majore, ac currum ejus cum pileo capiti impoſito ſequebatur. Livius. Hinc natus error apud quoſdam, Terentium Comicum hunc eſſe putantes.

Terentius Scaurus, Grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cæſellii Vindicis Grammatici erroribus ſcripſiſſe.

Terentius Varro, collega Æmilii Pauli poſt cladem Cannenſem cum reliquiis exercitûs Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt pop. Rom. quòd de Rep. non deſperaſſet. Plut.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Biſtonide Nymphâ fil. qui, cum Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam uxorem duxiſſet, ejus etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis abductam vitiavit, vitiatæque linguam præcidit, arctiſſimæque eam cuſtodiæ incluſit. Quod facinus cum illa indicare non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Quâ re cognitâ, Progne ultionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ Bacchantium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carcere eripit, Bacchantiſque habitu indutam in aulam perducit, ubi cum illâ communicato conſilio, Itym filium direptum dilacerat, patrique comedendum apponit. Quod cùm ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in convivium allato cognoviſſet; jamque ſtricto gladio ad ultionem properat, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in avem ſui nominis, Itys in Phaſianum, Tereus autem in Upupam. Hanc fabulam multis verſibus deſcribit. Ovid. Met. 6. Virgil. Ecl. 6.

Aut ut mutatos Terei narraverit artus,
Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit.

Mart. 4. 49.

Ille magis ludit, qui ſcribit prandia ſævi
Tereos; aut cœnam, crude Thyeſta, tuam.

Idem lib. 12.

Flet Philomela nefas inceſti Tereos———

Stat. lib. 12. Theb.

———*Et iniquum Terea clamant.*

Tergemina, Diana dicta eſt. Solet enim Luna in triplicem ſpeciem ſeſe convertere; aut quòd ipſa tres facies, ſeu

tres vias, h. e. tria nomina in diverſis locis habeat; eſt enim Luna in cœlo, Hecate apud inferos, ſive Proſerpina, Diana vero in terrâ ſeu ſylvis vocatur. Horat.

Montium cuſtos, nemorumque virgo,
Quæ laborantes utero puellas,
Ter vocata audis, adimiſque letho
Diva triformis.

Et Virgilius:

——*Tria virginis ora Dianæ.*

Incertus auctor:

Terret, luſtrat, agit, Proſerpina, Luna, Diana,
Ima, ſuperna, feras, ſceptro, fulgore, ſagittâ.

Terminus, Dei loco habitus eſt, quod poſt Saturnum exactum cædes ac lites ruſticorum dividendis agris ſuſtuliſſet. Sacrificabant ei menſe Febr. in æde, quâ ſuper eum foramen in tecto patebat, quòd nefas eſſe putarent Terminum intra tecta conſiſtere. De hoc extat lepidum ænigma apud Agellium, quod Jovi ſolus omnium deorum cedere noluerit. lib. 12. cap. 6.

Semel minuſne, an bis minus ſit, non ſat ſcio,
An utrumque eorum, ut quondam audivi dicier,
Jovi ipſi regi noluit concedere.

Feſta ejus dicuntur *Terminalia.* Horatius:

Vel agna feſtis cæſa Terminalibus.

Ovid. Faſtorum 2.

Spargitur & cæſo communis Terminus agno:
Nec queritur lactens cum ſibi porca datur.
Conveniunt, celebrantque dapes vicinia ſimplex;
Et cantant laudes, Termine ſancte, tuas.
Tu populos, urbeſque & regna ingentia finis:
Omnis erit ſine te litigioſus ager.
Nulla tibi ambitio eſt: nullo corrumperis auro:
Legitimâ ſervas credita rura fide.

Terpander, Arnæus, ſive Lesbius, poeta Lyricus, primus in Lyra Heptachordum & lyrici-carminis canonem ſcripſit; quanquam Philemoni quidam adſcribunt. Suid. Hujus famæ ac nominis maximi judicium patet, quòd Lacedæmonii ſeditione quâdam admoniti fuerint ab oraculo, ut ad Terpandrum mitterent, qui lyræ & poeſeos dulcedine animos vulgi ac tumultus ſedaret. Unde proverbium apud Græcos *Lesbius cantus* pro dulci muſices concentu. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 15. Hic Lacedæmonum leges carminibus complexus eſt, Alex. ſtrom. l. 1. Μέλος τε αὖ πρῶτος περιέθηκε τοῖς ποιήμασι, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος. Hujus meminit & Plutarchus qui & verſus ejus quoſdam adducit. Is tamen ab Ephoris multatus eſt, quòd unam chordam ultra receptum numerum variandæ vocis gratiâ intendiſſet.

Terpnus, citharœdus, cujus cantu oblectatum Neronem ſcribit Suetonius in his: *Statim ut imperium adeptus eſt, Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios accerſit, diebuſque continuis poſt cœnam canenti in multam noctem aſſidens, paulatim & ipſe meditari, exercitarique cœpit, nec eorum quicquam omittere, quæ generis ejus artifices, vel conſervandæ vocis cauſa, vel augendæ factitarent.*

Terpſichore, una novem Muſarum, ſic dicta quod *choreis* & tripudiis *delectetur.* Huic quidam citharæ inventionem tribuunt.

Tertia, ſive *Tertulla* per diminutionem, Bruti ſoror, uxor Caſſii, ſic dicta, quia poſt duas edita eſſet. Hæc abortum fecerat, quod queritur Cic. ad Attic. lib. 4. *Tertullæ nollem abortum: tam enim Caſſii ſunt jam, quam Bruti ſerendi.*

Tertullus, nomen Oratoris cujuſdam, accuſatoris Pauli. Act. 24.

Tertullianus, Theologus, patriâ Carthaginenſis, nobilitate inſignis, variâ doctrinâ inſtructiſſimus, floruit A. D. 200. *Solertiſſimus omnium doctrinarum ſcrutator, impietatis omnis rigidiſſimus cenſor.* Ita de eo Montacutius noſter. Duriuſculè cum ego agit Calvinus: *Scis*, inquit, *quam durus ſit, & aſper ſermo Tertulliani, certè ſtridit magis quam loquitur:* Quanto melius Junius, cui dicitur *Auctor antiquitate celebris, auctoritate gravis, ſermonis proprietate puriſſimus, & ſcientiarum nervis inſtructiſſimus.* Sanè B. Cyprianus adeo Tertulliani ſcriptis delectabatur, ut quotidie aliquid ejus ante oculos habuerit, ſervo ſuo inquiens; *Da mihi Magiſtrum*, i. e. Tertullianum. Alius fuit ejuſdem nominis Juriſconſultus ab hoc diverſus, de quo vide Menagium Juris Civ. Amœnit. cap. 12.

Tethys, uxor Oceani, Terræ & Cœli filia. Heſiodus in Theogonia:

Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κεῖόν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Θείαν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονα τ' Ἰαπετόν τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.

Ovid. Faſt. 5.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn.

Catullus ep. 61.

Luce tamen canæ Tethyi reſtituor.

Ovid. Faſt. 2.

——*Canámque petit Saturnia Tethyn.*

Virg. Georg. 1.

Teque ſibi generum Tethys emat omnibus undis.

Dicta eſt quibuſdam hoc nomine qu. τιθήνη, i. e. *nutrix* cum aliorum, tum Deorum. Eſt enim humiditatis domina, qua omnia aluntur. Homerus;

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν.

Aliud tamen etymon exſculpſit Plato in Cratylo: Τὸ μὲν τῆς Τηθύος οὐκ ἐννοῶ ὄνομα, τί βούλεται. ΣΩΚΡ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ὀλίγου αὐτὸ λέγει, ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἐστι. Τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς εἰκασμά ἐστιν. Ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα σύγκειται. Ponitur aliquando pro mari. Lucan. lib. 6.

Aut vaga cum Tethys Rutupinaque litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Idem lib. 1.

——*An ſidere mota ſecundo*
Tethyos unda vagæ lunaribus æſtuet horis.

Ubi maris fluxûs, refluxuſque cauſam facit lunare ſidus, uti Tullius lib. 2. de Divin. Sen. de Provid. Plin. 2. 99. Strabo libb. 1. & 3. Photius doctè & ubertim cap. 241. Solin. cap. 36. Vide Melam lib. 3. cap. 1. Et adde Silium, qui ſic de de hac re lib. 3.

Cymothoes ea regna vagæ, pelagique labores
Luna movet. Luna immiſſis per cærula bigis,
Fertque refertq; fretum, ſequiturq; reciproca Tethys.

Tetractys, Pythagoras in Aureis Carminibus:

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν.

Quem locum proferunt Plat. de Philoſophiæ Decretis, & Macrob. in Somn. Scip. Sed paulo aliter, nempe Οὐ μὰ τὸν, &c. Ex quo intelligere licet, cum Pythagoræ diſcipuli aſſeverarent, jurare ſolitos Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ, &c. Contra vero cum quid negarent Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ, &c. Aiunt enim ſupradicti auctores Pythagoreos jurare ſolitos τετρακτὺν, ſive *quaternarium.* Atqui non τετρακτὺν, ſed παραδόντα τετρακτὺν, ſive illum à quo τετρακτύος ſive quaternarii ſcientiam acceperant. Is autem Doctor eorum Pythagoras. Pythagoram itaque juratum ab eis, recte ait S. Empiricus, cap. 20. adverſus Mathematicos & Hierocles in locum. Porro explicatur hic locus à Plut. ubi ſupra hoc pacto. Eos qui à Pythagorâ ſunt Philoſophos quaternarium jurare conſueviſſe 2. de cauſis. *Primum*, quia Pythagoras eorum doctor omnia ex numeris eorumque inter ſe proportionibus conſtare, dixerit. Principia vero prima rerum eſſe unionem ac binarium; ac in illo quidem formæ vim eſſe, in hoc vero materiæ. Generatim autem ſive univerſi numeri vim ac naturam eſſe denarium, quoniam ad hunc uſque numerum ſimplices numeri ſint, deinde autem rurſus ab unione incipiendum eſſe. Denarii vero numeri vim eſſe in quaternario. Nam ſi quis numeros illos qui ſunt uſque ad quaternarium adjunxerit, exiſtit denarius hoc modo. Itaque ratione principii ſive unitatis, ſive re ipsâ numerus univerſus in denario eſt: vi autem ſive poteſtate in quaternario.

1
2
3
4
—
10

Secunda vero cauſa cur ita jurarent, fuit, quoniam quaternarius eſſe videatur numerus animi humani. Quatuor enim his rebus conſtare animum, *mente*, ſcientia, opinione, ſenſu; quæ *inſtrumenta quatuor judicandi* eſſe poſuit Ariſtoteles lib. 3. de An. Et Hierocles interpres ea vocavit κριτικὰς δυνάμεις, i. e. *facultates judicandi.* Sed Plut. idem lib. de Platonis Timæo longè aliter numerum quaternarium ſive τετρακτὺν Pythagoræ declaravit, ſc. quaternarii nomine intelligi numerum 36. quia is numerus contineat in ſe 4. primos numeros, pares & impares. Primi vero numeri pares, binarius, quaternarius, ſenarius, octonarius: impares vero ternarius, quinarius, ſeptenarius. Quibus ita ſumptis ut infra ponitur, exiſtit numerus 36. Nam poſitâ numerorum ſerie duplici, una parium, altera imparium, ſi conjungantur ſuperiores cum ſubjectis, numerus 36. elicietur hoc pacto.

1		3		5		7	
	3		7		11		15
2		4		6		8	

His ergo numeris 3 7 11 15
Collectis ad ſummam, is erit
numerus 36 ——————

3
7
11
15
—
36

Atque

Atque hoc eſt quod Plut. θαυμαστὸν h. e. admirabile vocavit, collectio ſc. 4. numerorum qui primi ſint pares atque impares. Hierocles autem aliter etiam ipſe τετρακτὺν ſive quaternarium exponit. Num autore Pythagorâ, in ἱερῷ λόγῳ, tetras eſt Deus ipſe, quem ille μεγάλην δύναμιν vocat. Seldenus nullus dubitat ſtatuere per τετρακτὺν deſignari ſacroſanctum Dei nomen יהוה quod τετραγραμμάτον uſitatè dicitur. Proclus vero in Timæum τετρακτύος nomine intelligit quatuor naturas: unam proprie adſpectabilem ſive ὁρατὴν ſc. æthera; alteram ἁπτὴν, ſive *quæ tactu percipi poſſit*, nempe terram: medium autem eſſe τὸ διαφανὲς ſive traluceris, idque duplex; unum terræ vicinius, ſive aquam; alterum igni propius, ſive aerem. Vide Suidam in τετρακτύς.

Tetrici, duo fuere, Senior, Junior, quorum vitas inter 30. Tyrannos ſcripſit Trebellius Pollio.

Teuta, Illyriorum regina, cujus juſſu P. Junius & Titus Coruncanus Romanorum legati interfecti ſunt. *Plin.*

Teucer, Cyzicenus, hiſtoricus, edidit volumen de terrâ auriferâ, de Byzantio, Mithridaticarum libros quinque, de Tyro totidem, totidemque rerum Arabicarum, adhæc hiſtoriæ Judaicæ libros ſex & alia. Suidas.

Teucer, Scamandri Cretenſis fil. qui in Troade unà cum Dardano genero regnavit; unde Ilienſium regum fluxit origo. Ab hoc Troja *Teucria* dicebatur. Virgil. Æn. 2.

Ergo omnis longo ſolvit ſe Teucria luctu.

Et pop. *Teucri*. Ovid. Triſt. 1. 2.

Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit.

Idem Met. 13.

Inde recordati Teucros à ſanguine Teucri.

Teucer, Telamonis ex Heſione fil. ſagittandi peritiſſimus, quem Hom. Il. 8. inducit ſub Ajacis fratris ſui clypeo latentem, multoſque Trojanorum occultè inſidiis vulnerantem. Hic cum everſâ Trojâ, in patriam rediiſſet, indignatus Telamon, quòd necem Ajacis fratris ſui, Ulyſſis inſidiis circumventi, ultus non eſſet, Salamine eum expulit. Patriâ itaque profugus navigavit in Cyprum, ibique urbem condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem vocavit. Horatius:

———Teucer Salamina, patremque
Cum fugeret.———

Idem:

Urgent impavidi te Salaminii,
Teucerque & Sthenelus ſciens pugnæ.

Et Car. 4. Od. 9.

Primuſve Teucer tela Cydonio.
Direxit arcu.———

Teuphalus Italica ſcripſit. Steph. in Ἀνδεία.

Teutamus, Dux Æolum & Pelaſgorum, Cretæ regnum occupavit. Diod. l. 4. Τέκταμος ὁ Δώρου, τοῦ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, εἰς Κρήτην πλεύσας μετ' Αἰολέων καὶ Πελασγῶν, ἐβασίλευσε τῆς νήσου. Crethei filiam uxorem duxit, & ex ea filium Aſterium ſuſtulit, qui ei in regno ſucceſſit.

Teutates, linguâ Gallicâ dictus eſt Mercurius. Luc. l. 1.

Et quibus immitis placatur ſanguine diro
Teutates, horrenſque feris altaribus Heſus.

Livius Liv. 26. *Scipio in tumulum obverſus quem Mercurium Teutatem appellant.* Teutates igitur Gallis idem qui Phœnicibus Τάαυτος, & Ægyptiis *Thouth*, vel *Theuth*, & *Thoth*. Philo Byblius ex Sanchoniathone Phœnicio ſcriptore vetuſtiſſimo: Ἀπὸ Μισὼρ Τάαυτος, ὃς εὗρε τὴν τῶν πρώτων στοιχείων γραφὴν, ὃν Αἰγύπτιοι μὲν Θωὼτ, Ἀλεξανδρεῖς δὲ Θωὺθ, Ἕλληνες δὲ Ἑρμῆν ἐκάλεσαν. Plato in Philebo: φωνὴν ἄπειρον κατενόησεν, εἴτε τις θεὸς, εἴτε καὶ θεῖος ἄνθρωπος, ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ Θεῦθ τινα τοῦτον γενέσθαι. Idem πατὴρ γραμμάτων appellatur in Phædro, ubi rex Ægypti *Thamus* multis cum illo diſſerit de uſu literarum. In Cicerone legitur *Thoyth* & *Theuth*. In Lactantio *Theutus* & *Thot*, ut in Græco epigrammate:

Πρῶτος Θωὺθ ἔδειξε δρεπάνην ἐπὶ βότρυν ἠγείρειν.

Quomodocunque legas Gallicum Teutatis nomen inde apparet eſſe deflexum. Bochartus.

Thais, meretrix nobilis, patriâ Alexandrinâ, quæ cum Athenas quæſtûs gratiâ ſeſe contuliſſet, Atticæ juventutis florem in ſui amorem pellexit. Hanc carminibus ſuis celebravit Menander, unde & *Menandrea* dicta eſt. Prop. 2. 6.

Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim
Tanta, in quâ populus luſit Erichthonius.

Idem lib. 4. eleg. 5.

Sed potius mundi Thais pretioſa Menandri,
Cum ferit aſtutos Comica mœcha Getas.

Lemma eſt apud Martialem *Menandri Thais*, cui ſubſcriptum eſt.

Hæc primum juvenum laſcivos luſit amores.
Hæc Glyceræ vere Thais amica fuit.

Lege Athen. 13. 13. Qu. Curt. lib. 5. Plut. in Alex. Ovid. 3. de Art. Am.

Dum fallax ſervus, durus pater, improba lena
Vixerit, & meretrix blanda, Menandros erit.

Juv. Sat. 3.

———An melior cum Thaida ſuſtinet, aut cum
Uxorem Comœdus agit, vel Dorida nullo
Cultam palliolo.———

Thalaſſius, Deus nuptiarum, vel vox nuptialis, ut quidam volunt, quâ ſe ad operas domeſticas duci novæ ſponſæ admonebatur; ταλάσιον enim Græci *lanificium* vocant. Originem exponit Livius lib. 1. Sed prolixiùs Plut. in Romulo. Catullus in Epithalamio Juliæ:

———Satis diu
Luſiſti nucibus, lubet
Jam ſervire Thalaſſio.

Martialis *Thalaſſum* vocat. Sic enim ille:

Nec tua defuerint verba Thalaſſe tibi.

Item *Thalaſſionem* legimus apud eundem:

Quid ſi me jubeas Thalaſſionem
Verbis dicere non Thalaſſionis.

Thales, unus è ſeptem Græciæ ſapientibus qui Phyſicen primus, & aſtrologiæ ſecreta deprehendit. Solis eclipſin primus prædixit, quæ fuit an. mundi 3379. Exceſſit è vitâ, dum Gymnicum certamen ſpectaret, æſtu ac ſiti lapſus, jam ſenex Olymp. 58. Aiebat, ſe trium maxime rerum causâ gratias Fortunæ agere: Πρῶτον μὲν ἄνθρωπος ἐγενόμην, καὶ οὐ θηρίον· Εἶτα, ὅτι ἀνὴρ, καὶ οὐ γυνή· Τρίτον, ὅτι Ἕλλην, καὶ οὐ βάρβαρος. Vitam ejus habes apud Laertium. Nonnulla etiam de eo invenies apud Plutarchum. Item poeta Lyricus, Cretenſis, quem è Cretâ Solon Spartam miſit, cujus odis ac poeſi Spartani deliniti, animarum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant. Plut. in Solone.

Thaleſtria, vel *Thaleſtris*, regina Amazonum, quam alii *Minithеam* vocant, quæ 35. dierum inter confertiſſimas gentes itinere facto, cum 300 mulieribus occurrit Alexandro in Hyrcaniâ res gerenti, ut liberos ex eo ſuſciperet: & ut viſa eſt uterum impleſſe, diſceſſit. Strabo lib. 11.

Thaletas, civis Elyri urbis Cretæ, poeta Lyricus antiquiſſimus & Homero ipſo prior. Suidas: Θαλήτας, Κρὴς, ἢ Ἰλλύριος, λυρικὸς, γεγονὼς πρὸ Ὁμήρου. Sed mendoſum locum ita emendat doctiſſ. Meurſius, Κρὴς, Ἐλύριος, λυρικός. Hic etiam inter ſecundæ Muſices conſtitutionis auctores à Plutarcho memoratur, ac peſtem apud Spartiatas arte muſicâ ſedâſſe à Pauſaniâ dicitur, quo nomine in fine lib. περὶ μουσικῆς ab eod. Plutarcho laudatur, Θαλήταν τὸν Κρῆτα, ὅν φασι κατά τι πυθόχρηστον Λακεδαιμονίοις παραγενόμενον, διὰ μουσικῆς ἰάσασθαι, ἀπαλλάξαι τε τοῦ κατασχόντος λοιμοῦ τὴν Σπάρτην. Hujus porrò uſus eſt operâ Lycurgus in Rep. Lacedæmoniorum ordinandâ, quippe dum diverſarum gentium leges atque inſtituta inſpecturus peregrinatus eſt, in Cretam pervenit, ibique Reip. varias conſtitutiones examinavit, congreſſuſque cum iis, qui gloriâ alios maximè anteirent, viris, quaſdam leges probavit accepitque domum tranſlaturus & iis quoque uſurus, alias tamen inſuper habuit. Inter ejus inſulæ homines ſapientes & rerum civilium peritos eminuit Thaletas, cui gratiâ & amicitiâ perſuaſit, ut Spartam iret. Poeta is Lyricus exiſtimabatur, hocque prætextu utens, omnia ea quæ præſtantiſſimi legum conditores poſſent, efficiebat. Carmina enim ejus erant ad obedientiam & concordiam adhortationes, modis & numeris conſtantes, in quibus multum elegantiæ quodque ad animos ſedandos faceret, inerat; quæ qui audiebant, ſimul & placabantur eorum ſenſim ingenia, & à malevolentiâ, qua tunc mutuò laborabant, ad ſtudium honeſtatis adducebantur; ita ut quodammodo ad inſtitutionem Spartanorum viam Lycurgo Thaletas ſtraverit.

Thalia, una ex novem Muſis ἀπὸ τοῦ θάλλειν, *virere* ſeu *florere*, quod Poetarum fama nullo tempore marceſcat. Horatius *argutam* eam appellat Car. 4. 6. Statius vero *laſcivam* 2. Sylv. 1. Item nymphæ marinæ nomen apud Heſiodum, ſi vulgatæ lectioni fides, Theog. verſ. 245.

Κυμοθόη, Σπειώ τε Θοή, Θαλίη τ' ἐρόεσσα.

Verum amiciſſimus noſter Jacobus Gronovius cum unà eſſemus, eum verſum ſic legendum cenſuit:

Κυμοθόη, Σπειώ τε Θοή θ' Ἁλίη τ' ἐρόεσσα.

Thallus, hiſtoriam Syriacam diligenter tractavit, ut auctor eſt Africanus apud Euſeb. lib. 1. Chron. Ejus mem. Juſtinus Martyr, Tertullianus, Minucius Felix & Lactantius.

Thamimaſades, Neptuni nomen apud Scythas regios. *Herod.*

Thamyras, vel *Thamyris*, Suidas. Poeta Thracius, qui cum omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mares dilexit, deinde mutatâ conſuetudine, Muſas amavit, cum quibus de cantu certavit hiſce conditionibus, ut ſi vinceret, earum complexu potiretur; ſi ſuccumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus, & oculis & lyrâ privatus eſt. Prop. lib. 2.

Me licet & Thamyræ cantoris fata ſequantur,
Nunquam ad formoſas, invide, cæcus ero.

Ovid. Amor.

Quid juvat ad ſurdas ſi cantet Phemius aures?
Quid miſerum Thamyram picta tabella juvat.

Hinc proverbium in eos qui præter ingenium proprium aliquid agunt, *Thamyras inſanit.* Heſychius: Θαμύρις μαίνεται, παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πραττόντων. Vide *Dorium*, & Barthium ad Stat. Theb. lib. 4. pag. 964.

Thargelia, mulier antiqua Ionica, quæ cum venuſtâ eſſet facie cuique lepos cum acumine ineſſet, babuit cum plurimis Græcis conſuetudinem, omneſque quibus conſueviſſet conciliavit regi, quorum opera, virorum potentiſſimorum & primorum ſparſit furtim in urbibus Medorum ſectæ rudimenta. Hujus veſtigiis inſtitiſſe dicitur Aſpaſia illa à Pericle & Socrate adamata. Item Theſſalorum regina hujus nominis fuiſſe perhibetur. *Cæl. Rhod.*

Thargelion, Græcorum menſis, qui verò ſit is inter Authores non convenit; alii Februarium, alii Aprilem malunt. Græcis inter auſpicatiſſima tempora numeratus.

Thaumantias, Iris ſic dicta, Thaumantis & Electræ filia, nuncia Deorum in rebus malis, ut Mercurius in bonis. Cæterum & ex admiratione hoc nomen accepit, quæ de ejus coloribus naſcitur. Auctor Servius in illud Virg. Æn. 9.

Ad quem ſic roſeo Thaumantias ore locuta eſt.

Hinc *Thaumantis.* Stat Sylv. 3. carm. 3.

——— *Imbriferâ potitur Thaumantide Juno.*

Item *Thaumantea.* Ovid. Met. 14.

——— *Romuleos cum virgine Thaumanteâ*
Ingreditur colles. ———

Theagenes, tres Athenis diverſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Unum qui de Homero ſcripſit, de quo Tatianus λόγῳ πρὸς Ἕλληνας, & ex eo Euſeb. de Præp. Evang. lib. 10. Alium, qui Caprus eſt appellatus, quòd multa promittens nihil præſtaret; pauper enim erat, ac dives videri volebat. Tertius fuit vir potens ac dives, qui liberalitate ac beneficentiâ, publicè ac privatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias, athletam, patriâ Thaſium, qui 140. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes Rheginus, hiſtoricus, Cambyſis ætate vixit. Anonymus in Ὀλυμπιάδων συναγωγῇ· Θεαγένης ὁ Ῥηγῖνος χεγονογεάφος ἤκμασεν· Euſeb. lib. 10. Præp. Evang. Θεαγένης ὁ Ῥηγῖνος κατὰ Καμβύσην γεγονώς. *Theagenes*, Carica & Macedonica prodidit. Stephanus in Καρσαλία Βάλλα. *Theagenis* quoque meminit Etymologus in βεβαιῶ. Se dis Grammaticus fuit: Credo Θεαγένης ὁ εἰς Ὅμηρον γεγραφώς, uti Suidæ vocatur in Ῥήγιον. Pro quo Schol. Ἀριστοφ. in Aves: Θεαγένης εἷς μὲν ὁ περὶ Ὁμήρου γεγραφώς. Voſſius.

Theagenes, vir quidam uſque adeo ſuperſtitioſus, ut domi haberet Hecates ſimulachrum, nec uſque pedem moveret, niſi illo conſulto. Unde proverbium: *Theagenis Hecateum.* Fuit & *Theagenes* Megarenſium rex, Cytonis ſocer, juxta Thucydidem. *Theagenes* quidam dux erat tempore Philippi Macedonis apud Plut. in Alex. *Theagenem* Cnidium Criticum, Herodis ſub Adriano magiſtrum laudat Philoſtratus lib. 2. Sophiſt. Herodes *Theagenem* Cynicum ab Attalo Sorani Methodici diſcipulo ſuâ ætate occiſum fuiſſe, auctor eſt Galenus l. 13. Meth. Med. cap. 15. *Theagenes* quidam Marino Philoſopho Platonico æqualis erat, teſte Damaſcio apud Photium Eclog. 242. *Theagenes* Charicleæ amicus ab Heliodoro in Æthiopicis memoratur. De φιλοπλούτῳ autem iſto Theagene Priſco apud Ariſtophanem agit quoque Suidas in Θεαγένης, & Ἀρχάδας.

Theages, Philoſophus, cujus mem. Plato; de quo etiam Ælianus ποικιλ. 4. 15.

Theano, Antenoris uxor, ſacerdos Palladis, Hom. Iliad. 6. Palladium Græcis prodidit. Suid. in voce *Palladium.*

Theano, Metaponti Icari regis uxor, quam cum ob ſterilitatem maritus repudiare vellet, illa paſtores ſubornat, ut puerum unum vel alterum invenirent, quem pro ſuo ſupponeret. Opportunè tunc temporis Menalippe, Deſmontis filia (quam Neptunus compreſſerat) gemellos peperat. Quod tam ægrè tulit Deſmontes, ut & filiam excæcatam carceri incluſerit, infantes autem feris objici juſſerit. In hos itaque cum paſtores incidiſſent, divinitus ſibi eos oblatos rati, ad Theano deferunt, quæ eos pro regis pueris educavit. Verum cum poſtea ex Metaponto concepiſſet, gemelloſq; peperiſſet, virumque ſuum animadverteret majore ſuppoſititiorum, quam legitimorum amore teneri; utcunque potuit ad tempus dolorem diſſimulavit. Verum cum jam ad legitimam ætatem liberi perveniſſent, indicat iis duos majores natu, quos fratres ſuos eſſe rebantur, ſuppoſititios eſſe, hortaturque ut in venatione perductos interficerent. Quod cum illi conarentur, Neptunus filiis ſuis ſuppetias tulit, cujus operâ adjuti illi Theanûs filios interfecerunt. Quorum corpora cum in regiam eſſent allata, Theano venabulo incumbens ſe interfecit. Hygin. Fab. Poet. 186.

Theano, Metapontina, vel Thuria Brontini Pythagorei uxor. Scripſit περὶ Πυθαγόρου, & ἀποφθέγματα Πυθαγορείων, teſte Suidâ in Θεανώ. Sed cum multæ ejus nominis fuerint, magna deinde orta eſt confuſio. Theano Crotoniada Pythagoræ uxorem facit Suidas in Θεανὼ, quam primam fœminarum fuiſſe philoſophatam, & poemata ſcripſiſſe, Didymus lib. de Philoſophiâ Pythagoricâ tradit apud Clem. lib. 4. Strom. Hujus Theanûs Pythagoricæ quædam citat idem Strom. 4. Hæc defuncto marito ſcholæ præfuit, teſte Theodoreto Serm. 2. Hæc forte eſt illa Πυθαγορικὴ φιλόσοφος, cujus apophthegmata laudat Theo Progymnaſm. cap. 5. Vide Voſſ. de Poet. Gr. cap. 4.

Theano, Pauſaniæ mater, quæ dicitur laterem primum ad introitum, in quâ proditor filius erat, attuliſſe, ut eum exitu prohiberet, & fame necaret. Polyænus Stratagem. lib. 8.

Thebais, inſigne Statii opus, totius duodecim annis ſummâ curâ ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas geſtum, in quo duo fratres mutuis vulneribus perierunt. Juvenal. Sat. 7.

Curritur ad vocem jucundam & nomen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cum Statius urbem,
Promiſitque diem, tantâ dulcedine captos
Afficit ille animos, tantaque libidine vulgi
Auditur ——— ———

Thebaiden etiam Hexametris cecinit notiſſimus auctor Antimachus; cecinit etiam Nicander Colophonius, citante Theriacôn Scholiaſte. Item *Thebais*, nomen patronymicum fœm. Ovid. Met. 6.

——— *Et omnes*
Thebaides juſſis ſua tempora frondibus ornant.

Thebe, Alexandri Pheræorum Tyranni uxor, quæ mariti perfidiam & immanitatem exoſa, coitione cum tribus ſuis fratribus facta Tiſiphono, Ptholao, Lycophrone, inſidias ei ad hunc modum ſtruit. Cætera ædium tyranni ſtatio excubantium ſervabat; cubiculum verò ubi ſolebant quieſcere in edito erat, pro quo canis deligatus, omnibus, niſi ipſis & uni ſervo qui eum curabat, horrendas agebat excubias. Quo tempore eum ſtatuerat Thebe adoriri, fratres jam de die in conclave quoddam abdiderat propinquum. Ea more ſuo ad Alexandrum ſola jam ſopitum ingreſſa, ac mox egreſſa, ſervo foràs juſſit canem abducere, velle illum dicens quietè dormire. Scalas etiam veritus ne ſtrepitum ederent, aſcendentibus adoleſcentibus, conſtravit lanâ. Inde ad thalamum gladiis accinctos fratres adduxit, quibus pro foribus relictis, ingreſſa eſt ipſa, enſem, qui ſupra caput ejus ſuſpenſus erat, detractum in ſignum recubuiſſe eum ſomno ſtratum, oſtendit fratribus. Hic adoleſcentes terrore exanimatos & torpeſcentes illa lacerans probris ac frendens dejeravit, Alexandrum ſe excitaturam, conſiliumque ei aperturam. Ita pudore ſimul & metu perfuſos introduxit, lumenque admovens circumjecit eos cubili. Quorum unus apprehendit preſſitque pedes, illius caput alter crinibus correptum retorſit; tertius enſe feriens obtruncavit eum. *Plut.* Alia fuit ita nominata Aſopi filia, apud *Herod.*

Thecla, mulier nobiliſſima, martyrii coronâ redimita, cujus crebra mentio apud veteres. E Græcis mem. Greg. Naz. Orat. in laud. Athanaſii, & Exhortat. ad Virgines; item orat. 1. in Jul. Apoſt. & Orat. 18. quæ eſt in laud. Cypriani: item carmine Iambico de V. ſua: adhæc Greg. Nyſſen. apud quem illuſtre eſt Theclæ elogium orat. 14. in Cant. Cant. item Epiphan. hær. 78. contra Collyridianos, Chryſoſt. Hom. 25. in Act. Ap. Iſid. Peluſ. l. 1. ep. 87. Damaſcen. orat. de iis qui cum fide ex his terris exceſſerunt, ut de Baſilio Seleuc. Simeone Metaphraſte Logothetâ, & prato ſpirituali Sophronii, nihil dicam. E Latinis item mentionem faciunt Cyprian. orat. martyribus, Ambroſ. ep. 7. Hieron. ep. 22. Auguſt. l. 3. contra Fauſtum c. 4. Sulp. Severus, Fortunatus Pictavienſis, Ado Viennenſis in ſuo Martyrologio, atque alii. Vide Voſſ. H. Gr. lib. 2. pag. 203.

Theleſinus, vir quidam, quem turpi quæſtu divitem factum ridet Mart. lib. 6.

Quum coleret puros pauper Theleſinus amicos,
Errabat gelidâ ſordidus in tegulâ:
Obſcœnos poſtquam cœpit curare cinædos,
Argentum, menſas, prædia ſolus emit.

Fuit etiam Theleſinus poeta, de quo, & ad quem Juvenal. Sat. 7.

——— *Quæ*
Componis dona Veneris, Theleſine, marito.

Themis, *idis*, vel, ut nonnulli, *iſtos*, Cœli ac Terræ filia, quæ Jovis nuptias fugiens, ab eo in Macedoniâ compreſſa fuit. Hæc Dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, ut ait Feſtus. Nam Θέμις Græcè *fas* dicitur: habuitque

habuitque vetuſtiſſimum oraculum in Bæotiâ ad Cephiſum amnem. Ovid. Met. 1.

Fatidicamque Themin, quæ tunc oracla tenebat.

Calpurnius:

——*Tandem ſquallore ſituque,*
Alma Themis poſito.——

Claud. *Sic cecinit longæva Themis.*

Themiſon in Pallenide citatur ab Athen. lib. 6.

Themiſon, medicus Laodicenus, auditor Aſclepiadis Myrleani, quem Pompeii magni ætate vixiſſe dicit Voſſius. Hic cum præceptor novam ſectam condidiſſet, multa in eo innovavit, tertiamque Sectam fecit; Hinc Sen. Ep. 95. *Adjice nunc quod artes quoque pleræque, imo ex omnibus liberaliſſimæ habent decreta ſua, non tantum præcepta: Sicut medicinas. Itaque alia eſt Hippocratis Secta, alia Aſclepiadis, alia Themiſonis.* Ea Themiſonis ſecta fuit Methodica. Meminerunt ejus Dioſcorides lib. 7. cap. 2. Corn. Celſus in procemio, & Plin. 12. 17. Ubi *ſummum authorem* vocat. Non audiendus autem interpres Juvenalis ad illud. Sat. 10.

Quot Themiſon ægros auctumno occiderit uno.

Ubi ait: *Themiſon Archiater illius temporis, cui detrahit.* Vult igitur vixiſſe temporibus Domitiani: nempe non vidit Themiſonis nomen poni pro quovis Methodico; quia cum primitus multi Themiſonem ſequi ſe profiterentur, neutiquam tantum præſtarent, ac ſectæ conditor, ſed multis necis cauſa forent. Crebra quoque mentio *Themiſonis* apud Cælium Aurelianum, ut mittam Paulum Æginetam l. 12. c. 15. atque alios. Voſſius. Item *Themiſon* Theræus qui jurejurando adactus ab hoſpite, ut quamcunque rem petiiſſet, in eâ ſibi operam præſtaret, ille popoſcit ut abductam filiam in mare demergeret; hic in mare quidem demiſit, ſed funiculis extraxit & ſecum duxit.

Themiſtagoras, auctor fuit Aurei libri. Ita enim inſcripſit Etymologus in Ἀςυπάλαια.

Themiſtius, philoſophus ſub Juliano Imp. Apoſtata, cujus præfectus prætorii fuit Conſtantinopoli, ſcripſit Paraphraſin in Ariſtotelis Phyſicam libris octo, &c. Præterea edidit ſua, viz. de interpretatione, & inſcriptione prædicamentorum, diſputationes etiam quaſdam & orationes. Hic Valentem Imp. quotidiè ſævientem in Orthodoxos, authoritate ſuâ & epiſtolis reddidit mitiorem.

Themiſtocles, Athenienſis clariſſimus, qui cum adoleſcentiam in omni luxûs laſciviæque genero peregiſſet, tandem cum in virum evaſiſſet, juventutis ſuæ maculas præclariſſimis geſtis delevit. Nam & primus Piræeum munivit, & prælio navali Perſas apud Salaminem vicit. Poſt hæc ab ingratâ patriâ exul factus ad Xerxem confugit, à quo dux exercitûs adverſus Athenienſes magno cum honore creatus, cum videret patriæ ſuæ ingentis cladis periculum imminère, hauſto tauri ſanguine ſeipſum interfecit, ne aut regi de ſe benè merito infidelis eſſet, non pugnando viriliter, aut patriæ ſuæ hoſtis atque oppugnator videretur. Plutarchus. Vir alioqui tantus, *ut nemo Græcorum ei anteferatur, pauci pares putentur*, quemadmodum de eo Nepos cenſuit, qui ejus vitam ſcripſit, quam poſt eum Plutarchus Græcè dedit: Itaque & jactare ſolitus fuit, *ferociſſimos pullos generoſiſſimos equos evadere, ſi rectè docti, formatique fuerint.* B. Hieronymus ep. ad Nepotianum ſcribit, Themiſtoclem, cum expletis centum & ſeptem annis ſe mori cerneret, dixiſſe dolere ſe, quod tum egrederetur è vitâ, quando ſapere cœpiſſet: Sed ibi pro Themiſtoclis nomine Theophraſti ſubſtituendum monet Caſaub. ad Characteres Theophraſti. *Themiſtocles cum recuſaſſet lyram habitus eſt indoctior.* Cic. 1. Tuſc. Qu. Quinctil. lib. 1. cap. 17. Idem Cic. de Fin. lib. 2. Themiſtocles cum ei Simonides artem memoriæ polliceretur: *oblivionis*, inquit, *mallem. Memini enim etiam quæ nolo, oblivîſci non poſſum quæ volo.* Idem cum ex duobus filiam ſuam ambientibus, bonis moribus præditum diviti prætuliſſet, Ἄνδρα, ἔφη ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἢ χρήματα ἀνδρός. Plut. In Apophth. Ælian. lib. 11. & alii hoc Themiſtocli etiam tribuerunt: Εἴ μοί τις ὁδοὺς δύο δείξειε, τὴν μὲν εἰς ᾅδου φέρουσαν, τὴν δὲ ἐπὶ τὸ βῆμα, ἥδιον ἂν τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ᾅδου.

Themiſtoclea, ſoror Pythagoræ, cujus placitis & opinionibus pleriſque in locis uſus eſt Pythagoras.

Themiſtogenes, Syracuſanus hiſtoricus, Cyri expeditionem, & bella quæ in hiſtoriâ Xenophontis continentur, compoſuit. Suidas. Vide Voſſ. H. Gr. p. 458.

Theocreſtus, res Libycas conſcripſit, quarum primum librum citat Apollonii Schol. in lib. 4.

Theocrines, viri proprium, qui primum Tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator, & Sycophanta. Unde Demoſth. pro Cteſiphonte Æſchinem tragicum Theocrinen vocat.

Theocritus, poeta Syracuſanus ſuaviſſimus, floruit ſub Ptolemæis, Lagide ac Philadelpho, qui ſic ipſe de ſe:

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων.
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

Scripſit linguâ Doricâ quæ extant Idyllia 36. Quod ſcripti genus in Bucolicis Virgilius imitatus eſt. Unde Eclog. 6.

Prima Syracuſio dignata eſt ludere verſu
Noſtra, nec erubuit ſylvas habitare Thalia.

Item auguris nomen apud Plut. in Pelopida. Alius inter hiſtoricos recenſetur à Fulgentio, Mythol. lib. 1. Theocritus orator Chius, de quo Strab. lib. 14. diſcipulus fuit Metrodori, ejus qui Iſocratem audierat, teſte Suidâ. Scripſit Epp. admirabiles ac hiſtoriam Libycam. Idem fortaſſe eſt cum eo, quem antiquitatum hiſtoricum vocat Fulgentius Mytholog. lib. 1. fab. de Perſeo, & Gorgone.

Theodamas, pater Hylæ fuit, qui cùm Herculi cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes venienti, eſurientique cibum denegaſſet, ille arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavit, atque coxit. Quapropter Theodamas arma adverſus Herculem movit: feruntque Herculem in eo certamine ita ab hoſtibus preſſum, ut etiam Deianiram uxorem armarit, quæ & in mamillâ vulnerata eſt. Ipſe tamen victoriam obtinens Theodamantem occidit, filiumque ejus Hylam ſecum abduxit, quem tum deinde pro chariſſimo habuit, eumque etiam cum Argonautis proficiſcens, abduxit. Vide *Hylas.*

Theodas, vide *Theudas.*

Theodectes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de Rhetoricâ libros dedicavit: Converſus deinde ad Tragœdias, ſcripſit fabulas L. Deceſſit Athenis annos natus 41. Scripſit & verſibus artem Rhetoricam, laudavit & virum Artemiſiæ Mauſolum unà cum claris eo tempore oratoribus. Vide Voſſ. P. Gr. p. 51. Alius orator, prioris fil. qui ſcripſit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ, artem Rhetoricam libris ſex aliaque quamplurima. Suidas.

Theodora, Juſtiniani Imp. conjux, cujus in honorem, Cyprus *Juſtiniana ſecunda* dicta eſt, in eâ ſc. natæ.

Theodoretus Gadarenus Imp. Tiberii præceptor fecit librum de hiſtoriâ, item de Cœleſyriâ, & alia, de quibus Suidas. De *Theodoreto* Cyri epiſcopo Voſſ. H. Gr. pag. 260.

Theodoricus, Oſtrogothorum rex, An. Dom. 457. Alius qui Italiam obtinuit, regnavitque annis 33. Alius Gallorum rex, qui ignaviæ deditus, adeundi ſalutandique ſui copiam nulli, niſi Calend. Maii faciebat, & per Ebroinum regnum adminiſtrabat. Hanc ignaviam regni proceres indignè ferentes Theodoricum & Ebroinum monaſteriis incluſerunt, advocato in regem Childerico, A. D. 673.

Theodoricus, qui Arianâ hæreſi commaculatus (hâc enim à Valente Imp. Gothi imbuti erant) Joannem epiſcopum, Agapetum, & Patr. Con. Theodorum & Importunum legatione ad Juſtinum miſit, ut expulſos epiſcopos revocaret, aut ſe Italiam devaſtaturum: cui à Juſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verum à Joanne & Rom. ſenatoribus coronari Imperator voluit.

Theodorus Gadareus, nobilis orator (Gadara vero civitas eſt non longè ab Aſcalone) verum ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strab. cujus tempore fuit. Ejus diſcipuli *Theodorei* dicti ſunt, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetoricâ ſcripſit. Tiberius quoque Imp. cum ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudioſè audivit. Quinctil. lib. 6.

Theodorus Metochita ſcripſit compendium Hiſt. Rom. à J. Cæſare uſque ad Conſtant. M. Id opus Jo. Meurſius primus edidit, & interpretationem ſuam ac notas edidit. Alia quoque multa fecit, eaque inter Paraphraſin in Phyſica Ariſtotelis, quam Latinè vertit Gentianus Hervetus. Obiit. A. D. 1332.

Theodorus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone Λογοδαίδαλος vocatus eſt. Scripſit contra Thraſybulum & Andocidem & alia quædam. Suidas. Cæterum de variis *Theodoris* præter Laertium, vide Voſſium & Jonſium.

Theodoſius, nomen proprium duorum Roman. Principum. *Theodoſii* magni vitam lege apud Euſebium.

Theodoſius, Bithynus, qui & Tripolites, teſte Voſſio, quem ſis vide de Scientiis Mathematicis cap. 16. & 33.

Theodotus Chius, præceptor ultimi Ptolemæi in Rhetoricâ: Decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere; Quod ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus jam Auguſto inimicus in Aſiâ compertum & ad ſe adductum interfici juſſit. Plut. in Pompeio. Alius fuit qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ. Philoſtr. in Soph.

Theodotus, res Phœnicum conſignavit, ſed linguâ Phœniciâ. Græcè eas ſive Χαῖτος, ſive Ἄστος (variant enim codd.) tranſtulit, teſte Tatiano. Alius ab hoc videtur *Theodotus*, cujus quartum adverſus Epicurum librum citat Laert. lib. 10. Alius item Grammaticus Etymologo in Ὀρίγανον celebratus.

celebratus. Alius quoque hæreticus, de quo Euſeb. Eccleſ. Hiſt. lib. 5. cap. 8.

Theognis, Poeta Græcus, natus Megaris, non Siciliæ, ut Plato putavit, ſed Atticæ, ut ex ipſo Theognide non obſcurè colligit Val. Harpocration, Crœſi temporibus fuit, ſed diu ſupervixit, nempe ad initium belli Perſici. *Theognis* alter Tragicus, ſed frigidus adeo, ut Χίων, ſive *Nix* diceretur. Ætatem ejus indicat, quòd cum Euripide à Nicomacho ſit victus. *Theognis* (alius ut arbitratur Voſſius tam à Tragico, quam ab eo cujus Γνώμας habemus) volumen compoſuit de ſacrificiis Rhodiis, cujus ex operis 2. libro teſtimonium petit Athenæus, lib. 8. *Theognis* dux quidam Athenienſium, cujus mem. Polyænus Stratagem, lib. 5. pag. 397. Unus item è ſectatoribus Arii. Socr. Hiſt. Eccleſ. lib. 1. cap. 8.

Theolytus Methymnæus, in Bacchicis carminibus citatur ab Athenæo lib. Τὸν δὲ Γλαῦκον τὸν θαλάττιον δαίμονα Θεόλυτος μὲν ὁ Μεθυμναῖος ἐν τοῖς Βακχικοῖς ἔπεσιν ἐρασθέντα φησὶν Ἀριάδνης, ὅτε ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ ὑπὸ Διονύσου ἡρπάσθη.

Theomneſtus, Artis Veterinariæ ſcriptor Græcus. Alius Athenis clarus adminiſtratione Reip. & Niciæ æmulus, Strabo, lib. 14.

Theon, pictor Samius. Quintil. lib. 12. Alter Mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alius, qui Apollodori Ephilli φυσιολογικὴν εἰσαγωγὴν commentario illuſtravit, patriâ Alexandrinus, Stoicus ſub Auguſto. Suidas in Θέων. Cæterum de hoc, uti de Theone Smyrnæo vide Voſſium de Scient. Math. capp. 14. 16. 33. 62. Vide ſis quoque Suidam, apud quem plures Theones invenies.

Theonas, Alexandrinæ Eccleſ. Epiſcopus, A. D. 284. Euſebius. Alius Monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, anno 30. habuit ſilentium. Porro à nemine viſus iraſci, aut mentiri, aut vanum aliquid vel aſperum, vel infirmum protuliſſe ſermonem. Sozom. lib. 8.

Theoninus, ut *dens Theoninus* apud Horat. i. e. dicax. Theon enim fuit dicaciſſimus & maledicus, per quem detractatores & maledici intelliguntur. Acron.

Theophanes, Lesbius, Mithridatici belli ſcriptor, quippe qui Pompeio familiaris fuerit, atque in expeditionibus comes. Mem. ejus Jul. Cæſar de B. Civ. 3. 18. Ubi Pompeium ait de maximis rebus cum eo ſolitum communicare. Item Val. Max. 8. 15. Ubi ait: *Ne Pompeius quidem Magnus ab hoc affectu gloriæ averſus, qui Theophanem Mityleneum, ſcriptorem rerum ſuarum in concione militum civitate donavit.* Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 23.

Theophanes Byzantius, Hiſtoricus Græcus, ſub Juſtino 2. Imp. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 273.

Theophila, uxor Euſtathii Aulici Imp. Trajani, qui dum cervum in venatione ſectaretur, viſo inter ejus cornua ſimulachro: auditaque hâc voce: Cur me perſequeris? ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit unà cum uxore Theophilâ. Quod ubi poſtea reſcivit Trajanus, ambos in tauro æneo comburi juſſit. Volater.

Theophilus, ſextus Antiochenſ. Eccleſiæ Epiſcopus, quem ſub. M. Antonino Vero floruiſſe etiam teſtatur B. Hieronym. in Catalogo; ubi & quàm variis monumentis laudem ſibi pepererit, refert. Eum ſignat Lactantius his verbis. *Theophilus in libro de temporibus ad Autolycum ſcripto, ait: In hiſtoriâ ſuâ Thallum dicere, quòd Belus, quem Babylonii & Aſſyrii colunt, antiquior Bello Trojano fuiſſe invenitur* 322. *annis.*

Theophilus, hiſtoricus, literis mandavit Italica & Peloponneſiaca. Plut in Paral. Min. *Theophili* (ejuſdem an alterius, non ſat ſcio) librum 1. περιηγήσεως advocat Steph. in Παλική. *Theophilum* quoque inter eos hiſtoricos, qui & Judæorum meminerint, reponit Flavius Joſephus lib. 1. contra Ap.

Theophilus, Cæſareæ Palæſtinæ præſul, Severo imperante, librum in Marcionem edidit, tum alia quæ ab Hieronymo commemorantur. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit adverſus Origenem. Item Comicus antiquæ comœdiæ; cujus fabulas enumerat Suidas. Alius Martyr. A. D. 251.

Theophraſtus, philoſophus ex Ereſſo Lesbi op. ſic vocatus vocis & eloquentiæ ſuavitatem quaſi divinam, quum antea *Tyrtamus* vocaretur. Strabo, lib. 13. Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Θεόφραστος. Μετωνόμασε δ' αὐτὸν Ἀριστοτέλης Θεόφραστον, ἅμα μὲν φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφωνίαν, ἅμα δὲ τὸν τῆς φράσεως αὐτοῦ ζῆλον ἐπισημαινόμενος, ἅπαντας γὰρ λογίους ἐποίησε τοὺς μαθητὰς Ἀριστοτέλης, λογιώτατον δὲ Θεόφραστον. Idem de hoc Tyrtami nomine habes apud Diog. Laert. Heſych. Illuſtrium, Suidam, alioſque. Succeſſit Ariſtoteli in Scholâ Peripateticâ. Dicere ſolebat, *doctum hominem ex omnibus ſolùm neque alienis locis peregrinum eſſe, neque inopem amicorum.* Habuit diſcipulos ad 2. millia. Opera ejus à Diogene commemorantur, de quibus libro ſingulari egit Jo. Meurſius. Vide Gellium, lib. 13. cap. 5. *Hominem doctiſſimum* vocat Cic. in Bruto. Idem Tuſc. Qu. lib. 3. *Theophraſtus moriens accuſaſſe naturam dicitur, quod cervis & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil intereſſet: hominibus quorum maximè interfuiſſet tam exiguam vitam dediſſet: quorum ſi ætas potuiſſet eſſe longinquior, futurum fuiſſe, ut omnibus perfectis artibus, omni doctrinâ hominum vita erudiretur.* Alter fuit Epheſius, de quo Ælianus in Var. Hiſt.

Theophylactus Simocattus, Hiſtoricus Græcus, de quo Voſſ. lib. 2. cap. 23. Alius Bulgariæ Præſul, qui ſcripſit in Evangelia & Epiſtolas.

Theopolemus, & Hiero, fratres fuerunt, qui unà Apollinis fanum expilarunt; quo facto pœnam judicii reformidantes, domo profugerunt. Cic. Verr. 5.

Theopompus Cnidius, orator & hiſtoricus poſt Herodotum & Thucydidem, quibus ut in hiſtoriâ minor, ita oratori magis ſimilis, ut qui antequam eſſet ad hoc opus ſollicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus.

Theopompus, Sinopenſis hiſtoricus, cujus libri περὶ σεισμῶν mem. Phlegon Trallianus cap. 19.

Theopompus Colophonius, ἐποποιὸς, cujus librum, nomine ἁρμάτιον citat Athen. lib. 4.

Theopompus, Athenienſis Comicus, cujus Pollux, Athenæus, Laertius, Harpocration, & alii veterum meminerunt. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 50.

Theopompus Chius, hiſtoricus inter Iſocratis diſcipulos familiam ducebat. Vide Voſſium de hiſtoriis Græcis lib. 1. cap. 7.

Theotimus, in 2. rerum Italicarum teſtis adducitur à Plut. Par. Min.

Theramenes, Athenienſis philoſophus, de quo Cic. 1. Tuſc. *Quàm me delectat Theramenes, quam elato animo eſt. Etſi enim flemus quum legimus, tamen non miſerabiliter vir clarus emoritur: qui cum conjectus in carcerem* 30. *juſſu Tyrannorum venenum ut ſitiens obbibiſſet, reliquum ſic è poculo ejecit, ut id reſonaret. Quo ſonitu reddito ridens, Propino, inquit hoc pulchro Critiæ; qui in eum fuit teterrimus. Græci enim in conviviis ſolent nominare, cui poculum traditurі ſunt.* Hæc Cicero.

Therodamas, rex Scythiæ, qui, ne per inſidias occideretur, leones hominum ſanguine alebat, quo magis ſævirent. Ovid. Pont. 1. 3.

Non tibi Therodamas, cruduſque rogabitur Atreus:

Idem in Ibin:

Therodamanteos ut qui ſenſere leones.

Theromachus, ſtatuarius egregius. Plin. 15. 10.

Theron, Agrigentinorum tyrannus. Vide Benedictum ad Pindari Olymp. Od. 2. Item nomen unius ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3.

Nebrophoniſque valens & trux cum Lælape Theron.

Therſites, Græcorum omnium fœdiſſimus, idemque ignaviſſimus, quem Achilles ſibi procaciter convitiantem pugni ictu interfecit. Hujus inſignis deformitas ab Hom. lib. 2. Iliad. γραφικῶς expreſſa, effecit, ut cum hominem vehementer fœdum ſignificare velimus, *Therſitæ faciem* eum habere dicamus. Verſus Homeri hi ſunt:

Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,
Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη
Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίιον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι· αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.
Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὤμω
Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Ovid.

Tam mala Therſiten prohibebat forma latere
Quam pulchra Nireus conſpiciendus erat.

Juvenalis, Sat. 8.

Malo pater tibi ſit Therſites, dummodo tu ſis
Æacidæ ſimilis, Vulcaniaque arma capeſſas.

Οὐτιδανὸν, *nullius pretii hominem* vocat Qu. Smyrnæus lib. 1. Lycophron vero πιθηκόμορφον, h. e. *Simiæ ſimilem.*

Theſeus, Ægei regis Athenarum fil. ex Æthrâ Pitthei filiâ, qui adhuc adoleſcens operâ Medeæ novercæ pene veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum evectus, tam multa memoratu digna geſſit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Debellavit Amazonas, earumque reginam Hippolyten ſecum abduxit, ex quâ genuit Hippolytum. Creontem regem Thebanorum, cadavera Argivorum, qui in bello Thebano occiderant, ſepeliri prohibentem, interfecit. Oppreſſit etiam terribilem taurum in Atticâ, Minotaurum in

Labyrintho occidit, & Ariadnam, Phædramque Minois filias clam ſecum abduxit: ſed illâ relictâ in Chio inſ. Phædram ſibi conjugio copulavit. Scironem, Procruſten, & Scinim latrones Atticæ neci dedit. Debellavit Centauros, Thebas domuit, Pirithoum præcipuâ coluit amicitiâ (vide *Pirithous*) quocum deſcendit ad inferos ad rapiendam Proſerpinam: Sed occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſummâ proſequebatur benevolentiâ, liberaretur. Poſtremo jam ſenior, tot, tantiſque rebus geſtis, patriâ, regnoque pulſus, in Scyrum inſ. navigavit, ubi & periit, à rege Lycomede (ut quidam tradunt) interfectus: aut (ut alii malunt) cum à cœnâ deambularet, ex loco edito delapſus. Vide Plutarch. in *Theſeo*, & Meurſium de Reg. Athen. lib. 3. Vide Lud. de la Cerdam in illud, Æn. 6.

——Sedet, æternumque ſedebit
Infelix Theſeus.——

Palam hunc Argonautis accenſet Papinius, Theb. 5. Apollonius tamen apud inferos eum Pirithoi gratiâ abfuiſſe ſcribit, lib. 1. ver. 100.

Θησέα δ' ὃς περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κεινὴν ὁδόν.

Val. Flaccus autem eum penitus præterit, ut & Orpheus. At cum Statio Hyginus cap. 14. & Apollodorus, lib. 1. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται συναθροισθέντες εἰσὶν οἵδε. Τῖφυς Ἀγνίου, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν, Ὀρφεὺς Οἰάγρου, Ζήτης καὶ Κάλαϊς Βορέου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς, Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ, Ἡρακλῆς Διὸς, Θησεὺς Αἰγέως. Hinc *Theſeis*, fabula ſcilicet de Theſei rebus geſtis conſcripta. Juvenalis, Sat. 1.

Vexatus toties rauci Theſeide Codri.

Item *Theſides*, unde Athenienſes *Theſidæ* dicuntur. Virgil. Georg. 2.

Præmiaque ingentes pagos & compita circum
Theſidæ poſuere.——

Hinc etiam *Theſeus*. Prop. 1. 3.

Qualis Theſeâ jacuit cedente carinâ
Languida deſerti Gnoſia litoribus.

Theſea fides perbona. Ovidius in Triſtibus:

O mihi Theſeâ pectora juncta fide!

Sen. in Hercule Furente:

——Tuâ Theſeu fide.

Contra autem apud eundem in Hippolyto ſumitur pro malâ:

Præſtatque nuptæ quam ſolet Theſeus fidem.

Utrumque autem rectè; nam fidus amicis, uxoribus infidus fuit.

Theſeus, hiſtoricus, illuſtrium virorum vitas conſignavit libris 5. Item Corinthiacorum, lib. 3. Suidas & Etymologus. Etiam Theſei è ſcriptis narratiunculam adfert Stobæus Serm. de Fortit.

Theſmophoria, vide *Eleuſinia*. Sacra Cereris ſummâ cum caſtitate olim celebrata. Nam & lectum in quo per eos dies cubabant variis herbis ſubſternebant, quibus vis aliqua ad tutelam ſanctimoniæ. Erat autem in uſu conyza. Nicandri Scholiaſtes ad Theriaca: Κόνυζα εἶδος βοτάνης· κατὰ ψυκτικὴ δὲ αὕτη πρὸς συνουσίαν, διὸ καὶ τοῖς Θεσμοφορίοις ἐστρώννυτο. Theocriti Enarrator. Κόνυζα, φυτὸν χερσῶδες ὃ καὶ Θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν στιβαδοποιοῦσι. Δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ οὖσα, ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. Pari modo ad idem recepta pinus folia, cneorum, vitex & allia, uti ſcribit Etymologus. Gloſſæ veteres Perſii: Cicuta hic genus liquoris eſt quod calorem in nobis frigoris ſui vi extinguit: Ideo ſacerdotes Cereris Eleuſinæ, hoc liquoris generæ ungebantur, ut à concubitu ſe abſtinerent. Notandum hic quod longo abhinc tempore doctiſſ. Jo. Meurſius nos docuit *Theſmophoria* feſtum non ſolum Athenis ſed etiam Lacedæmone, ſed Drymææ, ſed Thebis, ſed Megaris, ſed Eretriæ in celebratione fuiſſe; de Mileto autem produxit non hujuſmodi loci teſtimonium, ſed eximium quoque Diogenis Laertii, unde diſcimus, triduanum id feſtum Mileti fuiſſe, quum Athenis quatuor dierum eſſet.

Theſpis, ex Icariâ Atticæ civitate, primus poeta Tragicus, & qui perſonas invenit. Horatius ad Piſones:

Ignotum Tragicæ genus inveniſſe camœnæ
Dicitur, & plauſtris vexiſſe poemata Theſpis,
Quæ canerent, agerentque peruncti fæcibus ora.

Theſpis, ſive *Theſpius*, Athenienſis, Erechthei regis filius, qui è pluribus fœminis filias genuit 50. cum quibus vocatus ad epulas Hercules ſigillatim concubuit, ſuſcepitque totidem liberos mares, qui *Theſpiades* dicti ſunt. Hi cum Iolao, Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, civitates quamplurimas extruxerunt. Diod. lib. 5. Silius, lib.

Nec parvum decus, advecto cum claſſe paternâ
Agmine Theſpiadum, terris Iolae dediſti.

Theſtor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis, qui ab eo *Theſtorides* vocatur. Ovid. Met. 12.

——Veri providus augur
Theſtorides.——

Statius 1. Achill.

O nimium Phœbi, tripodumque oblite tuorum
Theſtoride.——

Thetis, Nerei & Doridis fil. quam cum Jupiter, pulchritudine ejus captus adamaret, uxoremque ducere decreviſſet, monitus eſt à Prometheo, ita eſſe in fatis, ut quicunque ex eâ naſceretur, patre major eſſet futurus. Quâ re auditâ, Jupiter à nuptiis ejus abſtinuit. Thetidem vero poſtea Peleus uxorem duxit, Æaci fil. qui Achillem ex eâ ſuſcepit. Ovid. Met. 11. Vide Nat. Com. lib. 8. cap. 2. Catullus:

Tene Thetis tenuit pulcherrima Neptunine?

Accipitur quandoque pro mari. Virgil. Ecl. 4.

——Tentare Thetim ratibus.

Sic *plana Thetis* pro tranquillo æquore apud Statium 5. Theb. Claud. 1. de Rap. Proſ.

Hic latrat Gætula Thetis.

Thoas, antis, Tauricæ reg. rex, ad quem delata eſt Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Tauricæ ſacris præfecta. Eum poſtea occidit Oreſtes, à ſorore adjutus, cum illum quoque Thoas Dianæ aræ deſtinaſſet. Ovid. Pont. 3. 2.

Regna Thoas habuit Mæotide clarus in orâ;
Nec fuit Euxinis notior alter aquis.

Hinc *Thoanteus*. Val. Flaccus, lib. 8.

Illa Thoanteæ tranſit deflexa Dianæ.

Item Lemni rex, Liberi patris fil. ex Ariadne Minois filiâ, pater Hypſipyles, ſolus filiæ pietate ſervatus, cum cæteræ omnes Lemniæ mulieres viros ſuos & parentes trucidarent. Ovid. Met. 7. Stat. Theb. 5.

Fama ſubit portus, vectum trans alta Thoanta
Fraternâ regnare Chio.

Ubi vetus Scholiaſtes: *Cladi ſuperſtitem, nunc in Chio cum fratre* (Oenopione) *regnare.* Scriptum tamen aliis occiſum illum à Lemniadibus; cum ejicerent Hypſipylen. Apollod. lib. 3. Αἰσθόμεναι γὰρ αἱ Λήμνιαι ὕστερον Θόαντα σεσωσμένον, ἐκεῖνον μὲν ἔκτειναν, τὴν δὲ Ὑψιπύλην ἀπεμπόλησαν. Alii tradunt in Tauricâ inſ. fluctibus ablatum. Hyginus, cap. 15. *Hypſipyle Thoanta clam in navem impoſuit, quem tempeſtas in Tauricam inſulam detulit.* Ut autem ibi homines immolarit, utque eluſus ab Iphigeniâ, amiſſo Idolo, demum à Pylade & Oreſte trucidatus fuerit, legas apud eundem ſcriptorem, cap. 120, 121. item 261. Paria ſcribit Val. Flac. qui tamen inde etiam aufugiſſe Thoantem hariolatur.

Dixerat; ille procul trunca fugit anxius alno
Taurorumque locos, delubraque ſæva Dianæ
Advenit: hic illum triſti Dea præficit aræ
Enſe dato; mora nec terris tibi longa cruentis
Jam nemus Ægeriæ, jam te ciet altus ab Albâ
Jupiter, & ſoli non mitis Aricia Regi.

Ex quibus patet error tam Rob. quam Car. Stephani qui 2. Thoantas fuiſſe volunt, unum ſcilicet Tauricæ regionis regem, alium vero Lemni.

Thomis, Heſychius: Θῶμις, ὁ κανωπ· Ubi Palmerius: in Θῶμις, inquit, facile eſt ſupplere hiatum, ὁ κάνωπ. Nam ſine dubio legendum, ὁ κανώπου βασιλεύς. Sed in ejus regis nomine & uxoris non concordant antiqui. Homero ejus nomen fuit Θῶν, cujus genitivus eſt Θῶνος, unde ait de ejus uxore Θῶνος παράκοιτις. Ex ejus nomine Θῶνις urbecula denominatur, ſi fides Straboni. Unde vero Heſychius acceperit eum Θῶμις vocatum, non inveni. Ejus uxorem certe Θοῦμις vocatam aſſerit ex Ptolemæo Didymus: & ait, non eſſe certum ex Homero vocatam fuiſſe Polydamnam; eo quod non liquet, an Πολύδαμνα ſit nomen proprium, an epitheton quod ad φάρμακα referatur. Cum igitur Θοῦμις & Θῶμις parum differant, niſi articulus ὁ me coegiſſet aliter cenſere, libenter repoſuiſſem Κανώπου βασίλισσα.

Thomyris, Scytharum regina, quæ irata quòd Cyrus rex Perſarum Sargapiſcem filium bello captum ad mortem impuliſſet, non prius finem fecit furori, quàm mortuum ulta ſit. Contractis itaque copiis ita conflixit, ut maximam inimicorum partem, cum ipſo etiamnum rege occiderit. Nec tamen hoc eventu propterea emollita eſt animi rabies: mortui enim caput in utrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: *Filii mei ſanguinem hauſiſti, & meum ſitiviſti, Cyre; At ego te cruore ſaturabo.* Herodotus, lib. 2.

Thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit. Hom. Od. 4. Alter, teſte Hellanico, rex Canopi, ad quem cum Menelaus Trojâ cum Helenâ diſcedens, tempeſtate maris deduceretur, fuit primùm ab illo, antequam Helenam conſpiceret, gratè ſuſceptus. Sed ut illam conſpexit,

ſpexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus eſt.

Thonos Concoloros, Sardanapali cognomen. Jornandes de regnorum ſucceſſionibus: *Thonos Concoloros, quem Græci Sardanapalum nominant.* Neque aliter Euſeb. in Chron. (& ex eo B. Hieronymus) Σαρδανάπαλος, ὥσπερ ποτὲ Θῶνος Κονκόλορος ὀνομάζεται. Apud Suidam tamen non *Thonos*, ſed *Conus Concolorus* vocatur. Ejus hæc verba ſunt: Κονοσογκόλορος ὁ Ἕλλησι ὀνομαζόμενος Σαρδανάπαλος.

Thor, magus apud Saxonem Grammaticum, qui ludificatis idiotarum mentibus divinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Thraſeas, vel *Thraſius*, Augur, qui in ſummâ ſiccitate Buſirim Ægypti tyrannum adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exorari pluviam, ſi Jovi hoſpites immolaret. Quærente deinde tyranno, quiſnam & cujas eſſet, cum ſe peregrinum profiteretur, *Tu igitur primus*, inquit, *Ægypto dabis aquam.* Itaque primus immolatus eſt. Ovidius, lib. 1. de Art. Am.

Dicitur Ægyptus caruiſſe juvantibus arva
Imbribus, atque annos ſicca fuiſſe novem;
Cum Thraſius Buſirin adit, monſtratque piari
Hoſpitis effuſo ſanguine poſſe Jovem.
Illi Buſiris, fies Jovis hoſtia primus,
Inquit: & Ægypto tu dabis hoſpes aquam.

Idem in Ibin:

Ut qui poſt longum ſacri monſtrator iniqui
Elicuit pluvias victima cæſus aquas.

Thraſeas Pætus, Philoſophus Stoicus ſub Nerone, à quo cum juſſus eſſet mori, fletum ſuorum magnâ conſtantiâ compeſcuit: porrectiſque alacriter ad inciſionem brachiis, humumque cruore aſpergens: Hunc, inquit, ſanguinem libemus Jovi liberatori. Tacitus, lib. 16. Martialis:

Quod magni Thraſeæ, conſummatique Catonis
Dogmata ſic ſequeris, ſalvus ut eſſe velis, &c.

Juvenalis, Sat. 5.

Quale coronati Thraſea Helvidiuſque biberunt
Brutorum & Caſſi natalibus.

Thraſybulus, Athenienſis exul, comparato exercitu 30. tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, juvante Lyſandro, Lacedæmoniorum duce, exuleſque reduxit. Inſuper plebiſcitum tulit, quod ἀμνηστίαν vocant, quò injuriarum memoria deleretur, exulibus jurejurando adactis. Cicero Phil. 1. Val. Max. de modeſtiâ. Ipſe tandem noctu interfectus eſt. Item dux Mileſiorum, qui, ut portum Sicyoniorum occuparet, ex adverſâ parte opidanos tentavit: dumque ſic detinerentur, cum inſperatâ claſſe portum cepit. Frontin. lib. 2.

Thraſybulus, memoratur brevium in Hom. Scholiorum auctori in Iliad. π.

Thraſyllus, Æxoneus, quem inauditus quidam ac novus dementiæ morbus invaſit. Nam Athenis relictis migrabat in Piræeum, quumque ibi habitaret, omnes naves quæcunque in eo ſubducerentur, ſuas eſſe putabat, & in album ſuum referebat. Vide Ælian. ποικιλ. 4. 25. Auctor hujus rei Heraclides Ponticus apud Athen. in fine lib. 12. Sed ibi Θρασύλλος Αἰξωνεὺς vocatur. Alter, Athenienſis rei militaris peritiſſimus, qui claſſis præfectus Mindarum Lacedæmoniorum ducem apud Seſtum Helleſponti urb. navali prælio ſuperavit. Thucyd. lib. 8. Item vetus author, de quo Juvenalis Schol. in Sat. 6. *Thraſyllus multarum artium ſcientiam profeſſus, poſtremo ſe dedit Platonicæ ſectæ, ac deinde matheſi, quâ præcipuè viguit apud Tiberium*, &c. Patriâ Mendeſius fuit, & inter alia de lapidibus ſcripſit. Plut. de Flum. Sed præterea hiſtoriam Ægyptiacam conſcripſit, eodem ibidem teſte; Alius forſan eſt, qui de lectione librorum Democriti ſcripſit, de quo Laertius & Plin.

Thraſymachus, Carthaginienſis Sophiſta, Iſocratis diſcipulus, periodon, & colon primus monſtravit. Vide Suidam.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus patre Oloro natus, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipſi Æaco, Jovis filio originem debuere, duxit. Uxorem habuit è Thraciâ oriundam, alioquin divitem, cujus opes aſſecutus, non in voluptates, ſed partim in otium literarum erogavit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo tempore illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmoniis militibus, qui bello intereſſent, mercedem præbebat, ut res quotidiè veras ei renunciarent, quas fidelius ſe accepturum ſperabat, ſi non ſolum ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falsò tueretur. Præceptores habuit, in Philoſophiâ Anaxagoram, in Rhetoricâ Antiphontem, cujus & ipſe mem. lib. 8. dicens eum cauſam fuiſſe, perdendæ Reip. & conſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ejus cum Herodoto collationem vide apud Quintil. lib. 10. cap. 1. Dionyſius Halic. ſcribit Demoſthenem adeo Thucydidis ſtylum probaſſe, ut ejus librum octies ſcripſerit, totumque fere edidicerit. Cic. de Oratore: *Graviter ſanè & probè res geſtas & bella, & prælia narrat Thucydides*, Idem ibidem: *Thucydides omnes dicendi artificio meâ ſententiâ facile vicit.* Vide Voſſ. de Hiſt. Græcis, lib. 1. cap. 4. *Thucydides* alios Marcellinus ponit: Unum Meleſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis: Alium Pharſalicum, Memnonis filium, cujus mem. Ptolemon in iis quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poetam, natione *Achedryſium*, cujus mem. Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis, qui fuit tempore Ariſtonis Comici, & Agathonis Tragici, & Nicerati verſificatoris.

Thyades, Bacchi ſacrificulæ, quas *amentes* vocat Statius, *pervicaces* Horatius, qui alibi 2. 19.

Pulſo Thyes uti concita tympano.

Virgil. Æn. 4.

——*Qualis commotis excita ſacris*
Thyas.—— ——

Stat. Theb. lib. 3.

——*Inſano veluti Teumeſia Thyas*
Rapta Deo.——

Val. Flac. lib. 1.

—— *Bœotia qualem*
Thyas, & infelix cuperet vidiſſe Cithæron.

Thyeſtes, fil. Pelopis ex Hippodamiâ, Tantali nepos, qui cum Atreo fratri cui peſſimè cupiebat, aliter nocere non poſſit, uxorem ejus per adulterium polluit. Atreus vero ei filium epulandum appoſuit. Ob quæ flagitia, Sol ne pollueretur, retro curſum fertur convertiſſe. Stat. Theb. 2.

Non fugeret diras lux interciſa Mycenas.

Claud. in Panegyr. Olyb. & Prob.

Ante Thyeſteis iterum conterrita menſis
Interciſa dies refugos vertetur in ortus.

Perſius, Sat. 5.

——*Aut ſi quibus olla Thyeſtæ*
Fervebit.——

Martialis:

Ille magis ludit, qui ſcribit prandia ſævi,
Tereos, aut cœnam, crude Thyeſta, tuam.

Idem lib. 10.

Diri prandia nec refer Thyeſtæ.

Hinc *Thyeſteus* Ovid. Met. 15.

Neve Thyeſteis cumulemus viſcera menſis.

Thymbræus, Apollinis cognomen, ſive à *Thymbrâ* Troadis campo, ſive ab ejuſdem nominis urbe in quâ colebatur, impoſitum. Campo autem *Thymbræ* nomen factum putatur à *thymbræ* herbæ copiâ, quam Latini *cunilam* vocant, cujus hoc in campo maximus eſt proventus. Servius in illud Virg. Æn. 3.

——*Da propriam, Thymbræe, domum.*

Apollinis *Thymbræ* templum Strabo ponit eâ in parte, quâ Thymbrius flu. in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Sic enim ille lib. 13. Πλησίον γάρ ἐστι τὸ πεδίον ἡ Θύμβρα καὶ ὁ δι' αὐτοῦ ῥέων ποταμὸς Θύμβριος ἐμβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον, κατὰ τὸ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν· τοῦ δὲ νῦν Ἰλίου καὶ πεντήκοντα σταδίους διέχει. Stephanus: Θύμβρα, πόλις Τρῳάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ Θυμβραίου φίλου αὐτοῦ, ὁ ποταμὸς Θύμβριος, ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν. Unde factus eſt locus fabulæ, Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe. Stat. Sylv. 4.

Torpor eſt noſtris ſine te Camœnis,
Tardius ſueto venit ipſe Thymbræ rector.

Idem Sylv. 3. 2.

Pergama Thymbræa.

Thymele, ſaltatricula nota Domitiani temporibus, cujus geſticulatione Domitianus impensè fertur delectatus; à quâ & *Thymelicæ cantilenæ* quibus olim plurimùm colebatur Bacchus. Mart. 1. 5.

Quâ Thymelem ſpectas, deriſoremque Latinum.

Juvenalis:

——*Thymele tunc ruſtica diſcit.*

Cæterum de *Thymelicis* vide Ritterſhuſium in Salv. pag. 207. Alex. ab Alex. 3. 9. & Angel. Polit. Ep. lib. 7. ad Bapt. Guarinum.

Thymœtes, Oxidiæ regis fil. nothus, Athenienſium rex 15. regn. an. 8. ultimus ex familiâ Erectheidarum. Item Priami fil. ex Ariſbe, aut, ut alii malunt, Ariſbes maritus, cujus uxor cum filium peperiſſet eodem die, quo Hecuba Paridem, aſſerentibus hariolis, eo die natum eſſe puerum, cujus causâ Ilium everteretur, juſſit Priamus utrumque interfici. Et Paris quidem matris aſtu clam traditus eſt educandus: Thymœtis autem puer eſt interfectus. Cujus injuriæ ultione in multos

annos

annos dilatâ, Thymœtes, cum equi lignei dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, ut in urbem reciperetur. Servius enarrans locum illum Virgilii Æn. 2.

——Primuſque Thymœtes
Duci intra muros hortatur & arce locari
Sive dolo, ſeu jam Troiæ ſic fata ferebant.

Thyodamas, vel *Thiodamas*, aut *Theodamas*, fil. Melampodis, divinandi peritus. Statius, lib. 8.

Inſignem famâ ſanctoque Melampode cretum
Thyodamanta volunt, qui cum ipſe arcana Deorum
Partiri, & viſas uni ſociare ſolebat
Amphiaraus aves, tantæque haud invidus arti
Gaudebat dici ſimilem, juxtaque ſecundum.

Thyoneus, Bacchi cognomen ἀπὸ τοῦ θύειν, ut vulgò volunt, propterea quod illi adhuc inter homines verſanti ſacrificaretur. Alii à Semele matre ſic vocatum putant, quæ alio nomine dicta eſt *Thyone*. Horat. 1. 17.

——Nec Semeleius
Cum Marte confundet Thyoneus prælia.

Catullus, Ep. 24.

At vos quo lubet hinc abite lymphæ
Vini pernicies, & ad ſeveros
Migrate, hic merus eſt Thyoneus.

Ovid. Met. 4.

Additur his Nyſeus, indetonſuſque Thyoneus.

Item Liberi fil. qui in Chio inſ. regnavit, pater Thoantis regis, cujus filia fuit Hypſipyle. Acron in Horatii locum ſupra adductum.

Tiberinus Silvius, Capeti fil. Albanorum Rex qui in vicino flu. ſubmerſus effecit ut pro *Albula Tiberis* diceretur.

Tiberius Rom. Imp. Ejus Vitam habes in Suetonio; Hiſtoriam quoque apud Tac. 6. Ann. extremo. De hoc ſic Plin. 11. 37. *Ferunt Tiberio Cæſari nec alii genitorum mortalium, fuiſſe natura, ut expergefactus noctu pauliſper, haud alio modo quam luce clarâ contueretur omnia, paulatim tenebris ſeſe obducentibus.* Nonnulla de eo ſparſim apud Senecam. Inter quæ hoc, De ben. 2. 7. *Rogatus à Nepote M. Allio prætorio, ut æri alieno ejus ſuccurreret, edere illum ſibi nomina creditorum juſſit. Hoc non eſt donare, ſed creditores convocare. Cum edita eſſent, ſcripſit Nepoti juſſiſſe ſe pecuniam ſolvi; adjecta contumelioſâ admonitione, effecit, ut nec æs alienum haberet, nec Beneficium: Liberavit illum à creditoribus, ſibi non obligavit. Aliquid ſecutus eſt; puto noluit plures eſſe qui idem rogaturi concurrerent.* De Nomine Probus in Epitome: *Tiberii cæperunt vocitari, qui ad flu. Tiberim naſcebantur*, Hinc adject. *Tibereius* Stat. Silv. 3. 3.

——Tibereia primum
Aula tibi, vix dum ora novâ mutante juventâ
Panditur.——

Fuit & ejus nominis Grammaticus qui de Ideis Orationis ſcripſit libb. 3. aliaque compluria. Suid. Item Artis Veterinariæ ſcriptor Græcus.

Tibullus, Poeta elegiographus, juxta Quintiliani ſententiam, imprimis elegans, terſus, ad amores & delicias aliquanto proclivior. Ovid. Amor. 1. 15.

Donec erunt ignes, arcuſque Cupidinis arma
Diſcentur numeri, culte Tibulle, tui.

Idem elegiam habet, cujus Lemma:

——Tibulli mortem deflet.

Non tamen familiaris ei fuit Ovidius. Sic enim ait:

Virgilium tantum vidi; nec avara Tibullo
Tempus amicitiæ fata dedere mihi.

Horatius de Patre ſuo:

Nonne vides Albi, ut male vivit filius?

Ubi Theod. Marc. Ut Sat. 2. Mecænati ſuo, ita nunc Albio Tibullo Verres hic dentis ſui obliquum ictum infligit. Ibi Mecænatis mollitiem, hic Tibulli miſeram vitam, ſive paupertatem adrodit. Hæc ille. Atqui Statius:

——Diveſque foco lucente

Tibullus; alluſione, ut puto, ad illud ipſius Tibulli in principio operis:

——Meus aſſiduo luceat igne focus.

Quin & Horatius alibi de Tibullo:

Non tu corpus eras ſine pectore; Dii tibi formam,
Dii tibi divitias dederant artemque fruendi.

Supra dixit:

Albi, noſtrorum ſermonum candide Judex.

Ubi alludere videtur ad nomen *Albii*.

Ticida, Poeta Rom. qui epigrammata ſcripſit tempore Val. Catulli. Amavit Metellam quam ficto nomine *Petillam* vocavit. Ovid. Triſt. 2.

Quid referam Ticidæ, quid Memmi carmen?

Tillius Cimber acerrimus Cæſarianarum partium defenſor Cæſarem poſtea interfecit, Sen. Epiſtola 83. De C. Cæſaris cæde tam creditum eſt Tillio Cimbro quam C. Caſſio. Caſſius totâ vita aquam bibit. T. Cimber & nimius erat in Vino & Scordalus. In hanc rem jocatus eſt ipſe: Ego, inquit, quemquam feram, qui vinum ferre non poſſum?

Tigellinus, Romanus vir Vitæ corruptiſſimæ, qui Neroni intimarum libidinum conſcientiâ cum eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Tac. Hiſt. 1. *Sophonius Tigellinus obſcuris parentibus, fœdâ pueritiâ, impudicâ ſenectâ, præfecturam vigilum, & prætoris & alia præmia virtutum, quâ velocius erat, vitiis adeptus, crudelitatem mox, deinde avaritiam & virilia ſcelera exercuit: corrupto ad omne facinus Nerone, quædam ignaro auſus, ac poſtremo ejuſdem deſertor & proditor* Ἀσελγείᾳ τε καὶ μιαιφονίᾳ πάντας καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπους ὑπεράραντα. Ita de eo Xiphilinus: poſtea rerum potito Othone ad aquas Sinueſſanas ſupremæ neceſſitatis nuncio accepto inter concubinarum oſcula fauces ſibi præcidit. Ita Tacitus ubi ſupra, & Plut. in Othone. Juvenal. Sat. 1.

Pone Tigellinum, tædâ lucebis in illâ
Quà ſtantes ardent.

Tigranes, rex maj. Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati, victus eſt primò à Lucullo, deinde à Pompeio M. in deditionem acceptus, & in regnum reſtitutus, perſolutis 6000. talentis. Crebra ejus mentio apud Cic. pro Lege Maniliâ. Luc. lib. 2.

Tigranemque meum, nec Pharnacis arma relinquas.

Tigres Vide *Pigres.*

Timæus, Siculus, hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit, etiam uſque adeo arrogans, ut Thucydidem & Philiſtum in hiſtoriâ à ſe facilè ſuperatum jactet. Ipſe vero Siculâ quadam pinguedine delibutus ad ridenda, minimeque ad hiſtoriæ gravitatem pertinentia digreditur. Plut. in Niciâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 12.

Timæus, Locrus, philoſophus Pythagoricus, cujus extat libellus de naturâ & animâ mundi, Doricâ ſcriptus dialecto, quemque Plato loquentem inducit in dialogo ſuo, cui indè *Timæo* nomen; quem item de Pythagorâ librum ſcripſiſſe ait Suidas. Vide Jonſium de Script. Phil. pag. 32. & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 458. Diverſus ab his duobus eſt *Timæus* ille Lexici Platonici auctor, apud Phot. Ecl. 151. Itemque *Timæus* Mathematicus, laudatus Plinio. *Timæus* quidam de medicinâ metallicâ ſcripſit, ut auctor eſt idem Plin. 33. 3. ubi perperam *Remeus* legitur.

Timagenes, Rhetor Alexandrinus, de quo vide Lamb. in Horatianum illud, lib. 1. Ep. ult.

Rupit Hyarbitam Timagenis æmula lingua.

Timagenes, Mileſius hiſtoricus, de quo & cæteris *Timagenibus*, vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pagg. 151. & 420. Quædam etiam habet Lipſius ad Sen. de Ira 3. 23.

Timagoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus miſſus fuerat more Perſarum adulando adoraverat. Suidas & Valerius Max.

Timanthes, pictor egregius Zeuxis tempore. Hujus eſt Iphigenia poetarum laudibus celebrata, quâ ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes ac triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velavit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parvâ in tabulâ, cujus magnitudinem exprimere cupiens, pinxit juxta Satyros thyrſo pollicem ejus metientes. Plin. 35. 8.

Timarchus hiſtoricus, de quo videndus Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 16.

Timochares, Athenienſis, regis Pyrrhi amicus, qui ad C. Fabricium conſulem furtim venit, ac præmium petivit: & ſi de præmio conveniret, promiſit regem venenis necare: idque facilè eſſe factu dixit, quoniam filii ſui pocula in convivio regi miniſtrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum ſcripſit; Senatus legatos ad regem miſit, mandavitque, ut de Timochare nihil proderent, ſed monerent, ut rex circumſpectiùs ageret, atque à proximorum inſidiis ſalutem tutaretur. Gellius ex Val. Antiate 3. 8. *Timochares* quidam ἐν τοῖς περὶ Ἀντιόχου citatur Euſebio, lib. 9. de Præp. Evang. Alius forſan *Timochares* eſt Scholiaſtæ Arati laudatus, ubi de Lyrâ.

Timoclea, mulier Thebana, ſtuprum à quodam barbaro Thracum principe per vim paſſa, injuriam hoc modo ulta eſt. Odio enim diſſimulato, dixit ſtupratori ſe ſcire locum, ubi plurimum eſſet auri, perductuſque eſt ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domûs parte. Quò cum Thrax veniſſet, & jam pronus immineret puteo, à Timocleâ quæ à tergo ſtabat dejectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus ex Plut.

Timocles, Comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timocrates, Epicuri diſcipulus, ſcriptor vetuſtus citatur à Laertio, lib. 10. Ac videtur hic ipſe eſſe, qui ſcripſit librum

de Dione. Patriâ fuerit Adramyttenus, ſi eundem ſignat Stephanus cum ait, Βέρεξ, ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Αἰθιοπίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνός.

Timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini aviditatem hoc tulit epitaphium:

Multa bibens, & multa vorans, male denique dicens
Multis, hic jaceo Timocreon Rhodius.

Vide Voſſ. P. Gr. pag. 28.

Timolaus Lariſſæus, è Lariſsâ Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni. Scripſit poema de bello Trojano. Suidas.

Timolaus Phrygiaca edidit. Plut. in Flum. ubi de Mæandro.

Timoleon, Corinthius, dux inclytus viribus fortiſſimus, vitâque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas à Dionyſii tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, urbe potitus, ac Dionyſio clam ſeſe atque arcem Timoleonti dedente, ab eo cum paucis in exilium Corinthum miſſus eſt. Ille vero arcem ſolo æquavit, & Syracuſanis libertatem reſtituit. Deinde contra Leontinos pergens eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſummâ æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plut.

Timomachus, Byzantius, pictor nobilis, Jul. Cæſaris ætate. Fecit Medeam & Ajacem quos ipſe Cæſar 80. talentis emit, in temploque Veneris dedicavit. *Timomachus* ἐν Κυπριακοῖς advocatur ab Athen. lib. 14.

Timon, Apolloniates, ſeu Nicenus philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripſit Tragœdias, Comœdias, & Satyras. Amarulentus & mordax fuit, *Sillorum*, i. e. dicacitatum ſcriptor.

Timon, Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congreſſus, præter unius, Alcibiadis adoleſcentis. Interrogatus autem quæ cum illo cauſa eſſet amicitiæ: *Quod ſciam*, inquit, *illum quandoque multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum.* His de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, quaſi *genus hominum infenſum habens*. Sed & mortuo mirum contigit, ut ſepulchrum ejus, quod erat in litore, mare quaſi peroſum exundatione ab ſe abſtruſerit, longeque expulerit. Erat autem Timon ex eo Atticæ pop. ſeu op. cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philoſophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Patrem habuit Echecratidem, nullâ aliâ re inſignem, quàm quòd Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere (verba ſunt Tanaqu. Fabri ad Luciani Timonem) cum eam rem Plut. διὰ παρεκβάσεως in vitâ M. Antonii abſolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuiſſe, & moribus adeo factum ad humanitatem, nihil ut ipſo χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quòd illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam facere. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, ſed feras oderat, quibus ætas illa ſcatebat. Certè qui Ariſtophanis fabulas legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis teſtimonium, qui ita ſcripſit Ep. 24. inter illas quæ non ita pridem à Leone Allatio vulgatæ ſunt. Συνέγνων, inquit, ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος. Μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. Extat ejus epitaphium olim à Callimacho ſcriptum; & item alterum quod homo providus ſibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio eſt:

Ἐνθάδ' ἀποῤῥήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι,
Τοὔνομα δ' οὐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plut. ſepultum fuiſſe Ἁλῆσι, ſed cum duæ ſint Ἁλαὶ, locum illum Plut. de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἁλαὶ ad tribum Ægeidem pertinebant, alteræ non item.

De *Timone* Phliaſio Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 7. P. Gr. pag. 62. Art. Poet. cap. 20.

Timonax, ἐν πρώτῳ περὶ Σκυθῶν citatur Apollonii Scholiaſtæ in lib. 4. & eopſe libro Τιμώναξ ἐν πρώτῳ τῶν Σικελικῶν.

Timoſthenes, præfectus claſſis Ptol. Philadelphi. Scripſit de portubus libros 10.

Timotheus, dux Athenienſium feliciſſimus, Cononis filius, ad cujus imaginem pictores Fortunam depinxerunt cogentem urbes ad rete, ipſo juxta dormiente. Quod vel aſſentationis vel invidiæ cauſa in eum ſic excogitatum fuit. A Platone frugali, Muſicâque cœnâ exceptus, cum ex eâ melius quàm poſt opiparas epulas ſe haberet, dicere conſuevit: *Qui cum Platone cœnant, etiam poſtero die bene habent.* Vide Suidam, & Cic. lib. 1. de Off. 2. *Timotheus* Athenienſis, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. 3. *Timotheus*, muſicus Mileſius, ſub Philippo rege Macedonum. Hic cum decimam chordam Lyræ adjeciſſet, à Lacedæmoniis civitate ejectus eſt. Id Senatus Conſultum apud Boëthium habes lib. 1. de Muſ. cap. 1. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 46. Vide Suidam. 4. Alius ſculptor nobiliſſimus; unus ex illis qui Mauſoleum cælaverant. Plin. 34. 5. Alius comes peregrinationum D. Pauli, Epiſcopus Eccleſiæ Epheſinæ, Martyr ſub Nerone. Volat. lib. 2.

Timotheus Athenienſis, volumine claruit de Vitis. Laert. in Plat. Ariſt. Zen. & Speuſ. Voſſius eundem putat cum Timotheo illo, cujus Ἀργολικὰ citat Plut. de Flum. capp. de Inacho, & Hebro. At omnino diverſus eſt *Timotheus* gentilis Theologus, de quo Arnobius, lib. 5. Eſt & alius *Timotheus* Chronographus Chriſtianus, qui de initio rerum ac Deo præclarè ſcripſit. Alius denique *Timotheus* Gazæus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 21.

Timoxenus, ἐν τῷ περὶ λιμνῶν laudatur ab Æſchyli Scholiaſte in Perſas; ſed leg. περὶ λιμένων. Voſſius.

Tiphys, primæ navis, quæ Argo dicta eſt, gubernator, & Argonautarum in Colchicâ expeditione ſocius, Hagnii fil. juxta Apollodor. lib. 1. & Val. Flac. Argon. lib. 1. At Hyginus Fab. 14. 18. Bœotum illum facit, Phorbantiſque & Hymanes filium. Morbo præterea abſumptum eſſe refert in Maryandinis in Propontide apud Lycum regem. Vide Pauſ. in Bœot. Steph. de urb. Apollon. & ejus Schol. Val. Flaccum (qui illi Erginum ſucceſſiſſe vult) Apollodorum & Hyginum. Orpheus:

Τῖφυν τ' Ἁγνιάδην δολιχῆς ἰθυντῆρα νηὸς·
Θεσπιέων δ' ὄχ' ἐτῆμος ἐφ' ὕδασι Τερμισοῖο
Ἄγχερος λαοῖσι φαεσιῤῥέεθρον ἄμειβεν·
Ὃς περὶ μὲν βύκταισι, καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις
Νῆα κατιθυνέειν ἤδαεν πολυμήτιδι τέχνῃ.

Apollonius, lib 1.

Τῖφυς δ' Ἁγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
Κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας
Καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.

Val. Flaccus, lib. 1. ver. 480.

Pervigil Arcadio Tiphys pendebat ab aſtro
Hagniades; felix ſtellis qui ſegnibus uſum
Et dedit æquoreos cœlo duce tendere curſus.

Virgil. Ecl. 4.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos heroas.———

Ubi Servius *Tiphya* poni ait pro quocunque navis gubernatore. Propriè accepit Ovid. 1. Art.

Tiphys in Æmoniâ puppe magiſter erat.

Itemque Seneca in Medeâ:

Auſus Tiphys pandere vaſto
Carbaſa ponto, legeſque novas
Scribere ventis.

Idem ibidem:

Tiphys imprimis domitor profundi.

Sic & Claud. lib. 1. de bello Getico:

Intacti cum clauſtra freti coeuntibus æquor
Armatum ſcopulis audax irrumperet Argo,
Omnibus attonitis ſolus poſt numina Tiphys
Incolumem tenui damno ſervaſſe carinam
Fertur, & ancipitem montis vitaſſe ruinam.

Sed proverbialiter idem Ovid.

——— *Tiphys-dicar amoris ego.*

Atque idem Seneca his verſibus vaticinio plenis:

Venient annis ſecula ſeris,
Quibus Oceanus vincula rerum
Laxat, & ingens pateat tellus,
Tiphyſque novos detegat orbes
Nec ſit terris ultima Thyle.

Et in loco Virgilii ſuperius adducto. Neque hoc ſolum, ſed à *Tiphy* dicti *Tiphæenſes* pop. Bœotorum, qui eſſent ſcientiſſimi rei maritimæ, quod eſt apud Pauſ. in Bœot. Quin ab eodem gubernatore navigium ſic dictum eſt, nam Sidon. Apoll. lib. 1. Ep. ita ſcribit: *Tiphyn curſoriam, ſic navigio nomen eſt, aſcende.* Hic Nauclerus peſte extinctus eſt. Orpheus ver. 720.

Ἔνθα καὶ αἶσα παρέσχε καταφθίσθαι δύο φῶτας,
Ἀμπυκίδην Ἴδμωνα, κυβερνητῆρά τε Τῖφυν
Τὸν μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἠρείσατο νοῦσος,
Τὸν δ' ἔκτεινεν θὴρ σῦς ἄγριος.

Apollonius, lib. 2. ver. 856.

Ἁγνιάδην Τῖφυν θανέειν φάτις· οὐδέ οἱ ἦεν
Μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω, ἀλλά νυ καὶ τὸν
Αὖθι μινυνθαδίη πάτρης ἑκὰς εὔνασε νοῦσος.

Val. Flaccus, lib. 5.

Ecce inter lacrymas, interque extrema virorum
Munera, quem curſus penes imperiumque carinæ
Tiphyn agit violenta lues.———

Tireſias,

Tireſias, , vates Thebanus Eueri fil. qui cum aliquando in Cithærone vidiſſet duo dracones coeuntes, obſervatâ fœminâ ex iis occidit illam: quo facto in fœminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cum rurſus poſt ſeptem annos eodem pacto, & marem draconem interfeciſſet, in priſtinam formam rediit. Quo factum eſt, ut exorto poſtea jocoſo inter Jovem & Junonem certamine, Virine an fœminæ majorem ex coitu voluptatem caperent, ille potiſſimum judex ſit adhibitus, ut qui utrumque fuiſſet expertus. Tireſias autem pro Jove ſententiam tulit, aſſerens multo plus de coitus voluptate percipere fœminas. Dixit enim τῶν μοιρῶν ἐσῶν δέκα, τὴν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα ut ait Phlegon. Ob quod à Junone excæcatus eſt. Alii vero propterea excæcatum dicunt quòd Palladem nudam in fonte conſpexiſſet. Jupiter autem id ſolatium viſus amiſſi, divinationis peritiam illi dedit, & ut ſeptem ætates viveret, inquit idem Phlegon; Licet Agatharchides dicat eum vixiſſe ſolum πέντε γενεῶν πλέον. Hinc Lycophron eum vocat νεκρόμαντιν ἑπτέμπελον, Lucilius *grandævum*, Statius *longævum* vocat: Διὸς ἔξοχος προφήτης Pindaro dicitur Nem. Od. 1.
Theocritus Idyll. 25.

Τειρεσίαν πόκα μάντιν ἀλαθέα πάντα λέγοντα
Ἀλκμήνα καλέουσα.

Hujus animam evocat Ulyſſes apud Hom. Odyſſ. 10. (Vide ſis quoque Horatium) multaque ab eo futura edocetur. Strab. lib. 9. author eſt ejus monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſo monte Bœotiæ, juxta fontem ejuſdem nominis, ubi profugus diem ſuum obiit, cum jam ſenex gelidiſſimam Tilphoſſæ aquam hauſiſſet, ibidemque Thebanos ſepulto divinos honores ei tribuiſſe. Ovid. Met. lib. 3. Ponitur pro cæco apud Juv. Sat. 13. ——*Tandemque fatebere lætus*

Nec ſurdum, nec Tireſiam quenquam eſſe Deorum.

Plura de Tireſiâ videre cupienti adeundus Barthius ad Stat. Theb. lib. 2. verſ. 95. & lib 4. pag. 1066. & Paſſeratius in illud Prop. lib. 4.

Magnam Tireſias aſpexit Pallada vates.
Fortia dum poſitâ Gorgone membra lavat.

Tiridates, Armeniæ rex. Horat. l. 1. 26.

Quid Tiridaten terreat unice
Securus.——

Meminit quoque *Tiridatis* Armeniæ regis, ejuſdemque in urbem Rom. introitûs Tranquillus in Claudio Cæſ. Item nomen magi cujuſdam apud Plin. l. 30. c. 3.

Tiro, Ciceronis libertus, occultas ſcribendi notas, quæ hodie *Siphræ* dicuntur, primus inveniſſe fertur. Polydor. Virg. de rerum invent. l. 2. c. 7. Scripſit libros de Vitâ patroni ſui, quorum quartum citat Aſcon. Ped. in Orat. pro Milone: Scripſit etiam de jocis Ciceronis, teſte Macrob. Sat. l. 2. c. 1. Niſi quis Ciceronis ipſius eſſe malit. Sane dubitatum eſſe de auctore docet Fabius l. 6. c. 3. apud quem nonnulla ex ridiculis illis ſuperſunt l 6. c. 4. ut & Plut. in Cic. & Macrobium ubi ſupra. Præclarum ejus elogium vide apud Gellium l. 7. c. 3. Atque idem l. 13. c. 9. vocatur *adjutor in literis ſtudiorum Ciceronis.* Imò Tullio κανὼν eſſe ſcriptorum ſuorum ſolet, ut ipſe agnoſcit l. 16. ep. 17. Notas, quibus litera verbum facit, primus reperit. Eas autem primus in lucem dedit vir ſummus Janus Gruterus. De eodem ſic Hieron. in Chronico Euſeb. *M. Tullius Tiro, Ciceronis libertus, qui primus notas commentus eſt, in Puteolano prædio, uſque ad centeſimum annum conſeneſcit.*

Tiſiphone, ultricem cædis, fig. Invidi enim & vindictæ cupidi furiis merito agitari dicuntur. Monſtroſam hujuſce vocis notationem adfert Statii Schol. in 1. Theb. *Tiſiphone*, inquit, *quaſi* τούτων φωνὴ, *id eſt, iſtarum vox.* Hor. Serm. 1. Sat. 8.

—— *Hecaten vocat altera, ſævam*
Altera Tiſiphonen.

Tibullus 1. 3.

Tiſiphoneque impexa feros pro crinibus angues
Sævit.——

Claud. lib. 1. de Raptu Proſ.

——*Crinitaque ſontibus hydris*
Tiſiphone quatiens infauſto lumine pinum
Armatos ad caſtra vocat pallentia manes.

Virgil. Æneid. 6.

Tiſiphoneque ſedens pallâ ſuccincta cruentâ
Veſtibulum inſomnis ſervat noctéſque dieſque.

Ultrix dicitur eidem, ut & Papinio lib. 8. Theb.

Titan, vel *Titanus*, Cœli & Veſtæ fil. frater Saturni natu major, ad quem quamvis paternæ hæreditatis jus pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi jure eâ lege ceſſit, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cœli imperium ad liberos ſuos rediret. Verum cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, ut primum Jupiter, deinde Neptunus & Pluto clam eſſent educati, eâque viâ liberos ſuos avitâ ſucceſſione dejectos videret, unà cum filiis ſuis *Titanibus* bellum adverſus fratrem ſuſcepit, cujus exitus is fuit, ut victus prælio Saturnus, unà cum matre & ſorore in hoſtium manus pervenerit, arctiſſimæque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Jupiter, victis Titanibus eum liberavit. Ponitur aliquando pro *Sole.* Ovid. Met. 1.

Nullus adhuc mundo præbebat lumina Titan.

Juvenalis Titanem poſuiſſe videtur pro Prometheo:

E meliore luto finxit præcordia Titan.

Heſychius: τιτὰν, τιμωρητὴς, καὶ τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου ὄνομα. Sed poſteriore modo ſumptum vocabulum ſcriberetur τειτὰν, ut adimpleatur numerus 666. qui in Apocalypſi notatur, ut numerus Beſtiæ, vel Antichriſti. Palmerius.
Hinc *Titanius*, ut *Titania caſtra* apud Virg. & *Titania bella* apud Sil. Italicum. Item *Titaniacus*; Ovid. Met. 7.

Hinc Titaniacis ablata draconibus, intrat
Palladias arces.——

Item *Titanicus*. Unde proverb. Τιτανώδες βλέπειν *Titanicum tueri.* Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 20.

Titanes, filii feruntur Titani fratris Saturni, de quo ſupra. Aliis videntur ſic dicti ἀπὸ τῆς τίσεως, i. e. ab ultione; aliquibus ἀπὸ τοῦ τιταίνειν, quod eſt *trahere*, vel *extendere*. Diodorus omnes communi nomine à Titeâ matre vult appellatos, quæ quidem fabuloſa omnia. Euſt. in Hom. & alii intelligunt per eos ſpiritus & ventos, qui ex cœlo, i. e. aëre, ad terram demiſſi occultantur in eâ, atque ita terræ motus generant, qui ſæpe multos homines opprimunt & conficiunt. Atque eò etiam (ſi Phyſicè fabulam enodes) referri poſſunt & verba Heſiodi in Theog. ubi ſimul etymon proditum ab eo, quod ſupra expreſſimus: Sic enim ait,

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκε,
Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.

Quo loco Interpres Titanes, ἀπὸ τοῦ μέλλειν αὐτοὺς τιμωρίαν τίειν ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς ὕβρεως appellatos eſſe ait. Vel ἀπὸ τοῦ τιταίνειν τὴν ψυχὴν ἑαυτῶν, ὅ ἐστι βλάπτειν, μέλλοντας τιμωρεῖσθαι ὑπὸ Διὸς διὰ τὴν αὐτῶν ἀδικίαν καὶ ἐπανάστασιν. Τιτῆνες γὰρ οἱ ἄδικοι, καὶ βλαβεροὶ, ὅθεν καὶ Τιτῆνες ὀνομάζονται οἱ τιμωροῦντες.
Suidas καταχθονίους δαίμονας exponit. Sanè Hom. hymno in Apollinem:

Τιτῆνές τε θεοὶ, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε.

Hos fama eſt omnium primos metendi artem à Cerere fuiſſe doctos. Apollon. lib. 4.

Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δή ποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαεν σταχὺν ὄμπνιον ἀμήσασθαι.

Ex horum ſanguine cum Diis bellum gerentium, qui in terram defluxit, varia ſerpentum genera exorta eſſe ſcribit Nicander in Theriacis hoc pacto.

Ἀλλ' ἤτοι κακοεργὰ φαλάγγια, σὺν καὶ ἀνιγροὺς
Ἑρπηστὰς, ἔχιάς τε καὶ ἄχθεα μυρία γαίης
Τιτήνων ἐνέπουσιν ἀφ' αἵματος.

Quin & Orpheus hymno in Titanes:

Τιτῆνες Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
Οἴκοις Ταρταρέοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες,
Ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
Εἰναλίων πτηνῶν τε, καὶ οἳ χθόνα ναιετάουσιν,
Ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ κατὰ κόσμον.

Hinc Titanis pro Lunâ. Papin. Theb. 1.

Jamque per emeriti ſurgens confinia Phœbi,
Titanis latè mundo ſubvecta ſilenti
Roriferâ gelidum tenuaverat aera bigâ.

Servius ad Æn. 10. Phœbe Luna, ſicut Sol Phœbus. Item & Titan Sol, & Titanis Luna. Apollon. lib. 4.

Τὴν δὲ νέον Τιτηνὶς ἀνερχομένη περάτηθεν
Φοιταλέην ἐσιδοῦσα θεὰ ἐπεχήρατο μήνη.

Alioquin epitheton eſt hæc vox. Val. Flac. lib. 7.

Mentita Magica Circen Titanida virgo.

Juven. Sat. 8.

Inter majores pones Titanida pugnam. Barth.

Tithonus, Laomedontis, Trojanorum regis fil. qui cum ob formæ præſtantiam ab Aurorâ adamaretur, ab eâdem raptus eſt, & curru ejus in Æthiopiam advectus, ubi & Memnonem ex eâ genuit. Vide Servium in illud Æn. 4.

Et jam prima novo ſpargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.

Fabulantur Poetæ, hunc ſummi muneris loco longiſſimam vitam ab Aurorâ petiiſſe, eâque imperatâ, cum ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore, tandem in cicadam verſum fuiſſe. Horat.

Longa Tithonum minuit ſenectus.

Idem lib. 1. Od. 28.

——*Tithonuſque remotus in auras.*

Ubi Acro & Porphyrio, itemque alii oſcitantes interpretes ac-

ceperunt pro Tithono mortuo. Atqui poeta fabellam perſtringere voluit ex mythologiâ, ut dixi, de Tithono in cicadam verſo, & ſuſpenſo in auris, ſive aere, in caniſtro ſive fiſcellâ. Euſt. ad Iliad. Λ. Οἱ ποιηταὶ λαλοῦσι, περὶ Τιθωνοῦ ὅτι τε εἰς τέττιγα διὰ γῆρας μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ, ἢ ἐν καρτάλλῳ ἐκρεμάσθη. Cleanthes apud Athen. lib. 3. Τιθωνὸς ἀθανασίας ἐπιθυμήσας ἐν θαλάμῳ (lege ἐν ταλάρῳ) κρέμαται πάντων ὑπὸ γήρως ἐστερημένος τῶν ἡδέων.
Propert. 2. 18.

At non Tithoni ſpernens Aurora ſenectam
Deſertum Eoâ paſſa jacere domo eſt.
Illum ſæpe ſuis decedens fovit in ulnis
Quàm prius abjunctos ſedula lavit equos.
Illum ad vicinos cum amplexa quieſceret Indos
Maturos iterum eſt queſta redire dies, &c.

Titi Livii duo fuere, alter Tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Alter Patavinus, qui floruit ſub Auguſto ac Tiberio. Vide *Livius.*

Titia Curia, & *Titienſis* tribus, dicta à *Tito* Tatio. Feſtus.

Titianus, Titiani fil. orator Græcus, præceptor Maximini principis, ſcripſit libros provinciarum pulcherrimos. Appellabatur ſimia ſui temporis, quod omnia prope imitaretur. Jul. Capit.

Titii, ſacerdotes Apoll. à *Titiis* avibus, quas in auguriis certis obſervare ſolebant, ſic dicti. Var. l. 4. de L. L.

Titormus, bubulcus monſtroſæ fortitudinis, cum Milone Crotoniatâ de robore certavit, vicitque, cum pedem tauri unâ manu, alterâ vero alterius tauri pedem, ipſis per vim conantibus reſilire, traheret. Ælian. ποικ. 12. 22. Heſych. Τίτορμος, οὗτος Αἰτωλὸς ἀνὴρ διαβεβοημένος ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει.

Titus, clariſſimus Romæ Imp. Veſpaſiani fil. Domitiani frater. Dictus eſt *amor*, ac *deliciæ humani generis* Tranquillo in ejus vitâ. Ubi vox *deliciæ* una ex illis eſt, quas obſervat Caſaubonus negotium faceſſere Græcis interpretibus. Itaque ex iis alii omiſerunt iſto loco, ut Pæanius, qui ita vertit: τὸ πλῆθος γοῦν αὐτὸν κοινὸν ἔρωτα προσηγόρευε. Alii pro eâ poſuerunt τρυφή· cujus tamen dictionis ſimilem uſum non reperies apud eos, qui verè Ἑλληνίζουσι. Suidas. Ὡς πρὸς ἁπάντων ἔρως τε καὶ τρυφὴ τῆς θνητῆς προσαγορευθῆναι φύσεως. Memorabilis eſt vox illius apud Suet. in ejus vitâ: *Amici hodie diem perdidi.* Quod pleniùs explicat Themiſtius Orat. 6. Τίτου τοῦ γενναίου τὸ λαμπρὸν καὶ μέγα ἐκεῖνο ῥῆμα, ὅτι, Τήμερον οὐκ ἐβασίλευσα, οὐδὲν γὰρ εὖ ἐποίησα. Interfectum à Domitiano fratre Dio, ex eoque Zonaras, item alii, ut Suidas, notant. Suet. tamen febri extinctum adſtruit, ut & Eutrop. Aurel. Victor, aliique minorum gentium hiſtorici. Vide Theod. Marcilium ad Sueton. Hic admiratus munitiones Hieroſolymæ videnſque eas à ſe ſuperatas, dixit: *Planè Deo adjuvante pugnavimus*; ita Joſeph. lib. 7. de Bell. Jud. cap. 16. *Quin & coronari noluit, dicens Deo victoriæ hujus coronam deberi.* Audi Philoſtrat. lib. 6. de Vita Apol. *Finitimæ gentes ob victoriam coronare ipſum voluerunt*; ille vero ſe tali honore indignum eſſe reſpondit, non enim ſe talium operum auctorem, ſed Deo contra Judæos iracundiam demonſtranti manus ſuas præbuiſſe.

Titus, nomen viri, ad quem Epiſtolam ſcripſit B. Paulus, cum in Cretâ eum reliquiſſet, ut oppidatim presbyteros conſtitueret.

Tityrus. Hic nomen peperit fiſtulæ cantus, cui vacabat. Ariſtoph. enim καλαμίνην σύριγγα dixit, quam Dorienſes Τιτύρινον vocant. Athenæus lib. 4. ὁ δὲ καλάμινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι. Grammatici veteres notant hircum appellari *Tityrum* Afrorum linguâ, eandemque ἐπωνυμίαν ſortitum eorum cuſtodem. At Servius aſſerit arietem majorem *Tityrum* dici linguâ Laconum. Fungerus. Nonnulli volunt Tityrum ſic appellatum à ſaltationibus, quæ propriè paſtorum. Rem ducas ex Æliano ποικιλ. l. 3. c. 40. Οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν, οἱ ὑπὸ ἐνίων Τίτυροι ὀνομάζονται· ἔσχον δὲ τοὔνομα ἐκ τῶν τερετισμάτων, οἷς χαίρουσι Σάτυροι.

Tityus, Jovis fil. ex Elara Orchomeni filiâ, quam cum Jupiter compreſſiſſet, gravidamque reddidiſſet, veritus Junonis indignationem, inter terræ viſcera eam occultavit; inſtante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa eſt, qui quòd dehiſcente terrâ luci redditus eſſet, Terræ fil. creditus eſt. Hic cum poſtea adultus, Junonis inſtinctu Latonam de ſtupro interpellaſſet, vimque illi inferre conatus eſſet, Jovis fulmine ictus, aut (ut alii malunt) Apollinis telis confixus eſt, & ad inferos detruſus, ubi humi exporrectus novem terræ jugera dicitur occupare, jecurque perpetuo cum Lunâ renaſcens vulturi, aut, ut Hygino placet, ſerpenti exedendum præbere. Hom. Odyſſ. Λ.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ᾽ ἐπ᾽ ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, &c.

Virgilius Æn. 6.

Necnon & Tityon terræ omnipotentis alumnum
Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus
Porrigitur; roſtroque immanis vultur adunco
Immortale jecur tondens, fœcundaque pœnis
Viſcera, rimaturque epulis, habitatque ſub alto
Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis.

Ubi benè *novem*, quod hauſit ex Magiſtro Lucretio lib. 3.

——Novem diſperſis jugera membris
Obtinet.——

Eum vero ſequuntur:

1. Propertius l. 3. el. 5.

Nam tribus infernum cuſtodit faucibus antrum
Cerberus, & Tityo jugera pauca novem.

2. Tibullus l. 1. el. 3.

Porrectuſque novem Tityus per jugera terræ
Aſſiduas atro pectore paſcit aves.

3. Ovidius in Ibin:

Jugeribuſque novem, qui ſummus diſtat ab imo,
Viſceraque aſſiduè debita præbet avi.

Idem Met. 4.

Viſcera præbebat Tityus lanianda, novemque
Jugeribus diſtractus erat.

Hæc illi. Horat. carm. 3.

Incontinentis nec Tityi jecur
Relinquit ales.

Ovid. Pont. 1. 2.

Sic inconſumptum Tityi, ſemperque renaſcens
Non perit, ut poſſit ſæpe perire jecur.

Seneca in Thyeſte:

Aut pœna Tityi ſemper accreſcens jecur
Viſceribus atris paſcit effoſſis aves.

Idem:

Præbet volucri Tityus æternas dapes.

Claudian. in Gigantom.

Quid dicam Tityon, cujus ſub vulnere ſævo
Viſcera naſcuntur gravidis certantia pœnis?

Stat. Theb. 1.

Terrigenam Tityon Stygiis extendit arenis.

Idem Theb. 11. initio:

Quantus Apollineæ temerator matris Averno
Tenditur: ipſæ horrent, ſi quando pectore ab alto
Emergunt volucres, immenſaque membra jacentis
Spectant, dum miſeræ creſcunt in pabula fibræ.

Ubi ſis Barthium conſule. Qu. Calaber, lib. 3.

Οἷος ὑπερφίαλος Τιτυὸς πέσεν ὁππότε Λητὼ
Ἐρχομένην Πυθῶδε βιάζετο, καί ἑ χολωθεὶς
Ἀκάματόν περ ἐόντα θοῶς ὑπεδάμνατ᾽ Ἀπόλλων
Λαιψηροῖς βελέεσσιν, ὁ δ᾽ ἀργαλέῳ ἐνὶ λύθρῳ
Πουλυπέλεθρος ἔκειτο κατὰ χθονὸς εὐρυπέδοιο
Μητέρος ἧς, ἡ δ᾽ υἷα περιστενάχησε πεσόντα
Ἀχθομένη μακάρεσσι, γέλασσε δὲ πότνια Λητώ.

Ait Tityum Apollinis telis confixum. Ita ante eum Apollonius:

Ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος ὀϊστεύων ἐτέτυκτο
Βούπαις, οὔπω πολλὸς ἑὴν ἐρύοντα καλύπτρην
Μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὅν ῥ᾽ ἔτεκέν γε
Δῖ᾽ Ἐλάρη, θρέψεν δὲ καὶ αὖθις ἐλοχεύσατο Γαῖα.

Callimachus vero in lavacrum Dianæ non ab Apolline ſed à Dianâ confoſſum Tityum fuiſſe oſtendit, cum ait:

Ἄρτεμι παρθενίη Τιτυοκτόνε.——

Ac Pauſanias in Laconicis ſcriptum reliquit in quodam templo poſitas fuiſſe Apollinis & Dianæ imagines, à quibus utriſque Tityus ſagittis conficeretur. Apollodorus lib. 1. Ὡς δὲ ὁ φρουρῶν τὸ μαντεῖον Πύθων, ὄφις ἐκώλυεν αὐτὸν παρελθεῖν ἐπὶ τὸ χάσμα, τοῦτον ἀνελὼν, τὸ μαντεῖον παραλαμβάνει. Κτείνει δὲ μετ᾽ οὐ πολὺ καὶ Τιτυὸν, ὃς ἦν Διὸς υἱὸς καὶ τῆς Ὀρχομενοῦ θυγατρὸς Ἐλάρης· Ἣν Ζεὺς ἐπειδὴ συνῆλθε δείσας Ἥραν, ὑπὸ γῆν ἔκρυψε καὶ τὸν κυοφορηθέντα παῖδα Τιτυὸν ὑπερμεγέθη εἰς φῶς ἀνήγαγεν. Οὗτος ἐρχόμενος εἰς Πυθῶνα Λητὼ θεωρήσας πόθῳ κατασχεθεὶς ἐπισπᾶται. Ἡ δὲ τοὺς παῖδας ἐπικαλεῖται, καὶ κατατοξεύουσιν αὐτόν· κολάζεται δὲ καὶ μετὰ θάνατον, γῦπες γὰρ αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐν ᾅδου ἐσθίουσιν. Sed hæc jampridem vulgata omnia. Quod vero Galenus adnotavit lib. 6. de Dogm. Hippocratis & Platonis contra Chryſippum, non eſt inane rationis; quod cupidine conſtuprandæ Latonæ exarſiſſet, jecore potiſſimum punitum Tityum, ut ſoleant ſervi ea corporis parte plecti quâ pecaverint, fures nempe manibus, fugitivi cruribus, garruli linguâ, guloſi ventre. Ejus quoque mem. Apollon. lib. 1.

Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.

Strabo. lib. 9. hanc fabulam ad hiſtoriam tranſtulit, dicitque

quo

quo tempore Apollo dictus eſt è cœlo in terras adventaſſe, ac homines manſuefeciſſe, qui prius arborum ſylveſtrium fructibus tantum veſcebantur, Tityum tyrannum Panopeæ crudeliſſimum, hominem fuiſſe violentum, atque prorſus flagitioſum, quem Apollo ſagittis confecit. Lucretius vero lib. 3. ad rei Venereæ cupiditatem, animique ſollicitudines hanc fabulam retorſit; cum dicat fieri non poſſe omnino multa, quæ traduntur de inferis, neque Tityum, ſi par jecur univerſo terrarum orbi habuiſſet, perpetuum dolorem ita pati potuiſſe; ſed per hæc animi curas antiquos ſignificare voluiſſe, ut ab iis retrahamur. Verba ejus apponam:

Nec Tityon volucres ineunt Acherunte jacentem:
Nec quod ſub magno ſcrutentur pectore quidquam
Perpetuam ætatem poſſent reperire profectò
Quamlibet immani projecto corporis exſtet
Qui non ſola novem diſperſis jugera membris
Obtineat, ſed qui terrai totius orbem:
Non tamen æternum poterit perferre dolorem,
Nec præbere cibum proprio de corpore ſemper.
Sed Tityos nobis hic eſt, in amore jacentem
Quam volucres lacerant, atque exeſt anxius angor
Aut aliâ quâvis ſcindunt torpedine curæ.

Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 19. Item Tityus Orator homo loquax ſanè & ſatis acutus; de quo Cic. in Bruto.

Tlepolemus, Herculis & Aſtyoches filius, quem ex Ephyrâ urbe Peloponneſi rapuerat. Hom. in Catalogo. Hic cum adoleviſſet, clarus rebus bellicis, corporiſque proceritate inſignis, Lycimnium avunculum ſuum Marte progenitum, & patri ſuo chariſſimum jam ſenem interfecit. Propter quod fabricatis navibus, contractâque juvenum manu patriam reliquit, Rhodumque venit, in quâ trium urbium regnum obtinuit. Belli vero Trojani tempore novem navium claſſe Græcis ſuppetias tulit, quo in bello à Sarpedone Jovis filio interfectus fuit. Ovid. Ep. 1.

Sanguine Tlepolemus Lyciam tepefecerat haſtam
Tlepolemi leto cura novata mea eſt.

Tobias, idem quod *bonus Deus*, vel *bonitas Dei*. Floruit circa tempus Manaſſis, aliorumque precedentium regum Juda, quando decem tribus Iſrael captivæ ductæ ſunt; quod nomen tam patri ſeni, quam filio ejus juv. in ſacris literis tribuitur. Libri Tobiæ auctores videntur pater & filius. Ita Sixt. Senenſis lib. 1. De utilitate autem ejuſdem lib. hæc Sebaſt. Munſterus Præfat. in Metechet Haadidduck, ubi Tobiam aliis V. T. libris omnibus anteponit: *In quo*, ait, *Biblico lib. V. T. invenies tam efficaces ad opera pietatis munitiones, quæ habeant tam vividiſſima adjuncta exempla, ut in hoc libro? Ubi uſquam locorum invenies tam ſinceras paternas, & omni acceptione dignas inſtructiones, qualiter te geras erga Deum, erga parentes, erga pauperes, præſertim domeſticos fidei, erga conjugem, denique erga cunctos mortales, atque erga defunctos ipſos, ut in Tobiâ?* Idem ibidem: *Libellus eſt vere aureus, & juventuti accommodatiſſimus, ediſcendus eſſet à pueris, haud ſecus quam Decalogus, & in imo pectoris diligentiſſime condendus, in quo non niſi mera pietatis ſemina, imò & flores & fructus inveniuntur.* Bullengerus tract. de libb. ſacris: *Inter hiſtoricos*, inquit, *in pleriſque exemplaribus primum locum tenet liber Tobiæ, qui meâ quidem ſententiâ multo felicius Xenophonte, & Ariſtotele Oeconomiam tradit. Nam & exemplis omnia demonſtrat & præceptis ſalutaribus.* Ven. Beda: *Qui liber S. Patris Tobiæ & in ſuperficie literæ ſalubris patet legentibus, utpote qui maximis Vitæ moralis & exemplis abundat & monitis.*

Tolumnius, augur, qui pro Turno bellavit in Æneam. Virgil. lib. 12.

Expediuntque manus; primuſque Tolumnius Augur.

Item Veientum rex, qui Romanorum legatos interfici juſſit, an. U. C. 317.

Tomyris, Scytharum Regina. Tibullus Paneg. ad Meſſalam:

Nec quà regna vaga Tomyris finivit Araxe.

Vide *Thomyris*.

Cuth. *Tonſtallus*, vir doctus, & ſummâ laude dignus, in quo nemo hominum fere (dempto conviciatore Balæo) quicquam invenit reprehenſione dignum, niſi quod Pontificiæ Religioni fuerit addictior. Literas Græcas ad unguem, Hebræas haud modicè calluit, facundus Orator, mathematicæ ad miraculum uſque ſcientiſſimus. In Jure Civili (cujus facultatis Doctoratum adeptus eſt) probè exercitatus, inque Theologiâ verſatiſſimus erat. Denique nec inter poſtremas ejus laudes numerarim quòd cum Eraſmo amicitiam coluit, prout in Epiſt. ejus ad Tho. Morum colligas: *Tonſtallo, ut nemo eſt omnibus bonis literis inſtructior, nemo in vita moribuſque ſeverior, ita nemo eſt uſquam in convictu jucundior.* Natus erat Hatchfordiæ in agro Richmundienſi geſtiſque prius dignitatibus aliis ad Epiſc. Dunelmenſem evocatus fuit. Obiit Lambethæ 18. Nov. an. 1559. æt. 85. quo tempore in liberâ cuſtodiâ apud Archiep. Cantuar. agebat, atque ibidem in Eccleſia Parochiali non ſine funebri pompa ſepultus eſt, hoc epitaphio:

Anglia Cuthbertum Tonſtallum mæſta requirit
Cujus ſumma domi laus erat atque foris;
Rhetor, Arithmeticus, Juriſconſultus & æqui
Legatuſque fuit, denique præſul erat.
Annorum ſatur, & magnorum plenus honorum
Vertitur in cineres aureus ille ſenex.

Torquatus, cognomen Titi Manlii, *à torque* impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit. Hic eſt ille Torquatus Manlius, cujus juſſu cum filius adverſus hoſtem, à quo vocatus fuerat, pugnaſſet, eoque occiſo, equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubito eum, quod adverſus edictum ſuum & rei militaris diſciplinam feciſſet, virgis cæſum ſecuri juſſit percuti.

Alphonſus *Toſtatus*, Hiſpanus, Epiſcopus Abulenſis, ac præterea Hiſpaniarum Regis Conſiliarius, item major referendarius (quæ triplex dignitas, nec ante, nec poſtea in unum hominem collata fuit) Flor. an. 1440. ac præter vaſtos illos in S. Scripturas commentarios, varia etiam opuſcula edidit. Vide Voſſ. H. Lat. p. 579.

Toxaris, Scytha, vir & multæ ſapientiæ & elegantiæ ac rerum optimarum ſtudioſus admodum, qui ex Scythia Athenas uſque peregrè profectus eſt, Græcanicæ diſciplinæ perdiſcendæ deſiderio; hîc peſtem populum Athenienſem infeſtantem ſedavit, quapropter in heroum catalogum relatus eſt & nivei coloris equus ad ejus monumentum quotannis immolabatur. De illius cum Anacharſide occurſu & utriuſque cum Solone congreſſu, vide *Lucian.* in *Scythâ*; ut & de Toxaris & Siſinnæ amicitiâ, apud eundem.

Trajanus, inter Cæſares optimus, quemadmodum teſtatur acclamationis in creandis Impp. formulâ: *Sis felicior Auguſto, melior Trajano.* Claudianus de Theodoſio lib. de 4. Conſ. Honorii:

——Victura feratur
Gloria Trajani; non tam quod Tigride victo
Noſtra triumphati fuerint provincia Parthi,
Alta quod invectus fractis Capitolia Dacis,
Quam patriæ quòd mitis erat.

Trajanus Patricius, vir planè Chriſtianus atque Orthodoxus, ſcripſit Chronicon breve πάνυ θαυμάσιον, teſte Suidâ; flor. vero ſub Juſtiniano ῥινοτμήτῳ, h. e. circa A. D. 664.

Georg. *Trapezuntius*, in Cretâ natus an. 1396, ſed qui è Trapezunte, Cappadociæ civitate, nomen ſibi impoſuerat, quia ad eam genus paternum referret. *Virum egregie doctum, deque re literraiâ pulchrè meritum*, vocat eum Eraſmus in Ciceroniano. Obiit Romæ an. 1486. idque admodum ſenex, & literarum penè oblitus: unde & ſolus per urbem, baculo innixus, incedere malebat, ut de eo ſcribit Raph. Volaterranus, qui & ante hanc immemoriam jam ſenem puer docentem audierat. Vide Voſſ. H. Lat. p. 600.

Trebonius, cum Bruto & Caſſio conjuravit contra Cæſarem: in Aſiâ deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit. Cic. in Philippicis.

Trebonius, pudicæ ſanctitatis miles, qui Luſium, Marii ex ſorore nepotem, caſtitati ſuæ ſtuprum & inſidias molientem interfecit. Plut.

Triclaria, Diana dicta eſt, cui ſanguine humano quondam litari ſolitum erat, quod in ipſius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiiſſent. Pauſan. addit ob hanc templi profanationem ſecutam magnam agrorum ſterilitatem, conſultumque Apollinem reſpondiſſe, ut Menalippum & Comæthonem & præterea ſingulis annis virginem pulcherrimam ſacrificarent; tandem Eurypylum illius ſacrificii crudelitatem ſuſtuliſſe.

Tricongius, Novellus Mediolanenſis ſic dictus, qui geſtis honoribus à præturâ ad conſulatum uſque pervenerat. Hic enim tribus congiis epotis, ſpectante, miraculi gratiâ, Tiberio Imp. præclarum cognomen ſibi vendicavit.

Trieterica, Bacchi ſacra, quæ tertio quoque anno celebrabantur. Virgil.

——Audito ſtimulant Trieterica Bacchi
Orgia.——

Stat. Theb, 2.

——Non hæc Trieterica vobis
Nox patrio de more venit.——

Ovid. Faſt. 1.

Tertia quæ ſolito tempore bruma refert.

Herodotus lib. 4. de Gelono Buclinorum oppido: Ἔστι γὰρ δὴ αὐτόθι Ἑλληνικῶν θεῶν ἱερὰ, Ἑλληνικῶς κατεσκευασμένα, ἀγάλμασί τε καὶ βωμοῖσι, καὶ νηοῖσι ξυλίνοισι· καὶ τῷ Διονύσῳ Τριετηρίδας ἀνάγουσι, καὶ βακχεύουσι. Ovidius autem locutus eſt ex ſententiâ multorum, cum verè ſacrum illud fue-

rit

rit annuum. *Trieteris* enim nihil aliud erat quam tres anni quadrimeſtres, ſeu duo ſemeſtres. Cenſorinus lib. 19. *Cares & Acarnanes ſemeſtres habuerunt annos, & inter ſe diſſimiles, quibus alternis dies augeſcerent, aut ſeneſcerent, eoſque conjunctos, veluti* τριετηρίδα *annum magnum, hoc eſt Solarem.s*

Triopa, Theſſalorum rex pater Meropis. Steph. Item Eriſichthonis pater, qui idrcirco *Triopeius* dicitur. Ovid. Met.

Nec tamen idcirco ferrum Triopeius illa
Abſtinuit. ———

Sic & *Triopeis* pro Eriſichthonis filia, Triopæ neptis. Idem Ovidius:

Sæpe pater dominis Triopeida tradit.

Alius inter Argivorum reges ſeptimo loco ponitur à veteribus, Phorbantis fil. Alius Abantis fil. veteri Theocriti Scholiaſtæ ex Jaſone rerum Cnidiarum ſcriptore celebratur. Mem. & Euſt. cujuſdam *Triopæ* Perrhæborum regis, quem fil. Carnabas violenter in imperio ſe gerentem occidit. Alius denique fuit, quem *Deum* vocat Herodes Atticus, quem Iphimediæ patrem nominat Apollodorus lib. 1. Bibl. Salmaſius.

Triopius, Apollo ſic dictus, vel à *tripodibus* æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopii: quos tamen è ſacro victores auferre non poterant, ſed ipſi Deo relinquere cogebantur; vel qu. Τριόφθαλμος ab inſigni prudentiâ; vel à *Triopâ* Solis filio, rege Theſſalorum.

Triptolemus, Eleuſii, ut Hygino placet, aut, ut Pauſanias mavult, Celei Eleuſini regis fil. qui primus in Græciâ agriculturæ rationem creditur inveniſſe. Ovid. Faſt. lib. 4.

Iſte quidem mortalis erit, ſed primus arabit,
Et ſeret; & cultâ præmia tollet humo.

De *Triptolemi* legibus apud Athenienſes tribus duntaxat præcepta in Eleuſine templo ſcribit Xenocrates Philoſophus: *Venerandos Deos; honorandos parentes; carnibus non veſcendum eſſe.* Ovid. Triſt. 4.

Nunc ego Triptolemi cuperem conſcendere currus.

Stat. 4. 2.

Ætherei felix ſic orbita fluxit
Triptolemi. ———

Socrates apud Platonem oratione ad Judices, inter judices infernales Triptolemum refert. Eam orationis partem Cicero laudat Latinè converſam. 1. Tuſcul. cap. 41. Claud. 1. de Raptu:

Angues Triptolemi ſtridunt, & ſquamea curvis
Colla levant attrita jugis.

Callim. Hym. in Cererem:

Αἶψα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν.

Nonnus lib. 19. verſ. 84.

Τριπτόλεμος σπόρον ἦρε φερεσταχύων ἐπὶ δίφρων.

Eleganter Freculphus Chron. Tom. 1. lib. 2. cap. 12. *His temporibus* (Pelopis regis) *Triptolemus, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem, diſtribuiſſe frumenta & ob id dediſſe ſuſpiciones, quod navis ejus ſerpens pennatus fuerit: ſive, ut alii fingunt, quòd jubente Cerere, anguibus portatus alitibus, indigentibus terris frumenta volando contulerit.* Vide Lampr. Alardum in illud Val. Flacc. l. 1.

—*Aut curru ut ſævos frænaſſe dracones*
Creditus. ———

Triſimachus, libros κτίσεων condidit, quorum tert. citat Plut. Par. Min. cap. 6.

Tritogenia, Pallas dicta eſt, quòd apud Tritonem Africæ paludem apparuerit, vel à nomine Τριτὼ i. e. κεφαλὴ (ſic enim Æoles vocant ut ait Ariſtoph. Schol. in Nub.) quòd ſit ex Jovis capite edita. Unde Heſiod. in Theog.

Αὐτὸς ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν, &c.

Vel quòd eadem cum Luna credatur, quæ 3. poſt coitum die apparere incipit: vel denique authore Suidâ, quòd Τρίτῃ μετ' Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα, ἐγεννήθη.

Triton, Deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ Nymphæ fil. quem poetæ fingunt Neptuni tubicinem fuiſſe. Virg. Æn. 1.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves ſcopulo.

Ovid. Met. 2.

Cæruleos habet unda Deos, Tritona canorum
Proteaque ambiguum. ———

Idem alibi:

Cæruleum Tritona vocat, conchâque ſonanti
Inſpirare jubet fluctus.

Statius 3. Theb.

Stat celer obſequio juſſa ad Neptunia Triton.

Sidonius Apollinaris:

Piſtrigero quæ concha vehit Tritone.

De *Tritonibus*, vide Plin. lib. 9. cap. 5.

Jo. *Tritthemius*, Abbas Spanheimenſ. natus eſt an. 1462. in pago Trittenheim ad Moſellam, præter alia catalogum contexuit de illuſtribus Eccleſiæ Scriptorib. in quo eum nongentos & 70. actores complexum fuiſſe; quorum & opera & conditionem ſciret, à Genebrardo proditum eſt.

Trivia, Diana ſic dicta quòd *triviis* præeſſet, unde & tres facies habere fingebatur. Lucret.

Aulide quo pacto Triviai virginis aram
Iphianaſſai turparunt ſanguine fœde
Ductores Danaum delecti, prima virorum.

Ovid. Pont. 3. 2.

Protinus immitem Triviæ ducuntur ad aram
Evincti geminas ad ſua terga manus.

Idem Faſt. 1.

Exta canum vidi Triviæ libare Sapæos.

Ideo Κυνοσφαγὴς θεὰ Lycophroni dicitur. Cauſa eſt, quod hanc Deam, teſte Euſt. τῶν νυκτερινῶν φόβων αἰτίαν εἶναι veteres putarint, & omnium ſpectrorum. Ea per canis latratum credita eiſdem evaneſcere, Tzetzes ex Sophronis auctoritate: Θύεσαι δὲ αὐτῇ κύνας ὥς φησι Σώφρων ἐν μίμοις·

Ὁ γὰρ κύων βαΰξας
Λύει τὰ φάσματα.

Troilus, Priami & Hecubæ fil. qui juvenili audaciâ ferox cum Achille congredi non dubitavit, à quo nullo negotio interemptus, temeritatis ſuæ pœnas dedit. Virgil. Æneid. 1.

Parte aliâ fugiens amiſſis Troilus armis
Infelix puer, atque impar congreſſus Achilli
Fertur equis, curruque hæret reſupinus inani.

Caſſandra apud Sen. in Agamemn.

———*Te ſequar nimium citò*
Congreſſe Achilli Troile.

Auſonius quoque:

Hectore proſtrato, nec Diis, nec viribus æquis,
Congreſſus perii Troilus Æacidæ.

Dio in Chryſoſt. Orat. 2. non ait Troilum congreſſum, imo factas illi inſidias ab Achille, qui erat ad ſtruendas inſidias, nocturnaſque incurſiones calidiſſimus. Horat. 2. 9.

——— *Nec impubem parentes*
Troilon, aut Phrygiæ ſorores
Flevere ſemper. ———

At Lycophron & Theocritus ab Achille adamatum tradunt, cui cum ſe indulgere nollet, in templo Apollinis ab illo ſit occiſus. Hoc tamen refutat Tzetzes in Lycophr. quia nequaquam pulcher Troilus, aut juvenis fuerit, verum jam ſenior ac barbâ hiſpidus, prorſuſque Achillis amoribus ineptus. Vide Canter. Nov. Lect. lib. 2. cap. 9. & Lud. de la Cerda in Æn. 1. verſ. 478.

Trophilus, hiſtoricus, reliquit Collectanea mirabilium narrationum ex quibus quatuor loca excerpſit Stobæus Serm. de morbis & moleſtiarum in eis ſolutione.

Trophonius, vates ſpeluncam habitans, in quam qui deſcendebat perpetuo agelaſtus & irriſibilis erat. Unde proverb. *In antro Trophonii vaticinatus es.* Niceph. Greg. in Syneſ. de Inſomn. Ἐγένετό τις ἀνὴρ Τροφώνιος ὄνομα, μάντις τὴν τέχνην, οὗτος ὑπὸ κενοδοξίας εἰς τι σπήλαιον ἑαυτὸν ἐμβαλὼν καὶ κατακρύψας αὐτοῦ τὸν βίον ἀπήλλαξεν, ὃ δὴ σπήλαιον φασὶν μαντείας ἀνεδίδου τοῖς εἰσιοῦσι καὶ ἐρωτῶσι περὶ ὅτουοῦν. Hinc Jupiter *Trophonius* dictus, quod redderet oracula in ſpecu Trophonio, teſte Strab.

Tros, Trois, rex Trojanorum, Erichthonii fil. Ili pater, à quo Phrygia minor *Troas* appellata eſt. Virgil. Georg. 3.

Aſſaraci proles, demiſſæque ab Jove gentis
Nomina, Troſque parens, & Trojæ Cynthius auctor.

Quin & Trojani ab hoc *Troes* dicti ſunt. Virg. Æn. 1.

Egreſſi optatâ potiuntur Troes arenâ.

Tryphiodorus, Ægyptius poeta, ſcripſit Marathonica, excidium Ilii, Odyſſeam, i.e. poema de erroribus & laboribus Ulyſſis, paraphraſes comparationum ab Homero poſitarum. Suidas.

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Auguſti tempore, ſcripſit de copiâ orationis, de Orthographiâ, & alia à Suidâ commemorata. Item Judæus quidam adverſus quem ſcripſit Juſtinus Martyr. Alius Origenis auditor, ad quem nonnullæ ſunt ejus epiſtolæ, in ſacris literis eruditiſſimus fuit, ut ejus multa oſtendunt monumenta. Hieronymus.

Tryzus, tyrannus quidam ab Æliano memoratus qui volens omnes conjurationum & inſidiarum contra ſe vias intercludere, legem ſuæ regionis incolis poſuit, ut nemo cum altero, neque privatim, neque publicè ſermones miſceret: quod fuit graviſſimum miniméque ferendum. Itaque dolo tyranni mandatum eluſerunt, & oculorum manuumque geſtibus, & nutu animi ſenſa mutuò ſignificabant & accipiebant. Aliàs igitur acerbo vultu ſeſe invicem intuebantur, aliàs placato, faciéque læta, atque ex uniuſcujuſque ſuperciliorum contractione perſpicuum erat, eum triſtem & intolerandum rerum ſtatum indignè ferre, animi affectione per vultum ei cum quo erat declarata & oſtenſa. Sed hæc etiam tyrannum commovebant, quòd exiſtimaret ſilentium quoque propter varie-

tatem

tatem geſtuum & commutationem vultus prorſus mali quid ſibi moliturum eſſe. Proinde etiam illud lege ſuſtulit. Quidam itaque deſolationem illam ægrè moleſtéque patiens, & cupiditate diſſolvendæ tyrannidis permotus, in forum progreſſus eſt: ibi ſtans, multum & fervidè lacrymatus eſt. Quem circumſiſtit confluens omnis multitudo, quibus etiam ipſis in fletum ac luctum erumpentibus, nuncium ad tyrannum allatum eſt, neminem quidem nutibus uti, at lacrymas frequentes emitti, qui feſtinans, ut & illud prohiberet, neque ſolùm linguam, nutuſque ſervitute conſtringeret, ſed etiam oculis à natura tributam libertatem erriperet, quanta potuit celeritate, pedes cum ſtipatoribus & ſatellitibus accurrit, ut lacrymas ſedaret. At illi, quum è longo vix eum vidiſſent, eripientes arma ſatellitibus, tyrannum interfecerunt.

Tubero, Romanus, notiſſimus ex Ciceronis Oratione pro Qu. Ligario. Item Ælius *Tubero* hiſtoricus de quo Dionyſ. Hal. l. 1. Ὡς δὲ Τυβέρων Αἴλιος, δεινὸς ἀνὴρ καὶ περὶ τὴν συναγωγὴν τῆς ἱστορίας ἐπιμελὴς γράφει, &c. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. l. 1. c. 12.

Tucca, L. Varius & Plotius, viri doctiſſimi, amici Virgilii, hæredeſque ex parte teſtamenti relicti, juſſu Auguſti carmina Æneidos emendaverunt hâc lege, ut nihil adderent. Servius.

Tuditanus, nomen viri proprium, quòd caput malleo ſimile haberet.

Tullia, filia Servii, ſexti Rom. Regis, Tarquinio Sup. nupſit, qui poſtea ut potiretur regno ſolus, ſocerum ſuum interfecit. Ferunt hanc mulierem eâdem regnandi libidine, quâ maritum, æſtuaſſe, adeo ut cum intellexiſſet patrem interfectum, vehiculo ſe properè ferri juſſerit, quo interfectori gratularetur. Quum autem inter eundum comperto cadavere, equi & auriga conſtitiſſent, erubeſcerentque mortuum conculcare; mulier nefaria currum ſuper faciem mortui patris duci juſſit. Ovid. in Ibin:

Infamemque locum ſceleris quæ nomine fecit,
Preſſit & inductis membra paterna rotis.

Silius lib. 13.

——*Patrios fregit quæ curribus artus*
Et ſtetit adductis ſuper ora trementia frænis.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis. Vide *Cicero.*

Tullus Hoſtilius, tertius Rom. rex, ne ipſo quidem Romulo belli gloria inferior, qui pop. Rom. otio paciſque artibus ſub Numâ aſſuetum ad belli ſtudia revocavit. Virgilius Æn. 6.

——*Cui deinde ſubibit*
Otia qui rumpet patriæ, reſideſque movebit
Tullus in arma viros, & jam deſueta triumphis
Agmina.——

Ingenium hoc Tulli allucet ex verbis iſtis Livii: *Hic non ſolum proximo regi diſſimilis, ſed ferocior etiam Romulo fuit: tum ætas vireſque, tum avita quoque gloria animum ſtimulabat. Seneſcere igitur civitatem otio ratus, undique materiem excitandi belli quærebat.* Eutrop. lib. 1. *Hic bella reparavit, Albanos vicit.* Plut. de Fort. Rom. *Servius Tullus omnium regum maximè, & potentiam auxit populi, & Remp. ornavit, ordinemque cenſus & militiæ inſtituit, primuſque cenſor & inſpectator vitæ ac modeſtiæ civium fuit, credituſque eſt vir fuiſſe fortiſſimus ac prudentiſſimus.* Dionyſius Halicarn. lib. 3. Ταῦτα διαπραξάμενος ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς Τύλλος Ὁστίλιος, ἀνὴρ ἐν ὀλίγοις ἄξιος εὐλογεῖσθαι τῆς τε εὐτολμίας ἕνεκα τῆς πρὸς τὰ πολέμια, καὶ τῆς φρονήσεως τῆς περὶ τὰ δεινά. Ὑπὲρ ἄμφω δὲ ταῦτα, ὅτι οὐ ταχὺς ὢν εἰς πόλεμον ἰέναι, βέβαιος ἦν καταστὰς εἰς αὐτὸν ἐν ἅπασι τῶν ἀντιπάλων περιέχειν. Ἔτη δὲ κατασχὼν τὴν ἀρχὴν δύο καὶ τριάκοντα, τελευτᾷ τὸν βίον, ἐμπρησθείσης τῆς οἰκίας, καὶ σὺν αὐτῷ γυνή τε ἀπόλλυται, καὶ ὁ ἄλλος οἰκετικὸς ἅπας ὄχλος καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός. Καταπρησθῆναι δὲ τὴν οἰκίαν οἱ μὲν ὑπὸ κεραυνοῦ λέγουσι, μηνίσαντος τοῦ Θεοῦ δι' ὀλιγωρίαν τινῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ πλείους ἐξ ἀνθρωπίνης φασὶν ἐπιβουλῆς τὸ πάθος γενέσθαι, ἀνατιθέντες τὸ ἔργον Μαρκίῳ τῷ μετ' αὐτὸν ἄρξαντι τῆς πόλεως. *Tulli* quoque cujuſdam frequenter meminit Propertius, apud quem 3. 21. colligas eum Cyzicenis præfuiſſe, vel Aſiam pro Conſule obtinuiſſe. Dio in fine lib. 49. ſcribit L. Volcatium Tullum collegam fuiſſe Auguſti in ſecundo Conſulatu, ſi forte hic idem eſſe poſſit.

Tutanus Deus, qui homines tueri putabatur. Cum enim Annibal ad Romam noctu legiones ducere cœpit, ut ait Ennius, quibuſdam nocturnis terriculamentis, tantus pavor ejus milites invaſit, ut inde pedem retulerint. Quo facto Tutano Deo ibi fanum conſecrarunt. Varro in Sat.

——*Hercules tuam fidem:*
Noctu Annibalis cum fugavi exercitum,
Tutanus hoc, Tutanus Romæ nominor,
Hoc propter omnes qui laborant, invocant.

Tutia, virgo Veſtalis, cum argueretur inceſti, argumentis purgare ſe dedignata mortalibus, ad Tiberim flu. cribrum detulit, ibique ſubmerſit, hâc additâ prece: *O Veſta, ſi pia & caſta ſum, hanc è Tiberi aquam ad templum tuum perferam.* Et ipſa pertulit. Livius. Diſſimile quiddam legimus apud Dionyſ. Halicarn. Morbus enim quidam Romæ incidit in fœminas, & mors quanta nondum prius, maximè in prægnantes, cruda inſolitaque parientes, & cum fœtibus morientes. At quia preces ad aras Deorum factæ, nec pro urbe expiatoria ſacrificia, aut pro domibus privatis facta, ceſſationem afferebant malorum, fit à ſervo quodam indicium Pontificibus quod Sacerdos quædam Veſtæ, *Urbina* nomine amiſſâ virginitate, ſacrificia pro urbe faciebat, non ipſa pura. Pontifices ergo eam removentes à ſacrificiis & pœnam apponentes, poſtquam eſt manifeſtè redarguta, virgis ceciderunt, perque urbem eam ferentes, vivam defoderunt. Eorum vero qui cum illâ illam impiam corruptionem peregerunt, alter ſeipſum interfecit, alterum prehendentes ſacrorum inſpectores, tanquam mancipium necarunt; & ſic ſtatim morbus ille deſiit.

Tutulina, Dea. Varro: *Tuam fidem, Tutulina, invoco, quæ adeſſe mortalibus ſoles.* D. Auguſt. lib. 4. de C. D. eam præeſſe frumentis collectis atque reconditis ſcribit, ut *tutò* ſervarentur.

Tutunus, i. e. Priapus. Vide *Mutunus.*

Tychius, faber celeberrimus. Hom. Il. 7. Ovid. Faſt. 3.

Nec quiſquam invitâ faciet bene vincula plantæ
Pallade, ſit Tychio doctior ille licet.

Tydeus, fil. Oenei regis Calydoniæ, & Peribœæ, vel, ut aliis placet, Althææ, qui cum fratrem ſuum Menalippum inſcius occidiſſet, ad Adraſtum regem profugit, cujus filiam Deiphilen conjugem duxit. Poſtea à Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine, uxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarum miſſus eſt, ut pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cum veniſſet, regiamque eſſet ingreſſus, Eteocles negavit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehementer commotus eſt, ita ut non ſit veritus & hoſtis, & ſolus, Thebanos omnes quotquot tum forte cum Eteocle eſſent in convivio, ad quodlibet certaminis genus provocare. Atque ut animosè provocavit, ita omnes (ſic illi Pallas propitia fuit) ſtrenuè vicit. Quamobrem Thebani dolore ac indignatione accenſi, reverſuro inſidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, quâ Tydeus tranſiturus erat, quinquaginta juvenibus, cum duobus ducibus Mæone Æmonis, & Lycophonte Autophoni filio, quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidavit, uni tantum parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuncium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde unà cum Polynice & Adraſto, reliquiſque Græciæ principibus ad bellum Thebanum, poſt multas res præclariſſimè geſtas, à Menalippo quodam Thebano lethaliter vulneratus, occubuit. *Cruentum* vocat Statius, *fulmineum, magnanimum*, & *iræ immodicum.* Hunc inter Heroas minimum ſtaturâ agnoſcit Hom.

——Μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

Auctor Priap.

Utilior Tydeus, qui, ſi quid credis Homero,
Ingenio pugnax, corpore parvus erat.

Papin. lib. 1.

——*Sed non & viribus infra*
Tydea fert animus, totoſque infuſa per artus
Major in exiguo regnabat corpore virtus.

Idem lib. 6.

——*Quanquam ipſe videri*
Exiguus, gravia oſſa tamen, nodiſque lacerti
Difficiles, nunquam hunc animum natura minori
Corpore, nec tantas auſa eſt includere vires.

De virtute quidem hujus ſatis conſtat, at ſævum & malignum in reges animum ejus notat non ſemel, qui Argonautis eum accenſet Val. Flac. lib. 3.

Rurſum inſtimulat, ducitque faventes
Magnanimus Calydone ſatus: potioribus ille
Deteriora fovens, ſemperque inverſa tueri
Durus, & haud ullis nunquam ſuperabilis æquis.

Vide Barth. ad Stat. Theb. p. 146. Idem Statius Theb. 2.

Cunctis Tydeus audentior actis.

Euripides Phœniſſis:

Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Ejus laus extat in ejuſdem Supplicibus non à verbis ſed à factis:

Τυδεὺς δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν,
Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς σοφιστής, &c.

Vide Hom. Iliad. Δ.

Crudelem vero admodum fuiſſe ait Vetus Schol. ad illud Theb. 8.

——*Plus exigit ultrix Tiſiphone.*
Malitiæ Tydei,

Fingitur enim immaniſſimus omnium Heroum.

Unde

Unde eſt quod ab immani hoc facinore Tydeum κεφαλόβρωτον vocet Lycophron in Caſſandra, ἀνδρεβρῶτα vero Daſiades in Arâ ſecundâ, ut recte ejus auctoris locum contra vulgum accepit Salmaſius. Barthius. Apud Sextum Pyrrhonium lib. 3. Hypotypoſ. cap. 24. cerebrum hoſtis comediſſe prohibetur. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρωπείων γεύσασθαι σαρκῶν, παρ' ἡμῖν μὲν ἄθεσμον, παρ' ὅλοις δὲ βαρβάροις ἔθνεσιν ἀδιάφορόν ἐστι. Καὶ τί δεῖ τοὺς βαρβάρους λέγειν, ὅπου καὶ ὁ Τυδεὺς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ πολεμίου λέγεται φαγεῖν.

Tydides, Diomedes Tydei filius, bellator ſtrenuus, qui præter alia benè ac fortiter geſta Venerem in dextrâ vulneravit. Hom. Il. 5. De eo Horat. 1. 14.

———Ecce furit te reperire atrox
Tydides melior patre.

Idem Od. 6.

———Tydidem ſuperis parem.

Virgil. Æn.

———O Danaum fortiſſime gentis
Tydide. Vide *Diomedes.*

Tyndarus, rex Oebaliæ, maritus Ledæ, quæ eodem tempore duo peperit ova, è quorum altero, quod ex Jove conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena, & altero quod conceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytæmneſtra. Ex his priores duo immortales fuere, poſteriores mortales. Vide *Caſtor* & *Pollux* & Servium ad illud Æn. 2.

Non tibi Tyndaridis facies inviſa Lacænæ.

Dicitur & *Tyndareus.* Ovid. ep. 8.

Me tibi Tyndareus vitâ gravis author & annis
Tradidit.———

Item *Tyndareus* adject. Val. Flac. lib. 1.

Tyndareuſque puer mihi vellere gratior Helles.

Typhoeus, Gigas Terræ, & Titani fil. quem illa Jovi irata in perniciem cœleſtium fertur edidiſſe. Virgil. Georg. 1.

Tum partu terra nefando
Cœumque Japetumque creat, ſævumque Typhœa.

Hic cum in ingentem corporis molem adoleviſſet, eo væcordiæ provectus eſt, ut Jovem de cœli poſſeſſione dejicere conaretur. Heſychius: Τυφωεὺς, θεός τις γηγενὴς ἐναντιωθεὶς τῷ βασιλεῖ τῶν Θεῶν. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſ. detruſus, ut placet Virgilio Æn. 10.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, dirumque cubile
Inarime Jovis imperiis impoſta Typhœo.

Habuit ex Homero, qui ſic in Catalogo:

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Claud. lib. 3. de Rapt. Proſ.

———Rupitne Typhoia cervix
Inarime?———

Lucan. lib. 5.

Ceu Siculus flammis urgentibus Ætnam
Undat apex: Campana fremens ceu ſaxa vaporat
Conditus Inarimes æternâ mole Typhœus.

Pindarus tamen in Siciliâ ſub Ætnâ monte ſepultum refert Pyth. 1. his verbis:

Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται θεῶν πολέμιος
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος.

Et paulo poſt:

Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα. Κίων
Δ' οὐρανία συνέχει
Νιφόεσσ' Αἴτνα.

Eum ſequuntur 1. Ovidius, qui ſic Faſt. 4.

Alta jacet vaſti ſuper ora Typhoeos Ætna,
Cujus anhelatis ignibus ardet humus.

Idem Met.

Vaſta giganteis injecta eſt inſula membris
Trinacris; & magnis ſubjectum molibus urget
Æthereas auſum ſperare Typhoea ſedes
Nititur ille quidem, pugnatque reſurgere ſæpe:
Dextra ſed Auſonio manus eſt ſubjecta Peloro,
Læva, Pachyne, tibi, Lilybæo crura premuntur.

2. Silius lib. 14.

Tum Catane ardenti nimium vicina Typhœo.

3. Val. Flacc. lib. 2.

———Siculâ preſſus tellure Typhoeus.
Hunc profugum & ſacras revomentem pectore flammas
Ut memorant, prenſum ipſe manu Neptunus in alto
Abſtulit, implicuitque vadis, totieſque cruenta
Mole reſurgentem, torquentemque ignibus undas,
Sicanium dedit uſque fretum, cumque urbibus Ætnam
Intulit, ore premens: trux ille ejectat adeſi
Fundamenta jugi: pariter tunc omnis anhelat
Trinacria injectam feſſo cum pectore molem
Commovet experiens, gemituque reponit inani.

His adde Æſchylum in Prometh.

———Φρένας γὰρ εἰς αὐτοὺς ὕπνος
Ἐφεψαλώθη, κ' ἐξεβροντήθη σθένος.
Καὶ νῦν ἀχρεῖον, καὶ παρήορον δέμας
Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
Ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Heſiodus Typhœum Terræ & Tartari filium facit:

Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
Ταρτάρου ἐν φιλότητι διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Typhon, Gigas, de quo ſic ſcribit Homerus Hymn. in Apoll. Junonem ægrè ferentem, quod Jupiter ſine ſe ex capite Minervam peperiſſet, Cœlum ac Terram precatam fuiſſe, omneſque Deos ſuperos & inferos, ut poſſet & ipſa ſine mari congreſſu parere, quæ cum manu humum percuſſiſſet, ſequenti poſtea tempore natus eſt ex Terrâ Typhon, qui dracænæ educandus traditus eſt, ut patet ex his verſibus:

Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίρροος, ἔνθα δράκαιναν
Κτεῖνεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατεροῖο βιοῖο,
Ζατρεφέα, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
Ἀνθρώπους ἔρδεσκεν ἐπὶ χθονὶ, πολλὰ μὲν αὐτοὺς,
Πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδ', ἐπεὶ πέλε πῆμα δαφοινόν.
Καί ποτε δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν,
Ὅν ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε χολωσαμένη Διὶ πατρὶ,
Εὖτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην
Ἐν κορυφῇ.———

Seneca in Octavia:

Non tam ferum Typhona neglectum Jove
Irata Tellus edidit quondam parens.

Eundem faciunt poetæ cum Typhœo. Plura qui de Typhone videre velit, conſulat D. Dickinſonum in Delph. Phœnic. cap. 2. & Bogamum in epiſtolâ libro iſti præfixâ, ubi eruditè, ut ſolet, de gigante diſſerit. Item *Typhon*, teſte Diodoro, Oſiridis, Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto & in 25. partes diſcerpto, regnum occupare conatus eſt; tandem vero ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas. Item venti nomen, de quo Plin. 2. 48. & Gell. 19. 1. Hinc *Typhonicus*, unus è ventis ſubitis & repentinis. Act. 27. Qui & *Typhon* Apollodorus in Ariſtot. Meteor. Ἀριστοτέλης, inquit, Τυφῶνα οἷον Τυπῶνα καλεῖ διὰ τὸ τύπτειν σφοδρῶς, καὶ ῥηγνύειν τὰ στερεὰ σώματα· Ναῦται δὲ Σιφῶνα, διὰ τὸ δίκην σιφῶνος ἀναστᾷν τὸ ὕδωρ θαλάσσης. Vide Turn. Adverſ. cap. 20. lib. 4.

Tyrannion Amiſenus, diſcipulus Eſtiæi Amiſæi, nobilis grammaticus, tempore Pompeii M. Romæ docuit. Ductus eſt à Lucullo captivus in bello Mithridatico: prius dicebatur Theophraſtus; mutavit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis verſaretur moribus. Clarus & dives ob doctrinam factus adeo eſt, ut ſupra tria millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. Alius è Phœniciâ prioris nepos, à quo nomen ſibi uſurpavit, quum prius *Diocles* vocaretur. Captivus & ipſe Romam ductus, à quodam Dymante Cæſaris liberto emptus: deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eâque liber factus, ludum Romæ aperuit; ſcripſit libros 67. Suidas.

Tyrannus, Sophiſta, ſcripſit de diviſione orationis libros decem. Suid.

Tyro, virgo Theſſaliæ, Salmonei & Alcidices filia, quam noverca Sidero (quam Alcidice Alei filiâ defunctâ in uxorem duxerat Salmoneus) malè admodum ac duriter excepit. Cæterum cum Tyro Enipei flu. amore flagraret, atque ad illius fluenta continenter accedens propter amnem conqueri minime deſineret, Neptunus interim ſumptâ Enipei formâ cum ipſâ concubuit. Hæc autem cum geminos clanculum peperiſſet, illos expoſuit. Jacentibus autem pueris, & equariis paſtoribus prætereuntibus, equarum una, quum infantium alterum ungulâ caſu quodam tetigiſſet, faciei partem lividulam reddidit. Tum equarius infantes ambos ſuſcepit alendos, & cui lividula reddita erat faciei pars *Peliam* nominavit, quaſi *Lividum* dixeris, alterum vero *Neleum*, qui cum ad juſtam integramque ætatem perveniſſent, matre ſuâ & ejus novercâ agitatâ, quum matrem ab illâ malè affectam comperiſſent, in illam impetum fecerunt, & quamvis in Junonis templum confugiſſet; Pelias tamen eam ſuper aram ipſam jugulavit. Cretheus poſtea Salmonei frater Tyronem neptem cepit uxorem, ex quâ nati ſunt illi filii Æſon, Amythaon & Pheres. Apollod. Bibl. 1. Diod. Sic. lib. 4. Tzetzes in Lycophr. & alii Prop. 2. 29.

Vobiſcum eſt Iope, vobiſcum eſt candida Tyro.

Idem 1. 13.

Non ſic Æmonio Salmonida miſtus Enipeo
Tænarius facili preſſit amore Deus.

Idem eleg. 19. lib. 3.

Teſtis Theſſalico flagrans Salmonis Enipeo
Quæ voluit liquido tota ſubire Deo.

Ovid.

Ovid. in ep. Herûs :

Si neque Amymone, nec laudatiſſima forma
Criminis eſt, Tyro, fabula vana tui.

Idem Amor. 3. 5.

Siccus ut amplecti Salmonida poſſet Enipeus,
Cedere juſſit aquam, juſſa recedit aqua.

Joannes *Tzetzes*, Poeta Græcus, variam ſcripſit hiſtoriam Chiliadibus comprehenſam. Vixit circiter A. D. 1160. Vide Voſſ. H. Gr. p. 305.

Iſacius *Tzetzes*, prioris frater, Scholia in Lycophronis Caſſandram ſcripſit.

V A

M. VAccus, dux Fundanorum in Privernati bello, quum à L. Papyrio captus eſſet, ædes ejus dirutæ ſunt, & bona publicata ob regnum ab eo affectatum. Liv. lib. 8. Cic. pro domo ſuâ.

Vacoſus, dux Artaxerxis, templum Hieroſolymitanum violavit, ulciſcens mortem Jeſu quem Joannes frater interemerat. Joſ. 11. 7.

Vacuna, ruſticorum Dea, quæ præeſſe *vacantibus* & otioſis putabatur : cui cum agricolæ laboribus ruris vacarent, ut poſt perceptos fructus requieſcerent, per hyemem vota ſolvebant, & ſacrificabant. Ovid. Faſt. 6.

Nam quoque tum fiunt antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtantque ſedentque focos.

Horat. 1. Ep. 10.

Hæc tibi dictabam poſt fanum putre Vacunæ.

Valens, Rom. Imp. pietatis & Chriſtianæ Rel. hoſtis, ab adverſariis barbaris crematus eſt quinquageſimo anno continuus, cum per annos quatuor imperaſſet & decem parvo minus : ita Amm. l. 31. Virtutes ejus ac vitia notat idem ibidem. Duo tantummodo crimina ejus impræſentiarum ex prædicto auct. recenſebimus. *Avaritiam*, & *Crudelitatem*. 1. *Magnorum operum intemperans appetitor.* Cui ſubſcribit Nazianzenus Greg. in Orat. Fun. de laud. D. Baſilii : Βασιλεὺς ὁ φιλοχρυσώτατος, καὶ μισοχριστότατος, καὶ διπλῆν ἔχων τὴν νόσον, ἀσέβειάν τε καὶ ἀπληστίαν. 2. *In crudelitatem propenſior.* Cedrenus. Ἦν δὲ Οὐάλης τὴν ἡλικίαν διμοιραίαν ἔχων, αὐθάδης τὸν τρόπον, καὶ ὑπερήφανος, καὶ πρὸς αἱμάτων χύσεις ἑτοιμότατος. ἔχων τὰς φρένας ἀσυμπαθεῖς, καὶ πάσης παιδείας ἀμέτοχος.

Valentinianus, 44. Rom. Imp. A. D. 388. de quo multa Amm. lib. 27. &c. Alius Im. cum Theodoſio. A. D. 426.

Valentinus, Hæreticus, qui Chriſtum in ſubſtantiâ corporis noſtri non fuiſſe aſſeruit. A. D. 142. Vide Epiphanii Hæreſ. 31. cujus Lemma Κατὰ Οὐαλεντίνων καὶ Γνωστικῶν.

Valeria, nomen proprium Meſſalorum ſororis, quæ amiſſo conjuge, cum rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, *Sibi ſemper maritum Servium vivere.*

Valeria virgo, cum Valerios peſtis invaſiſſet, ab oraculo commonefacta, malum id ceſſaturum, ſi quotannis Junoni virginem immolarent, in ſortem eſt ipſa vocata : ſed Lupercæ enſem corripuit : & impoſitâ foco virgulâ cum malleo, enſem juvencæ, penes templum paſcenti, impoſuit. Virgo igitur, re intellectâ, immolata juvenca , malleum arripuit, domumque & ægros circumluſtrans, ictu parcente, feriebat, cumque unicuique valedixiſſet, eos exſuſcitavit incolumes. Quocirca & hoc tempore myſterium illud fieri conſtat. Plut. in Parall.

Valeria Tuſculanaria, quo pacto dolis cum patre Valerio coierit, vide in verbo *Sylvanus*.

Valerii, prius *Valeſii*, teſte Quintiliano, appellati, ſicut *Fuſii*, deinde *Furii*.

Valerius, L. Valeſii fil. qui primum de Veientibus, deinde de Sabinis triumphavit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogaverat, & domum in Veliâ, tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni affectati venit. Quo cognito apud populum queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent ; quapropter emiſit qui domum ſuum diruerent, ſecures etiam faſcibus dempſit, eaſque in populi concione ſummiſit. Legem inſuper de provocatione à magiſtratibus ad populum tulit. Hinc *Publicola* dictus eſt ; & cum diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Hic quadrigâ primus in triumpho vectus eſt ſine ullâ invidiâ : præterea collegæ Bruto honores funuſque curavit, funebremque orationem de ipſius laudibus habuit, quæ adeo jucunda fuit Romanis, ut ex eo conſuetudo manarit, ut qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Plut.

Valerius, M. Publicolæ frater, conſ. unà cum Poſthumio Tuberto factus, & contra Sabinos profectus rem feliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit. Ex quo publicè ei domus ædificata.

Valerius Corvinus, Trib. mil. ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente, adverſus Gallum provocatorem ſolus proceſſit. Corvus ab ortu Solis galeæ ejus inſedit, & inter pugnandum ora oculoſque Galli reverberavit, & hoſte victo Valerius *Corvinus* dictus fuit. Unde Manilius :

Et cum militiâ volucris Corvinus adeptus
Et ſpolia, & nomen.

Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quinctium neceſſitate magnâ compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Livius vero addit, de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes Titi Manlii morte exultantes compreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum.

Valerius Flaccus, Poeta, cujus vitam pete ex Lilio Gyraldo, Petro Crinito, &c. Laudatur Quintiliano lib. 10. cap. 1. *Multum*, inquit, *in Valerio Flacco nuper amiſimus.* Martialis :

Cenſetur Apona Livio ſuo tellus
Stellâque, nec Flacco minus.

Idem alibi ad eum :

O mihi curarum precium non vile mearum
Flacce Antenorii ſpes & alumne Laris.

Valerii Flacci (inquit Cæſ. Scaliger) *ingenium felix, diligentia non vulgaris, ſed immaturâ morte præventus, acerbum nobis poema ſuum reliquit.* A Juvenale tamen ſugillatum fuiſſe notat Lubinus ad Sat. 1. quem ſis vide. Verum de Flacco hoc, uti cæteris Latinis poetis, nos alibi.

Valerius Antias, ſcriptor hiſtoriæ ſæpe ab authoribus teſtis citatur, ut à Livio. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat.

Valerius Maximus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tib. Cæſarem. Militavit ſub S. Pompeio, ut ipſe de ſe teſtatur, ubi de inſtitutis antiquis loquitur.

Val. Martialis, vide *Martialis*.

Valgius, magnus omnino poeta fuit ; ſic enim de eo Tibullus ad Meſſalam :

Valgius, æterno proprior non alter Homero.

Eundem Horatius lib. 1. Sat. 10. cum Virgilio, Vario, Mæcenate, atque aliis conjungit, quibus ſi placere poſſit, negat ſe ineptorum hominum judicia morari. Plin. 25. 2. *Poſt eum* (Catonem) *unus illuſtrium idem tentavit* (de herbis & medicinâ ſcribere) *C. Valgius eruditione ſpectatus, imperfecto volumine ad D. Auguſtum, inchoatâ etiam præfatione religioſâ, ut omnibus malis humanis illius potiſſimum Principis ſemper medicetur majeſtas.*

Laurentius *Vallenſis*, ſeu *Valla* Canonicus ac Patricius Romanus qui Joanni Aretino cognomento *Tortellio* ſex elegantiarum libros dicavit. Non modo Herodotum & Thucydidem Latinè vertit, ſed etiam fecit tres libros de rebus geſtis à Ferdinando, Aragonum Rege, qui cùm Pariſiis prodiere, tum in Germaniâ Tom. 1. Hiſpaniæ illuſtratæ. Sed ut benè judicat Jovius, *opus hoc eo ſtyli charactere perſcripſit, ut ejus minimè videri poſſit, qui cæteris elgantiarum præcepta tradiderit.* Plura de eo ibidem Jovius. Eraſmus in Ciceroniano : *Valla propius accedit ad curam & ſubtilitatem Quintiliani, quam ad illaboratam Ciceronis facilitatem ; etſi cæteris* (Aretino, Poggio &) *elimatior, puriorque.* Flor. Sabinus Apologia adverſus calumniatores L. L. *Laurentio Vallenſi quemnam in hâc arenâ præponamus, non video: nemo melius conſtantiuſq; graſſantem extinxit barbariem, &c.* Ab Rege Aragonum ejectum veniſſe Romam ait Poggius ſecunda in eum Invectiva. Idem exprobrat ei quod Neapoli ab hæreticæ pravitatis inquiſitoribus igni fuerit adjudicatus : ſed eum Regis miſericordiâ liberatum, tum operâ doctiſſimi Viri Vernandi Cordubenſis. Et ſane à Franc. Philelpho etiam commonita eſt Satyrâ luculenta, ut niſi vitæ ſuæ ſatur ſit, abſtinere velit à perſtringendis ſacri ordinis viris, ac ſimilibus ſcribendis uti illa adverſus Donationem Conſtantinam. Obiit Romæ ac ſepultus eſt in S. Joannis Templo in Laterano, ubi hujuſmodi legitur inſcriptio : *Laurentio Vallæ harum ædium ſacrarum Canonico, Alphonſi Regis & Pontificis Max. ſecretario, Apoſtolicoque Scriptori, qui ſuâ ætate omnes eloquentia ſuperavit, Catharina mater filio pientiſſimo poſuit. Vixit an. 50. Obiit An. 1465. Auguſti Calend.*

Laurens Valla jacet, Romanæ gloria linguæ,
Primus enim docuit, qua decet arte loqui.

Vallius Syriacus, citatur Senecæ inter celebres ſui ſeculi declamatores. Ejus eſt illud in Stertinium Maximum, à quo premebatur quum comes ejus fuiſſet : *Per duodecim annos in officio tuo fui, dic quid peccaverim? Sed hæc eſt conſuetudo veſtra, injuriam vocatis finem ſervitutis.*

Vallonia. Dea quæ *vallibus* præerat.

Varius, Poeta Tragicus. Virg. & Horatii familiaris, unus ex iis quibus Auguſtus Æneidem commiſit emendandam. Horat. Sat. 1.

Plotius & Varius Sinueſſæ Virgiliuſque
Occurrunt.———

M. *Varro*, poeta Rom. quem Fab. Quint. inter peritiſſimos Satyræ ſcriptores enumerat. Ejus verba lib. 10. cap. 1. hæc ſunt. *Alterum illud eſt & prius Satyræ genus, quod non ſolâ carminum varietate miſtum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditiſſimus. Plurimos hic libros & doctiſſimos compoſuit, peritiſſimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum noſtrarumque, plus tamen ſcientiæ collaturus quam eloquentiæ.* Vide Auguſt. de C. D. lib. 6. cap. 2. Unicum de illo teſtimonium impræſentiarum adferam, idque ex M. Tullio Cicerone Acad. Qu. lib. 1. *Tum ego, ſunt, inquam, iſta Varro. Nam nos in noſtra urbe peregrinantes, erranteſque tanquam hoſpites, tui libri quaſi domum deduxerunt: ut poſſemus aliquando, qui, & ubi eſſemus, agnoſcere. Tu ætatem patriæ, tu deſcriptiones temporum, tu ſacrorum jura, tu ſacerdotum munera, tu domeſticam, tu bellicam diſciplinam, tu ſedem regionum & locorum, tu omnium divinarum humanarumque rerum nomina, genera, officia, cauſas aperuiſti: plurimumque poetis noſtris, omninoque Latinis & literis luminis attuliſti, & verbis: atque ipſe varium & elegans omni fere numero poema feciſti: philoſophiamque multis locis inchoaſti, ad impellendum ſatis, ad docendum parum.* Fuit & alter *Varro*, de quo in dictione *Terentius*.

Varro Atacinus, Poeta Romanus, ſcripſit libros quatuor Argonauticon: in quibus Apollonium Rhodium ita expreſſit, ut alieni operis non aſpernandus interpres fuiſſe Quintiliano viſus ſit. Prop. 2. ult.

Hæc quoque profecto ludebat Jaſone Varro,
Varro Leucadiæ maxima flamma ſuæ.

Ovid. Triſt. 2.

Is quoque Phaſiacas Argon qui duxit in undas,
Non potuit Veneris furta tacere ſuæ.

Idem 1. de Arte Am.

Varronem, primamque ratem quæ neſciet ætas,
Aureaque Æſonio terga petita duci.

Idem lib. 3.

Dictaque Varroni fulvis inſignia villis
Vellera, germanæ Phryxe querenda tuæ.

Statius in Genethliaco Lucani:

Et qui per freta dixit Argonautas,

Præterea vero belli Sequanici libros carmine conſcripſit. Item Europam. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 1. 16. Verſus ejus in Chorographiâ (quos Diomedes, lib. ult. tribuit Pacuvio & citat mendoſiſſimè) hi ſunt:

Omnivomo Oceano Hyperion fulgurat Euro:
Arctæo plauſtro Boreas bacchatur ab Æmo:
Heſperio Zephyro ſed Orion volvitur Iſtro;
Fulvo acrique Noto vaga Cynthia proruit Afro.

Varus Quintilius, Gall. Ciſalpinæ præfectus fuit ſub Auguſto, cujus auxilio Virgilius amiſſos agros recuperavit: cujus beneficii memor Poeta 6. Eclog. illum miris laudibus in cœlum extollit. Hic poſtea Germanico exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plus ſatis confidit, & à belli cogitatione ad jus dicendum ſe convertit, repentè ab Arminio circumventus cum 3. legg. obtruncatur. Mortem ejus deflet Horatius, lib. 1. Carm.

Vatinius, cum eſſet dignitati Ciceronis ſemper adverſus ita poſtea prævaluit amicitiâ ejus, ut duo judiciis publicis ab eo ſit defenſus. Val. Max. *Vatinius* (inquit Seneca) *aſſiduo convitio depudere didicerat.* Locus eſt lib. de Conſt. Sap. *Vatinium, hominem natum* & ad riſum & ad odium, ſcurram fuiſſe venuſtum ac dicacem, memoriæ proditum eſt. In pedes ſuos ipſe plurima dicebat, & in fauces conciſas: Sic inimicorum, quos plures habebat quam morbos, & in primis Ciceronis urbanitatem effugit, &c. In tantum autem odium pop. Rom. pervenerat, jam detectis illius vitiis, ut in proverbium ceſſerit *odium Vatinianum.* Catullus ad Calvum:

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundiſſime Calve, munere iſto
Odiſſem te odio Vatiniano.

Vatinius, ſutor quidam, qui è calice vili atque deformi vitreo bibit, qui quatuor roſtra, inſtar naſorum protenſa habuit. Juv. Sat. 5.

Tu Beneventani ſutoris nomen habentem
Siccabis calicem naſorum quatuor.——

Hujus mem. Tac. lib. 15. De illo quoque ſic Martialis:

Vilia ſutoris calices monumenta Vatini
Accipe, ſed naſus longior ille fuit.

Hinc magna vaſa, vilia, & lignea, *Vatiniana* dicuntur. Idem Martialis:

Quæ ſulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum.

Ucalegon, unus ex Trojanis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus eſſet, prælio abſtinuit, ut refert Hom. Iliad. 13. Idem de illo & Antenore Il. 3.

Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
Ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην,
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

Virg. Æn. 2.

——*Jam proximus ardet Ucalegon.*

Id eſt, Ucalegonis domus. Inde Juvenalis Sat. 3.

Vivendum eſt illic ubi nulla incendia, nulli
Nocte metus, jam poſcit aquam, jam frivola tranſfert
Ucalegon, tabulata tibi jam tertia fumant.

Ubi ponitur pro cive quovis.

Vectius Valens, medicus. *Titinius* Qu. Sereno Sammonico dictus:

Talia præcepit Titini ſententia Vecti.

Fuit autem Meſſalinæ non ſolum medicus ſed etiam adulter. Vide Tac. Annal. 11.

Vedius, nonnulli Vejovem eundem cum Vedio putarunt: qui malum numen; & cui nocendi poteſtas, non juvandi. Mart. Capella. lib. 2. de Nupt. Philolog. *In eo perenni ſtrepitu colliditur animarum, quos Vedius adjudicarit, impietas.* Id eſt *Pluton*; quem etiam *Ditem*, *Vejovemque* dixere. Papias Vocabuliſta: *Vedius: Pluto vel Orcus, i. e. malus Divus.*

Vedius Pollio, eques Rom. Auguſti amicus, & multum apud illum potens, murænarum vivariis ſervos damnatos immergere ſolebat. Accidit autem aliquando, ut cum Auguſtus apud ipſum cœnaret, unus è ſervis calicem cryſtallinum frangeret. Ex quo rapi eum ad mortem & murænis objici Vedius juſſit. Puer ad Cæſaris pedes fugit, non mortem quidem deprecans, ſed ne piſcium eſca fieret. Ibi motus novitate crudelitatis Cæſar, & puerum dimitti, & cryſtallina protinus omnia perfringi, piſcinamque compleri juſſit. Sen. Plin. & alii. Crudelitatis quoque Vedianæ Tertull. mem. lib. de Pallio.

Vegetius, ſcripſit de re militari ad Valentinianum Principem libros quatuor, quos poſt omnes omnium editiones ope veterum librorum correctos unà cum notis ſuis edidit Godeſcalcus Stewechius Lug. Bat. An. Dom. 1592.

Vegetius, Mulomedicinæ quatuor libros ſcripſit, quos A. D. 1528. Jac. Faber ex uno ſolum codice edidit; ſed cum variis codicibus poſtea contulit, multiſque partibus emendatiores in lucem emiſit Jo. Sambucus Pannonius A. D. 1674.

Vejovis, apud Rom. inter ſiniſtra, ſeu noxia numina habebatur, quem non auxilii alicujus ſpe venerabantur, ſed ideo tantum, ne quid ipſe noxæ inferret. Ejus mem. Ovid. Faſt. 3.

Vis ea ſi verbi eſt, cur non ego Vejovis ædem
Ædem non magni ſuſpicer eſſe Jovis?

Vide Gell. 5. 12.

Venilia, Nympha, uxor Fauni, & ſoror Amatæ Latini regis conjugis, mater autem Turni. Virg. Æn. 10.

Indignum eſt Italos Trojam circumdare flammis
Naſcentem, & patriâ Turnum conſiſtere terrâ,
Cui Pilumnus avus, cui diva Venilia mater.

Venilia Canentem filiam Jano peperit in Palatino monte. Ovid. Met. lib. penultimo. Ubi de Pico:

———*Spretis tamen omnibus unam*
Ille fovet nympham, quam quondam in colle Palati
Dicitur ancipiti peperiſſe Venilia Jano.

Ubi Farnabius: *Bifronti*, *bicipiti.* Heinſius vero legit *Ionio*; & lectionem iſtam omnino probam eſſe aſſerit. Nam *Perrhæbum* Janum, faciunt Plutarchus in Quæſt. Romanis, & Athenæus, lib. 15. qui tractus mari Ionio vicinus, ut Ionium Jano in Italiam contendenti ſuperandum fuerit. Item acceſſus maris. Varro: *Venilia, unda quæ ad littus venit: Salacia, unda quæ ad Salum redit.* Quibus nominibus incrementa maris reciproca & decrementa quotidiana deſignabant Romani. Vide Scaligerum Append. ad Conjectan. Varron. pag. 181.

Venulus, unus ex Latinorum proceribus qui in magnam Græciam legatus miſſus, ut Diomedem in belli ſocietatem aſciſceret, re infectâ rediit. Virg. Æn. 8.

Mittitur & magni Venulus Diomedis ad urbem
Qui petat auxilium, & doceat quæ cauſa petendi.

Venus, ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatumque omnium habita eſt Dea: ita dicta à *veniendo*, quod ad omnes res *veniat*, ut auctor eſt Cic. lib. 2. de N. D. Hanc poetæ ex ſpumâ maris & Cœli teſticulis natam fabulantur, à Saturno exciſis & in mare projectis, unde & ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ, h.e. *à maris ſpumâ*, *Aphroditem* appellarunt. Ovid.

——Venus orta mari mare præſtat eunti.

Muſæus:

Αἰγώσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοι καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων.

Fertur in conchâ margaritarum feraci fuiſſe concepta, in quâ etiam navigavit in Cyprum, quare cum de formoſâ muliere loqueretur Venus apud Papinium, illam dignam eſſe inquit, quæ ſua eſſet ſoror, & in eâdem conchâ navigaret.

Hæc & cæruleis mecum conſurgere digna,
Fluctibus, & noſtrâ potuit conſidere conchâ.

Porro quatuor Venerum mem. Cicero lib. 3. de N. D. *Venus*, inquit, *prima Cœlo & Die nata: cujus Elide templum vidimus. Altera ſpumâ procreata, ex quâ & Mercurio Cupidinem ſecundum natum accepimus. Tertia Jove nata & Dione, quæ nupſit Vulcano, ſed ex eâ & Marte natus Anteros dicitur. Quare Syria, Tyroque concepta, quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt.* Hæc ille: Pauſanias vero in Bœoticis tres *Veneres* fuiſſe ſcribit, quarum una *Cœleſtis*, altera *Popularis*, tertia *Apoſtraphia* dicta eſt. At Plato in convivio duas eſſe Veneres, & duas Cupidines inquit in his: Πάντες γὰρ ἴσμεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνευ ἔρωτος Ἀφροδίτη, ταύτης δὲ μιᾶς μὲν οὔσης, εἷς ἂν ἦν Ἔρως. Ἐπεὶ δὲ δύο ἐστόν, δύο ἀνάγκη καὶ Ἔρωτε εἶναι. Πῶς δ' οὐ δύο τὼ θεά, ἡ μέν γέ που πρεσβυτέρα, καὶ ἀμήτωρ, Οὐρανοῦ θυγάτηρ, ἣν δὲ καὶ Οὐρανίαν ἐπονομάζομεν, ἡ δὲ νεωτέρα, Διὸς καὶ Διώνης, ἣν δὲ Πάνδημον καλοῦμεν. Vide ſis plura apud Nat. Com. lib. 4. cap. 13. Eſt item *Venus* una errantium ſtellarum inter Solis & Mercurii ſphæras ſita, quæ φωσφόρος Græcè, *Lucifer* Latinè dicitur, ſcilicet cum Solem antegreditur: cum autem eundem ſubſequitur, *Heſperus* & *Veſper*, & *Veſperugo*. Venus aliquando pro *amaſiâ*. Plaut. Curcul. 1. 3. *Tun' meam Venerem vituperas?* Idem in Pœnulo 1. 2. *Hanc equidem Venerem venerabor, me ut amet poſthæc propitia.* Lucret. lib. 4.

——Nec Veneres noſtras hoc fallit,

Id eſt:

Nec hoc ignorant noſtræ puellæ.

Virgil. Eclog. 3.

Parta meæ Veneri ſunt munera.

Nomen ejus quod attinet; *Suaviter*, inquit Seldenus, de Diis Syris, forſan iis inſanire videret, qui has literas, & quicquid non eſt ultro obvium oſcitantibus, nimium temnunt, ſi *Veneris* nomen à בנות *benoth* in Succoth Benoth peterem. Nemo tamen eſt qui neſcit facillimam & frequentiſſimam eſſeele menti B. in V. migrationem. Quod ſi T finale per S, ut Judæi hodierni, pronuncies, tum *Venos* in *Benoth* expreſſiſſimum habes: Et *Binos* Græcâ pronuntiatione eſt *Venus* noſtrâ. Sane Suidas: Βῖνος, ὄνομα Θεᾶς. Etiam VENOS GEN. pro *Venere Genetrice* legitur in Nummis Juliæ Auguſtæ Septimii Severi uxoris, ſi fides Adolpho Occoni, cujus Numiſmata conſulas pag. 366. Ita *Benoth* ipſum etiam Numen denotabat, & *Succoth* tabernacula, ſeu ædes ejuſdem. Vide plura apud ipſum authorem Synt. 2. cap. 7. *Venus à veniendo* dicta putatur Ciceroni, lib. 2. de N. D. quem ſequitur Arnobius. lib. 3. *Quòd*, inquit, *ad cunctos veniat, Venerem cognominatam.* Vide ſis Fungerum in *Venus*, & Voſſium in *Venuſtus*. Divam hanc blandam ac ſuavem Rerum Naturæ præſidere facit Epicureus Poeta Lucretius, ſemotis illis turbidis & vecordibus divis, quorum in tranquilliſſimâ rerum propagatione gubernatione nullum eſt officium; Sic enim ille initio operis:

Æneadum genetrix, hominum Divumque Voluptas
Alma Venus, cœli ſubter labentia Signa,
Quæ mare navigerum, quæ terras frugiferentes
Concelebras, per te quoniam genus omne animantum
Concipitur, viſitque exortum lumina Solis:
Te dea, te fugiunt venti, te nubila cœli
Adventumque tuum, tibi ſuaves Dædala tellus
Submittit flores, tibi rident æquora ponti,
Pacatumque nitet diffuſo lumine cœlum.
Nam ſimul ac ſpecies patefacta eſt verna diei
Et reſerata viget genitalis aura Favoni;
Aeriæ primum volucres te Diva tuumque
Signant init'um, perculſæ corda tuâ vi:
Inde feræ pecudes perſultant pabula læta
Et rapidos tranant amnes; ita capta lepore
Illecebriſque tuis omnis natura animantum
Te ſequitur cupide, quo quamque inducere pergis.
Denique per maria ac montes fluvioſque rapaces
Frondiferaſque domos avium, campoſque virentes
Omnibus incutiens blandum per pectora amorem
Efficis, ut cupidè generatim ſecla propagent.

Quos verſus enarrat Caſp. Barthius πολυγραφώτατος Animadverſionibus ad Stat. Theb. 5. pag. 77. quem ſis conſule. Porro Veneris jugales *olores* facit Silius Italicus, lib. 7.

Tum matris currus niveos agitabat olores
Tempora ſollicitus litis ſervaſſe Cupido.

Statius quoque, uti videre eſt in his:

——Thalamique egreſſa ſuperbum
Limen Amyclæos ad fræna citavit olores.

Ovid. Met. 10.

——Junctiſque per aera cygnis
Carpit iter.—— ——

Statius iterum Sylv. 3.

——Molles agitat Venus aurea cygnos.

Verum Ovidius, Met. 15. *columbas* Veneris currui ſubjugat:

Perque leves auras junctis invecta columbis
Littus adit Laurens. ——

Mart. lib. 8.

Spartanus tibi cedit olor Paphiæque columbæ.

Claud. Epithalamio:

Florea purpureos annectunt fræna columbas.

Quid quod Ælianus ποικιλ. 1. 15. Λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περιστεραὶ γίνονται, ὥσπερ οὖν τῇ Θεῷ συναποδημοῦσαι. Sappho autem Paſſeres huic Deæ conjugat:

—— Καλοὶ δέ σ' ἄγον ὠκέες στρουθοί.

C. *Verres*, Quæſtor Cn. Carbonis, deinde legatus ac Proquæſtor Cn. Dolabellæ, utrumque prodidit. Lucullo & Cottâ Conſulibus. Prætor urbanam juriſdictionem obivit, quâ perfunctus Sacerdoti in Sicilia Quæſtor ſucceſſit, eamque, non ſuccedente ſibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinosè, avarè, crudeliterque verſatus in provinciâ poſtulatus eſt repetundarum à Siculis. Cicerone verò in gratiam Siculorum accuſationem magnâ vi & arte peragente, quum parum ſubſidii ſibi in Hortenſio eſſe videret, deſperato patrocinio, ſponte in exilium abiit, ubi 26 annis per ſummam quietem traductis, à Triumviris tandem proſcriptus & occiſus eſt. Plin. 34. 2. Propter Corinthia vaſa proſcriptum tradit, quòd iis, viz. Antonio, ſe cedere negaviſſet. Seneca etiam fortiter deceſſiſſe ſcribit ex auctoritate Pollionis. Liberos habuit antequam in exilium abiret filiam nuptam, & filium prætextatum parum pudicum. Vide Cic. in Verrinis, Aſcon. Pedian. & Lact. lib. 2. cap. 4. Juvenalis:

Si fur diſpliceat Verri, ſi homicida Miloni.

Idem:

Charus erit Verri, qui Verrem tempore quo vult
Accuſare poteſt.——

Vertumnus, Deus habitus eſt in Latio in omnes ſeſe vertens formas, quemadmodum & de Proteo ſuo comminiſcuntur Græci. Hic cum Pomonam Nympham adamaret, in anum ſeſe convertit, hortoſque ejus ingreſſus, multis ei rationibus perſuadere conatus eſt, ut ſibi conjugio jungeretur. Verum cum eâ viâ nihil proficeret, poſitâ anûs perſonâ in juvenilem rediit formam: cujus pulchritudinem admirata Nympha, vim jam inferenti Deo non admodum ſe præbuit moleſtam. Quâ de re vide Ovid. Met. 14. Acron in Horat. lib. 2. Serm. Sat. 7.

Jam mœchus Romæ, jam mallet doctus Athenis
Vivere, Vertumnis quotquot ſunt natus iniquis.

Vertumnum ait eſſe Deum humanarum cogitationum præſidem: ideoque multiformem fingi & inconſtantem, quemadmodum & illæ variæ ſunt & mutabiles. *Iniquo*, autem *Vertumno natos eſſe* interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tib. Donatus Vertunum dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum; quem iccirco coli arbitratur ut res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt, ad finem perducantur. Non deſunt qui *Vertumnum* dictum putent, quod lacum Curtium in Tiberim *averterit*. Quam opinionem tangit & Ovid. lib. 6. Faſt.

Curtius ille lacus ſiccas qui ſuſtinet aras
Nunc ſolida eſt tellus, ſed lacus ante fuit.
Nondum conveniens diverſis ille figuris
Nomen ab averſo ceperat amne Deus.

Hujus feſta dicta ſunt *Vertumnalia*, quæ menſe Octobri celebrabantur. Prop. 4. 2.

Vertumnus verſo dicor ab amne Deus.

Subdit aliud etymon in ſequentibus:

Seu quia vertentis fructum percepimus anni
Vertumni rurſus credimus eſſe ſacrum.

Inter Semones deos Vertumnum numerat Fulgentius de priſco ſerm. in *Semones*. Tibullus:

Talis in æterno felix Vertumnus Olympo
Mille habet ornatus, mille decenter habet.

Horat. Ep. ult. lib. 1.

Vertumnum Janumque liber ſpectare videris.

Vertumnum etiam Latini dicerent deſultorem à *vertendis* & mutandis, vel alterandis equis. Propertius ubi ſupra:

Eſt etiam aurigæ ſpecies Vertumnus, & ejus
Trajicit alterno qui leve pondus equo.

Veſpaſianus, victo Vitellio, Rom. Imperio potitus eſt, cujus vitam habes apud Suetonium, & Euſebium, lib. 3. cap. 3.

Veſper, vide *Venus*.

Veſta, Saturni filia ex Ope; quanquam à Poetis non raro pro terrâ ſumitur, ſive quòd omnibus terrâ *veſtiatur*, ſive quod *vi ſua ſtet*. Ovid. lib. 6. Faſt.

Stat vi Terra ſuâ; vi ſtando Veſta vocatur.

Non deſunt qui ἀπὸ τῆς ἑστίας, nomen hoc deducunt, inter quos eſt Tullius, lib. 1. de N. D. Veterum nonnulli dixere *Veſtam* appellatam, quòd *Veſtiatur herbis*, & eandem voluere cum Terrâ, cum Proſerpinâ, cum Magnâ Matre. D. Auguſt. de C. D. lib. 7. cap. 24. Sacra ejus Lemuralia vocabantur, quæ noctu fiebant. Gloſſæ: *Lemuralia*, ἑορτὴ τῆς Ἑστίας. Sunt qui legunt τῆς Ἄκκας, ſive τῆς Ἀττίας. Sed nihil mutandum ſuadet Zoſimi locus lib. 4. de Valentiniano: Ἐπεὶ δὲ καὶ νόμων εἰσφορὰς ἐγνώκει ποιήσασθαι, ἀφ᾽ Ἑστίας ὥσπερ ἀρξάμενος τὰς νυκτερινὰς ἐκώλυε θυσίας ἐπιτελεῖσθαι. Interdum ponitur pro igne. Ovidius:

Nec tu aliud Veſtam, quam vivam intellige flammam,
Nataque de flamma corpora nulla vides.
Jure igitur virgo eſt quæ ſemina nulla remittit.

Veteres autem fuiſſe duas Veſtas affirmabant: unam Saturni matrem, alteram ejus filiam. Ovid. ubi ſupra:

Ex Ope Junonem memorant, Cereremque creatas;
Semine Saturni tertia Veſta fuit.

Heſiod in Theog.

Ῥείη δ᾽ αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα
Ἑστίην, Δήμητρα καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

Et Orpheus:

Ἑστία εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια.

Confundunt tamen has Poetæ, alteram pro alterâ ponentes. Id tamen obſervandum eſt: Cum Veſtam pro terrâ accipiunt, de matre Saturni eſſe intelligendum: quando verò virginem nominant, de filiâ ejus eſſe intelligendum, quam ignem eſſe voluere. Quæ ſi propriè referatur ad aras, & focos publicos, valde eſt veriſimile, cum pleraque omnia vocabula ſacra ſint ab Oriente, etiam *Veſtam*, ſive Ἑστίαν eſſe ab אש *eſh*, i. e. *ignis*, & יה uno ex Dei nominibus, ut κατὰ λέξιν ſonet *ignis Deus*. Ideoque propriè ſymbolum potius Numinis, quam Numen ipſum ſonet. Hanc unam ex Diis Penatibus eſſe volunt, quos Æneas in Italiam advexit. Virgil. Æn. 2.

Sic ait & manibus vittas, Veſtamque potentem
Æternumque adytis effert penetralibus ignem.

Cui ſententiæ non obſcurè adſtipulatur & Livius, cum Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta; à Numâ autem Pompilio primum Romæ inſtituta, multiſque ceremoniis venerabiliora effecta. Primum enim ille ſacerdotes ei creavit, ſtipendioque publico donavit, perpetuâque virginitate frui eas lege juſſit. Quarum potiſſimum cura erat, ut ignem perpetuum conſervarent; qui ſi forte per negligentiam fuiſſet extinctus, nequaquam alio ex igne reparare fas erat, ſed accensâ per fomites ex Sole flammâ purus & cœleſtis ignis eliciebatur. Porro virgo Veſtalis legebatur intra annum 16. ſuæ ætatis, 30. vero annos oportebat eam manere virginem, poſtea nubere licebat. Quod ſi interim fortè ſtuprum commiſiſſet, viva defodiebatur. Unde Juven.

—— Cum quo nuper vitiata jacebat
Sanguine adhuc vivo terram ſubitura ſacerdos.

Silius, lib. 13.

Nec par pœna tamen ſcelerî ſacraria Veſtæ
Polluit exutâ ſibi virginitate ſacerdos.

His ſacerdotibus Theatrum ingredi licuit, locuſque ſeorſim à cæteris iis ſepoſitus, idque è regione Prætoris. Sueton. Aug. c. 64. *Solis virginibus* Veſtalibus locum in Theatro ſeparatum & contra Prætoris tribunal dedit. Tac. An. 4. utque gliſceret dignatio ſacerdotum, atque ipſis promptior animus foret ad capeſſendas cæremonias, decretum Corneliæ Virgini, quæ in locum Scantiæ capiebatur, LL S. XX. & quotiens Auguſta Theatrum introiſſet, ut ſedes inter Veſtalium conſideret. Vide Voſſ. de Idol. lib. 2. cap. 65. & Lipſ. Syntag. de Veſta & Virginibus Veſtalibus.

Vetronius Thurinus, quòd iis, qui aliquid ab Alexandro Imp. peterent, patrocinium & operam ſuam vendidiſſet, multa interim mentitus, alligatus ſtipiti, ſubjecto igne & humida materia, fumo extinctus eſt, adjecto elogio: *Fumo punitur qui fumum vendidit*. Lampridius. Aliis *Voconius* dicitur.

Vibius Fronto, præfectus equitum. Tacit. Annal. 2. Vide ad eum Lud. D'Orleans, pag. 295.

Vibius Virius, author Campaniæ defectionis à Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi conſcivit ante deditionem, & multis civibus Senatoribus, ut idem quoque facerent, perſuaſit. Vide Livium, apud quem orationem Vibii legas, lib. 6. dec. 3.

Vica Poca, vel *Pota*. Seneca in Ludo: *Dieſpiter Vicæ Potæ filius*. Ubi Nic. Faber: Hujus Vicæ Potæ, ſive Dei, ſive Deæ, ut Numen obſoletum, ita apud auctores obliteratum pænè nomen eſt. Primum id corruptum latere apud Ciceronem lib. 2. de Leg. itemque apud Liv. & Plut. me docuit — Herricus Memmius, Ciceronis locus ita vulgò habetur: *Quod ſi fingenda ſunt nomina, vice poetæ & potius vincendi, potiundique*, &c. Manuſcripta vero ſic exhibent, *Quod ſi fingenda ſunt*, nomina, Vicæ Potæ potius vincendi, potiundique, &c. Livius etiam lib. 2. de domo Publicolæ loquens ſcribit: *Delata confeſtim materia infra Veliam eſt, ubi nunc Vicæ Potæ eſt*. Plut. in Publicolâ de eâdem re: Κατεσκάψασιν οἰκίαν ἐκείνης μετεωροτέραν ὅπου νῦν ἱερόν ἐστιν Οὐΐκας Πότας ὀνομαζόμενον. Vulgo legitur apud Liv. *Ubi nunc vicus publicus eſt*, & apud Plut. ὅπου νῦν ἱερόν ἐστιν οὐΐκος πουπλίκος ὀνομαζόμενον. Malo ſane exemplo, contra veteres & rationem. Templum enim nominari *vicum publicum* abſurdum eſt; & ut Romæ fuerit vicus publicus is tamen non templum erat, ne infra Veliam aut in foro Romano viii. Urbis regione: ſed in vi. quæ *alta ſemita* dicta eſt. Vide ſis quæ ſequuntur.

S. Aurelius *Victor*, qui beneficio Cl. Viri Andreæ Schotti, prodiit in lucem, ætate vixit Conſtantii & Juliani Impp. De quo, aliiſque ejuſdem nominis viris vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 8.

Victoria, Dea quam vetuſtas pennatam & aligeram pinxit, ut è cœlo devolantem ad eos quos ſuis ornare ſucceſſibus vellet. Auſonius:

Tu quoque ab æthereo præpes Victoria lapſu.

Prudentius:

Marmoreo in templo rutilas Victoria pennas
Explicat, & multis ſurgit formata talentis.

Vindemiator, ſidus quod tertio Nonas Martii apparet. Plin. 18. 31. *Cæſari & Aſſyriæ ſtella quæ Vindemiator appellatur* XI *Cal. Sept. mane exoriri incipit, vindemiæ maturitatem promittens*. Dicitur & *Vindemitor*. Ovid. Faſt. 3.

Sive eſt Arctophylax, ſive eſt piger ille Bootes,
Mergetur, viſus effugietque tuos:
At non effugiet Vindemitor.

Virbius, idem qui & *Hippolytus*, Theſei & Hippolytæ Amazonis fil. qui cum à Phædrâ novercâ per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprum inferre voluiſſet, patris iram veritus, conſcenſo curru fugam arripuit: cumq; juxta maris litus perveniſſet, incuſſo à Neptuno pavore, equi conſternati implicatum habenis Hippolytum dilaniarunt. Cujus vicem miſerata Diana, Æſculapii opere ad vitam eum revocavit, & in Aricino nemore collocatum pro *Hippolyto*, *Virbium* appellavit, quaſi *bis virum*. Ovidius, Met. 15.

Tum mihi, ne præſens augerem muneris hujus
Invidiam, denſas objecit Cynthia nubes;
Utque forem tutus, poſſemque impune videri,
Addidit ætatem, nec cognoſcenda reliquit
Ora mihi, Cretamque diu dubitavit habendam
Traderet, an Delon; Delo, Cretaque relictis
Hic poſuit, nomenque ſimul, quod poſſit equorum
Admonuiſſe, jubet deponere: quique fuiſti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius eſto.

Virdomarus, vel *Viridomarus*, Gallorum Dux, à Marcello cæſus. Epitome Livii: *M. Claud. Marcellus Coſ. occiſo Inſubrium Gallorum duce, opima ſpolia retulit*. Vide Paſſerat. in illud Prop. lib. 4. El. penult:

Virdomari, genus hic Roma jactabat ab ipſo.

P. Virgilius Maro, Mantuanus, poetarum Latinorum facilè princeps. Nomen ejus quod attinet, Calvus, vetus poeta:

Et vates cui virga dedit memorabile nomen.

Aldus vero Manutius negat hoc proprium poetæ nomen fuiſſe: ſed ortum ait ex *Virgilia* familiâ; omneſque majores ejus *Virgilios* fuiſſe. Βιργίλιος Græcè ſcribitur apud Steph. in Μάντυα. Alii à *virginali* facie, vel modeſtiâ; unde & *Parthenias* dicebatur. Vide Pier. in 4. Georg. Nomen cum E ſcribunt Cælius Rhod. lib. 7. cap. 4. Polit. lib. 5. ep. & Miſcell. cap. 77. Elogia Virgilii pete ex Lud. de la Cerdâ, Scaligero, &c. de quo nos alibi plura.

Polyd. *Virgilius* Urbinas, Rom. Pontificis in Anglia Quæſtor, & Wellenſis Archidiaconus; Egit de rerum Inventoribus libris 8. ac An. 1576. Londini librum de prodigiis emiſit in lucem. Edidit poſtea quoque hiſtoriam Anglicanam quem Hen. 8. dedicavit. An. 1532. Fidem ejus in dubium vocat P. Jovius. Hen. autem Savilius præfat. in rerum Anglicanarum ſcriptores: *Polydorus* (ait) *ut homo Italus & in rebus noſtris hoſpes, & quod caput eſt, neque in Rep. verſatus, nec magni alioqui vel judicii vel ingenii, pauca ex multis delibans, & falſa plerumque pro veris amplexus, hiſtoriam nobis reliquit cùm cætera mendoſam, tum exiliter ſane, & jejune conſcriptam.*

Virginia, L. Virginii Centurionis filia, quam ſtupro deſtinatum ab Ap. Decemviro pater in medio foro occidere maluit, quàm pati, ut in fœdam ſervitutem abduceretur. Sil. lib. 13.

——Virginia juxta
Cerne cruentato vulnus ſub pectore ſervat
Triſtia defenſi ferro monumenta pudoris,
Et patriam laudat miſerando in vulnere dextram.

Qui mox adſcitis militibus Decemvirorum ſuperbam dominationem oppreſſit. Liv. Juv. Sat. 10.

——Cuperet Rutilæ Virginia gibbum
Accipere atque ſuam Rutilæ dare.

Viriatus, vel *Viriathus*, Luſitanus, primùm in Hiſp. è paſtore venator, è venatore latro, mox juſti exercitus dux factus, univerſam Luſitaniam occupavit. M. Ventidium Prætorem, fuſo ejus exercitu, cepit. Poſt Cn. Plancius prætor nihilo felicius rem cum eo geſſit; tantumque terrorem hoſtibus is intulit, ut adverſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique vero à proditoribus, conſilio Cepionis, interemptus eſt, & ab exercitu multum deploratus, tumulatuſque nobiliſſimè. Authores Livius & Florus.

Virtus, apud Rom. pro Deâ colebatur; & huic ædem vovit M. Marcellus primo ſuo conſulatu, quam etiam ejus fil. ad portam Capenam dedicavit. Liv. Plut. Alteram C. Marius ſummiſſiorem extruxit, ne publicis auſpiciis forte officeret, & eam ideo Augures demoliri juberent. Hujus templum ita conjunctum fuit cum Honoris æde, ut in hanc non niſi per illud pateret aditus, ut ſignificarent veram, unicamque parandi honoris viam eſſe virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honeſto inaffectoque formabant, nunc quadrato ſaxo inſidentem: aliquoties mulierem columnæ lævo nixam cubito, dextrâ colubrum tenentem. Maſcula Virtus ſub imagine ſenis barbati, nudi, ſtantis, clavæ innitentis, cum leoninâ pelle brachio advolutâ.

M. *Vitruvius* Pollio, parentum curâ liberalibus diſciplinis ab ineunte ætate fuit inſtitutus, encyclopædiamque abſolvit, quod ipſe fatetur in libri Sexti proœmio. Julio Cæſari fuit non ignotus, poſt cujus obitum ab Octaviâ fratri Auguſto commendatus, apparationi baliſtarum, ſcorpionum, cæterorumque tormentorum præfectus eſt, annuo ei reditu, quoad viveret conſtituto. Quâ munificentiâ excitatus, omnem ædificandi rationem Auguſto ſcripſit, quam 10. libris complexum ſe eſſe ſub finem operis teſtatur. Ingenui, feliciſque fuiſſe ingenii, libri 7. 9. & 10. argumento eſſe queant. Philander.

Vitunus, antiquorum Deus, qui videbatur *vitam* largiri, uti *Sentinus*, *ſenſum*.

Ulpianus, Juriſconſultus, Adriani temporibus, ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is utitur autoritate Pomponii in libris Pandectarum; qui cum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, ut notat Raphael Volaterranus.

Ulpianus, Arabica ſcripſit. Steph. Sed quis ſit iſte Ulpianus haud facile dictu eſt, Nam & fuit ejus nominis Antiochenus Sophiſta, qui Conſtantini Imp. temporibus vixit: & alter Emiſenus; & alius Gazæus, & præterea Iſidori frater; quos 4. Suidas refert. Ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi, & de Domitio Ulpiano J. C. nihil dicam. Voſſius.

Ulyſſes, rex Ithacæ & Dulichii inſularum, filius Laertæ & Anticleæ, quanquam non deſunt, qui ex Siſypho conceptum velint, qui Anticleæ cum ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtuliſſe. Unde Ajax apud Ovidium, Met. 13.

——Quid ſanguine cretus
Siſyphio, furtiſque, & fraude ſimillimus illi
Inſeris Æacidis alienæ nomina gentis?

Fingitur ab Homero vir multâ prædictus facundiâ, nec minore experientia, vafer conſilio, egregius bello, laborum patientiſſimus. Odyſ. 1.

Μοῦσά μοι ἔννεπε ἄνδρα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον, ἔπερσε
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω.

Quos verſus ità Latinè reddidit Horatius.

Dic mihi muſa virum captæ poſt tempora Trojæ,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.

Idem alibi Ep. 1. 2. ubi de Homero:

Rurſus quid virtus, & quid ſapientia poſſit
Utile propoſuit nobis exemplar Ulyſſem.
Qui domitor Trojæ multorum providus, urbes
Et mores hominum inſpexit, latumque per æquor
Dum ſibi, dum ſociis reditum parat, aſpera multa
Pertulit, adverſis rerum immerſabilis undis.

Sinon vero apud Virg. Æn. 2. *pellacem* eum vocat, Ajax, apud Sophoclem ὄργανον ἁπάντων κακῶν, Κακοπιστότατον, ἄλημα στρατοῦ. Hecuba apud Euripidem in Troadibus virum μυσαρὸν καὶ δόλιον, & iterum illi dat δίπτυχον γλῶσσαν. Ovidius fallacem:

Neritiaſque domos, regnum fallacis Ulyſſei.

Apud quem Ajax ei objicit *furtum* & *fraudem* Met. 13. Plato in Hippia minore, afficiens Græcos duces quemque debito elogio, Ulyſſem vocat πολυτροπώτατον i. e. *verſutiſſimum*, quod ab Homero accepit. Horatius, lib. 1. Od. 6. *duplicem* vocat, ſubdolum Seneca, δολομήτην, δολόεντα, παντοίων δόλων εἰδότα Homerus & Q. Calaber. Σισύφεια λαμπτεὶς Lycophroni dicitur, δολοπλόκος Nonno. Philoſtratus in Heroicis loquens de Palamede dat Ulyſſi ψευδεῖς καὶ πανούργους τέχνας. Eunapius habet Ὀδύσσειον πανουργίαν, quæ voces omnino referendæ ſunt ad malignitatem, nam idem Philoſtratus illum inducit τὸ κακόηθες ἐπαινοῦντα. De la Cerda. Audaciam huic Heroi tribuit Tibullus Panegyrico ad Meſſalam:

Ille per ignotas audax erraverit urbes.

Homero etiam θρασὺς Ὀδυσσεὺς dicitur Odyſ. 10. Ovid. Met. 13.

—Cur hic metuit, cur audet Ulyſſes
Ire per excubias, & ſe committere nocti?

Apud eundem Ovidium Penelope ad Ulyſſem:

Auſus es ô nimium, nimiumque oblite tuorum
Thracia nocturno tangere caſtra dolo.

Scio Ajacem ei timiditatem objicere. Sed arbitro Ovidio lis iſta dirimetur, Met. ult:

——Nec conjux timidi, atque audacis Ulyſſis.

Fuit ergo Ulyſſes ex eo genere hominum quos Ariſtot. lib. 3. de moribus θρασυδείλους vocat. Uxorem habuit Penelopen, Icarii filiam, ex quà Telemachum fil. ſuſcepit, eamque tantopere adamavit, ut reliquis Græcorum principibus ad bellum Trojanum proficiſcentibus, ipſe inſaniam ſimulaverit, futurum ſperans, ut tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Junctis itaque duobus diverſi generis animalibus, litus proſcindebat, & frugum loco ſalem ſerebat. Palamedem tamen virum prudentiſſimum latere non potuit, qui, ut technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filium in ſulco objecit: quod Ulyſſes conſpicatus, ne filium læderet, aratrum ſublevavit. Quo argumento facilè deprehenſum eſt, non veram illam, ſed ſimulatam eſſe inſaniam. Verum de hâc re Ciceronem audire operæ pretium fuerit. Sic autem ille lib. 3. de Offic. *Utile videbatur Ulyſſi, ut quidam poetæ Tragici voluerunt: nam apud Homerum optimum auctorem, talis de Ulyſſe nulla ſuſpicio eſt: ſed inſimulant eum tragœdiæ ſimulatione inſaniæ militiam ſubterfugere voluiſſe. Non honeſtum conſilium. At utile (ut aliquis fortaſſe dixerit) regnare, & Ithacæ vivere otioſè cum parentibus, cum uxore, cum filio. At quid auditurum putas fuiſſe Ulyſſem, ſi in illâ ſimulatione perſeveraſſet? qui cum maximas res geſſerit in bello, tamen hæc audivit ab Ajace:*

Cujus ipſe princeps juriſjurandi fuit,
Quod omnes ſcitis, ſolus neglexit fidem,
Furere aſſimulavit, ne coiret, inſtitit,
Quod ni Palamedis perſpicax prudentia
Iſtius percepſit malitioſam audaciam,
Fidei ſacratæ jus perpetuo falleret.

Pertractus itaque ad Trojam, ſtrenuam, utiliſſimamque eo in bello Græcis operam navavit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & ſagittas Herculis à Philoctete impetratas ad Trojam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui ſuper Scæâ portâ Ilii ſervabatur, clam ſuſtulit, Palladiumque unà cum Diomede ex Troja, cæſis cuſtodibus, rapuit. Miſſus deinde explorator cum eodem Diomede Rheſum Thraciæ regem, occidit, equoſque ejus abduxit,

——Priuſquam
Pabula guſtaſſent Troiæ, Xanthumque bibiſſent,

Uti loquitur Virgilius. Erant autem hæc omnia in Trojanorum fatis, ſine quibus eorum urbs expugnari non poterat. Cum Palamede frumentationis cauſâ graviſſimas inimicitias exercuit, quem tandem, per calumniam circumventum, lapidibus obruendum curavit. Occiſo Achille, in armorum illius judicio Ajaci prælatus eſt.

——*For-*

—— *Fortiſque viri tulit arma diſertus.*

Uti loquitur Ovidius. Captâ autem Trojâ, Orſilochum Idomenei Cretenſis regis fil. obſtantem, ne legitima pars prædæ ſibi divideretur, exorta rixa, interemit. Denique Polyxenâ ad Achillis tumulum jugulatâ, atque Aſtyanacte Hectoris filio è turri præcipitato, cum navim conſcendiſſet, tanquam in patriam rediturus, gravi exortâ tempeſtate, primum in Ciconum littus pulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens ſimili tempeſtate ejectus in Africam, ad Lotophagorum gentem pervenit, ubi cum ſocii lotum guſtaſſent, ægre inde potuerunt avelli. De quo Hom. Odyſſ. ι.

Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν,
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.

Ovidius:

Sic nova Dulichio Lotos guſtata palato
Illo quo nocuit grata ſapore fuit.

Idem:

Nec deguſtanti lotos amara fuit.

Inde rurſus vela faciens in Siciliam delatus eſt, ubi Polyphemi antrum cum 12. ſociis intravit, ex quibus cum Cyclops 6. devoraſſet, oculum ei eruit præuſto ſtipite, pellibuſque arietum involutus cum ſuperſtitibus antrum evaſit. Hinc in Æoliam navigans ab Æolo ventos in utrem coactos obtinuit. Verum cum jam Ithacæ proximus eſſet, ſocii, theſaurum eſſe credentes, utrem ſolverunt: quo facto reflantibus ventis denuo in Æoliam repulſus eſt: ſed ab Æolo abactus ad Læſtrygonas devenit, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen pervenit, quæ cum exploratores ejus in belluas mutaſſet, ipſe ſumpto à Mercurio pharmaco, acceſſit impavidus, & ſtricto gladio eum coegit, ut ſocios priſtinæ formæ reſtitueret: quod cum feciſſet, ejus poſtea conſuetudine uſus per totum annum, ſuſcepit ex eâ Telegonum filium. Heſiodus vero *Agrium* & *Latinum* ex Circe genuiſſe dicit, verſ. 1011.

Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο
Γείνατ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Ægrè deinde ab eâ dimiſſus ad Oceanum pervenit, unde peractis ſacris ad inferos deſcendit, ibique de Anticleâ matre, & Elpenore Tireſiâ vate multis de rebus certior factus, revertitur ad Circen: & Elpenorem ſocium, qui nuper inebriatus de ſcalis deciderat, honorificâ proſequitur ſepulturâ. Poſt hæc ad inſulam Sirenum delatus eſt, quarum cantus ne audiret, ſociis aures cerâ obturavit: ſe autem ad malum alligari fecit, eaque ratione illarum inſidias tutus evaſit. Horatius ubi ſupra:

Sirenum voces & Circes pocula noſti:
Quæ ſi cum ſociis ſtultus cupiduſque bibiſſet,
Sub dominâ meretrice fuiſſet turpis & excors,
Vixiſſet canis immundus, vel amica luto ſus.

Juvenalis:

—— Nam cum pro me Fortuna rogatur,
Affigit ceras illa de nave petitas,
Quæ Siculos cantus effugit remige ſurdo.

Feſtus Avienus de Sirenibus, in Epigram. vet. lib. 4.

Illectos nautas dulci modulamine vocis
Mergebant avidæ fluctibus Ioniis:
Sanguine Siſyphio generatus magnus Ulyſſes,
Hâc tutos ſolâ præſtitit arte ſuos.
Illevit cerâ ſociorum callidus aures,
Atque ſuas vinclis præbuit ipſe manus.
Tranſiliit ſcopulos, & inhoſpita, littora claſſis,
Illæ præcipites deſiluere freto.

Sen. Ep. 31. Ad ſummam ſapiens eris, ſi clauſeris aures, quibus ceram parum eſt obdere. Firmiori ſpiſſamento opus eſt, quàm uſum in ſociis Ulixem ferunt. Illa vox quæ timebatur erat blanda non tamen publica: at hæc quæ timenda eſt, non ex uno ſcopulo, ſed ex omni terrarum parte circumſonat. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim non ſine maximo periculo in Siciliam venit, ad eadem loca, ubi Phaethuſa Solis filia cum duabus ſororibus greges patris paſcebat, à quibus vim omnem abſtineri juſſit. Sed ipſo dormiente, ſocii fame coacti, ſuadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactaverunt: quod ſcelus poſtea naufragio luerunt. Hom. Odyſ. α. de ſociis Ulyſſis:

Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

Adeo ut ex omnibus ſolus ſit ſervatus Ulyſſes, qui arrepto navis malo novem diebus à vento & undis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam inſ. appulſus à Calypſo Nymphâ ſuſceptus eſt, ſeptemque annis conſuetudine ejus uſus, Nauſithoum, & Nauſinoum filios, ut Heſiodo placet, ex eâ genuit. Poſt hæc miſertus ejus Jupiter Mercurio in Ogygiam miſſo imperat Deæ, ut Ulyſſem miſſum faciat. Confectâ itaque rate Ulyſſes rurſus mari ſe committit. Verum cum jam Phæacia in conſpectu eſſet, ſubito immiſſâ à Neptuno tempeſtate navim fregit, actumque de eo omninò fuiſſet, niſi ejus miſerta Leucothoe tabulam ei ſuppeditaſſet, cui ille innitens, incolumis in Phæacenſium portum adnavit, ibidemque quod nudus eſſet, inter frondes ſeſe occultavit. Verum non multo poſt à Nauſicaâ filiâ Alcinoi repertus, veſtes accepit. Deinde Palladis operâ ad Aretem ejuſdem Alcinoi conjugem deductus dono navem & ſocios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt, ubi cum dormientem eum donis depoſuiſſent, tandem excitatus à Pallade, ipſius monitu habitum mendici accepit, eoque modo ad ſubulcos ſuos pervenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, ubi poſt multas injurias ſibi à procis illatas, tandem ab Euryclea nutrice agnitus, arma ex compoſito cum filio & duobus ſubulcis, quibus ſe indicarat, adverſus procos ſumens, eos ad unum omnes trucidavit, atque ſic Penelopem recepit. Porro cum ex oraculo didiciſſet, ſe à filio interemptum iri, in locis abditis vivere decrevit. Telegonus autem filius ex Circe ſuſceptus patrem ſuum videre cupiens, Ithacam profectus eſt, ubi cum incognitus à domo patris prohiberetur, ortâ contentione, patrem incognitum ſpinâ venenoſâ Trygonis piſcis transfixit. Unde Nicander in Theriacis:

—— Λόγος γε μὲν ὥς ποτ' Ὀδυσσεὺς
Ἔφθιτο, λευγαλέοιο τυπεὶς ἁλίου ὑπὸ κέντρου.

Loquitur de Trygone. Ubi Schol. τρυγὼν θαλάσσιον ὂν θηρίον φονευτικόν. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 9. cap. 1. Labores ejus breviter deſcripſit Tibullus lib. 4. ad Meſſalam, ubi de Ulyſſe:

Ille per ignotas audax erraverit urbes,
Quà maris extremis tellus includitur undis.
Nam Ciconumque manus adverſis reppulit armis;
Non valuit Cyclops cœptos avertere curſus:
Ceſſit & Ætnææ Neptunius incola rupis
Victa Maronæo fœdatus lumina Baccho.
Vexit & Æolios placidum per Nerea ventos;
Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatenque,
Mobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.
Solum nec doctæ verterunt pocula Circes,
Quamvis illa foret Solis genus, apta vel herbis,
Aptaque vel cantu veteres mutare figuras.
Cimmeriôn etiam obſcuras acceſſit ad arces
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive ſuper terras Phœbus, ſeu curreret infra.
Vidit ut inferno Plutoni ſubdita regna
Magna Deum proles levibus diſcurreret Umbris,
Prætereitque citâ Sirenum littora puppi.
Illum inter geminæ nantem confinia mortis
Nec Scyllæ ſævo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidas inter freta ſerperet undas,
Nec violenta ſuo conſumpſit more Charybdis.
Vel ſi ſublimis fluctu conſurgeret imo,
Vel ſi interrupto nudaret gurgite pontum.
Non violata vagi ſileantur paſcua Solis,
Non amor, & fœcunda Atlantidos arva Calypſûs,
Finis & errorum miſero Phæacia tellus.

Breviùs autem Propertius 3. 12. hoc pacto:

Poſtumus alter erit mirandâ conjuge Ulyſſes,
Non illi longæ tot nocuere moræ. *(Calpe,*
Caſtra decem annorum, & Ciconum mons, Iſmara,
Exuſtæque tuæ mox, Polypheme, genæ,
Et Circæ fraudes, lotoſque, herbæque tenaces,
Scyllaque & alternâ ſciſſa Charybdis aquâ.
Lampeties Ithacis verubus mugiſſe juvencos
(Paverat hos Phœbo filia Lampetie)
Et thalamum Ææ flentis fugiſſe puellæ,
Totque hyemis noctes, totque nataſſe dies:
Nigranteſque domos animarum intraſſe ſilentum
Sirenum ſurdo remige adiſſe lacus,
Et veteres arcus leto renovaſſe procorum
Errorisque ſui ſic ſtatuiſſe modum.

Breviſſimè noviſſimùm quidam ſic ex Homero:

Diruta Dulichio primum dat Troja laborem,
Mox patria cæſi Cicones tellure recumbunt,
Tertia neglectæ debetur adorea Loto,
Terribilis quartum præbet Polyphemus honorem,
Utribus Æolidæ quinto ſunt ordine clauſi,
Sæva latrans canibus ſextam dat Scylla palæſtram,
Septimam neglectis Circes ſtat gloria philtris,
Octavo viſit Stygios diſcrimine Manes.

Sirenas

Sirenas nonâ ſprevit virtute canentes ;
In bobus decima eſt Solis Victoria raptis ;
Undecimâ vitreæ linquit penetrate Calypsûs ;
Cæditur extremo ſponſorum turba triumpho.

Habebam de Ulyſſis erroribus quædam non vulgata, quæ huc adſcriberem, ſed deterruit me cum Bionis illius antiqui, tum graviſſimi Senecæ objurgatio, quæ ad Lucullum ſcripta eſt epiſt. 88. *Quævis Ulyſſes ubi erraverit potius, quàm efficias, ne nos ſemper erremus.* Non vacat audire, utrum inter Italiam & Siciliam jactatus ſit, an extra notum nobis orbem. Polybius negaverat Ulyſſem ingreſſum Oceanum, quem refutat Strab. lib. 1. Mirum tamen niſi de illis erroribus condigna illa verſu ſuo ſcripſerat Homerus :

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

Raphael *Volaterranus* condidit Urbanorum commentariorum libros triginta & octo quos Julio ſecundo Pontifici inſcripſit. Parum magnificè de illo judicat Flor. Sabinus : *Bona eruditorum pars ei defert mediocrem eruditionem, cùm nihil quam aliena, hinc inde in ſua immenſa volumina tranſtulerit : in Græcis vertendis vel pueriliter perſæpe lapſus.* Ex eo tamen pleraque ſua deſumpſit Raviſius Textor. Videtur idem eſſe Raphael ille Rhegius, cujus commentarii extant in Fab. Quinctilianum. *Voſſius.*

Umbricius, aruſpex quidam à Cor. Tacito inHiſt. 1. memoratus, qui ab extis triſtibus inſtantes inſidias & hoſtem domeſticum Othoni Imp. prædixit.

Volcatius Gallicanus, quintùm conſul, ſcripſit vitas Imperatorum ad Diocletianum. Ejus tantum extat nunc Avidii Caſſii vita.

Volcatius Terentianus, hiſtoriam ſui temporis, i. e. Gordianorum ſcripſit ; ac dicit Gordianum Seniorem vultum Cæſaris Auguſti valde retuliſſe. Jul. Capitol.

Volcatius Epidius, grammaticus, ſcripſit res geſtas Pompeii M. & ejus patris ; primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, cum ab optimo quoque ſcribi ſolita ſit, teſte Corn. Nepote. Ludum aperuit, docuitque inter cæteros M. Antonium & Auguſtum.

Volcatius Sedigitus, in lib. de poetis quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt, ex aliquot ejus verſibus indicat Agellius lib. 15. cap. 24. Qui ita ſe habent :

Multos incertos certare hanc rem vidimus,
Palmam Poeta Comico cui deferant.
Eum meo judicio errorem diſſolvam tibi :
Ut contra ſiquis ſentiat nihil ſentiat.
Cæcilio palmam Statio do Comico ;
Plautus ſecundus facile exuperat cæteros ;
Dein Nævius, qui fervet, pretium tertium eſt ;
Si erit quod quarto detur, dabitur Licinio ;
Poſt inſequi Licinium facio Attilium ;
In ſexto ſequitur hos loco Terentius ;
Turpilius ſeptimum, Trabea octavum obtinet ;
Nono loco eſſe facile facio Luſcium ;
Decimum addo, causâ antiquitatis, Ennium.

Volero Publilius, de plebe homo, cujus causâ tumultus haud contemnendi inter Patricios & plebem Rom. excitabantur, ad hunc enim lictor à Conſulibus miſſus, *quia quòd ordines duxiſſet, negaret ſe militem fieri debere.* Volero appellat Tribunos. Cùm auxilio nemo eſſet, Conſules *ſpoliari hominem & virgas expediri* jubent. *Provoco*, inquit, *ad populum* Volero, *quoniam Tribuni civem Romanum in conſpectu ſuo virgis cædi malunt, quam ipſi in lecto ſuo à vobis trucidari.* Quò ferociùs clamitabat, eò infeſtiùs circumſcindere & ſpoliare lictor. Tùm Volero & prævalens ipſe & juvantibus advocatis repulſo lictore, ubi indignantium pro ſe acerrimus erat clamor, eò in turbam ſe confertiſſimam recipit, clamitans *Provoco & fidem plebis imploro ; adeſte commilitones ; nihil eſt, quòd exſpectetis Tribunos, quibus ipſis veſtro auxilio opus eſt.* Concitati homines veluti ad prælium ſe expediunt ; apparebátque omne diſcrimen adeſſe, nihil cuiquam ſanctum non publici fore, non privati juris. Huic tantæ tempeſtati cùm ſe conſules obtuliſſent, facilè experti ſunt, *parùm tutam majeſtatem ſine viribus eſſe* ; violatis lictoribus, faſcibus fractis è foro in curiam compelluntur incerti, quatenus Volero exerceret victoriam. Conticeſcente dein tumultu cùm Senatum vocari juſſiſſent, queruntur injurias ſuas, vim plebis, Voleronis audaciam. Multis ferociter dictis ſententiis vicere ſeniores, quibus *irâ Patrum adverſus temeritatem plebis certari non placuit.* Voleronem amplexa favore plebs proximis comitiis Tribunum plebis creat in eum annum, qui L. Pinarium, P. Furium Coſſ. habuit ; contráque omnium opinionem, qui eum vexandis prioris anni Conſulibus permiſſurum Tribunatum credebant, poſt publicam cauſam privato dolore habito, ne verbo quidem violatis Conſulibus, rogationem tulit ad populum, *ut plebeii Magiſtratus tributis comitiis fierent:*

Vologeſus, Parthorum rex. Capitol. in M. Antonino Philoſopho : Fuit eo tempore etiam Parthicum bellum, quod Vologeſus paratum ſub Pio Marci & Veri tempore indixit. Filius fuit illius *Vologeſi*, de quo Tac. in Annal. Quidam è Græcis ſcribunt 'Ουολωγαίσος, alii Βολόγεσος ; ut Ariſtides.

Volones, dicti ſunt ſervi, qui bello Punico cum deeſſent, qui ſcriberentur, pro dominis pugnaturos ſe polliciti, in civitatem recepti ſunt, & *Volones* appellati, quia hoc ſponte *voluerunt.* Vide Feſtum, & Macrob. Sat. 1. 2.

Volumnia, M. Coriolani uxor, cujus unà cum matris fletu & deprecatione ſuperatus ille, (cùm exercitum uſque ad quintum urbis miliarium duxit, patriam etiam ſuam oppugnaturus) copias removit. *Eutr.* ut alii volunt, M. C. Mater.

L. *Volumnius*, Coſ. App. Claudii collega, contra Salentinos multa ſecunda prælia fecit, aliquot urbes hoſtium vi cepit ; prædæ erat largitor, & benignitatem per ſe gratam comitate adjuvabat, militémque iis artibus fecit & periculi & laboris avidum. De ſimultatibus inter illum & Collegam conſulas Liv. l. X.

P. *Volumnius*, Coſ. Ser. Sulpitii Collega, poſt magiſtratum illum optimè adminiſtratum, in ſeditione quadam plebis Rom. cùm tumultuantes ferociter Conſulem urgerent, ac jam in veſtibulum perruperant templi Capitolini, ubi P. Valerius (Conſul) inter primores pugnam ciens interſicitur ; hic P. Volumnius conſularis cadentem videns, dato negotio ſuis, ut corpus obtegerent, in locum vicémque conſulis provolat. Præ ardore impetúque ſenſus non pervenit ad militem : priùs vicit quàm ſe pugnare ſine duce ſentiret.

P. *Volumnius*, Eutrapelus dictus, inter Antonii familiariſſimos erat, & præfectus fabrûm ; Multa fidiſſimæ amicitiæ officia interceſſere illi & Pomponio Attico, dum varietas tanta fuit fortunæ in illis temporibus, ut modò hi, modò illi in ſummo eſſent aut faſtigio aut periculo.

Voluſianus Galli Imp. fil. à patre in imperium adſcitus, unà cum illo à militibus ſuis trucidatur.

Voluſianus Rufius, aliis Fuſius, præfectus prætorio, à Maxentio ad res Africanas conſtituendas miſſus.

Voluſianus, præfectus Urbis, S. Melaniæ patruus, priùs cum gentibus ſentiebat, at dum eum mors Legatum Conſtantinopoli agentem invaderet, ad Orthodoxam fidem tranſiit, Baptizatúſque eſt à B. Proclo Conſtantinopolitano. *Phot.*

Voluſius, poeta ineptus, patriâ Patavinus, qui Ennium ſecutus rerum geſtarum pop. Romani Annales carmine ſcripſit. Catullus :

At Voluſi Annales Paduam morientur ad ipſam,
Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Et Epigr. 37.

At vos interea venite in ignem
Pleni thuris & inficetiarum,
Annales Voluſi, cacata charta.

Voluſius Saturninus, de quo ſic Tac. An. 13. L. Voluſius egregiâ famâ conceſſit, cui tres & nonaginta anni, præcipuæque opes. De divitiis ejus idem lib. 14. Et quantum Voluſio longa Parſimonia quæſivit, &c. Sed & tota Voluſiorum domus dives. Tac. An. 3. Voluſio vetus familia, neque tamen Præturam egreſſa, ipſe conſulatum intulit, opumque quibus domus illa immenſum viguit primus accumulator fuit. Sil. lib. 5.

Occumbis generoſe Volux, nec clauſa repoſtis
Pondera theſauris patrio nec regia quondam
Præfulgens ebore, & poſſeſſa mapalia ſoli
Præfuerint.———

Voluſii vafrè factum à Val. Max. l. 7. ita habes ; M. Voluſius ædilis plebis proſcriptus, aſſumpto Iſiaci habitu, per itinera viáſque publicas ſtipem petens, quiſnam revera eſſet, occurrentes dignoſcere paſſus non eſt. Eóque fallaciæ genere tectus in M. Bruti caſtra pervenit.

Vonones, filius Phrahatis, ac ab illo obſes Auguſto datus, in regnum à Parthis accitus : Mox illis ſubit pudor, *degeneraviſſe*, ſcil. *Parthos, petitum alio ex orbe regem hoſtium artibus infectum ; jam inter provincias Romanas ſolium Arſacidarum haberi daríque. Ubi illam gloriam trucidantium Craſſum, exturbantium Antonium ; ſi mancipium Cæſaris tot per annos ſervitutem perpeſſum, Parthis imperitet ?* Huic acceſſere diverſa à majoribus inſtituta, rarus ornatus, ſegnis equorum cura, &c. Igitur Artabanus Arſacidarum è ſanguine apud Dahas adultus excitur, primóque congreſſu fuſus reparat vires, regnóque potitur. Victo Vononi perfugium Armenia fuit, & ab incolis in regnum accipitur ; ſed eodem mox demovetur à Silano præſide Syriæ ob metum & Artabani minas, ac in Ciliciam amandatur, unde fugam tentans occiditur. Alter ejus nominis erat Parthorum rex, qui brevi & inglorio regno, (cujus neque proſpera ulla nec adverſa memorantur)

tur) perfunctas, res Parthorum in filium ejus Vologeſen tranſlatæ ſunt.

Fl. *Vopiſcus*, hiſtoricus Rom. de quo vide Voſſ. Hiſt. Lat. l. 2. c. 7.

Voranus, Qu. Luctatii furaciſſimus libertus, de quo Cæl. lib. 10. cap. 49. Ejus mem. Horatius:

Julius, & fragilis Pediatia, furque Voranus.

Upis, apud Lacedæmonios Diana dicta eſt. Palæphatus: Κλῆσιν τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες Βένδειαν, Κρῆτες δὲ Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν. Callimachus tamen eam ſic à Cretenſibus appellari tradit in his:

Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, καὶ δέ σε κείνης
Κρηταέες κλῄζουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.

Uragus, Pluto ſic dictus, non ab *urgendo*, ut quidam volunt, ſed à Græco Οὐραγὸς dicitur, h. e. qui in acie extremam agminis partem ducit. Unde non invenuſtè ad Ditem transfertur, qui poſtremum humanæ fabulæ actum excipit.

Urania, una Muſarum, Jovis & Mnemoſynes filia, cui aſtrologiæ inventio tribuitur. Ovid. Faſt. 5.

Excipit Uranie, tenuere ſilentia cuncti.

Urania, item Meteoron ita à nautis appellatum in navigii malum magno cum pondere ingruens. *Phot.*

Urania, Dea Carthaginienſibus venerabilis, Phœnicibus Aſtroarche dicta Helæagabalo in uxorem data. Videſis *Herod.* & *Dion.*

Uranius quidam ex ſervili genere Imperator deſignatus; alter Hiſtoricus Græcus à Stephano, Tzetze, & Euſtathio in Dionyſii Περιήγ. memoratus.

Uranius, hiſtoricus de quo vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 4. 22.

Uranus, pater Saturni, (Cœlum Latini vocant) cui filius virilia dicitur excidiſſe, quæ in mare projecta, & fluctibus agitata, ſpumas ediderunt, ex quâ Venerem natam volunt.

Urbanus, duo fuere Coſſ. hujus nominis, prior ſub Trajano, poſterior tempore Alexandro Mammææ, an horum alter ſit ille Urbanus qui ob ſuſpicionem rerum novarum deprehenſus pœnas dedit? Pontifices extitere octo ſub hoc nomine, quorum poſtremus, *Maffeus Barbarinus* antea dictus, omnimoda eruditione claruit.

Urbicius, Meſopotamiæ dux, à Valente. Imp. ad Saporem Perſiæ Regem legatus de rebus Armeniæ & Iberiæ.

Urbinius Panopion, ſervi ſui facto admirabili notus; qui cùm ad dominum proſcriptum occidendum, domeſticorum indicio certiores factos milites in Reatinam villam veniſſe cognôſſet; commutata cum eo veſte, permutato etiam annulo, illum poſtico clam emiſit, ſe autem in cubiculum ac lectulum recepit, & ut Panopionem occidi paſſus eſt. Panopion quantum ſervo deberet, amplum ei faciendo monumentum, ac teſtimonium pietatis grato titulo reddendo teſtatus eſt. *Val. M.*

Urgulania, mulier Romana nobilis, quam ſupra leges Auguſtæ amicitia extulerat; in jus enim à L. Piſone vocata, non obtemperavit; & cum teſtis requireretur in cauſa quadam quæ apud Senatum tractabatur, venire dedignatus eſt. Nepoti Silvano uxoris in præceps jactæ reo pugionem miſit, qui fruſtra tentato ferro venas præbuit exſolvendas.

Uriel, pater Maacha, 2 Reg. 13. qui 3 Reg. 15. dicitur *Abeſſalom.* Filius *Thahath.* 1. Par. 1. Idem ſign. quod *Uria.* Item Angelorum unus, quem Cedrenus τὸν ἐπὶ τῆς μετανοίας ἀρχάγγελον vocat.

Urius, Alamannorum Rex ab Amm. Marcellino memoratus, unà cum ſociis regibus à Juliano Imp. oppreſſus.

Urotalt, Deus Ethnicus de quo Herod. Muſ. 3. ubi Arabum religionem & mores deſcribit: Διόνυσον δὲ θεὸν μοῦνον, καὶ τὴν Οὐρανίην ἡγέονται εἶναι. Subdit: Ὀνομάζουσι δὲ τὸν μὲν Διόνυσον Ὀροτάλτ, τὴν δὲ Οὐρανίην Ἀλιλάτ. Etymon quod attinet Puto notare beneficium luminum, inquit Voſſius, Habemus, Eſ. 26. 20. ubi eſt טל אורת *tal oroth*, h. e. *ros lucis*, ſive *luminum*. Aliam originationem hujus nominis Cl. Pocokii exhibet D. Dickinſonus, Delph. Phœn. pag. 107.

Urſa, ſidus cœleſte. Vide *Arctos*.

Urſacius, Magiſter Officiorum ſub Valentiniano & Valente Impp. homo ſævus & iracundus.

Urſicinus, Magiſter equitum ſub Conſtantio, qui poſt multa præclarè ac proſperè geſta, ab Euſebio cubiculi Imperatorii præpoſito falſis criminationibus adpetitus, diſcingitur ac depoſitâ militiâ digredi ad otium juſſus eſt. *Amm. Marc.* Alius ejuſdem nominis apud eundem Rex Alemannorum. Item alius cui Præfectura in Urbe Vicaria commiſſa eſt, ob ſegnitiem (ſi placet) in mandatis Maximini crudelibus exequendis, poteſtate illâ exutus.

Urſinianus, unus ex illis qui ex inſtitutione Probi Imperatoris illuſtres ac fortiſſimos duces evaſiſſe memorantur à Fl. Vopiſco.

Urſinus competitor Damaſi in Epiſcopatu Romano petendo, quorum contentio euſque proceſſit ut in Baſilica Sicinini uno die reperta eſſent centum triginta ſeptem cadavera peremptorum, A. C. 367.

Urſulus, Comes largitionum ſub Conſtantio Imp. vir ſeveritatis non improbandæ, cui tamen dictum liberius de militum ignavia mortis cauſa extitit, quam Juſtitia ipſa (verba ſunt Amm. Marcellini) videtur fleſſe.

Urſus, Domitiani Conſiliarius, cujus ſuaſu, cum de cæde Domitiæ uxoris ſuæ conſultaret ille Imp. ejus vitæ quidem pepercit, ſed repudiavit.

Uſſerius Jacobus, Archiepiſcopus Armachanus & totius Hiberniæ Primas, Dublinii natus, Jan. 4. Anno 1580. Ex utroque parente familiâ ortus eſt haud ignobili; ſiquidem patruus ei fuit Henricus Uſſerius, vir doctus & prudens, Cantabrigiæ quidem in Anglia bonarum literarum ſtudiis inſtitutus, & ad Archiepiſcopatum eundem Armachanum deinceps evectus. Hic Jacobus primus omnium Scholaris in Collegium Dublinenſe (annos jam natus tredecim) inſcriptus eſt; juvenis adhuc imberbis, octodenarius ſc. cum Henrico Simondio Jeſuita ita conflixit ut etiam hæc verba ab Antagoniſta extorſerit, in præf. lib. de Britannomachia, &c. *Prodiit octodenarius præcocis ſapientiæ juvenis, de abſtruſiſſimis rebus Theologicis, cùm adhuc Philoſophica ſtudia non eſſet emenſus, nec ephebis egreſſus, diſputandi avidus, &c.* quem poſtea cùm adoleverat *Acatholicorum doctiſſimum* pronunciabat. Annum ætatis viceſimum aſſecutus, magiſter Artium (ut vocant) renunciatus, ac diſputatione Philoſophica in publicis Comitiis defunctus eſt; & A. C. 1601. ſacris ordinibus (licet nondum ætatem juſtam conſecutus eſſet) à Patruo Archiep. Armach. initiatus. Deinde S. Patricii cancellariatu ornatus eſt, quo præclarè functo, & Baccalaurei in S. Theologiâ gradu ſuſcepto, Theologiæ Profeſſor publicus Dublini electus eſt, & poſt exiguum inde temporis intervallum, natus jam annos præterpropter triginta Collegii Dublinenſis præpoſitus unanimi ſociorum conſenſu eligebatur, quod ille munus utut ſatis in ſe honorificum, &, ſi emolumentum ſpectes, non contemnendum; cum tamen prævideret quanta ſibi ſtudiorum impedimenta exinde eſſent enaſcitura, continuò detrectabat. Tantilla res pecunia videbatur animo ad ſublimiora aſpiranti! Altero biennio hinc elapſo Doctoris laurea mactus eſt ab Hamptono Archiepiſcopo, & poſt annos paucos à Rege Jacobo Epiſcopatu Midenſi condecoratus. Tandem dum ſive ſcriptis ſive concionibus Eccleſiæ ædificationi & veritati vindicandæ ſtrenue incumbit, ab eodem Rege ad Armachanam ſedem evectus eſt; centeſimus à Patricio illius Cathedræ Epiſcopus, qui Auguſtini coævus, primus ibidem ſediſſe perhibetur. Obiit A. C. 1655. Plura de eo legas in ejus vita cum aliis publicata, Londini, Anno 1681. En viri doctiſſimi operum Catalogum.

L A T I N A.

1. De Eccleſiarum Chriſtianarum ſucceſſione & ſtatu, *Londini* 1613
2. Hiſtoria Gotteſchalci *Dublinii* 1631
3. Epiſtolarum Hibernicarum Sylloge *Dublinii* 1632
4. De primordiis Eccleſiarum Britannicarum *Dublinii* 1639
   Hoc Opus prelo iterum ſubjectum, & poſt paucos menſes, eruditiſſ. Autoris manu propria paſſim emendatum & auctum, majori cum nitore quàm Editio Dublinienſis, prodibit.
5. Ignatii Epiſtolæ cum annotationibus *Oxoniæ* 1645
6. Appendix Ignatiana 1647
7. De Romanæ Eccleſiæ Symbolo Apoſtolico vetere & aliis fidei formulis 1647
8. De Anno Solari Macedonum *Londini* 1648.
9. Annales veteris Teſtamenti *Londini* 1650
10. Epiſtola ad Capellum de variantibus textus Hebraici lectionibus *Londini* 1652
11. Annales Novi Teſtamenti, *&c.* *Londini* 1654
12. De Græca Septuaginta interpretum verſione Syntagma *Londini* 1655
13. De Cainaane ſuperaddito diſſertatio 1655
14. Chronologia Sacra, editore Barlovio *Oxoniæ* 1660

A N G L I C A N A.

1. Concio habita coram Domo Communium in Anglia, *Feb.* 18 1618
2. Oratio habita in caſtro Dublinenſi, *Novemb.* 22 1622
3. Concio de Univerſalitate Eccleſiæ coram Rege Jacobo, *Jun.* 20. 1624
4. Reſponſio ad provocationem Malonei Jeſuitæ, *Londini* 1631
5. De Religione ab Hibernicis & Britannis antiquitus profeſſa tractatus 1631
6. Immanuel, ſive incarnatione filii Dei 1639

7. Rainoldi judicium de munere Epiſcopali ex antiquitate confirmatum 1641
8. Aſiæ minoris deſcriptio Geographica *Oxoniæ* 1643
9. De Origine Epiſcoporum & Metropolitanorum 1644
10. Catechiſmus parvus *Londini* 1654
11. Reductio muneris Epiſcopalis, *&c.* — De extenſione mortis Chriſti, *&c.* — De Sabbato, *&c.* — De ordinatione miniſtrorum in aliis Eccleſiis reformatis *Londini* 1658
12. De poteſtate Principis, *&c.* 1661

Nondum edita.

Cenſura Patrum & aliorum Scriptorum Eccleſiaſticorum.
Prælectionum in Bellarminum volumina Duo.
Epiſtolæ ad viros doctos.
Bibliotheca Theologica (fortaſſis eadem cum Cenſura)
Præter conciones, & alia quædam ſcripta Anglicana.

Uſturabim, Judæus medicus Bajazetis Imp. Turcarum, qui à Selimo Domini ſui filio largitione corruptus, illum ſenio quamvis & ægritudine ferè conſumptum toxico ſuſtulit: cumque ad inſtigatorem Selimum præmii ſpe ſe contulit, ejus juſſu caput illi amputatum eſt, quòd diceret, hominem ſceleratum ac infidum Sultano patri, eadem auſurum erga ſe perfidia, ſiquidem hoc uti faceret ab alio quopiam compellatus eſſet.

Waldo, vir quidam pius, qui univerſum patrimonium pauperibus erogavit. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenſes *Waldenſes* appellantur.

Volſæus Thomas, ex genere non novo ſolùm & obſcuro, ſed humili ac ſordido natus, patre, ſc. Lanione & pari matre, à quibus puer ad ludos eſt deductus, non in ſpem doctrinæ ullius aut dignitatis, ſed ut primas modò literas diſceret. Sed ille ſuperatâ parentum expectatione, etiam tinctus liberalibus diſciplinis evaſit,& Sacerdotii qualem qualem gradum adeptus in Regiam irrepſit,in qua paulatim ſuccreſcens, tandem ad Henricum ipſum Regem inſinuanci ſe aditum eſt nactus: apud quem primò ingenio atque induſtria probatus, mox obſequio & aſſentatione plurimùm valuit, donec gratiâ & auctoritate tantus fuit, ut Rex ſæpe curas defugiens, onus omne Regni in ipſum rejecerit, & ad Eboracenſem Archiepiſcopatum (cùm antea ſedes Cathedrales Tornacenſem & Lincolnienſem tenuiſſet) extulerit; neque hoc contentus, à JulioII. Pont. Max. ut Cardinalis crearetur Wolſæus impetravit. Hinc à Carolo Imp. & Franciſco Rege Gallico certatim eſt cultus & honorificentiſſimè appellatus; quo fortunæ proventu eouſque elatus eſt hominis naturâ tumidi animus, ut perpetuam Legationem Britanniæ Galliæque ſperare & petere à Clemente VII. non ſit veritus: quin & ipſum quoque Pontificatum affectâſſe eum traditur. Et raro fortunæ exemplo diuturna etiam fuit hæc potentia, quindecim circiter annorum, quibus exactis, ſive Boloniæ artibus, ut quidam volunt, ſive ob inimicorum numerum ingentem in aula in ſe contractum, à Regio conſpectu pulſus eſt & fortunis omnibus ſpoliatus, abjectus & inops Eboracum ad curam ſacrorum relegatur, lætantibus cunctis & increpantibus meritò afflictum; miſerationem enim omnem ſuperbiâ exemerat. Jámque Regis incenſi aures ad quaſcunque criminationes audiendas patentes occupant inimici, res novas molitum fuiſſe ſuggerunt, peculatûs & læſæ Majeſtatis arguunt. Ab Eboraco itaque cùm necdum illuc appulerat revocatus à Rege ad dicendam cauſam, in itinere itá ac dolore ferocem atque aſperum animum accendente, in febrim incidit, & opportunâ morte imminenti morti eſt exemptus.

Vulcanus, Junonis fil. Heſiod. in Theog.

Ἥρη δ᾽ Ἥφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα, &c.

Hunc quidam voluerunt ſubventaneo conceptu fuiſſe genitum ſine patre, quem tamen Hom. è patre Jove Junoneque matre natum eſſe putavit. Fuerunt qui dixerint Vulcanum Jovis fuiſſe filium, qui cum deformis natus eſſet fertur à Jove in inſulam maris Ægæi Lemnum præcipitatus, ut ipſe de ſeipſo teſtatur apud Homerum Iliad. α.

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ᾽ ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο
Πᾶν δ᾽ ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδύντι
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ᾽ ἔτι θυμὸς ἐνῆεν.

Quòd autem diu fuerit in Lemno Vulcanus, ita ſcripſit Cic. lib. de Nat. Deor. *Vulcani item complures: primus Cœlo natus, cujus in tutelâ Athenas antiqui hiſtorici eſſe voluerunt: Secundus Nilo natus, Opas, ut Ægyptii appellant, quem cuſtodem eſſe Ægypti volunt: tertius ex tertio Jove & Junone, qui Lemni fabricæ traditur præfuiſſe: quartus Mænalio natus, qui tenuit inſulas prope Siciliam, quæ Vulcaniæ nominantur.* Verum Lucianus in Dial. *de Sacrificiis* fabulam hanc non ſine riſu recitat, quòd Vulcanus ita fuerit è cœlo præcipitatus: χωλεύουσι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁππότε ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι, καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ πύργου καταπεσών. Homerus vero in Hymno quem ſcripſit in Apoll. non à Jove, ſed à Junone Vulcanum præcipitatum fuiſſe de cœlo memorat, ac in mare decidiſſe, fuiſſeque non à Lemniis, ſed à Thetide educatum; qui Junonem ita canentem introducit in his:

Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτὴ
Ῥῖψ᾽ ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ·
Ἀλλὰ ἑ Νηρῆος θυγάτηρ Θέτις ἀργυρόπεζα
Δέξατο, καὶ μετ᾽ ᾗσι κασιγνήτῃσι κόμισσεν.

Memoriæ prodit in Atticis Pauſanias, Vulcanum injuriæ acceptæ à matre minimè oblitum auream ſellam cum occultis quibuſdam vinculis dono matri miſiſſe; quæ Deam, cum aſſediſſet, ſtatim implicaverunt: quod etiam Plato innuit 2. de Rep. Καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν, Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱοῦ καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρός. Habuit uxorem unam è Gratiis, ut ait Iſacius. Communior tamen ſententia eſt, quod Venerem è Lemno duxerat. Unde Virgilius lib. 8. Æn.

At Venus haud animo nequidquam exterrita mater
Laurentumque minis, & duro mota tumultu,
Vulcanum alloquitur, thalamoq; hæc conjugis aureo
Incipit, & dictis divinum inſpirat amorem.

Et Juvenalis:

———*Et quæ*
Componis dona Veneris Theleſine marito.

Quod idem eſt cum Catulliano illo:

———*Dona Tardipedi Deo*
Infelicibus uſtulanda lignis.

Hanc uxorem ſuam quum poſtea cum Marte in adulterio deprehendiſſet, ambos adamantinis catenis colligavit, nudoſque uti erant diis deridendos exhibuit. Unde Virg. Georg. 4.

Vulcani Martiſque dolos, & dulcia furta.

V. Cato in Diris:

Tum credo fuerat Mavors diſtentus in armis,
Nam certe Vulcanus opus faciebat, & illi
Triſti turpabat malas fuligine barba.

Prudentius: *Deos catenæ colligant adulteros.* Nonnus γαμοκλόπον ἅρπαγα nominat, cujus nexum Sol detexerat, Baſſaricon l. 5.

———Ἀραχναίῳ τινὶ δεσμῷ
Γυμνῇ γυμνὸν Ἄρηα περισφίγξας Ἀφροδίτῃ.

Paulus quoque Silentiarius optat Vulcania vincula, ut amator puellam ſuam ſatis arctè complecti poſſet. Antholog. lib. 7. Vide Barthium ad Theb. 7. p. 652. Hunc etiam poſt adulteratum nihilominus conſtanter amaſſe Venerem ſuam Poetæ fingunt, adeo quidem ut etiam inceſtis ejus, exque aliis prognatis filiis ſuo opificio adfuerit, ut videmus apud Maronem, qui Æneæ fabricare arma cogit. Utcunque autem fidus fuerit, ſuperinduxit tum ſecundam vel alteram conjugem, Gratiam nimirum, Veneri ſui Vulcanus; cum quâ ſe in Lemno dormitaret conſuetus Veneri accubare in cœlo. Lucianus Dialogo Apollinis & Mercurii: τὸ δὲ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τὴν δὲ Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν. ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ, πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν περιβάλλουσί τε καὶ φιλοῦσι καὶ συγκαθεύδουσι. ΕΡ. Ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ᾽ Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. Fuiſſe autem Vulcanum aiunt primum regem Ægypti, ob conſervatum, qui de cœlo in arborem quempiam dejectus fuerat, ignem regni ſceptro admotum: Quam ſe hiſtoriam ab Ægyptiis ſacerdotibus accepiſſe refert Diodorus Siculus lib. 1. In Adonin tamen zelotypus fuit Vulcanus, nec illi arma venatoria confabricatum credit Bacchus Dionyſ. 42.

———Καὶ γὰρ ἄπιστον ἔχω νόον, ὅττι τελέσσαι
Ζηλομανὴς Ἥφαιστος Ἀδώνιδι τεύχεα θήσει.

Plura de Vulcano petenda ſunt ex N. Comite lib. 2. cap. 6. Mr. *Holkot* in 13. Sap.Salom. *Ignem coluerunt Chaldæi, & apud Gentiles dicebatur*, Vulcanus, *quaſi* Volitanus *ſecundum Hieron. & Remigium*, i.e. *volantem candorem faciens. Iſte fingebatur quaſi faber claudus & dicebatur fulminare vel fabricare fulmina Jovi: quia Jovi ſuperiorem partem aeris addixerunt, & Vulcano deputaverunt mediam regionem à quo loco fulgura & coruſcationes deſcendunt.* Ponitur interdum pro igne. Virg. Æn. 2.

Jam Deiphobi dedit ampla ruinam
Vulcano ſuperante, domus.

Idem Æn. 5.

———*Furit immiſſis Vulcanus habenis.*

Et apud Plautum *Vulcanum in cornu incluſum gerere*, Anglice

glicè eſt *to carry a lanthorn.* Hinc *Vulcanalia*, feſta Vulcano dedicata, quorum mem. Columella l. 11. cap. 3.

Vulcatius Araricus, unus ex conjuratis cum Piſone in Neronem Imp. *Tac.*

Vulcatius Moſchus, exul in Maſſilienſes receptus, bona ſua Reip. eorum, ut patriæ reliquit. *Tac.*

Vulcatius Gallicanus V. Clariſſimus (ſc. qui dignitate Senatoria claruit) Hiſtoricus Latinus, cui quid in animo ſcribere propoſitum habuerit, & qua ætate vixerit, hæc ejus verba oſtendunt: *Propoſui, Diocletiane Auguſte, omnes qui Imperatorum nomen, ſive juſtè ſive injuſtè habuerunt, in literas mittere, ut omnes purpuratos Auguſtos cognoſceres.* Sed hodie nihil ejus habemus, præter vitam Avidii Caſſii, unde verba iſta deprompta ſunt. Plura de eo apud Voſſ. H. L.

Vulcatius Terentianus ſub Gordianis vixit, ac vitam eorum ſcripſit Julius Capitolinus in Gordiano juniore: *Sane quod prætermittendum eſſe non cenſui, quia mirabile viſum eſt, lectum apud Vulcatium Terentianum, qui & ipſe hiſtoriam ſui temporis ſcripſit, in literas miſi: Gordianum ſeniorem Auguſti vultum ſic repræſentaſſe, ut & vocem, & morem, & ſtaturam ejuſdem oſtentare videretur; filium verò, Pompeio ſimillimum viſum, quamvis Pompeius obeſi corporis fuiſſe denegatur.*

Vulcatius Tertullinus, Senator Romanus, periculo L. Silani, tanquam conſcius inceſti cum amitâ tractus; appellato Principe inſtantem damnationem fruſtratus, mox Neronem circa ſumma ſcelera diſtentum, quaſi minor evaſit, & ad Veſpaſiani uſque principatum ſupervixit; quando Tribunatum plebis geſſit. *Tac.*

Vulcatius Rufinus, Præfectus prætorio, vir (Am. Marcellinum audis) omni ex parte perfectus, & velut apicem ſenectutis honoratæ prætendens, ſed lucrandi opportunas occaſiones occultationis ſpe nunquam prætermittens.

Vulteius Mena, præco Romanus, ab Horatio, Ep. 7. l. 1. memoratum legas, ut

Præconem, tenui cenſu, ſine crimine notum,
Et properare loco, & ceſſare, & quærere, & uti,
Gaudentem parviſque ſodalibus & lare certo,
Et ludis, & poſt deciſa negotia, campo.

Apud quem plura habeas de eo faceta nec inutilia. Longe alius eſt ille Vulteius Mena Pompeii Magni libertus, cui inſcribitur Epodôn 4.

Vulteius Opiterginorum tribunus Cæſaris partes ſecutus, qui cùm dux navis eſſet quæ in vadis inter hoſtes innumeros hæſiſſet nec explicare ſe poſſet, memorandum poſteris exitum dedit. Quippe vix mille juvenum manus, circumfuſi undiq; exercitus per totum diem tela ſuſtinuit; & cum exitum virtus non haberet, tamen ne in deditionem veniret, hortante tribuno Vulteio, mutuis ictibus in ſe concurrit. Lucani verſus aliquot de hac re afferre non pigebit:

——— primus dux ipſe carinæ
Vulteius jugulo poſcens jam fata retecto,
Ecquis, ait, juvenum eſt, cujus ſit dextra cruore
Digna meo, certaque fide per vulnera noſtra
Teſtetur ſe velle mori? nec plura locuto
Viſcera non unus jamdudum tranſigit enſis.
Collaudat cunctos: ſed eum, cui vulnera prima
Debebat, grato moriens interficit ictu.
Concurrunt alii, totumque in partibus unis
Bellorum fecere nefas; ſic ſemine Cadmi
Emicuit Dircæa cohors, ceciditque ſuorum
Vulneribus. Dirum Thebanis fratribus omen.
Phaſidos & campis inſomni dente creati
Terrægeni, miſſa magicis è cantibus ira,
Cognato tantos implerunt ſanguine ſulcos:
Ipſaque inexpertis quod primum fecerat herbis,
Expavit Medea nefas; ſic mutua pacti
Fata cadunt juvenes: minimumque in morte virorum
Mors virtutis habet: pariter ſternuntque, caduntque
Vulnere lætali: nec quenquam dextra fefellit,
Cum feriat moriente manu, nec vulnus adactis
Debetur gladiis: percuſſum eſt pectore ferrum,
Et jugulis preſſere manum, cum ſorte cruenta
Fratribus incurrant fratres, natiſque parenti.
Haud trepidante tamen toto cum pondere dextra
Exegere enſes: pietas ferientibus una,
Non repetiſſe, fuit; jam latis viſcera lapſa
Semianimes traxere foris, multumque cruoris
Infudere mari, deſpectam cernere lucem
Victoreſque ſuos vultu ſpectare ſuperbo,
Et mortem ſentire juvat: jam ſtrage cruenta
Conſpicitur cumulata ratis: buſtiſque remittunt
Corpora victores, ducibus mirantibus, ulli
Eſſe ducem tanti; nullam majore locuta eſt
Ore ratem, totum diſcurrens fama per orbem.

Vulterius, primùm Notarius, ac à Valentiniano ad tuendam Africam miſſus, dein Conſul factus eſt. Hunc tamen *Neoterium* mavult vocari Cl. Valeſius.

Vulturius Crotonienſis, aliis *Volturcius*, conjurationis Catilinariæ ſocius, à Lentulo ad Allobrogum legatos miſſus, ut ſocietatem cum Catilina data acceptâque fide confirmarent, à Cicerone deprehenſus & interrogatus de itinere, de literis, &c. primò fingere alia omnia, diſſimulare de conjuratione; poſt ubi fide publica dicere juſſus eſt, omnia uti geſta erant aperit; quapropter illi præmia à Senatu decernuntur.

X A.

XAnthippe Socratis philoſophi uxor moroſa admodum fuiſſe fertur & jurgioſa: irarumque & moleſtiarum muliebrium per diem perque noctem ſatagebat. Has ejus intemperies in maritum Alcibiades demiratus, interrogavit Socratem, quænam ratio eſſet cur mulierem tam acerbam domo non exigeret: Quoniam inquit Socrates, quum illam domi talem perpetior, inſueſco & exerceor, ut cæterorum quoque foris petulantiam & injuriam facilius feram. Hanc autem hiſtoriam aliter narrat Diogenes Laertius: cum enim Alcibiades Socratem interrogaret, cur uxoris jurgia ferret, reſpondit ſe non minus illi malo aſſuetum quam ſi trochlearum injucundum ſtridorem exaudiret. Rurſum Socrates interrogans, cur ille anſeres ſtreperos aleret, reſpondiſſetque quia mihi ova pariunt: Subjecit Socrates; At Xan ippe mihi liberos parit. Quamvis tamen eſſet moroſa hæc mulier, mortem ejus ægerrimè tulit. Val.Max.7.2.Uxori *Xanthippæ* inter fletum & lamentationem vociferanti innocentem eum proximi; Quid ergo, inquit Socrates, nocenti mihi mori ſatius eſſe duxiſti?

Xanthippidas, Archon Athenienſis, cujus Magiſtratu ſuperatus eſt ad Platæas Mardonius Perſarum dux. *Plut.*

Xanthippus, Dux Lacedæmoniorum à Carthaginienſibus accerſitus ut civitatem ſuam contra M. Regulum Coſſ. Rom. defenderet, ipſi facere quicquid è re futurum judicaret permittunt; ille auditis Pœnorum cladibus, & quomodo, quáque ratione eſſent acceptæ; contemplatus etiam Carthaginienſium apparatus & copias; novo aciem inſtruendi ac caſtrametandi genere Romanos adortus, magna ſtrage edita illos devicit ipſumque Conſulem captivum ducit. Hinc multum Xanthippo gloriæ, ſed nec minus invidiæ naſcebatur. Quo in monſtro profligando non minore prudentia, quàm in bello conficiendo uſus; quanquam diuturnus ipſi factorum ſuorum fructus Carthagine deberetur, relinquit tamen ſpes ancipites & ante mutationem animorum aut fortunæ domum regreditur. Sunt qui *Abnavigantem per quoſdam à Carthaginenſibus immiſſos ſubmerſum ferunt*: Alii de ejus fato non eadem, ſed *Punicam tamen perfidiam arguunt; datam enim diſceſſuro navem veterem & rimarum plenam, ſed ad ſpeciem firmitudinis recèns picatam: cæterum virum nequaquam decipientibus facilem, animadverſa fraude, diſſimulanter aliud navigium conſcendiſſe, ereptumque periculo eſſe.* Polybius vocat ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον. Quæ ita vertit Caſaubonus; Vir diſciplina Laconica imbutus & qui rei militaris uſum *mediocrem* habebat; Minùs rectè; illud enim σύμμετρον ad ἀγωγὴν refertur, ut vertendum ſit, Diſciplina Laconica imbutum æqualique rei militaris uſu præditum; nimirum & inſignem στρατείαν viro tribuit, & πρᾶξιν haud deteriorem. *Bern.*

Xanthippus, Dux Athenienſis qui prælio Mycalenſi Xerxis exercitum fudit; pater erat Periclis, nec ſolùm filio illo quantumvis illuſtri notus, ſed etiam propter canem memorandus; qui, cum Athenienſes metu Perſarum urbem deſeruerunt, & inter alios herus jam annis gravis navem conſcendiſſet, non patiens ſe à domino deſeri in mare inſiluit juxtáque triremem natando Salaminem pervenit, ubi animam expirans humatus eſt eo loco quem adhuc Κυνὸς σῆμα vocant.

Xanthippus prioris nepos, Periclis filius natu maximus, ingenio pravo & patri ſemper infenſo; maritus præterea juvenis & prodigæ uxoris, cùm pater tenuiter & non confertim ſumptus ſuppeditaret, eum conviciis inſectatus eſt, per riſum evulgans domeſtica ejus oblectamenta & ſermones quas habebat cum ſophiſtis. Nam cùm quinquertio equum Eptimius quidam Pharſalius ictu jaculi intereniſſet imprudens, totum diem cum Protagora triviſſe patrem, quærendo, *Jaculúmne, an qui id miſiſſet, an verò Agonothetæ rectiùs dicerentur ejus caſus authores?* Implacabilis hæc diſcordia ad mortem uſque permanſit. Tandem Xanthippus peſte periit.

Xanthus, Bæotorum rex, qui Regem Athenienſium Thymœtem

mœtem (ſæviente bello inter eas gentes) provocavit ad duellum, cujus ſucceſſu lis dirimeretur. Hic tamen certamen formidans regno ceſſit ei quicumque cum Xantho Rege dimicare vellet. Melanthus quidam regni præmio invitatus, pugnandi conditionem accipit & pacta conficiuntur. Ut ad manus ventum eſt, Melanthus ſe videre dicit juvenem pone Xanthum ſequentem, & injuſtè fieri exclamat quòd contra pacta auxiliatorem adduxiſſet. Xanthus falſo ſermone turbatus, vertit ſe; atque ita ilico Melanthus lancea trajectum transfodit. Ultimus iſte fuit Bœotûm ſeu Thebanorum rex.

Xanthus, Candaulis Lydi fil. hiſtoricus Sardianus, qui eodem tempore fuit, quo Sardes, non quidem à Cyro, ſed ab Ionibus & Athenienſibus, captæ ſunt; Suidâ teſte. Scripſit Lydiacorum libros quatuor in quibus de regibus Lydorum egit. Mem. Diog. Laert. in proœmio. Operis ejus apud Athenæum mentio eſt, lib. 12. Idem lib. 10. citat ejuſdem operis lib. 2. uti & Heſychius Illuſtrius, ac Suidas; quorum uterque ex eo refert, Gygem, Lydorum regem, primum fœminas caſtraſſe, quò iis ætate florentibus ſemper uteretur. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 451, 452. Item Poeta Melicus, cujus mem. Ælianus.

Xenagoras, hiſtoricus, celebratur à Dion. Halicarnaſſeo l. 1. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 421, &c.

Xenarchus, Comicus poeta, cujus fabulas commemorat Athenæus. Alius è Seleuciâ Ciliciæ Peripateticus, qui Alexandriæ primum docuit, deinde vero Romæ, ubi Cæſaris Auguſti amicitiâ uſus uſque in ſenectutem in honore habitus fuit. Strabo lib. 14.

Xeneus, Chius de Chio inſ. volumen edidit. Athen. 14.

Xeniades, Corinthius, qui cum emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificii noviſſet, percontatus foret: *Novi*, inquit Diogenes, *hominibus liberis imperare.* Quo reſponſo incitatus Diogenem Xeniades emit, & manumiſit, filioſque ſuos ei tradens: *Accipe*, inquit, *liberos meos quibus imperes*, Gellius 2. 18.

Xenion, Cretica conſcripſit, teſte Steph. & Etymologo. Idem Italica condidit Macrob. Sat. 1. 9.

Xenius, Jupiter ſic dictus, qu. *Hoſpitalis.* Virg. l. 1. Æn.

Jupiter, hoſpitibus nam te dare jura loquuntur.

Xenoclides, Athenienſis, quem, ut bonum poetam laudat Demoſthenes, flor. Olymp. 105.

Xenocrates, Chalcedonius, auditor Platonis, qui in Academiâ Speuſippo ſucceſſit & 25. an. docuit. Adeo tardus ingenio fuit, ut cum illum Plato Aritoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic Philoſophorum ſeveriſſimus extitit. Ferunt enim cum Phryne nobile ſcortum, deditâ operâ à quibuſdam intra ejus cellam miſſa eſſet, atque ab eo orans lectuli partem accepiſſe, demumque cum imperfecto opere diſceſſiſſet, dixit, ſe non à viro, ſed à ſtatuâ veniſſe. Ejus verbis tanta fides adhibebatur, ut cum injurati nullius teſtimonium admitteretur, huic injurato crederetur. Hunc Athenienſes aliquando vendiderunt, ut ita in exilio degens frangeretur. Obiit 82. ætatis ſuæ anno, quum noctu forte in ſartaginem offendiſſet.

Xenocrates, philoſophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cum princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrari poſſe, reliquis ſociis humaniter exceptis, in conſpectum vix quidem admiſſus eſt quod ſuſpectus haberetur. Tunc verſus ad ſocios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quod ſe unum Antipater ſuæ in Athenienſes ingratitudinis & perfidiæ teſtem vereretur; & dicere incipientem, nunc obſtrependo, nunc obſecrando tacere Antipater coegit, cui in orando Phocion legationis comes ſucceſſit. Ad hunc miſit Alexander dono triginta talenta auri. Ille autem ſtatim remittens ait, *Regibus non philoſophis opus eſſe pecuniâ.* Suidas.

Xenocrates Chronica edidit, teſte Etymologo in 'Ασσυρία. Quis hic fuerit haud facilè cognoſcas. Nam præter Chalcedonium (de quo ſupra, & Voſſius Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 8.) fuit & *Xenocrates* Epheſius cujus Plin. 37. 2. Fuit etiam *Xenocrates* Aphrodiſienſis, qui de Animalibus commentatus eſt, teſte Artemidoro Oneirocr. lib. 4. cap. 24. Fuit & *Xenocrates* inſignis pingendi & cælandi artifex, de quo Plin. 34. 8.

Xenodorus, ſtatuarius egregius. Plin. 34. 8. Item hiſtoricus patriâ Trœzenius.

Xenomedes Chius hiſtoricus, cujus nullam inter illuſtres Chios mentionem à Strab. miratur Voſſ. de Hiſt. Gr, p. 11.

Xenophanes, philoſophus Colophonius, Archelai auditor, ſcripſit elegias & iambos contra Heſiodum & Homerum, quæ de Diis dixere improbanda. Laertius, & Strab. lib. 14. Item *Xenophanes* poeta Iambicus, Lesbius. Suid. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 21.

Xenophilus Muſicus, patriâ Chalcidenſis, Pythagoricus, biennio minor quam Gorgias qui an. 107. vixit, ſed felicitate non inferior. Siquidem, ut Ariſtoxenus muſicus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perfectiſſimæ doctrinæ ſplendore extinctus eſt. Plin. 7. 50.

Xenophon, Grylli fil. Athenienſis, Socratis diſcipulus, ob eloquentiam *Muſa Attica* vocatus; Equorum, venationis & rei familiaris imprimis ſtudioſus, ut ex ejus libris deprehendi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militavit, ac ejus παιδείαν ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſerviens veritati, quam ut perfectum ducem inſtitueret, uti Cic. lib. 2. de Orat. teſtatur, quem librum ſe frequenter lectitaſſe, & manibus triviſſe alibi in Epiſtolâ quadam dicit. Scripſit præterea Sympoſium & Oeconomicum, à Cicerone in Latinum ſermonem converſum, ſi credimus Columellæ. Edidit & hiſtoriam Peloponneſiaci belli, ac eorum quæ Athenienſes poſt Thucydidem geſſerunt. Quinctilianus Xenophontis jucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio conſequi poſſit. Cum Platone ſimultates geſſit, teſte Gellio, lib. 14. cap. 3. Pluribus perſequitur hujus vitam Laertius. Vide quoque Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 6. Varii hujus nominis authores fuere, ut 1. *Xenophon* Athenienſis, frater Pythoſtrati illius, qui *Theſeida* ſcripſit, ac inter cætera quoque Epaminondæ ac Pelopidæ vitam conſignavit, teſte Laertio in Xenophonte. 2. Ab eodem Laertio alter *Xenophon* commemoratur qui Annibalis hiſtoriam literis tradidit. 3. Item alius fuit, qui de fabuloſis prodigiis tractavit, eodem teſte. 4. *Xenophon* Antiochenus, hiſtoricus qui Babylonica condidit. Sunt autem amatoria. Suidas. 5. *Xenophon*, Epheſius hiſtoricus, qui Epheſiaca conſignavit. 7. *Xenophon* Lampſacenus, Geographus, ut videtur, cujus mem. Plin. 4. 13. & Solinus cap. 22. 8. *Xenophon* etiam, neſcio quis, περίπλουν in literas retulit, de quo Plin. 7. 48.

Xerxes, Perſarum rex filius Darii, & Cyri ex Atosâ filiâ nepos, qui 170 hominum myriadibus, h. e. decies ſepties centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cum ex editiore ſpeculâ aſpexiſſet, teneriter fertur lachrymaſſe, quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperfuturus. Sen. de Br. V. 16. Cum per magna camporum ſpatia porrigeret exercitum, nec numerum ejus, ſed menſuram comprehenderet Perſarum Rex inſolentiſſimus, lachrymas fudit quod intra centum annos nemo ex tanta juventute ſuperfuturus eſſet. Ubi bene *nec numerum ſed menſuram.* Unde Lucan. lib. 3.

Non cum Memnoniis deducens agmina regnis
Cyrus & effuſis numerato milite telis
Deſcendit Perſes.

i. e. Xerxes *telis* autem pro ſagittis, quibus ſingulis à ſingulis emiſſis exercitum numeravit, Herodot. autem lib. 7. alterum quoque modum commemorat quibus exercitum ſuum numeraverit Xerxes. Verba ejus ſunt Σύμπαντος δὲ τοῦ στρατοῦ τοῦ πεζοῦ τὸ πλῆθος ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν μυριάδες· Ἐξηριθμήθησαν δὲ τοῦτον τὸν τρόπον. Συναγαγόντες ἐς ἕνα χῶρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ συνάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον. περιγράψαντες δὲ, καὶ ἀπέντες τοὺς μυρίους αἱμασιὴν περιέβαλον κατὰ τὸν κύκλον, ὕψος ἀνήκουσαν ἀνδρὶ ἐς τὸν ὀμφαλόν. Ταύτην δὲ ποιήσαντες, ἄλλους ἐσεβίβαζον ἐς τὸ περιοικοδομημένον, μέχρις οὗ πάντας τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηρίθμησαν. Sen. ſic de eo in De Conſt. *Quid tu putas, cum ſtolidus ille Rex multitudine telorum diem obſcuraſſet, ullam ſagittam in Solem incidiſſe? aut demiſſis in profundum catenis Neptunum potuiſſe contingi?* Valerius Max. *Gravem illum & mari & terræ Xerxem, nec hominibus tam terribilem, ſed Neptuno quoque compedes & cœlo tenebras minitantem.* Juvenalis:

Ipſum compedibus qui vinxerat Ennoſigæum.

Manil. lib. 3.

——— *Nec Perſica bella profundo*
Indicta, & magnâ pontum ſub claſſe latentem.

Tantum autem habuit navium apparatum, ut totum Helleſpontum operiret, & Aſiam Europæ ponte conjungeret; Athon præterea mont. à continente abſcidit. Plin. 4. 10. Manil. lib. 1.

Perſidis & victor ſtrarat qui claſſibus æquor.

Lucan. lib. 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias: multum cum pontibus auſus
Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo,
Inceſſitque fretum rapidi ſuper Helleſponti,
Non Eurum Zephyrumque timens, quum vela, rateſque
In medium deferret Athon.

Propertius 2. 1.

Xerxis & imperio bina coiſſe vada.

Claud. 2. in Ruf.

Haud aliter Xerxen toto ſimul orbe ſecutus
Narratur rapuiſſe vagos exercitus, amnes.

Juvenalis :

——— Epotáque flumina Medo
Prandente.———

Unde Claud. lib. 1. de laud. Stil.

Arebant tantis epoti millibus amnes.

Lucretius :

Ille quoque ipſe viam qui quondam per mare magnum
Stravit, itérque dedit legionibus ire per altum
Ac pedibus ſalſas docuit ſuperare lacunas
Oſſa dedit terræ.

Victus tandem apud Thermopylas à quatuor hominum millibus, navale quoque certamen cum Themiſtocle tentavit, à quo ſimiliter apud Salaminem ſuperatus, cùm antea tota maria claſſe ſterneret, vix parvulâ cymbâ effugit, relicto Mardonio præfecto qui & ipſe re in Bœotiâ infeliciter geſtâ cum pauciſſimis in Perſidem ſe recepit. Demum cum ſe otio ſocordiæq; relictâ militiâ, tradidiſſet, præmium genus luxuriæ novum invenientibus propoſuit. Valer. Max. Quamobrem à ſuis ſpretus paucis poſt annis ab Artabano præfecto ſuo in regiâ interficitur, cum regnaſſet annos octo. Nominis interpretationem quære in *Artaxerxes.*

Xerxes, pictor Heracleota, Venerem adeo pulchram depinxit, ut ex eâ quæſtum magnum faceret. Ælian.

Roder. *Ximenes* Navarrus, Archiep. Toletanus multum gloriæ ſibi comparavit libris novem de rebus Hiſpaniæ, quas exorditur ab Herculis in eas terras adventu ac producit uſque ad tempora Ferdinandi tertii. Ob. 1245.

Franc. *Ximenes* Hiſpanus, Ord. Min. Arch. Toletanus & Cardinalis, Compluténſ. Academiæ inſtitutor, Sacra Biblia, variis linguis Hebr. Chald. Græcâ & Latinâ Compluti magnâ accuratione Tomis ſex imprimi curavit, Leonique decimo ſucculentâ præfatione appoſita demiſſe nuncupavit. Ob. 1516.

Joannes *Xiphilinus*, Jo. Xiphilini Patriarchæ Conſtantinopolitani nepos Michaelis Imperatoris temporibus Dionis Nicæi epitomen fecit. Vide Voſſ. de H. Gr. l. 2. p. 301.

Xiſuthrus, idem qui & Noe. Cedrenus: Ὁ Νῶε Ξίσουθρος παρὰ Χαλδαίοις ἐλέγετο.

Z A

Zabulon, vel *Zebulun*, decimus fil. Jacob. Gen. 10. Lat. *habitaculum* vel habitans. Aliter Heſychius: Ζαβουλών. ῥύσις νυκτερινή τουτέστι χύσις σκότους.

Zacharias, princeps fil. Moſellamiæ. 1 Par. 5. Fil. Barachiæ Iſ. 8. Fil. Jeroboam. 4 Reg. 14. Lat. *memoria* vel *maſculus Domini*. Item Pater Joannis Baptiſtæ. Luc. 1. Item 4. Epiſc. Hieroſolymorum, A. D. 101. Et 88. Pont. Rom. A. D. 742.

Zagreus, Apollo ſic dictus: Heſychius: Ζαγρεύς Διόνυσος· δοκεῖ γὰρ μιγῆναι ὁ Ζεὺς τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος Διόνυσος.

Zalates, pathicus quidam. Juven. Sat. 2.

——— Et tamen unus
Armenius Zalates cunctis narratur ephebis
Mollior ardenti ſeſe indulſiſſe tribuno.

Zaleucus, Locrenſis Legiſlator, vinum ægris prohibuit injuſſu medici, pœnâ capitis inditâ. Ælian. Var. H. 1. 2. c. 37. Val. Max. lib. 6. cap. 5. de eo narrat, quod cum ejus fil. adulterii crimine damnatus, ſecundum jus ab ipſo conſtitutum utroque oculo carere deberet, ac tota civitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo prius, deinde filii oculo eruto, uſum utrique videndi reliquit. Auſonius:

Sanxerit, & Locris dederit quæ jura Zaleucus.

Plura de hoc Legiſlatore vide apud Diod. Sic. lib. 12. Ælian. Var. 13. 24. Ζάλευκος ὁ Λοκρῶν νομοθέτης προσέταξε τὸν μοιχὸν ἁλόντα ἐκκόπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀπείρω μηδὲ προσεδόκησε, ταῦτα ὁ δαίμων αὐτῷ παρὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐλπίδα ἐπήγαγεν. Ὁ γάρ τοι παῖς ἁλοὺς ἐπὶ τῷ μοιχείᾳ, ἔπειτα ἔμελλε πείσεσθαι τὰ ἐκ τοῦ πατρῴου νόμου. Ἐνταῦθα, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἅπαξ κεκυρωμένον, ὑπέμεινεν αὐτὸς ὁ πεπηγμένος ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τῶν τοῦ παιδὸς ὀφθαλμῶν, ἀντιδοῦναι τὸν ἑαυτοῦ, ἵνα μὴ ὁ νεανίσκος τυφλωθῇ τελέως.

Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſervus, ad Ægyptios unà cum eo penetravit, quorum ritus ſecum in patriam deduxit, à ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortem habitus Deus. Herod. lib. 4. Vide Heſychium in Ζάμολξις.

Zenis, vel *Zeneus* Chius, de Chio inſ. volumen edidit. Athen. lib. 14.

Zeno, Philoſophus ex Cypro Græcâ civitate, Stoicorum ſectæ conditor, tanto in honore apud Athenienſes habitus, ut apud eum claves urbis deponerent, ornarentque ipſum aureâ coronâ & imagine æreâ. Adoleſcenti cuidam inepta multa loquenti, ait: *Ideo duas habemus aures, os autem unum, ut ſc. multa audiamus, pauca vero loquamur.* Deceſſit 72. ætat. ſuæ anno ſine morbo. Nam, ut ferunt, cum abiret ex ſcholâ, lapidem offendens digitum perfregit, manu verò terram feriens, illud ait, ex Niobe, *En adſum, quid me quæſo vocas?* Et continuo ſe ſtrangulans interiit. Diog. Laert.

Zeno, Cittieus, de quo Cic. in Orat. *Zeno quidem ille*, inquit, *à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat, quid inter has artes, intereſſet. Nam cum compreſſerat digitos, pugnumque fecerat, Dialecticam aiebat ejuſmodi eſſe; cum autem diduxerat, & manum dilataverat, palmæ illius ſimilem eloquentiam eſſe dicebat.* Fuit alius ejuſdem nominis Philoſ. Epicureus, Ciceronis ſynchronus, cujus mem. Cic. lib. 1. de Finibus.

Zeno Eleares, Parmenidis auditor ſimul cum Perdiccâ, & in Philoſophiâ & in adminiſtrandâ Rep. clariſſimus. Suidas. Apul. in Apol. *Zenonem illum antiquum* Veliâ *oriundum* (Eleam intelligit,) *Longè decoriſſimum fuiſſe, ut Plato autumat.* Ubi nimis forſan extollit. Nam Plato in Parmenide (ſi tamen hunc locum Apul. intellexit) tantum ait Zenonem fuiſſe εὐμήκη, καὶ χαρίεντα ἰδεῖν h. e. *procero & amabili corporis habitu.* Hunc inventorem Dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem Rhetorices, Ariſtoteles author eſt. Hujus celebratiſſima fuit in perferendis cruciatibus patientia, quia cum adoleſcentes nobiliſſimos cupiditate liberandæ patriæ inflammaſſet contra Tyrannum; facto judicio comprehenſus, traditusque eſt tortoribus torquendus, qui cum laceraretur, ut conſcios conjurationis nominaret, neminem illorum nominavit, ſed amicos intimoſque tyranni participes conjurationis eſſe dixit. Deinde cum quippiam ſe in aurem tyranni loqui velle ſignificaſſet, eam mordicus correptam non ante demiſit, quam raptâ aure mutilatum caput reliquiſſet. Sed cum ſocios conjurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni conſpuit, quo facto cives tyrannum lapidaverunt. De variis Zenonibus vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 104. Sen. 2. de Ir. Notus eſt ille Tyrannicida, qui imperfecto opere comprehenſus & ab Hippiâ tortus, ut conſcios indicaret, circumſtantes amicos tyranni nominavit, quibus quam maxime caram ſalutem ejus ſciebat. Et cum ille ſingulos, ut nominati erant, occidi juſſiſſet, interrogavit, *Ecquis ſupereſſet? Tu* (inquit) *ſolus: neminem enim alium, cui carus eſſes reliqui. Effecit ita, ut tyrannus tyrannicidæ manus commodaret, & præſidia ſua gladio ſuo cæderet.* Hæc Seneca. Quem autem ille *Hippiam* Val. Max. lib. 3. *Phalarim Agrigenti tyrannum* appellat. Diogenes vero Laert. ambigue *Nearchum*, vel *Diomedem.*

Zenobia, regina Palmyrenorum, poſt Odenati viri mort. in Syriâ Romanorum rexit imperium, poniturque inter 30. tyrannos, qui tempore Galeni orbem uſurpaverint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementiâ Tyburte poſſeſſio conceſſa, ubi honeſtè ageret. Hæc eâ caſtitate dicitur fuiſſe, ut ne cum viro ſuo, niſi prolis gratiâ congrederetur. Trebellius Pollio in 30. Tyrannis: *Zenobiæ ea caſtitas fuiſſe datur, ut ne virum ſuum quidem ſciret, niſi tentatis conceptionibus. Nam cum ſemel concubuiſſet, expectatis menſtruis continebat ſe, ſi prægnans eſſet: ſin minus, iterum poteſtatem quærendis liberis dedit.* Quæ profectò ſingularis ejus laus fuit: Siquidem mulieres etiam fœtæ, ut plurimum, virorum congreſſus non reformidant. Heſychius: Θηλυτέρων, θηλειῶν τῶν μόνων ἐγκυμόνων πλησιαζουσῶν ἀνδράσι. Μόναι γὰρ αἱ γυναῖκες ἔγκυαι οὖσαι πλησιάζουσιν ἀνδράσι, τῶν δὲ ἄλλων ζώων οὐδέν. Plin. 7. 1. *Præter mulierem pauca animalia coitum novere gravida.* In paucis iis animantibus ſunt equa & ſus, ut idem Plin. ait extremo capite 63. lib. 10. Solius equæ meminit Ariſtoteles, lib. 4. de gen. Anim. cap. 5. Μόνα τῶν ζώων ὀχείαν ἐπιδέχονται κύουτα, γυνὴ καὶ ἵππος. De muliere autem cur eam etiam fœtam, voluerit Deus viri eſſe patientem Lactantius docet lib. 6. cap. 23. his verbis: *Nec ob aliam cauſam Deus, cum cæteras animantes ſuſcepto fœtu, maribus repugnare voluiſſet, ſolam omnium mulierem, patientem viri fecit, ſcilicet fœminis repugnantibus, libido cogeret viros aliud appetere, eoque facto caſtitatis gloriam non tenerent.* Sed hæc obiter. Regali alioquin pompâ Perſarum fere modo adorabatur Zenobia. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, moribus ſeveris, Græci, Ægyptiique ſermonis peritiſſima, Latini non ignara, orientalem Alexandrinamque hiſtoriam epitomavit. Herennianum ac Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenobius

Zenobius Sophiſta, teſte Suidâ Romæ docuit ſub Cæſ. Adriano. Eſt hic cujus proverbia extant, ex Tarrhæo ac Didymo, exſcripta. Sed quem Suidas & Etymologici auctor *Zenobium* appellant, hunc Ariſtoph. Schol. ἐν Νεφ. vocat *Zenodotum*; eumque interdum ſequitur Eraſmus. Scripſit quoque Genethliacum Adriani. Satis autem ingenioſa videtur doctorum virorum conjectura, qui, quo loco apud Suidam legitur, *Zenobium*, vertiſſe Salluſtianos libros βελῶν h. e. *telorum*, legunt βέλλων, ut Romano hoc vocabulo ſignentur libri de bello Catilinario, deque bello Jugurthino, de quibus ſeorſim ſcripſit Salluſtius. Voſſius.

Zenodotus, Grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cujus etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 71. & P. Gr. pag. 61. Alius Sophiſta ſub Adriano Imp. docuit Romæ, ſcripſitque epitomen proverbiorum Didymi: convertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtii, præterea Genethliacum in Adrianum, & alia. Suidas.

Zenodotus Trœzenius, Umbricam hiſtoriam condidit. Dionyſ. Hal. lib. 2. Suſpicari autem liceat eundem eſſe ex quo Solin. cap. 8. tradit *Præneſte* ita dici à Præneſto Latini filio, Ulyſſis nepote. Quam nominis rationem etiam legere eſt apud Stephanus in Πραίνεστος, & Marc. Capellam lib. 6. Alius eſt Ætolus, Cæſari Germanico memoratus pene initio Commentarii in Aratæa Phænomena. Item *Zenodotus* Theophilus, ex quo de Phalange & Arachne quædam narrrat Nicandri Scholiaſtes in Theriaca. Alius quoque Epheſius, itemque Alexandrinus; de utroque Suidam ſis adi.

Zenothemis, vetus author, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 425.

Zephyrus, ventus flans ab occaſu Æquinoctiali, adverſus Subſolanum, quem Latini *Favonium* vocant. Sic dict. qu. ζωηφόρος, h. e. *vitam ferens*, eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gell. 2. 22. Plin. 14. 18. Ovidius Triſt.

Frigora jam Zephyri minuunt.

Idem Met. 1.

——— *Placidique tepentibus auris*
Mulcebant Zephyri natos ſine ſemine flores.

Virg. Æn.

——— *Zephyro putris ſe gleba reſolvit.*

Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Iadder.

Silius, lib. 12.

——— *Blandiſque ſalubre*
Ver Zephyris tepide mulcebat rura ſereno.

Zethes, Boreæ filius ex Orithyia, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt, & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyias miſſi ſunt, quas uſque ad Strophades inſulas inſecuti ſunt. Apoll. lib. 1.

Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο,
Οὓς ποτ᾽ Ἐρεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια.

Prop. lib. 1.

——— *Aquilonia proles*
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Ovid. Met. 6.

Barbara dum rutilis aberat ſubnixa capillis
Implumes Calaiſque puer, Zeteſque fuere.

Apollod. lib. 1. Οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης ϗ Κάλαϊς ὄντες πτερωτοί. Mem. Pauſanias in Lacon. & Eliac. Papinius Theb. lib. 5.

Theſea & Iſmarios Aquilonia pignora fratres
Utraque queis rutilâ ſtridebant tempora pennâ.

Orpheus ver. 216.

Δισσὸν δ᾽ αὖ Βορέου κάλὸν στάχυν εἰσενόησα
Οὓς τέκ᾽ Ἐρεχθῆος θείου κλυτὴ Ὠρείθυια
Ἰλισσοῦ παρὰ χεῦμα θεοῦ φιλότητι μιγεῖσα·
Οἳ δὴ ϗ ταρσοῖσιν ὑπ᾽ ὠκαποῖς πεπότηντο
Ζήτης ϗ Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισι.

Val. Flaccus, lib. 1.

Quin & Cecropiæ proles vacat Orithyiæ.
Temperet ut tremulos Zetes cum fratre ceruchos.

Zetus, vel *Zethus*, filius Jovis ex Antiope, & frater Amphionis. Horat. lib. 1. Ep. 17.

Gratia ſic fratrum geminorum Amphionis atque
Zeti diſſiluit. ———

Vide *Amphion*.

Zeuxis, Heracleotes, pictor ſuâ ætate maximus, qui, teſte Plin. 35. 9. tantas opes acquiſivit, ut in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Æquales ejus & æmuli fuere, Timanthes, Androcydes, Eupompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur. Idem fertur pinxiſſe puerum uvas ferentem, ad quas cum advolarent aves, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi, ac dixit: *Uvas meliùs pinxi quàm puerum, nam ſi & hunc conſummaſſem, aves timere debuerant.* Hinc etiam pinxit Helenæ ſimulachrum. Plin. 35. 10. Ejus mem. Cic. 2. de Juvent. Plut. in Pericle, &c.

Zoilus, Sophiſta Amphipolites, Ptol. Philadelphi temporibus, hoc uno facinore nobilitatus, quòd Homerum, Poetarum omnium facilè principem libris adverſus illum ſcriptis, auſus ſit reprehendere; unde & Ὁμηρομάστιξ cognomen accepit. Ovid. lib. 2. de Rem. Am.

Ingenio magni livor detrectat Homeri,
Quiſquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Mart. 11. 93.

Mentitur qui te vitioſum, Zoile, dicit:
Non vitioſus homo es, Zoile, ſed vitium.

Non prætermittendus hic locus Vitruvii de Zoilo, qui in Præfat. lib. 7. talis eſt: *Inſequentibus annis à Macedoniâ Zoilus, qui adoptavit nomen ut* HOMEROMASTIX *vocitaretur, Alexandriam venit, ſuaque ſcripta contra Iliadem & Odyſſeam comparata regi recitavit. Ptolemæus vero cum animadvertiſſet Poetarum parentem, Philologiæ omnis ducem, abſentem vexari, & cujus ab cunctis gentibus ſcripta ſuſpicerentur, ab eo vituperari, indignatus nullum ei dedit reſponſum. Zoilus autem cum diutius in regno fuiſſet, inopiâ preſſus ſummiſit ad regem, poſtulans ut aliquid ſibi tribueretur.* Rex vero, reſpondiſſe dicitur, Homerum qui ante annos mille deceſſiſſet ævo perpetuo multa millia hominum paſcere; Item debere, qui meliori ingenio ſe profiteretur, non modo ſe unum, ſed etiam plures alere poſſe. *Et ad ſummam mors ejus ut parricidii damnati variè memoratur. Alii enim ſcripſerunt à Philadelpho eſſe in crucem actum; nonnulli in eum lapides eſſe conjectos; alii Smyrnæ vivum in pyram conjectum: quorum utrum ei acciderit merenti digna conſtitit pœna.* Hæc Vitruvius. *Canis Rhetoricus* etiam nominabatur, teſte Ælian. ποικιλ. 11. 10. Honeſtius tamen de Zoilo Dionyſ. Halic. ſentit, qui non tam animi vitio notaſſe ipſum & reprehendiſſe Homerum, Platonem & alios, quam veritatis ſtudio putat, quem vide Reſponſione ad Epiſt. Cn. Pompeii in quâ de reprehenſo ab eo Platonis ſtylo ille conquerebatur, cap. 6. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 94.

Zonaras, hiſtoricus fuit ſuâ ætate clariſſimus in regno Conſtantinopolitano. Prodiit ante paucos annos volumen triplex hiſtoriarum earum, quas conſcripſit. Definit autem ibi ubi Nicetas incipit, atque ubi is definit, ibi incipit Nicephorus Gregoras, & in fine hujus Chalcocondylas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 27.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit, Juſt. lib. 12. *Zopyrion* vero qui Joſepho celebratur, lib. 1. contra Apionem, hiſtoricus fuiſſe videtur; de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 425.

Zopyrus, nobilis Perſa, qui cum Darius rex Perſarum Babylonios diu & fruſtra oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures, & labia amputavit, & ita ad Babylonios, quaſi transfuga ſe contulit, conquerens de ſui regis crudelitate. Receptus igitur à Babyloniis & dux belli factus urbem Dario tradidit. Unde poſtea Darius ſolebat dicere, ſe Zopyrum malle integrum, quam viginti capere Babylonas. Herod. lib. 4. Alius Phyſiognomiſta fuit, h. e. qui profiteretur ſe hominum mores, naturaſque ex corporis habitu, oculis, vultu, fronte poſſe pernoſcere. Qui cum turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixiſſet, eoque is à multis derideretur; *Non errat*, reſpondit Socrates, *hujuſmodi enim naturâ eſſem, niſi naturam philoſophiâ ſuperaſſem.* Alius Byzantius, hiſtoricas ſcripſit, quarum lib. 3. citat Plut. Par. Min. cap. cap. 36. Idem videtur eſſe cujus meminit Marcellinus in vitâ Thucydidis. Alius quoque Heracleota, cujus craterem eſſe ferunt Orpheo inſcriptum, ut ex Clem. Alex. diſcimus. Meminit & *Zopyri* Oratoris Laertius Diogenes in Timone. Mentio item fit *Zopyri*, neſcio cujus, apud Stephanum in Ἀφροδισίας.

Zoroaſtres, rex Bactrianorum Nini Aſſyriorum regis temporibus annis 400. ante bellum Trojanum. Primus magus Plinio eſt, 30. 1. Riſit eodem, quo natus eſt die. Idem 7. 10. In fragmentis Beroſi Chaldæi legitur Zoroaſtrem fuiſſe Chamum, fil. Noæ, ſic dictum qu. ζῶον ἄστρον, ſc. à diligenti contemplatione motus ſiderum. Scripſit collectanea ſacra rerum Perſicarum memorata Euſebio Præp. Evang. lib. 1. extremo. Ubi ſubjicit ejus verba de Deo. Quin Zoroaſtres autem hic ſive quiſquis hoc nomine eum inſcripſit librum, longè recentior ſit Bactrianorum rege, magno & ipſo, quicum poſtremum Ninus bellum geſſiſſe dicitur, minimè dubium eſt. Olim tamen de eo dubitatum videtur. Plin. 30. 1. *Magia ſine dubio orta in Perſide à Zoroaſtre: Sed unus hic fuerit,*

fuerit, an poſtea & alius, non ſatis conſtat. De junioris Zoroaſtræ ſcriptis aliis ſeu veris, ſeu fictis, Suidam adi, qui eum cum antiquo confundit. Vide Bochartum Phaleg. lib.4. cap. 1. Cedrenus: Ἐκ τοῦ γένους (Nini ſcilicet) ἦν αὐτοῦ καὶ Ζωροάστρης ὁ περιβόητος ἀστρονόμος ἐν Πέρσαις γενόμενος, ηὔξατο ὑπὸ πυρὸς ἀερίου κεραυνωθῆναι καὶ ἀναλωθῆναι, ἐντειλάμενος τοῖς Πέρσαις τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ μετὰ τὴν καῦσιν ἀναλαβεῖν καὶ φυλάττειν αὐτὰ καὶ τιμᾶν. Καὶ ἕως οὗ, φησὶ, σέβεσθε ταῦτα, τὸ βασίλειον τῆς ὑμῶν χώρας οὐκ ἐκλείψει. Οὕτως οὖν τούτου πυρὶ οὐρανίῳ πυρωθέντος τὰ λείψανα αὐτοῦ διὰ τιμῆς εἶχον οἱ Πέρσαι, ἕως τούτου καταφρονήσαντες καὶ τῆς βασιλείας ἐξέπεσον.

Zoſimus, comes, & advocatus fiſci, temporibus Theodoſii Jun. ut ex Evagrio Scholaſtico patet. Reliquit hiſtoriæ libros 6. quorum primus Cæſares ab Auguſto uſque ad Diocletianum percurrit. Cæteris 5. fuſius perſequitur res Romanas uſque ad Romam iterum ab Alarico obſeſſam. Homo fuit paganus, unde creber eſt in ſugillandis Principibus Chriſtianis, quo nomine etiam à Photio reprehenditur, item Evagrio, Nicephoro,&c. Dictione utitur brevi,perſpicuâ,purâ,& ſuavi. Diverſus autem eſt ab hoc *Zoſimus* Gazæus, quippe qui temporibus vixerit Anaſtaſii Imp. teſte Suidâ. Meminit & idem *Zoſimi* Alexandrini, qui vitam Platonis poſteris tradidit. Sed ætatem ejus non ponit, ut an idem ſit, ac *Zoſimus* iſte, de quo prius diximus, parum liqueat. Voſſ.

Zoſteria, Zoſteriæ Minervæ Statuam fuiſſe in Bœotiâ auctor eſt Pauſanias. Ἀπὸ τοῦ ζώννυσθαι ita dicta eſt Pallas, id autem Homero ſignificat ὁπλίζεσθαι. Τὸ γὰρ ἐνδῦναι τὰ ὅπλα ἐκάλουν ζώννυσθαι, inquit Pauſanias. Hinc Ἀθηνᾶ ζωστηρία.

Zoticus, vir ſanctus & probatiſſimus, Comagenæ Epiſcopus, qui, cum apud Pepuzam Maximilla, Montani hæretici meretrix, ſe prophetare ſimularet, repente ingreſſus, cœpit imperare ſpiritui qui in ipſâ loquebatur, ita ut eam penitus cohiberet. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 5. cap. 1.

Zygia, Juno apud Pindarum ſic dicta, eo quòd nuptiis præſidere putabatur; Unde Γαμηλία Græcis, & *Pronuba* Latinis dicitur. Hinc Ovid. Ep. 2.

Junonemque toris quæ præſidet alma maritis.

Virg. Æn. 4.

Junoni ante omnes, cui vincla jugalia curæ.

Dionyſ. Holicarn. de Meth. Orat. Nupt. Ζεὺς γὰρ καὶ Ἥρα πρῶτοι ζευγνύντες τε καὶ συνδυάζοντες· οὕτω τοι ὁ μὲν πατὴρ καλεῖται πάντων, ἡ δὲ Ζυγία ἀπὸ τοῦ ζευγνῦναι τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι·

Syneſius Hymn. 1.

Τὶ γὰρ ἀλκά, τὶ δὲ κάλλος,
Τὶ δὲ κῦδος, τὶ δὲ φάμα,
Βασιλήϊοί τε τιμαὶ
Παρὰ τὰς Θεοῦ μερίμνας;
Ὁ μὲν ἵππον εὖ διώκοι,
Ὁ δὲ τόξον εὖ τιταίνοι,
Ὁ δὲ θησαυρὰ φυλάσσοι
Κτεάνων χρύσειον ὄλβον.
Ἑτέρῳ δ' ἄγαλμα χαίτη
Καταειμένη τενόντων,
Πολυΰμνητος δὲ καὶ εἴη
Παρὰ κούραις, παρὰ κούροις,
Ἀμαρύγμασι προσώπων·
Ἐμὲ δ' ἀψόφητον εἴη
Βιοτὰν ἄσημον ἕλκειν,
Τὰ μὲν ἐς ἄλλους ἄσημον
Τὰ δὲ πρὸς Θεὸν εἰδότα.

F I N I S.

ΤΩ ΚΑΘΗΜΕΝΩ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩ ΑΡΝΙΩ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΗ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΑΜΗΝ.

DICTIONARIUM
Geographicum

LOCORUM, GENTIUM, REGIONUM, &c.

Vocabula Antiqua & Recentia

ORDINE ALPHABETICO

COMPLECTENS.

LEXICON

GEOGRAPHICUM.

AA, flu. Belgii in Tranſiſalanâ prov. Stenovicum urb. alluit, & poſtea in ſin. Auſtralem ſe exonerat ad *Bloxill* fortalitium in eadem prov.

Aa, Amnis Weſtphaliæ in Germania, Bockoltiam alluens: in Iſalam vet. excipitur, infra Anholtium, op. Zutphaniæ;à quibuſdam *Velicer* dictus.

Aa, Flu. Weſtphaliæ, Stenfortiam op. Monaſterienſ. Diœc. alluens, & poſtea in Vechtam fluens 2. leuc. infra Bor.

Aa, Amnis Weſtphaliæ Monaſterium urb. alluens, & poſt 2. mill. in Amaſium ſe exonerans.

Aada, Flu. Brabantiæ, Helmontium op. rigans, ac dein Buſcoducum, ubi Dommelæ, & Dieſæ jungitur, & 2. abhinc leuc. in Moſam labens.

Aba, & *Abæ*, Civitas Phocidis, cujus incolæ *Abantes* dicebantur, qui poſtea relictâ patriâ Eubœam incoluere, quæ etiam ab ipſis *Abantis* dicta eſt. Strab. l. 10.

Aba, Cariæ urbs Steph. op. quoque Arab. fel. Ptol. Item mons Armen. maj. qui & Capotes nominatur, à Simyra urbe 11. m. p. in Bor. diſtans, ex quo Domitius Corbulo Euphratem naſci voluit. *Caicol* Theveto.

Abacænum Steph. & Diod. Sic. *Abacæna* Ptol. *Bigenis* incolis, urbs Siciliæ, 15. m. p. à Meſſana in ort. prope Longanum flu. אבכין *abacin* dict. putat Bochartus Pœnorum linguâ; quibus אבך *abac* eſt extollere: rudera ſiquidem hujus urb. ex Fazello & Bonfilio deſcribit Cluver. prope Tripium op. in edito, & undequaque prærupto monte.

Abæ, Urbs Phocenſium, à Philippo Macedone, cum cæteras evertiſſet, ob id relicta, quòd ejus pop. ſacrilegii expers eſſet. Pauſ. in Bœoticis. Nomen habuit ab *Aba* heroe, uti Steph. & Suid. prodiderunt. *Abæ* quoque πόλις Ἰταλίας Stephano, eadem forte quam Ptol. Ἤβαν vocat, exiguâ vocalium commutatione; in quâ α longum Ionica dialecto vertitur in η. Cluver. Item Lyciæ loc. ubi Apollinis fanum erat. Schol. Soph. in Oed. Tyran. Hic reſponſa dabantur, priuſquam Delphis darentur. Cives *Abæi*, qui ab Argis in Phocidem commigrarunt. Item Civitas Arabiæ cujus mem. Diod. Siculus lib. 32. Ecloga 1. ex Photii Bibliothecâ. Cœterum *Abæ* vocatæ quoque fuere *Abantia* neut. gen. plur. Heſych. Ἀβαντία πόλις πλησίον Παρνασοῦ, ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος. *Abæ* verò dictæ ſunt vel ab *Abante* quodam, vel quod in hanc Urbem non ingrediretur peregrinus, uti teſtatur Lycophronis Scholiaſtes ad ver. 1074. Ἄβαι δὲ ἡ ἀπὸ Ἄβαντός τινος, ἢ διὰ τὸ μὴ βαίνειν ἐν τῇ αὐλῇ ξένον.

Abea, *Chiores* Moletio, op. Meſſeniæ litori Pheris proximum. Populi Abeatæ.

Abages, vel *Abagi*, Scythiæ pop. Sacis vicini, ad fidem Chriſti temp. Juſtiniani Imp. converſi. Evagrius ex Procopio: aliqui *Abaſges* legunt. Ἀβασγοὶ Arriano dicuntur.

Abala, op. Africæ, non procul à Rubro mari. Plin. Item portus juxta Siciliam, ad quem aufugit Cæſar, adverſus Pompeium dimicans, cum unico armigero; ſervis, amicis & ſatellitibus deſtitutus. Appianus.

Aballaba, vel *Abellaba*, op. Angliæ Bor. in Weſtmaria reg. ad Itunam flu. *Appleby* Camdeno.

Aballo, vulgò *Avallon*, op. Burgundiæ, ad Cuſſinum flu. 10. leuc. ab Antiſſiodoro, & 18. ab Auguſtoduno in Bor. long. 20. 55. lat. 46. 56.

Abana, Limpidiſſimus, & jucundus Damaſci flu. qui ex radicibus M. Libani oriens, meridionale & occid. Damaſci latus alluit, indéq; per planitiem *Archadob* defluens in mare Syriacum labitur.

Abantes, pop. ex Thracia oriundi, qui fin. ſuis egreſſi in agro Phocenſi op. condidere, quod à ducis ſui nom. *Aban* vocarunt. Hi poſtea in Eubœam delati, à ſuo relictique op. nom. *Abantidem* illam appellarunt. Hos Herodotus inter Iones & Achivos commemorat. Homerus ὄπιθεν κομόωντας, *ab occipitio comatos* vocat, ex peculiari gentis more. Aiunt enim antiquos Curetas Chalcidem habitaſſe, cum verò bellum iis de agro Lilantæo inferretur, hoſteſque ipſos anteriore comâ prehenſos in terram affligerent, fronte attonsâ comam in occipitio tantùm aluerunt. Ideo *Curetes* à *tonſurâ* vocati ſunt, & Statuæ hoc habitu apud ipſos viſuntur. Euſt. in Hom. Hi (teſte Pauſ. in Eliacis) ex Eubœâ 8. navibus ad Ceraunia delati, Thronium, in reg. quam Abantidem dixerunt, conſtruxere, quam tandem amiſerunt, & poſtea Corcyram deducti ſunt: Heſychius: Ἄβαντες, Εὐβοεῖς καὶ Κόλοσσοι νεκροὶ, lege, καὶ Κόλοσσοι καὶ νεκροί. nam ex α privativo & βαίνειν dicuntur Coloſſi, ut & mortui; non enim incedunt. Palmerius אבס *abas* autem unde *Abantes*, Hebraicè eſt *ſaginare*; hinc שור אבוס Prov. 15. 19. *Theodotio* rectè reddidit βοῦν σιτευτὸν Vulgatus verò *vitulum ſaginatum*: inde factum Phœnicibus verbale nomen *abas* pro pecudum ſaginatore, cujus plurale Phœnicium eſſet אבסין *abaſin*, ſed Græcâ flexione eſt Ἄβαντες. Itaque ut à *boum paſcuis* inſula *Bohmo* & *Eubœa*: ita incolæ *Abaſin* vel *Abantes* appellati ſunt à boum ſaginatione. Bochart.

Abantis, inſula. Vide *Eubœa*.

Abares Evagrio, *Abari* Nicephoro, pop. Scythiæ inter Hamaxobios, Turcis finitimi. *Avares* & *Avari* aliis dicuntur.

Abarim, mons excelſus Arab. Petrææ, Ammonitidem & Moabitidem à Palæſtina ſeparans, contra Hierichuntem, Moſis tumulo celebris.

Abaſci, vide *Abages*.

Abaſeni, Arab. gens. Stephanus: ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον καὶ θυμίαμα: ubi non intelligit Africæ *Abaſenos* vel *Abiſſinos*, ſed Arabiæ, à quib. Africani ſunt oriundi. Hi porrò *Abaſeni* Adramitis, vel Chatramotis erant proximi. Uranius apud Steph. Μετὰ τοὺς Σαβαίους Χαβραμῶται, καὶ Ἀβασηνοί.

Abaſſinia, ſeu *Abaſſia*, & *Abaſſenia*, reg. Africæ in Æthiop. ſup. olim regn. ampliſſimum, ſed à 100 prope an. per Galas pop. valde fuit imminutum, teſte Iſ. Voſſio. Dicit enim ille quod ſi ſolam ſpectemus Abaſſiniæ partem, quæ hoc temp. paret Imperatori, illa adeo exigua eſt, ut vix exæquet Hiſpaniam, & ut ejus Imp. vix magni Regis titulo cenſeri mereatur; potiorem quippe regni portionem ſuperiori ſeculo invaſit Galarum natio, litoralem verò tractum vicinum ſinui Arabico jam olim occupavere Mauri: ita ut iſte Abaſſiniæ Rex nullum poſſideat portum, nec mare poſſit adiri, niſi per Turcicas ditiones. Olim cum latiſſimè extendebatur ejus Imperium ab ort. in occ. à faucibus nempe ſin. Arabici uſq; ad terminos regni *Goiame*, non tamen excedebat maxima ejus long. leucas Germ. 160. ſumma verò lat. à prov. Alaba uſque ad Magazam, ſeu confluentem Nili & Tacazæ fluviorum, i. e. à Lat. Boreali 8. graduum uſque ad gradus 16. erat Leucarum Germanicarum centum & viginti. Jo. Barroſius Luſitanus ait regn. Abaſſenum habere in ambitu leuc. Luſitanicas 672. i. e. leuc. Germ. 504. Poſtremi qui ex hoc regno provenerunt ad nos nuncii referunt ditionem hujus Regis adeò imminutam eſſe, ut vix dimidiam partem terrarum poſſideat quas proavi ejus tenuere. Solæ enim ſuperſunt provinciæ Ti-

gre, Dambea, Bagameder, Goyame, Amahara, Narea, &
pars Xaoæ. In tota Abaſſinia nulla urbs regia certa eſt; quo-
cunque enim rex ſeu Imp. cum Aulà ſuà proficiſcitur, ibi,
fixis tabernaculis, regia eſſe putatur.

Abatos, inſ. Ægypti, in palude Memphitica; ſic dict. qu.
inacceſſa, lini & papyri copia olim celeberrima. Lucan l. 9.

Hinc Abaton quam noſtra vocat veneranda vetuſtas
Terra potens, primos ſenſit percuſſa tumultus.

Abbatiſcella, Appenzel, burgus prædives, & unus ex 13.
pagis, ſeu Cantonibus Helvetiis, ad fontes Sintræ amnis, 12.
leuc à Curià, & 4. à Fano S Galli. Lon. 31. 19. lat. 46. 52.

Abbatiſvilla, Abbeville, urbs Picardiæ ad Somonam flu.
in Pontivo Com. 34. leuc. à Lutetia in Bor. ab ora 5. leuc. in
ort & ab Ambiano 10. in occ.

Abbefortia, op Norvegiæ cum portu maritimo in præfectu-
ra Aggerhuſianâ, 15. leuc. Germ. ab Anſloa verſus Occid. à
Stavangria v. 20. circiter.

Abdara, op. Hiſp. Bæt. in ora auſtrali regni Granatenſ. ab
Almeria (quæ ei in epiſcopali ſede ſucceſſit) 7. leuc. in Au-
ſtralibus.

Abdera Pomponio Melæ, cui, tanq. Hiſpano, magis fiden-
dum. Quin & Stephanus Ἄβδηρα, πόλις Ἰβηρίας. *Audera*
Straboni. Sic enim ille: Ἄυδηρα, Φοινίκων κτίσμα καὶ αὐτή. Ho-
die cum articulo *Aladra*, pro *Alabdra*. Long. 18. 12. lat. 36.30.

Abdera, urbs Thraciæ maritima, non procul à Neſſi flu.
oſtio, à Teiis condita: unde proverb. Ἄβδηρα καλὴ Τηΐων
ἀποικία.

Abdera pulchra Teïorum Colonia; quo ſignificamus non
deeſſe quo confugiamus, ſi quis præter modum pergat eſſe
moleſtus; de quo vide Voſſ. ad Melam, p. 235. Dicta fuit
ab *Abdero* Herculis *deliciis*, à Diomedis equis lacerato, & il-
lic humato; in cujus honorem Hercules, poſteaquàm pug-
naſſet cum Diomede, *Abderam* condidit; quæ poſtea collap-
ſa *Clazomene*, à Clazomeniis ex Aſia venientibus qui eam in
majorem formam redegerunt, vocata eſt. Solinus autem ab
Abdera Diomedis ſorore conditam ſcribit, & cognominatam.
Sic enim ille *Inde non procul Abdera, quam Diomedis ſoror
condidit & à ſe ſic vocavit.* Jo. Tzetzes verò ab Hercule ſtru-
ctam fuiſſe vult hanc civitatem,

Ἐφ' ᾧ πόλιν Ἄβδηρα ὁ Ἡρακλῆς
Πρὸς Εὐρυσθέα τὸ λοιπὸν ἐκόμισε τὰς ἵππους.

Vide Steph. in Ἄβδηρα.

Ejus mem. Ovid. in Ibin. *Aut te devoveat certis Abdera diebus.*
Ephoro Ἄβδηρα pl. num. dicitur, ſic & Pomponio: *Urbs,
quam ſoror ejus ſuo nomine appellavit Abdera.* Pop. *Abde-
ritæ*, & *Abderitani*. Hinc adagium: *Abderitica mens*: Ab-
deritanos enim ſtupori mentis obnoxios ſcribit Cic. de Nat.
Deorum. Plinius quoque l. 25. c. 8. apud Abderam paſcua
eſſe teſtatur, in quibus equi paſti in rabiem vertuntur, quem-
admodum apud Potniam aſini. Mart. lib 10.

Abderitanæ pectora plebis habes.

Hinc *imperium Abderiticum* apud Ciceron. lib. 7. ad Atti-
cum. Laudat Mela h. urb. quod Democritum Phyſicum tu-
lerit. Atqui non ſolum Philoſophum hunc urbs iſta dedit, ve-
rùm & Protagoram & Anaxarchum; præterea Hecatæum Hi-
ſtoricum, & Nicænetum, plurimoſque alios inſignes viros, ut
meritò dixerit Stephanus: Πλεῖστοι Ἀβδηρεῖται ὑπὸ τῶν παλαιο-
γράφων ἀναγεγράφον): cùm in omnium illuſtrium virorum
catalogis crebri paſſim eſſent Abderitæ. Neſcio itaque qua-
re Juvenalis hanc *vervecum patriam* dixerit; nam quod mul-
ti apud Abderitas inſani naſcerentur, aut fierent, quis hoc Stu-
pori tribuat? cum inſania non hebetes & ſtupidos, qui nil ha-
bent quod perdant, ſed maxima plerumque invadat ingenia.
Quamvis autem Hippocrates lib 3. Epidem. complurium Ab-
deritarum meminerit, quorum febres conjunctæ fuerint cum
delirio, non tamen ex tam inamœno morbo natum eſſe pu-
to proverbium illud de *malo Abderitico*, ſed potius ex affectu
jucundiſſimo, qui ipſorum febribus ſuccedere ſolebat, uti re-
fert Lucian. de Conſcr. hiſt. Omnes namque Muſicæ & Poeticæ
ſtudebant, carmina Poetarum recitantes ſibi invicem, & paſ-
ſim in plateis hiſtrioniam agentes: tam elegans inſania non
cadit in craſſos & pituitoſos, nedum in *vervecea capita*, quæ
(ſi verum eſt paradoxum Stoicum) ſemper delirant. Voſſius:
Hodie *Aſperoſa* dicitur Nigro & aliis, eſtque prope lacum Bi-
ſtonium. Long. 51. 45. lat 42. 45.

Abditana, op Africæ apud Tunetim, ſeu Tuneſim urb.
olim urbs epiſc. ſub Arch. Carthaginenſi. *Arriana* Mar-
molio.

Abea, Thuria, & *Æpea* Straboni, Peloponneſi urbs ad ſin.
Meſſeniacum. Pauſan. dicit olim *Iren* appellatam fuiſſe. Ho-
die *Calamata* Sophiano.

Abel, ſive *Abela*, op. Palæſtinæ gem. unum in terrà Am-
monitarum, ubi Jephthe dimicavit, à Philadelphia 7. m. p.
diſtans, etiamnum *Abela* appellatum: alterum à Gadaris
12. m. p. in ort. recedens.

Abelinates, Plinio Italiæ pop. qui *Protropi* cognomi-
nantur; item alii, qui *Marſi* dicti ſunt: circa Apuliam
utrique.

Abella, Campaniæ op. ſed in vulgatis authorum exempla-
ribus eſt *Avella*. Ex Ptolemæo tamen (qui Romanorum
fere ubique per Italiam ſequitur vocabulorum formationes)
colligas *Abella* pronunciaſſe Romanos; habet enim una cum
Strabone Ἀβέλλας; alioqui ſcripturus erat Ἀυέλλα. Apud
Virgil. Æn. 7. jam inde antiqui Grammatici capite ſuo no-
men hoc detruncarunt in hunc modum:

Et quos maliferæ deſpectant mœnia Bellæ.

Silius autem Italicus, quem Virgilii ſimiam veriſſime dixe-
ris Abella habet hoc verſu:

Surrentum, & pauper ſulci Cerealis Abella.

De orig. op. Juſt. lib. 20. *Jam Nolani, Abellani, nonne Chal-
cidenſium coloni ſunt.* Ambroſius Leo tradit eam à priſcis
Græcis Ἄελλα, à venti vertigine hunc tractum perflante,
dictam fuiſſe, à poſteris verò Latinis *b* inſertum. *Avella*
autem ut dixi vulgò perhibetur; unde *Avellanæ nuces* Ma-
crob. Sat. 3. 18. Long. 38. 15. Lat. 41. 5.

Abellinum, urbs Hirpinorum. Pop. *Abellinates* Plinio.
Bapt. Porta ſcribit 2. eſſe Italiæ op. quæ vulgò *Avello*, & *A-
vellino* vocantur. An hoc *Abellinum*, illud *Abella*? Long.
38. 19. lat. 41. 06.

Abelterium, Luſitan. urbs inter Olyſſiponem & Emeritam.
Anton. Simlerus legit *ab Elterio* diviſim.

Abendonia, ſeu *Abingdonia*, op. Angl. in Com. Bercheriæ,
5. m. p. ab Oxonio in auſt. *Sheoveſham* primò Saxonibus,
inde *Abbandune*, ab *Abbatia* proculdubio ſic dict. potius
quam ab *Abbeno* Hibernico neſcio quo Heremita, ut quidam
ſcripſerunt. *Locus erat* (ut habet vetuſtus liber Abbendo-
nenſis) *in planitie, viſu deſiderabilis, pauliſper ultra villam,
quæ nunc vocatur* Sunningwell, *inter duos rivulos amœniſſi-
mos, qui locum ipſum, quaſi quendam ſinum, inter ſe conclu-
dentes, gratum cernentibus præbent ſpectaculum, & oppor-
tunum habitantibus ſubſidium.* Sheoveſham *autem ipſa
olim dicta, civitas famoſa, aſpectu deſiderabilis, divitiis
plena, agris circumdata uberrimis, vernantibus pratis, dif-
fuſis campis, & gregibus lactifluis. Hic ſedes Regia, huc,
cum de regni præcipuis & arduis negotiis tractaretur, con-
curſus fiebat populi.*

Aberavonium, Aberavon, op. Walliæ in Com. Glamor-
ganenſi in ora, ad oſt. Avonis flu.

Abercovonium, Aberconwey, ſeu oſtium Covonii flu. op.
Walliæ in Arvoniæ Com. à Denbighia 15. m. p. & 9. à Ban-
goriâ. Dicitur etiam *Conovium*.

Abergennium, Abergavennew, & *Abergeny*, op. Angliæ in
Walliâ, & Com. Monumetenſi, ad flu. *Uske*, Vide *Gobanium*.

Aberiſtyvium, Aberiſtyvith, op. Walliæ in ora litor. ad
oſt. flu. *Iſtwith* in Ceretica prov. Vide *Tybius*.

Aberdona, & *Aberdonia*, olim *Devana*, nunc *Aberdeen*,
urbs Scotiæ epiſc. empor. & Academia in orà Orientali, ab
Andreapoli, ejùs metropoli ſupra 60. m. p. in Cæciam, ad oſt.
flu. *Done*. Long. 18. 12. lat. 58. 40.

Aberdonia nova, *New Aberdeen*, urbs Scotiæ in prov.
Marria, non procul ab oſt. flu. *Dee*.

Aberdora, Aberdor, op. Scotiæ ſept. in Buquania prov.
30. m. p. ab Aberdonia in Bor.

Abernæthum, Abernethy, op Scotiæ in Strathernia prov.
olim primaria civitas Pictorum. Ejus Epiſcopat inde
Andreapolim tranſlatus fuit, procurante Kennetho Rege Sco-
torum.

Abia, urbs Meſſeniæ, quæ & *Ira*; & unum ex 7. op. erat
quæ Agamemnonem Achilli promiſiſſe Homerus teſtatur.

Abia, flu. Aſiæ in Tartaria, & prov. Zagataià; cadit
in Oxum.

Abii, pop. Scythiæ Stephano, vel ut alii volunt Thraciæ.
Ita dicti, quòd in curribus degentes, lacte veſcentes, & in cœ-
libatu viventes, vitam humanam agere non videantur. Alii
autem ſic dictos putant, quòd in pace degentes nemini vim
inferant, ab α priv. & βία *violentia*. Certe Hom. Iliad. 5.
δικαιοτάτους ἀνθρώπων eos appellat. Sunt quoque, qui ſic
dictos volunt, quod more vicinarum gentium arcu non utan-
tur, ab α. priv. & βιὸς *arcus*. Vide Boch. Phaleg. 3. 9.

Abila, Stephanus duas urb. hujus nominis habet, quarum
unam ponit in Phœnicia, alt. circa Jordanem flu. *Abilene* D.
Lucæ vocatur cap. 3. hodie *Bellinas* dicitur.

Abila, vel *Abyla*, mons Africæ ad fretum Gaditanum è
reg. Calpes M. in Europâ. Nomen ejus ex Punica linguâ
montem altum exponit Avienus, in ora maritima:

Abilam vocat gens Punicorum, mons quod altus barbaro.

Siquidem *Abila* Pœnis erat עי עבלאה *ab illaa*, quod
montem altum exponi nequaquam miror, cum עברם Je-
rem. 4. 29. Hieronymus interpretatur *ardua*. Illud huic mon-
ti apprimè convenit, qui à Dionyſio deſcribitur.

Ἠλίβατος

Ἠλίβατ@, πυκνοῖσι καλυπτόμενος νεφέεσσι.

Itaque hæc Feſti verſio poſſet ferri, niſi occurreret aptior, quâ עב *ab* exponitur *ſilva.* Patet illud ex ipſo Jeremiæ loco, quem indicavimus; ubi pro עבים. *abim*, Græci τὰ ἄλση h. e. *nemora* reddunt; *Abilam* enim Græcis Ἀβύλην, montem fuiſſe ſilvoſum conſtat ex his Strabonis lib. 17. Τὸ ὑποκείμενον ὄρος ὄνομα Ἀβύλη, πολύθηρον, καὶ μεγαλόδενδρον. Sunt qui *Abyla*, tranſpoſitis literis *Alybam* ſcribant, i. e. עלבא *al aba*, eodem ſenſu. Dionyſ. Perieget.

Στήλαων Ἀλύβη κεῖται μία.

Una ſc. ex Herculis columnis. Ἀβιλύκη Heſychio dicitur, Ἀβίλυξ verò Suidæ.

Abindonia, vide *Abendonia.*

Abiolica, op. Helvetiorum, vicus hodie *Le Bullet* dict. 6. m. p. ab Eburoduno.

Abitacum, lacus Gall. apud Claromontem urb. in Arvernis, *Sorlivia* Maſſono.

Abnobi, montes Germaniæ, pro locorum diverſitate varia nomina ſortiuntur. In Franconia namque *Stegger wauld* vocantur: eorum pars circa Mœnum flu. *Ottenwald* appellantur; & inter Haſſiam & Franconiam *Speſſart* dicuntur, Percheimero auctore. Item circa Wirtembergenſ. Duc. ubi Danubius oritur, *Die Baar*, Willichio & Iſcudo teſtibus. Tacitus ſub initio de mor. Germ. *Danubius*, inquit, *molli & clementer edito montis Abnobæ jugo effuſus.* Plin. 4. 12. de eodem amne: *ortus hic in Germania, jugis montis Abnobæ, ex adverſo Rauraci Galliæ oppidi, multis ultra Alpes millibus.* Αὔνοβα Ptolemæo, cujus interpp. Latinè reddiderunt *Aunobi montes*, & *Aunobii*, & *Aunobæ*, qu. pl. numeri eſſet, τὰ Αὔνοβα ὄρη. Eos decepit locutio nova & peregrina, quâ pl. numerus jungitur ſingulari, ὄρη τὰ καλέμλα Αὔνοβα. In Taciti quibuſdam exemplaribus corruptè legitur *Arnobæ*, & *Arbonæ* A Marciano Capella *ad Novem* dici annotavit Rhenanus, ſed corruptè, pro quo viri eruditi reſtituerunt Abnovam, ex quo haud ineptè quidam conjecerunt ipſis Germanis montis vocabulum fuiſſe *Die Abenowe*, à quo Latinis Græciſque facta vocabula *Abnoba*, *Aunoba* & *Abnova*. *Rauraci montes* ſunt Ammiano. Cluverio autem id montis jugum eſt, quod ab Rheni, Arolæque confluentibus Sept. versùs ad op. uſque *Pſortzheim*, inter Rhenum ac Danubii fontem, Nicrumque ſternitur. Germ. Ant. lib 3. cap 48.

Aboa, *Abo*, urb. epiſc. Sueciæ ſub Arch. Upſalenſi, ad flu. *Aviaroki*, in Finnonia meridionali, prope littus maris Baltici, 20. leuc. à Revalia, & ab inſ. Alandia 16.

Abobrica, op. Hiſp. Tar. in ora prope Bracaram, nunc forte *villa de Conde.*

Abobrica Luſitaniæ op inſigne, ut̀i vocat Plin. 4. 20. propter ſitum nempe, quem ei Mela tribuit lib. 3. cap. 1. ubi tamen vulgò *Adrobicum*, & lib MS. *Adrobrica.* Vide Voſſium ad locum.

Aboni teichos, hodie *Bolli* Petro Gyllio, urbs Galatiæ maritima, ſeu Paphlagoniæ in ora maris Euxini, inter Teuthraniam ad occ. & Sinopen ad ort.

Abonis, ſeu *Abon* op. & flu. Albionis. Op. *Avington* Camdeno, & flu. *Avon* nominatur, à Venta Silurum 9. m. p. ex itin. Anton. diſtans Al eſt *Porſkut* pag. ad oſt. Abonis è reg. Briſtolii urb. proximæ.

Aborigines, Italiæ pop. qui in Siculorum agros ſucceſſerunt. Nomen eorum unde originem ceperit, oſtendere voluit Feſtus Pompeius his verbis: *Aborigines appellati ſunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc eſt populi Romani.* Eandem, ſimulque duas alias adfert hujus vocis originationes Dionyſ. Halicarn. lib 1. *Aborigines*, inquit, *auctores*, conditoreſque Romani generis, Italiæ indigenas, alii ſui corporis gentem adſerunt, nomenque iis impoſitum eſſe, διὰ τὸ γένεσεως τοῖς μετ᾽ αὐτοὺς ἄρξαι, i. e. *quod poſteris ſuis originis ab ſe fuerint auctores.* *Alii malunt errones quoſdam incertis vagantes ſedibus, & è multis regionibus convenas, forte fortuna in iis locis junxiſſe inter ſe copias*, &c. *Hi torquent vocabulum ad conditionem hominum iſtorum*, Ἀβεῤῥιγῖνας λέγοντες, ὥστε δηλοῦν τὴν πλάνητας, i. e. *qu. ab erroribus vocantes Aberrigines.* Primam etymologiam Virgil. innuere videtur Æn. 7. in his

Quinetiam veterum effigies ex ordine avorum
Antiqua ex cedro, Italuſque, paterque Sabinus,
Saturnuſque ſenex, Janique bifrontis imago,
Veſtibulo adſtabant, aliique ab origine Reges.

Ubi Servius, *ab origine reges, pro Aboriginum reges, ſed eſt metro prohibitus.* Tertiam originationem tradit idem Dionyſius aliquanto poſt his verbis: κληθῆναι δ᾽ οἴομαι Ἀβοριγῖνας ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὄρεσιν οἰκήσεως. Quam etiam Virg. firmare videtur Æn. 8. ubi de Saturno:

Is genus indocile, ac diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſque dedit. Vide Suidam in *Aborigines.*

Aborras, ſeu *Chaborras*, flu. Meſopotamiæ, Anthemiſiam urb præterfluens, non procul ab Euphrate. *Abora* Zoſimo, & Marcellino, *Burrhas* autem Æliano. *Xaborectam* vocat Pomp. Lætus. *Giulap* hodie nonnullis, *Hormiz* autem Onuphrio.

Abotriti, pop. Bulgaris vicini, Daciam incolentes, quos *Arborichas* interpretis vitio vocari apud Procopium contendit Hadr. Junius.

Aboya, *Aboy*, urbs Hiberniæ in Media prov. ad Bovindam flu. 20. m. p. à Drogheda in occ. & 27. à Dublinio in. Circium Kilmoriam verſus.

Abrantus, *Abrantes*, op. Portugall. ad Tagum flu. 8. leuc. ſupra Scalabiſcum in ort.

Abravannus, promont. Britanniæ in Novantibus. Ptol. Voce conflata ex duabus, teſte Camdeno, nempe *Aber* & *Ruan*. Itaque *Abravannus* eſt *oſtium* amnis *Ruan*, vel *Rian*, qui illic exit in mare. *Aber* enim (unde Gallis *Havre*.) vernacula vox eſt *oſtium fluminis*. Neque hoc ſolum, ſed & amnium confluentes apud Britannos eadem voce appellantur. Id nos docet Cambrenſis ſcriptor, qui floruit ante annos prope 500. cujus verba ſic ſe habent in Itin. Cambriæ l. 2. c. 1. *Aber lingua Britannica dicitur locus omnis, ubi fluvius in fluvium cadit.*

Abria, prov. Scotiæ Bor. *Loquabria* quibuſdam dicta, verſus occ. ubi alias Epidii pop. ibi & lacus cognom.

Abrieta, urb. Jazygum Metanaſtarum in Hungaria verſus Tibiſcum flu. nunc Agria Sanſoni.

Abrinca, *Aare*, amnis Germ. oritur in Eyſaliâ reg. & cadit in Rhenum ſupra Bonnam, prope Sinciacum op.

Abrincæ, *Auranches*, urb. Normanniæ in ora maritima, juxta fines Britanniæ, à Bajocis 18. leuc. in occid. à Falleſia 21. à Conſtantienſi urb. 7. in auſt. diſtans. Pop. *Abrincatui* Plin. & Ptol. lon. 18. 50. lat. 49. 35.

Abrotonum, Africæ urb. ad mare mediter. circa Syrtim. Stephanus ex Ephoro ait eandem eſſe cum Neapoli. At in Strab. Neapolis eſt Leptis; rurſus in Mela & Plin. Neapolis, Abrotonum, & Leptis ſunt 3. urb. diverſæ. *Abrotonum* herba eſt notiſſima, quæ Arabicè vocatur קיסום *Caiſum*; an ex eâ nomen traxerit Abrotonum urbs, quærant peritiores Ego (inquit Boch.) *Abrotonum* pro *Abaritano* op. dici ſuſpicor, quod ex *Abara* factum ſit, ut ex *Membreſa*, *Membreſitanum*, ex *Maxula Maxulitanum*, &c. Nempe עברא *abara*, i. e. *trajectus*, aut *vadum* dici potuit propter vada ad vicinum lacum. Strab. l. 17. ἔιτ᾽ ἄλλη λίμνη πολὺ ἐλάττων, καὶ μετὰ ταύτην Ἀβρότονον πόλις. Sic in prov. conſulari alia fuit *Abara*, Carthagini propior, à quâ in Africæ Notitia, denominatur *Felix Abaritanus*, qui cum al. Epiſcopis in exilium miſſus eſt an. 6. regis Hunerici. Indidem *Abaritana arundo*, de quâ Plin. 16. 36. unde colligas etiam illam *Abaram* aquas habuiſſe vicinas. Sed & voce compoſita עבר עדר *Abar-eder*, vel *Abaradira* i. e. *trajectus gregis*, dicta eſt Byzacenæ urbs, unde in Notitiâ *Præfectianus Abaradirenſis*; & prope Jordanem בית עברא *bethabara*, i. e. *domus trajectûs* dicebatur locus ille in quo Joannes baptizabat. Joan. 1. 28.

Abſarum, op. Cappadociæ in ora maris Euxini, ultra Trapezuntem 150. m. p. in Colchorum confin. ad flu. cogn. oſtia. Plin.

Abſorus, Melæ, *Abſyrtium* Plin. *Apſorrus* Ptol. vulgò *Oſero*, inſ. Liburniæ cum urb. cogn cui Crepſa fere juncta eſt, ambæque *Abſyrtides* à Strab nominantur, Vegiæ proximæ, 5. tantum m. p in auſt. diſtantes, à Senia 35. Tragurium verſus 140. in ort.

Abſyrtus, *Colchorum* flu. in Adriaticum mare ſe exonerans, ab *Abſyrto*, à ſorore Medea ibidem interempto ſic dictus. Lucan lib 3. *Colchis & Adriacas ſpumans Abſyrtos in undas.* Ubi tolle comma, & ſcribe *Abſyrtis*, quo modo id nomen ſcribitur apud Plin. 3. 26. Strabonem quoque & Stephanum. Hæc enim *Abſyrtis*, *Colchis* vocatur, i. e. *Colchica*, quia Medea, & frater Abſyrtus (ibi laceratus) ex Colchis erant. Grotius.

Abſyrtides, inſulæ in Adriatico mari, vel juxta Iſtrum. Strabo lib. 17. Παρ᾽ ὅλην, ἣν ἔπον παραλίαν νῆσοι ᾗ οἱ Ἀψύρτιδες, περὶ ἃς ἡ Μήδεια λέγεται διαφθεῖραι τὸν ἀδελφὸν Ἄψυρτον διώκοντα αὐτήν.

Abudiacum, op. olim geminum Vindeliciæ, nunc pag. in Bavaria: Unus inter Ratiſponam & Abuſinam vix 2. leuc. *Abach* vulgò: alter apud Roſenhemium op. *Happing*, in Norici fin. Sunt qui *Fueſſen* interpretentur, h. e. Fauciacum op. Sueviæ in Tyrolenſis Comitatûs confin. ſed ſitus repugnat. lon. 34. 14. lat. 41. 10.

Abula, *Avila*, urb. Hiſp. Tar. in Caſtella vet. ad Adaiam flu. med. fere inter Madritum & Valliſoletum, 18. leuc. utrinque, à Salmantica totidem in ort. Segoviam verſus 10. lon. 16. 00. lat. 41. 10.

Abus, *Humber*, flu. Albionis ex præcipuis Angliæ, per E-

   boracenſes

boracenſes in Eurum fluens: vel potius æſtuarium (in quo confluunt Urus, Derventio, Ara, & Trenta) quod in Oceanum Germ. ſe exonerat inter Eboracenſem & Lincolniam prov.

Abiſiacum, ſeu *Abodiacus*, vulgò *Fueſſen*, op. Sueviæ in ipſo lim Bavariæ 12. mill. ab Auguſta Vindelicorum in merid.

Abuſina, *Abenſperg*, op. Bavariæ, à Ratiſpona paulò ſupra 3. leuc. diſtans, Auguſtam verſus, ab Ingolſtadio 5. in ort. Neoſtadio proximum.

Abydus, urbs Aſiæ, à Mileſiis condita, Gyge rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Seſtos in Europa opponitur, intercedente Helleſponto. Muſæus.

Σηςὸς ἔϊω καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύϑι πόντε
Γείτονές εἰσι πόληες.

Ovid. Triſt. 1.

Quaque per anguſtas malè vectæ virginis undas
Seſton Abydena ſeparat urbe fretum.

Id, cùm Aſiam ab Europà dividat Xerxes ponte conjunxit. Sidon. Apollinaris——*nec tantæ Seſton juncturus Abydo*
Xerxis claſſis erat, tumidas cùm ſterneret undas
Et pontum ſub ponte daret.

Lucan. lib. 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias, multum cum pontibus auſus
Europámque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo.
Inceſſitque fretum rapidi ſuper Helleſponti,

Idem l. 6. *Tot potuere manus adjungere Seſton Abydo*
Ingeſtóque ſolo Phryxeum elidere pontum.

Gemina Valerio Flacco dicitur, propter Seſti vicinitatem, Argon. lib. 1.——*dirimique procul non æquore viſa*
Cœperat à gemina diſcedere Seſtos Abydo.

Inter alia celebris erat ſapore oſtreorum. Ennius in Hedyphageticis:

Mures ſunt Æni, aſt aſpra oſtrea plurima Abydi.

Quod pari verborum numero expreſſum ex illo Archeſtrati apud Athen. 3. 13.

Τὰς μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλας, ὄςρεια δ' Ἄβυδος.

Catullus in Priapeio:

Helleſpontia ora cæteris oſtreoſior oris.

Virgilius Georg. 1.

Pontus, & oſtriferi fauces tententur Abydi.

Pop. *Abydeni*, qui cum à Macedonum rege tam arctà obſidione premerentur, ut nulla evadendi ſpes ſupereſſet, multitudinem tanta invaſit rabies, ut ſe, ſuaſque uxores, & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudeliſſimè interficerent, ne in hoſtis poteſtatem venirent, quam hiſtoriam narrat Liv. Dec 4. lib. 1. Ἀβυδηνὰ ἐπιφορήματα, dicuntur futilia, ac nullo prorſus pretio digna. Steph. & Suid. quòd Abydeni molles & effœminati haberentur; & quibus olim is mos fuerat, ſi quem civem, aut hoſpitem acciperent convivio, præterea in ſacris & ſollennibus epulis, ut poſt unguentum & coronas, infantes à nutricibus inducerentur, circumferrentúrq; ſuaviandi. Obſtrepentibus igitur nutriculis, & aliis, inconditis clamoribus, minus ſuave & gratum reddebant convivium. Hoc etiam nomine malè audiebant Abydeni, quòd inſignes calumniarum artifices eſſent, eóque ſibi nomine placerent, atque hac de cauſa non tutum eſſet omnibus illic verſari. Unde proverb. Μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον, h. e. *ne temerè Abydum* (naviges) quo admoneris, ne quod grave periculum ſuſcipias ſine cauſa idonea. Porrò Ἀβυδοκόμαι Heſychio dicuntur ſycophantæ, à verbo κομᾷν, quod eſt efferri, & parùm modeſte ſe gerere. Vide Paræum ad Muſæum. Lon. 53. 50. lat. 42. 10.

Abydus, *Abutich* Moletio, Ægypti op. inter Ptolemaida ad arct. 22. & Dioſpolin ad merid. 28. m. p. à Memphi 290. in auſt. Syenem verſus: Ibi Memnonis regia & templum Oſiridis lon. 61. 20. lat. 26. 50. Item Japygiæ civitas Steph.

Abyla, mons excelſus Mauritaniæ, Calpæ M. qui in Hiſp. eſt, oppoſitus, quos ambos Herculis Columnas vocant, olim perpetuo jugo conjunctos, ſed ab Hercule ſeparatos; & ſic intromiſſum terris mare, quod hodie *Mediterraneum* dicitur. Strab. l. 3. Τὸ ὑποκείμενον ὄρος ὄνομα Ἀβύλη, πολύϑηρον, καὶ μεγαλόδενδρον. Nonnus urb. vocat, Dionyſ. l. 17.

Ἵξομεν εἰς Ἀλύβης ἄγχι πόλιν. Idem, lib. 11.
Ἤλυϑεν εἰς Ἀλύβης πόλιν ὄλβιον.

Ἀλύβη Dionyſio dicitur Vide *Abila*.

Abyſſini, Æthiopiæ pop. Chriſtiani. Veterem habent religionem, ſed erroribus quibuſdam confuſam. Eorum Imperator, qui vulgò *Grand Neguz* dicitur, & corruptè *Preſte Jean*, poſſidet Æthiopiam ſuperiorem fere totam.

Abyſtrum, Magnæ Græciæ urb. Ptol. quam hodie *Urſimarſo* vocari ſcribit Barrius in ſuà Calabria.

Aca, civit. Phœnicum, *Ace* Plinio. Vide Ptolemais.

Acabe, mons in fin. Ægypti ad fin. Arab. Item fons. Ptolemæus: Τὸ Ζυχάβαρι, ἀφ' οὗ ῥεῖ ὁ Κίνυφος ποταμὸς, καὶ ἡ Ἀκάβη πηγή. *Acabe* autem dicitur qu. עקבה i. e. *extrema*. Situs enim eſt hic fons in Africæ extremis prope fin. Cyrenaicæ. Tab. Ptolemæi perperam habent *Chuzambari*, & *Cabe* pro *Zuchabari*, & *Acabe*. Boch.

Academia propriè dicebatur nemoroſus extra Athenas locus, in quo Philoſophiam primus docuit Plato. Sunt qui derivant ab ἑκὰς *procul*, & δῆμος *populus*, qu. *ſeorſim à Vulgo*, remote ſc. à populari conſuetudine. Baſilius orat. de Temper. & Incontinentia ait; *Platonem ferunt, cùm animo accepiſſet nocumentum, quod ex corpore proficiſci ſolet, de induſtria Academiam elegiſſe, locum Atticæ vel maximè peſtilentem, ut ita præcideret nimis bonam corporis diſpoſitionem, veluti ſuperfluam quandam vitis fertilitatem.* Alludit ad Ἀκὴ *acies*, & δῆμος *populus*. In Academia ſiquidem acuebantur hominum ingenia: aut ab ἄκος i. e. *medela*, quòd ibi ſit ἰατρεῖον ψυχῶν officina ſanandi animos. Alias quoque ejus generis alluſiunculas fingunt. Sed certum eſt, dictam fuiſſe Ἑκαδημίαν, ac ſic vocari ab *Ecademo* Heroe, quod (præter Suidam) ex Timonis verſibus probat Heſychius Illuſtrius; ex iis verò & Eupolide, Laertius; utérque in Platone. Huc reſpexit Horatius lib. 2. ep. 2.

Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ;
Scilicet ut poſſim curvo dignoſcere rectum,
Atque inter ſilvas Ecademi quærere verum.

Quanquam in quibuſdam lib. *Academi* legitur. Quod autem penultima vocis *Academia*, nunc correpta inveniatur, nunc porrecta, id ex eo eſt, quod Græci nunc Ἀκαδημία dicant, nunc Ἀκαδήμεια. Corripiunt itaque Claudian. Paneg. Manl. Theodoſ.

In Latium ſpretis Academia migrat Athenis.

Et Sidonius in Epithal. Pol.

Obviet & quanquam totis Academia ſectis.

Producit verò Cic. lib. 1. de Divin. cùm ait:

Inque Academià umbriferà, nitidóque Lyceo
Fuderunt claras fœcundi pectoris artes.

Nec non Laurea Tullius, de quo infrà. Cicero autem villam ſuam, inter Puteolos urb. & Avernum lac. *Academiam* vocavit, ab exemplo illius infra Athenas, ibi compoſitis voluminibus. In eam Laurea Tull. è libertis ejus, carmen ſcripſit, quod legitur apud Plin. ſen. l. 3. c. 2.

Quo tua Romanæ vindex clariſſime Linguæ
Sylva loco melius ſurgere juſſa viret,
Atque Academiæ celebratam nomine villam,
Nunc reparat cultu ſub potiore Vetus:
Hic etiam apparent lymphæ non ante repertæ,
Languida quæ infuſo lumina rore levant.
Nimirum locus ipſe ſui Ciceronis honori
Hoc dedit, hâc fontes cum patefecit ope:
Ut quoniam totum legitur ſine fine per orbem
Sint plures oculis quæ medeantur aquæ.

Heſychius: Ἀκαδημία, ἄλσος καὶ πόλις. Addit Phavorinus καὶ τόπος Κεραμεικὸς οὕτως ἐκαλεῖτο. In hàc Academià ridere non licebat, cujus rei rationem reddit Ælian. ποικιλ. 3. 35. Cæterum de 3. Academiis, veteri, media, & nova, vide Voſſium de Sect. Philoſ. cap. 12. 13, 14.

Acalandra, vulgò *Calandra*, op. Ital. in Lucania trans Apenninum, in prov. Baſilicata, ad flu. Salandrum.

Acalandrus, *fiume di Roſeto*, flu. Lucaniæ Roſetum op. alluens, atque in ſin. Tarentinum inter Heracleam & Metapontum urb. M. Græciæ exciſas influens, ab Heraclea 4. m. p. olim Thurios à Tarentinis ſeparans. *Salandrella* nonnullis, teſte Cluverio.

Acamas, prom. Cypri, *Capo di S. Epifanio* Luſignano, in orà occiduà inſulæ, ubi olim urb. epiſc. ejuſdem nom. fuit, à Clidibus promont. orientaliſſimo 1400. ſtad. diſtans in occ. à Sidà verò urb. Pamphyliæ 1060. in auſt. teſte Strab. Urbs verò ſeu pag. hodie *Cruſoccho* dicitur.

Acanthina, inſ. ſinû Arab. Daphninæ proxima. *Angotina* Stuckio.

Acanthus, *Eriſſo* Sophiano, urbs Macedoniæ epiſc. ſub Arch. Theſſalonicenſi ad Sin. Singiticum apud Athon M. inter Nymphæum promont. & Singum op.

Acarnania, *Carnia* hodie & *Deſpotato*, olim *Curetis*, teſt. Pauſ. & Plin. reg. Epiri medio ſinu Ambracio demerſa: quam Achelous flu. ab Ætolia dividit, vel (ut Solinus) Pindus mons, qui Acheloum parit. Incolæ *Acarnanes*, quos annum 6. menſibus computare ſolitos ſcribit Macrob. Sat. 1. 12. Mollitiei & Laſciviæ apud veteres notati leguntur, teſte Luciano in Dial. Meretriciis; unde proverb. *Porcellus Acarnanius*, in laſcivos. In hac reg. (ut & in Epiro) gignebantur equi, corpore & viribus maximi, eximiique pretii, hinc adag. Ἀκαρνικοὶ ἵπποι, de re quapiam inſigni.

Acarnan, mons Atticæ valde lapidoſus. Sen. in Hippolyto:

——*Vos quà tepidis*
Subditus auſtris, frigora mollit
Durus Acarnan.

Accaron, urbs Palæſtinæ in Philiſtinorum fin. Azoto, Jam-

nix

niæ & Geth urbibus finitima: nunc vicus *Accaron* adhuc dictus, teſte Brocardo, ab Azoto 8. m. p. in auſt. ab Aſcalone 20. in Bor.

Accii, *Guadix*, urbs Hiſp. Bæt. in regno tamen Granatenſi, ad rad. montium, juxta fontes flu. *Guadalentin*, 12. leuc. à Gienno in Eurum.

Accipitrum inſ. Vulgò *Iſola di S. Pietro*, inſ. parva in ora auſtrali Sardiniæ.

Accitum, *Finiana*, op. Hiſp. Bæt. inter Acci & Almeriam ad 10. m. p.

Acedum, *Ceneda*, urbs Marchiæ Tarviſinæ, Venetis ſubdita, inter Tarviſium & Belunum 20. m. p. quot ab Opitergio, Feltriam verſus 15.

Acellium, pag. Inſubriæ inter Verbanum lac. & vallem Ugiam, haud procul ab Arona op. & Fontaneto vico.

Acelum, Venetæ reg. op. vulgò *Aſolo*, P. Diacono *Acilium* eſt, rerum Longobardic. lib. 3. cap. 26. apud Ptol. in pleriſque exemplarib. eſt Ἄκεδον, in uno Vaticano reperit Cluverius Ἄκελον. Sedet in monte in Marchia Tarviſina ad Muſſonum flu.

Acer, *S. Marino*, mons Æmiliæ cum op. in Italia. Eſt Reſp. ſui juris, habens ſub ſe 12. pagos. Sedet in lim. Duc. Urbini verſus Romandiolam, diſtat autem à mari Adriatico 10. mill.

Acernum, *Acierno*, urbs Italiæ in Principatu Ulteriori, 15. mill. à Salerno in ort.

Acerræ, antiquiſſima Campaniæ urbs non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit, cujus frequens inundatio ipſam penè exhauſit. Virg. Geor. 2.

——*vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sol. l. 8.—*Clanio contemptæ ſemper Acerræ*, lon. 51. 18. lat. 40. 58.

Civitatem ejuſdem nom. habet Plin. in Umbria, l. 3. c. 14. quam *Vafrias* cognominat. Opidani *Acerani*. Græci aſpirant per χ, modo ſimplici, modo gemino ρ perſcripto. Siquidem uni Appiano utroque modo ſcribitur; in Punicis Ἀχέραι, in l. 1. Civilium Ἀχέῤῥαι. Stephanus: Ἀχέῤῥαι, πόλις μεταξὺ τοῦ Πάδου, καὶ τῶν Ἄλπεων, parum Geographicè, inquit Cluverius. Diſertiùs paulo ſitum Acerrarum indicat Plut. in Marcello: οἱ Γεσάται τοὺς Ἄλπεις ὑπερβαλόντες, καὶ τοὺς Ἰνσόμβρους ἐπαίροντες, εὐθὺς ἐπ' Ἀκέῤῥας ὥρμησαν, πόλιν ὑπὲρ ποταμοῦ Πάδου ἀνῳκισμένην.

Acreano hodie in agro Novarienſi, teſte Bern. Sacco.

Aceſines, Siciliæ flu. ex Ætna M. apud Randacium op. oriens, ac per agrum Tauromenitanum in mare, à Taurominio 18. m. p. fluens. *Alcantara* Fazello.

Aceſines, vel *Aceſinus*, Indiæ flu. ingens, in Indum influens, juxta quem arundines ejus magnitudinis proveniunt, ut ſingula internodia navigii vicem ſuppleant. Plin. 4. 12. Idem 37. 13. *Gemmiferi amnes Aceſinus & Indus.* Alter hujus nom. flu. ab eodem Plin. in Tauricâ juxta Panticapen fluens memoratur.

Aceſta, urbs Siciliæ, ab *Aceſte* rege ſic dicta, quæ poſtea *Segeſta* vocabatur. In hac partem ſuorum Æneas reliquit cùm Italiam peteret. Virg. lib. 5. Æn.

Urbem appellabant permiſſo nomine Aceſtam.

Pop. *Aceſtæi* Plinio 3. 8.

Achad, civit. in quâ regnavit Nimrod. Gen. 10. quæ nunc *Niſibis* dicitur. Ita Steph. addit Ferrarius: *Locus Palæſtinæ trans Jordanem, in quo Jacob Patriarcha obiit.* Neſcio quid ſibi velit. Jacobum certè in Ægypto naturæ debitum perſolviſſe ſacra pag. teſtatur. Suſpicor itaque quod locum lamentationis intelligit, ubi Joſephus inſtituit luctum parenti ſuo 7. diebus. Gen. 50. 10. qui tamen non *Achad*, ſed *Arad* dicitur.

Achadia Auvagdoune, urbs Hiberniæ in Connacia, & in Com. Gallivenſi, epiſc. ſub Arch. Tuamenſi.

Achæa, Sarm. Aſiat. op. ad Pont. Euxin. Ptol. Incolæ *Achæi*, Orchomeniorum Colonia. Ovid. Pont. 4. 10.

Nec potes infeſtis conferre Charybdin Achæis.

Am. Marc. lib. 22. Paulùm ab his (Heniochis) ſecernuntur Achæi: qui bello anteriore quodam apud Trojam conſummato, non cum ſuper Helenâ certaretur, ut auctores prodidêre nonnulli, in Pontum reflantibus ventis errore delati, ſtabilem domiciliis ſedem nuſquam reperientes verticibus montium inſedêre ſemper nivalium: & horrore cœli diſtricti victum ſibi cum periculis rapto parare aſſuefacti ſunt: atque eo ultra omnem deinde ferociam ſævierunt.

Achæmenes, Africæ propriæ gens. Vide Boch. Geogr. Sac. 4. 30.

Achæmenia, pars Perſidis; unde *Achæmenius*. Hor. Epod. 13.

——*nare & Achæmenia perfundi nardo jubet.*

Idem Carm. 3. od. 1. *Falerna vitis, Achæmeniumq; coſtum.*

Auſon. in Epig. *Laudet Achæmenias Orientis gloria telas.*

Achaia, triplici notione ſumitur:

1. Primo eſt Græciæ reg. quam Ptol. *Helladem*, Plin. Junior *Græciam* vocat. Terminatur à Sept. Theſſaliâ juxta flu. Sperchium, ſin. Maliacum, & Oetam M. ab occ. Acheloo amne, ultra quem mox Epiri tractus incipit: ab Orient. nonnihil in Sept. reflectitur, & Ægæo ac Myrtoo mari pulſatur: à meridie illi Peloponneſus objicitur, & Iſthmo 5. m. p. lato cum Peloponneſo conjungitur. Hodie *Livadia* vocatur.

Secundo *Achaia* eſt Peloponneſi regiuncula, quæ à Ptol. *Propria* vocatur ad differentiam ſuperioris, quam ſupra Ἑλλάδα vocari diximus; hodie vero *Romania alta* dicitur, teſte Caſtaldo, deſcribitúrq; à Plin. 4. 5. & Pauſan. in Achaicis.

Tertio *Achaia* aliquando uſurpatur pro tota Peloponneſo, nunc vulgò Morea. Hinc Apuleius Met. 6. Lacedæmonem in Achaia collocat. Hujus præcipuas urb. eleganti carmine complectitur Ovid. Met. 6.

Finitimi proceres coeunt, urbeſque propinquæ
Oravere ſuos ire ad ſolatia reges.
Argóſque & Sparta, Pelopeiadéſque Mycenæ,
Et nondum torvæ Calydon inviſa Dianæ,
Orchomenóſque ferax, Patræque, humiléſque Cleonæ,
Et Nelea Pylos, nec adhuc Pittheia Troezen,
Quæque urbes aliæ bimari clauduntur ab Iſthmo.

Imo *Achaia* etiam ſumitur pro omnibus reg. quæ ſe concilio Achaico adjunxerunt, & à Romanis in provinciam redactæ commune hoc Achaiæ nomen ſortitæ ſunt. Fuit etiam *Achaia* Rhodi inſ. urbs à Solis filiis condita. Diod. l. 5. Item Meſſeniæ fons prope Dorium urbem. Pauſanias.

Achaia, Urbs Cretæ. Schol. Apollonii lib. 4. Ἀχαΐα ἐστὶ τῆς Κρήτης πόλις ἐν ᾗ γίνονται Ἀχαιΐναι λεγόμεναι ἔλαφοι. αἳ καὶ Σπαθιναῖαι καλοῦνται; Etymologus. Ἀχαιΐνεα ἡ ἔλαφος. ἀπὸ Ἀχαΐνης τῆς πόλεως ἐν ᾗ εἴδη εἰσὶν ἐλάφων μεγάλων. Cæterum quod Schol. prædictus eaſdem cervas etiam *Spathinæas* dictas eas ait, in hoc errat. Et Euſt. diſtinguit ad Iliad. θ'. οἱ Ἀχαΐναι καὶ οἱ Σπαθῖναι λεγόμενοι (ἔλαφοι) ἡλικίᾳ τινὶ διαφέρουσι.

Achara, op. Lycaoniæ apud Galatiæ & Piſidiæ fin. ad ſtagnum, ab Iconio 43. m. p. in occ.

Achardeus, *Copa* Mercatori, *Zigna* Lazio, flu. Sarmatiæ Aſiat. dicitur ab al. Varadinus, effunditúrq; in Mæotidem paludem.

Achates, Siciliæ flu. *Cantara* Leandro, apud quem lapis *Achates* generatur. Sil. lib. 14.

Et pellucentem ſplendenti gurgite Achatem.

Vib. Sequeſter de fluminibus: *Achates Siciliæ, ubi pari nomine lapillus generatur, unde gemmæ fiunt.* Solinus cap. 11. *Achatem lapidem Sicilia primum dedit, in Achatis fluminis ripâ repertum, non vilem, cùm ibi tantum reperiretur.* Plin. 37. 10. *Achates in magna authoritate fuit, nunc in nulla eſt, reperta primùm in Siciliâ juxta flumen ejuſdem nominis.*

Achelous, *Aſpropotamo* Soph. *Geromlea* Nigro, al. *Pachicolmo* flu. ingens Acarnanum, eos ab Ætolis ſecludens, ex Pindo M. ortum habens, ac in mare Ionium contra Echinadas inſ. ſeſe exonerans. Stat. 2. Theb.

Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Inde adj. *Achelous*, i. e. *aqueus*. Virgil. Georg. 1.

Poculaque inventis Acheloia miſcuit uvis.

Veteres enim aquam omnem Acheloum nuncupavere, quod primus hic flu. poſt diluvium erupiſſe è terrâ fertur: ſive quod *Achelous* in Græcia omnium flu. celeberrimus fuit: ſive quòd *Achelous* quidam primus vini mixtionem cum aqua in Græcia invenerit. Docet hoc Euſt. in Iliad. 2. ait enim omnem montem editum dici Idam, ὥσπερ καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῷος. Ephorus quoq; lib. 2. hiſt. Μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον προσαγορεύομεν ἐν τοῖς ὅρκοις, καὶ ἐν ταῖς εὐχαῖς, καὶ ἐν ταῖς θυσίαις. Unde Eurip. in Andromache aquam ad verrendam domum Ἀχελῴου δρόσον h. e. *Acheloi rorem* vocat. Goropius Hermath. lib. 6. ait *Acheloum* primâ omnium lingua dictum. *Ac-el-hot*, quæ 3. voces ſign. *aquarum excelſum principem*. Ἀργυροδίνης Heſiodo dicitur, h. e. *argenteos vortices habens*, ac proinde Dionyſ. verſ. 497.

Δίνῃς ἀργυρέῃς Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἑλίσσει.

Heſychius: Ἀχελῷος, ποταμὸς Ἀρκαδίας, καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται. Lege Ἀκαρνανίας; Lycophronis Interpres ſcribit ejus aquam mederi vulnerum doloribus, qu. ἄχη λύων vel διαλύειν. Papinius *turbidum* vocat, Theb. 2. ver. 731.

——*Flavo tollens ubi vortice pontum*
Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Quare autem ſic appelletur nemo melius tradidit Thucydide, cujus hæc ſunt verba, lib. 2. Ὁ γὰρ Ἀχελῷος ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου ὄρους διὰ Δολοπίας καὶ Ἀγραῶν, καὶ Ἀμφιλόχων, καὶ διὰ τοῦ Ἀκαρνανικοῦ πεδίου, ἄνωθεν μὲν παρὰ Στράτον πόλιν ἐς θάλασσαν διεξιεὶς, παρ' Οἰνιάδας, καὶ τὴν

πόλιν

πόλιν περιλιμνάζων, ἄπορον ποιεῖ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐν χειμῶνι ςρατεύειν. Κεῖνται δὲ καὶ τῶν νήσων τῶν Ἐχινάδων αἱ πολλαὶ καταντικρὺ Οἰνιαδῶν τοῦ Ἀχελῴου τῆς ἐκβολῶν ὐδὲν ἀπέχουσαι. Ὥςε μέγας ὢν ὁ ποταμὸς προσχοῖ ἀεὶ, καὶ εἰσὶ τῶν νήσων αἱ ἠπειρῶνται. Ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινὶ χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Τὸ τε γὰρ ῥεῦμα ἐςι μέγα καὶ πολὺ καὶ θολερὸν, αἵ τε νῆσοι πυκναὶ καὶ ἀλλήλαις τῆς προσχώσεως τῷ μὴ σκεδάννυσθαι, σύνδεσμοι γίγνονται παραλλὰξ, καὶ οὐ κατὰ ςοῖχον κείμεναι, οὐδ' ἐγκοσαι εὐθείας διόδους τοῦ ὕδατος ἔσω πέλαγος. Ἔρημοι δ' εἰσὶ καὶ οὐ μεγάλαι. Strabo l. 10. Ταύρῳ μὲν ἐοικότα λέγουσι τὸν Ἀχελῷον φασὶν, καθάπερ καὶ τοὺς ἄλλους ποταμοὺς ἀπό τε τῶν ἠχῶν καὶ τῶν κατὰ τὰ ῥεῖθρα καμπῶν ἃς καλοῦσι κέρατα. Hor. *Sic Tauriformis volvitur Aufidus* Item flu. Peloponneſi Dymam urb. præterfluens; & alius in Theſſaliâ Lamiam urb. alluens, uti ſcribit Ferrarius.

Acheron, flu. Brutiorum in Calabria citer. apud Pandoſiam urb. exciſam fluens, inque ſin. Terinæum deſinens, *Campaniano* & *Sanuto*, teſte Barrio.

Acheron, flu. Epiri ex Acheruſia palude in ſin. Ambracium decurrens, *Verlichi* Nigro, *Fanar* verò Anton. Nebriſſenſi. Ἀχέρων Ptolemæo, *Acheros* Livio, Straboni tamen per ω ſcribitur: cui etiam *Acheron* flu. Elidis reg. in Peloponneſo. Eſt etiam flu. Riphæorum montium, Orpheo in Argon. item Bithyniæ flu. qui juxta Heracleam in Pont. Eux. cadit; qui poſtea *Sonautes* dictus eſt, auctore Apollonio, & Iſacio in Lycophronem.

Acheron, flu. inferorum apud Poetas, quaſi *ſine lætitiâ*. Hinc Senecæ *mæſtus* dicitur, in Thyeſte:

Quod mæſtus Acheron pavet.

Silio autem *triſtis*, lib. 3.

Triſtior his Acheron ſanie craſſòque veneno—Æſtuat.

Statio *durus*, Silv. 2. 6.——*Jam litora duri*

Sæva Pilete ſenis, durùmque Acheronta videbas.

Virgilio *avarus* Georg. 2.——*Strepitumque Acherontis avari*

Subjecit pedibus.

Lucano *aduſtus*, lib. 3.

Præparat innumeras puppes Acherontis aduſti—Portitor.

Dicitur etiam *Acherons*, vel *Acheruns*. Unde apud Plaut. in Amphitr. *Ulmorum Acheruns*, h. e. Vorago & diſſipator virgarum; ex ulmis autem virgæ fiebant, unde alibi verberonem fervum appellat *ulmitribam*. Idem, Capt. 5. 9.

Vide ego multa ſæpe picta, quæ ſub Acheronte fierent

Cruciamenta; verum enim vero nullus adæq; eſt Acherons

Atque ubi ego fui in lapidicinis.

Idem in Bacchidibus:

Regiones colere mavellem ego Acheronticas.

Acheron dici poteſt ab Ebræo אחרון *acharon* h. e. *ultimum, extremum*. Unde σκότος ἐξώτερον. Mat. 22. 13. Mr. *Holkot* in 17. Sap. *Acheron ſic nominatur ab* à *qu. eſt ſine*, & cheron, *ſalvator, quòd ſine Salvatore*. Ubi Editor in margine, Talem ſignificationem apud Græcos non invenio: Sed talem derivationem ἀπὸ τοῦ ἄχεος καὶ ῥέω qu. doloris fluvius: ἢ παρὰ τὸ ἐςερῆσθαι χαρᾶς, ab eo quod nos privat gaudio.

Acherontia, civit. parva Apuliæ, in monte ſita, quam ob hoc *nidum* appellat Horatius carm. 3. od. 4.

Quicunque celſæ nidum Acherontiæ

Saltuſque Bantinos, & arvum

Pingue tenent humilis Ferenti.

Hodie *Acerenza*, vel *Cirenza* dicitur, eſtque in Baſilicatâ prov. regn. Neapolitani, ad rad. Apennini, 10. mill. à Venuſia in Eur. & 18. à Mateolâ in occ.

Acheruſia, *Lago della Colluccia*, teſte Bened. Falconio, palus Campaniæ inter Miſenum & Cumas urb. extinctas 2. m. p. Item palus Epiri, per quam Acheron flu. labitur, in Theſprotum ab Ambracia 36. m. p. diſtans. Hanc ad Chimerium portum & op. per Theſprotiam in mare exire ſcribit Thucydides. Item ſpecus Bithyniæ apud Heracleam Ponti, unde Cerberum extractum fabulantur. Cùm verò Silius lib. 14. ait,

Serpit paſcendo creſcens Acheruſia peſtis;

non de palude intelligendus eſt, uti ſenſit Ferrarius, verùm de flu. ſicut *Stygia peſtis*.

Achetus, *Fiume di Noto*; flu. Siciliæ ad Netum urb. Silius lib. 14.

Et Netum & Micite, pubeſque liquentis Acheti.

Achillea, ſive *Achillis curſus*, peninſula eſt non procul ab oſtio Boryſthenis, ad formam gladii in tranſverſum porrecta, ab exercitatione Achillis nomen habens. Dionyſius Perieg. Ταυρεί θ' οἱ ναίουσ' Ἀχιλλῆος δρόμον αἰπύν. Herodotus lib. 4. Ἀχιλλήϊον δρόμον vocat. Mela lib. 2. cap. 1. *Achilles infeſtâ claſſe mare Ponticum ingreſſus, ibi ludicro certamine celebraſſe victoriam, & cùm ab armis quies erat, ſe, ac ſuos curſu exercitaviſſe memoratur. Ideo dicta eſt* δρόμος Ἀχιλλέως. *Fidoniſi* hodiè, teſte Nigro. Fuit etiam *Achillea*, inſula Sarmat. Europ. ante oſtia Boryſthenis, quæ & Macarum, & Leuce dicebatur. Dionyſius.

Ἔςι δέ τις καὶ σκαιὸν ὑπὲρ πόρον Εὐξείνοιο
Ἄντα Βορυσθένεος μεγαλώνυμος εἰν ἁλὶ νῆσος
Ἡρώων. Λευκὴν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν,
Οὕνεκά οἱ τὰ πέρ ὅσσα κινώπετα, λευκὰ τέτυκται.
Κεῖθι δ' Ἀχιλλῆός τε, καὶ Ἡρώων φάτις ἄλλων
Ψυχὰς εἰλίσσεσθαι ἐρημαίους ἀνὰ βήσσας.

Ammianus lib. 22. *In hâc Tauricâ inſulâ, Leuce ſine habitatoribus ullis Achilli dedicatur. In quam, ſi fuerint quidam forte delati, viſis antiquitatis veſtigiis, temploque & donariis eidem heroi conſecratis, veſperi repetunt naves. Aiunt enim non ſine diſcrimine vitæ illic quenquam pernoctare.* Autor Peripli ponti Euxini, ab Iſaaco Voſſio editus, Ἀχιλλέως νῆσον, Ἀχιλλέως δρόμον, & Leucen inſulam pro iiſdem habet. Subdit ex Demetrio, Thetin filio ſuo hanc inſulam conceſſiſſe, Achillemque in eâ habitaſſe, ac templum ibidem in honorem ejus extructum fuiſſe. Inde eſt quod Q. Calaber ad finem lib. 3. Paral. Neptunum introducit, matrem Achillis conſolantem in hunc modum.

————Ἀλλ' αὐτὰ καὶ ἐς Διὸς ἵξεται αὐγὰς,
Καί οἱ δῶρον ἔγωγε θεουδέα νῆσον ὀπάσσω
Εὔξεινον κατὰ πόντον, ὃ δὴ θεὸς ἔσσεται αἰεὶ
Σὸς παῖς, ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων μέγα λαῶν
Κεῖνον κυδαίνοντα θυηπολίῃς ἐρατεινῇς
Ἐσσόμενοι πίσυνοι.————

Hodiè *Cacearia*, teſte Nigro. Eſt etiam *Achillea* apud Ptol. Pauſ. & Max. Tyr. inſula, & urbs ad oſtium Iſtri Boreal. gemina, nova & vetus, vulgò *Kilia*. Vide Steph.

Achillæum, *Capo di Croce* Villanov. & Moletio, op. & prom. Sarm. Aſiat. ad Boſphorum Cimmerium, & fauces Mæotidis paludis.

Achivi, Græci ſic dicuntur apud Poetas, qui & *Achæi*, ab *Achæo* Jovis fil. teſte Iſidoro. Horat. l. 1. ep. 2.

Quicquid delirant reges plectuntur Achivi.

Achola, urb. Africæ. Ptol. forte Hirtii *Acilla*; *Acholla* Livio & Steph. eſt autem non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum.

Achonrita, *Achonry*, urbs Hiberniæ in Connachtiâ prov. & Com. Letrumenſi, prope lacum *Alyne*, 6. m. p. à Letrumo in Bor. Epiſcopalis eſt ſub Arch. Tuamenſi.

Achor, vallis Paleſtinæ juxta Galgala op. Hierichunti proximum ad Bor. Hunc vallem pop. ſuo ſe daturum *ad ſpei ingreſſum* promittit Deus Oſe. 2. 15.

Achris, & *Achridus*, teſte Cedreno, Lychnidus Ptol. & poſtea Juſtiniana prima, vulgò *Achrida*, & *L' Ochrida*, Turcis vero *Giuſtandit*, urbs Macedoniæ Archiep. olim Serviæ, Bulgariæque metropolis ad Lychnidum lacum, unde Drinius flu. oritur, ſub qua metropoles 6. erant, & epiſcopatus 10. Abeſt à Dyrrhachio 118. m. p. in ort. Theſſalonicam verſùs.

Achyrum, *Achyr*, urbs Poloniæ ad Worskloam flu. in Volhiniâ infer. & confin. Moſcoviæ, à Boryſthene 25. leuc. in Bor.

Acila, prom. & urb. Arab. fel. contra Diram urb. & prom. Æthiopiæ, ſinu Arabico intercedente, *Ocila* Plin. *Ocelis* Ptol. emporium Arab. ad ſin. Arab. *Zidem* Nigro, *Capo Celi* verò Rhamnuſio, unde in Indiam navigabatur.

Acilia Auguſta, *Azelburg*, op. olim Vindeliciæ, nunc pag. Bavariæ ad Straubingam urb. 6. leuc. à Ratiſponâ in ort.

Acilius, *Acilino*, flu. Siciliæ inter Lilybæum urb. & Acithium flu. in mare labens.

Aciris, *Acri*, flu. cum op. cogn. in Lucania oriens, ac per M. Græciam in ſin. Tarentinum apud Metapontum fluens. Item op. Brutiorum inter Roſcianum, & Beſidianum urbes Calabriæ citer.

Acis, *Freddo*, flu. parvus Siciliæ, ex Ætnâ M. oriens in Ionium mare influit medio itin. inter Catanam & Tauromenium. Mem. ejus Ovid. Faſt. 4.

Præterit & ripas herbifer Aci tuas.

Sic dictus autem eſt παρὰ τὸ ἀκίδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα, inquit Theocr. Schol. Bochartus autem à Syro אחיש *achis* deductum putat, quod *feſtinare, vel, citum eſſe* ſign. Theocritus Idyl. 1. Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ubi vicina vides Ætnam & Acidem. Quod Claud. etiam docebit.

Lucus erat prope flumen Acin, &c.

Denſus & innexis Ætnæa cacumina ramis

Qualibet uſque tegens——

Imo ex Ætna naſcitur. Solinus c. 11. *Acin quamvis demiſſum Ætnâ, nullus frigore antevertit.* Idem Idyll. 11. aquam ejus ψυχρὸν ὕδωρ vocat. Heſychius: Ἄκις ποταμὸς ἐν Κατάνῃ. Silius lib. 4.

Quique per Ætnæos Acis petit æquora fines,

Et dulci gratam Nereida perluit unda.

Prima Syllaba corripitur à Claud. de Rapt. lib. 3.

Lucus erat prope flumen Acim, quem candida præfert
Sæpe mari, pulchroque ſecat Galatea natatu.

Eodem modo in vet. Epigram. nondum edito:

Diffugiens pontum Sylvas Galatea peragrat,
Cuſtodem ut pecorum cernere poſſet Acim.

Atqui non tanta eſt hujus epigram. Autoritas, ut priorem ſyllabam communem credamus; ideoque doctiſſ. Nicol. Heinſius legit: *Lucus erat prope flavum Acim.*

Et ita Claverius in antiquiſſimo cod. prius invenerat. *Flavos* verò Poetis fluvios dici quis neſcit? Sic *flavus Tiberis*, *Lycormas*, *Alpheus*, &c. Acis etiam Siphnos dicebatur. Plin 4. 12.

Acithius, *Birgi* Fazello, Siciliæ flu. haud procul à Salemio op. inde ad 6. m. p. oriens, ac in mare inter Lilybæum ac Drepanum urbes poſt Acilium amnem proximum labens.

Acius, locus Siciliæ apud Catanam urb. *Jaicis* Simlero.

Acleca, locus Dioceſ. Dunelmenſ. in Anglia, juxta flu. *Skern*, 9. m. p. à Dunelmo in merid.

Acmodæ, ſeu *Æmodæ* inſulæ, teſt. Cluverio & Sanſone, hodie *Iſles de Schetland* dicuntur, in mari Caledonio, ſuntque ſub dom. regis Daniæ. Vide *Schetlandia.*

Acmonia, urbs Daciæ, quæ Nigro *Severino* eſſe videtur, urbs ad Danub. apud pontem Trojani, à Severo Imp. condita, & *Severinum* dicta, à Temeſvaria 12. leuc. in Eurum. Item urbs Phrygiæ magnæ, epiſc. ſub arch. Laodiceno, Eumeniæ finitima. Long. 59. 50. lat. 39. 20.

Acon, ſeu *Ptolemais*, vulgò *Acre*, urbs epiſ. Syriæ ſub Arch. Tyrenſi, celebris fortitudine Equitum S. Joannis Hieroſolymitani, qui illam per tot annos firmiter propugnarunt.

Acone, & *Aconæ*, port. & op. Bithyniæ, in orâ maris Eux. apud Heracleam Ponticam, cujus navale *Naxio* hodie Moletio, & aliis. *Aconis* flu. hic mem. Ferrarius, idque ex Val. Flac. lib. 4. *Quid memorem quas Iris aquas, quas torqueat Acon?* Atqui *Ancon* illic legendum monent interpretes. Sunt autem qui Aconem *Lagulam* nunc dici ſcribant, ab Heraclea 20. m. p. in ort.

Acontiſma, loc. Macedoniæ in Thraciæ confin. à Philippis 21. m. p. Topirim verſus 18.

Acra, *Japygia*, *Capo S. Maria.* prom. Salentinorum, ſeu Japygiæ & Meſſapiæ, ab ora Epiri 60. m. p. in occ. à Gallipoli 24. in Bor. & 9. ab Alexano in merid.

Acrabathena, op. Plin. 5. 14. Vide Boch. An. Bibl. ubi de ſcorpione.

Acradina, vel *Achradina*, arx Syracuſanorum, quam Marcellus cepit. Plut. in Marcello: Ἔμβυς δὲ κρατερώτερον, καὶ κάλλιστον, καὶ μέγιστον Ἀχραδίνη καλεῖ. Cicero Verrina 4. *Altera autem urbs eſt Syracuſis, cui nomen Acradina eſt, in quâ forum maximum, pulcherrimi portus, ornatiſſimum Prytaneum, ampliſſima eſt curia, templumque egregium Jovis Olympii.*

Acræ, *Acremont*, op. Siciliæ, in fin. Syracuſanorum. Ejus mem. Sil. lib. 14.

Non Thapſus, non è tumulis glacialibus Acræ.

Acragas, civit. Siciliæ. Vide *Agragas.*

Acrath, *Bediz Velez*, op. regni Fezzæ in prov. Errifis, & in ora maris Mediter. 30. leuc. Hiſp. à Malaca urbe in auſt.

Acria, *Ormoas* Moletio, op. Laconiæ marit. apud oſtia Eurotæ flu. inter Gythium & Aſopum.

Acrilla, urbs Siciliæ. Vide Cluver. de Sic. Ant. p. 354.

Acriſione, urbs Peloponneſi apud Argos, ab *Acriſione*, Acriſii regis filia nomen habens. Vide de la Cerda ad illud Virg. Æn. 7. *Acriſioneis Danae fundaſſe colonis.*

Acritas, prom. Bithyniæ, ad Boſporum Thracium, vulgò Capo *Acria*, haud procul à Chalcedone, teſte P. Gyllio. Item prom. Peloponneſi in Meſſenia prov. Capo *Gallo*, teſte Sophiano, 18. m. p. à Corone in merid.

Acroathon, op. Thraciæ in ſummo cacumine Atho montis Ἄθω ἄκρον Ptolemæo. Stephanus ἀκροθώους vocat. Thucyd. Ἀκρόθωος lib. 4. Herod. Ἀκρόθωον lib. 7. Plinius. *Acrothon* l. 4. c. 10. *Cima di M. Santo* hodie dicitur.

Acroceraunium, prom. Epiri, in anguſtias maris Adriatici emiſſum, ſic dict. quòd Acrocerauniis montibus ſit vicinum. Siquidem *Acroceraunia* Servio ſunt montes excelſi in diverſis locis, ſic dicti propter altitudinem, & jactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur *mons*, vel *ſummitas*, & κεραυνὸς *fulmen.* Et ut ait Horat.

Feriunt ſummos Fulmina montes.

Et ante eum Lucretius lib. 6.

Altaque cur plerumque petit loca, plurimáque hujus
Montibus in ſummis veſtigia cernimus ignis.

Horum autem, uti diximus, alii ſunt in Epiro, dividentes Ionium mare ab Adriatico; alii autem inter Iberiam & Armeniam. Horat. Carm. 1. od. 3.

Qui vidit mare turgidum, &
Infames ſcopulos Acroceraunia.

Et l. 2. de Rem. Amoris, metaphoricè:

Hæ tibi ſint Syrtes, hæc Acroceraunia vita.

Monti della Chimera hodie, teſte Leandro. Pauſan. autem diviſit hoc nomen in Atticis: Ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἃ Κεραύνια λέγει. Ita etiam Dionyſius Periegetes:

Οὐρέων τ' ἠλιβάτων τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι.

Sic Virg. Æn. 3.

Provehimur pelago vicina Ceraunia contrà.

Acrocorinthus, arx & mons Corintho urbi imminens. Plut. in Arato dicit eum è media Græcia enaſci. Stat. Theb. 7.

Jam pronus Gradivus equis Ephyrea premebat
Litora, qua ſummas caput Acrocorinthus in auras
Tollit.

Acronius, *Brigantinus* Plin. *Brigantia* Ammiano, *Podamicus* recentioribus nonnullis, lacus Helvetiorum maximus, quem *Bodenſee* Germani vocant. Cluverio tamen *Acronius* & *Brigantinus* ſunt duo lacus. *Acronius* enim is eſt, quem *Cellenſem lacum*, ob op. *Cella* vocant. *Brigantinus* autem & *Venetus* is eſt, qui nunc *Conſtantienſis* vocatur; eſtque, long. 40. m. p. inter Helvetios & Sueviam. *Acronius*, autem *Cellerſee* eſt prope & infra Conſtantiam Scaphuſium verſus, vixque extenditur ad 12 m. p.

Acropolis, arx Athenienſium; & urbs Ætoliæ. Steph. Item op. Marmaricæ inter Bathracum port. ad occ. & Scytranium port. ad ort. à Creta 500. m. p. in ort. Vulgò *Luco.*

Acroventum, *Governolo*, Pagus Venetiæ ad Padum, ubi is Mincium flu. excipit, in agro Mantuano, inter Mantuam 10. & Concordiam apud Mirandulam 26. m. p. Hic Leo Pont. Max. Attilæ ſe obviam dedit.

Acſteda, *Acksteed*, op. Germ. in Duc. Bremenſi, ad flu. Lun. in ditione Suecorum, 6. mill. à Brema in Bor. & paulo minus à Stada in occ.

Acta, vel *Acte*, Attica regio ſic dicta, teſte Gellio 14. 6. Cauſam nominis explicat Strab. l. 9. hoc pacto. Atticam apud veteres, *Acten*, i. e. *litus* appellatam eſſe conſtat, & nomine derivato pro *Actica* Atticam eſſe nuncupatam: quoniam maxima illius pars ad mare eſt extenſa & oblonga. Inde *Actæus*, pro Attico. Virg. Ecl. 2.

Canto, quæ ſolitus, ſiquando armenta vocabat
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Ubi tamen Servius: *Sane Aracynthus mons eſt Thebanus, unde Actæo pro litorali debemus accipere, non Athenienſi.* Ovid. Met. 1. *Separat Aonios Actæis Phocis ab arvis.* i. e. Athenienſibus, ſeu Atticis. Inde *Actias.* Virg. 4. Geor.

Atque Getæ, atque Hebrus, & Actias Orithyia.

Item *Actiacus.* Ovid. Ep. 21.

Cur nunc Actiacas miſeram me mittis in oras?

Actania, *Helighland* Ortelio, inſ. Daniæ ſub dom. Duc. Holſatiæ, ab ora Orthmarſiæ 8. mill. Germ. in ort. cujus pars eſt; & paulo plus ab ora Friſiæ Orient. in Bor.

Actianus, ſeu *Accianus fundus*, locus Umbriæ circa Piſaurum, hodie *Farnazzano* dicitur.

Actium, Epiri op. & prom. ubi Auguſtus devictis navali prælio Antonio & Cleopatra, urb. condidit, & *Nicopolin* à *victoria* nominavit. Hodie Figalo. Long. 46. 30. lat. 39. 15. Hinc *Actia* pl. num. Quinquennales ludi Apollini *Actio*, inſtar Olympiorum dicati, qui prius à finitimis agebantur, ſed ab Auguſto honorificentiùs celebrati fuerunt. Hinc *Actius* Prop. 2. 34.

Actia Virgilium cuſtodis dicere Phœbi
Cæſaris & fortes dicere poſſe rates.

Idem lib. 4. el. 6.

Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quòd inde
Una decem vicit miſſa ſagitta rates.

Acula, ſeu *Aquula*, vulgò *Acqua pendente*, urbs Hetruriæ in ditione Pontificiâ, & in agro Verbevetano, 5. mill. à lim. territorii Senenſis, & 8. à Volſiniis.

Acumincum, *Zalonkemen*, op. Pannon. infer. ad Danub. inter Petrovaradinum ad occ. & Taurunum ad ort. 6. leuc. Vel, ut aliis libet, *Cameiz*, pag. apud Petrovaradinum.

Acumulum, *Acumoli*, op. Aprutii ulter. ad Truentum flu. 12. m. p. à Nurſia urb. in ort. & paulò plus ab Aſculo in Circ. ad rad. Apennini in lim. Umbriæ.

Acuſio colonia, Vide *Gratianopolis.*

Adadremmon, urbs juxta Jezraëlem; hodie *Maximianopolis.*

Adana, urbs Ciliciæ, vulgò *Adena.*

Adani, dux inſ. in Arab. fel. Vide Voſſ. ad Melam, p. 301.

Ad anſam, Angliæ op. in Com. Eſſexiæ, inter Combretonium, & Camalodunum. Ithanceſter Camdeno.

Ad aquas Larodas, op. Siciliæ, apud Xaccam op.

Ad aquilas, *l' Aigle*, op. Normanniæ ad Rillam flu.

Adara, vic. magnus, Stephano. Eidem eſt tertiæ Palæſtinæ loc. inter Areopolim & Characmobam. Locus corruptus eſt.

eſt. Lege: Ἄδδεϱα πόλις, πόλις Πεϱσική. ἔστι δὲ καὶ Ἄδδαϱα ἐλάττονας κώμη μεγάλη. Τϱίτη Παλαιστίνης, μεταξὺ Χαϱακμώβων καὶ Ἀϱεοπόλεως.

Adfines Pſin, op. Helvetiæ ad Taurum flu. à Conſtantia m. p. Tigurum verſus. Item op. Hannoniæ, vulgò Tuin, in Leodienſi ditione, ad Sabim flu. à Vallocuria 3. leuc. in occ. Item op. in Liburniæ Pannoniæque confin. vulgò *Samaguar.*

Ad Herculem, Portus Hetruriæ, *Livorno* Ortelio.

Ad Lapidem, Loc. Angliæ in reg. Vitarum. *Stoneham* Camdeno.

Ad Matrem magnam, ſive *Mons Virginis.* Cœnobium Hirpinorum in monte excelſo, ab Abellino urb. 4. m. p.

Ad Mauros, pag. Norici in Auſtria, *Maurkirchen* Lazio.

Ad muros, *Sumerein* Lazio, pag. Pannon. ſuper. in inſ. Cituorum, 2. leuc. à Poſonio urbe.

Ad murum, *Waltown* Camdeno, pag. Albionis apud Vallum, in Angliæ Scotiæque confin.

Ad nonum, *Meſtre*, op. Marchiæ Tarviſinæ, prope Venetias, ad Muſonem flu.

Ad Palatium, *Palazzo*, pag. Venetiæ, ad Atheſin. 4. m. p à Tridento in auſt. Veronam verſus.

Ad pontem, op. Angliæ inter Lindum urb. & Verometum op. 19. m. p. Londinum verſus. *Paunton* Camdeno.

Ad Pyrum, Vide *Spira.*

Ad Septem aras, *Azumar*, op. Luſitan. in regn. Portugallico, à Medobriga 14. m. p. Emeritam verſus.

Ad ſeptem fratres, *Ceuta*, urbs Mauritan. Tingitanæ, ab æqualitate 7. montium ſic dicta.

Ad ſorores, *Val de Fuentes*, pag. Luſitaniæ ad Emeritam urb.

Ad Statuas Coloſſas, *Colocz*, urbs Hungariæ infer. infra inſ. Uriam. Dicitur & *Colocia.*

Ad turres, pag. Brutiorum in Calab. citer. *S. Biaſo* Barr.o.

Adara, *Adare*, op. Hiberniæ in Momonià orient. ad flu. Mayum, 12. m. p. à Limerico in merid.

Addua, vulgò *Adda*, flu. Inſubriæ, illam à Cenomanis & Bechunis, Venetiæ pop. ſeparans; oritur in Rhætià ex Alpibus & monte Braulio, 15. m. p. à Fontibus Oeni, deinde per Vallem Tellinam, Lariumque lacum fluens, inde emiſſus, Duc. Mediolanenſem à dominio Veneto ſeparat ex aliqua parte, ac tandem Pado miſcetur 6. mill. ſupra Cremonam.
Claud. de 6. Conſ. Hon.——*celer Addua noſtro*
Sulcatur ſocero.
Idem ibidem:
Colla levant pulcher Ticinus & Addua viſu Cærulus.
Et alibi: *Addua quo ſciſſas ſpumoſior incitat undas.*
Sidonius Apollinaris:
Ulvoſum Lambrum, cærulum Adduam, velocem Atheſim.

Addyma, op. Maurit. Cæſarienſ. mediter. *Fedvelez* nonnullis.

Adenum, *Aden*, urbs Arabiæ permunita cum portu 200. m. p. à faucib. Rubri maris, in Cæc. quot à Saba in Eurum.

Aderborna, op. Pomeraniæ ſuper. ad Oderam flu. paulò infra Stetinum, ſub Suecis.

Aderburgum, op. Germ. ad flu. Oderam in media Marchia Brandeburgenſi 9. leuc. à Stetino urbe.

Adiabene, Aſſyriæ regio. Suidas & Stephanus ſcribunt hanc quoque Meſenen vocari, quòd medio loco inter Euphratem ac Tigrim ſita ſit, unde & Meſopotamia dicitur. Verum falluntur, uti poſtea docebimus in *Meſene.* Eſt autem *Adiabene* Aſſyria, propriè ſic dicta, regio ſcilicet circa Ninum. Plinius *Ultra Armeniam Adiabene, Aſſyria ante dicta.* Amm. Marcel. lib. 33. *Juxta hunc circuitum Adiabena, Aſſyria priſcis temporibus vocitata.* In Hebræorum libris *Adiabene* eſt הדייב *Hadiiab.* Græci ſic dictam putarunt, quòd propter fluviorum amplitudinem & frequentiam fere eſſet ἀδιάβατος. Sed hunc errorem Ammianus jampridem correxit, *Adiabenen* dici monens à fluminibus *Diava*, & *Adiava.* *Deva* autem, vel ſi malis, *Diava*, Chaldæis eſt *lupus.* Itaque flumen *Diava* idem qui Græcis *Lycus*, & articulo præfixo *Hadiab* eſt *Lycia*, ſive *Lupina regio.* Populi vocantur *Adiabeni* Straboni, quem locum doctiſſimus Caſaubonus præterivit intactum. Is a. eſt, καλοῦνται δὲ οἱ Ἀδιαβηνοὶ καὶ Σακκόποδες. In quem vir maximus in Solinum ita ſcribit; *Haud ſcio quare ſic dicti; niſi ſit quod ſuſpicor. Græci* Ἀδιαβηνοὺς *putarunt nominari, quaſi* τοῦ διαβαίνειν *impotes, qui minimè poſſunt crura divaricare ad ambulandum, haud ſecus ac ſi pedes ambo intra ſaccum conditos haberent.* Hæc ille quidem acutè, ut ſolet. Bochartus v. aliter; nempe mendosè ſcribi putat pro Σαμβϱόποδες. Illi a. Heſychio ſunt Ἁβϱόποδες, qui infracto greſſu & ſuſpenſo mollitiem animi præ ſe ferunt.

Adiacium, *Aiazzo*, urbs Corſicæ, in ora occidua, olim *Urcinium.*

Adingtona, op. Angliæ in Surreiæ Com. 7. m. p. à Londino in merid.

Adonis, *Canis*, & *Narracellebe*, teſt. Tyrio, & Poſtello, flu. Phœniciæ ex Libano M. in mare inter Byblum, & Berytum delabens, & Patriarchatum Antiochenum ab Hieroſolymitano ſeparans.

Adra, *Zerunaz*, op. Liburniæ mediter. quod *Oduca* Moletio & Villanovano potius dicitur, Arauzonæ proximum. Item urbs Arab. Petr. epiſc. ſub Arch. Boſtienſi, & alia in Cœleſyriâ.

Adralæ campi, *Marckfield* tractus Moraviæ apud Auſtriæ limites, ab Hamburgo 2. leuc. in Bor. ubi olim Marcomanni populi.

Adramyttium, & *Adramytteos*, olim Pedaſus, Plinio autore, Troadis op. quod nunc *Landramiti* dicitur, Nigro teſte. *Atramyttium* Ptolemæo. Hinc *ſinus Adramyttenus*, in quo plures Lelegas olim habitaſſe author eſt Homerus, teſte Strabone, lib. 13. Adramyttio a. vicinæ erant Thebæ Hypoplaciæ; Quin eandem urbem multi faciunt. Etymologus. Θῆβαι, τὸ νῦν Ἀδϱαμύττειον καλούμενον. Ita etiam Phavorinus, & Jo. Lydus, & Lydum ſecutus Ortelius. Sed & Livio, lib. 37. Atramytteum & Thebes campus idem ſunt. *Atramytteum*, inquit, *hoſtiliter itinere facto petit, agrum opulentum, quem vocant Thebes campum, carmine Homeri nobilitatum.* Saltem Phœnicium nomen utrumque eſt, inquit Bochartus, & à luto ſumptum. De Thebarum nomine alibi. *Adramyttium* a. eſt הצרא מודי *Aſtramudi*, h. e. *regio lutoſa.* *Mud* ſiquidem Phœnicium ſignificat *lutum*; Philo Byblius μὼτ ſcribit, & exponit ἰλὺν *limum*, ſive ὑδατώδους μίξεως σῆψιν, *aquoſæ miſtionis putredinem.*

Adrana, urbs Thraciæ, parùm ſupra Berenicen, quæ etiam *Adrene* dicitur. Steph. Eſt etiam flu. Cattorum in Germ. Tacito *Adranus.* *Ædera* hodiè dici exiſtimat Althamerus, ſed is ubi locorum ſit non addidit. *Eder* ex eo facit Junius in ſua *Batavia*; ſcribit etiam eum in Fuldam evolvi, & hoc ex tabulis verum eſſe conſtat.

Adranum, Siciliæ mediterranea urbs eſt. Plut. in Paral. Vel in Ætnæ montis radicibus, flu. habens ejuſdem nominis, teſte Stephano. *Aderno* dicitur Fazello & Aretio. Ejus meminit Sil. Ital. lib. 14.
Adranum, Ergentumque ſimul, telâque ſuperba
Lanigerâ Melite.——
Ubi alii *Hadranum.* long. 38. 54. lat. 37. 00.
In hac urbe fanum erat *Adriani*, Dei in Sicilia plurimum culti. Diod. Sic. lib. 14. Διονύσιος δ᾽ ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν ὑπ᾽ αὐτὸν τὸν Αἴτνης λόφον, καὶ ἀπό τινος ἐπιφανοῦς ἱεροῦ πϱοσηγόϱευσεν αὐτὸν Ἄδϱανον. Plut. in *Timoleonte.* Ἀδϱανῖται πόλιν μικϱὰν μὲν, ἱεϱὰν δ᾽ οὖσαν Ἀδϱανοῦ θεοῦ τινος τιμωμένου ἐν ὅλῃ τῇ Σικελίᾳ κατοικοῦντες. Ælianus de Anim. lib. 11. cap. 20. Ἐν Σικελίᾳ Ἀδϱανός ἐστι πόλις, ὥς λέγει Νυμφόδωϱος, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδϱανοῦ νεὼς ἐπιχωϱίου δαίμονος, πάνυ δ᾽ ἐναϱγῆ φησὶν εἶναι τοῦτον. Heſychius voce Παλικοὶ, Palicos Deos aſſerit hujus Adrani eſſe filios. Vide Bochart. de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 28.

Adria, *Atri*, urbs Piceni in Aprutio, 4. m. p. à mari Adriatico, eſtque Ducatus domus Aquævivæ in regn. Neapolitano 10. m. p. à Pinnenſi civitate in Bor.

Adria, vel *Hadria*, vulgò *Adri*, urbs Venetiæ in ora, Epiſ. ſub Arch. Ravennate, inde 50. m. p. in Bor. Venetias verſus totidem. *Atria* Plinio, à qua *mare Atriaticum*, poſtea *Adriaticum*, quod vulgò *Adria* quoque dicitur, & à Poetis tempeſtuoſum valde deſcribitur. Catullus: *Minacis Adriatici litus.* Horat. lib. 1. Od. 33.
Libertina fretis acrior Adriæ
Curvantis Calabros ſinus.
Idem lib. 3. Od. 9.——*Levior cortice & improbo*
Iracundior Adria.
Et alibi:——*neque Auſter Dux inquieti turbidus Adriæ.*
Seneca in Thyeſte: ——*Aut ſævo rapidus freto*
Ventoſi tumor Adriæ.
Vagus Lucano dicitur lib. 5.——*ſonat Ionio vagus Adria ponto.*
Euſt. in Dionyſ. ait quoſdam Ionium & Adriaticum mare pro eodem habere; addit autem, οἱ δὲ ἀκϱιβέστεϱοι τὸν Ἰόνιον μέϱος τοῦ Ἀδϱίου φασί. Vide Cluver. Ital. Ant. l. 4. c. 17. Vulgo *Golfo di Venetia* dicitur.

Adrianopolis, Turcis *Andernopoli*; & *Endrem*, urbs Thraciæ ad Hebrum flu. empor. & metropolis, & ante captam Conſtantinopolim, Regia Turcarum, inter Philippopolim 72. & Byzantium in ort. 130. m. p.

Adrobrica, Hiſp. urbs in Artabris Pomponio lib. 3. cap. 1. Aliis *Abodrica.*

Adrumetum, Africæ propriæ urbs. Salluſtius in *Jugurthâ* ubi de Phœnicum coloniis in Africa; *Adrumetum, Leptim, aliaſque urbes in orâ maritimâ condidere.* Straboni lib. 7. eſt Ἀδϱύμη. Stephano Ἀδϱύμης. Ptolemæo Ἀδϱούμητος. A multis

multis cum ſpiritu ſcribitur *Hadrumetum.* Eſt autem non incelebris urbs maritima in Byzacio, Africæ regione fertiliſſimâ, inter Carthaginem & Syrtes. Plinius lib. 5. cap. 4. ubi de Byzacio; *Hic opida libera Leptis, Adrumetum, Ruſpina, Thapſus.* Adrumeti a. nomen Scaliger, & ex eo Druſius, Caſaubonus, aliique viri in his literis primarii, ἔπαυλιν Πλούτωνος, *atrium Plutonis*, & *Acherontis oſtium* explicant, ac ſi idem ſit quod Ebræis חצר מות. Sed tunc eſſet *Adramota*, non *Adrumetum.* Ut taceam nihil eſſe cauſæ cur ſic diceretur, neque enim Adrumetina regio importuoſa eſt, aut venenorum ferax, aut, vel ſoli, vel aquarum, vel aeris vitio peſtilens, & inſalubris. Quin *Frugiferam* vocant vett. Inſcriptiones, qualis eſt hæc apud Smetium, COLONIA CONCORDIA ULPIA TRAJANA AUG. FRUGIFERA HADRUMETINA. Et meritò, cum Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, ſit inter locos Africæ feraciſſimos. Plinius lib. 17. cap. 5. eum ait eſſe *centenâ, & quinquagenâ fruge fertilem.* Et lib. 8. cap. 10. ex eo ipſo probat tritico nihil eſſe fertilius, *utpote cùm è modio, ſi ſit aptum ſolum, quale in Byzacio Africæ campo, centeni quinquageni modii reddantur.* Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syriâ ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item* (dicunt) *ex modio naſci centum.* Hannibal apud Sil. Ital. lib. 8.

———Seu ſunt Byzacia cordi
Rura, magis centum Cereri fruticantia culmis.

Porrò cum Syris *mea* ſit *centum, & matan centenos* ſonet, Ἀδρύμη, vel Ἀδρύμητον idem videtur eſſe quod חצר-מאה vel חצר-מאתין hoc eſt, *regio centum*; ſeu *centenarum*, ſupple שערים hoc eſt, *menſurarum.* Bochartus. long. 36. 40. lat. 32. 40.

Aduatici, Belgii pop. fuere, ubi hodie Com. Namurcenſis, prov. Belgii ſatis parva, cujus caput Namurcum, ad Moſam flu. ubi recipit Sabim, teſte Sanſone.

Adula, M. di S. Gothardo, mons Alpium Rhæticarum, ubi incipiunt penninæ; eſtque in Helvetiis in pago Urienſi. Adulæ autem partes ſunt montes *Criſpalt-berg*, unde Rhenus anterior effluit, & *Vogelberg*, unde Rhenus poſterior oritur. *Mont Turk*, unde Rhodanus, & Ticinus, & *Mont Grimſel*, unde Arola fontes habent.

Aduliton, ſeu *Adulis*, op. Troglodyticæ in orâ ſin. Arabici. *Ercoco* Sanſoni dicitur, empor. celebre cum portu in Abexiâ reg. Vide Stuckium ad Arriani periplum maris Erythræi pag. 10. Long. 67. 00. lat. 11. 40.

Adurnum, op. Angliæ in com. Suſſexiæ. *Ederington* Camdeno.

Adyrmachidæ, pop. interioris Libyæ, *Adyrmachitæ* Ptolemæo. Herodotus lib 1. ponit eos in littore Mediterranei maris, prope Ægyptum, in Marmaricâ, quos Ægyptiis ait moribus fuiſſe ſimiles, & ſolâ veſte diverſos: Πρῶτοι Ἀδυρμαχίδαι Λιβύων κατοίκηνται, οἱ νόμοισι μὲν τὰ πλέω Αἰγυπτίοισι χρέωνται, ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἵην περ ἄλλοι Λίβυες. h. e. *Colunt Ægyptum verſus Libyam primi Adyrmachidæ, qui iiſdem fere quibus Ægyptii legibus utuntur; Sed veſtem geſtant qualem & alii Libyes.* Quæ potuit eſſe ratio nominis Adyrmachidarum; Nam Arabicè אלדרמוך *addermuch* eſt veſtis genus. *Bochartus.* Cæterum de his pop. Silius lib. 3.

Verſicolor contra cetra, & falcatus ab arte
Enſis Adyrmachidis, ac lævo tegmina crure.

Scylax Caryandenſis: Ἀδυρμαχίδαι, ἔθνος Λιβύων.

Æa, Colchidis metropolis ad Phaſim flu. *Æopolis* Ptolemæo. *Lipopotamo* hodie, teſte Moletio. Long. 72. 30. lat. 45. 30. Eſt quoq. Africæ urbs. Sil. l. 3.

Æaque Trinacrios Afris permiſta colonos.

Vide *Oea.* Eſt & in Theſſaliâ urbs. Steph. Item Macedoniæ fons circa Amydonem urb. Heſychius: Αἶα, γῆ, γαῖα, κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ γ᾽ καὶ ὥς τινες κρήνη ἐν Παφλαγονίᾳ. Etymologus: Αἶα ὑπὸ Κυρηναίων Τηθὶς, καὶ Μαῖα, καὶ ἀδελφὴ Κρήτης. καλεῖται δὲ καὶ κρήνη ἐν Παιονίᾳ.

Ææa inſula in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italiâ dirempta, hodiè verò continens, ita tamen ut paludibus undique cincta inſulæ ſpeciem præ ſe ferat. Plin.

Æantides, Hippoclis filius, Lampſacenorum tyrannus, magnæ apud Darium regem authoritatis, Eurydicen, Hippiæ Athenienſium tyranni filiam, uxorem duxit. Thucyd. lib 6.

Æantium, op. Troadis in Sigæo, ab Ajace illic ſepulto ſic dictum. Plin. Item Magneſiæ promontorium, eodem authore.

Æapolis, vel *Æa*, *Lipopotamo* Moletio, urbs Colchidis, à Phaſide urbe 30. m. p. in Bor.

Æas, Epiri flu. ex Macedoniâ defluens, in Ionium mare ſe exonerat. Lucan. lib. 6.

Purus in occaſum, ſed parvi gurgitis Æas
Ionio fluit inde mari.

Ovid. Met. 1. *Apidanuſque ſenex, leniſque Amphryſus, & Æas.* *Aous*, teſte Plinio. *Vajuſſa* nunc ut nonnullis videtur. Solus autem Ovidius in Fabulâ Iûs, flumen hoc Peneum ingredi dicit, & convenire cum reliquis Theſſaliæ fluviis ad Tempe. Sed profectò non unum in illâ Penei deſcriptione errorem committit. Nam quid Æanti, quid Amphryſo, quid Sperchio cum Peneo, aut Theſſalicis Tempis? Quia hæc flumina ex Pindo oriri legerat, ideò quoque exiſtimavit ea confluere, & in Peneum exonerari. Confundit præterea Inachum Argiæ Peloponneſiacæ cum Inacho Epiri, qui iiſdem atque Æas oritur montibus. Illud præterea quàm ineptum,

———Vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis.

Nam ſi è plano oritur, quomodo poteſt ſpumoſas volvere undas? Verùm hoc procul dubio eſt librariorum flagitium, vel ſaltem ita interpretandum, uti poſtea docebimus. Ut autem ad *Æantem* redeam, Apolloniatum id erat flumen, teſte Pomponio, vicinumque admodum erat mœnibus ipſorum, non verò Epidamniorum. Ita enim ſcribenda Val. Maximi verba, capite *De omnibus*, uti habent vett. nonnulli libri. *Atque illi flumen vicinum mœnibus, nomine Æantem, in adjutorium ſeſe mittere dixiſſent.* Apolloniatæ ſiquidem ab Epidamniis opem poſtulabant. Reſponderunt illi, *Habetis Ajacem, ab eo petite auxilium.* Quis non videat luſiſſe eos in nomine fluvii? & tamen miror ineptias Interpretum ad hunc locum. Iſ. Voſſius.

Æbura, urbs Hiſp. Tar. *Talavero* Beuthero.

Æculanum, op. Hirpinorum in Italiâ, 20. m. p. à Benevento diſſitum. Hodie *Tricento*, ſive ut al. *Laconiano.*

Ædeſſa, vel *Edeſſa*, urbs Æmathiæ, non longè à Pellâ, *Vodena* Sophiano.

Ædui, & *Hedui*, pop. Gall. Celt. [quorum reg. Burgundiæ ducatus, & urbs Auguſtodunum, quæ & *Hedua* dicitur] à Sequanis pop. alterius Burgundiæ Arari flu. diviſi.

Ægæ, Macedoniæ op. Plin. Meloboteram quoque vocari ſcribit Stephanus, quem conſule. Olim vocabatur *Edeſſa*; Ἔδεσσα, non Αἴδεσσα uti perperam legitur in vulgatis Ptolemæi exemplaribus. Aliquanto verò remotior à mari erat Edeſſa, ſive Ægæ, atque Pella. Palus quippe illa, in quâ ſita erat Pella, mari erat vicina. In iſtam verò paludem duo incidebant flumina, Axias, & Ludias. Per Ludiam ἀνάπλους erat ad Ægas ſive Edeſſam. Non rectè Ptolemæus, qui Ægas, ſive Ægam, & Edeſſam diſtinguit, & hanc ad Erigonem, illam ad Haliacmonem collocat, cum eadem ſit, ut apparet ex Juſtino, ſitaque ſit ad Ludiam amnem, ut Anonymus teſtatur, qui Scylacis nomine prodiit. Urbs verò hæc non modo appellabatur Αἰγαὶ, ſed & Αἰγάια & Ἄιγεια. Sic quoque Theophraſtus libello de ventis, cum dicit aquilones Oſſæ & Olympo impactos, contrarios nubibus ferri; ἐνιαχοῦ τὰ νέφη τοῖς πνεύμασιν ὑπεναντία φέρεται, καθάπερ καὶ περὶ Αἰγείας τῆς Μακεδονίης, βορέου πνέοντος πρὸς τὸν Βορέαν. Ita ſcribendum: malè enim Αἰγγιὰς habent vulgata exemplaria. Ab hoc opido ἐθνικὸν eſt Αἰγειάτης, & forma Macedonica Αἰγειάδης. Nihil itaque mutandum apud Juſtinum. Porrò quamvis regia ex hâc urbe Pellam tranſlata ſit, morem tamen manſiſſe, ut Ægis, vel Ægiis reges ſepelirentur, colligi poteſt, non ex Plinio tantum, verùm & ex Diodoro Siculo, lib. 19. Iſ. Voſſius. Eſt etiam urbs Ciliciæ, de quâ Lucanus, lib. 3.

Mallos, & extremæ reſonant navalibus Ægæ.

Ægæa, Αἰγαῖα, nomen duarum urbium, ut ſcribit Ptolemæus, quarum una in Emathiâ, altera in Mauritaniâ. Commemorantur & à Strabone duo hujus nominis opida, quorum unum ad Amanum montem, alterum in agro Laconico collocat.

Ægæum mare, vulgò *Archipelago*, Turcis *Acdenis*, teſte Leunclavio, pars maris Mediterranei, Europam ab Aſia dividens, in quo inſulæ plurimæ Cyclades ſunt, & Sporades. Dionyſius, verſ. 133.

Οὐ γάρ τις κείνῳ ἐναλίγκια κύματ᾽ ὀφέλλει,
Ὑψόθι μορμύρων ἕτερος πόρος Ἀμφιβίτης.

Mare Ægæum intelligit, quod vaſtum gurgitem habere ſuprà dixit. Artemidorus in Oneirocriticis, lib. 2. cap. 12. Καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται. Vide ad locum iſtum Nicolaum Rigaltium. Nomen quod attinet, ab *Ægis* inſulâ prope Eubœam Neptuno ſacrâ dici aſſerit Apollonii Schol. lib. 1. Et Conon ibidem ab *Ægæa Caryſtiâ*, i. e. à Caryſto Eubœæ, quæ & *Ægæa* dicebatur. Et Strabo lib. 8. ab *Ægis* ejuſdem Eubœæ opido. Tamen idem lib. 13. ab *Ægâ* Æolidis promuntorio deducit. Plinius ab *Æge* ſcopulo inter Tenedum & Chium; & Feſtus vel à crebris inſulis, quæ procul aſpicientibus videantur ſpecies αἰγῶν, h. e. caprarum, vel ab *Ægeâ* Amazonum reginâ, quæ ibi perierit, vel ab *Ægeo* Theſei patre, qui in *Ægæum* ſe dederit præcipitem, de quo longam fabulam texit Suidas, niſi fallor, ex Nicocrate, quem refellit Apollonii Schol. Ubi rurſus alii ad *Ægæum*

referunt Neptuni nomen in Pherecyde, alii ad *Ægæonem*, de quo ſuprà. Alii denique ſic appellatum volunt ἀπὸ τῆς Περκανίας αἰγὸς, à Percania caprà, quod non capio. An legendum Ὠλενίας, vel Οὐρανίας, ut ſignificetur capra cœleſtis?

——*Oleniæ ſidus pluviale capellæ,*

Uti vocatur à poetà in Faſtis, quâ exoriente, ut ait Suidas in Αἶγες, venti vehementius ſpirant. Hor. Car. 3. Od. 1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis Hœdi.

Ovid. tamen, Met. 14. occidentibus Hœdis tempeſtatem, & maris commotionem tribuit.

Sævior illa freto ſurgente cadentibus Hœdis.

Unde ἐπαιγίζειν, flare in modum turbinis, & *Ægæum pelagus* dicitur quod maximè terribile eſt. Ita Suidas. At Iſacius in Lycophronem à terreſtri caprà deducit, quia hoc mare (δίκην αἰγὸς κυματȣ̃ται) *capræ ad inſtar agitatur.* Sed his relictis, jam conabimur aliquid afferre vero propius. Hebræum עז *az*, i. e. *validum, durum, aſperum,* quandoque maris eſt epitheton, ut Iſa. 43. 16. *Sic dixit Dominus, qui dat in mari viam,* ובמים עזים *& in aquis aſperis ſemitam,* & Nehemiæ 9. 11. *Et mare diviſiſti coram iis, & per medium mare ſicco pede tranſiverunt, & perſecutores eorum projeciſti in profunda tanquam lapidem,* במים עזים *in aquas aſperas,* utrobique agitur de mari Rubro, quod abſorpſit Ægyptios, & Ebræis fuit pervium, cujus aquæ meritò appellantur aſperæ, cùm παραλίαν habeat τραχεῖαν, δυσπαράπλευστον, δύσορμον, ἀπρόσιτον, καὶ κατὰ πάντα φοβερὸν, *aſperam, navigatu difficilem, importuoſam, inacceſſam, atque omnino terribilem.* Ita de eo Agatharchides, Strabo, Diodorus, & Arrianus. Nec in *Ægæo* clementior eſt navigatio. Conſtantinus Porphyrogenneta Themate 17. Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστὶ καὶ δυσπέρατον, καὶ κύματα μάκρα, καὶ ὄρεσιν ἐοικότα ἀνεγείρει τοῖς πλέουσι. Valer. Flac. lib. 1.

——*Quanto fremitu ſe ſuſtulit Ægon!*

Sic n. invenies & *Ægæona* pro *Ægæo* uſurpatum. Statius quinto Thebaidos,

——*Delove ſonanti*
Pejor, & innumeris quas ſpumifer aſſilit Ægon.

Apud eundem eodem libro,

Diis pelagi ventiſque & Cycladas Ægæoni.

Heſych. Αἰγαίων, τὸ περὶ τὰς Κυκλάδας πέλαγος. Heraclides Sinopenſis Anthol. 3. 22.

——Αἰγαίου τ' οἶδμα κακὸν πελάγους.

Ideoque Propertius audaciam ſuam innuere cupiens ait lib. 1. eleg. 6.

Non ego nunc Adriæ vereor mare noſcere tecum
Tulle, neque Ægæo ducere vela ſalo.

Hinc τὸν Αἰγαῖον πλεῖν de iis dicitur qui in ſummo diſcrimine verſantur. Eraſmus hoc adagium citat ex Æliani epiſtolis. Eſt & aliud non diſſimile ex Luciano de Sectis, ἐπὶ ῥιπὸς τὸν Αἰγαῖον διαπλεῦσαι, *virgulto* (id eſt virgulteà ſcaphà) *Ægæum tranſmittere*; In eos qui rem ſupra modum arduam levi operà conficere tentant; quibus tertium addi queat ex Cic. lib. 3. de Legg. *Excitabat fluctus in ſimpulo Gratidius, quos poſt filius ejus Marius in Ægæo excitavit mari.* Itaque tam Ægæum quam Rubrum mare habet מים עזים *aquas aſperas*; unde dici potuit à Phœnicibus mare עז *az*, id eſt, *inclemens*, & *aſperum*; Quod cur *Ægæum* veteres reddiderint ſtatim patebit. Apud Ebræos עז *az*, *aſperum*, & עז *ez capra* non modo conjugata ſunt, ſed & iiſdem ſcribuntur literis, & ſolum punctis differunt à Maſorethis nuper additis; Nempe ut hircus Græcè τράγος dicitur παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν, ut Grammatici obſervant; ita Ebraicè עז *ez*, *capra*, nominata eſt ab aſperitate pilorum, quorum uſus in ciliciis, veſte omnium aſperrimâ. Inde factum, ut mare עז *az*, αἰγαῖον diceretur, tanquam à caprâ ſumpto nomine. Idque eò libentius quòd αἴξ *capra* Græcè, unde αἰγαῖον, alludit ad Ebræum עז *ez*; & videtur ex eo natum, quod jam alii obſervarunt. Vide Stephanum in Ἄζωτος.

Ægagæes, mons Aſiæ ubi vipera ſerpens reperitur; lege *Ægagees*, Ita enim Nicandro dicitur in Theriacis verſ. 218.

——Ἠ καὶ ἐρυμνὸς
Αἰγαγέης πρηών. Ubi Schol. Βουκάρτερος, καὶ Αἰγαγέης, καὶ Κέρκαφος ὀνόματά εἰσιν ὀρῶν τῆς Ἀσίας.

Ægaleos, vel *Ægaleum*, Atticæ mons è regione Salaminis. Herod. Thucyd. Tzetz. Item mons Meſſeniæ apud Strabonem. Stat. lib. 12.

Dives & Ægaleos nemorum parenſque benignus.

Ægara Lydiæ urbs. Ptol.

Ægas, locus Eubœæ, unde *Mare Ægæum* dictum volunt.

Ægates, inſula Africæ maris contra Carthaginis ſinum. Ita ab omnibus vocatur, non *Ægades*, quod volebat Cluverius. Nam ſi hoc eſſet, media ſyllaba brevis foret, ut in *Sporades, Cyclades, Stœchades.* At vero Silius producit lib. 1.

——*Avet Ægates abolere parentum*
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Addit Mela, *Romanâ clade memorabiles.* Et hanc quoque lectionem vitioſam putant; vel erraſſe Pomponium. Neutrum verum eſt. *Clades* hic eſt, non quam acceperunt, ſed quam dederunt Romani; cui locutioni ſimile eſt illud Virgilii.

——*Et vulnere tardus Ulyſſei.*

Hoc eſt; eo vulnere quod inflixit Ulyſſes. De quibus reciprocis vocalibus vide Agellium. lib. 9. cap. 12. *Aræ* dicuntur Virgilio, ut quibuſdam placet, quod ibi fœdera icta fuere inter Carthaginenſes & Romanos, Lutatio Conſule. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 15.

Ægeſta, ultra Drepanum & Erycen fuit antiqua in primis, celebriſque, ac potens urbs; eadem nonnullis *Aceſta* & Latinis auctoribus *Segeſta* vocitata. Αἴγεστα dicta fuit pleriſque ſcriptoribus Græcis, è quorum numero ſunt Lycophron, Dion. Halicarn. Diodorus, Strabo. Sed antiquior formatio fuiſſe videtur Ἔγεστα, quam Thucyd. Plin. & Steph. nummuſque antiquus referunt. Feſtus *Segeſta*, inquit, *quæ nunc appellatur, opidum in Siciliâ eſt, quod creditur Æneas condidiſſe, præpoſito ibi Egeſto, qui eam Egeſtam nominavit; ſed præpoſita eſt ei S litera, ne obſcœno nomine appellaretur, ut factum eſt in Malevento, quod Beneventum eſt. Segeſtanorum emporium* legitur apud Ptol. lib. 3. cap. 4. Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 2.

Ægetini, Calabrorum gens mediterranea. Plin. 3. 11.

Ægiala, vel *Ægiale*, Amorgi inſ. urbs. *Hyali* Sophiano. Begialis Ptolemæo, ut quidam volunt, Long. 53. 10. Lat. 37. 40.

Ægialia, inſ. gemina, una maris Cretici apud Pelopon. vulgo *Cerigo*, Cytheræ proxima, inter illam 15. & Phalaſarnam op. Cretæ occ. 25. m. p. occurrens. Altera, teſte Plinio, inſ. maris Ionii circa Echinadas, Ætoliæ adjacens, parva, potius ſcopulus videtur quam inſ. unde illi nomen hodie non eſt.

Ægialus, locus inter Sicyonium & Bupraſium, & alius proximus Ponto, cum vico ejuſdem nominis. Item mons Æthiopiæ juxta Ægyptum. Steph. Item urbs Aſiæ min. prope Cromnam juxta Homeri verſum.

Κρῶμναν τ' Αἰγιαλόν, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Ubi tamen pro Αἰγιαλὸν Strab. l. 12. ſcribit quoſdam legere Κωβίαλον. Vide Steph. Eſt etiam mons cum urbe in Galatià, teſte Cedreno. *Cagiali* Leunclavio.

Ægida, op. Iſtriæ primarium. *Cavo d' Iſtria.* Vide *Juſtinopolis.*

Ægila, *Augila* Ptol. vulgo *Augela*, urbs Cyrenes interius intra ſolitudines à Boreo promont. in Auſtr. 120. m. p. diſtans, unde vaſta & ingens ſolitudo nominatur. Eſt & inſ. maris Cretici apud Pind. Ejus mem. Dionyſius, cui *Ægyla.*

Αἰγυλά τ' ἠδὲ Κύθηρα, Καλαύρειά τε τρηχεῖα.

Ubi Euſt. Αἴγυλα μὲν οὐκ ἠξίωται πολλοῦ λόγου παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Ægilips, urbs Acarnaniæ. Strabo. Item locus in Epiro. Steph. Αἰγίλιψ, πλησίον Κερκυλείας τῆς Ἠπείρου. Ὅμηρος.

Καὶ Κερκύλειαν ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

Εἴληχε δὲ τὴν προσηγορίαν διὰ τὸ μερῶδη (lege πετρώδη) εἶναι καὶ ὑψηλόν, καὶ ἀπρόσβατον. Unde v. αἰγίλιψ deducatur, vide Lexicographos. Dicitur etiam corruptè *Ægilops.*

Ægilium, inſ. maris Tyrrheni apud Coſanum littus. *Il Giglio* hodie. *Igilium* Rutilio. Vide ibi.

Ægilon, inſ. inter Cretam & Laconicam: item reg. quædam in Laconià, & pars tribus Atticæ cujuſdam ab *Ægilo* Heroe.

Ægimorus, inſ. maris Africi. vulgò La *Galetta.* *Ægimurus* Livio & Cæſari, *Ægimuri* Plinio, qui eas contra Carthaginenſ. ſinum ponit, aitq; eas verius ſcopulos, quam inſulas eſſe.

Ægina, inſ. ſinus Saronici, inter Epidaurum Peloponneſi, & Piræum port. Atticæ ad 28. m. p. cum urbe cognomine Epiſcopali olim ſub Arch. Athenienſi, nunc Metropolis, à Megaris 100 Stad. in merid. Fama eſt hujus inſ. incolas aliquando omnes peſte fuiſſe abſumptos ita ut ſolus Æacus rex fuerit ſuperſtes, qui cum graviter ferret inſulæ ſolitudinem Jovem precatus eſt, ut aliquo pacto homines repararet, ita dicens uti refert Ovid. Met. 7.

Jupiter ô dixi, ſi te non falſa loquuntur
Dicta ſub amplexus Æginæ Aſopidos iſſe,
Nec te, magne pater, noſtri pudet eſſe parentem;
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde ſepulcro.

Jupiter autem illis precibus commotus, formicas in homines mutavit, qui vocati erant *Myrmidones*, qu. *Formicarios* dicas; qui ideo ſic vocabantur, quia formicarum more terras fodientes, & in cavernis habitantes, frugalitati & parſimoniæ ſtuduere. Pop. *Æginenſes*, qui primi monetam excuderunt, teſte

Æliano

Æliano ποικιλ. 12. 20. πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον. Inde *Ægineticum æs*, quod olim in pretio fuit, Plin. 34. 3. Vide Steph. in Αἴγιναι, ubi 3. *Æginas* recenſet. Mirum autem in hâc inſ. ſaxosâ & ſterili, cujus ambitum Strabo & Euſt. definiunt ſtad. 180. Plinius v. 20. m. p. quondam habitaſſe Myrmidonum myriadas 47. Ita enim Pindari Scholiaſtes in Od. 8. Olymp. πλῆθειν γὰρ ἀνδρῶν οὕτω φησὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς εἶναι ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας ἀνθρώπων.

Ægira, *Xylocaſtro*, urbs Peloponneſi in orâ Achaiæ, à lit. 7. Stad. diſtans inter Buram 92. & Pellenen 120. Gemiſtus *Ægyra* ſcribit & etiam *Boſtitza* nominari ait.

Ægircius, *le Gers*, flu. Aquitaniæ, Auſcios & Lactoram urb. alluit, & in Garumnam cadit ad alteram ſupra Agennum leucam.

Ægirum, *Gernia*, op. Lesbi inſ. inter Mitylenem & Methymnam.

Ægiruſa, op. Megaridis, non longè à Megaris, quod & *Ægoſthena*, teſte Pauſan. dictum fuit.

Ægitharſus, promontorium Siciliæ inter Drepanum & Segeſtanum emporium. Quod vocabulum ex Αἰγίθαλλος corruptum eſſe ex Diodori & Zonaræ hiſtoriis colligit Cluverius de Sic. Ant. pag. 248. *Capo di S. Theodoro* hodie Brietio dicitur.

Ægium, op. Achaiæ, ad ſin. Corinthiacum, inter Corinthum 60. & Patras 27. m. p. *Vſtitza* Mario Nigro.

Ægon, ponitur aliquando pro Ægæo mari. Statius.

——Ventiſque abſentibus Ægon
Motus, & ingenti percuſſit litora ponto.

Val. Flac. lib. 1. *——Vix littore puppim*
Solvimus, & quanto fremuit ſe ſuſtulit Ægon!

Ægos Potamos, Anglicè *Goatsbrook* diceretur, Thraciæ Cherſoneſi op. Plut in Alcibiade ad Helleſpontum ſitum eſſe ſcribit. Ad hujus flu. oſtia claſſis Athenienſium à Lyſandro capta fuit.

Æguſſa, inſ. Libyæ, quam incolæ *Catriam* vocant. Vide Boch. de Ph. Col. 1. 27.

Ægypſus, urbs ad ripam Iſtri flu. ab *Ægypſo* conditore. Ovid. Pont. 1. 8.

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri
Mœnibu & poſitu vix adeunda loci.
Caſpius Ægypſos (de ſe ſi creditur ipſis)
Condidit, & proprio nomine dixit opus.

Vide ibi Nicol. Heinſium. Rurſus lib. 4. Eleg. 7.

Non negat Ægypſos, quæ te ſubeunte recepta
Senſit in ingenio nil opus eſſe loci.
Nam dubium eſt poſitu melius defenſa, manûve
Urbs erat in ſummo nubibus æqua jugo.

Ægyptus, Aſiæ regio (licet à Ptolemæo in Africà deſcribatur) teſte Mela in duas partes dividitur. Una *Inferior*, quæ & *Delta*, ad occid. *Bechria*, & ad ort. *Errif*, teſte *Jo. Leone*, dicitur. Altera *Superior*, vulgo *Sahid*, & olim *Thebaïs* dicta: eſt a. Meridiem verſus, & ad Syenen uſque procedit. De antiquitate Ægypti, ac diſciplinâ Sacerdotum, quos prophetas vocant, innumerabilia penè ab authoribus memorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, compluresque alii eruditionis gratiâ profecti, dogmata Ægyptiorum in ſuam quiſque patriam retulere. Primi ſiquidem Artium inventores putantur Ægyptii. Dionyſius Periegetes.

Οἳ πρῶτοι βιότοιο διεστήσαντο κελεύθους,
Πρῶτοι δ' ἱμερόεντος ἐπειρήσαντο ἀρότρου,
Καὶ σπόρον ἰθυτάτης ὑπὲρ αὔλακος ἁπλώσαντο,
Πρῶτοι δὲ γραμμῇσι πόλον διεμετρήσαντο,
Θυμῷ φρασσάμενοι λοξὸν δρόμον ἠελίοιο.

Ubi per βίου κελεύθους Scholiaſtes τὰς τέχνας intelligit. Sanè Diodor. Sic. lib. 1. Ægyptiis ἀρχαιοτάτην ἀγωγὴν tribuit. Hinc Ægyptus *Terrarum parens* appellata eſt, uti tradit Crinitus. Et Macrob. Saturn. 1. 15. Ægyptum vocat *Artium matrem*; & de Somn. Scip. 1. 19. incolas ejus appellat *omnium Philoſophiæ diſciplinarum parentes*, & cap 21. de iiſdem, *Quos conſtat primos omnium cœlum ſcrutari, & metiri auſos*. De agriculturâ Ægyptiorum nos plura in *Oſiris*, De fertilitate Dionyſ. Εὔβοτος ἐνλείμων τε, καὶ ἀγλαὰ πάντα φέρουσα.

Quam tamen Nilo ſuo plurimùm debet, qui

—Viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ,

Uti loquitur Virg. Georg. 4. Et Strabo, lib. 17. ait, *Sterile in Ægypto eſſe quicquid non attigerit Nilus*. Et certè fidem huic fecerit, ſi maximè alia non ſuppeterent teſtimonia, Ægypti Encomium à veteribus uſurpatum, quo *publicum orbis horreum* eſt appellata. Hoc nomine olim Libyam potentiſſimam præ ſe contempſit Ægyptus anguſta. Unde Proverb. *Sulcus Ægypti arenas non curat Libyæ*. Quod Græco diſticho expreſſit Antiphilus.

Καρποῖς, οὐ σταδίοισιν ἐρείζομεν, οὐδὲ γὰρ αὔλαξ
Αἰγύπτου Λιβύης ψάμμου ἐπιστρέφεται.

Theocr. in Encomio Ptolemæi:

Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμεναι Διὸς ὄμβρῳ.
Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.

Sed non moras faciemus in re tam notâ; videat ſtudioſus lector Wendelini *Admiranda Nili*, cap. 21. Hujus divitias & opes oſtendunt etiamnum tot opera immortalia, ut ſunt Pyramidum vaſtiſſimæ moles, tot ſtupendæ altitudinis ex ſolido marmore Obeliſci, Coloſſi, Sphinges, Statuæ, Labyrinthi, totque Deorum delubra, quorum plura ſolum Ægyptus, quàm aliæ omnes regiones exhibet, teſte oculato Herodoto. Fuiſſe a. Ægyptios ab initio Idolorum cultores vaniſſimos non tantum docent ſacræ literæ, ſed etiam profani authores affatim. Unum nomino Juvenalem, Sat. 15.

Quis neſcit, Voluſi Bithynice, qualia demens
Ægyptus portenta colat? Crocodilon adorat
Pars hæc, illa pavet ſaturum ſerpentibus Ibim.
Effigies ſacri nitet aurea Cercopitheci,
Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ,
Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.
Illic cæruleos, hic piſcem fluminis, illic
Oppida tota canem venerantur, nemo Dianam, &c.

Poſt Chriſtum a. ex Divâ Virgine natum, ex hâc eâdem Monachorum, Eremitarumque agmina primum enata, indeque per totum orbem Chriſtianum divulgata, ex primitivæ Eccleſiæ monumentis docetur. A priſcis incolis (inquit Bochartus) Ægyptus vocabatur *Chamia*, vel *Chemia*, i.e. *terra Cham*, quomodo illam appellat Pſaltes Pſ. 78. 51. Plutarchus a. qui ignorabat Ægyptios à Chamo oriundos, à terræ nigredine putavit ita nominari, ἔτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσιν. Et v. Geneſeos cap. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi חום *chum* pro *nigro* quater occurrit. *Chemia* tamen potius videtur ad *Chamum* pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compoſitum Ἑρμοχύμιος, & in ipſa Ægypto pagi Χέμμις, Ψώχεμμις, Ψιττάχεμμις. Hebræi *Mitzraim* vocant, quam vocem Doctiſſimus Bochartus non nomen hominis eſſe putat, ſed regionis, ac proinde *Miſraim* credit factum per compendium ex *Meſoraiim*, nam ſingulare ejus eſt מצור *Maſor*. Id in ſcripturâ occurrit aliquoties. 2 Reg. 19. 24. *Siccabo plantâ pedum meorum omnes rivos Maſor*, id eſt Ægypti. Et Eſaiæ 19. 6. *Et ſiccabuntur fluvii Maſor*; ubi Kimchius, *Maſor, idem quod Miſraim*. Rurſus Michææ 7. 12. *Et à Maſor uſque ad fluvium*, h. e. ab Ægypto uſque ad Euphratem, qui ſunt termini terræ Chanan. Porrò מצור, *Maſor*, eſt *munitus locus*; nomen ergo ab argumento ſumptum, neque n. ulla regio eſt naturali ſitu tutior. Ὀχυρότητι δὲ φυσικῇ (inquit Diodorus lib. 1.) οὐκ ὀλίγῳ δοκεῖ τῶν εἰς βασιλείαν ἀφωρισμένων τόπων, idque probat in ſequentibus longâ inductione. Ab occaſu ſc. deſertum habet inacceſſum, à meridie Nili Catarractas, & montes Æthiopiæ, ab ortu item eremum & barathra, & paludem Serbonidis, ab Aquilone mare importuoſum; nam ab Joppe Phœniciæ uſque ad Paratonium Libyæ nullus eſt portus præter Pharum. Hæc poſtquam pluribus docuit Diodorus, ita concludit, Ἡ μὲν οὖν Αἴγυπτος πανταχόθεν φυσικῶς ὠχύρωται. Hæc ille lib. 1. Et lib. 15. De Ægyptio Nectanebi, Perſis adventantibus, Ἐθάῤῥει δὲ μάλιστα μὲν τῇ τῆς χώρας ὀχυρότητι, δυσπροσίτου παντελῶς οὔσης Αἰγύπτου. Ita etiam Strabo, lib. 16. *Jam inde*, inquit, *ab initio Ægyptus fuit valde pacata*, διὰ τὸ αὐταρκὲς τῆς χώρας, καὶ τὸ δυσείσβολον τοῖς ἔξωθεν. Sed & Ægyptus potuit dici *Maſor* ab anguſtiis, quia צור *Sur* eſt coarctari, & צר *Sar*, *anguſtum* ſonat. Anguſta n. eſt Ægyptus, quod omnes ſciunt, & à mari Syenen uſque tota patet in longitudinem, unde eſt quòd Ægyptios Eſaias appellat גוי ממשך h. e. *gentem in longitudinem protractam*, vel *extenſam*, cap. 18. 2. Vox a. dualis *miſraiim* docet duplicem eſſe Ægyptum, de quo ſupra. Ægyptus etiam olim *Eeria*, ſive *Aeria* dicta. Schol. Apollonii Rhodii in illud Argonaut. α.

——Ἠερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν.

Theſſaliam ita nuncupari ait, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν, Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασίν. Atque vetuſtiſſimum hoc ei fuiſſe nomen volunt priſci, & antequam Ægyptus diceretur. Euſebius in Chronico ſub Moſis tempora. Ραμεσσῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Αἴγυπτος καλούμενος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξη. μετωνόμασε δὲ τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι ἥτις πρότερον Μεστραία, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀερία ἐλέγετο. Ac proinde Apollinarius illud Pſalmiſtæ Pſal. 114. *In exitu Iſraelis ab Ægypto*, &c. ita vertit.

Ἀλκιμος Ἰσραὴλ ὅτ' ἤλυθεν Ἠερίηθεν,
Δῶμα δὲ βαρβαρόφωνον Ἰακώβου λίπε λαός.

Reſtat jam ut aliquid de Græco vocabulo dicamus. Etymologus poſtquam varias produxit hujus vocis notationes, concludit, ἢ παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, οἱ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ἄνθρωποι κεκαυμένοι εἰσὶν ἐκ τῆς σφοδρᾶς τοῦ ἡλίου φορᾶς. Quin & Heſychius Αἰγυπτιῶσαι *denigrare* interpretatur. Videatur quoque Scaliger in Feſtum, voce *Ægyptinos*. Iſychius quoque ad Levit. 3. 6. *Ægyptus*, ait, *contenebratio vocatur*; unde *Æthiopia* Stephano & Euſtathio dicitur. Verùm de hâc re audiamus Doctiſſimum virum Simpſonium. Sic n. ille, Ægyptus Αἴγυπτος Græcis dicta, non à Danai fratre *Ægypto*, ut communis fert opinio, ſed ab illâ Thebaidos urbe *Coptos*, quæ Ægyptiorum & Arabum commune emporium fuit, uti refert Plinius. Hinc tota illa regio אי Koptos, i. e. terra Koptos dicta fuit. Nam Ebræis אי *ai*, eſt inſula, provincia, unde forſan ἀΐα Græcorum. Poſtea v. pro Ἄικυπτος dicta eſt Αἴγυπτος, nam κ & γ ſunt literæ commutabiles, ut in Κώβιος *Gobius*, &c. Vide *Coptos*, & de nomis Ægyptiorum, in *Nomi*. Ægyptus à fulminum caſu eſt immunis ob nimium ſolis ardorem; ſiquidem calidi ſicciq; terræ halitus in raras admodum tenueſque, & infirmas nubes denſantur. Plin. 2. 50. Siquidem in Ægypto non pluit. Zechariæ cap. 14. verſ. 28. *Quod ſi familia Ægypti non aſcenderit, neque advenerit, ſuper quos non eſt imber.* Claudianus in *Nilo*.

Felix qui Pharias proſcindit vomere terras,
Nubila non ſperat tenebris condentia cœlum,
Nec graviter flantes pluviali frigore Coros
Invocat, aut arcum variatâ luce rubentem.
Ægyptos ſine nube ferax, imbreſque ſerenos
Sola tenet, ſecura poli, non indiga venti.

Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Te propter nullos tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi.

Lucanus.

Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.

Inde *biulca* Statio, ob nimiam ſiccitatem dicta. Locus eſt in Theb. lib. 4.

Et patris undoſi ſonitus expectat biulca
Ægyptos, donec Pharius alimenta rogatus
Donat agris ——————

Eam ob rem Ægyptus Melæ *terra expers imbrium* dicitur. Seculi a. noſtri admiratores, & hoc quoque antiquorum ſimplicitati adſcribunt. Unâ omnes voce contendunt, imbres in Ægypto non minus frequentes eſſe atque alibi locorum. Alexandriæ n. & in itinere Memphim verſus, pluvias ſe expertos eſſe continentes, oculati & complures teſtes affirmant. Sed deſinant, rogo, boni viri non veteribus, ſed ſibi illudere. In inferiori Ægypto, quæ mari vicina eſt, nonnunquam pluvias deſcendere, non illos fugit. Proclus in Timæum lib. 1. Εἰ καὶ γίγνοιτό ποτε ὄμβρος περὶ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' οὐ περὶ πᾶσαν, ἀλλὰ περὶ τὴν κάτω γίγνεσθαι εἰώθασι. Vide Voſſ. ad Melam, pag. 49.

Ægyptii apud ſe ab orbis primordio primos homines fuiſſe ferunt, cùm propter ſoli fertilitatem, aeriſque temperiem, tùm propter Nilum, qui multa ob limi ubertatem generat animalia, & ſuâpte naturâ nutrit. Nam in Thebaidos agro gignuntur mures, quâ ex re multùm ſtupent homines, cum priorem quorundam partem, pectore tenus animatam, in limo moveri videant, poſteriori nondum inchoatâ, ſed informi. [De quo Ovid. Met. lib. 1. fab. 12.

Sic ubi deſeruit madidos ſeptemfluus agros
Nilus, & antiquo ſua flumina reddidit alveo,
Ætherioque recens exarſit ſidere limus,
Plurima cultores verſis animalia glebis
Inveniunt, & in his quædam imperfecta, ſuiſque
Trunca vident numeris, & eodem in corpore ſæpe
Altera pars vivit, rudis eſt pars altera tellus.

Mela 1. 9. *Nilus glebis etiam infundit animas, ipſâque humo vitalia effingit. Hoc eo manifeſtum eſt, quod ubi ſedavit diluvia, ac ſe ſibi reddidit, per humentes campos quædam nondum perfecta animalia, ſed tunc primum accipientia ſpiritum, & ex parte jam formata, ex parte adhuc terra viſuntur.* Verum hoc eſſe ſuo quoque ſuffragio comprobat Plinius, & murium exemplo oſtendit lib. 9. cap. 58. *Omnibus his*, inquit, *fidem Nili inundatio affert, omnia excedentem miracula: quippe detegente eo muſculi reperiuntur, inchoato opere genitalis aquæ terræque, jam parte corporis viventes, noviſſimâ effigie etiamnum terrenâ.* Teſtis etiam Diod. Siculus lib. 1. cap. 2.] Verùm Pſammeticho regnum adepto, cum inceſſiſſet cupido dignoſcendi qui revera primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii, Phrygas fuiſſe primos, ſe v. ſecundos. Diod. & Herod. vide etiam hac de re hiſtoriam ſcitam & lepidam in *Pſammetichus*.

Ægyptum plerique volunt Nili fluminis invectu paulatim fuiſſe aggeſtam, ac proinde illam Ephorus appellat ποταμόχωστον; Herodotus ἐπίκτητον γῆν, & δῶρον τοῦ ποταμοῦ, Ariſtot. τοῦ ποταμοῦ ἔργον. Atque ex eo ipſo Æthiopes ſeſe Ægyptiis antiquiores eſſe probabant, quòd cum Ægyptus olim eſſet mare, tandem τοῦ Νείλου κατὰ τὰς ἀναβάσεις τὴν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ἰλὺν καταφέροντος *Nilo per exceſſus ſuos limum ex Æthiopiâ ferente*, facta eſſet terra continens. Cui rei probandæ multa afferunt. 1°. Quoties Nilus abundat limi alluvionibus cedere pelagus & removere nonnihil. 2°. In Ægypti montibus conchylia reperiri. 3°. Puteos & fontes quotquot ſunt ſalſam habere & amaram aquam, ac ſi reliquiæ maris in iis ſubſederint. 4°. Denique Pharum inſulam, hodiè ſolùm 7 ſtadiis, aut ad ſummum m. p. ab Alexandriâ diſparatam, Homeri v. ævo noctis & diei curſu ab Ægypto diſtaſſe ut idem teſtatur, Odyſ. δ. verſ. 356. Conſtat tamen Ægyptum ſemper in eodem fuiſſe ſitu; Nam ut cætera taceam, Tanis Ægyptiorum olim regia non procul à Tanitico, Nili oſtio, jam extabat tempore Moſis. Pſal. 78. 12. *Qui mirabilia fecit in terrâ Ægypti, in campo Taneos.* Quin antiquiſſima urbs, in quâ decimus à diluvio Abrahamus diu vixit, Gen. 13. 18. & 23. 2. non niſi ſeptennio ante Tanim fuit condita, Num. 13. 23. Itaque fabularis hiſtoria Iſidis & Ori, & Oſiridis quâ nihil antiquius habent Ægyptii, multorum meminit locorum in infimâ Ægypto, ut quæ illo ævo jam extiterint. Sic in Plutarcho *de Iſide & Oſiride* legas, arcâ incluſum in mare fuiſſe dejectum διὰ τοῦ Τανιτικοῦ στόματος, per Nili oſtium Tanaiticum, & poſtmodum à Buſiride ſepultum, aut ut alii volunt, Taphoſiride: Et Orum Buti educatum, & Peluſium op. ab Iſide conditum. Sed & Trojanis temporibus creditur Menelaus Canobum appuliſſe, unde Pharus aberat ſolum 127 ſtadiis. Itaque falſiſſimum eſt quod ab Homero traditur, à Pharo in Ægyptum noctis & diei curſum fuiſſe, adeoque curſum navis,

——ἣν λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν.
——*Stridens quam ventus pone ſequatur.*

Navis n. integrum diem vento ſecundo procedens, eoque ſtridente & acri, iter emetitur decuplo longius, i. e. pro centum & viginti ſtadiis, ſtadia mille & ducenta. Id. lectorem malo docere Ariſtidis verbis in *Oratione Ægyptiaca.* Κάνωβος φάρου σταδίους εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἀπέχει, καίτοι ναῦς πανημερία θέουσα, ὑπ' ἀνέμου κατὰ πρύμναν πνέοντος, περδήσω ἢ καὶ λιγέως, οὐκ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίους ἀνύσει μάλιστα, ἀλλ' ἴσως μᾶλλον διακοσίους καὶ χιλίους. Sed neque Ægypto quicquam ex Nili alluvionibus conceſſerim; id n. quicquid eſt facile diſſipat continua maris agitatio. Proinde cum Alexandria ſtet ab annis fere bis mille, tamen ſemper eſt litorea, & quantum à Pharo diſtabat olim, tantum hodieque diſtat, nempe ſtadia 7 aut, ut alii, m. p. Ariſtides ubi ſuprà: καίτοι τῆς μὲν ἠπείρου ἀπέχει ἑπτὰ μάλιστα σταδίους. Ammianus lib. 22. *Inſula Pharos, ubi Protea, cum Phocarum gregibus diverſatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille paſſibus diſparata.* Hæc veteres. Nihilo magis credo quod habet Plutarchus in Iſide, omnes Ægypti fontes, & puteos eſſe amaros. Fontem Solis prope Heliopolim multi deſcribunt; ſed amarum eſſe nullus obſervat, ut neque quenquam alium in Ægypto, quod quidem ſciam. Jam quod de conchyliis in ſummitate montium præter Plutarchum Herodotus etiam tradit, malo referre ad ſigna generalis inundationis, quæ in diluvio contigit. Quo mirè faciunt hæc Theophraſti apud Philonem *de mundi perennitate*: Σημεῖα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐναπολελεῖφθαι θαλαττώσεως, ψηφῖδάς τε καὶ κόγχας καὶ ὅσα ὁμοιότροπα πρὸς αἰγιαλοὺς εἰώθασιν ἀπεκβάλλεσθαι, h. e. *priſtina inundationis ſigna ſupereſſe calculos, & conchas, & quæcunque hujus operis æſtuante mari ſolet ad litus ejici.* Itaque etiam in Numidia Pomponius lib. 1. cap. 6. aliquid obſervat ſimile. *Interius*, inquit, *& longè ſatis à litore (ſi fidem res capit) mirum ad modum ſpinæ p ſcium, muricum, oſtreorumque fragmenta, ſaxa attrita (uti ſolent) fluctibus, & non differentia marinis, infixæ cautibus anchoræ. Alia & hujuſmodi ſigna, veſtigia effuſi olim uſque ad ea loca pelagi, in campis nihil alentibus eſſe inveniriq; narrantur.* Et Ovid. Met. 14.

——*Vidi factas ex æquore terras,*
Et procul à pelago conchæ jacuere marinæ,
Et vetus inventa eſt in montibus anchora ſummis.

De Ægypto plura qui volet, præter Geographos, Herodotum, Diodorum, Plutarchum, Ariſtidem, Heliodorum conſulat. Admirabiles adeo fuere in nectendis machinis Ægyptii, ut hinc tractum fuerit proverbium.

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

De verſutis, & ut ait Plautus, conſutis dolis dictitatum. Torqueri poteſt & in perplexas ſophiſtarum argutias, ac ſyllogiſmorum inexplicabiles labyrinthos, aut in Sycophantes & delatores, qui vera falſis permiſcendo, nectunt

calumnias

calumnias. Ægyptii præterea quòd geſtandis oneribus quæſtum non ſatis honeſtum factitare conſueverint (unde & Ἀχθοφόροι dicti) in jocum proverbialem abierunt, hoc adagio.

Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ᾽ ἂν οὐδ᾽ ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

De moleſtis dici ſolitum, ac moribus intolerandis, ſeu faſtu præturgidis. Suidas. Huic affine eſt, *Ægyptius laterifer*, Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. Ariſt. in *Avibus*. Quadrare videtur in ſordidum, atque infimæ ſortis hominem, vel potius in eum qui moleſtis negotiis (putà LEXICIS CONFICIENDIS) premitur.

Ægyptios *vanam gentem, & novandis, quam gerendis rebus aptiorem* vocat Q. Curtius l. 4. Syneſius in encomio calvitii per tranſlationem Αἰγυπτιάζειν pro *doloſe agere* uſurpat. Etymologus: Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανουργεύειν, καὶ σκυθρωπάζειν. Strabo lib. 17. ἀνθρώπους ἀπολέμους vocat *homines imbelles*, h. e. ad rem gerendam ineptos. Polybius lib. 15. ait eſſe *hoc Ægyptiis hominibus innatum, ut dum fervent irâ mirum in modum ſint crudeles.* Plinio in Paneg. appellantur *ventoſa* & *inſolens natio.* Philo in Flaccum ſcribit eſſe Ægyptios naturà irritabiles, & è minimâ ſcintillà ſuetos magnas ſeditiones accendere. Et Vopiſcus in Saturnino: *Sunt Ægyptii viri ventoſi, furibundi, jactantes, injurioſi, atque adeo vani, liberi, novarum rerum uſque ad cantilenas publicas capientes.* Et mox ex Epiſtola Adriani: *Ægyptum totam didici levem, pendulam, ad omnia famæ momenta volitantem, &c. Genus hominum ſeditioſiſſimum,* Ergo Suetonio teſte, veritus eſt Cæſar *Ægyptum provinciam facere, ne quandóque violentiorem præſidem nacta, novarum rerum materia eſſet.* Sen. de Conſ. *loquax & ingenioſa in contumelias præfectorum provincia.* Herodianus lib. 4. *Ægyptii ſunt homines naturà dicaces, & facti ad cavillos, aut jocos dicendos. Jaciuntur in eos qui eminent multa, quæ ipſis gratioſa, aut venuſta videntur, ſed mordent & pungunt in quos jaciuntur.* Eorum in utravis conditione impotentiam innuit Achilles Tatius lib. 4. Ἀνὴρ γὰρ Αἰγύπτιος, καὶ τὸ δειλὸν ὅπου φοβεῖται, δεδούλωται, καὶ τὸ μάχιμον ἐν οἷς θαρρεῖ, παροξύνεται· ἀμφότερα δὲ οὐ κατὰ μέτρον, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀσθενέστερον δυστυχεῖ, τὸ δὲ προπετέστερον κρατεῖ. Horum in mortuis ſepeliendis mos iſte perhibetur.

——————————*Ægyptia tellus*
Claudit odorato poſt funus ſtantia ſaxo
Corpora, & à menſis exanguem haud ſeparat umbram.

Ita Silius lib 13. ubi ſis vide Dauſquium. Pictæ veſtis artem exercuerunt diligenter & egregie. Lucanus:

Quod Niloris acus compreſſit pectine ſerum
Solvit, & expanſo laxavit ſtamina velo.

Martialis. *Quando eques, & picti tunica Nilotide Mauri.*

Ælana, urbs Arab. Petr. ad intimum fere ſinûs Arabici receſſum, ubi ſinûs *Ælaniticus* à Sinâ M. 60. m. p. diſt. Stephano Αἴλανον dicitur. Glaucus *vicum* appellat Arabicôn, lib. 3.

Elter hodie Villanovano, *Aila*, v. Nigro. Ἐλανίτης μυχὸς, dicitur Ptolemæo, quem Plin. ſcribit aliis *Ælenaticum*, ab Artemidoro *Aleniticum*, & à Rege Juba *Elaniticum* nominatum. *Leanites* Agatharchidi dicitur. Vide Boch. Geogr. Sacr. p. 761. & Lipenium de Solomonis navigatione Ophiriticâ, Sect. 2. p. 115. lin. 65. oo. lat. 29. 51.

Ælesburia, Op. Angl. in Buckingamiæ Com. ad flu. Tamam, ab Oxonio 15. m. p vulgò *Ailsbury*.

Æleſhamia, *Aylſham*, Op. Angl. in Norfolcia, 8. mill. à mari Germ. quot à Norvico.

Ælia, Jeruſalem ita cognominata: quod eam *Ælius* Adrianus Imp Rom. reſtaurari curavit. Steph.

Ælia Ricina, urbs Piceni exciſa ad Potentiam flu. cujus rudera etiam *Recina rouinata* dicuntur, ei ſucceſſit Recinetum urbs Epiſc. Piceni in colle 6. m. p. ab orà maris Adriatici.

Ælius pons, *Ponte de S. Angelo* Martiano, pons Romæ, quo in Vaticanum ex urbe itur apud molem Adriani.

Æluæones Ptol. *Helvecones* Tacito, pop. Germ. in Pruſſiâ quorum urbs *Elbing*, à Gedano 9. leuc. in Bor.

Æmarorum mons, *Montlimar*, urbs Delphinatûs in colle non longe à Rhodano, 2. leuc. à Vivario, & 4. à confin. Provinciæ in Bor.

Æmathia, vide *Emathia.*

Æmilia, reg. Italiæ, partem Langobardiæ Ciſpadanæ, & Romandiolam complectens, ab Arimino Placentiam uſque protenſa. Mart lib. 6.

Funde tuo lacrymas orbata Bononia Rufo,
Et reſonet totâ planctus in Æmilia.

Æmilia via ab *Æmilio* Conſ. ſic dicta eſt; ab Arimino uſq; ad Aquileiam, & à Piſis per Hetruriam Dertonam uſque urbem protenſa. Mart l. 3. ep. 4.

Romam vade, liber; ſi veneris unde requiret,
Æmiliæ dices de regione viæ.

Æmilius pons, qui & *ſublicius*, pons Romæ à conditore ſic dict. à quo lapideus conſtructus, nunc exciſus, & *Marmorato* dictus. Juvenal Sat 6.

Cum tibi vicinum ſe præbeat Æmilius pons.

Æminium, *Agueda*, op. Portugalliæ ad flu. cogn. de quo Plin. ait illum à Minio flu. 200. m. p. in auſt. diſtare, qui & *Agueda* quoque dicitur; op. v. à Conimbrica urbe 11. leuc. abeſt in Bor. Portum urb verſus.

Æmonia, reg. Græciæ ab *Æmo* M. cui propinqua eſt, ſic dict. vel ab *Æmone* Deucalionis filio, alio nom. *Theſſalia.* Inde *Æmonius* pro *Theſſalico*, Ovid. Triſt. 3. 11.

Hector erat tunc cum bello certabat, & idem
Tractus ab Æmonio non erat Hector equo.

Idem lib. 4. eleg. 1.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles
Æmonia curas attenuâſſe lyrâ.

Æmonia, Hiſtriæ urbem, ac hodie *Citta Nova* vocatam ſcribit Leander. Ego v. quis veterum hujus urb. in Hiſtriæ regione ad mare ſitæ meminerit, ignoro. *Æmoniam* Pannoniæ urbem habet Plinius, & *Æmoniam* quoque in Noricis quam Jul. Capitolinus *Hæmoniam* vocat. Ptolemæus *Emoniam* urbem ſtatuit inter Italiam & Noricum, quam eandem eſſe puto cum *Æmonia* Plinii. Hanc Moletius *Clemona* dicit vocari, at cum Simlero potius credam Carniolæ eſſe caput, vulgò *Igg*, teſte Lazio, quod hodie etiam *Leubach* dicitur, & vulgus Latinum *Lubianum* nominat. In eà n. urbe extat vetus Romana inſcriptio, in qua *Æmoniæ* fit mentio.

Æmus, vide *Hæmus.*

Ænaria, inſula in ſinu Puteolano, nunc *Iſchia*, ab oppidi coxendicis imaginem præferentis, in monte figurà. Cornel. Severus in deſcriptione Ætnæ ex Scaligeri recenſione.

Dicitur indiciis flagrans Ænaria quondam
Nunc extincta ſuperque ſatiſque, Neapolin inter
Et Cumas locus eſt, multis jam frigidus annis.

Stat. 3. Sylv.

Ænariæque lacus medicos, Statinaſque renatas.

Plin. 3. 6. *Ænaria*, inquit, *à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed à figlinis doliariorum.* Quæ omnia, inquit Bochartus, ſunt perabſurda. Neque n. Homerus Inarimen dixit (licet id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, aliique.) ſed diſtinctis vocibus Εἰν Ἀρίμοις. Et ab *Æneâ* non diceretur *Ænaria*, ſed *Ænearia*, aut *Æneia* potius, & à doliis *Pithuſa.* At à ſimiis eſt Pithecuſa, ut in Africa Pithecuſæ, de quibus Diodorus lib. 2. Ἐνέβαλεν εἰς χώραν ἔχουσαν πλῆθος πιθήκων, καὶ πόλεις τρεῖς τὰς ἀπὸ τούτων τῶν ζώων ὀνομαζομένας, εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον τῆς διαλέκτου μεθερμηνευομένας Πιθηκούσας. h. e. *regionem invaſit ſimiis ſcatentem, & tres urbes ab illis animalibus denominatas, quas Græcæ linguæ more Pithecuſas interpreteris.* Sic Pithecuſam inſulam dici volunt à Cercopibus, in ſimias à Jove mutatis, ac deinceps eò tranſlatis. Ita Lycophron in Caſſandrâ. Ovid. Met. 14. fab. 3. & Phavorinus in Κέρκωψι & Νῆσος γιγάντων, ubi uſurpat ipſa verba Scholiaſtis in Lycophronem. Quin & *Ænariæ*, vel *Enariæ* potius nomen eòdem refert Servius in Æn. 8. à magno Salmaſio ſic emendatus; *Inarime nunc Enaria dicitur*, &c. *quia in eam ad contumeliam ſimiæ miſſæ ſunt, quas Græcorum linguâ ἄρρινας, i. e. enares dicunt, ob quam cauſam Pithecuſam etiam vocitant.* Nempe ut *ſimius* dicitur quia *ſimus* eſt, ita *enaris*, quia *ſine naribus*; *enaris* n. eſt ut *elumbis*, *elinguis.* Itaque ab *enaribus*, i. e. ſimiis, Ἠναρία *Enaria* ſcribendum, quomodo legere eſt in Plutarchi Mario. Hæc Bcohartus. Iſ. Voſſius autem ridiculum eſſe ait Salmaſium cum *Enariam* dici jubet, ac dictam ſcribit ab *enaribus*, i. e. ſimiis, quia ſunt *ſine naribus.* Locum Servii quem adfert ex Strabone emendandum vel puer videat. Ab ærifodinis dicta eſt hæc inſula, ut n. ab *ære* fit *ærarius*, ſic ab *aheno* facta eſt *Ahenaria* vel *Ænaria*, prodigioſæ ſiquidem fertilitatis eſt hæc inſula, non iis tantum quæ ſummâ tellure naſcuntur, ſed & metallis adeò abundat, ut tota auro, argento, ære, ferro, ſale, aliiſque foſſilibus videatur ſubſterni, ut mirum prorſus ſit tantam varietatem in tam brevi ſpatio naturam incluſiſſe. Verum poſtquam auri illic detectæ ſunt venæ, veriſimile eſt deſiiſſe incolas æra ſcrutari, quorum tamen copiam aquæ è viſceribus inſulæ prodeuntes ipſo odore ac guſtu teſtantur.

Ænarium, Jovis lucus in Achaiâ juxta Olenum op. in quo Achæi de rebus communibus conſulturi conveniebant. Strabo lib. 8.

Ænea, vel *Æneia*, Macedoniæ urbs, 15. m. p. à Theſſalonica adverſus Pydnam poſita, fertili agro, ut eam deſcribit Livius; *Moncaſtro* hodie vocari ſcribit Nardus. Ab Æneâ, conditam ait Liv. lib. 4. Ejus meminit Herodotus lib. 7.

Æneia,

Ænia, *Moncaſtro* Nardo, op. Macedoniæ, à Theſſalonicâ 15. m. p. in auſt. Pydnam verſus.

Ænianes, pop Epiri inter Ætolos & Moloſſos, *Ænienſes* Plinio, quorum urbs Joanna, nunc *Janna* eſſe videtur.

Æni pons. Vide *Oeni pons*.

Æneauma, mons excelſus Æthiopiæ verſus meridiem, æternis ignibus ardens. Mela 3. 9. Sed hodie in pleriſque exemplaribus Θεῶν ὄχημα legitur. Ex Annonis periplo hauſit Pomponius, qui tamen non dicit hunc montem perpetuis ignibus flagrare, ſed noctu tantùm talem apparuiſſe, verba ejus hæc ſunt, Τέτταρας δὲ ἡμέρας φερόμενοι, νυκτὸς τὴν γῆν ἀφεωρῶμεν φλογὸς μεστήν. ἐν μέσῳ δ' ἦν ἠλίβατόν τι πῦρ τῶν ἄλλων μεῖζον, ἁπτόμενον, ὡς ἐδόκει, τῶν ἄστρων. τοῦτο δ' ἡμέρας ὄρος ἐφαίνετο μέγιστον, Θεῶν ὄχημα καλούμενον. Mons iſte hodie *Sierra Liona* appellatur, adeo altus, ut à ducentis & amplius m. p. nonnunquam ſit conſpicuus. Latera ejus perpetuo virent odoratis omnis generis arboribus; vertex æternis incingitur nebulis, quas ne ardentiſſimus quidem Sol unquam diſpellere, ac vix perrumpere poſſit. Hinc fit ut continuis fulminibus ac tonitruis, noctu præſertim, percutiatur, quorum fragor à navigantibus ad 50. m. p. exaudiri poteſt. Sonitum iſtum Luſitani aſſimularunt leonum rugitui, ac eapropter monti nomen indidere *Sierra Liona*. Iſ. Voſſius.

Ænon, locus Palæſtinæ ad Jordanem flu. ubi D. Jo. Baptiſta baptizabat, à Scythopoli 8. m. p. in Auſtrum.

Ænona, civitas Illyrici. Plin. 3. 21. *Nona* Nigro.

Ænos, op Thraciæ liberum, *Enos* Sophiano. Poltymbriam vocat Apollodorus apud Stephanum, cui etiam Ἄψυνθος dicitur, quem vide in Αἶνος. Ab Æneâ conditum ſcribit Mela long. 52. 56. lat. 42. 30.

Ænus, flu. Rhætiæ. Vide *Oenus*.

Æolia, vel *Æolis*, Aſiæ propriè ſic dict. reg. mari Ægæo expoſita, inter Troadem ad arctos, & Ioniam ad merid. pop.

Æoles, ab *Æolo* Hellenis filio dicti, qui relicta patria in Aſiam trajecerunt, ſedibuſque in Myſia min. fixis, *Æolidem* vocarunt, quæ *Sarcum* hodie dicitur, teſt. Caſtaldo. Dionyſius:

Τὴν δὲ μετ' Αἰολίδος παρεκτέταται ἤθεα γαίης
Αἰγαίου παρὰ χεῖλος, ὑπὲρ μέγαν Ἑλλήσποντον.

Æolia celebratur à Poetis pro ventorum patria, eò quod inſulares venti varii ſint, eſt enim αἰόλος *varius*. Virg. Æn. 1.

——*Loca fœta furentibus auſtris Æoliam venit.*

Æoliæ, 7. inſ. inter Ital. & Sicil. quarum nomina ſunt, *Lipara*, *Hiera*, *Strongyle*, *Didyme*, *Ericuſa*, *Phœnicuſa*, & *Euonymos*. Dicuntur etiam *Hephæſtiades*, & *Vulcaniæ*. *Plotas* appellari ſcribit Dionyſius in his.

Τὴν δὲ μετ' Αἰόλου εἰσὶ περίδρομοι ἐν ἁλὶ νῆσοι,
Ἑπτὰ δὲ οἱ ταί γ' εἰσὶν, ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταὶ,
Οὕνεκα μέσσην ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.

Æpea, urbs Cretæ Steph. Αἴπεια πόλις Κρήτης.

Æpy, urbs Elidis in Peloponneſo, Pſophidi urbi finitima, ſub ditione Neſtoris. Hom. Il. 2. Steph. Meſſeniæ urb. facit. Stat. 4. Sylv. *Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.*

Hom. ubi ſupra. Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπυ. Hinc *Æpytius*. Statius loco prænominato:

Æpytios idem ardor agros, & Pſophida celſam.

Heſychius. Αἰπὺ, τὸ ὑψηλὸν, καὶ πόλις τῆς Πύλου.

Æquana juga, montes Picentum, Vico ac Surrento urbibus imminentes (hodie *Montagna di Sorrento*) ſic ab *Æqua* urbe exciſà, cui Vicus ſucceſſit, nominati, quam Ortelius cum *Æeanâ* urbe longè diverſâ confundit: quo nomine etiam urbs ipſa *Æquana* nominatur, nunc *Vico di Sorrento*. Sil. lib. 5.

Æquana, & Zephyro Surrentum molle ſalubri.

Æqui, pop. in Latio, qui Tiburi montes imminentes incolebant. *Æquiculæ* Virgilio. Æn. 7.

Horrida præcipuè cui gens, aſſuetaque multo
Venatu nemorum, duris Æquicula glebis.

Silius Ital. lib. 8.

Quique Anienis habent ripas, gelidoque rigantur
Simbruvio, raſtriſque domant Æquicola rura.

Populi Æquicoli Ovidio Faſt. 3.

Quintum Laurentes, bis quintum Æquicolus acer.

Æquiculani v. Plinio. *Æcani* autem Stephano pag. 53. ac Dion. Halic. Vid. Cluv. de Ital. An. l. 2. c. 16.

Æquilium, Carnorum Venetæ ditionis urbs, *Citta nova* Leandro.

Æquimelium, locus Romæ, ubi domus Sp. Melii (ob frumenti largitionem, in ſuſpicionem affectatæ dominationis venit) ſolo æquata fuit. Vide Gronovii diſſert. epiſt.

Æquinoctium, Pannoniæ infer. op. *Viſchmund* Simlero.

Æquum, op. Dalmatiæ mediter. à Salona 21. m. p. in Cæc. ab Epidauro 44. in Bor. *Clucci* ſeu *Cluzzi* Villanovano. *Chognitz* v. Jacobo Luccaro Raguſæo. long. 42. 50. lat. 42. 30.

Æræ, urbs Macedoniæ, alia Ioniæ, tertia juxta Helleſpontum. Steph.

Æria, op. Gall. Narb. in Delphinatu ad Rhodanum. *Aire* hodie, teſte *Cognato*, al. *L'Oriol*. long. 25. 33. lat. 43. 40. Item op. Belgii in Arteſia, ad Lyſam flu. non longè à Tervannâ inter Audomarum & Bethuniam, vulgò *Aire*.

Æroſa, Cyprus olim ſic dict. quod in eâ plurimum *æris* naſcatur. Sext. Pompeius.

Æſagea, montis nomen. Hom. hymn. in Apoll.

Καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα, καὶ Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ.

Æſapus, vel *Æſepus*, flu. Lyciæ in Aſiâ ex Ida monte profluens, ac in Helleſpontum apud Cyzicon urb. influens. *Spiga* in tabb. recentioribus dicitur.

Æſar, vel *Æſarus*, flu. M. Græciæ juxta Crotonam. Ovid. Met. 15. *I pete diverſi lapidoſas Æſaris undas.*

Hinc *Æſareus*. Idem ubi ſupra:

Invenit Æſarei fatalia fluminis ora.

Αἴσαρος Græcis dicitur. Male ergo *Æſeris* multi ex vetuſtioribus codices, & pejus *Hæſaris*: Dionyſius:

Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσι.

Hyliam à Thucyd. appellari putat Leander, qui dicit eum hodie *Eſaro* vocari. Vide Cluv. Ital. Ant. 4. 15.

Æſaris, Thuſciæ flu. Vide *Auſer*.

Æſernia, vel *Eſernia*, vulgò *Sergna* & *Iſernia*, Samnitum urb. in Italia. Sil. lib. 8.

Et quos aut Rufræ, aut quos Æſernia, quóſque
Obſcura incultis Herdonia miſit ab agris.

Pop. *Æſernini*. lon. 38. 07. lat. 41. 43. Diſtat à Vulturno 4. m. p. ad rad. Apennini M.

Æſia, *Oyſe*, flu. Gall. Belg. inter Campaniam & Picardiam. in Sequanam fluens. Vide *Oeſia*.

Æſica, pagus Albionis in Cumbria. *Netherby* Camdeno. Eſt autem in litore maris Hibernici 35. m. p. à Lancaſtria in Circ. & ferè 30. ab orâ Manniæ in ort.

Æſis Umbriæ civit. Ptolemæo Αἶσις, at Straboni Αἴσιον, unde Plinio oppidani ſunt *Æſinates*. Idem 11. 42. quod eſt de optimi caſeorum generibus, *Æſinatem* ex *Umbria* laudat. Long. 37. 00. lat. 43. 35. Item Umbriæ flu. Strab. lib. 5. diſertis literis eſt Αἶσις, & ita Latina vox apud Plinium. At apud Melam 2. 4. corrupte *Eſis*; & apud Ptol. obliquus caſus τοῦ Αἰσίου pro τοῦ Αἴσιος Plut. in Pompeio τὸν Ἄρσιν habet pro Αἶσιν. Apud App. verò Civit. lib. 1. Αἴσιος ποταμὸς Sil. l. 8.

Queis Æſis regnator erat, fluvióque reliquit
Nomen, & à ſeſe populos tum dixit Aſilos.

Vulgo *Eſino* dicitur, & in mare Adriaticum ſe exonerat inter Anconam, & Senogalliam.

Æſium, *Æſis*, Ptol. vulgo *Jeſi*, urbs Piceni ad Æſim flu. in colle 12. mill. à Senogallia in merid. à Fabriano autem 18. in Cæc.

Æſſiſium, ſeu potius *Aſſiſſium* urbs Umbriæ, 5. mill. ab Æſio flu. in Eurum Fulginium verſus 9. *Aſſiſi* Leandro.

Æſonenſes, pop. Hiſp. citer. quorum op. *Æſona*, nunc *Iſſona* pag. Catalauniæ. teſte Andreâ Schotto.

Æſula, op. Italiæ in monte, inter Tibur & Preneſte. Horat. 3. 29. *Ne ſemper udum Tibur, & Æſulæ*
Declive contempleris arvum.

Æthale, vel *Æthalia*, inſ. maris Tyrrheni ante Populonium, inde 10. m. p. diſtans. Vulgo *Elba*. Vide *Ilva*.

Æthiopia, incolis *Abexin*, & *Abiſſia* noſtris, reg. Africæ ampliſſima, cis & ultra *Æquatorem* extenſa, gemina. *Una* ſub Ægypto, inter Nilum & ſin. Arab. late patens, in quà Meroe inſ. cujus urb. primariæ olim *Napata*, *Meroe*, & ad ſin. Arab. *Ptolemais*, & *Adule*; *Dyre*, *Moſylon* & *Aromata* ad ſin. Barbaricum. *Altera* ultra Æquatorem, veteribus non ſatis cognita. Pop. *Æthiopes*, omnium hominum primi, ut veteres Ethnici crediderunt. De quibus vide Diod. Sic. lib. 4. Hos Iſidorus à Chus, filio Cham ortos fuiſſe ſcribit. Bochartus v. 10. Argumenta profert, quibus *Lud* eſſe Æthiopiam, & *Ludæos* Æthiopes eſſe probet. Horum nigror ſec. Plinium ex vicini ſyderis ardore provenit. Ovidius v. hanc nigredinem ad mundi conflagrationem in fab. Phaethontis refert. Met. 2.

Sanguine tum credunt in corpora ſumma vocato
Æthiopum populos nigrum traxiſſe colorem.

Longe alia mens Iſ. Voſſio notis ad Pom. Melam, cujus verba in Lectoris gratiam apponam. Verſa eſt, inquit, conſuetudo in naturam, quod etiam Macrocephalis olim contigiſſe author eſt Hippocrates: quanto iis longius eſſet caput, tanto generoſiores habebantur: infantum itaque ex utero demum prodeuntium capita primo manibus, deinceps etiam faſciis comprimebant, ut ſphærica & naturali exuta, longam induerent figuram. Hoc ut fieret, primo arte opus fuit,

deinceps

deinceps v. conſuetudo abiit in naturam, ac etiam abſque curaturâ capita inſtar columellæ longa habuere. Nec aliam eſſe exiſtimo rationem nigritiei Æthiopum; qui non omnino erant atri, quod eſt turpe illis, ſed ſuccis & unguentis nigricantibus (hæc ſunt Æthiopum ceruſſæ) fuſcum colorem atro permutarunt. Tranſiit & hìc ars in naturam, quique olim erat artificialis, is nunc eſt naturalis color. Hæc ille. Apud hos Æthiopas Dii, Deæque convivari ſolebant. Hom. Iliad. 1.

Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.

Papinius Theb. 5.——*Arcanâ ſic fama erumpere portâ*
Cælicolas, ſi quando domos, lituſque rubentum
Æthiopum, & menſas amor eſt intrare minores
Dant fluvii, monteſque locum, tum terra ſuperbit
Greſſibus, & paulum reſpirat cælifer Atlas.

Quod falsè arridet ſuo more Lucianus in Philop. Τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνδιαχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεκ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλικοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνης ἄξια. Notandum autem (quod ſupra innuimus) duas olim fuiſſe *Æthiopias*, ſec. Homericum illud Odyſ. α.

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Hinc Author de Mirabilibus Sacræ Scripturæ lib. 1. *Æthiopiam alteram eſſe in multis locis hiſtoriarum ſcripturæ deſcribunt, de qua in eccleſiaſtica hiſtoria ſcribitur, quod ex parte Indiæ adhæret.* Quid quod *Chaldæam* etiam *Æthiopiæ* nomine comprehendiſſe veteres putantur? Siquidem Corn. Tacitus de Judæorum antiquitate verba faciens Hiſt. lib. 5. ait eos *Æthiopum* prolem fuiſſe, quorum majores ab Ur Chaldæorum proveniſſe cognoſcimus. Strabo itidem *Phœniciam* à nonnullis *Æthiopiam* vocari author eſt, lib. 1. Ἔνιοι δὲ καὶ (inquit) τὴν Αἰθιοπίαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Φοινίκην μετάγουσι. Huc facit Homericum illud Odyſ. 4.

Αἰθίοπας θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς.

Æthicus etiam Tigridis flu. caput in Æthiopia collocat. *Fluvius Tigris*, inquit, *etiam ipſe de monte Caucaſo quaſi viſitur cum æſtivis temporibus ſub humo eum deſuper Æthiopiam currere ex viriditate ſuperni ceſpitis prodatur.* Quinimo Sagri vel Zagri incolæ (mons is eſt trans Tigridem) Æthiopum natio perhibentur. Heſychius Σάγραι, ἔθνος Αἰθιόπων. Porrò τὰ μέρη τῶν Ἐλυμαίων in Æthiopia ponuntur ab Epiphanio in Anachoret. n. 58. Suſianæ etiam incolæ olim inter Æthiopas habebantur. Memnon n. qui à Suſis ad bellum Trojanum, in Priami auxilium pervenit, *Æthiopum* rex ab Heſiodo vocatur, in Theog.

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα.

Unde Pind. Olym. Od. 2. eum vocat Ἀοῦς παῖδ' Αἰθίοπα. de quo Virgil. Æn. 1.

Nunc quibus auroræ veniſſet filius armis.

Æthuſa, quæ & *Æguſa* Plin. inſ. Siciliæ. Sed apud Ptol. diverſæ ſunt. *Æthuſa* enim *Limoza* Fazello dicitur inter Melitam & Africam ſita. *Æguſa* v. *Favognano* nominatur, Lilybæo prom. proxima, inter Hieram & Phorbantiam 10. m. p. diſtans à Drepano urbe 20. in Africum.

Ætinium, *Ætino* Moletio & al. op. Macedoniæ, quod *Athenæum* Livio dicitur, Triccæ urbi, apud Theſſaliæ fines, finitimum.

Ætna, *Mongibello*, mons Siciliæ max. & notiſſimus ob ignes quos emittit. Altitudinis eſt 8. mill. circuitus autem 60. diſtat 15. m. p. à Catana, & 50. à Meſſanâ. An. 1669. quatuor flu. igneos emiſit, quamplurimis locis in viciniâ vaſtitatem afferens, præſertim in agro Catanenſi, ubi 15. caſtra concremata ſunt. De variis ejus incendiis lege Cluverium. Virgil. Geor. 1.

——*Quoties Cyclopum effervere in agros*
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumque globos, liquefactaque volvere ſaxa?

Silius Ital. lib. 14.

Aſt Ætna eructat tremefactis cautibus ignes
Incluſi gemitus, pelagique imitata furorem
Murmure per cæcos tonat irrequieta fragores
Nocte, diéque ſimul, fonte à Phlegethontis ut atro
Flammarum exundat torrens, piceáque procella
Semiambuſta rotat liquefactis ſaxa cavernis.

Heſychius: Αἴτνη, πῦρ ὡσεὶ ποταμὸς χεόμενον ἐν Σικελίᾳ. Circa radices amœniſſimus eſt multis fontibus & fruticibus. Quare autem flammas evomat Trogus Pomp. l. 4. explicat his verbis. *Siciliæ terra eſt cavernoſa, & fiſtuloſa, quo fit ut ventorum fluctibus pateat, unde ignis concipitur, intrinſecus ſulphur habet & bitumen, ubi ventus per ſpiramenta cavernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem, ſic Ætnæ durat incendium, motus ergo ventorum cauſa eſt incendii.* Ovid. Met. 15.

Nec quæ ſulfureis ardet fornacibus Ætna
Ignea ſemper erit, neque enim fuit ignea ſemper.
Nam ſive eſt animal tellus, & vivit, habetque
Spiramenta locis flammam exhalantia multis,
Spirandi mutare vias, quotienſque movetur,
Has finire poteſt, illas aperire cavernas:
Sive leves imis venti cohibentur in antris
Saxaque cum ſaxis, & habentem ſemina flammæ
Materiem jactant, ea concipit ictibus ignem, &c.

Catullus: *Cum tantum arderem, quantum Trinacria rupes.*

Ovid. Met. 13. *Uror enim, læſuſque exæſtuat acrior ignis,*
Cumq; ſuis videor tranſlatum viribus Ætnam
Pectore ferre meo.

Idem in epiſt. Sapph.

Me calor Ætnæo non minor igne tenet.

Seneca in Hippolyto:

Et ardet intus qualis Ætnæo vapor
Exundat antro.

Cæleſtem columnam eam vocat Pindarus. *Ætna*, inquit Bochartus, vel eſt אתונא *attuna*; h.e. *caminus*, *fornax*; vel אתונא, hoc eſt, *caligo.* Primæ originationi favent hæc Poetarum loca. Virg. Æn. 3.

——*Ingentemque inſuper Ætnam*
Impoſitam ruptis flammam expirare caminis.

Seneca in Hippolyto:

Et qui furentes ſemper Ætnæis jugis
Verſat caminos.

Idem in Thyeſte:

Ignis Ætnæis reſidens caminis.

Idem in Hercule Oetæo:

Feret Ætnæos inde caminos.

Idem in Hercule inſano:

——*acrior mentem excoquit*
Quàm qui caminis ignis Ætnæis furit.

Claud. Mar. Vict. l. 2.

Non aliter quam dum ruptis ſæva Ætna caminis
Egerit immiſtis ſtridentia ſulfura flammis.

Hos *caminos* Græci ἰπνοὺς vocant. Schol. Ariſt. in Veſpis: ἴπνος κυρίως ὁ κάμινος, adducitque Æſchylum qui cum relatu ad Ætnam: Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο. Poſterius etymon firmare videtur Lucretius lib. 6.

Funditus ardorem longè, latéque favillam
Differt, & craſſa volvit caligine cælum.

Ætnam pulcherrimè deſcripſit Corn. Severus; optimè autem Virgil. & breviſſimè Æn. 3.

——*Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,*
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem
Turbine fumantem piceo, & candente favillâ,
Attollitque globos flammarum, & ſidera lambit:
Interdum ſcopulos, avulſáque viſcera montis
Erigit eructans, liquefactaque ſaxa ſub auras
Cum gemitu glomerat, fundóque exæſtuat imo.

Super hunc montem ignem ſimul & nivem videas. Sil. l. 14.

Sed quanquam largo flammarum exæſtuat intus
Turbine, & aſſiduè ſubnaſcens profluit ignis;
Summo cana jugo cohibet (mirabile dictu)
Vicinam flammis glaciem, æternóque rigore
Ardentes horrent ſcopuli. Stat vertice celſi
Collis hyems, calidâque nivem tegit atra favilla.

Claudian. de Rap. Proſ. lib. 1.

Sed quamvis nimio fervens exuberat æſtu,
Scit nivibus ſervare fidem, paritérque favillis.
Dureſcit glacies tanti ſecura vaporis,
Arcano defenſa gelu, fumóque fideli
Lambit contiguas innoxia flamma pruinas.

Solin. cap. 11. *In illa ferventis naturæ pervicaciâ miſtas ignibus nives profert.* Denique Strab lib. 6. ἔστι δὲ τὰ ψιλὰ τὰ ἄνω χωρία, καὶ τεφρώδη, καὶ χιόνος μεστὰ τοῦ χειμῶνος. Arboribus conſitum etiam hunc montem innuit Theocritus, cui πολυδένδρεος Αἴτνα dicitur. Eſt etiam civit. Siciliæ ad rad. Ætnæ ſita, *Ineſſum* prius dicta, ab Hierone condita. Steph. vulgo *Centorbe*, Leandro autem *Atorno*, *Maſcali* v. Fazello; Populi *Ætnenſes.* Ponitur *Ætnæus venator* pro inutili. *Ætnæus Cantharus* pro ingenti. Item *Ætnæus* cognomen Vulcani.

Ætolia, Achaiæ reg. Epiro, Acarnaniæ, & Locris finitima. *Hyanthis* olim dicta fuit, teſte Steph. Cic. in Piſonem: *Ætoliam, quæ procul à barbaris disjuncta gentibus, in ſinu pacis poſita, medio fere Græciæ gremio continetur, decedens miſeram prodidiſti.* Dionyſ. in Perieg.

Τῆς δ' ὕπερ ἐς νότον εἶσιν ὑπὸ σκοπιὴν Ἀραχύνθου
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα, τοῦ διὰ μέσσου
Σύρεται ὁλκὸν ἄγων Ἀχελώϊος ἀργυροδίνης.

Ubi Schol. Ἰστέον δὲ ὅτι Αἰτωλοὶ μὲν τὸ ἔθνος ἀπὸ τοῦ

Αἰτωλοῦ υἱοῦ Ἐνδυμίωνος. Ovid. Amor. 3. 5.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Artinia hodie, teſte Nicetâ, & *Lepanto*. Ætoli autem petaces erant & improbi, adeo ut qui tales eſſent proverbio *Ætoli* dicerentur, teſte Stephano, à *petendo omnia*, Græcè αἰτεῖν ὅλον, ut quidam nugari amant. Vide Plin 4.2.

Ætuatii, Helvetiæ pop. *Ætuates* Cæſari, quorum urbs *Faveſch* ad Rhenum flu. 3. leuc. ab Uriâ ſeu Tauro urbe.

Æx, inſ. ſcopuloſa in mari Ægæo inter Tenedum & Chium, quæ capræ ſpeciem procul aſpicientibus præbet, unde & nomen accepit. Αἲξ enim Græcè *capram* ſign.

Æxones, Atticæ pop. dicacitate, maledicáque virulentiâ inſignes, adeo ut Αἰξωνεύεσθαι ſignatum verbum ſit quo denotetur intoleranda mordacitas.

Africa, quæ & *Libye* Græcis dicitur, ab α privat. & φρίκη horror, quaſi ſine frigore (ita enim veteres Grammatici nugari amant) una ex tribus orbis terræ partibus, in meridiem vergens, mari Mediterraneo ad arctos, Oceano ad occ. merid. & ort. ac ſinu Arabico perſtricta. Dionyſius de ſitu orbis.

Ἀλλ' ἤτοι Λιβύη μὲν ἀπ' Εὐρώπης ἔχει οὖρον
Λοξὸν ἐπὶ γραμμῇσι Γαδείρων τε καὶ στόμα Νείλου.
Ἔνθα βορειότατος πέλεται μυχὸς Αἰγύπτοιο,
Καὶ τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου.

Mela lib. 1. cap. 4. *Africa ab Orientis parte Nilo terminatur, pelago à cæteris.*
Silius Italicus lib. 1. ubi de Libyâ.

Terminus huic roſeos amnis Lagæus ad ortus,
Septeno impellens tumefactum gurgite pontum.
At quà diverſas clementior aſpicit Arctos,
Herculeo dirimente freto diducta propinquis
Europes vidit arva jugis: ultra obſidet æquor;
Nec patitur nomen proferri longius Atlas, &c.

In Ægyptum, Marmaricam, Africam propriè dictam, Mauritaniam, Libyam interiorem, Æthiopiam & Ægyſimbam veteribus ignotam, ultra Æquatorem diviſa. Sciendum v. Africam ſeu Libyam multis accipi modis; tribus tamen potiſſimum. Vocabulum iſtud cùm latiſſime patet, tum tertiam olim habitari orbis partem complectitur; Anguſtiſſimè v. patet, cùm pro Carthaginenſi ditione, aut pro illo ſaltem Africæ tractu litorali accipitur, qui ab Ampſagâ flu. uſque ad Phycuntem extenditur. Tertio v. Africa aut Libya vocatur, quicquid Afri aut Libyes tenent. Itaque tum præter Africam propriè dictam (quicquid autem inter Mauritaniam & Cyrenaicam jacet, id Africæ propriè dictæ tribuitur) totam quoque comprehendit Libyam interiorem uſque ad Æthiopas & Ægyptos. Excipitur enim ut plurimum Cyrenaica Pentapolis, Numidia vetus, & Mauritania. Nam & Mauri & Numidæ pro adventitiis habebantur. *Africa* v. ut aliquibus placet dicta eſt linguâ Arabicâ Ifrik, à verbo *faraka diviſit.* Cur autem ſic dicatur duæ ſunt opiniones, quarum prior hæc eſt, quod ea terræ pars ſit ab Europâ mari Mediterraneo, ab Aſia v. flumine Nilo ſeparata. Altera, quòd hoc nomen ab *Ifrico* quodam Africæ rege deductum videatur. Matthæus Regius, ab Ebræo *Aphar*, quæ vox *pulverem* ſignificat, deducit. Eſt enim Africa regio calidiſſima. Hinc Silius Italicus. lib. 1.

Æſtifero Libye torquetur ſubdita Cancro. Et Virg. Ecl. 1.
At nos hinc alii ſitientes ibimus Afros. Quin & Op. 4. Cyneg. Libyam vocat διψάδα γαῖαν, eandem iterum ἀνυδρότατον χῶρον, ſupra πολυδίψιον αἶαν. Eumenius Rhetor *Libyæ arva ſitientia.* Manilius Aſtronomicωn lib. 4.

Pœnus arenoſis Afrorum pulvere terris
Exſiccat populos.——————

Synefius Epiſt. 67. διψηρᾶς Λιβύης, quod à Dionyſio proculdubio deſumptum verſ. 182.

Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται.

Manil. l. 4. de Africâ.

Huic varias peſtes, diverſáque monſtra ferarum
Conceſſit bellis natura infeſta futuris.
Horrendos angues, hebetataque membra veneno,
Et mortis partus, viventia crimina terræ,
Et vaſtos elephantas hinc, ſævoſque Leones
In pœnas fœcunda ſuas parit horrida tellus,
Et portentoſos Cercopum ludit in ortus,
Ac ſterili pejor ſiccas infeſtat arenas.

Africam Joſeph. Antiqu. 1. 16. ab Ophre filio Madanes, Abrahami nepotis deducit. Sic enim ille Λέγεται δ' ὡς οὗτος ὁ Ὦφρης στρατεύσας ἐπὶ τὴν Λιβύην, κατέσχεν αὐτήν, καὶ οἱ υἱωνοὶ αὐτοῦ κατοικήσαντες ἐν αὐτῇ, τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἐκείνου ὀνόματος Ἄφρικαν προσηγόρευσαν. Sed vulgatas has Africæ etymologias meritò rejicit Bochartus ὁ μέγας, & à fertilitate ſuâ nomen traxiſſe ſummopere contendit. פרך *Pharaca*, inquit, Arabicè *fricare* ſignificat, & פריח *pheric*, *ſpica*. Hinc à Pœnis אפריכה *Africa* factum, & terra Africæ ad verbum eſt *terra ſpicæ*, vel *ſpicarum*, phraſi merè Punicâ; Qualem eſſe Africam proprie dictam, i. e. Libyæ partem Carthagini vicinam, neminem latet qui non ſit harum literarum planè rudis. Vide ſis doctiſſ. Authorem Geogr. ſac. lib. 1. cap. 25. Inde *Afer*, ut *Armentarius Afer*. Virgil. Georg. 3. *Vagus Afer*. Lucan. lib 4. *Afra avis*. Horat. in Epod. Item *Aper ſerpens*. Multi n. in Africâ ſerpentes, ob loci calorem.

Hor. ——————*Velut illis*
Canidia afflaſſet pejor ſerpentibus Afris.

Juven. Sat. 5.

Quod tutos etiam facit à ſerpentibus Afris.

Male n. vulgò *atris*. Item *Africanus* adject. & Scipionis cognomentum. Afri olim perfidiæ notâ apud veteres inſigniebantur. Salvianus lib. 7. *Omnes gentes habent ſicut peculiaria mala, ita etiam quædam bona.* In Afris *penè omnibus neſcio quid non malum. Si accuſanda eſt inhumanitas, inhumani ſunt; ſi ebrietas, ebrioſi ſunt; ſi falſitas, fallaciſſimi; ſi dolus fraudulentiſſimi; ſi cupiditas, cupidiſſimi; ſi perfidia, perfidiſſimi*; Cic. ad Att. 11. 7. *Ex omnibus nihil tamen deſideratur, quàm quòd in Africam non iverim. Judicio hoc ſum uſus, non eſſe auxiliis fallaciſſimæ gentis Remp. defendendam.* Liv. l. 39. *Plebem imbellem in urbe, imbellem in agris eſſe, mercede parari auxilia ex Afris gente ad omnem auram ſpei mobili, atque infidâ.* Capitolinus in Maximinis: *Gordianus contra Capellianum cùm filium juvenem miſiſſet, acerrimâ pugnâ interfecto filio, ipſe laqueo finivit vitam, ſciens & in Maximino multum eſſe roboris, & Afris nihil virium, multum quinimò perfidiæ.* Idem. *Commilitones rem vobis notam proferimus. Afri fidem fregerunt. Quid dicam? fregerunt? nam quando tenuerunt?*

Agabra, & *Ægabra*, vulgò *Cabra*, op. Hiſp. Bœt. in Vandalia haud obſcurum, inter Aſtigi & Tucci, inde 13. hinc 5. leuc. lon. 16. 20. lat. 37. 40.

Agamerum, *Agamer*, op Hiberniæ in Momoniâ prov. juxta portum Corcagienſem.

Agamium, *Aghem*, ſeu *Ghem*, op. Inſubriæ, apud Seſſitem flu. à Novaria 16. m. p. Incolæ *Agamini* ex ant. inſcript.

Aganagara, urbs Indiæ maritima circa Gangem, *Agonara* Caſtuldo, & Moletio.

Aganippe, fons Bœotiæ celebris ad Heliconem montem, haud procul à Thebis in Permeſſum flu. labens, Muſis ſacer, à poetis maximè celebratus. Claud. in Paneg. Theod.

Concinuit felix Helicon, fluxitque Aganippe
Largior.——————

Hinc *Aganippeus*. Propert. lib. 2.

Et quantum Æolro quum tentat carmina plectro
Par Aganippeâ ludere docta lyrâ.

Itemque *Aganippis*. Ovid. 6. Faſt.

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes
Grata Meduſæi ſigna tenetis equi.

Aganippe, inquit vir maximns, eſt אגן אבא *Aganibba*, id eſt ad verbum *crater viroris*. h. e. *viridis*, quia fontis crater eſt.

Margine gramineo patulos ſuccinctus hiatus.

Agan autem propriè eſt *crater*. Ita reddunt Græci Interpretes, Exod. 24. 6. & Cant. 7. 2. Sed quâ metaphorâ Græcè κρατῆρες, eâdem Syriacè אגניא *aganaia* dicuntur in foſſis ac fontibus aquarum conceptacula. Sic in Chaldæo Paraphraſte, Jud. 4. 11. מישר אגניא *vallis craterum*, interprete Kimchio ager eſt in quo ſunt lacunæ craterum inſtar, aquis plenæ. *Aganippe* etiam *Enippe* dicta eſt, i. e. עין אבא *en ibbe* h. e. *fons viroris.* Vibius Sequeſter perperam in montibus recenſet; *Aganippe Bœotiæ, antè Enippe dicta.*

Agareni, pop. ab *Agar* Abrahami ancillâ ſic dict. nunc Saraceni, ut quidam volunt, appellati; in quos profectus Trajanus Cæſar cum exercitu eorum op. *Agarum* mœnibus nudavit, eos tamen nunquam potuit in acie ſuperare. Dio Caſſ.

Agarus, Sarmatiæ flu. Ptol. *Sagaris* Ovidio, hodie *Shiret* Mercatori, per Moldaviam in Iſtrum fluens. Ab hoc nomen *Agarico* radici datum creditur, Cæl. Rhod. 18. 18.

Agaſus portus, *Porto Græco*, locus in ora Apuliæ Dauniæ prope M. Garganum, in prov. Capitanatâ, 110. m. p. à Vieſta in merid. & 20. à Manfredoniâ in Cæc.

Agatha, *Agde*, urbs Gall. Narb. in ora litor. apud oſt. Araurii flu. in Occitanâ reg. 5. leuc. à Narbone in ort. à Bliteris autem 3. long. 24. 05. lat. 42. 40. Item urbs Campaniæ in Principatu ulter. quaſi med. inter Capuam & Teleſiam ad 12. m. p. utrinque diſtans. Hodie *S. Agatha di Goti.*

Agathopolis, poſtea M. Peſſulanus, *Montpellier*, urbs Gall. Narbon. à Narbone 14. leuc. in ort. Nemauſum verſus 8.

Magalonæ urbi marit. propinqua, Academia, & urbs poſt Toloſam clariſſima totius Occitaniæ reg. Al. eſt *Magalone*, Maſſilienſium opus in Agatha inſ.

Agathuſa, inſula unguento nobilis, ſic à Callimacho nuncupata. Vide *Telos*. Heſych. Ἀγάθουσα, ἡ Δῆλ☉ ἐκαλεῖτο πρότερον. Ubi Δῆλ☉, legendum notat Palmerius.

Agathurnum, ſive *Agathurium* Ptolemæo, vel *Agathurſus* Straboni & Plinio, op. Siciliæ, Sil. lib. 14.

Deſuerant Agathurna manus, geminoque Lacone
Tyndaris.

Opidum hoc condidiſſe fertur Agathurnus, Æoli, regis ventorum, fil. Illi n. 6. filii erant, quorum Ἀγάθυρν☉ βασιλεύσας τ νῦν ὀνομαζομένης Ἀγαθυρνίτιδ☉ χώρας, ἔκτισε πόλιν, τ ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσ Ἀγάθυρνον. Ita Diodorus lib. 4. Græcis n. ſemper ſuppetit fabularum penu inexhauſtum, unde urbium quamlibet vetuſtarum conditores depromant. Bocharto a. *Agathyrni* nomen deflexum videtur ex Punico הקתרין *Hakkatharin*, vel *Hakkathorin*, quaſi *rupes* dixeris. Nempe urbem hanc probant Fazellus & Cluverius eſſe opidum S. Marci, de quo ille Dec. 1. lib. 8. cap. 4. *In ſublimi colle, agro & mari ad paſſuum tria millia prominenti S. Marci incubat opidum.* Et mox. *Ad ejus arcem in rupe ſitam.* Videtor Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 8.

Agathyrſi, pop. Scythis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri ſine avaritiâ, ſine invidiâ. Atqui populi ſunt mollitiei perquam deditiſſimi, ſi Herodoto fides, cujus verba, Muſ. 4. hæc ſunt. Ἀγάθυρσοι δὲ ἀβρότατοι ἀνδρῶν εἰσὶ καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. A ſcriptoribus etiam plurimis *Picti* dicuntur; idque quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur, quanquam alii de nativo colore intelligunt. Sed non hic litem hanc dirimendi locus. Virgil. 4. Æn.

Creteſque Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi.

Solinus cap. 20. *Gelonis Agathyrſi collimitantur, cæruleo picti, fucatis in cærulum crinibus, nec hoc ſine diſcrimine. Nam quanto quis altero præſtat, tanto propenſiore notâ tingitur, ut ſit judicium humilitatis minus pingi.* Dicti a. ſunt uti nonnullis placet, ab *Agathyrſo* Herculis filio, vel, ut Piſander vult, ἀπὸ τ θύρσων τ Διονύσου, inquit Suidas. Bochartus v. *Agathyrſos* à *Thiras deducit* (*qui Græcis* Θρᾶξ) quod ipſum nomen, inquit, ultimâ ſui parte videtur alludere ad *Thiras*. *Immanes* vocat Juvenalis Sat. 15.

Sauromatæque truces, aut immanes Agathyrſi.

Agaui, pop. ut putant, ſeptentrionales, quos Hom. circa initium Iliad. 13. dixit gentem fuiſſe innocentiſſimam, quæ ſine divitiis, equino lacte victitet. Vide Scholiaſtas in loc. Heſychius. Ἀγαυοί, ἔθν☉ Σκυθικόν.

Agaunum, *S. Mauritz*, Valleſiæ op. à Seduno 6. Lecu. in ort. 17. à Geneva in occ. & 4. à lacu Lemano. long. 28. 25. lat. 45. 39.

Agdus, petra inauditæ vaſtitatis in Phrygiæ fin. ex quâ Deucalion & Pyrrha ſumpſerunt lapides, quos Themidis mandato in orbem hominibus vacuum jactarunt. Arnob. lib. 5. Vide Voſſ. de Theolog. Gentilium.

Agelocum, *Axholm*, ſive ut Camdeno videtur, *Littleburgh*, op. Angl. ad Trentam fluv. in Com. Nottinghamienſi. V. *Segelocum*.

Agendicum, op. Gall. Celt. in fin. Senonum, med. fere inter Lutetiam & Trecas, inde 19. hinc 16. Leuc. à Senonibus, v. 12 in Bor. vulgo *Province*. lon. 24. 30. lat. 48. 20. Al. à Agendicum eſt urbs ipſa *Sens*, ad Icaunam flu. quæ alias Burgundiæ accenſita, nunc præfecturæ Campaniæ tribuitur.

Agenum, *Aginum* Auſonio, *Aginnum* Ptol. & Anton. vulgo *Agen*, urbs *Aquitan.* ad Garumnam flu. cujus mem. Auſonius ep. 24.

Santonus ut ſibi Burdigalam, mox jungat Aginum.

Lon. 23. 35. lat. 44. 08. Fuit v. patria Joſ. Scaligeri, & reg. circumjacens dicitur *Aginnenſis tractus*, qui mirè fertilis, & irriguus eſt.

Aggerhuſia, arx Norvegiæ in intimo ſin. Anſloenſi, unde nomen Præfecturæ Aggerhuſianæ, quæ totius Norvegiæ eſt meridionalior. Vix diſtat 1. Leuc. ab Anſloa Civit. 24. a. à Bahuſia urb. 9. à Fridericoſtadiâ, & 25. à Staffangria.

Agidos, Cypri urbs, nunc *Burgum templi*, inter Lapatham & Aphrodiſium.

Agiſymba, reg. Africæ ampliſſima in auſt. ultra Æquatorem extenſa, plures regg. ſub ſe continens, Ptol. Hodie *Zanguebar*. *Zangue* a. idem ſonat quod *niger*; a nigris v. totus hic tractus colitur, teſte Barroſio. *Zenzibar* M. Paulo Veneto dicitur, quam non ſine max. errore inſulam credit, deſcribitur ab inſ. Madagaſcar verſus merid. eamque in circuitu habere 2000. milliaria addit. *Melocam* vocat Girava. Sanſoni v. Agiſymba erat ubi nunc regna *Monemugi* & *Monomotapa* in mediterraneis ſeu Æthiopia inferiori.

Agla, Hiſp. op. Plin. Item op. regni Fezzæ in Africa prope flu. Guargam in Habatâ Prov. 17. Leuc. à Fezza urbe in Bor.

Agmundeſhamum, op. Angl. in Com. Buckinghamiæ, à Londino 20. m. p. in Circ. 6. a. à Thameſi flu. in Bor.

Agneda Scotiæ Metropolis, vulgò *Edinburg*, ad ſorthéam flu. *Alata Caſtra* Ptolemæo, *Caſtra Exploratorum* Antonino, & *Caſtra Puellarum* poſterioribus.

Agni cornu promont. Ægypti prope Bolbiticum Nili oſtium. Heſychius. Ἀγνοῦ κέρας, καὶ Κνίδ☉ πρότερον, οἱ δὲ ἀκρωτήριον αὐτῆς, τινὲς δὲ τῆς Αἰγύπτου.

Agnos, Æolidis tribûs gens. Heſychius. Ἀγνώς τ Αἰολίδ☉ φυλῆς δῆμ☉. Lege Ἀντιολίδ☉, nulla n. fuit Αἰολὶς φυλή· tum legendum eſt Ἄγνους, ut olim emendavit Meurſius de pop. Att. pag. 2.

Agonenſis porta, hodie *Porta Salari*, eadem quæ *Collina*, & *Quirinalis*.

Agones, Inſubriæ pop. quorum reg. *La val di Gogna* hodie dicitur, teſte Mezula, in Agro Ticinenſi. Sed Polybius eos inter Apenninum M. & Padum deſcribit, & poſt eos Boios, deinde Senones recenſet. Mezula v. & Leander eos inter Ferrariam & Ravennam deſcribunt.

Agonia, *La Gogna*, flu. Inſubrum per Laumellinam reg. agri Ticinenſis in Padum fluens.

Agonus, Ἀγων☉ ποταμὸς περὶ τ Αἰθιοπίαν. Heſychius.

Agora, *Malagra* Leunclavio, op. Thraciæ in orâ Cherſoneſi ad Helleſpontum, Seſto urbi finitimum.

Agorum, *Agoro*, op. Italiæ in dition. Veneta ad *Cordevol* flu. 18. m. à Belluno diſtans.

Agra, locus Bœotiæ, ex quo Iſſus flu. oritur. Item Suſianæ urbs Ptol. & Arcadiæ Plinio 4. 6. cui *Agræ* pl. num. Item reg. Leanitarum in Arabia, cujus incolæ *Agræi* Stephano, *Agrees* v. Dionyſio, ſic n. ille.

Ἀλλ' ἤτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνοιο
Ἀφνειοὶ ναίουσιν ἐπω υχίλω Ναβαταῖοι,
Ἄγραι δὲ Χαβλάσιοί τε καὶ Ἀγρέες, οἷς ἐπὶ γαῖα
Χαλδαίης ἐνναίει κατεναντία Περσίδ☉ ἀκτῆς.

Item *Agra*, urbs Aſiæ, in Imperio M. Mogolis ad flu. *Gemini*, à Civit. *Lahor* 150. Leuc. ubi ſæpe M. Mogul commoratur.

Agragas, vel *Acragas*, Siciliæ flu. circa Agrigentum urb. à quâ nomen accepit. *Draco* hodiè Fazello & Aretio. Item mons Siciliæ non longè à Gelâ, muro quondam cinctus, habens in ſummitate op. ejuſdem nominis, alio nomine *Agrigentum*; unde Empedocles Philoſophus, & Phalaris Tyrannus originem duxerunt. *Maro* à Nigro hodiè nominatur, ab Anonymo quodam *Gergenti*. Quatuor præterea hujus nominis urbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thraciâ locat, ſecundam in Eubœâ, tertiam in Cypro, quartam in Ætoliâ. Nobis impræſentiarum de Agrigento Sicilienſi agendum. Ubi veteres optimos equos alere, & exinde in Græciam ad Agones tranſmittere conſueverant. Virg. Æn. 3.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima longè
Mœnia, magnanimûm quondam generator equorum.

Græci optimè Ἀκράγας legunt. Poſt Himeræ ortum (inquit Bochartus) ſtatim ſe offert Agrigentum, urbs olim celeberrima; quæque ſecundum Syracuſas, Siciliæ fuit ampliſſima. In quâ, ſi Laertio credimus, lib. 8. Μυριάδες κατῴκουν ὀγδοήκοντα: hoc eſt, *habitabant hominum octingenta millia. Octingenta* inquam, non *Octoginta*, ut perperam habet Cluverius. Sed cum res planè ſuperet fidem, adeoque ſit falſiſſima, aio mendum eſſe in numeris, qui cum per literas numerales compendioſè ſcriberentur, facile potuerunt π & κ permutari: quâ ratione factum, ut pro viginti myriadibus, octingenta ſcriberentur. Neque enim habuiſſe Agrigentum ſupra 20 myriades, h. e. 200. incolarum millia, his verbis docet Diodorus Siculus, lib. 13. pag. 376. Ἀκραγαντῖνοι μὲν ἦσαν πλείους τῶν δισμυρίων, (σὺν δὲ τοῖς κατοικοῦσι ξένοις οὐκ ἐλάττους τῶν εἴκοσι μυριάδων. Agrigentum a. annis poſt Gelam conditam centum & octo, i. e. 600 annis circiter ante Chriſtum, Gelenſes condiderunt, ἀπὸ τ Ἀκράγαντ☉ ποταμοῦ ὀνομάσαντες. Thucydidis verba ſunt, lib. 6. Neque aliter Stephanus, & Pindari Scholiaſtes. Unde a. fluvius hic derivetur, jam diſquirendum. Quod ut intelligatur, notandum eſt, Agrigenti duas fuiſſe partes, quarum una Græcis Ἄκρα, ſive arx appellabatur, & à Polybio, lib. 8. ſic deſcribitur: Ἡ δ' ἄκρα τ πόλεως ὑπέρκειται κατ' αὐτὰς τὰς ἀνατολάς, κατὰ μὲν τ ἔξωθεν ἐπιφάνειαν ἀπροσίτῳ φάραγγι περιεχομένη; κατὰ δὲ τ ἐντὸς μίαν ἔχουσα πρόσοδον ἐκ τ πόλεως. Hanc *Acran* ipſa Agrigento volunt eſſe multo vetuſtiorem. Itaque antiqua hæc *Acra*, quæcunque tandem fuerit, Punicè כרך *Crac* dicebatur, & Articulo præfixo *Haccrac*, i. e. ἡ ἄκρα, & proximus flu. *Nabar haccrac*, fluv. *A-*

eræ, ſeu Arcis. long. 37. 38. lat. 36. 10.

Agria, *Eger* Germanis, *Erlaw* incolis, urbs Hungariæ ad flu. Agriam, qui abhinc 3. Leuc. cadit in Tibiſcum 5. Leuc. à Filleco op. in merid. & 6. à Tokeo in occ.

Agriani, *Agræi* Herod. *Agrianes* Steph. qui & *Agrienſes*, pop. Thraciæ circa Agrianem flu. inter Hæmum & Rhodopen.

Agrigentum. Vide *Agragas*.

Aguillionum, *Aguillon*, urbs Gall. ad Garumnam flu. ubi recipit Lotium amnem in Aquitania prov. Ducatus tit. clara, 4. Leuc. ab Aginno, 3. v. à Neraco.

Agintium, op. Siciliæ Ptol. Item Norici op. in Carinthiæ & *Tirolenſ.* com. confin. vulgò *Inneken*. Al. a. eſt *Doblach*, op. Brixinenſ. tractûs in Tirolenſ. Com. juxta amnem *Riencz* 9. m. ab op. *Inneken* in occ. Brixinonem verſus 28. teſte Cluverio.

Agylla, Tuſciæ civitas, à conditore appellata. Servius. Vide *Cære*. Virg. Æn.8.

Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata vetuſto
Urbis Agyllinæ ſedes, ubi Lydia quondam
Gens bello præclara jugis inſedit Etruſcis.

Dionyſ. Halicarn. lib. 3. Ἐπὶ τὴν Καιρητανῶν πόλιν ἦγε τὴν δύναμιν, ἣ πρότερον μὲν Ἄγυλλα ἐκαλεῖτο, Πελασγῶν αὐτὴν κατοικούντων. Strabo lib. 5. Ἄγυλλα ἐλογίζετο τὸ πρότερον ἡ νῦν Καίρε, καὶ λέγεται Πελασγῶν κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας ἀφιγμένων. Divitem fuiſſe civitatem innuit Lycophron in Caſſandrâ, ubi Ἀγύλλης memorat πολυῤῥήνους νάπας, i. e. *pecoroſos Agyllæ ſaltus*. Quin & Liv. lib. 1. *opulentum opidum* expreſſè vocat. Unde Dionyſ. Halic.lib.3. Εὐδαίμων καὶ πολυάνθρωπος dicitur.

Agyrium, Siciliæ urbs. Priſcis Græcis Ἀγύριον, Ptolemæus v. Ἀγύριον vocat. Stephano Ἀγύρηνα dicitur, unde vulgare vocabulum hodiè *Agirone*. Populi *Agyrinenſes* Tullio, *Agyrini* Plinio. In Excerptis Legat. Diodor. Sic lib. 22. Ἀγυραῖοι, procul dubio mendosè pro Ἀγυριναῖοι. Origo hujus op. tam vetuſta eſt, ut Herculis fabulis admiſcuerint priſci mortales. Quâ de re vide Diod. Sic lib. 4. & 14. & 16. Poſterioribus etiam temporibus celebrem fuiſſe urbem patet ex Cicer. Verrina 3. *Agyrinenſis eſt imprimis honeſta Siciliæ civitas, hominum ante hunc Prætorem locupletium, ſummorumq; aratorum.* Sed præ omnibus aliis rebus maximè celebrem reddidit ille qui ſub initium operis ſui ita ſcribit. Ἡμεῖς γὰρ ἐξ Ἀγυρίου τὸ γένος τῆς Σικελίας ὄντες. Docti ſciunt quem velim.

Abuſa, *Abauſen*, op. Scaniæ in Suevia ad mare Balticum, prope Chriſtianoſtadium, 12. Leuc. ab Hafnia. 5. a. à lim. Smalandiæ.

Ailza, inſ. Scotiæ prope Gallovidiam prov. in Glottæ æſtuario.

Ainſa, urbs Hiſp. in regn. Aragon. ad Singam flu. juxta rad. Pyrenæorum, 6. Leuc. à Barbaſtro in Bor. 8. v. ab Oſca in Cæc.

Ainzia, reg. Scotiæ Sept. in Buquaniâ prov. ad oſt. Speiæ flu. ubi Finlaterum caſtrum.

Airiacum, *Airy* vic. Burgundiæ in *Diœceſi* Antiſſiodorenſi, ubi Concilium ſub Benedicto VIII.

Airus, *Airu*, flu. Scotiæ Sept. oritur ex monte Grampio, in Marriâ prov. cadit v. in flu. Speiam.

Alaba, *Alava* Villanovano, op. Hiſp. Tarraconenſ. in Celtiberis, quod Ptol. Valeriæ vicinum facit. inter Lebetum urb. & Villam Francam op. Nunc eſt vic. tantum Aragoniæ ad flu. Xiloccam, 4. Leuc. à Lobeto.

Alabanda, civit. Cariæ mediter. epiſc. ſub. Arch. Stauropolitano, inter Amyzonem & occ. & Stratonicen ad ort. Juv. Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis
Eſquilias, dictumq; petunt à vimine collem.

Adeo opulenta fuit hæc urbs ut in proverb. abierit: Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη. Nomen habet ab *equo*, quem *Alam* Cares vocant, & Banda quæ *victoriam* apud eos denotat. Græci *Alabandicos libellos* pro Barbaris capiunt, & *Alabandicum opus* pro re inepta. Long. 57. 40. lat.39.15.

Alabus, Siciliæ flu. Ptolemæus à Pachino Pelorum verſus incedens, Ἀλάβου ποταμοῦ ἐκβολαί. Silio Alabis dicitur l. 13.

Necnon qui potant Hypſumque Alabinq; ſonoros.

Apud Heſych. legitur Ἀλαβὼς ποταμὸς, an ſine mendo, alii viderint; certè non vidit Schrevelius in nupera Heſychii editione. Diodoro & Stephano formatur Ἀλαβών. Apud Vibium *Alachis* legitur, corruptè pro *Alabis Cantaro* dicitur Fazello. Eſt etiam opidum. Stephanus. Ἀλαβὼν πόλις καὶ ποταμός. Inde pop. *Alabonii*. Apud Plut. in Timoleonte, Ἄβολον pro Ἄλαβον legas. Porrò *Alabum* amnem, Hyblæ proximum Bochartus dictum putat ab חלאוה *halava*, i. e. dulcedine, voce Arabica quidem, ſed à verbo חלי deductâ, quod Syris eſt etiam γλυκάζειν, i. e. *dulceſcere*, unde & nomen חלי mellis epitheton, Ezech.3.3. & alibi paſſim.

Alq Flaviana, vide *Vindebona*.

Ala Nariſca, *Aichſtadt*, urbs Germ. in Palatinatu ſuperiori, ab Ingolſtadio 3. Leuc. in Bor. Noribergam verſus 10. à Ratiſponâ 9. in occ.

Alæ nova, *Eberſdorf*, caſtr. Auſtriæ infer. ubi palatium Archiducum Auſtriæ, à Vienna 1. Leuc. in ort.

Alæſa, urbs Siciliæ olim epiſcop. ſub archiep. Syracuſano. Vocabulum ejus variè apud authores, ſcriptum reperitur. Nam. Phalaridi, Ptolemæo, ac Straboni eſt Ἄλαισα. Diodoro Ἄλαισα, Antonino *Aleſa*, Ciceroni *Haleſa*, unde opidani Plinio *Haleſini*. Et Inſcriptioni Antiquæ ſæpius repetitur ὁ Ἄλαισος ποταμός. Qui apud Columellam legitur *Haleſus*, l.10.

Et quæ Sicanii flores legiſtis Haleſi.

Apud Sil. lib. 14. ſic legitur;

Venit ab amne trahens nomen Gela, venit & Heſa.

Verùm cùm nullum uſpiam reperiatur Siciliæ opidum *Heſa*, credibile eſt ſcripſiſſe Silium,

———*Venit Aleſa.*

Deſcribitur à Diodoro lib. 14. in colle, 8. ſtad. à mari diſſito. Tamen ad mare portum habuit, de quo Cic. Verrinâ 3. Condita eſt annis circiter 400 ante Chriſtum, vel, ut nonnullis viſum, ab Archonide Herbitenſium præfecto, vel ut alii, à Pœnis. Diodorus ubi ſupra. Τινὲς δέ φασιν ὑπὸ Καρχηδονίων κτισθῆναι τὴν Ἄλαισαν, καθ᾽ ὃν καιρὸν Ἀμίλκας τὴν πρὸς τὸν Διονύσιον εἰρήνην ἐποιήσατο. Cui ſententiæ Alæſini libentius acceſſerunt, quia cùm Herbita cum Alæsâ magnitudine, & opibus haudquaquam eſſet conferenda, pudebat illos tam ſordidæ originis. Locum n. fuiſſe Alæſæ inter urbes Siciliæ clariſſimas docet Cicero lib. 13. Epiſt. 32. *In Haleſinâ civitate tam lautâ, quam nobili.* Et. Verr. 3. *Siciliæ civitates multæ ſunt, Judices, ornatæ, atque honeſtæ, ex quibus imprimis numeranda eſt civitas Haleſina. Nullam n. reperietis, aut officiis fideliorem, aut copiâ locupletiorem, aut authoritate graviorem.* An hinc עליסה *Aliſa*, vel, quod idem eſt עליזה *Aliza*, i. e. *exultabunda*, Punicè nominata eſt? Quo epitheto in Scripturâ inſigniuntur urbes, quæ divitiarum nomine gloriantur, & inſoleſcunt. Sic Tyrus, Eſ. 23.7. Et Nineve, Zeph. 2. 15. Et Jeruſalem, Eſ. 22, 2. & 23. 7. Ut ut hoc ſit, veriſimile eſt עליזה (*aliza*) i. e. *Exultabundum* Punico vocabulo dictum eſſe fontem Aleſini agri, de quo Solinus. *In Haleſinâ regione fons, alias quietus ac tranquillus cum ſiletur: Si inſonent tibiæ*, exultabundus *ad cantus elevatur, & quaſi miretur dulcedinem vocis ultra margines intumeſcit.* Et Priſcianus in verſione Dionyſii Periegetis.

Hic & Haleſinus fons eſt, mitiſſimus undis,
Tibia quem extollit, cantu ſaltare putatur
Muſicus, & ripis lætans excurrere plenis.

Hic, inquam, fons, Aleſini agri ad cantum cum exultatione intumeſcere creditus, verè ne, aut ſecus, nil noſtrâ refert, cùm à Pœnis appellatus eſſet עין עליזה (*ain Aliſa*) *fons exultabundus*; Inde regioni poſtmodum, & urbi, & amni vicinis inditum nomen. Bochart. Videtor Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 4.

Alalcomenæ, urbs Ithacæ, denominata à Bœotorum *Alalcomenæo*, ut Plut. in Hellen. refert, pag. 537. Edit Steph. afferens ſimul cauſam nominis. Haſce Alalcomenas, inquit, nobilitavit Minervæ templum; unde Poeta, Ἀλαλκομενηΐς Ἀθήνη. Nempe Minerva credebatur nata eſſe Alalcomenis, & ibi erat in ſummo cultu. Itaque cùm parva eſſet, & in plano extructa urbs, ſemper tamen ἀπόρθητος, intacta, & inviolata manſit, quia ob Deæ reverentiam Πάντες ἀπείχοντο πάσης βίας, *Ab omni vi omnes abſtinebant*. Ita habetur apud Strabonem. Pluat igitur Vir Magnus *Alalcomenis* factum nomen ab אלה אלקומה *Ela Alcuma*, id eſt, *Dea invicta*, vel *contra quam nemo inſurgit*, at מלך אלקום *Melec Alcum*, id eſt, *rex invictus*. Prov.30.31.

Alalcomenium, op. Bœotiæ, ad lacum Copaidem, inter Haliartum & Coronæam, templo Minervæ clarum. Steph. Stat. Theb. lib. 7.

Ducit Ithomæos, & Alalcomenæa Minervæ
Agmina———

Alandia, inſ. maris Baltici in Finlandiæ litore, juris Suevici.

Alani, pop. Sarm. Europ. haud procul à Mæotide palude, Roxolanis finitimi, qui nunc *Lithuani* dicuntur, ut quidam putant. Mem. eorum Lucian. in Toxari, qui dicit eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Claud. l. 1. in Ruf.

———*Patriamque bibens Mæotin Alanus.*

A Dionyſio Ἀλκήεντες Ἀλανοὶ vocantur; cui concinit Lucan. lib. 8. *Et ſequerer duros æterni Martis Alanus?* Equeſtris rei ſtudioſos fuiſſe innuit idem Dionyſius, cum

ait,

ait. ——— *πολυΐππων φῦλον Ἀλανῶν.*
Unde Mart. lib.7. *Nec te Sarmatico tranſit Alanus equo.* Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Maſſagetas dixerunt. Jul. Capitolinus eos ponit in parte Daciæ. Ptol. alios habet in ea parte Scythiæ quæ eſt extra Imaum. Eorum regio *Alania.*

Alanus, *Alan*, flu. Angl. in Cornubicâ prov. In mare ſe exonerat prope op. *Paſtoun.*

Alata caſtra. Vide *Edimburgum.*

Alatrium, urbs Hernicorum, *Aletrium* Straboni, vulgò *Alatri.* Plaut. in Cap. Heb. *Certonem*, Erb. Νὴ τὴν Φρουσινῶνα. Heb. *vide ſis.* Erb. Νὴ τὸ Ἀλάτειον. Heb. *Quid tu per Barbaricas urbes juras?* Pop. *Alatrinates* Livio, & *Aletrinates*, Plinio 3. 5. lon. 37. 10. lat. 41. 40.

Alauna, Angliæ op. *Whitley* Camdeno inter Cumbriam, & Northumbriam.

Alauni, pop. Norici, ubi nunc pars Stiriæ, & Arciepiſcopat. *Saltzburgenſis.*

Alaunius, flu. Angl. inter Iſacam & Triſantonem per agrum Durotrigum juxta *Chriſt-Church* fluens. Avon Ortelio.

Alaunus, *Alne*, ſeù *Northtyne* flu. Angl. in Northumbria, per *Alnewick* in Oceanum influens.

Alavona, *Alagon*, op. Hiſp. Tar. juxta Salonem flu. qui paulò infra cadit in Iberum.

Alazon, flu. Aſiæ, ex Caucaſeis montibus in Cyrum amnem defluens, Albaniamque ab Iberia dirimens. Val. Flac. l. 6.

Hiberni qui terga Noæ, gelidumque ſecuri
Eruit, & tota non audit Alazona ripâ.

Alba, flu. Hiſp. citer. per Catalauniam in mare apud Blandas delabens, à Barcinone 9. Leuc. in B. *Tardera* Floriano.

Alba Auguſta, op. Gall. Narb. 6. Leuc. Vivario urb. in occ. Hodie *Aubenas* Dalechampio. lon. 24. 45. lat. 43.34.

Alba Helviorum, ſeu *Heluorum*, urbs Gall. Narb. in Arvernorum & Ruthenorum confin. quæ *Albiga* poſterioribus dicta eſt, hodie *Alby.* Vide *Albiga.* Brietio a. eſt Viviers ad Rhodanum in Occitania.

Alba Julia, Weiſſenburg Germ. *Gyula feiervar* Hungaris, urbs Tranſylvaniæ prope flu. Mariſum 8. Leuc. à Cibinio in occ. lon. 47. 00. lat. 46. 50.

Alba Longa, urbs Latii, ab Aſcanio Æneæ fil. condita. Tibullus 2. 5. *Albáque ab Aſcanio condita Longa duce.*

Prop. 4. 1. *Et ſtetit Alba potens, albæ ſuis omine dicta.* Ut a. augurio vulturis Roma, bovis Thebæ, ſic oſtento ſuis Alba condita. Legendi Liv. lib. 1. & Dionyſ. Halicarnaſſeus. Virg. Æn. 3.

Cum tibi ſollicito ſecreti ad fluminis undam,
Litoreis ingens inventa ſub ilicibus ſus,
Triginta capitum fœtus enixa jacebit.
Alba ſolo recubans, albi circum ubera nati,
Is locus urbis erit, requies ea certa laborum.

Juven. Sat. 12. ——— *tum gratus Iulo*
Atque novercali ſedes prælata Lavino,
Conſpicitur ſublimis apex: cui condita nomen
Scrofa dedit, lætis Phrygibus mirabile ſumen,
Et nunquam viſis triginta clara mamillis.

Longa v. vocabatur à *longo tractu*, Liv. l. 1. *Aſcanius florentem jam, atque opulentam urbem matri, ſeu novercæ reliquit, novam ipſe aliam ſub Albano monte condidit, quæ à ſitu porrectæ in dorſo urbis* Longa Alba *appellata.* Dionyſ. lib. 1. Σαφηνίζομαι δὲ ἕνεκα διοίζεται παρ' ἑτέραν πόλιν ὁμώνυμον ἐπίκλησις, τὸ σχῆμα τῆς ἐπικατηγορῆσαι. *Savello* hodie dicitur, teſte Leandro. *Vinum Albanum* celebrant Horatius, Plinius, aliiq; plures. Dionyſius ubi ſupra: ὑπόκειται δὲ τῇ πόλει πεδία θαυμαστὰ μὲν ἰδεῖν, πλεῖστα δὲ καὶ καρποὺς ἐξενεγκεῖν παντοδαπούς, καὶ οὐδὲν ἐνδεέστερον τῆς ἄλλης Ἰταλίας, μάλιστα δὲ τὸν καλούμενον Ἀλβανὸν οἶνον, ἡδὺν καὶ καλόν, ἔξω τοῦ Φαλέρνου λεγομένου τῶν ἄλλων ἁπάντων διαφορώτατον. Juvenal. Sat. 5.

Cras bibet Albanis aliquid de montibus, aut de
Setinis ———

Mart. 13. 109. cujus Lemma, *Albanum.*

Hoc de Cæſareis mitis vindemia cellis
Miſit, Iuleo quæ ſibi monte placet. lon. 36.26. lat. 41.

Alba, civit. Marſorum ad lac. Fucinum, ubi eam deſcribit Strabo lib. 5. his verbis. Ἄλβα ἵδρυται ἐφ' ὑψηλοῦ πάγου, ἔστι δὲ λίμνῃ Φουκίνῃ πλησίον. Plin. 3. 12. *Albenſium Alba ad Fucinum lacum.* Interjacet a. campus, quem lacus interdum inundare ſolet. Sil. 8.

——— *interiórque per udos*
Alba ſedet campos, pomiſque rependet ariſtas.

Appianus in Annibalicis. Μικρὸν δὲ τι πολίχνιον Ῥωμαῖοι τότε ἐπιλεχίζοντες ἐν Αἰκανοῖς Ἄλβην; ἀπὸ τῆς αὐτῶν μητροπόλεως ἐκάλεσαν. Σὺν χρόνῳ δ' ἐπισύροντες, ἢ διαφθείροντες, ἢ εἰς γλῶσσαν Ἀλβανῶν σύγκεισιν, Ἀλβησίας αὐτοὺς καλοῦσιν. Ad diſcrimen id factum eſt. Varro de L. L. lib. 7. *Cum duæ ſint Albæ ab unâ* (Longa ſc.) *dicuntur Albani, ab altera Albenſes,* *Cittadinus Alba* di *Marſa* adhuc vocari tradit. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 767. lon. 37. 10. lat. 42. 02. *Alba Pompeia*, Col. & urbs Liguriæ ad Tanarum flumen. Ejus Pl. 3. 5 in deſcript. Liguriæ. Ptolemæus item Liguriam deſcribens, Πολεντία, Ἄστα Κολώνια, Ἄλβα Πομπηΐα. Dio l. 37. Ἦν δὲ ὁ Περτίναξ Λίγυς ἐξ Ἄλβας Πομπηΐας. Vide Cluver. de It. Ant. p. 85. lon. 29. 58. lat. 43. 35.

Alba Regalis, urbs Pannon. ſup. in Hungaria Ciſdanubiana intra paludem, olim Regum coronatione & ſepulturâ celebris. Sedet ad flu. *Sarvvieze* dictum 45. m. p. à Buda in occ. in ipſo lim. dition. Auſtriacæ. *Stolni Biograd* Slavis, *Stulweiſſenburg* vide Germanis dicitur. lon. 41. 10. lat. 47. 08.

Alba Virgaonenſis, Plinio *Alba*, & *Virgao*, op. Hiſp. Bæt. *Ariona*, teſte Marmolio ex lap. vetuſto.

Alba, op. Germ. ad Nicri flu. ulter. ripam; cujus ager adhuc *Alb* in Sylva nigra, & Duc. *Wirtembergenſi* nominatur. Item urbs Cretæ. Steph.

Alba flu. Hiſp. citer. apud Emporias mari exceptus, ex quo *Rio de Ampurias* appellatur. Alter in Gall. Narb. *Riderens* dictus. Tertius, vulgo *Aube* in Campania Gall. Belg. qui oritur in lim. Burgundiæ, deinde per Campaniam fluens, in Sequanam ſe exonerat, diciturque etiam *Albula.*

Alba urbs Cretæ. Steph. Ἔστι καὶ Ἄλβα, πόλις Κρήτης.

Albana, urbs & empor. Albaniæ ad Caſp. mare, quod ex illa *Mar di Bachu* nominatur, vulgo n. urbs illa *Bachu* dicitur.

Albani, pop. Macedoniæ, quorum reg. *Albania*, quæ olim Epirus, & pars Occcidentalis Macedoniæ.

Albania, reg. Aſiæ, mari Caſpio ad ort. incumbens, Iberiæ ad occ. & Atropatiæ ad merid. contermina. *Zuiria* magna ex parte, & *Chipicce* ad occ. & *Zitrachan* ad arct. teſt. Nigro & Caſtaldo. Item *Albania* prov. Scotiæ, ubi mons Grampius. Item flu. Italiæ in Tuſciâ, in fin. Telamonenſ. defluens prope Urbatellum. Vulgò *Albegna.*

Albanopolis, urbs Macedon. mediter. Albanorum metropolis Dyrrhachio ſupra 40. m. p. & à Liſſo 35. in ort. long. 46. 00. lat. 41. 06.

Albanum, *Albano*, Latii villa circa Velitras 20. m. p. ab urbe Roma viâ Appiâ diſtans.

Albanus, *Monte Albano*, mons Italiæ, ab urbe Roma 12. m. p. in ort. Horat. l. 2. ep. 1.

Dictitet Albano Muſas in monte locutas.

Mart. 4. *Albanos qouque Tuſculoſque colles.*

Albanus, *Lago di Caſtel Gangolfo*, lacus Italiæ apud Albam urb. Prop. lib. 3.

Albanúſque lacus ſocii Nemorenſis ab undâ.

Item mons Pannon. ſuper. in Norici & Japidiæ confin. *Albius* Straboni, *Auff der Alben* hodie Lazio. Item flu. Albaniæ in Aſiâ, in mare Caſp. fluens. *Cohan* Caſtaldo.

Albia. Vide *Albiga.*

Albiana, *Roccha piana* Caſtaldo, op. Corſicæ mediter. 9. m. p. à Paconia Fiſeram verſus.

Albiatum, & *Abiatum*, *Abiagraſſo*, op. Inſubriæ amplum in agro Mediolanenſi.

Albici, pop. Aquitaniæ, quorum op. *Albic* Rob. Cænali. Cæſar v. eos in Gall. Narbon. ſupra Maſſiliam deſcribit.

Albiga, *Alby*, urbs Galliæ, Cadurcis finitima, ad Tarnen flu. long. 23. 10. lat. 43. 59.

Albigenſes, aliàs *Catari*, *Publicani*, *Patarini*, *Gazari*, *Paſagieri* q. errabundi dicti ſunt; *Valdenſes* item à Petro Valdo cive *Lugdunenſi.*

Albimana vel *Albiniana* Antonin. *Alphen* Simlero, Hollandiæ vicus inter Lugdunum & Trajectum.

Albingaunum, *Albenga*, urbs Liguriæ litor. à Genuâ 60. m. p. in occ. Albintemelium verſus 40. Apud Melam extrito per incuriam librariorum enim legitur *Albigaunum*, atque eodem modo Ἀλβίγαυνον Ptolemæo dicitur. Flav. Vopiſcos *Albingaunos* vocat pl. num. *Patria*, inquit, *Albingauni fuere, poſiti in Alpibus maritimis.* Strabonis tempeſtate haud magni momenti fuiſſe patet ex eo quod πόλισμα hæc *urbeculam* appellet, cùm è diverſo *Albium Intemelium* vocet πόλιν εὐμεγέθης *urbem magnam.* lon. 29. 30. lat. 43. 00.

Albiniana caſtra, *Alphen*, vicus hodie Batavorum in Hollandia, inter Leydam & Trajectum infer. Sunt qui *Albina*, & *Albimana* legunt.

Albintmelium Ciceroni, *Albintimilium* Tacito, *Vintimilium* Varroni, urbs Liguriæ litor. quæ Plinio. Strab. & Anton. *Albium Intemelium* dicitur, urbs eſt epiſc. ſub Arch. Mediolanenſ. ditionis tamen Genuenſium, vulgò *Vintimiglia*, pop. *Intemelii* Plinio. Vide Cluver. de It. Ant. p. 65. lon. 28. 30. lat. 42. 50.

Albion. Vide *Britannia.*

Albis, *Elbe*, Germ. flu. in fin. Sileſiæ oriens, per Bo-

hemiam, Miſniam, & Saxoniam in Oceanum juxta Glucſtadium fluit. Luc. lib.2.

Fundat ab extremo flavos Aquilone Suevos
Albis, & indomitum Rheni caput.

Claud. 1. de laud. Stilic.

——————*mediumque ingreſſa per Albim*
Gallica Francorum montes armenta perrerent.

Dicitur eodem nom. Græcis auctoribus Ἄλβις, Straboni ſc. lib. 7. ac Ptolemæo. Dioni. v.145. eſt Ἄλβιος, ubi tamen corruptus eſt caſus genitivus τοῦ Ἀλβηΐου pro Ἀλβίου. Nomen habere à numero indicat Fabricius in Miſnicis, fontium nempe undecim, ſive amnium in eum influentium. *Elve* enim & *Elbe* Germanis undecim ſign. Bohemis v. apud quos originem ſumit *Labe* dicitur; poſterioris ſeculi ſcriptoribus *Albia* vocatur. Porrò hic flu. mediam ſecat Germaniam; nomen ipſum id indicat, nam ea vox *Albis medium ſig.* Scaliger. in Hypercr.

Albiſtrum, Urſomaſtro, op. Brutiorum mediter. in Cantabria citer. ad Apennini M. radices ad Laum fluvium, inter Laum op. 10. & Cerillos 12. m. p. à Macropoli 30. in occ. Dicitur & *Abyſtrum.*

Albius, Byrramerwaldt, mons Japodum, ex quo Colapis flu. oritur, qui & *Alben* dicitur ad occident. ubi *Albium* op.

Albona quæ *Alaona*, Plin. & *Alvum*, Ptol. op. Iſtriæ ad fin. Flanaticum, apud Arſiæ flu. oſtia, in Illyrici confin. à Pola urbe 20. m p. in Bor. Pop. *Albonenſes*, Plinio. 3. 21.

Albula, qui & Tiberis, teſte Plinio, ſic ab aquarum *albedine* dictus. Ἀλβούλας Dionyſio Halicarnaſſenſi, & apud Euſt. in Dionyſ. Ἄλβουλος. Virg. Æn.8.

———*Aſperque immani corpore Tybris,*
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Ovid. Faſt. ubi de Hercule.

Venit, & à tanto eſt Albula pota Deo.

Livius. *Pax ita convenerat, ut Hetruſcis Latiniſque fluvius Albula, quem nunc Tiberim vocant, finis eſſet.*

Albula, altera, quæ & *Albulates* Plinio, flu. Piceni in Aprutio, per fines Præguttiorum, inter Aſculum, & Interamnam urbes fluens in mare Hadriaticum. *Liberata* hodie nomen habet, uti tradunt Blondus, & Leander.

Albula, aqua quædam in agro Tiburtino, quæ (ut Strabo teſtatur) vulneribus medetur. Mart. lib. 1.

Itur ad Herculei gelidas quà Tiburis arces,
Canaque ſulfureis Albula fumat aquis.

Item *Albulæ* pl. num. Idem.

Quod ſiccæ redolet palus lacunæ,
Crudarum nubulæ quod Albularum.

Album, Promontorium Africæ. Plin. Item aliud in Phœnicià, non procul à Tyro. Idem.

Albunea ſilva, & *Albuneus fons* apud Tybur urbem, & Anienem flu. nunc etiam *Albuna* vulgo dictus. Virgil. Æn. 7.

———*Lucoſque ſub altâ*
Conſulit Albuneâ, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat———

Horat. lib. 1. Carm. Od. 7.

Me nec tam patiens Lacedæmon,
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ,
Quam domus Albuneæ reſonantis,
Et præceps Anio, & Tiburni lucus.

Tibullus *Albunam* vocat. lib. 2. el. 3.

Quodque Albuna ſacras Tiberis per flumina ſortes
Portarit ſicco perlueritque ſinu.

Alburnus, mons Lucaniæ apud Silarum flu. *Alborna*, teſte Cittadina, & Scipione Mazellà. Virgil. Geo. 3.

Eſt lucus Silari circum, ilicibuſque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen aſilo
Romanum eſt, œſtron Graii vertere vocantes.

Obſervet lector loci hujus Deum dictum etiam *Alburnum*, ut inde Romanum morem teneat, qui Deos locorum eodem nomine appellabant, quo ipſa loca Tertullian. lib. adverſus Gentes. *Vetus erat decretum, ne quis Deus ab Imperatore conſecraretur, niſi à Senatu probatus; ut M. Æmylius de Deo ſuo Alburno.*

Alcairum, Ægypti urbs, de cujus nominis origine ſic Bochartus. Arabicà linguà, inquit, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media eſſe creditur, קהר *cahara* eſt *vincere.* & קוהר *Cahir Victoria*, unde nomen אלקאהרה *Alcahira*, id eſt *victrix*, urbi *Cairo*, quia Muazzus illam ædificavit in Horoſcopo Martis וחו קאהר אלפלך *qui vincit orbem.* Ita reddenda erant Elmacini verba Hiſtor. Saracen. p. 227. quæ doctiſſimus interpres multo aliter accepit.

Alcamus, Alcamo, op. Siciliæ in valle Mazaræi 20. m. p. à Palermo in merid. & totidem à Drepano.

Alcanitium, Alcanitz, op. Hiſp. in Aragonia ad flu. *Guadelete* 9. Leuc. à Dertoſa.

Alcanitium, Alcanizes, op. Hiſp. in reg. Legionis prope Durium flu. 3. Leuc. à Mirandà urbe Luſitaniæ.

Alcaratium, Alcaraz, op. Hiſp. in Caſtella Nova, aliter *Villa Nova* dicitur.

Alcathoe, urbs Achaiæ eadem cum Megaris. Ovid. Triſt. lib. 1. *Et quos Alcathoes memorant à mœnibus ortos.*

Alceſtria, Aulceſter, op. Angl. in Com. Warwicenſi, à Warwico 10. à Vigornia 12. m. p. diſtans.

Alcimoennis, Germ. urbs Ptol. Quidam ejus loco *Ulmam* ponunt.

Acluith Dunbritton H. Boethio, op. Scotiæ ad Cludam flu. à Glaſquo 5. m. p. in occ.

Alcmaria, op. Hollandiæ, ſeu potius Weſt-Friſiæ, 3. m. p. ab Horna, 5. autem ab Amſtelodamo. Nannius Miſcellan. lib. 10. 8. ait quibuſdam hanc ac *halecum mari* nominatam videri; al. v. qu. *Almariam*, i. e. *omnino paludoſam. Meren* enim Germanis dicuntur, (ut apud *Anglos* Meeres) ſtagna latiora. long. 26. lat. 52. 40.

Alcona, Pompeiana, Galliæ Narbonenſis portus, 18. m. p. à Telone Martio. Anton.

Alcta, Siciliæ mediterranea urbs, Ἄλκτα Ptolemæo.

Alcyone, op. Theſſaliæ ad ſinum Maliacum, ex cujus ruinis Methone oppidum extructum, quod dum Philippus Alexandri M. pater obſidione premit, altero oculo orbatus eſt.

Alcyonium, ſtagnum eſſe in agro Corinthiaco fertur. Ejus profunditas multis funibus connexis explorari non poteſt; quod & Amphiarai fons, teſte Pauſaniâ dicebatur. Mare quoque in ſinu Corinthiaco *Alcyonium* dictum ferunt, quod in eo ſe Alcyone Ceycis uxor, auditâ viri morte naufragio perempti, demerſerit.

Aldeberga, urbs Saxoniæ ſup in confin. Bohemiæ verſus Albim flu. 4. Leuc. à Deſdra.

Aldeburgum, op. Angl. in Suffolcià in orâ maris Germ. 12. m. p. à Gippevico. Vide *Iſurium.*

Aldeburgum, Oldenburg, urbs Holſatiæ, 7. Leuc. à Lubecâ.

Aldenarda, Oudenard, urbs Flandriæ, inter Gandavum, & Tornacum, interfluenti Scaldi bipartitum.

Aldenburgum, Altenburgh, op. Germ. in Miſnia cum Caſtro unde duces Aldenburgenſes è domo Saxonica.

Aldeſcus, Sarmatiæ Europææ flu. qui ſe unà cum Panticape ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionyſius.

Κεῖθι γὰρ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.

Suidas; Ἀλδήσκος, ὄνομα πόλεως καὶ ποταμοῦ. Apud Priſcianum in margine pro *Aldeſci, Ardiſci* ſcriptum erat; & quidem *Ardiſcus*, teſte Ariſtarcho, flu. Scythiæ eſt, cujus etiam mem. Herodotus Muſâ prima.

Alduabis, Celtarum flu. oriens circa M. Juram; Sequanos ab Helvetiis dividens, lapſuſq; per Com. Burgundiæ, non longè à Cabillonenſi urb. *Arari* flu. miſcetur. Gallice *le Doux*. Cæſari *Alduāldubis*, vel ut alii, *Alduaſdalis*. Græcus tamen Interpres, Ἀλδουάσδουβιν reddit. *Dubis* eſt Ptolemæo.

Alectryopolis, urbs Macedoniæ inter Philippos & Theſſalonicam, vulgò *Age Aleſteroſori.*

Alectum, poſtea *Dei donum*, vulgò *Dondy*, ſeu *Dundee*, op. Scotiæ in orâ ad ort. ad oſt. Tai flu. inter Andræapolin & & Brechinium.

Aleius campus, locus Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cum à Pegaſo excuteretur; ſic dict. quòd in eo cæcus *erraſſet* Bellerophon, donec periret. Dionyſ. verſ. 872.

Κεῖθι δὲ τὸ πεδίον Ἀλήϊον τό, οὗ κατὰ νῶτα
Ἀνθρώπων ἀπάνευθεν ἀλώμενος ἐνδιάασκεν.

A *vagando* itaque *Aleius* dictus. Hom. Iliad. 6.

Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο
Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Euſt. v. alium tradit nominis originem, viz. ἢ ἀπό τινος πόλεως καλουμένης Ἀλησῶς τινες λέγουσιν, ἢ παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι ληΐων.

Alemanni, Stephano Ἀλαμανοὶ, Arnobio *Alamanni*, pop. Germaniæ, Gall. Belgicæ, & Rhætiæ proximi, in Sueviâ. Nunc omnes Germani *Alemanni* communiter vocantur; quos Quadradus rerum Germanicarum ſcriptor apud *Agathiam*, non à *Lemanno* lacu, aut ab *Alemanno* flu. dictos putat, ſed quòd plerique Germaniæ pop. in unum coierunt. Siquidem *Al* Germ. linguâ eſt *omnis*; *man* verò idem quod *homo*: ut dicti ſint *Almanni*, qu. *omnis generis hominum colluvies, & permiſtio.* Alii v. ſic dictos putant quòd *toti viri* eſſent, & bellatores fortiſſimi. Horum reg. *Alemannia* nominatur, hodie *Alemagna*. Claud. de Stil. laud l. 1.

Oravit jungique tuis Alemannia ſignis.

Alemannus, Atmul, flu. Germ. ex Sueviâ ortum habens,

ac per Aureatum urbem *Aichſtadt*, in Danub. inter Ingolſtadium & Ratiſponam influens.

Alenconium, *Alenzon*, op. Gall. Celt. ad Sartam flu. in Normannia, 5. Leuc. à Sagio, & 47. à Lutetia. Ducatûs tit. inſigne. lon. 12. 10. lat. 48. 26.

Aleppum, *Aleppo*, urbs Syriæ max. & empor. celeberrimum, in quod quotide confluunt Mercatores ex Aſiâ, totâque Europa: olim *Hierapolis*, ut nonnulli volunt; quanquam multi credant Aleppum eſſe ubi alias Berrhoea, ad Marſyam flu. & Hierapolim fuiſſe, ubi nunc *Tedith*, op. illius tractûs. Vide *Chalybon*; ea n. al. *Aleppo* dicitur.

Aleria, col. & urbs Corſicæ marit. in orâ orientali; nunc in ruinis jacet, diciturque *Aleria deſtrutta.*

Aleſtes, *Rio di Araga*, flu. Hiſp. per Bracaram urbem fluens, teſte Vaſæo.

Aleſus, *Pittineo*, flu. Siciliæ Aletam urb. alluens, ac in mare inter Cephalodium & Haleſam influens. Item Tuſciæ flu. juxta *Aleſium* fluens, *Sanguinaria* Ortelio.

Aleta, *Moſth*, op. Illyrici in Dalmatia mediter. Item op. Siciliæ everſum, ubi nunc op. S. Marci, teſte Fazello, in ora occidua, inter Cephalœdium & Haleſam.

Alethia poſtea Maclovium, op. & empor. celebre in Britanniâ min. in Aaronis inſula, cujus ruinæ viſuntur primo lapide à Maclovіopoli, quæ crevit poſt ejus excidium.

Aletium, Salentinorum urbs, Ptolemæus; Σαλεντίνων μεσόγειος πόλις Ἀλητία; quod vocabulum corruptum nunc legitur Σαλητία, vulgo *Lezze*, inter Brunduſium ad occ. & Hydruntum ad ort. 24. m. p. totius regni poſt Neapolin clariſſima; à Tarento 5. m. p. long. 42. 30. lat. 40. 13.

Alex, *Aleſſo*, Locrorum flu. terminuſque Brutiorum quos à M. Græciâ ſeparat, agrum item Locrenſem à Rhegino dividens. Dionyſ. verſ. 367.

Τῶν καὶ νῦν γένος ἐστὶν ἐπὶ προχοῇσιν Ἄληκος.

Theocrito *Ales* dici videtur. Al. *Halex* eſt. Peculiare quiddam de cicadis hujus loci narrat Strabo lib. 6. Οἱ μὲν γὰρ ἐν τῇ τῶν Λοκρῶν περαίᾳ φθέγγονται, τοῖς δ' ἀφώνοις εἶναι συμβαίνει. Idem habet Plin. 11. 27. nec non Pauſan. in Eliacis, cui *Cæcinos* hic flu. dicitur. Aliter v. hæc refert Ælian. de Anim. 5. 9. Ait enim τὸ μὲν Λοκρῶν ἐν Ῥηγίνῳ στωμυλώτατον ἔξεισι, τὸ δὲ Ῥηγῖνον ἐν τοῖς Λοκροῖς ἀφωνότατον.

Alexandria, urbs multiplex. *Prima*, Ægypti in orâ ab oſtio Canopico 12. m. p. in occid. opus Alexandri M. *Scanderia* Turcis, & *Aleſſandria* Italis, urbs Patriarch. & emporium celebre, quo ex Indiâ merces, præſertim aromata, per univerſam Europam diſtribuenda advehuntur. Olim ante Cairi erectionem (à quo itinere quatridui diſtat) clarior. Hinc *Alexandrinus.* Prop. lib. 3.

Noxia Alexandrina, dolis aptiſſima tellus.

Ob cœli clementiam, incolæ paſſim apud ſcriptores luxus maximè notati ſunt, velut apud Quinctilianum, lib. 1. & Ammian. lib. 22. Et ante utrumque *Alexandrina vita, atque licentia* apud. Cæſar. lib. 3. de B. C. cap. 110. Inde Ovid. Triſt. 1. 2.

Non ut Alexandri claram delatus in urbem,
Delicias videam, Nile jocoſe, tuas.

Hic Ptolemæus Bibliothecam conſtruxit. Seneca. *Quadringenta millia librorum Alexandriæ arſerunt, pulcherrimum regiæ opulentiæ monumentum.* Sic ille. Alii v. amplius. Nam Agellius 6. ult. *A Ptolemæis regibus ad millia voluminum ſeptingenta.* Pergit Sen. *Alius laudaverit, ſicut Livius, qui elegantiæ regum curæque egregium id opus ait fuiſſe. Non fuit elegantia illud, aut cura, ſed ſtudioſa luxuria; imò ne ſtudioſa quidem, quoniam non in ſtudium, ſed in ſpectacula comparaverant.* Aer illic adeo temperatus eſt, ut quolibet die ſolem videant; unde, ob delicias, per excellentiam πόλις dicitur, ut ἄστυ Athenæ, & *urbs* Roma. long. 58. 20. lat. 31. 25. *Secunda*, Albaniæ, ad Caucaſi radices, & oram Caſpii maris urbs, & emporium regionis præcipuum, *Demircapi* Turcis, quaſi portæ ferreæ, & incolis *Derbent*, à Taureſio, ſeu Ecbatanis, regiâ Perſarum, itinere 20 dierum diſtans in Bor. ubi ex Aſiâ in Scythiam per anguſtias tranſitus eſt. *Tertia*, Arachoſiæ, *Cabul* hodie, teſte Caſtaldo, regionis metropolis ad Arachotum flu. à Prophthaſiâ regiâ Drangarum 515. m. p. diſtans in Ort. Indiam verſus. long. 117. 00. lat. 32. 30. *Quarta*, Ariæ, *Hieri* Caſtaldo & aliis (quod nomen eſt etiam ipſi provinciæ) urbs primaria, & regia ad Arium flu. inter Hecatompylon, regiam Parthiæ ad occ. 565. m. p. & Bactra, regiam Bactrianæ in ort. 484. m. p. Sunt qui *Burgian* dici velint. long. 111. 30. lat. 38. 50. *Quinta*, Carmaniæ, *Serent*, teſte Caſtaldo, urbs regia, & regionis primaria, inter Armuziam, & Arium. long. 100. 00. lat. 39. 30. *Sexta*, Ciliciæ, ſeu Syriæ in confinio, urbs Epiſcopalis ad ſinum Iſſicum, *Scanderoon* Turcis, teſte Leunclavio. long. 68. 00. lat. 38. 10. *Septima*, *Margianæ*, *Indion* hodiè dici putatur in tabb. recentt. urbs præcipua, & emporium earum regionum. *Octava*, Statiellorum, urbs Liguriæ non obſcura ad Tanarum flu. illam interfluentem, ampla & epiſc. ſub Archiep. Mediolan. inde 52. m. p. in Auſtro-Libycum, media ferè inter Genuam ad ort. & Auguſt. Taurinorum ad occ. ab Alexandro tert. Pontifice epiſcopalis effecta, à quo & nomen habet, cum prius Cæſarea diceretur. Ibi pons lapideus, & longitudinis admirandæ. vulgò *Aleſſandria della Paglia.* long. 30. 30. lat. 43. 54. *Nona*, Troadis, quæ & Troas, quod nomen etiam regionis eſt, quæ & Phrygia minor, urbs archiep. ſub arch. Cyziceno. Nunc locus *S. Maria* dicitur, ac Turcis *Caraſia*, teſte Leunclavio. Plures Alexandrias ſi velit lector, conſulat Stephanum.

Alexandrium, op. Paleſtinæ in orâ inter Tyrum ad Bor. & Ptolemaidem ad Auſt. teſte Zonara, proximas urbes. *Scandalia* hodiè Will. Tyrio.

Alexanum, hodiè *Aleſſano*, urbs Salentinorum epiſcop. ſub archiep. Hydruntino, inter Hydruntium & Gallipolim, ad 20. m. p. Leucæ urbi exciſæ, apud Japygium promont. cui ſucceſſit, propinqua; ab Aletio 25. long. 42. 40. lat. 40. 10.

Alexia, & *Aleſia*, urbs everſa Mandubiorum in Gall. Celt. olim metrop. nunc pag. in Burgundiæ Duc. ad amnem *Brenne.* Hinc tractus circumjacens *Alexienſis* dicitur inter Divionenſ. & Antiſſiodorenſ. tractus.

Alfelda, op. Saxon. infer. ad Leinam flu. 3. Leuc. ab Hildeſio, quot à Goſlaria.

Alfertonium, op. Angl. in Com. Darbienſi, juxta Ambrum amnem 8. m. à Darbiâ.

Alfordia, op. Angl. in Com. Lincoln. 4. m. p. ab orâ litor.

Algarbia, *Algarve*, pars Hiſp. adjecta Portu-Galliæ ſub Alphonſo 3. cum tit. regni. cujus cap. Tavira. Habet à Sept. Portugalliam, ab oriente Andaluſiam, ab occ. autem & meridie clauditur Oceano.

Algarria, prov. Caſtellæ meridionalis in Hiſp. cujus periere limites: ejus cap. *Guadalaxera* olim fuit. Toletum v. & Madritum cenſentur in illo tractu.

Algeria, & *Algerium*, vulgò *Algier*, urbs Africæ in Barbaria reg. ampla & dives, ſed piraticâ infamis. Sedet in ora maris Mediter. cum portu capaci, & munito, arcéque valida. Vide *Ruſucurum.* Regnum Algerii dividitur in 5. prov. terminatúrque à Sept. mari Africo, ab ortu regno Tunetano, ab occ. regno Fezzano, & à merid. Biledulgeride reg. Olim reges habuit proprios, nunc v. quandam Reip. formam ſervat, ſub clientela Turcarum, ſed ad libitum tantùm.

Algidum, Latii op. Tuſculo finitimum, ab urbe Rom. paulo ſuprà 12. m. p. diſtans, *Roccha del Papa*, long. 36. 30. lat. 41. 40. Item *Algidum* nemus, *Selva dell' Aglio*, Silva Latii cum monte cognomine. Hinc *Algidus* nomen gentile. Ovid. Faſt. 2.

Viderat in campis Algida terra ſuis.

Horat. 1. Od. 21.

Vos lætam fluviis, & nemorum comam,
Quæcunque aut gelido prominet Algido.

Idem lib. 3. Od. 23.

Nam quæ nivali paſcitur Algido
Devota, quercus inter & ilices:

Item lib. 4. Od. 4.

Duris ut ilex tonſa bipennibus
Nigræ feraci frondis in Algido.

Eſt & *Algidenſis* adject. Plin. 19. 5.
Item *Algidus.* Ovid. Faſt. 6.

Scilicet hic olim Volſcos, Æquóſque fugatos
Viderat in campis, Algida terra, tuis.

Algovia, *Algou*, reg. Germ. in Sueviâ, inter Danubium & Licium flu.

Aliacmon, vel *Haliacmon*, flu. Macedoniæ, illam à Theſſaliâ (teſte Cæſare) ſeparans, ac in Ægæum mare inter Pydnam & Dium influens. Claud. de laud. Stil.

Et fruſtra rapidum damnant Haliacmona Beſſi.

Pelecas Sophiano, *Platamona* Moletio. Apud Ptol. penult. in obliquo longa eſt. Amnis eſt rapidiſſimus & præceps, accolas multis malis afficiens.

Aliartus, & *Haliartus*, op. geminum. Unum Bœotiæ ad Copaidem lac. juxta Permeſſum flu. Alterum in Peloponneſo, in ora Meſſeniæ, *Neocaſtro* Nigro, *Arcadia* v. Moletio. Statius Theb. 7.

Gargaphie, quorumque novis Aliartus ariſtis —Invidet.

Long. 48. 50. lat. 35. 40.

Alietum, *Iſſola*, op. Hiſtriæ in orâ inter Juſtinopolim & Piranum ad 5. m. p. diſſitum Ptolemæo, in Meſſeniæ & Elidis confin. apud oſt. Alphei, inter illa & Cypariſſum promont. eſſe videtur, ab Araxo prom. Elidis 45. m. p. in meridiem.

Alinda, urbs Cariæ mediter. Mylaſæ & Stratoniciæ propinqua.

Alineus, *Alyne*, lacus Hiberniæ in Connachtiâ prov. inter

Comit.

Comit. Letrim. & Roſecomen. Eum præterfluit Senus flu.

Alingonis portus, *Langon*, op. Aquitan. cum portu ad Garumnam flu. inter Burdigalam 6. leuc. & Vaſſates 3. teſte Belforeſtio.

Aliſca, *Almaz* Lazio, op. Pannon. infer. ad Danub. inter Budam & Colociam. *Angavara* Simlero.

Aliſo, *Iſelburg*, op. Germ. infer. ad flu. *Yſel*, in Geldria, ab Embrica & Calcaria 2. leuc. in ort. Hadriano autem Junio eſt *Weſel*, urbs libera ad Rhenum in Duc. Clivenſi.

Aliſo, Alme, amnis Germ. influit in Lippiam, haud procul urbe Paderborna, teſte Cluverio; oriturque prope vicum *Almen* in Weſtfaliâ.

Aliſo, *Yſel*, flu. Germ. infer. Aliſonem op. alluens, ac in Rhenum apud Duisburgum op. influens.

Aliſontia, & *Aliſuntia*, vulgò *Alſitz*, flu. Gall. Belg. per Duc. Lucembergenſ. & Moſellam ſupra Trevizos, unà cum Surâ influens, qui & *Als* al. nominatur. Scal. ad Auſon. *Alſe* interpretatur ad illud in Moſellâ:

Stringit frugiferas fœlix Aliſontia ripas.

Ubi reponendum vult *Alifontia*.

Aliſum, urbs libera Sueviæ ad Neccarum flu. vulgò *Helbrun*, vel *Hailbrun*, i.e. *ſalutis fons*. Long. 20. 20. lat 51. 30.

Aliſus, *Bart* Villanovano, urbs Pomeraniæ prope flu. Bardum 7. leuc. à Gripvaldiâ, lon. 35. 00. lat. 52. 35.

Allectum, vide *Alectum*.

Allendorfia, urbs Germ. in Lantgraviatu Haſſiæ Caſellenſ. ad flu. Verram, 5. leuc. à Caſella urbe.

Allera, *Aller*, flu. Saxon. infer. oritur in Duc. Magdeburgenſi, caditq; in Viſurgim infra Verdam urb. quam alluit.

Allerburgum, op. in Pruſſiâ Ducali ad Allam flu. qui mox cadit in Pregelam, 10. leuc. à Regiomonte in ort. & 13. ab Hilberga in Bor.

Allia, flu. Italiæ, qui à Cruſtuminis montibus, præalto defluens alveo, Tiberino amni miſcetur, quadrageſimo ab urbe lapide, ubi magnâ ſtrage Romani à Gallis, duce Brenno, profligati ſunt. Hinc *Allienſis dies* dictus, quaſi infauſtus. Silius.

——Horrificis ſeſe extulit Allia ripis

Virgilius Æn. 7.

Quoſque ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Lucanus lib. 7.

Et damnata diu Romanis Allia Faſtis.

Ovid. de Art. Am. lib. 1.

Tunc licet incipias, quâ flebilis Allia luce
Vulneribus Latiis ſanguinolenta fuit.

Idem in Ibin, ver. 47.

Hæc eſt in Faſtis, cui dat gravis Allia nomen.

Cic. lib. 1. ad Att. ep. 4. *Majores noſtri funeſtiorem diem eſſe voluerunt Allienſis pugnæ, quàm urbis captæ.* Infeliciter certè res omnis à Vitellio geſta eſt, *qui omni divino humanoque jure neglecto, Allienſi die pontificatum maximum cepit.* Verba ſunt Suetonii in ejus vitâ cap. 7.

Allifæ, vel *Alifa*, & *Alipha*, Italiæ, juxta Æſerniam, prope Vulturni ripam, opidum; vulgò *Alifi*. Silius lib. 8.

Illic Parthenope, ac Pœno non pervia Nola,
Allifæ, & Clanio contemptæ ſemper Acerræ.

Prima opidi mentio fit apud Liv. lib. 8. *Eodem tempore & in Samnio res proſperè geſtæ. Tria opida in poteſtatem venerunt, Allifæ, Callifæ, Rufrium.* Idem lib. 9. C. *Marcius Rutilius Allifas de Samnitibus vi cepit.* Diod. Sic. lib. 20. ὁ δὲ Μάρκιος ἐπὶ τοὺς Σαμνίτας ἀναζεύξας, Ἀλλίφας πόλιν εἷλε κατὰ κράτος. Opidani *Allifani*. Plin. 3. 5. Hinc *Allifanus ager* Silio l. 12.

————Hinc Allifanus Iaccho
Haud inamœnus ager. Horat. lib. 2. Sat. 8.
Invertunt Aliphanis vinaria tota.

Allobroges, Gall. Tranſalpinæ pop. qui Narbonenſibus aſcribuntur. Siti ſunt juxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes, & Pedemontani, victoriâ Fabii, & Catilinæ conjuratione noti. *Allobryges* Ptolemæo, Polybio autem Ἀλλόβριγες. Ἔθνος δυνατώτατον Γαλατικὸν vocat Steph. Horat. in Epod.

Noviſque rebus infidelis Allobrox.

Juvenalis de Ruffo.

Ruffum, qui toties Ciceronem Allobroga dixit.

De origine nominis ita vir magnus De Phœn. colon. lib. 1. cap. 42. Apud utroſque Britannos, inquit, *bre regionem* vel *agrum* ſonat, ut Syris ברא *baro*; & *hel*, vel *ubel excelſum*, ut Ebræis על *hal* vel *al*, & Syris עליא *elloio*. Inde à Gallis dicti *Allobroges*, qui montanam Sabaudiæ regionem obtinebant. Hoc multo veriſimilius, quàm quòd ſcribit vetus Juvenalis Scholiaſtes, *Dicti ſunt Allobrogæ, quoniam brogæ Galli agrum dicunt, allo autem aliud; dicti igitur quia ex alio loco tranſlati.*

Alloria, urbs Cretæ Steph. Ἀλλωρία πόλις τῆς Κρήτης.

Alma, mons eſt in Mœſiâ ſuperiori prope Sirmium, quem Probus Imp. Eutropio teſte, vineis conſevit. Item *Alma* Hetruriæ flu. Anton. *Arbia* Leandro.

Almacara, *Almacaron*, op. Hiſp. in regno Murciæ in ora maris Mediter. ad oſt. flu. *Guadalentin*, 6. leuc. à Carthagena. *Utica* quibuſdam.

Almagrum, *Almagro*, op. Hiſp. in Caſtellâ in tractu *La Mancha*, 4. leuc. ab Oreto in ort.

Almantia, vel *Almentia*, op. Gall. Belg. in Lotharingia, olim præcipuum, vulgò *Almance*. Item op. Oreſtidis reg. Macedoniæ ab Aulone non longè diſtans in ort. vulgò *Avoſtoma*. long. 46. 00. lat. 39. 40.

Almenum, *Harlingen*, Friſiæ op. in Belgio Unito, ad mare Germ. 4. leuc. à Leovardia in occ.

Almeria, urbs Hiſp. Bæt. litor. 21. leuc. à Granatâ, 15. ab Acci in Auſt. inter Charidemum prom. & Abdaram urb. 7. leuc. olim *Magnus Portus*, hodie v. *Almeria*.

Almerinum, *Almerin*, op. Portugall. in Extremadura, ubi reges degere conſueverant, ad Tagum flu. ex adverſo Santareni op.

Almiana, & *Amiana*, hodie *Albegna*, flu. Thuſciæ ex Tuniato M. in mare inter Telamonem, & Herculis port. apud Virbatellum exiens.

Almo, flu. Romæ vicinus, ex viâ Appiâ in Tiberim defluens, *Dachia* hodiè, & *Il Rio d' Appio*. In eo, ſacra quæ Cybelæ fiebant, lavabantur. Ovid. Faſtorum 4.

Eſt locus in Tiberim quo lubricus influit Almo,
Et nomen magno perdit in amne minor.
Illic purpureâ canus cum veſte ſacerdos
Almonis dominam, ſacraque lavit aquâ.

Lucanus lib. primo.

Et lotam parvo revocam Almone Cybelem.

Val. Flaccus lib. ult.

Sic ubi Mygdonios planctus ſacer abluit Almo,
Lætaque jam Cybele, feſtæque per opida tædæ;
Quis modo jam ſævos adytis fluxiſſe cruores
Cogitet, aut ipſi quid jam meminere miniſtri?

Stat. lib. 5. Sylvarum.

Eſt locus ante urbem, quà primùm naſcitur ingens
Appia, quaque Italos gemitus Almone Cybelem
Ponit, & Idæos jam non reminiſcitur amnes.

Silius lib. 8. *——Quique oſtia Thuſci*
Amnis amant, trepidóq; fovent Almone Cybelen.

Martialis lib. 3. ep. 47.

Capena grandi porta quà fluit guttâ,
Phrygiumque matris Almo quà lavit ferrum.

Claud. de bello Gildonico.

Prælatoque lavas Phrygios Almone leones.

Prudentius in Hiſtor. S. Romani.

Lapis nigellus evehendus eſſedo,
Muliebris oris clauſus argento ſedet,
Quem dum ad lavacrum præeundo ducitis
Almonis uſque pervenitis rivulum.

Vide Ammianum Marcellinum lib. 23.

Almon, viri proprium apud Virg. Æn. 7.

Hic juvenis primam ante aciem ſtridente ſagittâ,
Natorum Tyrrhi fuerat qui maximus, Almon
Sternitur.————

Almon, *Almonde*, flu. Scotiæ merid. in Provinciâ Lothiana, in Forthæ æſtuarium ſe exonerans.

Almonus, *Atmul*, flu. Germ. quo nullus eſt piſculentior in totâ Germania. Vide *Alemannus*.

Almopia Macedoniæ pars, ab *Almope* Neptuni & Athamantidis fil. Steph. pop. *Almopes*, & *Almopii* Plinio 4. 10.

Alone, inſula juxta Cyzicum. Item Paphlagoniæ civitas. Steph. Etiam apud Scriptores Britannicos Lancaſtrenſis urbs *Alone* dicitur. Item *Alone*, vel *Alonæ* Hiſp. Tarrac. urbs. Ptol. Fuit v. Maſſilienſium colonia, uti teſtatur Stephanus cui *Alonis* dicitur Ἀλωνὶς, inquit, νῆσος καὶ πόλις Μασσαλίας. Græcum igitur oportet eſſe vocabulum, ut ergo παρὰ τῶν ἀνέμων ἀνεμώνη, &c. ſic παρὰ τῶν ἁλῶν fit Ἁλώνη; Præſtantiſſimo enim ſale & olim, & nunc quoque abundat. Atque hoc ſolo argumento convinci poſſunt, qui *Alonam* hodie putant eſſe *Alicante*, cùm ea urbs nullas habeat ſalinas. Certum eſt autem Alonam eſſe id opidum, quòd olim Arabes *Tudemir*, Hiſpani v. *Guardamar* vocant, ſitum in peninſulâ ad os Taberis flu. quem vulgò Seguram vocant. Innumeræ enim illic, & præſtantiſſimæ ſalinæ, eoque ipſo loco veteres Alonam deſcribunt. long. 21. 10. lat. 38. 40.

Alontium, urbs Siciliæ in ora occ. everſa, inter Halæſam & Agathurium, 12. m. p. diſſita. Ex ruinis S. Philadelphi op. conſtructum eſt, & proinde *S. Filadelpho* hodie dicitur, teſte Fazello.

Alope, Theſſaliæ civitas, de quâ Hom. Il. 2. & Plin. 4. 7. Orpheus in Arganauticis.

Αἰθαλίδης ὃν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια
Μυρμιδόνος θυγάτηρ Ἀλόπῃ ἐνὶ πετρηέσσῃ.

Alia

Alia eſt Atticæ, alia Ponti, unde Pentheſilea nata eſt, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta juxta Locridem. Steph.

Alopece, *Alopecia*, Strab. & Ptol. (cui etiam Tanais dicitur) Mæotidis paludis inſula, *l' iſle des Renards* Pineto. Item Boſpori Cimmerii inſula. Plin. 4. 14. Item alia in mari Ægæo è regione Smyrnæ apud eundem, lib. 5. c. 31. Heſychius Ἀλωπεκή, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Alpes, montes ſunt excelſi (qui Italiam ſeparant à Galliâ & Germania.) *l' Alpi* Italis, *Alben* Germanis dicti, qui multiplices ſunt; variaq; pro locorum diverſitate, ſortiuntur nomina. Sunt enim 1. Alpes *Carnicæ*. 2. *Coctianæ*, ſive *Cottiæ*. 3. *Graiæ*. 4. *Noricæ*. 5. *Juliæ*. 6. *Maritimæ*, ſive *Litoreæ*. 7. *Pannonicæ*. 8. *Peninnæ*, *Pœnæ*, ſive *Pœninæ*. 9. *Rhæticæ*. 10. *Tridentinæ*. 11. *Venetæ*. *Albia* & *Alpionia* olim dictos fuiſſe hos montes ſcribit Strabo. Stephano etiam Ἄλπεια, & Ἄλπειοι dicuntur, Phavorino Ὄλπια; Quin & Σάλπιοι etiam videntur à Lycophrone appellari, ut putavit ejus commentator Iſacius. Hæc vox numero plurali uſurpatur, inquit Euſt. quia mons eſt maximus; Ἡ δὲ, inquit, Ἄλπις, μέγιστον ὄρος, διὸ καὶ πληθυντικῶς λέγονται αἱ Ἄλπεις. Per hos montes Annibal in Italiam tranſivit, aceto viam faciente, Livius lib. 21. *Ardentiaque ſaxa infuſo aceto putrefaciunt: ita torridam incendio rupem ferro pandunt.* Juven. Sat. 10.

——Oppoſuit natura Alpeſque, niveſque,
Diduxit ſcopulos, & montem rupit aceto.

Ubi rectè nives Alpibus tribuit, ita enim eos deſcribunt paſſim Poetæ. Unde χιονώδεις Ἄλπεις, & νιφοβλῆτες in Anthologiâ. Horat. Serm. 2. Sat. 5.

Furius hibernas canâ nive conſpuit Alpes.

Hinc *Alpina glacies* Claudiano, lib. 2. de Raptu Prof. & *Alpinæ pruinæ* eidem in Panegyr. & *Alpinus rigor* Ovidio Metam. 14. & *gelidæ Alpes* Lucano lib. 1. Imo *à candore nivium, ut vulgò putant, dicti ſunt hi montes, quia perpetuis ferè nivibus albeſcant. Sabini enim* Alpum *dixere, quod poſteri Latini* Album. Ita Feſtus. Melius, quod mirere, Iſidorus 14. 8. *Alpes propriè montes Galliæ ſunt, de quibus Virgilius, Aerias Alpes. Et dicendo aerias, verbum expreſſit à verbo. Nam Gallorum linguâ Alpes montes alti vocantur.* Et ſic Alpes perpetuò deſcribuntur à Poëtis. Catullus.

Sive trans altas gradietur Alpes.

Sil. Italicus lib. 1.

Non celſæ obſtiterint Alpes.——

Quin & Servius in iſta Virgilii verba quæ ſunt initio lib. 10. commentans, *Sanè omnes altitudines montium licet à Gallis Alpes vocantur, propriè tamen montium Gallicorum ſunt.* Bochartus tamen montes hoſce nomen ſuum Phœnicibus debere putat, quibus לבן *laban* erat albus, & אלבן *alben* formâ Syrâ *albeſcere*. Unde & *Libano* nomen, quem Paraphraſtæ vocant אולבנין *Olbanin*, Cant. 4. 11. Non tamen de Nihilo Ἄλπιν alii *montem altum* explicant, cùm & *al* celſum, & *pen* verticem montis, ſeu collem ſignificat. Uſurpatur hæc voc præcipuè in pl. num. quanquam aliquando in ſingulari Dionyſius. verſ. 295. Ἄλπιος ἀρχή. Ovid. Art. Am. l. 3.

——Nec quot in Alpe feræ.

Claudianus——*Extemplo frondosâ fertur ab Alpe.*

Porrò Alpium ſeries ſic ſe habet, à litore maris Gallici inchoando. *Maritimæ*, quæ & litoreæ, *Cottiæ*, *Pœninæ*, & *Graiæ*, Italiam à Gall. Narbonenſi dividunt, *Maritimæ* quidem, quæ *Les Montagnes de Feude* teſte Pingonio dicuntur, incipiunt a Nicæâ, Barcinonetamque op. uſque protenduntur, inter Provinciam & Liguriam extenſæ. Deſinunt in monte Veſulo, ubi padus oritur. *Cottiæ*, quæ & *Cottianæ* Tacito, *Mont-cenis* Delphinatum à Taurinis, h. e. à parte Pedemontani principatus (per quem Padus flu. decurrit) dividentes. *Graiæ*, M. di S. Bernhardo Piccalo, teſte Pingonio, Allobroges h. e. Sabaudos à Salaſſis, ſive à valle Auguſtana diſcludunt. *Graius mons* apud Sen. & Tacit. Harum pars eſt mons Sempronius. *Pœninæ*, *M. di S. Bernhardo Maggiore* quæ ab Allobrogibus & Sedunis partem principatûs Pedemontani & Inſubriæ dividunt. *Summæ*, *Adula mons* aliis, *M. di S. Gothard*, Pœninis contiguæ, Helvetios ab Inſubribus, ſeu parte Ducatus Mediolanenſ. ſeparantes, quarum radices ad Lacum Verbanum producuntur, *Gothardsberg* Germanis, teſte Tſchudo. Ex his 3. flu. Rhodanus, Ticinus, & Rhenus fluunt *Lepontiæ* ſummis, ubi *Rhenus* oritur, junguntur ubi Lepontii pop. *M. di S. Bernardino* dici videntur. *Rhæticæ* quæ & Juga *Rhætica*, *M. Braulio*, Rhætos à reliquis Inſubribus dividentes. Inde Oenus per Noricos, Atheſis per Venetos Cenomanos, & Addua per Inſubres flu. derivantur. *Tridentinæ*, quæ ad ort. *M. Bernina*, & *M. di S. Nicola*, ad ort. M. *Zelam* (unde Medoacus flu. & Anaſſus pro..uunt) dicuntur, aliáque tenent nomina, Comit. Tirolenſem à Venetis ſeparantes. *Noricæ*, vulgò *Taurn*, inter Com. Tirol. Salisburgenſem tractum, & Carinthiam interſitæ: *Juliæ*, quæ & *Carnicæ* Ptol. & aliis dicuntur, inter *Noricos* & Carnos intercedentes, atque in Adriaticum mare terminantes, *Zeglie* hodie, ſeu *Zuglie*. Alpes ita deſcribit Silius lib. 3.

Cuncta gelu, canaque æternum grandine tecta
Atque ævi glaciem cohibent: riget ardua montis
Ætheriæ facies, ſurgentiq; obvia Phœbo
Durata, neſcit flammis mollire pruinas:
Quantum Tartareus regni pallentis hiatus
Ad manes imos, atque atræ ſtagna paludis
A ſuperâ tellure patet: tam longa per auras
Erigitur tellus, cœlum & intercipit umbra.
Nullum ver uſquam, nullique æſtatis honores,
Sola jugis habitat diris, ſedeſque tuetur
Perpetuas deformis hyems.

Porrò de Alpibus vide Alciat. com. in Tacit. German. ſed imprimis Joſ. Simlerum in lib. quem de *Alpibus* inſcripſit. Optimè autem & copioſiſſimè de Alpibus diſſerentem, vide Cluverium Germ. Ant. lib. 1. cap. 30.

Alpheus, fluvius Elidis, Arcadiæ civitatis, juxta Piſas decurrens, qui longo curſu in Achaiâ demergitur, ibique terrâ abſorptus, & ſubter mare defluens, ex Græciâ decurrit ad Arethuſam, fontem Siciliæ, ubi in mare Siculum cadit. Moſchus.

Ἀλφειὸς μετὰ Πίσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ.

Nonnus lib. 37.

Οἶστρον ἔχων Πισαῖον ἐλαιοκόμου ποταμοῖο
Ἀλφειοῦ δυσέρωτος, ὃς εἰς Ἀρέθουσαν ἱκάνει
Ἀβρεχον ἴχνος ἔρωτος ἄγων στεφανηφόρον ὕδωρ.

Virg. Æn. lib. 3.——*Alpheum fama eſt huc Elidis amnem*
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur undis.

Ovid. 3. Amorum. eleg. 6.

Quid? non Alpheum diverſis currere terris
Virginis Arcadiæ certus adegit amor?

Lucan. lib. 3.——*Populiſque per æquora mittens*
Sicanias Alpheus aquas.——

Stat. Sil. lib. 1.——*Tumidæ ſic transfuga Piſæ*
Amnis in externos longè flammatus amores,
Flumina demerſo trahit intemerata canali:
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibit fontes: miratur dulcia Nais
Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum.

Quod ait *dulcia oſcula*, idem eſt quod innuit Virg. Ecl. ult.

Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Huc alludit Gregorius Nazianzenus, in Epitaphio Baſilii Καὶ εἴπις inquit, ὥσπερ ἡ ἱστορεῖται ποταμὸς δι' ἅλμης ῥέων γλυκύς. Loquitur de Alpheo. Ideoque Libanius in Progymnaſ. Φυλάττει ἀμιγὲς ἐν τῇ θαλάσσῃ τὸ ῥεῖθρον. Idem Statius 1. Theb.

——Fluctivagâ quâ præterlabitur undâ
Sicanios longè relegens Alpheus amores.

Sil. Ital. lib. 3.

Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat
Alpheon, ſacræ portantem ſigna coronæ.

Claudianus——*Alpheus Geticis anguſtus acervis*
Tardior ad Siculos etiam nunc pergit amores.

Sidon. Apoll. carm. ad Felicem.——*Per ima ponti*
Alpheus fluit, atque tranſmarina
In fluctus cadit unda conjugales.

Conſentiunt Hiſtorici, aliique ſcriptores. Plin. 2. 103. *Arethuſa fons Syracuſanus, in quem redduntur jacta in Alpheum.* Amm. Marc. lib. 15. *Alpheus oriens in Arcadiâ, cupidine fontis Arethuſæ captus, ſcindens Ionium mare, ut fabulæ ferunt, ad uſque amatæ confinia progreditur.* Et ante utroſque Mela. 2. 7. Ubi de Siciliâ. *Ab eo ad Pachynum ora quæ extenditur Ionium mare attingens, hæc fert illuſtria, Meſſanam, Taurominium, Catinam, Megarida, Syracuſas, & in iis mirabilem Arethuſam. Fons eſt, in quo viſuntur jacta in Alpheum amnem, ut diximus, Peloponneſiaco litori infuſum: unde ille creditur non ſe conſociare pelago, ſed ſubter maria, terraſque depreſſus, huc agere alveum, atque hic ſe rurſus extollere.* Quin & Strabo lib. 6. ait Alpheum ſumere originem in Peloponneſo, & per mare ſub terrâ in Arethuſam fontem terminari; quamobrem finxerunt Poetæ Arethuſam venatricem deam amatam ab Alpheo fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuiſſe inſecutum Pauſanias dictum exiſtimat, quòd *Alphos*, vitiliginis ſpeciem, curet. Hunc fluvium ethnici nonnulli pro Deo coluerunt, cui & ſtatuam, & communem aram cum Dianâ erexerunt. Conſecuta fuit etiam

ipſa

ipſa Arethuſa poſtmodùm divinos honores, ut ait Nicanor Samius lib. 5. de fluminibus. Siquidem mos fuit Ægienſium, qui populi fuerunt Achaiæ, liba ſumpta ex arâ Salutis in mare projicere, quæ ſe mittere Arethuſæ Syracuſas teſtarentur, ſicut refert Melanthes lib. 2. De ſacrificiis. Quoniam v. non animi ſolum, ſed etiam corporis mundities Deo gratiſſima exiſtimanda eſt, idcirco aquam illam, quæ vim haberet purgandi, ſacrificiis accommodatam eſſe Ethnici ſanxerunt, & fluvium ipſum, qui hujuſmodi aquam ſuppeditaret, exiſtimarunt eſſe Jovi amiciſſimum, atque acceptiſſimum. Alii Mythologi divinam vim animorum noſtrorum virtutiſque normam, per hujuſmodi fabulam explicarunt, quippe quòd ſicuti materia appetit formam, ut ſuum proprium bonum, (cum ipſa per ſe inutilis ſit, & otioſa appareat) ſic anima noſtra virtutem, tanquam formam ſuam expetit. Hæc cauſa eſt, cur *Alpheus* fingebatur ſequi *Arethuſam* cùm ἀλφὸς ſit *macula*, ſive imperfectio, & ἀρετὴ *virtus* à Græcis nominetur. *Orfea* hodiè dicitur, teſte Sophiano, & *Carbon* ſeu *Darbon* nautis vocatur. Inde *Alphion*, lacus vitiligines tollens. Plin. 31. 2.

Alpis, *Alben*, flu. Japodum in Savum fluens.

Alreſſordia, op. Angl. in Hantoniæ Com. ad flu. *Itching*, 6. mill. à Wintonia in ort. & 7. ab *Altonia* in occ.

Alſatia, prov. German. inter Rhenum flu. cui inſidet ad ort. & Lotharingiam ad occ. Dividitur in ſup. & infer. cujus cap. Argentina *Strausburg*. Habet hæc prov. à Sept. Palatinatum Rheni, & à merid. Suntgoviam, eſtque mire rigua & fertilis.

Alſa, flu. Fori Julii, Aquileam præterfluens. Plin. 3. 18. Hodie *Auſa* dicitur, vel *Auſa*; vulgò *Limino*, & *Lizonzio*. *Alſuavus* ego eum apud Caſſiodorum dici ſuſpicor, ubi Conſtantinus junior à Conſtantio fratre cæſus fuit. Eſt & *Alſa* alter flu. qui *Ellus* potius Latinè dicitur, à quo *Alſatia* Germ. regio, quæ ab Hungaris, per Alemanniam & Lotharingiam deſcendentibus, vaſtata eſt. Æmilius.

Alſiatum, pagus non obſcurus agri Mediolanenſis, hodiè *Alzia*, Andreæ Alciati J. C. clariſſimi patria.

Alſietina aqua, & *Alſietinus fons*, aquæ-ductus viâ Claudiâ ab urbe Româ 14. m. diſtans, Romam uſque perductus.

Alſium, ultra Pyrgos ad oſtia Tiberina euntibus fuit opidum cujus antiquam originem indicare voluit Silius Italicus his verſibus, lib. 8.

Nec non Argolico dilectum litus Aleſo
Alſium, & obſeſſæ campo ſqualente Fregenæ.

Ita legendum, non *Fregellæ*. Strabo lib. 5. πολίχνιον i. e. *opidulum* ſuâ ætate vocat. Ἀπὸ δὲ Κοσσῶν, inquit, εἰς Ὠστίαν παραπλέουσι πολίχνιά ἐστι Γραουίσκαι, καὶ Πύργοι, καὶ Ἄλσιον, καὶ Φρεγῆναι. Vide Plin. 3. 5. & Mel. 2. 4. Rutilii tempore villam tantum fuiſſe patet ex hoc diſticho.

Alſia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt,
Nunc villæ grandes, opida parva prius.

Populi *Alſienſes*. long. 35. 55. lat. 41. 40.

Alſius, Achaiæ in Peloponneſo flu. qui è Sipylo monte in Hermum fluit. Pauſan.

Alta, *Alt*, flu. Angl. in Com. Lancaſtrenſ. Cadit in mare Hibernicum prope Almutham op.

Altanum, *Soreto*, op. Brutiorum in Calabriâ infer. ad Medanam flu. à Soriano 8. m. p. Hipponium verſus.

Altanum, op. ejuſdem Calabriæ, ubi nunc Calegnanum Caſtrum, proximum Morgeto ad 3. m. p. recedens.

Altao, op. Mauritan. Cæſarienſ. mediter. hodie *Calao*.

Alta ripa, *Altrip*, op. Germ. ſup. ad Rhenum flu. in Palatinatum, ab Heydelberga 2. leuc. diſtans, Spiræ proximum.

Altdorfium, vicus cultiſſimus in colle, cap. Urienſ. pagi in Helvetiis, ad flu. Urſam & prope lac. Lucerinum, 4. leuc. à Lucerna in Eur. & 2. à Suitio in merid.

Altemberga, op. Tranſylvaniæ 6 mill. ab Albâ Juliâ, quot ab Abruchania in merid.

Altenburgum, urbs Miſniæ, Ducum ſedes, è Saxonicâ domo, 6. leuc. à Lipſiâ in merid. & 8. à Miſnâ in occ.

Althenus, flu. Apuliæ Dauniæ, ſanans vulnera ope Podalirii. Iſac. in Lycophr.

Altinum, urbs olim in lit. Venetiæ florentiſſima, juxta Aquileiam. Plin. 3. 18. hodie *Altino*, *Torcello* v. Villanovano. Incolæ *Altinates*. Hujus urb. lana erat in pretio. Mart. lib. 14.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis, Altinum tertia laudat ovis.

Vide Cluver. It. Ant. p. 161, &c. Long. 34. 50. lat. 45. 20.

Altinum, vel *Altinium*, op. Pannon. infer. ad Danub. in Hungariâ, *Tolna* Lazio, *Boſoch* v. Simlero. Long, 42. 33. Lat. 46. 25.

Altiſolia, *Altſol*, op. Hungariæ ſup. juxta *Gran* flu. Sic dicitur ad differentiam alterius *Neuſol* op. vicini. 7. leuc. à Nitria in ort. quot à Fileco in Circ.

Altiſſiodorum, op. in Galliâ *Auxerre* vulgò. Vide *Vellaunodunum*. Long. 24. 41. Lat. 46. 25.

Altonium, *Alton*, op. Angl. in Hantoniæ Com. Diſtat à Wintonia 14. m. p. in ort.

Altorfia, op. Germ. in Franconiâ cum caſtro & Academia recenti an. 1579. à Norimberga 3. leuc. Orient. verſus in lim. Palatinatus ſup.

Alvernia, *l' Auvergne*, prov. Galliæ, inter Borbonienſ. Lemovicenſ. & Ruthenenſ. provincias. Dividitur in ſup. & infer. ejuſque primaria eſt *Claromons*.

Alvertonia, op. Angliæ in Com. Ebor. 20. m. p. ab Eboraco in Bor. quot à Dunelmo in auſt.

Alverni, vel *Arverni*, *Averni*, populi Aquitaniæ, qui cùm ſe à Trojanis oriundos eſſe dicerent, audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide *Averni*.

Aluntium, op. Sicil. Ἀλόντιον Ptol. Ἀλούντιον verò Phalaridi, Dionyſ. Diod. imò Cicer. & Plin. Aliis *Haluntium*. *Alontium* autem ex עלות *aloth*; *Aluntium* ex עלות *aluth* factum putat Bochartus *Aloth* v. & *Aluth* idem ſunt, niſi quòd prius Ebræum, alterum eſt Phœnicium. Tale quid occurrit in Plauti Pœnulo *alonyth Deæ*, & *bynyth filiæ*. Adde *beryth*, *puteos*: Unde Βηρυτὸς apud Steph. עלות *aluth*, i. e. *celſa*, ſup. מקומות *mecomoth loca*. Itaque Aluntio nomen à ſitu. Erat enim in loco edito. Cicero Verrinâ quartâ *Cum Aluntium veniſſet prætor laborioſus & diligens, ipſe in opidum accedere noluit, quòd erat difficile aſcenſu.* Th. Fazellus Dec. 1. lib. 9. cap. 4. *In colle edito, & mari prominenti, infra S. Philadelphi opidum, Aluntium vetuſta urbs jacet.* Rectè *vetuſtam* appellat, cum Trojanis temporibus putetur jam ſtetiſſe. Dionyſ. Halic. lib. 1. ubi de Æneæ profectione in Italiam. Πάτρων δὲ πεισθεὶς ὑπ' Αἰνείου κοινωνεῖν ἀποικίας, καὶ σὺν αὐτῷ τινὲς τῶν φίλων ὑπέμειναν ἐν τῷ στόλῳ, οὓς ἔνιοί φασιν ἐν Ἀλουντίῳ κατοικῆσαι τῆς Σικελίας. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 293.

Aluus, ſeu *Alus*, vel *Halus*, Arcadiæ vicus, quem *Æſculapii fanum* quoque vocant. Pauſan. in Arcad. quanquam ibi potius legendum ſit *Caus*, ut ex Stephano oſtendit Sylburgius.

Aluta, flu. Daciæ max. Tranſylvaniam à Valachiâ dividens, ac in Iſtrum ex Carpate M. apud Trajani pontis veſtigia deſcendens, & haud procul à Coronâ urbe decurrens. *Olth* Hungaris, & *Aeth* Germanis dicitur.

Aluva, *Alway*, op. Scotiæ auſtralis juxtà Taui æſtuarium, in Fifâ prov. 20. m. p. ab Edinburgo in merid.

Alyatta, reg. Bithyniæ, ἀπὸ Ἀλυάττου κρατήσαντος τῶν τόπων. Steph. Inde *Alyatteni*.

Alyba, reg. non procul à Myſiâ. Hom. Iliad. 2.

Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Alybe. Vide *Abyle*.

Alydda, op. Phrygiæ maj. Ptol. *Luday* hodie. Long. 56. 00. Lat. 41. 10.

Alyſſus, fons Arcadiæ in Peloponneſo, morſus rabidi canis ſanans. Pauſ. in Arcad.

Alyzia, Acarnaniæ locus à mari 15. ſtad. diſtans, teſte Strab. lib. 10. Tullius Famil. 165. *Tertio die abs te ad Alyziam acceſſeramus. Is locus eſt circa Leucadem ſtadia* 120.

Amadoca, palus & civit. Sarmatiæ Europææ. Item *Amadoci* montes & pop. in eadem Sarmatiâ, Ptol. Stephanus Σκυθικὸν ἔθνος vocat, ac terram eorum Ἀμαδόκιον.

Amæa, *Amnia* Plinio, urbs Luſitan. *Portalegre* hodie, ab Helvis 8. leuc. Scalabim verſus.

Amalchium, Oceani ſept. pars, quam vulgò mare glaciatum vocant.

Amalphis, *Malfi*, urbs Italiæ, ubi Jo Goa uſum pyxidis nauticæ primus invenit. an. 1302. Unde Panormitanus:

Prima dedit nobis uſum magnetis Amalphis.

Vide Lipenium de navig. Solom. Ophirit. p. 394. Long. 38. 35. Lat. 40. 52.

Amana, mons Ciliciæ, qui & *Amanus* dicitur, & Ἄμανον Stephano. Tacitus Annal. 2. eum in Syriâ ponit. Cic. autem ad Atticum. 5. 5. *Inde ad Amanum contendi, qui Syriam à Ciliciâ aquarum divortio dividit.* Alii putant eſſe montem Cappadociæ. Lucan. lib. 3.

Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani.

De Ciliciæ monte Amano multi Solomonem egiſſe volunt, cùm dicit Cantic. 4. 8. *Mecum à Libano ſponſa, mecum à Libano venies, contemplaberis à vertice Amana, à vertice Senir, & Hermon, è luſtris leonum, è montibus Pantherarum.* Quibus in ſpeciem non parum favet, quod mons Amanus abundat feris. Cervorum è monte Amano Ælianus ita meminit, lib. 5. de Anim. cap. 56. Οἱ ἐν Συρίοις ἔλαφοι γίνονται μὲν ἐν ὄρεσι μεγίστοις, Ἀμάνῳ τε καὶ Λιβάνῳ καὶ Καρμήλῳ. Et Oppianus Κυνηγ. memorat lupi genus plane eximii, denſis pilis, labiis æneis, immenſo robore præditi, degentis ſuper nivoſa Tauri juga.

Κίλικας

Κίλικας τ͂ πάγυς, καὶ πρῶνας Ἀμάνυ.

Et Val. Flac. lib. 1. Argon. tigridum venationes circa montem Amanum ita deſcribit eleganter, uti ſolet, in his.

——Haud aliter ſaltus vaſtataque pernix
Venator cum luſtra fugit, dominoque timentem
Urget equum, teneras compreſſus pectore tigres,
Quas aſtu rapuit pavido, dum ſæva relictis
Mater in adverſo catulis venatur Amano.

Proinde, dum Ciliciam provinciam adminiſtrabat Cicero, à Cecilio rhetore rogatus eſt, ut exinde Romam, ad ludos, pantheras ad ſe mitteret. Ità habet Plut. in Cicerone. Κεκιλίυ δὲ τῦ ῥήτορος δεομένυ παρδάλεις αὐτῷ πρός τινα θέαν εἰς Ῥώμην ἐκ Κιλικίας ἀποςεῖλαι. Sed Κοιλίυ legendum pro Κεκιλίυ. Ad Cœlium n. è Ciliciâ ſcribit Cicero lib. 2. ep. 11. *De Pantheris, per eos qui venari ſolent, agitur mandato meo diligenter.* Et ſtatim ſequitur jocus, quem Plut. ibidem refert, de fugâ Pantherarum è Ciliciâ in Cariam, querentium, nihil cuiquam inſidiarum in Ciceronis provinciâ, niſi ſibi, fieri. Tamen Amana apud Solomonem non poteſt eſſe Ciliciæ Amanus. 1°. Quia in Judæâ & vicinis locis eſt ſcena ſacra dramatis. 2°. Quia Libanus, Amana, Senir, & Hermon uſurpantur ut Synonyma. Itaque, ut Hermon & Senir, ita etiam Amana eſt pars Libani montis, è quâ oritur flu. ejuſdem nominis; qui b. & m. permutatis, etiam *Abana* dicitur in Ebræo textu. 2 Reg. 5. 12. Sed Chaldæus interpres habet *Amana.* Interim verò tam Ciliciæ mons *Amanus*, quam Libani pars *Amana*, à firmitate nomen habet. Id enim Ebræis eſt אמנה *amana*, ac proinde Lucano *durus* dicitur. Nam quod Amanum dici volunt, quia Oreſtes ἐν τῷ τύτῳ ὄρει τ͂ μανίας τ͂ λῦσιν εὗρε, ridiculum eſt, inquit Vir magnus de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 5.

Amanicæ Pylæ, vel *Portæ* Ptolemæo, quæ Curtio & Straboni *Amanides*, Polybio *Menidæ* ſunt ſine A. Plinius *Portas Amani montis* vocat, hoc eſt, anguſtias, ſive fauces ejuſdem. *Stretto di Scanderona* Ramuſio. *Portella* Mario Nigro. *Syriæ Portæ* ſunt eædem Ptolemæo, aut non longe abhinc diſtantes. *Cilicias Portas* Plinius quoque hoc tractu deſcribit.

Amanoides, Ciliciæ promontorium Pomponio, lib. 1. cap. 13. ſic dictum, quòd formam effigiemque Amani circumnavigantibus exhibeat. Hæc eſt Hermolai Barbari conjectura (inquit Voſſius ad locum iſtum) cùm prius legeretur *Aminodes*. Multis tamen de cauſis non poteſt hæc lectio probari, cùm nulla prorſus ratio fingi poſſit, cur promontorium aliquod Amano magis ſimile eſſe dicatur, quàm alteri monti. Præterea mons iſte non eſt Amano ſimilis, ſed Amanus ipſe. Amanus enim vocatur ea etiam Tauri pars quæ Ciliciam à Cataoniâ dividit. Duobus verò diverſis jugis in mare excurrit, totumque ſinum Iſſicum amplectitur, ut inquit Strabo. Altero quidem jugo Syrias & Amanidas Portas efficit, alio verò Cilicias Portas, & hoc, cujus hic Mela meminit, promontorium. Sed uſus obtinuit, ut ſolæ illæ Portæ, quæ Syriæ Portis vicinæ ſunt & Iſſo urbi, dicantur Amanides, cùm tamen quatuor Amani Portas veteres recenſeant. Itaque non *Amanoides*, ſed vel *Amani*, vel *Amanidum* iſtud promontorium appellaſſet Mela. Sed profectò, quod ſemper fere, id ipſum quoque hic locum habere puto, ut lectio veterum librorum, aut ſaltem quæ ei proxima eſt, eadem quoque ſit veriſſima. Legendum enim *Ammodes*, Ἄκρον Ἀμμώδες Græci vocarunt, cujus nominis promontoria etiam alibi terrarum occurrunt.

Amantia, urbs Pannon. inf. epiſc. ſub Arch. Colocenſi, inde ſupra 16. m. p. fere med. inter Albam regalem & Taurunum 15. à Budâ in auſt. Pop. *Amanteni* Ptol. *Amantes* Plinio. Poſtea Quinque *Eccleſiæ*, *Funfkirchen* Lazio, Al. vero *Almaz*, op. inter Budam & Altinum ad Danub. à Budâ 8. Leuc. eſſe videtur. Al. eſt *Melach*, op. ejuſdem tractus ad Danub. inter Batham, & Valcovariam, à Batha 2. Leuc.

Amantia, l' Amanthea, urbs Italiæ in orâ maris Tyrrheni, juxta flu. Olivam, à Tropæâ 35. m. p. in Bor. à Martorano 12. tantum.

Amantia, op. Macedon. marit. in ora occid. apud Celydii flu. oſtia, inter Aulonem & Oricum op. Epiri, nunc *Porto Raguſeo* Acroceraunijs M. vicinum. Item op. Lotharingiæ, *Amane* à Nancæo 2. Leuc. in ort.

Amanum, port. & op. Hiſp. in ora lit. Autrigonum in Cantabris, à Flaviobriga 15. Leuc. in ort. à Placentia 2. in Bor. Vulgò *Bermeo*, al. Portugalette in orâ Biſcaiæ.

Amanus, vide *Amana*.

Amara, mons excelſus Æthiopiæ cum reg. cogn. & urbe. Ibi ſervantur filii & conſanguinei Regis Abyſſinorum in cuſtodia, quo defuncto, imperii ſucceſſor educitur, eſtque juxta regna *Bagamidri* & *Beleguanze*. Scribitur etiam *Amabara.*

Amaranthus, *Amarante*, op. Luſit. inter Lamacum & Bracaram, à quâ 8. Leuc. abeſt in ort. 24. a. à Brigantiâ in occ.

Amardi, pop. Aſiæ, ad mare Hyrcanum, inter Bachianos & Sogdianos, apud Oxum flu. Vide *Mardi*.

Amaſenus. Vide *Amenanus*.

Amaſia, *Marpurg*, urbs & Academia Haſſiæ in Germ. med. inter Francofurtum & Caſſellam, utrinque 9. Leuc. diſtans. long. 30. 35. lat. 50. 43. Item urbs Friſiæ orient. Vide *Embda*. *Amaſia*, urbs Ponti, Strabonis patria, dicente ipſo l. 12. ubi de Amaſia: ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις κεῖται μὲν ἐν φάραγγι βαθείᾳ καὶ μεγάλῃ, δι᾽ ἧς ὁ Ἶρις φέρεται ποταμός. Addit eam mirum in modum apparatum eſſe cum providentia hominum, tum naturâ loci. long. 65.25. lat. 43.20.

Amaſius, Ptol. *Amiſius* Plin. *Amaſia* Strab. vulgò *Ems*, flu. ex præcipuis Germaniæ; oritur in Weſtfaliâ in Diœceſi Paderbornenſi apud vicum *Ramſel*, & Com. Ritbergenſem, cadit v. in Oceanum Germ. ad Embdam urbem.

Amaſtris, urbs Paphlagoniæ, in orâ maris Euxini, quæ & *Amaſtrum*, ex quatuor urbibus, ſeu pagis proximis, Seſamo, Cytoro, Cromnâ ac Teio, magnam in urbem crevit, media fere inter Teium, & Cytorum, Cromnæ propior, ab Heracleâ Ponticâ 68. m. p. in ort. diſtans. Ejus meminit Catullus.

Amaſtris Pontica, & Cytore buxifer.

Val. Flaccus lib. 6.

——Peditem pedes haurit Amaſtris.

Ita vulgò, & apud Ferrarium. Sed legendum,

——Peditem pedes haurit Amaſtrum.

Et eſt viri nomen proprium v. 554. Hodie Amaſtris *Famaſtro*, vel *Samaſtro* dicitur. Hinc *Amaſtriacus*. Ovid. in Ibin.

Aut ut Amaſtriacis quondam Lenæus ab oris
Nudus Achilleâ deſtituaris humo.

Long. 60. 43. lat. 44. 25.

Amathus, thuntis, Cypri urbs, Veneri ſacra, unde tota inſula *Amathuſia* dicta, ut eſt apud Ptol. Virg. Æn. 10.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera,
Idaliæque domus. ——

Ab aquis calidis vocabulum ſumpſit, quod aquarum vapor Syro ſermone *Amathus* dicitur. Egeſippus de exc. Hieroſol. *Amathus* a. (inquit Bochartus) etiam Phœnices habuit conditores, vel ex familiâ τ͂ חמת *Amath*, filii Chanaan, vel ex Sinæis, ſi Jonathani credimus, qui Gen. 10. 17. pro Sinæis habet אנתוסאי *Anthuſae*, i. e. *Amathuſios*, ut Hieroſolymitanus כפרוסאי *Caproſae*, i. e. *Cyprios*. Utut ſit, *Amathuſios* pro Phœnicibus eſſe habitos, etiamex Theopompo ſcimus, quem, Hiſtoriarum libro 12. narraſſe teſtatur Photius τίνα τρόπον Ἕλληνες οἱ σὺν Ἀγαμέμνονι τ͂ Κύπρον κατέσχον, ἀπελάσαντες τοὺς μετὰ Κινύρυ, ὧν εἰσὶν ὑπολειπεῖς Ἀμαθύσιοι. i. e. *quomodo Græci, qui cum Agamemnone* (ad Trojam militaverant) *Cyprum obtinuerint, iis ejectis qui cum Cinyrâ erant*; (id eſt, Phœnicibus) *è quibus reliqui ſunt Amathuſii*. Porro Amathunte pro Deo colebatur Adonis, quem cum Ægyptio Oſiride nonnulli confundentes, Adonim Oſiridem appellabant. Hinc Stephanus, Ἀμαθῦς πόλις Κύπρυ ἀρχαιοτάτη, ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις, ἐτιμᾶτο, ὃν Αἰγύπτιον ὄντα Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιῦνται. Hæc tam vera ſunt, quam quod ſequitur; vel ab *Amathone*, Herculis filiâ, dici *Amathuntem*, vel ab *Amathusâ* matre Cynaræ. Incolas hujus urbis ira Veneris, propter hoſpites immolatos, mutavit in cornutos boves.

——Unde etiam nomen traxere Ceraſtæ,

Si Ovidio credimus. Met. 10. Metallis eam abundare teſtis eſt idem Ovidius.

Piſcoſamq; Cnidon, gravidamque Amathunta metallis.

Inde *Amathunteus*. Idem Ovidius.

——Mactatus crederet illic
Lactantes vitulos, Amathunteaſque bidentes.

Ubi alia exemplaria habent *Amathuſiacas*. long. 65. 45. lat. 35. 00. Item *Amathus*. Laconiæ opidum.

Ambaſia, *Amboiſe*, op. Gall. Celt. in Turonenſi provinc. ad Ligeris ripam, inter Bleſas 10. & Turones 8. Leuc. diſtitum. Propter ſummam loci amœnitatem eſt Francorum Regum Baſilica. long. 21. 20. lat. 47. 33.

Ambarri, pop. Gall. Celt. quorum reg. teſte Vigenereo eſt. *Charlois* in Burgundia, inter Matiſconam & Burbonium. Al. *Le pays à l' entour de Nevers.*

Ambenus, Sarm. Europ. mons, apud Tyram flu. & Ophiuſam in ora maris Euxini. Val. Flac. lib. 6.

—— linquitur & mons
Ambenus, & gelidis pollens Ophiuſa venenis.

Amberga, urbs Germ. Palatinatus ſup. caput, 7. Leuc. à Ratiſponâ, & 8. à Norimberga, in dition. Ducis Bavariæ.

Ambianum, *Amiens*, urbs Picardiæ præcipua; ſic dicta

ab *ambientibus aquis*, quibus undique circùmdatur. Pop. *Ambiani*, ſive *Ambienſes*, quos Plin. cum Bellovacis conjungit 4. 17. Alias Samarobriva dicta fuit. Diſtat. 10. Leuc. ab Abba villâ in Eur. & 11. à Perona in occ.

Ambibareti, pop. Gall. Celt. ubi fuerint non conſtat; ſed Helvii fuere, ubi hodie Vivarienſis prov. *le Vivarais* dicta.

Ambibarii, pop. fuere Gall. Celt. ubi poſtea Abrincatui pop. *le Dioceſe d' Auranches*, in Normannia.

Ambidrani, pop. Norici, ubi nunc pars Orient. Stiriæ in Germ.

Ambiliates, pop. Gall. Celt. quorum op. hodie *Lamballe* in Britannia min. à Rhedonibus 15. Leuc. in Bor. inter Briocum, & Jugonum.

Ambiſontii, pop. Norici, ubi nunc Carinthia prov. Germ. ad Dravum flu.

Ambivareti, pop. Gall. Celt. qui Brabantini à nonnullis putantur, præſertim in eo tractu ubi nunc Antuerpia. Ortelius.

Amblada, urbs Piſidiæ. Inde *vinum Ambladenſe* Straboni l. 12. quod πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειον vocat.

Amboglanna, op. Angliæ, ubi nunc Cambecum, *Cambus* apud Gloceſtriam Briſtolium verſus. Verùm Camdenus putat eſſe *Ambleſiae* in Com. Weſtmariæ.

Amboina, inſ. maris Indici in Aſiâ, Hollandorum in Anglos crudelitate pluſquam Barbaricâ infamis, non procul à Moluccis, parva, ſed dives aromatum felici proventu, & fertilis. Detecta fuit à Luſitanis 1515. ſedetque ad merid. inſulæ *Ceram*.

Ambra, Vindeliciæ urbs, *Brag* Simlero ad lacum ejuſdem nominis ex quo *Ambra* flu. ejuſdem nominis exit.

Ambracia, civitas nobilis Theſprotiæ, Epiri, juxta Acherontem flu. ab *Ambraceo* Theſproti filio dicta, prius *Epuia*, & *Paralia*, *Larta* vulgo vel *Ambrachia*, long. 46. 40. lat. 39. 29. Pyrrhi regia fuit, quam Auguſtus Nicopolin, à victoriâ nominavit, cùm viciſſet Antonium. Inde *Ambraciota*, ſive *Ambraciteos*, incola, & *Ambracius ſinus*, pars Adriatici maris Epiro adjacens. Mela lib. 2. cap. 3. *In Epiro nihil Ambracio ſinu nobilius eſt. Facit ſinus, qui anguſtis faucibus, & quæ minus mille paſſibus pateant, grande pelagus admittunt.* Plinius hoc ſpatium tribuit, non oſtio ſinûs Ambracii, ſed faucibus ſinûs Corinthiaci. Itaque Pintianus omnia hæc verba alio tranſpoſuit, cùm & ex Strabone & Polybio manifeſtum ſit, fauces ſinûs Ambracii plus 4. minus v. 5. ſtadiis patere. Sed Mela antiquiores fere ſecutus eſt authores. Fieri v. potuit, ut cornua iſtius oſtii utrinque pene concurrentia, curâ regum Epiroticorum excreverint, fretumque anguſtarint. Quod ſi quis exiſtimet potius erraſſe hic Melam, & hoc quoque per me licet. Longè certè ignoſcibilior eſt hic error, quàm is quem committit Strabo, cùm dicit ambitum ſinûs Ambracii eſſe 300 ſtadiorum. Polybius enim certiſſimus teſtis, prodit tantam eſſe longitudinem ejus, latitudinem v. ſtadiorum 100. Polybium ſecutus eſſe videtur Plinius, cujus verba, ope libri veteris, ita ſunt reſtituenda. *Ambracius ſinus* D C C *paſſuum faucibus, longitudinis* X X X V I I I *millia paſſuum, latitudinis* X I I *millia.* Niſi itaque nos fallat lectio vulgata, quod tamen vix puto, valde exiguum fecit hunc ſinum Strabo, quod optimè colligere poſſunt, qui non ſunt planè ἀγεωμέτρητοι. Voſſius.

Ambrones, gentes Galliæ, quæ ſubitâ inundatione maris quum ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperunt. Hinc factum eſt, ut turpis vitæ homines *Ambrones* dicerentur. Feſtus & Eraſmus in Chil.

Ambroſii vicus, ſeu Ambresburia, op. Angliæ, ad Avennam flu. in Wiltonia Com. 5. m. p. a Salisburia.

Ambroſii mons, ſeu potius campus, vulgò *Stonehenge*, locus Angl. in Com. Wiltoniæ vix 2. m. p. ab Ambresburia, ubi vetuſtum monumentum ab Aurelio Ambroſio Britan. rege poſitum, quorum magnates, regnante Vortigero, an. 475. Saxonum dolo illic cæſi ſunt & humati; in quarum mem. Aurelius ille trophæum iſtud erigi curavit formâ & magnitud. mirandum; cujus materiam præbent ſaxa quædam ingentia quæ 28. pedes & ſupra longitudine, latitudine v. 10. colligunt. Eorum jam multa vetuſtate conciderunt, quæ v. hodie extant, ſpatium in circuitu 300. pedum continent. Hiſtoriam ejus poſt *Ignatium Jones*, ſcripſit *Gualterus Charleton*, M. D.

Amenanus, Siciliæ flu. ad Ætnam mont. Strab. qui hodie *Indicello* dicitur Fazello. *Amelianus* Stephani videtur in *Catane*, ſed tu lege Ἀμενανὸν, ac obiter emenda Ovidium Met. lib. 15.

> *Nec non Sicanias volvens Amaſenus arenas*
> *Nunc fluit; interdum ſuppreſſis fontibus aret.*

Scribe *Amenanos*; & ne dubites, Strabonem audi de hâc ipſâ re & fluvio loquentem, lib. 5. Καθάπερ περὶ τοῦ Ἀμενάνου ſυμβαίνειν φασὶ τὸν διὰ Κατάνης ῥέοντα, ἐκλείπει γὰρ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ πάλιν ῥεῖ. Apud eundem Ovidium Faſt. lib. 4. ubi

> ——*Amiſenaque flumina curſu*
> *Præterit,*——legas, ſcribe *Amenanaque*, &c.

Emendationes iſtas Fulvio Urſino primùm debes, lector, deinde Philippo Cluverio, noviſſime Nicolao Heinſio

Ameria, civitas Umbriæ, ante Perſicum bellum annis nongentis ſeptuaginta quatuor condita, teſte Catone apud Plin. 3. 14. Unde *Amerina retinacula* pro viminibus. Virg. Geograph. 1.

> *Atque Amerina parant lentæ retinacula viti.*

Stephanus Ἀμέριον vocat. Conditorem neſcio cujus nationis, aut conditionis hominem, indicavit Feſtus his verbis. *Ameria, urbs in Umbriâ, ab Amerio ſic adpellata.* Fuiſſe municipium Romanorum teſtantur vett. Inſcriptiones. Hinc Tullius Orat. pro Sexto Roſcio, ubi crebrò nominat *Ameriam, municipem Amerinum* vocat Roſcii patrem. Coloniam paulo poſt Auguſti juſſu eò deductam ait Frontinus lib. de Coloniis. *Ager*, inquit, *Amerinus, lege Imperatoris Auguſti eſt adſignatus veteranis. Amerina ſalix* à Plinio & aliis plurimùm commendatur, ubertim n. ibi provenit, quæ ſubſtrata toris, Venerem cohibere creditur, amica caſtitati. Unde Ἄγνος ſalix à vett. dicta. Hinc *Amerina*, genus pyrorum. Stat. lib. 1. Silv. ult.

> *Et maſſis Amerina non peruſtis.*

Plinius inter ſeriſſima pyrorum genera numerat, quem vide lib. 15. cap. 15. long. 35. 40. lat. 42. 23.

America, quæ ob immenſam ſuam longitudinem (Circulum n. utrumque, Arcticum, & Antarcticum pertingit, & tranſit) Novus orbis hodie vocatur, veteribus incognita manſit uſque ad An. Dom. 1492. quo primùm à Chriſtophoro Columbo Genuenſi, & Americo Veſpuſio Florentino detecta eſt, quod humanæ admirationis modum excedere videtur. Conſideratâ namque cùm antiquorum in deſcribendo orbe terrarum diligentiâ, & ampliſſimorum Imperiorum ad perquirendas regiones commoditate, opportunitateque, tùm humani generis dirâ atque inſatiabili auro atque argento inhiante cupidine nihil non tentante, quibus hæ regiones incredibili copiâ abundant, tam diu potuiſſe orbi noſtro latere, homines docti non ſemel mirati ſunt. Tota a. hæc pars hodiè circumnavigata eſt. A Sept. in Merid. deſcendit ſub formâ duarum peninſularum, quæ tenui Iſthmo diſcernuntur. Ea peninſula quæ Septentrionalior eſt, Novam Hiſpaniam, Mexicanam provinciam, Terram Floridam, & Novam comprehendit. Meridionalior v. (quæ Terra Firma Hiſpanis vocatur) Peruviam, Braſiliamque continet. Ortel. Franciſcus Lopez Gomara, & Hieron. Girava Tarraconenſis ejus provincias & partes, unà cum variarum gentium in eis habitantium moribus deſcripſerunt. Extant etiam in Hiſpanicâ, ac Italicâ & Anglicâ linguâ non pauci alii ſcriptores, qui hujus orbis ſitum, ſolum, fertilitatem, & ſtatum exactè depingunt. Regio patet in longitudinem 750. mill. Germanica, in latitudinem verò 525. Cæterùm de Gentium Americanarum origine Diſquiſitionem ſcripſit Vir πολυμαθέστατος Hugo Grotius, ad quam notas & obſervationes edidit Joannes de Laët Antwerpianus.

Ameſtratus, op. Siciliæ, circa Haleſum amnem, binomium. Ad prius nomen pertinent Philiſti Μυτίστρατα, Polybii Μυτίστρατον, Zonaræ Μυτίστρατον, & Plinii *Mutiſtratini*. Ad poſterius Silii *Amaſtra*, Apollodori Ἀμήστρατος, & Ciceronis *Ameſtratini*, Stephanus ridiculè deſcripſit περὶ Καρχηδόνα, *circa Cathaginem*, idque tanquam ex Polybio, cum & ille, & alii omnes Siciliæ adſcribant. Itaque non fuit circa Carthaginem, ſed Carthaginenſium in Sicilia opidum munitiſſimum, quod Romani per 7 menſes fruſtra obſeſſum, nec ſine magnis cladibus, tertiâ tandem obſidione ceperunt, & ſolo æquarunt, civibus quotquot ſupererant, ſub coronâ venditis. Diodorus lib. 23. Nomen non intelligo ſatis (inquit Bochartus) niſi quòd à templo Aſtartes Punicæ Deæ dictum fuiſſe ſuſpicor. מת־עשתרתא *mat-Aſtrata*, & עם־עשתרתא *am-aſtrata*, i. e. *urbem*, vel *populum Aſtartes*.

Amida, quæ Ptolemæo *Ammæa*, Meſopotamiæ ad Tigrim opidum, à Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obſeſſum, captumque, cæſis Romanis. Amm. Marcel. lib. 19. A Conſtantino Imp. inſtauratum fuit. Hic Præfectus Turcarum reſidet, à quibus *Carahemit* ob nigredinem dicitur, teſte Joanne Leunclavio. Long. 78. 15. lat. 39. 30.

Aminea, reg. Campaniæ, pop. *Aminei*, qui ſunt ejus agri cultores, qui poſteà dictus eſt Falernus. Unde *Aminea vina* olim dicta ſunt Falerna, à reg. nimirum nomen ſortita; non, ut Servius ſomniat, ab eo quod *ſine minio* eſſent, h. e. alba, & ruboris expertia. Macrobius Saturn. 2. 16. *Uvarum iſta ſunt genera; Aminea, ſc. à regione. Nam*

Aminei fuerunt, ubi nunc Falernum eſt. Virgilius tamen videtur Amineam vitem extra Falernum agrum collocare, Georg. 2. his verbis.

Purpureæ, Preciæque, & quo Te carmine dicam
Rhætica? nec cellis ideo contende Falernis.
Sunt & Amineæ vites, firmiſſima vina.

Non omittendum hic, aliquos in Virgilio legiſſe *Tamineæ vites.* Vide Scal. in Feſt. Quidam intelligunt genus uvarum quæ auſteræ ſunt. Nam Galenus lib. 6. κατὰ τόπους dixit σταφύλας αὐστηρὰς Ἀμιναίας; Quem ſequitur Ætius & Ἀμιναίας τὰς στρυφνὰς, hoc eſt, *aſtringentes*, explicat. Huc etiam accidit, quod Dioſcorides Aminæas exigit in conficiendo Omphacio. Alciatus vinum hujus generis interpretatur ἄμεινον, quia *optimum.* Notandum quoque duplicem fuiſſe Aminæam, minuſculam, & majorem, quod docent Cato de R. R. cap. 6. & Varro lib. 1. cap. 25. iiſdem verbis. Genus quoddam Amineæ Varro vocat *Scantianum*, quod & Plin. commemorat, lib. 14. cap. 4. Porro fertilitatem Amineæ celebrat ex Varrone Auctor Geoponicωn, lib. 5. Heſychius Ἀμιναῖον, διʼ ἑνὸς ν, τὸν οἶνον λέγει. ἡ γὰρ Πευκετία, Ἀμιναία λέγεται.

Amiſus, Amiſum Plinio. *Simiſo* incolis, & *Amid*, ſive *Hemid* Turcis, teſte Leunclavio, urbs archiep. Paphlagoniæ maritima, à Sinope 175. m. p. in ort. Trapezuntem verſus, in reg. Chalybum primaria, à Byzantio 500. m. p. in ort. media inter Sinopen & Themiſcyram ad ort. vergentem. long. 65. 50. lat. 44. 15.

Amiternum, Italiæ opidum, Paulo Diacono *Amiternus*, Dionyſio Halicarnaſſenſi, lib. 2. fœm. gen. Ἀμιτέρνα. Inde opidani *Amiternini*, Virgilius a. & Silius Italicus, metri causâ dixere *Amiternam cohortem*, ut & Martialis *Amiternum agrum*, lib. 13. ep. 20. Strabo lib. 5. Πόλεις δʼ ἔχουσιν οἱ Σαβῖνοι ὀλίγας, καὶ τεταπεινωμένας διὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους, Ἀμίτερνον καὶ Ῥέατον. Non procul ab *Aterni* fonte ſitum fuiſſe hoc opidum ex Varrone de L. L. lib. 4. diſcimus. *Amnis*, inquit, *id flumen eſt, quod circuit aliquid, nam ab ambitu amnis. Ab hoc, qui circa Alternum habitant flumen, Amiternini adpellati.* Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 37. 10. lat. 42. 24.

Amniſus, portus Cnoſſi, in ora Cretæ Boreali, cum flu. cogn. de quo Callimachus, Apollonius & Suidas. *Picorna* Nigro, unde nymphæ *Amniſiades*, & *Amniſides* Steph.

Amnitæ, pop. de quibus, ſive potius eorum uxoribus Dionyſ. ver. 570. poſtquam egit de inſ. *Britannicis.*

Ἄγχι δὲ νησιάδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες
Ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγαυῶν Ἀμνιτάων
Ὀρνύμεναι τελέθουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ,
Στεψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις
Ἐννύχιαι· παταγῆς δὲ λιγύθροος ὄρνυται ἠχή.

Ammon, vel *Hammon*, *Ammonis templum*, & *Oraculum.* Plinio, Diod. & Solino, urbs Libyæ infer. in Cyrenaicæ reg. confin. apud Garamantes, hodie *Canzaron di Mahoma.* Vide part. 2. hujus operis.

Amorbachium, *Amorbach*, urbs Franconiæ, in dition. Electoris *Moguntini* 17. Leuc. ab Aſciburgio in merid. 3. a. à Vertheimo in occ. in Ottonis ſylva.

Amorgos, inſula una ex iis quas plerique Sporadas, Stephanus v. & Euſtathius Cycladas eſſe ſtatuunt. Sunt qui *Amorgon* inſulam, ex quâ ἀμόργη purpuræ genus, & ἀμόργινα ἱμάτια, per literarum inverſionem fieri volunt ex Ebræo ארגמן *argaman*, quo purpuram ſignificari nemo eſt qui neſciat. Favet huic conjecturæ quòd ab Etymologo in voce, ἀπομόρξατο, Ἀμόργινα ἱμάτια reddantur τὰ πορφυρᾶ, & ἀμόργη εἶδος, βοτάνης πορφυρᾶς. Sed & in Euſtathio ἀμόργη eſt πορφύρα κατὰ γλῶσσαν. Et id Stephano ἀμόργινος χιτὼν, χρώματος ἴδιον. Et in Suidâ ἀμόργεια, χρώματος εἶδος ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦντος. Aliis tamen placet *veſtes Amorginas* à materiâ dici, quia ἀμοργὶς aliquid eſt byſſo ſimile vel carpaſo, in veſtium uſum olim adhibitum. Suidas: ἀμόργινον, ὅμοιον βύσσῳ, καὶ πολυτελές, *Amorginum byſſo ſimile & precioſum.* Item: ἔστι δὲ ἡ ἀμοργὶς ὅμοιον ἀλεπίστῳ λίνῳ. Περιλεπίζουσι δὲ αὐτὸ, καὶ ἐργάζονται. Ἐστὶ δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑπὲρ τὴν βύσσον, ἢ τὴν κάρπασον. *Amorgis a. eſt quid ſimile lino decorticato, quod decorticant, & elaborant, eſtque id tenuiſſimum ſupra byſſum, aut carpaſum.* Etymologus: Ἀμοργὶς δὲ τοῦ καλάμου τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον μέρος, ὅθεν ἀμόργη. *Amorgis in lini calamo eſt pappi vel lanuginis pars tenuiſſima, ex quâ fit amorge.* In eadem ſententia ſunt Heſychius, Julius Pollux, Harpocration, Lexici Attici author Pauſanias, Phavorinus, alii. Atque id verum eſſe ſuadet quod in Æſchine ἀμόργινα, & ἔργα λεπτὰ ſunt ſynonyma. Γυναῖκα, inquit, κατέλιπεν ἀμόργινα ἐπισταμένην ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐμφέρουσαν, *mulierem reliquit, quæ amorgina perite elaborabat, & opera tenuia deferebat in forum.* Nec minus lucis in Ariſtophanis loco ex Lyſiſtratâ, in quo mulierem tædet τῆς ἀμοργίδος ἣν ἄλεπτον οἴκοι καταλέλοιπε, *amorgidis quam domi reliquit nondum decorticatam.* Vide Salmaſium in Plin. Exerc. pag. 1125. Omnino igitur ἀμοργὶς, vel ἀμοργὸς eſt lini genus in Amorgo inſulâ naſci, aut elaborari ſolitum. Julius Pollux: τὰ δὲ Ἀμόργινα γίγνεσθαι μὲν τὰ ἄριστα ἐν τῇ Ἀμόργῳ, λίνου δʼ οὖν καὶ ταῦτα εἶναι λέγουσιν, *Amorgina a. optima in Amorgo fieri dicunt, eaque etiam eſſe linea.* Tamen amorgen pro purpurâ, & amorgina pro purpureis ideò ſumi ſuſpicor, quia colore purpureo plerumque imbuebantur. Interim *Amorgon* à Phœnicibus appellatam eſſe crediderim (inquit Bochartus ὁ μέγας) אם אורגין *emoregin*, matrem textorum, vel inſulam אום *om* aut עם אורגין *am-oregin* generis textorum, aut etiam הם אורגין *ham-oregin* copiæ textorum; voce הם *ham* ex המון *hamon* contractâ, ut in אברהם *Abraham.* Hodie *Murgo* vel *Amurgo* dicitur.

Amorrhæi, pop. Palæſtinæ, Lat. *amari, rebelles*, ſive *loquaces.* Hi Judææ montanis inſederant; ſed plerique Jordanem tranſgreſſi bellum intulere Moabitis & Ammonitis, & occupaverunt Baſan, & Heſhbon, & quicquid terrarum eſt inter fluvios Jabboc & Arnon: in cujus victoriæ memoriam Poeta Chananæus ſcripſit carmen ἐπινίκιον, quod Moſes libris ſuis inſerere dignatus eſt. Num. 21. verſ. 27.

Ampelos, inſ. ſeu potius promont. Sami. Strab. ſed & juga omnia, quæ faciunt Samum montoſam eodem nom. vocantur. Item civit. Cretæ in ora auſtr. inter Hierapytnam & Itanum. Ampela Villanovano. Item Macedon. op. Plin. & urbs Liguriæ. Steph. *Ampeluſia*, vide *Cotes.*

Amphaxis, op. Macedoniæ, in ora ſin. Strymonici, inter Arethuſam & Stagiram, unde reg. *Amphaxitis*; & pop. *Amphaxitæ* intus ad Axium flu. incolentes.

Amphigenia, urbs Meſſeniæ. Hom. in Catalog.

Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον.

Stat. 4. Theb. ——— *quos fertilis Amphigenia*
Planâque Meſſene, montanâque nutrit Ithome.

Amphilochia, urbs Callaicorum in Hiſp. Tar. ad Minium flu. inter Tydem & Lucum, *Orenſe* Marianæ.

Amphimalia, *Suda*, Sophiano, op. Cretæ in ora Bor. verſus occid. ubi ſin. Amphimalus, inter Phitymnam ad ort. & Drepanum prom. ad occ.

Amphipolis, Græcis *Chriſtopolis*, Turcis *Emboli*, urbs Macedon. in Thraciæ confin. juxta Philippos ad oram litor. ſic dict. διὰ τὴν περίρροιαν τοῦ Στρυμόνος, teſte Thucyd. lib. 4. Steph. cui olim *Myricam* dictam fuiſſe, & *Eiona.* Κρήδεμνα quoque & Ἀνάδρεμος eidem dicitur. Vocabatur etiam *urbs Martis*, & *Novem viæ*, teſte Suida, qui eam in Thraciâ ponit. Lon. 50. Lat. 41. 30. Eſt etiam Syriæ civit. juxta Euphratem, à Seleuco condita, & à Syris *Turmeda* dicta, teſte Steph.

Amphiſa & *Amphiſſia*, vulgò *la Rocella*, teſte Barrio, op. M. Græciæ in ora Calabriæ ulter. inter Locros & Caulonam 8. m. p. apud oſt. Sagræ flu. Ovid. Met. 15.

Linquit Iapygiam, levibuſque Amphiſſia remis
Saxa fugit.

Amphiſſa, *Lambina* Nigro, *Anfiſa* aliis, op. Phocidis ad flu. cogn. ſeu in fin. Locrorum Ozolorum apud Ptol. juxta oram ſinûs Criſſæi, à Delphis 60. ſtad. ad merid. Luc. lib. 2.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaque Cyrrha
Parnaſſuſque jugo miſit deſertus utroque.

Pop. *Amphiſſæi*, qui Delphicum templum diripuerunt, teſte Demoſth. pro Cteſiph. Lon. 47. 40. Lat. 37. 50.

Amphryſus Theſſaliæ, vel Magneſiæ flu. juxta quem Apollo pavit armenta regis Admeti. Virg. Geo. 3.

——— *Te memorande canemus*
Paſtor ab Amphryſo.

Ovid. Met. 2.

Apidanuſque ſenex, leniſque Amphryſus & Æas.

Lucan. lib. 6.

——— *Et flumine puro*
Irrigat Amphryſus famulantis paſcua Phœbi.

Hinc *Amphryſiacus.* Statius:

Aut Amphryſiaco paſtor de gramine carpſi.

Alius eſt ejuſdem nom. in Phrygia, mulieres ſteriles reddens. Plin. 32. 2. Eſt etiam urbs Phocidis. Steph. *Amphryſia Vates* apud Virg. ponitur pro Sibyllâ.

Ampſaga, *Suf Gemar* Marmolio, flu. Africæ, Cirtam urb. alluens. Ejus oſt. diſtant 118. m. p. âb Algeriâ.

Ampſalis, urbs Sarm. Aſiat. litor. *Albaſequia* Moletio.

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulfureas habens aquas; quæ quòd undique ſylvis, anguſtiiſque clauſæ ſint, tam peſtilentem emittunt odorem, ut propius accedentes necentur. Hinc factus locus fabulæ. *In Amſancti vallibus Inferorum ſpiraculum eſſe.* Cic. 1. de Divin. *Quid enim? non videmus quàm ſint varia terrarum genera; ex*

quibus & mortifera pars quædam eſt, ut Amſancti in Hirpinis, & in Aſiâ Plutonia, quæ vidimus. Virgil. Æn. 7.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & famâ multis memoratus in oris,
Amſancti valles; denſis hunc frondibus atrum
Urget utrinque latus nemoris, medioque fragoſus
Dat ſonitum ſaxis, & torto vortice torrens.

Claud. de R. Proſ. lib. 2.

Tunc & peſtiferi pacatum limen Averni
Innocuæ tranſiſtis aves, flatumque repreſſit
Amſanctus—————

Plin. 2. 93. *Alii Charonæas ſcrobes mortiferum ſpiritum exhalantes. Item in Hirpinis Amſancti ad Mephitis ædem lacum, quem qui intravere moriuntur.* Hinc Sidonius explicandus lib. 3. ep. 13. ubi lepidè cujuſdam naſum taxans, ait; *Nares circumſedentium ventilata duplicis Amſancti peſte funeſtat.* i. e. duo naſi foramina referunt Amſanctum & Mephitim.

Amſtelodamum, Amſterdam, urbs nova, Hollandiæ præcipua, & Emporium toto orbe ferè celeberrimum. 100. abhinc annis in tantam amplitudinem, & opum abundantiam excrevit, ut inter primarias Europæ civit. facile cenſeatur. Diſtat 7. leuc. à Lugd. Bat. & totidem ab Ultrajecto. Nomen habet ab amne *Amſtela,* qui ibi in æſtuarium *het Ye* ſe exonerat. Capta fuit à Batavis ſub Gul. Naſſovio an. 1578. poſt longam obſidionem, vixque 2 mill. Germ. à mari Auſtrino diſtat. Formâ eſt oblongâ & ferè triangulari, Venetiarum inſtar marinis aquis circumluitur; loci ratione inexpugnabilis; maximis navigiis frequens eſt, quæ Anglicis, Hiſpanicis, &c. mercibus onuſta, maximo numero intra civitatis mœnia recipi, exonerarique poſſunt. Pollentes opibus cives habet, adeo ut licet 300 quandoque navium claſſis uno eodemque tempore appellat, ingentis pretii merces conferens, earum tamen omnium promptiſſimi hic inveniantur emptores, qui ſtatim, vel numeratâ pecuniâ, vel aliarium mercium permutatione, omnia externarum navium bona comparent, ut, vel ſexto etiam die, itineri ſe rurſus committere queant. In domeſtici ſupellectilis nitore, cùm univerſæ Hollandiæ, cùm huic imprimis civitati palma debetur. Omnia ejus ædificia maximis alni lignis innituntur, ut plus ſumptuum in fundamenti collocationem, quàm ſuperioris ædificii conſtructionem impendatur. Lanificio etiam claret; vulgò *Amſterdam.* long. 26. 34. lat. 52. 30.

Amyca, Cœleſyria ab Hebræis עמוקה *Amuca,* à Syris עמיקא *Amyca,* i. e. *profunda* dicebatur. Unde Ἀμύκης πεδίον Polybio lib. 5. ubi de Oronte fluvio. *Τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥεύματος λαμβάνων ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Λίβανον, καὶ τὸν Ἀντιλίβανον τόπων, καὶ διανύσας τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον, ἐπ' αὐτὴν ἵεται τὴν Ἀντιόχειαν.*

Amyci Portus, locus in Ponto, Amyco Bebrycum rege interfecto clarus. Plin. 6. 44. Cujus tumulus lauro tegebatur, quam inſanam vocabant, quoniam ſiquid ex eâ decerptum navibus inferretur, jurgia fiebant, donec abjiceretur. Unde Δάφνη μαινομένη Arriano dicitur. Hodiè *Lamia,* & *Scala marmorea* dici ſcribit Gyllius in ſuo Boſphoro.

Amyclæ, urbs Italiæ, inter Cajettam & Tarracinam, à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus condita, & Amyclis Laconiæ ſic appellata. Cujus cives, cùm ſecundum Pythagoreorum ſectam, ab eſu carnium, & animalium cæde abſtinerent, ſerpenteſque ex vicinis paludibus natos occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Sed cum frequenter hoſtium adventus falsò nunciaretur, legibus cautum eſt, ne quis porrò hanc famam ſpargeret. Unde poſtea ex improviſo captæ ſunt Amyclæ. Hinc Proverbium, *Loqui volo, nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe.* Unde etiam *Tacitæ* dictæ Virgilio lib. 10.

———*Tacitis regnavit Amyclis.*

Catullus Urbicarius in Pervigilio Veneris, quod alii Petronio adſcribunt.

Perdidi Muſam tacendo; nec me Phœbus reſpicit:
Sic Amyclas, cùm tacerent, perdidit ſilentium.

Silius Italicus lib. 8.

———*Quaſque evertere ſilentia Amyclæ.*

Unde *Amyclas vivere,* pro Amyclarum more ſilere, Auſonius dixit Profeſſor. carm. 12.

Taciturnè Amyclas qui ſilendo vixeris.

Amyclæ, Peloponneſi civitas, Caſtoris & Pollucis patria, una ex iis urbibus, quas olim Lacedæmonii centum tenuere, inſtitutis etiam communibus ſacris pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero vocabant. Nomen indidit *Amyclas* Lacedæmonis filius, cujus matrem Diomedam Interpres Nicandri nominat. Amyclis autem, ut in totâ fere Laconiâ Apollo colebatur, uti poſtea docebimus in *Amyclæus.* Hæ Amyclæ ab Ovidio vocantur *armiferæ,* de Art. Am. 2. 1.

Talis ab armiferis Priameius hoſpes Amyclis
Candida cum raptâ conjuge vela dabat.

Item *antiquæ* ab eodem, Met. lib. 8.

Et quos Hippocoon antiquis miſit Amyclis.

Item *Ledææ* Statio. 7. Theb.

Parrhaſiumque nemus, Ledæaſque ibis Amyclas.

Item *tetricæ,* à ſeverà Pythagoræorum ſuperſtitione eidem Sylv. lib. 5.

———*Tetricis Alcman cantatus Amyclis.*

Therapnææ vocantur à Martiali lib. 9.

Iſta Therapnæis ſi forma fuiſſet Amyclis.

long. 48. 56. lat. 35. 48.

Amyclæus, Apollo ſic dictus, propter Amyclas, ubi eſt templum ei dicatum, opere, divitiiſque præcipuum, in loco omni arborum, ac frugum genere refertiſſimo. Hinc propter arborum pulchrarum copiam Amyclæ Statio *virides* vocantur. Theb. lib. 9.

———*Hunc virides non excipietis Amyclæ.*

Herbas ejus commendat Val. Flaccus lib. 1.

Vectorem pavidæ Caſtor dum quæreret Helles,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

De Apollinis a. fano ſunt & hæc Strabonis verba lib. 8. Ὑποπέπτωκε δὲ τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Hinc Amyclæ *Apollineæ* Statio dicuntur, Thebaidos libro quarto.

Hujus Apollineæ currum comitantur Amyclæ.

Ubi Lactantius, Luctatius, ſive Lutatius Scholiaſtes. *Amyclæ Laconiæ civitas, ſacra Apollini.*

Amydon, civitas Macedoniæ, in Pœoniâ regione ad Axium fluvium, unde auxilia miſſa fuere Trojanis. Hom. Il. 2.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

Ubi Schol. Ἀμυδῶνος, πόλεως Παιονίας. Ejus meminit Juvenalis Sat. 5.

Hic altâ Sicyone, aſt hic Amydone relictâ,
Eſquilias, dictumque petunt à Vimine collem.

Amymone, fons & flu. Peloponneſi, per Argiam reg. fluens in Lernam palud. ab *Amymone* Danai fil. nomen habens. Ovid. Met. 2.

———*quærit Bœotia Dirceen,*
Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas undas.

Amyrus, Theſſaliæ op. Steph. Item flu. ejuſdem, ad Melibœam urb. Val. Flac. lib. 2. *Intrantemque Amyrum curvas quæſita per oras Æquora Amyſtis.* Indiæ flu. in Gangem ſe exonerans. Arrian.

Amytron, Thraciæ urbs Heſychius, Ἄμυδρον, πόλις τῆς Θρᾴκης. Sed ibi leg. Ἀμυδὼν, ut rectè notat Palmerius.

Amyzon Cariæ urbs mediter. inter Barygazam & Alabandam urb. vicinas, adhuc durans, *Mezo* Curopalat. long. 57. 00. lat. 38. 55.

Anactoria, civit. Moloſſorum in Epiro, & inſ. quæ poſtea Miletus dicta eſt, Plin. 5. 29. *Anactorium* dicitur Plauto, Strab. & Plut. *Vonizza* hodie Laurenbergio. Pop. *Anactorii* Thucydidi. Sil. Ital. lib. 15.

Hinc & Anactoria ſigna oſtentavit in orâ.

Anæa, urbs Cariæ in orâ occiduâ, contra Samum inſ. pop. *Anaitæ* Thucydidi, *Anæi* v. Stephano dicuntur.

Anagnia, civitas Hernicorum in Latio, ubi Antonius ſorore Auguſti contemptâ, & Cleopatrâ in uxorem ductâ, monetam feriri juſſit. Virgil. Æn. 7.

———*Qui roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt, quos dives Anagnia paſcit.

Silius Ital. lib. 8.

Hernicaque impreſſo raduntur vomere ſaxa,
Queis putri pinguis ſulcaris Anagnia glebâ.

Idem poſtea lib. 12. *Surgit ſuſpenſa tumenti*
Dorſo, frugiferis Cerealis Anagnia glebis.

Strabo lib. 5. πόλιν ἀξιόλογον vocat. Populi *Anagnani.* Livio. lib. 9. & Plinio 3. 5. Diodoro a. lib. 20. Ἀναγνῖται. long. 37. 02. lat. 41. 40.

Anagyrus, pars tribûs Erechtheidis, ubi plurima anagyris naſcitur (unde nomen loco eſt) Steph. Et quia frutex iſte teterrimè olet, cùm tractatur, adagio locum præbuit, *Anagyrim* ſive *Anagyrum commoves:* de eo qui ſibi malum procurat. Alii Anagyrum Genium quendam fuiſſe dicunt, qui propter ſacellum ſuum violatum, omnes incolas vicinos evertit; & inde adagium ortum, ut apud Ariſtophanem in Lyſiſtratâ legitur, referente Suidâ; qui ait Genium illum, ſenem quendam, qui lucum ſuum inciderat, ſic ultum fuiſſe, immiſſo amore inſano in concubinam ſenis erga filium ejuſdem; qui cùm non aſſentiretur mulieri, ab eâ delatus ad patrem, quòd ſe voluiſſet ſtuprare, à patre præceps è tecto datus eſt, moxque pater facti pœnitens, laqueo ſe ſuſpendit, & mulier demum ſe in puteum præcipitavit.

Anamani,

Anamani, pop. Gall Ciſpad. qui & *Ananes*, in Italiâ incoluere, ubi nunc Duc. Placentinus in Longobardia, ſub dom. Ducis Parmenſis.

Anamaſcia, ſive *Anamatia*, utì legit Lazius, op. *Pannon.* infer. ad Danub. in Hungaria, *Almaz* Simlero, inter Budam 8. & Altinium 5. m.p. diſtans, quod tamen al. *Amantia* eſſe putatur. Al. eſt *Mohacz*, op. ejuſdem reg. inter Batham & Varronianum, proxima op. ad Danubium.

Anandia, prov. Scotiæ meridion. cujus caput Ananum juxta oſt. Anandi flu. 15. m. p. à Carleolo in Circium.

Anaphe, inſula ſponte in mari enata. Plin. 2. 7. Ammianus quoque. *Emerſerunt*, inquit, *Delos*, & *Hiera*, & *Anaphe* & *Rhodus.* Sic dicta ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus intermeſtris Luna ex inſperato illis apparuit. Apollonius Argonaut. lib. 4.

———Ἀνάφην δὲ τὴν λισσάδα νῆσον
Ἴσχον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.

Vide Steph. in Ἀνάφη. Ab hâc inſulâ Apollo *Anaphæus* cognominatus eſt, in quâ colebatur. Anaphe (inquit Vir magnus) Phœnicium eſt ענפה *anepha*, i. e. *ramoſa* & *opaca.* Unde Apollonius lib. 4. verſ. 1714.

———τοὶ δ᾽ ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι
Ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντά τε βωμὸν
Ποίεον.

Idem Apollonius Βαιὴν νῆσον vocat. Itemque Phavorinus. Βαιὴ νῆσος ἡ Ἀνάφη κληθεῖσα, πλησίον Θήρας. Quæ ſunt verba Scholiaſtis. Itaque fallitur Ortelius, qui ea ſic accipit, quaſi Βαιὴ eſſet proprium hujus inſulæ nomen. *Baie*, inquit, *eadem vocatur in Phavorini Lexico.* Cur autem Ægletæ Apollini Anaphæi σὺν τῷ θασμῷ *cum deriſione* ſacrificaverint, & κερτομοῦντες ἀλλήλους, h. e. *ſibi invicem conviciantes*, ex Conone diſcat, qui volet apud Photium Tmem. 168. Si Hegeſandro credimus, cùm quidam Aſtypalæenſis duas perdices in hanc inſulam immiſiſſet, τοσοῦτον πλῆθος ἐγένετο, ὡς κινδυνεῦσαι ἀναστάτους γενέσθαι κατοικοῦντας, ita Athenæus lib. 9. Hodie *Nanſio* dicitur. Ejus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypaleia regna.

Anapauomenos, fons de quo Plin. 2. 103. Sic enim ille. *In Dodone Jovis fons cùm ſit gelidus, & immerſas faces extinguat, ſi extinctæ admoveantur, accendit: idem meridiè ſemper deficit, quâ de causâ Anapauomenon vocant; mox increſcens ad medium noctis exuberat, ab eo rurſus ſenſim deficit.*

Anapias, vel *Anapius*, vide *Amphinomus.*

Anapus, Siciliæ fluvius, juxta Syraco paludem exit. Hodiè accolarum ſimplicitati vulgari vocabulo *Alfeo* dictus. Ejus meminit Theocritus Idyl. 1.

Ἐν γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ᾽ Ἀνάπω.

Ovid. Ponticor. lib. 11. eleg. 10.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Silius Italicus lib. 14.

Et Cyanes, & Anapus, & Ortygiæ Arethuſæ.

Ælian. Var. Hiſt. 2. 33. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρακούσιοι τὸν Ἄναπον ἀνδρὶ εἴκασαν, τὴν δὲ Κυάνην πηγὴν γυναικὸς εἰκόνι ἐτίμησαν. Situm ejus indicemus ex vetuſtis ſcriptoribus. Thucyd. lib. 6. Καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι ἐξελθόντες πανδημεὶ εἰς τὸν λειμῶνα, παρὰ τὸν Ἄναπον ποταμόν, ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιοῦντο. h. e. *Syracuſani omnem populum, ex urbe in pratum juxta Anapum flumen egreſſum, recenſuerunt.* Pratum iſtud eſt ſupra Syracam paludem, inter Anapum, ſive, ut nunc vocant, Alpheum, & Neapolim. Planiùs Plut. in Dione. Δίων, νυκτὸς ἐπὶ τοὺς στρατιώτας ἀναστήσας, πρὸς τὸν Ἄναπον ποταμὸν ἧκεν, ἀπέχοντα τῆς πόλεως δέκα σταδίους. In hujus quoque fluminis vocabulo enodando grammatici ineptias ſuas exercuerunt. Sic enim Theocriti Scholiaſtes. Ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὤν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι. Quæ cùm falſa ſint, & ἀσύστατα, videant peritiores, annon ab ענב *anab*, i. e. *ab uvâ*, deducatur Anapi nomen? Uvis certè fertiles agros fuiſſe Syracuſanos circa Anapum, vel ex Theocrito colligere eſt, qui cùm in Homero legiſſet terram Cyclopum ferre vinum ἐρισταφυλον, putavit agi de ſolo circa Anapum, quia utrobique par fertilitas. Unde eſt quòd Idyll. 7. Polyphemo ad Anapum metatur ſedes. Verba ſunt.

Ἆρ᾽ ἆ γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τόν ποκ᾽ Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε.

Anartes, Cæſari, *Anarti* Ptolemæo, populi Daciæ Walachis, & Tranſylvanis finitimi. Marciano v. populi trans Rhenum & Danubium, prope Hercyniam ſylvam Dacis finitimi.

Anas, Hiſp. flu. Straboni, *Ana* Ptolemæo. Hiſpanis *Rio Guadiana* dicitur, ab Arabibus recepto vocabulo, quibus *Guad* fluvium deſignat. Eſt etiam Siciliæ fluvius apud Livium lib 24. quem *Anatim* vocat. De priori fluvio ſic Bochartus. Anas, inquit, inter Tagum & Bætim medius Luſitaniam à Bæticâ dividit. ענא *ana* autem Syris eſt *ovis.* Inde dici potuiſſe videbitur Anas fluvius, propter ovium frequentia paſcua in utroque litore. Maximè cùm Bæticæ oves, quam Anas ab Aquilone, & Occaſu alluit, ſint vellere notabiles, teſtante Plinio 8. 48. Itemque Martiale diverſis locis. Sed Anas, ut quidem reor, Punice חנאס *Hanas* dictus eſt. Significatio vocis ex Arabicâ linguâ petenda, quâ חנס *hanaſa* verbum eſt, & ſignificat *ſe ſubducere, ſe proripere*, & *occultare.* Arabes de Diabolo uſurpant, qui, cùm quis orat, חנס *hanaſa*, i. e. ita ſe ſubducit, ut, finitâ oratione, ſtatim regrediatur. Proinde ab iiſdem Dæmon ipſe חנאס *hanas* vocatur. Et eodem pertinet quod חנוס אלגנוב *hunuſo-lnugiumi* ſunt ſyderum occaſus, qui non aliter occidunt, quam in ſpem ortûs ſecuturi. Itaque etiam חנאס *Hanas* appellari potuit amnis, qui in terram ita ſe condit, ut ex eâ rurſus emergat. Plin. 3. 1. *Ortus hic Laminitano agro citerioris Hiſpaniæ, & modo ſe in ſtagna fundens, modo in anguſtias reſorbens, aut in totum cuniculis condens, & ſæpius naſci gaudens, in Atlanticum Oceanum effunditur.*

Anaſſus, flu. Carnorum Venetæ ditionis. Plin. 3. 18. *La Piave* Leandro.

Anaſtaſia, vel *Anaſtaſiopolis*, civitas Meſopotamiæ, apud Niſibim, ab eâ 12. m. p. diſtans; ab *Anaſtaſio* Imp. condita; *Daras* prius, teſte Marcellino, & *Daria*, teſte Procopio, dicta. Altera in Galatiâ ſub Archiep. Ancyrano. Tertia in Thraciâ ſub arch. Trajanopolitano.

Anatilia, op. Gall. Narb. in Occitaniâ reg. inter Arelatem & Nemanſum ad 4. leuc. diſſitum, vulgò *S. Giles*, quod ibi S. Ægidius vitam egerit ſolitariam. Lon. 25. 20. Lat. 42. 44.

Anatili, pop. erant Gall. Narb. in illo tractu. ubi nunc pars Provinciæ in ora maritima ad oſt. Rhodani flu.

Anatis, *Zilia* Marianæ, flu. Maurit. Tingit. ad Zelim urb. fluens, ibique mari exceptus.

Anatolia, vide *Aſia minor.*

Anatolicum Thema Conſt. Porphyrogennetæ, pars Aſiæ min. (in quâ Phrygia, Galatiáque ſunt) ſic dict. quòd in ort. vergat. Ἀνατολὴ enim Græcis *ortum* notat.

Anaurus, fluvius Theſſaliæ, oriens in Pelio monte: ſic dictus, quòd ex ſe neque auram, neque nebulam mittat. Lucanus lib. 6.

Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aëra, nec tenues ventos aſpirat Anauros.

Lege *ſuſpirat.* Videtur autem in Lucanum cenſoriâ diſtringi merito virgulâ debere, inquit doctiſſimus Turnebus. Anaurus enim ab eo, ut Theſſaliæ flu. recenſetur, & tamen, quod ſciam, nec Strabo, nec Plinius eum nominat in Theſſaliâ reddendâ. Videtur autem eum in errorem induxiſſe Apollonius Rhodius lib. 1. Argonaut. cujus verſus eſt.

Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου.

Sed eo nomine, non perennis, nec jugis fluvius, ſed torrens & hybernus intelligitur, vel ejus interprete auctore, cujus hæc verba ſunt. Ἄναυρον λέγει τὸν χείμαρρον, οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται. Quin & ex eo nomen habere videtur, quod nullas gignat auras. Lucanum tamen inſcitiæ magnis teſtibus abſolvere poſſumus. Callimacho v. g. hymno in Dianam.

Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψήφιδος Ἀναύρου.

Cujus interpres ait. Ποταμὸς Θεσσαλίας Ἄναυρος. Quin & Heſychius. Ἄναυρος ὄνομα ποταμοῦ. Coluthus Thebanus etiam circa Trojam *Anaurum* habet.

Κρείζων δ᾽ ἐνόμησε Πάρις πατρώϊα μῆλα,
Ποιμαίνων ἑκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν Ἀναύρου.

Anazarbus, urbs Ciliciæ ad Pyramum flu. Oppiani Poetæ optimi, & Dioſcoridis rei herbariæ peritiſſimi patria; hodie *Azar* vel *Axar* dicitur, teſte Moletio. Ammianus Marcell. lib. 14. ubi de Cilicia: *Anazarbus, auctoris vocabulum referens.* *Azarbas* quidem hujus urb. conditor fuiſſe dicitur à Steph. Byzantino: Ἀνάζαρβος πόλις Κιλικίας ἀπὸ Ἀζάρβα τοῦ κτίσαντος. In Suidæ Lexico *Zarbas* nominatur. Hanc prius *Cyindam*, ac deinde *Diocæſaream* appellatam, ait vetus ſcriptor apud eundem Suidam; eâque terræ motu ſubverſâ Nervæ temporibus *Anazarbum*, quendam Senatorem eò miſſum à principe, urbem inſtauraſſe, ac ſuo nomine appellaſſe. Sed hæc futilia ſunt, cum ſatis conſtet Anazarbum ante Nervæ tempora vocatam fuiſſe. Nam & Dioſcorides Ἀναζαρβεὺς indigitatur: & Plin. l 4. ejus urb. mem. *Intus dicendi Anazarbeni, qui nunc Cæſarauguſtani.* Taceo quod *Diocæſaream* ab *Anazarbo* diſtinguit Ptolemæus in Ciliciæ deſcriptione. Duas enim urbes ponit in Cilicia, Διοκαισάρειαν, & Καισάρειαν τὴν πρὸς Ἀναζάρβῳ. Hæc urbs poſtquam Cilicia in 2. provincias diſciſſa eſt, metropolis Ciliciæ ſecundæ, uti docet Evagrius lib. 4. & Hierocles in

Itinerarii Comite: ἐπαρχία Κιλικίας δευτέρας ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις θ'. Ἀνάζαρβα μητρόπολις. *Anazarba* quoque dicitur apud Suidam, & Zonaram in Nicephoro Phocâ ubi Ἀνάβαρζαν habent vulgatæ editiones. Valeſius.

Ancalites, pop. Angliæ circa Thameſim flu. *The Hundred of Henly*. Camdeno.

Anchiala, vel *Anchiale*. Dionyſio Ἀγχιάλεια, Ciliciæ civitas. Ejus Ptolemæus non meminit, quam tamen Strabo & Plinius inter Tarſum, & Solos ponunt, exiguo à mari intervallo, unde nomen. Hanc unà cum Tarſo, à Sardanapalo rege eodem die conditam fuiſſe affirmat Ariſtobulus apud Strabonem, atque ibi monumentum ejus conſpici, in quo imago plaudentis, cum hàc inſcriptione Σαρδανάπαλος ὁ Ἀνακυνδαράξεω παῖς Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἐν ἡμέρῃ μιῇ. Σὺ δ' ὦ ξένε, ἔσθιε, πίνε, παῖζε, ὡς τ' ἄλλα τούτου οὐκ ἄξια. Ejus meminit Plin. 5. 27. Ex hâc urbe fuit Athenodorus, qui non à Sardanapalo ſed ab *Anchiale* Japeti filià conditam vult, à quâ nomen vicino fluvio, qui Ἀγχιαλεὺς dicebatur.

Anchialus, urbs Thraciæ ſita intimo ſinu, atque ubi Pontus alterum ſui flexum angulo finit, non procul à magnâ Apollonia. *Anchialo* ac *Achelo* hodiè Græcis, teſte Sophiano. *Kenkis* v. Turcis, ut ait Leunclavius. Ovid. 1. Triſt.

———Et ab his per Apollinis urbem
Alta per Anchiali mœnia findat iter.

Long. 54. 45. Lat. 44. 30.

Ancon, vel *Ancona*, urbs totius Piceni celeberrima, in litore Adriatici maris, à Siculis condita, portum habens inſigni operâ à Trajano Cæſare conſtructum. Nomen habet à ſitu, qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo ſinuoſam ἀγκῶνα vocant. Plin. 3. 13. *A Siculis condita eſt colonia Ancona.* Oppoſita eſt promontorio Cumero, in ipſo flectentis ſe oræ cubito. Lucan. lib. 2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Juvenalis Sat. 4.

Ante domum Veneris, quam Dorica ſuſtinet Ancon.

Silius Italicus lib. 8. ubi recenſet Picentum opida, fluminaq;

Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Libyco. Long. 37. 16. Lat. 43. 48.

Ancrina, Siciliæ opidum. Ptol. Nomen haud dubiè corruptum ab genuino Ἀγκύρινα, Latinè *Ancyrina*. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 373.

Ancus, Luſitaniæ flu. Saurium op. alluens *Rio di Soure*.

Ancylium, Siciliæ opidum. Vide Cluver. Sic. Ant. p. 389.

Ancyra, Galatiæ urbs, Magnæ Phrygiæ contermina, ideoque ab aliis Phrygiæ, ab aliis Galatiæ tribuitur. Plin. lib. 5. cap. ult. duas Ancyras memorat, alteram in Phrygiâ, alteram in Galatiâ. Hinc *Synodus Ancyritana* in Jure Pontificio. Sic dicta ab anchoris navium captarum à Mithridate, quas Ptolemæus Ægypti rex ſuppetias Gallo-græcis miſerat. Stephanus. Hodie *Angouri*. Metropolin Galatiæ fuiſſe teſtatur Libanius, Orat. 26. Ἐν Ἀγκύρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ μεγίστῃ Γαλατῶν πόλει. Long. 62. 10. Lat. 42. 30. Aliam Livius collocat circa Macedoniam, aut Illyricum. lib. 43.

Ancyræ, Siciliæ urbs. Diodor. Sic. lib. 14. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. pag. 373.

Ancyreum, Aſiæ min. promontorium, ubi Pontus finitur, incipitque Boſporus. Hodie *Pſomion*, teſte Petro Gyllio.

Andabatæ, non Aſiæ populi in tenebris verſantes, uti ſomniavit Ferrarius; ſed gladiatores, clauſis oculis pugnantes. Cicero ad Trebatium, lib. 7. Epiſt. Famil. *Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus.* Vide clariſſimum Voſſium in *Andabatæ*.

Andainum, pagus cum cœnobio in ditione Leodienſi, intra ſylvam Arduennam, in confin. duc. Lucemburgenſ. Hodie *S. Hubert*. *Andagium* Sigesberto dicitur.

Andaluzia, provincia Hiſpaniæ, & regni Caſtellæ, ſub quâ major pars Hiſpaniæ Bæticæ comprehenditur. Ab incolis *Andaluzia* dicitur, eſtque miræ fertilitatis. Eam Bætis fluvius bifariam ſecat; & à *Vandalis* nomen accepiſſe fatentur omnes. Terminos habet à Septentrione Caſtellam novam, & Extremaduram; ab Oriente regn. Granatenſe; à meridie Oceanum, & fretum Herculeum, & ab Occidente, Luſitaniam & Algarbiam. Ejus primaria urbs Hiſpalis, ampla & dives. Dicitur etiam *Vandalitia*.

Andanius, Carmaniæ flu. Strabo. *Andanis* Plinio dicitur Fortè *Tiſindan* hodiè.

Andariſtus, Pelagonum in Macedoniâ op. Ptol. Populi *Andareſtenes* Plinio dicuntur. *Voſtanza* Theveto. *Eriſſo* aliis.

Andate, locus in Britanniâ inſulâ. Xiphilin. in Nerone. Lege *lucus*. Sic enim Xiphilinus. Καὶ ταῦτα πάντα θύοντές τε ἅμα καὶ ἑστιώμενοι, ὑβρίζοντες, ἔν τε τοῖς ἄλλοις σφῶν ἱεροῖς καὶ ἐν τῷ τῆς Ἀνδάτης μάλιστα ἄλσει ἐποίουν. Subdit. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν νίκην ὠνόμαζον, καὶ ἔσεβον αὐτὴν περιττότατα. Ubi pro Ἀνδάτης reſcribendum Ἀνδράστης putat Bochartus, vel etiam Ἀδράστης, quomodo legit Gulielmus Blancus Xiphilini Interpres. Vide ſis Virum magnum de Phœnicum colon. lib. 1. cap. 42.

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea civitas. Ptol. Straboni v. *Andetrium* dicitur.

Andegavia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanoque proxima. Gallicè *Angiers*. Populi *Andegavi* Tacito, lib. 3. & Plinio 4. 18. Vide *Andes*.

Andelus, Hiſp. civitas non procul à Pompeiopoli, quæ vulgò *Pampilone* appellatur, metropolis regni Navarræ Gallicè *Pampelune* dicitur.

Andera, Stephano Ἄνδειρα, Phrygiæ op. juxta Scepſim, in quo lapis reperitur, qui uſtus in ferrum tranſit, deinde cum quâdam terrâ in camino excoctus, pſeudargyrum, ſeu argentum falſum ſtillat: cui ubi eſt æs additum, temperamentum fit, quod orichalcum vocant. Steph. ex Strabonis libro 13. Inde *Anderina*, mater Deorum.

Anderida, Angliæ op. in agro Cantiano, vulgò *Newenden*, teſte Camdeno, quaſi media inter Cantuariam (à quâ 16. m. p. abeſt) & Roffam.

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus, & Turonibus finitimi. Cæſar. Hos Ligeris fluvius alluit. Gallicè *Le pays d'Anjou*.

Andes, pl. num. vicus Italiæ. non procul Mantuâ, Virgilii patria. Hinc *Andinus*. Sil. lib. 8.

Mantua Muſarum domus, atque ad ſydera cantu
Evecta Andino, i. e. Virgiliano.

Andethanna, vel *Andethannalis*, op. cum cœnobio agri Trevirenſis ad Suram flu. vulgò *Echternach*.

Andetrium, *Andretium*. Straboni lib. 7. ubi de Illyride. Ἔστι δὲ Ἀνδρήτιον ἐρυμνὸν χωρίον. Ptolemæo Ἀνδήκειον, vel Ἀνδρέκιον. Dioni Ἀνδήτιον. Plinius. *In hoc tractu ſunt Burnum, Mandetrium*, lege *Andretium*.

Andizetii, Liburniæ populi. Strabo lib. 7. Ἀνδιζητίους vocat. Sunt autem quos Plinius *Sandrizetios* appellat. Nam τὸ σ in dictionum capite modo adeſt modo deeſt. Caſaub.

Andoverpum, vide *Antwerpia*.

Andrapa, urbs Paphlagoniæ ep. ſub Arch. Ammaſeno, inter Pompeiopolim & Ancyram; quæ & nova Claudiopolis.

Andreapolis, urbs Arch. & Academ. Scotiæ in ora orient. non longè à mari Germanico. Diſtat à Dono-Dei 12. m. p. ab Edinburga autem 30. milliarib. in Bor. vulgò *S. Andrews*. Long. 17. 28. Lat. 57. 46.

Andreapolis, *S. Andero* urbs Hiſp. in lit. Biſcaiæ olim *Flavionavia*. Diſtat à Laredo 6. leuc. in occ. & totidem à Santillana in ort.

Andria, urbs Epiſc. Apul. Pucetiæ ſub Archiep. Tranienſi, inter Canuſium & Rubos. *Netium* Straboni, ut putatur.

Andriaca, *Gatapoli* ex tabb. recent. op. Thraciæ, juxta oram maris Euxini, apud Halmydiſſum.

Andriace, *Gorante* Villanov. op. Lyciæ litoreum inter Palaram & Apiras, Myris proximum, inde 4. m. p. recedens.

Andros, inſ. in mari Hybernico, inter Walliam & Hyberniam. *Hedros* Ptolemæo. Anglicè *Bardſey*, Britannicè *Enhly*, apud Ganganorum promont. quod vulgò *Aberconwey* vocatur.

Andros, inſ. maris Ægæi, prima inter Cycladas, Samo vicina, cum op. cognom. quæ Aſiæ adjacet ex oppoſito ad Epheſum. Juven. Sat. 3.

Hinc Andro, ille Samo, &c.

Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didyméque & Tenos & Andros.

Idem. l. 12.

Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Multa habuit nomina apud veteres; nam *Cauros*, *Laſia*, *Nonagria*, *Hydruſſa*, & *Epagris* dicebatur. Nomen habuit ab *Andro* Eurymachi fil. Ibi fons eſt qui quotannis Nonis Januariis, vini ſapore fluit. Plin. 2. 103.

Androſia, *Andres*, urbs Galat. mediter. Gangris finitima.

Anduſa, urbs Gall. in Occitaniâ infer. ad flu. Gardonem. ab Aleſia 2 leuc. à Nemauſo 6. in Circium.

Anecus Siciliæ flu. Vib. Sequ. in Catal. *Anecus Siciliæ, qui per 2. m. p. ſub terra mergens Syracuſi miſcetur mari, appellaturque Ano, poſt Anapes cœnos, ſuperior Antiſphorus.* Quem locum plurima ſui parte eſſe vitiatum, jamdudum ſuſpicati ſunt viri docti neque noſtrum eſt ſine ope MS. eum emendare.

Aneianum, *Montagnana*, op. Venetiæ agri Patavini peramplum, medium inter Ateſte & Leonicum, ſeu Ligniacum 10. m. p. diſſitum, à Patavio 25. Mantuam verſus inde in occ. 28. diſtantem, à Ferraria ſupra 30 verſus Veronam.

Anelontis

Anelontis fluvii, juxta Colophonem mem. Pauſanias, cujus frigiditatem prædicat.

Anemo, l' Anemo, flu. Æmiliæ, ſive Gall. Togatæ, ex Apenn. monte in Padum per Faventiam (quam interluit) influens, inter Ravennam & Argentum.

Anemurium, urbs Ciliciæ litoralis Epiſc. ſub Arch. Seleucienſi inter Antiochiam ad occid. & Celenderim ad ort. *Stalemura* hodie vel *Scalemura* Nigro.

Angitia, nemus in Marſorum regione. Solino *Anguitia* dicitur cap. 8. *Gentem Marſorum ſerpentibus illæſam eſſe, nihil mirum; à Circes filio genus ducunt, & de avitâ potentiâ deberi ſibi ſentiunt ſervitium venenorum, ideoque venena contemnunt. C. Cœlius, Æetæ tres filias, Anguitiam, Medeam, & Circen, dicit fuiſſe. Circen Circæos inſediſſe montes, carminum maleficiis varias imaginum facies mentientem. Anguitiam vicina Fucino occupaviſſe; ibique ſalubri ſcientiâ adverſus morbos reſiſtentem, quum deſiiſſet hominem vivere, Deam habitam.* Silius Italicus lib. 8.

Hæ bellare acies norant; at Marſica pubes
Et bellare manu, & chelydris cantare ſoporem,
Vipereumque herbis hebetare & carmine dentem.
Æetæ prolem Anguitiam mala gramina primam
Monſtraviſſe ferunt, tactuque domare venena;
Et lunam excuſſiſſe polo; ſtridoribus amnes
Frænantem; ac ſilvis montem nudaſſe vocatis.

Virgilius Æn. 7.

Quin & Marrubiâ venit de gente ſacerdos,
Archippi regis juſſu, fortiſſimus Umbro:
Vipereo generi & graviter ſpirantibus hydris
Spargere qui ſomnos cantuque manuque ſolebat,
Mulcebatque iras, & morſus arte levabat.
Sed non Dardaniæ medicari cuſpidis ictum
Evaluit: neque eum juvere in vulnera cantus
Somniferi, & Marſis quæſitæ in montibus herbæ.
Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ,
Te liquidi flevere lacus.

Ubi Servius. *Medea, quando, relictis Colchis, Jaſonem ſecuta eſt, dicitur in Italiam perveniſſe, & ibi populos quoſdam, circa Fucinum ingentem lacum habitantes, qui Marrubii appellabantur, docuit remedia contra ſerpentes. Hi ergo populi Medeam Angitiam vocarunt, ab eo, quòd ejus cantus ſerpentes angerent.* Vibius in Catalogo nemorum. *Anguiæ, vel Anguitiæ, Lucaniæ.* Mendum apertiſſimum eſt in primâ voce: in quâ literas *it* vitiatas eſſe ab exſcriptoribus in *u*, dubium eſſe haud poteſt. Etenim varietatem vocabuli, quod Virgilio ac Servio *Angitia*, Silio v. atque Solino ſcriptum erat *Anguitia*, indicare voluit Vibius. In eo autem ab ipſo erratum judico, quod nemus hoc Lucaniæ tribuat, cùm à dictis autoribus disertè Marſis, Fucinoque lacui adſcribatur. Cluverius.

Angitula, Italiæ fluvius & opidum in Calabriâ Anton. *Criſſa*, Lycophroni dicitur. Hodie *Roccha d' Angitola*.

Angli, Germaniæ pop. ad Albim amnem, ad hæc uſque tempora in poſteritate clariſſimi. Ἀγγειλοὶ Ptolemæo malè. Rectius apud Procopium, belli Gothici lib. 4. Ἄγγιλοι. Vide Cluverium de Germ. Ant. pag. 605.

Anglia, Inſulæ Britanniæ pars, olim *Albion*, ſeu *Albania*, ab *albis rupibus* (ut quidam volunt) quæ primùm illuc navigantibus apparent, ſic dicta. Hodie in duas partes dividitur, Angliam propriè ſic dictam, veteribus Lhoegriam & Cambriam, ſeu Walliam. Cæterum *Angliæ* nomen Britanniæ impoſuerunt Anglo-ſaxones, quia prius ipſorum terra *Anglia* dicta fuit. Nam regio illa inter Holſatiam & Juitarum terram *Anglia* dicebatur, & fuit antiqua Saxonum ſedes, unde à Danis expulſi ſunt. Beda & Krantzius. Dicta fuit autem Teutonicè *Engeland*, ob anguſtiam regionis; nam *Eng* illis, angulus, anguſtiæ. Erat enim *Anglia* iſta angulus quidam, vel anguſta terra ad mare Balticum. Sed & Britannia non immeritò hinc appelletur *England*, ob anguſtiam inſulæ verſus occid. & ſeptentr. Egbertus autem Occidentalium Saxonum rex, ſublatâ Heptarchiâ, Angliam vocari voluit, potiùs quàm Saxoniam, Gregorii Pontificis alluſionem affectans, qui *Anglos* dixit *Angelicos* eſſe. Nam *Engel* eſt *Angelus*, & *Engelſch Angelicus*, Teutonicè. Hinc *Anglum* alludendo *Engeliſce* i. e. *Angel-like* vocavit. Nam & *Anglus* Teutonicè eſt *Ein Engelſch man*. Quidam ſcriptores exteri *Saxoniam Tranſmarinam*, & *Saxoniam novam* nominarunt. Verſteganus. Veteres eam ſterilem quidem dixerunt, & ne ſcrupulum quidem auri, argenti, aut æris in eâ reperiri. Ita Tullius, ni fallor, alicubi in Epiſtolis ad Familiares. Sed hodie ipſa metallis & mineralibus abundare deprehenditur. Terram ſulphuream & bituminoſam ad ignem aptiſſimam habet. Lupos, neque ulla animalia rapacia nutrit; unde infiniti fere ovium greges. Omni etiam pecorum aliorum genere abundat. Canum genus nullibi gentium majus ferociuſque. Liceat hic obiter patriæ honoris ergo, aliquid de canibus noſtris Britannicis hìc inſerere. Inter antiquos autores, qui eorundem meminerunt, agmen ducat Gratius Faliſcus, Ovidio æqualis, qui Cynegetici ſui verſ. 174. de iiſdem ſic ſcribit.

Quid freta ſi Morinum dubio refluentia ponto
Veneris, atque ipſos libeat penetrare Britannos?
O quanta eſt merces, & quantum impendia ſupra,
Si non ad ſpeciem mentituroſque decores
Protinus; hæc una eſt catulis jactura Britannis.

Nemeſianus Cyneget. verſ. 124.

——*Diviſa Britannia mittit*
Veloces, noſtrique orbis venatibus aptos.

Oppianus Κυνηγετικῶν α.

Ἐστὶ δέ τι σκυλάκων γένος ἄλκιμον ἰχνευτήρων
Βαιὸν, ἀτὰρ μεγάλης ἀντάξιον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
Τοὺς τέκεν ἄγρια φῦλα Βρεταννῶν αἰολονώτων
Αὐτὰρ ἐπικλήδην σφὰς Ἀγασσαίους ὀνόμηναν.

Strabo etiam lib. 4. refert, quòd ex Britannia in Gallias deferrentur præter alia, καὶ κύνες εὐφυεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Cæterùm Canes noſtri ab exteris etiamnum celebrantur. Unum nomino ſc. Virum doctiſſimum Janum Ulitium, cujus verba ad Gratii locum prædictum ſic ſe habent. Antequam (inquit) de canibus Britannicis, quos hic celebrat Gratius, diſtinctè dicam, quia illi potiſſimùm huic ſcriptioni meæ anſam præbuerunt, de toto eorum genere aliquid præmittam. Olim duæ ſpecies cognitæ tantum fuere, robuſti, de quibus hic Gratius aliique, & Agaſſæi, qui & velocitate, & ſagacitate excellunt. Hodie quidem illi robuſti etiamnum ſuperſunt, ſed ruſticis, & paſtoribus magis inſerviunt, nonnunquam tamen & venationi, cùm validior aliquis ſervus, cui impares ſint vi collatâ ſagaces, ſive ſanguinarii, debellandus eſt. Quòd plurimus eorum olim in bellicosâ venatione uſus fuerit, manifeſtis etiam veſtigiis apparet ex Theatrali illa venatione, quam in tauros & urſos exhibent Anglorum laniones: quibus jampridem interdictum fuit taurum mactare, antequam tribus ad minimum canibus ad ſatiem uſque vexatus fuerit. Unde etiam per minimos pagos frequens hoc ſpectaculum occurrit, & multis educandi hujus generis canes animum facit, ne impune ſit laniis, niſi ſtato pretio redimant, virum gregis ſui mactare. Londini autem ei luſui peculiare extructum dudum theatrum eſt, & tauri validiores aliquot, præter urſos, aliaſque id genus feras, aluntur, qui ſemel ſeptiduo depugnent cum canibus; quos unicuique licet immittere, modo plures duobus non concurrant in taurum, quatuor in urſum. Vidi aliquoties ſingulum canem, qui nares mordicùs appetens ita inhærebat, ut nullo impetu excuti poſſet. Vidi etiam qui eàdem vi palearia vel collum invaderent, ut non immeritò jam olim de iis dixerit Claudianus lib. 3. de laud. Stil.

Magnaque taurorum fracturæ colla Britannæ.

Hujus enim generis fuerunt, quos Moloſſis æquiparat Gratius, cujus ævo nec ſagaces, nec veloces è Britanniâ petitos hactenus fuiſſe hinc patet. Sed & Strabo, qui paulo poſt floruit lib. 5. teſtatur canibus Britannicis ad bella ſua uſos fuiſſe Gallos: Ταῦτα δὲ κομίζεται ἐξ αὐτῆς (Βρεττανικῆς puta) καὶ δέρματα, καὶ ἀνδράποδα, καὶ κύνες εὐφυεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Κελτοὶ δὲ καὶ πρὸς τοὺς πολέμους χρῶνται καὶ τούτοις, καὶ τοῖς ἐπιχωρείοις. Ex quibus apparet ſatis frequenter petitos inde hoc genus canes fuiſſe, etiam Romanis, quorum majeſtati generoſa maximè conveniebat venatio, cui aptiſſimi, ut nunc quoque illi canes. Hæc ideo magis retuli, quia Joannes Caius Anglus in libello ſuo *de canibus Britannicis*, hos ſupinè nimis præterierit, qui olim Gratio noſtro & Straboni cogniti, nec etiamnum adeò *degeneres*, ut ita ab eo vocari, aut, ut inutiles ablegari debuerint. Mirè inſuper fallitur, ſi Hyrcanum, quem laudat ex Gratio, eundem eſſe cum Urcano ſuo, quem ex urſo & cane ridiculè ſatis ἐτυμολογίζει. Nec unquam tale canum ex urſis mixtum genus in Britanniâ viſum fuiſſe crediderim, quamvis ex vulpe mixtos canes caſus magis quam uſus aliquando protulerit. Ille etiam & hoc quaſi protritum aliquid videtur nobis obtrudere, quod ego rumore tantum, & vix ita compertum habeo. Et hoc quidem loco canum Britannicorum merita à populari ignominiâ vindicare, curæ pretium exiſtimavi. Subdit poſtea. Sunt ſanè deformes ſatis bellicoſi Anglorum canes, ſed longe minus quam ſanguinarii, quos vocant, qui & generoſi fere & valido corpore ſunt, non adeo tamen, ut bellicoſis toti accenſeri poſſint. Si hos intelligas, non poteſt quidquam iis melius attribui, quam quod hîc de deformitate in Britannicis canibus excernit Gratius. Oculis hi ita lippis, ac detortis, labris & malis adeò ſordidis ac dependentibus apparent, ut advenis mera monſtra videantur. At quantò deformiores, eo fere meliores æſtimandi. Nam ſi & labra plurimum propendeant, eo certius odorem quaſi ſorbent, & clariorem

ululatum faventis veſtigationis teſtem edunt. Idem ad Nemeſiani Cyneget. verſ. 124. Tria canum genera, & in unoquoque optimos habet etiamnum Britannia, totumque dimittuitur per orbem jam à Strabonis ævo uſque. Sed ille & Claudianus & Gratius de bellicoſis tantum loquuntur. Hic itaque & ſagacibus & velocibus ſuus locus erit. De ſagacibus primum agemus. Eorum hodiè tria genera non tantum magnitudine, ſed etiam ſenſuum, ac virium conſtitutione diverſa. Maximum ſagacitate præſtat, ſed ob corporis molem tardiſſimum: ideoque *Slowhounds*, & qui eorum ad cervos vulneratos ſanguinis deſtillatione tracti ducunt, *Bloodhounds* i. e. ſanguinarii vocantur. Sub hoc genere fere omnes *Inductores* veniunt, & maxime Seguſii, quos apud alterum Xenophontem examinabo. Secundum magnitudine, & ſagacitate eſt, quos *Fleet-hounds* vocant, à velocitate, Petroniis à me accenſos apud Gratium; quos & hic forte intellexerit Nemeſianus, quia *veloces* vocat. Minimum denique quoad corporis magnitudinem plane id ipſum genus eſt, quod *Agaſſæorum* nomine deſcribit Oppianus. *Begles* vocant indigenæ. Maximos, ut dixi, ad Xenophontis junioris cap. 3. introducam. Minores jam apud Gratium deſcripſi. Vide quæ ſequuntur. Atque hæc ſimul in canum Anglicanorum honorem, & lectoris *κυνηγεσίας* ſtudioſi gratiam dicta ſunt. *Non eſt* n (ut Plinius loquitur) *quod contemnas hoc ſtudendi genus. Mirum eſt, ut animus agitatione motuque corporis excitetur. Jam undique ſilvæ & ſolitudo, ipſumque illud ſilentium, quod venationi datur, magna cogitationis incitamenta ſunt. Proinde cum venabere, licebit autore me, ut panarium & lagunculam, ſic etiam pugillares feras. Experieris non Dianam magis montibus quàm Minervam, inerrare.* Sed hæc καθ' ὁδὸν. Ad Angliam nunc revertemur; cujus ſolum jucundum quidem eſt & frugiferum, ſed vino caret, ob cujus defectum cerviſio optimo utuntur incolæ, quod in alias regiones tranſvehitur. Oceanus qui inſulam alluit, omnis generis piſcium copiâ abundat. Gens procerâ ſtaturâ, venuſtâ & candidâ facie eſt, cæſiis, ut plurimùm oculis, & ut ſono linguæ Italis perſimiles, ita corporum habitu ab illis pene nihil diſcrepent. Veſtimento non multum abſimili Gallico utuntur. Fœminæ niveo candore, inſignique formâ, quàm longè decentiſſimo veſtitu honeſtant. Unde Verſiculus,

Anglia, mons, fons, pons, Eccleſia, Fœmina, Lana.

Poſtremum quod attinet, lanam ſcilicet, vel de multitudine intelligendum, vel de præſtantiâ. De priori, id ovium numero aſcribendum. Unde querela iſta V. Cl. Thomæ Mori, olim Angliæ Cancellarii, in Utopiâ ſuâ. *Oves*, inquit, *quæ tam mites eſſe, tamque exiguo ſolent ali; nunc tam edaces, & indomitæ eſſe cœperunt, ut homines devorent ipſos, agros, domos, opida vaſtent, ac depopulentur.* Secundum quod ſpectat, Hodie (inquit Vir Magnus de Theol. Gentili lib. 3. cap. 70.) præcipua eſt bonitas lanæ Anglicanæ: cujus qui rationem arceſſunt à pabulis minus lætis, tueri ſe poſſunt Marone, qui læta opiliones pabula fugere jubet. Georg. lib. 3. Sanè è ſolo parum fertili lanam reddi ſubtiliorem, Cardani etiam judicium eſt, lib. 10. Subtilitatum, qui eſt de animalibus perfectis. Addunt alteram item rationem, quòd eâ regione oves vix bibant, ſed ad ſitim extinguendam, cœleſti ferè rore ſint contentæ. Regio eſt quocunque anni tempore temperatiſſima. Quippe hyemes non illic pro plagâ & Septentrionis viciniâ aſperæ, cum vehementer Gallicam oram quatiant, quà Britanniæ adverſa eſt, multoque rigidius Batavorum cœlo incumbent. Cœlum craſſum, in quo facile nubes, imbres, ventique coguntur. Atque eò minus frigoris æſtuſque propter aeris denſitatem. Unde Minutius Felix, cùm docet Divinum Numen ſuâ providentiâ, non ſolum univerſitati, ſed & partibus conſulere; *Britannia* inquit, *Sole deficitur, ſed circumfluentis maris tepore recreatur.* Quin & Strabo lib. 4. in Britanniâ ſereno etiam cœlo aerem caliginoſum eſſe ſcribit ὥστε δὲ ἡμέρας ὅλης ἐπὶ τρεῖς μόνον ἢ τέτταρας ὥρας τὰς περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁρᾶσθαι τὸν ἥλιον. Quo etiam ſpectaſſe videtur Ceſcennius Gætulicus, poeta vetuſtus, cùm de Britanniâ cecinerit.

Non illic Aries verno ferit aera cornu,
Gnoſſia nec Gemini præcedunt cornua Tauri:
Sicca Lycaonii reſupinat plauſtra Bootes.

Cæſar etiam, *Loca ſunt in Britannia*, inquit, *temperatiora, quàm in Galliâ, remiſſioribus frigoribus.* Cornelius item Tacitus; *Aſperitas frigorum abeſt.* Vide *Britannia.*

Urbes & Opida præclariora Angliæ.

Aballaba, *Appleby*, in Comit. Weſtmariæ.
Æglesburgus, *Ailesbury*, Buckingh.
Alnevicum, *Alnwick*, Northumb.
Antona Auſtralis, *Southampton*, reg. cogn. portus.
Antona Borealis, *Northampton*, reg. cogn.
Banburia, *Banbury*, Oxonienſis.
Barnaſtabula, *Barſtable*, Devoniæ.
Bathonia; *Bath*, Somerſet.
Bedfordia, *Bedford*, reg. cogn.
Berwicus, *Barwick*, Northumb. portus.
Boltonia, *Bolton*, Lancaſtrenſ.
Bridgewatera, *Bridgewater*, Somerſet.
Briſtolium, *Briſtow*, Somerſet. portus
Buckinghamia, *Buckingham*, reg. cognom.
Calcaria, *Tadcaſter*, Eboracenſis.
Camalodunum, *Maldon*, Eſſexiæ.
Cantabrigia, *Cambridge*, reg. cogn. Academia.
Cantuaria, *Canterbury*, Cantii, urbs Archiep.
Carleolum, *Carliſle*, Cumbriæ, urbs epiſc.
Ceſtria, *Cheſter*, & *Weſtcheſter*, reg. cognom. urbs Epiſc. & portus.
Chardum, *Chard*, Somerſet.
Chelmerum, *Chelmesford*, Eſſexiæ.
Cheſterfeldia, *Cheſterfield*, Derbienſis.
Ciceſtria, *Chicheſter*, Suſſexiæ, urbs epiſc.
Colceſtria, *Colcheſter*, Eſſexiæ.
Conventria, *Coventry*, Warwic.
Corinium, *Cirenceſter*, Gloceſtr.
Dancaſtrum, *Doncaſter*, Eborac.
Derbia, *Darby*, reg. cogn.
Dertmutha, *Dartmouth*, Devoniæ, portus.
Diviſæ, *The Vies*, ſeu *Devizes*, Wilton.
Dorceſtria, *Dorcheſter*, reg. cogn. quæ & Durnovaria.
Dubris, *Dover*, Cantii, portus.
Dunelmum, *Dureſme*, & *Durham*, epiſcopat. cogn. urbs Epiſc.
Duniſtabulum, *Dunſtable*, Bedfordienſis.
Eboracum, *York*, reg. cogn urbs Archiepiſcopalis.
Elia, *Ely*, Cantabr. urbs epiſc.
Exonia, *Exeter*, Devon. urbs epiſc.
Fanum S. Albani, *S. Albans*, Hertfordienſis.
Fanum S. Botolphi, *Boſton*, Lincoln. portus & empor.
Fanum S. Edmondi, *S. Edmonds-Bury*, Suffolciæ.
Fons clarus, *Shirborn*, Dorceſtr.
Galleva, *Wallingford*, Bercheriæ.
Garianonum, *Yarmouth*, Norfolc. port. & empor.
Genesborwia, *Gainsborough*, Lincoln.
Gippevicum, *Ipſwich*, Suffolc.
Glaſconia, *Glaſſenburg*, Somerſet.
Glovernia, *Glouceſter*, reg. cogn. urbs. epiſc.
Harlepolis *Hartlepool*, Dunelm. epiſc portus.
Harvicum, *Harwich*, Eſſexiæ portus.
Herefordia, *Hereford*, reg. cogn. urbs epiſc.
Hertfordia, *Hertford*, reg. cogn.
Hulla, *Hull*, Ebor. port. & empor.
Huntingdonia, *Huntingdon*, reg. cogn.
Lancaſtria, *Lancaſter*, reg cogn.
Lanſtuphadonia, *Launſton*, Cornubiæ.
Ledeſia, *Leeds*, Ebor.
Leiceſtria, *Leiceſter*, reg. cogn.
Leonis monaſterium, *Lemſter*, Hereford.
Lichfeldia, *Lichfield*, Stafford. urbs epiſc.
Lindum, *Lincoln*, reg. cogn. urbs epiſc.
Linum Regis, *Lynne*, Norfolc. port. & empor.
Liſerpalus, *Lirpool*, & *Leverpool*, Lancaſt. portus.
Londinum, *London*, Middleſexiæ, urbs regni primaria & epiſc.
Ludloa, *Ludlow*, Salopiæ.
Mancunium, *Mancheſter*, Lancaſt.
Margaberga, *Marleburgh*, Wilton.
Morpitum, *Morpeth*, Northumbriæ.
Morſiburgus, *Bridgenorth*, Salop.
Neoportus, *Newport*, Vectis inſ.
Nevarca, *Newark*, Nottinghamienſis.
Northalvertonia, *Northallerton*, Ebor.
Norvicum, *Norwich*, Norfolc. urbs epiſc.
Nottinghamia, *Nottingham*, reg. cogn.
Novum Caſtrum, *Newcaſtle*, Northumb. port. & emp.
Novus Mercatus, *Newmarket*, Cantab.
Oxonium, *Oxford*, reg. cogn. urbs Epiſc. & Academ.
Petropolis, *Peterborough*, Northampt. urbs Epiſc.
Plimmutha, *Plimmouth*, Devon. portus.
Pons fractus, *Pontfract*, Ebor.
Portus oſtium, *Portſmouth*, Southampt. portus.
Preſtonium, *Preſton*, Lancaſt.
Readingum, *Reading*, Bercheriæ.
Richmondia, *Richmond*, Ebor.
Rium, *Rye*, Suſſex. port.
Roffa, *Rocheſter*, Cantii, urbs Epiſc.

Sacri capilli, *Halifax*, Ebor.
Salopia, *Shrewsbury*, reg. cognom.
Sandovicum, *Sandwich*, Cantii portus.
Sarum, & Sariſburia, *Sariſbury*, Wilton. urbs Epiſc.
Scarburgum, *Scarborough*, Eborac. port.
Staffordia, *Stafford*, reg. cogn.
Standfordia, *Stamford*, Lincoln.
Tanodunum, *Taunton*, Somerſet.
Theoci curia, *Tewksbury*, Gloceſtr.
Thetfordia, *Thetford*, Norfolc.
Tonbrigium, *Tunbridge*, Cantii.
Tripontium, *Torceſter*, Northampt.
Varingtonium, *Warington*, Lancaſt.
Varvicum, *Warwick*, reg. cogn.
Vicus Malbang, *Nantwich*, Ceſtr.
Vigornia olim Brannogenium, *Worceſter*. reg. cogn. urbs epiſc.
Vimutium, *Weymouth*, Dorceſtr.
Uriponium, *Rippon*, Ebor.
Uzella, *Leſtithiel*, Cornub.
Wellæ, & De Fontibus, *Welles*, Somerſet, urbs epiſc.
Weſtmonaſterium, *Weſtminſter*, Middleſex.
Wibigginum, *Wiggin*, Lancaſtr.
Windleſora, *Windſor*, Bercheriæ.
Wintonia, *Wincheſter*, Southampt. urbs epiſc. olim Venta Belgarum.

Angria, *Engern*. op. Weſtphaliæ in Duc. Ravenſ. pergenſi, 8. Leuc. à Monaſterio in ort.

Angrivarii, pop. Germ. fuere, ubi nunc Dioceſes Oſnabrucenſis, Paderbornenſis, pars Weſtphaliæ, & Tranſiſalaniæ.

Anhaltium, *Anhalt*, caſtrum Germ. in Saxon. ſuper. à quo reg. circumjacens dicitur *Principatus Anhaltinus*, qui nunc in 4. partes dividitur. Terminatur ab Orient. Ducatu Saxoniæ, à Sept. Duc. Magdeburgenſi, & Principatu Halberſtadienſi, uti ab Occid. ad merid. habet Comit. Manleſſdienſem, & epiſcopatum Hallenſem.

Anianæ Thermæ, balnea Campaniæ, inter Baias & Cumas, quorum aquæ multis ſunt morbis ſalutares. *Bagni d' Agnano* Mazellæ.

Anianum fretum variè ponitur. Hiſpani n. & Luſitani, & alias Angli crediderunt illud eſſe inter Tartariam & Novam Angliam, ubi nunc repertum eſt fretum Eſonis. Hiſce a. temp. exiſtimant Galli & Batavi multis de cauſis illud eſſe inter inſulam Californiæ verſus Americam & Novam Angliam.

Anicium, quod & *Podium*, *vulgo le Puy*, urbs Gall. epiſc. ſub Arch. Bituricenſi prope Ligerim flu. in monte, eſtque caput Velaunorum, à Lugduno 22. Leuc. in Afr. & à Claromonte 20. in Eurum. long.24.40.lat.43.28.

Anigrus Straboni, Pauſaniæ & al. *Aniger* v. Vibio Sequeſtri, flu. Theſſaliæ. Hujus mem. Pythagoras apud Ovid. Met. 15. *Ante bibebatur, nunc quas contingere nolis.*

Fundit Anigrus aquas, poſtquam (niſi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lavere bimembres
Vulnera clavigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Hinc *Anigriades nymphæ*. Alii duos hujus nom. flu. faciunt, quorum unum in Ætoliâ ponunt, alium in Elide.

Anio, ſive *Anien*, vulgò *Teverone*, nobilis Italiæ flu. in montibus Trebianorum naſcens, Tiburtinum agrum irrigans, ubi è ſublimi in ſubjectam vallem magno impetu delabens efficit catarractam, deinde per plana fluens tres nobiles lacus ſecum in Tiberim defert. Dixi *ſive Anien*, idque autoritate Statii Sylv.1. 3.

Ipſe Anien (miranda fides) intraque ſuperque
Saxeus, hic tumidam rabiem, ſpumoſaque ponit
Murmura.———

Nomen a. accepiſſe putatur ab *Anio* Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum filiæ ſuæ raptorem, cum eum aſſequi non poſſet, in hunc fluvium inſiluit, &, ut *Anio* vocaretur, effecit. Horat. lib.1. Carm.

Et præceps Anio, & Tyburni lucus, & uda
Mobilibus pomaria rivis.

Propertius lib.4.

Ramoſi Anio quâ pomifer incubat arvis.

Virg. Æn. ———*Gelidumque Anienem, & roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, lib.5. ποταμὸν Ἀνίωνα, ὃς ἐκ πόλεως μὲν Τιβύρων καθ' ὑψηλοῦ πολὺ ἐκχεῖται σκοπέλου, φέρεται δὲ διὰ τῶν Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων πεδίου, ὁρίζων τὴν ἑκατέρων χώραν. Συνάπτει δὲ τὸ ῥεῦμα τῷ Τιβέρει ποταμῷ, καλὸς μὲν ὀφθῆναι, γλυκὺς δὲ πίνεσθαι. Strabo, lib. 5. Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ τούτῳ ὁ Ἀνίων διέξεισι, καὶ τὰ Ἄλβουλα καλούμενα ῥεῖ ὕδατα ψυχρά. Plinius etiam ait hunc fluvium efficere lacus tres nobiles amœnitate, lib. 3. cap. 12. Silius Italicus, lib. 1.

Ac gelidis Anio trepidabat cærulus undis.

Idem lib. 12.

Sulphureis gelidus quà ſerpit leniter undis,
Ad genitorem Anio labens ſine murmure Tibrim.

Propertius lib.3. Eleg.20.

Hic Anio Tiburte fluis, Clitumnus ab Umbro
Tramite, & æternum Martius humor opus.

Hinc *Anienus* adjectivum. Virgil. Georg.4.

Unde pater Tiberinus, & unde Aniena fluenta.

Propert. 1. 20. *Sive Aniena tuos tinxerit unda pedes.*
Ubi *Amerina* legit Scaliger ex vet. lib. & lacum Vadimonii intelligit. Sed *Anienæ undæ* Propertius ipſe meminit, Eleg. 14. lib. 3.

Et cadit in patulos lympha Aniena lacus.

Statius lib.4. Sylvarum.

———*Anienaque frigora captant.*

Hinc *Anienus*, Deus ipſe fluvii Anienis, ut *Tiberinus* Tiberis. Propertius lib. 4.

Acceſſit ripis laus, Aniene, tuis.

Statius lib 1. Sylv. in Tiburtino Manlii.

Illis ipſe antris Anienus fonte relicto
Nocte ſub arcanâ glaucos exutus amictus.

Hinc demum *Anienicola*. Silius, lib. 4.

Quíque ſub Herculeis taciturnus flumine muris
Pomifera arva creant, Anienicolæque Catilli.

Aniſena flumina, apud Ovid. Faſt. 4. Sed locus eſt corruptus, lege *Amenana*, & vide *Amenanus*.

Aniſus, *Ens*, urbs & flu. Norici, qui ex montibus in tractu Saliſburgenſi oriens, obliquè in Bor. fluens, apud Laureacum urb. exciſam in Danub. excipitur ad Aniſum urb. Auſtriacam, à Lentia 3. Leuc. in ort. diſtantem, Viennam verſus, *Onaſus* nonnullis dicitur.

Annoniacum, *Annonay*, op. Gall. Celt. ad rivum *Deume*. 2. Leuc. à Rhodano flu. in Vivarienſi prov. ſuper.

Anonium, *Anone*, op. Ducatus Mediolanenſis ad Tanarum flu. 10. mill. ab Alexandria in occ.

Anſibarii, pop. Germ. teſte Cluverio, in illa parte Weſtphaliæ, ubi nunc Mindenſ. Principatus, & Com. Diepholtenſ. & Hoyenſis.

Anſidona, hodie *Anſedonia*, op. Tuſciæ prope mare Tyrrhenum, ubi olim Coſæ everſæ ſub dom. M. ducis Hetruriæ.

Antandros, nunc *S. Dimitri*, teſte Sophiano, Phrygiæ urbs ad meridiem poſita, quam habitavere Leleges finitimi Cilicibus. *Edonis* prius vocabatur, deinde *Cimmeris*, & *Aſſos*, & *Apollonia*. Virgil. 3. Æn.

———*Claſſemque ſub ipsâ*
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Nomen ejus quod attinet, audi Melam, lib. 1. cap. 18. *Duplex cauſa nominis jactatur. Alii Aſcanium Æneæ filium, cum ibi regnaret, captum à Pelaſgis, eâ ſe redemiſſe commemorant: Alii ab iis putant conditam, quos ex Andro inſulâ vis & ſeditio exegerat. Hi Antandrum, quaſi pro Andro; illi quaſi pro viro accipi volunt.* Vide de la Cerda, & Servium ad prædictum Virgilii locum. Long.54.30.lat.41.00.

Antaradus, Syriæ urbs. Ptol. Conſtantiam aliquando nominatam à Conſtantio Imp. ſcribit Cedrenus. Hodie *Tortoſa* dicitur.

Antemnæ, ſive, ut quidam habent autores, *Antemna*, Sabinorum urbs, cis Anienem, à Latinis condita, ac denominata, ſi Varroni credimus, lib.4. de L.L. *Opidum*, inquit, *Interamna dictum, quòd inter amnes eſt conſtitutum, item Antemnæ, quòd ante amnem.* Idem de nominis iſtius etymo tradunt Feſtus & Servius. Dionyſ. Halic. Antemnas & Cæninam οὐκ ἀσήμους πόλεις fuiſſe aſſerit; itemque Virgil. Æn. lib. 7.

Quinque adeo magnæ poſitis incudibus urbes
Tela novant, Atina potens, Tiburque ſuperbum,
Ardea, Cruſtumerique & turrigeræ Antemnæ.

At contra Strabo lib. 5. πολίχνια, h. e. *urbeculas* vocat.

Antenacum, Germaniæ op. ad Rhenum, vulgò *Andernach*. *Antonacum* Ammiano; *Antunacum* Antonino, long. 28. 00. lat. 50. 25.

Anthedon, urbs Bœotiæ, quam Hom. ἐσχατόωσαν vocat. Etymon habet ex florido, fertilique agro, vel ex *Anthedone* Neptuni fil. Thracibus quondam habitata. Ejus meminit Ovidius Met.13.

Nuper in Euboicâ verſis Anthedone membris
Glaucus adeſt.———

Talandi hodie, teſte Ortelio. Heſychius. Ἀνθηδὼν, ἡ μέλισσα, καὶ πόλις Βοιωτίας καὶ Πελασγίνης.

Anthedon, Syriæ urbs, Gazæ vicina, mare verſus, Plin. poſtea dicta fuit *Agrippias*, Joſepho teſte. *Geth* Volaterranus vocat, *Lariſſa* Nigro dicitur, qui ait præſidium illic nunc eſſe, quod *Daron* appellat.

Anthemis, maris Mediterranei inſula, Melamphylus, &

Parthenia vocata, à flu. Parthenio, qui Imbraſus poſtmodo appellatus eſt. Eadem eſt hæc inſula cum Samo Ionicâ Strabo. lib. 10.

Anthemus, Macedon. op. apud Thermam. Plin. Item urbs Syriæ. Strabo. Fluvius etiam Colchidis, & Gadium inſulæ.

Anthemuſia, eadem quæ Samos. Item urbs Meſopotam. Strabo l. 16. *Aliduli* Caſtaldo. Regio item ejuſdem eſſe videtur apud Ptol.

Anthia, urbs Pelopon. prope Argos, & alia Ponti juxta Thraciam. Mileſiorum & Phocenſium Colonia. Heſychius. Ἄνθεια, πόλις Πελοποννήσου, καὶ Ἀφροδίτη παρὰ Κνωσίοις. Eſt & Libyæ vicus, & Italiæ civitas. Steph.

Anthion, puteus Bœotiæ, ubi à Proſerpinæ raptu ſediſſe Cererem ferunt vetulæ imagine præditam. Rhodius 24. 17.

Anthium, Thraciæ op. poſtea *Apollonia*. Plin.

Anthropophagi, pop. Scythiæ, qui nunc *Tartari* dicuntur. Sunt & in Æthiopia & alibi, maxime v. in America præſertim verſus Braſiliam, Magellanicam, & alibi. Illos Hiſpani delere conati ſunt, ſed incaſſum. Ipſi n. Hiſpanos magnis cladibus affecerunt in provinc. mediterraneis: ſed in maritimis malè mulctati ab Europæis, ipſis parent pro majori parte. Pop. etiam Æthiop. infer. ſunt Anthropophagi, præſertim in orâ Cafrorum & Zanguebariæ, & in al. locis marit. Tartaros v. fuiſſe Anthropophagos ſe nuſquam legiſſe ait Baudrandus.

Anti, Hunnorum gens circa Mæotidem palud. quos Flav. Juſtinianus devicit; unde *Anticus* dictus eſt in digeſtis. Procop.

Antia, urbs Italiæ à Romanis ſubdita. Vide Steph.

Antiana, op. Hungar. in Pannon. infer. ad Draum flu. à Quinque Eccleſiis 3. Leuc. in Auſtr. Zamko Lazio.

Antibarum, urbs Dalmat. ad oram Adriat. maris, olim Doclea, ut nonnullis videtur. Hodie *Antivari*. long. 43. 32. lat. 42. 12.

Anticaria, urbs Hiſp. Bæt. in monte, quæ & Singylia à Singyli flu. dicitur. Hodie *Antiquera*. Longitud. 16. latitud. 36. 58.

Antichthones, de quibus Mela, lib. 1. cap. 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus.* Ad quæ verba ſic Iſ. Voſſius. Qui hic annotarunt Pomponium perperam antichthones vocare, qui antomi, vel antœci erant dicendi, illi ipſi errant. Duplicem terram ſtatuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc noſtram, & oppoſitam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, ſunt ἀντίχθονες. Diſtinguendum hic tamen non omnes qui γῆν ἀντίχθονα habitant, eſſe nobis antichthones; ſed illos tantùm, qui in oppoſito degunt hemiſphærio, quique pedes noſtris adverſos habent. Verum hemiſphærium non hic accipit Mela pro illâ orbis parte, quam Horizon à nobis diſterminat, ſed pro hemiſpherio Auſtrali. Id ipſum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per γῆν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemiſphærium Auſtrale, vel Oceano, vel Zonæ fervidæ interventu à noſtro ſeparatum hemiſphærio, ut ipſi exiſtimabant. Verum ita ſi accipiamus, jam neceſſario aliqua pars terræ antichthonum in noſtro eſt hemiſphærio, ac proinde non poſſunt vel antichthones, vel antipodes dici, verum antoeci: attamen quia major pars hujus terræ ſub Horizonte noſtro merſa eſt, alicubi etiam κατὰ διάμετρον nobis oppoſita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noſter juxta veterum hypotheſin. Notandum hic tamen antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgo pro antipodibus, ſed pro omnibus illis, qui oppoſitam terram Auſtralem inhabitare credebantur, etiamſi in ſuperiori noſtro degerent hemiſphærio. Ita ſemper ab antœcis, & antipodibus diſtinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemiſphærium Antichthonum hic eſſe aiunt illam orbis partem, quæ eſt infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris vulgatam illam lectionem ſervant. *Eademque in duo latera, quæ hemiſphæria nominantur, ab Oriente diviſa ad Occaſum*; duoque iſta hemiſphæria Melæ non ſeparari aiunt alveo Oceani in zonâ torridâ, ſed Horizonte, & Oceano ipſo, qui illi reſpondet. Alveum n. zonæ torridæ, non hemiſphæria, ſed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque diſtinguere. Fieri autem non poſſe, ut Oceanus decuſſatim quatuor maculas ſeparet, quas ſigillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falſa eſt tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, ſed duplicem tantum ſtatuit terram, hanc noſtram, & oppoſitam, ut maximus Auſtralem. Jam vero ſcire velim, quid ſit terra diviſa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occaſum, quam à meridie in boream? Verum quid verbis opus eſt? Ipſe Pomponius, cum inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam eſſe, oſtendit, illam totam ad auſtrum fuiſſe ſitam. Item infra cap. 9. cum antichthones nobis à meridie oppoſitos facit, & illo, & aliis locis, mentem ſuam ſatis prodit.

Anticyra, Ἀντίκυῤῥα Ptolemæo, vulgò *Suola*; Phocidis urbs, inter Criſſam ad occid. & Siphas op. Bœotiæ ad ort. Iſthmum Corinthiacum verſus, à Delphis 10. m. p. diſtans. *Cypariſſus* ab Homero dicta. Long. 48. 4. lat. 39. 5. *Anticyra* v. in quâ Helleborus naſcitur, inſula eſt (vel urbs Stephano) ſinus Maliaci contra Oetam montem. Horatius Serm. lib. 2. Sat. 3.

Danda eſt Hellebori multo pars maxima avaris,
Neſcio an Anticyram ratio illis deſtinat omnem.

Ovidus Ponticorum lib. 4.

I bibe, dixiſſem, purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in totâ naſcitur Anticyrâ.

Horatius iterum———*Ambitioſus & audax*,
Naviget Anticyram. Perſius Sat. 4.
———*Anticyras melior ſorbere meracas.*

Suidas ſimpliciter Ἀντίκυρα, ὄνομα χωρίου τινός. Heſychius Ἀντικύρικον, ὁ Ἑλλέβορος.

Antidalæi, Arabiæ Felicis populi. Plin. 6. 28.

Antigonia, urbs Epiri mediterranea, in Chaoniâ regione apud Macedonum fines, *Argiro caſtro*, teſte Nigro; Sophiano v. & Lazio *Croja*, urbs quondam Albaniæ regia in Macedoniâ epiſcopalis ſub archiepiſcopo Dyrrhacino, inter Dyrrhacium, Albanopolin, & Liſſum: cui tamen ſitus Antigoniæ repugnat, cùm hæc in Epiro, illa in Macedoniâ ſit.

Antigonia, urbs Macedoniæ in Mygdoniâ reg. *Cojogna*, Pineto interprete: aliis *Antigoca*, inter Pydnam & Magneſiam long. 45. 02. lat. 40. 50. *Antigonia* item inſula Propontidis inter Byzantium & Nicomediam. *Iſola del Prencipe*, teſte Gyllio, à frequenti filiarum Principum habitatione virginitatem ſolitariam profitentium. Alia eſt *Antigonia* Arcadiæ, Mantinea dicta. Alia Bithyniæ, juxta Daſcylium. Alia Syriæ prope Antiochiam. Eſt & caſtellum Cyzicenæ. Steph.

Antilia, locus apud Suetonium ex quo Volaterranus Liguriæ urbem fac.t, quam *Anteiola* vocat. Long. 30. 45. lat. 43. 38.

Antilia, *Anthill*, vel *Ampthill*, op. Angl. in Com. Bedfordienſi, 4. m. p. à Bedfordia in auſt. & 12. à Bukinghamia in ort.

Antilibanus, mons Syriæ ſeu Phœniciæ, inter quem & Libanum vallis eſt longa fertiliſque, ac optimè habitata, *Abellinas* incolis dicta, teſte Poſtello, per quam Orontes flu. decurrit apud Heliopolim.

Antillæ, inſulæ Americanæ Sept. in mari Bor. quæ in longitudinem excurrunt inter Floridam reg. & Novam Vandalitiam in America. Earum præcipuæ ſunt Hiſpaniola, Cuba, Jamaica, &c. Linſchoto teſte. Alii a. exiſtimant, & fortaſſe rectius *Antillas* iuſulas eſſe, quæ jacent inter continentem Americæ meridion. & partem Orient. inſulæ S. Joannis de Portu divite, ſuntque in modum arcûs poſitæ. Detectæ primum fuerunt à Chr. Columbo an. 1492. Dicuntur Antillæ Americæ, qu. *ante inſulas* Americæ, nempe ante majores inſ. ſinûs Mexicani. Ex iis 28. præcipuæ numerantur, & pro maj. parte parent Anglis, Gallis, & Batavis. Dicuntur etiam *Caribbarum* inſulæ, ab antiquis illorum incolis. Sunt a. mirè riguæ & fertiles, abundantque omnique ad victum ac delicias etiam neceſſariis.

Antinoe, urbs Ægypti ſuper ad Nilum. *Anthios* Leoni Africano. Ab *Antinoo*, Adriani amaſio, ſic dicta, ut ſcribit Hieronymus in Jovinianum.

Antiochia, urbs Syriæ, de quâ ſic Græcus Geographus ſub Conſtantio & Conſtante Impp. à Jacobo Gothofredo editus. Ἔστι τοίνυν ἡ Ἀντιόχεια, πρώτη πόλις, βασίλισσα, καὶ ἀγαθὴ ἐν πᾶσιν, ὅπου καὶ Κύριος τῆς οἰκουμένης ἕζεται. Idem fere habet Ammianus Marcellinus. *Hanc*, inquit, *nobilitat Antiochia, mundo cognita civitas, cui non certaverit alia advectitiis ita fluere copiis, & internis.* A Seleuco Nicanore in ſuorum memoriam condita. Eunapius in Libanio. Ἀντιόχεια τῆς Κοίλης Συρίας, πρώτη πόλεων, Σελεύκου τοῦ Νικάνορος ἐπικληθέντος ἔργον. Ab Antiocho v. ſic dicta, teſte Dionyſio Periegetâ, verſ. 917.

Ἡχ᾽ ὑπ᾽ Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος Ἀντιόχεια.

Quòd v. παρ᾽ ἱερὰ τέμπεα Δάφνης, utì loquitur Dionyſius, *juxta Daphnen* Antiochia hæc condita eſſet, hinc Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνῃ vulgò vocata eſt, diſtinctionis causâ, cum plures eſſent huic cognomines urbes. Laudes ejus non vulgares recitat D. Chryſoſtomus ἐν ἐγκωμίῳ τῆς Ἀντιοχείας, ac Dio Chryſoſtomus Orat. 47. Libanius in Baſilico, & alibi. Maxima v. Antiochiæ laus eſt, χρηματίσαι πρῶτον ἐν αὐτῇ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς, uti loquitur D. Lucas Act. 11. 26. Long. 68. 10. lat. 36. 20.

Antiochia, quæ & Niſibis, urbs Meſopotamiæ archiepiſcopalis, à Seleuco rege Antiochi filio (uti ſuperior) condi-

ta, apud Tigrim flu. ab Artaxatis urbe Armeniæ maj. 750. m. p. diſtans in Auſtrum.

Antiochia, Piſidiæ urbs primaria, ſedeſque Præfecti, *Verſacgeli* à Turcis dicta, ab Epheſo 92. m. p. in Eurum recedens. long. 61 .20. lat. 39.36.

Antiochia, ſuper Crago monte, urbs Ciliciæ litoralis in Piſidiæ, Pamphyliæque confinio, inter Selinuntem, & Nephelim urbes finitimas. Long. 62.30. lat. 38.30.

Antiochia, Margianæ, quæ & Alexandris & Seleucia dicta, teſte Plinio, *Indion* hodie ex tab. recent.

Antiochia, ad Taurum montem, urbs epiſcop. Commagenes in Syriâ, in ejus, & Euphrateſiæ confin. nomen adhuc retinens, teſte Bellonio long. 68. 40. lat. 39. 20. *Antiochiæ*, aliæ 7. à veteribus memorantur, quæ cum minime extent, prætermiſſæ ſunt. Ea v. Antiochia, quæ & Mygdonia & Niſibis urbs Meſopotamiæ, hodie etiam *Aſèbim* ab incolis nominari fertur. Ferrarius.

Antipatris, civit. Palæſtinæ, quam Herodes ex patris ſui *Antipatris* nomine vocavit, nunc *Aſſur* & *Sur*, Tyrio & Poſtello. long. 66. 20. lat. 32. 00.

Antiphellus & *Phellus*, loca Lyciæ. Steph. & Plin. 3. 11. ubi molliſſimas Spongias circa illius muros reperiri ait.

Aniphili, portus, locus juxta mare Rubrum in latere Africano, Strab. lib. 16. *Vella* Stuchio.

Antiphra, op. *Alexandriæ*, non procul à mari. Steph.

Antipodes, Subtilis, & diverſa apud veteres fuit inquiſitio, Sintne homines, qui ſub terrâ ſua veſtigia noſtris oppoſita habeant, nec ne? Quod ita eſſe ratione ſatis evidenti Macrob. 2. de Somn. Scip. & Plin. 2. 65. oſtendere conantur. De his Cic. lib. 4. Acad. Qu. *Nonne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contrariâ parte terræ, qui adverſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?* Fuere v. nonnulli, qui credebant fabuloſa eſſe omnia quæ de Antipodibus referuntur, quorum rationes videre licet apud Plut. lib. *de facie in orbe Lunæ.* Præcipuè v. Chriſtiani; Vide Lact. 3. 24. Auguſt. de Civ. Dei 16. 9. Quibus aſſentitur Lucretius lib. 1. verſ. 1063. quem vide. Opinio veterum, cui Mela, & maximi quiq; ſuffragati ſunt, fuit: Auſtralem illam plagam penitus nobis incognitam eſſe. Ciceroque in 6. de Rep. interfuſum maximum inter nos & illos ἀντίχθονας Oceanum putavit, quem nemo unquam penetravit, idque fuſiſſimè Macrobius perſequitur. Hæc fuit Auguſtino cauſa non levis, cur Antipodas negaret, Lactantium ſecutus. Videbat enim homo acutiſſimus, ſi concederetur, aditum nulli eorum qui hanc incolimus Borealem faſciam temperatam ad Auſtrales illos patere, ut Cicero jam magnique auctores præjudicarant, ſequi neceſſario illos de genere Adæ non eſſe, maluit illud negare, quam argumento premi tam moleſto, tantiſque autoribus munito.

Antitaurus, mons Armeniæ min. à Tauro in Septentr. avulſus, in cujus convallibus Comana urbs eſt. Illum *Roham Thoura* ab incolis vocari ſcribit Thevetus.

Antiveſtæum, promontorium Angliæ extremum ad occidentem in Cornubiâ reg. *Belerium* Ptolemæo. Variè hodiè hodiè nominatur, *The Cape of Cornwall* Camdeno; vulgò *The lands end*, quaſi finis terræ & *Penriguaed.*

Antium, vetus urbs in Latio, Volſcorum caput, Romanorum colonia: Ita dicta, quòd *ante* alias urbes, in ipſo litore ſita fuerit, ad Romanorum otium, rerumque urbanarum permutationem accommodata. Ovid. Met. 15.

——————*Spiſſi litoris Antium.*

In hâc fuit Fortunæ templum. Horat. 1. Carm. Od. 35.

O Diva gratum quæ regis Antium, &c.

Variè formatur vocabulum hujus opidi. Straboni, Dionyſio, Appiano ac Ptolemæo, Ἄντιον dicitur. At qui hos deinceps conſecuti ſunt Græci variè id formarunt, modo Ἀντία & Ἄντεια. modo Ἄνθεια, atque Ἄνθιον. In quorum duobus poſterioribus haud dubiè Grammatici nugatores ἀπὸ τῶ Ἄνθους, i. e. à flore originem ſomniarunt. Solinus cap. 8. *Conſtitutæ ab Aſcanio Longa Alba, Fidenæ, Antium.* Populi Suidæ *Antiates*, ac Dionyſio Halic. paſſim Ἀντιάται. At Valerio Maximo 1. 8. *Antienſe templum* dicitur; & Suetonio in Caligula, cap. 57. *Antiatinæ ſortes.* Ipſa urbs haud amplius reſtat; Nomen ejus v. etiamnum durat in promontorio, cui vulgaris adpellatio *Capo d' Anzo.* Ad cujus etiam latus occidentale ſpecula in litore poſita vulgò dicitur *Torre d' Anzo.* Vide omnino doctiſſ. Cluverium Ital. Antiqu. lib. 3. pag. 986. long. 36.30. lat. 41.20.

Antœci, Si relativè conſiderentur partium terræ habitatores, reſpectu ad ſe invicem, alii *Periœci* ſunt, alii *Antœci*, alii *Antipodes.* *Periœci* ſunt qui pari Latitudine ab Æquatore diſtant, & ab eodem Æquatoris latere habitant (utrique ſcil. à Boreali ejus latere, aut utrique ab Auſtrali) ſed Longitudinem plane oppoſitam habent, ita ſcil. ut ipſorum Meridiani 180. gradibus à ſe invicem diſtant. Tales ſunt incolæ Virginiæ in Americâ reſpectu Chinenſium in Aſiâ ultimâ. His par dierum longitudo, & pares anni tempeſtates, pari tempore contingunt; ſed dum aliis meridies, aliis media nox eſt. Jam v. *Antœci* ſunt qui eandem Longitudinem habent, quippe ſub eodem Parallelo habitantes, & parem etiam Latitudinem, ſed hi Borealem, illi Auſtralem: Tales ſunt Peloponneſi in Græciâ incolæ reſpectu extremæ Africæ habitatorum ad Caput Bonæ Spei. His ſimul Meridies eſt, & pariter media nox; Sed cum aliis horum æſtas eſt, aliis hyems eſt; cum aliis dies longiſſimi, aliis breviſſimi. Denique *Antipodes* ſibi invicem ſunt, quibus tam Longitudo, quàm Latitudo oppoſita eſt, ita ut toto Sphæræ diametro à ſe invicem diſtent. Tales ſunt Chinenſes reſpectu incolarum Chili Americanæ regionis. His omnia contraria; dum aliis horum Meridies, aliis media nox eſt; quæ aliis æſtas, aliis hyems; quæ aliis dies longiſſima, aliis breviſſima. Montanus.

Antipolis, Galliæ Narbon. urbs Ptol. *Antibe* hodie. Martial. lib. 13.

Antipolitani fateor ſum filia thynni.

Vide ſis eundem lib. 4. Epigr. 89. long. 29.49. lat. 42. 30.

Ancipyrgus, urbs Marmaricæ. Ptol. *Tetrapyrgia* Straboni, *Luco* hodie, Caſtaldo interprete.

Antirrhium, promontorium Achaiæ, ſeu Ætoliæ, contra Rhium promontorium. Plin. Hodie *S. Andrea.*

Antiſſa, op. in Lesbo inſulâ, Stephanus addit, inſulam quoque unam Cycladum ſic vocari, & aliam Indiæ. Eſt &. inſula Lesbi adjuncta. Plin. 2.89. Ovid. Met. lib. 15.

Fluctibus ambitæ fuerant Antiſſa, Pharoſque,
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Antiſſiodorum, aliis *Atiſſidorum*, Ammianus Antoſidurum vocat; Galliæ civitas in Senonenſi provinciâ quondam à Burgundis ſubdita, incendio repentino combuſta; à Mathilde Comite reſtaurata, qualis hodie conſpicitur. Vulgò *Auxerre.*

Antona, fluvius & opidum Angliæ. Fluvium Polydorus Virgilius *Veium* dici teſtatur, incolis *Wie*, in Sabrinam influentem. Opidum *Northampton*, teſte Lipſio, nominatur. Sed aliis Fluvius *Nen* eſt, Bennaventam, ſive Northamptonam (quaſi Antonam Borealem dixeris) alluens. Cæterùm gemina eſt *Antona*, una Meridionalis in orâ contra Vectim inſulam, à Wintoniâ 10. m. p. diſtans, Emporium non obſcurum, *Hampton*, & *Southampton* Anglis dicta, long. 19. 15. lat. 51. 04. Altera Borealis *Northampton* opidum celebre inter Londinum & Coventriam, inde 57. hinc 20. m. p. diſtans. Vide *Bennaventam.*

Antonia, caſtellum apud Hieroſolymam exciſum, antea *Baris* dictum, teſte Joſepho.

Antonina, *Utrecht*, urbs Batavorum, quæ *Utriceſium* Ammiano Marcellino dicitur, al. Trajectum ad Rhenum.

Antrimenſis Comitatus, prov. Hiberniæ in Ultoniâ. Terminatur à Sept. mari Deucaledonio, ab Oriente mari Scotico, à merid. Com. Dunenſi, & ab Occid. Com. Cobranenſi & Tyronenſi. Ejus primaria Rupes Ferguſii.

Antrimum, caſtr. Hiberniæ, Com. cogn. caput prope lacum *Neaugh* 17. mill. à Rupe Ferguſii in occ.

Antronia., urbs in Meſſeniâ Peloponneſi regione, ab *antris*, è quibus molares lapides exciduntur, appellata. Straboni *Antron* dicitur, itemque Stephano, qui Theſſaliæ urbem eſſe ſcribit. Ab hâc *Antronii aſini* dicti, de magnis corpore, & ſtolidis mente. Heſych. Ἄντρων, πόλις Θεσσαλίας, ἔνθεν Ἀντρώνιος ὄνος. Ita n. legendus ille locus, ubi vulgò malè diviſim, & ὄϊκος pro ὄνος legi ſolet. Ego potius *Antronios aſinos* à lapidibus molaribus dictos putem, quos ὄνους Græci vocant. Item *Antronis aſinus*, caſtellum in Phthioticâ plagâ cujus mem. Strabo lib. 9.

Antros, inſula in æſtu Garumnæ fluvii ex Pyrenæo monte delapſi. Vide Melam 3. 2. editionis Voſſianæ.

Antuates, pop. circa Rhodanum, finitimi Allobrogibus & Genevæ. Vide *Nantuates.* Ita enim legendum videtur.

Anturnacum, op. Germ. infer. ad Rhenum. Anton. vulgo *Andernach*, long. 28.00. lat. 50.25.

Antwerpia, olim *Atuatum*, & *Atuacutum*, nobile Brabantiæ opidum in ripâ Scaldis flu. Europæ nationibus maximè frequentatum. Sumptuoſis tam privatis quam publicis nitet ædificiis. Auguſtiſſimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altiſſimâ: Civicâ, Hanſeaticâ, Anglicâ, ac Portugallenſium Domo: Monaſterio Præmonſtratenſium; monumentoque Iſabellæ Caroli Ducis Burgundionum nobilis. Anno Dom. 1567. die 3. Novemb. Antwerpiæ mœnia à Cronemburgio uſque ad Cæſaream portam divulſa, ſoloque æquata fuere, & arx (vulgò *Cittadel*) vallo cincta, foſsâ & aquâ circundata, quinque propugnaculis ex vivo ſaxo munita conſtructa eſt; habens in circumferentiâ inter propugnacula ſupernè eminentes decem & tres formas planas ad hoſtium inſultus propellendos fortiſſimas. Intus latè paten-

tem aream percommodè claudunt ædes præſidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc ſtatua ænea deaurata, maximis ſumptibus fuſa, Ferdinando Toletano, Albæ Duci olim in Flandriâ, Regis Hiſpani præfecto poſita, paulo poſt deturbata, & comminuta eſt. Arx illa diruta & everſa eſt, denuo a. procurante Alexandro Duce Parmenſi inſtaurata, & adhuc erecta permanet. Gallicè *Anvers*, *Antorff* Germanis; *Anveres* Hiſpanicè, & *Anverſa* Italis dicitur. Long. 25. 41. lat. 51. 16.

Anxa, op. Italiæ in orâ Salentinorum, olim Gallipolis. Plin. 3. 11. Hodiè etiam *Gallipoli* dicitur. long. 42. 12. lat. 39. 58.

Anxanum, Ferentanorum in Italiâ opidum. Ptolemæus Ἄγξανον, Λάειvον, Φρεντανῶν μεσόγειοι πόλεις. Hodiè *Lanciano*, ſive *Lanzano*. Populi *Anxani*, Plin. 3. 12. lege *Anxanenſes*. long. 38. 55. lat. 42. 27.

Anxur, urbs Volſcorum. Plinius. Hanc olim *Trachiniam*, nunc *Tarracinam* dicunt Horatius in Hodœporico.

Millia tum pranſi tria repſimus, atque ſubimus
Impoſitum ſaxis latè candentibus Anxur.

Lucanus lib. 3.

Jamque & præcipites ſuperaverat Anxuris arces.

Statius Silv. lib. 1. ——— *Arceſque ſuperbæ Auxuris.*

Silius lib. 8. ——— *Scopuloſi verticis Anxur.*

Idem lib. 4. *Monte procelloſo Murrhanum miſerat Anxur.*

Martialis. *Sive ſalutiferis candidus Anxur aquis.*

Livius lib. 5. *In Volſcis depopulato agro, Anxur nequicquam oppugnatum loco alto ſitum.* long. 37. 02. lat. 41. 8.

Aones, populi *Aoniæ*. Pauſan. lib. 9. Fuit a. Aonia pars Bœotiæ montana, unde totam Bœotiam prius Aoniam dictam legimus. Virgil. Georg. lib. 3.

Primus ego in patriam mecum, modo vita ſuperſit,
Aonio rediens deducam vertice muſas.

Juvenalis, Sat. 7. — *Cupidus ſilvarum, aptuſq; bibendis*
Fontibus Aonidum. Claud. 2. in Ruff.
Sic mons Aonius rubuit cum Penthea ferrent
Mænades. ———

Hinc *Aonios ſpecus* poſuit Catullus pro antris Bœoticis. Servius in illud Virgil. Eclog. 6.

Tum canit errantem Permeſſi ad flumina Gallum
Aonas ad montes. ———

Aonia, inquit, *quæ & Bœotia*. Hinc *Aonides Muſæ*, quæ apud Auſonium *Bœotia numina* dicuntur. Hinc *Aonium nemus* & *Aonia lyra* apud Ovid. & Propert.

Aornos, vel *Aornis*, petra apud Indos præceps & invia, monumentis hiſtoricorum celebrata, quaſi *avibus inacceſſa*. Dionyſius Periegetes. verſ. 1149.

Ἡ δ' ἤτοι προγένεθλον ἐπ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην
Ἠλίβατος, τυχνοῖσι δυσέμβατος οἰωνοῖσι.
Τοὔνεκά μιν καὶ φῶτες ἐπικλείουσιν Ἄορνιν.

Neſcio quo auctore fretus Dionyſius Coliacum promontorium Oceano imminens Ἄορνιν cognominari affirmet. Celebris quidem eſt apud auctores eos, qui Alexandri res geſtas ſcriptis mandarunt, Ἄορνος petra (per hyperbolen, altitudinis causâ, ſic appellata, ac ſi *volucribus quoque invia videretur*, uti de Macedoniæ montibus L. Florus lib. 2.) quam ab Hercule fruſtrà obſeſſam ferunt, ab Alexandro v. expugnatam. Vide Curtium lib. 8. & Arrianum lib. 4. Sed petra illa longè à Coliaco promontorio diſſita, ad Indum ſc. flu. quâ Alexander Indiam ingreſſus iter fecit. *Radices ejus* (inquit Curtius) *Indus amnis ſubit.* Et prope ipſos Indi fontes eum ſtatuit Strabo lib. 15. Ἀορνόν τινα πέτραν, ἧς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑποῤῥεῖ πλησίον τῶν πηγῶν. Scribit Plutarchus Alexandrum, cùm intellexiſſet hanc petram teneri ab homine meticuloſo dixiſſe, Nunc locus iſte captu facillimus eſt. De hâc rupe Lucianus in Rhetor. Præcept. Ἔστω ἐπειδὰν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογνώσῃς τὴν ἄνοδον, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν σοι εἶναι δόξῃ οἷα ἡ Ἄορνος πέτρα ἐφάνη Μακεδόσιν, ἀπότομος πάντοθεν ἰδοῦσιν ἀτεχνῶς, οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν, Διονύσου τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, δεομένην.

Aornus, lacus quidam prope Tarteſſum, alias *Libyſtinus* dictus. Schol. Ariſtoph. in Ranas. Ἡ δὲ Τάρτησσος πόλις Ἰβηρικὴ περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην.

Aornus, lacus inter Puteolos & Baias, Latinis *Avernus*, ſic dictus, quod *avibus careat*, quæ ſupervolantes gravi ejus odore enecantur: ſive quòd ſulphureæ exhalationes aerem uſque adeo extenuent, ut aves ſuſtinere non poſſit. Virgil. Æn. 6.

Spelunca alta fuit, vaſtoque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris;
Quam ſuper haud ullæ poterant impune volantes
Tendere iter pennis, talis ſeſe halitus atris
Faucibus effundens ſupera ad convexa ferebat.
Unde locum Graii dixerunt nomine Avernum.

Hauſit ex Lucretio ſuo. Sic enim ille lib. 6.

Principio quod Averna vocantur, nomen id ab re
Impoſitum eſt, quia ſunt avibus contraria cunctis.

Similis plane deſcriptio eſt apud Petronium Arbitrum in Satyrico.

Eſt locus exciſo penitus demerſus hiatu
Parthenopen inter, magnæque Dicarchidos arva
Cocytâ perfuſus aquâ, nam ſpiritus extra
Qui furit effuſus funeſto ſpargitur æſtu.
Non hæc auctumno tellus viret, aut alit herbas
Ceſpite lætus ager: non verno perſona cantu
Mollia diſcordi ſtrepitu virgulta loquuntur:
Sed Chaos & nigro ſqualentia pumice ſaxa
Gaudent ferali circumtumulata cupreſſo.

Nominis notationem tetigit Claudianus lib. 2. de Raptu Proſerp.

Tunc & peſtiferi pacatum limen Averni
Innocuæ tranſiſtis aves.

Aorſi, populi Sarmatiæ, Tanaim flu. accolentes. Horum regio *Severia* hodie dicitur, ſub Moſchis. Eorum meminere Strabo & Ptolemæus.

Aous, flu. in eâ parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico adjacet, non procul ab Apolloniâ in mare illabens, *Vajuſſa* hodie. *Lous* Ptolemæo. *Æas* Straboni ac Melæ dici videtur.

Apamia, vel *Apamea*, Phrygiæ urbs, ad Marſyæ flu. oſtia, *Cibotos* olim appellata. Græcè autem κιβωτὸς eſt *arca*, quâ voce utuntur tum Author epiſtolæ ad Hebræos, cap. 11. tum B. Petrus ep. 1. cap. 3. ubi de Arcâ Noë; quam Flav. Joſephus λάρνακα vocat Ant. 1. 4. Strabo. Ἀπάμεια, ἡ Κιβωτὸς λεγομένη. Ptolemæus. Ἀπάμεια Κίβωτος. Plin. 5. 29. *Tertius Apameam vadit, ante appellatam Celænas, deinde Ciboton.* Claudebatur enim in arcæ modum à tribus fluviis illam ambientibus. Plinius ubi ſupra. *Sita eſt in radice montis Signiæ, circumfuſa Marſya, Obrimâ, Orgâ fluminibus in Meandrum cadentibus.* Long. 59. 50. lat. 39. 50. Eſt & *Apamæa* Bithyniæ op. à Nicomede Pruſiæ regis filio, de matris *Apames* nomine ſic dictum, poſtea *Myrlea*, à *Myrlo* Colophoniorum duce appellata. long. 56. 50. lat 49. 56. Item urbs Mediæ in illius & Parthiæ confin. *Miana*, teſte Moletio. Item alia in Meſopotamiâ apud Euphratem flu. ex adverſo Zeugmatis, long. 79. 50. lat. 49. 56. Altera ad Tigrim in eâdem provincia, ubi is in 2. alveos dividitur, ſupra Seleuciam ad 125. m. p. Alia in Perſide. Denique urbs Syriæ archiep. olim clara ad Orontem flu. inter Antiochiam, & Emeſam ad 65. m. p. à Lariſsâ 15. *Hamous*, teſte Bellonio, *Hama* Leunclavio, *Aman* aliis, à Seleuco rege condita, ac de ſororis nomine dicta. Regio *Apamena*. Dionyſ. verſ. 918.

Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν Ἀπαμείης πτολίεθρον
Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην καταειρύεται ὑγρὸς Ὀρόντης.

Long. 70. 00. lat. 34. 45. Notandum hic urbes hujus nominis fere quotquot ſunt, aquis pariter circumfundi. Ammianus Marcellinus de Apameâ Meſenes. Urbs eſt quam Tigridis aquæ ambiunt. Steph. Ἀπάμεια ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ τῷ Τίγρητι περιεχομένη. Et Plinius, *Tigris circumdatur huic.* Idem de Apamia Phrygiæ, *Sita eſt in radice montis Signiæ, circumfuſa Marſyâ*, Stephanus de Apamiâ Syriæ. Ἐκλήθη δὲ Χεῤῥόνησος ἀπὸ περιοχῆς τῶν ὑδάτων. Itaque veriſſimum puto quod obſervat Vir Maximus *Apamia* vocem eſſe Syram, quamvis illius originem non videatur planè aſſecutum fuiſſe, quæ tota latet in Jonæ verbis cap. 2. verſ. 4. אפפוני מים *aphaphuni maijm*, h. e. *circumdederunt me aquæ*. Bochartus.

Apeneſtæ, urbs Apuliæ, Dauniæ. Ptol. Ἀπουλῶν Δαυνίων. Σαλαπία, Σιπιοῦς, Ἀπενέσται. *Vieſte* hodiè, Ligorio a. *Manfredonia* dicitur. Quo loco a. fuerit divinatu haud facile eſt, inquit Cluverius.

Apenninus mons, cujus nominis origo planè incerta eſt; ſiquidem nemo eam unquam aperuit, niſi quæ per ſummum delirantis cerebri nugamentum de eo adnotaverunt Grammatici, in quibus Iſidorus Origin. lib. 14. cap. 8. ita tradit. *Apenninus mons adpellatus, quaſi Alpes Pœninæ; quo Hannibal veniens ad Italiam, eaſdem Alpes aperuit: unde & Virgilius, Alpes immittet apertas. Has n. Hannibal poſt bella Hiſpaniæ aceto rupit; & inde loca ipſa, quæ rupit, Apenninæ Alpes vocantur.* Servius ad Virgilii Æn. 10. *Alpes immittet apertas. Has* (inquit) *ante exuſtas, aceto infuſo Hannibal rupit, & inde loca ipſa, quæ rupit, Apenninæ Alpes vocantur.* Paul. Diaconus rerum Langobardicarum lib. 2. cap. 18. *Apenninæ Alpes, per mediam Italiam pergentes, Tuſciam ab Æmiliâ, Umbriamque à Flaminiâ dividunt. Alpes a. Apenninæ dictæ ſunt à Punicis*, h. e. *Annibale, & ejus exercitu; qui per eaſdem Romam tendentes tranſitum habuerunt.* Ecquid hos homines ullam Italiæ cognitionem habuiſſe dixeris? Ecquid Romanas hiſtorias de bello Hannibalico unquam legiſſe

Fiſſe crediderist? Vix arbitror, (inquit Cluverius.) Quippe quis tam rudis imperituſque rerum Romanarum eſſe poteſt, qui ignoret, quo tractu ſint *Penninæ*, ſive ut alii ſcripſere, *Pœninæ Alpes*, quas Hannibal cum Punico ſuo exercitu ferro, igni, acetoque rupiſſe traditur? Nempe qui nunc vocatur *mons Jovis*, ſive alio nomine, *Mons Divi Bernhardi*: quà tranſitus eſt ex Salaſſis, ab Auguſtâ Prætoriâ in Veragros ad Octodurum, quod vulgo dicitur incolis *Martinach*. Cæterùm de Apennino ita tradit Livius lib. 36. *Id Jugum, ſicut Apennini dorſo Italia dividitur, ita mediam Græciam dirimit.* Et Martianus Capella lib. 6. *Si à primis Alpibus dextrum latus, & prolixi montis brachium contempleris, prominentias utrinque componens: Theatrum quoddam ſpectare videaris undarum. Lunata quippe, & quodam hemicyclio in promontorium memoratum circumfertur Italia.* Leucopetram intelligit. Plinius initio capitis 5. libri. 3. *Lucanum Brutiumque litus; quo longiſſimè in meridiem ab Alpium fine lunatis jugis in maria excurrit Italia.* Et eodem capite poſteà, expoſitâ Ligurum orâ maritimâ: *A tergo autem ſuprà dictorum omnium Apenninus mons, Italiæ ampliſſimus, perpetuis jugis ab Alpibus tendens ad Siculum fretum.* Vetus commentator Horatii ad Ἐπῳδῶν oden 16. *Apenninus mons ab Alpibus ortus, & mediam Italiam longiſſimo tractu verſus Siculum fretum, quaſi dorſo quodam ſcindens, inferum mare à ſupero dividit.* Strabo lib. 2. Νέμονται δ' οἱ Λίγυες μέρος τῶν Ἄλπεων, τὸ συνάπτον τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσι, μέρος δὲ καὶ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν κατέχουσι. Ταῦτα δ' ἐστὶν ὀρεινὴ ῥάχις διὰ τοῦ μήκους ὅλου τῆς Ἰταλίας διαπεφυκυῖα ἀπὸ τῶν ἄρκτων ἐπὶ μεσημβρίαν, τελευτῶσα δ' ἐπὶ τὸν Σικελικὸν πορθμόν. Ptolemæus in deſcriptione Italiæ. Τὰ δὲ Ἀπέννινα ὄρη ὑπέρκειται μικρὸν τῆς Λιγυστίας ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καὶ μετὰ ταύτην ἐπεκταθέντα ἄχρι Ἀγκῶνος, κἀκεῖθεν ἐπιστραφέντα πρὸς μεσημβρίαν, τελευτᾷ ἐπὶ τὴν Λευκόπετραν. Lucanus lib. 2.

Mons inter geminas medius ſe porrigit undas
Inferni ſuperique maris: colleſque coërcent,
Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Piſæ;
Illinc Dalmaticis, obnoxia fluctibus Ancon.

Rutilius Itinerarii lib. 2.

Diverſas medius mons obliquatur in undas,
Quà fert, atque refert Phœbus uterque diem.
Urget Dalmaticos Eoo vertice fluctus,
Cærulaque occiduis frangit Etruſca jugis.

Polybius libro ſecundo. Τὸν δ' Ἀπέννινον ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς Λιγυστινοὶ κατοικοῦσι, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος πλευρὰν αὐτοῦ κεκλιμένην, καὶ τὴν ἐπὶ τὰ πεδία παρὰ θάλατταν μέν, μέχρι πόλεως Πίσης. Ἑξῆς δὲ Τυρρηνοί, τούτοις δὲ συνεχεῖς ἑκάτερον τὸ κλίμα νέμονται τῶν προειρημένων ὀρῶν Ὄμβροι. Λοιπὸν ὁ μὲν Ἀπέννινος ἀπέχων τὴν κατὰ τὴν Ἀδρίαν θαλάττης σταδίους ὡσανεὶ πεντακοσίους, ἀπολείπει τὰ πεδία δεξιὸς ἀπονεύων, καὶ διὰ μέσης τῆς λοιπῆς Ἰταλίας διήκων εἰς τὸ Σικελικὸν καταντεῖ πέλαγος. Apennini deſcriptionem etiam nobis exhibet Marcus Vitruvius Pollio lib. 2. cap. 10. cujus verba apponam. *Montis Apennini primæ radices ab Tyrrheno mari in Alpes, & in extremas Hetruriæ regiones oriuntur. Ejus v. montis jugum ſe circumagens, & media curvaturâ prope tangens oras maris Adriatici, pertingit circuitionibus contra fretum. Itaque citerior ejus curvatura, quæ vergit ad Hetruriæ Campaniæque regiones, apricis eſt poteſtatibus: namque impetus habet perpetuos à Solis curſu. Ulterior autem quæ eſt proclinata ad ſuperum mare, Septentrionali regioni ſubjecta, continetur umbroſis & opacis perpetuitatibus.* Cæterum ex Polybii loco nuper adducto hæc hauſit Strabo lib. 5. Τὰ Ἀπέννινα ὄρη ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς Λιγυστικῆς, εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἐμβάλλει, στενὴν παραλίαν ἀπολιπόντα. Εἶτα ἀναχωροῦντα εἰς τὴν μεσόγαιαν κατ' ὀλίγον, ἐπειδὰν γένηται κατὰ τὴν Πισᾶτιν, ἐπιστρέφει πρὸς ἕω καὶ τὴν Ἀδρίαν, ἕως τῶν περὶ Ἀρίμινον καὶ Ἀγκῶνα τόπων. Συνάψαντα δὲ τοῖς τόποις τούτοις, καὶ ἀφορίσαντα, τὸ ταύτῃ πλάτος τῆς Ἰταλίας ἀπὸ θαλάττης ἐπὶ θάλατταν, ἐπιστροφὴν λαμβάνει πάλιν, καὶ τέμνει τὴν χώραν ὅλην ἐπὶ μῆκος. μέχρι μὲν δὴ Πευκετίων, καὶ Λευκανῶν οὐ πολὺ ἀφίσταται, τῆς Ἀδρίας. συνάψαντα δὲ Λευκανοῖς ἐπὶ τὴν ἑτέραν θάλατταν ἀποκλίνει μᾶλλον, καὶ λοιπὸν διὰ μέσων τῶν Λευκανῶν καὶ Βρεττίων διεξιόντα τελευτᾷ πρὸς τὴν Λευκόπετραν τῆς Ῥηγίνης. Claudianus in Panegyrico de 4. Conſulatu Honorii.

———*Stipatus adhuc, equitumque catervis*
Integer, ad montes reliquo cum robore ceſſi,
Quos Apenninum perhibent. Hunc eſſe ferebat
Incola, qui, Siculum porrectus ad uſque Pelorum,
Finibus ad Ligurum populos amplectitur omnes
Italiæ; geminumque latus ſtringentia longe
Utraque perpetuo diſcriminat æquora tractu.

Unus quidam Strabo Apennini quaſi alterum quoddam cornu à proximis Lucanorum finibus, fonteque amnis Bradani in Apuliam producit; quod jugum Alpibus cohærens, Vulturem dictum fuiſſe incolis oſtendit Cluverius. Atqui reliqui omnes authores unum Apennini lunatum jugum faciunt, ab Ligurum finibus ad Leucopetram uſque promontorium. Strabonis, ut videtur, verbis inducti noſtri ævi Geographi, Apenninum in duo ſcindi cornua affirmarunt; quorum alterum in Leucopetrâ; in Salentino ſive Iapygio promontorio alterum finiatur. Quod idem innuere quoque putarunt Pomponii verba, quæ lib. 2. cap. 4. ſunt hujuſmodi. *Italia ab Alpibus incipit in altum excedere: atque ut procedit, media ſe perpetuo Apennini montis jugo attollens, inter Hadriaticum & Thuſcum, ſive, ut aliter eadem appellantur, inter ſuperum mare, & inferum excurrit: diu ſolida; verum ubi longè abit, in duo cornua ſcinditur; reſpicitque altero Siculum pelagus, altero Ionium.* Quæ ita Solinus cap. 8. mutuata refert. *Italia univerſa conſurgit à jugis Alpium; inde procedens paulatim, ſe Apennini dorſo extollit, extenſa inter Tuſcum & Adriaticum, id eſt, inter ſuperum mare & inferum. Ubi longius proceſſit, in cornua duo ſcinditur; quorum alterum Ionium ſpectat æquor, alterum Siculum.* Verùm his verbis non Apenninus mons, ſed ipſa terra Italia *in duo ſcindi cornua* diſertiſſimè perhibetur. Præterea falſum eſt, quod illi noſtri ſeculi adfirmant homines, Apennini aliquod continuatum jugum in Iapygium uſque promontorium. Quippe prædictus *Vultur mons*, quem Strabo vocat partem Apennini, non ultra regionem Egnatiæ extenditur. Reliqua hinc terrarum pars, ad memoratum uſque promontorium, ſatis jam plana eſt: etiamſi incola nuper hujus oræ Antonius Galatæus, in libro de *Iapygiâ*, montes hîc extollat tanto verborum tumore, uti Apennini, adeoque ipſarum Alpium altitudinem, antè quàm coram ipſe inſpexerat, exæquare eos exiſtimaverit Cluverius. De cætero nec illud verum eſt, quod unus Ptolemæus ait, ad Garganum adpropinquare Apenninum montem: quum hac regione ferè medium teneat Italiæ inter gemina maria. Apud Lucanum quoque de eodem Apennino ſic ſcriptum eſt, lib. 2.

———*Non deſerit antè*
Heſperiam, quàm cùm Scyllæis clauditur undis,
Extenditque ſuas in templa Lacinia rupes
Longior Italiâ, donec confinia pontus
Solveret incumbens, terraſque repelleret æquor.
At poſtquam gemino tellus eliſa profundo eſt;
Extremi colles Siculo ceſſere Peloro.

Siciliam vult quondam adnexam fuiſſe Italiæ; ut plerique alii veteres authores (uti oſtendemus in *Rhegium*) ante ejus divulſionem Apenninum extenſum fuiſſe in eam inſulam, quà Pelorus mons Meſſanæ Tauromenioque urbibus imminet. At quam hîc partem ille facit Apennini, veluti cornu quoddam in Lacinium uſque promontorium ad 40 fermè millia extenſum, Plinius *montem Clibanum* vocat. Uno igitur perpetuo dorſo Apenninus à Ligurum finibus per omnem reliquam Italiam ad fretum uſque Siculum in promontorium Leucopetram excurrit. Hyperbolicè quidem, poetico more de montis hujus rectitudine loquitur Dionyſius, dum eum Italiam mediam dividere affirmat, tanquam lineam amuſſi fabrili ductam. Ita enim verba ejus ſunt intelligenda. verſ. 339.

Μέσση δ' ἀμφοτέρων περιπέπταται Αὐσονὶς αἶα
Πουλυτενής, τὴν μέν τε μέσην ὄρος ἄνδιχα τέμνει
Ὀρθόν, ἅτ' ἐκ στάθμης ἰθυμμένον (οὐκ ἂν ἐκεῖνο
Ἴδρις μωμήσαιτο σοφῆς ὑποεργὸς Ἀθήνης)
Ὅ ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον, ἐκ δὲ βορείης
Ἄλπιος ἀρχόμενον Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει.

Ubi in ultimis verbis hypallagen eſſe oportet, ſi authorem errore liberare velimus; ut non intelligatur *à Boreali Alpium parte eſſe Apennini principium*, ſicut verba præ ſe ferunt (cum ab Auſtrali potius earum parte oriatur ſc. juxta Liguriam) ſed quòd *ipſe Apenninus ab Alpibus* ut Boreali ſuo termino oriatur; qui inde ad Orientem & Meridiem vergit Italicam ferè mediam ſecans, donec ad fretum Siculum deſinit. *Longitudinem* huic monti tribuit poeta quidam (quem Neronem fuiſſe vulgò putant) apud Perſium Satyrâ primâ.

Sic coſtam longo ſubduximus Apennino.

Altitudinem ejuſdem indicare voluit Petronius Arbiter in Satyrico, Diſcordiam introducens hoc modo.

Hæc ut Cocyti tenebras, ac Tartara liquit,
Alta petit gradiens juga nobilis Apennini:
Unde omnes terras, atque omnia litora poſſet
Aſpicere, ac toto fluitantes orbe catervas.

Virgilius Æn. 12.

Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipſe, coruſcis
Quum fremit ilicibus, quantus, gaudetque nivali
Vertice ſe attollens pater Apenninus ad auras.

Horatius in Epodis.

In mare ſeu celſus procurrerit Apenninus.

Lucanus lib. 4.

Umbroſis mediam quà collibus Apenninus

Erigit Italiam, nullo quà vertice tellus
Altius intumuit, propinſque acceſſit Olympo.

Silius Italicus lib. 4.

Horrebat glacie ſaxa inter lubrica ſummo
Piniferum cœlo miſcens caput Apenninus;
Condiderat nix alta trabes; & vertice celſo
Canus apex ſtrictà ſurgebat ad aſtra ruinà.

Verùm licet immenſæ ſit altitudinis Apenninus; tamen Alpium ſublimitatem minime adæquat, Cluverio teſte. Utroſque conjunxit Ovidius Met. 2.

Aeriæque Alpes, & nubifer Apenninus.

Aperræ, Ptolemæo, *Apyræ* Plinio, Lyciæ urbs. *Phinica*, teſte Villanovano.

Apeſas, ſive *Apeſus*, *Apeſantus* Plinio, *Apæſantus* Plutarcho, mons Peloponneſi in Agrià reg. apud Lernam paludem, & Nemeam ſilvam. Papinius Theb. 3.

Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo
Nomine Lernæi dicunt Apeſanta Coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer.———

Ubi Lactantius Scholiaſtes vult montem eſſe Tarſi Ciliciæ, unde ſe Perſeus miſit ad volandum ἀπὸ τοῦ ἀφιέναι; ideoque *Aphesanta* legit. Cæterum quæ de Cilicia & Tarſo ſcribit Grammaticus ille, meræ nugæ ſunt, nam in Græcia h montem collocat Papinius, uti auctor libri de flum. Pauſanias de ſitu ejus expreſsè in Corinthiacis: ὄρος Ἀπέσας ἐστὶν ὑπὲρ τὴν Νεμέαν. Ab hoc monte *Apeſantius* Jupiter dictus. Vide Steph. in Ἀπέσας.

Aphace, urbs Libyæ. Steph. Fuit & *Aphace*, vel *Aphaca*, Palæſtinæ locus inter Heliopolim, & Byblum, ubi fanum Veneris *Aphacitidis*. Euſebius in vitâ Conſtantini, lib. 3. cap. 53. Ἄλσος καὶ τέμενος ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν Ἀφάκοις ἱδρυμένον. Ubi pro *in Aphacis* perperam Muſculus *in fruticeto*, uti Chriſtophorſonus Epiſcopus olim Ciceſtrenſis *inter arbuſta*. Socrates 1. 4. Τὸ ἐν Ἀφάκοις τοῦ Λιβάνου ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης. Et Sozomen. 2. 4. Ναὸς ὁ ἐν Ἀφάκοις τῆς Ἀφροδίτης περὶ τὸν Λίβανον τὸ ὄρος, καὶ Ἄδωνιν τὸν ποταμόν. Quod apud Caſſiodorum in Tripart. lib. 2. cap. 20. ſic redditur. *In Aphacis juxta montem Libanum, & Adonim fluvium Veneris domus.* Ortelio etiam in Theſ. Geogr. jamdiu obſervatus locus ille Zoſimi, lib. 1. Ἄφακα χωρίον ἐστὶ μέσον Ἡλιουπόλεώς τε καὶ Βύβλου καθ' ὃ ναὸς Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδος ἵδρυται. Idem legere eſt in Nicephoro, niſi quod habet perperam ἐν φαλίκοις, pro ἐν Ἀφάκαις. Ejus cultores non aliâ de causâ in locum illum confluebant, quàm ut in honorem Deæ ſcilicet omni libidinis genere ſe polluerent, quod etiam teſtatur Euſebius. Tam deteſtandæ libidini videtur dediſſe occaſionem ipſa loci appellatio. Quippe אפקא *aphaca* Syris, adeoque & Phœnicibus *amplexum* ſonat. Aphacis porro ab amplexibus voluerunt ideo nomen obtigiſſe, quia in eo ipſo loco accensâ libidine, in Adonidis amplexus ruit Venus. Ne quis nos putet divinare, audi quæ profert Etymologicus ex aliquo veterum, quamvis authorem non citet Ἄφακα Σύρων μὲν ἐστὶν ἡ λέξις, δύναται δὲ καθ' Ἑλλάδα γλῶσσαν, εἰ δεῖ τὸ δημῶδες εἰπεῖν ῥῆμα, περίλημμα, περιλαβούσης τῆς Ἀφροδίτης ἐκεῖ τὸν Ἄδωνιν, ἢ τὴν πρώτην, ἢ τὴν ἐσχάτην περιβολήν. Vide Bochartum de Phœn. Colon. p. 830. & 831.

Aphannæ, regio Siciliæ ignobilis, unde Proverbium *Ad Aphannas*, de obſcuris; Steph.

Aphetæ, urbs Magneſiæ in Pagaſetico ſinu. Steph. Apollon. Argon. lib. 1.

Τὴν δ' ἀκτὴν Ἀφέτας Ἀργοῦς ἔτι κικλήσκουσι.

Quia inde, ceu à carceribus, ſoluta eſt & emiſſa Argo navis. Pomponius 2.3. *At cum litora leguntur, à promontorio Sepiade per Demetrion & Halon & Pteleon & Echinon, ad Pagaſæum ſinum curſus eſt. Ille urbem Pagaſam amplexus, amnem Sperchium accipit: & quia Minyæ Colchida petentes inde Argo navem ſolvere memoratur.* Et hic, inquit Voſſius, errat Mela. Non enim per ſupra memorata loca curſus eſt ad ſinum Pagaſæum, ſed per ſinum Pagaſæum curſus eſt ad ſupra dicta loca. Errat quoque cum dicit Sperchium infundi in ſinum Pagaſicum, cùm in Maliacum effundatur. Rectè v. dicit Argo navem Pagaſis ſolviſſe. Nam quod *Aphetas* hic repoſuit Pintianus, id non probo. Tum quòd id adverſetur vett. exemplaribus, tum quoque quod Aphetæ & Pagaſæ pro eodem accipi debeant loco. Itaque & Aphetis & Pagaſis rectè dicuntur ſolviſſe Argonautæ. Lucanus.

Prima fretum ſcindens Pagaſæo litore pinus.

Aphidnæ, locus Atticæ. Seneca in Hippolyto:

———*parvas alius*
Calcet Aphidnas.

Aphrodiſias, urbs Cariæ, 20. m. p. ab Antiochia Mæandri in Eur. & 30. à Laodicæa in merid.

Aphrodiſias, op. Ciliciæ marit. 12. m. p. à Seleucia in Africum, 18 autem ab Arſinoe in ort. hodie *S. Theodoro*, teſte Coriolano Cepio.

Aphrodiſium, vulgò *Africa*, urbs Barbariæ, in orâ regni Tunetani, 20, leuc. ab Hadrumeto in ort.

Aphrodiſium, *Achaton* Luſignano, Cypri op. à Salamina 24. m. p. in Bor.

Aphrodiſium, prom. cum op. cogn. in ora Hiſp. citer. vulgò *Cap. de Creuz*, 3. leuc. à Rhodis in ort. 6. à Caucoliberi in Eur. & 10. à Gerunda in Cæc. eſtque in confin. Cataloniæ prov. prope M. Antipyrenæos.

Aphyte, vel *Aphytis*, op. Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis inſigne. Incolæ *Aphytæi*. Steph. Hos Jovem Ammonem non minore cultu, quam ipſos in Africà Ammonios veneratos, Pauſanias in Laconicis refert, & Lyſandro urbem oppugnanti Ammonem per noctem apparuiſſe, & illum monuiſſe; & illi, & Lacedæmoniis melius ceſſurum, ſi Aphytæos deſiiſſent bello vexare. Itaque Lyſandrum obſidionem deſeruiſſe, & Ammonis religioſius colendi eis auctorem fuiſſe.

Apia, regio ab *Api* 4. Sicyoniorum rege appellata, Ægialea anteà dicta, nunc Peloponneſus. Hom. Il. 1.

Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης.———

Ubi tamen Schol. Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς.

Apidanus, unus ex præcipuis Theſſaliæ fluviis, tardè fluens, quouſque illi commiſcetur Enipeus, quem ipſe ſecum in Peneum defert, ut habet Lucanus lib. 1.

———*In gurgite vaſto*
Apidanus, nunquamque celer, niſi miſtus Enipeus.

Ovid. Met. 1. *Apidanuſq; ſenex, leniſque Amphryſus & Æas.* Idem lib. 7. *Multa quoque Apidani placuerunt gramina ripis;*
Multa quoque Amphryſi.

Propert. lib. 1. *Qualis in herboſo concidit Apidano.*
Demetrius Troadis fluvium facit. Stephanus.

Apidanenſes, Arcades. Dionyſius.

Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου.

Ubi alii Ἀπιδανῆος legunt, ut referatur ad montem Erymanthum. Cur v. Arcades ipſi, aut mons ille ſic dicatur, haud ſatis conſtat. Euſtathius quidem ab Apide quodam, qui ex Epiro veniens Arcadiam incoluit, Peloponneſum totam *Apiam*, Arcades vero peculiariter *Apidaneas* dictos refert, hunc verſum ex Arriano in rei teſtimonium adducens.

————Κλυτὸς Ἆπις
Ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιζε καὶ ἀνέρας Ἀπιδανῆας.

Callimachus Hymno in Jovem. ———Ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.

Ubi Scholia Ἀπιδανῆες, οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες. Strabo tamen Apiæ nomen potius ad Argiam, & Ἀπιδόνων (ſic enim vocat) ad Argivos proprie pertinere cenſet. Forte tamen Apis utrique regioni imperitavit, & ſic Strabo cum Dionyſio & Euſt. conciliabitur.

Apina, vel *Apinæ*, urbs Apuliæ. *Tricas* autem & *Apinas* vulgò res futiles, & nugatorias dicunt. Mart. lib. 14.

Sunt Apinæ Tricæque, & ſi quid vilius iſtis.

Plin. 3. 11. Diomedes ibi delevit gentes Monadorum, Dardorumque, & urbes duas, quæ in proverbii ludicrum vertêre, *Apinam*, & *Tricam*. Inde *Apinarii*, γελωτοποιοὶ, ſcurræ, mimarii, qui divitum menſas ſectabantur. Trebellius Pollio.

Apiola, vel *Apiolæ*, civitas Italiæ, capta à L. Tarquinio rege, de cujus prædâ Capitolium inchoavit. Plin. 3. 15. Steph.

Apollinis civitas magna in Ægypto. Ptol. *Munſia* Zeiglero.

Apollinis civitas parva in Ægypto, Libyam verſus. Ptol. Steph.

Apollinis civitas tertia in Æthiopiâ juxta mare rubrum. Steph.

Apollinis arx, ad Sibyllæ antrum: cujus meminit Virg. Æn. 6. Hodie *arco Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodico.

Apollinis Fanum, in Africâ propriâ ſitum. Ptol.

Apollinis Fons, aqud Cyrenam in Africâ. Euſtathius.

Apollinis promontorium, eſt in Africâ propriâ. Ptol. & Livius. *Roſamuſat* Mercatori. Eſt & *Apollinis promontorium* in Mauritaniâ Cæſarienſi eidem Ptolemæo, quod *Cabo de Tenes* Caſtaldo vocatur.

Apollinis templum Zerynthium vocant incolæ. Liv. lib. 38. qui hoc in Thraciâ deſcribit in Æniorum finibus. Item *Apollinis templum* in Myrienſi ſinu Lyciæ. Ælianus.

Apollonia, Cyrenaicorum navale in Pentapoli reg. Ptol. Hodie *Bonandrea* Caſtaldo. Long. 50. 10. Lat. 31. 40.

Apollonia, Phrygiæ urbs, quam *Margion* quoque vocat Stephanus.

Apollonia, Mygdoniæ civitas, hodie *Seres*, teſte Nigro.

Apollonia, Taulantiorum in Macedoniâ op. ad Ionicum mare ſitum. Ptol. *Siſſopoli* Pineto. Niger dicit hoc loco caſtellum eſſe *Piergo* dictum. Sophianus ait antiquum nomen obtinere.

obtinere. Arbitrii jus ſit penes lectorem. Hanc Apolloniam vocat Plinius Corinthiorum coloniam, ex quo ſuſpicor eandem eſſe cum eâ quam Stephanus *Gylaciam* vocat (etſi eam in Illyrico ponat) nam & Coloniam Corinthiorum eſſe ait, non longè ab Epidamno ſitam, quod in Macedoniæ confinibus eſt, ubi eadem à Ptolemæo, & Plinio deſcribitur. Fines namque regionum ab auctoribus confundi non ſemel experimur.

Apollonia, Cretæ urbs, antea *Eleutheria* appellata. Steph.

Apollonia, Siciliæ urbs, ſupra Calactam, & Aluntium in Mediterraneo. Ejus meminere Diodorus, & Stephani Epitomator. Vide Cluver. Sicil. Ant. pag. 384.

Apollonia, Aſiæ op. maritimum, *Aſſos* dictum in Actis Apoſtolorum, ut quidam putant. Item urbs in orâ Ponti, Mileſiorum colonia. Strabo. Item Thraciæ civitas, Plinio *Anthium* olim vocata. Mela *magnam* cognominat. Porro *Apollonia*, urbs fuit apud Parnaſſum, juxta Delphos, aliàs *Cypariſſus* dicta. Steph. Trœzen etiam olim *Apollonia* dicebatur. Steph. Populi harum urbium prædictarum *Apolloniatæ*, vel *Apollonienſes*. Item *Apollonienſes*, pars quædam addita Attalidi tribui. Steph. Quem vide in Ἀπολλωνία.

Aponus, fons & vicus ad Euganeos colles in Italiâ prope Patavium, ubi & aquæ calidæ variis morbis aptæ; A Claudiano elegiaco carmine laudatæ, & à Theodorico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan. lib. 7.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur.
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenorii diſpergitur unda Timavi.

Ejus aqua fatidica olim credebatur. Unde conſultans Tiberius fortes in eas conjecit. Lege Sueton. in Tiber. c. 14. Viderturque illic reſpexiſſe Lucanus ubi ſupra.

Mart. 1. 62. *Cenſetur Apona Livio ſuo tellus,*
Stelláque nec Flacco minus.

Idem 6. 62. *Nec fontes Aponi rudes puellis.*

Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quia citra dolorem medetur, ab α & πόνος *labor*, Vide Cluver. Ital. Ant. p. 153.

Appia Via, ab urbe Româ per Capuam Brunduſium uſque perducebatur, 330. ſeu 350 m. p. longa, ab Appio Claudio Conſ. conſtructa. Statius lib. 2. Sylv.

Appia longarum teritur regina viarum.

Mart. 9. 103.

Appia quam ſimili venerandus in Hercule Cæſar
Conſecrat, Auſoniæ maxima fama viæ.

Hanc viam luculenter deſcribit Procopius Gothicorum, lib. 1. his verbis. Ἔστι δὲ ἡ Ἀππία ὁδὸς ἡμερῶν πέντε ἀνδρὶ εὐζώνῳ. ἐκ Ῥώμης γὰρ αὕτη εἰς Καπύην διήκει. εὖρος δέ ἐστι τῆς ὁδοῦ ταύτης, ὅσον ἁμάξας δύο ἀλλήλαις ἐναντίας ἰέναι. καὶ ἔστιν ἀξιοθέατος πάντων μάλιστα. τὸν γὰρ λίθον ἅπαντα μυλίτην τε ὄντα, καὶ φύσει σκληρὸν, ἐκ χώρας ἄλλης μακρὰν οὔσης, τεμὼν Ἄππιος ἐνταῦθα ἐκόμισε, ταύτης γὰρ τῆς γῆς οὐδαμῆ πέφυκε. Λείους δὲ τοὺς λίθους, καὶ ὁμαλοὺς ἐργασάμενος, ἐγγωνίους τε τῇ ἐκτομῇ πεποιημένους ἐς ἀλλήλους ξυνέδησεν, οὔτε χαλκὸν ἐντὸς, οὔτε τι ἄλλο ἐμβεβλημένος. οἱ δὲ ἀλλήλοις οὕτω ἀσφαλῶς ξυνδέδενται, καὶ μεμύκασιν, ὥστε ὅτι δὴ οὐκ εἰσὶν ἡρμοσμένοι, ἀλλ' ἐκπεφύκασιν ἀλλήλοις, δόξαν τοῖς ὁρῶσι παρέχονται. καὶ χρόνου τριβέντος συχνοῦ οὕτως ἁμάξαις τε, πολλαῖς, καὶ ζώοις ἅπασι διάβατοι γινόμενοι εἰς ἡμέραν ἑκάστην, οὐδὲ τῆς ἁρμονίας παντάπασι διακέκρινται, οὐδέ τινι αὐτῶν διαφθαρῆναι, ἢ μείονι γενέσθαι ξυνέπεσεν, οὐ μὴν οὐδὲ τῆς ἀμαρυγῆς τι ἀποβαλέσθαι.

Appii Forum, Hieronymus putat ab *Appio* quodam Conſule appellatum, à quo *Via Appia* dicta. Opidum fuit longius à Româ, quàm Aricia diſtans, quod Horatius oſtendit Serm. 1. Sat. 5.

Egreſſum magnâ me accepit Aricia Româ
Hoſpitio modico, Rhetor comes Heliodorus,
Græcorum longè doctiſſimus; inde Forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hunc locum B. Paulus venit, cùm Romam duceretur, S. Lucas in hiſtoriâ Act. Apoſt. cap. 28. com. 15. Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις Ἀππίου φόρου, καὶ Τριῶν ταβερνῶν. Cicero ad Atticum, lib. 2. Epiſt. 10. & 13. *Ab Appii Foro horâ quartâ, dederam aliam paulò antè à Tribus Tabernis.*

Apros colonia, Thraciæ op. Juſtino & Plinio. *Theodoſiopolis* etiam dicta fuit, teſte Cedreno. *Apoi* Ptolemæo, vulgo *Aprio*, inter Philippos urb. Macedoniæ 187. & Byzantium 120. m. p. Long. 33. 40. lat. 42. 50.

Apruſa, Gall. Togatæ flu. viam Æmiliam ſecans, apud Savinianum op. inter Cæſenam & Arminium, ac in mare Hadriaticum deſinens. *Pluſa* Leandro Alberto.

Apruſtum, Plin. *Abyſtrum* Ptolemæo, op. Brutiorum in Calabriâ citer. quod *Ceſtrovillari*, nunc dicitur, teſte Barrio, à Coſano 6. m. p. à Balbiâ 7. à Beſidiano 22. in occ. Aliis eſt *Vernicario*, opidulum Caſtrovillario & Murano proximum. Abyſtrum vero teſte eodem Barrio, diverſum ab Apruſto, vulgò *Urſimarſo*, in Mag. Græciâ apud Petiliam ex Ptolemæi deſcriptione.

Aprutium, Italiæ reg. inter Apuliam & Picenum, quæ etiam *Samnium* dicebatur. In eâ civitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, &c. vulgò *Abbruzzo*.

Apſalus, op. Macedoniæ mediterraneum, Europo, & Hormis opidis finitimum. Ptol. *Preſpa* Moletio.

Apſarus, op. cum flu. Cappadociæ in Colchidis conf. inter Trapezuntem 150. & Phaſim urb. Colchorum in Bor. 75. m. p. *Arcani* nunc dici putatur, teſte Moletio.

Apſilæ, gens Scythica Lazis vicina. Steph. Plinius lib. 6. cap. 4. poſt flu. Chryſorrhoam Apſilarum mentionem facit, quorum Juſtinianus quoque in Novellis ſuis meminit. Hos *Apſilios* appellat Agathias lib. 3. & ſub Colchorum ditione fuiſſe ſcribit.

Apſinthii, vel *Apſynthii*, Thraciæ populi ab Ἄψυνθος, quæ Stephano Θρᾴκης πόλις dicitur. Dionyſius verſus 575.

Οὐχ οὕτω Θρηΐκος ἐπ' ἠϊόσιν Ἀψύνθοιο
Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην.

Ubi Schol. τὸ δὲ ἔθνος οἱ Ἀψίνθιοι, ἀπὸ ποταμοῦ ἐοίκασι κεκλῆσθαι Ἀψίνθου.

Apſorus, urbs Ponti, & flu. ad mare Euxinum. Ptol. *Apſarus* Arriano, qui dicit eam *Apſyrtum* appellatam, quod Medea illic fratrem *Apſyrtum* occiderit. Fluvium hunc Ægialeum oppellatum ſcribit Stuckius, & num idem dicatur *Naxius* ab Æliano ſubdubitat.

Apſorus, inſula in mari Adriatico, Liburniæ adjacens, in quâ civitas eodem nomine. Ptol. Stephano civitas Illyriæ dicitur.

Apſus, flu. Macedoniæ vicinus, in mare Ionium, inter Dyrrachium, & Apolloniam decurrens, Genuſo vicinus. *Aſpro* hodiè. Ejus meminit Lucanus lib. 5.

Prima duces vidit junctis conſidere caſtris
Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis. Apſo geſtare carinas
Cauſa palus, leni quam fallens egerit unda.
At Genuſum nunc ſole nives, nunc imbre ſolutæ
Præcipitant: neuter longo ſe gurgite laſſat,
Sed minimum terræ vicino litore novit.

Apta Julia, urbs Gall. Narbon. Epiſc. ſub Archiep. Aquenſi. *Apte*, *Atte*, *Xat* hodiè dicta. Long. 26. 05. Lat. 43. 10.

Aptera, op. Cretæ mediterraneum, *Apteria* Ptolemæo. *Apteron* Plinio. *Atteria* in tab. recent. & aliis *Paleccaſtro*. Rationem nominis reddit Stephanus. Ait enim à Sirenibus vocatum, quod victæ ibi cantu à Muſis, præ mœrore exutis pennis in mare deſiluiſſent; qui addit urbem Lyciæ eodem nomine appellari.

Aptungis, D. Auguſtino. *Lungitaria* incolis, teſte Ludovico Marmolio. Ἀπτούχου ἱερὸν (inquit vir Maximus) in Ptolemæo ſervat adhuc veſtigia nominis נפתחים *Naphtuchæorum*. Nam *Aptuchus*, aliis *Aphtuchus*, in fabulis legitur eſſe Cyrenes filius, & Ariſtæi frater. Apollonii Schol. de Ariſtæo: ἦν Κυρήνης τῆς Ὑψέως καὶ Ἀπόλλωνος, ἀδελφὸς δὲ Αὐτούχου· Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Λιβύῃ, Ἀρισταῖος δὲ ἐν τῇ Κέῳ.

Apua, op. Liguriæ in Thuſciæ confin. amplum, ad Macram flu. cujus incolæ *Apuani* Livio. Hodie *Pontremoſe*, teſte Juſtiniano dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. 1. 10.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina; inter Dauniam & Calabriam, quæ & *Iapygia* ab *Iapyge*, Dædali filio, dicta. Dividitur in Apuliam Dauniam, quæ *Puglia piana* Leandro & *Capitanata* dicitur; & *Apuliam Peucetiam*, quæ *terra di Barri* appellatur. Vide Plin. 3. 2. Cæterum *Apulia* ovibus olim abundabat, quarum lanæ Martialis palmam tribuit in Apophoretis.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis; Altinum tertia laudat ovis.

Idem 8. 28. de Partheniana togâ.

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi
Quâ ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.?

Et hinc Cicero *Apuliam* à paſtorum copiâ deſcribit Orat. 3. contra Catilinam. Prima ſyllaba communiter longa eſt. Horat. Sat. 1. 5.

Incipit ex illo montes Apulia notos
Oſtentare minor.—————

Idem tam. 3. Carm. Od. 4. corripuit.

Altricis extra limen Apuliæ.

Idem in Epodis.

Nec tantus unquam ſiderum inſedit vapor
Siticuloſæ Apuliæ.

Populi *Apuli*, quos ruſticos, inciviles, inurbanos, duros, & agreſtes fuiſſe monſtrat hic Plauti verſus in Mil. Glor.

Poſt Epheſi ſum natus, non in Apulis, non ſum in Umbria.

h. e. non ſum illepidus, inſubidúſve. *Apulum*

Apulum, Daciæ urbs. Ptol. Hodie *Alba Giulia.*

Apuſcidamus, Africæ lacus, in quo omnia fluitant, nihil mergitur. Plin. 31. 2.

Apyræ, Lyciæ urbs. Plin. *Finica* nunc, Nigro teſte.

Apyri, quos *Tapyros* vocat Geographus, ut Euſt. tradit in Dionyſ. Perieg. Populi ſunt Hircanis vicini. Vide *Tapyri.*

Aquæ Auguſtæ, Ptol. urbs Aquitaniæ in Galliâ, vulgò *Baionne. Acs* vero vel *Dax* Vineto. Long. 19. 40. Lat. 43. 43.

Aquæ Baliſſæ, op. Hungariæ in Pannoniâ infer. à Quinque Eccleſiis 5. leuc. diſtans in occid. *Selle* vulgò, teſte Lazio.

Aquæ Bigerronum, eædem cum Tarbellicis putantur.

Aquæ Bilbilitanorum, Antonio, quòd in Bilbilis Tarraconenſis urbis agro ſitæ ſint, forte ſic dictæ. In Arragoniâ ſunt, & *los bannos de Albama*, Varrerio teſte, vocantur. Eidem etiam hodie aliæ ſic dictæ ſunt in Bæticâ, quo vero nomine eæ antiquis cognitæ fuere, ſtudioſis indagandam relinquo.

Aquæ Caiæ, locus in Italiâ. Harum meminit Strabo lib. 5. ut refert Annius Viterbienſis, item Tibullus in hoc carmine.

Nunc autem ſacris Caiarum maxima lymphis.

Sed illic optimi codices *Baiarum* habent.

Aquæ calidæ, urbs Angliæ. Vide *Aquæ Solis.*

Aquæ calidæ, Ptol. *Aquæ Celinæ* Antonino. *Amphilochia* Straboni, *Auria* in lib. concil. vulgò *Orenſe.* urbs Hiſp. Tarracon. in Gallæciâ epiſcop. ſub Arch. Compoſtellano, inde 18. leuc. quot à Luco in auſt. Tyden verſus 8. ad Minium flu. Sed *Aquæ calidæ* potius ſunt *Aigues Caldes*, teſte Beutero.

Aquæ Convenarum, Aquitaniæ op. Anton. vulgò *Bagneres.* Long. 22. 15. Lat. 42. 20.

Aquæ Cutiliæ, lacus Sabinorum in agro Reatino; vulgò *Lago de Contigliano.*

Aquæ Flaviæ, op. Hiſp. in Bracarum & Callaicorum confin. op. amplum Portugalliæ, à Bracarâ Auguſtâ 11. leuc. paulò pluribus à Bragantia. Populi *Aquiflavienſes.* A Tito, & Veſpaſiano nomen habent. Vulgò *Chiaues.* Long. 12. 30. Lat. 41. 40.

Aquæ Gradatæ, vicus Carnorum apud Aquileiam, ab eâ 3. m. p. ubi S. Chryſogonus pro Chriſto capite plexus eſt. Vulgò *S. Cantiano.*

Aquæ mortuæ, op. Gall. Narbon. opera C. Marii 100. m. p. Rhodani oſtiis deductæ. Hæ etiam *Foſſæ Marianæ* vocantur.

Aquæ Patavinæ. Plin. quæ *Fontes Aponi* Livio aliiſque dicuntur.

Aquæ Paſſaris, vel *Paſſeris*, quarum Martialis etiam meminit, 6. 42.

Non molis Sinueſſa, fervidique
Fluctus Paſſeris, aut ſuperbus Anxur,
Non Phœbi vada, principeſque Baiæ.

Aquæ Quinctiæ, ſive *Quinctianæ.* op. Hiſp. in Callaicis. *Aigues Caldes* Moletio.

Aquæ Regiæ, urbs Africæ epiſcopalis, ſub Archiep. Carthaginenſi. Anton. nunc pagus inter Hadrumetum & Suffetulam 50. m. p. *Caſal Romol* vulgò dictus, teſte Moletio.

Aquæ Sextiæ, urbs Archiep. & col. Gall. Narbon. Provinciæ metropolis. conventuſque juridicus, Maſſiliæ finitima, ab eâ 5. leuc. in Bor. diſtans, ab Arelate 12. ab Avenione 13. in ort. inter Nemauſum ad occ. 53. & Nicæam ad Varum in ort. 73. m. p. ex Strabone. Contractis in unum quinque ſyllabis *Aix* vulgò appellatur. Cæſi hic à C. Mario Teutones Cimbrique. Long. 26. 45. Lat. 42. 45.

Aquæ Solis, Anton. urbs Angliæ. *Thermæ* & *Aquæ calidæ* dicta; vulgò *Bathe.* Vide *Bathonia.*

Aquæ Statellæ, vel *Statyellæ* Plinio, Lombardiæ Ciſpadanæ op. quod *Acqui* hodie dicitur. Populi *Statellates* Livio, Ciceroni v. *Statiellenſes* dicuntur. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 81. Long. 30. 27. Lat. 43. 35.

Aquæ Sueſſanæ, Sinueſſanæ, Liv. Plin. Mart. vulgò *Torre di Bagni*, Thermæ apud Sinueſſam Campaniæ urb. exciſam. Aliis *Acque di Mondragone* dicuntur.

Aquæ Tarbellæ Auſon. *Tarbellicæ* Anton. quæ *Aquenſium civitas* lib. Provinc. Vide *Aquæ Auguſtæ.*

Aquæ Taurinæ, Plin. *Acqula* Ptolemæo op. Etruriæ apud Peliam flu. inter Sænam 40. & Volſinios 10. in viâ quæ Romam ducit. Vulgò *Acqua pendente.* Populi *Aquenſes.*

Aquæ Voconis, op. Hiſp. citer. in Catalauniâ, teſte Epiſcopo Gerundenſi. *Balneole*, ſeu *Bannoles* vulgò dictum. Aquæ apud Geographos plura alia ejuſmodi extant nomina, quæ partim Thermæ, partim urbes, & opida olim fuere.

Aqualania, Aqualagna, vic. Apuliæ in Duc. Urbinate, ubi victus Totila rex Gothorum à Narſete plagam accepit, ex quâ interiit; eſtque prope flu. Cantianum, 5 mill. à Calio in Bor.

Aqua Sparta, op. Umbriæ in monte, Duc. Titulo Cæſiæ gentis gaudens, 12. mill. à Spoleto in occ. & 4. ab Ameriâ in Bor.

Aqua viva, vic. prope Apenninum, in regn. Neapol. 9. m. p. à Venafro in Bor. 6. ab Eſernia, & 4. à Vulturno flu.

Aqua viva, ſive *Aquavia*, op. Pannon. ſuper. in Stiriæ & Hungariæ confin. à Pœtovione 20. m. p. in ort. hodie *Fuczel*, ſeu *Teplicza* Lazio.

Aquenſis vicus, *Bagnerres*, op. Gall. in Novempopulaniâ in Bigerronibus, ob aquarum ſalubrium copiam nobile, indeoque vet. Romanis cognitum, ut patet ex Antiquis inſcriptionibus, teſte Baluzio. Sedet ad Aturrum flu. in valle Campana, 1. leuc. à Campano ad Bor. 4. à Tarba in auſt.

Aquianum, *Evian*, op. Sabaudiæ ad lac. Lemannum, 5. leuc. ab Aquaria in ort. 4. autem à Lauſannâ in merid.

Aquila, urbs Veſtinorum in Italia, Aprutii primaria, in monte ad ſubterfluentem Aternum, ex ruinis Amiterni & Furconii urb. exciſarum condita, ſive aucta, ab urbe Româ 60. m. p. à Neapoli 120. Anconam verſus.

Aquila, olim *Calydon*, urbs Ætoliæ epiſc. ſub arch. Naupactenſi ad Euenum flu. vulgò *Ayton*, teſte Sophiano.

Aquila, urbs Brutiorum, ex ruinis Furconii antiquiſſimi opidi à Longobardis ædificata. Volater. Log. 37. 10. Lat. 42. 19. Item Scythiæ flu. Herodot. Etiam *Aquila* Major & Minor Mauritaniæ Tingitanæ loca duo. Anton. Fuit & Tuſciæ mediter. urbs, *Aquapendente* Leandro.

Aquilaria, locus in Africâ. Cæſar. Comm. lib. 2.

Aquileia, ſeu *Aquilegia*, urbs Carnorum ad Natiſonem flu. Romanorum colonia 12. m. p. diſtans à mari, juxta quam Timavum amnem nonnulli locarunt. Martialis.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Saltem non procul abfuiſſe à Venetiis indicat Silius lib. 8.

Nec non cum Venetis Aquileia perfurit armis.

Dionyſ. Perieg. —Τόθι σύρεται Ἀδριὰς ἅλμη
Πόντον ἐς ἀγχάτησιν Ἀκυλήϊον.———

Mela 2. 3. *Natiſo non longè à mari ditem attingit Aquileiam.* Ubi doctiſſimus If. Voſſius. *Aquilegiam* habent libri veteres, quemadmodum etiam paſſim apud auctores alios ſcribi notiſſimum eſt. Exiſtimant plerique verum nomen eſſe *Aquileia*, dictamque fuiſſe ab *Aquila*, quæ dextrâ, cùm urbs conderetur, advolavit, ut ait Julianus Imp. oratione de geſtis Conſtantii; hinc aliqui vocarunt *Aquiliam.* Ego aliter puto, nempe *Aquilegiam* antiquum fuiſſe nomen, ſicque appellatum eſſe à fontium, & rivorum copiâ. Nam & fluvialibus aquis & putealibus urbs hæc abundabat, uti docet Strabo. Ex hac orti ſunt Chromatius, ad quem Hieronymus ſæpe ſcripſit, itemque Ruffinus Græcè Latineque eruditus. *Agar* vulgò dicitur. Auſonius in Catalogo.

Nona inter claras Aquileia cieberis urbes.

Aquilonia, Hirpinorum in Italiâ op. Liv. lib. 10. *Tum exercitus omnis Aquiloniam eſt indictus.* Ptol. Ἱρπινῶν Ἀκυιλωνία. Plin. 3. 11. Hirpinorum *Æculani, Aquiloni.* Lege *Æculanenſes*, & *Aquilonienſes.* Aliis eſt *Agnone* op. in Aprutio. Aliis *Anglona*, urbs exciſa in Lucania. Celſo Cittadino *Lacedogna* urbs epiſc. Hirpinorum ſub arch. Compſano. Sed ſitus repugnat. Nam Aquilonia, ut ex Livio patet, erat inter Beneventum, & Luceriam; Laquedonia v. Melphi & Monti viridi proxima eſt. Quare illam prorſus extinctam cum Volaterrano putat *Ferrarius.*

Aquincum, Pannoniæ infer. urbs. Ptol. *Cepol* Lazio.

Aquinum, Latinorum op. ad fines Samnitum, quod Melpha flu. alluit, Strabo. Vulgò *Aquino.* Sil. lib. 8.

Commovet, atque viris ingens exhaurit Aquinum.

Dicit Author hujus Dictionarii Aquinum Thomæ Doctoris Scholaſtici patriam fuiſſe, qui inde *Aquinatis* nomen ſibi obtinuit. Addam ego & Juvenalis quoque patriam fuiſſe. Sic enim ipſe, Sat. 3.

———*Et quoties te*
Roma tuo refici properantem reddit Aquino.

Pro *Melpha* autem ſuprà lege *Melpis*, idque authoritate Strabonis. Sic enim ille lib. 5. Ἀκουΐνιον μεγάλη πόλις ἐστὶ, παρ' ἣν ὁ Μέλπης ῥεῖ ποταμός. Haud perinde magnus eſt amnis iſte; de urbis v. magnitudine, præter Silium, idem ſatis apertè teſtatur Tullius, dum ait *frequens eſt municipium.* Philip. 2. Coloniam fuiſſe à Romanis deductam, teſtis eſt Corn. Tacitus Hiſt. 2. *Occidi Dolabellam juſſit, quem in Coloniam Aquinatem ſepoſitum ab Othone ſupra retulimus.* Long. 73. 37. Lat. 41. 28.

Aquiſgranum, urbs Imperialis in Menapiorum finibus, inter Rhenum & Moſam ſita, Romanorum Imperatorum prima in auguratione, & coronatione. D. Caroli Magni ſepulturâ, ſeptennalique peregrinorum viſitatione celebris.

Nomen

Nomen habuit à *Grano*, Neronis fratre (ut quidam putant) qui *Aquas* calidas in hoc tractu inveniens, juxtà habitavit, atque arcem ſtruxit, cujus adhuc extat monumentum, turris Grani dicta : quam quidem arcem ſunt qui credant Veterram eſſe, cujus meminit Ptolemæus. Long. 27. 37. lat. 50. 45. vulgò *Aix le Chapelle.*

Aquitania, regio, tertia Galliæ pars. A Circio Oceanum habet, qui *Aquitanicus ſinus* dicitur ; ab Occaſu Hiſpaniam ; à Sept. Lugdunenſem provinciam ; à Meridie Narbonenſem. In eâ Toloſa, & Burdigala civitates ; Populi *Aquitani.* Plin. 4. 17. *Gallia omnis Comata, uno nomine appellata, in tria populorum genera dividitur, amnibus maximè diſtincta: A Scaldi ad Sequanam, Belgica : ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunenſis : Inde ad Pyrenæi montis excurſum, Aquitania. Aremorica* olim dicebatur Ἀκυϊτανία, Stephano, Ἀκουϊτανία Ptolemæo. Vulgò *Gaſcogne, & Guienne.*

Aquites, nomen ſacerdotis. Val. Flac. lib. 6.

Indigenis ſacratus aquis, magnique ſacerdos
Phaſidis Arctois Aquites errabat in armis.

Aquula, op. Hetruriæ. Vide *Aquæ Tarbellæ.*

Ar, civitas Moabitarum, ſive *Ars*, ſonat *civitas Solis* : nam חרם *Ares* eſt *Sol.* Vel quaſi urbs Oſtracina, nam *Ares* etiam ὄστρακον, ſive *teſta*, Hieronymus. Idem : *Moab provincia Arabum,* &c. *Hujus metropolis civitas Ar : quæ hodie ex Hebræo & Græco ſermone compoſita Areopolis nuncupatur.* Non quod Ἄρεος, i. e. *martis civitas* ſit. Interpretatur auetm *Ar* ער ἀντίδικος, i. e. *adverſarius.*

Ara Lugdunenſis, vulgò *Ainay*, cœnobium nunc prope Lugdunum, ad Araris cum Rhodano confluentiam, de quo Juvenalis Sat. 1.——————*Et ſic*

Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad Aram.

Caligula ſiquidem, teſte Suetonio, Lugduni certamina oratoria eâ lege inſtituit, ut victi victorum laudes componerent, vel præmia illis conferrent ; qui maximè diſplicuiſſent, ſpongiâ, linguâve ſcripta à ſe delerent, niſi aut ferulis objurgari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Oratores a. illic dicturi metu pallebant, propoſitum ſupplicium timentes.

Aræ, dicuntur ſaxa quæ inter Africam & Sardiniam medio mari eminent. Sic dictæ quòd ibi Afri & Romani fœdus inierint. Virgil. Æn. 1.

Tres Notus abreptas in ſaxa latentia torquet,
Saxa vocant Itali, mediis quæ in fluctibus Aras.

Hi ſcopuli novem fuiſſe dicuntur, mox *Aræ Propitiæ* vocatæ. Siſenna, citante Servio, atque etiam Claudius Quadrigarius 1. Annal. has Aras *Neptunias* vocat.

Arabia, triplex Aſiæ regio. 1º. *Deſerta*, hodie *Beriara* teſte Villanovano, cum aliis ; inter Syriam ad occid. & Arabiam Felicem ad ort. atque inter Meſopotamiam ad Sept. Euphrate fluvio diſſeparante, & Arabiam Petræam ad Auſt. 2º *Felix*, hodie *Aiman*, & Turcis *Gemen*, vel *Giamen*, ampliſſima, inter 2. maximos ſinus Arabicum & Perſicum perſtricta, inter occid. & ort. longiſſimè excurrens, mari Rubro, Indiam verſus definita ; in quâ Sabæi populi, multaque regna continentur. Heſychius : εὐδαίμων γῆ, ἔχουσα πλοῦτον, Ἀραβία. 3. *Petræa* demum. *Nabathæa* Straboni & Plinio. *Barraab* & *Bengaucal*, aliiſque nominibus hodiè appellata ; inter Palæſtinam ad occ. Jordane, & Aſphaltite lacu diviſa, & Arabiam Fel. ad ort. ac inter Deſertam ad arctos, Ægyptum autem partemque ſinûs Arabici ad meridiem. Heſychius. Ἀραβία τόπος Συρίας, καὶ κόσμος γυναικός. Hinc *Arabius* ; nam quoties aliquem loquacitatis notare volumus *Arabius tibicen* dicimus. Græcè Ἀράβιος αὐλητής ; Item *Arabius nuncius*, Ἀράβιος ἄγγελος· In eos dici ſolitum, qui à ſemel cœptis nunquam deſiſtunt. Adagium hinc natum exiſtimant, quòd olim ſola mancipia muſicam exercerent, quæ plerumque ex Arabiâ ducebantur. Citatur ex Menandro ; illiuſque meminit Julius Pollux : Populi *Arabes*, & *Arabi* Virgilio Æn. lib. 7. quos cum Hircanis conjungit.

Sive Getis inferre manu lachrymabile bellum,
Hircaniſve Arabiſve parant, ſeu tendere ad Indos,
Auroramque ſequi, Parthoſque repoſcere ſigna.

De nominis origine hæc Simpſonius. *Arabia* Hebræis ערב *arab*, à locis campeſtribus ac deſertis, nam ערבה *arabah* deſertum eſt vel ſolitudo campeſtris. Vel à mixtis populis, nam ערב eſt miſcuit ; mixtum etiam coitum habebant, de quo poſteà. Non de nihilo eſt (inquit Bochartus) quod ערבי (*Arabi*) Arabs, ערב (*ereb*) veſpera, & עורב (*oreb*) corvus ſint ab eâdem radice. Nec deſunt qui Arabas ab Homero Ἐρεμβοὺς dici volunt, quaſi Ἐρεμνοὺς, vel Ἐρεβεννοὺς, i. e. nigros. Vide Strabonem, & Magnum Etymologicum. Aliter de la Cerda. De Etymo Arabum ſcias (inquit) eâ voce notari *latrones*, ut Chananæis *mercatores*, Chaldæis *Mathematicos.* Auctor Hieronym. in cap. 3. Hierem. Arabia olim pretioſis unguentis notiſſima. Lucian. de Syriâ Deâ. Ἀπόζει δὲ αὐτῆς ὀδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίην λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. Unde Dionyſius.

Ἀεὶ κνώσσουσι θύοις ὑπὸ λαρὸν ὄδωδεν,
Ἢ θύου, ἢ σμύρνης, ἢ εὐόδμου καλάμοιο,
Ἢ καὶ θεσπεσίοιο πεπαινομένου λιβάνοιο.

Tibullus lib. 2. eleg. 2.

Urantur pia thura focis, urantur odores,
Quos tener è terrâ divite mittit Arabs.

Idem. *Poſſideatque metit quicquid benè olentibus arvis*
Cultor odoratæ dives Arabs ſegetis.

Idem. *Illic quas mittit dives Panchaia merces,*
Eoique Arabes, dives & Aſſyria.

Propertius lib. 2.

Adſlabant tibi non Arabum de gramine odores.

Idem lib. 3. eleg. 11.

Et Tyros oſtrinos præbet Cadmea colores,
Cinnamon & multi paſtor odoris Arabs.

Ovidius in Epiſt. Sapphûs.

Non Arabum noſter rore capillus olet.

Quint. Curt. lib. 5. *Arabia odorum fertilitate nobilis regio.* Vide Plin. 5. 11. Plautus in Milite glorioſo. *Ut Arabio fumificem odore.* Idem in Pœnulo. *Arabus* (Ita Chariſius) *murrhinuſque odor omnia complebat.* Statius 5. Sylvarum Epicedio in Patrem

——————*Odoratas nec Arabs decerpſit ariſtas.*

Divitias ejus paſſim innuit Horatius 1. Ep. 7.

——————————————*Nec*
Otia divitiis Arabum liberrima muto.

Et Carm. 1. 29. *Icci beatis nunc Arabum invides*
Gazis. Et Carm. 3. 14.
Intactis opulentior
Theſauris Arabum & divitis Indiæ.

Idem Carm. 2. 12. *Plenas aut Arabum domus.*

Idem alibi. *Quid maris extremos Arabas ditantis, & Indos.*

Seneca Tragœdus. *Et qui ſagittas divites Arabes linunt.*

Mollitiem Arabum notat Catullus ; ad Fur. & Aurel.

Sive in Hircanos Arabeſque molles.

Itemque Manilius, lib. 4.

——————*Molles Arabes, terramque ferentem*
Delicias, variæque novos radicis odores.

Idem alibi. *Et molles Arabes ſilvarum ditia regna.*

Claudianus. *Te Medus, te mollis Arabs, te Seres adorant.*

Dionyſius verſ. 968.

Οὐχ ὡς ἁβροβίων Ἀράβων γένος.

Denique Sabæos, Arabiæ Felicis gentem, *molles* vocat Virgilius, Georg. lib. 1.

——————*Molles ſua thura Sabæi.*

Notandum hic quòd quamvis prima ſyllaba in *Arabs* ſemper corripiatur, in *Arabia* tamen eam produxit Propertius lib. 2. eleg. 10.

Et tremit intactæ te domus Arabiæ.

Idem eodem libro, Eleg. 11.

Nec ſiqua Arabio lucet bombyce puella.

Porrò Arabes, qui Felicem incolunt Arabiam, eâ olim utebantur conſuetudine, ut una omnibus conſanguineis uxor eſſet. Ex his enim (teſte Strabone, lib. 6.) qui primus ad eam ingrediebatur, poſito præ foribus baculo (nam baculum ex more quiſque gerebat) cum eâ coibat, ipſa tamen cum riatu grandiore noctes agebat. Adulter apud eos capitis damnabatur, qui ex eo deprehendebatur, quod alius generis eſſet. Unde hoc relatu dignum aliquando accidit. Erat enim cujuſdam regis filia, mirâ pulchritudine, cui quindecim erant fratres, qui ejus omnes æquè amore flagrabant : propterea alius poſt alium junctim ad eam ingrediebantur. Illa autem aſſiduo coitu jam defeſſa, rem hujuſmodi comminiſcitur. Fecit ſurculos non utique fratrum ſurculis abſimiles : ex quo ſtatim ab eâ quiſpiam exibat, ſurculum aliquem ſimilem ante januam ponebat, quo fratres, qui invicem ſequebantur, ſurculum præ foribus fixum cernentes, eorumque aliquem intus eſſe putantes, ab ingreſſu arcerentur. Verùm cùm aliquando omnes in foro eſſent, unus ad fores acceſſit, & cum baculum vidiſſet, ſuſpicatus adulterum intus eſſe, currens ad patrem, ſororem de ſtupro accuſavit : ſed cognitâ re, eam falsò criminari convictus eſt. Hæc Strabo. Arabes maſculos ſuos omnes annum decimum tertium agentes circumcidere ſolent, quòd eo ætatis tempore Iſmael, gentis illius author, fuerit circumciſus, Gen. 17. Comeſtor in locum.

Arabicus ſinus, quem Dionyſius cum auctore libri de mundo, cap. 3. & aliis plerisque Græcis, à mari Rubro perpetuò diſtinguit. Mare enim Rubrum ipſis Oceani pars eſt inter Æthiopiam & Indiam interjecta. Ex Latinis tamen aliqui atque etiam ex Græcis nonnulli, ad ſinum etiam Arabicum, & Perſicum, ex Oceano illo prodeuntes, Rubri maris nomen extendunt. Ita Seneca in Troade. G *Tepidum*

Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.

Ubi per *fretum rubens* Sinum Perſicum intelligit, in quem Tigris ſe exonerat: Et Plinius non ſemel nomine maris Rubri, ſinum Arabicum intelligit, ut lib. 5. cap. 11. quod & à LXX. Interp. fit, & ab authore epiſtolæ ad Hebræos, cap. 11. Ex quorum verbis malè intellectis ortus eſt quorundam error, qui nomen maris Rubri ſinui iſti (quæ Hebræis ים־סוף mare *Suph*: quaſi mare *algoſum*, ſeu *caricoſum* dicitur) proprium putarunt. At Plinius maris Rubri nomen Sinui huic cum Perſico commune facit, quatenus ſc. uterque ex Oceano Rubro (ut ab Horatio vocatur) prodit, & ejuſdem quaſi pars eſt, ut patet ex lib. 6. cap. 23, 24, 25. ubi de Mari Rubro propriè dicto, h. e. Oceano Meridiano, loquens, cap. 24. *in duos*, inquit, *dividitur ſinus*; de Perſico & Arabico verba illa mox explicans. Sic Solinus cap. 58. *Irrumpit hæc litora Rubrum mare, idque in duos ſinus ſcinditur.* Neque aliter accipienda videtur ſacrorum Interpretum ſententia; quanquam enim ים־סוף illis ἐρυθρὰ θάλασσα reddatur, non tamen hoc ita accipiendum, ac ſi par eſſet nominis utriuſque extenſio: Sed quod mare Rubrum latius ſumptum etiam ים־סוף ſeu Arabicum ſinum, tanquam partem ex ipſo prodeuntem, complecteretur. Guil. Hill. *Mar di Meccha* ab accolis vocatur. Bar. *Bohar Corſum*, i. e. mare clauſum dicitur.

Arabo, flu. & urbs Pannoniæ ſup. in Hungariâ. Anton. *Narabo* Ptolemæo. *Rab* utrumque incolis vocatur, urbs vero *Giavarin* Italis dicitur.

Arabriga, *Arrabida*, Varrerio op. Luſitaniæ, inter Leiriam urbem & oram litoream, ad 3. Leuc. diſſitum. Al. eſt vicus *Caſtanheira* in Portugalliâ ad flu. Tagum, med. ferme inter Scalabim & Ulyſſiponem, 10. Leuc. à Leiria.

Arach, vel *Erech*, civitas à Nimrode conſtructa, Gen. 10. *Ἄρεκκα, Ptol. urbs Suſianæ dicitur, à quâ videntur Arabes hodieque *Irakam* appellare. *Irakam* enim diſpeſcunt in Aghemicam, ſive Perſicam, & Arabicam. Golius. Salmaſius autem *Arach* & *Irakam* pro diverſis habet ob diverſam ſcripturam, Gain ſc. & Elif. ab Areccâ vero dicti *campi Areccæi* apud Tibullum, ut idem notat.

Arachoſia, civitas non procul à Maſſagetis, à Semiramide condita, quæ etiam *Cophen* vocabatur, à *Cophe* flu. qui in Indum influit. Steph. Item una è Satrapiis ultra Indum flu. cujus meminit Plin in deſcriptione Indiæ, & Strabo lib. 11. Item Aſiæ regio, *Cabul* Caſtaldo, *Cheſimur* Mercatori.

Arachoti, vel *Arachotæ*, Indiæ populi, ab Arachoto flu. ſic dicti, qui ex Caucaſo profluit. Dionyſius verſ. 1096. *Λινοχλαίνους Ἀραχώτας* vocat, innuens eos *lineis veſtibus indui ſolitos*. Sic Indos quoſdam *lineis peplis veſtiri* refert, Solinus cap. 55. *Et centum legatos duarum gentium, quæ Arachoſiis tributariæ fuerunt, lineis veſtibus auro intextis indutos fuiſſe*, refert Q. Curtius lib. 9.

Arachthus, unus è quatuor nobiliſſimis fluviis Epiri non procul à Nicopoli in ſinum Ambracium influens. Strabo lib. 7. Item op. ejuſdem nominis in Acarnanum finibus *Spagmagnuriſi* incolis, teſte Nigro.

Aracillum, *Arracillum* Floro, *Aracœlum* Antonino, op. olim, nunc pagus Hiſp. Tarracon. *Arraiola* hodiè vel *Arexil* Garibæo. *Araciol* a. Hieronymo Zuritæ.

Aracynthus, mons Acarnaniæ, Plinio 4. 27. Bœotiæ Stephano. Sed leg. Αἰτωλίας. Caſaub. Vibius Sequeſter Atticæ tribuit, Servius Thebis, Euſt. in Dionyſ. Ætoliæ; Sunt etiam qui Arcadiæ montem faciunt, ſed falsò; nam in Vibio leg. *Acarnaniæ* non *Arcadiæ*, ex notà Brodæi. lib. 2. Miſcellan. cap. 8. Indè mirè variatum ab Interpretibus in explicatione verſus illius Virgil. Ecl. 2.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Nam quî dici Aracynthus poteſt mons Actæus, cum in Atticâ non ſit? Vibii n. opinio cum nullo conſonat veterum Geographorum. Ergo in tantâ varietate Stephano adhæreamus & Servio, qui Bœotiæ & Thebarum montem faciunt, hoc enim quadrat cum ſuperioribus; nam ille qui Dircæus, id eſt, Bœotius, aut Thebanus, canebat in monte Bœotiæ, aut Thebarum. Sed quid de epitheto dicemus ſumpto ab Atticâ? Placet duplex ſolutio, inquit de la Cerda, aut Fulvii, aut Germani. Lector, quam velit, eligat. Ait prior *Actæum* hic ſumi pro παραθαλασσίῳ, i. e. *litorali*; ſicut *actam* Virg. Æn. 5. poſuit pro *litore*. Poſterior accipit *Actæum* pro *ſaxoſo* & *petricoſo*, more Græcorum, qui ἀκτὴν non ſolum vocant litoralem oram, ſed τόπον πετρώδη. Nam & Homero ἀκτὴ προβλὴς eſt promontorium, ſeu ſcopulus, & ἀκταὶ Ammonio ſunt loca maris petricoſa, ſicut θῖνες arenoſa. Oppianus Cyneget. 3.

——Ταῦροι προβλῆτας ὑπὲρ ἀκτάς.

Demum hanc rem firmat Propertii auctoritas, qui Virgilium interpretans, lib. 3.

——*Victorque canebat*

Pæana Amphion rupe, Aracynthe, tuâ.

Ejus meminit Dionyſius verſ. 431.

Τῆς δ' ὑπὲρ ἐς νότον ἐστὶν ὑπὸ σκοπιῇ Ἀρακύνθου
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα——

Juxta Pleuronem urbem fuit, teſte Strabone lib. 10.

Araduca, urbs Luſitaniæ. Ptol. Hodiè *Arzua*.

Aradućta, Luſitanorum urbs. Ptol. *Lamarante* Moletio.

Aradus, inſula Phœniciæ apud Orthoſiam urb. ponte juncta continenti, à litore olim 20. ſtadiis recedens, cum urbe ejuſdem nominis ab *Aradio* vel *Aruadæo* filio Chanaan condita. Dionyſius Perieg.

Ἄγχι δὲ Φοινίκης Ἄραδος.

Vide Melam 2. 7. Geographum lib. 16. & Plin. 2. 103. & 5. 31. Etiam Aradus nomen inſulæ cujuſdam prope Cretam, & alterius in ſinu Perſico, quamvis Aradii Phœnicios jactitent ſuos eſſe colonos. Vide Boch. Geogr. Sacr. p. 346. & Voſſium ad Melam p. 202.

Aræ Flaviæ, Germ. urbs ad Danubium. Ptol. vulgò *Nordlingen*. Long. 32 30. lat. 48. 49.

Aræ Cæſaris, locus Sarmatiæ Europææ apud Tanaim flu. Ptol. quæ & *Aræ Alexandri*. Hodie *Veliki Preuvos*, teſte Sigiſmundo Herberſteinio.

Aræ Philænorum, *villa Philæni* Ptol. op. Africæ maritimum & extremum in Cyrenes conf. teſte Lud. Marmolio, cum aliis; cujus mem. Salluſt. & Val. Max. Vulgo *Nain*; Aliis *Porto di Sabia* dici videtur.

Aræ Seſtianæ, ſive *Aræ tres Auguſti*, Trileucum vel Τειλεύκιον Ptolemæo, ut ſitus perſuadere videtur, vulgò *Capo di Pennas*, in peninſulâ Aſturum apud Gigiam op. ab Oveto 7. Leuc in Bor. recedens. *Scythicum* Melæ dici videtur.

Aræ Sextianæ urbs Hiſpaniæ in Gallæciâ. Plin. *Turris Auguſti* Melæ, *Lucus Auguſti* Ptolemæo; hodiè *Lugo*, teſte Ambroſio Morali. Sed *Aræ Sextianæ*, quæ eædem cum *Seſtianis* dici videntur, à Luco Auguſti diverſæ ſunt: illæ enim litorales, Lucus v. in mediter. eſt.

Aræ Solis, promontorium Callaicorum. Ptol. *Capo di Mongia* Moletio. Sed Græci codd. Σηστίου βωμοὶ habent.

Aræthyrea, regiuncula Achaiæ, poſtea *Aſophis* dicta, urb. habens ejuſdem nominis, quam Hom. in Catalogo ab amœnitate commendat, Ἀραιθυρέην ἐρατεινὴν eam appellans. Strabo lib. 8. Plin. 4. 5. Ἀραυθυρέη, ὄνομα πόλεως, corruptè apud Heſychium pro Ἀραιθυρέη.

Aragonia, regnum petamplum, & unum ex 3. Hiſpaniæ præcipuis inter Galliam, Navarram, Caſtellam, & Cataloniam; & in unum coaluit cum Caſtellano ab an. 1479. ſub Ferdinando 5. Iberus flu. illam bifariam ſecat, habetque Cæſar-Auguſtam urb. primariam. Eſt tota reg. ſiccior, aſpera, & ſatis deſerta, præſertim verſus Caſtellam, ubi vix habitationes reperiuntur.

Aragus, flu. Hiſp. *Arga* vulgo. Oritur ex Pyrenæis M. 10. Leuc. à Bayonâ, caditque cum Aragonio flu. in Iberum, poſt rigatam Pampelonem, & à quibuſdam Agrada vocatur.

Aram, de locorum nominibus quibus vel præfigitur, vel poſtponitur nomen *Aram*, vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 2. cap. 6.

Arambys, urbs Africæ, ab Annone condita, de qua Boch. de Phœn. Col. l. 1. c. 37.

Aramæi, Scythæ. Scribit n. Plinius Scythas vocatos eſſe Sacas à Perſis, & ab antiquis Aramæos. Syri etiam Aramæi dicti ſunt. Vide *Arimi*.

Arancilis, Heſychius Ἀράγκιλις, ἡ ὕδωρ Αἰγυπτίου.

Arandis, Luſitaniæ urbs. Ptol. *Torre vedra* Moletio. long. 16. lat 42. 00.

Arapotes, Plinio *Maria*, & *Marœotis*, Μάρεια, καὶ Μαρεώτης Straboni. Μαρεία καὶ Μαρεῶτις Stephano, lacus Ægyptii, Alexandriæ incumbens à plagâ meridianâ. *Butheira* Zeiglero dicitur. Aliis *Lago de Antacon*. Pro Arapotes *Rhacotes* legendum, & non *lacum* ſed *locum* ſuadet Pintianus in Plin. 5. 10.

Arar, flu. Gall. Narbon. à monte Vogeſo per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum juxta Lugdunum fluens. Plin. 4. Clarus Ponte Cæſaris, uno die militum opere fabricato. *Araris* item dicitur, vulgò *La Saona*. Porro *Arar* Britannis *lentum* ſonat, ut Ebræis אהרי *aharai* Prov. 28. 23. à verbo אהר *ahar*, tardare, ſeu morari. Inde *Arari* fluvio nomen, qui Cæſare teſte, *fertur incredibili lenitate, ita ut oculis, in quam partem fluat, judicari non poſſit*. Plin. 3. 5. *Fertiliſſimus amnis Rhodanus, rapiens ſe ex Alpibus per Lemanum lacum, ſegnemque deferens Ararim.* Claudianus, *Lentus Arar Rhodaniſque celer*—vel *velox* ut in editione Heinſianâ. Silius lib 4.

Spumanti Rhodanus proſcindit gurgite campos,
Auget opes, ſtanti ſimilis, tacitoque liquore
Mixtus Arar. Idem lib. 14.
Quorum ſerpit Arar per rura pigerrimus amnis.

Lucan.

Lucan.lib.1.——— *Quà Rhodanus raptum velocibus undis*
In mare fert Ararim. Et lib.6. ſenſu contrario
——— *Rhodanumque morantem*
Præcipitavit Arar. Claud. 2. in Eutrop.
Quâ Rhodano ſtimulatus Arar. Seneca in Apotheôſi.
Ubi Rhodanus ingens amne prærapido fluit.
Ararque dubitans quò ſuos curſus agat.

Strabo lib. 4. γινόμενος ἐξ ἀμφοῖν Ἄραρ συμμίσγει τῷ Ῥοδανῷ. Inde putarunt Græci, nomen inveniſſe παρὰ τὸ ἠρεμῶδες, cùm ante *Brigulus* vocaretur. Plut. in lib. de Flum. Ἄραρ ποταμὸς ἐστὶ τῆς Κελτικῆς, τὴν προσηγορίαν εἰληφὼς παρὰ τὸ ἠρεμῶδες τῷ Ῥοδανῷ, καταφέρεται γὰρ εἰς τοῦτον κατὰ τὴν χώραν τῶν Ἀλλοβρόγων· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Βρίγουλος. Ibidem multa de Arari ex Calliſthenis Galaticis.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia. 4.Reg.19. Mons eſt, juxta Boccatium, majoris Armeniæ. Lat. *maledictio tremoris*, ſive *lux currentis*. Vide Virum magnum Geogr. Sacr. lib.1.c.3. *Ararat*, inquit Druſius, Armeniam fere omnes interpretantur: ſic conſtans ſemper fama fuit, & ſic LXX vertunt, Iſ.37.38. Sic Beroſus & Nicolaus Damaſcenus, quos citat Joſephus. Apud Abydenum Xiſuthrus, i. e. Noë, ut diluvium effugeret, *ex Aſſyria ad Armenios navigavit.* Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. Et Melo vetus auctor, qui ſcripſit contra Judæos, narrat, *poſt diluvium ex Armeniâ exceſſiſſe hominem qui cum filiis ſuis evaſerat.* Et *Ariarathi* nomen in Armenia min. notiſſimum fuit; quin & nomen ipſum *Ararat* ad ſua tempora apud Armenios permanſiſſe ait Philoſtorgius. Longe aliter vide Sheringhamum noſtratem de Origine Gentis Anglorum pag. 365. & ſeq.

Araviſci, *Arabiſſi* Ptolemæo, Pannoniæ pop. Scordiſcis finitimi, iis borealiores, qui nunc *Raſciani* dici putantur; quos Tacitus ad ulteriorem Danubii ripam, ubi regio *Maſons* dicitur, deſcribere videtur.

Arauraris, *Araurius* Ptolemæo, *Rhauraris* Straboni, flu. Gall. Narbon. ex Gebennis montibus profluens, ac in mare Gallicum, ad Agatham urb. influens; vulgò *l'Eraud.*

Arauſio, & *Arauſionenſis civitas* dicta, vulgò *Aurange* principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Naſſovienſium Principum. *Colonia Secundanorum* Plinio dicitur.

Aravus, flu. Gall. Belg. per Lotharingiam in Moſellam influens, de quo ſolus Auſonius ex veteribus agit in ſuâ Moſellana:

Naviger undiſonâ dudum me mollis Aravus
Tortâ veſte vocat.———

Ubi tamen aliæ editiones habent *mole Saravus.* Vulgò *Araw.*

Arauzona, Illyrici op. *Oſtroviza* Nigro. *Suonigra* Simlero.

Araxes, flu. notiſſimus & ingens Armeniæ maj. illam à Mediâ Atropatiâ ſeparans, & in mare Hyrcanum influens. Lucan. lib. 1.

Sub juga jam Seres, jam barbarus iſſet Araxes.

Idem lib. 7.——— *Armeniumque bibit Romanus Araxem.*
Virgil. Æn. 8.——— *Et pontem indignatus Araxes.*

Ubi alluſum volunt ad hiſtoriam Alexandri, qui, cùm vellet tranſgredi amnem hunc, ponte fabricato, inundans aqua pontem diruit. Iſidor. 13. 21. Poſteà v. Auguſtus firmiori ponte illum ligavit, ut ait Servius. Itaque hoc vates ad Auguſti gloriam, Servianum hoc firmat Statius, lib. 1. Sylv.

——— *Patiens Latii jam pontis Araxes.*

Alii aiunt reſpectum ad hiſtoriam Xerxis, qui conatus eſt hunc flu. pontibus conſcendere. Ad eaſdem hiſtorias Sidonius Panegyr. Anthem. Auguſto.

——— *non ut mihi preſſus Araxes*
Impoſito ſub ponte fluat.

Et Claud. 1. Ruffin. ad finem.

——— *Calcabitur aſper*
Phaſis equo, pontemque pati cogetur Araxes.

Ab eodem 4. Conſul. Hon. *impacatus* dicitur. Statius 5. Sylv. dat ei feritatem & exultantiam, cum ait,

——— *Ferus exultabit Araxes.*

Dionyſ. Perieg.——— Κελάδοντος Ἀράξου.

Hæc omnia non abeunt ab etymo hujus flu. quod dictum ait Euſt. Ἐκ τοῦ ἀράσσειν τῇ ὀξύτητι τοῦ ῥεύματος. Magnam a. hic flu. Geographiæ obſcuritatem attulit, dum diverſis adeo locis deſcribitur. Aliqui ex Tauro, vel Caucaſo, Herodotus ex montibus Matianis, qui ſunt in Mediâ; Ariſtoteles in Meteorologicis ex Paropaniſo profluere ſcribunt. Hinc apparet non uni fluvio nomen *Araxis* attributum fuiſſe. Primus qui illum deſcripſit eſt Herodotus. Verum ille per *Araxem* manifeſtè Oxum intelligit, cùm Maſſagetarum faciat terminum. Sed quomodo ex Matianis tum oritur montibus? Debuiſſet n. dicere, ex Paropaniſo, ut Ariſtoteles. Sanè Oxum ante victorias Alexandri à Græcis Araxen vocari, nullus dubito, cum ad orientale maris Caſpii latus illum deſcribant. Quod v. Mela, & alii Araxi aſcribunt, illud ipſum Polybius Oxo tribuit. Dionyſius quoque Alexandrinus Araxen Maſſagetarum facit terminum, ſed perperam ab Oxo diſtinguit. Jam. v. quod Herodotus ſcribit Araxen 40 oſtia, ſive potius ἐκτροπὰς habere, illud neſcio an cuiquam fluvio in Caſpiam exeunti, poſſit aſcribi, præterquam *Volgæ* vel *Rha* fluvio. Quod etiam Ariſtoteles ait, Tanain profluere ex Araxe, & hoc quoque verum eſſe non poteſt, niſi per Araxen flu. Rha ſive Volgam intelligamus. Hoc n. poſito, jam commodam verba Ariſtotelis interpretationem admittunt, nempe, ut ea capiamus de foſsâ illâ, quæ hodie quoque comparet illic ubi Volga Tanai proximus eſt, quæque utrunque hoc flumen committunt. Neſcio quid Barbari foſſæ adcolæ de hac narrent, interim non dubito quin antiquiſſimus ſit canalis iſte, ac is ipſe, ut puto, cujus meminit aliquoties Herodotus, addens à ſervis Scytharum eſſe effoſſam. Iſ. Voſſius.

Araxus, Peloponneſi promontorium. Ptol. *Chiurenza* Burdonio, *Torneſe* Nigro.

Arbea, vel *Arba*, Judææ civitas, quæ & *Hebron*, & *Mamre*, Gen. 23. Sic dicta, ut volunt, quia illic tres Patriarchæ ſepulti fuerunt, & quartus Adam.

Arbela, pl num. Perſiæ civitas, ab *Arbelo* Athmonei filio filio dicta. Steph. Mallem ego cum doctiſſimo Gregorio noſtrate ab ער בל *Irbel* derivare, h. e. *Beli civitate*, qui proculdubio urb. iſtam fundavit. Hic ab Alexandro ac Dario ob Orbis imperium pugnabatur, Qu. Curtio teſte. Arrianus a. apud Gaugamela, pugnam iſtam ſtatuit, quocum conſentit Plutarchus. Τὴν δὲ μεγάλην μάχην πρὸς Δαρεῖον, οὐκ ἐν Ἀρβήλοις, ὥσπερ οἱ πολλοὶ γράφουσιν, ἀλλ' ἐν Γαυγαμήλοις γενέσθαι συνέπεσε. Regio *Arbelitis.* Plin. 16. 13. long. 89. 00. lat. 35. 52.

Arbela, perantiqua Siciliæ urbs, Græcis ἡ Ἀρβέλη ſeu αἱ Ἀρβέλαι. Steph. Ἀρβέλη, πόλις Σικελίας. Suidas. Ἀρβέλαι πόλισμα Σικελικόν. Corruptè apud Sil. lib. 14. *Arabeia* dicitur. Cives ejus ſtolidi erant & abjecti, ut proverbio ſint, teſte Stephano. Dicebatur n. *Quid non fies Arbelas profectus?*

Arbella, terminus Judææ, ortum Solis aſpiciens. Hieronymus in locis Hebraicis. Eſt uſque hodie, inquit, vicus Arbel trans Jordanem, in finibus Pellæ civitatis Palæſtinæ. Eſt alius hoc vocabulo in campo prægrandi, diſtans ab opido Legionis 9. m. p. Strabo lib. 16.

Arbis, *Arabius*, Ptol. *Berbero* hodie, teſte Nigro, flu. Gedroſiæ, & urbs ejuſdem reg. Al. a. *Arbis* & *Arabius* duo ſunt. Arabius n. eſt flu. Perſidis, qui nunc *Ilmen* dicitur & in ſin. Arab. cadit. Arbis a. urbs Gedroſiæ 70. m. p. diſtat ab Arabio flu. & *Bilber* à multis dicitur.

Arborea, *Oriſtagni*, urbs Sardiniæ in ora occidua, cum portu capaci ad oſt. fere flu. *Iirſi*, 45. mill. diſtat à Calari. long. 32. 50. lat. 38. 08.

Arbor felix, *Arbon*, op. Helvetiorum ad Brigantinum lacum, inter Conſtantiam 3. & campum Eccleſiæ op. Rhætorum ad ort. 4. Leuc. Lindavio proximum, Tigurum verſus 6. inde recedens in occ. long. 31. 15. lat. 47. 20.

Arborichæ, pop. teſte Jacobo Meiero, fuere, ubi hodie inſulæ Zelandiæ prov. Belgii, ſubſunt dominio Statuum Generalium Provinciarum unitarum, quæ à Rege Hiſpaniæ defecerunt an. 1581. Alii a. exiſtimant in his inſ. fuiſſe alias Toxandros, quanquam credat Ortelius ibi fuiſſe etiam Mattiacos. Becang. a. & alii exiſtimant Arboricas populos fuiſſe in medio Brabantiæ, inter Antwerpiam & Moſam.

Arboroſa, *Arbois*, op. Com. Burgundiæ, ad Lauſtinam flu. 10. Leuc. à Fano S. Claudii in Bor. long. 27. 35. lat. 46. 15.

Arcabriga, urbs olim Hiſp. Tarraconenſi, nunc vicus *Arcas* in Caſtella novâ.

Arcadia, reg. Peloponneſi, à mari undique remota, poetis decantatiſſima, ab Arcade Jovis filio, ſic appellata. Hæc, ut Euſt. docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege magno, & ſapiente viro, qui vitæ cultioris author fuit, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborumque frondibus, tranſtulit ad glandem, maximeque ad fagineam. Unde illud,

Πολλοὶ Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Sanè Arcades glande ſolitos veſci Artemidorus etiam obſervat, lib. 2. Onirocr. cap. 25. ubi & Rigaltium videre licebit. Aliquando etiam Lycaonia, Gigantis, & Parrhaſia dicta, teſte Stephano. Opida ejus præcipua ſunt Mantinea, Tegea, & Stymphales. Montes Pholoe, Cyllene, Lycæus, Mænalus, & Nonacris, quibus incolæ quam plurimùm delectabantur. Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Ἀρκαδικὸν γὰρ τὸ φιλοχωρεῖν ὄρεσι. Fluvii Ladon & Erymanthus. Fuit autem hæc regio tota paſtioni potius pecoris, quàm aut negotiationi, aut agriculturæ dedita: ideoque Pana paſtorum Deum, velut peculiare numen ſibi vendicarunt. Virgil. Ecl. 4.

Pan etiam Arcadiâ mecum ſi judice certet,
Pan etiam Arcadiâ dicat ſe judice victum.

A Muſices ſtudio Arcadas Polybius laudat, lib. 4. p. 289. Inde Virgil. Eclog. 10.

———*Soli cantare periti*
Arcades.———

Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς. *Arcadiam me poſtulas.* Proverbium, cujus Diogenianus duplicem oſtendit uſum; convenit n. vel in magna vel inutilia petentem. Herodotus lib. 1. natum innuit ex Oraculo. Ἀρκαδικὸν βλάστημα, *Arcadicum germen*, de grandibus & ignavis dici ſolitum. Arcades n. olim ob ſtuporem ingenii malè audierunt. Unde Juvenalis.

———*Lævâ in parte mamillæ*
Nil ſalit Arcadico juveni.

Lucianus in Bis accuſato. Πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; Habuit Arcadia & Aſinos proceriſſimos, qui ob corporis magnitudinem in proverbium abierunt. Perſ. Sat. 3.

Findor ut Arcadiæ pecuaria rudere dicas.

Plautus in Aſinaria.

Meminiſtin' aſinos Arcadicos mercatori Pellæo
Noſtrum vendere atrienſem?

Quin & Plinius lib. 8. cap. 43. Arcadicos aſinos præcipuè à veteribus quæſitos oſtendit. Ἀρκάδας μιμούμενος apud Heſychium παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχθούντων. Οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐδεμίαν νίκην ἰδίαν ἔσχον. Apud Diogenianum eſt ἐπὶ τῶν ἄλλως, & exponitur fruſtra. Ita quoque legas in Diogeniano. Suidas v. ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων, quem ſis vide. Hom. tamen Arcadas ob fortudinem bellicam non ſemel commendat. Il. 2.

———Ἀρκάδες ἄνδρες ἐπιστάμενοι πολέμοιο.

Et Iliad. 7. Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Arcadiam itidem ob paſtionem laudat. Hymn. 3. 2.

——Ἀρκαδίης πολυμήλου. Et Hym. 18. 30.———Μητέρα μήλων appellat. Aquis quoque benè ſcatentem innuit ibidem, Ἀρκαδίην πολυπίδακα vocans. Cæterum plura de Arcadibus in *Arcas*.

Arcanum, Ciceronis villa, quod *Arce* nunc dicitur. Cic. ipſe ejus mem. in Epiſt. ad Att. 7. 10. ſed fratris ſui eſſe dicit; non procul à Minturnis fuiſſe videtur.

Arcas, Jovis & Calliſtûs fil. Ἴστρος δὲ φησιν, Θεμιστοῦς καὶ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο. Ita Stephanus. Ab hoc *Arcadia* & *Arcades* dicti, quos quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solem & Lunam fuiſſe poetæ fabulantur. Apollon. Argon. 4.

Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται.

Nonnus Baſſaricωn lib. 41. ——οὐδὲ καὶ αὐτὴ
Ἀρκαδίη προσέληνος, ἀνεβλάστησε δὲ μούνη
Πρεσβυτέρους Φαέθοντος ὅθεν φάος ἔσχε Σελήνη

Eudoxus ἐν γῆς περιόδῳ
Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς Σελήνης γεγονέναι.

Plut. in Qu. Rom. Οὗτοι δὲ ἦσαν Ἀρκάδες τῶν ὑπὸ Εὐάνδρου προσεληνῶν λεγομένων.

Ovid. Faſt. 2.

Ante Jovem genitum terras habuiſſe feruntur
Arcades, & Lunâ gens prior illa fuit.

Idem ibidem lib. 1.

Orta prior Lunâ (de ſe ſi creditur ipſi)
A magno tellus Arcade nomen habet.

Seneca in Hippolyto.

Aut te ſtellifero deſpiciens polo
Sidus poſt veteres Arcadas editum.

Idem alibi.

Flete Herculeos Arcades obitus
Nondum Phœbo naſcente genus.

Statius Theb. lib. 4.

Arcades hinc veteres, aſtris Lunâque priores,
Agmina fida ſatis.———

Videamus autem quid ait Illuſtris vir Joſ. Scaliger in Prolegom. ad lib. de Emend. Temp. Laconibus (inquit) ante plenilunium, aut novilunium aliquid incipere religio fuit; unde Λακωνικὰς σελήνας vicinorum proverbio jactatas. Inde etiam Arcadibus proverbiali convicio neglectum religionis objectum legimus. Quod n. ante novilunium aut plenilunium, ut plurimum bella, aut alia ſeriora aggrederentur, ob eam rem à finitimis nationibus Προσέληνοι vocabantur, qu. *Antelunares.* Quæ convicii cauſa ab ipſis Arcadibus interpretatione eluſa eſt, probrum in laudem converſum ad vetuſtatem originis ſuæ referentibus, & antiquiorem ſidere iſto gentem ſuam gloriantibus. Fabulæ hujus cauſam & originem Cenſòrinus de die Natali ita refert cap. 19. *Arcades trimeſtrem annum primò habuiſſe dicuntur, & ob id Proſeleni appellati: non, ut quidam putant, quòd ante ſint nati, quàm Lunæ aſtrum cœlo eſſet: ſed quòd prius habuerint annum, quàm is in Græciâ ad Lunæ curſum conſtitueretur,*

Arcati, *Biſnagar* ex conjecturâ, teſte Caſtaldo, urbs Indiæ cit. regia.

Arcennum, ſeu *Bracennum*, hodie *Braciano*, urbs ditionis Pontificii, in Prov. Patrimonii, vix 10. mill. ab ora litor. maris Tyrrheni in Bor. Item prom. Aſiæ min. in Ioniâ contra Chium inſulam.

Arcenſium colonia, Arcos Moletio, urbs parva Vandalitiæ ad flu. Guadalete, 4. Leuc. à Xerà in ort. 12. a. ab Hiſpali, & 9. à Gadibus.

Arces Lobiæ, vulgò *Hueſſen.* op. Geldriæ ad Rhenum, apud Arenacum urb. inde dimid. mill. ad merid.

Archa, *Herck*, caſtr. Leodienſ. ditionis in confin. Brabantiæ. Alluitur amne cogn. qui paulo infra cadit in Demeram.

Archelais, urbs Cappadociæ in lim. Galatiæ prope Lac. Aſcanium, ab Iconio 70. m. p. in Bor. ab Aſpana 90. verſus auſt. & ab Ancyrâ 160.

Archippe, *Alchippe* Plinio, op. Latii in fin. Marſorum ad lac Fucinum, ab eo abſorptum; locus *Marſignia* dicitur teſte Ligorio.

Arci, Hiſp. Tar. op. hodie *Hariſa*, ex antiquâ inſcriptione ejuſd. loci, teſte Cluſio.

Arciaca, op. Gall. Celt. in fin. Trecenſium, 5. Leuc. à Trecis in Bor. ad Albam flu. & vulgò *Arcis ſub Aube* dicitur in Campania prov.

Arcilacis, op. Hiſp. Bæt. in Turdulis, nunc *Lora* quibuſdam, vicus in regno Granatenſi, al. a. *Hardales*, caſtr. Andaluziæ, in ſummo monte 5. Leuc. ab Anticaria in occ. quot fere ab Urſone in auſt.

Arcilacis, op. Hiſp. in Baſtitanis, nunc *Xaraſuel*, vicus ad Sucronem amnem, ut quibuſdam videtur.

Arclovium, Urlec, Hiberniæ in Lageniâ & Com. Caterlogenſi, 10. mill. à Viclovio in auſt. & à Vexfordia 20. in Bor. vulgò *Arclo.*

Arcobriga, op. Luſitaniæ, ut quidam credunt, fuit ubi nunc *Laura.* op. intra Tagum & Anam. 7. Leuc. à Salacia in Bor. quot ab Ebora in occ.

Arcobriga, op. Hiſp. Tar. in Celtiberis, ubi nunc *Arcos* op. Caſtellæ vet. in lim. Aragoniæ ad Salonem flu. 2. Leuc. à Methymna-Coeli in ort. 9. a. à Bilbili in occaſum.

Arcton, inſ. Cyzicus ita vocabatur. Steph. à Jovis nutricibus, quas illic in ἄρκτους, i. e. *urſas* migraſſe tradunt. Ἢ ὅτι ὁ τόπος ἔνθηρος, καὶ ἀπὸ τοῦ θηρὸς τῆς ἄρκτου ὀνομάσθη, ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ὄρους (erat n. mons Cyzico incumbens) ἀπὸ τοῦ δοκεῖν τῆς ἄρκτοις παραπελάζειν τοῖς ἄστροις. Τοῦτο δὲ ἄγριοί τινες γηγενεῖς ᾤκουν, Schol. Apollonii.

Ardea, urbs in Latio, Turni & Rutulorum regia, quaſi *Ardua*, i. e. *magna* & *nobilis*, teſte Servio in illud Virgil. Æn. 7.

———*Locus ardea quondam*
Dictus avis, & nunc magnum tenet Ardea nomen.

Hyginus ab augurio avis Ardeam dictam tradit. Alii v. à fervore regionis. Mart. 4. 60.

Ardea ſolſtitio, Pæſtanaque rura petantur,
Quique Cleonæo ſidere fervet ager.

Ubi etiam morboſum locum *Ardeam* fuiſſe diſcimus. Strabo lib. 5. Ἅπασα δ' ἡ Λατίνη ἐστὶν εὐδαίμων, καὶ παμφόρος, πλὴν ὀλίγων χωρίων, τῶν κατὰ τὴν παραλίαν ὅσα ἑλώδη καὶ νοσερά, οἷα τὰ τῶν Ἀρδεατῶν, &c. Hinc illud Senecæ Epiſt. 105. *Quæ obſervanda tibi ſunt, ut tutior vivas, dicam. Tu tamen ſic audias, cenſeo, iſta præcepta, quomodo ſi tibi præciperem quâ ratione bonam valetudinem in Ardeatino tuereris.* Hanc urbem poſt Turni mortem, igne conſumptam, & in avem ſui nominis commutatam fabulatur, Ovid. Met. 14.

———*Cadit Ardea, Turno*
Soſpite, dicta potens, quam poſtquam barbarus ignis
Abſtulit, ac tepidâ jacuerunt tecta favillâ,
Congerie è mediâ tum primùm cognita præpes
Subvolat; & cineres plauſis everberat alis:
Et ſonus, & macies, & pallor, & omnia, captam
Quæ deceant urbem, nomen quoque manſit in illâ
Urbis, & ipſa ſuis deplangitur Ardea pennis.

Pop. *Ardeates*, qui Saguntinorum patres erant, templóque Veneris, quod erat Latio commune præfuerunt. Strab. l. 5. Ἔστι δὲ τὸ Λαουΐνιον ἔχον κοινὸν τῶν Λατίνων ἱερὸν Ἀφροδίτης, ἐπιμελοῦνται δ' αὐτοῦ διὰ προγόνων Ἀρδεᾶται.

Ardotium, Illyrici op. Ptol. hodie *Magonicha.* Nigro.

Arduenna, Galliæ totius maxima ſylva, quæque ab ripis Rheni, finibuſque Trevirorum ad Nervios pertinet, millibuſque amplius quingentis in longitudinem patet, uti deſcribit & æſtimat Cæſar lib. 6. de bello Gall. cap. 29. Gallicè *La foreſt d' Ardenne*, cujus magna pars in ditione Leodienſi, in duc. Lucemburgenſi, & in Eyfaliâ regione perſeverat.

Arebrigium, pagus Salaſſorum ultra Auguſtam Prætoriam in Alpibus Graiis, *Burus de la Duile*, Simlero teſte. Aliis *E-*
renburus

renburus pagus ejuſdem tractûs, quod magis probatur.

Areburgium, vicus inter Treviros & Coloniam Agrippinam, *Arensburg* Simlero.

Arecomici, pop. Gall. Narbon. Volſcis proximi; *Aricomii* Ptolemæo, *Aricomiſcii* Straboni, quorum urbs eſt Nemauſus, Gallicè *Avignon*, aliis *Niſmes*.

Aredate, Auſtriæ op. Ptol. *Lintz* hodie dicitur.

Arelatum, urbs nobilis Gall. Narbon. *Sextanorum Colonia* Plinio, quòd è ſextâ legione milites coloni eo deducti ſint, quam Strabo ad Rhodanum ſitam ampliſſimo emporio inſignem eſſe ſcribit. *Multarum civitatnm decus* vocat Marcellinus. *Conſtantia* olim à Conſtantino Imp. denominata eſt, uti docet Auſonio ſuo Scaliger. *Mamiliaria Colonia* dici putabatur in vet. Inſcriptione, teſte Ortelio. Ubi tamen Pontanus *Mamillaria* legendum ariolatur; quia Feſtus Avienus in *Ora maritima* ait *Arelatem* dictam incolis olim Græcis *Thelinen*, quod quid aliud quàm *Mamillaria*? θηλὴ n. *mamilla*. Verſus Avieni ſic ſe habent.

Arelatus illic civitas attollitur,
Theline vocata ſub priore ſeculo
Graio incolente.——Cauſa ejuſce appellationis duplex; Forma urbis, & rerum omnium, annonæque præſertim ſingularis ubertas. Hunc fortaſſe reſpexit Auſonius *Gallulam Romam* nuncupans. Sic n. ille in Catalogo.

Gallula Roma Arelas, quam Narbo Martius, & quam
Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.

Roma n. ſonat *mamilla*. Ab illâ *rumâ* dicti *Romulus* & *Remus*. Plut. Feſt. *Arelate* Straboni dicitur, hodie *Arles*. Reges olim habuit; Poſtremus eorum nomine Boſo, cùm Epiſcopo, quòd ſe non expectaſſet in nocte Nativitatis Domini, alapam impegiſſet, ab Othone Imp. regno exutus in cœnobium detruſus eſt, ex quo tempore regnum Arelatenſe ceſſavit, & Romano Imperium adnexum eſt. De nominis origine Bochartus. *Laith*, inquit, Britannis eſt *humiditas*, planè ut Ebræis לחות, *Lauth*; unde *Arelates* nomen Camdenus ita deducit, *Arelate celeberrima Galliæ urbs ſolo uliginoſo, & humido poſita ab ipſo ſitu nomen ſumpſiſſe videtur*. *Ar. n. Britannis ſuper, &* laith *humidum ſignificat*.lon.25.29.latit.42.45.

Aremorica, Gall. reg. quæ nunc Aquitania. Plin. 4. 17. pop. *Aremorici*. Dalechampius v. apud Plin. legit *Arecomica*, quæ *Armagnac* Marliano.

Aremorica, La Bretagne, Gall. prov. Vide Armorica.

Arenacum, *Arnheim*, urbs Geldriæ in ea parte, quæ Velavia dicitur, 2. Leuc. à Noviomago in Bor. quot à Doesburgo in occ.

Arensberga, urbs Weſtphaliæ ad flu. Ruram, 4. Leuc. à Lippia in occ. 11. à Col. Agrip. in ort. æſtivum.

Arensburgum, op. præcipuum inſ. Oſiliæ in mari Baltico, 8. mill. Germ. ab ora proximiori Livoniæ, & 18. à Riga in Septentrionem.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ita dictus, ubi primum judicium capitis actum fuiſſe ſcribit Plinius. *Areum judicium* dixit Tacitus An. 2. Juvenali *Martis curia* dicitur.

Ergo occulta leges ut Curia Martis Athenis.

Non tamen id κτ' λέξιν ſonat, ſed *Martis collem, ſaxum, ſive rupem*. Heſychius. Ἄρειος πάγος, ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῇ Ἀκροπόλει. E Stephano dicimus, Areopagum fuiſſe Ἀκρολήειον Ἀθήνησιν, quem vide. Quid ageretur in *Areopago* docet Jul. Pollux lib. 8. ubi de magiſtratibus Athenienſium. Vide Voſſium in *Areopago*, & imprimis eruditiſſimum Jo Meurſium ſing. lib. de ſenatu Areopagetico.

Areopolis, Arabiæ civitas, quæ & *Moab* & *Ariel*. Palæſtinæ urbs eſt Hieronymo, *Rhabathmonæ* Stephano, qui eam in Arabiâ ponit, *Rhabathnia* Ptolemæo eſt in Arabiâ Petræâ. Populi *Areopolitæ*, long. 68.30. lat.30. 30.

Areſtæ, Indiæ pop. quos *Adreſtas* Juſtinus vocat lib. 12. ubi tamen MSS. omnes *Areſtas*. Et ſic quoque Lucan.3.

Tunc furor extremos movit Romanus Areſtas.

Ubi alii *Oreſtas*, *Oloſtras*, aut *Areſdas*. Grotius tamen *Oretas*. Sunt n. proximi Carmanis (inquit) Ὠρεῖται, apud Strab. lib.15. Sed poeta primam ſyllabam corripuit, eâ licentiâ, quam in voce *Orion* uſurpari cernimus. *Præſtos* vocat Qu. Curtius malé.

Aretas, *Lipuda* Barrio, flu. M. Græciæ per fines Crotoniatarum, apud Crimiſſam op. fluens, & in mare Ionium ſe exonerans.

Arethon, qui & *Arachthus*, vulgò *Smagmamuriſi*, flu. Epiri juxta Ambraciam, in fin. Ambracium fluens.

Arethuſa, vel *Arethiſſa*, Ἀρσήνη, Strab. lac. Armeniæ maj. in quo nihil mergi poteſt. Plin. *Per hunc Tigris flu. tam impetuoſo curſu fluit, ut nec lacus Tigri, nec Tigris lacui admiſceatur.*

Arethuſa, flu. Siciliæ apud Syracuſas, in quem Alpheum, flu. Elidis ex Peloponneſo occultis ſubter mare cuniculis fluere poetæ fabulantur. Virg. Ecl. 10.

Extremum hunc Arethuſa mihi concede laborem.
Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Idem lib. 3. Æn.

——*Alpheum fama eſt huc Elidis amnem*
Occultas egiſſe vias ſubter mare; qui nunc
Ore, Arethuſa, tuo Siculis confunditur undis.

Arethuſa, fons circa Smyrnam. Item Chalcidis Eubœæ, ut & Ithacæ, & Bœotiæ prope Thebas. Heſychius. Ἀρέθουσα, κρήνη ἐν Ἰθάκῃ, καὶ ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾗ ὁ ἐν τῇ Ἤλιδι ῥέων ποταμὸς Ἀλφειὸς ἀργύρειον κομίζειν νενόμισται. Didymus octo fontes hujus nominis memorat, ut epitheton eſſe putetur cujuſcunque fontis, ab irrigando. Stephanus, Ἀρῶ ἐστὶ ποτίζω, ὃ τὸ ἄρδω παράγωγον, ἐκ τούτου ἀρέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω, ἀφ' οὗ πᾶσα κρήνη ἐπιθετικῶς οὕτω καλεῖται. Item locus Syriæ munitus juxta Emeſſam, Strabo. Item Amphaxidis reg. in Macedoniâ op. ad ſinum Strymonicum, *Tadino* hodiè, niſi fallat Pinetus. Vide Valeſium ad Am. Marcel. pag.334.

Aretinum, Tuſciæ urbs, colonia Romanorum, *Arrhetium* Ptolemæo. *Aretium* Silio. Itali nunc vulgò *Arezzo* vocant. Ejus urbis mœnia alta fuere. Silius Ital. lib.5.

——*Pœnus nunc occupet altos*
Areti muros, Corythi nunc diruat arcem.

Ubi alii *Arreti*. Et ſane omnes antiquæ Inſcriptiones (notante Cluverio) geminum r habent. Vaſa ejuſdem non magno pretio apud veteres. Mart. lib.1.54.

Sic Aretinæ violant cryſtallina teſtæ.

Idem eorundem meminit lib.14.

Aretina nimis ne ſpernas vaſa monemus.

Opidani Diodoro ac Dionyſius Halicarn. Ἀῤῥητῖνοι. Stephanus. Ἀῤῥήτιον, πόλις Τυῤῥηνίας, Τὸ ἐθνικὸν Ἀῤῥητῖνος. Strabo lib. 5. Μάλιστα δ' ἐστὶ μεσογαία τὸ Ἀῤῥήτιον πρὸς τοῖς ὄρεσιν, ἀπέχει γοῦν τῆς Ῥώμης χιλίους σταδίους. Long.34.49.lat.43.00.

Areva, citer. Hiſp. flu. *Ereſma*, nunc appellari credit Navagierus in ſuo Itineratio Italicâ linguâ ſcripto.

Arevacæ, Hiſp. Tarracon. pop. Ptol. *Arevici* Plinio Ἀρουάκκοι Appiano. Hoc tempore eorum urbem *Marveſia* dici, ex ejus antiquis ruinis colligit Car. Cluſius. Eſt tamen in hoc tractu pagus, qui antiquum nomen retinere videtur. Navagierus *Arivalo* urbem habet, quam credit antiquum Arevacorum nomen retinere. Long.16.00. lat.41.35.

Argæus, Cappadociæ mons, quam ab unâ parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Maxata Cappadocum metropolis ſubjacet. Equorum paſcuis olim nobilis fuit. Claud. in Ruffin. lib.2.

——*Jam paſcua fumant*
Cappadocum, volucrumque parens Argæus equorum.

Et in lib. de laudibus Serenæ——*Delectus equorum*
Quos Phrygiæ matres, Argæaque gramina paſtæ
Semine Cappadocum ſacris præſepibus edunt.

Idem de equo Honorii.

Seu te Cappadocum gelidâ ſub valle natantem
Argææ lavere nives——

Et de equo Arcadii.

Sive illum Armeniis aluerunt gramina campis
Turbidus Argæâ ſeu nive lavit Halys.

Nemeſianus. *Cornipedes igitur lectos det Græcia nobis,*
Cappadocumque notas referat generoſa propago
Argæa. Suidas. Ἀργαῖον, τὸ Καισαρείας ὄρος.

Arganthonion, mons Cii, ὄρος Κίου, inquit Schol. Apollonii ad illud lib.1. Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος, προχοὰς τε Κίοιο.

Argantomagum, ſive *Argentomagum*, op. Gall. in finibus Buturigum, vulgò *Argenton*. Long. 22. 06. lat. 46. 05. Alterum, quod in Martyrol. *Argentomackum* legitur, vulgò *Argentan* in Neuſtriâ, ſive Normanniâ inter Sagium, & Falleſiam paulo ſupra 3. Leuc. interſitum, haud obſcurum opidum. Long.21.00. lat.49.44.

Argaricus, ſinus Indiæ intra Gangem. Ptol. *Golfo di Bengala* Mercatori.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argivorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib. 4. de L.L. Reliqua urbis loca olim diſcreta, cùm Argeorum ſacraria in 27. partes urbis ſint diſpoſita. Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argivo Romam venerunt & in Saturniâ ſubſederunt. Apud Feſtum vero legendum eſt *Argei*, ut apud Varronem, Plutarchum, Ovidium, & alios legitur. In lege Flaminiâ; *Quum eas ad Argeos neque caput comito, neque capillum depertito.*

Argelia, Germ. urbs. Ptol. *Torgaw* Petro Apiano in Saxoniâ. Long.35.00. lat.51.30.

Argennum, promontorium Joniæ, inter Clazomenas, & Erythras, proximas urbes, à quo Chios inſ. 60. tantum ſtadiis abeſt. *Capo Stellaro* Sophiano. *Capo bianco* Nigro. Alterum Siciliæ promontorium, *Capo di S. Aleſſio* Fazello, cum caſtro

nomen

nomen antiquum ſervante, in orâ ad ort. à Meſſanâ 25. m. p. à Tauromimo 6. Denique tertium Lesbi promontorium, teſte Strabone.

Argentanum, urbs Brutiorum mediterranea, in Calabriâ citer. Hodie *S. Marco*, teſte Barrio.

Argentarius, mons Tuſciæ in orâ auſtrali, in mare, inter portum Herculis & Telamonis excurrens; de quo Rutilius vetus poeta, lib. 1. Itinerarii.

Tenditur in medias mons Argentarius undas.

Argenteola, Aſturiæ urbs in Hiſp. Ptol. *Argentiolum* Antonino. Hodie *Medules*, teſte Moletio.

Argenteus, Gall. Narbon. flu. in Provinciâ, inter Olbiam, & Forum Julii in mare exiens. *Argentius* Ptolemæo. Hodie *Argentine* Pineto, *Argenton* vero Villanovano. Alter vulgò *Argent*, in Rhodanum influens, ſeparanſque comitatum Venuſinum à Provinciâ reliquâ.

Argenteus mons, *Sierra Segura* Floriano, *Sierra de Alcaraz* Cluſio, mons Hiſp. Tarrac. unde Bætis effluit. Forte Tugienſis ſaltus Plinii, ex eo enim Bætin oriri ſcribit. Appellatur etiam *Argentarius* Avieno. Vide Boch. de Phœn. col. p. 666.

Argentomagum, vide *Argantomagum*.

Argentoratum, vulgò *Strasburg*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum, Alſatiæ caput, libera, & epiſc. ſub archiep. Moguntino, inter Baſileam ad Auſt. & Spiram ad Sept. Hic Alemanni à Juliano primùm, poſtea à Gratiano Auguſto ad 30. millia cæſi. *Argentina* poſterioribus dicitur, horologio mirâ arte fabricato inſignis. Long. 29. 26. lat. 48. 25.

Argentuaria, & *Argentaria* Aurelio Victori, hodie, teſte B. Rhenano *Horburg* dicitur, op. Germ. ſup. ad Ellum flu. Rhenum verſus, jam exciſum, ex quo Colmariam illi ſucceſſiſſe ferunt. Argentuariamque novam dici.

Argi, Græciæ civitas, Junoni in pretio, Livius lib. 34. *Junoque regina, cujus in tutelâ Argi ſunt.*
Virg. Æn. *Veteriſque memor Saturnia belli*
Prima quod ad Trojam pro charis geſſerat Argis.
Sil. lib. 1. *Hic Juno ante Argos*, &c.
Hinc illa dicta Argiva: Mem. Strabo lib. 6. Fani cujuſdam in Lucaniâ ab Jaſone poſiti *Junoni Argivæ*; & ex eo Plin. l. 3. c. 5. Num. Neronis: ῞ΗΡΑ ᾿ΑΡΓΕΙ͂Α, Virgil. Æn. 3.
Junoni Argivæ ſacros adolemus honores.

Argia, Peloponneſi regio. Ptol. Hodie *Romania* dici putatur. Suidas. Ἀργεία, ἡ Ἥρα, καὶ ἡ τῶν Ἀργείων γῆ.

Argidava, Daciæ op. Ptol. *Argiſch* hodie, teſte Lazio in Valachiâ apud fines Tranſylvaniæ. Long. 48. 45. lat. 48. 5.

Argila, urbs Cariæ. Stephanus. Item op. Mauritaniæ à Portugalliæ rege expugnatum A. D. 1472. vulgò *Arzilla*.

Argiletum, locus Romæ juxta Palatium, ubi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum. Martialis.
Argelitanas mavis habitare tabernas.
Idem 1. 118. per tmeſin.
Argi nempe ſoles ſubire letum.
Et lib. 2. ep. 17.
Argique letum multus obſidet ſutor.
Dictus ab Argo Argivorum duce, qui ab Evandro hoſpitio exceptus, cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, ab Arcadibus, inſcio Evandro, occiſus eſt; cui poſtea rex tumulum erexit, quem de nomine ejus *Argiletum* vocavit. Virgil. 8. Æn.
Nec non & ſacri monſtrat nemus Argileti
Teſtaturque locum, & letum docet hoſpitis Argi.
Alii dictum putant, quaſi *Argilletum*, ab *argilla*, h. e. cretâ, cujus eo in loco magna erat copia. Utramque opinionem refert Varro lib. 4. de L. L. his verbis. *Argiletum ſunt, qui ſcripſerunt ab Argo, ſeu quod is huc venit, ibique ſepultus ſit: alii ab argilla, quod ibi hoc genus terræ.*

Argippei, pop. inter Sauromatas. Herod. lib. 2. ab ipſâ nativitate calvi, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono, ex arboribus victitantes. Hi, cùm arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur injuriâ, quòd ſacri putentur. Iidem finitimorum controverſias dirimunt, & ad ſe confugientes ab injuriâ tuentur.

Argita, flu. Hiberniæ in orâ Sept. *Banney* Ortelio, *Swilly* Camdeno, cui magis fidendum.

Argivi, populi Græciæ, ab Argis dicti, quorum eſt frequens mentio apud poetas. Heſychius. Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες. *Argivi* autem furacitatis olim ita notati ſunt, ut ab illis adagium ortum ſit, cujus mem. Suidas. Ἀργεῖοι φῶρες, ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Contra *Argivo clypeo dignus* apud Zenodorum, ἐπὶ τῶν αἰδημόνων καὶ εὐγενῶν. Nam apud Argivos pueri incorrupti & puri clypeos priſco more geſtabant. Ἀργείους ὁρᾷς apud Suidam παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτενῶς, καὶ καταπληκτικῶς ὁρώντων. Argivi etiam male apud veteres audiebant, tanquam Sycophantæ & calumniatores. Inde proverb. apud Diogen. 2. 79. Ἀργεία φωρά, ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι φιλόδικοι.

Argos, vetus ac nobilis urbs Achaiæ in Argolide, quod etiam *Argos Hippium* dicebatur, ab equorum præſtantia. Horat. Carm. 1.
Aptum dicit equis Argos, diteſque Mycenas.
Quem verſum ab Homero mutuatus eſt, apud quem
Ἄργεος ἱπποβότοιο & alibi πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Item *Argi* pl. num. Hor. ——*Thebis nutritus an Argis:*
Virg. 2. Æn. *Si patrios unquam remeaſſem victor ad Argos.*

Argos, Peloponneſi civitas, juxta Athenas. Hujus rex primus Phoroneus fuit, dicta ab *Argo* rege, uti ſcribit Auguſt. lib. 18. de Civ. Dei. Hodie *Argo* dicitur. Long. 48. 50. lat. 38. 18.

Argos, Theſſaliæ op. quod *Pelaſgicon* dicunt à Pelaſgis. Lucan. lib. 6.——*Ubi nobile quondam*
Nunc ſuper Argos arant.
Vulgò *Armiro*, long. 48. 45. lat. 40. 20. Etiam ipſa Theſſalia *Argos Pelaſgicum* appellata eſt apud vett. Strabo lib. 9. Item pro totâ Græciâ aliquando ſumitur. Lucan. lib. 10.
——*Quantum impulit Argos*
Iliacaſque domos facie Spartana nocenti.

Argos, cognomento *Amphilochium*. In Epiro eſt, inter Ambraciam, & Caſſiopem occurrens, in finibus Acarnanum. Vide Voſſ. ad Melam pag. 158. Long. 46. 50. lat. 39. 45.

Argos, Apuliæ op. à Diomede conditum, quod inde *Argyripam*, & poſtremò *Arpos* vocarunt. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 12.

Argous portus, vulgò *Porto ferraro*, portus Æthaliæ; ſeu Ilvæ inſulæ maris Tyrrheni. Paulus Jovius.

Argyre, extra Indi oſtium inſ. metallorum fœcunda. Mela, 3. 7. *Ad Tamum inſulam eſt Chryſe, ad Gangem Argyre; altera aurei ſoli, (ita veteres tradidere) altera argentei: atque ita ut maximè videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula eſt.* Idem habet Solinus, cap. 55.

Argyripa, op. Apuliæ Dauniæ, à Diomede conditum, *Argipana* Polybio dicta. *Arpi* Cic. Ptol. & aliis. Virg. Æn. 11.
Ille urbem Argyripam patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Iapygis arvis.
Ovid. Met. 14.—*Ille quidem ſub Iapyge maxima Dauno*
Mœnia condiderat, dotalique arva tenebat.

Argyrutum, Illyrici urbs. Ptol. *Argyruntum* Plinio. *Scriſſia* Nigro. *Novigrad* Moletio, *Obravazo* Raguſæo.

Aria, Aſiæ reg. hodie *Corazan*; Item lacus, urbs & flu. ejuſdem reg. Ptol. Item una è Satrapiis Indiam terminantibus. Mela 1. 2. *Indis proxima eſt Ariane, deinde Aria.* Ubi Voſſius, *Ariam hic*, inquit, *non rectè collocat, tanquam ſi litoralis eſſet regio.* Hoc miror neminem hic reprehendiſſe, illud vero ei vitio vertiſſe, quòd *Ariam* & *Arianem* diverſas faciat, cùm tamen in eo prorſus nihil commiſerit. Verum operæ pretium hic eſt paucis oſtendere, quamnam veteres differentiam inter *Arios* & *Arianos* poſuerint, quoniam hæc res multos eruditos in errorem egit. Ὁ πάνυ Salmaſius aliquot locis eos diſtinguit, alibi vero eoſdem eſſe affirmat in Plinianis. Verum ita res ſeſe habet. *Aria* regio ſemper dicta fuit illa tantum portio terræ, quæ ad *Arium* flu. erat ſita, *Arii* vero qui illam inhabitabant. Non tamen uſque ad tempora Alexandri M. & ſucceſſorum ejus, verum etiam multis ſeculis poſtea *Ariæ* iidem fuere termini, quos Ptolemæus & alii huic adſignant. Scio quidem Herodotum & Pauſaniam narrare, Medos dictos fuiſſe *Arios* ante adventum Medeæ; verùm id nihil ad rem facit, etiamſi verum ſit: & forſan fabella eſt. Imò auſim affirmare eſſe fabellam, cum Medi jam ab ipſo ſtatim initio ita ſint dicti, nec ullum aliud nomen habuerint. *Ariane* verò longe alia eſt. Nomen id inauditum ante tempora Alexandri. Verum poſtquam ab Ariis ſubacti fuere Bactrii, Gedroſii, Sogdiani, aliæque complures gentes, factum eſt, ut pleræque iſtæ regiones, Ariorum dicerentur provinciæ. Plinius itaque Gedroſos, Arachotas, & Paropamiſadas vocat Ariorum ſatrapias. Quod non ita interpretandum, uti Salmaſius interpretatur, tanquam ſi Plinius omnes hos populos *Arios* vocaret, ſed quod eſſent in ditione *Ariorum*. Nemo unquam ullam ex his gentibus ſub *Ariorum* nomine comprehendit. *Arii* tantum unius reg. incolæ dicuntur. Longe alia eſt *Ariana*. Illa enim extenditur ab Indo flu. uſque ad os ſinus Perſici. Comprehendit vero præter ipſam *Ariam*, has quoque regiones, Gedroſiam, Drangianam, Arachoſiam, Paropaniſum, Bactrianam, Sogdianam, Parthiam, Carmaniam, & ſi quas alias regiones ſubegerunt aut Menander, aut alii, vel ante, vel poſt illum, Ariorum duces. *Arii* itaque nomen unius tantum regionis, *Ariane* vero continet totum Ariorum imperium. Item *Aria* Περσικὴ χώρα Stephano, qui eam quoque Thraciæ antiquum nomen fuiſſe perhibet.

Aria, Ponti Euxini inſ. *Farnaſia* Pineto, Apollonius autem

& Ar-

& Arrianus in Periplo Ἀρητιάδα eam vocant. Mela 2. 7. *Non longe accolitur Aria, quæ Marti ſacrata (ut fabulis traditur) tulit aves cum ſummâ clade advenientium, pennas quaſi tela jaculatas.* Ubi Voſſius; Ita repoſuit Hermolaus Barbarus, cùm prius legeretur *non longè Acoliſaria*, quemadmodum omnes etiam quotquot vidi, manu exarati codices. Legendum verò *Non longè à Colchis Aria.* Stephanus Ἄρηος νῆσος, πρὸς τοῖς Κόλχοις ἐν τῷ Πόντῳ, Σχύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἄρηος ἐξ ἑνὸς τοῖν δυοῖν παρηγμένων. Quaſi v. ἐθνικὸν Ἄρηος non ſit potius ab Ἄρης. Verum neſcivit Stephanus, ita quoque appellatam fuiſſe hanc inſulam. Poſſit & legi nullius literæ immutatione, *Non longè à Colis Aria.* Nam & Coli in hoc tractu, quorum regio Κωλική, cujus jam ſuperius meminit Mela. Nec eſt quod quiſquam exiſtimet Colis hic locum non eſſe, quòd ſi longius abſint Septentrionem verſus, cùm & Plinius hoc loco Colicam recenſeat, 6. 5. *Subjicitur Ponti regio Colica, in quâ juga Caucaſi ad Riphæos montes torquentur.* Et hic pro *Colica* repoſuerunt *Colchicam regionem*, contra fidem veterum exemplarium. Quod ſi verum eſt Colos inhabitaſſe τὰ ὑπώρεια τοῦ Καυκάσου, utì ait Hecatæus apud Stephanum, & Caucaſi extrema juga dicta ſint Κωλικὰ ὄρη, jam rectè dixerit Mela *Ariam eſſe Colis vicinam*, cùm montes huic inſulæ oppoſiti, Caucaſi ſint appendices. Porro Aria Plinio eſt Chalceritis, forſan ab avibus, quas χαλκήρεις, σιδηρόπτερους, & σιδηρόνυχας fabulantur.

Arianda, Cariæ urbs. Mela 1. 16. Atqui *Caryandam* illic legendum ait Iſaacus Voſſius, quem ſis vide.

Ariani, vel *Arieni*, Aſiæ populi. Dionyſ. verſ. 714.

Καυκασίας κνημῖδας Ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν.

Ita verſum hunc in antiquis exemplaribus ſcriptum inveniri ex Euſtathio conſtat: ipſe autem copulam interponi voluit, ut legeretur Ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν, ac de diverſis montibus, aliis Caucaſiis, aliis Arianorum, intelligeretur. Sed cur Arianos Ἐρυθραίους vocat? Non à colore certè (quod ſenſiſſe videtur Hen. Stephanus, dum *rubeos Arianos* hic reddit) ſed quod *Erythræum mare* fines eorum pertingerent. Arianam ſc. latè ſumunt veterum plurimi, non tantum Ariorum regionem ſtrictè ſumptam, verum & alias vicinas regiones ſub eo nomine complectentes. Vide Guil. Hill. ad locum.

Arianthe, op. Oenotriorum in Calab. citer. ad flu. cognominem, apud Ninæam, ſive, ut nunc dicunt, op. S. Donati, inter Balbiam, & Artemiſium 4. mil. p. diſſitum. *Folone*, teſte Barrio. Sed potius *Arenda* videtur op. ejuſdem reg. inter Frigidum & Agellum.

Arianum, *Ariano*, urbs Hirpinorum in regno Neapolit. & Principatu ulter. 25. m. à Luceria in Auſt. & 12. à Benevento ad radices Apennini.

Ariarica, op. Sequanorum in Burgundiæ Com. à Veſontione 16. m. p. Urbam verſus, inde 24 diſtantem.

Ariaſpe, *Gobinau*, ut aliquibus videtur. urb. Drangianæ, olim præcipua, in occ. vergens Ariam verſus. Al. eſt *Callatia*, op. Perſidis, ad flu. Salum. 20 mill. à *Gobinau* in ort.

Aricia, Latii op. poſt Albanum montem in viâ Appiâ, ab Hippolyto Theſei filio conditum; ita dictum ab *Ariciâ* nobili Atticæ fœminâ, quam idem fertur adamaſſe. In agro Aricino præſtantiſſimi proveniebant porri, de quibus Columella, lib. 10.

Brutia quæ tellus & mater Aricia porri.

Mart. lib. 11. *Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.*
Quod ait *nemoralis*, in eo non ſolus eſt. Ovid. Faſt. 6.

Inſpice quos habeat nemoralis Aricia Faſtos.

Lucanus lib. 6.

Parvus Mycenææ quantum ſacrata Dianæ
Diſtat ab excelsâ nemoralis Aricia Româ.

Ejus clivo recumbebant mendici. Mart. 2. 19.

Debet Aricino conviva recumbere clivo,
Quem tua felicem, Zoile, cœna facit.

Idem 10. 68. *Durus Aricinâ de regione pater.*
Et 12. 32. *Migrare clivum crederes Aricinum.*
Juvenalis Sat. 4.

Dignus Aricinos qui mendicaret ad axes.

Perſius Sat. 6. ——— *Accedo Bovillas,*
Clivumque ad Virbi. ———

Hoc eſt, ubi Virbius, i. e. Hippolytus colebatur. De ſitu Ariciæ ita Strabo lib. 5. Μετὰ δὲ Ἀλβανὸν ὄρος Ἀρικία ἐστὶ πόλις ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ, στάδιοι δ' εἰσὶν ἐκ τῆς Ῥώμης ρξ, κοῖλος δ' ἐστὶν ὁ τόπος, ἔχει δ' ὅμως ἐρυμνὴν ἄκραν, id eſt, *poſt Albanum montem in viâ Appiâ, urbs eſt Aricia, 160. ſtadia à Româ, ſitu concavo, arce tamen edita, & naturâ loci munita.* Ubi in numero ſtadiorum ingens eſt, non dixerim Strabonis errorem, ſed exſcriptoris mendum. Dionyſ. enim lib. 6. 120 ſtadia tantùm numerat: Συνέγγυς ὄντων, inquit, ἀλλήλοις ἀγχοῦ πόλεως Ἀρικείας, ἣ διέχει σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι τῆς Ῥώμης. Eundem ſtadiorum numerum habet Philoſtratus de vitâ Apol. 3. 12. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει φιλοσοφίας οὔσης, ἔτυχε προσιὼν τῇ Ῥώμῃ ὁ Ἀπολλώνιος, σταδία δ' εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἀπέχων ἐνέτυχε τῷ Φιλολάῳ τῷ Κιτιεῖ περὶ τὸ νέμος τὸ ἐν τῇ Ἀρικείᾳ. In hâc Oreſtes, oraculo monitus, ſimulacrum Scythicæ Dianæ, quod è Tauricâ regione tranſtulerat, priuſquam Argos peteret, conſecravit. Erat ad hujus templum nemus, quod vocatur *Aricinum*, dicente Ovidio 5. Faſtorum.

Vallis Aricinæ ſylva percinctus opacâ
Eſt locus antiquâ relligione ſacer.
Hic jacet Hippolytus loris diſtractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Aricomici, Gall. Narbon. pop. Vide *Arecomici*. Alii legunt *Aracomici*.

Ariconium, vulgò *Kencheſter*, teſte Camdeno, op. Angliæ mediter. inter Callevam ad ort. 59. & Iſcam ad occ. 32. m. p. Aliis eſt *Hereford*, ſive locus juxta eandem.

Arii, Indiæ pop. Item Arabiæ Plin. nec non Scythiæ Herodoto. *Arios* etiam in Germaniâ ponit Tacitus: *Populi truces*, inquit, *qui inſitæ feritati arte ac tempore lenocinantur, nigra ſcuta, tincta corpora, atras ad prælia noctes legunt: ipsâque formidine atque umbrâ feralis exercitus terrorem inferunt, nullo hoſtium ſuſtinente novum, ac velut infernum aſpectum; nam primi in omnibus præliis oculi vincuntur.*

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pithecuſis, juxta Tyrrhenos, ubi Typhœum terrâ obrutum in fabulis legimus. Steph. Hom. Iliad. 2.

Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε Διῒ ὣς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Τοὺς Σύρους (inquit Strabo) Ἀρίμους λέγουσιν, οὓς νῦν Ἀραμαίους λέγουσιν, οἱ Ἕλληνες Ἀραμαίους ἐκάλουν, ἢ Ἀρίμους. Quod ut melius intelligatur, ſciendum, qood Orontes Syriæ flu. *Typhon* olim appellabatur, tanquam à Typhone vel Typhœo ibi fulmine percuſſo. Verum eſt Typhœa Cilicem facere Æſchylus & Pindarus; ſed & Cilicia quoque olim pars Syriæ fuiſſe creditur, antequam Syros inde pepuliſſent Phrygiæ populi Cilices. Bochartus. Vide *Inarime*.

Arimaſpi, Scythiæ flu. aureis arenis abundans, cujus accolæ *Arimaſpi* dicebantur, pop Scythiæ Europææ (ubi nunc Ingria & Ducatus Novogradenſis & Pleſcovienſis, in Moſcovia) habentes unum oculum in fronte, qui perpetuò bellum gerunt cum gryphibus, aurum & Smaragdum colligentibus. Plin. 7. 2. *Haud procul ab ipſo Aquilonis exortu, ſpecuque ejus dicto quem locum Geſclithron appellant, produntur Arimaſpi, quos diximus, uno oculo in fronte media inſignes, quibus aſſidue bellum eſſe cum gryphibus, ferarum volucrum genere, quale vulgo traditur, eruente ex cuniculis aurum, mirâ cupiditate & feris cuſtodientibus, & Arimaſpis rapientibus, multi, ſed maximè illuſtres Herodotus & Ariſtæas Proconneſius ſcribunt.* Herodotus quidem Γρῦπας χρυσοφύλακας memorat. Plautus v. *Picos* vocat. Sic enim ille Aululariâ. 4. 8.

Picos divitiis, qui aureos montes colunt
Ego ſolus ſupero.

Inde Nonius: *Picos eſſe veteres voluerunt, quas Græci* γρῦπας *vocant*. Lucan lib. 3.

——————*Auroque ligatas*
Subſtringens, Arimaſpe, comas.

Idem lib. 7. *Quódque legit dives ſummis Arimaſpus arenis.* Dionyſius *Arimaneas*, vel *Arimanios* vocat. Æſchylus v. μόνωπα στρατὸν, id eſt, *unoculum exercitum*, quòd ſagittarii cùm ſint optimi, alterum inflectunt oculum, ut à parvulis aſſueti, altero melius cernant, unde etiam nomen adepti ſunt: nam *Ari* Scythicè *unum* ſig. & *maſpos oculum.* Hinc Ariſtides rhetor ſalſo mordacique dicterio Philippum altero oculo captum μονομμάτους Arimaſpos cognatos eſſe dicebat. Fallitur vero author noſter, ſi *Arimaneas* apud Dionyſ. pro nomine proprio habeat. Ἀρειμανέας quidem vocat, hoc eſt, *Marte furentes*, ſive *bellicoſos*; epitheton vero illud commune eſt, ut alibi apud eundem poetam.

———Ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν.

Quod etiam Horatius expreſſit. Carm. 2. 16.

Otium bello furioſa Thrace.

Quòd autem addit *Ari* Scythicè *unum* ſig. &c. habuit ex Euſtathio. Aliter tamen Herod. lib. 4. Ὀνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς. Ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν.

Ariminum, urbs vetus in Flaminiâ, juxta Rubiconem flu. Galliam à Flaminiâ ſeparans. Lucan lib 1.

Vicinumque minax invadit Ariminum———

Strabo Umbrorum dicit eſſe coloniam, ſicut & Ravennam. Hæc prius à Cæſare occupata bello Civili initium dedit.

Fuit

Fuit autem ædificata, Sempronio, & Appio Claudio Coſſ. Eam Octavianus ampliavit, & à Liburnis dirutam Diocletianus repoſuit, eiſque devictis arcum triumphalem in eâ extruxit. Hodie *Rimini* dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. 2. 5. Long. 35. 37. Lat. 43. 51. Item Italiæ flu. *Marida*, vel *Marochia* Leandro. Steph. Ἀρίμινον πόλις Ἰταλίας, ἔστι καὶ ποταμός. Feſtus. *Ariminum à nomine fluminis propinqui eſt dictum*, Plin. 3. 15. *Ariminum colonia cum amnibus Arimino, & Aprusâ; fluvius hinc Rubico.*

Ariſba, op. Troadis, Mitylenæorum colonia, in litore Rhœtæo, ab Achille everſum. Virg. 7. Æn.

Bina dabo argento perfecta, atque aſpera ſignis
Pocula, devictâ genitor quæ cepit, Ariſbâ.

Lucan. lib. 13.

Myſiaque & gelido tellus perfuſa Caico
Idalis, & nimium glebis exilis Ariſbe.

Homerus εὐκτιμένην ac δῖαν vocat. Etymologus. Ἀρίσβη, πόλις ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς Τεύκρου, ἣν ἔγημε Δάρδανος. Item civitas Lesbi. Steph. Et Bœotiæ Suidas.

Arius, flu. Aſiæ inter Indos & Parthos, quæ pars ab hujus flu. nomine *Aria* ſive *Ariana* dicitur. Pop. *Arii.*

Lucan. lib. 3. ——*Hinc fortis Arius,*
Longaque Sarmatici ſolvens jejunia belli
Maſſagetes.——

Ariuſius, ager in Chio inſ. aſper & importuoſus, vinum omnium Græcanicorum optimum ferens, à Plinio & Virgilio *Arviſium* per metatheſin dictum. Strabo. Vide *Arviſium.*

Arizanthi, Mediæ gens Herodoto. *Arkæi* Bocharto Geogr. pag. 345.

Arlape, vulgò *Erla*, teſte Lazio, op. olim, nunc pagus Norici in Auſtriâ apud Danubium, ubi is flu. cognominem excipit apud Pechlarnum op. quod Arlapæ ſucceſſiſſe videtur; flu. verò *Arlape*, ſive *Arlapa* vulgò *Erlaph* dicitur.

Armacha, urbs archiep. Hiberniæ, Ultoniæ metropolis ad Eaugum lacum, à Dublinio Laginiæ Metropoli 55. m. p. in Bor. diſtans. Vulgò *Armagh.* Hujus urbis Archiep. totius inſ. Primas eſt. Long. 12. 19. Lat. 55. 46.

Armageddon, nomen loci Apocalypſ. 16. 16. Vide ſis doctiſſimum Hammondum & eruditiſſimum Cappellum in locum.

Armalchar, Euphrates flu. ab Aſſyriis ita vocatus, & ſig. *regium flumen*, Plin. 6. 26. Lege *Nahar malcha.*

Armena, Paphlagoniæ vicus. Ptol. Steph. Plinio urbs videtur. Incolæ eam, ob frigiditatem loci, muro cinxere, quaſi calidus futurus eſſet; Unde *Armeneno muro cingere*, apud finitimos in proverbium ſtoliditatis verſum eſt: qui locus *Carini* nunc dici videtur.

Armenia Major, Turci *Turcomaniam* vocant. Perſis *Thoura*, *Emnoe* vel *Aremnoe* dicitur, *Zelbecdibes* autem Neſtorianis, regio Aſiæ notiſſima, & ingens, ultra Euphratem à Cappadociâ & Armenia minore eam ſeparantem, uſque ad Mediæ limites in ort. extenſa, inter Iberiam ad Arctos, & Meſopotamiam ad Meridiem perſtricta. Nomen ab *Armeo*, vel *Armenio* Jaſonis comite habere fertur. Populi *Armenii.* Probabilius etymon vide apud Bochartum in Phalege p. 22. Nonnullis *Armenia* dicitur qu. *Aramia*, ab *Aram* filio Sem. *Aram* autem ſig. *elatus*, unde *Armenii* quaſi *ſublimes.* Vel à montibus quibus hæc regio cingitur, nam *Ar* mons eſt; unde & *Ararat* vocatur.

Armenia minor, *Anaduole*, teſte Nigro, & alicubi *Pegian*, teſte Caſtaldo, & ubi Colchorum fines attingit, *Acoionlu*, ut Leunclavius ſcribit, regio Aſiæ inter Cappadociam ad occ. & ſept. Euphratem flu. ad ort. Syriam & Ciliciam ad auſtr. contenta.

Armenius mons eſt in Armen. maj. juxta Iberûm fines ex quo Phaſis Colchorum flu. oritur, qui *Moſchicus* à Ptol. vocatur. Dionyſius ubi de Phaſi:

Ἀρχόμενος τὸ πρῶτον ἀπ᾽ οὔρεος Ἀρμενίοιο.

Armentarium, vel *Armamentarium*, loc. prope Lugd. Bat. *Roomberg*, teſte Cluverio.

Armentia, *Armenza*, urbs Hiſp. Tar. in Cantabris, olim epiſc. nunc vicus tantùm.

Armentio, *Armaſon*, flu. Galliæ in Burgundia. Oritur ſupra Semurium op. quod alluit, & in Icaunam cadit infra Antiſſiodorum.

Armorica, *la Bretagne*, prov. Gall. Celt. ampliſſima, quæque olim duces habuit proprios. Sed adjuncta fuit regno Galliæ ſub Carolo 8. Rege, cui nupſit Anna Duciſſa, & hæres hujus provinciæ, an. 1488. Vide *Britannia minor.*

Armuria, *Armura* Ptol. *Harmoſa* Arriana, vulgò *Ormus*, urbs Perſidis, regni cogn. caput. Diſtat 350 leuc. Hiſp. ab oſtio Indi flu. in occ. & à Teredone 200. in ort. eſtque in inſulâ circuitus 9. mill. paſſ. & 12. mill. diſtat à continenti Perſiæ, nunc ferè deſerta eſt, & ex ejus ruinis crevit urbs *Gamron* in viciniis, & in proxima continenti Perſiæ.

Arnas, civit. Lyciæ, *Xanthus* poſtea dicta. Steph. Alia Umbrorum in Italiâ. Sil. lib. 8.

His urbes Arna, & latis Mevania campis Hiſpellum, &c.

Ptolemæus: Ἄρνα, Ἰσπέλλον, Τοῦδερ, Σπολήτιον, Μηουανία. Pop. *Arnates* Plinio 3. 16.

Arne, urbs Bœotiæ, ſic dicta qu. הר נאה *Harnae*, i. e. *mons amœnus*, Strabo enim ſitum eſſe dicit ἐν ὕψει, *in ſublimi loco.* Homerus eum vocat πολυστάφυλον, *uvis abundantem.* & Nonnus βοτρυόεσσαν, *racemiferam.* Græcorum de ea nugas vide apud Suidam in Ἐς κόρακας, in Scholiaſtem Lycophronis pag. 106. Boch. Item urbs Theſſaliæ à Bœotiis deducta. Heſychius: Ἄρνη πόλις Βοιωτίας, ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας. Alia Meſopotamiæ, alia Eraſiniorum juxta Thraciam. Steph.

Arnon, torrens Palæſtinæ, inter Amorrhæos & Moabitas fluens, & in mare mortuum ſe exonerans.

Arnus, *Arno*, flu. Tuſciæ ex Apennino M. 15. mill. à Tiberis ortu oriens, ac in mare Tyrrhenum cadens. Ejus mem. Rutilius Itin. lib. 1.

Quam cingunt geminis Arnus & Auſur aquis.

Vide Cluver. Ital. Ant. p. 461.

Arocelum, op. in Celtiberis apud Segontiam urb. *Nodales* Jac. Delgato, al. eſt *Araquil* in Navarra. Populi *Arocelitani* Plinio.

Arpi, urbs Apuliæ, à Diomede condita, quam prius Argos Hippium, deinde Argyripam vocavit. Mart. 4. 55.

Arpis cedere non ſinis diſertis.

Horatium innuit, qui *Lucanus an Appulus anceps*, ut ipſe de ſe loquitur. *Ætolos Arpos* vocat Virgilius.

Arpinum, Volſcorum op. hodie *Abruzzo*, al. *Arpino*, C. Marii, & M. Tullii patria, qui inde Arpinates dicuntur. Juvenal. Sat. 8. de Cicerone:

Hic novus Arpinas ignobilis, & modo Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit ubique
Præſidium attonitis.

Et paulò poſt de C. Mario:

Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro.

Hinc *Arpinæ chartæ* pro Ciceronis libris. Mart. 10. 19.

Hoc quod ſecula poſterique poſſint
Arpinis quoque comparare chartis.

Videtor Cluverius Ital. Ant. p. 1045.

Arrabo, *Narabo* Ptol. *Rab*, urbs epiſc. & flu. qui Danubio prope urb. miſcetur, inter Viennam & Albam Regalem 16. leuc. plus minus. Long. 30. 40. Lat. 47. 57.

Arrianum, *Altenhofen* Lazio, op. Auſtriæ ad Danub. inter Aniſum urb. ad occ. & Grimam op. ad ort. 2. leuc. à Lentiò v. 5. Viennam verſus.

Arribantium, *Wiczittern*, Lazio, al. Novibazar, urbs Myſiæ ſuper. in Dardaniâ (quæ nunc Servia dicitur) qu. novus Mercatus: quæ urbs in via inter Epidaurum, h. e. Raguſiam, & Sophiam verſus Byzantium occurrit, ab urb. S. Sabæ 4. m. p.

Arro, flu. Angliæ. Cadit in Lugum flu. in Com. Herefordienſi.

Arſacia, *Casbin* quibuſdam, urbs Perſiæ pulcherrima & ampla, in prov. *Ayrach*, ubi rex commoratur. Diſtat à Tabriſio 70. leuc. in ort. hybernum, & totidem ab Aſpahamo in Bor. à mari Caſpio 60. circiter. Long. 91. 00. Lat. 39. 35.

Arſamoſaia, urbs fuit Armen. maj. verſus Meſopotamiam, & prope M. Mazium 70. m. p. ab Euphrate in ort. Quid ſit nunc ignoratur.

Arſia, Hetruſcorum ſylva, Romanorum cum Veientibus & Hetruſcis pugnâ celebris. Plutarchus Οὐρσὸν ἄλσος vocat in Publicolâ. Dionyſius autem Halicarn. l. 5. δρυμὸν Ὀρέστου. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 869. Item Ital. flu. Campaniam præterfluens, cujus latitudinem ab uno latere diſterminat, Varo flu. alterum occupante. Plin. 36.

Arſicua, *Hbradiſh*, Sanſoni, op. Moraviæ ad flu. Moravum, 6. leuc. Germ. à Bruna in ort. quot ab Olomucio in auſt. Item urbs Germ. antiquæ in lim. Sarmatiæ ad Viſtulam flu. nunc forſan *Warſow* in Polonia.

Arſinoe, op Cypri triplex, 1. in orâ occid. inter Paphum novam & veterem, *Alfdime* nunc, teſte Steph. Luſignano. 2. in orâ orient. inter Pedalium promont. & Salaminam urb. quæ nunc teſte eodem Luſit. *Famagoſta* nominatur, urbs hâc tempeſtate primaria poſt Nicoſiam: 3. ad Callinuſam prom. orâ Bor. verſus occid. ſolis proxima, *Lec fare* Luſignano, aliis *Criſocu*, & noſtris *Aleſſandretta.* Additur & quarta in mediterr. *Arzes* incolis, ut idem Luſign. vett. non memorata. Item urbs Ciliciæ memorata inter Anemurium ad occid. & Celenderim ad ort. nunc pagus, vulgò *Draganti.* Item urbs

Ægypti, quæ & *Cleopatris* Ptol. & Strab. vulgò *Suez*, & Saracenis *Barraarn*, teſte Pet. Gyllio, urbs Ægyti in intimo ſinûs Arabici, à Peluſio 125.m. p. in ort. Ejus mem. Val. Flac. lib. 5.

——Arſinoen illi tepidæque requirunt
Otia læta Phari, pinguemque ſine imbribus annum.

Long. 63 20. Lat. 29. 10. *Arſinoe* item quæ & *Teucheira* vulgò *Trochara* teſte Marmolio, urbs Cyrenes epiſc. ſub Archiep. Cyrenenſi, una ex 5. urb. Pentapolitanæ reg. inter Bereniceri ad occ. 47. & Ptolemaidem in ort. 26. m. p. Long. 48. 40. Lat. 35. 36. Alia item in Æolià, in Syrià, in Ciliciâ, & alibi, ita ut 14 urbes hujus nominis extare ex vett. monumentis conſtet. Vide Steph.

Arſiſſa, vel *Arjiſſa*, Ptol. in Lat. codd. melius *Areeſa* ut Græcè ſcriptum eſt, Armeniæ maj. palus, *Giocho* ex tabb. recentioribus, aliis *Vaſtan*, cum urbe ejuſdem nominis, quæ in Mediâ cenſetur, à Tabreſio 100. m. p. in occ. In eâ palude graviſſima quæque natant. Plinius.

Artabri, Luſitaniæ pop. qui & *Artabritæ*, ab Artabro vicino promontorio, quod *Nerium* Strab. ac Ptol. hodie *capo de finis Terre, ſeu Fineteree, Capo di Mongio* Petro Medinæ dicitur. Sil. lib. 3.

Jamque Ebuſus Phœniſſa movet, movet Artabrus arma.

Artaca, ſeu *Artace*, Cyzici inſ. mons arboribus plenus, ante quem jacet parva inſ. ejuſdem nominis Strabo 12. Item Mileſiorum colonia in Aſiâ, quam Steph. Phrygiæ civitatem facit: Plinius portum, Ptol. villam vocat. Item caſtellum Bithyniæ. Ptol.

Artacena, reg. Aſſyriæ circa Arbelam, ubi Darium Alexander ſuperavit. Strabo lib. 16.

Artacia, fons apud Læſtrygonas. Tibullus ad Meſſal. lib 4. ubi de Ulyſſe:

Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatemque
Nobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.

Homerus Odyſ. 10.

Ἡ μὲν ἄρ᾽ ἐς κρήνην κατεβήσατο καλλιρέεθρον
Ἀρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον.

Artaunum, *Aurach*, teſte Heroldo, arx Germ. in Sueviâ à Tubinga 2 leuc. in ort. Ulmam verſus. Appiano v. Herbipolis h. e. *Wirtzberg*. Al. autem fuit op. Mattiacorum, forte ubi nunc *Ottenburg*, op. Veteraviæ, fere inter Francof. ad Mœnum & Fuldam.

Artaxata, pl. num. *Artaxia* Tacito, *Artaxiaſata* Straboni, urbs Armeniæ maj. munitiſſima, ad Araxem flu. hodie *Teflis*, Paulo Jovio *Choin* potius videtur; Sed iſta non Armeniæ, at Mediæ urbs eſt. Juvenal. Sat. 2.

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Long. 78. 00. Lat. 42. 40. Item urbs Cappadociæ, inter Cæſaream 24. & Comanam 42. m. p. Anton.

Artemiſia, ſive *Artemita*, inſ. Tyrrhenica, Latinis *Dianium*, vulgò *Gianuti*. Stephani Breviator. Ἀρτεμίσια, νῆσος Τυῤῥηνικὴ παρὰ τὴν Θάλδαν νῆσον, ὡς Φίλων. Scribe παρὰ τὴν Αἰθάλδαν. Imperito exſcriptori ſiquidem notius erat nomen unius Muſarum. Cluver.

Artemiſium, promontorium Eubœæ, cujus mem. Demoſt. pro Cteſiphonte. Suidas. Item lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quaſi *Dianium* dict. Latini *Nemorenſe* dixerunt, unde & *Nemorenſis Rex* Suetonio in Calig. cap. 35. i. e. Sacerdos ejus regionis. Eſt & urbs Oenotrorum in mediterraneis. Item Eubœæ civitas.

Artemita, civitas 500 ſtad. à Seleucia diſtans, ad orientem expoſita. Strabo lib. 15. Item inſ. contra Acheloi flu. oſtium, *Artemia* Straboni. Forte *Artemiſia* Plinii eſt. Item inſ. τῶν Ὀξειῶν νήσων. Steph.

Arteſia, *Artoris*, Gall. Belg. provincia, cujus caput Atrebatum, nunc fere tota ſub Dom. Francorum pace ad Pyrenæos facta; eſtque inter Picardiam & Flandriam.

Artigi, Plin. *Artigis* Ptol. *Athama*, teſte Henr. Coquo, urbs Hiſp. Bæt. in regn. Granatenſ. Long. 17. 12. Lat. 37. 10.

Artobriga, urbs olim, nunc pag. Vindeliciæ in Bavaria, apud Danub. inter Ratiſponam, & Ingolſtadium ad occ. *Veltenburg* Lazio, pag. proximus Artzburgo; *Lebnaw* v. Cluverio, vicus Juravo amni adpoſitus, infra op. *Lauffen* in Territor. Salisburgenſi.

Arucci, Hiſp. Bæticæ, & Hiſpalenſis conventûs urbs. Plin. Ptol. Alii *Aruci* legunt. *Moron* hodie Cluſio vocatur.

Arverna, vel *Arvernæ*, civitas Gall. epiſc. in Aquitanicâ primâ, hodie *Clermont*.

Arverni, pop. Gall. ad Ligerim ſiti. Steph. qui, quòd ſe à Trojanis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt. Lucan. lib. 1.

Arvernique auſi Latio ſe fingere fratres
Sanguine ab Iliaco populi. Les gens d' Auvergne.

Hi, cùm adverſus Cæſarem arma cepiſſent, duce Vercingentorice, ingenti ſuorum clade ſuperati ſunt. Strab. l. 14.

Arviſium, promontorium Chii, generoſiſſimo vini genere nobilitatum. Virg. Eccl. 6.

Vina novum fundam calathis Arviſia nectar.

Sil. Ital. lib. 7.

Tmolus, & ambroſiis Arviſia pocula ſuccis.

Plinius de vinis tranſmarinis, lib. 14. cap. 7. *In ſummâ gloriâ fuere, Thaſium, Chiumque ex Chio, quod Arviſium vocant.* Ἀριούσιον vocant Plut. & Athenæus. Hic Λαΐδι συγγενέσθαι, καὶ πιεῖν οἶνον Ἀριούσιον. Ille, l. 25. χαριέστερος δ᾽ ἐστὶν ὁ Χῖος, καὶ τοῦ Χίου ὁ καλούμενος Ἀριούσιος. Sed & regio etiam Ἀριουσία. Strabo lib. 13. ubi de Chio, Εἶθ᾽ ἡ Ἀριουσία χώρα τραχεῖα, καὶ ἀλίμενος, οἶνον ἄριστον φέρουσα τῶν Ἑλληνικῶν. Phœnicibus (inquit Bochartus) erat הר ראש יין *har-ros-jain*, h. e. *mons præcipui vini*.

Arula, vulgò *le Loir*, flu. qui civitatem Galliæ nomine Caſteldunenſem, Gallicè *Chaſteaudun* alluit.

Arula, apud ſcript. Helveticos flu. eſt Helvetiæ in Rhenum per Bernam & Salodorum fluens, vulgò *Aar*.

Arunda, urbs Hiſp. Bæt. Ptol. vulgò *Ronda*. 11. leuc. à Malagâ in occ.

Aruntina, *Arundel*, caſtr. Angliæ in Suſſexià, comitatûs tit. clara, ad flu. Arontem, vix 3. mill. ab orâ, à Ciceſtria 10. in ort.

Arvonia, & *Arvone*, op. Walliæ principatus, vulgò *Caernarvon*, in lit. maris & freti Menay, ex adverſo inſulæ Moniæ, 7. m. p. à Bangoria in occ.

Arupenum, ſive *Arupinus*, *Aurſperg* Lazio, op. Iapodum in Carniolæ & Corbaviæ confin. à Senia 28. m. p. in Bor. Siſciam verſus ex Anton. Itiner. Sed vel error eſt in num. vel alterum Arupenum eſt. *Aurſperg* enim Labaco urbi finitimum eſt. Pop. *Arupeni*, apud Appianum. Eſt & *Arupinum* op. Iſtriæ marit. *Rovigno* vulgò, inter Parentium ad occ. 15. & Polam ad ort. 13. m. p. *Arupinorum* mem. Tibullus lib. 4.

Teſtis Arupinis & pauper natus in armis.

Arus, *Are*, flu. Angl. in agro Eboracenſi. Oritur in confin. Com. Lancaſtrenſis, & rigatis aliquot opidulis in Abum æſtuarium ſe exonerat.

Aruvii, pop. fuere Gall. ubi poſtea Seſſui, & Vagoritum urbs, quæ nunc *Seez* in Neuſtria, inter Lexovios & Cenomanos.

Arymagdus, flu. Ciliciæ ex Tauro M. in mare inter Anemurium & Arſinoen exiens. *Sequino* Nigro.

Arzamena, regio Tranſtigritana. Vide Valeſ. ad Am. Marc. p. 306.

Arzus, urbs Thraciæ cum flu. cogn. *Chiaurlic* Bellonio. Item urbs Cypri in mediter. olim Arſinoe, teſte Luſignano; *Arces* hodie dicitur.

Aſaborum, *Capo Mochandan* Barrio, Arab. fel. prom. ad fauces ſinûs Perſici contra Armozum promont. Carmaniæ, à quo 15. leuc. abeſt in auſt.

Aſacus, flu. Phthiotidis Heracleam urb. ad Oetæ M. radicem alluens, & in ſin. Maliacum ſe exonerans.

Aſama, flu. Mauritan. Tingit. apud montem Solis in Oceanum ad occ. fluens, *Tenſiſt* Marmolio. Al. autem *Ommirabi* dicitur.

Aſana, *Azanaga*, flu. Libyæ inter quem Jo. Mariana eundem cum Nigro facit.

Aſanca, *Cleppern*, teſte Villanovano, op. Germ. in regn. Polonico.

Aſaphopolis, urbs Walliæ epiſc. vulgò *S. Aſaph*.

Asburtonium, *Aſkburton*, op. Angl. in Devonia ab flu. *Dart*. Diſtat ab Exonia 15. mill. verſus auſt. & totidem à Plimutho.

Asbamea, Cappadociæ fons, de quo Philoſtratus in vitâ Apollonii 1. 4. *Eſt autem circa Tyana, aqua Jovi (ut perhibent) ſacra, quam Aſbamæam vocant. Fons ejus frigidus ſanè ſcatet, ebullit autem non ſecus atque igne calefactus lebes. Hanc juris & juramenti fidem ſervantibus aſpectu placidam, & guſtu dulcem eſſe perhibent, perjuris verò & infidis palam adverſari, &c.* Rhinuccinus, quem hic ſequor, pro *Asbamæam* habet *inextinguibilem*, nullo ſenſu, quaſi ἄσβεστον ὕδωρ legerit pro Ἀσβαμαῖον, neque id mutavit Jacotius. Tamen rectum eſt Ἀσβαμαῖον. Inde enim Suidas Ἀσβαμαῖον, ὕδωρ οὕτω καλούμενον. Et Amm. Marc. lib. 23. *Apud Asbamæi quoque Jovis templum in Cappadociâ, apud opidum Tyana ſtagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus, ſeſeque reſorbens nunquam extra margines intumeſcit.* *Asbamæon* autem Hebraicè eſſet מי שבע *Me-ſeba* vel מי השבע *Mehaſſeba*, h. e. *aqua juramenti*; ut *Beerſeba*, *puteus juramenti*. Sed Cappadoces, quorum Syriſmus erat impuriſſimus, mutato vocum ordine dicebant *Asbamai*, ut Armeni *Tigranocerta*

pro civitate Tigranis, & *Cholobet*, pro Choli domo. Boch.

Asbeſtæ, vel *Asbyſtæ* pop. Libyæ ſupra Cyrenem apud quos vulgatiſſimum Ammonis templum, inter medias arenas conditum eſt. Ptol. Sunt & alii *Aſbyſtæ* apud eundem Ptol. diverſi ab Hammoniis, *Hasbitæ* Plinio. Horum etiam mem. Sil. lib. 2.

Asbyſta, civitas Libyæ. Step. Pop. *Asbyſtæ*, quorum mem. Dionyſius Perieg. verſ. 211.

Ἀσβύσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι πελέθουσι,
Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ, ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ,
Κυρήνη τ' εὔιππος.——————

Plinio & aliis *Asbetæ*, vel *Asbytæ*. Hos laſere vivere falsò dicit Solinus cap. 31. malè interpuncto Plinii codice in errorem ductus, ut contendit Salmaſ. in Plinianis p. 381. qui etiam *Asbyſtarum terræ* partem fuiſſe eam ipſam, ubi Cyrenæi urbem condiderunt, ex Callimacho notat, qui ipſum Cyrenarum ſolum vocat.

——Ἀσβυστίδα γαῖαν.

Aſcalingium, *Hildeſheim*, teſte Irenico, urbs Germ. epiſc. ſub arch. Mogunt. in Saxonia, inter Brunopolim 6. & Hammelam in occ. ad Viſurgim flu. 5. leuc. Sola Pontificiam doctrinam retinuit in tota Saxonia, eſtque ſub dominio Epiſcopi. Alii tamen credunt Aſcalingium fuiſſe op. Dulgibinorum verſus op. *Herworden* in Weſtphaliâ & Comit. Ravenſpergico 9. circiter leuc. Germ. ab Hildeſio in occ.

Aſcalon, Lat. *appenſio*, vel *ſtatera*, ſive *ignis infamiæ*, civitas Palæſtinæ, ſive, ut Joſephus habet l. 5. c. 3. ſuperioris Idumææ. Conditorem habuiſſe legitur Lydum *Aſcalum*, Ita Xanthus refert in Lydiacis apud Stephanum, ὅτι Τάνταλος καὶ Ἄσκαλος παῖδες Ὑμεναίου. Τὸν δὲ Ἄσκαλον, ὑπὸ Ἀκιαμοῦ τοῦ Λυδῶν βασιλέως, αἱρεθέντα στρατηγὸν, εἰς Συρίαν στρατεύσασθαι, κἀκεῖ παρθένου ἐρασθεὶς (lege ἐρασθέντα) πόλιν κτίσαι, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ οὕτως ὠνόμασε. Addit idem haberi in Nicolao Damaſceno. Quod mihi tamen ſuſpectum, quia *Aſcalon* urbs fuit vetuſtiſſima, una è 5 Satrapiis Philiſtæorum in libris Joſuæ & Judicum memoratis. Bochartus.

Aſcania, inſ. maris Mediterranei non procul ab Andro. Eſt & regio Aſiæ, & palus in Troade. Euſtathius. Item Trojæ civitas, quam condidit Aſcanius Æneæ fil. Bithyniæ lacus quoque Ptolemæo, *Iſnick* Caſtaldo, Nigro *Londar* vocatur. At Pet. Gyllius oculatus teſtis eum *Lago de Nicæa* appellat. *Sunonenſis lacus* videtur ab Ammiano Marcellino nominari, lib. 26.

Aſcanius, Bithyniæ flu. per Aſcanium palud. apud Nicæam in ſin. Aſtacenum influens, vulgò *Acſu*. Virg. Geor. 3.

Illas ducit amor trans Gargara, tranſque ſonantem
Aſcanium.

Aſciburgium, urbs Germ. *Aſchburg* Leodio, aliis *Emerich*, vicus Germ. infer. ad Rhenum infra Colon. Agrippinam ad 8. leuc.

Aſcra, vicus Bœotiæ, in aſpero, & ſterili loco, in dextrâ parte Heliconis, Heſiodi patria, teſte ipſo in his:

Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.

Stephano πόλις vocatur. Bocharto autem *Aſcra* eſt אשרה *aſcera*, hoc eſt, lucus ubi ſteriles ſunt arbores. Sanè Heſychius Ἄσκρα, δρῦς ἄκαρπος. Atqui vero in epitaphio Heſiodi lego.

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος.———

Ἀσκρὴ autem Ionicè pro Αἰσχρά, ut innuit Stephanus, dicens hanc vocem eſſe Ἰωνικῶς σχηματισθεῖσαν. Nam Iones interdum κ pro χ ponebant, ut pro δέχομαι, δέκομαι.

Aſcruvium, urbs Illyrici. Ptol. aliis *Aſcrivium*, vulgò *Cataro*. Long. 43. 40. Lat. 42. 36.

Aſculum, op. Apuliæ, memorandum clade illatâ Pyrrho à Curio & Fabricio Coſſ. Dicebatur *Aſculum* Appulum, ad diſcrimen *Piceni Aſculi*. Florus 1. 18. ubi de Pyrrho rege. *In Apulia deinde apud Aſculum melius dimicatum eſt, Curio, Fabricioque Conſulibus.* Plut. in Pyrrho. Ἀναλαβὼν στρατείαν περὶ Ἄσκαλον πόλιν τοῖς Ῥωμαίοις συνῆψε. Zonaras Annal. Tom. 2. Pyrrhus impreſſione in Apuliam factâ, multa vi, multa per deditionem accepit, μέχρις οὗ Ῥωμαῖοι περὶ Ἀσκέλῳ πόλει ὄντι αὐτῷ ἐπελθόντες ἀντεστρατοπεδεύσαντο. Long. 40. 00. Lat. 41. 20.

Aſculum, cognomine Picenum, ad ſuperioris diſcrimen, vulgò *Aſcoli*. Lucan. lib. 2.

——*Depellitur arce*
Lentulus Aſculeâ.

De ſitu ejus ita Strabo, lib. 5. Ἐν τῇ μεσογαίᾳ δ' ἐστὶ τὸ Ἄσκλον τὸ Πικηνὸν ἐρυμνότατον χωρίον, ἐφ' ᾧ κεῖται τὸ τεῖχος, καὶ τὰ περικείμενα ὄρη στρατοπέδοις οὐ βάσιμα. Dignitatem ejus indicat Florus 1. 19. *Domiti Picentes, & caput gentis Aſculum.* Ptolemæus Ἄσκουλον vocat. Long. 36. 40. Lat. 42. 39.

Aſia, palus cum opido cognomine apud Tmolum montem & Cayſtrum flu. circa quam, inter alias aquaticas aves plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam. Virg. 1. Geor.———*Et quæ Aſia circum*

Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Idem lib. 7. Æn. ——*Longa canoros*

Dant per colla modos, ſonat amnis & Aſia longè
Pulſa palus.——

Quod habuit ex Homero Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Aſii prati etiam meminit Stephanus.

Aſia major, una ex tribus orbis partibus veteribus cognitis, reliquas ſimul acceptas magnitudine ſuperans, in ortum maximè extenſa, Indio, Eoo, & Scythico Oceano perfuſa; ab Europâ ad occid. Tanai flu. mari Euxino, & Ægæo ſeparata, ab Africâ Nilo flu. Plinio, ſed Arabico ſinu Ptolemæo diviſa. Manil. lib. 4.

Inde Aſiæ populi diveſque per omnia tellus,
Auratique fluunt amnes, gemmiſque relucet
Pontus, odoratæ ſpirant medicamina ſylvæ.

Ab *Aſiâ* fœminâ, teſte Iſidoro, lib. 14. etymol. nomen habet. Becmanno autem *Aſia* dicitur ab אש *eſh*, i. e. *ignis*, qu. אשיה *Eſhia*, h. e. *ignis Domini*, quem in Perſiâ, aliiſque Aſiæ oris ſacrum coluerunt. Herodotus in Melp. ad uxorem Promethei refert. Ἡ δὲ Ἀσίη ἀπὸ τῆς Προμηθέως γυναικὸς τὴν ἐπωνυμίην ἔχει. Verum res eodem redit, ſi expendatur fabula de igniculo, quem cœlo Prometheus ſurripuiſſe dicitur. Bochartus autem à Phœnicio חצי *aſi* deducit, quod non ſolum *dimidium*, ſed *medium* ſonat, ſic חצי השמים eſt μεσουράνημα, Joſ. 10. 13. חצי הלילה μεσονύκτιον, Jud. 13. 3. Itaque חציה *aſia*, i. e. *media* cœpit vocari Aſiæ pars illa, quæ media eſt inter Africam & Europam, quam *Aſiam minorem* vulgò dicunt. De quâ Plin. Præfat. lib. 3. *Hinc* (i. e. à Gadibus) *intranti dextrâ Africa eſt, lævâ Europa; inter has Aſia eſt.* Mela 1. 2. *Media noſtris æquoribus excipitur.* Sed & alio reſpectu *Aſiam* cum Europâ & Libyâ conferens Euſt. illam aſſerit μέσην ἀμφοῖν ἔχειν διάθεσιν. Videſis locum in Dionyſ. poſt verſ. 270. Dividitur hæc *Aſia* hodie in ſex partes. Prima paret magno Duci Moſcoviæ. Secunda Magno Chamo Tartarorum Imperatori. Tertiam partem Turcæ occupant; Quartam Perſæ; Quintam Indi; Sextam Sinenſes.

Aſia minor, ſuperioris pars, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum uſque Euxinum pertingit. Hodiè *Natolia* Turcis dicitur à Græco ἀνατολὴ, quod *Orientem* ſig. Hujus partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphylia, Æolis, Ionia, Lycia, & Caria. Cicero pro Flacco. *Namque, ut opinor, Aſia veſtra conſtat ex Phrygiâ, Myſiâ, Cariâ, Lydiâ.* Pergit diſertiſſimus Romuli nepotum. *Utrum igitur noſtrum eſt an veſtrum hoc vetus proverbium Phrygem plagis fieri ſolere meliorem? Quid de tota Caria? nonne hoc veſtra voce vulgatum eſt. Si q. d. cum periculo experiri velis, in Cariâ id potiſſimum faciendum. Quid porro in Græco ſermone tam tritum, atque celebratum eſt, quam ſi quis deſpicatui ducitur, ut Myſorum ultimus etiam dicatur? Nam quid ego dicam de Lydia? Quis unquam Græcus Comœdiam ſcripſit, in qua ſervus primarum partium non Lydus eſſet.* Virgil. Æn. 3.

Poſtquam res Aſiæ, Priamique evertere gentem
Immeritam viſum ſuperis.

Tanta autem *Aſiæ* ubertas rerum omnium atque fertilitas fuit, ut omnibus terris antecellere videretur. Cic. pro Q. Ligario, *Aſia tam opima eſt & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine paſtionis, & multitudine earum rerum, quæ exportantur, facilè omnibus terris antecellat.* Eadem Mithridates apud Juſtinum ad milites concionaturus affirmat. Ait enim *Neque cœlo Aſiæ eſſe temperatius aliud, nec ſolo fertilius, nec urbium multitudine amœnius: magnamque temporis partem, non ut militiam, ſed feſtum diem acturos.*

Inde Propertius:

Atque Aſiæ veteres cernere divitias.

Horat. lib. 1. Sat. 7.———*Bruto Prætore tenentem*

Ditem Aſiam.———

Atque de opulentiâ provinciæ hujus inde etiam conjectura fieri poteſt, quod Sulla mulctæ nomine XXM talentûm impoſuerit: Antonius totidem uno anno abſtulerit, teſte Plut. in Lucullo & Antonio. Hinc Tacitus in *Agricola*, cap. 6. *provinciam divitem, & paratam peccantibus vocat.* Plura ſi velis, conſule Reverendiſſ. Jac. Uſſerium Archiepiſcopum Armachanum in tractatu de Aſia Minore. Inde *Aſianus*, qui ex *Aſia* eſt. Quinctilianus Præfat. lib. 8. *Neque enim Aſiani, aut quocunque alio genere corrupti, res aut non viderunt, aut non collocaverunt, &c.* Ubi *Aſianos* vocat, qui genus Aſiaticum dicendi ſequuntur. Ἀσιανὸς χαρακτὴρ Straboni vocatur, lib. 13. Juvenal. Sat. 7.

——*Faciant equites Aſiani;*

Quanquam

Quanquam & Cappadoces faciant, equiteſque Bithyni.
Item *Aſiacus* aliud adjectivum, ut quidam volunt. Ovid. Met. 12. verſ. 589.

Ecquid ubi Aſiacas caſuras aſpicis arces.

Qui verſus tamen in aliis codicibus ita legitur.

Ecquid ubi has jam jam caſuras aſpicis arces.

Quod probat Ciofanius, & Farnabius quoque in textum recepit, quòd alterum claudicare videretur, cum prima in *Aſiacus* correpta ſit; atqui oblitus erat in *Aſidis* quoque voce primam poetam produxiſſe. Ovid. Met. lib. 5.

Jam ſuper Europen ſublimis & Aſida terram.

Atqui poſterior lectio proculdubiò veriſſima eſt, & ſic legitur in editione Heinſianâ. Hinc denique *Aſiaticus* aliud adjectivum & uſitatiſſimum, ut *bellum Aſiaticum*; *genus dicendi Aſiaticum*, quod erat copioſum, tumidum & redundans, unde Petronius *ventoſam, & enormem loquacitatem* appellavit. Cauſa hujus ab ingenio, & naturâ gentis petenda videtur, quæ ex opibus ſuperba, & vana. Legatus Rhodiorum apud Liv. 45. 13. *Non negaverim & totam Aſiæ regionem inaniora parere ingenia, & noſtrorum tumidiorem ſermonem eſſe, quod excellere inter finitimas civitates videamur.* Item *Aſiaticus*, nomen viri apud Tac. An. 11. & Dionem, lib. 59. Alius Gallorum dux. Tacit. Hiſt. 2. 94. Item Conſ. Rom. Aquilini collega.

Aſia minor, quæ nunc Anatolia dicitur, à Turcis dividitur in 4 partes; quarum major verſus Occidentem, & mare Ægæum extenſa, proprie *Anatolia* dicitur; ibique fuerunt alias Bithynia, Paphlagonia, Myſia, Phrygia, Lydia, Æolis, Ionia, Caria, & pars Galatiæ. Altera pars verſus Pont. Eux. & Sept. *Amaſia* dicitur, ſeu etiam *Rum*, ubi alias Pontus, Cappadocia, & pars Galatiæ. Tertia *Caramania* dicta ad Merid. & juxta mare Mediterraneum occupat totum terræ tractum ubi alias Cilicia, Pamphylia, Lycaonia. Quarta, in Orient. porrecta verſus Euphratem *Aladuli* dicitur, continetque Armeniam minorem antiquam.

Aſinarius, Siciliæ flu. Diodoro lib. 13. & Plut. in Nicia. Thucydidi lib. 7. *Aſſinarus.* Punicè erat הצינור *haſſinor.* Propriè autem ea vox *tubum* ſign. per quem aqua in declive fertur, puta ex monte, vel tecto. Occurrit autem Pſal. 42. verſ. 8. & 2 Sam. 5. 8. *Aſſinarus* igitur flu. ità dictus eſt, qui à profundo & confragoſo alveo, tanquam tubo incluſus, devolvitur in præceps. Ita deſcribit Thucydides; cujus verba Latinè ſic ſe habent. *Athenienſes ad Aſſinarum amnem feſtinabant*, &c. *Ut vero eò pervenere, nullo jam ordine in eum ruunt, pro ſe quiſque primus omnium tranſire properantes. At ex utraque parte ſuperſtantes Syracuſani (erat autem amnis præceps) deſuper miſſilibus Athenienſes conficiebant in cavo fluminis alveo inter ſe perturbatos.* Bochart.

Aſine, Meſſeniæ op. Ptol. *Anchora* Nigro. *Phaneromini* Favolio & Sophiano. Inter Methonen & Coronen. Pop. *Aſinæi*, qui Parnaſſi olim accolæ, *Dryopes* appellabantur, quod nomen in Peloponneſum reverſi diù retinuerunt, uti ſcribit Pauſanias. Pro *Aſine* autem Pletho hoc loco (nam is quoque in deſcribendâ Peloponneſo Ptolemæum ſequitur) *Maſyne* legit. Luc. lib. 8.

Quas Aſinæ cautes, & quas Chios aſperat undas.

Ubi alii *Aſiæ.* Hinc *ſinus Aſinæus* Straboni lib. 8. Long. 48. 50. Lat. 35. 00. Item pagus Argiæ reg. cognomento Hermionica apud Naupliam. Strabo. *Volcanos*, teſte Nigro. Item urbs Cypri & Ciliciæ. Steph. Denique parva inſula Peloponneſi in orâ occid. apud Pylum op. Thucyd.

Aſines, Siciliæ flu. Incolis *fiume freddo* i. e. *frigidus fluvius.* Neque aliud ſonabat *Aſinis*, vel *Aſinii* priſcum nomen Plinio & Vibio Sequeſtri. Pro quo Thucydides lib. 4. perperam habet τ̃ Ἀκεσίνην ποταμὸν. Syris enim צן *ſin* eſt *frigus.* Indeque amnis הצין *haſſin* eſt *amnis frigoris.* Bochart.

Aſiſia, Illyridis urbs. Hanc ſcribit Niger nunc ſolo æquatam eſſe, ibidemque multa antiquitatis monumenta extare, & locum *Beribir* dici addit. Niſi tabulæ fallant, videtur mihi etiam *Bergane* vocari.

Aſiſium, Italiæ opidum, non longè ab Arnâ, orientem verſus, vulgò *Aſſiſi*, Ptolemæo Ἀσίσιον, undè Plinio & Inſcriptioni Antiquæ opidani dicuntur *Aſiſinates.* Plin. 3. 14. *Amerini, Attidiates, Aſiſinates*, ubi vulgò corruptè *Aſirinates.* Procopio Gothicorum lib. 3. ſunt obliqui caſus Ἀσίνῃ & Ἀσίνην, opidani autem Ἀσινῖνοι.

Aſius campus, locus juxta Cayſtrum flu. Hom. Il. 2.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Vide *Aſia.*

Aſius, flu. recentioribus Claſia, ſeu Claſius, vulgò *Chiaſcio.* Oritur ex mont. Apenn. inde auctus aliquot rivis agrum Aſiſinum rigat 3. mille longe ab eâ urb. defluens, & poſtea in Tiberim cadit ad Torſcianum caſtrum. Multum autem differt ab Aſio Ptolemæi, qui per Sennones labitur.

Aſcarna, Aſcherne, urbs Hibern. in Momonia prov. & Limericenſi Com. ad flu. cogn. Aliis eſt *Aſcheten.* 15. m. p. à Limerico in occ.

Aſmiræi, montes Aſiæ in Sericâ reg. ubi etiam pop. *Aſmiræi* verſus Iſſedonem Sericam, in eo tractu ubi nunc Cathaia reg. ampliſſ. & pars Tartariæ late ſumpta.

Aſola, op. Italiæ, ad flu. *Chieſe*, in ditione Venetâ, à Brixia 25. m. p. & à Mantua 20. mil. in occ.

Aſophos, op. Palæſtinæ in Galilæa ad Jordanem flu.

Aſopus, flu. Aſiæ, unà cum Lyco flu. Laodiceam urb. præterfluens. Alius Bœotiæ, *Aſopo*, qui ex Cithærone monte profluens, agrumque Thebanum irrigans, à Plateenſi decidit, ipſaſque Thebas præterluens, Plateas, & Tanagram, inter Oropum op. & Cynoſuram promont. mari excipitur. Ad hunc flu. ſacra Baccho celebrare ſolebant. Oppianus.

Οὐκ ἐθέλω τελέτῃ σε τὰ νῦν ὀρείβακχον ἀείδειν·
Οὐ χθὸν Ἀόνιον περὶ βένθεσιν Ἀσωποῖο.

Heſychius: Ἄσωπος ποταμὸς ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας.
Apollonius lib. 1.

Φλείας δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
Ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι
Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.

Ubi Scholiaſtes: Ἀσωπὸς, ποταμὸς Θηβῶν, ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Ἀραιθυρέᾳ, ἐκεραυνώθη δὲ ὑπὸ Διὸς διώκων αὐτὸν, διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι.
Papinius Theb. lib. 7.

Aſopos genuiſſe datur; dignuſque videri
Tunc pater, abruptis cum torrentiſſimus exit
Pontibus, aut natæ tumidus cum virginis ultor
Flumina concuſſit, generum indignata tonantem;
Namque ferunt raptam patriis Æginan ab undis
Amplexu latuiſſe Jovis: furit amnis & aſtris
Infenſus bellare parat (noncum iſta licebant
Nec ſuperis) ſtetit audaces diffuſus in iras
Conſeruitque manus, nec quem imploraret habebat.
Donec vi tonitrus ſummotus & igne triſulco
Ceſſit. Adhuc ripis animoſus gurges anhelis
Fulmineum cinerem, magnæque inſignia pœnæ
Gaudet, & Ætnæos in cœlum efflare vapores.

Apollodorus lib. 3. Ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς Μετώπην γημάμενος δύο μὲν παῖδας ἐγέννησεν, εἴκοσι δὲ θυγατέρας· ὧν μίαν ἥρπασε Ζεὺς Αἴγιναν· ταύτην Ἀσωπὸς ζητῶν ἧκεν εἰς Κόρινθον, καὶ μανθάνει περὶ Σισύφου τὸν ἡρπακότα εἶναι Δία. Ζεὺς δὲ Ἀσωπὸν μὲν κεραυνώσας διώκοντα, πάλιν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα ἀπέπεμψε ῥεῖθρα. Διὰ τοῦτο μέχρι καὶ νῦν ἐκ τῶν τούτου ῥεέθρων ἄνθρακες φέρονται. Tertius Theſſaliæ, qui in ſinum Oetæum apud Thermopylas, accepto Phœnice fluvio, à Thermopylis 15. ſtad. defertur, ac vulgò etiam *Aſopo* nominatur. Quartus Macedoniæ, qui teſtibus Livio & Strabone Heracleam alluit: Quintus Peloponneſi haud procul à Corintho decurrens.

Aſopus, op. Peloponneſi haud procul à Maleo promontorio, hodie *Eſapo*, licet Nigro *Rampano* dicatur.

Aſpahamum, Iſpahan, urbs Perſidis præclara ad flu. *Senderut*, in prov. *Teraeh*, ubi Rex Perſarum commoratur à 70. circiter annis. Ampliſſima eſt, pulcherrima, & opibus pollens, innumeros continens incolas cum 3. prægrandibus ſuburbiis *Tzulfa, Tabriſabath*, & *Haſenabath*, ornaturque quotidie ſuperbiſſimis ædificiis. A multis *Aſpaham* & *Haſpachan* dicitur, & à Perſis *Spahawn*; habetur in ambitu 16. milliaria & palatium regis ſumptuoſiſſimum, principalium rerum venalium foro imminens. Diſtat ab urbe Sira itin. 10. dierum in Bor. & totidem à Caſbino in auſt.

Aſpartuca, ſeu *Aſpaluca*, vulgò *Aſpe*, op. olim Aquitan. in Tarbellis, nunc vicus in Bernearnia ad pedes mont. Pyrenæorum.

Aſpavia, Eſpejo, teſte Mor. op. Bæt. in Vandalitia, Cordubæ proximum, ad Salſum flu. apud Caſtrum Rivi, inter Cordubam & Aſtigi ad 4. leuc.

Aſpendus, Pamphyliæ urbs, Argivorum ædificium. Hic Veneri ſuibus ſacrificabant, eò quòd author ejus generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primùm ſacrificare voluiſſet occurrebat illi ſus. Stephanus ab *Aſpendo* conditam ſcribit. Ejus meminit Dionyſius, verſ. 851.

Κεῖθι δ' ἂν ἀθρήσειας ὑπεράλιον πτολίεθρον
Ἄσπενδον ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Ubi ὑπεράλιον *maritimum* ſignificare non poteſt, ut vocem explicat Hen. Stephanus, niſi manifeſta in poetâ ſit ἀγκαγραφησία. *Aſpendus* enim inter mediterraneas Pamphyliæ civitates à Ptolemæo numeratur, lib. 5. cap. 5. & longius à mari ab eo ſtatuitur. Et Strabo quidem lib. 14. à mari 60. ſtadiis diſtare affirmat. Μετὰ ταῦτα Εὐρυμέδων ποταμὸς, ὃν ἀναπλεύσαντι ἑξήκοντα σταδίους Ἄσπενδος πόλις Ἀργείων κτίσμα. Salmaſius igitur ſtatuit ὑπεράλιον hic, prorſus è contrario *à mari remotum* ſignificare, ut

ὑπὲρ τῆς θαλάττης apud Strabonem eſt *à mari diſſitum.* Montano tamen videtur *Aſpendum* potius ὑπεράλιον dici quaſi opidum *ſupra mare eminens* (quod cum alterâ Hen. Stephani interpretatione ſatis convenit) quia licet à mari nonnihil diſtet, in excelſo tamen colle ſitum mare proſpectat, teſte Mela, 1. 13. *Mare quo pugnatum eſt* (inter Athenienſes ſc. & Perſas) *ex edito admodum colle proſpectat Aſpendus.* Dixi ſupra, *Hic Veneri ſuibus ſacrificabant*; Dionyſium habeo auctorem, ſic enim ille ubi ſupra.

Ἔνθα συοκτονίῃσι Διωναίην ἱλάονται.

Aſperum mare, qui & ſinus Barbaricus Ptol. Troglodyticus ſinus eſt Plinio. Eum maris tractum obtinet, qui hodie *Golfo de Melinde* dicitur.

Aſphaltus, & *Aſphaltis,* & *Aſphaltites,* lacus Judææ in Pentapoli, in quo nihil grave ſubmergi poteſt. In eo fuere Sodoma & Gomorrha, Admah & Zeboim, quæ propter nefandam populi luxuriem & libidinem cœlitus exuſtæ ſunt. *Mare mortuum* à Juſtino & Pauſania vocatur. Incolis *Sorban,* teſte Franciſco Junio. A bitumine ſic dictus, quod in Judæa præſtantiſſimum: Dioſcorides. Ἄσφαλτος διαφέρει ἡ Ἰουδαϊκὴ τῆς λοιπῆς, Ἔστι δὲ καλὴ ἡ πορφυροειδῶς στίλβουσα. Neque alia occurrit cauſa, cur Ἀσφαλτῖτις i. e. *Aſphaltites* lacus ab Heſychio appelletur, ἐρυθρὰ θάλασσα *Rubrum mare,* quam bituminoſus in eo color. Bochartus. Plin. 5. 16. *Aſphaltites nihil præter bitumen gignit: unde & nomen: nullum corpus animalium recipit: tauri, camelique fluitant: inde fama, nihil in eo mergi. Longitudine excedit centum mill. paſſ. Latitudine vero viginti quinq. implet & maxima 25 implet, minima ſex: proſpicit eum ab Oriente Arabia Nomadum, à Meridie Macherus, ſecunda quondam arx Judææ, ab Hieroſolymis.* Idem habet Solinus cap. 38. Juſtinus 36. 6. *In eâ regione lacus eſt, qui propter magnitudinem, & aquæ immobilitatem, mortuum mare dicitur. Nam neque ventis movetur, reſiſtente turbinibus bitumine, quo aqua omnis ſtagnatur: neque navigationis patiens eſt, quoniam omnia vitâ carentia in profundum merguntur, nec materiam ullam ſuſtinet, niſi quæ alumine illinatur.* Corn. Tacitus Hiſt. lib. 5. *Lacus immenſo ambitu, ſpecie maris, ſapore corruptior, gravitate odoris accolis peſtifer, neque vento impellitur, neque piſces, aut ſuetas aquis volucres patitur,* &c. Et paulo poſt. *Haud procul inde campi, quos ferunt olim uberes, magniſque urbibus habitatos, fulminum jactu arſiſſe: & manere veſtigia, terramque ſpecie torridam, vim frugiferam perdidiſſe. Nam cuncta ſponte edita, aut manu ſata, ſive herba tenus aut flore, ſeu ſolitam in ſpeciem adolevere, atra & inania velut in cinerem vaneſcunt.* Joſephus de bello Jud. lib. 5. cap. 5. Ἄξιον δὲ ἀφηγήσασθαι καὶ τὴν φύσιν Ἀσφαλτίτιδος λίμνης, ἥτις ἐστὶ μὲν πικρὰ καὶ ἄγονος, ὑπὸ δὲ κουφότητος, καὶ τὰ βαρύτατα τῶν εἰς αὐτὴν ῥιφέντα ἀναφέρει, καταδῦναι δὲ εἰς τὸν βυθὸν, οὐδὲ ἐπιτηδεύσαντα ῥᾴδιον. Οὐεσπασιανὸς ἐκέλευσε τινὰς τῶν νεῖν οὐκ ἐπισταμένων, δεθέντας ὀπίσω τὰς χεῖρας, ῥιφῆναι κατὰ τοῦ βυθοῦ, καὶ συνέβη πάντας ἐπινήξασθαι, καθάπερ ὑπὸ πνεύματος ἄνω βιαζομένους. Et paulo poſt. Γειτνιᾷ δὲ ἡ Σοδομῖτις αὐτῇ, πάλαι μὲν εὐδαίμων γῆ, καρπῶν τε ἕνεκα, καὶ τῆς κατὰ πόλεις περιουσίας. Νῦν δὲ κεκαυμένη πᾶσα. Φασὶ δὲ ὡς δι᾽ ἀσέβειαν οἰκητόρων κεραυνοῖς καταφλεγῆναι. Ἔστι γοῦν ἔτι λείψανα τοῦ θείου πυρὸς, καὶ πέντε μὲν πόλεων ἰδεῖν σκιάς, ἔτι δὲ κἂν τοῖς καρποῖς σποδίαν ἀναγεννωμένην, οἳ χροιὰν μὲν ἔχουσι τοῖς ἐδωδίμοις ὁμοίαν, δρεψαμένων δὲ χερσὶν, εἰς καπνὸν διαλύονται καὶ τέφραν. Subdit Τὰ μὲν δὴ περὶ τῆς Σοδομίτιν μυθευόμενα τοιαύτην ἔχει πίστιν ἀπὸ τῆς ὄψεως. Ubi ridiculè Interpres, *Terræ quidem Sodomiticæ fabula ejuſmodi fidem habet ex facie,* cum Joſephus neque fabulam refert, ſed veram hiſtoriam; nec πρόσωπον, omnino innuit, ſed αὐτοψίαν.

Aſpis, Meis incolis, teſte Curione, mons & op. Africæ apud Hermæam prom. de quo Silius lib. 3.

In clypei ſpeciem curvatis turribus Aſpis.

Aſſara, flu. Mauritan. Cæſarienſ. apud fretum magnum, in mare noſtrum inter Sigam urb. ad occ. & Portum magnum ad ort. influens, *Selſis* incolis, teſte Caſtaldo.

Aſſeriates, pop. Alpini, in Tridentinorum confin. quorum reg. *Val di Serra* hodiè nominatur, teſte Simlero.

Aſſorus, Macedoniæ op. juxta flu. Echedorum, 10. m. p. ab Apollonia in Bor. Antigoniam verſus.

Aſſorus, Siciliæ, inter Ennam & Agyrium op. Græcis Ἀσσωρὸς & Ἀσσώριον, op. inde Ἀσσωρῖνοι, & Lat. *Aſſorini.* Haud incelebrem fuiſſe civitatem ex Diodoro lib. 14. colligere licet. Poſterioribus tamen temporibus non perinde celebris fuiſſe videtur. Cic. Verrina 4. *Hanc virtutem Agrigentinorum imitati ſunt Aſſorini poſteà, viri fortes & fideles, ſed nequaquam ex tam amplâ, neque ex tam nobili civitate.* Vide Boch. pag. 586. Hodiè vic. eſt, vulgò *Aſaro.*

Aſſus, Lyciæ civit. maritima, in edito prom. ſita, ad quam parum tutum eſt accedere: unde proverb. *Aſſon eas, ut citius ad exitii terminos pervenias.* Nicoſtratus citharœdus.

Ἄσσον ἴθ᾽ ὡς ἂν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ᾽ ἵκηαι.

Ubi luſus in voce *Aſſon.*

Aſſus, quæ & *Apollonia,* urbs Troadis, in Aſia min. in ora ſinus Adramytteni, 13. mill. à Lesbo inſ. in Bor. & 30. ab Antandro in occ.

Aſſyria, reg. maj. Aſiæ, quam Ptol. ab ortu Mediæ parte terminat, occaſu Meſopotamia, à Sept. parte min. Armeniæ, juxta Niphatem montem, à Meridie Suſianâ. Plinius 5. 12. ait eam Syriæ partem eſſe, quæ poſtea vocata eſt *Adiabene.* Strabo autem longe latiores Aſſyriæ fines aſſignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumjacentium regionum partem. Vide Bochartum Geogr. Sacr. 4. 19. Tibullus 3. 6.

Eoique Arabes, dives & Aſſyria.

Abſurdum autem videri poſſit, quod Aſſyrios juxta Thermodontem flu. ſtatuat Dionyſius. Sic enim ille,

Τοὺς δ᾽ μετ᾽ Ἀσσυρίης πρόχυσις χθονὸς ἐκτετάνυσται.

Sed cùm Aſſyrii imperium ſuum longè lateque propagarint, hinc effectum, ut gentes plurimæ Aſſyrio imperio olim ſubditæ Ἀσσύριοι, & per aphæreſin Σύριοι & Σύροι, Græcis dictæ fuerint. Ita Herodotus & eum ſecutus Trogus Pompeius lib. 1. *Aſſyrii, qui poſteà Syri dicti.* Sic cum Syria, ſeu Aſſyria latè ſumpta. Cappadociam comprehendat, & Græci *Syros vocent, quos Perſæ Cappadoces,* Herodoto teſte, (Καππαδόκας (inquit) οὓς ἡμεῖς Συρίους καλέομεν, atque alibi, Οἱ Σύροι ὑπὸ Περσῶν καλεῦνται Καππαδόκαι) Dionyſius generale Aſſyriæ nomen peculiariter uſurpat pro Cappadociæ parte, juxta Irim & Thermodontem fluvios, quæ aliis ſtrictè *Leucoſyria* dicitur. Quin & Val. Flac. lib. 5. in Aſſyria Sinopen conſtituit in his

Aſſyrios complexa ſinus ſtat opima Sinope,
Nympha prius, blandoſque Jovis quæ luſerat ignes
Cœlicolis immota procis.

Apollonius etiam Cappadociam Ἀσσυρίην vocat lib. 3. Argon. Heſychius. Ἀσσυρίων, Χαλδαίων.

Aſſyrii, quo nomine Tyrios & Phœnicas deſignari ſæpe videas, qui ſimpliciter *Sorim,* vel *Surim,* h. e. ipſiſſimi *Syri* vocabantur, & inde præfixo articulo הצורים *Haſſorim,* vel *Haſſurim,* i. e. *Aſſyrii.* Macrob. Sat. 1. 17. *Apud Aſſyrios ſive Phœnicas lugens inducitur Dea.* Et Virg. Georg. 2.

Alba nec Aſſyrio fucatur lana veneno.

Aſſyrio veneno, id eſt. *purpurâ Tyriâ.* Claud. lib. 2. de Raptu Proſerpinæ.

Ditibus Aſſyrii ſpumis fuſcantur aheni.

Quod planius Martialis.

Quicquid Agenoreo Tyros improba cogit aheno.

Et in deſcriptione Beroes apud Nonnum Dionyſ. 41.

Ἀσσυρίῳ Λιβάνῳ παραπέπταται ———

Ubi Aſſyrium Libanum pro Phœnicio appellat. Neque aliud ſonat *Aſſyria* quam *Syriam* apud Senecam Tragœdum in Hippolyto:

O magna vaſti Creta dominatrix freti,
Cujus per omne litus, innumeræ rates
Tenuere pontum, quicquid Aſſyriâ tenus
Tellure Nereus pervium roſtris ſecat.

Mare mediterraneum intelligit, quod Syria tenus interſecat. Themiſtius etiam Aſſyrios vocat ipſos Judæos. Ἀλλ᾽ ἐγὼ (inquit) ὑπηκόουν καὶ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων τοῦτο οὕτω κομψευομένων, ὡς ἄρα ὁ νοῦς τοῦ βασιλέως ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ παλάμῃ δορυφορεῖται. Locus eſt Oratione nonâ. Ab his autem Aſſyriis plane diverſi ſunt אשורים Aſſyrii filii *Aſſur* trans Euphratem ac Tigrim; atque ipſa etiam ſcriptura Ebræa multum diſcrepat. Cujus rei ignoratione Græci ſcriptores duos populos tantâ locorum intercapedine à ſe mutuò diſſitos in unam gentem ſæpe compingunt. Inter quos Herodotus, lib. 9. cap. 63.

Aſta, Turditanorum in Hiſp. civitas, inter Sacrum promontorium, & Herculeas columnas. *Regia* Plinio dicitur. Rudera ingentem olim fuiſſe indicant. *Maſſa de Aſta* Morali. *Aſta* autem (ut putat Bochartus) Pœnis fuit אשדה *Aſda,* vel *Eſda,* i. e. ἔκχυσις, vel ἀνάχυσις. Sic Joan. 5. 2. *Bethesda* eſt *domus effuſionis,* uti pridem docti obſervarunt. Cur indè dicta ſit *Aſta,* docebunt Ptolemæus & Strabo. Hic, Ἡ κατὰ Ἄσταν ἔκχυσις. *Quæ ad Aſtam eſt effuſio.* Ille, Ἡ κατὰ Ἄσταν ἀνάχυσις, καὶ ἀνάβρασις, *Quæ ad Aſtam eſt effuſio, & æſtuarium.* Eſt & *Aſta* in Liguriâ, non longè à Novariâ diſtans. Claud. lib. de 6. Conſ. Honor.

———*Nec plus Pollentia rebus*
Contulit Auſoniis, aut mœnia vindicis Aſtæ.

Aſtaboras, Tacaſſi Mercatori, *Tacui* Nigro, flu. Æthiop. qui unà cum Aſtapo & Nilo Meroen inſ. facit. Al. *Coror* dicitur, & oritur prope Auxumum in Abyſſiniâ reg.

Aſtacus, urbs Bithyniæ 15. mill. à Nicomedia in occ. æſtivum, à Byzantio a. 50. in ort. Item urbs Macedoniæ in Acarnania reg.

Aſtapæi,

Aſtapæi, ἔθνος Λιβύης Stephano; ſed inſigniter errat, cum ſit gens iſta in Hiſpaniâ. Sanè meminit *Aſtapæ* urbis Appianus in Ibericis, itemque *Aſtapæorum*, aitque eos Carthaginienſibus paruiſſe. Hinc error Stephani. *Aſtopa*, v. vulgò *Eſtepa*, eſt urbs Hiſp. Bæt. in Vandalitia 13. leuc. à Singuli flu. vix 2. ab Urſone.

Aſteria, *Didaſcalio* Sophiano, inſ. maris Ionii, inter Ithacam & Cephaloniam, *Aſteris* Homero. Quin & Creta olim ſic dicta fuit. Heſychius. Ἀστερίη ἡ Κρήτη, καὶ ἡ Δῆλος οὕτως ἐκλῄζοντο.

Aſterion, Achaiæ flu. in Nemeâ inſ. vel ſylvâ placidè fluens, fructuum juxta ripam abundantiſſimus. Statius. 4. Theb.

——*Eraſinus & æquus*
Fluctibus Aſterion.——

Idem ibidem.——*Quos celer ambit*
Aſterion, Dryopumque trahens Eraſinus ariſtas.

Eſt etiam mons in Argolico ſinu. Plin. Item Theſſaliæ civitas. Hom. Iliad. β.

Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

Sic dicta, quod in alto monte ſitum fulgeret.

Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο.

Heſychius, Ἀστέριον πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ.

Aſteris, inſ. quam ſic deſcribit Hom. Odyſ. 4.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἀστερίς, οὐ μεγάλη. λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι.——

Aſteria Straboni, lib. 2. *Didaſcalio* Sophiano.

Aſterius, locus in Tenedo. Plut. Heſychius Ἀστέριοι, οἱ πρῶτοι τὴν Τένεδον κατοικήσαντες. Vide Boch. Geogr. p. 517.

Aſtiæ, promontorium Thraciæ ad Boſphorum, vulgò *Cecrium*, teſte Gyllio. *Aſti* populi Straboni.

Aſtigi, urbs Hiſp. Bæt. Mela, 2. 6. quæ nunc vulgò *Ecija* dicitur. Tria hujus nominis op. fuere. Præcipua eſt hæc, cujus plurimi mentionem faciunt. Altera erat in Celticis ad Luſitaniam, quam recenſet Anton. in itinere à Cordubâ Emeritam. Sed & Plin. hujus meminiſſe videtur, cum in Celticis urbibus *Laſtigin* enumerat, perperam, ut putat Voſſius pro *Aſtigi*. Tertiæ ſitum oſtendit Ptolemæus, cujus quoque mentio apud Plin. ſub nomine *Aſtigi* veteris. Viri docti has male confundunt, utroque enim modo ſcribitur *Artigis*, vel *Aſtigis*, vel *Aſtigi*.

Aſtrachanum, *Aſtrachan*, urbs ampla Tartariæ Aſiaticæ prope oſt. Volgæ flu. in ditione Moſchorum ab an. 1554. cum arce permunita; habuitque olim regem proprium. Ibi antiquitus erant *Aſturcani* pop. Urbs diſtat 12. leuc. à mari Caſpio & 70. ab urb. Terpia in Sept.

Aſtræus, flu. Macedoniæ. Fontes habet in limite Albanorum prope *Aſtræum* op. ubi *Aſtræi* pop. inter Almopes & Deſſaretios.

Aſtrata, inſ. maris Erythræi intra flu. Arabicum, quæ *Caiaſſa* nunc dici fertur.

Aſtromela, urbs Narbonenſ. Provinciæ maritima, *Martiguez* hodie Pineto.

Aſtura, *Stura*, *Stora*, & *Aſtora*, op. olim, nunc exiguum caſtrum, & flu. Latii apud Circeios. Feſtus fluvium ait 6. m. p. ab urbe fluere. Sed hic *Stura* in agro Laurenti, *Storas* Straboni vocatur, diverſus ab *Aſtura*, qui 5. m. p. abeſt ab Antio Cerceios verſus, ubi Cicero à Marci Antonii militibus fugiens, interfectus eſt.

Aſtures, Hiſp. Tarracon. pop. Gallæcis proximi, aurifodinis, & equis quondam tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in curſu, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. De auri foſſoribus Aſturibus res notiſſima eſt Luc. Lib. 4.

Non ſe tam penitus, tam longè luce relictâ
Merſerit Aſturii ſcrutator pallidus auri.

Ubi perperam *Aſſyrii auri* nunc circumfertur.

Sil. Ital. lib. 1.——*Aſtur avarus*
Viſceribus laceræ telluris mergitur imis,
Et redit infelix effoſſo concolor auro.

Mart. lib. 10. ep. 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.

Claud. in Prob. & Olybr. Conſul.

——*Quidquid tellure revulsâ*
Callaicis fodiens rimatur collibus Aſtur.

Ità locum iſtum feliciter emendavit doctiſſ. Nicol. Heinſius, cui hac notam debeo. Huc adde ſimile quo utitur Papinius, Theb. 6.

——*Haud aliter collis ſcrutator Iberi*
Cum ſubito longéque diem, vitamque relinquit,
Si tremuit ſuſpenſus ager, ſubitumque fragorem
Rupta dedit tellus, latet intus monte ſoluto
Obrutus, ac penitus fractum abductumque cadaver
Indignantem animam propriis non reddidit aſtris.

Horum reg. *Aſturia*, vulgò *Las Eſturias*.

Aſturica, Auguſta, Aſturum urbs, olim Roma, vulgò *Aſtorga*.

Aſtypalæa, una Cycladum. Stephanus. Ἀστυπάλαια νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, &c. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀστυπαλαίας τῆς Ἀγκαίου μητρός. Hanc porrò *Aſtypalæam* Phœnicis fuiſſe filiam ſcribunt veteres. Pauſanias in Achaicis Ἄσιος δὲ ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὡς Φοίνικι ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως γένοιτο Ἀστυπάλαια, καὶ Εὐρώπη, Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀστυπαλαίας εἶναι παῖδα Ἀγκαῖον. Schol. Apollonii, lib. 1. Argon. Ὁ μὲν Ἀγκαῖος υἱὸς Ἀστυπαλαίας ἦν τῆς Φοίνικος. Vox Græca quidem eſt *Aſtypalæa* notiſſimæ ſignificationis, atque, ut vult Themiſtagoras, ita dicta eſt Sami portio ἀπὸ τοῦ πάλαι ἐκεῖσε ὄντος ἄστεος. Sed cùm Sami regnaverit Ancæus, tam Sami portionem, quam inſulam, de quâ jam agimus, ab Ancæi matre putamus *Aſtypalæam* appellatam. Quo nomine ſi verè dicta eſt, aliam eſſe oportet vocis originem, quam quæ primâ fronte videtur. Abſurdum enim eſt, ut Græco nomine, eoque à vetuſtate opidi ſumpto vocetur Phœniſſa mulier. Itaque, ſi divinare licet, *Aſtypalææ* verum nomen fuerit אשתפלא *aſtipella, ab humilitate* ductum. Syris enim אשתפל *eſtappel* ſig. *ſeſe dejicere* & *humiliare*. Item *Aſtypalæa* Coæ urbs. Strabo lib. 14. Ἡ δὲ τῶν Κώων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια, nempe ab illâ ipsâ *Aſtypalæâ* Phœnicis filiâ, de quâ diximus. Hinc Stephanus Ἀστυπάλαια, νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, &c. δευτέρα πόλις ἐν Κῷ. Tertia inſula civitatem habens inter Rhodum & Cretam, quarta urbs in Samo, quinta promontorium juxta Atticam. Ovid. 2. de Art. Am.

Cinctaque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Idem Ovid. Metam. lib. 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypaleia regna.

Aſtyra, vel *Aſtyrum*, civit. Myſiæ juxta Troadem. Eſt & vicus prope Adramyttium, itam civit. Phœniciæ, ubi Minerva *Aſtyris* colebatur; alia Bœotiæ juxta Potnias. Steph. Item villa inter Antium & Circeios, eadem cum *Aſtura*, ut videtur, à Roma 40. m. p. diſtans, ubi Cicero interfectus eſt, teſte Plut.

Aſulum, *Aſolo*, op. Italiæ in Marchia Tarviſina prope fontes flu. Muſſoni, ditionis Venetæ.

Atabyrius, Strab. lib. 14. ubi de Rhodo. Εἶθ' ὁ Ἀτάβυρις ὄρος τῶν ἐνταῦθα ὑψηλότατον, ἐν ᾧ ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου. Rhianus apud Steph. Ἀτάβυρον ὄρος Ῥόδου, &c. ἐξ οὗ καὶ Ἀταβύριος Ζεύς, Apollodorus de Althemene. Προσίσχει τινὶ τόπῳ τῆς Ῥόδου, &c. ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος ἐθεάσατο τὰς πέριξ νήσους. Diodorus lib. 5. Ἐπὶ δ' ὄρους Ἀταμύρου (lege Ἀταβύρου) Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο τοῦ προσαγορευομένου Ἀταμυρίου (lege Ἀταβυρίου) Pindar. Olymp. 7. Ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων. Ubi Scholiaſtes. Ἐπάνω τοῦ ὄρους ἵδρυται ὁ Ζεύς Jupiter i. e. Jovis templum. Et paulo poſt. Εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γενέσθαι μυκῶνται. Quod ipſum habet Tzetzes. Chil. 5. Hiſt. 138. Phœnicia hæc eſt fabula, cujus mens eſt: In eo templo fuiſſe augures, qui imminentia mala præmonebant. Phœnicibus ſc. אלופ מנחש voces ambiguæ ſunt, quibus & *doctor augur* ſignificatur, & *bos ex ære*. Quod poſterius ideo amplexi ſunt fabularum architecti, quia παραδοξότερον. Ab hoc monte inſula dicta. *Atabyria*, Heſychius. Ἀταβυρία ἡ ὀγόδος πάλαι, reſcribe ἡ Ῥόδος. Plinius. *Vocitata eſt antea Ophiuſa, Aſteria, &c.* *Atabyria* ex rege. Imò à monte quem diximus, qui Phœnicibus erat תבור *Thabor*; unde eſt quod in Appiani Mithridaticis fine α legitur Ταβυρίου Διὸς ἱερόν. Ejuſdem nominis montem, & opidum in Phœnice ex S. Scripturâ notiſſimum Joſephus, Aquila, Symmachus *Itabyrium* nominant, & Polybius Ἀταβύριον, lib. 5. Fuit & in Siciliâ circa Agrigentum, Polybio teſte, lib. 9. ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου, καθάπερ καὶ παρὰ Ῥοδίοις. Nempe ad montem cognominem, de quo Pindari Scholiaſtes, & Stephanus ex Timæo. Ἔστι καὶ Σικελίας Ἀταβύριον. Sed eam Siciliæ partem Punicis nominibus ſcatere, nihil mirum eſt, cum illam Pœni diu tenuerint. De cætero quid vel *Tabor*, vel *Atabyrion* ſig. non uſquequaq; conſtat, niſi quod Heſych. Ἀταβύριον interpretatur ὄρος ἔνθα θηρία συνάγονται; neque fortaſſe id malè, cum *Thabor* ad בר, vel בור alludat. Syri ſic vocant locum incultum feris paſcendis deſtinatum, Dan. 2. verſ. 38. Bochartus.

Atax, flu. Gall. Narbon. ex Pyrenæo monte oriens, & Narbonam perfluens, vulgo *Aude* Lucanus lib. 1.

Mitis Atax Latias gaudet non ferre carinas.
Quem tremeret forti milite victus Atax.

Sidonius Apollinaris.

Atacem tonare cum ſuis oloribus.

Ategua, Hiſp. Bæt. urbs. Dionyſ. *Tebala Veia*, ſeu *Teivela* Morali. Scribitur *Attegua*.

Atella,

Atella, Campaniæ op. à quo *ludi Atellani*, fuit enim in illo Amphitheatrum egregium. Steph. Juven. Sat. 6.

Urbicus exodio riſum movet Atellanæ
Geſtibus Autonoes.——————

Ad cujus verſûs explicationem mirè faciunt hæc Livii lib. 7. *Poſtquam lege hâc fabularum ab riſu ac ſoluto joco res avocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, juventus, hiſtrionibus fabularum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta verſibus jactitare cœpit, quæ indè* exodia *poſtea appellata, conſertaque fabellis potiſſimum Atellanis ſunt: quod genus ludorum ab Oſcis acceptum, tenuit juventus, nec ab hiſtrionibus pollui paſſa eſt. Eò inſtitutum manet, ut actores Atellanorum nec tribu moveantur, & ſtipendia, tanquam expertes artis ludicræ faciant.* Corn. Tacitus Annalium lib. 4. *Oſcum quoddam ludicrum, leviſſimæ apud vulgus oblectationis, eò flagitiorum & virium veniſſe, ut auctoritate patrum coercendum ſit. Pulſi tum hiſtriones Italiâ.* Long. 38. 11. lat. 40. 35.

Aternum, Pelignorum flu. in Italiâ per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens, hodiè *Peſcara*. Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 2. cap. 12.

Ateſte, civitas Venetæ regionis. Ejus mem. Plin. 17. 17. *Corellius eques Romanus, Ateſte genitus.* Ptolemæus. Τῆς δὲ Οὐενετίας μεσόγειοι πόλεις, Οὐικετία, Βελοῦνον, Ἄκελον, Ὀπιτέργιον, Ἀτεστέ. Tac. Hiſt. 3. *Inde Patavium & Ateſte partibus adjunxere.* Coloniam fuiſſe Romanorum, author eſt Plin. 3. 18. Inde coloni atq; opidani *Ateſtani* dicebantur. Mart. 10. 93.

Perfer Ateſtinæ nondum vulgata Sabinæ
Carmina, purpureâ ſed modo ſua togâ.

Hodiè caſtellum, vulgò *Eſta*, long. 33. 10. lat. 44. 30.

Athamanes pop. Epiri fuere, quorum reg. *Athamania* dicta fuit; eratque inter Acarnaniam, Ætoliam, Theſſaliam, & Achaiam, intra montes.

Athamas, mons Phthiotidis in Ætoliâ, cujus incolæ *Athamantes* Straboni. Ex eo flu. *Athamas* prodit, qui lunâ ſeneſcente ligna inſtar ignis accendit. *Ovid.* Met. 15.

Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cum Luna receſſit in orbes.

Sed tu lege *Athamanis*.

Athenæ, civitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in eâ litorali reg. quæ olim *Acta*, dein *Attica* vocata. Hanc Cecrops primus condidit, unde *Cecropia* dicta. Poſtea à Mopſo *Mopſopia* & ab Ione, Xuthi filio, *Ionia*; poſtremò autem *Athenæ* à Minervâ, quam Græci Ἀθήνην vocant. Ferunt enim Neptunum cum Minervâ de urbis hujus nomine contendiſſe, tandemque inter eos ita conveniſſe, ut urbi nomen imponeret, qui utilius humano generi munus edidiſſet. Cumque Neptunus equum, Pallas oleam produxiſſet, victum ſuffragio uno Neptunum Minervæ conceſſiſſe, quæ urbem recens conditam de nomine ſuo *Athenas* appellavit. Vide Hyginum Fab. Poet. cap. 164. Fuit hæc civitas omnium bonarum artium inventrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & poetarum alumna. Cic. 1. de Orat. *Ut omittam Græciam, quæ ſemper eloquentiæ princeps eſſe voluit: atque illas omnium doctrinarum inventrices Athenas, in quibus ſumma dicendi vis & inventa eſt & perfecta.* Horat. 2. Ep. 2. *Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ.* Propertius 3. 21.

Magnum iter ad doctas proficiſci cogor Athenas.

Claudianus.

In Latium ſpretis Academia migrat Athenis.

Libanius Proſphonetico Juliani: Εἰς γὰρ τὴν ἀρχαιοτάτην καὶ σοφωτάτην, καὶ θεοφιλεστάτην, καὶ κοινὴν ἐρωμένην ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν γῆν, τὰς Ἀθήνας ἐκπέμψω.

Nonnus Dionyſ. lib. 38.——————

Ἀιεὶ δὲ θεορρήτων περὶ μύθων
Ἀτθίδος ἀρχαίης φιλοπευθέες εἰσὶ πολῖται.

Ariſtides priori de Pace: Ἐγὼ τοίνυν ἡγοῦμαι τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν τῶν μὲν Ἑλληνίδων εὐτυχεστάτην εἶναι, καὶ νὴ Δί' εἰ βούλεσθε σεμνοτάτην καὶ τῶν ἁπασῶν.

Vicus nunc eſt, & ab Italis ac Turcis *Satines* appellatur, Vadiano auctore. Fruges primùm ibi inventas, aut invectas Diodorus Sic. author eſt; Inde *frugum parentem* Florus vocat, 3. 5. Vide & Lucretium initio lib. ſexti. *Antiquitate* non tantum ſed *humanitate*, atque *doctrinâ* omnes alias urbes præſtare, Corn. Nepos in vitâ Attici tradit. Ac hinc *Athenas* pro literis Juvenalis poſuit. Sat. 15. verſ. 110.

Nunc totas Graias noſtraſque habet orbis Athenas.

Id eſt, *Romanas literas & Græcas*, ut rectè Scholiaſtes vetus interpretatur. De *Athenarum* urbe apud Dicæarchum Lyſippi Græci Comici verſus extant, qui Latinè ſic ſonant

Si nunquam Athenas videris, næ ſtipes es:
Si viſa te urbs haud traxerit, aſinus merus:
Si viſâ abire poteris, es cantherius.
Hæc namque vere urbs Græca.

Populi *Athenienſes*. Cic. pro Flacco. *Adſunt Athenienſes, unde humanitas, doctrina, religio, fruges, jura, leges ortæ, atque in omnes terras diſtributæ putantur.* Eoſdem *humanos naturâ* & *miſericordes* Plut. in Pelopida vocat. Idem *iracundos, ſuſpicaces, facetos, ſuarum laudum cupidos* eos fuiſſe tradit Præceptis Politicis non procul à principio. De iiſdem Ciceronis illud eſt, *Scire ea, quæ recta ſunt, ſed facere nolle.* Vide & Dicæarchum de moribus, atque ingenio Athenienſium. *Celeres, & ſupra vires ad conandum audaces* eoſdem Legati Rhodiorum arguunt apud Livium 45. 23. Varro de LL. *Cum trinæ fuerint Athenæ, ab unâ dicti Athenæi, ab alterâ Athenienſes, à tertiâ Athenopolitæ.* Vide Steph. D. Paulus *Athenas* κατείδωλον πόλιν vocat, h. e. *idolis refertur urbem.* Act. 17. Unde Philoſt. de Apollonio, 4. 6. φιλοθύτας τοὺς Ἀθηναίους εἶδεν: Ideoque cum Timaſione diſſerens ait, σωφρονέστερον περὶ πάντων θεῶν λέγειν εὖ, καὶ ταῦτα Ἀθήνησι. Vide Suidam in Τιμασίων. Quin & Pauſanias de Athenienſibus loquens ait eos εὐσεβεῖν θεοὺς ἄλλων πλέον. Et alibi Ἀθηναίοις περιοσσότερόν τι ἢ τοῖς ἄλλοις εἰς τὰ θεῖα ἐστὶ σπουδῆς. Strabo. Ἀθηναῖοι δὲ ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα φιλοξενοῦντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς. Himerius orat. contra Epicurum *Cum Athenas dixi*, inquit, τὸ μέγιστον εἶπον τῆς εὐσεβείας κεφάλαιον. Maximus Tyrius διαλ. λβ. Ὁ Ἀθηναίων δῆμος ἕτερα κοινὰ δαιμόνια ἐπεισφέρειν. Joſeph. l. 2. contra Apionem, Ἀθηναίους τῶν Ἑλλήνων εὐσεβεστάτους πάντες λέγουσι. Sophocl. in Oedip. Col.

Ὅθ' οὕνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
Τιμαῖς σεβάζειν, ἥδε τῷδ' ὑπερφέρει.

Lycurgus Orator adverſus Leocratem: εὖ γὰρ ἴστε, ὦ Ἀθηναῖοι, ὅτι ᾧ πλεῖστον διαφέρετε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τῷ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς ἔχειν, &c.

Porrò *Athenis* omnibus Europæ, Aſiæ & Africæ Diis poſita eſt Ara ſic inſcripta.

ΘΕΟΙΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΚΑΙ ΛΙΒΥΗΣ
ΘΕΩΙ ΑΓΝΩΣΤΩι
ΚΑΙ
ΞΕΝΩι.

Eandem volunt hanc ipſam nonnulli, de quâ D. Paulus ubi ſuprà. Vide ſis illic Oecumenium ac Theophylactum, & Pricæum. *Athenienſes* autem viri propriè dicti, *Atticæ* mulieres. Euſtathius Σημείωσαι Ἀθηναῖον ἄνδρα dici, ſed non ita γυναῖκα Ἀθηναίαν, ſed Ἀττικὴν, ἢ Ἀστήν. Stephanus tamen & Ἀθηναίαν dici tradit. Vide eum in Ἀθῆναι.

Cæterum Athenienſes, ut aborigines, & indigenas ſe oſtenderent, congeſtos in conum capillos, τέττιγας ἐνείρας, ut loquitur Thucydides, aureis cicadis, loco fibulæ adſtringebant. Ac in viris quidem *crobylos* id vocabant, in mulieribus *corymbos*, in pueris v. *ſcorpios*. Nonnus:

Καὶ πολὺς ἀγγέλλων περιτέρην αὐτόχθονα φύτλην
Χρύσεος ὀμπλέκτοισι κόμας ἐσφίγγετο τέττιξ.

Virgilius:

Aurea ſolenni comptum quem fibula ritu
Cecropiæ tereti nectebat dente cicadæ.

Interpres Ariſtophanis in Equitibus: ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὸ πάλαι τέττιξι χρυσοῖς ἀναδεῖσθαι τὴν κόμην, ὡς Θουκυδίδης. Severior a. & longe alia diſciplina Romanorum quàm Athenienſium; apud quos juvenes comeſſabundi, poti, vino madidi, licenter ac inſolenter Philoſophorum Scholas adire ſolebant, illos audituri. Nam corruptiſſimi & perditiſſimi fuerunt eorum mores, teſte Theopompo, apud Athenæum lib. 12. juvenibus apud tibicines & ſcorta verſantibus; aliquanto grandioribus occupatis in teſſerarum luſu, & ejuſmodi petulantiâ, univerſoque populo plus ſumptus faciente in publicas epulas ac viſcerationes, quàm in gubernanda civitate. Eo vero crimen probroſius, quòd Philoſophis operam darent, quorum monitis atque præceptis revocari debuerant ab eâ intemperantiâ; cum Romæ Philoſophi diu nulli fuiſſent, quum juvenes ad virtutem & probitatem erudirent. Ordinarie mortuos terræ mandabant Athenienſes, teſtibus Lucret. lib. 6. & Cicer. de LL. lib. 2. Verùm ubi multitudo cæſorum in bello prægravabat, expeditius viſum eos comburi. Silius lib. 13.

Cecropidæ ob patriam Mavortis ſorte peremptos
Decrevere ſimul communibus urere flammis.

Athenæum, quod & Minervæ promontorium, vulgò *Capo di Campanella*, & *Capo di Maſſa*, teſte Scipione Mazzella. Eſt autem promont. Picentinorum contra Capreas inſulas, Surrento proximum. *Athenæum* alterum apud Dionyſ. Halicarn. in orâ Magnæ Græciæ; *Roſcia* vulgò dictum.

Athenopolis, op. Gall. Narbon. Plin. 3. 5. *Ries* quibuſdam, aliis *Tres*. *Yres* Pineto, *Yeres*, ſive *Eres* Moletio.

Atheſis, flu. Gall. Ciſalpinæ, ex finibus Rhætorum per fines Tridentinorum, urbem ipſam alluens, deinde Veronam dividens,

dividens, ad latus Padi paludes ingrediens, non longe à Brunduſio in Adriaticum mare influit. Germanis *Eeſh* hodie vocatur. Niger vult Strabonis *Atagin* eſſe. Virg. Æn. 9.

Quales aeriæ liquentia flumina circum
Sive Padi ripis, Atheſin ſeu propter amœnum
Conſurgunt geminæ quercus, intonſaque cœlo
Attollunt capita, & ſublimi vertice nutant.

Ubi epitheton minimè otioſum addidit. Celebrata ſiquidem hujus flu. amœnitas. Caſſiodor. ep. 48. lib. 3. *Hunc Atheſis interfluit ſonorus, amœni gurgitis puritate præterfluit, cauſam præſtans muniminis & decoris.* Claud. in Epithal. Hon. fluvios numerans aptos voluptatibus, principe loco *Atheſin* adhibet, & cum aliis alia aſſignet, ut Mincio ſuſurros apum, Pado electrum, Tago aurum, huic uni dat choreas verſu illo:

Atheſis ſtrepat choreis.

Contrà tamen ſcribit auctor ἄδηλος Paneg. Conſt. *Atheſis ille ſaxis aſper, & gurgitibus verticoſus, & impetu ferox.* Sed hæc extrema ad celeritatem refer, quâ hic amnis celebris. Sidon. Apollinaris ep. 5. lib. 1. *Velocem Atheſim, pigrum Mincium.* Quod accepit à Claudiano. Sic enim ille:

———*Velox Atheſis, tarduſque meatu Mincius.*

Athos, mons Macedoniæ, inſtar peninſulæ in mare Ægæum excurrens, cujus umbra in Lemnum inſ. inde in ort. 87. m. p. diſtantem uſque pertingit. Plin. 4. 12. Unde adagium. *Athos celat latera bovis Lemniæ*; de iis qui gloriam aliorum obſcurant, ut *Athos* ſimulacrum bovis Lemniæ ex candido lapide factum & exciſum. Thucydides lib. 4. Ἄθως, ὄρος ὑψηλόν. Virg. Æn. 12. *Quantus Athos, aut quantus Eryx.* Stat. Theb. 5.

———*ingenti tellurem proximus umbra*
Veſtit Athos.

Ubi *proximum*, cur vocet, non video, inquit Barthius, quem Lemnum quidem inumbrare teſtantur poetæ, tamen tanto intervallo remotum, diſtantemque, quantum navis ſummo mane excurrens ad meridiem uſque conficere poſſit, vento favente invecta. Apollonius Argon. lib. 1.

Ἠοῖ δ' νισσομένοισιν Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκίη, ἣ τόσσον ἀπόπροθι Λῆμνον ἐοῦσαν,
Ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει, καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.

Hic eſt mons ille qui perfoſſus à Xerxe. Æſchines contra Cteſiphontem Ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ὁ τὸν Ἄθω διορύξας. Luc. lib. 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias, multum cum pontibus auſus,
Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo,
Inceſſitque fretum rapidi ſuper Helleſponti,
Non Eurum, Zephyrumque timens: cum vela, rateſque
In medium deferret Athon.

Juvenal Sat. 10.———*Creditur olim*
Velificatus Athos. Claudianus.
Seu te cana gelu Rhodope, ſeu remige Medo
Sollicitatus Athos. Idem.
Nil Rhodope, nil vaſtus Athos, nil profuit Æmus.

Leporibus olim abundaſſe innuit Ovid. 2. de Art. Am.

Quot lepores in Atho: quot apes paſcuntur in Hyblâ.

Eſt & *Athos* urbs in hoc monte Steph. & locus in Ægypto Euſeb. Præp. Evang. lib 9. Inde *Athous Jupiter* in vertice montis cultus. Pauſan. Heſychius Ἀθῷος, ὁ ἐπὶ Ἄθω τοῦ ὄρους ἱδρυμένος ἀνδριὰς ὁ Ζεὺς, Mons hodie *M. Santo* dicitur, Græcis Ἅγιον ὄρος. Turcis *Seididag* vocatur. Cæterum *de Jove Athoo* nonnulli interpretantur imaginem, quæ in Athoitarum nummis comparet. Sed ea potius de *Atho* Gigante eſt accipienda, cujus mem. Nicander apud Stephanum.

Καί τις Ἄθω τόσσον ὕψος, &c.

In toto Stephano vix alter eſt iſto corruptior locus, quem ſic reſtituit Iſ. Voſſius.

Καί τις Ἄθω τόσσον ὕψος ἰδὼν Θρήικος ἀπ' ἀγροῦ
Ἔκλυσεν, ἐνδυθέντος ἀμεμβήτῳ ὑπὸ λίμνῃ,
Ἧς ἀνασπῶν χείρεσσι δύο ῥίπτεσκ' ἐπὶ Λήμνῳ
Ἠλιβάτου προθέλυμνα Κανασραίης πάρος ἄκρης.

Hoc eſt quod vult, Athon quendam Gigantem bello contra Deos, cum tam vaſtam molem viderat in ſolo Thracio, inde ſolviſſe eam, fundatam prius ſub immensâ palude. Unde avellens radicitus, ambabus manibus montem illum jactavit propè Lemnum inſulam ad pedem promontorii Canaſtræi. Hunc montem perforaſſe Xerxem ſuprà oſtendimus, quod inter celebriorum Sophiſtarum materias aſſumptum fuiſſe, ex Luciano & Hermogene licet colligere. Mela 2. 2. ex emendatione Iſ. Voſſii *A Xerxe in Graios tendente perfoſſus, transjugatuſque eſt, factus freto navigabili pervius.* Hanc Xerxis foſſam, quæ erat mille quingentorum paſſuum, ſive 12 ſtadiorum, fretum ſimiliter vocat Plinius. Catullus verò *mare* in coma Beronices.

Cum Medi irrupêre novum mare, cumq; juventus
Per medium claſſi barbara navit Atho.

Meliores auctores paſſim *Atho* dicunt τὸν Ἄθω, non *Athon.* Sed & *Athonem* qui vocant, rectè faciunt, ſic Cicero & alii. Corruptiſſimus eſt Ammiani Marcellini locus, lib. 31. de hâc ipsâ Athonis foſsâ, quem ab aliis jam depoſitum ſic emendat Iſ. Voſſius. *Reſipiſcant tandem memoriæ veteres Medicas acies ductantes ad Græciam: quæ ductum Helleſponti occupantes, & diſcidio quodam fabrili, mare ſub imo Athonis pede quæſitum, exponunt, & turmatim apud Doriſcum exercitus recenſitos, concordante omni poſteritate, ut fabuloſæ ſunt lectæ.* Bellonius, qui anguſtias penninſulæ, quam efficit *Athos*, luſtravit, & ipſe quoque hanc Xerxis foſſam fabuloſam eſſe exiſtimabat; nempè quià nulla inciſionum veſtigia invenit. Sed qui fieri potuiſſet, ut per tot ſecula ductus aquæ ad pedem tam vaſti montis ſitus, ſervari potuiſſet? Hoc illud ipſum eſt, quamobrem Græci laborem illum Xerxis ſtultum & inſanum adpellarunt, gnari foſſam iſtam à defluviis & impendentibus ruinis ſtatim eſſe obruendam. Æliani tamen ſeculo, veſtigia hujus perfoſſionis extitiſſe videtur; locus eſt lib. 13. de Anim. cap. 26.

Athribis, *Athribitis*, Nomi metropolis præciſe in medio τοῦ Δέλτα, qu. d. *cor pyri*, ut ex veteri Grammatico Ægyptio Orione docet Etymologus. Ἀθρειβὴν προσηγόρευσαν, ὅπερ εἴ τις Ἑλληνιστὶ βούλοιτο φράζειν, οὐκ ἄλλως ἔχει λέξαι, πλὴν καρδίαν ἀπίου, οὕτως Ὠρίων. Nempe Ægyptiis ἀθ, vel ἠθ eſt *cor*, ut ſcribit Horus Hieroglyphicôn lib. 1. cap. 7. & ῥὶβ, vel ῥιβὶ *pyrum.* Vide Boch. Phaleg. 4. 24.

Atina, hodie *Atino*, civitas vetus Campaniæ. Virg. Æn. 7.

———*Atina potens, Tiburque ſuperbum.*

Mart. 10. 92.

Mari, quietæ cultor & comes vitæ,
Quo cive priſca gloriatur Atina.

Sil. Ital. lib. 8. ———*Nec monte nivoſo*
Deſcendens Atina aberat.

Pop. *Atinates.* Servius in Virg. locum prædictum. *Civitas eſt juxta Pomptinas paludes dicta Atina, à morbis, qui Græcè* Ἄται *dicuntur, quos paludis vicinitas gerat.* Sanè curioſum Grammaticum ut haud rarò alias, hic quoque ſe prodit Servius potius quam Geographum; à Pomptinis enim paludibus longè abeſt *Atina* apud ipſum Apenninum montem in edito, &, ut Silius ait, *nivoſo colle* ſita.

Atina, ſive *Atinum*, vulgò *Ateno*, op. Lucaniæ ad Tanagrum flu. inter Polam & Salam op. 4. m. p. Hodie vic. eſt regni Neapolitani in prov. principatûs citer. pene ſemidirutus. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 1254.

Atiſo, vel *Athiſo.* Inſubrum flu. *Toſa* Leandro. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 139.

Atlantis, inſula à multis America creditur. Diſtat ab Hiſpania plus 1000 leuc. Gall. in occ. & ejus pars maxima in mediterraneis ſubeſt dominio Hiſpanorum ab an. 1492. quo primum detecta fuit à Chr. Columbo. Vide *America.*

Atlantides, inſ. duæ quas *Beatas* & *Fortunatas* dicunt, porrò inter ſe mari diviſæ 10000. ſtad. à Libyâ diſtantes. Imbres illic rari, mediocreſque, venti plurimùm ſuaves & roriferi. Solum pingue, nullo humano ſtudio excultum perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aer ſincerus ac temperatus; nam qui à terra perflant venti Boreas & Aquilo, propter longinquitatem, vaſta, & inania incedentes ſpacia, fatigantur priuſquam ad eas perveniant. Qui v. à mari perflant, Argeſtæ & Zephyri, refrigerantes, raros, ac temperatos imbres ex pelago afferunt. Illic *Campi Elyſii*, ab Homero, reliquiſque Poetis eſſe dicuntur. Has Plinius Heſperidas vocare videtur; nam & duas etiam numerat in mari Atlantico, eaſque ultra Gorgonas, præternavigatione Atlantis dierum 40. diſtare ait. Erunt fortaſſe *Spagnola* & *Cuba.* Ortelius. Eas v. Horatius hunc in modum deſcribit, Ep. 16.

Nos manet Oceanus circumvagus: arva, beata
Petamus arva, Divites & Inſulas.
Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis,
Et imputata floret uſque vinea.
Germinat & nunquam fallentis termes olivæ
Suamque pulla ficus ornat arborem.
Mella cava manant ex ilice: montibus altis
Levis crepante lympha deſilit pede.
Illic injuſſæ veniunt ad mulctra capellæ,
Refertque tenta grex amicus ubera.
Nec veſpertinus circumgemit urſus ovile,
Nec intumeſcit alta viperis humus.
Pluráque felices mirabimur: ut neque largis
Aquoſus Eurus arva radat imbribus,
Pinguia nec ſiccis urantur ſemina glebis
Utrumque rege temperante cœlitum

Nulla nocent pecori contagia, nullius aſtri
Gregem æſtuoſa torret impotentia.

Atlantes, Æthiopiæ pop. inter quos nullam nominum appellationem eſſe aiunt. Plinius l. 5. c. 8. *Atlantes degeneres ſunt humani ritûs, ſi credimus: nam neque nominum ullorum inter eos appellatio eſt; & Solem orientem occidentemque dira imprecatione contuentur, ut exitialem ipſis agriſque: neque inſomnia viſunt qualia reliqui mortales.* Hæc ille. Scribit v. Amm. Marcell. lib. 15. cum Romæ delatorum peſtis ſæviùs graſſaretur, ne ſomnia quidem citra vitæ diſcrimen auſum quemque patefacere, ideoque nonnullos mœſtos fuiſſe, quod apud Atlanteos nati non eſſent, ubi nulla videntur ſomnia. Idem ſcribunt Tertull. lib. de An. Solinus c. 34. & Mela. 1. 8.

Atlas, mons Africæ max. pro diverſitate regionum varia ſortitur nomina. Incipit prope oram Oceani, ab eo *Atlantici* dicti, juxta promont. Gerum, Gallicè *de Guer*: inde perpetuo dorſo varie flexus, extendit ſeſe orientem verſus, ad confinia deſerti Barcæ, & immanibus & ſupra quam credi poſſit, altis jugis, è media arenarum vaſtitate conſurgens extollitur, verticem nubibus ſemper tectum habens. Verſus Oceanum *Aiduacal* ſeu *Idevacal* dicitur; & inter Segelmeſſam reg. & provincias Haſcoram & Tedleziam, *Tenſif* & *Dedes* ab incolis vocatur, & Zizi prope confinia regni Fezzæ. Sublimitatem hujus montis tangit Juvenalis, Sat. 11.

——— *Illum ego jure*
Deſpiciam, qui ſcit quanto ſublimior Atlas
Omnibus in Libyâ ſit montibus.

Atlas autem *minor*, qui pars eſt Atlantis maj. abeſt à Lixa urbe 130. m. p. circiter.

Atlone, urbs Hiberniæ in Connacia prov. & Com. Roſcomanenſi, ad Sineum flu ubi exit à lacu Rea. Diſtat 16. m. p. à Longofortio in auſt. & circiter 30. à Galwayâ in ort.

Atraces, Ætoliæ pop. quibus nomen dedit *Atrax*, Ætoli fil. Regio eorum *Atracia*, unde *Atracis* Hippodamia dicta. Ovid. in Epiſt.

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Vide *Atrax*.

Atramitæ, pop. Arab. Fel. Steph. Vide *Chatramitæ*.

Atrax, & *Atracia*, Theſſaliæ civitas. Inde *Atracius*. Unde *Atraciam artem* Statius appellavit *Magiam*, quæ apud Theſſalos plurimùm viguit. Sic enim ille. 1 Theb.

——— *Qualis per nubila Phœbes*
Atracia rubet arte labor.

Claud. in Coſſ. Prob. & Olybr. ſecundum quædam exemplaria:

Haud ſecus Atraciam Lunâ regnante per Arcton
Sidereæ cedunt acies. Prop. lib. 1.
Et dicam Atraciis licet hæc confidat in oris.

Val Flacc. lib. 6.

Quamvis Atracio Lunam ſpumare veneno
Sciret & Æmoniis agitari cantibus umbras.

Atrax, Ætoliæ flu. qui infunditur Ionio, & ab eo eſt initium Achaiæ. Catullus.

Smyrna cavas Atracis penitus mittetur ad undas.

Vide Strab. lib. 9. & Plin. 11. 4.

Atrebates, Galliæ populi, à quibus *veſtes Atrebaticæ*, quanquam *Atribaticas* vocat Suidas, de coloris atri ratione. Sunt autem *Atrebates* textrino percelebres. Horum metropolis *Atrebatum*, recentioribus *Arteſia*, vulgò *Artois* nominatur. Long. 23. 55. Lat. 50. 15.

Atrebatii, pop. Albionis. Ptol quorum regio *Berkſhire*, Camdeno ac Lelando teſtibus. Opida *Okingham*, *Reading*, *Ilſley*, &c. inter Londin. & Sarisbur. in occ.

Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ, ita dicta ab *Atropato* duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in 2. partes, quarum altera Major appellata eſt, cujus metropolis eſt *Ecbatana*; altera Minor; quæ & *Atropatia* dicitur Strab. lib. 11. Pop. *Atropateni*. Dionyſius verſ. 1019.

Γηλόι τε Μάρδοι τε καὶ ἀνέρες Ἀτροπατηνοί.

Gelos & Mardos in Atropatenâ reg. plerique ſtatuunt, eos tamen ab Atropatenis diſtinguit Dionyſius, non niſi cultiores reg. illius incolas Atropatenos vocans; cum Geli, Mardi, aliique monticolæ μελανάσαι, καὶ λῃστρικοὶ, teſte Strab. lib. 11. & quidem Scythici generis fuerint. Cætera Atropatenes εὐδαίμονα χώρα vocat Strabo, ac Dionyſius ἐριθηλέα γαῖαν.

Attalia, urbs Pamphyliæ Archiep. maritima & primaria regionis, ubi Præfectus moratur, ab *Attalo* rege condita. Strabo. Stephano urbs Lyciæ. Aliqui vero (ut idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt. Aulæa Attalica olim in pretio fuere. Propert. 2. 32.

Scilicet umbroſis ſordet Pompeia columnis
Porticus aulæis nobilis Attalicis.

Sil. Ital. lib. 14.

Læta Tyros, quæque Attalicis variata per artem
Aulæis ſcribuntur acu.

Attica, hodiè *Ducato di Sethines*, regio Achaiæ, ſive Helladis in angulo Orientali & Auſtrali, quæ & *Mopſopia* & *Cecropia* dicta eſt, in quâ Athenæ, urbs totius Græciæ clariſſima. Hinc *Atticus* adject. Ovidius Triſtium lib. 5.

——— *O dulcior illo*
Melle, quod in ceris Attica ponit Apis.

Mel enim Atticum in pretio apud veteres. Diophanes in Geoponicis, lib. 15. ἄριστον μέλι τὸ Ἀττικὸν, καὶ τοῦ Ἀττικοῦ τὸ Ὑμήττειον. Dio Chryſoſt. Orat. 32. de melle Attico καθαρωτάτου, i. e. *puriſſimi*. Sil. Ital. lib. 14. ut mel Siculum hyperbolicè amplificaret, dixit.

Tum quæ nectareis vocat ad certamen Hymetton
Audax Hybla favis. ———

Idem lib. 2. celebrat examina Cecropii Hymetti.

Virg. Georg. 4.

Cecropias innatus apes amor urget habendi.

Ideò Val. Flac. lib. 1. Argonaut. vocat Hymetton *dulcem*, & Papinius 12. Thebaidos *olentem*. Martialis lib. 13.

Hoc tibi Theſei populatrix mittit Hymetti
Pallados à ſylvis nobile nectar apis.

Philo (neſcio an Judæus) celebrat apes Cecropidas apud Galenum lib. 9. de Compoſ. Pharm. Queritur Syneſius epiſt. 136. Athenas olim domicilium ſapientum, tantum jam celebrari ab apiariis, & Hymetti ferias frequentari, non theatri. Et Plato in Critiâ de hâc parte orbis, Τῶν γὰρ ὀρῶν ἔστιν ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφήν. Porro *Attici* pluribus elogiis celebrantur. *Atticus teſtis* pro incorruptiſſimo, & probatiſſimo, teſte Diogeniano. *Attica fides* quoque apud Plautum in Aululariâ proverbialiter de fide integrâ & incorrupta dicitur. *Attica Muſa*, pro eleganti & venuſtâ. Contrà *Advena Atticus*, in eos qui ſunt violenti in vicinos, dicitur, quòd *Attici* quondam vicinos populos ſedibus pellerent. *Attici* quoque præſertim Athenienſes, lucri & munerum cupidiſſimi fuere, adeò ut apud Ariſtophanem, teſte Diogeniano, proverbio dicatur,

Atticus etiam moriens porrigit manus.

Aturenſium civitatis meminit Lib. Provinciarum in Novempopulanâ Galliæ regione. Nomen retinere ſcribit Scaliger, ſed depravatione Vaſconicâ *Airenſium* civitatem dici, vulgò incolarum *Aire*, ni fallor.

Aturrus, Tarbellorum in Gall. Aquitanicâ flu. Auſonius. *Aturius* Ptolemæo, *Atyr* Vibio Sequeſtri. *Dour* fortè hodiè, ut conjicit Victor Giſelinus; *L'Ador* vocat Joſ. Scaliger. *Landum* interpretatur Navagierus. Heroldus *Aturnus* legit, & non parvo errore ſcribit Gall. Belg. flu. eſſe, & vulgò *Geln* dici.

Avalites, qui & *Abalites*, ſinus in dextrâ parte Rubri maris. Steph. Vide Boch. Phaleg. 2. 22.

Avalonia, urbs Albionis, *Inis Avalon*, teſte Lelando, incolis *Glaſſenbury*.

Avaricum, op. Celtarum maximum, munitiſſimumque in finibus Biturigum. Cæſar lib. 6. vulgò *Chaſteau neuf*, aliis *Bourges en Berri*, aliis *Viarons*.

Avarum, Hiſp. Tar. promont. Ptol. *Cabo de Vianca* Moletio.

Avaſes, Αὐάσεις Græcis; Ita Ægyptii vocant habitationes, quæ ſunt in medio deſerto, voce compoſita ex צי *ſi*, id eſt, *deſertum* & הוא *hawa*, quod eſt habitatio. Unde plural הוות Num. 32. 41. Arabicè חוי eſt ambire, & הוא multæ domus Arabum tanquam in ordinem digeſtæ. Ergo הואצי Αὔασις propriè eſt *ambitus domorum*, i. e. *villa*, ſeu *opidum in loco ſiticuloſo*, aut potius *habitatio, quam ambiunt loca ſiticuloſa*; quo modo Græci definiverunt, quamvis vim vocis ignorarent. Strabo de Africâ lib. 2. Ἐοικυῖα παρδαλῇ. κατάστικτος γὰρ ἐστὶ τῇ οἰκήσεσι περιεχομέναις ἐρήμῳ, καὶ ἀνύδρῳ γῇ. Καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις, Αὐάσεις οἱ Αἰγύπτιοι. Et lib. 17. Αὐάσεις δὲ οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι τὰς οἰκουμένας χώρας περιεχομένας κύκλῳ μεγάλαις ἐρημίαις, ὡς ἂν νήσους πελαγίας. In Strabone legunt Ἀνάσεις, ſed Αὐάσεις reſcribit Caſaubonus ex Stephano in Αὐασὶς, quam lectionem veram eſſe docet, quod pro *Avaſi Oaſin* ſcribunt Herodotus lib. 3. & Ptol. 4. 5. & alii ad legem VII. D. de interdictis & relegatis Sect. 5. Incolas Plinius *Oeaſitas* vocat 5. 9. Æthicus autem & Oroſius *Avaſitas*. Bochartus.

Auchatæ, Scythica gens, ad os Boſpori apud quos Hypanis oritur. Val. Flac. lib. 1. verſ. 132.

Doctus & Auchates patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

Ubi aliqui *Anchates*.

Auchitæ, Africæ populi, *Auſchiſæ* Ptolemæo & *Auſchiſtæ* Stephano.

Stephano. Sic enim ille Ἀυχῇ ἔθνος Λιβύης ὑπερβάκης, lege ὑπὲρ Βάρκης ex Herodoto.

Audena, Italiæ amnis. Liv. lib. 41. in ſiniſtram Macræ ripam defluit, vulgò *Ula*, & *Aula*, & cum articulo *La Ula*, & *L' Aula*.

Audomarenſis, urbs Arteſiæ primaria, vulgò *St. Omer*. Long. 23. 22. Lat. 50. 47.

Audus, mons Africæ apud fines Maurit. Cæſar. haud procul ab orâ litorali; *Aurais* incolis, *Capo Gibranel* Moletio. Item fluvius apud *Audum* promont. in ſinum Numidicum exiens, *Balaſſia*, teſte Moletio.

Avella, vide *Abella*.

Avendonis, Liburniæ urbs. Anton. quam Lazius *Adelſperg* nominat.

Avenio, Gall. Narbon. urbs, quam Pontifici Clementi vendidit Joanna Siciliæ regina. Volat. Stephanus autem Ἀυενίων, πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. Vulgò *Avignon*. Numero ſeptenario clara eſt hæc civitas. In eâ enim 7. ſunt Palatia, 7. Parochiæ, 7. Hoſpitia, 7. Sacrarum Virginum Monaſteria, 7. Collegia, 7. Monachorum Conventus, & 7. Portæ. Petrarcha & Boccatius eam ſub nomine Babylonis deſcribunt. Long. 25. 20. Lat. 43. 25.

Avens, flu. in Sabinis Varroni memoratus, quis autem hodiè cenſendus ſit, incompertum eſt. Serv. ad Æn. 7. *Varro dicit, De gente Pop. Rom. Sabinos à Romulo ſuſceptos, accepiſſe montem, quem ab Avente fluvio provinciæ ſuæ adpellaverunt Aventinum.*

Aventicum, Helvetiorum op. Cæſar. *Wiefelsburg* Rhenano, *Avenche* Marliano. Helvetiorum caput fuiſſe teſtis eſt Corn. Tacitus. Ammianus autem ſcribit ſuo tempore deſertam fuiſſe civitatem, ſed non ignobilem quondam ex ædificiis ſemirutis colligi. Long. 28. 33. Lat. 46. 34.

Aventinus, unus ex 7. urbis Romæ montibus, cujus radicem Tiberis præterlabitur: ita dictus *ab avibus* (ut ex ſententiâ Nævii refert Varro) quarum ob ſitûs opportunitatem, amniſque vicinitatem maxima ibi copia erat; vel *ab Aventino*, Albanorum rege, in eo extincto & ſepulto; vel *ab adventu* hominum qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, commeabant; Vel *ab advectu*, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis urbis Romæ montibus paludibus diſcretus, unde ratibus ad eum advehebantur, quadrantem pro naulo ſolventes. Dionyſ. Hal. 3. Ubi de Aventino: ἔστι δὲ λόφος ὑψηλὸς ἐπιεικῶς ὀκτωκαιδεκά πε σαδίων τ̃ περίμετρον, ὅς ποτε μὲν ὕλης παντοδαπῆς μεστὸς ἦν, πλείστης δὲ καὶ καλῆς δάφνης, ἐφ' ἧς Λαυρέντον ὑπὸ Ῥωμαίων καλεῖται τόπος αὐτοῦ· νῦν δὲ οἰκιῶν ἐστι πλήρης ἅπας. ἔνθα σὺν πολλοῖς καλοῖς καὶ τὸ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυται.

Avernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, h. e. *avibus carens*, vide *Aornus*. Ita autem ab Ariſtotele in Admirandis deſcribitur. Περὶ τ̃ Κύμην τ̃ ἐν Ἰταλίᾳ λίμνη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη Ἄορνος, πιθανῶς λέγουσι περὶ αὐτὴν λόφους κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σαδίων, καὶ αὐτὴν εἶναι τῷ σχήματι κυκλοτερῆ, τὸ βάθος ἔχουσαν ἀνυπέρβλητον. Strabo lib. Ἔστι δὲ ὁ μὲν Ἄορνος κόλπος ἀγχιβαθής, &c. Vibius Sequeſter in catalogo fluminum. *Avernus Campaniæ, immenſæ altitudinis, cujus ima pars apprehendi non poteſt.* Diod. Sic. lib. 4. Κεῖται μὲν ἡ λίμνη μεταξὺ Μισηνοῦ, καὶ Δικαιαρχείων, πλησίον τ̃ θερμῶν ὑδάτων, ἔχει δὲ τ̃ περίμετρον ὡς πέντε σαδίων, τὸ βάθος ἄπιστον. Videtor Cluver. Ital. Ant. lib. 4. pag. 1127.

Auſeia aqua, olim dicta fuit, quæ poſtea *Marcia* dici cœpit, omnium aquarum toto orbe, Plinio teſte, clariſſima, frigoris, ſalubritatiſque laude cæteris præcellens. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, tranſit Marſos & Fucinum lacum; mox ſpecu merſa in Tiburtina ſe aperit, 9. m. p. fornicibus deducta. Primus eum in urbem ducere auſpicatus eſt Ancus Martius, unus ex Regibus. Poſtea Qu. Marcius Rex in Præturâ à quibus *Marcia aqua* dicta. Hanc rurſus reſtituit M. Agrippa.

Aufidena, urbs Italiæ Caracenorum, vulgari nunc vocabulo *Alfidena*; meminit ejus Livius lib. 10. *Bortanum inde adgreſſus, nec ita multo poſt Aufidenam vi cepit.* De Cn. Fulvio Coſ. loquitur. Apud Ptolemæum Καρακηνῶν, οἱ εἰσιν ὑπὸ τοὺς Φρεντανοὺς, Ἀυφιδήνα.

Aufidus, Apuliæ flu. ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſium urb. præterfluens in Adriaticum mare ſe exonerat; Romanorum apud Cannas clade nobilis. Florus 2. 6.

Documenta cladis cruentus aliquandiu Aufidus.

Sil. lib. 1.

Teque vadi dubium, coeuntibus Aufide ripis,
Per clypeos, galeaſque virum, cæſoſque per artus
Vix iter Adriaci rumpentem ad litora Ponti.

Idem lib. 11.

Humentes rapido circumdat gurgite campos
Aufidus, & ſtagnis intercipit arva refuſis;
Mox fluctus ferit Adriacos, magnoque fragore
Cedentem impellit retrorſum in æquora Pontum.

Virgil. Æn. 11.

Amnis & Adriacas retro fugit Aufidus undas.

Horat. 3. Carm. Od. ult.

Dicar quà violens obſtrepit Aufidus.

Item lib. 4. Od. 14.

Sic tauriformis volvitur Aufidus,
Qui regna Dauni præfluit Apuli,
Cum ſævit, horrendamque cultis
Diluviem meditatur agris.

Et Od. 9. ejuſdem libri.

Longè ſonantem natus ad Aufidum.

Idem Serm. 1. Sat. 1.

Cum ripâ ſimul avulſos ferat Aufidus acer.

Luc. lib. 2. verſ. 407.

——— *Et Adriacas qui verberat Aufidus undas.*

Sil. Ital. lib. 8.——— *Fundoque imo mugivit anhelans*
Aufidus, & magno latè diſtantia ponto.
Terruerant pavidos accenſa Ceraunia nautas.

Aufidum deſcribit Polybius hoc modo lib. 3. Ὅς μόνος δι' ἀρρὴξ τ̃ Ἀπεννῖνον. τοῦτο δ' ἐστιν ὄρος συνεχὲς ὃ διείργει πάσας κατὰ τ̃ Ἰταλίαν ῥύσεις, τὰς μὲν εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, τὰς δ' εἰς τ̃ Ἀδρίαν. δι' οὗ ῥέοντα συμβαίνει τ̃ Ἄυφιδον, τὰς μὲν πηγὰς ἔχειν ἐν τοῖς πρὸς τὸ Τυρρηνικὸν κλίμασι τ̃ Ἰταλίας, ποιεῖσθαι δὲ τ̃ ἐκβολὴν εἰς τ̃ Ἀδρίαν.

L' Oſante Leandro dicitur.

Auſona, *Nyne*, fluvius Angl. in Com. Northantoniæ. Cadit in mare Germ. in Norfolcia & Lincolniam Comm.

Augia Major, *Mehtzraw*, vic. Germ. juxta lac. Conſtantienſem prope Brigantium, in Com. cogn. 6. leuc. à Conſtantia in ort.

Augia minor, *Meinow*, inſ. Germaniæ & Sueviæ in infer. partem lacus Conſtantienſ. med. fermè inter Uberlingam & Conſtantiam.

Augilæ, Africæ pop. qui nullos Deos putaverunt, præter defunctorum manes, à quibus reſponſa petere ſolebant, ſepulchis incubantes. Mela, 1. 8. *Augilæ manes tantum Deos colunt*, Lapſum hic putant Pomponium viri eruditi, quod Augilis attribuerit ea, quæ Herodotus Naſamonibus. Sed ipſi errant; Augilæ enim ſunt Naſamones, & Augila, vel Ægila eſt op. Naſamonum. Satis hoc ex Herodoto ipſo colligitur: jungit quoque eos Ptolemæus: Ἐν τοῖς Ἀυγίλοις καὶ Νασαμῶσι τὰ Ἄυγιλα. Libri aliquot Ptolemæi legunt h. l. Ἄυγιλα, uti Herodotus. Ab Ἄυγιλα v. gentile, non tantum Ἀυγίλαι, ſed & Ἀυγιλῖται, ſi Stephano credendum. Vox ſæpe ex ingenio format ἐθνικὰ ſua iſte ἐθνικογράφος. Vide Voſſ. in Melam, pag. 45.

Auguſta, urbs Ciliciæ litor. inter Tarſum & Anemurium ad occ. Seveſta Rhamuſio. *Sebaſte* al. op. inter Corycium & Pompeiopolim in ora.

Auguſta, quæ & *Tubinga*, urbs Sueviæ & Academ. Duc. Wirtembergenſis ad Nicrum flu. 2 leuc. à Reutlingâ, 1. à Rotemburgo, 10. ab Ulmâ in occ. Opus Caracallæ Auguſtæ.

Auguſta, op. marit. Siciliæ ad ort. alias *Xiphonia*. Sita eſt in Neetina valle, 18. mill. à Catana in auſt. & 25. à Syracuſis in Bor.

Auguſta Acilia, *Azelburg*, Aventino, op. olim Vindeliciæ ad Danub. nunc pag. Straubingæ urbi propinquus, à Ratiſpona 6. leuc. in ort.

Auguſta Auſciorum, *Auch*, urbs Gall. Aquitan. Com. Arminiaci caput, ad Ægircium flu. 6. leuc. ab Eluſa, & totidem ferè à Condomo. Long. 21. 25. Lat. 43. 33.

Auguſta Badacum, ſeu *Badacum* ſimpl. Ptol. Cluverius putat eſſe vicum *Painburg*, ad flu. Achſam, ſeu Alaſam in ſup. Bavaria, paulo infra locum Chimum, in lim. ditionis Saliſburgenſ.

Auguſta Batienorum, *Baſſignano*, op. Liguriæ ad Padum à Ticino 24. m. p. Alexandriam verſus 8. in merid. & occ. à Valentia op. 4. in ort.

Auguſta Bracarum. Vide *Bracara*.

Auguſta Emerita, vulgò *Merida*, urbs Portugall. & caput Conventus, 6. leuc. à Metallino in occ. & 24. ab Hiſpali in Sept.

Auguſta nova, op. Hiſp. Tar. in Arevacis, ad Arevam flu. forſan ubi nunc vicus Covarruvias in Caſtella veteri medius fere inter Burgos & Uxamam, verſus montes.

Auguſta Prætoria, à Solino dicitur Italiæ limes, vulgò *Aoſta*, eſtque Ducatus cap. qui in 7. valles dividitur, ad radices Alpium, 25. mill. ab Eporedia in Bor. & 45. à Taurino, in reg. montoſa, ſed fertili.

Auguſta Quintanorum, *Kintzen*, vic. Bavariæ infer. prope *Oſterhoven* op. medium inter Patavium & Straubingam.

Auguſta Rauracorum, *Augſt*, urbs olim, nunc vic. tantum cum multis ruderibus in pago Baſileenſi, 2. leuc. ſupra Baſileam in ort.

Auguſta R manduorum. Vide *Auguſta Veromanduorum*; licet quidam hanc ab illa diverſam eſſe contendant, appellarique *Lucemburg*, nullo certo judicio freti.

Auguſta Sueſſionum, vulgò *Soiſſons*, urbs Gall. in Picardiâ, ſub præfectura tamen Inſulæ Franciæ, ad Axonam flu. inter Lutetiam 20. leuc. & Laudanum 9. Claret Comitatûs titulo, eſtque probè munita & ampla. Long. 24. 20. Lat. 48. 50.

Auguſta Taurinorum, quæ *Taurafia* Livio, *Taurania* Stephano, vulgò *Turin*, urbs Gall. Subalpinæ in planitie fertili admodum & rigua, ubi Duria in Padum cadit, 12. mill. à Pinariolo, & 24. ab Aſtâ in occ.

Auguſta Tiberii, *Regenſpurg*, & *Ratisbon*, urbs Vindelicorum in Bavariâ 7. leuc. Germ. ab Ingolſtadio in ort. & totidem à Landſhuto in Sept. utì 15. à Monachio.

Auguſta Trevirorum. Vide *Treviri.*

Auguſta Tricaſtinorum, *S. Paul des trois Chaſteaux*, urbs Gall. Narbonenſ. in Delphinatu, unâ leucâ à Rhodano flu. 14. à Montlimario in merid. & vix 2. à Vivario.

Auguſta Trinobantum. Vide *Londinum.*

Auguſta Vagiennorum, urbs Gall. Subalpinæ, quibuſdam Salinæ, *Saluces*, Marchionatûs caput. Cluverius tamen credit eam fuiſſe verſus Ligures montanos, circa Carmaniolam, op. Pedemontii, *Carmagnole*. Sedet prope Padum flu. inter Taurinum & Foſſanum.

Auguſta Veromanduorum, vulgò *Vermand*, urbs olim Picardiæ, nunc v. eſt vicus Veromandui tractus, ad rivum *Ournignon*, medius inter Fanum S. Quintini, & Peronam, 3. leuc. ab utrâque diſtans, & 8. à Novioduno in Aquilonem.

Auguſta Vindelicorum, *Auſpurg*, urbs Germ. ſup. in eâ parte Ducatûs Sueviæ, quæ Agea dicitur. Celebratur aliquot Comitiis Imperii, & confeſſione Lutheranorum, quæ dicitur *Auguſtana*, oblata an. 1530. Diſtat 6. leuc. à Danub. in merid. & 9. à Friſinga in occ. Long. 33. 00. Lat. 48. 15.

Auguſtana Caſtra, vulgò *Gaiſting*, vicus prope Danubium, 11. m. p. infra Reginum in Duc. Bavariæ.

Auguſtanæ Clauſuræ, *Chiuſa*, pag. Carnorum, in tranſitu Alpium Juliarum, inter Carnos & Noricos.

Auguſtia, *Kuſty* Lazio, op. Daciæ ad Danub. in Valachia, ſeu, ut al. videtur in Moldaviâ, à Galacio 6. leuc. in Bor. Ab al. v. ponitur in Tranſylvaniâ ad Alutham flu. verſus lim. Walachiæ, aliquot mill. à Cibino.

Auguſtobona Anton. *Auguſtomana* Ptol. pòſtea Trecæ, & Tricaſſium, *Troyes*, urbs Gall. Celt. & Campaniæ primaria, ad Sequanam flu. 34. leuc. à Lutetia in ort.

Auguſtobriga, *Aldea el muro* Morali, op. olim, nunc pag. Hiſp. Tar. in fin. Pelendonum, inter Turiaſſonem, & Numantiam, ubi nunc limites Caſtellæ vet. & Aragoniæ.

Auguſtobriga, *Villar de Pedroſo* Cluſio, op. olim, nunc pag. Luſitan. in Extremadura, apud Guadalupam op. Brietio autem & al. eſt *Puente del Arcobiſpo*, op. Caſtellæ novæ ad Tagum flu. 10. leuc. infra Toletum ad occ. una à vico *Villar de Pedroſò*, & 5. ab Aquis Lupiis.

Auguſtodunum, *Autun*, urbs Gall. Celt. juxta Arotium flu. in Duc. Burgundiæ, 18. leuc. à Divione in occ. hybernum. Long. 25. 00. Lat. 46. 50.

Auguſtomagus, cap. fuit Sylvanectorum, qui ſub Bellovacis comprehendebantur; nunc eſt Valeſiæ reg. vulgò *Senlis*, ſub præfectura tamen inſulæ Franciæ, 10. leuc. à Lutetia in Sept. & 8. à Compendio ad Nonnetam amnem.

Auguſtonemetum, *Nivernum* Anton. vulgò *Nevers*, urbs Gall. Celt. ad Ligerim. Al. autem & melius eſt Gergobia, urbs olim Arvernorum in Aquitan. nunc vic. *Gergoie* prope Claromontem urb. *Nivernum* enim alias *Noviodunum* dictum fuit.

Auguſtoritum, *Limoges* Cluverio & al. Lemovicorum urbs primaria, ad Vigennam flu. in Aquitania, med. fermè inter Pictavium, & Claromontem. Non deſunt tamen, qui exiſtimant Lemovicum alias dictum fuiſſe Ratiaſtrum, Auguſtoritum autem fuiſſe Inculiſma.

Avia, poſtea *Furconium*, *Forcone*, urbs Veſtinorum in Aprutio excisa, ab Aquila, 8. m. p. diſtans.

Avinus, *Avin*, flu. Scotiæ meridion. Avindalium Caſtrum alluit, poſteaque in Cludam ſe exonerat prope Hamiltonium op. in Cludeſdalia provincia.

Auklandia, op. Angl. in Epiſcop. Dunelmenſi, ad flu. *Were*, vulgò *Biſhops Aukland*, 5. m. p. à Dunelmo ad merid. & 10. ab ora lit. Oceani.

Aulerci, pop. Gall. diviſi fuere in Aulercos Cenomanos, ubi nunc *Le Main* provincia, & Aulercos Diablintes, ubi nunc reg. *Le Perche*, & Aulercos Eburovices, qui nunc *le Dioceſe d' Eureux*, in Normanniâ, ubi eorum partem rigat Sequana fluvius.

Aulis, regiuncula Bœotiæ, à *Caſtrametatione* nomen ſortita, juxta Chalcidem. Ovid. Met. 12.

—— Bœotaque tellus
Aulide piſcoſa puppes tenuiſſet ituras.

Servius ait inſ. & op. eſſe cum portu 50. navium capaci; in quo Græci ſub Agamemnone in Trojæ excidium conjurarunt. Atqui capaciorem oportet hunc portum fuiſſe; ſiquidem communis eſt Poetarum opinio, ut mille fuerint Græcorum naves. Virg. Æn. 2.

Non anni domuere decem, non mille carinæ.

Propertius:

Et Danaum Euboico litore mille rates.

Virg. Æn. 4.

Non ego cum Danais Trojanam exſcindere gentem
Aulide juravi. Lucan. lib. 5.
Euripuſque trahit curſum mutantibus undis,
Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim.

Heſychius. Αὐλίδα, λιμένα.

Ovid. Met. 13.

Nempe ego mille meo protexi pectore puppes.

Idem in Epp.

Inter mille rates, tua ſit milleſima puppis.

Seneca in Agamemnone:

Milleſima nunc ambit, & luſtrat ratem.

Idem in Troadibus: *Mille ratibus.*

Æſchylus in Agamem. Στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην. Plautus in Bacchidibus, de re Trojana loquens, *Millenûm numero navium.* Livius quoque lib. 45. ubi de Aulide: *Portum inclytum ſtatione quondam mille navium Agamemnoniæ claſſis.* Alii mire variant. Aliud enim ab Hom. colligas, aliud à Dicty Cretenſi; à priore ſiquidem, ſi rationem ſubducas invenies mille octoginta naves, à poſteriore mille ducentas octoginta quinque. Dares autem Phrygius ait fuiſſe naves mille centum & quadraginta. Varro, lib. 2. de R. R. cap. 1. *Si inquam numerus non eſt ad amuſſim, ut non eſt cum dicimus mille naves iiſſe ad Trojam.* Sane Thucydides cum dixerit lib. 1. Mycenas olim exiguam urb. fuiſſe, addit, opidi ejus exiguitate elici non tenui argumento, tantam non fuiſſe claſſem Græcorum quantam & poetæ memorant & ſermo obtinet.

Aulocrene, Aſiæ min. regiuncula, in conventu Apameno per quam ab Apamiâ in Phrygiam itur. Ibi platanus oſtenditur ex quâ pependit Marſyas ab Apolline victus, Plin.

Aulon, mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, vini ferax. Mart. lib. 13.

Nobilis & lanis & Baccho fertilis Aulon.
Dat pretioſa tibi vellera, vina mihi.

Horat. in Odis. ——*Et amicus Aulon,*
Fertilis Baccho ——

Vide *Caulon.* Eſt etiam urbs Ciliciæ.

Aulon, Stephano eſt urbs Laconica, una ex centum, & alia Arcadiæ, & alia, civitas vel locus Cretæ. Item Arabiæ locus; & alia ejuſdem nominis civitas à Crotoniatis condita, *Caulonia* etiam dicta.

Aulon, teſte Theophraſto, campus eſt ampliſſimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum. Vide plura apud Cæl. Rhod lib. 17.

Auna & *Emelia*, urbs Hiberniæ epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi in Momonia prov.

Aunedonacum, *Aunay*, op. Pictavienſis prov. in Lim. Santoniæ, 3. leuc. ab Angeriaco in ort. & 5. à Niortio in mer.

Avo, *Rio d' Avia*, flu. Hiſp. in fin. Bracarum, inter Celandium & Næbim in Oceanum occid. fluens.

Avo, *Aven*, flu. Scotiæ meridion. Cadit in Forthæ æſtuarium prope Lindum urb. in Lothaniâ prov. Al. autem eſt *Avenna.*

Avo, *Avon*, flu. Walliæ in Com. Monumetenſi. In Uſcam ſe exonerat prope Iſcam urb.

Avona, flu. Angliæ merid. in Com. Wiltoniæ oriens; Briſtolliam urb. alluit, & poſtea in Sabrinæ æſtuarium cadit.

Avona, flu. Angl. in Warwicenſi & Wigornienſi, in Sabrinam ſe exonerans juxta Theocicuriam in agro Gloceſtrenſi.

Auravannus, *Rian*, flu. Scotiæ in Gallovidia prov. ad ipſum fere promont. qu. *Aber Ruanus*, i. e. *oſtium Ruani*, teſte Camdeno.

Aurea Cherſoneſus, *Samotra* Ortelio, *Japan* Mercatori, Caſtaldo v. *Malaca*, peninſ. Aſiæ in India extra Gangem, in merid. maxime extenſa, non longe ab Æquatore. In plurima regna dividitur, & ab inſ. Sumatra disjungitur freto Malacenſi, ſive Sincaparano. Ejus primaria urbs *Malaca*, empor. percelebre, in ditione Hollandorum, ab an. 1641. cum prius eſſet Luſitanorum.

Aureatum, urbs Germ. in Palatinatu ſuper. ſeu Bavariâ ad Alemannum fluvium, 3. leuc. à Neoburgo in Sept. *Eichſtadt* Bruſchio, Lazio autem vic. eſt *Naſſaveli* ad Scuterum amnem in viciniis. Ortel. novum eſſe putat vocabulum, & ſunt qui credant eſſe urb. *Aurach* in Suevia, & Duc. Wirtemburgenſi.

Aurelia Cariſa cognomine, *Cazozo* Taraphæ, op. Hiſp. Bæt. *Cariſſa* Ptolomæo, quod exciſum jacet, & loc. adhuc *Carixta* nominatur. Al. eſt *Cazorla* op. inter Ubedam, & Seguram 6. leuc. diſtans.

Aurelia, porta urbis Romæ prope molem Hadriani fuit; nunc diruta jacet à temp. Leonis 4. Summi Pontificis.

Aurelia, *Orleans*, urbs Gall Celt. ad Ligerim, & Academia, & Ducatus, ab Aureliano Imp. an. 278. condita & nominata, ut ferunt, inter Pariſios 34. & Bituriges 22. leuc. diſſita.

Aurelianum, ſeu potius *Lintium*, urbs Auſtriæ ſup. ubi Travus flu. vulgò *Traun*, in Danub. cadit 7. leuc. à Patavio in ort.

Aurelii vicus Vicarello, op. Hetruriæ ad lacum Sabatinum, à Braceno op. 6. m. p. in occ. diſtans.

Aureus mons, *Monte Gradacchio* Leandro, mons Corſicæ. in orà occiduâ, apud Sagonam urb. Ex eo 3. flu. Tuola, Rhotanus, & Ticarius profluunt. Item mons Myſiæ infer. *Metzek* vel *Mathecuſh* Lazio, in Hungariæ, ſeu Pannoniæ infer. confin. Item mons Gall. in Alvernia prov. excelſus Claromontium verſus, vulgo *le Mont d' or*.

Auria, *Orenſe*, urbs Callaicorum ad Minium flu. 12. leuc. à Tyde in ort. æſtivum, & à Compoſtella 14. in ort. hybernum.

Auriniana ala, *Ried*, op. olim, nunc pag. Norici ad Oenum flu. & Vaſſerburgum urb. in Bavaria, teſte Lazio, cui etiam *Haulruck* pag. vicinus eſſe videtur.

Auriſium, Ros Lazio, op. Vindeliciæ, nunc pag. Bavariæ ad Oenum flu. inter Vaſſerburgum, & Roſenhemium.

Aurunca, Latii civit. ab Auſone Ulyſſis & Circes fil. condita; à quà *Aurunci*, vetuſtiſſimi Latii pop. Virgil. Æn. 7.

——— *Et quos de collibus altis.*
Aurunci miſere patres ——— Et alibi:
Auruncos ita ferre ſenes:

Cum hac vetuſtate alludunt verba Ammiani, qui de illis uti antiquiſſimis ita loquitur lib. 30. *Auruncanorum Sicanorumque jamdiu leges ignotas, cum Evandri matre abhinc ſeculis obrutas multis.* Et de iiſd. loquens Livius lib. 8. ſignate ait: *mœnia antiqua eorum.* Eoſdem hos eſſe cum Læſtrygonibus multis probat Bochartus de Phœn. Colon. p. 652. Deducit a. ab Eliæo אור *Or.* h. e. *à luce*, quia in eâ perpetuo verſabantur, & breviſſima ibi fuere noctis tempora. Sic n. de illis Poeta:

Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθα.

atque ut in Arato habetur:

Μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι.

Aurupini, pop. Japodum. Vide *Arupenum*.

Auſchitæ, pop. Libyæ. Stephanus: Αὐχῖται, ἔθνος Λιβύης ὑπερβάκης, ubi ὑπὲρ Βάρκης legendum, idque autoritate Herodoti lib. 4. cui *Auſchiſæ* ſunt hi pop. Αὐχίσαι ὑπὲρ Βάρκης οἰκέουσι.

Auſer, *Sarchio* Leandro, Ital. flu. prope Lucam, cujus olim pars rivus ille, qui juxta Piſas nunc labitur, fuit. Videtor Cluverius Ital. Ant. p. 461.

Auſitis, Maurit. Cæſar. op. Ptol. Item regio in quâ natus Job. Hebræis *Hus*. Chryſoſtomus in Catena perditiſſimam vocat Auſitidem reg. i. e. Idumæam aut Hus, ubi commoratus eſt Jobus. *Inprimis*, inquit, *laudationem intuere, quod tale germen produxerit Auſitis. Ejuſmodi n. quendam virum frugi in Arabia reperiri, ubi omnes corrupti erant, ubi nullum non extabat exemplum improbitatis, eſt admiratione perquam dignum.* Eadem Origenes latius lib. 1. parum à principio, ubi cum dixiſſet Auſitas, i. e. Huſitas aut Idumæos fuiſſe impios, injuſtos, infideles, obſcœnos, inſatiabiles; addit talem inter ipſos extitiſſe Jobum, *qualis fuit Melchiſedech in medio Chananæorum, ſicut Abraham in medio Chaldæorum, ſicut Noe juſtus inter Gigantes ſceleratos, tanquam columba inter raptrices aquilas, tanquam agnus in medio luporum diripientium, tanquam ſtella in medio nubium teterrimarum. Erat juſtus inter injuſtos, inter profanos ſanctus, inter obſcœnos mundus, pius inter impios, bonus inter malos, tanquam ſmaragdus in luto, tanquam margarita in arena.*

Auſoba, Ptol. *The Bay of Galway*, teſte Camdeno, flu. Hiberniæ per Connaciam reg. in occid. apud Galveium urb. fluens. Aliis eſt *Gyll*, in Oceanum influens apud Slegum opidum.

Auſon, vel *Auſonius*, Ulyſſis & Calypsûs fil. Inde, ut quidam volunt, *Auſones*, antiquiſſimi Italiæ populi, iidem qui & *Aurunci*. Servius; *Aurunci Græcis Auſones nominantur.* Dio Cocceianus apud Iſac. in Lycophronem. Αὐσονία κυρίως ἡ τῶν Αὐρούγκων γῆ μόνη λέγεται, μέσω Καμπανῶν καὶ Οὐόλσκων, παρὰ θάλασσαν κειμένη. Tzetzes in Chiliad.

Τοὺς δὲ Αὐρούγκους μόνους μοι Αὔσονας λέγειν νόει.

Nempe, ut in Feſto habetur *R pro S* (imò & *S pro R*) *literâ ſæpe antiqui poſuerunt*, ut *majoſibus*, *melioſibus*, *Laſibus*, *feſiis*: pro *majoribus*, *melioribus*, *Laribus*, *feriis*. Et, eodem auctore *Aurum* Sabini *Auſum* dicebant. Sic variante dialecto, idem erat *Auſon* & *Auron*, ex quo *Auronci*, vel *Aurunci*, ſyllabica adjectione, quali in *Etruſcorum* nomine ex *Etruria*; & *Hernicorum* à ſaxis, quæ Marſi *herna* dicunt; & *Opicorum* ab *Ope*, i. e. *terra*. Opici enim ſunt Αὐτόχθονες. Bochartus. Hi *Auſones* primùm extrema Italiæ litora coluiſſe dicuntur, quæ à Lacinio promuntorio uſque ad Salentinos extenditur; unde & ejus loci mare *Auſonium* dicitur. Plin. 3. 10. Poetæ tamen, ſuo more, Auſoniæ nomen univerſæ communicant Italiæ. Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9. Dionyſ. Perieg. verſ. 77.

Ἔνθ' Ἰταλῶν ὑιῆες ἐπ' ἠπείροιο νέμονται
Ἐκ Διὸς Αὐσονίηες ἀεὶ μέγα κοιρανέοντες.

Et poſtea verſ. 339.

Μέσση δ' ἀμφοτέρων παραπέπταται Αὐσονὶς αἶα
Πουλυτενής. ———

Auſtraſia, *Weſtrick*, reg. Germ. ſup. inter Moſam Moſellam, & Hellum fluvios comprehenſa; quo in ſpatio Lotharingia cum parte Alſatiæ & Palatinatus continetur. Sic dicta ab ejus ſitu; non autem quod *vaſtum regnum* ſignificaret, ut quidam volunt. Extendebatur quidem alias latiſſime, ſed poſtea anguſtioribus limit. coarctata fuit, Scaldi nempe, Moſa, & Rheno flu. & Vogeſo M. & tum diviſa in ſuper. & infer. Inferior etiam dicta Moſellana ſeu Tullingia Lotharingiæ reſpondet.

Auſtria, prov. nomen dedit domui Auſtriacæ, ex quâ moderni Impp. Germ. & Reges Hiſp. Veterum eſt Pannonia ſuperior. Nomen habet à mundi cardine Orientali, qui Germ. Ooſt Anglice *Eaſt* dicitur. Primo habuit Marchiones, poſtea duces, poſtremo Archiduces. Dividitur in ſuper. ſeu Ciſdanubianam, & infer. ſeu Tranſdanubianam. Tota nunc ſub Germania complectitur.

Auteri, pop. Hiberniæ, ubi nunc Com. Claren. Letrimenſ. & Gallivenſ. in Connachtia prov.

Autololæ, ſeu potius *Autololes*, pop. Maurit. Tingit. à Gætulis oriundi; finitimos omnes curſûs celeritate ſuperant. Lucan. lib. 4.

Autololes, Numidæque vagi, ſemperque paratus
Inculto Gætulus equo. ———

Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Autololes levibus gens ignea plantis,
Cui ſonipes curſu, cui ceſſerit incitus amnis
Tanta fuga eſt. ———

Claudianus. — *Repetunt deſerta fugaces*
Autololæ. ———

Autolatæ Ptolemæo dicuntur.

Automala, op. Africæ apud Aras Philænorum, & Syrtim in confin. Cyrenes. *Alcudia* Marmolio. Al. *Eſtam*, al. *Zanagra*.

Autricum, *Chartres*, urbs Gall. Celt. vide *Carnutum*.

Autrigones, pop. Hiſp. Tar. ab Oceano ad Iberum protenſi, inter Cantabros & Cariſtos, ubi nunc Biſcaiæ pars maxima, urbs eorum primaria erat Flaviobriga.

Autunacum, vide *Antenacum*.

Auximum, Piceni urbs in Italiâ, à quâ *Auximates* pop. dicti, vulgò *Oſmum*. Belli Civilis tempore in poteſtatem Cæſaris venit. Apud Liv. libb. 41. & 42. vitioſè legitur *Oximum*, & in tabula *Auſimum*. Procopio Gothicorum 2. more ejus ſeculi formatur Αὔξιμος. Apud Strab. lib. 5. neſcio an ſatis rectè Ἄξουμον. Siquidem omnes alii Græci authores Αὔξιμον, & Latini *Auximum* habent. Lucanus lib. 2. metri cauſâ.

——— *Ut admotæ pulſarunt Auximon alæ.*

Coloniam factam Romanorum auctor eſt Velleius, lib. 1. *Auximum*, inquit, *in Picenum miſſi coloni*, &c. πασῶν μεγίστην τῶν ἐκεῖ πόλεων Procopius loco prædicto vocat. Vide Cluver. Ital. Antiq. 737. & Bochart. Geogr. pag. 111. long. 37. 35. lat. 43. 30.

Auxume, regia civitas Æthiopiæ. Ptol. *Auxomite* Arriano, Αὐξουμίτης Steph. *Chaxumo* fortè hodiè. Long. 65. 30. lat. 11. 00.

Auza, vel *Auzate*, urbs Africæ incertæ poſitionis, vetuſtiſſima, quam condidit Ethbaal, vel Ithobelus, Achabi ſocer, de quo 1 Reg. 16. Author Menander, cujus verba ſunt apud Joſ. lib. 1. contra Apionem. Οὗτος πόλιν Βότρυν ἔκτισε τὴν ἐπὶ Φοινίκη, καὶ Αὐζάτην ἐν Λιβύῃ, vel disjunctis vocibus καὶ Αὔζα τὴν ἐν Λιβύῃ. *Auza* autem in Antonino Maurit. Cæſar. eſt op. & *Auzea* Numidicum caſtellum, de quo Tacitus, lib. 4. Annal. & *Uzan* Ptolemæo eſt urbs Africæ propriæ, non procul ab Uticâ. Vide Boch. Phœn. Col. lib. 1. cap. 24.

Auzacia, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol. *Saccio* hodie Nigro.

Axa, *Axmiſter*, op. Angl. in Devoniæ Com. ad Axam amnem 4. m. p. ab orâ lit. maris Britannici, med. ferme inter Exoniam & Dorceſtriam.

Axelodunum, op. Angl. in Northumbria ad Tinam fluvium, *Hexham* Cambdeno.

Axenus Pontus, qui & *Euxinus*, à truci accolarum barbarie ſic dictus. Ἄξενος enim inhoſpitalis eſt. Nam ut Strabo lib. 7. tradit, *ſolebant Scythæ, maris hujus accolæ hoſpites immolare, eorumque carnibus veſci, calviſque uti loco poculorum.* Ovidius in Ponticis.

Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Cur mutatum in *Euxinum*, vide Boch. Phaleg. pag. 397.

Axiacæ, pop. Sarm. Europææ inter Tyram & Boryſthenem amnes, Peucinis & Capianis proximi, ab *Axiace* flu. dicti, qui à Peucinis jugis naſcitur. Hos juſtiſſimos fuiſſe tradit Pompon. lib. 2. ut qui furti omnis ignari, nec ſua cuſtodirent, nec aliena contingerent. Meminit horum Plin. 4. 12.

Axis, urbs Umbriæ. Propertius lib. 4.

Scandentiſque Axis conſurgit vertice murus.

Axius, flu. Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plin. 4. 10. Herod. lib. 6. Labitur in ſinum Thermaicum, efficit pecudem nigram, quæ ex eo potavit, diverſâ ab Haliacmone, vicino amne, naturâ, qui velleris nitorem potæ ex ſe pecudi affert. Heſychius. Ἄξιος, ποταμὸς Παιονίας. Strabo, lib. 7. ὁ μὲν Ἄξιος θολερός ἐστιν. Quærit ibi Geographus, uti ſolet, de Homeri loco, ubi eſt hujuſce flu. mentio: erat enim ille locus lectionis ancipitis, varieq; à veteribus Criticis lectus, expoſituſque. Sic Homer. Il. β.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

Quorum verſuum, quum hæc ſit ſententia, ut dicatur *Axii* aqua limpidiſſima, ac pulcherrima; veteres Critici qui ſcirent aquam ejus eſſe turbidam, voce Αἶα intelligi voluerunt, non *terram*, ſed *fontem quendam* ſic *nuncupatum*, qui *Axium* ingreditur, cujus fontis etiam Antimachus in Thebaide fecerat mentionem, teſte Stephano, ut ſit hæc ſententia, Amydonem urbem eſſe ad *Axium* ſitam; ubi eſt fons *Æa*: atque ita Scholiaſtæ Homeri locum illum interpretantur. Strabo vero non tantùm interpretationem vulgatam reprehendit, ſed & lectionem. Nam cum vulgò legeretur.

Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν,

Vel—ἐπικίδναται αἶα. ipſe emendabat;

Ἀξίου, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴης.

Vide Euſt. ad locum. Hodie *Vardari* Sophiano.

Axona, flu. in extremis Rhemorum. Hinc *Axones*, ejus accolæ, Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longiſque leves Axones in armis.

Auſonius in Moſella.

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps.

Vulgò *le Diſne*.

Aydinium, *Aydone*, op. Siciliæ in valle Neetinâ, à Catana 20. mill. in occ.

Aymontia, *Aymonte*, op. Hiſp. in Andaluſiâ prov. ad Anæ flu. oſt. 18. leuc. Gadibus & 22. ab Hiſpali in occ.

Aynadechium, *Aynadeki*, op. Hungariæ ſup. inter Agriam & Fellechium, ſub Auſtriacis.

Aynhoa, vulgò *Aynhoe on the Hill*, op. Angliæ amœniſſimum & ſaluberrimum in Com. Northantonienſi ad flu. Cherwellum in confin. Com. Oxonienſis. Sedet in colle, unde proſpectus in loca circumjacentia lepidiſſimus, 13. m. p. ab Oxonio in Bor. 2. à fontibus Aſtropenſibus, & 5. à Banburia in auſt.

Aza, urbs Cappadociæ fuit prope montes, non longè à confin. Armeniæ min. med. fere inter Trapezuntum & Neocæſariam.

Azania, reg. 3. Una Arcadiæ, altera Maſſyliæ in Africa, tertia Phrygiæ; cujus mem. Strabo lib. 12. Prior ſterilis & inculta traditur; adeo ut adagium inde proceſſiſſe exiſtimetur apud Zenodotum & al. *Azanæa mala* de re difficili, ac nullius frugis, utilitatiſve; vel cum res eſt cum homine difficili & intractabili.

Azanium mare pars eſt Oceani Æthiopiæ in orâ orientali Africæ, inter Aromata promont. & Magadoxum urb. in litore Azaniæ reg. & à multis *Mer de Zanguedar* dicitur.

Azeca. civit. Amorræorum, quæ ſorti ceſſit tribui Judæ. Joſ. 15. inter Eleutheropolim, & Æliam ſita, teſte B. Hieronymo. Hic Deus grandine & lapidibus Gentes perdidit, Joſ. 10. Ibi Peliſchithæi caſtra contra Iſraelem poſuerunt 1 Sam. 17. Hanc reparavit Roboam 2 Par. 11. & Rex Babylon eam debellavit, Jerem. 34.

Azilis, vel *Aziris*, locus Libyæ Steph. Callimachus Hymn. in Apollinem—Πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιν ἔναιον.
—Ubi Scholiaſtes: Ἄζιλις ὄρος καὶ ποταμὸς Λιβύης.

Aziris, urbs Armeniæ, quæ etiam *Theodoſiopolis* quibuſdam, nunc *Arſingan*, ab Amaſia 150. m. p. in ort. ab Amida 250. in Bor. & ab *Azerum* 30. m. p. in Merid. à Sebaſtopoli autem 140. Nunc ſubeſt dominio Turcarum, in Anatoliâ, & confinio Turcomaniæ.

Azores, ab Accipitrum copiâ ſic dict. inſulæ Oceani Occid. ſeu Atlantici ſub domin. Luſitanorum. Sunt autem 9. numero, nempe Tertiaria ſeu Tercera. S. Michaelis. S. Mariæ. S. Georgii, Pici, Faialis, Florum, Corvi, & Gratioſa.

Azotus, Stephanus Ἄζωτος, πόλις Παλαιστίνης, ταύτην ἔκτισεν εἷς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' Ἐρυθρᾶς θαλάσσης φυγάδων, καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄζας (Ἄζαν) ὠνόμασεν, ὃ ἐστι χίμαιραν, ἣν Ἄζωτον μετέφρασαν, ubi per φυγάδας Phœnices intelligit, quos è mari Rubro veniſſe volunt. Sed hæc merè ſunt fabuloſa. Neque enim Phœnicum fuit, ſed Philiſtæorum urbs Azotus. Capra quidem Phœnicibus עזא *aza* dici potuit, ut עז *ez* Hebræis. Sed in Hebraicâ ſcriptura עז *ez capra*, & אשדוד *Aſdor*, i. e. *Azotus* nihil quicquam habent ſimile. *Aſdod* autem propriè *robur* ſonat; vox eſt apud Arabas frequens; Inde Dei nomen שדי *ſaddai* Græci reddunt Παντοκράτωρ. Long. 65. 15. lat. 31. 50.

Azuaga, op. Hiſp. in Extremadura prov. 5. leuc. diſtat à Regiana.

Azura, inſ. maris Adriatici in litore Dalmatiæ è fronte Sibenici, in ditione Venetorum.

B.

B*Aba*, vel *Babba* & Julia Campeſtris, *Babæ* Steph. *Beni Teudi* Marmolio col. & urb. Maurit. Tingit. mediter. à Lixo 40. m. p. in occ. in regno Feſſenſi.

Babanenſes, pop. Hiſp. citer. in Conventu Carthagin. quos inter celeberrimos Stipendiariorum collocat Plinius l. 3. c. 3.

Babel, nomen civit. Gen. 11. Lat. *confuſio*. Joſeph. l. 1. c. 5. Archæolog. Ἑβραῖοι τὴν σύγχυσιν Βαβὲλ καλοῦσι.

Babylon, vulgò *Bagdet*, urbs Babyloniæ reg. maxima ad Euphratem flu. etiamnum regionis caput, & ſedes Præfecti. Ambitus mœniorum ejus erant ſtad. 385. quæ tam lata erant, ut quadrigæ obviæ ſeſe non impedirent. Muros ejus lateritios fuiſſe tradunt omnes ſummo conſenſu. Herod. lib. 1. Ἑλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι. Diodorus lib. 2. Ὑψηλοῖς καὶ πολυτελέσι τείχεσιν ὠχυρωμένην ἐξ ὀπτῆς πλίνθου Dio in Trajano Ἔνθα μὲν τοι τήν τε ἄσφαλτον εἶδε Τραϊανὸς ἐξ ἧς τὰ τείχη Βαβυλῶνος ᾠκοδόμηντο. Joſephus. Ὠκοδόμηντο δὲ ἐκ πλίνθου ὀπτῆς ἀσφάλτῳ συνδεδεμένης. Juſtinus. *Hæc Babylonem condidit, murumque urbis cocto latere circumdedit, arenæ vice bitumine interſtrato.* Qu. Curt. lib. 5. *Murus inſtructus laterculo coctili bitumine interlitus.* Sed & præter hiſtoricos, qui id ex profeſſo tractant, etiam apud Poetas res eſt tralatitia. Ariſtophanes in Avibus.

Περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶν.

Theocritus Idyl. 16.

—Ὅππη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

Ibi Scholiaſtes Ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ. Tzetzes Chil. 9. Hiſtor. 179.

Τὸ Βαβυλῶνος κτίσμα γὰρ ὑπῆρχεν ἐκ βησάλου,
Ἀντὶ δ' ἀσβέστου ἄσφαλτον εἶχεν ἐγκεχεισμένην.

Ex *beſalo*, i. e. ex *latere cocto*, ut ipſe ibidem explicat. Ovid. Met. 4.

———*Ubi dicitur altam*
Coctilibus muris cinxiſſe Semiramis urbem.

Prop. lib. 3. el. 9.

Perſarum ſtatuit Babylona Semiramis urbem
Ut ſolidum cocto tolleret aggere opus.

Lucan. lib. 6.———*Fragili circumdata teſtâ*
Mœnia mirentur refugi Babylonia Parthi.

Mart. lib. 9. ep. 77.

Nec latere cocto, quo Semiramis longam
Babylona cinxit.———

Juvenal. Sat. 10.

Cum tamen à figulis munitam intraverit urbem.

Ex quo apparet, quare Dionyſius Periegetes muros ejus infractos vocet, verſ. 1005.

———Ἤν ῥά τε πᾶσαν
Τείχεσιν ἀρραγέεσσι Σεμίραμις ἐστεφάνωσε.

Conditorem autem Babylonis Belum plurimi gentiles vocant, inque his Dorotheus Sidonius poeta vetuſtiſſimus.

Ἀρχαίην Βαβυλῶν', Τυρίου Βήλοιο πόλισμα.

Et Abydenus apud Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. ubi retuliſſet, ut primitus omnia aquis fuerint obruta, addit, Be-

lum ſiccaſſe loca, καὶ Βαβυλῶνα τείχει περιβαλεῖν. Alii tamen arbitrantur non à Belo extructam hanc urbem, ſed à filio ejus Babylone. Verùm facilè hæc conciliantur. Nimrod enim ſeu Belus condere eam exorſus eſt, filius fortaſſe incrementum dedit. Alii Semiramidis opus putant, uti ſupra vidimus. Nec iſti errant, inquit Voſſius, ſi ſic intelligas, quomodo Conſtantinus M. Conſtantinopolim dicitur condidiſſe, quæ tot antea ſeculis Byzantii nomine claruit. De magnitudine Babylonis jam aliquid dicendum reſtat; quæ tametſi appelletur jure merito *Magna urbs.* Dan. 4. 30. & Nabuchodonoſori Regi Regum dederit materiam ſuperbiendi: Non tamen eſt, quòd quis temerè Græculis fidem adhibeat, ex quorum relatione deceptus Ariſtoteles *Babylonem* ſibi fingit portentoſæ magnitudinis, & Peloponneſo penè parem: Id ſibi volunt hæc verba, Politic. l. 3. c. 3. quibus contendit civitatem mœnibus non definiri. Ἔιη γὰρ ἂν Πελοποννήσῳ περιβαλεῖν ἓν τεῖχος. Τοιαύτη δὲ ἴσως ἐστὶ καὶ Βαβυλών, καὶ πᾶσα ἥτις ἔχει περιγραφὴν μᾶλλον ἔθνους ἢ πόλεως. Subdit Ἧς γέ φασιν ἑαλωκυίας τρίτην ἡμέραν οὐκ αἰσθέσθαι τι μέρος τῆς πόλεως. Quod ſi ſemel conceſſeris, etiam id agnoſcendum *Babylonem* non malè cum Peloponneſo conferri; è cujus uno extremo ad aliud triduano curſu vix attingere poſſit expeditus eques. Forte pro τρίτην ἡμέραν μέρος τι οὐκ αἰσθέσθαι, ſcripſerat aliquis, τρίτον ἡμέρας μέρος τινὰς οὐκ αἰσθέσθαι, vel voce μέρος bis repetitâ τρίτον ἡμέρας μέρος, μέρος τι τῆς πόλεως, &c. Hoc eſt, diei parte tertiâ aliquam partem urbis nondum ſenſiſſe, cum aliquanto ante lucem capta fuiſſet. Neq; enim in tantâ urbe quæ capta eſt in die feſto, pleriſque ſomno, vinoque ſepultis, & pridianam crapulam adhuc evomentibus, uno momento temporis res potuit ubique ſciri. Verè igitur ſcribit Herod. lib. 1. cap. 191. Ὑπὸ δὲ μεγάθεος τῆς πόλιος, ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ οἰκημένων, τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος ἑαλωκότων, τοὺς τὸ μέσον οἰκέοντας Βαβυλωνίων οὐ μανθάνειν ἑαλωκότας, ἀλλὰ (τυχεῖν γάρ σφι ἐοῦσαν ὁρτήν) χορεύειν τε τοῦτον τὸν χρόνον, καὶ ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι. Sed & Xenophon Cyropæd. lib. 7. præſidiariis qui tuebantur arces rem innotuiſſe negat uſque ad plenam lucem. Verba ſunt ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, καὶ ᾔσθοντο οἱ τὰς ἄκρας ἔχοντες, ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν Βασιλέα τεθνηκότα, &c. Itaque potuit fieri, ut qui erant in extremis parte demum diei tertiâ, urbem captam eſſe deprehenderint, parte tertiâ, i. e. horâ tertiâ poſt ortum ſolis. Sed horæ nomen eo ſenſu nondum in uſu erat apud Græcos. Tantum diem per partes duodecim dividebant, idque à Babyloniis edocti Herod. lib. 2. cap. 109. Τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον Ἕλληνες. Hoc ipſum ſi fidem ſuperat apud eos, qui *Babylonem* æſtimant pro modulo noſtrarum urbium, Sciant illi Hygino excepto, in quo mendum eſſe ſuſpicor, veterem neminem eſſe, qui *Babylonis* mœnibus in ambitu minus aſſignet ſtadiis 360. quæ faciunt m. p. 45. Hæc eſt in Diodoro Cteſiæ definitio, quam puto ſecutum Hyginum; Et pro ſtadiis 300. (ita hodiè legitur) reſcribendum 360. Alii omnes quotquot videre contigit, ad hunc numerum aliquid addunt pro mantiſſâ & auctario. Ita Clitarchus *Babylonem* amplexu ſuo continere ſcribit ſtudia 365. Q. Curtius 368. Strabo 385. Dio Caſſius 400. Oroſius 470. Herodotus & Apollonius 480. Plinius, & Marcianus Capella, quod idem eſt. m. p. 60. In hâc veterum inconſtantiâ non facile eſt pedem uſpiam tuto figere. Niſi quod tutius credi puto Cteſiæ & Clitarcho, qui fuere oculati teſtes, & *Babylone* diu egerunt. Bochartus. Porro hæc urbs, ob veſtem variam, i. e. variegatam & diverſis picturæ coloribus intextam, & interſtinctam, plurimum apud veteres olim celebrata fuit. Plin. 8. 48. *Colores diverſos picturæ intexere Babylon maximè celebravit, & nomen impoſuit.* Idem innuit Tertullianus lib. *de Habitu fœminarum* cap. 1. *Age nunc,* inquit, *ſi ab initio rerum & Mileſii oves tonderent, & Seres arbores nerent, & Tyrii tingerent, & Phryges inſuerent, & Babylonii intexerent.* Mart. 8. 28.

Non ego prætulerim Babylonica picta ſuperbè,
Texta Semiramiâ quæ variantur acu.

Idem lib. 14.——— Lemmate *Cubicularia polymita.*

Hæc tibi Memphitis tellus dat munera, victa eſt
Pectine Niliaco jam Babylonis acus.

Et de pavone Pub. Syrus in Satyrico Petronii

Plumato amictus aureo Babylonico.

Lucretius lib. 4.

Tunc Babylonica magnifico ſplendore rigantur.

Plautus in Sticho

Tum Babylonica periſtromata, conſutaque tapetia
Advexit nimium bonæ rei.

Vide Boch. Phaleg. lib. 1. cap. 6. Notandum etiam hic Babylonios magnâ curâ Aſtrologiam olim coluiſſe; unde *Babylonius* Tertulliano *Genethliacus* aut *Mathematicus* dicitur. Quin *ibi inventam ſideralem ſcientiam* Plinius tradit. Claud. de 4. Conſ. Hon.——— *Te ſenſit Hetruſcus*

Augur, & inſpectis Babylonius horruit aſtris.

Idem in Panegyr. ejuſdem Conſulis.

Namque velut ſtellas Babylonia cura ſalubres
Optima tum ſpondet mortalibus edere fata, &c.

Ubi per *Babyloniam curam* intelligitur *Aſtrologorum curioſitas,* ſive *curioſa Genethliacorum ars.* Hinc Horat. l. 1. Carm. Od. 11.

Tu ne quæſieris (ſcire nefas) quem mihi, quem tibi
Finem Dii dederint Leuconoe, nec Babylonios
Tentaris numeros.———

Id eſt, *Aſtrologorum rationes,* & *ſupputationes,* Tullius lib. 1. de Divinat. *Contemnamus etiam* (inquit) *Babylonios, qui ex Caucaſo cœli ſigna ſervantes, numeris & motibus ſtellarum curſus proſequuntur.* Huc pertinet illud Lucretii lib. 5.

Ut Babylonica Chaldæam doctrina refutans,
Aſtrologorum artem contrà convincere tendit.

Lucanus lib. 6.

Tunc Babylon Perſæa licet, ſecretáque Memphis
Omne vetuſtorum ſolvat penetrale Magorum.

Denique, quia hæc ſententia etiam apud doctos diu obtinuit, *Bagdad* eſſe *Babylonem,* libet hic aperire fontes erroris iſtius ex Bocharto Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 8. Hujus ſententiæ primi authores de vetere *Babylone* nequaquam cogitabant; ſed de Seleuciâ, cujus vicinitate *Babylonem* exhauſtam Plinius dicit in ſolitudinem rediiſſe. lib. 6. cap. 26. Nec multo aliter Strabo lib. 16. *Babylonis partem Perſæ diruerunt, partem conſumpſit tempus, partem Macedonum negligentia, præſertim poſtquam Seleucus Nicanor Seleuciam ad Tigrim condidit ſtadiis tantum trecentis à Babylone diſſitam.* Itaque in *Babylonis* opes & nomen ſucceſſit Seleucia, quæ non ſolum *Babylonia* (ut apud Plinium διακειτικῶς, quia non una fuit Seleucia) ſed & *Babylon* appellata eſt. Stephanus, Βαβυλὼν Περσικὴ πόλις μητρόπολις Σελευκία καλουμένη. En *Babylonis* ipſum nomen Seleuciæ tributum. Quò referenda hæc Sidonii carm. 9.

Non coctam Babylona perſonabo,
Quæ largum fluvio patens alumno
Incluſum bibit hinc & inde Tigrim.

Porrò vel in eodem quo Seleucia loco, vel certè in proximo *Bagdad* conditam fuiſſe oportet, cùm utramq; ad ripam Tigridis, & fere in eâdem à veteri *Babylone* diſtantiâ deſcribant Geographi. Nam 300. illa ſtadia, quibus à Babyloniâ Seleuciam diſtare ſcribit Strabo, ſunt milliaria prope 38. i. e. *diurnum illud iter inter Bagdadam & rudera Babylonis interjectum,* juxta Teixeiram. long. 79. 00. lat. 35. 00.

Babylon, urbs Ægypti maxima, nunc *Alcairo,* Sultani ſedes. *Babylon* ponitur pro *Româ,* ut quidam volunt. 1 Pet. 5. Ἡ διὰ τὸ περιφανές, uti loquitur Oecumenius, vel ob confuſionem Idololatriæ, quam ibi S. Petrus invenit, ſi tamen illic unquam fuerit. Vide Apocal. 18. 2. Pop. *Babylonii* Heſychius: Βαβυλώνιοι, οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. v. 11. Cæterum Urbem Romam per Babylonem ſignificari antiqui Patres luculenter teſtantur. Tertullian. adverſus Judæos: *Sic et Babylon apud Joannem noſtrum, Romanæ urbis figuram portat, proinde & magnæ, & regno ſuperbæ, & Sanctorum debellatricis.* Hieronymus in Prologo Didymi: *Cum in Babylone verſarer, & purpuratæ Meretricis eſſem colonus, & jure Quiritum viverem.* Idem Epiſt. 17. cum Marcellam Româ Bethleem commigrare vellet: *Hic, puto, locus ſanctior eſt Tarpeiâ rupe, quæ de cœlo ſæpius fulminata, oſtendit quòd Domino diſpliceret. Lege Apocalypſin Joannis, & quid de muliere purpuratâ, & ſcriptâ in fronte blaſphemiâ, ſeptem montibus, aquis multis, & Babylonis cantetur exitu, contuere. Exite, inquit Dominus, de illâ.* At vero Auguſtinus de Civ. Dei 18. 22. *Condita eſt Roma velut altera in Occidente Babylon, & velut prioris filia Babylonis.* Victorinus quoque in Apocal. *Scripta ibi in tubis, ruina magna Babylonis civitatis, id eſt, Romæ.* Etiam Oroſius, lib. 2. cap. 3. *Ecce ſimilis Babyloniæ ortus & Romæ, ſimilis potentia, ſimilis magnitudo, ſimilia tempora.* Quâ in re, ea veritatis vis eſt, ut etiam Jeſuitas ipſos adigat, qui in Apocalypſin haud ita pridem Commentarios ſcripſerunt, non ſolum de Roma Ethnicâ, verum & de Chriſtianâ *Babylonis* ibi nomen interpretari. Sic Ribera in Cap. 14. num. 42. *De Româ intelligendum, non ſolum qualis ſub Ethnicis Imperatoribus olim fuit, ſed etiam qualis in fine ſeculi futura eſt.* Sic Jeſuita alter Viegas in 17. Apocal. Com. 1. Sect. 3. *Omnia quæ in his capitibus commemorantur, in Romanam urbem apertiſſimè quadrant. Cæterum nomen Babylonis ad eam Romam transferendum, quæ antequam reciperet fidem Chriſti, Idolis ſerviebat; & ad eam etiam, quæ erit tempore Antichriſti,* Roma itaque ſedes eſt Antichriſti,

non tamen Ethnica, ſed Paganochriſtiana; idque numerus Beſtiæ planè indicabit in Apocalypſi ſc 666. unde Irenæus ep. ad Marcellum lib. 5. Valdè veriſimile, inquit, quoniam veriſſimum regnum hoc habet vocabulum. *Latini* enim ſunt qui nunc regnant. Vis argumenti latet in Voce Λατεῖνος cujus literæ numerales numerum prædictum conficiunt hoc pacto.

Λ Α Τ Ε Ι Ν Ο Σ.
30. 1. 300. 5. 10. 50. 70. 200.

Grotius non admittit Orthographiam τοῦ Λατεῖνος. Ait n. ſcribi debere Λατῖνος. Verum ei regerendum, quod Irenæus, utpote Græcus, originem iſtius vocis probe ſatis noverit, quodque Joſ. Scaliger hanc regulam poſuerit: Græcos in Vocabulis Latinis I longum ante *v.* mutare in dipth. ει, ut Σαβεῖνος, Ἀντωνεῖνος. Λατεῖνος, Vide ſis doctiſſ. Hen. Morum poſt D. Medum de rebus Apocalypticis pulcherrimè differentem in Myſterio Iniquitatis.pag. 312.

Bacchi Aræ, ex antiquâ loci traditione *Baccharach*, ſuper. Germ. op. ad Rhenum in Palatinatu, inter Bingium & Verſaliam ſup. 2. leuc. diſſitum, quod & *Bachrach* dicitur. Vinum ejus his carminibus olim celebravit Hen. Steph.

Hæc mihi pocula ſint, contemnam, Gallica quotquot,
Græcia quotquot habet, quæcunque dat Itala tellus.
Nec ſitiam varios mihi quos lautiſſima Roma
Sæpe miniſtravit latices, me judice, quamvis
Romanæ Bacchi ſint maxima gloria menſæ.
Nam varia ob varios paſſim celebrantur honores
Vina ſibi, propriam poſcentia ſingula laudem.
At tua cunctorum cumulata videmus honore,
Cunctorumque ſimul titulos, laudeſque merere.
Bacchi igitur merito tribuit tibi nomen ab Arâ
Bacchara, quicunque eſt primus tibi nominis author.

Bacenis, ſylva Germaniæ, *Semana* Ptol. monti Melibocco impoſita, non longè à Viſurgi, ubi alias Cheruſci pop. Sanſoni, Brietio & al. eſt *der Hartz Walde*, in Duc. Brunſvicenſi verſus Haſſiam.

Bachianum, *Bachian*, inſ. Aſiæ in mari Indico, una ex Moluccis, parva, ſed mirè fertilis in ditione Hollandorum. 30. m. p. à Machiano in auſt. & paulo minus ab ora occid. Giloli inſ. fere ſub linea Æquinoctiali.

Bachilio, flu. Italiæ, olim Meduacus minor dict. Agros Vicentinum, & Patavinum rigat & in mare Adriaticum ſe exonerat.

Bachovia, urbs Valachiæ 30. m. p. à Targoviſco in Sept.

Bactra, *trorum*, *Bactrum* etiam Plinio, *Bagdaſan*, teſte Caſtaldo, urbs Bactrianæ reg. caput, ad Bactrum flu. Horum Virgilius mem. Georg. 2.

Sed neque Medorum ſilvæ ditiſſima terra,
Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus
Laudibus Italiæ certent, non Bactra, neque Indi
Totáque thuriferis Panchaia dives arenis.

Ex quibus Poetæ verbis apparet *Bactrorum* terram fuiſſe fœcundiſſimam; Hinc Dionyſius verſ. 734.

——————Ἀφνειῶν πόμα Βάκτρων.

Ideoque Strab. lib. 2. Παμφόρον eam vocat, & Plin. 18. 7. *Tradunt in Bactris grana tantæ magnitudinis fieri, ut ſingula ſpicas noſtras æquent.* Et Qu. Curtius lib. 7. *ſolum pingue* vocat. long. 120. 26. lat. 39. 26.

Bactri, *Bactriani* Straboni, *Bactrii* Melæ, Bactrianæ reg. pop. qui, teſte Qu. Curtio, ſenio, morbove confectos canibus ad hoc nutritis devorandos objiciebant. Sponſas etiam eorum, quæ in publicum maximo ornatu prodeunt, etiam ſervis & advenis impunè commiſceri tradit Plinius. *Sunt autem Bactriani inter illas gentes promptiſſimi, horridis ingeniis, multumque à Perſarum luxu abhorrentibus: ſiti haud procul Scytharum belliciſſima à gente, & rapto vivere aſſuetâ: ſemperq; in armis errant.* Verba ſunt Qu. Curtii lib. 4. c. 6.

Bactriana, regio Aſiæ, inter Ariam ad occ. Paropamiſum, ac partem Sogdianæ ad ort. *Caraſſan* ſtodiè Caſtaldo, *Coraſan* aliis, *Batter* Ramuſio. Cujus urbes quondam claræ Bactra, Charta,, vel Chatracharta, Zariſpa, & Maracanda. Hæc olim mille urbes continebat. Joſephus. Vide Boch. Phaleg. lib. 2. cap. 10.

Bactros, flu. in fin. Scythiæ Aſiaticæ, à quo *Bactra regio*, & urbs nomen ſumpſit. Herod. lib. 7. Ejus mem. Lucanus lib. 3.

Errantes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros
Includit gelido.——————

Hodie *Bachora* Nigro dicitur.

Bada, *Baden*, urbs Germ. in Duc. Sueviæ, cap. Marchionatus Badenſis; ab Argentina 5. leuc. in Oriente æſtiv. unâ a Rheno flu. & 8. à Spira in auſt. eſtque aquis calidis celebris. Long. 30. 00. lat. 47. 09.

Badacum, *Obdach*, teſte Lazio, op. Norici in Carinthia ad Lavantum flu. Iduno urbi propinquum, 2. leuc. in ort diſtans. Cluverio autem eſt *Bamburg* ad Alazam flu. qui in Oenum defluit, longe ab *Obdach* op. Stiriæ. Long. 34. 15. lat. 47. 15.

Badara, op. Indiæ in peninſ. cis Gangem in ora Malabarica 6. leuc. à Calecuto in Sept.

Badenacha, *Badenoth*, Scotiæ Sept. reg. in Moraviâ prov. verſus montes & prope Atholiam reg. Speâ fluvio in 2. partes ſcinditur.

Badeos, Urbs Arab. fel. in orâ ſin. Arabici.

Badea Mol. al. autem eſt Serrain op. medium inter Meccam & mont. Oreb. Fuit & *Badea* urbs Maurit. epiſc. ſub. Arch. Cæſarienſi.

Badera, op. Gall. in Aquitaniâ, vel in eo tractu ubi Volcæ Tectoſages, ad Alburacim flu. Forſan ibi nunc *Hauterive* op. Occitaniæ 4. leuc. à Tholoſa in merid.

Badonicus mons, *Banneſdown* Camdeno, juxta Bathoniam urbem. Polydoro Vergilio *Blaſcamore* prope Epiſcopatum Dunelmenſem, apud Atheſum flu. à Dunelmo ad 20. m. p.

Badrinus, Æmiliæ flu. idem cum Vatreno, forum Cornelii præterfluens. Hodiè *Santerno* dicitur.

Baduhennæ, lucus in Friſiis Tacito, ubi nongentos Romanorum confectos fuiſſe ſcribit. *Seven Wolden* forte i. e. *ſeptem Silvæ*.

Bæcyla, urbs Iberiæ juxta columnas Herculeas. Steph. Vide Caſaub. ad Strab. lib. 3. *Bæcula* Ptolemæo.

Bæotis, Heſychius. Βαιῶτις, Ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις.

Bæſampſa, civitas Arabiæ circa Rubrum mare, quam Stephanus *domum Solis* interpretatur, quaſi eſſet בית־שמש Vide Voſſ. de Idol. lib. 2. cap. 8.

Bæſippo, *Beſippo* Plinio, *Beier*, teſte Henr. Coquo, op. Hiſp. Bæt. in orâ litorali Vandalitiæ.

Bætarra, Gall. Narb. urbs, olim Septimanorum (à legionis ſc. Romanæ numero) colonia, vulgò *Beſiers*. Βαιτέρραι Ptolemæo. Stephano autem eſt Βαίτερρα. Ejus locum ſic emendabis. Βαιτάρρους κώμη τρίτης Παλαιστίνης, οἱ κατοικοῦντες Βαιταρρηνοί. Ἔστι καὶ πόλις Κελτικὴ Βαίτιρρα, ἧς ὁ πολίτης Βαιταρρίτης. τὸ δὲ πρότερον Βαιτάρρουσος, κλίνεται Βαιταρροῦντος. Malè hæc vulgò ſeparantur, tanquam ſi & aliqua eſſet urbs in Gallia, quæ Βαιτάρρους vocaretur.

Bæthen, Heſychius, Βαίθην, οἶκος θεοῦ, lege Βαιθήλ.

Bæti, *Batavi*, Voſſ. ad Melam pag. 294.

Bætica, *Turdetana* Straboni. Tertia pars Hiſpaniæ, *Andaluzia*, teſte Flor. ſub quâ etiam *Granada* comprehenditur.

Bætis, flu. Hiſp. ulter. à quo *Bætica* Hiſpaniæ regio dicta. In quo lanas pulchro colore tingi oſtendit Martialis in his.

Bætis oliviferâ crinem redimite coronâ,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Item nomen opidi Plinio. Βαῖτις autem Punica vox eſt, ni fallor, à בת *bat* pernoctare. Undè Sil. Italicus.

——————*Soliſque cubilia Gades.*

Tribus in locis, inquit Bochartus, ſtagnat *Bætis*, primò ſtatim in ipſo fonte, ſecundo prope Cordubam, tertio verſus oſtia, ubi æſtuaria, & lacus Avernus, ſeu Libyſtinus. Atque od id ipſum Punicè ביצי *Bitſi* i. e. paludoſus dictus eſt. Tzade Ebræum in T mutarunt Græcis Romani ſcriptores, ut in *Tyro* & *Tani* ex צור T*ſor*, צען T*zoan*. Neque alio pertinet quod idem amnis ab accolis Πέρκης, i. e. *Perca* nominabatur. Stephanus. Βαῖτις, ποταμὸς κατὰ Ἰβηρίαν ὃς Πέρκης λέγεται ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca* i. e. à *Stagno*; ut in Siciliâ *Percuſa*, vel *Perguſa* dicebatur lacus Ennæ vicinus, ubi Proſerpina rapta eſt. *Percam* autem ſive *Percem*, in *Certem*, aut *Certim* mutarunt ſcribæ imperiti in his Livii, lib. 28. *Martius ſuperato Bæti anni, quem incolæ Certim appellant.* Vide Voſſ. ad Melam p. 224. 225.

Bætogaba, Judææ mediterranea urbs. Ptol. Becanus dicit eandem eſſe cum *Caſta Chabriæ* Strabonis, quam tamen hic ad mare mediterraneum deſcribit. In eodem loco *Eziongeber* eſſe contendit, & Joſephum reprehendit, quod hanc poſteà *Berenicem* appellatam ſcribit.

Bætulo, *Betullo* Melæ, op. olim, nunc pagus Hiſp. citer. in Catalaunia juxta Barcinonem, *Badelona*, teſte Floriano,

Bætulum, Hiſp. Tarrac. flu. Ptolemæo *Bætulo* hodiè *Beſon* dicitur.

Bæturia, Hiſp. tractus. *Eſtremadura* Varreno, Hertio *Bethuria*, *Beturia* Livio.

Baga, Africæ propriæ urbs, quam Juſtinus Imp. reſtauravit, & incolæ *Theoriadem* appellarunt. Procopius lib. 6. de ædificiis Juſtiani. Videtur *Bagaſi* apud eundem lib. 4. Belli Vandalici, ut monuit Swalemburgius.

Bagadaria, nomen loci apud Strab. ſed leg. Βαγαδονία, Steph Βαγαδονία, μοῖρα Καππαδοκίας νοτιωτάτη. Apud Suidam Βαγδυλονία perperam ſcribitur.

Baganum, Nerviorum civitas. Ptol. Alias *Tornacum*. Long. 25. 05. Lat. 50. 18.

Bagdatum, *Baghdet*, urbs Aſiæ, dives, ampla, & valdè in ort. munita, alias dict. *Seleucia*, in Meſopotam. nunc provinc. *Yerſerack* caput, ad Tigrim flu. antea ſub domin. Perſarum, ſed ab an. 1640. paret Turcis. Crevit ex ruinis Babylonis, cujus hodie pauca quæ ſuperſunt rudera ad Euphratem unius diei itinere inde diſtant.

Bagrada, Carmaniæ flu. Ptol. hodiè *Binimir* N. Nicolao, aliis *Budmir*, Niger dicit incolis *Biſarti* vocari. *Biguelmit* Arabicè vocari addit Thevetus.

Bagrada, Africæ flu. qui juxta Uticam labitur, apud quem ab Atilio Regulo, & exercitu ejus, balliſtis & catapultis ſerpens 120. pedes longus occiſus eſt. Plin. 8. 14. Gellius 6. 3. Sil. l. 6. ubi de Bagrada.

——Monſtrum exitiabile, & irâ
Telluris genitum, cui par vix viderat ætas
Ulla virum; ſerpens centum porrectus in ulnas
Lethalem ripam, & lucos habitabat Avernos.

Zonaras Annal. Tom. 2. Ῥηγούλῳ δὲ παρὰ τὸν Βαγράδαν ποταμὸν στρατοπεδευομένῳ δράκων ἐπιφάνη ὑπερμεγέθης, οὗ τὸ μῆκος λέγεται εἶναι ποδῶν ἑκατὸν πρὸς εἴκοσι καὶ γὰρ ἡ λέβηρις αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥώμην κεκόμιστο εἰς ἐπίδειξιν. Ejus ſcriptura (inquit Bochartus ὁ μέγας) eſt valdè inconſtans; nam pro *Bragadâ* Lucani, Statii, Plinii, Ptolemæi, Procopii, Eutropii, Sidonii, Oroſii, & Æthici, legitur in Strabone *Bagradas*; In Pomponio, Silio & Floro *Bagrada*; In Polybio *Macar*, & *Macra*, vel *Beucara*, ut legit Suidas voce Τενάγη. In Geographo Nubienſi נגרדה *Nagiarda*; quæ omnia ſunt ex uno fonte deducta. Verum ſc. nomen erat ברכה *Braca*, vel emphaticè ברכתא *bractha*, i. e. *ſtagnum*, cujus plurale ברכות *bracoth*, *ſtagna*, *piſcinæ*, Pſal. 84. 7. Unde Græcum Βραγὸς, pro palude. Heſych. Βραγὸς, ἕλος. Jam vero ratio hujus appellationis non eſt obſcura. Nam prætérquam quod ſuâ naturâ lentus eſt, & ex Africæ arenis vix eluctatur (Luc. lib. 4.

——Quo ſe
Bagrada lentus agit, ſiccæ ſulcator arenæ.)

Ex alveo ſuo excedens circa oſtia, in paludis, aut ſtagni morem longè lateque diffunditur. Sil. lib. 6.

Turbidus arentes lento pede ſulcat arenas
Bragada, non ullo Libycis in finibus amne
Victus limoſas extendere latius undas,
Et ſtagnante vado patulos involvere campos.

Id accidere potiſſimum certâ anni tempeſtate, quâ oſtio arenâ obſtructo aquæ reſtagnant in campos adjacentes, nos docent hæc Polybii, lib. 1. pag. 76. Τοῦ προειρημένου ποταμοῦ κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἐκβολὴν συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμων στάσεις ἀποθινούμενον τὸ στόμα, καὶ τεναγώδη γινομένην τὴν παρ' αὐτῷ τῷ στόματι πάροδον. Porro cum *Bagrada* ſic ſe diffundens multas contrahat ſordes, & in limoſas paludes deſinat, merito *pulvereus*, & *cœno gravis* à Statio deſcribitur, lib. 4. Sylvarum, ubi Vulturnum Campaniæ amnem inducit ſic loquentem.

Nec ſordere ſines, malumque latè
Deterges ſterilis ſoli putorem,
Ne me pulvereum, gravemque cœno
Tyrrheni ſinus obruat profundi,
Qualis Cinyphius tacente ripâ
Pœnos Bagrada ſerpit inter agros.

Baiæ, civitas Campaniæ, ſecus mare ſitæ, à Baio Ulyſſis ſocio illic ſepulto. Strab. lib. 5. Τὰς δὲ Βαΐας ἐπωνύμους εἶναι λέγουσι Βαΐου, καὶ τὸ Μισηνὸν Μισηνοῦ τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων τινῶν, Sil. Italicus lib. 12.

——Ille tepentes
Unde ferant nomen Baiæ, comitemq; dediſſe
Dulichiæ puppis ſtagno ſua nomina monſtrat.

In hujus agro aquæ calidæ ſunt ad voluptatem & varios morbos commodæ, quia fertilitate ac rerum copiâ, ædificiis, litorumque amœnitate præſtabant; magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebant. Fuit hæc urbs temperie aeris & Romanorum frequentiâ, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martialis ad Flaccum

Ut mille laudem Flacco verſibus Baias,
Laudabo dignè non ſatis tamen Baias.

Horatius Epiſt. lib. 1. ep. 1.

Nullus in orbe locus Baiis prælucet amœnis.

Idem 3. Carm. Od. 4.——*Seu Tybur ſupinum*
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Prop. 1. 11.

Tu modo quam primum corruptas deſere Baias.

Idem ibidem.

Ah pereant Baiæ crimen amoris aquæ.

Juvenal. Sat. 3.

Janua Bajarum eſt, & gratum litus amœni
Seceſſus.——

Statius lib. 3. Sylvarum.

Sive vaporiferas, blandiſſima litora, Baias.

Idem. l. 4. car. 7.

Ecce me natum propiore terrâ
Non tamen portæ retinent amœnæ Deſides Baiæ.

Strabo ubi ſup. Ἐν ᾗ αἱ Βαῖαι, καὶ τὰ θερμὰ ὕδατα καὶ πρὸς τὴν τρυφὴν, καὶ πρὸς θεραπείαν νόσων ἐπιτήδεια. Long. 38. 51. Lat. 41. 00.

Baienni, *Fainge*, teſtè M. Velſero, op. Vindeliciæ in Bavaria, ſeu *Faing*, aut *Vaing*. op. Sueviæ in Duc. Wirtemburgenſi, inter Canſtadium 6. & Brettam 3. leuc. à Spirâ 8. diſtans.

Bajocæ, *Belocaſſes* Cæſari, Velocaſſes Plinio, vulgo *Baieux*, urbs Normanniæ, vix 2. leuc. ab ora maris Britan. 14. à Conſtantia, 5. autem à Cadomo. Long. 19. 450. Lat. 49. 20.

Baiona, Bayonne, urbs Aquitaniæ, ad Aturum flu. 6. leuc. à confinio Hiſpaniæ, 7. ab Aquis, & 30. à Burdigalâ in merid. Long. 10. 50. Lrt. 42. 15.

Baiona, *Bajona* cogn. *de Galizia*, à ſitu ſc. urbs Hiſpaniæ in ora lit. Gallæciæ, 4. leuc. ab oſtio Minii flu. in Sept. & paulo minus à Tyde.

Balanea, *Valania* Nigro, *Bagnias* Poſtello, urbs Phœniciæ ad oſt. Eleutherii flu. med. inter Gaballam ad Bor. 27. & Antaradum ad auſt. 24. m. p. diſtans, à Tripoli 74. ad arctos. Ab al. in Syria ponitur. Long. 68. 20. Lat. 34. 20.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſaniâ quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cum illuc seceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Rhod. 19. 22. Eorum regio *Baromela* dicitur Pineto. *Præter Ilienſes vel Jolaenſes*, inquit Bochartus, *inter vetuſtiſſimos Sardiniæ populos memorantur Balari & Corſi.* Plin. *Celeberrimi in eâ populorum Balari & Corſi.* Liv. lib. 41. *Ilienſes adjunctis Balarorum auxiliis pacatam provinciam invaſerant.* Item *Balarorum magna auxilia Ilienſibus venerant.* Etiam *Balaros* recenſet Strabo inter τῶν ὀρείων ἔθνη. Et Pauſanias tam *Corſos* quam *Balaros* cum Ilienſibus in montes ſe contuliſſe ſcribit, & illos quidem arceſſit è vicinâ Corſicâ, hos ex Africâ & Hiſpaniâ. *Ortâ*, inquit, *ſuper prædâ diſſenſione, Afri & Hiſpani irâ accenſi, cum à Carthaginenſibus defeciſſent, & ipſi montium jugis occupatis, ſeorſim conſederunt.* Βαλαρὸν δὲ ὄνομά ἐστιν αὐτοῖς κατὰ γλῶσσαν τὴν Κυρνίων. Βαλαροὺς γὰρ τοὺς φυγάδας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι. At hi non erant exules, nec Corſicâ linguâ debuerunt, ſed Sardiniâ denominari. Bocharto itaque *Ilienſes*, *Corſi*, *Balari*, gens eadem, quia idem ſitus, & eadem victûs ratio. Nempe ut *Ilienſes* ex Pœno עילאי *Ilae* quaſi *altos* dixeris, à montibus ſcilicet, ita חורשאי *Corſi* a ſylvis, & *Balari à feritate* dicti, quaſi בררים *Barari*. Arabicè ſc. ברארי *barari*, *ſolitudinem* ſonat.

Balatimora, *Baltimore bay*, ſinus Hiberniæ, in Momonia provincia, & Com. Deſmoniæ, cum portu cogn. in ora meridionali.

Balbia, *Altomonte*, op. Brutiorum in Calab. citer. à Caſtrovillario 6. m. p. duplo à Colano urb. à Conſentiâ 24. in occ. in colle, ubi manna & cryſtallus proveniunt. *Vina Balbina* olim, teſte Plin. in pretio fuere.

Balbura Caraburun Leunclavio, urbs Lyciæ mediterranea, Chomæ, Buboni, & Oenandæ finitima. Long. 6c. 40. Lat. 42. 21.

Baleares, vulgò *Majorque*, & *Minorque*, duæ inſ. ante Hiſp. quarum major, quæ orientem ſpectat longa eſt 100 m. p. circuitu 380. Cujus præcipua op. olim fuere *Palma*, & *Pollentia*. Minor longa eſt 60. ambitu 150. Sic dictæ (ut quidam volunt) à Baleo quodam, Herculis comite ibi relicto. Aut ἀπὸ τοῦ βάλλειν, h. e. à *jaculando*, propterea quòd fundæ, & jaculationis *Baleares* peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus, lib. 3. cap. 8. eam hiſce inſulis conſuetudinem fuiſſe obſervatam, ut eſurientibus filiis à matribus jentaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius fundâ dejeciſſent. *Majorcam* autem Diodorus lib. 5. maximam eſſe ſcribit poſt 7. magnas, quod nonnulli perfunctoriè legentes ſibi finxerunt 7. eſſe *Gymneſios*, ſive *Baleares* (eædem enim ſunt. Heſychius. Βαλιαρίδες, νῆσοι αἱ περὶ Κύρνον, αἱ δὲ αὐταὶ καὶ Γυμνησίαι.) Hinc Euſt. in Dionyſ. Ἑπτὰ δὲ εἰπόντων τινῶν εἶναι τὰς Γυμνησίας νήσους, ὁ Γεωγράφος δύο αὐτὰς λέγει. *Balearium* autem originem Græci conantur ſibi aſſerere; aliis è Bœotiâ cum Lycophrone, aliis è Rhodo deducentibus. Sunt enim qui à Rhodiis κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἔφοδον τὰς Γυμνησίας νήσους κτισθῆναι λέγουσι. Ita Strabo lib. 14. Silius lib. 3.

Jam cui Tlepolemus ſator, & cui Lindus origo
Fervida bella ferens Balearis & alite plumbo.

Nam in bello Trojano Rhodiorum dux Tlepolemus fuit. Nempe tam Bœotos quam Rhodios ad has inſulas applicuiſſe credibile eſt. *Baleares* tamen à neutris deſcendiſſe, palam arguunt lingua & mores planè diſſoni. Gens enim fuit aliena prorſus ab omni cultu——*Domus illis antra fuere, veſtes,* ut quidam aiunt, *æſtate nullæ, hyeme autem ex pellibus.* Pro unguentis quibus ſe ungerent, oleum lentiſcinum, cum adipe ſuillo. *Ignotum argenti pondus & auri.* Vini ultra modum avidi erant, quo tamen carebat regio, & ita mulierofi, ut in nuptiarum ſolemnibus cognati & amici omnes cum ſponsà concumberent, priuſquam ea viro permitteretur. Itaque in bello pro ſtipendio nihil exigebant, quam vinum & mulieres; & pro mulieris captivæ λύτρῳ dabantur viri quatuor. Cadavera fuſtibus minutatim concerpta, & in vaſis recondita lapidibus obruebant. Unicum in bello telum fundæ tres, è melancrenâ, ſeu melancreni junci genere, quarum diverſus uſus; aliæ enim propius, aliæ eminus feriebant; Una circa caput aut collum, altera circa ventrem, aut lumbos, tertia in manu fuit. Hujus artis doctores Phœnices habuiſſe dicuntur. Strabo. Σφενδονῆται ἄριστοι λέγονται, καὶ τοῦτ' ἤσκησαν, ὥς φασι, διαφερόντως, ἐξότου Φοίνικες κατέχον τὰς νήσους. Quod vero non eſt abſimile. Nam ex Scripturâ planum eſt hanc artem inter Phœnices & Ebræos pridem fuiſſe in uſu. Jam vero ab hâc arte Βαλιαρεῖς cur dicti ſint, non ſatis liquet. Conſtat quidem inde appellatos. Nam palam nugatur Iſacius in Lycophronem, cum Balearidas inſulas dici vult quaſi Βαλεαρίας ἤτοι ὑγιεινὰς h. e. *Valerias,* ſive *ſanas.* Et jampridem exploſa eſt Livii fabula de Baleo Herculis comite. Proinde ipſe Livius, *Baleares à teli miſſu appellati.* Et Polyb. lib. 3. Βαλιαρεῖς, οὓς κυρίως μὲν καλοῦσι σφενδονήτας. Ἀπὸ δὲ τῆς χρείας ταύτης συνωνύμως καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν προσαγορεύουσι καὶ τὴν νῆσον. Idem habent Strabo, Diodorus, Stephanus, Euſtathius, & Iſidorus, qui in id omnes magno conſenſu conveniunt, ut *Baleares* ab uſu fundæ velint eſſe nominatos. Quod tamen aliter atque aliter ediſſerunt. Nam alii ex Græcâ linguâ *Balearium* nomen tanquam fidiculis extorquent, ut Iſidorus poſt Diodorum, qui Βαλλιαρεῖς ideo ſcribit per duplex λ. ut ἀπὸ τοῦ βάλλειν deducat. Alii rem nudè efferunt, nullâ explicatione additâ, ut Stephanus, Livius, & Polybius. Alii denique, ut Euſtathius & Strabo vocem eſſe volunt vernaculæ linguæ, vel Phœniciæ, quod veriſſimum. Omnino enim Βαλεαρεὶς eſt בעל ירה *Baal jaro* i. e. *magiſter jaculandi*, ſeu *projiciendi lapides.* Et ob hoc clari apud poetas perhibentur, qui eorundem fundarum ſæpe meminerunt. Virgil. Georg. 1.

Stuppea torquentem Balearis verbera fundæ.

Ovid. Met. lib. 2.

Non ſecus exarſit, quàm cum Balearica plumbum
Funda jacit, volat illud & incandeſcit eundo.

Lucan. lib. 1.

Impiger & torto Balearis verbere fundæ.
Ocyor.——

Silius lib. 7. ——*Enſis & arcus*
Et telum Baleare.——

Statius in Achilleide:

—*Ut flexæ Balearicus actor habenæ*
Quo ſuſpenſa trahens libraret vulnera tortu
Incluſum quoties diſtringeret aera gyro.

Eodem pertinet, quod *Baleares* Græcè *Gymnetes* dicti ſunt, & inſulæ *Gymneſiæ*, ſive *ad exercitationem* cum Strabone referas, aut *ad nuditatem* eorum qui in bellum prodeunt, ſolis fundis inſtructi. Quo referenda hæc Heſychii Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ τοὺς σφενδονιστὰς, οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους. Plin. 3. 5. *Baleares fundâ bellicoſas Græci Gymneſias dixere.* Sunt qui *Gymnetas* dici volunt, quia æſtatem nudi exigunt; ita Livius ac Diodorus. Atqui à Lycophrone deſcribuntur non omnino nudi, ſed σισυρνοδῦται, *Siſyrnâ induti*, i. e. *tunicâ villoſâ, ex velleribus*, item ἄχλαινοι *ſine lænâ*, & νήλιποι *diſcalceati.* Itaque vereor ne veteres ob id ipſum æſtatem exigere nudos finxerint, quia non ſatis conſtabat quorſum Gymnetes dicerentur. Ejuſdem farinæ eſt fabula de Bœotis, naufragio facto, ad Gymneſias nudis enatantibus. Bochartus. In his inſulis tantus olim cuniculorum proventus fuit, teſte Plinio 8. 55. ut in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti. *Chœradas* ab Apollonio vocari annotavit Gerbelius. Sanè Strabo eas χοιραδώδεις appellat, ἤτοι πετρώδεις. Vide Euſt. ad Dionyſ. verſ. 457. Antoninus vocat Majorem *Columbam*, & Minorem *Nuram.*

Baleſium, op. Italiæ maritim. non procul à Brunduſio; hodie *Baleſo.*

Balgentiacum, vel *Baugentiacum*, urbs Gall. Lugdun. cum ponte ad Ligerim in Belſia prov. & Aurelianenſi agro, med. inter Aurelianum & Bleſas; vulgò *Baugency.*

Balgium, *Bauge*, op. Gall. in Andegavenſi prov. 3. leuc. à Flexia in merid. & 5. à Salmurio in Bor.

Baliſta, M. *Baleſtra*, mons Liguriæ, pars Apennini montis, ſeu verius Thuſciæ inter Regnum Lepidi, & Lucam.

Ballegarium, ſeu *Valaguaria*, vulgò *Balaguer*, urbs Hiſp. Tar. in Catalauniâ, ad flu. Secorim 12. leuc. à Minoriſſa. Al. eſt *Berguſia.*

Ballonoti, Scythiæ Europ. pop. Val. Flac. lib. 6.

Ibant & geminis æquantes cornibus alas
Ballonoti.——

Balma. Vide *Bapalma.*

Balneum Regis, & *Balneoregium*, vulgò *Bamberg*, urbs Hetruriæ in agro Urbevetano, Bonaventuræ patria, à Viterbio 12. m. p. in Bor.

Balſa, *Albufeira* Sanſoni, op. Algarbiæ, in orâ prope Silvim, 18. leuc. à Pace Juliâ, inter Sacrum promontorium & Pharum.

Balticum mare, die Belt, & *Ooſtzee* Germanis, mare Germ. mediter. inter ipſam Germaniam & Scandinaviam interfuſum, ampliſſimum; à promont. Cimbrorum, ubi os illius eſt, Viburgum uſque urbem extremam ſinus Finnici 210. leuc. extenſum, de quo veteres titubanter admodum ſcripſere, latè terras ſubit ad inſtar ingentis ſinus, alias *Codanus ſinus*, ab inſ. *Codanonia*; & quanquam in ejus aditu ſint multæ inſ. tamen ex omni parte imperium eſt, niſi in Sundico freto. Mare autem illud terras ſubiens, iterum in duos ſinus dividitur, Boddicum ſc. & Finnicum.

Bamberga, & *Babenberga*, vulgò *Bamberg*, urbs Germ. in Franconia, prope confluentes Mœni & Regnitii flu. ſub proprio Epiſcopo cum tractu adjacente. 9. leuc. diſtat ab Herbipoli; & à quibuſdam creditur Bergium Antiquorum.

Bamuræ, pop. Libyæ inter. in Mauritan. confin. Getulis finitimi, curſu perniciſſimi, carentes ferro, haſtilibuſque ligneis utentes. Silius lib. 3.

Tum chalybis pauper Bamuræ cruda juventus.

Banattia, urbs erat Vacomagum, nunc caſtrum *Ban*, in Scotia ſept. ad amnem *Findorn*, in Moraviæ Com. verſus Badenacham.

Banburia, op. Angl. in Com. Oxonienſi, ad Cherwellum amnem, 18. m. p. ab Oxonio in ſept. & 14. à Varvico verſus auſt.

Bancona, *Oppenheim*, op. Germ. ſup. ad Rhenum in Palatinatu, inter Wormaciam 4. & Moguntiam 3. leuc. diſſitum.

Bangorium, ſeu *Bangoria*, urbs Walliæ epiſc. ſub Arch. Cantuarienſi. Sita eſt ad fretum *Menay*, in Com Arvoniæ, 3. mill. à Bello-Mariſco, & 6. ab Arvonia op. in ort.

Bantamum, *Bantam*, urbs ampla & empor. celebre Aſiæ, in inſ. Java, caput regni cogn. 15. leuc. à Batavia urbe occaſum verſus prope fretum Sundæ ex adverſo inſ. Sumatræ.

Bantia, urbs Italiæ, Steph. meminit ejus Livius lib. 27. ubi de Marcello Conſule; *Inter Venuſiam, Bantiamque minus 3. m p. intervallo Conſules binis caſtris conſederunt.* Idem legas apud Plut. in eodem Marcello. Ἐξῆλθε μετὰ τοῦ συνάρχοντος ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ πολλὰ μεταξὺ Βαντίας πόλεως καὶ Βενυσίας καθήμενος ἠρέθιζε τὸν Ἀννίβαν. Hinc *ſaltus Bantini*, apud Horatium Carm. 3. Od. 11. Ubi vulgò *Batinos*, ſed malè legitur.

Bapalma, *Bapaume*, op. Arteſiæ, in ditione Francicà, ab an. 1641. med. fermè inter Peronam & Atrebatum in Lim. Picardiæ. *Balma* quibuſdam dicitur. Long. 24. 03. Lat. 50. 04.

Bara, inſ. parva, ante Brundiſium urb. in portu illius *Pharos* Melæ, quæ nunc *S. Andrea* dici videtur; à cujus incolis Barium urbs condita eſt, teſte Feſto.

Bara, op. Africæ in Æthiop. ſuper. ſeu Abaſſynia in prov. Gorga, prope Lac. Zaflanum.

Bara. Vide *Dumbarum.*

Barace, urbs Indiæ, *Diu* quibuſdam, in parva inſ. prope Sin. Cambaiæ, longè ab oſtio Indi flu. Quanquam non deſint qui credant Dium olim fuiſſe Alambatrum. Long. 111. 00. Lat. 18. 00.

Baracura, urbs & emporium Indiæ ulter. marit. *Bacala* Caſtaldo, *Bangela* Appiano.

Bara pura, urbs Indiæ ſub domin. M. Mogolis 100 mill. à Surata verſus ort. & 200. ab Agra in merid.

Baratha, vel *Baratta*, urbs Lycaonia epiſc. ſub arch. Iconienſi: quam quidam extare, nomenque antiquum retinere ferunt. Long. 65. 30. Lat. 38. 30.

Barathia, urbs Africæ litor. inter oſt. Cinyphi & Trierorum promont. ultra Leptim. *Brata* Caſtaldo.

Barathra, Polyb. *Barathron* Diod. Sic. palus Palæſtinæ Sirbonidi juncta. *Baſerena* Nigro.

Barathrum, Diomedi locus eſt Athenis, in quem damnati præcipitabantur. Alii nomen eſſe loci aiunt in Ægypto

profundum.

profundiſſimi. Eſt & generale nomen apud Græcos *pro quovis loco cavo & profundo.* Hoc etiam nomine appellantur terræ cavitates, quæ fluvios hauriunt aliis in locis emerſuros. Transfertur quoque ad alia. Martialis *Barathrum fœmineum* pro locis muliebribus dixit. Idem Stomachi imum hiatum *Barathrum* appellavit,

Extremo ructus ſi venit à Barathro.

Horatius de lurcone & voraci.

Pernicies & tempeſtas, barathrumque macelli,
Quicquid quæſierat ventri donabat avaro.

Ponitur & pro *meretrice.* Plautus in Bacchidibus.

O barathrum, ubi nunc es? ut ego te uſurpem libens!

Barathrum, inquit Feſtus, *Græci appellant locum præcipitem, unde emergi non poſſit*, additque venire à βαθὺς *profundus*, niſi βαρὺς ibi legendum. Ridiculè vero Iſidorus, lib. 14. cap. 9. ubi *barathro* Latinum etymon aſſignat, ac dici putat, quaſi *voratrum.* Nec multo melius Rhodiginus, lib. 9. cap. 32. à βαίνειν ſc. *ab eundo*, nempe quia, ex ejus mente, propriè ita dicantur catarractæ, ob aquarum ingreſſum. Quanto veriſimilius doctiſſ. Martinius à Chaldæis eſſe putat, quibus בִּיר *ber puteus* eſt & אתר *athar lacus*, quippe Ionibus dicitur βέρεθρον, quod Heſychius exponit κοίλωμα καταχθόνιον. Vide Suidam in Βάραθρον.

Barba, portus Troezenis, urbs Argivorum, teſte Euſt. in Odyſ. 2. Unde adag. *Navigare Troezenem*, in eos qui imberbes barbati videri volunt, qu. ad eum portum barbam adepturi navigent.

Barbana, *Boiana*, flu. Dalmatiæ in mare Adriaticum prope Dulcinium ſe exonerans.

Barbari, *Bermet* Caſtaldo, *Meti* Reſendio, urbs Indiæ citer. apud oſt. Indi flu. Long. 114. 10. Lat. 18. 40.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. dicti ſunt ab initio, qui difficultèr, aſperè, atque duritèr loquebantur, quaſi *duriloqui* & *craſſilingues*, , à βαρβὰρ abſonâ voce, in quam peregrini homines Athenas adventantes identidem incidebant. Sic etiam dicuntur illiterati, malis moribus, crudeles. Arabicè autem *Bar deſertun* ſig. indè forſan *Barbariæ* nomen. B. Paulus. *Barbarus erit mihi, & ego illi.* Ovidius.

Barbarus hic ego ſum, qui non intelligor ulli.

Atque hoc cenſu civili; Anagogico autem ſeu Spirituali, benè vetus Gloſſa in Pſalmos. *Barbara lingua eſt, quæ Dominum non laudat.* Hinc *Barbariſmus*, quem ſic definit Suidas. Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακιῶν λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιμούντων Ἑλλήνων. Veteribus autem omnes Barbari erant, qui non erant Græci, & Barbarum τὸ οὐκ Ἑλληνικόν. Unde Sophocles.

Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.

Undè Plautus, teſte Feſto, Nævium poetam Latinum *barbarum* dixit. Et in Aſinariæ prologo. *Marcus vortit barbarè*, h. e. *Plautus reddidit Latinè.* In Capteiveis quoque legas *Barbaricum jus* pro *Latino jure.* Et B. Paulus 1. ad Rom: Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις. Eadem ratione Latini auctores non utentes linguâ Romanâ *barbaros* dixerunt omnes, ſicut & Cicero Afros, Gallos, Hiſpanos, in Epp. ad Qu. Fratrem. Imo Lacones hoſpites & peregrinos dixiſſe *barbaros* annotatum ab Euſtathio ex Herodoto in 3. Iliad. *Barbari* aliquando pro *Judæi.* Juſt. M. Apol. 2. Οἱ μετὰ λόγου βιώσαντες χριστιανοί εἰσι κἂν ἄθεοι ἐνομίσθησαν· οἷοι ἐν Ἕλλησι μὲν Σωκράτης καὶ Ἡράκλειτος, καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτοῖς· ἐν ΒΑΡΒΑΡΟΙΣ δὲ Ἀβραάμ, Ἀνανίας, Ἀζαρίας, Μισαὴλ καὶ ἄλλοι πολλοὶ· οἱ δὲ βιοῦντες ἄχρηστοι οὐκ εἰσὶ χριστιανοί. Clariſſimus Voſſius lib. 1. de Vitiis ſermonis cap. 1. ex Chaldaico בר *bar*, quod *extra*, vel *foras* ſig. deducit.

Barbaria, Africæ quam in quatuor partes Neoterici ſcriptores diſtinguunt, pars præcipua & prima eſt. Ab ortu habet Marmaricæ (quæ hodie *Barcha* dicitur) deſerta, ad montis uſque Atlantis partem *Meies* appellatam, quæ pars à Strabone fortè ſub nomine *Aſpis* deſcribitur. Hæc mont. Atlantem habet à meridie, ab occaſu autem ipſum mare Atlanticum, Septentrionale vero latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna dividitur, Marocchum, Fezzam, Teleſinam & Tunetem. Ab hominibus ſubfuſci coloris habitatur. Regionis pars quæ mare mediterraneum ſpectat, montibus occupata eſt, à quibus uſque ad Atlantem planitie gaudet ſpatioſâ, & quibuſdam etiam colliculis. Maxima hic fontium copia, rivuliſque amœniſſimis regio irrigatur. Dactylorumque, malorumque Punicorum feraciſſima, ſed frumenti non adeo fertilis, frugum autem ſc. ficuum & olearum ubertate felix. Frigus ibi nunquam adeo intenditur, ut quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonaque veris pars impetuoſis plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus ac tonitruis horridis interdum diſcruciantur. Accuratam *Barbariæ*, ac totius Africæ, morumque gentis deſcriptionem habes apud Joannem Leonem Africanum, & Tho. Fazellum cap. 1. lib. 6. Decadis rerum Siculárum. *Barbaria* etiam inſ. Gangetis Indiæ fluvii Ptol. Item reg. juxta Arabicum ſinum, unde *mare Barbaricum.* Steph. Item *Barbaria* Phrygia, & Trojanum regnum. Horat. lib. 1. ep. 2.

Græcia Barbariæ lento colliſa duello.

Sciendum enim κατ' ἐξοχὴν & propriè veluti, *Barbaros* à Latinis vocari Phrygas, unde *tibia Barbara* pro *Phrygiâ* apud Catullum. *Aurum Barbaricum* i. e. *Phrygium* apud Virgilium. *Barbaricæ veſtes*, *Phrygiæ*, vel *acupictæ* apud Lucretium. Hinc *Barbaricarii* in Codice, *Phrygiones*, vel *acupictores.* Ovidius quoque *Barbariam* poſuit pro reg. Geticâ.

Me ſciat in mediâ vivere Barbariâ.

Apud eundem ſig. *agreſtem ruſticitatem* ſive *ruditatem.* lib. 3. Triſt.

Ingenium quondam fuerat pretioſius auro,
At nunc Barbaria eſt grandis habere nihil.

Barbeſola, Hiſp. Bæticæ op. in conventu Gaditano. *Marbella*, teſte Flor. Item flu. qui urbi nomen dedit. Long. 16. 00. Lat. 36. 54.

Barbyſes, vel *Barbyſſus*, flu. agri Byzantini in ſinum Ceratinum influens. *Cataricon* incolis, & *Pectinacorion*, teſte Gyllio.

Barcæi, pop. apud Colchos & Iberos, qui ſolent agnatos morbis extinctos, velut ignavos igni tradere, in bello autem defunctos, tanquam ſtrenuos, objicere vulturibus. Ælian. de Anim. lib. 10. cap. 22. ubi tamen γένος Ἑσπέριον dicuntur.

Barce, vel *Barca*, eadem quæ *Marmarica*, teſte Bocharto. Et urbis nomen in Cyrenaicâ vetuſtiſſimæ, de quâ multa Herodotus, lib. 3. & 4. Et Silius, lib. 3.

——*Barce ſitientibus arida venis*
Nec non Cyrene. Claud. be bello Gildonico.
Diſſidet occiduis quod Gadibus arida Barce.

Plerique eandem eſſe volunt cum Ptolemaide. Strabo lib. 17. Εἶθ' ἡ Βάρκη πρότερον, νῦν δὲ Πτολεμαΐς. Plin. 5. 5. *Ptolemais antiquo nomine Barce.* Servius in lib. 4. Æn. *Barce autem civitas eſt Pentapoleos, quæ hodiè Ptolemais dicitur.* Steph. Βάρκη πόλις Λιβύης, ἥτις καὶ Πτολεμαΐς. Suidas & Sophoclis Schol. in Electram, Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη. Tamen in Ptolemæo, lib. 4. cap. 4. *Ptolemais* & *Barce* ſunt diverſæ urbes, quarum illa litorea eſt, hæc in mediterraneis. Sed & apud Scylacem Caryandenſem, ἡ πόλις ἡ Βαρκαίων ἀπὸ θαλάσσης ἀπέχει στάδια ρ', id eſt, *Barcæorum urbs ſtadiis centum à mari diſtat*; cum in litore Ptolemaidem etiam alii deſcribant. Itaque Ptolemaidem Ptolemæi condidere, non quo loco erat urbs, ſed quo loco erat portus Barces, de quo Scylax, Ἐκ δὲ λιμένος τῆς Κυρήνης μέχρι λιμένος τοῦ κατὰ Βάρκην στάδια φ'· *à portu Cyrenes ad portum Barces ſtadia* 500. Ut ut ſit Barcæorum nomen à *Barce* factum, ſumitur multo latius, quam pro ſolis *Barces* civibus. Extenditur enim ad omnes barbaros undiquaque diffuſos, ut apud Virg. Æn. 4. ubi ponuntur in cenſu populorum qui terrori erant Pœnis.

Nec venit in mentem quorum conſederis arvis?
Hinc Getulæ urbes, genus inſuperabile bello,
Et Numidæ infrœni cingunt & inhoſpita Syrtis;
Hinc deſerta ſiti regio, lateque furentes
Barcæi. D. Hieronymus *lateque vagantes* legit.

Mihi autem (inquit Bochartus) non ſit veriſimile unicam gentem tam latè fuiſſe diffuſam; Tantum, ut Marmarica hodiè dicitur deſertum *Barca*, ita Barcæos olim eoſdem fuiſſe probabile eſt cum Libybus, & Marmaridis, qui erant circa Cyrenen. Huc facit quod Βάρκαιον Stephanus. Λίβυν exponit. Et Heſych. Βαρκαίοις ὄχοις, Λιβυκοῖς. Οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν, φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι, διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. h. e. *Barcæis curribus*, i. e. *Libycis. Illi enim equis alendis ſtudebant, & primi dicuntur junxiſſe currum, & agitaſſe, illud à Neptuno, hoc à Minervâ edocti, ut refert Mnaſeas in libris de Libya.* Hæc ille, haud dubiè, ex Electrâ Sophoclis, verſ. 728.

Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις.
Barcæi rectis frontibus feriunt juga.

Ubi Βαρκαῖοι ὄχοι *Barcæi currus* iidem ſunt, de quibus paulo ante dixerat,

Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται
Regunt habenas curruum aurigæ Libes.

Barcino, *Barcelona*, urbs Hiſp. citer. marit. empor. ac inter primas Hiſp. urbes, Catalauniæ caput, ſeu conventus juridicus & Academia, Epiſcopalis urbs eſt ſub Arch. Tarraconenſ. inde 11. leuc. in Bor. Gerundam verſus 14. à

Cæſ r Auguſta ſupra 40. in ort. prope oſt. Rubricati & Bætulonis flu. Auſon. ep. 24.

Tarraco & oſtrifero ſuperaddita Barcino ponto.

Long. 24. 00. Lat. 42. 05.

Baris, Indiæ fluvius. Item caſtellum Templo Hieroſolymitano adjacens, quod poſteà *Antonia* cognominatum eſt. Joſeph de Bell. Jud. lib. 1. Apud Stephanum legimus Βάρεις, πόλις, τὸ ἐθνικὸν Βαρείτης. Λέγεται Βάρεις ἡ οἰκία, ὡς Ποσίδιππος, καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἔφορος. Navigii genus ita vocari teſtes ſunt Heſychius & Sudias. Ionum autem id vocabulum eſſe, Corinthus auctor eſt. Videntur vero & illi à barbaris accepiſſe; ac propterea, puto, Euripides Βαρβάρους βάριδας dixit. Et à quibus potius quam Ægyptiis? Nam Herodotus in Euterpe cum locutus eſſet de genere navigii Ægyptiaci, atque id nominaſſet Βάριν, ſubjicit, Τοῦτο γὰρ δὴ ὄνομά ἐστι τοῖσι πλοίοισι τούτοισι. Propertius quoque, qui unus Latinorum uſus videtur, ſic ſcribit de Ægypti reginâ lib. 3. Eleg. 10.

Scilicet inceſti meretrix regina Canopi
Una Philippeo ſanguine inuſta notâ,
Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim,
Et Tiberim Nili cogere ferre minas;
Romanamque tubam crepitanti pellere ſiſtro,
Baridos & contis roſtra Liburna ſequi.

Barium, Apuliæ op. vulgò *Barri.* Feſtus ſic dictum ſcribit à conditoribus, qui expulſi ex inſ. *Barâ* urbem hanc condiderunt. Hic reges Neapolitani coronari ſolebant. Horatius in Hodœporico.

Bari mœnia piſcoſi, dehinc Gnatia lymphis.

Long. 41. 12. Lat. 41. 05.

Barium, ſeu *Barum*, *Bar*, op. munitum Poloniæ in prov. Podoliæ. Arcem habet in colle, & tota paludibus vallatur, ad amnem *Kow* 18. leuc. à Caminieco in ort. & tot. fere à Braclavia in occ.

Barium ad Albulam, *Bar ſur Aube*, op. Gall. in Campaniâ prov. Vino ſuo celebratur, diſtatque 10. leuc. à Trecis verſus ort. & 6. à Calvomonte.

Barium ad Sequanam, *Bar ſur Seyne*, urbs Gall. in Duc. Burgundiæ, & Montanenſi agro, prope confin. Campaniæ, 5. leuc. ſupra Trecas in merid.

Barnaſtapula, *Barnſtable*, op. Angl. in com. Devon. juxta flu. Tavum cum portu cogn. 4. mill. ab eo diſtat; 20. autem mill. ab Exoniâ in Bor.

Baralum, ſeu potius *Barulum*, vulgò *Barletta*, op. agri Bariani in orâ 4. mill. ab oſt. Aufidi flu. & tot. à Tranio. Long. 40. 35. Lat. 41. 20.

Barra, *Barriano*, op. olim Cenomannorum, nunc caſtr. agri Bergomenſ. intra montes, à Bergomo 10. m. p. Apud Caton. eſt op. Orobiorum, à quibus ſunt Bergomates.

Barro-ducum, *Barleduc*, urbs Lotharingiæ, Duc. Barenſis præcipua, in clivo cum caſtr. munito ad flu. *Ornain.* Diſtat 15. leuc. à Nanceio, & 13. à Catalauno.

Barſa, inſ. Gall. in ora Britanniæ min. ſeu Armoricæ adjacens, vulgò *Iſle de Bas* prope Staliocanum port. ſeu Fanum S. Pauli Leonenſis.

Barſalium; quæ & Sergiopolis poſtea dict. urbs fuit Armeniæ tertiæ ad Euphratem flu. inter Samoſatham & Claudiopolim.

Baſan, i. e. *in dente*, ſive *in ebore*, aut *in mutatione*, vel *in ſomno* aut *confuſio*, vel *ignominia.* (Heſychius. Βασὰν, αἰσχύνη) Regia Og Regis, quæ paſcuis, ac nemoribus abundans cecidit in ſortem dimidiæ tribûs Manaſſis. Quæ & *Havoth-jair* Deut. 3. dicitur ac *terra Rephaim.* Græcè Joſepho, Ptolemæo, & Stephano Βαταναία, vel Βατανέα, cujus paſcua præter Moſen ac Davidem, veteres ſcriptores mirè celebrant. Hieronymus in Amos cap. 4. *Vaccas pingues de armento ſe eſſe noverint, ſive quæ nutriantur in paſcuis Baſan, quæ ſunt loca herbarum fertiliſſima.* Theodoretus ibidem Δαμάλεις δὲ αὐτὰς τῆς Βασανίτιδος ὀνομάζει, ὡς ἁβροδιαίτους, καὶ χλιδῇ παντοδαπῇ κεχρημένας. Τοιαῦται γὰρ καὶ τῆς Βασανίτιδος αἱ δαμάλεις διὰ νομῆς ἀφθονίαν σκιρτῶσαι. Scilicet teſte Cyrillo in eundem locum, χώρα ἡ Βασανῖτις, εὔβοτός τε καὶ εὐανθὴς καὶ πολὺ λίαν ἐπιτηδείως ἔχουσα πρὸς τὸ δύνασθαι καταπιαίνειν ἀμφιλαφῶς τὰ ἐν αὐτῇ βοσκόμενα. Apud Tzetzen Chil. 10. Hiſt. 306. legitur

Βασὰν κατά τινας Σκυθῶν λέγεται πόλις εἶν).

Magno errore. Aliud enim *Baſan* regio, aliud *Bethſan* opidum, quod Græcè Σκυθόπολις dicitur, non tamen à *Scythis* uti volunt, ſed quia ſpinæ genus שטה *ſcitta*, ibi creſcebat affatim, uti docet Bochartus Heſych. Βασὰν αἰσχύνη. Forte alludit ad Hebræum בוש quod ſign. *pudefieri.*

Baſanburgum, ſeu potius *Batavorum Arx*, vulgò *Batenburg* eſt ad Moſam flu. 2. leuc. à Noviomago in merid.

Baſi, *Bas*, op. Hiſp. Tar. in Catalaunia, Vicecomit. inter Caprariam & Campum rotundum op. olim urbs epiſc. ſub Arch. Tarraconenſi.

Baſiana, vulgò *Poſega*, urbs Hungariæ in Sclavoniâ reg. & caput Poſegienſis Com. ad flu. Oriavam, qui 2. leucis infrà in Savum ſe exonerat.

Baſilia Diodoro, Baltia Platoni, *Scandia* Ptol. *Scandinavia* Plinio, malè ab antiquis credita inſula, longè verſus Sept. & Orient. extenditur, continens regna Norvegiæ & Sueciæ: ubi partes præcipuæ ſunt Gothia, Suecia propria, Lapponia, & Finlandia. Vide *Scandinavia.*

Baſilea, *Baſil*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum interfluentem, ſeu dividentem, ab Auguſta Vindelicorum 31. mill. verſus occ. à Tiguro 9. & à Nanceio 24. leuc. urbs eſt perampla & benè munita; liberrimo recreatur aëre, ſolum habet fœcundum, ſcaturigines multorum fontium, concurſus multorum amnium (ibi enim Rhenus excipit fluvios Birſæ ex M. Jurâ profluentem, & Wieſam è Silvâ Nigra) Pio Pontifice 2. inſtitutore celebri gaudet Academia. In Helvetici fœderis ſocietatem recepta eſt an. 1501. Long. 29. 15. Lat. 47. 25.

Baſilicata, prov. regni Neapolit. ubi alias major & potior pars Lucaniæ, inter principatum citer. Calabriam, ſin. Tarentinum, & Terram Barenſem. Reg. eſt ſat ſterilis & inculta, cujus primaria urbs eſt Acherontia verſus Apenninum M.

Baſſiniacus ager, *Le Baſſigny*, reg. Gall. in prov. Campaniæ, verſus fontes Moſæ & Matronæ flu. Ejus lim. periêre, ſed magna pars hodie ſub Lotharingia continetur.

Baſta, ſeu *Haſta*, vulgò *Vaſte*, & *Baſti* op. Sulentinorum in ora, inter Hydruntum ad Bor. ad Iapygium prom. ad oſt. utrinque 15. m. p. diſtans, nunc vicus tantum. Long. 42. 40. Lat. 40. 30.

Baſtarnæ, vel *Baſternæ*, pop. Sarm. Europææ, ad oram maris Euxini, Peucinis, qui in Podolia, & Alanis, qui in Lithuania cenſentur, finitimi. Ovid. 1. Triſt.

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſternæ, Sauromatæque tenent.

Dionyſius:

———Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοί Σαρμάται τε, Γέται θ' ἅμα Βαστάρναι τε.

Claudiano *truces* dicuntur. Et alibi apud eundem:

———*cæde tumentes*
Baſternas unâ potuit delere ruinâ.

Baternas prope *Baſternas* Poeticâ licentia videtur dixiſſe Val. Flac. lib. 6. his verſibus:

Atque ubi Sidonias inter pedes æquat habenas
Illic juratos ſecum trahit Exa Baternas.

Ita legit Hen. Valeſius notis ad excerpta ex Jo. Antiocheno, ubi vett. ed. *Æa* habent.

Baſti, *Baza*, op. Hiſp. Tar. Baſtitanorum cap. juxta flu. *Guadalentin*, verſus lim. regni Murciæ & Caſtellæ novæ, 7. leuc. ab Acci. Long. 18. 25. Lat. 37. 40.

Baſtitani, Hiſp. pop. prope Turdulos, qui & *Baſtuli.* Strabo. lib. 3. ἐνταῦθα δὲ ὄρος ἐστὶ τῶν Ἰβήρων τῶν καλουμένων Βαστητανῶν, οὓς καὶ Βαστούλους καλοῦσιν, ἡ Κάλπη. Ptolemæus. Βαστούλων, τῶν καλουμένων Ποινῶν, Μενραλία, Τρανσδούκτα, Βαρβήσουλα, Καρτηία, Κάλπη. Ex *Baſtitanis* autem ſive *Baſtis* facti corruptè *Baſtuli*, & corruptius *Blaſturi* apud Marcianum lib. 2. Peripli ubi mem. circa Carteiam Βλαστούρων τῶν καλουμένων Ποινῶν, nempe reſpectu originis. Nam ad eos maximè pertinent hæc Plinii, ut docet ſermonis ſeries. *Oram eam univerſam originis Pœnorum exiſtimabat M. Agrippa.* Vide Boch. de Phœn. Col. pag. 685.

Batana, locus juxta Euphratem. Steph. Vide *Agbatana* apud eundem. Hic θησαυροφυλάκιον regnum Mediæ & Perſiæ fuiſſe teſtatur Iſidorus Characenus. *Ecbatana* vocant Qu. Curtius & Juſtinus. Hic lib. 4. *Se quoque cum tranſiſſet mare, non Ciliciam aut Lydiam (quippe tanti belli exiguam hanc eſſe mercedem) ſed Perſepolim, caput regni ejus, Bactra, deinde Batana, ultimique Orientis oram, imperio ſuo deſtinaſſe.* Sic lege. Nam M. S. habebat *Batava.* Ille lib. 12. *Centum nonaginta millia talentûm Ecbatanis congeſta.*

Batancæſara, Indiæ intra Gangem urbs Ptol. *Baioadul* Caſtaldo.

Batavi, pop. Germaniæ, de quibus Luc. lib. 1.

Vangiones Batavique truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tubæ.

Auricomas appellat Silius lib. 3.

Jam puer Auricomo performidate Batavo.

Unde Mart. 8. 32.

Et mutat Latias ſpuma Batava comas. Hi *Hollandi* vocantur. Tacitus de moribus Germanorum. *Omnium harum gentium virtute præcipui Batavi non multum ex ripâ, ſed inſulam Rheni colunt, Cattorum quondam populus & ſeditione domeſtica in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperii fierent. Manet honos, & antiquæ*

ſocietatis

ſocietatis inſigne; nam nec tributis contemnuntur, nec publicanus atterit: exempti oneribus, & collationibus, ac tantum in uſum præliorum ſepoſiti. Plin. 4. cap. 15. *In Rheno ipſo*, inquit, *prope centum m. p. in longitudinem nobiliſſima Batavorum inſula.* Plutarchus in Othone. Τοῖς δὲ μονομάχοις ἐμπειρίαν τε καὶ θάρσος· ἔχειν πρὸς τὰς συμπλοκὰς δοκοῦσιν ἐπήγαγεν Οὔαρος Ἀλφηνὸς τοὺς καλουμένους Βατάλους. Lege Βατάβους vel Βαταύους. Εἰσὶ δὲ Γερμανῶν ἵπποι ἄριστοι, νῆσον οἰκοῦντες ὑπὸ τοῦ Ῥήνου περιρρεομένην. Dio. lib 55. Ξένοι δὲ ἱππεῖς ἐπίλεκτοι, οἷς τὸ τῶν Βαταύων, ἀπὸ τῆς Βαταύας τῆς ἐν τῷ Ῥήνῳ νήσου ὄνομα. Zoſimus lib. 3. Καὶ τῇ Βαταβίᾳ προσχόντες, ἣν δίχα σχιζόμενος ὁ Ῥῆνος νῆσον ποιεῖ, πάσης ποταμίας μείζονα νήσου. Hinc *Batava auris* apud veteres pro *durâ*. Mart. 6. 83.

Cujus nequitias, jocoſque novit
Aurem qui modo non habet Batavam.

Nam quod vulgò legitur *ſeveram* è gloſsâ videtur huc tranſmigraſſe. Eorum regio *Batavia* vulgò *Le pays de Holland.* Nannius Miſcell. lib. 10. ait in Hollandiâ multo infra terram ingentes arbores reperiri: unde quoſdam opinatos eſſe, illic olim fuiſſe ingentes ſylvas, & vel vi ventorum vel terræ motu concidiſſe, atque adeo ipſam *Hollandiam* olim *Holthlandiam* eſſe dictam: ſic etiam antiquiſſimis libris eam appellari; author eſt Mart. Dorpius, irridens eos, qui *Hollandiam* à *cavitate terræ* nominari putent. Alios etiam ait à *fœno* putare eam *Haylandiam* quia *paſcuoſa eſt.* Aliis dicitur qu. *Hot-land.* *Batavos* autem ab eâ plagâ, quæ etiamnum linguâ eorum *Der Betowe* dicitur, vocatos credit Adolph. Metkerchus cap. 41. de vet. pronunc. L. Græcæ. Imperito quidem Latinorum vulgo liceat omnem Hollandiam *Bataviæ* nomine appellare, eâdem ſc. ratione, eodemque jure, quo *Belgicam* nunc vocant id terrarum ſpatium, quod 17. Provinciis diſtinctum, dimidium ſui in Germaniæ ſolo obtinet; cum antiquitus omnis Belgi cacis Rhenum conſtiterit; quoque jure Pannoniam dicunt Hungariam, quæ tamen vix tertiam ſui partem in veteri Pannoniâ cenſere poteſt.

Bathonia, vulgò *Bathe*, urbs Angl. in agro Somerſetenſi, quæ à thermis ὕδατα Θερμὰ i. e. *Aquæ calidæ* dicitur Ptolemæo. *Aquæ Solis* autem Antonino, *Caer Badon* Britannis; Saxonibus valetudinariorum concurſu *Ackmanceſter*, i. e. *urbs valetudinariorum*, Stephano Βάδιζα. Subſidet in planitie haud ita magna & ex omni parte collibus pari quaſi altitudinis faſtigio obvallata, è quibus perennium rivulorum ſcaturigines in urb. magno civium commodo deſcendunt. In ipſa urbe 3. calidi fontes ebulliunt, cæruleo & marino colore, tenues nebulas & quaſi Mephitim exhalantes, ſulphure enim & bitumine aqua percolatur; qui efficaci remedio ſalutares corporibus, quæ pravis humoribus torpeſcunt: Sudorem enim calore ſuo proliciunt, & humorum contumaciam edomant. Non omni tamen horâ ſunt ſalutares. Ab hora enim 8. ante merid. uſque ad 3. à meridie maxime fervent, & exæſtuant, ac turbidi fœda quædam ex imo fundunt, quibus temporibus clauduntur; nec quiſquam ingrediatur donec per emiſſaria ſua ſe ſordibus illis liberarunt. Ex his 3. qui *Crucis Balneum*, ob crucem olim in medio erectam vocatur, miti admodum & temperato calore tepet: & 12. ſedilia è ſaxo in margine habet, muróque includitur. Alter v. vix 200 hinc pedibus, multo magis fervet; unde *Hot Bath* i. e. *fervidus* nominatur. His contiguum eſt Noſocomium à Reginaldo Bathonienſi Epiſcopo poſitum, ut valetudinariorum inopiam ſublevaret; & hic duo in medio ſunt plateæ ad occiduam urb. partem. Tertius Max. in urbis quodammodo ſinu eſt, & *Balneum Regium* appellatur, juxta Eccleſ. Cathedralem, muro etiam circumdatur, & 32. ſedilibus arcuato opere adaptatur, in quibus viri & mulieres ſeorſim ſedeant, qui lineis induſiis, cum ingrediuntur, ſe ſuperinduunt. Ubi jam Eccleſ. Cathedralis olim erat Minervæ templum. Solinus: *In Britannia calidi ſunt fontes opiparo exculti apparatu ad uſus mortalium, quibus fontib: preſue eſt Minervæ numen*, &c. Horum autem inventionem referunt fabulæ ad Britannorum regem Bleyden *Cloyth*, i. e. *Magum* quam probabiliter dixerint alii. Camden. Long. 25. 20. Lat. 51. 38.

Battarus, *Guattaro* Scaligero. Flu. Corſicæ. Val. Cato Dirarum initio:

Battare cygnæas repetamus carmine voces.

Batulum, op. Campaniæ exciſum. Virgil. Æn. 7.

Quique Rufas Batulumque tenent, atque arva Celennæ.

Bavaria, *Bayern*, regio Germ. perampla & fertiliſſima, Ducatûs tit. clara. Habet à Sept. Danub. ab Oriente Auſtriam, à merid. Com. Tirolenſ. & ab occid. Sueviam. Ejus Dux eſt S. Imperii Elector, à paucis annis, & ejus dominio ſubeſt Palatinatus ſuperior. Urbes in eâ præcipuæ ſunt Friſinga, Ingolſtadium, Landſhutum, Monachium, Ducatûs caput, Novoburgum, Ratiſpona, & Straubinga.

Bauli, villa quædam Latii, ponitur vulgò inter Miſenum promont. Bajarumque lacum. Perperam Plinius lib. 3. cap. 5. inter Baias atque Lucrinum lacum habet. Hoc enim ſi verum, tota Taciti graviſſimi ſcriptoris narratio falſa erit. Sic enim ille Annal. 14. *de Baulis* loquens. *Id villæ nomen eſt, quæ promontorium Miſenum inter & Bajanum lacum flexo mari adluitur.* Cui tamen adſtipulatur Symmachus lib. 1. ep. 1. *Baulos*, inquit, *Lucrinâ ſede mutavimus.* Propius autem Baias quam Miſenum fuiſſe hos *Baulos*, teſtatur haud obſcurè Plin. 9. 55. *Apud Baulos in parte Bajanâ piſcinam habuit Hortenſius orator, in quâ murænam adeo dilexit, ut exanimatam fleſſe credatur.* In ipſo fuiſſe litore præter Tacitum aſſerit Silius Italicus lib. 12.

Nec non Miſenum ſervantem Idæa ſepulchro
Nomina, & Herculeos videt ipſo in littore Baulos.

Villam hic fuiſſe Hortenſii præter Plinium, teſtatur M. Varro de R. R. 3. 17. itemque M. Tullius Acad. Qu. lib. 2. uti videre eſt in his. *Quibus de rebus & alias ſæpè nobis quæſita & diſputata ſunt, & quondam in Hortenſii villâ, quæ eſt ad Baulos.* Denique Symmachus ejus poſſeſſor Ep. 1. lib. 1.

Huc Deus Alcides ſtabulanda armenta coegit,
Inde recens ætas corrupta Boaulia, Baulos
Nuncupat.———

Bebriacum, vicus inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem ſuperavit. Juven. Sat. 2.

Bebriaci in campo ſpolium affectare palati.

Hunc vicum Itali hodiè *Labinta* vocant. Freculphus Tom 2. lib. 1. cap. 21. *Hedriacum* legit. Apud Joſ. de B. Jud. lib. 5. cap. 8. Φρηγδιακὸν eſt. Tacitus *Bedriacum* vocat. Plut. Βητριακὸν habet. Ita enim ſcribit in Othone. Ἔστι δὲ πολίχνη πλησίον Κρεμώνης τὸ Βητριακόν. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 259. 260. Inde *Bebriacenſes aves*, de quibus Plin. 20. 49.

Bebryces, vel *Bebrycii*, pop. à Thracibus oriundi, quos Stephanus ponit juxta Pontum, & Iberos, de quibus Strabo lib. 7. & 12. Hos Arrianus originem à *Bebryce* Danai filiâ traxiſſe, ſcribit. Eorum reg. *Bebrycia*, quæ poſtea *Mygdonia*, deinde *Bithynia* dicebatur. Regio eſt, inquit Solinus, opulenta, fertilis atque fœcunda. Unde Apollonius eam ἐριθηλέα γαῖαν, *virentem*; Dionyſius λιπαρὴν, i. e. *pinguem terram* vocat. E Latinis duos eis adjungam, Val. Flaccum, & Lucanum. Hic.

Proxima Bebryaci panduntur litora regni,
Pingue ſolum. Ille.
Pinguis Bebrycio diſceſſit vomere ſulcus.

Bechires, gens Scythica, quæ cum ad Italiam veniſſet cum Attila, vinumque bibiſſet, omnium bibaciſſima eſt, Dionyſius:

Βύζηρές τοι πρόσθε καὶ ἄγχοθι φῦλα Βεχείρων.

Suidas; Βέχειρες, ἔθνος Σκυθικόν.

Bedfordia, op. Angl. in com. cogn. ad Uſam flu. 14. m. p. à Northamptonia in ort. & 18. à Cantabrigia in occ.

Belbina, op. Peloponneſi prope Eurotam flu. ſupra Spartam in Laconia prov. Item inſ. in Saronico ſinu, *Blenda* Sophiano.

Belgæ, Galliæ pop. maximè qui verſus Oceanum incolunt; quos Cæſar *fortiſſimos Gallorum* vocat. Hinc *Belga*, unus ex Belgis. Lucan. lib. 1.

Et docilis rector roſtrati Belga Covini.

Et adjectivum *Belgicus*. Virgil. 3. Georg.

Belgica vel molli melius feret eſſeda collo,

Ubi Servius, *Belgica eſſeda*, *Gallicana vehicula.* Horum appellatio refertur à quibuſdam ad innatam genti in dimicando ferociam. Nam *Balgen*, inquit Junius, eſt *manus conſerere.*

Belgæ, etiam pop. Albionis in Angliâ, ad occid. quorum regio *Hantſhire*, *Wiltſhire* & *Somerſetſhire*, teſte Camdeno.

Belgæ, poſteà *Wellæ*, vulgò *Wells*, urbs Angliæ ultra Bathoniam urb. ad 24. m. p. in occ. quarum urbium epiſcopatus copulati ſunt ſub Archiep. Cantuarienſi.

Belgica, locus apud Antoninum inter Agrippinam ac Treviros; *Bullingen* Simlero.

Belgites, Pannoniæ pop. Plin. 3. 25.

Belgium, Belgarum opidum. Cæſar. lib. 3. de B. Gallico, *Beauvais* dictum videtur. *Belgium* item pro Belgarum regione, ut apud Livium Samnium pro Samnitum regione. Vide Glareanum in Annot. ad Cæſaris locum, & ad lib. 6. Comment. Belgium pars eſt antiquæ Galliæ Belgicæ, quæ mari Oceano vicinior eſt & verſus Sept. porrecta. Dicitur etiam *Germania inferior* ab aliquot ſeculis, tum quia tota reg. humilior verſus Oceanum, ubi confuſi ſunt admodum Galliæ Germaniæque limites; tum etiam quia harum gentium ſermo ab aliis Germanis non multum differt. Nunc

arctioribus quàm antea reſtringitur limitibus, habens à Sept. Oceanum, ab Occid. & à Merid. Franciam, ab Oriente autem Germaniam propriam. Totum Belgium ab incolis *Nederlandt*, à Gallis *Le Païs bas*, & ab Italis *Paeſi baſſi* vulgò dicitur, complectiturque 17. Provincias, quæ ſunt

Quatuor Ducatus, { Brabantiæ, Limburgi, Luxemburgi, Gueldriæ.

Septem Comitatus, { Flandriæ, Arteſiæ, Hannoniæ, Hollandiæ, Zelandiæ, Namurci, Zutphaniæ.

Marchionatus S. Imperii, ubi Antverpia.

Quinque Dominia, { Friſiæ Occidentalis, Mechiniæ, *Malines*, Ultrajecti, *Utrecht*, Tranſiſalaniæ, Groningæ.

Hæ omnes provinciæ olim regi Hiſpan. paruerunt, eique ſubſunt etiamnum meridionaliores. Sed quæ ſunt verſus Sept. ab Hiſp. defecerunt ſub Philippo 2. an. 1581. fœdúſque inter ſe inierunt quod Fœderato Belgio nomen dedit. Hinc orta diviſio in Belgium Hiſpanum quod perſæpe ab exteris *La Flandre* dicitur, & in Belgium Hollandicum, ſeu Fœderatum, & Provinciarum Unitarum, quod etiam aliis *Les Eſtates de Hollande* dicitur: ſub quo ſunt Hollandia, Zelandia, Gueldria pro maj. parte, Zutphania, Tranſiſalania, Friſia Occident. Dominia Ultrajecti & Groningæ, & partes Septentrionales, Flandriæ, Brabantiæ & Limburgi. Reliquæ Hiſpano parent, exceptis Arteſia ferè tota & partibus maximis Flandriæ, Hannoniæ & Luxemburgi quæ Francorum agnoſcunt imperium.

Belgradum, urbs Hungariæ in Raſcia reg. Taurunum dicta & Alba Græca, Germanis *Griechiſch Weiſſenburg*, ad ripam Danub. ubi recipit Savum. Eam Turcarum Imp. Solymannus an. 1521. deditione obtinuit. Belgrade iter eſt 26. dierum Conſtantinopolim; & à Viennâ diſtat 102. leuc. Germ.

Beliſama, *Ribel* Camdeno, æſtuarum Angl. apud Preſtonium op. in Com. Lancaſtrenſi.

Bellomariſcus, *Beaumariſh*, op. Walliæ, in Monâ inſ. cum portu ad fretum *Menay* è reg. Arvoniæ Com. 3. mill. à Bangorio in Sept. & 8. ab Arvonia in ort.

Belon, urbs & flu. Hiſp. Bæt. Strab. lib. 3. Βαίλων Ptolemæo. Sed Strabo ſcripſit Βέλων, ut ex Steph. cognoſcimus. Plin. 31. de Bæticâ: *Portus* Beſippo, opida Belon, Mellania. Quidam è Latinis *Bello* ſcribunt.

Belſia, *Beauſe*, reg. Gall. Celt. olim late patens, inter Pariſios ad ort. & Britan. min. ad occ. ac inter Ligerim flu. ad merid. & fines Normanniæ ad Bor. Nunc autem anguſtioribus reſtringitur limitibus, & continet tantum agrum Carnotenſ. cum parte Aurelianenſ. agri cis Ligerim, & aliquot al. regiunculis.

Belſinum, *Borja*, urbs Hiſp. Tar. in Celtib. in Cæſar-Auguſtam 10. & Turiſianonem ad occ. 5. leuc. *Beljoco* pag. proximus videtur Hen. Coquo, ita ut *Borja* novum Belſinum, non vetus ſit.

Belunum, *Belluno*, urbs Venetiæ epiſc. ſub Patriarch. Aquileienſi, in Marchiâ Tarviſina, ad Anaſſum flu. à Feltria 15. m. p. in ort. à Tarviſio 40. Long. 34. 21. Lat. 46. 00.

Bembina, vicus Nemeæ, unde *Nemeæus Leo* à Poetis *bellua Bembenites* dicebatur. Panyaſis Ἡρακλείας primo:

Δέρματι θηρείου Βεμβινήταο λέοντος.

Benacus, Plinio *Bænacus*, Ptolemæo Italiæ lacus in Lombardiâ Tranſpadanâ; *Lago di gardâ* Italicè, *Garoſee* Germanicè nominatur, uti referunt Leander & Tſchudus, quorum prior quoque *Benacum* urbem (unde lacui nomen) hoc tractu olim fuiſſe refert: cujus hodie veſtigia cernuntur in page *Tuſculano* vulgò dicto. *Benacenſium* mem. quædam antiqua Inſcriptio in Orthographiâ Aldi. Fuit autem lacus non procul à Brixiâ Venetorum op. aureas arenas volvens, & piſces nutriens, quos *Indigenæ Carpiones* vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mincius flu. excurrit in Padum. Situs eſt autem in agro Veronenſi inter arctas montium fauces, adeo ut inter illos impetu coacti venti lacum more maris exagitent. Virg. Georg. 2.

Anne lacus tantos, te Lari maxime, teque
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino.

Claudianus in Epigram.

Proxima cui nigris Verona remotior Indis,
Benacumque putat litora Rubra lacum.

Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 413.

Beneharnum, *Leſcar* quibuſdam, op. Aquitaniæ ad Gabarum flu. & inde nomen ſumpſit. Beneharnia prov. vulgò *Bearn* dict. ad radices Pyrenæorum M.

Beneventum, *Benevento*, op. Hirpinorum, Diomedis opus, teſte Solino, cap. 8. *Notum eſt Arpos & Beneventum* à Diomede conſtitutos. Olim *Maleventum* appellabatur; poſtea v. eò à Romanis colonia deducta, boni ominis gratia Beneventum vocari cœpit. Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia, nunc Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.* Long. 38. 42. Lat. 41. 22.

Beneventum, *Benavente*, op. Hiſpan. in regn Legionenſi cum arce, med. inter Senticam & Legionem ad Eſtolam flu. Long. 14. 30. Lat. 42. 10.

Bengala, urbs Aſiæ cum regno cogn. in India extra Gangem ad oſt. Coſmini flu. non longe ab oſt. Gangis; eſtque urbs ampla & empor. celeberrimum, ab Europæis frequentatum, unde ab eà ſinus Gangeticus *Golfo di Bengala* dicitur.

Bennaventa, al. *Bennavena*, op. Angliæ inter Londinum & Eboracum, Lelando vicus in tractu *Northavondune*; Camdeno v. eſt *Wedon* à Northamptonia ad 7. vel 8. m. p. in Afr. diſtans.

Bennopolis, *Hildeſkeim*, urbs Germ. in Saxoniâ. Vide *Aſcalingium.*

Bercheria, *Berkſhire*, Comitatus Angliæ juxta Thameſim flu. inter Oxfordiam & Ultoniam. Ibi alias pars Atrebatum populorum.

Bercorcates, qui *Bercorates* Sanſoni, fuere Vaſatum pop. pars, ubi forſan nunc *Baulac* op in eo tractu.

Berecynthus, mons Aſiæ in Phrygiæ M. & Cariæ confin. apud Marſyam flu. & Celænum mont. haud valdè ab Apamia urbe, apud quem Cybele mater Deorum colebatur, ab eo Berecynthia dict.

Berenice, *Bernich* Marmolio, una ex 5. urb. Pentapolitan. reg. in Cyrenaica, inter Boreum promont. ad Syrtim Magnam & Arſinoen urb. in ort. à quâ 47. m. p. recedit. Sic à Berenice Regina Ptolemæi 3 Regis uxore, teſte Solino. Hinc *Berenicis.* Lucan. lib. 9.

Separat ardentem tepida Berecinida Lepti.

Long. 47. 45. Lat. 32. 20.

Berenice, *Bernice* Arriano, *Choſair* Zeiglero, *Alchaſir* Nigro, urbs Ægypti ad ſin. Arab. in Æthiop. confin. Long. 64. 06. Lat. 23. 50.

Beretra, vide *Belegra.*

Berga, *Bergen*, op. Germ. in mari Baltico prope Pomeraniam, in dition regis Sueciæ 3. leuc. à Sundia in ort.

Bergæ ad Zomam, *Bergen op Zoom*, urbs permunita Belg. in Brabantiæ Ducatu ad Scaldim flu. 7. leuc. ab Antwerpia ſub domin. Batavorum.

Bergæ D. Gertrudis, *Gertruydenberg*, urbs Hollandiæ, à Dordraco, Heuſdeno, & Breda æquali ferè 3. leuc. ſpatio diſſidet. Nomen habet à S. Gertrude Pipini Laudeni filiâ quæ in hoc tractu claruit, & mortua eſt an. 664.

Bergeracum, *Bergerac*, urbs Gall. ad Duranium flu. 5. leuc. à Petricorio in merid. & 9. à Sarlato in occ.

Bergidum, nonnullis eſt urbs Ilergetum ad Cincam flu. quæ nunc *Balbaſtro* dicitur. Vide *Barbaſtrum.*

Bergintrum, ſeu *Bergintium*, op. Centronum, nunc *S. Maurice* caſtrum ad Iſaram in Tarantaſia reg. Sabaudiæ.

Bergiſtani, pop. Hiſp. citer. quorum op. *Berga*, Oſcæ urbi finitimum, teſte Mariana.

Bergomum, opidum Italiæ Tranſpadanæ. Plin. 3. 17. ex Cluverii recenſione. *Orobiorum ſtirpis eſſe Comum, atque Bergomum, & Licini forum, & aliquot circa populos, auctor eſt Cato, ſed originem gentis ignorare ſe fatetur, quam docet Corn. Alexander ortam è Græciâ interpretatione nominis, vitam in montibus degentium, in hoc ſitu interiit opidum Orobiorum Berra, unde Bergomates Cato dixit ortos, etiam nomine prodente, eſt altius quam fortunatius ſitos.* Hæc ille. Scilicet *Bergomatium* etiam nomen prodebat eos altè, i. e. *in monte eſſe ſitos.* *Berg* quippe etiamnum Germanis eſt *mons.* *Home* vero Anglis *domicilium.* Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 1. cap. 25. & Germ. Ant. lib. 1. cap. 7. Long. 31. 44. Lat. 44. 56.

Bergos, quæ & *Berga* vulgò *Bergen*, urbs Scandinaviæ marit. in ora occid. Norvegiæ. Sita eſt in ſinu flexuoſo, vulgò *Carmeſond* cum arce validâ Berghenbuſium dicta. Diſtat 300. mill. Germ. à Wardhuſia arce Norvegiæ ultimâ & Septentrionaliori, 60. à Nidroſia, & 80. ab ora proxi-

miori

miori l. Scotiæ in occ. Ab ea reg. adjacens Bergenſis præfectura dicitur, paretque Regi Daniæ cum tota Norvegia. Long. 26. 00. Lat. 62. 10.

Bergula, urbs in Copialica reg. Thraciæ prope mont. Rhodopen inter flu. Melam & Arzum. *Bergas* Mercatori. Long. 54. 36. Lat. 43. 28.

Berguſia, nonnullis op. eſt Ilergetum ad Sicorim flu. ubi nunc *Balaguier*, urbs Cataloniæ 5. leuc. ſuper Ilerdam. Long. 23. 48. Lat. 43. 47.

Berguſia, *Burgoin*, op. Gall. Narbon. in Delphinatu apud Sabaudiæ fines, 5. leuc. à Viennâ in ort. Long. 26. 20. Lat. 45. 10.

Berinſola, *Belinzona*, op. Inſubriæ ad Ticinum flu. inter Mediolanum, & Uriam Helvetiorum primam urb. ſupra 50. m. p. Long. 30. 05. Lat. 45. 20.

Berlinum, *Berlin*, urbs permunita in media Marchia Brandenburgica, ad Sprevum flu. 10. leuc. à Vitteberga verſus Bor. Nunc primaria totius Marchiæ cenſetur, eſtque ſedes Electoris Brandenburgici. Urbs duplex eſt, cujus pars una propriè Berlinum; altera quæ cis Sprevum Colonia dicitur. Long. 35. 50. Lat. 52. 40.

Berna, *Bern*, urbs Helvetiæ ampla & potens, ab *urſo* ſic dicta. Sedet ad Arolam flu. inter Salodurum, & Triburgum, eſtque caput Bernenſ. pagi ampliſſimi, qui an. 1533. aliis unitus fuit.

Berœa, urbs Macedoniæ à Pherone conditore dicta, mutato ph. in b. vel è Berœâ filiâ Beretis, qui Macedonis filius fuit. Hujus mem. B. Lucas Act. Ap. 17. *Veria* hodie, teſte Sophiano. Sic enim Græculi hodierni pronunciant. *Boor* Turcis uti author eſt Leunclavius. Lucianus in Aſino. Ἐρχόμεθα ἐς πόλιν Μακεδονίας Βέῤῥοιαν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Long. 47. 10. Lat. 41. 45. Item Syriæ urbs à Seleuco Nicanore Rege Syriæ & Babyloniæ condita. Alias *Beroe*. Steph. Gyllius & Choniates *Aleppo*, vel *Chalopolim* vocant. Pop. *Berœenſes*.

Berſabee, *Gibelin* Brochardo, urbs Palæſtinæ, regni Judaici quondam terminus ad merid. à Gaza 8. m. p. in ort. ab Hebron ſupra 20. in auſt. Long. 64. 30. Lat. 31. 15.

Bervicum, *Barwick*, op. Albionis in orâ Orient. in Angliæ Scotiæque confin. ad flu. *Tweed*, in Comit. Northumbriæ, cum alias fuerat in Marchia prov. Scotiæ. 40. mill. diſtat à Dunelmo.

Berytus, Phœniciæ urbs, quam Dionyſius verſ. 911. γαῖαν ἐρεμνὴν vocat, & Geographus, ſub Conſtantio & Conſtante Impp. πόλιν λίαν τρυφερὰν. Juſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima fuit, unde Nonnus Dionyſiacῶn lib. 41.

Βηρυτὸς βιότοιο γαληναίοιο τιθήνη.

Vide Gothofredum ad Geographum prædictum, & Caſp. Barthium ad Zachariam Mitylenæum p. 244. vulgò *Barutum* vocant. Civis *Berytius*. Suidas. Βηρύτιος, ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτοῦ. De nomine ſic Stephanus Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἔνυδρον. Βὴρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ᾽ αὐτοῖς. Ἱστιαῖος δ᾽ ἐν πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν Βηροῦτ Φοίνικας ὀνομάζειν, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. En *Beryti* nominis duas origines; unam ex באר *Beer*, vel *Ber* i. e. *puteus*, quod vocabulum Phœnices commune habuere cum Ebræis; alteram ex בירות *Beryth*, i e. *robur*. Nam *Beryth*, eſt pro *Abiryth* ex אביר *abir*, quod *validum* ſonat. Long. 67. 30. Lat. 33. 40. Eſt etiam *Berytus*, urbs Arabiæ *Dioſpolis* prius dicta. Steph.

Besbicus, inſ. Propontidis, ab. oſt. Rhyndaci flu. 18. m. p. Proconneſo finitima, *Calonia* Mercatori.

Beſidiæ, *Deſidiæ* quibuſdam, *Beſignano*, teſte Scipione Mazella, urbs Brutiorum in Calabria citer. ad Cotilum flu. qui paulo infra cadit in Crathim. Dictat. 15. m. p. à Roſciano in occ. & totidem à mari. Lon. 40. 51. Lat. 39. 29.

Beſſi, pop. Thraciæ non procul à Ponto, Strymonem lævo latere incolentes. Plin. 4. 11. rapto ac latrociniis victitantes. Ovid. Triſt. 3.

Vivere quam miſerum eſt inter Beſſoſque Getaſque.

Idem alibi.

Sauromatæ cingunt fera gens, Beſſique Getæque.

Val Flac. lib. 2. Argonauticôn.

——Immanes quos ſternere Beſſi,
Nec Geticæ potuere manus, aut æquoris iræ.

Claudianus de Conſul. Mallii

Quicquid luce procul venus rimata ſequaces
Abdita pallentis fodit ſolertia Beſſi.

Paulinus ad Nicetam Dacorum epiſcopum, qui Beſſos ad Chriſtianam fidem convertit.

Et ſuâ Beſſi nive duriores,
Nunc oves facti. Idem ibidem.
Nunc magis dives pretio laboris,
Beſſus exultat; quod humi manuque
Ante quærebat, modo mente cœlo
Colligit aurum.

Bethania, op. ſeu caſtellum olim Judææ, nunc vicus proximus Hieroſolymis juxta M. Olivetum. *Bethania* altera erat trans Jordanem flu.

Bethel, *Sargoreg*, teſte Benjamino, op. Palæſtinæ in terra Benjamin, quod & *Luz* quoque dicebatur. Suidas: Βαιθὴλ. θεοῦ οἶκος. Heſychius: Βαιθὴλ, οἶκος θεοῦ.

Betheſda, i. e. *domus effuſionis*, locus in Hieroſolymis, ad quem aquæ pluviales confluebant, nomen piſcinæ, de qua Joan. cap. 5. Al. eſt בי ת במרה *Bethhheſda*, i. e. *domus* miſericordiæ.

Bethlehem, prius Ephrata, urbs Judææ, ab Hieroſolymis 7. m. p. Hebronem verſus in auſt. Hæc fuit patria *JESU CHRISTI*. Mich. 5. Mat. 2. Vocatur & *civitas David* Luc. 2. Sed Joan. 7. dicitur κώμη *vicus*, ſive, ut habet Lat. verſio *caſtellum*. Gloſſ. Κώμη, *villa*, *caſtellum*, *vicus*. Et Hieron. modo appellat *villam*, modo *villulam*, aliquando vix *parvum viculum*, ut ad cap. v. Michææ. Theodoret Therapeut 5. χωρίον ἄδοξον καὶ σμικρόν. Propterea hujus loci in totâ hiſtoriâ Biblica, & apud Joſeph. vix ſemel aut iterum facta *repitur* mentio. Atque adeo reperti ſunt qui apud Luc in Κώμην legerent, non πόλιν, Epiphan. Hær. 51. Διὸ ἐν τισιν ἀντιγράφων τῶν Εὐαγγελιστῶν καλεῖται πόλις τοῦ Δαβὶδ ἐν ἄλλῳ δὲ κώμην καλοῦσιν αὐτὴν διὰ τὸ εἰς ὀλίγην γῆν αὐτὴν κεῖσθαι. Alia erat in tribu Zebulun, ex quâ erat Abeſſam Judex. Jud. 12.

Bethſaida, op. Palæſtinæ ad lacum Geneſareth à Nazareth 10. m. *Betlema* dicitur Stephano, ad quem vide quæ probert Tho. de Pineda.

Beth-ſemes, i. e. *domus Solis*, vel *miniſterii*, ante Abel dicta. 2. Par. 28. Civitas ſacerdotalis in tribu Judæ. Joſ. 15. poſteà Levitis aſſignata. Joſ. 21. In quam reducta eſt Arca à Philiſtinis capta. 1 Reg. 6. In edit. Romanâ Βαιθσαμυς, Βαθσάμα v. Joſepho, cui κώμη τις ἐστὶ τῆς Ἰούδα φυλῆς. Hic clades fuit hominum plus quinquaginta millium, quia Arcam temerè apertam curioſius introſpexerant, quòd Deus non ſolum plebeiis, ſed & Levitis ſub pœnâ mortis interdixerat. Numb. 4. 20. Hæc ex vulgi ſententiâ, à quâ tamen non diſſimulabo me eſſe remotiſſimum, ut qui cum Joſepho ſentiam non niſi ſeptuaginta Bethlemitas fuiſſe cæſos. Is enim ita habet Ant. lib. 6. cap. 2. Ὀργὴ δὲ καὶ χόλος τοῦ θεοῦ μέτεισιν, ὥστε ἑβδομήκοντα τῶν ἐκ γῆς Βηθσάμης κώμης ὡς οὐκ ὄντας ἀξίους ἅψασθαι τῆς κιβωτοῦ. ἱερεῖς γὰρ οὐκ ἦσαν, καὶ προσελθόντας αὐτῇ βαλὼν ἀπέκτεινεν. Vide Bochartum ſententiam hanc fusè & ſolidè confirmantem de An. Bibl. Part. prior. lib. 2. cap. 36. Joſephum quoque ſequuntur Hieronymus in Quæſtionibus Ebr. Rupertus, Iſidorus, Lyra, & Abulenſis qui 70. tantum percuſſos fuiſſe ſtatuunt. Eſt & alia *Bethſemes*, in tribu Nephthalim Joſ. 19. à quâ priſtinos habitatores non potuit expellere tribus prædicta. Judic. 1. Numeratur & alia præterea in forte filiorum Iſſachar.

Bothunia, *Betune*, urbs Palæſtinæ, 8. leuc, ab Ahebato in Bor. & 5. ab Aria, ſub dom. Francorum, Long. 22. 45. Lat. 50. 33.

Bevelandia, inſ. Belgii in Zelandia, quæ an. 1532. inundatione maris 2. ver effecta eſt, vocatúrque una pars quæ eſt ad Sept. *Norh Beveland*, altera quæ ad auſt. *Zud Beveland* dicitur.

Biblina, reg. Thraciæ, unde *Biblinum vinum*, quod alii *à Biblicâ vite* dictum volunt. Demus vero Delius Naxium interpretatur, quoniam Biblus Naxi flu. ſit. Suidas. Βίβλινος οἶνος, ἀυστηρὸς, ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου. Hujus vini meminit Heſiodus. Ἐργ. β.

Εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ Βύβλινος οἶνος.

Ubi Moſchopulus. Βίβλος (ὥς φησι) ποταμὸς, ἢ πόλις Θρᾴκης. Heſychius. Βίμβλινος εἶδος οἴνου, καὶ γένος ἀμπέλου ἐν Θρᾴκῃ, καὶ ὁ ἁπαλὸς οἶνος.

Bibonum, opidum ad Nicrum flu. *Bebelingen*, ut aliquibus videtur. Rhenano autem *Bebenhauſen* eſt op. in Ducatu Wirtenbergenſi. Pop. *Bibenſes* in Inſcriptione antiquâ.

Bibracte, Heduorum op. in Gall. longè maximum, & copioſiſſimum olim fuit; In quo totius Gall. concilium Cæſar induxit, jus dixit & ſæpe hyemavit, vulgò *Beurect*.

Bibrax, op. Gall. Belg. in finibus Sueſſonum. Long. 25. 50. Lat. 48. 48. *Brain*, teſte H. Leodio, vel *Bray* H. Stephano, op. Comitatûs Retelenſ. *Breſne* Vigenereo.

Bibroci, pop. Angliæ in Bercheriâ reg. apud Windeſoram. Camdeno *The Hundred of Bray*.

Bigaſtrum, urbs Hiſp. Tarraconenſis in eo tractu qui *La Mancha* nominatur, *Bagaſtra* Marianæ, qui illam Oriolæ urbi proximam facit, quòd una illius urbis porta adhuc *Magaſtra*, quaſi *Bagaſtrenſis* nominatur, Quod etiam Morali probatur. Long. 21. 15. Lat, 42. 40.

Bigerra,

Bigerra, Hiſp. civitas in Valentiæ regno. Ptol. *Beiar* nonnullis; aliis eſt *Villena* urbs, & marchionatus in regno Caſtellæ. Long. 20. 30. Lat. 39. 00.

Bigerriones, vel *Bigerrones*, *Bigerri* Plinio, *Begeritani* Auſonio, pop. Gall. Aquitan. ad mont. Pyrenæum in Hiſp. confin. quorum reg. *Bigorre*, teſtibus Orontio, Vineto, & Scaligero, nominatur. Comiti de Fluxo ſubditi, uti Comitatus eſt in Vaſconiâ conſiſtens. Hinc profectus vir fortis Evequus nomine, regnum Navarræ conſtituit, pulſiſque inde Mauris, ſucceſſoribus ſuis regnum per manus reliquit.

Bilbilis, op. Celtiberorum in Hiſp. Tarracon. ad Salonem flu. optimâ ferri temperaturâ nobile. Ex hoc opido Martialis poeta originem traxit, ut ipſe teſtatur lib. 1. epigram. 49.

Videbis altam Liciniane Bilbilim
Equis & armis nobilem.

Idem lib. 10. epigr. 103.

Municipes Auguſta mihi quos Bilbilis acri
Monte creat, rapidis quem Salo cingit aquis.

Catalaiud Villanovano. *Xiloca* Varrerio. Long. 19. 20. Lat. 42. 05. Item fluvii nomen ferrum durantis. Trogus lib. 44. *Xiloca* vulgo. Al. & probabilius *Rio Baubula*.

Bilbium, vulgò *Caſtillo Villovio*, teſte Morali locus Hiſp. Tarracon. apud Nagaram urbem, non procul à Cœnobio, quod *S. Maria Cogolla* appellatur.

Billæus, fluvius, cujus mem. Apollonius Rhodius Argonaut. lib. 2.

Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήϊοι ἔχαθον ἄντας,
Ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ.

Ubi Scholiaſtes. Ἔστι δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας, οἱ δὲ Φρυγίας. Ejus mem. Arrianus.

Bimonium, op. Angl. in Epiſcop. Dunelmenſi, *Bincheſter*, teſte Camdeno, à Dunelmo 7. m. p. in auſt. Vinnovicum Ptolemæo, *Binovium*, vel Vinovium Antonino.

Binchium, *Binch*, op. Hannoniæ, à Montibus urbe 3. leuc. in ort. à Malbodio 4. in Bor. Long. 25. 27. Lat. 50. 25.

Bingium, *Binghen*, op. Germ. ſup. ad Rhenum, à Moguntia 4. leuc. in Circ. Coloniam Agrippinam verſus. Long. 31. 00. Lat. 49. 30.

Bipontium, *Zuveybrucken*, urbs Germ. Duc. Bipontini caput, in Palatinatu Rheni, 3. leuc. à Cæſareopoli in occ. Long. 28. 55. Lat. 49. 16.

Birginium, *Berga*, teſte Gerundenſi, op. Hiſp. citer. in Catalaunia, à Jugo Ceretanorum 5. leuc. in auſt. Minoriſſam urb. verſus.

Birgus, flu. Hiberniæ vulgo *Barow*, oritur in Com. Reginæ in Lagenia; dein auctus aliquot rivis alluit Rhebam, Caterlogum, Laghlinium, urb. recipitque Neorum, *Neſure*, flu. qui per Scichenium labitur, paulo ſupra Roſſas, quas rigat, & poſteà unà cum Suirio, *Sewer*, qui Caſſiliam, Caricum, & Waterfordiam rigat; Lageniam à Momoniâ dividit, & in Ocean. Hibernicum ſe exonerat.

Bironium, *Biron*, Caſtr. Galliæ in Aquitan. & in agro Petrocorienſi, intra montes ſitum, unde Mareſcalli 2 in hiſt. celebres; eſtque med. fermè inter Bergeracum & Cadurcum.

Birrus, flu. Norici, pro Garinthiam in Dravum fluens. *Putſter* Lazio *Birtha*, *Bir*, urbec. reg. *Diarbech* in confin. Syriæ ad Euphratem, inter Alepum & Orpham, in ditione Turcarum.

Biſaltæ, pop. Scythiæ, qui fugientes, equorum ſanguine aluntur, lacte permixto. Virg. 3. Georg.

Biſaltæ quo more ſolent, acerque Gelonus,
Cum fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarum
Et lac concretum cum ſanguine potat equino.

Ubi Servius: *Biſaltæ populi Scytharum, qui fugientes equorum ſanguine aluntur, lacte permixto.* Ad Strymonem flu. hos populos habitaſſe innuit Gratius Faliſcus Ovidii Synchronus, in Cynegetico:

Hic & Strymonio facilis tutela Biſaltæ.

Nec abnuit Claudian. 1. in Stilic.

——*Vos Thracia teſtor*
Flumina, quæ largo mutaſtis ſanguine fluctus,
Dicite Biſaltæ.

Plin. 4. 10. *Libera gens Biſaltæ, à fluvio Biſalte, ſive à Biſalte Solis & terræ filio*, ubi lepores duplici jecinore ſunt. Suidas. Βισαλτία, χώρα καὶ πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ ἡλίου καὶ γῆς. Περὶ ταύτην οἱ λαγωοὶ πάντες ἁλίσκονται δύο ἥπατα ἔχοντες. Ὁ πολίτης Βισάλτης. Val. Flaccus lib. 6.

——*Proxima Biſaltæ regio.*

Horum meminit Athenæus lib. 12. Vide Plin. 4. 11.

Biſton, Martis & Callirrhoes filius, qui *Biſtoniam* Thraciæ urbem condidit, unde omnes Thracas *Biſtonios* poetæ dixerunt. Hinc *Biſtones*, Gens Thraciæ & Heſychio Βιστονὶς, Θρᾳκίς. Item *Biſtonis*, ſtagnum Thraciæ, Abderæ proximum. Plin. 4. 11. Ovid. Met. 13.

Eſt ubi Troja fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Biſtoniis habitata viris.

Stat. lib. 3. Sylvarum.——*Ille furentes*
Biſtonas, & Geticas populatus cædibus urbes.

Val. Flaccus lib. 1.

Biſtonas ad meritos cum cornua ſæva Thyoneus
Torſit.——

Ideo hoc dicit poeta, quod Lycurgus Thracum rex Liberum contemnens, vites amputaturus, ſibi crura conſecuit, uti teſtatur Servius. Dionyſius Periegetes verſ. 575.

Οὐχ οὕτω Θρηΐκος ἐπ' ἠϊόσιν Ἀψύνθοιο
Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην.

Poetæ, ut dixi, Biſtones ut plurimum ponunt pro Thracibus. Lucan. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans.

Hinc *Biſtonius tyrannus* pro Diomede Thraciæ rege, apud eundem lib. 1. & *Biſtonius turbo*, pro vento è Thraciâ ſpirante lib. 4. Jam vero Thracas inter Barbaras nationes recenſeri ſolitos eſſe, nemo ignorat. Præcipuè vero.

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis.
Pugnare Thracum eſt.

Inquit Horatius, quem etiam poſtea *barbarum morem* ibidem vocat. Idem de Biſtonibus tradit Statius Thebaidos lib. 7. hâc ſimilitudine.

Qualia per Rhodopen rapido convivia cœtu
Biſtones, aut mediæ ponunt convallibus Oſſæ;
Illis ſemianimum pecus, excuſſæque leonum
Ore dapes, & lacte novo domuiſſe cruorem
Luxus, at Ogygii ſi quando afflavit Iacchi
Sævus odor, tunc ſaxa manu, tunc pocula pulcrum
Spargere, & immerito ſociorum ſanguine fuſo
Inſtaurare diem, feſtaſque reponere menſas.

Horum etiam meminit Seneca in Herc. Oetæo.

——*Defeciſſe putent Geten*
Hebrum Biſtones ultimi.

Id eſt, ultimi Thraciæ populi.

Biſtritia, Latinis dicitur Ungariæ urbs, quæ Germanis *Noeſne*, Hungaris *Beſtereze* nominatur. Sambucus.

Bithynia, Aſiæ min. reg. ad Pontum ſita, Thraciæ adverſa, Troadi proxima, quæ Solino, Servio, & Mar. Capellæ primum *Bebrycia*, poſtea *Mygdonia*, dein à *Bithyno* rege dicta eſt *Bithynia*. Sunt qui ſcribunt *Thynos* populos tranſiſſe ex Europâ, & hanc regionem occupaſſe, à quibus *Bithyni* dicuntur. Claud. 2. in Eutrop.

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Bithyniæ incolas *Halizonas* vocat Suidas, itemque Herodotus, qui ait eos primum Strymonios dictos. Hodiè *Becſangia* vocatur, teſte Caſtaldo; aliis *Burſia*, Turcis *Oſmanili*, uti docet Leunclavius. A ſitu, non à conditore dicitur, teſte Bocharto בטן *beten* Ebræis eſt *venter*, & Arabicè באטן *batin* *interius* ſonat: Bithynos enim interiora occupaſſe veteres docent. Plin. 6. 32. *Tenent oram omnem Thyni, interiora Bithyni.* Et ante illum Pomponius Mela lib. 1. cap. 19. *Interius Bithyni ſunt & Mariandyni.* Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus. Μεθ' Ἑλλήσποντον ἐστὶν εὑρίσκειν θαυμαστὴν Βιθυνίαν, ἡ μεγίστη καὶ βελτίστη, ἡ οὕτως πάντα καρπὸν ποιεῖ. Libanius extremo *Baſilici* Ἀπεῖται δὲ τὸ Βιθυνῶν ἔθνος τοῖς ὅποιων ἐπιθυμοῦσι λαβεῖν. Vide Steph. Manilio libro 4. *Bithynia dives* vocatur. Hinc Horatius 1, Ep. 6.

Ne Cibyratica, ne Bithyna negotia perdas.

Et Carm. 3. Od. 7. *Thynâ merce beatum.*

Idem lib. 1. Od. 35.

Quicunque Bithyna laceſſit
Carpathium pelagus carinâ.

Juvenalis primam ſyllabam corripuit,

Quanquam & Cappadoces faciant, equiteſque Bithyni.

Dionyſius poſt *Mariandynos* collocat. verſ. 793.

Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι.

Bituntum, Calderinus vult eſſe opidum ſterile in Hiſpaniâ. Mart. 4. 55.

Hæc tam ruſtica malo quam Bituntos.

Ubi aliqui viliſſimum Apuliæ opidum volunt. Muſambertius legendum cenſet *Britannos*, ut ſit contentio inter provincias Hiſpanorum & Britannorum. Alii legunt *Butuntos*, alii *Bitundos*.

Biturgia, urbs Tuſcorum Ptol. quam quidam per errorem *Borgo di San Sepolcro* indigitant. Aliis potius eſt *Magliano*. Long. 35. 00. Lat. 43. 10.

Bituriges, *Biturici* Columellæ, Aquitaniæ pop. Plin. 4. 19. Uno die 20. urbes incenderunt, ut Cæſarem commeatu, & pabulatione prohiberent. Horum op. *Avaricum*,

cum, vulgo *Bourges*, caput pop. & reg. *Berry*. Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longiſque leves Axones in armis.

Bithyæ, pop. Thraciæ. Horum fœminas geminas pupillas in oculis habentes celebrat Solinus cap. 6. q. id. ex Plin. 7. 2. deſumpſi quem ſis vide.

Bizone, urbs Pontica. Steph. memoratur Plinio inter Thraciæ opida, ſed terræ hiatu abſorpta.

Bizua, urbs Thraciæ, Aſtarum Regia. Aſtæ autem fuere Thraciæ pop. teſte Steph. in Ἀσαί. Hac in urbe celebrat Plin. 4. 12. Terei regis arcem. Solinus etiam cap. 15. aſſerit eſſe opidum inviſum & inacceſſum hirundinibus. Idem per Pauſan. lib. 10.

Blachernæ, locus in ſuburbiis Conſtantinopoleos. Vide omnino Pet. Gyllium de Topogr. Conſtantinop. lib. 4. c. 4.

Blachiæ, Nicetæ, & Curopalatæ, regio Daciæ, cum Myſiæ portione vulgò *Valachia*.

Blanduſia, fons in fin. Sabinorum apud Mandelam Horatii villam, de quo is lib. 3. Carm. Od. 13.

O fons Blanduſiæ ſplendidior vitro.

Blatum, *Bulgium*, *Bulneſſe* teſte Camdeno, op. Angl. in Cumbria ad Occidentem.

Blavia, arx munitiſſima in agro Burdigalenſi, infra confluentes Garumnæ & Duranii, 9. leuc. à Santonis in merid. Burdegalam verſus 6.

Blemyes, *Blemiæ*, *Blenæ*, vel *Bleptæ*. Æthiopum pop. Claudianus ——————— *Errat*

Per Meroen, Blemyaſque feros, atramque Syenen.

Hi capite carent, oculoſque habent & os pectori affixos. Monſtra hominum. *Blemys* autem pro בלי *beli*, vel *Bli*, & מוח *muach* h. e. *ſine cerebro*. Unde nata eſt fabula, *Blemyes eſſe ſine capite*. Bochartus. Horum mem. Dionyſius in Periegeſi verſ. 220.

Τῶν πάρος αἰθαλέων Βλεμύων ἀνέχουσι κολῶναι.

Dicti autem ab Æthiopum rege *Blemy*, uti tradit Nonnus in his.

Καὶ Βλέμυς ὠκὺς ἵκανεν ἐς ἑπτάπορον στόμα Νείλου
Ἑσπόμενος σκηπτοῦχος ὁμόχροος Αἰθιοπήων,
Καί μιν ἀεθερέος Μερόης ὑπεδέξατο πυθμὴν
Ὑψιγόνοις Βλεμύεσσι πεσώνυμον ἡγεμονῆα.

Theocritus in Thalyſiis, ſive Idyll. 7.

Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.

Ubi Scholiaſtes. Ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον. Ἄλλως. Βλέμυες ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρουν, οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. Vide Pauſan. lib. 17.

Bleſæ, *Bloys*, op. Gall. Celt. ad Ligerim flu. præclarum, & elegans, à Regibus ob loci amœnitatem, & elegantiam habitari ſolitum, inter Aurelianos ad ort. 16. & Turones ad occ. 18. leuc. Long. 21. 51. Lat. 47. 41.

Bleſtium, *Old Town*, teſte Camdeno, op. Albionis, ſeu pag. in Angliæ Walliæque confin. haud procul ab Herefordia urbe.

Boactes, Liguriæ flu. qui *Verra* dicitur, & etiam *Brignole* à quibuſdam; Brunetum urb. alluit, & in Macram ſe exonerat.

Bobium, *Bobbio*, urbs Liguriæ, in confin. ditionis Genuenſis, & Ducatus Placentini, 35. m. p. à Dertonâ in ort. Long. 31. 41. Lat. 43. 50.

Bocanum, *Hemerum*, *Marocco*, urbs Mauritan. Tingitanæ una ex præcipuis totius Africæ, ad flu. Niffim, 35. leuc. Hiſp. ab orâ maris Atlantici, & 70. à Volubili, ſive Fezza in auſt. à freto autem Gaditano 350. m. p. Long. 09. 20. Lat. 29. 30.

Bocenum, *Botzen*, op. Germ. in Com. Tirolenſi, ad Eiſacum flu. qui 3. m. p. intra in Atheſim cadit, inter Tridentum & Brixionem, 6. leuc. ab utraque. Long. 35. 25. Lat. 46. 08.

Boderia, Scotiæ flu. vulgo *Corth* & *Frith*.

Bodincomagum, *Caſal*, urbs Italiæ, Montisferrati primaria, juxta Padum flu. 15. mill. ab Aſia in Bor. à Navaria autem 10. ſub dom. Ducis Mantuani.

Bodiontii, al. *Ebroduntii*, pop. Sabaudiæ ad lac. Lemannum, quorum op. *Bonne* inter Genevam & *Agaunum*, Long. 28. 10. Lat. 4. 15.

Bodminia, op. Angl. in Cornubia, 8. mill. à litore & 15. à Plimutho in occaſum.

Bodobriga, *Boppart*, op. Germ. in ditione Trevirenſi, 2. leuc. à Confluentiis, 3. autem à Naſſoviâ. Long. 31. 00. Lat. 50. 20.

Boebe, Theſſaliæ civitas, eſt & Cretæ palus. Steph. Strabo lib. 9. Βοίβη δὲ χωρίον ἐπὶ τῇ λίμνῃ κείμενον. Videſis illic Palmerium.

Boebeis, lacus Theſſaliæ juxta Oſſam montem. Lucanus lib. 7.

Ire per Oſſeam rapidus Boebeida ſanguis.

Val. Flaccus, lib. 1.

Perderet & pingui miſeros Bœbeide crines.

Βοιβιὰς Heſiodo in Aſpide.

Νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής.

Hom. Iliad. 2.

Οἳ δὲ Φέρας ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηίδα λίμνην.

Pindar. Pythiorum 3. Ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος. Prop. lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque ſacris fertur Boebeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Boemia, vel *Bohemia*, Straboni *Bojæmum*, Tacito *Bojemum*, Velleio *Bojohæmum*, fertiliſſima Germaniæ regio, circa Sylvam Hercyniam, quam cum occupaſſent *Boii* Gallica gens, ab novis incolis nomen accepit. Habet ab Oriente Sileſiam, & Moraviam, à Sept. Luſatiam, & Saxoniam ſuperiorem, ab Occid. Franconiam, & à merid. Bavariam, gaudetque titulo Regni, ſub quo continentur Sileſia, & Moravia, ſicuti & ſecundum alios Luſatia, quæ ab an. 1623. Saxoni reddita eſt. Ejus urbs primaria eſt Praga.

Boeon, Tauricæ Cherſoneſi op. mediterraneum. Ptol. *Czargati* Nigro dicitur.

Bœotia, reg. in fin. Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Poloponneſiacum, Siculum & Adriaticum; ab Atticâ Cithærone monte diſcreta. Ita dicta, ut nonnulli volunt, à bove, cujus ductu Cadmus pervenit ad eum locum, ubi poſtea Thebas Bœotias condidit. Ovid. Met. 3.

Bos tibi Phœbus ait ſolis occurret in arvis
Nullum paſſa jugum, curvique immunis aratri:
Hâc duce carpe vias, & quâ requieverit herbâ
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

Alii alias afferunt nominis rationes, quas habes apud Stephanum. Olim *Aonia* dicebatur, *Ogygia*, & *Hyantis*, & *Meſſapia*, & *Cadmeis* Thucydidi. Populi *Bœoti*, qui ſtupiditatis & craſſi ingenii nomine malè audierunt. Horat. 2. Epiſt.

Bœotum in craſſo jurares aëre natum. Vide *Abdera*. Hinc *Ænigmata Bœotica*, id eſt, *obliqua* & *obſcura*. Item *Bœotica cantio*; apud Ariſtoph. de rudi & indoctâ, & apud Sophoclem, de vitâ lætâ, & poſteà luctuoſâ. Βοιωτία ὗς, apud Pind. Olymp. 6. *Bœotica Sus* Proverb. in ſtupidos & indoctos. Nam *Hyantes* fuere Bœotii pop. quidam barbari & ſtolidi, quos alii vocabulo corrupto pro Ὕαντας vocabant Ὕας Corn. Nepos in Alcibiade. *Omnes enim Bœotii magis firmitati corporis quàm ingenii acumini inſerviunt.* Et quidem crurum Bœotiorum robur ac firmitatem aliquoties commendat Diodorus lib. 15. Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῇ τε ῥώμῃ τῶν σωμάτων, καὶ ταῖς ἀλκαῖς διαφέροντες. Idem Corn. Nep. in Epaminonda: *Namque illi genti* (Thebanorum) *plus virium quam ingenii.* Itaque ob firmitatem corporis ἀνδρείους vocat illos Euſt. Cic. de Fato: *Athenis tenue cœlum* ex quo acutiores etiam cenſentur Attici; craſſum Thebis, itaque pingues *Thebani & valentes.* Adeo verum enim illud Platonis in Timæo. Κατὰ τοὺς οὐρανοῦ τόπους κρείσσω ἠθῶν γένεσις. *Arne* Diodoro dicitur *Bœotia*; incolæ *Leleges* apud Solinum vocantur, ac *Temnici* apud Lycophronem, inquit Scholiaſtes. Hodie Bœotia *Stramulipa* dicitur, ſubeſtque cum tota Græcia ſub domin. Turcarum à 170. an. habens urbes præcipuas *Stives* Thebas, & *Badia* Lebadiam, & ſub Livadia reg. videtur comprehenſa à recentioribus.

Bogadium, *Triſtar*, urbs Germ. in Haſſiâ reg. libera, inter Caſſellam ad Bor. 13. & Martisburgum ad auſt. 6.

Boia, urbs Bojorum pop. Gall. Celt. quæ nunc *Bourbon* dici putatur: unde Borboniæ regio, quæ Ducatus eſt, & familiæ Borboniæ (ex quâ nunc Reges Galliæ dominantur,) nomen. Nunc op. à Molino 4. leuc. in auſt. Claromontem verſus 14. ubi thermæ variis morborum generibus ſalutares.

Boianum, quæ & *Bovianum*, vulgo *Boiano*, colon. & urbs epiſc. Samnii ſub Arch. Beneventano, inde 30. m. p. diſtans ab Eſernia 20. in ort. apud flu. Phiternum. Long. 38. 29. Lat. 41. 52.

Boiatum, pleriſque *Bayone*, urbs Gall. in Vaſcitaniâ, ad Aturum flu. 3. m. p. ab Oceano Cantabrico, 14. leuc. à Palo in occ. 30. ab Auſcis & totidem à Burdegala.

Boiemum, vide *Boemia*.

Boii, pop. Gall. Celt. quorum reg. nunc Borbonenſis provincia dicitur, habens ab Orient. Burgundiam, à Sept. Nivernenſ. provinciam, ab Occid. Bituricenſem cum Marchiâ Lemovicenſi, & à meridie Alverniam.

Boii, pop. Vindeliciæ in Germ. inter Iſarum, & Oenum flu. qui poſtea Boiarii dicti ſunt. Eorum reg. nunc Bavaria dicitur.

Boii,

Boii, pop. fuere Aquitaniæ veræ, in agro Medocenſi, juxta Oceanum Aquitan. quorum tractus *le pais de Buchs*, teſte Vineto, dicitur. Ibi op. præcipuum *Buzium*, *Cap. de Buchs*, 8. leuc. à Burdegalâ in occ. & totidem ab oſt. Garumnæ in auſt.

Boii, Ital. pop. inter Æmiliam Viam & Padum, apud oram incolentes, quorum reg. magnâ ex parte Romandiola, vulgò *Romagna*, nuncupatur. Mem. eorum Silius lib. 4.

——*Spiſſæque ruunt conferta per arma*
Undæ Bojorum.——————

Polybius lib. 2. τὰ δ' πέραν τοῦ Πάδου τὰ περὶ τὸν Ἀπέννινον, πρῶτοι μὲν Ἄνανες, μετὰ δὲ τούτους Βοιοὶ κατῴκησαν. Vide Cluv. Ital. Ant. 1. 28.

Boiodurum, *Inſtadt*, Vindeliciæ urbs ad confluentias Oeni & Danubii flu. ex adverſo Patavíæ urbis ſeu potius pars ipſius, verſus Auſtriam, in Bavariâ infer. Long. 35. 50. Lat. 48. 28.

Bolæ, Æquorum in Italiâ op. cujus mem. Diod. l. 14. & Dionyſ. Hal. l. 1. quibus τὰ Βῶλα vocantur. Stephano autem *Bola* ſing. num. dicitur: Βῶλα ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Virg. Æn. 6.

Pomerios, Caſtrumque Inui Bolámque Corumque.

Sed hoc etiam op. Plin. 3. 5. inter ea computat quæ jam tum *interierant ſine veſtigiis.*

Bolbitinum, unum ex Nili oſt. inter Heracleoticum & Sebenniticum: ubi Bolbitina urbs Steph. *Roſſeto* hodie Villanovano. Long. 61. 15. Lat. 31. 06.

Bolerium, quod & Antiveſtæum, op. & prom. occidentaliſſimum Angl. in Cornubia. *Opidum S. Burien* nominatur, prom. v. *The Lands end* Anglis dicitur. Britannis v. *Penu hingu aed*, & *Penwith*. Long. 39. 30. Lat. 46. 30.

Boltonia, op. Angl. in Com. Lancaſtriæ, 20. m. p. à Lancaſtria in auſt. quot à Ceſtria in Bor.

Bomium, ſeu *Bovium*, op. Silurum in Walliâ, *Cowbridge* Camdeno in agro Glamorganenſi, 3. mill. ab orâ litor. & 8. à Cardiffâ in occ. Al. eſt *Boverton* 3. m. ab eodem in auſt.

Bommelia, *Bommel*, op. Gueldriæ, inter Moſam & Vahalim flu. 2. leuc. à Buſco Ducis in Bor. Ultrajectum verſus. Long. 26. 00. Lat. 52. 12.

Bomo, vel *Bohmo*, olim *Eubœa* dicta, teſte Heſychio Βωμὼ, οὕτως ἡ Μάκρις ὀνομάζετο. *Macris*, id eſt, *Eubœa*, teſte eodem. Μάκρις Εὔβοια ἡ νῆσος. בהמו *bohmo* Arabibus *pecora*, vel *pecudes* ſign. ut Ebræis בהמות *behemoth*. Itaque inſula *Bohmo* eſt inſula pecudum, quod Græco Eubœæ nomine *à bubus* ſumpto apprimè quadrat. Eodem pertinet quòd à Poetis hæc eadem inſula Ἀργίβοιος dicitur, tanquam *a bubus albis* apud Ælian. de Animal. 12. 36. Nempe jam ante Trojana tempora boum paſcuis celebrem fuiſſe hanc inſulam, vel ex tabulis colligere eſt de bobus ab Autolyco ex Eubœa abactis. Apollodorus lib. 2. Κλαπεισῶν ἐξ Εὐβοίας ὑπ' Αὐτολύκου βοῶν. Proinde initio belli Peloponneſiaci Athenienſes πρόβατα καὶ ὑποζύγια ἐς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο, ut habet Thucydides, lib. 2. Nec mirum Arabico nomine *Bohmo* appellatam eſſe Eubœam, cum inter incolas illius vetuſtiſſimos à Strabone numeretur, Ἄραβες οἱ Κάδμῳ συνδιαβάντες. Bochartus.

Bonitium, *Poggibonci*, op. agri Florentini ad Elſam flu. inter Florentiam & Senam. Long. 34. 08. Lat. 42. 42.

Bonium, op. Albionis in Cornaviis, nunc vicus *Banchor*, teſte Camdeno, ad Devam flu. in Walliâ, & in Com. Flintenſi. Fuit alias Monaſterium celeberrimum, nunc in ruinis jacens, 40. mill. à Bangoria urb. in ort. & 20. ab oſt. Devæ fluvii.

Bonna, *Bon*, urbs Germ. inter. ad Rhenum flu. à Coloniâ Agrip. 4. leuc. in auſt. Confluentiam verſus, & Moguntiam. Alias Ara Vibiorum dicebatur. Long. 28. 40. Lat. 50. 42.

Bononia, civitas Italiæ non procul à Pado. Sil. Italicus lib. 8.

Et quondam Teucris comes in Laurentia bella
Ocni priſca domus, parvique Bononia Rheni.

Martialis lib. 3. ep. 58.

Sutor cerdo dedit tibi, culta Bononia, munus
Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupo dabit?

Opidani dicuntur inde Ciceroni in Bruto, Val. Max. 8. 1. Tacito Annal. 12. ac Suetonio in Octavio, atque Nerone, *Bononienſes*. Livio, Melæ, Paterculo, Plinio, ac Tacito *Colonia* vocatur, vulgò nunc incolis *Bologna*, Græcis omnibus Βονωνία. Unde apud Steph. pro Βαβωνία lege Βονωνία. *Felſina* etiam dicta fuit. Plin. 3. 15. *Colonia Bononia*, *Felſina vocitata, cum princeps Etruriæ eſſet.* Long. 33. 35. Lat. 73. 52.

Bononia altera, urbs Gall. Belg. in orâ Picardiæ à Caleto urbe 7. leuc. diſtans in Auſtr. quam Geſſoriacum Morinorum putant, à quâ ad Doveriam, Angliæ portum eſt breviſſimus trajectus. Vulgò *Boloigne à la mer*. Long. 22. 42. Lat. 50. 30.

Bononia tertia, Hungarica urbs olim, nunc op. Pannoniæ inter. ad Danubium flu. Hodie *Bonmonſter* ob cœnobium nominatur. Long. 43. 00. Lat. 45. 29.

Bononia quarta, urbs Myſiæ ſup. ad Danubium, *Bodon* Mercatori. Sed quæ nunc *Bodon* dicitur, *Bidina*, ſeu *Bidena* Græcis eſſe videtur, de qua ſuo loco.

Borbetomagus. *Worms*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum flu. epiſc. ſub Arch. Mogunt. inter Spiram ad merid. 6. & Moguntiam ad Sept. 7. leuc.

Borcholmia, op. Sueciæ in Oclandiâ, inſ. maris Baltici verſus Oſtrogothiam prov. & Calmariam urb. à quâ 10. m. p. diſtat.

Boreum, promunt. Hiberniæ in orâ Bor. Ptol. *Tellinghead* Ortelio; Aliis S. *Hellens head*. Aliis *Capo di Ligra* dicitur. Item Cyrenæ regionis promont. *Capo di Teiones*, teſte Marmolio. Ejus mem. Mela, 1. 7. Ptol. vocat Βόρειον ἄκρον. Strabo etiam μικρὸν ἀκρωτήριον Βόρειον refert, oppoſitum Cephalis, Procopius Βόρειον. Attamen nec Melam, nec Plinium ita ſcripſiſſe exiſtimo. Antiquiſſimi codd. apud Pomponium *Botrion* legunt. Apud Plinium vero ita ſcribitur in pleriſque vetuſtis exemplaribus; *Promunctorium, quod Majorem* (Syrtim) *includit*, *Byrion vocatur*. Utrobique ſcribendum *Bryon*. Litus quod à Berenice Syrtin verſus extenditur Βρυῶν αἰγιαλὸς appellatur à Ptolemæo. In illo eſt Βόρειον ἄκρον. Idem ergo *Boreum* & Βρυῶν promontorium. In vulgatis Ptolemæi libris malè ſcribitur Βρύων αἰγιαλός. Vett. Grammatici, qui de differentiis accentuum ſcripſêre, hujus quoque litoris meminêre. Aiunt enim Βρυῶν, Βρυῶνος, *cum pro litore Cyrenaico accipitur, inflecti*. Sed errant. Omnino exiſtimo, litus hoc à copiâ muſci marini Βρυῶν αἰγιαλὸν eſſe appellatum. Iſ. Voſſius. *Boreum* quoque mons Arcadiæ Pauſaniæ, & Tenedi portus Arriano. Dicitur etiam *Borion*.

Borgum Centenarium, *Zentmar*, op. olim, nunc pagus Pannon. ſuper. ſeu Valeriæ Ripenſis, teſte Lazio.

Borgus, *Borgo*, urbs Finlandiæ in Sueviâ in orâ litor. ad ſin. Finnicum, 15. leuc. à Revalia Livoniæ in Bor. & 25. à Viburgo Careliæ in auſt.

Boringia, *Bornholm*, inſ. maris Balt. verſus Scaniam, ab eâ 20. m. p. in orient. hibern. ſub dominio regis Daniæ.

Bormanico, & *Macine*, op. Gall. Narbon. in Provinciâ. Alii ſic legunt *Bormani Comaci*, quibus *Bormani* eſt *Obrac*, *Comaci* vero *le Caue*, teſte Dalechampio.

Bormanum, urbs Daciæ, in eo tractu ubi Jazyges Metanaſtæ, Sanſone teſte, non procul à Tibiſco flu.

Bormia, flu. Italiæ duplex, uterque oritur in Marchionatu Cevæ, in Pedemontio, & aquas ſuas miſcet paulo ſupra Seſſanum, dein auctus aliquot rivis Aquas Statelliorum rigat, & infra Alexandriam in Tanarum influit.

Bormiæ aquæ, *Wormſée*, ubi Bormium op. Rhætorum ad extremum vallis Telinæ, inter fontes Adduæ, & Ollii flu. à Novocomo urbe Inſubriæ 100. m. p. in Cæc. Item thermæ quædam apud Aquenſem urb. Stateliorum in Liguria. *Bormium* v. op. non obſcurum, abeſt ab ortu Adduæ 3. m. p. à Morbonio apud initium vallis prædictæ.

Borneum, *Borneo*, inſ. perampla Aſiæ in mari Indico inter Sumatram, Javam & Philippinas inſ. ſub linea Æquinoctiali. Aliquot regna complectitur, ſed ab Europæis nondum benè luſtrata fuit, præſertim verſus oram Orientalem. Ejus primaria urbs *Borneo* dicitur, eſtque in ora ſinus parvi intra paludes, & Venetiarum ad inſtar, ampla, & emporium celebre.

Bornhemium, caſtrum Belgii in Com. Flandriæ, unde regiunculæ nomen, ad Scaldim flu. inter Aloſtam & Antwerpiam.

Borſippa, urbs Babyloniæ, olim Dianæ & Apollini ſacra, in quâ maximum lanificium eſt, & maxima veſpertilionum multitudo in eſum conditur. Strabo lib. 16. Stephanus Βόρσιππα fœm. gen. aut neutri pluralis ſcribit.

Boruſci, ſive *Boruſſi*, Sarm. Europææ pop. Ptol. quorum reg. *Pruſſia* in regno Polonico, contenta inter oſtia Viſtulæ, & Memelli ad Cæciam 37. leuc. patens inter dicta oſtia; *Prutenia* etiam Latinè dicitur. *Preuſſen* & *Pruiſſen* vulgò, in Regiam & Ducalem diviſa. Ovid. Triſt. 4. 8.

Viſa procul patriâ peragenda ſub axe Boruſco eſt.

Ita Ferrarius. Tu vero lege *ſub axe Boreo*.

Boryſthenes, flu. Scythiæ, ſecundum Iſtrum omnium maximus ad 600 ſtadia navigabilis, in cujus oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte naſcitur, & ingentia cete ſpinis carentia reperiuntur. Herodot. Plin. Strabo. Solin. Pompon. & Marcian. Heſychius. Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος, ἔστι δὲ ποταμός. *Danaſter* Jornandi, *Donaſtus* Ammiano Marcellino. *Dnieper* Lud. Decio, *Nieper* Mercatori. *Briſna* Leunclavio, *Bereſina* Peucero, *Dneſter* & *Neſter* Martino Cromero. Sed *Nieper Naparis* eſt Herodoto; *Neſter* eſt Tyras, qui inter Boryſthenem

nem & Danubium fluit. *Bereſina* itaque per Lithuaniam fluens, & Naparim excipiens (in cujus nomen tranſit) *Boryſthenes* eſt, cum monte & urbe cognomine, anno 3. poſt captam Trojam condita apud oſtia illius. Pop. *Boryſthenitæ* Herodoto, *Boryſthenidæ* Propertio 2. 7.

Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Ovid. Pont. lib. 4. el. 10.

Cumque Boryſthenio liquidiſſimus amne Dryaſpes.

Dionyſ. verſ. 311.

Ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ τετανυσμένον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, κεῖνος προπάροιθε μετώπου,
Ὀρθὸν ἐπὶ γραμμῇ, κατεναντία Κυανεάων.

Ubi Montanus. Si Dionyſium cum Ptolemæo & aliis Geographis conciliare velimus, non hoc ad Agathyrſos ſolos, qui verſu præcedenti ultimò nominantur referendum, (ii enim ex Ptolemæi ſententiâ à *Boryſthene* ſatis remoti, & eos ipſe Dionyſius verſ. 319. juxta mare glaciale locat) ſed intelligendum eſt per gentes modo confuſius recitatas *Boryſthenem ferri*, (apud Neuros enim oriri Plinius & Mela teſtantur) unde in merid. delatus rectâ adverſus Ponti fauces, ubi Cyaneæ petræ, Euxino miſcetur, ut verè Dionyſ. Eoſdem tamen Agathyrſos opinari potuit Dionyſ. & Boryſtheni & mari glaciali vicinos fuiſſe, ut mox indicabitur, quo quidem nomine veteres Balticum ſinum intelligunt, ſed ſinum fuiſſe, ignorarunt. Vide Stephanum in Βορυσθένης.

Boſa, Sardiniæ op. Ptol. populi *Boſenſes*. Plin. 3. 7. Hodiè *Buoſa* dicitur. Long. 31. 6. Lat. 38. 30.

Boſcum Ducis, *Boiſleduc*, urbs Belgii in Brabantiâ, ad Domelam amnem, ab Antverpia 12. leuc. in ort. Continet 102. Parochias, ibique inter al. admiranda horologium artificioſiſſimum conſpicitur.

Boſnia, regio fuit Serviæ, à flu. cogn. per eam labente ſic dicta; adjacentibus deinde reg. Rama, Uſora, & Sale mediterraneis, & Chulmia maritima additis, in regnum evecta fuit, habuitque reges proprios, cum antea pars fuiſſet magni regni Hungariæ. Habet à Sept. Sclavoniam, ab Occid. Croatiam, ab Orient. Serviam propriam, & à merid. Dalmatiam. Nunc autem tota paret Turcis, & ejus primaria eſt *Jaycza*. Dicitur etiam *Boſna*, ſeu *Boſſena*, & ibi fuit antiquitus pars Illyrici Occident.

Boſphorus, ſive potius *Boſporus*, cum Græcè Βόσπορος dicatur, ἀπὸ τοῦ βοὸς καὶ πόρου nomen arceſſit, quod vel bos trajicere poſſit natando. Teſtis interpres Apollonii, Βόσπορος, inquit, ὀνομάζεται διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἰὼ βοῦν οὖσαν διαπορθμεῦσαι τὸ ἀπὸ Βυζαντίου καὶ ἀπὸ Χαλκηδόνος διάστημα. Am. Marc. lib. 22. *Extremitates autem arcus utrinque tenues duo exprimunt Boſpori, è regione ſibi oppoſiti, Thracius & Cimmericus: hâc cauſâ Boſpori vocitati, quod per eos quondam Inachi filia mutata (ut Poetæ loquuntur) in bovem, ad mare Ionium permeavit.* Idem etymon tradit Plin. lib. 6. cap. 21. nempe quòd *vel bubus meabilis ſit tranſitus.* Apollodorus lib. 2. Ἥρα δὲ τῇ βοῒ οἶστρον ἐμβάλλει. Ἡ δὲ πρῶτον ἧκεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα, ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θρᾴκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. Vide Palæphatum in *Ione*, Tzetzem Chil. 1. Hiſt. 31. Am. Marcellinum lib. 22. Atque hæc, ut dixi, uſitata nominis ratio eſt. Nymphis tamen Græcus author antiquus, Acarionis uſus teſtimonio dicit Phrygas cum fretum iſtud vellent trajicere navim compaginaſſe, in quâ tauri effigies erat ſculpta, ex cujus ſpecie *Boſporon* appellaverunt. Sunt qui dicunt, eos qui circa fretum habitabant, cum ad ulteriorem ejus partem vellent tranſire, naviculis compactis, bobuſque junctis mare ſolitos transfretare. Plures hujuſce *Boſpori* appellationes habes apud Petr. Gyllium lib. 1. de Thracio Boſporo cap. 1. Porro *Boſporus* ab autoribus duplex celebratur, unus *Thracicus*, qui vulgò Italis *Stretto di Conſtantinopoli* dicitur, Græcis *Laimon*, Turcis *Bogazin*, teſte Petro Gyllio, qui libellum ſcripſit *de Thracio Boſporo*: Eſtque maris anguſtia inter Byzantium in Europâ, & Chalcedonem in Aſiâ 4 ſtadiis patens, unde utrinque cantus gallorum, latratus canum, rumoreſque hominum exaudiuntur. Ejus mem. Dionyſius verſ. 140.

Τῇ δ' ἔπι Θρηϊκίου στόμα Βοσπόρου, ὅν πάρος Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο πόρτις ἐοῦσα.
Στεινότατος δὴ κεῖνος ἁπάντων ἔπλετο πορθμὸς
Τῶν ἄλλων οἵ τ' εἰσὶ πολυκλύστοιο θαλάσσης.

Etymon *Boſpori* innuit, ut & Æſchylus ante illum in Prometheo.

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας Βόσπορος τ' ἐπώνυμος.

Val. Flac. lib. 4.

Jamque dies auræque vocant, rurſuſque capeſſunt
Æquora, quà rigidos eructat Boſporus amnes,
Illos, Nile, tuis nondum Dea gentibus Io
Tranſierat fluctus, unde hæc data nomina ponto.

Nonnus Dionyſ. lib. 3. ——— Ὅπῃ περὶ Βόσπορον ἀκτὴν
Ἰναχίη δαμάλη πεπερημένον ἕλκεται ὕδωρ.

Callimachus diviſim ſcribit hoc verſu.

Κεκλίμενοι ναίουσι Βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.

Alter Boſporus *Cimmerius* appellatur, qui *fretum Cimmerium* Herodoto dicitur, *os Mæotidis* Capellæ, *Patares anguſtiæ* Marcellino, vulgò *Voſpero* (quod nomen eſt etiam urbis ibi ſitæ) *Stretto di Caffa* Italis, & *Bocca di S. Giovanni*; eſtque anguſtia maris inter Tauricam Cherſoneſum in Europâ & Sarmatiam in Aſiâ. Ejus mem. Dionyſ. verſ. 167.

Ἐκ τοῦ γὰρ Πόντοιο τὸ μύχιον ἕλκεται ὕδωρ
Ὀρθὸν Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου, ᾧ πέρι πολλοὶ
Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου.

Hujus quoque meminit Prop. 3. 11. ubi mutavit genus, vel alludit ad omnia maria pacata victis prædonibus.

Nunc ubi Scipiadæ claſſes, ubi ſigna Camilli,
Aut ubi Pompeiâ Boſpora capta manu?

Ubi Boſporum Cimmerium intelligit, qui ob vicinum Pontum in ditione Mithridatis fuit. Sane Tullius orat. pro Muræna Mithridatem Boſporum confugiſſe ait, & Rufus Feſtus in Breviario: *Mithridates cum uxore & duobus comitibus in Boſporos fugit.* *Fretum* eſſe à *fremendo* vere dictum innuit Horatius, Carm. 3. Od. 4.

Inſanientem navita Boſporum
Pœnus perhorreſcit. Et Carm. lib. 2. Od. 20.
Viſam gementis litora Boſpori.

Ubi Porphyrius, *perſtrepentis & ſonantis.* Hinc *Boſporius* Ovid. 2. Tr.

Egerit Ionio Boſporioque mari.

Vide Voſſ. ad Melam lib. 1. cap. 1. Heſychius. Βόσπορος, οὐ μόνον ὁ Σκυθικὸς, ἀλλὰ καὶ Θρᾴκιος οὕτως ἐκαλεῖτο. Suidas Βόσποροι δύο, ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ δὲ Θρᾳκικὸς, ὥς φησι Φιλέας. Idem: Βόσπορος, πόλις περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἣν Βωχάνος ὁ Τοῦρκος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Βασιλέως ἐπόρθησε. Atque hi duo Boſpori tantum fere apud antiquos memorantur. Auſonius tamen tertium addit in Monoſyllabis.

Threicium & Libycum freta, Cimmeriumque ſecat bos.

Boſphorus, urbs Franconiæ in Germaniâ. Vulgò *Ochſenfurt.* Long. 31. 45. Lat. 49. 50.

Boſra, urbs Idumææ vetuſtiſſima, in quâ natus eſt Jobab, rex Edom. Gen. 36. 33. Idumææ diſertè adſcribunt prophetæ tres, Eſaias 36. 6. Jerem. 49. 13. & Amos 1. 12. Tamen unus ex hoc numero Jeremias 48. 24. *Boſram* cenſet inter Moabitarum urbes. Itaque vel utrique adſcribitur, eò quod in utriuſque fuerit confiniis, vel, quod puto verius, gemina fuit *Boſra*, una Idumæorum, altera Moabitarum. Nec multùm refert utrum intelligas in his Micheæ. *Ponam illum ut oves Boſræ*, quia utraque regio fuit valde pecoroſa, quanquam hunc locum veteres multò alitèr interpretantur, nam pro *Sicut oves in Boſra* Græci habent ὡς πρόβατα ἐν θλίψει, tanquam eſſet à בצר *coarctari*, vel *in anguſtiis eſſe.* Bochartus.

Botrodus, vicus non longè à Segobrigâ quondam opidum à Tiberio Graccho dirutum. Polyb. Mart. lib. 1. ep. 50.

Et delicati dulce Botrodi nemus
Pomona quod felix amat.

Bovianum, Samnitum colonia vetus. Plin. 3. 12. vulgò nunc *Boiano* dictum, epiſcopali dignitate clarum. Memoratur Livio, Straboni, aliiſque. Βουΐανον Ptolemæo; Βοίανον Straboni; Apud Appianum Ἐμφυλ. α. corruptè Βούανον. Sed ſcripſiſſe etiam Græcos Βοβίανον colligere datur ex Frontino, ubi *Bobiani agri*: In Antonini itinere longè corruptiſſimè *Bononia.* Silius lib. 8. ſic habet.

Qui Batulum Mucraſque colunt, Boviania quique
Exercent luſtra.

Bovillæ, op. in Latio, haud procul ab urbe Româ. Inde *ſuburbanæ* dictæ. Ovid. Faſt. 3.

Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bovillis.

Propert. lib. 4. el. 1.

Quippe ſuburbanæ parvâ minus urbe Bovillæ.

Videtor Cluverius Ital. Ant. lib. 3. pag. 917.

Brabantia, prov. Belgii inter Hollandiam ad Bor. Gueldriam, & Leodienſem ditionem ad ort. Flandriam & Zelandiam ad occ. & Hannoniam, Comitatumque Namurci ad merid. Ibi alias fuere Menapii pop. & hodie pro maj. parte ſubeſt dominio Regis Hiſpaniæ, ſed pars ejus Sept. paret Hollandis.

Bracarus, vide *Brachara.*

Braccata Gallia, vulgò *La Provence.* Nomen habet à *braccis*, quæ Iſidoro ſic dictæ videntur, quod ſint breves, & corporis verenda iis velentur, q. d. βραχεῖς ἐσθῆτας. Immo *Braccæ* ſunt βράκη, vel βράκια, h. e. ῥάκη vel ῥάκια, inquit Caſaubonus, qui minime aſſentitur Diodoro Siculo exiſtimanti βράκας vocem eſſe Gallicam, uti nec Heſychio, qui ſcribit.

Βράκκαι αἴγειοι διφθέραι παρὰ Κελτοῖς. Ait enim Diodorum lib. 7. Galatas anaxarydas vocare braccas. Hieronymus ad Fabiolam de veſte ſacerdotali, & Ambroſius. 1. Offic. appellant braccas feminalia, quibus velantur pudenda. Græci περισκελῆ vocant, quanquam Flaccus *periſcelida* acceperit pro ornatu fœminino, & Porphyrio apud eundem eſſe velit ornamentum pedum circa crura, ex vi nominis ſumpta interpretatione, cujuſmodi ornamenta Ovidius *genualia* vocat. Ab his autem braccis, ut vulgò volunt, nominata eſt ea pars Galliæ, quæ aliàs Narbonenſis provincia audit. Quanquam non ſoli Galli uſi ſunt braccis, ſed & Medi, & reliqui populi. Legitur enim in obſcœno carmine.

Medis laxior Indiciſque braccis.

Hinc Perſius——*Braccatis illita Medis*

Porticus. Ovidius Triſtium 5. de Getis.

Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis.

Idem alibi.

Hos quoque qui Graiâ geniti creduntur in urbe
Pro patrio cultu Perſica bracca tegit.

Lucanus lib. 1.

Et qui te laxis imitantur, Sarmata, braccis
Vangiones.——

Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.

Et jam Sarmaticis permutant carbaſa braccis.

Brachara, apud Ptol. vulgò hodiè *Braga*, cujus Præſul Metropoliticus ſimul & Primas regni Luſitaniæ appellatur.

Brachia, Stephanus. Βραχεῖα, οὕτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλεῖστα. Verum non Arabicum tantum, ſed & Æthiopicum mare βραχεῖαν θάλασσαν dixere. Inepti homines apud Ptolemæum Τραχεῖαν ſubſtituere θάλασσαν pro βραχεῖαν. Vide Voſſ. ad Melam lib. 1. cap. 19.

Bræcara, ſeu *Bracara*, vulgò *Braga*, urbs Archiep. Hiſp. Tar. à qua *Callaici Braccarii* ſic dicti. Nunc eſt in Portugall. ad amnem Cavadum, 5. leuc. ab orâ litor. Oceani, & totidem à Viana in ort.

Brandeburgum, urbs antiqua Germ. in med. Marchiâ, & ab Havela flu. in 2. partes diviſa, nempe in ſuper. & novam. Hinc dicitur *Marchia Brandeburgica*, quæ triplex nempe, ſuper. med. & nova. Vide *Brennoburgum*. Long. 35. 00. Lat. 52. 39.

Brannogenium. Vide *Vigornia*, vel *Wigornia*.

Braſilia, pars admodum ampla & fertilis Americæ merid. à Luſitanis detecta & occupata; etiamnum hodie agnoſcit Regem Portugalliæ. Dividitur in 14. præfecturas; eſtque, inter Paraguaiam prov. & flu. Amazonum extenſa.

Brechinia, *Brecknock*, prov. Walliæ cum op. cogn. ad Oſcam flu. media inter Maridunum & Herefordiam, & quibuſdam eſt Loveantum antiquorum.

Brechinium, *Brechin*, urbs Scotiæ in orâ Orient. epiſc. ſub Arch. Andreapolitano, inde 55. m. p. in Bor. & 28. circiter ab Aberdoniâ in meridiem.

Breda, urbs Brabantiæ permunita ad flu. Meruam, cum tit. Baroniæ, in dition. Princ. Arauſicani, ſub domin. tamen Hollandorum ab an. 1637. 8. leuc. ab Antverpia, 6. à Buſco Ducis, & 5. à Bergâ ad Zomam.

Brega, *Brieg*, urbs Germ. in Sileſiâ, Ducatus cog. caput ad Oderam flu. med. inter Uratiſlaviam & Oppolium, 4. leuc. ab utraque diſtans.

Bregætium, Cluverio teſte, eſt Strigonium, Gran, urbs præclara Hungariæ. Al. eſt *Comara* arx ad Danub. flu. in Scutia inſ.

Brema, *Bremen*, urbs Germ. in Saxon. infer. archiep. ad Viſurgim, Ducatus cogn. caput. Long. 30. 17. Lat. 53. 25.

Bremenium, Camdeno eſt *Brampton*, op. Angliæ in Northumbria, ad amnem *Till*, 9. m. p. ab ora litorali, & 6. à confin. Scotiæ verſus Bervicum.

Bremenſis Ducatus, prov. Germ. in Saxon. infer. ſub domin. Regis Sueciæ. Terminatur à Sept. Albi flu. à merid. Viſurgi, ab ortu Duc. Luneburgenſi, & Principatu Ferdenſi, ab occ. autem Com. Oldenburgico. Ejus urbes ſunt Stada, Bremefurda, & Buxtehuda. Sed *Brema* totius tractûs cap. ferè ſui juris eſt.

Bremetonacum, Camdeno teſte, eſt *Ribcheſter*, pagus Angliæ in Com. Lancaſtrenſi ad amnem *Ribbil*, 10. m. p. ab ora litorali in ort.

Brenni, pop. Norici, aliis *Breuni*, *Breones*, & *Breuci*, & *Briones*. Strabo Βρέννους καὶ Γεναύνους conjungit. Similiter Horatius.

——*Milite nam tuo*
Druſus Genaunos implacidum genus
Breunoſque veloces & arces
Alpibus impoſitas tremendis
Dejecit.——

Legendum etiam, ut rectè vidit Xylander in tropæo Alpium ISARCI. BREUNI. GENAUNI. *Perlachres* hodiè Aventino; Item *Breuni* pop. Alpini in Lepontiorum confinio, quorum reg. *La val di Bregna* Italis, *Palenſerthal* Germ. teſte Tſchudo nominatur; ubi *Breunus* flu. *Bregno* vulgò per vallem ante dictam decurrens in Ticinum flu. labitur.

Brennia, *Brenne*, op. Belg. in Com. Hannoniæ. Al. eſt *Braine*, dicitur etiam *Bronium*. Long. 25. 25. Lat. 50. 28.

Brennoburgum, *Brandenburg*, urbs Germ. in fin. Saxoniæ ad Havelam flu. in media Marchia, quæ ab ea nomen ſumpſit, uti & Elector potentiſſimus, cujus dominio ſubſunt hæ provinciæ, 1. Marchia vetus Brandeburgica. 2. Marchia nova. 3. Marchia media. 4. Pruſſia Ducalis. 5. Pomerania ulterior. 6. Duc. Croſſenſis in Sileſia. 7. Duc. Magdeburgenſis. 8. Principatus Halberſtadienſis & Mindenſis. 9. Com. Ravenſpergenſis & Marchiæ. 10. Cum Ducatu Clivenſi: Et 11. Parte Voitlandiæ.

Brennus, mons Norici, in Com. Tirolenſi, apud Stiriacum op. ab Oeniponte 5. leuc. in ort. vulgò *Brenner*. *Brennum*, autem *Bre* pag. eſt agri Brixienſis in valle Camunorum inter Iſſeum lac. 33. & Tiranum op. Rhætorum 38. in via inter Brixiam & Curiam, inde 34. hinc 79. m. p.

Breſſia, *la Breſſe*, prov. Gall. Comitatus tit. clara. Habet ab ort. Sabaudiam, à Sept. Comit. Burgundiæ, ab occ. Ducat. Burgundiæ, & ad merid. Delphinatum.

Breſſicia, *Breſſici*, urbs Poloniæ in Poleſia prov. ad flu. *Bug*, cap. reg. 25. leuc. à Lublino, & 30. à Vaſovia in ort.

Bretonia, urbs Hiſp. Tar. in Gallæcia olim ſub Gothis epiſc. ſub archiep. Bracharenſi, nunc pag. *Bretagna* dictus, teſte Mariana, Mindonenſi urbi, quæ illi ſucceſſit proximus, 8. m. p. diſtans.

Breuni. Vide *Brenni*.

Bria, *La Brie*, prov. Franciæ Campaniæ adjecta, inter Seguanam, & Matronam flu. non longè à Lutetia. Ibi urbes præcipuæ, *Meldæ*, *Latiniacum*, *Provinum*, *Seſana* & *Bria Comitis Roberti*.

Bridoborum, & *Brivodurum*, op. Gall. Celt. ad Ligerim flu. in Duc. Nivernenſi, & Vaſtiniæ reg. confinio, à Nivernis 21. leuc. in Bor. verſus mont. Argium 10. Long. 23. 55. Lat. 40. 30.

Briela, *Briel*, urbs permunita Hollandiæ prope oſt. Moſæ, ubi jacta fundamenta Reip. Batavæ. Sedet in Voornia, inſ. cum portu ſatis tuto 2. leuc. à Delphio, & 3. à Roterodamo in occ.

Brielium, *Briel*, op. Germ. cum caſtro Archiepiſcopatus Colon. ubi aliquando commoratur Elector 2. leuc. à Colonia in auſt.

Brigæcium, Oviedo Taraphæ, urbs Hiſp. Tar. in fin. Aſturum. Al. eſt *Braganza*, urbs Portugall. intra montes.

Briganconia, *Bregancon*, arx Galliæ in lit. Provinciæ, ſcopulo affixa in modum inſ. media inter Telonem & Fanum S. Eutropii contra Stoechades inſulas.

Brigantes, pop. Angliæ, ubi nunc Eboracenſes, Lancaſtrienſes, Dunelmenſes, Weſtmarienſes & Cumbri. Item pop. Hiberniæ, ubi nunc Comit. *Waterford* & *Tiperary* in Momonia prov. inter Suizii oſt. Confluenteſque Neori & Barouvi. Denique pop. Scotiæ, quorum reg. Gallovidia eſſe videtur.

Brigantia, *Braganza*, urbs Aſturum, nunc Portugalliæ intra montes in confinio regni Legionenſis, cujus Dux hodie eſt Rex Portugalliæ ab an. 1640. Long. 13. 05. Lat. 42. 00.

Brigantini montes, vulgò *Monti di Brianza*, montes Italiæ in Duc. Mediolanenſi, ubi Addua flu. exit è Lario lacu.

Brigantinus lacus, qui aliter Venetus, Podamicus, & Conſtantienſis dicitur, Germanis *Bodenſee*, inter Helvetios & Sueviam, ſupra Conſtantiam. Item lacus Cenomanorum in fin. Brixienſium, ex quo Cluſius flu. per agrum Brixienſem in Ollium delabitur. Ab al. *Edrinus* dicitur.

Brigantinus portus erat ubi Lucenſes Callaici, & prope eum Brigantium, ſeu Flavium Brigantium op. quod multis eſt *la Corunna*, al. autem eſt *Betanzos* urbec. in viciniis.

Brigantium, *Bregentz*, op. olim Rhætiæ, ubi Brigantii pop. nunc in Suevia, caput eſt Com. cogn. Tirolio adjecti, ſub domin. domus Auſtriaci, & ibi amnis etiam *Bregentz* influit in lac. Brigantinum. Long. 31. 38. Lat. 47. 00.

Brigantium alterum, *Brigantio* Anton. *Virgantia* Am. Marc. vulgò *Brianzon*, op. Gall. Narb. in Delphinatu in Seguſianorum confin. ad Druentiam flu. inter Seguſium urb. Italiæ in fin. Taurinorum 12. & Ebredunum urb. Delphinatus 7. leuc.

Brigantium tertium in Anglia, urbs Archiep. vulgò *York*. Vide *Eboracum*.

Brigantium quartum, urbs Hiſp. in Gallæcia, quæ

Compoſtella

Compoſtella nonnullis eſſe videtur. Al. eſt *Betanzos.*

Brige, op. Angliæ, vulgò *Broughton* in Com. Hantoniæ inter Ventam Belgarum 11. & Sorbiodunum 9. m. p. *Brage* quoque legitur.

Brigewatera, *Bridgewater*, op. Angl. in Com. Somerſet. ad amnem *Parret*, 5. m. p. ab æſtuario Sabrinæ.

Brigiana, *Buriana*, op. Hiſp. Tar. teſte Beuthero, haud obſcurum, in ora regni Valentiæ, à qua 7. leuc. abeſt in occ. Dertuſam verſus inter Caſtellonum, & Populam 2.

Brigobanna. Vide *Bragodurum.*

Brillendunum, quod alias *Gabrantovicum*, op. Angl. in agro Eboracenſi in ora litor. ad ort. juxta Flamburgum, 15 m. p. ab Hullo in Bor. vulgò *Bridlington.*

Brintum, op. Æmiliæ in territ. Bononienſi, vulgò *Caſtel Brito* Al. *Brento*, op. excisum videtur in monte apud Iſidim flu. à Bononia 12. m. p. in merid. Long. 34. 56. Lat. 43. 45.

Briocum, *S. Brieu*, urbs Gall. Celt. in ora Britanniæ Boreali, inter Maclovium ad ort. 10. & Leonam ad occ. 20. m. p. epiſc. ſub archiep. Turonenſi. Long. 17. 42. Lat. 49. 25.

Brionum, reg. Norici, in quâ *Bruneck* op. Com. Tirolenſ. teſte Lazio, à Brixinenſi urbe 4. leuc. in ort. Al. *Brionum* eſt *Pernaw* op. in territor. Saliſburgenſi.

Briſacum, *Briſach*, urbs & arx munitiſſima Germ. ſup. in Alſatia cum ponte lapideo ad Rhenum, ſub imperio Gallorum.

Briſgaui, pop. Germ. prope Rhenum. Hinc *Briſgoia*, ſeu *Briſgovia*, reg. Germ. inter Rhenum & Silvam Nigram, cujus Briſacum alias primarium, nunc Friburgum. Fere tota eſt juris Auſtriaci.

Briſoana, *Bindimir* Moletio, flu. Perſidis in fin. Perſicum, inter Rhogomanem & Bagradam ad ort. influens. Hic Perſepolim urb. primariam rigat.

Briſtolium, vulgò *Briſtow*, vel *Briſtol*, urbs Albionis in Angliæ, Walliæque confin. apud oſt. Sabrinæ flu. *Trajectus* nonnullis, ſed male *Venta Belgarum.* Sedet partim in Somerſetenſi agro, & partim in Gloceſtrienſi, ad Avonam flu. ubi Fromum amnem recipit; neutrius tamen cenſenda eſt cum ſuos habeat ſeorſim magiſtratus & Comitatus per ſe ſit incorporatus, proditiori ſitu inter flumina prædicta interſedet, munitionibus, & rivis ſatis tuta: duplici enim muro quondam circumdata. Ad aſpectum v. ita pulchra, tum publicis tum privatis ædificiis, ut nomini Saxonico *Brightſtow*, i. e. *Locus illuſtris* plane reſpondeat, Cloacis (*Goutes* vocant) per ſubterraneos meatus ita conſtructis, ad ſordes evehendas & abluendas, ut ad munditiem & ſanitatem nihil deſideres, unde nullus hic curruum uſus. Ad vitæ neceſſitatem ita inſtructa eſt civibuſque frequens, ut inter Britanniæ urbes primas à Londino facile ſibi vendicet. Multarum enim gentium commercium mutui uſus & portûs commoditas eò traxit, qui in ipſum urbis ſinum naves paſſis velis admittat. Avona enim ita Oceani irruentis æſtu intumeſcit quoties Luna à meridiano faſtigio divergit, locumque oppoſitum prætermeat, ut naves in vado hærentes ad 11. & 12. ulnas extollat. Ipſique cives opulentam per Europam exercent mercaturam, & navigationes in disjunctiſſ. Americæ partes inſtituunt. Quando autem vel à quo condita fuerit, non facile quis dixerit; recentior tamen videtur, cum in Danorum direptionibus nuſquam apud hiſtoricos noſtros de ea mentio habeatur. Et ſane inclinato Saxonum imperio primum emerſiſſe videtur, cum nuſquam nominetur ante an. 1063. quo Heraldus (ut habet Florentius Vigornienſis) è *Briſtowa* cum infeſta claſſe in Walliam ſolvit. Primis Normannorum annis, *Berton* prædium adjacens, & hæc *Briſtow reddebat regi* (ut eſt in Cenſuali Angliæ Commentario) CX. *marcas argenti*, *Burgenſeſque dixerunt Epiſcopum G. habere* XXXIII *marcas*, & *unam marcam auri.* Deinde Robertus Conſtantienſis Epiſcopus, cum res novas in Guil. Rufum moliretur, in belli ſedem elegit & urbeculam munivit, interiori illo muro qui etiamnum in parte ſupereſt. Sed paucis poſt annis prolata ſunt undique pomœria ab Auſtro enim *Radcliff* vel *Redcliff*, ubi ſuburbanæ erant ædiculæ, reliquæ urbi ponte Saxeo utrinque ita ædibus conſito, ut non pons ſed platea videatur, conjungitur, mœnibuſque includitur, & incolæ in civitatem aſcripti ſunt, hoſpitales domus ubique, in uſum pauperum, & Eccleſiæ elegantes in Dei gloriam erectæ. Inter quas longe omnium pulcherrima eſt S. Mariæ de *Redcliff*, extra mœnia, in quam magnificè pluribus gradibus aſcenditur; adeo ampla, opere adeo venuſto, teſtudine è ſaxo artificioſe concamerata, turri eximiâ altitudine, ut omnibus Parochialibus Angliæ Eccleſiis longè præcellat. Unde hi verſus:

Hæ jactant variis ſeſe præcellere rebus:
Una ſuam jactat Structuram *atque altera* Tectum;
Altera ſublimem quâ tendit in æthera Turrim:
Concamerata ſibi jactant Fundamina *quædam*,
Atque Sepulchretum. *Quædam ſunt tumque* Feneſtras,
Tumque Pavimentum *jactantes. Sunt quoque multæ*
Quæ ſibi Campanas *gaudent jactare ſonoras*,
Altera prægrandes, *atque altera jactat amœnas.*
Altera ſe numero *reliquas ſuperare triumphat.*
Sed quibus una putat claram ſeſe eſſe ſeorſim
Omnibus his junctim jactat tranſcendere Redcliff.

In hâc Eccleſiâ Fundator Guil. *Conninges* duos habet tumulos honorarios, alteri imago veſtitu Senatorio (quinquies enim erat prætor hujus civitatis) alteri ejuſdem imago habitu ſacerdotali imponitur; ſacris enim ſenex initiatus erat, & Decanus Collegii quod ipſe Weſtburiæ inſtituit. Ab ortu etiam & Sept. quamplurimis etiam aucta eſt hæc Civitas ædificiis, eáque mœnibus incincta, Fromóque flu. defenſa, qui cum mœnia alluerit, placide in Avonam influit, & mollem præbet navibus ſtationem, crepidinemque mercibus exportandis & importandis idoneam, quam Anglicè *the Key* vocant. Sub quâ inter Avonæ & Fromi confluentes, campeſtris interponitur planities, quæ arboribus undique conſita amœnum admodum ambulacrum civibus præbet. Ad ort. hibernum, quà flumina objecta non habet Robertus Regis Henrici I. naturalis fil. Caſtrum amplum & munitum ad urbis ſuæ defenſionem extruxit. Ultra Fromum flu. qui ponte conſternitur ad *Frome* portam in editiorem collem difficili clivo oblique aſcenditur, unde gratiſſimus in ſubjectam urbem & portum patet proſpectus. Hic in ſummitate ſtatim in amplam & viridem planitiem æquatur quæ medio duplici arborum ordine obumbratur, inter quas pulpitum è ſaxo, & ſacellum in quo Jordanum ſocium Auguſtini Apoſtoli Anglorum conditum ferunt, nunc v. eſt ſchola publica; & utrinque, ut nitidas privatorum ædes taceam publicis & magnificiis ædificiis condecoratur. Hinc qua decurrit Avona, præaltæ ſunt undique rupes, quas veluti de induſtria admolita eſt natura. Harum altera, quæ ad ort. flumini imminet *S. Vincentii* nomen habet, & adamantum adeo fœcunda eſt, ut quis modios, inde impleat. Exiſtimationem v. copia apud noſtrates invidit; nam præterquam quòd colore tranſlucido Indicos provocant, ita duritie ſolummodo cedunt. Quod v. laterum ſexangulo vel quadrangulo lævore à natura ipſa turbinati ſint, magis admirandos puto. Altera v. rupes ad occiduam ripam etiam adamantum eſt ferax, quos cavi & rufeſcentes ſilices (rubet enim hic terra) ceu fœtu gravidi, in ſe mira naturæ ſolertia continent. Has rupes Avona prætergreſſus in Sabrinianum æſtuarium tandem pleno alveo exoneratur. Long. 70. 30. Lat. 51. 45.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali omnium quæ Europæ adjacent maxima; unde & *Orbis alter*, à veteribus dicta. Ruffinus ſeu quis alius interpres Joſephi lib. 2. Haloſ. c. 16. *Conſiderate autem Britannorum muros, qui Hieroſolymorum muris confiditis. Illos ſiquidem circumdatos Oceano*, & *pene non minorem quàm noſter eſt, orbem habitantes, Romani navigantes redegerunt in ditionem ſuam.* Claudianus.

———*Et noſtro diducta Britannia mundo.*

Virgilius. *Et penitus toto diviſos orbe Britannos.*

Horatius *Ultimos orbis Britannos* vocat.

Et ante eum Catullus:

———*Terribileſque* & *ulti-*
moſque Britannos.

Dionyſius Perieget.

———Ὀυδέ τις ἄλλη
Νήσοις ἐν πάσησι Βρεταννίσιν ἰσοφαρίζει.

Quod capio duplici ſenſu; vel enim reſpectu dicit ad magnitudinem, quam ſuprà innuebat

Τάων τοι μέγεθος περιώσιον.

Vel ad bonitatem; utroque enim modo reliquas omnes inſulas facilè ſuperat *Britannia.* Primò fertilitas ejus ex hoc non obſcurè patet, quòd & annonâ in proprios uſus ſufficiente abundet, & frumentarium auxilium populis etiam longiſſimè diſſitis ſuppeditet. Amm. Marcellinus lib. 18. *Annona à Britannis ſueta tranferri.* Zoſimus Comes lib. 3. Ὀκτακόσια κατεσκεύασε πλοῖα (Julianus Imp.) μείζονα λέμβων, ταῦτά τε εἰς τὴν Βρεττανίαν ἐκπέμψας κομίζεσθαι σῖτον. Plura apud Camdenum in ſuâ *Britanniâ* videat, ſi volet, ſtudioſus lector. Secundo magnitudinem quod attinet, ea quidem apud Dionyſium præcipuè intelligenda eſt. Audi Diodorum lib. 5. Νῆσοι πολλαὶ κατὰ τὸν Ὠκεανὸν ὑπάρχουσιν, ὧν ἐστὶν ἡ μεγίστη Βρεταννικὴ καλουμένη. Author libelli *de Mundo* Ariſtoteli falsò attributus, cap. 3. Ἐν τούτῳ γε μὴν νῆσοι μέγισταί τε τυγχάνουσιν οὖσαι δύο Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἄλβιον, καὶ Ἰέρνη. Hinc Ariſtides aliique Græci *Britanniam* κατ᾽ ἐξοχὴν ob magnitudinem μεγάλην νῆσον appellarunt; quemadmodum & nos hodiè *Magnam Britanniam* vulgò dicimus. Tacitus in Julio Agricola. *Britannia inſularum, quas Romana complectitur Notitia, maxima.*

Procopius Vandalicorum, lib. 1. *Britanniam* vocat Τῶν ἐκτὸς Ἡρακλείων στηλῶν νήσων ἁπασῶν μεγίστην παρὰ πολὺ οὖσαν. Ptolemæus unam quidem excipit Taprobanem, λέγων (inquit Euſtathius) ὅτι προέχει ἡ Ἰνδικὴ Ταπροβάνη μεγέθει καὶ τῇ δόξῃ, μεθ' ἣν ἡ Βρεταννική. Cæterum de magnitudine *Britanniæ* vide ſis Cl. Salmaſium in Plinianis latè diſſerentem, pag. 250. Quidam deducunt à Βειτὸς *dulcis* & τανία *regio*, ut in *Luſitania*, *Mauritania*, &c. q. d. *dulcis terra*. Dunæus. Camdenus à *Brith*, id eſt, *pictus*, nam populi ſe pingebant glaſto. Sin vero à *Britone* vel *Bruto* dicta fuit, certe Brutus ille Gallus fuit, non Trojanus, aut Italus. Verſteganus. Bocharto vero Βρεταννικὴ nihil aliud videtur quam ברת אנך *barat anac*, id eſt *ager*, ſeu *terra ſtanni & plumbi*. ברא *bara* & in regimine ברת *barath* Syris agrum eſſe ſciunt omnes, & ex Daniele abundè notum, & אנך *anac* ſtannum, ut plumbum Hebræi explicant Hamoſi 7. 6. Primò, de ſtanno res notiſſima ex Diod. Sic. lib. 5. p. m. 209. οὗτοι δὲ τὸν κασσίτερον κατασκευάζουσιν ἐργαζόμενοι τὴν φέρουσαν αὐτὸν γῆν. Vide quæ ſequuntur. Secundò, de plumbo Plinium audi: *Nigro plumbo ad fiſtulas, laminaſque utimur laborioſius Hiſpaniâ eruto, ſed in Britanniâ ſummo terræ corio adeo largè ut lex ultro dicatur, ne plus certo modo fiat.* Figuram ejus quod attinet, Strabo lib. 4. Ἡ δὲ Βρεταννικὴ τρίγωνος μέν ἐστι. Cæſar, *Inſula univerſa triquetra.* Pomponius; *Britannia ſe in diverſos angulos cuneat triquetra, & Siciliæ maximè ſimilis*; Diodorus quoque Siculus; Αὕτη γὰρ τῷ σχήματι τρίγωνος οὖσα παραπλησίως τῇ Σικελίᾳ. Quam ſit autem hoc verum ex recentiorum deſcriptionibus diſcere quivis poteſt, & præterea ex Tacito in vitâ Agricolæ. Dicitur etiam *Britanniæ* pl. num. uti & *Illyriæ* apud Propert. 2. 17.

Dic alias iterum naviget Illyrias.

Solinus. *Græcias cogitamus.* Homerus.

Ἦ μὲν Κρητάων γένος εὐχόμεθ' εὐρειάων.

Euripides:

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας.

Catullus Epiſt. 26.

Hunc Galliæ timent, timent Britanniæ.

Idem epiſt. 42.

Mavult quam Syrias, Britanniaſque.

De victu ac toleranti vet. Britannorum pulcherrimè Bundvica bellatrix Regina in Oratione quâ centum & viginti millia militum adverſus Romanos armavit apud Dionem Caſſium lib. 62. cum inſigni hoſtium vituperio: Ἐν γὰρ οὖν τούτοις, inquit, παραπολὺ ἡμῶν ἐλαττοῦνται, καὶ ἐκείνοις, ὅτι οὔτε λιμὸν, οὔτε δίψος, οὐ ψῦχος, οὐ καῦμα ὑποφέρουσιν ὥσπερ ἡμεῖς. Ἀλλ' οἱ μὲν καὶ σκιᾶς, καὶ σκέπης, σίτου τε μεμαγμένου καὶ οἴνου, καὶ ἐλαίου δέονται, κἂν ἄρα τι τούτων αὐτοὺς ἐπιλίπῃ, διαφθείρονται. Ἡμῖν δὲ δὴ πᾶσα μὲν πόα καὶ ῥίζα σῖτός ἐστι, πᾶς δὲ χυμὸς ἔλαιον, πᾶν δὲ ὕδωρ οἶνος, πᾶν δὲ δένδρον σκιά. Καὶ τοὺς ποταμοὺς ἡμεῖς μὲν γυμνοὶ διανέομεν, ἐκεῖνοι δὲ οὐδὲ πλοίοις ῥαδίως περαιοῦνται. Britannos veteres ita deſcribit Strabonis Epitomator lib. 3. Οἱ Βρεταννοὶ εὐμήκεις τοῖς σώμασι. Τὰ δὲ ἤθη ἁπλούστερα καὶ βαρβαρώτερα ἔχουσιν, ἢ οἱ Κελταί. Καί τοι γάλακτος εὐποροῦντες οὐ τυροποιοῦσιν. Ἄπειροι δὲ εἰσὶν καὶ κηπείας καὶ τινῶν γεωργίας τρόπων. Πόλεις δὲ αὐτοῖς οἱ δρυμοί εἰσι. Περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καταβεβλημμένοις εὐρυχωρῆ κύκλον ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ καλυβοποιοῦνται, καὶ τὰ βοσκήματα κατασταθμεύουσιν οὐ πρὸς πολὺν χρόνον.

Britanniæ Antiquæ populi juxta Camdenum.

Attrebatii.

Bercheria, *Berkſhire.*

Belgæ.

Dorſettia, Dorceſtrenſ. Comit. *Dorſetſhire.*
Somerſettenſis Comit. *Somerſetſhire.*
Southamptoniæ Com. *Hantſhire.*
Vectis inſ. *The Iſle of Wight.*
Wiltonienſis Com. *Wiltſhire.*

Brigantes.

Eboracenſis Comit. *Yorkſhire.*
Dunelmenſis Epiſcopat. *The Biſhoprick of Dureſme*, vel *Durham.*
Lancaſtrenſis Comit. *Lancaſhire.*
Weſtmaria Comit. *Weſtmorland.*
Cumbria Com. *Cumberland.*

Cantium.

Kent.

Cattieuchlani.

Bedfordienſis Com. *Bedfordſhire.*
Buckinghamienſis Com. *Buckinghamſhire.*
Hertfordienſis Com. *Hartfordſhire.*

Coritani.

Derbienſis Com. *Darbyſhire.*
Leiceſtrenſis Com. *Leiceſterſhire.*
Lincolnienſis Com. *Lincolnſhire.*
Northamptoniæ Com. *Northamptonſhire.*
Nottinghamienſis Com. *Nottinghamſhire.*
Rotelandia. *Rutland.*

Cornavii.

Ceſtrienſis Com. *Cheſhire.*
Salopienſis Com. *Shropſhire.*
Staffordiæ Com. *Staffordſhire.*
Warwicenſis Com. *Warwickſhire.*
Wigornienſis Com. *Worceſterſhire.*

Danmonii.

Cornubia, *Cornwall.*
Devonia, *Devonſhire.*

Dimetæ.

Cardiganiæ Com. *Cardiganſhire.*
Carmardeniæ Com. *Caermarthenſhire.*
Pembrochienſis Com. *Pembrookſhire.*

Dobuni.

Gloceſtrienſis Com. *Glouceſterſhire.*
Oxonienſis Com. *Oxfordſhire.*

Iceni.

Cantabrigienſis Com. *Cambridgſhire.*
Huntingdonienſis Com. *Huntingdonſhire.*
Norfolcia, *Norfolk.*
Suffolcia, *Suffolk.*

Ordevices.

Arvoniæ Com. *Caernarvonſhire.*
Denbighienſis Com. *Denbighſhire.*
Flintenſis Com. *Flintſhire.*
Mervinia, *Merionethſhire.*
Montgomerienſis Com. *Montgomeryſhire.*
Mona inſula, *The Iſle of Angleſey.*

Ottadini.

Northumbria, *Northumberland.*

Regni.

Suſſexia, *Suſſex.*
Suthreia, *Surrey.*

Silures.

Brechiniæ Com. *Brecknockſhire.*
Herefordenſis Com. *Herefordſhire.*
Glamorganenſis Com. *Glamorganſhire.*
Monumetenſis Com. *Monmouthſhire.*
Radnorenſis Com. *Radnorſhire.*

Trinobantes.

Middleſexia, *Middleſex.*
Eſſexia, *Eſſex.*

Britanniæ in gloriam maxime cedit Chriſtianam Fidem incolis ejus diluculo ſucceſſiſſe. Theodoret. de cur. Græc. Affect. ubi de Apoſtolorum prædicat. *Neque ſolum Romanos*, ſed Scythas quoque & Sauromatas, Indos præterea, Æthiopes, Perſas, Seres, Hyrcanos, Britannos, &c. omnes induxerunt, ut Crucifixi Legem acciperent. Sed & ante eum S. Hieron. Ep. ad Evagrium 85. Et *Gallia* & Britannia, & Africa, & Perſis, & Oriens, & India, & omnes Barbaræ Nationes unum Chriſtum adorant, unam obſervant regulam *veritatis*. Et ante eum S. Chryſoſt. Serm. de Pentecoſte Tom. 3. *Ubicunque* ieris ad Indos, ad Mauros, ad Britannos, ad Hiſpanos, uſque ad ultimum finem terrarum, invenies, In Principio erat verbum, & verbum erat *apud Deum*. Et ante eum Athanaſius Epiſt. Synod. apud Theodor. l. 4. c. 3. *Quibus Niceni* Concilii Patribus aſſentiuntur omnes ubique Eccleſiæ in Hiſpaniâ, Britanniâ, Galliâ. Et ante eum Origenes Hom. 4. in Ezech. *Quando terra* Britanniæ ante adventum Chriſti, in unius Dei conſenſit *Religionem*, &c. Et ante omnes Tertullianus, adverſus Judæos cap. 7. *Britannorum* inacceſſa Romanis loca, Chriſto verò ſubdita. His aſtipulatur Gildas, ſcriptor gentis noſtræ antiquiſſimus qui, (ut eſt apud Polyd. Vergil. Hiſt. Angl. lib. 2.) teſtis eſt Britannos, *jam inde ab initio orti Evangelii Chriſtianam recepiſſe religionem.* Ita ſub ipſo Evangelii crepuſculo, in tenebris & umbrâ mortis ſedentib. Lux ſempiterna affulſit & Sol Juſtitiæ radios ſuos ſalutares communicavit. Sed hoc quaſi parum eſſet, Chriſtianiſmum private tam cito, ad Britannos delatum fuiſſe, recepta eſt publicè Fides ἅπαξ παραδοθεῖσα τοῖς Ἁγίοις in Britannia priùs quàm Romæ, ut recte Epiſcopus Elienſis ad Apol. Bellarm. c. 1. p. 31. & ante eum Polydorus ipſe Romanenſis. Planè Sabellicus Enn. 7. 5. *Britannia* omnium provinciarum prima publice *Evangelium recepit.* Etenim Regis Lucii auſpiciis hic eſt propagatum cum nondum Chriſtiani eſſent Romani Imperatores.

Britannia, Ducatus Galliæ, vulgò *Bretaigne*, qui nomen jura, moreſque, imò & incolas à *Britannis* inſulanis accepit Julius Scal. in Urbibus.

Vicis

Vicit Aremoricas animoſa Britannia gentes,
Et dedit impoſito nomina priſca jugo.

Putant autem id factum imperante Vortigero, cum in Galliam Britannos expuliſſet evocatus ad defenſionem adverſus Scotos Saxo. Nec tamen abſimile vero eſt etiam ante id temporis in iſtâ Galliæ parte Britannorum extitiſſe colonias, eaſque tunc auctas novâ acceſſione, quam vim domi fuerant paſſi, Aremoricis, iſtique maritimo tractui intuliſſe. Excreverunt hi poſtmodum in tantam potentiam, ut Gothis, quo minus Galliam univerſam occuparint, obſtaculo fuerint. Certè Riothinus iſtorum rex, teſte Jornande, duodecim millia Britannorum contra Gothos in auxilium adduxit. Prælio quoque adverſus Attilam Britannos interfuiſſe autor eſt Callimachus Experiens. Simpſonius ex Pontano. Per aliquot ſæcula Duces habuit proprios; ſed ab an. 1491. regno Franciæ annexa eſt, & maxime in Occ. procurrit, à quâ parter igatur Oceano, uti à Merid.& à Sept.Sed abOriente habetNormanniam,& prov. Andegavenſem & Pictavienſem; eſtque tota portuoſa.

Urbes Britanniæ Minoris.

Aletha. Vide Maclovium.
Briocum, S. *Brieu.*
Brivates, *Breſt.*
Cliſſonium, *Cliſſon.*
Coriſopitum & Curioſolitæ, *Cornovaile.*
Dinantium, *Dinant.*
Dolis, *Dol.*
Filiceræ, *Fougeres.*
Gueranda, *Guerande.*
Hannebontum, *Hannebont.*
Kimplæum, *Kimplay.*
Leona, *S. Pol. de Leon.*
Machicolium, *Machecou.*
Maclovium, olim Aletha, *S. Malo.*
Mons Relaxus, *Morlaix.*
Nannetes, *Nantes.*
Rhedones, primaria reg. *Rennes.*
Saliocanus, *Roſcou.*
Trecorium, olim Oſiſmi, *Triguier.*
Venetiæ, *Vannes.*
Vitræum, *Vitre.*

Britones, pop. min. Britanniæ, quæ eſt Gall. Celticæ regio ad mare ſita, Normannis ac Pictavis contermina. Juvenali.
Quæ nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Briva Iſaræ, Gall. Lugd. op. Anton. *Pontoiſe* Simlero.

Brivates, *Breſt* Scaligero, op. & portus, & Emporium Gall. Celt. in orâ occiduâ Britanniæ circa Gobæum promunt. à Leonâ & leuc. à Nannetibus 43. in arctos. Eſt & *Brivas* ad oſtia Ligeris, teſte Bertrando Argentræo. Vulgo *le port de Croiſil.*

Brixaba, mons Tanai flu. vicinus, poſteà *Arietis frons* dictus. Plut. lib. de Fluminibus.

Brixellum, op. Italiæ inter Mantuam & Cremonam, vulgo *Breſſello.* Tacito Hiſt. lib. 2. Suetonio in Othone, Phlegonti lib. de longævis, prætereaque Ptolemæo atque Antonino ſcribitur *Brixellum*, ut apud Plin. 3. 5. *Brixillum*; apud Plut. in Othone ἐν Βριξίλλῳ legas, & poſtea, ἐν Βριξέλλῳ. Long. 32. 42. Lat. 44. 08.

Brixia, urbs Venetiæ in Cenomannis, Catullus carm. 68.
Atqui non ſolum hunc ſe dicit cognitum habere
Brixia, Chineæ ſuppoſita ſpeculæ;
Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia, Veronæ mater amata meæ.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 26. *Breſcia*, & *Breſſa* hodiè dicitur. Long. 32. 20. Lat. 44. 30. Eſt & Suſianæ fluvius. Plin. 6. 26.

Brocomagus, *Brucomat* Rhenano, op. Germ. ſup. in Alſatia, infra Argentoratum 2. leuc. diſtans in Bor. ab Hagenoa totidem in Africam. Long. 28. 50. Lat. 48. 20.

Broda, urbs Bohemiæ gemina, Teutonica & Bohemica una *Brod Behemiſh* inter Pragam 4. & Cuttembergam 5. leuc. altera *Brod Deutſchen*, à priori 11. leuc. Trebitium verſus 9.

Bronchorſtum, op. Belgii uniti in Com. Zutphaniæ ad dextram ripam Iſalæ flu. 1. leuc. à Zutphaniâ in dition. Hollandorum.

Bronium, *Bruine* op. Belgii in Hannoniæ & Brabantiæ confin. med. inter Bruxellas & Montes.

Brovonacis Anton. *Braboniacum* Lib. Not. *Brougham* Camdeno, op. Albionis in Angliâ inter Eboracum 85. & Luguvallam 22. m. p. à Caturractonio 43. apud Scotiæ limites in reg. Weſtmaria.

Bructeri, pop. Germ. in Friſiâ Orient. incolentes, quorum tractus *Brockmerlandt*, teſte Cornelio Kempio, dicitur. Putantur iidem cum Buſacteris, vide ibi. Sunt qui hos in Marchiâ Comit. in Weſtphaliâ collocant. Meminit iſtorum Claudianus de 4. Conſul. Honorii.
——————*Venit accola ſilvæ*
Bructerus Hercyniæ.——————

Hos Druſus navali prælio in Amaſio flu. ſuperavit, teſte Tacito.

Brugæ, vulgo *Bruges*, Flandriæ urbs, omnium pulcherrima, nitidiſſimaque. Publicarum ſiquidem & privatarum ædium in hâc urbe ſplendor & magnificentia, omnem rationem, omnem dicendi facultatem ſuperat. Optimam urbium formam, h. e. orbicularem ſitu obtinet. Pulcherrimis mœniis cingitur. Forum habet, ad quod ſex latæ deducunt plateæ, totidemque præcipuis portis reſpondentes. *A pontium multitudine* ſic dicitur. Præcelſis turribus, Divorumque auguſtiſſimis templis ſexaginta numero inſignitur. Long. 24. 25. Lat. 51. 36.

Brundunum, urbs Bavariæ, vulgo *Brunaw*, Long. 35. 25. Lat. 40. 10.

Brunduſium, quæ & *Brundiſium*, *Brendeſium* Ptolemæo, *Brenteſium* Stephano, urbs Calabriæ ad mare Adriaticum ſita viâ Appiâ, eouſque perductâ, & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis tritiſſimus olim fuit in Græciam tranſitus. A *Brento* quodam Herculis filio, h Stephano fides, aut certè à cervini capitis ſimilitudine, quod Meſſapii linguâ ſuâ βρέντιον appellant. Lucan. lib. 2.
Brunduſii tutas Magnus conſcendit in arces.

De ſitu ejus hæc innuit idem Pharſal. lib. 5.
——————*Curvique tenens Minoia tecta*
Brunduſii, clauſas ventis brumalibus undas
Invenit & pavidas hyberno ſidere claſſes.

Ubi *curvum* dixit, quia ſemicirculi in formam jacet. Idem poeta de eâdem urbe.
Urbs eſt Dictæis olim poſſeſſa colonis
Quos profugos Creta vexere per æquora puppes
Cecropiæ, victum mentitis Theſea velis.
Hanc latus anguſtum jam ſe cogentis in arctum
Heſperiæ, tenuem producit in æquora linguam,
Adriacas flexis claudit quæ cornibus undas.
Nec tamen hoc arctis immiſſum faucibus æquor
Portus erat, ſi non violentos inſula Coros
Exciperet ſaxis laſſaſque refunderet undas.
Hinc illinc montes ſcopuloſæ rupis aperto
Oppoſuit natura mari, flatuſque removit,
Ut tremulo ſtarent contentæ fune carinæ.

Meminit ejuſdem Horatius, lib. 1. Sat. 5. quâ iter ab Româ ad *Brunduſium* uſque deſcribitur.
Brunduſium longæ finis chartæque viæque.

Unde Silius lib. 8.
Nec non Brunduſium, quò deſinit Itala tellus.

Denique Feſtus, *Brundiſium*, inquit, *quidam poetæ brevitatis causâ*, *Brendam* dixerunt. Long. 42. 17. Lat. 40. 34.

Brunſwicum, Tubiſurgium Ptolemæo, aliis *Brunopolis*, Saxoniæ metropolis, cujus fere centrum obtinet; civitas eſt permagna & populoſa 2. m. p. ſuo ambitu complectens. Tota urbs in plano jacet, mœnibus ac foſsâ duplici profundiſſimâ, & aliquot in locis triplici, ac quâ libet aquis ſtagnantibus munitâ. Vallum etiam inter foſſas craſſiſſimum habet, ductum per circuitum, variis arborum generibus conſitum. Libera urbs eſt (tametſi principes reg. ſeſe Duces Brunſuicenſes inſcribant) inter Erphordiam & Hamburgum, inde 24. hinc 20. leuc. à Magdeburgo in occid. 13. quot à Luneburgo recedens. Long. 32. 40. Lat. 52. 40.

Brutii, pop. in extremis Italiæ finibus ſupra Lucanos, peninſulam incolentes, cujus Iſthmus à Lao flu. uſque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuere, qui excuſſo ſervitutis jugo, trans Laum flu. ſedes poſuerunt, unde & Βρέττιοι, vel Βρύττιοι à Lucanis dicti fuiunt, quod illorum linguâ *fugitivos* ſonat. A Romanis autem *Brutii* appellati ſunt quaſi *Bruti*, h. e. *ſtupidi* & *vecordes*; quâ ignominiâ ideo notati ſunt, quod ſecundi belli Punici tempore ad Annibalem deſciviſſent; ob quam perfidiam ſemper deinde ſine honore & dignitate habiti ſunt, ad ſervilia tantum opera, & viliora munia deſignati. Dionyſius Periegetes.
Ἄγχι δ' Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοσσάτιον ναίοντες ὅσον λευκὴν ἐπὶ πέτρην.

Græcis Βρύττιοι & Βρέττιοι dicti. Euſtathius: Βρέττιοι καλοῦνται ἀπὸ Βρέττου υἱοῦ Ἡρακλέος. Juſtinus à *Brutia* muliere Diod.

Diod. Sic. *à ſervitute ſuâ* ſic dictos putat, καὶ γὰρ τῇ τῶν ἐγχωρίων διαλέκτῳ οἱ δραπέται Βρέττιοι προσαγορεύονται. Strabo Ἀποστάτας vocat, h. e. *defectores.* Notandum autem hic, quod obſervat Bochartus, priſcam Italiam nihil fuiſſe quam Brutiorum agrum cum parte Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus in quo legendum: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν. Eſt autem regio ſic dicta à picis abundantiâ ibi naſcente, βρεττίαν enim Græci *picem* appellant. Vide doctiſſ. Authorem de Ph. Col. pag. 660.

Bruxellæ, *Bruſſels*, urbs Belgii, Brabantiæ præcipua, ad Senam amnem, ab Antverpia 8. leuc. in auſtr. à Lovanio 4. in occ. verſus Gandavum. Long. 25. 46. Lat. 50. 50.

Bryges, Thraciæ pop. Steph. qui poſteà *Phryges* dicti ſunt. Strabo lib. 7.

Brygias, vel *Brygion*, urbs Macedoniæ, Steph. cujus etiam Plinius meminit lib. 4. cap. 30.

——— Ὃν ποτ' ἔδειμαν,
Ἀρτέμιδι Βρυγοὶ περιναίεται ἀντιπέρηθε.

Ubi Scholiaſtes. Βρυγοί, ἔθνος Ἰλλυρίας.

Bubacene, Aſiæ reg. a Polyſperchonte in ditionem Alexandri M. reducta. Qu. Curtius.

Bubaſtis, vel *Bubaſtus*, Ægypti civitas in quâ religioſiſſime olim Iſis colebatur, quæ ab eâ etiam Bubaſtis dicta. Ovid. Met. lib. 9.

——— *Cum quâ latrator Anubis,*
Sanctaque Bubaſtis, variiſque coloribus Apis.

Long. 63. 06. Lat. 30. 40. Hinc *Bubaſtia*, ſacra quæ in honorem Iſidis quotannis celebrabantur, quorum præterquam Herodotum Gratius quoque meminit in Cynegetico verſ. 42.

Vix operata ſuo, ſacra ad Bubaſtia, lino
Veſtitur ſonipes æſtivi turba Canopi.

Pibeſeth Zeiglero, *Aizoth* Joan. Leoni dici videtur.

Bubaſus, Cariæ regio, cujus mulieres Ovidio *Bubaſides.*

Bubaſides videre nurus.

Bubeſius ſinus, in Caria. Mela. 1. 16. Ita libri & rectè: op. enim undè hic ſinus dictus eſt, Βυβεσσὸν Iones vocabant, non Βυβασσόν. Herodotus tamen Doricè id vocabulum extulit lib. 1. Βυβασσίης enim ibi legendum, non Βυβλεσίης. Neque enim ulla uſquam eſt Byblesia Cherſoneſus; Sed Βυβασσίη χερρόνησος eſt illa, quam Plinius vocat *Bubaſſium regironem.* Urbs enim eſt, & regio, & ſinus & peninſula. I. Voſſius.

Bubienum, op. in Hercynia ſylvâ, Marobudi cujuſdam, qui Suevis imperavit, regia. Strabo lib. 7. *Braga* Aventino, aliis *Budweiſſe* dicitur.

Bubo, vel *Bubon*, Lydorum urbs in mediterraneis ſita. Plin. 5. 27. Strabo vero lib. 13. Lyciæ urbem eſſe ait, in qua creta naſcitur. Huic Stephanus Bulbarum conjungit, quas ait à *Bubone* & *Balburro* latronibus eſſe conditas.

Buca, op. Ferentanorum in quartâ Italiæ reg. quod Plinius perperam inter Hiſtionium & Ortonam ponit lib. 3. cap. 12. Rectius Ptolemæus. Τιφέρνου ποταμοῦ ἐκβολαὶ Βοῦκα, Ἱστόνιον. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 1207.

Bucellarii, Gallogræci dicuntur, quorum reg. *Bucellaria.* Suidas.

Bucephala, *Bucephalum*, Qu. Curtio & Au. Gellio, urbs Indiæ citer. ad Hydaſpen flu. ab Alex. M. condita, ac de equi ſui nomine dicta. *Gelferen*, teſtè Mercatore. Meminit Stephanus 2. hujus nominis locorum. Vide Freinſhemium ad Q. Curtium lib. 9. cap. 3. ad hæc verba. *Opida quoque duo condidit, quorum alterum Nicæam adpellavit, alterum Bucephalon, equi, quem amiſerat, memoriæ ac nomini dedicans urbem.*

Bucephalos, Melæ Peloponneſi promunt. à parte Orientali. *Bucephalum* portus Ptolemæo dicitur, qui eum ad ſinum Saronicum ponit, eodemque loco deſcribitur à Plinio & Pauſaniâ. *Cavalla* Bellonico dicitur.

Bulgari, pop. Myſiæ in Thraciæ confin. à *Bulgâ*, vel Volgam flu. ſic dicti, ubi primum in Moſchorum fin. habitarunt, Reg. *Bulgaria* dicitur, cujus metropoles ſunt Sophia, ubi Sedes eſt præfecti, & Ternobium, ubi ſedes Metropolitani. De Bulgaribus vide Montacutium ad Photii Ep. 1. ubi hæc ſcribit; Erant Bulgari, aut Bulgæ gens barbara, effera, pagana, Aquilonaris, quæ poſtrema pene omnium ab Aquilone, unde omne malum in Rom. imperium inundavit, poſt alias è Scythiâ proluvies, irruperunt, & Rom. imperium à Conſtantino diviſum, in partes diſſectum, præſidiis deſtitutum, in ruinam dederunt, quos primus Conſtantinus Copronymus bello vicit. Sed non ita peſſundedit, quin reſumptis viribus poſtea Nicephorum Imp. profligatum occiderent, & caput ejus abſciſſum ludibrio exponerent. Cum primùm irrumperent, Dardaniam occupabant; ſed deinceps Macedoniæ & Illyriæ partes poſſederunt. De illis ad religionem Chriſtianam converſis deinde certatum eſt inter Romanam & Conſtantinopolitanam ſedem, cujus ſubeſſent juriſdictioni; de quo certamine Photius alicubi in epp. qui vehementius eâ de re contendebat: unde imprimis odio & invidiâ apud Romanos laborabat. *Bulgari* v. dicebantur à *Bolgâ* ſive *Volgâ* flu. ingenti, etiam hodie notiſſimo, cujus erant accolæ cum irrumperent in imperium.

Bupraſium, civit. & flu. & reg. Elidis à *Bupraſio* conditore Hom. Plinio v. inter Achaiæ loca recenſetur. l. 5. c. 5.

Bura, *Voſtica* Moletio, op. Achaiæ Peloponn. ad ſin. Corinth. inter Pellenen, & Helicen. Ovid. Met. 15.

Si quæras Helicen & Buran Achaidos urbes
Invenies ſub aquis, & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus opida merſis.

Burcinacium, *Kraneburg* Simlero, op. Germ. infer. in Duc. Clivenſi, apud Cliviam urb. 1. leuc. diſtans in occ. à Noviomago urbs Geldriæ 2. Al. *Bureck*, op. ejuſdem Duc. ad Rhenum ex adverſo Weſaliæ, quod veriſimilius videtur.

Burdigala, *Bourdeaux*, urbs archiep. Aquitan. ad Garumnam, in ora occidua ejus reg. quæ vulgò *Guienne* dicitur, caput, ac conventus juridicus, à Toloſa 30. leuc. in Circium, inter Santonas ad Bor. 21. & Baionam ad merid. 26. leuc. Patria Auſonii; de quâ ille in Catalogo urbium:

Diligo Burdigalam, Romam colo; civis in hâc ſum,
Conſul in ambabus. Cunæ hic, ibi ſella Curulis.

Long. 20. 10. Lat. 44. 50.

Burgi, *Burgos*, urbs archiep. Hiſp. Tar. Caſtellæ vet. caput & reg. ad Arlanzam flu. Long. 16. 32. Lat. 43. 00.

Burgundia dividitur in 2. partes, nempe in Ducatum, cujus caput Divio, Parlamenti ſedes ſub rege Franciæ; & in Comitatu, vulgò *la Franche Compté*, cujus primaria Dola, Senatus ſedes, eſtque anguſtior, & inter Ducatum & Helvetios Lotharingiam & Breſſiam: cum Ducatus, qui amplior, habeat à Sept. Campaniam, ab Orient. Comit. Burgundiæ, à merid. Baujovienſ. agrum & ab Occ. Nivernenſem & Borbonienſem provincias. Pop. *Burgundiones*, ſeu *Burgundi*, qui olim Chattorum & Alemannorum agros occupavere, & poſtea in Gallias tranſmigrarunt. Burgundii confines erant Alamannis, uti docet Am. Marc. principio lib. 18. *Ubi terminales*, inquit, *lapides Alamannorum & Burgundiorum confinia diſtinguebant.* Idem notat Procopius lib. 1. Goth. & ante utrumque Mamertinus in Genethliaco quem Maximiniano Herculio dixit: *Burgundiones*, ait, *Alamannorum agros occupavere.* Vide Valeſium ad Am. pag. 372.

Burrium, *Uske* Camdeno. Op. Albionis in Walliâ in Com. Monumetenſi, Iſcæ finitimum, inde 9. m. p. Callevam verſus. Al. eſt *Lodbury* nomine alludente.

Buruncum, *Wuringhen*, nonnullis op. Germ. ad Rhenum flu. inter Coloniam & Noveſium. Long. 28. 25. Lat. 52. 00.

Buſacteri, pop. Germ. Gemini, majores & minores, iidem ut aliquibus videtur cum Bructeris Strab. Tacit. & Paterc. quorum reg. eſt Tranſiſulana, teſte Pyramio. Al. eſt pars Weſtphaliæ circa Monaſterium urb. teſte Willichio. Buſacteri majores ab. al. in Com. Oldemburgenſ. minores in Com. Benthemenſ. collocantur. Horum *Brockersberg* op. eſſe videtur apud Goſlariam urb. in Saxoniâ.

Buſiris, *Boſire* Leoni, urbs Ægypti intra Deltam, Sebennytico & Leontopoli urbibus finitima ad Nilum, inter Babylonem & Memphim. Long. 62. 30. Lat. 30. 15.

Buthoe, urbs Illyridis. Βουθόη Sophocli, Βούθοη Scylaci & Philoni, *Butua* Plinio. Ptolemæo mendosè *Bulva*, hodie *Budua*, vel *Buduvo*; quam apud Stephanum quidam ſic dictam volunt διὰ τὸ Κάδμον ἐπὶ ζεύγους βοῶν ὀχούμενον, ταχέως ἀνύσαι τὴν εἰς Ἰλλυριοὺς ὁδόν. Alii Cadmum eam nominaſſe volunt, ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βούτους, *ab Ægyptio Buto.* Sed verum nomen Phœnicium eſt כטוחה *betua*, i. e. *ſecura, tuta*, cujus incolæ habitabant לבטח h. e. *in tuto*, naturâ loci nimirum, aut vallis & mœnibus, aut propriis viribus freti. Boch.

Buthrotum, ſive *Buthrotus*, Ptol. vulgo *Butrinto*, urbs Epiri in orâ contra Corcyram inſulam Virg. Æn. 3.

——— *Portuque ſubimus*
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus arcem.

Ovid. Met. 13. ——— *Regnataque vati*
Buthrotos Phrygio. Long. 45. 30. Lat. 40. 00.

Buthrotus, flu. Magnæ Græciæ apud Locros, *Novitte*, teſte Barrio.

Butrium, *Butrio*, op. Æmiliæ in agro Bononienſi à Bononia 10. m. p. Ferrariam verſus. Long. 33. 35. Lat. 43. 52.

Butua, urbs Dalmatiæ meridionalis inter Aſcrivium & Olchinium, in ditione Venetorum, & an. 1667. à terræ motu fere diruta fuit. Long. 43. 34. Lat. 42. 16.

Butuntum,

Butuntum, ſive *Butuntus*, urbs Apul. Peucetiæ mediterr. inter Rubos 10. & Barium 8. m. p. hodie *Bitonto*. Long. 40. 56. Lat. 41. 04.

Buvinda, *Banna* Camdeno ſive *Banny* flu. Hyberniæ per Laginiam in ort. apud Eblanam (hæc eſt Dublinum) fluens; *Slain* Villanovano, qui etiam Latinè *Boandus* dicitur, apud Dondalciam urb. fluens. Sane P. Jovius Boandum cum Buvindâ confundit, illumque per Ultoniam apud Armacam urb. in Bor. contra Scotiam fluere ſcribit. Camdenus vero Bannam ait eſſe fluvium Ultonienſis Provinciæ in Comit. Colranenſi.

Buxentum, op. Lucaniæ, quod Græci *Pyxunta* vocant, vulgò *Piſciota*, nomen habet a *buxo*, cujus ibi copia reperitur.

Buxentum, *Pelicaſtro*, urbs epiſc. regni Neapolitani, in Principatu citer. Ducatus titulo gaudet, & 15. mill. Italicis diſtat à *Capo Piſciota* in ort.

Buxetum, *Buſſeto*, op. Ital. in Duc. Placentino, rég. cogn. cap. juxta Longenam amnem 2 mill. à Pado flu.

Buxudis, *Boſſut* Caſtrum elegans & amplum in Hannonia, 2. leuc. à Montibus verſus ort.

Byblus, Syriæ Phœniciæ urbs Beryto vicina, in quâ Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberavit. Sita eſt in excelſo quodam loco non procul à mari. Vide plura apud Stephanum. Ejus meminit Dionyſius, uti videre eſt in his.

Οἵ τ' Ἰόπην καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι,
Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ἐραννὴν,
Βύβλον τ' ἀγχίαλον, καὶ Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν.

Hodie *Giblee* ſeu *Gibelleto* vocant.

Byce, nomen paludis. Ptol. *Byges* Plinio. Eſt autem in Sarmatia, & in Mæotidem influit, *Seſeban* Moletio.

Bylliones, pop. Illyrici ſupra Epidamnum ſive Dyrrhachium & Apolloniam ſedes habentes. Strabo lib. 7. Dicuntur & *Bulliones* de quibus Plin. 3. 22. Βουλιμέων ἀκτὰς habet Dionyſius verſ. 387. Cum autem teſte Euſtathio, nonnulla exemplaria Βουλινέων per ν ibi habebant, iſta lectio, ut quæ ad *Bullionum* nomen propius accedit, vulgatæ hic præferenda videtur.

Byrchanis Straboni, *Burchanis* Stephano, quorum priori inſula in mari Germanico, alteri in mari Celtico dicitur. *Burchana* Plinio, qui dicit eam à Romanis *Fabariam* appellari. A Druſo ſubacta fuit.

Byrſa, arx in mediâ Carthagine, in cujus vertice Æſculapii templum, quod Aſdrubalis uxor, captâ urbe, concremavit. De cujus nominis origine hæc Servius. *Appulſa ad Libyam Dido, quum ab Hiarba Gætulorum rege pelleretur, petiit callidè, ut tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circundare, quod cum obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit, ut occupatis 22. ſtadiis civitatem conſtruxerit, quam poſtea vocavit Carthaginem, Arcem vero à bovino corio quod vocant Græci, Byrſan nuncupavit.* Virg. 1. Æn.

Mercatique ſolum facti de nomine Byrſan,
Taurino quantum poſſint circumdare tergo.

Sil. Ital. l. 1. *Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit,*
Cingere qua ſecto permiſſum litora tauro.

Commentum illud Didonis etiam attigit Herodian. lib. 5. loquens de quodam ſimulacro. Φασὶ δ' αὐτὸ Διδὼ Φοίνισσαν ἱδρύσασθαι ὅτε δὴ τὴν ἀρχαίαν Καρχηδόνα πόλιν ἔκτισε, βύρσαν κατατεμοῦσαν. Rem eandem tetigit quoque Dionyſ. Perieg.

Καρχηδὼν ἣν μῦθος ὑπαὶ βοὶ μετρηθῆναι.

Sunt qui hoc Didonis commentum ad totam urbem referant. Livius lib. 44. *Advenis, quantum ſecto boves tergo amplecti loci potuerint, tantum ad urbem communiendam precario datum.* Sed hoc & ratio abnuit, & Appianus, qui clarè in Libycis: Οἱ δὲ τὸ δέρμα περιτεμόντες ἐς ἱμάντα ἕνα στενότατον, περιέθηκαν, ἔνθα νῦν ἐστὶν ἡ Καρχηδονίων ἀκρόπολις, καὶ ἀπὸ τοῦδε Βύρσα ὀνομάζεται. Silius lib. 3. *veterem* vocat.

Proxima Sidonis Utica eſt effuſa maniplis
Priſca ſitu, veteriſque ante arces condita Byrſæ.

Fabulam eſt qui ex eo natam putat, quod veterrimis vice pecuniæ fuerint fruſta corii bubuli ſignati. Itaque ſecundum antiquos, ut vidimus *à corio Byrſæ* nomenclatio eſt. Interim tamen & hoc Græculorum inventum eſt, cui præbita eſt occaſio è voce Βύρσα illis corium ſignificante, nempe more ſuo omnium origines ex ſuâ linguâ petunt. Quod ſi accuratius inquiſiviſſent in res Punicas, vidiſſent verum arcis ejus nomen non Βύρσα eſſe, ut ipſi pronunciabant, ſed *Botzra*, vel *Boſra*. Hebr. בצרה h. e. ὀχύρωμα, πύργος, φρουρεῖον, quocirca Strabo lib. 17. ἀκρόπολιν interpretatur.

Byzacium, Africæ regio. Inde Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, feraciſſimus. Plinius lib. 17. cap. 5. eum ait eſſe *centena & quinquagenâ fruge fertilem.* Vide eundem lib. 18. cap. 10. Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syria ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item* (dicunt) *ex modio naſci centum.* Silius Ital. lib. 8.

——— *Seu ſint Byzacia cordi*
Rura magis, centum Cereri fruticantia culmis.

Ubi malè vulgò legitur *Buxentia.* Vide Plin. lib. 5. cap. 4. itemque Solinum cap. 27. Videtur itaque natum ex Phœnicio ביזא *biza* quæ vox pro *mammâ* vel *ubere* frequens eſt in Chaldæâ Paraphraſi, quâ figurâ Homerus Οὖθαρ ἀρούρης dixit, & ex illo Virgilius

——— *Fertilis ubere campus.*

Porro, ut gemina ſunt ubera, ita geminum fuiſſe notum eſt in Africâ Byzacium. Sed & in Byzacio opidum fuit *Mamma*, de quo Procopius Vandalicorum ſecundo. Alio nomine *Byzantium* apud nonnullos dicitur. Bochartus.

Byzantium, Thraciæ opidum à Pauſaniâ Spartanorum duce conditum. Juſtinius lib. 4. Secundum Euſtathium vero à *Byze*, Megarenſium claſſis præfecto; Liberæ olim conditionis, & *Ligos* ante dictum. Plin. 4. 1. Hodie à *Conſtantino* Magno Conſtantinopolis, antea *Nova Roma.* Mox tempore Severi & filii ſui Antonini *Antonia* vocata. Expugnata à Mahumete Turcâ, A. D. 1453. magnâ prorſus Chriſtianæ religionis jacturâ. Ejus meminit Ovid. Triſt. lib. 1.

Quaque tenent Ponti Byzantia litora fauces;
Hic locus eſt gemini janua vaſta maris.

Tacitus Annalium libro duodecimo: *Byzantium fertili ſolo, fœcundoque mari.* Idem ib. *Artiſſimo* inter Europam Aſiamq; divortio Byzantium in extremâ Europâ *poſuere Græci.* Pleraque v. hiſtoria Spartanis adſcribit conditam h. nobilem urbem & fatalem Imperiorum ſedem. Juſtinus & Iſidorus à Pauſania rege, Claudianus a Byzante quodam non obſcuro extructam vult: In Eutrop. 2.

——— *Hoc Byzas Conſtantinuſque videbunt?*

Alii non conditam à Pauſ. ſed ſaltem expugnatam tradiderunt; inter quos Æm. Probus. Ammiano autem eſt *Atticorum colonia* lib. 22. *Stamboli* hodiè Turcis dicitur. Vide Petrum Gyllium de Topographiâ Conſtantinopoleos. Hinc *Byzantiacus*, Statius 4. Sylv.

Aut Byzantiacos colunt lacertos.

Porro Urbis deſcriptionem habes apud Dionem in Severo, quam Zonaras in ſuam hiſtoriam de Conſtantino M. deſcripſit; quamque Tomo 3. initio dedit. Long. 56. 00. Lat. 43. 10. Eſt etiam Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Byzeres, Ponti populi inter Cappadoces & Colchos. Horum mem. Dionyſ. Perieg. verſ. 765.

Βύζηρές τε πρῶτα καὶ ἀγχέθι φῦλα Βεχείρων.

Val. Flaccus lib. 5.

Moſſynichi, vos & ſtabulis Macrones ab altis
Byzereſque vagi, Philyræque à nomine dicta
Litora. ———

Buzeri Plinio lib. 6. cap. 4. Vide Montanum ad prædictum Dionyſii locum. Inde *portus Byzericus* Stephano dicitur.

Byzia, urbs regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine hirundinibus inviſa. Plin. 4. 11. Long. 54. 50. Lat. 43. 55.

C.

C*abala*, locus in Siciliâ, ubi Dionyſius contra Carthaginenſes dimicans, victoriâ potitus eſt. Diod. lib. 15. Item urbs Ciliciæ. Appianus. Eſt etiam Thraciæ op. Cedrenus & Zonaras.

Cabalais, Solymorum regio alio nomine ſic dicta, Καβαλὶς Straboni, id eſt, *montana*: Arabicè id eſſet גבליה *gabalia.* Sed Græci g. & c. permutarunt, ut in *Camelo* & aliis. Hinc & Solymi *Cabalenſes.* Strab. Σολύμους δ' εἶναί φασι τοὺς Καβαλεῖς.

Caballinum, Æduorum in Gall. Lugd. op. Ptol. Cæſar *Cabilonum* vocat. *Caſtrum Caballionenſium* Lib. Provinciarum. *Chalons ſur Saone* Gallicè. Antoninus hic Legionem 14. collocavit.

Caballinus, fons limpidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte Muſis conſecratus; Græcis *Hippocrene*, id eſt, *fons equi* dictus; quem Pegaſus in eo loco ſaxum feriens, aperuit, unde & *Pegaſius* vocatur Straboni. Perſius in Prologo.

Nec labra fonte prolui Caballino.

Propertius lib. 3. cap. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,
Bellerophontæi quà fluit humor equi.

Stat. 2. Silvarum in Genethliaco Lucani.

Pendentis bibit ungulæ liquorem,

Cabanodurum, vel Gavanodurum. Vide *Salisburgum.*

Cabaſſus,

Cabaſſus, *Thebaſſe*, urbs Armen. Min. Cybiſtris urbi finitima in Cataoniâ reg. Eſt & vicus huj. nominis inter Tarſum & Mazacum. Steph.

Cabellio, ſeu *Caballio*, op. Gall. Narbon. ad Druentiam flu. prope Avenionem in Com. Vindaſcino, ſeu Venuxino, in ditione Pontificis.

Cabillonum, *Chalon ſur Saone*, urbs Gall. Celt ad Ararim flu. ſub archiep. Lugdunenſi, 11. leuc. à Matiſcone, tot. ab Auguſtoduno, & 8. à confin. Com. Burgundiæ.

Cabira, urbs Aſiæ Min. in confinio Lyciæ, med. firme inter Laodiceam & Termeſſum.

Cabliacum, *Chably*, op. Franciæ in Senonenſi agrò, juxta flu. Seninum, inter Antiſſiodorum & Tornodorum.

Cabulum, *Cabul*, op. Indiæ, prov. cogn. caput, in imper. M. Mogulis, verſus montes & confinia Zagataiæ regionis.

Cabyla Ptolemæi, quid ſit, hodiè non bene conſtat, forſan regiuncula in Thraciâ, & op. *Cavalla* antiquis fuit *Bucephala* in confin. Macedoniæ, & in lit. Archipelagi, ſeu Maris Ægæi.

Caccabe, olim Carthago ſic dicta. Stephanus in Καρχηδών. Ἐκαλεῖτο δὴ καὶ Κακκάβη, τούτῳ δὲ κατὰ τὴν οἰκείαν αὐτῶν λέξιν, ἵππου κεφαλὴ δηλοῦται. Hic autem Græci videntur peregrinæ linguæ vocem ad ſuam accommodaſſe, ſed ita ut facili negotio poſſit reſtitui, nempe ſi legatur *Carcabe.* כר *Car* enim ut Hebraicè *ducem*, ita Punicè *caput* videtur ſignificaſſe analogicâ ratione, & inde tranſiiſſe ad Græcos. Porro רכבה *recaba*, *equum* innuere poteſt, nam Ebræis רכב *racab* eſt *equitare*. Virg. Æn. 1.

Effodere loco ſignum, quod regia Juno
Monſtrarat, caput acris equi.

Juſtinus lib. 18. *In primis fundamentis caput bubulum inventum eſt, quod auſpicium quidem fructuoſæ terræ, ſed laborioſæ, perpetuoque ſervæ urbis fuit: propter quod in alium locum urbs tranſlata, ibi quoque caput equi repertum, bellicoſum, potentemque populum futurum ſignificans, urbi auſpicatam ſedem dedit.* Addit Euſt. in Dionyſium, unà cum equino capite repertam quoque palmam, quo omine firmati Punici ibi civitatem conſtruxerunt. Cui conſentit nota Urſini aſſerentis, extare apud ſe numiſma argenteum Punicis literis notatum, in cujus alterâ parte equi caput, & palma percuſſa eſſet.

Cacus, *Moncaio*, mons Hiſpan. in Aragonia, prope confin. Caſtellæ, inter Turaſſionem, Borjam & Agredam. Dicitur etiam *Mons Caunus.*

Cacuthis, Indiæ amnis in Gangem fluens. Arrian.

Cacyparis, Sicil. flu. Thucyd. l. 7. Ita dict. ut putat Bochartus, à ſinu magno, in quem ſe infundit, prope Ptolemæi Μακρὰν ἄκραν h. e. *Longum promuntorium:* Punicè n. *Cacyparis* videtur eſſe חוח כביר *chec cabir i. ſinus magnus.*

Cacyron, *Caſſaro*, op. Sicil. verſus auſt. in valle Neetina Principatus tit. clarum, 8. mill. ab ora maris Ionii, & tot. à Syracuſis. Long. 36. 6. Lat. 36. 15.

Cadavus, *Cavado*, amnis Luſitaniæ; oritur verſus confin. Gallæciæ, alluitque Bracaram urb. ac dein in Oceanum ſe exonerat. Cluſio v. & Sanſoni *Cadavus* eſt *Celandus.*

Cadillacum, *Cadillac*, op. Gall. in Aquitan. cap. Comitatus Benalgii, ad Garumnam, 4. leuc. ſupra Burdigalam & tot. à Vaſato.

Cadiſcus, mons & promunt. Cretæ apud Phalaſarnam op. à Malea promunt. Peloponneſi 70. m. p. *Capo Buſci* ex tab. recent.

Cadmus, mons Lydiæ, apud Laodiceam urb. ex quo Lycus flu. manat.

Cadomum, *Caen*, urbs & Acad. Gall. Celt. præclara in Normannia, ad Olinam flu. 26. leuc. à Rothomag. & 6. à Bajocis in ort. Long. 22. 20. Lat. 49. 04.

Cadurci, pop. Aquitan. quorum tractus *Le Quercy* dicitur, inter provincias Retrocoricenſem, Ruthenenſem, Alverniam & Occitaniam. Ibi urbs primaria Cadurcum *Cahors*, ad Lotium flu. 12. leuc. ab Aginno, & 9. à Montalbano in Bor. Long. 22. 31. Lat. 44. 30.

Caduſii, pop. circa Caſpium mare. Steph. De his quæri poſſit non immerito, an Iſraelitarum ſint reliquiæ. Quæ Fulleri eſt ſententia, qui Caduſios dici vult quaſi קדושים *Kedoſim Sanctos*, ratione vocationis. Sed fallaci etymo non eſt nitendum. Caduſios & Tapyros non eſſe advenas patet ex vetuſtiſſimo ſcriptore Cteſiâ, qui utroſque Nino ſubjicit: Ἐκυρίευσε (inquit) τῶν τε Καδουσίων χώρας, καὶ Ταπύρων. Narrat idem Caduſiorum bellum ingens cum Artæo, vel Arſæo rege Medorum, quem cum octingentis hominum millibus irruentem vicit Parſodes. Inde inter Medos & Caduſios odia, & bella perpetua uſque ad Cyrum. Quo imperante, cum Perſarum jugum volentes ſubiiſſent, & denuo rebellaſſent ſub Artaxerxe Longimano, is expeditionem in illos ſuſcipiens, trecentorum millium peditum & decem mille equitum exercitu inſtructus; re tamen infecta rediiſſet, niſi duos Caduſiorum reges dolo circumveniſſet Tiribaſus. Vide Plut. in Artax.

Cadytis, urbs Syriæ maxima. Herod. in Thaliâ, cap. 5. Ἀπὸ Φοινίκης μέχρι οὔρων Καδύτιος πόλιος, ἥ ἐστι Συρίων τῶν Παλαιστινῶν καλεομένων. Hieroſolymam ſub hoc nomine ab eo indigitari hæc ſuadent, 1. Vocabatur ea vulgo קדושה *ſancta* jam vero cum Syrorum dialecto uſitatiſſimum foret ש in ת commutare, quam facile erat apud eos, atque apud exteras gentes eos imitantes *Cadyſtia* in *Cadyta* & *Cadytis* tranſire. 2. Comparat ille Cadytin magnæ urbi Sardis. Nam ἀπὸ δὲ Καδύτιος (pergit ille) ἐούσης πόλιος (ὡς ἐμοὶ δοκέει) Σαρδίων οὐ πολλῷ ἐλάττονος. Jam v. nulla omnino urbs intra Palæſtinam digna erat, quæ cum Sardibus conferretur. 3. Hæc ille etiam de Necho rege Ægypti in Euterpe, cap. 151. 15. καὶ Σύροισι πεζῇ ὁ Νεκὼς συμβαλὼν ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε. Μετὰ δὲ τὴν μάχην Κάδυτιν πόλιν τῆς Συρίας ἐοῦσαν μεγάλην εἷλε. Quæ ſi conferantur cum hiſtoriâ Sacra de Pharaone Necho Joſiam prælio debellante in valle Megiddo, & de Throno Judaico diſponente, 2. Reg. 23. 33. rem ſtatuant extra omnem controverſiam. *Lightfoot.*

Cæa, inſ. maris Ægæi. *Zea*, vel *Zia*, inter Cycladas, Græcis Hydruſſa. *Ceos* Ciceroni. *Cia* Ptol. à Ceo Titanis filio dict. Ovid. Ep.

Cingitur Ægæo nomine Cæa mari.

Virg. 1. Georg.——— *Cui pinguia Cceæ*
Tercentum nivei tondent dumeta juvenci.

Recte *dumeta* dixit, quia Cæa inſula feraciſſima eſt. Athen. lib. 3. Ἐν τῷ δὲ δευτέρῳ περὶ φυτῶν ὁ Θεόφραστος καὶ τὸ ἐρινεὸν εἶναί φησι δίφορον, οἱ δὲ καὶ τρίφορον, ὥσπερ ἐν Κέῳ.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rhegimum agrum à Locrenſi dividit, Plin. 3. 10. *Satriano*, teſte Barrio. Steph. *Cæcinon* ait eſſe χωρίον Ἰταλικόν. Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 15.

Cæcubum, op. Campaniæ in Italiâ, quod licet paludibus adjaceat, vineta tamen feraciſſima præcipuis enutrit arboribus. Strabo lib. 5. Τὸ δὲ Καίκουβον, ἑλῶδες ὂν εὐοινοτάτην ἄμπελον τρέφει. Plin. 13. 6. *Antea Cæcubo vino erat generoſitas celeberrima, in paluſtribus populetis, ſinu Amyclano.* Mart. 13. 115.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis,
Vitis & in mediâ nata palude viret.

Idem 2. 40.

Cæcuba ſiccentur, quæque annus coxit Opimi:
Condantur parco fuſca Falerna vitro.

Et 12. 17. *Ebria Setino fit ſæpè, & ſæpè Falerno,*
Non niſi poſt niveam Cæcuba potat aquam.

Horat. Carm. 1. Od. 10. Ad Mecænat.

Cæcubum, & prælo domitam Caleno
Tu bibes uvam. Idem Car. 2. 14.
Abſumet hæres Cæcuba dignior
Servate centum clavibus. Idem Car. 1. 27.
Antehac nefas depromere Cæcubum
Cellis avitis.———

Et. 3. 28.——— *Prome reconditum*
Lyde ſtrenua Cæcubum. Et Epod. Od. 9.
Quando repoſtum Cæcubum ad feſtas dapes
Tecum Mecænas bibam? Et paulo poſt
Vel quod fluentem nauſeam coerceat
Metire nobis Cæcubum.

Et Serm. 2. Sat. 8. *Procedit fuſcus Hydaſpes*
Cæcuba vina ferens.

Cæterum laudatur idem Cæcubum vinum Dioſcoridi quoque & Columellæ, quorum hic de R. R. 3. 8. *Neque dudum eſt, Maſſici, Surrentinique, & Albani, atque Cæcubi agri vites omnium quas terra ſuſtinet, in nobilitate vini principes eſſe.* Ille lib. 5. cap. 10. Ὁ δὲ Καίκουβος οἶνος, γλυκὺς ὢν ἁδρομερέστερός ἐστι τοῦ Ἀλβανοῦ. Ubi vulgo Κέκουβος vitioſè legitur.

Cælianum, Ciliano, op. Lucaniæ, inter Venuſiam 95. & Heracleam urb. ad ſin. Tarentinum exciſam, 24. m. p.

Cælina, & *Celina*, op. & flu. Carnorum in Venetia: op. exciſum jacet, apud Anianum op. ex illius ruinis ædificatum, ab Utino 20. m. p. in Afr. flu. autem ſeu potius torrens *Le Celine* adhuc dicitur.

Cæliomons, op. Suæviæ, ad Ilarum flu. 3. leuc. infra Memmingam, 5. ab Ulma in auſt. & 3. ab Auguſta in occaſum. Long. 32. 10. Lat. 47. 50.

Cælium, *Ceglie*, op. regni Neapolitani in prov. Hydruntina, ad radices Apennini, 10. milliaribus à mari Adriatico.

Cælium, *Zeira*, vicus Luſitaniæ 2. leuc. à Thomario in occ. in Extremadura Provincia. Multi autem ſcribunt *Selium* & *Sellium*, putantque eſſe Leiriam urb. epiſc. ſub arch. Ulyſſipponenſi.

Cælius mons, unus ex 7. collibus urb. Romæ, unde porta *Cælimonta*. Hodie *M. di S. Giovanni*, quia in eo extructa eſt Baſilica S. Joannis Lateranenſis, quæ totius urbis prima eſt & præcipua.

Cæne, parva inſ. in mari Siculo, cui vicina eſt Gaulos & Melite. Plin. 3. 8. Item ſinûs Laconici op. non procul à Tænaro promont. hodie *Camares*, teſte Nigro. Hinc *Cænites portus* apud Plin. & Jupiter *Cæneus*. Ovid. Met. lib. 9.

Victor ab Oechaliâ Cæneo ſacra parabat
Vota Jovi. ———

Cænina, Latii op. Stephanus: Καινίνη πόλις Σαβίνων, ἣ ὑπὸ Ῥωμύλου ἁλοῦσα, τὸ ἐθνικὸν Καινῖται. Plutarcho in Marcello ſunt Καινινῆται, & in Romulo Κενινῆται, itemque Livio *Ceninenſes*. Verum non ab opidi vocabulo, ſed ab auctoris ſui nomine ſic dictos fuiſſe incolas ejus haud obſcurè ex Feſto colligas. *Cenina*, inquit, *urbs quæ fuit vicina Romæ, à Cenite conditore ſic dicta.* Ovid. Faſt. 2.

Te Tatius, parvæque Cures, Cæninaque ſenſit.

Prop. 4. 11.

Acron Herculeus Cæninâ ductor ab arce
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 665.

Cænis, *Coda di Volpe* Fazello, *Capo di Peſſolo* Barrio promont. Brutiorum in ora Calabr. ulter. contra Pelorum promont. Siciliæ, apud Scyllæum op. ubi Scylla ſcopulus, à Meſſana 250. ſtad. in ort. teſte Strabone diſtans.

Cænis, op. regni Neapolit. in Calab. ultér. 4. mill. ab ora litorali freti Siculi, & 8. à Rhegio in Bor. juxta amnem Cænidem.

Cænophrurium, pag. Thraciæ ad Propontidem 20. mill. à Selymbria, teſte Sanſone, & nunc *Drepali* dicitur.

Cære, urbs inſignis in Hetruriâ, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc olim *Agyllam* nominatam & à Pelaſgis è Theſſaliâ profectis conditam ferunt. Deinde vero Lydis, quos poſtea Tyrrhenos nominarunt, adverſus Agyllinos bellum gerentibus, cum quidam murum ſubiens, urbis ejus nomen percontatus fuiſſet, eique à Theſſalo quodam de muro χαῖρε reſponſum eſſet, eo veluti omine à Tuſcis accepto, captam poſtea urbem, mutato priori nomine *Cære* vocavere. Verum tam ſplendidæ, tamque glorioſæ civitatis Strabo lib. 5. aſſerit vix ulla ſuâ ætate extitiſſe veſtigia, & ſolo balneorum vicinorum nomine, quæ *Cæretana* dicebantur, fuiſſe celebratam. Ab hoc opido *Cærites tabulæ* appellatæ ſunt, in quas Cenſores referri jubebant, quos notæ causâ ſuffragiis privabant. Nam urbe à Gallis captâ, cum Cæretani eos, qui unà cum ſacris, æternoque Veſtæ igne ad ſe profugerant, comites hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde, reſtitutâ in meliorem ſtatum urbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam civitate quidem illos donarunt, ſuffragii autem jus iis non conceſſerunt. Πολιτείαν γὰρ δόντες οὐκ ἀνέγραψαν εἰς τοὺς πολίτας. Ita Strabo ubi ſupra. A. Gellius vero paulo aliter. *Primos autem municipes*, inquit, *ſine ſuffragii jure, Cærites eſſe factos accepimus; conceſſumque illis, ut civitatis Romanæ honorem quidem caperent: ſed negotiis tamen, atque oneribus vacarent, pro ſacris bello Gallico receptis, cuſtoditiſque.* Hinc factum eſt, ut cum aliquem ignominia & contumeliâ dignum volumus ſignificare, *Cærite cerâ* eum dignum eſſe dicamus. Horatius.

Quid deceat, quid non obliti, Cærite cerâ
Digni. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 493. Long. 35. 50. Lat. 41. 40.

Cæreti, Germ. pop. apud Cæſarem, nunc *Ripenſes* appellantur Leodio, ubi arx *Cerey* nuncupata ad Moſam. *Namur* eſt Vigenerio.

Cæretum, Umbriæ op. inter Spoletum & Nurſiam, à quo *Cæretani* appellati, totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quam cauſam fere perpetuò peregrinantur, familiâ, atque uxoribus domi relictis.

Cæron. Video eſſe viros dictos (inquit Bochartus) qui ab his diſſentire Joſephum putant, cum arcæ reliquias oſtendi dicit in regione Καιρῶν *Cæron*, quam Adiabenes rex Monobazus dedit Izati filio; χώραν δίδωσι Καιρῶν λεγομένην. Φέρειν δὲ ἡ γῆ πλεῖστον τὸ ἄμωμον ἀγαθή. Ἔστι δὲ αὐτῇ καὶ τὰ λείψανα τῆς λάρνακος, ἣν Νῶχον ἐκ τῆς ἐπομβρείας διασεσῶσθαι λόγος ἔχει, καὶ μέχρι νῦν ταῦτα τοῖς ἰδεῖν βουλομένοις ἐπιδείκνυται. Sed mirum ni Joſephi Καιρῶν corruptum ſit ex Chaldæo קרדון *Cardun*, quo utitur Jonathan, unde Dionis Κάρδυνον ὄρος. Idem certe ſolum deſcribi docet Adiabenes vicina, & amomi feracitas, cujus proventu Corduene potiſſimum inſignis eſt. Strabo lib. 16. Ἔστι γὰρ εὔβοτος ἡ χώρα, καὶ εὐερνής, ὥστε καὶ ὀφθαλμῷ τρέφειν καὶ ἄρωμα τὸ ἄμωμον. Philargyrius in Virgilii Georg. 4. *Apud Corduenos amomum, & alii leves odores gignuntur.* Inde eſt quod Amomum modo Armenium dicitur, ut in Dioſcoride, Plinio, Avicenna, &c. modo Aſſyrium, ut in Virgilio Eclog. 4.

———*Aſſyrium vulgo naſcetur amomum.*

Et in Statio in Epiced. Pileti Urſi.

———*Aſſyrio manantes gramine ſuccos.*

Itemque in Silio lib. 2.

Nec crinem Aſſyrio perfundere pugnet amomo.

Cærperis, Angliæ op. in Com. Southamptonienſi, quod *Portcheſter* vocant.

Cæſar Auguſta, Hiſp. Tarr. civitas, *Auguſta Cæſarea* Ptolemæo ac Straboni, ab Auguſto ad Iberi amnis ripam eo loco fundata, quo *Subduba* op. antea ſitum erat. Hæc Prudentii Poetæ patria fuit, hodie autem *Saragoza* dicitur. Long. 20. 20. Lat. 42. 30.

Cæſarea, inſ. maris Britannici. Anton. quæ *Jerſey* dicitur Camdeno.

Cæſarea, cognomento Magna, quæ & *Mazaca* prius, *Tiſaria* & *Caiſar*, urbs archiep. Cappadociæ ad Melam flu. & montis Argæi radices, cui D. Baſilius Magnus præfuit epiſcopus. Long. 64. 40. Lat. 41. 40. *Cæſarea* item Ptolemæo penes Anazarbum; aliis Anazarbus, urbs Ciliciæ eſt. Item urbs Bithyniæ. Ptol.

Cæſarea, pagus Germ. apud Ingolſtadium in Bavariâ, vulgò *Reshing*.

Cæſarea, Mauritaniæ urbs. Plin. *Cabo Figalo* Pineto.

Cæſarea, inter Ravennam & Claſſem opidum, aut potiùs ſuburbium, ut eſt apud Jornandem. Blondus & Rubeus tradunt monaſterium *S. Maria in portico* hodie ibi extare; idem ſcribit Leander.

Cæſarea, Pannoniæ ſup. op. *Thata*, teſte Lazio, in Hungariâ.

Cæſarea Philippi, prius *Paneas*, urbs Palæſtinæ apud ort. Jordanis flu. in finibus Cœleſyriæ. *Belina* G. Tyrio, Poſtello & Brocardo, *Balbec* Bellonio. Long. 67. 40. Lat. 33. 00.

Cæſarea, Palæſtinæ, quæ & *Turris Stratonis*, & *Apollonia*, urbs archiep. ac poſt Hieroſolyma primaria, inter Ptolemaidem ad Bor. 40. & Joppen in Auſtr. 30. m. p. ab Hieroſolymis 50. in occ. & Circium, prorſus jacens in litore maris. Ab Herode in honorem Cæſaris ædificata, in qua idem in ejuſdem honorem magnificam domum è marmore conſtruxit, ubi nepos ejus ab angelo percuſſus, eo quòd non dediſſet honorem Deo, conſumptus à vermibus expiravit. In hâc Cornelius Centurio à Petro baptizatus eſt. Long. 66. 15. Lat. 32. 20.

Cæſarodunum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim, vulgo *Tours*. Vide *Turo*.

Cæſaromagus, urbs Gall. Belg. in Picardia. Vulgo *Beauvais*. Item op. Angliæ in Eſſexiâ, *Chelmesford* Talboto. Camdenus vero ſolum juxta *Brentwood* op. ejuſdem regionis eſſe autumat.

Cæſaropolis, fuit urbs Macedoniæ epiſc. ſub arch. Philippenſi.

Cæſaropolis, *Keiſers Lautern*, urbs Germ. in Palatinatu Rheni, 6. leuc. à Spira in occ. & paulo minus à Wormatia 2. autem ab op. *Landſtul* dicto.

Cæſarotium, *Giſors*, op. Gall. Belg. apud fines Bellovacorum; dicitur etiam *Cæſortium*. Diſtat à Lutetia 14. leuc. & tot. à Rothomago. Long. 22. 40. Lat. 48. 50.

Cæſarverus, *Caradec* antiquitus dictum, Angliæ urbs, quod vulgò *Sarisbury* dicunt. Lhuidus. Apud priſcos authores Latinos non videtur extare vocabulum.

Cæſena, Gall. Tog. op. Ptol. *Ceſena* Plinio, nunc *Ceſnabrigo* vocari ſcribit Fabricius; hinc *Cæſenates* populi & *Cæſenatia vina*. Plin. A *cædendo* dicta, uti volunt Grammatici, quòd exiguo amne cæſa, i. e. diviſa ſit, vel quod ager ejus duobus fluminibus Sapi & Rubicone ſit diviſus. Strabo lib. 5. Καισῆνα πρὸς τῷ Ἰσάπει ποταμῷ καὶ τῷ Ῥουβίκωνι, ἤδη συνάπτει τῷ Ἀριμίνῳ. A Procopio Φρούριον tantum h. e. *caſtellum* dicitur, Agathias autem πόλιν, *urbem* vocat. Imo 170 annis ferme ante Procopium Antoninus bis in 2. diverſis Itinerariis *Civitatem* appellat, quod ille non niſi præcipuis urbibus tribuit. Long. 35. 05. Lat. 43. 44.

Caicus, Myſiæ fluvius, cujus meminit Virgilius Georgicorum lib. 4.

Saxoſumque ſonans Hypanis, Myſuſque Caicus.

Lucanus lib. 3.

Myſiaque & gelido tellus perfuſa Caico
Idalis.

Plin. 3. 5. *Ex Myſia veniens Caicus amnis.*

Ovidius libro 3. de Art. Am.

Quæque bibunt undas, Myſe Caice, tuas.

Sed quæ pars Myſiæ? Plinius adducto loco Teuthraniam nominat. Inde Ovid. Met. 2.

———*Teuthrantæuſque Caicus.*

Eſt autem fortaſſis alia ratio, cur *Caicus* attributo iſto ornetur; eam capias ex Strabone lib. 13. Ῥεῖ δ' ἐκ τῆς Τήμνου ποταμὸς Μύσιος ἐμβάλλων εἰς τὸν Κάικον ὑπὸ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ (Ovid. Met. 15.

Et Myſum capitiſque ſui ripæque prioris
Pænituiſſe ferunt, aliâ nunc ire Caicum)

Ergo ab hâc amnium commiſtione ratio epitheti. Certè Æſchylus *in Myrmidonibus*, utraſque aquas conjunxit, citante ibidem Strabone.

Ἰὼ Καΐκε, Μύσιαί τ' ἐπιρροαί:
Io Caice Myſiæque lymphæ.

De la Cerda.

Cajeta, promontorium, & opidum, & portus Campaniæ in Italiâ. Nomen unde habuerit Poeta Æn. 6. indicat his verſibus.

Tu quoque litoribus noſtris Æneia nutrix
Æternam moriens famam Cajeta dediſti.

Silius Italicus lib. 8.

Fundique & regnata Lamo Cajeta, domuſque
Antiphatæ.

Statius Silv. 1. 3.

Cedant Telegoni: cedant Laurentia Turni
Jugera, Lucrinæque domus, lituſque cruenti
Antiphatæ, cedant vitreæ juga perfida Circes
Dulichiis ululata lupis, arceſque ſuperbi
Anxuris, & ſedes Phrygio quas mitis alumno
Debet anus.———

Martialis. lib. 5. ep. 1.

Seu placet Æneæ nutrix, ſeu filia Solis,
Sive ſalutiferis candidus Anxur aquis.

Idem lib. 10. ep. 30.

Non blanda Circe, Dardaniſve Cajeta
Deſiderantur.———

Aliam etymologiam affert Servius. *Caieta*, inquit, *dicta* ἀπὸ τοῦ καίειν, *quòd claſſes Trojanæ ibi incenderentur.* Diod. lib. 4. ab Æetâ Colchorum regis nomine dictam tradit. Strabo autem lib. 5. à ſinûs cavitate ſic appellatam exiſtimat Laconum idiomate. Τὰ γὰρ κοῖλα πάντα Καιάτα οἱ Λάκωνες προσαγορεύουσι. Long. 37. 20. Lat. 41. 00.

Cairus, vel *Alcairus* & *Babylon*, Ægypti maxima civitas, opportuno loco ſita, ubi nimirum Nilus primum ſecatur ac τοῦ Δ formam facit. Lutetiam Pariſiorum, ut quidam ajunt, quinquies ſuperat. Suburbia multa continet, quorum quædam 3. alia 12. millia domorum habent, urbem autem ipſam 30. millia ædium habere tradunt. Hanc Selymus Turca expugnavit An. D. 1517, ac Tomumbeium tunc temporis Ægyptium Sultanum in palude latitantem captum, ac per totam urb. vectum ad portam laqueo ſtrangulari juſſit. Cairum deſcripſerunt J. Leo Africanus, P. Bellonius, aliique. Vide *Memphis.*

Calabria, vulgo *Terre de labeur*, olim Magna Græcia, Pythagorâ Philoſophorum primo inſignis inſula, quam veteres *Meſapiam* à duce Meſapo, *Peucetiam* à Peucetio Oenotri fratre dixere. Ea ἀπὸ τοῦ καλὸς, & βρίθω, quoniam ſit regio oneroſa, & plena omni genere bonorum, dicitur. Aliam vero Etymologiam exhibet nobis vir Maximus, lib. 1. de Phœn. Col. his verbis. Hebræis Doctoribus, inquit, pix alio nomine קָלָב *calab*, aut קָלבָא *Calba* dicitur. An hinc vicinæ Brutiis nomen Calabriæ? quæ & ipſa picea eſt, aliiſque arboribus piciferis abunde ferax. Huc facit quod *Calabria* Græce Πευκετία *Peucetia* dicitur ἀπὸ τῶν πευκῶν *à piceis arboribus.* Apibus etiam & ovibus abundavit olim hæc regio. De utriſque Horat. in odis:

Quanquam nec Calabræ mella ferant apes.

Et *Pecuſve Calabris ante ſidus fervidum*
Lucana mutet paſcua.

Et alibi: *Non æſtuoſæ grata Calabriæ*
Armenta.———

Ubi *æſtuoſæ* ob canem Cœleſtem. Val. Flaccus lib. 1.

———*Sic cum ſtabulis, & meſſibus ingens*
Ira Deum, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit, &c.

Armenta quod attinet, Idem Val. lib. 3.

Continuo, volucri ceu pectora tactus aſilo
Emicuit Calabris taurus per confraga ſeptis
Obvia quæque ruens,

Idem ibidem———*Calabris redit armentarius arvis,*

Hinc *Calabræ oves* pro eximiis accipiuntur. Colum. 7. 2. Et Perſius Sat. 2.

Hæc Calabrum coxit vitiato murice vellus.

Ubi vulgo exponunt *Lanas Tarentinas*. Tarentum autem civitas Calabriæ eſt, ubi lana optima, teſte Plin. 8. 48. Unde Horat.

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Oleis etiam nobilem fuiſſe regionem hanc innuit Columella. Sic enim ille, *Veruntamen habetur præcipua in hos uſus olea Calabrica, quam quidam propter ſimilitudinem oleaſtellum vocant.* Hujus regionis incolæ *Calabri* dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant, ſibi alioqui nulli uſui futuros, factum eſt, ut *Dona Calabri hoſpitis* in proverb. ceſſerint, pro nullius pretii muneribus, quæ donanti oneri magis ſunt, quam uſui. Horat. Ep. 1. 7.

Non quo more pyris veſci Calaber jubet hoſpes,
Tu me feciſti locupletem.

Cherſydris ſerpentibus olim hæc regio abundabat, teſte Solino cap. 8. *Calabria Cherſydris frequentiſſima*, quorum meminit Virg. Georg. 3.

Eſt etiam ille malus Calabris in ſaltibus anguis.

Calacta, Siciliæ lateris Septentrionalis urbs maritima. Ptol. *Acque dolci* Leandro. *Calora* Nigro. *S. Marco* Fazello. Sita eſt ad flu. Fitaliam 3. mill. ab ora maris Tyrrheni. Athenæo lib. 6. memoratur Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς. Ciceroni Verrinâ 4. memoratur Eupolemus *Calactinus*, ubi perperam vulgo *Calatinus*. Antiquiſſima ejus mentio eſt apud Herod. lib. 6. Vide Diodorum lib. 12. Long. 38. 30. Lat. 37. 45.

Caladunum, op. Callaicorum Braccariorum, teſte Sanſone ubi nunc Mirandela, caſtrum Portugalliæ ad Tuelum amnem in prov. Tranſmontana, inter Lamegam & Bragantiam.

Calægia Ptolemæi quid ſit, non bene conſtat. Sanſoni op. erat Senonum in Germ. ad flu. Salam, ubi nunc forſan *Jena* urbs. Aliis eſt *Kalbe*, caſtr. ad confluentes Salæ in Albin, paulo ſupra Darbicum, inter Serveſtam & Bernaburgum. Long. 34. 60. Lat. 52. 00.

Calaguris Plin. *Calagurris* Livio, *Calagorina* Ptolemæo, vulgo *Calaborra*, urbs Hiſp. Tar. ad Iberum flu. in fin. Vaſconum, 13. leuc. à Calciata in ort. prope limites Navarræ. Long. 18. 50. Lat. 43. 26.

Calama, urbs Africæ mediterr. inter Hipponem & Cirtam, cujus ſæpe mem. D. Auguſtinus. Hodie *Calamata*.

Calamina, *Malipur*, & Luſitanis *Citta di S. Thoma*, urbs Indiæ citer. verſus oram litoralem ſinus Gangetici, in reg. Coromandelis, quæ pars eſt regni Narſingæ. Hic D. Thomæ Apoſtoli ſuperioribus ſeculis inventum ſcribit Maphæus.

Calaris, *Carallis* Ptol. urbs Archiep. Sardiniæ primaria & regia, ſedes Proregis, *Cagliari*. Vide *Caralis*.

Calaroga, op. Diœceſis Oxomenſ. in Hiſp. in Caſtella vet. patria S. Dominici Inſtitutoris ordinis Prædicatorum.

Calarona, ſeu potius *Glarona* vulgo *Glaris*, op. Helvetiorum ad flu. *Sarneff*, quod fœdus iniit cum aliis pagis an. 1351.

Calaſarna, op. Lucanorum, aliis eſt *Campana*, opidulum Calabriæ citer. juxta amnem Lacanetum 4. mill. ab Umbratico.

Calaſiris, pars Ægypti, incolæ *Calaſirii*. Steph.

Calata, vulgò *Galati* op. Sicil. med. inter Pactas ad occ. & Troynum ad ort. 25. m. p. Pop. *Calatini*.

Calata altera, urbs Sicil mediterr. Ennæ urbi finitima. *Calatagerone* Cluſio, i. e. *Calata Hieronis*.

Calathe, vulgò *Galata*, inſ. maris Africi Numidico ſinui adjacens. Aliis eſſe videtur *la Goletta* inſ. cum arce in ora ſinus Tunetani, ab Hiſpanis diu poſſeſſa & ſuperioribus annis ob nimiam diſtantiam amiſſa.

Calathuſa, inſ. inter Cherſoneſum, & Samothracem deſerta Plin. 4. 11. Item inſ. in Ponto Steph. Et Arabiæ Deſertæ op. Ptol.

Calatia, urbs Campaniæ, *Gaiatzo* Leandro. Silius l. 8.

———*Nec parvis aberat Callatia maris.*

Opidani *Calatini* Liv. 22. & 26. Coloniam huc deduxiſſe C. Julium Cæſarem author eſt Appian. Alex. Unde Cic. ad Att. 16. 6. *Octavianus veteranos qui Caſilini, & Calatiæ ſunt, perduxit ad ſuam ſententiam.* Ipſe Appianus Civil. 3. Ὁ δὲ Καῖσαρ Ὀκταούϊος ἐς Καμπανίαν ᾔει. πείσων τὰς πόλεις στρατεύεσθαι τοὺς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ᾠκισμένους, καὶ ἔπεισε Καλατίαν προσλαβὼν, ἐπὶ δ' ἐκείνῃ Κασιλῖνον. Long. 38. 10. Lat. 41. 03.

Calatum Albionis inſ. op. *Tadcaſter* & *Helcaſter* Lhuydo. Aliis *Overburrow* in agro Lancaſtrenſi. Camdeno videtur *Wheallep Caſtle* in reg. Weſtmariæ.

Calauria, *Sidra*, teſte Sophiano. inſ. ſinûs Argolici contra Troezenem, ubi Demoſthenes Antipatri perſecutionem fugiens accepto veneno obiit. Ibi Diana colebatur. Ovid. Met. 7.

Inde Calaureæ Latoidos aſpicit arva.

De quâ Proverbio datur locus, *Pro Delo Calauria*: In mutui beneficii memoriam. Fertur enim Neptunus cum Latonâ permutationem feciſſe, & datâ Delo Calauriam habitaſſe. Ejus meminit Dionyſius verſ. 499.

Αἰγυλά

Αἰγυλά τ' ἠδὲ Κύθηρα, Καλαύρειά τ' τρηχεῖα.

Vide Schol. ad locum. Item inſula parva juxta Cretam, à *Calauro* Neptuni filio dicta. Vocabatur etiam *Irene*. Steph.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. 1. 16. Ubi libri veteres vocant *Galbiam*, non *Calbin*. Græcis eſt Κάλβις, & Κάλβιος, ac forſan etiam Καλβίας. Stephanus & Καλαυνὸν fuiſſe dictum prodit. Κάλβιος, inquit, *κρήνη Λυκίας, ἣν καὶ Καλαυνὸν φασι*. Nihil in his verbis eſt mutandum. Nam Καλαυνὼ mater Tragaſiæ fuit, ex quâ natus Caunus & Byblis. Colligere id eſt ex verſibus iſtis, qui apud Parthenium extant, quos emendatos adſcribit Iſ. Voſſ. Notis ad Melam loco dicto.

Αὐτὰρ ὅγε προτέρωσε κιὼν Οἰκούσιον ἄστυ
Κτίσσατο. Τραγασίη δὲ Καλαυνοῦς εἴχετο παιδὶ
Ἡ οἱ Καῦνον ἔτικτεν ἀεὶ φιλέοντα θέμιστας.
Τείνατο δὲ ῥαδαλῇ σ' ἐναλίγκιον ἀρκοῦθοισι
Βυβλίδα, τ' ἤτοι ἀέκων ἠράσατο Καῦνος,
Βῆ δ' ἐπ' ἔραν Δίας φεύγων ὀφιώδεα Κύπρον
Καὶ Κεράγγος ὑλιγῶες, καὶ Κάεια ἱερὰ λοετρά.
Ἔνθ' ἤτοι πτολίεθρον ἐδείματο πρῶτος Ἰώνων.

Deæ hujus, quæ ad Miletum ſita eſt, meminit Steph. Ut autem ad Galbin flu. revertamur, is & aliud habet cognomen, Indum quippe vocat Plinius, additque eum ortum in Cyburatis, 60 alios recipere fluvios, & plus quam 100 torrentes. Nomen huic amni dedit Indus quidam ab Elephanto excuſſus, ut ex Livio conſtat. Verum & alio olim nomine notum fuiſſe fluvium hunc exiſtimo, *Mauſoli* nempe. Hoc non aliunde conjicio, quam ex nugatore illo, qui ſub nomine Plutarchi libellum de fluminibus compoſuit; qui Indum flu. illum nempe qui eſt in Indiâ, prius Mauſolum dictum fuiſſe tradit. Legerat proculdubio iſtud de hoc Cariæ Indo. Nulli autem mirum videri debet Mauſolum flumen eſſe in Cariâ, cùm etiam univerſi olim Cares Mauſoli dicti fuerint.

Calcaria, locus inter Maſſiliam, & Foſſam Marianam. Item Angliæ op. Anton. *Kalcaceſter* Bedæ, teſte Ortelio, *Aberford* Camdeno: eſt autem in agro Eboracenſi vel *Tadcaſter* op. ejuſ. reg. ad *Wherfum* flu.

Cale, les, vel *Cales, ium*, ſive *Calenum*, op. Campaniæ, non procul à *Caſitino*, in cujus agro vinum generoſum naſcebatur. Hor. 4. Carm.

———*Preſſum Calibus ducere Liberum.*

Et alibi: *Cæcubum & prelo domitam Caleno:*
Tu bibes uvam.

Juv. Sat. 1. *Occurrit matrona potens quæ molle Calenum*
Porrectura viro miſcet ſitiente rubetam.

Ubi ridiculè quidam *Culænum*. qu. καλὸς οἶνος cum ſit à *Cale* Camp. op. Virg. Æn. 7.

———*Vertunt felicia Baccho*
Maſſica qui raſtris, & quos de collibus altis
Aurunci miſere patres, Sidicinaque juxta
Æquora, quique Cales linquunt.

Sil. lib. 8. *Nec cedit ſtudio vicinus ſanguine miles,*
Quem genuere Cales; non parvæ conditor urbis
Ut fama eſt Calais, Boreæ quem rapta per auras
Orithyia vago Geticis nutrivit in antris.

Idem neſcio cur l. 12. eam ſingulari numero adpellavit.
Threiciamque Calen, veſtras à nomine nati
Orithyia domes.

Fuiſſe haud poſtremæ notæ urbem, auctor eſt Strabo lib. 5. Καὶ ἡ ἐφεξῆς ἡ τ' Καληνῶν πόλις καὶ αὕτη ἀξιόλογος, συνάπτουσα τῷ Κασιλίνῳ. Long. 38. 5. Lat. 41. 10.

Calecutium, Calecut, urbs Indiæ Orient. cis Gangem emporium celebre, caput regni perampli in orâ Malabaricâ, cum portu ſatis capaci. Diſtat à Cochino 20. leuc. Hiſp. & vix 10. à Canonorâ.

Caledonia, Britanniæ inſ. pars, quam hodiè Scotiam vocant, vaſtiſſimam olim habens ſilvam, quæ & ipſa *Caledonia* dicebatur; maximos urſos alens. Mart.

Nuda Caledonia ſic pectora præbuit urſo.

Silius 3 *Inque Caledonios primus trahet agmina lucos.*

Hodiè *Caldar, Calender* Hect. Boetio. Hinc pop. *Caledonii* paſſim poetis vocantur, quorum regio *Roſſia*, teſte Ortelio, ubi caſtrum Caledonium urb. *Dunkelden* ad Taum fluvium. Mart.

Quinte Caledonios Ovidi viſure Britannos.

Valerius Flaccus lib. 1.

———*Caledonius poſtquam tua carbaſa vexit*
Oceanus, Phrygios prius indignatus Iulos.

Oceanus Deucaledonius Ptol. dicitur, i. e. *mare Scoticum.* Saltem à Cantio longe diſtare innuit hæc Lucani comparatio, lib. 6.

Prima quidem ſurgens operum ſtructura fefellit
Pompeium; Veluti mediæ qui tutus in arvis
Sicaniæ rapidum neſcit latrare Pelorum.
Aut vaga cum Tethys, Rutupinaque litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Caledonios Camdenus rectà deducit à Britannico *kaled* quod *durum* ſonat. Duri enim & aſperi erant incolæ. Et terra etiam tota horridis & confragoſis montibus attollitur. Ita Hebræorum magiſtris גלד *galad* eſt *dureſcere*. Syris item & Arabibus. Unde גליד *gelid* pro *glacie*, & *cryſtallo* occurrit, quaſi *duramen* dixeris cum Lucretio lib. 6.

Et vis magna geli, magnum duramen aquarum.

Sed & pro firmamento ſumitur, גליד in Arabicâ Paraphraſi Gen. 1. 6.

Cales, Bithyniæ emporium ad pontum Euxinum, Arrian. Item flu. Euſt. & Val. Flacc. lib. 4.

Quas Tanais, flavuſque Cales, Hypaniſque Melaſque
Addat opes.———

Κάληξ eſt Thucydidi lib. 4. Λάμαχος, ἐν τῇ Ἡρακλεώτιδι ὁρμίσας ἐς τ' Κάληκα ποταμόν. Vide Nicol. Heinſ. ad Pontica Naſonis lib. 4. Eleg. 10.

Caletæ, Caletes Cæſ. & Strab. Pop. Gall. Belgicæ Oceani Britannici oram inter oſtia Sequanæ & Somonæ fluminum incolentes, quorum regio *Le pais de Caulx*, teſte Petro Divæo, appellatur.

Caletum, op. circa Picardiæ fines Ptol. *Portus Iccius* apud Cæſarem, vulgò *Calais*. Vide Geſſoriacum.

Caleva, vel *Calleva* Anton. *Oxonium*, *Oxenford*, teſte Priſæo, vulgò *Oxford*, urbs epiſc. & Academia præclara Albionis in Angliâ ad Thameſin flu. à Londino 47. m. p. in occid. Sed Camdeno eſt *Wallingford* op. ejuſdem tractûs. Cæterum *de Calevâ* vide Guil. Burtonum in Antoninum pag. 222.

Caliabrum, *Montanges*, urbs olim Luſitan. nunc op. Extremaduræ, à Caſtris Cæciliis 4. leuc. inter Zafram 4. & Ellerinam 10.

Calidobecum, *Caudebec*, urbs Normanniæ prope æſtuarium Sequanæ, 7. leuc. infra Rothomagum verſus Portum Gratiæ, lanificio ſuo nobilis.

California, inſ. max. Americæ Sept. oblonga, & à Bor. in Auſt. porrecta prope Novam Mexicum, à quo dirimitur mari Purpureo.

Caliſhia, *Kaliſh*, urbs Polon. maj. ad Proſnam amnem, qui paulo poſt cadit in Wartam. Diſtat 5. leuc. à confin. Sileſiæ, quot à Siradiâ in Bor. & 12. ab Uratiſlaviâ. Long. 40. 15. Lat. 51. 48.

Callaici, pop. Hiſp. Tar. alias diviſi fuere in Callaicos *Bracarios* & *Lucenſes*. Braccarii inter Durium & Minium flu. habitabant, ubi nunc pars regni Portugall. quæ dicitur Tranſmontana, & reg. inter Durium & Minium. Lucenſes v. qui & præcipui fuerunt, ubi nunc Galliciæ regnum, cujus cap. eſt Compoſtella. Auro quondam abundabat hæc regio. Mart. 10. 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.

Idem 14. 92.

Quamvis Callaico rubeam generoſa metallo.

Et 14. 39. *Nec quæ Callaico linuntur auro.*

Dignum hic obſervatu quod Silius de hoc pop. refert lib. 3.

Fibrarum, & pennæ, divinarumque ſagacem
Flammarum miſit dives Gallæcia pubem;
Barbara nunc patriis ululantem carmina linguis
Nunc pedis alterno percuſſa verbere terra
Ad numerum reſonas gaudentem plaudere cetras.
Hæc requies luduſque viris, ea ſacra voluptas:
Cætera fœmineus peragit labor: addere ſulco
Semina, & impreſſo tellurem vertere aratro
Segne viris; quicquid duro ſine Marte gerendum eſt
Callaici conjux obit irrequieta mariti.

Ergo fodiunt, ſarriunt, arant, ſerunt mulieres Callaicæ, idque quod mireris, recentes à partu. Poſidonius: Ἴδιον δέ φασι καὶ τοῦτο παρ' αὐτοῖς εἶναι· αἱ γυναῖκες ἅμα ἐργαζόμεναι τίκτουσι καὶ τὸ παιδίον ὕδατι περικλύσασαι παραχρῆμα σκάπτουσι καὶ σκάλλουσι. Strabo lib. 3. Artabris idem tribuit. Γεωργοῦσι γὰρ γυναῖκες, τεκοῦσαί τε διακονοῦσι τοῖς ἀνδράσιν, ἐκείνους ἀνθ' ἑαυτῶν κατακλίνασαι.

Callipolis, *Gallipoli*, urbs Thraciæ Cherſoneſi, è reg. Aſiæ min. juxta Helleſpontum. Silius lib. 14.

———*Romana petivit*
Fœdera Callipolis.

Long. 54. 30. Lat. 42. 16. Item urbs Italiæ, alias ſub Salentinis, nunc ex præcipuis terræ Hydruntinæ, in orâ ſin. Tarentini. Vide Gallipolis; & adi ſis Cluver. Ital. Ant. p. 1239. & Voſſ. ad Melam p. 166.

Callirrhoë, fons in agro Attico 9 habens fiſtulas, unde & ἐννεάκρουνος dictus eſt. Poetæ alterum r ex nomine abjiciunt. Stat. 12. Theb.

Et quos Callirhoe novies errantibus undis
Implicat.———

Callirrhoe, fons in Palæſtinâ calidus, ac morbis ſanandis ſaluberrimus in quo Herodes morbo horribili, ac prorſus deſperato, & cœlitus immiſſo laborans, perperam ſeipſum lavit propter tot ac tanta in homines ſcelera inhumanitèr perpetrata. Itemque prope hunc fontem ſita eſt ejuſdem nominis civitas. Joſ. 17. Ant. cap. 8.

Calliſte, inſ. una Sporadum. Vide *Thera*.

Calliſtratia, op. Paphlagoniæ in ora maris Euxini, inter Carambim prom. & Aboni mœnia in ort. *Caſtellas* Theveto.

Calmaria, *Calmar*, urbs munita Sueciæ in Oſtrogothiâ cum portu in ora litor. maris Baltici, 4. leuc. à Chriſtianopoli, & 40. ab Hafnia. Long. 38. 00. Lat. 57. 20.

Calonis, *Cleves*, teſte Lazio, urbs Germ. ducatûs Clivenſis caput.

Calor, Italiæ flu. prope Beneventum, teſte Livio lib. 24. & Vibio Sequeſtri, *Pugna* hodiè inquit P. Diaconus. Ἄλωρα legitur apud Appianum in Annibalicis. & lib. 2. Civilium.

Calos limen, i. e. bonus Portus. Portus in Euxino. Mela 2. *Caloſtoma* Plinio commemoratur inter Danubii oſtia. Vide *Boreoſtoma*.

Calpas, *Carrathaſſan*, ſi Theveto fides, flu. (portus item & op.) Bithyniæ inter oſtia Pſyllidis & Sangarii in Euxinum labens. *Aqua*, teſte Moletio dicitur, Pineto autem *Zagari*. Sed hic Sangarius eſt à Calpâ diverſus.

Calpe, mons in extremis Hiſp. finibus ad fretum Gaditanum, *Gibraltar* Cluſio & Aretio, *Gebel Tarifi* (i.e. *mons Tarif*) Arabibus, teſte Beutero; ambitu quidem non magnus, ſed altitudine ingens, è regione oppoſitam habens Abylam vel Alyben extremum Mauritaniæ montem formâ & magnitudine non diſſimilem, qui duo montes procul aſpicientibus columnarum ſpeciem præbent. Sub hoc monte ſita fuit Tarteſſus urbs vetuſtiſſima, alio nomine *Carteia* dicta. Unde & *Tarteſſia Calpe* à poetis appellatur. Claud.

Condiderat jam ſolis equos Tarteſſia Calpe.

A Græco vocabulo ſic nominatum volunt, quoniam eſſet concavus inſtar vaſis, quod Græci Κάλπην vocant. Heſychius Κάλπη, σταμνὸς, ὑδρία. Avienus in oris maritimis ex Magni Salmaſii emendatione.

Calpeque rurſum in Græciâ ſpecies cavi
Teretiſque viſu nuncupatur urcei.

Unde Melæ mons iſte *in mirum modum concavus* dicitur 2. 6. Bochartus tamen Κάλπην ex Phœnicio גלפא *galpha* ejuſdem ſignificationis deductum putat. Nam Arabicè inquit גלף *galph* eſt *vas fictile*, vel *effracti vaſis ima pars*.

Calpe, Κάλπης λιμὴν Arriano in Periplo Ponti Euxini. Straboni flu. eſt inter Chalcedonem, & Heracleam fluens. Ptol. Κάλπαν flu. inter Pſyllin & Sangarium ponit. Κάλπης Apollonio, quem βαθυῤῥείοντα vocat.

Calpe, Hiſp. op. ad fretum Gaditanum, antiquitus Heraclea dictum, ut author eſt Timoſthenes apud Strab. Long. 19. 10. Let. 35. 50.

Caluceones, pop. Rhætiæ, quorum reg. *Algoia* Scudo, & op. *Leuchirchen*, à Compoduno 3. leuc. teſte Lazio.

Calumacama, op. Afr. ad Syrtim M. ultra Leptim & Tripolim ad 220. m. p. in ort. verſus Philænorum aras. *Mecellata* Marmolio.

Calvus mons, ſeu *Calvomontium*, vulgò *Chaumont* cogn. *en Baſſigni*, urbs Gall. in Campania. Sedet in colle, prope Matronam flu. 7. leuc. à Lingonibus in Bor. Item op. Gall. in Inſula Franciæ inter Bellovacos & Meduntam 6. leuc. ab utraque diſtans. Item op. Gall. in Salonia, inter Aurelianos & Romorentinum 5. leuc. ab utraque urbe. Denique op. Galliæ ad Garumnam 7. leuc. infra Agennum & 2. à Tonninio.

Calyba, Thraciæ urbs mediter. Arzo finitima, inter Bergulas & Halmydeſſum.

Calycadnus, *Saleſo* Nigro, aliis *fiume del ferro*, flu. Ciliciæ, Seleuciam urbem interluens, ac inter Sarpedonem, & Zephyrium promont. in mare exiens. Ammianus lib. 14. *Et agiliter prætterito Calycadni fluminis ponte, cujus undarum magnitudo murorum* (Seleuciæ ſcilicet) *alluit turres.* Hunc alii *Calydnum* dixere. Stephanus in Ὑρία· ἣ παραῤῥεῖ ὁ Καλυκαδνος, ὃν Καλυδνόν τινες καλοῦσι.

Calydna, inſ. maris Myrtoi, quam quidam unam eſſe cum Calymna putant. Alii Calydnas duas, Leron & Calymnam, quæ ſunt circa Rhodum. Strabo Calydnam quandam prope Tenedum conſtituit, cujus meminit Q. Calaber lib. 10.

Δὴ γάρ που πέλεν ἄντρον ὑπὸ σφελώδεϊ πέτρῃ
Ἱερόν, θνητοῖσιν ἀνέμφατον, ᾧ ἐνὶ θῆρες
Σμερδαλέοι ναίεσκον, ἀπ' οὐλομένοιο γενέθλης
Τυφῶνος νήσοιο κατὰ πτύχας, ἣν τε Κάλυδναν
Λαοὶ ἐπικλήσκουσιν ἔσω ἁλὸς, ἀντία Τένδου.

Vide *Calymna*. Heſych.

Καλύδναι, νῆσοι πλησίον Ῥόδου.

Calydna, urbs Thebæ, à *Calydno* Cœli filio. Dicitur *Calydnus*, unde Apollo Καλυδναῖος & Καλύδνιος. Steph.

Calydon, Ætolorum civitas, regia Oenei patris Meleagri, diſtans à mari ſeptem millium quingentorum paſſuum ſpatio, Eveno fluvio interfluente diviſa. Ovid. Met. l. 8.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Evenos Calydona ſecat. Idem ibidem.
Alta jacet Calydon, lugent juveneſque ſeneſque.

Idem 3. Amor. Eleg. 6.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Statius Theb. 1. *Monſtriferæ Calydonis opes.*
Opulentum id regnum arguit. Val. Flac. lib. 3.

——— *Si finibus ullis*
Has tolerare moras, & inania tempora poſſem,
Regna hodie, & dulcem ſceptris Calydona tenerem
Lætus opum, paciſque meæ.

Pacuvius in Atalanta.

Calydonia altrix terra exxberantium virum.

Inde *Calydonius*, ut *Calydonius amnis* apud Ovid. Item *Calydonis*. *Plangunt ora ſimul matres Calydonides* apud eundem. Item Calydoneus Manil. lib. 1.

Et Calydoneâ bellantem rupe puellam.

Inde *regio Calydonia*, quæ olim Æolus dicebatur. Thucyd. lib. 3.

Calymna, Stephano inſula, quam Scepſius in plurali *Calymnias* vocat, alii *Calymniam*, unde *Calymniates*. Fuit autem non longè à Lebintho, & Aſtypaleâ. Ovid. 2. Art.

Dextra Lebinthos erat, fœcundaque melle Calymna,
Cinctaque piſcoſis Aſtypalea vadis.

Inde *mel Calymnium*, de quo Strabo in fine libri decimi, Ἅπαν μὲν οὖν τὸ νησιωτικὸν μέλι ὡς ἐπιτοπολὺ ἀστεῖον ἐστὶ, καὶ ἐνάμιλλον τῷ Ἀττικῷ. Τὸ δὲ ἐν ταύταις νήσοις διαφερόντως, μάλιστα δὲ τὸ Καλύμνιον, i. e. *Omne quidem mel inſulare, plerumque eſt egregium, & cum Attico certat; maximè tamen excellit in iſtis inſulis, & Calymnium imprimis.* Itaque *Calymna* Phœnicibus erat חלי מנה *Chali mnah*, h.e. *dulcis ſedes*. Alii *Calydnam* & *Calydniam* malunt, quod eſſet חלי טינע *Chali tina*, *dulcis rupes*, i. e. quæ melle fluit, ut Deut. 32. 13. & Pſal. 81. 17.

Camalodunum, vel *Camulodunum*, *Colcheſter* Loydio. Camdeno autem *Maldon* in Eſſexiâ, Cynobellini olim regia, uti ex Dione cognoſcimus, lib. 60. Καμουλόδουνον τὸ Κυνοβελλίνου βασίλειον. Per Metatheſin Ptolemæo Καμουδόλανον, quam inter Τρινόαντας ponit, ſic enim Trinobantes vocat. Vide Burtonum in Antoninum, pag. 232.

Camarina, palus Siciliæ juxta op. ejuſdem nominis; cujus aquæ cum fætore ſuo peſtem generarent, conſuluerunt Apollinem, expediretne, ipſis Camarinam exſiccari, quibus ab Apolline reſponſum eſt,

Camarinam non eſſe movendam.
Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.

Neglecto tamen oraculo, ſiccaverunt paludem, per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Unde Proverb. *Camarinam movere* pro eo, quod eſt, *Sibi malum accerſere.* Servius in illud Virg. 3. Æn.

——— *Et fatis nunquam conceſſa moveri*
Apparet Camarina procul, Campique Geloi.

Silius Punicorum lib. 14. Virgilio inhærens:

Et cui non licitum fatis Camarina moveri.

Claudianus: ——— *Pigra vado Camarina paluſtri.*

Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 1. pag. 192. 193. 194. Interim videamus quid de hâc urbe ait vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. cap. 29. Falluntur (inquit) qui paludem volunt ab urbe vicinâ dictam. Neque enim ab urbe palus, ſed urbs à vicinâ palude nomen traxit. Φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελικῶν πόλεων ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται, Συρακούσας, Γέλαν, Ἱμέραν, Σελινοῦντα, καὶ Φοινικοῦντα, καὶ Ἔρυκα, Κάμικον, Ἅλυκον, καὶ Θέρμον, καὶ Καμάριναν. Ita Stephanus in Ἀκράγαντες. *Camarina* porro palus unde dicatur, colligere eſt ex his Pindari Olymp. 5. De Hippari amne qui in Camarinam influit.

Κολλᾷ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέως
Ὑψίγυιον ἄλσος.
Agglutinaque ſtabi-
lium cubiculorum celeriter
Altam ſylvam.

Quæ Schol. ita explicat ex mente Ariſtarchi Grammatici celeberrimi, θαλάμων κατασκευαστὴν Ἵππαριν τῇ Καμαρίνῃ παρέσχεν, &c. i.e. *cubiculorum ſtructorem Hipparin Camarinæ præbuit. Aiunt enim illum per mediam Camarinam defluentem, accedente maris æſtu formare terram ex quâ lateres conficiunt Camarinenſes ad domorum ſtructuram.* Itaque Camarinæ nomen eſt à חמר *chamar lutoſum eſſe*, unde & חומר *chomer* eſt *lutum*, ex quo fiunt lateres. Cur

Camarinæos

Camarinæos Iſacius in Lycophronem eoſdem eſſe velit cum Lotophagis, non capio. Long. 39.38. Lat. 35. 48.

Camarinum, urbs Umbriæ, juxta Piceni fines à Septempedà urb. Piceni 10. m. p. Fulginium verſus 20. in merid. inter Nuceriam ad occ. & Tollentinum ad ort. 15. Populi *Camertes*. Urbs etiam *Camerinum* vocatur. Long. 36. 43. Lat. 43. 07.

Camaves, ſeu potius *Chamavi*, pop. Germ. inter Cheruſcos & Bructeros prope Viſurgim flu. ubi nunc pars Epiſcopatûs Monaſterienſis & Paderbornenſis.

Cambalum, *Cambalu*, urbs Tartariæ, Cataiæ caput, juxta Caramoranum flu. Sunt autem quidam recentiores qui eam confundunt cum Pequino urbe primaria Sinarum.

Cambodunum, *Baergen*, teſte Aventino, pag. Vindelicorum in Bavaria, apud Monachium urb.

Cambodunum, *Camulodunum* Ptol. *Campodunum* Bedæ, teſte Camdeno, nunc ruinæ quædam prope Almondburium vic. Angl. in agro Ebor. ubi Brigantes pop. ad amnem Calderum prope montes & confin. Derbeienſis Com.

Camboricum ſeu *Camboritum*, op. & Academia Angliæ in Com. Cantabrigienſi, ad Camum flu. à Londino 35. m. p. & 10. ab Elyâ urbe ab ora maris 28. Vide *Cantabrigia*.

Cambria. Vide *Wallia*.

Camelodunum, *Doncaſter*, op. olim Brigantum, nunc autem Eboracenſ. comitatus ad Dunum flu. qui cadit in Abi æſtuarium 20. m. p. ab Eboraco in auſt.

Camera, vel *Camere*, ager M. Græciæ inter Sybarim & Crathim flu. Ovid. Faſt. 3.

Eſt prope piſcoſas lapidoſi Crathidis undas
Parvus ager, Cameren incola turba vocat.

Cameſene, vel *Camiſene* Latii, vel Ital. vetuſtiſſimum nomen jam inde à Jani temporibus, de cujus origine *Grammatici certant, & adhuc ſub judice lis eſt.* Ad Camiſen quidem omnes referunt, ſed de Camiſe nihil certi. Hunc enim alii cum Macrobio, & Hygino, & Protarcho Tralliano, advenam & imperii conſortem; alii Jani fratrem faciunt cum Catone in Originum libris. Alii denique Camiſem aſſerunt ſororem & conjugem fuiſſe Jani, ut Draco Corcyreus apud Athen. l. 15. Unde videtur deſumptum, quod Servius in l. 8. Æn. Tiberim vel Tiberinum *Jani, & Cameſenæ filium facit.* Quid ſi *Cameſem*, vel *Camiſenem* dicamus id ipſum eſſe quod *Latium* & כתים *Cethim* quia כמס *Camas* Hebræis eſt abſcondere. Hinc Moſes Deut. 32.34. nonne illud eſt כמס *camus*, reconditum apud me?

Camicus, urbs Siciliæ, in quà Cocalus Dædali fil. imperavit. Ita Steph. Vibius in catalogo fluminum: *Camicos*, Siciliæ. ex quà urbs *Camicos*. Ariſt. Polit. 2. 10. *Quapropter & maris imperium tenuit Minos & inſularum alias cepit, alias incolis frequentavit, ad extremum autem bellum Siciliæ inferens*, τὸν βίον ἐτελεύτησεν ἐκεῖ περὶ Κάμικον. Strab. l. 6. *Multa etiam barbarica opida interierunt*, Καθάπερ ὁ Κάμικος Κωκάλου βασίλειον, παρ᾽ ᾧ Μίνως δολοφονηθῆναι λέγεται. Vide Herod. l. 7. & Diod. Sic. l. 4. Apud Tzetzen in Chil. corruptè Κάμινον, & poſteà Κάμιλον legitur. *Fiume delle Canne*, hodiè Cluverio. Scribit hic Carolus Steph. Charax hanc urbem *Inycum* vocat, dein Stephanum autorem advocat. Sic enim ille habet Κάμικος πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν. Χάραξ δ᾽ Ἴνυκον ταύτην φησίν. Atqui non unum eundemque locum eſſe voluit Charax *Inycum* & *Camicum*; ſed cum alii Camicum fuiſſe Cocali regiam adfirmarent, ipſe è diverſo Inycum ſedem ejus fuiſſe tradit.

Camirus urbs in Rhodo, ita dicta à *Camiro* Herculis filio quem ex Iole Euryti regis filiâ ſuſceperat. Phœnicibus erat חמירה *Chamira*, quaſi *argilloſam* dixeris. Nam חמר *Chamer* eſt *argilla*. Natum nomen ex argumento, quia Camirus erat in argilloſo ſolo. Unde eſt quod Homerus, cujus Epitheta rarò ſunt otioſa, vocat ἀργινόεντα Κάμειρον. *argilloſam Camirum*. Long. 58. 20. Lat. 35. 15.

Campania, regio Italiæ fertiliſſima, *in quà ſummum eſt Liberi patris* (ut venuſtè à Plinio dictum eſt) *& Cereris certamen*; ſic dicta quod Campeſtris ſit, hodiè *Terra di Lavoro*. Juvenalis.

Provida Pompeio dederat Campania febres.

Urbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliaſque complures. Hinc *Campanus*. Virg. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ dicitur urbis.

Tac. Hiſt. 1. *Fœcundiſſima Campaniæ ora.*
Mela. *Amœna Campaniæ litora.*
Solinus. *Amœniſſimus Campaniæ tractus.*

Cicero Campanum agrum, *orbis terræ pulcherrimum* vocat, pro lege Agrariâ. Florus 1. 16. *Omnium non modo in Italiâ, ſed toto orbe terrarum pulcherrima Campaniæ plaga eſt. Nihil mollius cœlo, nihil uberius ſolo; denique bis floribus vernat*, unde *Dives opum*. Silio 8. Statius Silv. 3.

——*Molles Campani litoris oras.*

Tibul. 1. 9. *Non tibi ſi pretium Campania terra daretur.*
Prop. 3. 5. *Nec mihi mille jugis Campania pinguis aratur.*
Plin. 3. 5. *Qualiter Campaniæ ora per ſe, felixque illa ac beata amœnitas? ut palam ſit uno in loco gaudentis opus eſſe naturæ.* Vide quæ ſequuntur. Audiamus Græcos. Dion. Perieg. 357.

Τῇ δ᾽ ἐπὶ Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον——

Polyb. lib. 3. Πεδία τὰ κατὰ Καπύην ἐπιφανέςατα μὲν ἐςι τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ διὰ τὸ κάλλος. Strab. lib. 5. πεδίον εὐδαιμονέςατον τῶν ἁπάντων vocat. Idem illi γεωλοφίας εὐκάρπους tribuit. Et Dionyſ. Halic. lib. 1. teſtatur ſe ibi τετρακάρπους ἀρούρας vidiſſe. Vide Cluv. Ital. Ant. lib. 4. cap. 1.

Campania, urbs regni Neapolitani, 16. m. p. à Salerno in ort. & 11. ab orà litor. maris Mediterranei.

Campania Romana, prov. Italiæ ſub dom. Papæ. Continet maj. partem Latii antiqui, & terminatur à Sept. Aniene flu. ab occid. Tiberi flu. à merid. mari mediter. ab orient. Liri flu. & regn. Neapolitano. Ejus caput Roma.

Campania, *La Champagne*, prov. Franciæ, ſub quâ continentur agri Retelenſ. Remenſ. & Baſſiniacus, & pars Briæ tractus. Habet à Sept. Belgium, ab orient. Lotharingiam, ab occid. Inſulam Franciæ, & à merid. Burgundiam. Ejus primaria eſt Trecæ, vulgò *Troyes*.

Campi lapidei, loc. Gall. Narbon. lapidibus obductus inter Rhodanum flu. & Stagnum Aſtromelam ubi olim Anatili pop. ibique nunc Salone op. præcipuum.

Campi Macri, al. *Nacri*, locus Gall. Ciſpadanæ, inter Mutinam & Parmam; *Val de Montirone*, teſte Leandro, qui locus inter Carpum & Mirandulam viſitur.

Campi Phlegræi, & *Forum Vulcani*, hodie *La Solfatara* locus Campaniæ, inſtar theatri collibus cinctus prope Puteolos urbem, ignes perpetuo emittens, ac ſulphur gignens.

Campi veteres, locus Lucaniæ, nullâ re, niſi morte Gracchi memorabiles.

Campodunum, ſeu *Cambodunum*, vulgò *Kempton*, urbs German. ad Harum flu. 5 leuc. Germ. à Memminga in auſt. 17. à Curiâ in Bor. & 14. à Conſtantiâ in ort.

Campona, *Keppel*, Simlero, pag. Pannon. infer. ad Danub. prope Budam. Sed Lazio eſt *Theten*, pagus inter Budam & *Keppel* 2. leuc. Niſi ſit *Coppan* urbs non obſcura ab Alba Regali 5. leuc. in merid.

Campus Martius, locus urbis Romæ, adhuc vulgò *Campo Marzo* nominatus, olim extra urbis mœnia, poſtea intra, omnium aliorum maximus.

Camudolanum, ſeu *Camulodunum* & *Camalodunum*, op Trinobantum in Britannia. Nunc eſt Maldon, op. Com Eſſexiæ ad amnem Chelmerum 8. m. p. à mari German. & totidem à Colceſtria in auſtr.

Camulodunum. Vide *Cambodunum*.

Cana, *Canna* Melæ, *Cæne* Ptol. op. Æolidis cum promont. cogn. contra Methymnam urbem Lesbi inſ. porrecto. Item op. Arab. fel. *Canacam* Rhamnuſio. Item op. Galilææ in tribu Zebulun, ubi aqua in vinum mutata fuit à Salvatore noſtro in æternum benedicto. Jo. 2. Long. 66. 38. Lat. 32. 40.

Canariæ, inſ. Africæ in mari Atlantico, al. *Fortunatæ* dictæ, 7. numero majores; quarum præcipua etiam *Canaria* dicitur, uti antiquitus. Aliæ ſunt *Tenariffa*, quæ al. *Nivaria* omnium major. *Forteventura*, antea *Capraria* & *Caſpia*. *Laucerotta*, antiquitus *Centuria*. *Gomera*, aliàs *Theode*, inſula Ferri, antea Pluvialia, & inſula *Palmæ*, quæ *Capraria* etiam dicebatur. Detectæ fuerunt à Joanne Betancurtio nobili Gallo, an. 1346. parentque regi Hiſpan. Ipſa Canaria diſtat 90. mill. ab ora proximiori Africæ in occ & 260. ab inſ. Madera in auſt. habetque urb. cogn. cum arce & portu verſus orientem inſ.

Canaſtræum, prom. Macedoniæ in ora ad ort. & ad Thermaicum ſin. apud Caſſandream, ubi ſin. Toronæus incipit, à Theſſalonica 50. m. p. in ort. Hodie *Capo Caniſtro*, & *Capo Crio*.

Candalia, *Kendale*, op. Angliæ in Com. Weſtmariæ. Vide *Concangium*.

Candavia, reg. Macedon. ad occ. ubi montes *Candaviæ* dicti, & urbs ejuſdem nom. epiſc. ſub arch. Dyrrachino, & ſaltus *Candaviæ* à Scardo monte initium ſumentes, in auſtrum extenſi, à Dyrrachio 79. m. p. diſtantes. Lucan. lib. 6.

——*Terræque ſecutus*
Devia quà vaſtos aperit Candavia ſaltus.

Sen. ep. 31. *Per deſerta Candaviæ.* Plinius *Candaviæ montes* dixit 3. 23. & Strabo ὄρος Κανδαουίας. In Ptolemæi tabulis videbis: & ſunt qui dividunt Macedoniam ab Illyrico. Strabo vaſta & deſerta loca iſta eſſe ſcribit, *Quod bellis & rebellionibus opida pleraque & habitationes diruta ſunt nec ad id ævi reſtituta.*

Candia, urbs arch. primaria Cretæ inſ. quæ ab ea nunc

denominatur *Candia.* Urbs ipſa ſatis ampla fuit in ejus ora Boreali, atque permunita, utpote quæ pluribus annis Turcarum impetus fortiter ſuſtinuit. Olim ſuberat dominio Reip. Venetiæ. Sed à Turcis obſeſſa per aliquot annos, tandem ab ipſis expugnata eſt an. 1669. Jam v. tota deſolata jacet, à paucis habitata, cum olim eſſet emporium celebre. Diſtat à Rhitymna 35. mill. in ort. & à Spinalunga 40. circiter in occ. Vide *Matium.*

Candida caſa, vulgo *Whit-hern*, urbs Scotiæ epiſc. ſub arch. Glaſquenſi, inde 45. mill. in auſt. eſtque in ora maris Hibernici, ex adverſo Monæ inſ. à quâ 18.m. p. diſtat in Bor. Long. 16. 30. Lat. 56. 30.

Candolica, nunc eſt Fanum S. Viti, op. ex præcipuis Carinthiæ ad confluentes flu. *Wilictz* & *Glan.* 3. leuc. à Dravo flu. in Bor. & 4. à Gurchio in auſt. Long. 36. 30. Lat. 46. 42.

Candys, urbs Mediæ mediterr. *Cremani* Nigro, apud Caduſios in Atropatia.

Cane, op. Arab. fel. vulgo *Caxem*, in orâ maris Arabici, 17. leuc. Hiſp. à Fartachio urb. in occ. & 70. ab Adeno in ort. Hinc *Cane* promont. in orâ viciniori.

Canganorum promont. ſeu *Canganum*, promont. Angliæ in Walliâ, & Arvonia prov. Speedo teſte eſt *Braychy pult point* ad auſtr. dict. prov. ex adverſo *Bardſey* inſ. quanquam alii credant eſſe *Penvenſcele point* 2. mill. à priori promont. non autem *Lhein*, ut Camdenus credit; & 24. m. p. diſtat ab Arvonia in auſt.

Caninefates, *Kennemerlandt* Rhenano, pop. Batavorum in Hollandia, quorum tractus ſic vocatur, in quo Goricum op.

Canini, *Griſoni* Italis, pop. Rhætiæ, quorum metropolis Curia ad Rhenum.

Cannæ, vicus Apuliæ non procul ab Aufido flu. circa quem Annibal P. Æmilium, & Terentium Varronem Coſſ. ingenti clade ſuperavit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantoque equitum numero, ut tres annulorum modios in ſignum Victoriæ Carthaginem tranſmiſerit. Apud Polybium πόλις eſt idque ſingulari numero ἡ Κάννη, Livius nudè *vicum* appellat, lib. 22. Florus 2. 6. *Quartum, id eſt, pene ultimum vulnus imperii, Cannæ, ignobilis Apuliæ vicus: ſed magnitudine cladis emerſit: & quadraginta millium cæde parta nobilitas.* Quin & Appianus in Annibalicis κώμην, h. e. *vicum* vocat, populi *Cannenſes*, quos *clade Romanâ nobiles* vocat, Plin. 3. 11. *Hic pugna Cannenſis*, Prop. 3. 3. & Cicer. de Claris Orat. *Cannenſis calamitas.* Long. 40. 14. Lat. 41. 09.

Canopus, Ægypti civitas, diſtans ab Alexandriâ 120. ſtadiis, ex quâ ortum ferunt Claudianum poetam. Dicta quaſi Canobus à Canobo Amyclæo Menelai navis gubernatore ibi ſepulto. Nam devictâ Trojâ in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in ejuſque memoriam urbem condidit, relictis ibi iis, qui ad navigandum inutiles erant. Vide Melam. 2. 7. Solin. cap. 34. Am. Mar. 22. Strab. lib. 17. Virg. 4. Geor.

Nam quà Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

Pop. *Canopæi*, de quorum luxuriâ eleganter Strabo lib. ult. ubi de *Canopo.* *Super omnia*, inquit, *memorabilis eſt turba eorum, qui ad feſtivos illic dies per foſſam Alexandriam navigant, qua foſſa diebus ac noctibus navicularum plena eſt viros pariter, ac mulieres vectantium, qui cantant ac tripudiant cum extremâ laſciviâ, ac impudentiâ.* Juvenal. Sat. 15.

———Horrida ſanè
Ægyptus, ſed luxuriâ quantum ipſe notavi
Barbara, famoſo non cedit turba Canopo.

Stat. Sylv. 3.

Curve Therapnæi laſciviat ora Canopi?

Juven. Sat. 6.

Nupta ſenatori comitata eſt Hippia ludum
Ad Pharon & Nilum famoſaque mœnia Lagi,
Prodigia & mores urbis damnante Canopo.

Ubi ſcelus exagitat; Romam Canopo famoſiorem fuiſſe queritur. *Canopus*, item inſula parva oſtio Canopico objecta.

Canovaci, Scotiæ pop. in orâ occiduâ, quorum regio ampla *Lennoſia*, *Argadia* & *Lorna*, *Lennox*, *Argile*, & *Lorne* putatur, teſte Lhuydo. Sed apud Ptol. *Carnonacæ* pop. leguntur longè ab hoc ſitu diſtantes, nam poſt Epidios, & Cerones eos locat, deinde Cornalios orientaliores deſcribit.

Cantabri, Hiſp. Tarrac. pop. Aſturibus finitimi, omnium olim Hiſpanorum efferatiſſimi, nullamque ſine armis vitam eſſe exiſtimantes, quorum regio *Cantabria*, Sil. l. 2.

Cantaber ante omnes hyemiſque æſtuſque famiſque
Invictus. Et mox,
Nec vitam ſine Marte pati, quippe omnis in armis
Lucis cauſa ſita eſt, damnatum vivere paci.

Hor. Car. 2. 11.

Quid bellicoſus Cantaber, & Scythes.

Et lib. 1. ep. 19.

Militiam puer, & Cantabrica bella tuliſti.

Ab Auguſto victi. Horat. Carm. 2.

Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.

Idem alibi.

Cantaber ſerâ domitus catenâ.

Horum regio *Biſcaya* hodie dicitur.

Cantabrigia, op. & Academia Angliæ præclara in Com. cogn. à Londino 44. m. p. plus minus in Bor. De quo ſic Camdenus in agro Cantabrigienſi: Quo nomine, inquit, hunc flu. appellent ſcriptores, controvertitur. Alii *Grantam*, *Camum* alii nuncupant, quibus ego potius aſſentior, tum quod obliquior incedat (hoc enim Britannis *Cam* ſonat) tum etiam quod vetus illud op. *Camboritum*, quod Antoninus in tertio Britannorum itinere memorat huic aſſediſſe, ex diſtantia, nomine, & Romanorum numinis hic prope pontem magna copia inventis, mihi fere perſuaſerim. *Camboritum* enim *Vadum* ad *Camum*, vel *Vadum flexuoſum* ſignificat; nam *Rith Vadum* Britannis noſtris denotat; quod eò adnoto, ut Galli facilius videant quid ſit *Auguſtoritum*, *Darioritum Rithomagus*, &c. in Gallia. Sed *Camboritum* noſtrum maluerunt Saxones *Grantceaſter* & *Gronceaſter* vocare; quod nomen etiam retinet, ſed unde factum fuerit, nondum video. A *Gron* Saxonicâ dictione quæ *locum paluſtrem* ſignificat, ſi deducerem, forſitan errarem: Aſſerius tamen loca paluſtria in agro Somerſettenſi ſemel atque iterum *Grants paludoſiſſimas* dixit & urb. Friſiæ Occid. paluſtri loco ſita *Groningen* dicitur. Hæc circa an. 700. deſolata civitatula fuit, ut inquit Beda, dum memorat juxta muros inventum fuiſſe locellum de marmore albo pulcherrimè factum, operculoque ſimilis lapidis aptiſſime tectum. Nunc autem viculus eſt, cujus partem Hen. Laceius Lincolniæ Comes Henrico filio notho donavit; alteram v. partem Henricus VI. Rex Angliæ è Lancaſtrenſi familia oriundus, Collegio ſuo Regio in Cantabrigia ſive *Cambridge* conceſſit. Quæ antiqui Camboriti vel pars, vel proles fuit, adeo & ſitu & nomine eſt confinis. Nec facile crediderim *Cam* à *Grant* deflexum, utpote duriuſcula hæc videatur derivatio, in qua præter unam omnes literæ abſorbentur. Exiſtimarim potius vulgum antiqui nominis *Camboriti* vel *Cami* flu. vocabulum retinuiſſe, licet ſcriptores Saxonico nomine *Grantbridge* ſæpius uſi fuerint. Urbs autem hæc quæ altera Angliæ Academia, alter Oculus, & ἔρεισμα alterum, clariſſimaque bonarum literarum & pietatis officina, ad Camum ſedet, qui cùm occidentale ejus latus inſulis ludens perſperſerit, ad ortum converſus in partes duas diſpeſcitur, ponteque conjungitur, unde recentius hoc nomen *Cambridge* enatum. Ultra pontem caſtellum cernitur amplum & vetuſtum, quod jam ſua fata compleſſe videatur; & Collegium S. M. Magdalenæ ſacrum. Cis pontem ubi urbis pars maxima jacet, platearum deſcriptione, templorum frequentia & 16. pulcherrimis Muſarum ſacrariis, ſive Collegiis omnia nitent, in quibus eruditiſſimi viri magno numero aluntur; maximarumque artium ſcientia, & Linguarum cognitio ita florent, ut literarum, religionis, ac totius doctrinæ fontes jure optimo cenſeantur, qui Eccleſiæ & Reip. hortos ſalutaribus aquis ſuaviſſimè irrorant. Nec quicquam heic deſideres quod in florentiſſima Academia requiras, niſi quod è paluſtri ſitu, aliqua eſt cœli gravitas. Fortaſſe autem qui eo loci primum Academiam inſtituerunt, Platonis judicium approbarunt. Is enim cum corporis habitudine uteretur optimâ Academiam inſalubrem Atticæ locum ſtudiis delegit, ut quod redundans eſſet, & animum gravaret, loci intemperie ſupprimeretur. Hæc ille. Vide Jo. Caii Antiqu. Cantabrig. & Burtonum in Anton. Itinerarium pag. 201. Long. 21. 49. Lat. 52. 30.

Collegiorum Academiæ Cantabrigienſis Nomina.

Coll. S. Petri. Hugo Balſham Epiſcopus Elienſis, Fund. 1284.

Aula Clarenſis. Rich. Badew, & Elizabetha de S. Paulo Ultoniæ Comitiſſa, Fund. 1326.

Aula Pembrochiana. Maria de S. Paulo, Pembrochiæ Comitiſſa, Fund. 1343.

Collegium Gonvilli & Caij. Edmundus Gonvill. & Jo. Caius, Fund. 1348.

Aula Trinitatis. Guil. Bateman, Epiſcopus Norvicenſ. Fund. 1350.

Collegium Corporis Chriſti. Hen. Monumetenſ. Dux Lancaſtriæ, Fund. 1351.

Collegium

Collegium Regium. Henricus VI. Fund. 1441.
Collegium Reginæ. Margareta, Uxor Henrici VI. Fund. 1448.
Aula Catharinæ. Rob. Woodlark, Fund. 1475.
Collegium Jeſu. Jo. Alcock Epiſcopus Elienſis, Fund. 1496.
Collegium Chriſti, & Collegium S. Joannis. Margareta, Comitiſſa Richmundiæ, Henrici VII Mater, Fund. 1505. 1508.
Collegium S. Mariæ Magdalenæ. Thomas Audley Angliæ Cancellarius, Fund. 1519.
Collegium Trinitatis. Henricus VIII. Fund. 1546.
Collegium Emanuelis. Walterus Mildmay Eques Auratus, Fund. 1582.
Collegium Sidney-Suſſex. Franciſca Sidney Suſſexiæ Comitiſſa, Fund. 1598.

Cantium, Comitatus Angliæ, olim Regio titulo decorata. Habet à Sept. Eſſexiam, ad Occid. Surriam, à merid. Suſſexiam, & ab oriente Oceanum Germanicum. Ibi urbes Cantuaria, totius Provinciæ caput, Roffa ſedes epiſcopalis, opida vero celebriora Dubris, Sandvicus & Graveſinda. Pop. *Cantiani*, omnium qui Britanniam incolunt, humaniſſimi, Julio Cæſare teſte.

Cantuaria, urbs Archiepiſcopalis Angl. in agro Cantiano ad Sturam flu. ſub quâ 21. Epiſcopi. Diſtat à mari 5. m. p. & 15. à Dubri in occ. *Darvernum* dicitur Ptolemæo, *Dorobernia* Bedæ & aliis. Urbs pervetuſta, Romanoque ſeculo proculdubio illuſtris. *Nec adeo magna* (inquit Malmeſburienſis) *nec exiliter parva, quæ & terræ poſitione, ſoli affinis maxima ubertate, & integro murorum ambitu, fluviis irrigua, nemorum opportunitate inclyta, præterea maris vicinitate piſcium fœcunda.* Vide plura de hâc civitate Camdenum in Cantio. Long. 20.30. Lat. 51.15.

Canuſium, Apulorum Dauniorum op. Ptol. ad Aufidum flu. Plinio, & Pomponio teſtibus. Idem eſſe cum Cannarum vico Romanorum clade nobili, aſſerit Leander, cui quo minus aſſentiar, faciunt Livius, Strabo, Plinius, qui utriuſque meminere; ut & Appianus in Annibalicis. Οἱ δὲ ἐς Κάνvας ἐπέφευγον περὶ δισχιλίους, ὀλίγοι δὲ ἐς Κανύσιον διέδρασαν. Procopius item ſcribit Canuſium diſtare à Cannarum vico 25 ſtadiis. Rutilæ lanæ ferax erat, quæ ab eo *Canuſina* dicitur, ex quâ qui veſtes geſtabant *Canuſinati* dicebantur. Mart. 9.

Ut Canuſinatus noſtro Syrus aſſere ſudet.

Et lib. 14. 127.

Hæc tibi turbato Canuſina ſimillima muſto
Munus erit, gaude, nam cito fiet anus.

Græcis pleriſque Καινύσιον. Appiano & Procopio Κανύσιον, Stephano Καινύσιον, vulgo nunc *Canoſa* dictum. A Diomede conditum, ut habet Strabo lib. 6. Cui convenit Horat. 1 Serm. Sat. 5. ubi de pane Canuſino loquitur.

Nam Canuſi lapidoſus, aquæ non ditior urna,
Qui locus à forti Diomede eſt conditus olim.

Haud procul à mari abeſſe Canuſium aſſerit Strabo ubi ſupra, οὐ πολὺ γὰρ δὴ τῆς θαλάσσης ὑπέρκειται. Idem haud obſcurè colligas ex Philoſtrato in vitis Sophiſtarum, ubi de Herode Athenienſi Ὤκισε δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Κανύσιον, ἡμερώσας ὕδατι, μάλα τοῦτο δεόμενον. Long. 40.17. Lat. 41.10. Inde *Canuſinus* incola. Hor. *Canuſini more bilinguis*, ubi Schol. *Bilingues* vocat, quod utramque noſcent linguam, & Latinam, & Græcam. Videtur autem Poeta, non tam ſignificare voluiſſe duarum linguarum doctos fuiſſe illos, quam unius ſed mixtæ ex duabus. Sic ut nec Latinam, neque Græcam poſſes dicere, quod vitio magis quam laudi ducendum eſt.

Capernaum, fons juxta Geneſareth lacum, quem nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Joſ. Bell. Jud. 3. 12.

Cape Ptolemæo, Africæ propriæ urbs ad Syrtim min. ſita, *Caps* vocat Caſtaldus, *Tacape* habent hoc loco Latina Ptolemæi exemplaria.

Capedunum, Scordiſcorum op. Strabo lib. 7. *Capaſtein* & *Capfenberg* Lazio.

Capellatium, Alemaniæ regionis nomen. Am. Marcell. hodie *Pfaltz*, quæ teſte Rhenano *Palatinatus* nominatur. Aliis eſt *Bergſtraſſe*, quà itur Francofurto Heydelbergam.

Capena, *Capinna* Steph. *Canapina* vulgò, op. Hetruriæ; Hinc *Capenates* Italiæ pop. Cluſinis vicini Plin. 3. 5. *Capenus*, nom. gent. Virg. 7. Æn.

Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Capena, porta urbis Romæ, *Porta di S. Sebaſtiano.* Ovid. Faſt. 6.

Appoſitum dextræ porta Capena viæ.

Dicta eſt & *Fontinalis* à multitudine fontium. Juven. Sat. 3.

Subſtitit ad veteres arcus madidamque Capenam.

Ibi Capenas fluviolus. Sil. 13.

Et ſacer humectat fluvialia rara Capenas.

Dicta etiam eſt *Triumphalis*, quod triumphantes per eam in urbem invehi ſolebant.

Caphareus, mons altiſſimus Eubœæ, Helleſpontum verſus, impetuoſus, & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros undarum vortices. Hic Nauplius Eubœæ rex mortem filii Palamedis Ulyſſis dolo interfecti ultus eſt. Nam cùm Græci Trojâ dirutâ redirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, ut locus fidem portûs haberet, quò cum veniſſent multi naufragium fecerunt. Unde Virg. Æn. 11.

Euboicæ cautes, ultorque Caphareus.

Ovid. Met. 14.

Quos communis hyems importunuſque Caphareus
Merſit aquis. Et paulo ante.
———*Cumulumque Capharea cladis.*

Et Triſtium primo.

Quicunque Argolicâ de claſſe Capharea fugit
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Seneca Tragœdus.

Ubi ſaxa rapidis clauſa vorticibus tegit
Fallax Caphareus.———

Stat. 7. Theb.

Non humiles Ægas altumque Capharea dixi.

Propert. 3. 7.

Saxa triumphales fregere Capharea puppes,
Naufraga cum vaſto Græcia tracta ſalo eſt.

Idem 1. lib. 4. eleg.

Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia preſſa ſuis.

Silius lib. 14.

Euboici non per ſcopulos illiſa Caphareo
Euripi magis unda furit.

Euripides in Helena.

Πολλοὺς δὲ πυρσεύσας
Φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν
Εὐβοίαν εἷλ' Ἀχαιῶν
Μονόκωπος ἀνὴρ πέτραις
Καφηρείαις ἐμβαλὼν
Αἰγαίαις τ' ἐναλίοις ἀκταῖς
Δόλιον ἀστέρα λάμψας.

Baſſus Antholog. 1.

Οὐλόμεναι νήεσσι Καφηρείδες αἵ ποτε νόστον
Ὠλέσαθ' Ἑλλήνων, καὶ στόλον Ἰλιόθεν.

Pacuvius in Duloreſte apud Priſcianum in voce *Pleros* ait, *Pater Achæos in Caphareis ſaxis pleros perdidit.* Merito igitur כיפא רוצ *Capha rus* i. e. *contritor ſcopulus* à Phœnicibus eſt appellatus. Bochartus.

Capharnaum, (Capernaum) juxta ſtagnum Genezareth etiam hodiè oppidulum eſt in Galilæâ Gentium in finibus Zabulon & Nepthali ſitum, Mat. 4. in quo Chriſtus Centurionis filium ſanum fecit. Mar. 8. In hâc Chriſtus verſatus eſt multum, & plurima miracula edidit, unde & ejus civitas appellata eſt. Mat. 9. & 11. Egeſippo lib. 3. cap. 26. eſt fons in regione Genezaris *Capernaum* nomine.

Caphrena, urbs Syriæ in reg. Commagene ad Euphratem quæ Zeugmati vicina fuit.

Capionis turris, *Chipiona*, Caſtr. Hiſp. Bæt. in colle ad oſtia Bætis flu. in ora Oceani, vix 1. leuc. à Luciferi Fano in auſt. & 5. à portu S. Mariæ. Long. 14. 00. Lat. 36. 30.

Capitanata, prov. regni Neapolit. & pars Apuliæ Dauniæ. Habet à Sept. & Orient. mare Adriaticum, ab Occid. Comitatum Moliſinum, & à Merid. Principatum ulteriorem, Baſilicatam, & Terram Barianam. Regio eſt fertilis admodum & rigua. Ibi urbes præcipuæ Manfredonia, Aſculum, Appulum, Luceria Paganorum, Bovinum & Troja.

Capitis Viridis inſ. *Iſles de Cap Verd*, inſulæ Oceani Atlantici, ex adverſo Capitis Viridis in Afr. à quo tamen 150. leuc. diſtant in occ. Alias *Gorgades* ſeu *Heſperides* dictæ, ſuntque 10. numero, viz. S. Jacobi, Ignium, S. Antonii, S. Vincentii, S. Luciæ, S. Nicolai, Salis, Boniviſus, Maii, & Bravæ. Harum præcipua eſt S. Jacobi inſ. cum urb. cogn. & epiſcopali ſub Luſitanis.

Capitolium, prægrandis arx Romæ in monte Saturnio ex prædâ Apiolarum, Latinorum urbis, à Tarquinio Superbo extructa. Plin. 3. 5. Virg. *Capitoli immobile ſaxum.* Sic dictum *à capite Toli* ibi reperto, dum fundamenta foderent. Antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeiâ Virgine Veſtali, quam ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt. Virg. lib. 6.

Iſte triumphata Capitolia ad alta Corintho.

Et *Capitolia celſa* eidem Æn. 8. *Fulgens Capitolium* Horat. 3. 3.

3. 3. Suet. in Veſp. *Ipſe inſtitutiones Capitolii aggreſſus.* Intellige Cap. novi quod reg. urbis 8. ſive reg. Fori Romani. Aliud enim vetus fuit reg. Urb. 6. ſive reg. Circi Flaminii. De utroque P. Vict. in topogr. urb. & Notit. Imp. Varro L. 4. Mart. 7. 72. De vetere autem etiam Val. Max. 4. 9. Novi Cap. conditores Tarq. reges Priſc. & Superbus. Dedic. autem Hor. Pulvil. Plin. 3. 5. Tac. Hiſt. 3. Veteris conditor N. Pomp. apud Aurel. Caſſiodor. in Chron. Sæpe à ſcriptoribus cum *Arce* conjungitur, ergò ea fuere diverſa. Cic. in Catil. *Vobis Arcem & Capitolium commendat.* Livius: *Servi Capitolium, atque Arcem occupavere.* Seneca: *Non Capitolium Arcemve.* Eam Ἄκραν Dionyſius plus ſemel nominat; additur lib. 10. τῷ Καπιτολίῳ εἶναι προσεχῆ. Spectabat autem in eam partem, ubi poſtea Theatrum Marcelli fuit. Neque tantum Romæ *Capitolium* erat, ſed & in aliis urbibus uti obſervat doctiſſimus Lilius Gyraldus de Diis Gentilibus, Syntag. 2. V. gr. Narbone. Sidon. Apoll. Carm. 23.

Salve Narbo nobilis
Delubris, Capitoliis, monetis.

Itemque Capuæ. Sil. Ital. lib. 10. de Annibale eam ingreſſo.

——*Monſtrant Capitolia celſa.*

Cæterum Capitolium Romanum anſerum gingritu ab Gallorum incurſu ſervabatur. Lucretius lib. 4.

——*Humanum longè præſentit odorem*
Romulidarum arcis ſervator candidus anſer.

Virgil. Æn. 8.

Atque hic auratis volitans argenteus anſer
Porticibus Gallos in limine adeſſe canebat.

Propertius lib. 3. eleg. 3.

Anſeris & tutum voce fuiſſe Jovem.

Ovid. Met. 2.

Nec defenſuris vigili Capitolia voce
Cederet anſeribus.

Idem Faſtorum primo.

Nec defenſa juvant Capitolia, quo minus anſer
Det jecur in lances, Inachi lauta, tuas.

Plin. lib. 10. cap. 22.
Eſt & anſeri vigil cura Capitolio teſtata defenſo.
Hic notandum; ut ſanctiora eſſent pacta & conventa, cum jurisjurandi religio interpoſita eſſet, in ipſo Capitolio nonnunquam fiebant, velut præſente & audiente Deo, qui triſulcum in perjuros telum gerere cenſebatur. Hinc Plinii querela lib. 1. c. 6. *Alii in ipſo Capitolio fallunt ac fulminantem pejerant Jovem.* Plautus in Curculione.

Coqu. *Namque incubare ſatius te fuerat Jovi*
Qui tibi auxilium in jurejurando fuit.
Cap. *Siquidem incubare velint, qui perjuraverint,*
Locus non præberi potis eſt in Capitolio.

Vide Juſtum Ryckium de Capitolio. Gandavi 1617.

Capnobatæ, pop. qui *Myſi* dicuntur. Strabo lib. 7. Scribit autem Poſidonius Myſos religioni indulgentes ab animantibus abſtinere, & eam ob cauſam pecus omne vitare; melle vero & lacte, & caſeo veſci. Quumque tranquillam exigerent vitam, ob Deorum culturam Deicolæ & Capnobatæ, i. e. *fumi conſcenſores* nominantur.

Capotes, Aſiæ mons, ex quo Euphratem oriri Lucinius Mutianus antiquiſſimus rerum ſcriptor credidit. Plin. 5. 24.

Cappadocia, Aſiæ regio ampla mari Euxino expoſita, inter Galatiam ad occid. & Armeniam ad ortum contenta, introrſus in auſtrum uſque ad Ciliciæ fines Tauro monte dividente extenſa. In quâ urbes olim celebres Trapezus, Comana Pontica, & Comana Cappadociæ, deinde Amaſea, Cæſarea, Tyana, & Sebaſte ac Satala. Nunc clarent Amaſea, ex quâ nomen regionis ad occid. quæ *Amaſia* nominatur, Trapezus & Nicopolis, ex quâ regio ad ortum *Genech* dicitur & *Neocæſarea*, in medio, ex qua reg. *Toccato* vocatur, pop. *Cappadoces*. Duobus olim inſignes fuere. 1. Equis. Dionyſ. Perieg. verſ. 973.

——Ἐπ' ἠπείροιο βαθείης
Καππαδόκαι ναίουσι δαήμονες ἱπποσυνάων.

Solinus, ubi de *Cappadociâ*, *Terra illa ante alias altrix equorum, & proventui equino accomodatiſſima eſt.* Solinum ſecutus Iſidorus. *Terra ejus ante alias nutrix equorum.*
Oppianus Cyneg. l. 1. verſ. 197. de equis Cappadocicis.

Καππαδόκαι τε κλυτοί, Ταύρου προπάροιθε νέμονται.

Item. Κραιπνότεροι δὲ πέλουσιν ὅσῳ μάλα γηράσκουσι.
2. Mulis. Hom. in Catalogo.

Ἐξ Ἐνετῶν ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

Id eſt, ex Amiſo Cappadociæ urbe ad Pontum celeberrima, ut veteres interpretantur. Unde colligit Conſtantinus Porphyrogenneta. Them. 7. τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ἐκεῖθεν πρῶτον ἐκφῦναι. Et Plut. περὶ φιλοπλουτίας in divitum jumentis cenſentur, ἡμίονοι Γαλατικαί, quia inter Galatas, & Cappadocas medii ſunt Heneti. De iiſdem ita Plin. 8. 44. *Theophraſtus vulgò parere mulas in Cappadociâ tradit, ſed eſſe id animal ſui generis.* Et Strabo lib. 11. Cappadociam ſcribit Perſis conferre quotannis tributi nomine ἵππους χιλίους, καὶ πεντακοσίους, ἡμιόνους δὲ διχιλίους. Mancipiis etiam notabiles fuere. Cicero in Oratione poſt reditum in Senatu, *Cappadocem modo abreptum de grege venalium diceres.* Horat. lib. 1. ep. 6.

Mancipiis locuples, eget æris Cappadocum Rex.

Perſ. Sat. 6.——*Ne ſic præſtantior alter*
Cappadoces rigidâ pingues paviſſe cataſtâ.

Mart. 10. 76.

Nec de Cappadocis eques cataſtis.

Nempe Cappadocum ingenia tam erant ſervilia, ut cum illis Romani permiſiſſent vivere ſuis legibus, libertatem deprecati ſint, οὐ γὰρ δύνασθαι φέρειν αὐτὴν ἔφησαν. Hæc de ſuis concivibus refert Strabo ipſe Cappadox, lib. 16.

Capraria, inſ. in mari Liguſtico, capris abundans, quam Græci *Ægilon* dicunt. Plin. 3. 6. Solin. cap. 9. Aliis *Capraſia*, Varro R. R. 2. 3. *Capræ, quas alimus, à capris feris ſunt ortæ, à queis propter Italiam Capraſia inſula eſt nominata. Capraria* vulgò. De eâ Rutilius lib. 1.

Proceſſu pelagi jam ſe Capraria tollit.

Capraria, altera inſ. maris Iberici, ſive Balearici, vulgò *Cabrera.*

Capraria, item una ex inſulis Fortunatis, *Caſperia* Ptol. vulgò *Forteventura*, teſte Nigro, à Canariâ 10. leuc. diſſita.

Capras, locus in Tuſciâ ubi Totilas interemptus eſt. Procop. lib. 3. Hodiè *Capreſe* vocari ſcribit Leander.

Capraſæ, Calabriæ op. Anton. hodie *Tartaſia* Barrio.

Capreæ, inſula ultra Surrentum Campaniæ urbem circitèr & m. p. nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italiâ volantes illic principio Autumni capiuntur. Ovid. Met. 15.

Inde legit Capreas, promuntoriumque Minervæ.

Ptolemæo autem ſingul. num. Καπρέα, Reliquis Græcis Καπρέαι, & Καπρεία. Hodieque vulgò *Capri.* De ſitu Dio, lib. 52. Κεῖται δ' οὐ πόρρω τῆς κατὰ Συρρεντὸν ἠπείρου. Χρηστὸν μὲν οὐδὲν, ὄνομα δὲ νῦν ἔτι διὰ τὴν Τιβερίου ἐνοίκησιν ἔχουσα. Contra ſanè tradit Statius 3. Sylv. carm. 1.

——*Dites Capreæ, virideſque reſultant Taurubulæ.*

Sueton. in Tib. cap. 40. *Peragratâ Campaniâ, Capreas ſe contulit, præcipuè delectatus inſulâ, quod uno parvoque litore adiretur, undique præruptis immenſæ altitudinis rupibus, & profundo maris.* Plin. 3. 6. *A Surrento 8. millibus paſſuum diſtantes Tiberii Principis arce nobiles Capreæ circuitu 40. millia paſſuum.* Juvenal. Sat. 10.

——*Tutor haberi*
Principis, auguſtâ Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo. Long. 38. 36. Lat. 40. 23.

Capſa, Libyæ inter. urbs. Ratio nominis non eſt obſcura (ait vir magnus) Ebræis enim קפץ *Caphas* eſt συσφίγγειν *comprimere* & *conſtringere.* Hinc meritò *Capſa* dicitur, quam undiquaque premebant vaſtiſſimæ ſolitudines. Florus. *Capſam in mediâ Africâ ſitam, anguibus, areniſque vallatam.* Saluſtius de Capſenſibus, *Muniti adverſus hoſtes, non mœnibus modo & armis, atque viris, verum etiam multo magis locorum aſperitate.*

Capua, totius olim Campaniæ urbs præſtantiſſima, quam Vulturnus amnis interfluit. Diodorus eam M. Genutio Agrippâ, & Curtio Chilone Coſſ. conditam tradit. Livius à *Capy* Samnitum duce dictam exiſtimat. Alii à Flacone ſub cujus augurio condita eſt, qui priſcâ Tuſcorum linguâ *Capys* dicebatur. Virg. à *Capy* Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mavult. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbis.

Cujus ſententiæ ſubſcribit Suetonius in Julio Cæſare. Strabo inde dictam exiſtimat, quod eſſet 12. Campaniæ urbium caput. Hoc certe conſtat, Campaniæ urbium potentiſſimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ urbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum poſthabendam. Virg. 2. Geo.

Talem dives arat Capua.

Strabo lib. 5. Καπύη μητρόπολις, κεφαλὴ τῷ ὄντι κατὰ τὴν ἐτυμότητα τοῦ ὀνόματος, dictam ſiquidem vult à *Capite.* Subdit, Τὰς γὰρ ἄλλας πολίχνια νομίζοιτ' ἂν κατὰ σύγκρισιν, πλὴν Τεάνου Σιδικινοῦ. Florus 1. 16. *Urbes ad mare Cumæ, Puteoli, &c.* & *ipſa caput urbium Capua, quondam inter tres maximas Romam, Carthaginemque numerata.* Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. pag. 1174. Cicero luxûs infamiâ Capuam notans, *luxuriæ & ſuperbiæ domicilium eſſe ait.* in orat. de lege Agrariâ contra Rullum, item in Orat. poſt Red. in Sen. Livius lib. 23. *Prona ſemper civitas in luxuriam.*

Caralis, Sardiniæ primaria civitas. Strabo de Sardiniâ, lib. 5.

lib. 5. Πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις, καὶ Σοῦλκοι. Pomp. 2. 7. *Sardiniæ urbium antiquiſſimæ Caralis & Sulci.* Pauſanias in Phocicis Ὤκισαν δ' ἐν αὐτῇ νήσῳ καὶ αὐτοὶ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι Κάραλίν τε καὶ Σοῦλχους. Claud. de bello Gildonico.

Urbs Libyam contra Tyrio fundata potenti
Tenditur in longam Caralis, tenuemque per undam
Obvia demittit fracturum flumina collem.

Unde Phœnicibus קררין *Cararin* vel קרירא *Carira à refrigeratione* dicta, propter collem illi vicinum, quo ab auſtro defenditur. Bochartus. Hinc promontorium *Caralitanum.* Long. 32. 12. Lat. 37. 30.

Carambis, Paphlagoniæ, ſeu Galatiæ promontorium magnum ad Septentrionem porrectum. Mela 1. 19. *Quorum* (Paphlagonum ſc.) *in litoribus penè mediis promontorium eſt Carambis.* Val. Flac. lib. 4.

Quid tibi nubiferâ ſurgentem rupe Carambim?

Idem lib. 5.

Jamque reducebat noctem polus; alta Carambis
Raditur, & magnæ pelago tremit umbra Sinopes.

Idem lib. 7.

——*Jam nubiferam tranſire Carambim*
Significans.——

Plin. de gruibus, *Illas certum eſt*, inquit, *Pontum tranſvolaturas, primum omnium anguſtias petere inter duo promontoria, Criu-metopon, & Carambin.* Quæ non niſi 170. m. p. intervallo diſtant, ut idem aſſerit, lib. 4. cap. 12. Alii quidem aliter ſtatuunt, nempe tridui navigatione, vel quod ferè idem eſt, bis mille quingentis ſtadiis ab invicem diſtare, duo hæc promontoria. Dionyſ. verſ. 154.

Ἄιτ' ἄμφω ξυνίασιν ἐναντίαι, οὐ μὲν ἐοῦσαι
Ἐγγύθεν, ἀλλ' ὅσον ὁλκὰς ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσσῃ.

Et Amm. lib. 22. *Haud procul inde attollitur Carambis,* &c. *cujus è regione Criu-metopon Tauricæ promontorium duobus millibus & quingentis ſtadiis diſparatum.* Strabo etiam lib. 2. Τὸ μὲν οὖν τῆς Εὐρώπης ἀκρωτήριον καλεῖται Κριοῦ μέτωπον, τὸ δὲ τῆς Ἀσίας Κάραμβις, διέχοντα ἀλλήλων περὶ δισχιλίους σταδίους καὶ πεντακοσίους. Quæ tamen ſunt falſiſſima, & palam refelluntur ipſius Strabonis verbis, lib. 7. Διέστηκε δ' ἡ Κάραμβις τῆς μὲν τῶν Χερρονησιτῶν πόλεως σταδίους δισχιλίους καὶ πεντακοσίους, τοῦ δὲ Κριοῦ μετώπου πολὺ ἐλάττους τοῦ ἀριθμοῦ. Recte omnino. Nam aliud *Cherſoneſus* urbs, aliud *Cherſoneſus* regio, in quâ urbs illa ſita. Et urbs quidem, quæ eſt in Boreali Cherſoneſi parte, à *Carambi* verè diſtat 2500 ſtadiis. Sed in oppoſitâ parte *Cherſoneſi* Criu-metopon eſt multo propius. Tamen hæc promiſcuè ſumpta ſunt, & quod de urbe *Cherſoneſo* nonnulli ſcripſerant, illam à *Carambi* diſtare ſtadiis 2500, ita ſumptum eſt, quaſi de totâ *Cherſoneſo* dictum, atque illius parte maxime auſtrali, nempe *Criu metopo.* Sed hujus commenti vanitas ex eo maxime apparet; quod ibidem à Strabone additur. Σύχνοι γοῦν τῶν διαπλευσάντων τὸν πορθμὸν ἅμα φασὶν ἀμφοτέρας ἰδεῖν τὰς ἄκρας ἑκατέρωθεν. In medio ſcilicet ſpatio conſtituti; quod non fieret, ſi fretum pateret 2500 ſtadiis. Imbecillior eſt enim humani oculi acies, quam ut & ad totidem ſtadia poſſit penetrare. Bochartus.

Caranthonus, *Canentetus* Ptol. vulgò *La Charente*, flu. Aquitaniæ inter Engoliſmenſes & Santonas qui in Ocean. Aquitanicum ſe exonerat infra Soboſœum op. ex adverſo Vliari inſ. 2. leuc. à Broagio.

Caravacca, op. Hiſp. in regn. Murciæ, ubi ſervatur Crux è cœlo delapſa Sacerdoti Sacra facturo coram rege Mauro. Situm eſt intra montes, prope Siguram amnem, & verſus confin. Caſtellæ Novæ.

Caravagium Caravaggio, op. lautum Italiæ in Duc. Mediolanenſi in confin. agri Bergomenſis.

Carax, *Caruci*, pag. Corſicæ apud Marianam urb. excifam. Strabo.

Carbania, parva inſula Italiæ adjacens. Mela, lib. 2. Plinio eſt *Barpana*, ut jam aliis rectè obſervatum, quorum opinio hâc in parte verior eſt, quam Cluverii, qui *Columbariam* hic pro *Carbonia* ſubſtituit. Iſ. Voſſius.

Carbantorigum, op. Selgovarum in Albione ulter. nunc tantum Caſtrum *Carlawrock* in Niddiſdalia prov. Scotiæ merid. in ora Oceani Hibernici, prope Itunam æſtuarium & oſt. Nidæ flu. à Dunfreia 3. mill. diſtans.

Carbantorigum, Camdeno *Caerlaverock* in Nidiſdaliâ reg. Scotiæ occid.

Carbonaria, *Porto di Goro*, unum ex 2 præcipuis oſtiis Padi, à quadam Turri ei adjacente ſic dictum. Diſtat vix 8. mill. in auſt. ab alio ejuſdem Padi oſt. quod nunc *Porto di Viero* dicitur 120. m. p. ab Hudria in ort. & 25 à Foſſa Clodia in auſt.

Carbonarius ſaltus pars fuit. Arduennæ Sylvæ in Hannonia inter flu. Sabim, Scaldim & Haynam, atque inter Binchimm & Quercetum, cujus etiamnum veſtigia manent in Sylva de *Mormaux* dicta.

Carchedon, Græcis dicitur *Carthago*, unde Pœnulus Plautina Comœdia *Carchedonius* dicitur. Dionyſius verſ. 195.

Τοῖς δ' ἔπι, Καρχηδὼν πολυήρατον ἀμπέχει ὅρμον,
Καρχηδὼν, Λιβύων μὲν, ἀτὰρ προτέρων Φοινίκων,
Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ὑπαὶ βοὶ μετρηθῆναι.

Vide *Carthago.*

Carcinites ſinus eſt med. inter oſt. Boryſthenis & Boſporum Cimmerium in Scythiâ Europ. Ei adjacet *Carcine* urbs juxta Gerri oſtia. Quid ſit nunc non bene conſtat. Sunt tamen qui credant nunc dici *Golfo di Muſcovie.* Sed reg. adjacens in ejus ora litor. pro maj. parte deſerta eſt atque inculta.

Carcinum, *Cocynthum* Polyb. *Capo di Stilo*, teſte Celſo Cittad. prom. M. Græciæ in Calab. ulter. ubi *Carcinum* urbs Melæ, ſive ut alii legunt *Cæcinum.*

Carcoviaca, *Kirkua*, urbec. Scotiæ Orcadum præcipua in Mainlandia inſ. cum arce & portu in Domin. Regis Scotiæ 200. m. p. diſtat à Tarredro prom. Borealiori Scotiæ in Sept.

Carcuvium, op. Hiſp. inter Emeritam & Cæſar auguſtam. Quid ſit nunc ex locorum diſtantiis ipſi neſciunt indigenæ.

Cardabianca, *Friburg.* op. Valeriæ Ripenſis in Stiriæ & Hungariæ confin.

Cardaces, Aſiæ min. pop. Polybius & Arrian. Heſychius. Κάρδακες οἱ στρατευόμενοι βάρβαροι ὑπὸ Περσῶν καὶ εἰς Ἀσίαν οὕτω καλοῦσι τοὺς στρατιώτας, ἀπὸ ἔθνους ἢ τόπου. Strab. lib. 15. Καλοῦνται δ' οὗτοι Κάρδακες ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι. Κάρδα γὰρ τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικὸν λέγεται. Vide Euſt. in Iliad. β.

Cardamyla, urbs in Argo, Pylo propinqua, & ſub dominio Agamemnonis. Hom. Iliad. 9. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit, lib. 8. Καὶ Ἀσίνη ἡ πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ. Ptol. inter urbes mediterr. eam ponit, lib. 3. Strabo in ſaxo ſitam dicit, lib. 8. Εἶτ' ἐπὶ πέτρας ἐρυμνῆς ἵδρυται Καρδαμύλη. Heſychius ſimpliciter Καρδαμύλη, πόλις.

Cardia, urbs in Thraciâ Cherſoneſo, à cordis ſimilitudine vocata. Solinus *Cardia à Melane ſinu, hæc ex facie loci nomine accepto.* Hujus ſæpe meminit Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem.

Cardiffa, op. Walliæ in Com. Glamorganenſi ad oſt. Taffi flu. 15. mill. à Briſtoliâ & tot. à Monumethia in occ.

Cardiganum, *Cardigan*, op. & Com. Walliæ. Vide *Ceretica.*

Cardona, Hiſp. op. in Catalaunia. Duc. tit. clarum ad flu. cogn. 3. leuc. infra Solſonam, 8. à Monteſerrato in auſt.

Careni, ſeu *Carini*, pop. in parte Septentr. Scotiæ quorum nomen remanet in prov. *Cathnes* dict. Fuere omnium ultimi verſus Orcades, teſte Camdeno.

Carentani, pop Boiaris finitimi, teſte Luitprando. Carinthiæ v. incolæ ſunt Alb. Krantio, cui ſubſcribit Lazius.

Carentonium, *Carentan*, op Normanniæ in Conſtantienſi tractu ad amnem cog. 3. leuc. ab ora maris Britannici, & 8. à Conſtantia cum Caſtro.

Carepula, urbs Mauritan. Cæſar. in ora inter Jul. Cæſaream ad ort. & Quiram ad occ. à Canucci 2. leuc. *Gira flumar*, incolis, teſte Marmolio.

Cares, pl. num. Populi ſub Minoe fuerunt, & tunc *Leleges* dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſuâ ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ, & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magnâ ex parte Leleges & Pelaſgi erant: ſed Iones & Dores, ut allatam injuriam ulciſcerentur, eos rurſus, quamvis belli ſtudioſiſſimos, ſuis finibus expulerunt. Cares & Myſos ejuſdem fuiſſe cum Lydis originis, ex Herodoto diſcere eſt, qui *de Caribus* hæc habet lib. 1. Ἀποδεικνῦσι δὲ ἐν Μυλάσοισι Διὸς Καρίου ἱερὸν ἀρχαῖον, τοῦ Μυσοῖσι μὲν καὶ Λυδοῖσι μέτεστι, ὡς κασιγνήτοισι, ἐοῦσι τοῖς Καρσί· τὸν γὰρ Λυδὸν καὶ τὸν Μυσὸν λέγουσι εἶναι Καρὸς ἀδελφεούς. *In Mylaſſis Jovis Carii delubrum vetus oſtenditur; quod Myſis etiam & Lydis commune eſt, ut qui ſint Carum Germani. Quippe Lydum & Myſum Caris fratres eſſe dictitant.*

Ovid. Met. 9.

Caras & armiferos Lelegas, Lyciamque pererrat.

Virgil. Æneid. 8.

Hic Caras, Lelegaſq; ſagittiferoſq; Gelonos.

Vide *Caria.*

Caria, regio min. Aſiæ inter Lyciam & Ioniam. Strabo eam à Boreâ Meandri flumine clauſit, ab occidente Icario, & Myrtoo pelago, à meridie Rhodienſi, ab ortu Lyciis, & aliis gentibus, magnamque Tauri montis partem in Cariâ concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Hujus Metropolis eſt Halicarnaſſus, in quâ regnavit Mauſolus, cui ibidem Artemiſia conjux Mauſoleum illud celebratiſſimum extruxit. Dicta Caria à *Care* rege, qui primus auguria avium dicitur inveniſſe. Epaphroditus totam Cariam *Chryſaoridem* vocat, alii urbem quandam Ca-

riæ tantum ſic nominant. Steph. à *Care* conditore dictam ſcribit. Ovid. Met.

Arcades antiqui celebrataque Caria famâ.

Eſt & *Caricus* gentile, & *Carius* quo nomine Jupiter apud Mylaſſenſes colitur. Herodot. Caricam gentem celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiam *Caria* magna quædam arx à *Care* filio Phoronei: alioqui fœmininum eſt à *Cario*, ut & *Cariatis* & *Caira* unde Hom. Μηονὶς ἠὲ Κάειρα. Cos etiam inſula Καρὶς dicebatur. Eſt & Phrygiæ urbs. In Caria extitit olim amnis, qui fuerat ante dulcis, poſtea in ſalem mutatus. Plin. 2. 5. כר *Car* Hebræis eſt *aries*, aut *agnus*, atque ab eis ad Iones tranſiſſe hoc vocabulum ex his Heſychii colligas: Κάρ, πρόβατον. Κάρα, Ἴωνες τὰ πρόβατα. Inde videtur *Caria* dicta. Cic. lib. 1. De Divin. *Arabes autem & Phryges & Cilices, quod paſtu pecorum maximè utuntur*, &c. *Tum Caria tota*, &c. Et Καρὶς alterum nomen inſulæ Co apud Steph. & Euſt. in Iliad. B. quia teſte eodem auctore inſula erat πολυθρέμμων, & celebris δι' εὐβοτίαν. Hinc Callimachus Hymno in Delum illam cum Delo confert.

Νῆσος ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη.

Bochartus. Cares autem licet in rebus bellicis eminuerunt, ut *arma Carica*, & *lorica Carica* in proverbio eſſent, viles tamen habiti ſunt, quòd mercede militarent, ac in primâ acie locati, primos hoſtium impetus ſuſtinentes vitam ſuam nihili æſtimarent. Unde adagium natum, *In Care periculum facere*, apud Platonem in Socrate, cum periculo exponitur res, cujus jactura gravis non ſit. Illud quoque apud Diogenianum *Cum Care Cariſſa*, hoc eſt, cum ruſtico ruſticè agas, quòd Cares inter agreſtes & ruſticos haberentur. Item *Caricum vinum*, apud Suidam pro tenui, & *Carica Muſa* pro inſuavi. Item *Caricus hircus* in hominem vilem, & contemptibilem, vel pro oblatione vili, ut & *Caricum ſacrificium*, quòd Cares pro hirco canem immolarent. *Caricum Schema* quoque apud Heſychium pro modo congreſſus libidinoſi ſpurco, & turpi, qualem figuræ Caricæ oſtendebant. Sic enim ille Καρικὸν, εὐτελὲς, μικρόν. Δηλοῖ δὲ καὶ Ἀφροδίσιον σχῆμα αἰσχρόν. Idem Καρικάζειν, Βαρβαρίζειν.

Caria portus in Thraciâ, Mela 2. 2. Portus ipſe Καρῶν λιμὴν vocabatur, ſed vero regio circumſita Caria. Teſtantur hoc Arrianus, & Anonymus de Ponto Euxino; quamvis apud poſteriorem perperam legitur χαλακλύζεται, pro Καρία κλύζεται. Notum enim Pontum Eux. non eſſe obnoxium reciprocationi alicui ſenſibili. Scio quidem aquas & hic quoque multum intumeſcere, adeoque attolli, ut totum hunc tractum ad quatuor uſque milliaria operuerit, quandoque urbes verò Odeſſum, & Dionyſiopolim totas pene abſorpſerit, prodentibus id Cedreno aliiſque. Verum particularia iſta diluvia locum hic habere non poſſunt, cum toto ſæpe ſeculo vix ſemel contingant. Sed vero quod Arriani lectionem maximè confirmat, Cariamque regionem hic fuiſſe evincat, id eſt, quod præter hunc Portum Carum, ſitum hic fuerit & aliud oppidulum Κέραμος dictum, cujus meminit Pauſan. Eliacis poſterioribus. Ὁ πολίτης δ' ἦν οὗτος ἐκ Κεράμου τοῦ ἐν τῇ Θρᾳκίᾳ Καρίᾳ. Perperam viri docti id accipiunt de Ceramo in Cariâ Aſiaticâ, tanquam ſi & illic aliqua fuiſſet Thracia. Rectè verò Suidas in voce Ἱππόδαμος locum illum Pauſaniæ reſpiciens Θρᾳκίαν Καρίαν interpretatur τὴν ἐν Θρᾴκῃ Καρίαν. Iſ. Voſſius.

Caribbæ, pop. Americæ Sept. qui alias occupabant omnes inſ. Antillas in Oceano Boreali ſitas; ſed cum ab aliquot an. ab Europæis occupatæ ſint, ipſi pro maj. parte in proximam continentem Americæ meridionalem ſe receperunt, ubi Guaiana regio.

Caribe linguâ Indicâ *ſtrenuum* ſive *audacem* ſignificat.

Carilla, vel *Carillæ*, op. Picentinorum, ab Annibale deletum, quod partes Romanorum ſequeretur. Sil. lib. 8.

——*Exhauſtæ mox Pœno Marte Carillæ.*

Carinthia, Karnten, prov. Germ. cum tit. Ducatûs cujus caput Villacum. Subeſt dominio Archiducum Auſtriæ, habetque ad ſept. Dioceſim Salisburgenſ. & Stiriam, quam habet etiam ad ort. & terminatur Carniolâ à merid. In duas quaſi partes ſecatur Dravo fluvio, eſtque Stiriæ conjuncta.

Carleolum, Carliſle, urbs Angliæ ad Itunam flu. in Cumbriæ Com. juxta ruinas muri Pictici, epiſc. ſub Arch. Ebor. A Lancaſtria 35. m. p. 40. à Dunelmo & 60. ab Eboraco. Dicitur etiam *Luguvallum*. Long. 17. 14. Lat. 56. 01.

Carlingfordia, Carlingford, op. Hiberniæ in Ultoniâ prov. & in Lugenſi Com. 4. mill. à Dunkerano, & 22. à Duno in auſt.

Carmania, regio Aſiæ Majoris inter Perſidem, & Indiam ſita, quam duplicem eſſe Ptolemæus tradit, cultam alteram vulgò *Chirman*, alteram deſertam, *Dulcinde* Caſtaldo, & *Mingin* Ortelio. Prior Perſidi hæret, ab eâ in ortum recedens, ſinum Perſicum circa fauces illius Armuzo promont. contra Armuſam inſulam & urbem attingens: Altera, Oceano Indico adjacet, inter priorem Carmaniam ad occ. & Gedroſiam ad ort. perſtricta. Tota Carmaniæ ora 1250. m. p. patet ex Plin. Aliter eas Ptol. deſcribit. Deſertam enim in Bor. verſus Ariam & Parthiam, ac in occ. Perſidem verſus extendit; alteram ad meridiem & ortum Carmaniæ pars (inquit Bochartus) una deſerta eſt; Altera, ad quam Sabthecam putamus appuliſſe, ubi *Samydace* urbs & Samydacus fluvius, omnium arborum eſt ferax, præter oleam. Auro etiam & argento dives eſſe traditur, & ære, & arſenico, & minio, & ſale, & frugibus Perſicarum æmulis. Sed Carmaniam nihil tantopere commendat, quam portentoſa vitium ubertas, quarum uvæ ſolent eſſe bicubitales, grandibus acinis, ac denſis. Ita habetur in Strabone: Γεώργια δ' ἔχει παρὰ πλήσια τοῖς Περσικοῖς, τά τε ἄλλα καὶ ἄμπελον, ταύτης δ' ἡ Καρμανία λεγομένη παρ' ἡμῖν, καὶ δίπηχυν ἔχει πολλάκις τὸν βότρυν, πυκνόῤῥαγά τε ὄντα καὶ μεγαλόῤῥαγα, ἣν εἰκὸς ἐκεῖ εὐφυεστέραν εἶναι. Et in Indicis Arriani ὁρμίζονται δ' ἐν Βαδισχώρῳ τῆς Καρμανίης οἰκουμένῳ δένδρεά τε πολλὰ ἥμερα πεφυκότα ἔχοντι, πλὴν ἐλαίης, καὶ ἀμπέλους ἀγαθάς. Et Plin. lib. 6. cap. 3. ubi de Carmaniâ *Inde vineas coli, & arva, &c.* Ab hâc vitium copiâ & præſtantiâ כרמאן *Carman* i. e. *Carmania* videtur dicta. Chaldæis enim & Syris כרמא *Carma* eſt *Vitis*. Arabes ſcribunt כרמה *carama* Hebræi כרם *cerem*.

Carmelus, ſumitur vel appellativè, vel propriè. Et quidem priori ſenſu *Carmel* dicitur locus quivis arboribus conſitus, frugibuſque aut gramine fertilis. Eſ. 16. 10. Jer. 48. 33. Voce, ut ſuſpicor, compoſita ex כר *Car* quod *paſcuum* aut *agrum* ſonat, & מול *mul*, quod *ſuccidere* eſt, ut *Carmel* ſit *pratum*, vel *ager ſuccisionis*, i. e. ex quo fœnum, aut ſpicæ ſucciduntur. Sed & *Carmel* proprium nomen eſt duorum in Judæâ montium. Quorum unus ad Aquilonem eſt παραθαλάσσιος prope Ptolemaidem in confinibus Aſſer & Zabulon, de quo Joſ. 12. 22. & 19. 26. Alter ad meridiem μεσόγαιος prope Hebronem in tribu Judæ, de quo Joſ. 15. 55. In priore habitavit Elias, & altare Deo erexit: & per inſigne miraculum coram Iſraelitis præſtitum Baalitas confutavit, & veri Dei cultum reſtituit. Sed & illud ipſum altare poſtmodum in ſuperſtitionem verſum, & Jovi conſecratum eſt. Unde Scylax ex doctiſſimi Voſſii emendatione: Κάρμηλος ὄρος, καὶ ἱερὸν Διός. Quamvis in eo Tacitus Hiſt. 2. templum ullum fuiſſe neget, ſed montem ipſum aſſerit pro Deo fuiſſe cultum. *Eſt*, inquit, *Judæam inter Syriamque Carmelus. Ita vocant montem, Deumque. Nec ſimulacrum Deo, aut templum, ſic tradidere majores, aram tantum, & reverentiam.* Inde eſt quod in Suetonio Veſpaſianus Carmeli Dei oraculum conſuluiſſe legitur. In altero monte Carmelo degebat Nabal. 1 Sam. 25. 2. Et ad hunc Carmelum referunt quæcunque habent Prophetæ de Carmeli paſcuis. Jer. 50. 19. Amos 1. 2. Mich. 7. 14. Quæ tamen loca referri poſſunt etiam ad Eliæ Carmelum; Bochartus De Anim. Bibl. Part. 1. lib. 2. cap. 48. Heſychius. Κάρμηλος, ὄρος ἐν τῇ Φοινίκῃ.

Carnicum Julium, urbs Carnorum in Italia, inter Alpes ſita ad Fellam amnem, 6. leuc. ab Utino in Bor. & 7. à Villaco in auſt.

Carniola, Krain, reg. Germ. inter Carinthiam & Stiriam in Bor. & Foro-Julium & Iſtriam ad auſt. & Croatiam ad ort. ſub dom. Archiducum Auſtriæ. Dividitur in ſuper. & infer. & ejus cap. eſt Lubiana, ſeu Labacum.

Carnus Ptol. *Carnutum*, Plin. Liv. & Paterc. urbs olim Pannon. ſup. ad Danub. nunc pag. Auſtriæ in Hungariæ confin. *S. Petronel* Lazio, à Poſonio 4. leuc. in occ. Viennam verſus. Long. 40. 00. Lat. 48. 20.

Carnutes Cæſ. *Carnuti* Plin. *Carnutæ* Ptol. vulgò *Chartres*, pop. Gall. Celt. ad Auduram flu. Horum cap. eſt Carnutum, ſeu *Autricum Carnutum*, urbs ampla ad Eburam flu. 18. leuc. à Lutetia in Africam, quot ab Aurelianis in Bor. Long. 22. 30. Lat. 48. 15.

Caroloregium, Charleroy, fortalitium Belgii in monte prope Sabim flu. in Com. Namurcenſi, & in confin. Hannoniæ, 6. leuc. à montibus in ort. & 5. à Namurco in occ. ſub. dom. Regis Galliarum.

Caroloſtadium, urbs Germ. in Marchia Vinidorum ad confluentias fluviorum *Kulp*, & *Mereſwitz*. Ab al. ponitur in Croatia, 2. leuc. à Metelinga in ort. & 5. à Rudolfiverda. Long. 31. 30. Lat. 49. 55.

Caronium, olim op. Callaicorum, nunc vicus Gallæciæ aliquot leucis remot. ab ora. Quibuſdam *Coruna* dicitur; ea autem eſt ubi Fluvium Brigantium, inter promont. Artabrum & Trileucum. Long. 11. 32. Lat. 43. 45.

Carpaſia, urbs Cypri in ora inter Aphrodiſium & Dinaretum prom. 28. mill. à Salamine in Bor. & paulo amplius à Clide. Ab ea dictæ fuerunt *Carpaſiæ* inſ. in ora adjacente Cypri.

Carpates mons, ab accolis dicitur *Szepeſi, Krapak*, teſte

Cluverio,

Cluverio, & Latinè etiam *Carpathus.* Pro varietate locorum & idiomatum varia ſortitur nomina. Ejus altiſſ. juga, quæ Solino Sarmaticæ rupes dicuntur, inquit Wernherus, ſunt inter Moraviam & Hungariam, & Danubium attingunt.

Carpathus, inſ. in mari Mediterraneo contra Ægyptum media, inter Rhodum & Cretam ducentorum ſtadiorum circuitu, quatuor urbibus inſignis. Ab ipſo ſitu כרפאת *Carpath* dicta eſt, quia eſt ad oram Cariæ. Ut enim Hebræis פאה *pea* vel פאת *peath*, ita Syris פאתא *patha* eſt *latus, ora, plaga, regio.* Quod in Iſidoro legitur *Carpathon* vocatam *propter celerem fructuum maturitatem*, tam futile eſt, quam quod ſequitur, ex hâc inſulâ dici Carpaſias naves magnas, & ſpacioſas. Hodiè *Scarpanto.* Hinc *Carpathius teſtem,* & *Carpathius leporem* apud Archilochum proverbium eſt in eum, qui teſtem in ſui malum adducit, vel aliquid aliud in ſui perniciem adfert: uti qui lepores in Carpathon inſulam deferunt, adeo excreſcentes, ut fruges omnes diſſipent maximo incolarum detrimento. Suidas.

Carpis, Carpen, Lazio, op. Pannoniæ infer. in Hungariâ apud Danubium inter Strigonium, & Budam occurrens. *Carpis* item Ptolemæo olim urbs, nunc pagus Africæ inter Maxulam, & Clypeam, Tuneti urbi finitimus, *Carpi* adhuc. *Carpis* etiam Herodoto flu. Myſiæ, qui unà cum Albi Iſtro miſcetur. Vulgò *Crappin*, qui & *Kruppa.* Sed hic Colapis eſt non in Myſià, ſed in Liburnià, in Saum influens.

Carraca, Tuſciæ urbs mediterranea, hodie *Carrara* Leandro. Long. 31. 40. Lat. 44. 33.

Carrhæ, civitas Arabiæ ad mare Rubrum. Steph. Eſt etiam civitas Meſopotamiæ trans Edeſſam. Ptol. & aliis ad Chaboram flu. Craſſi nobilitata clade, Lucan. lib. 1.

——————*Miſerando funere Craſſus*
Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carrhas.

Et Caracallæ Imp. etiam nece. Hic enim ut Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem apud civitatem Edeſſam periiſſe fertur, cum levandæ veſicæ gratiâ ex equo deſcendiſſet. *Heren* nunc nominari ſcribit Niger. Hebræis חרן Abrahami habitatio. *Antiquum opidum Craſſorum & Romani exercitûs* ærumnis *inſigne* vocat Am. Marcellinus lib. 23.

Carrodunum, Ptol. Germ. op. quod Pet. Apianus *Krakow* Poloniæ regiam interpretatur. *Graccopolin* appellat Bonfinius. *Carrodunum* alterum in Vindelicis ponit Ptolemæus. Hoc *Cramburg* juxta Waſſerburgum ad Oenum fluvium eſt, Pircheymero auctore. Tertium Pannoniæ ſuperioris eſt. Quartum ſuper Tyram flu. in Sarmatià Europæâ collocatur.

Carſeoli, op. Italiæ in Vià Valerià non longè à Pelignis. Ovid. Faſt. 4. *Frigida Carſeolis, nec olivis apta ferendis*
Terra: ſed ad ſegetes ingenioſus ager;
Hac ego Pelignos, natalia rura, petebam
Parva; ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Hinc *Carſeolanus*, Ovid. 4. Faſt.

Factum abiit, monimenta manent: nam dicere certam
Nunc quoque lex vulpem Carſeolana vetat.

Videtur Cluverius Ital. Ant. lib. 2. p. 784. Long. 37. 12. Lat. 42. 29.

Carſuli, Umbriæ in Italià urbs. Strabo lib. 5. Πόλεις, inquit, εἰσὶν τῆς Ὀμβρικῆς ἄξιαι λόγου ὅτε Ὄκρικλοι, καὶ Λάρολον, καὶ Ναρνία, εἶτα Κάρσουλοι καὶ Μηουανία. Id vocabulum commentatorem Strabonis voluiſſe corrigere è Livio, Plinio, ac Ptolemæo in Καρσέολοι mirari ſe ſcribit Cluverius & merito. Siquidem Livii, Ptolemæique *Carſeoli* Æquorum op. fuit. Tac. Hiſt. 3. *Carſulas* vocat hodie, *Carſula* Leandro. Long. 36. 25. Lat. 42. 40.

Carteia, op. Hiſp. ad fretum Gaditanum verſus orientem, alio nomine *Tarteſſus*, ut multi volunt. Strabo. Ἔνιοι δὲ Ταρτησσὸν τὴν νῦν Καρτηΐαν προσαγορεύουσι. Mela. *Carteia, ut quidam putant aliquando Tarteſſos.* Plin. *Carteia, Tarteſſos à Græcis dict.* Pauſanias in Eliacis poſterioribus Εἰσὶ δὲ οἱ Καρπίαν (lege Καρτηΐαν) Ἰβήρων πόλιν καλεῖσθαι νομίζουσι τὰ ἀρχαιότερα Ταρτησσόν. Silius lib. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes.

Ac ſi Tarteſſi rex Arganthonius Carteia regnaverit. Appianus in Ibericis. Ταρτησσός μοι δοκεῖ τότε εἶναι πόλις ἐπὶ θαλάσσης, ἣ νῦν Καρπησσὸς ὀνομάζεται. Item, Διέδραμε ἐς Καρπησσὸν, ἐπὶ θαλάσσῃ πόλιν ἣν ἐγὼ νομίζω πρὸς Ἑλλήνων πάλαι Ταρτησσὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ Ἀργανθώνιον αὐτῆς βασιλεῦσαι. *Carpeſſum*, id eſt *Carteiam*: nam binomia fuit urbs, unum nomen Carteia, alterum fuit Carpeſſus; Quod ipſum putaverim errori anſam dediſſe, quia ad Tarteſſum alludit Carpeſſi nomen. In ſcripturâ tamen nihil ſimile. Tarteſſus enim Phœnicibus ſcribebatur תרשיש *Tarſis* vel תרתיש *Tartis* & *Carpeſſus* קרפסה *Carpheſa*, vel קורפסה *corpheſa*, i. e. *concha.* Nempe à *conchis* dicta Carpeſſus, quæ *Carteia* veteribus, quia conchas habuit portentoſæ magnitudinis. Strabo. Ἐν δὲ Καρτηΐᾳ κήρυκας δεκακοτύλους καὶ πορφύρας φασίν. *Apud Carteiam buccinæ, & purpuræ inveniri dicuntur decem cotulas continentes.* In cotylâ autem ſunt ſex cyathi. Vetus ejus nomen Heraclea, tanquam ab Hercule conditore. Herculem enim ſuum Phœnices Μέλκαρθον *Melcarthum* appellabant. Philo Byblius ex Sanchoniathone apud Euſeb. lib. 1. Præpar. Τῷ δὲ Δημαροῦντι γίνεται Μέλκαρθος, ὁ καὶ Ἡρακλῆς. Μέλκαρθος, i. e. מלך קרתא *Melec Kartha, rex urbis*, i. e. Tyri. Omnino igitur ex *Melcartho*, vel *Melec cartha*, urbs quam ad Calpen condidit Hercules Phœnicius primo *Melcartheia* vocata eſt, quaſi *Heracleam* dixeris, deinde per Aphæreſin *Cartheia*, vel *Carteia.* Bochartus. Long. 14. 40. Lat. 35. 50.

Cartennæ, Mauritaniæ Cæſar. urbs. Mela. 1. 6. veteres autem codices (teſtante Iſ. Voſſio) *Cartinna* legunt Κάρτιννα quoque in antiquiſſimo Ptolemæi codice. Hodie *Arcilla*, aut *Acilla* ab Afris dicitur.

Carthea, urbs in Ceâ inſulâ. Plin. 4. 12. Hinc *Cartheius.* Ovid. 2. Met.

Tranſit & antiquæ Cartheia mœnia Ceæ.

Item *Carthæus.* Idem Met. 10.

Namque ſacer nymphis Carthæa tenentibus arva]
Ingens cervus erat.

Carthago, Græcis Καρχηδών, urbs Africæ totius celeberrima, Romanique imperii aliquando æmula, à Didone condita ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno, Euſebius. Atqui Juſtinus tradit conditam fuiſſe ante Romam, Imò condita fuit ante captivitatem Ilii annis 50. ſi credas Appiano in Libycis Καρχηδόνα τὴν ἐν Λιβύῃ Φοίνικες ᾤκισαν ἔτεσι πεντήκοντα πρὸ ἁλώσεως Ἰλίου. Ideo de eâdem urbe ibidem Πόλεως ἀρχαίας. *Urbis antiquæ.* Unde Virg. Æn. primâ.

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni,
Carthago; Italiam contra, Tiberinaque longè
Oſtia, dives opum ſtudiiſque aſperrima belli.

Hæc urbs olim in Junonis tutelâ fuit. Virg. Æn. 1.

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam
Poſthabitâ coluiſſe Samo, hic illius arma,
Hic currus fuit. Ovid. 6. Faſt.
Pœniteat quod non fori Carthaginis arces,
Cum mea ſint illo currus & arma loco.

Vide Sil. Ital. initio lib. 1.

Eò autem potentiæ urbs hæc tenuiſſimis primordiis paulatim excrevit, ut non modo Libyæ univerſæ, verum etiam inſularum, & bonæ Hiſp. partis imperium tenuerit. Tria cum Romanis graviſſima geſſit bella, quorum primo ſuperati navali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tantum quibuſdam abſtinere juſſi. Huic ſucceſſit bellum Punicum ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſp. Sagunto victorem exercitum in Italiam tranſportavit, eoſque totos octodecim annos ferro, flammaque crudeliſſimè vaſtavit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſium redactæ ſunt, ut ſalutem ſuam mœnibus tueri duriſſimaſque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verum cum ne ſic quidem quietè agitare poſſent, tertioque bellum inſtaurarent, Senatus Catonis autoritatem ſecutus, Carthaginem delendam cenſuit, & Scipionem Æmylianum in Africam miſit, qui victis Pœnis urbem obſidione cinxit, captamque ſolo æquavit. Adrianus autem Imperator eam reſtitutam *Adrianopolim* appellavit, & ridiculè Commodus *Alexandriam Commodianam togatam.* Vide *Byrſa.* Silius lib. 13. *almam* vocat.

——————*Si nunc exiſteret alma*
Carthago ante oculos turritâ celſa figura.

Virgilius *altam* Æneid. quart.

Suſpectas habuiſſe domos Carthaginis altæ.

Horatius *impiam.* Carm. 4. Od. 8.

Non incendia Carthaginis impiæ. Item *invidam*,

Epod. 7. *Non ut ſuperbas invidæ Carthaginis*
Romanus arces ureret.

Hujus urbis deſtructio Romanorum perditio: Salluſt. in B. Jug. *Ante Carthaginem deletam*, pop. & Senatus Rom. placide, modeſteque Remp. inter ſe tractabant, neque gloriæ certamen, neque dominationis inter cives erat metus, hoſtis in bonis artibus civitatem continebat; ſed ubi illa formido à mentibus diſceſſit, ſc. ea quæ res ſecundæ amant, laſcivia atque ſuperbia inceſſere. Unde Aug. C. D. 1. 30. *Deleta* quippe Carthagine, tanta de reb. proſperis orta mala continuò ſubſecuta ſunt, ut erupta, diruptaque concordia, prius ſævis cruentiſque ſeditionibus, deinde mox malarum connectione cauſarum, bellis etiam Civilibus tantæ ſtrages ederentur, &c. ut Romani illi qui vitâ integriore mala metuebant ab hoſtibus, perditâ integritate vitæ, crudeliora paterentur à civibus. Populi hujus & alterius Carthaginis Carthaginienſes, *fraudulenti* & *mendaces* dicuntur Tullio Orat. Pro lege Agrariâ.

Carthago nova, urbs quam dux Pœnorum Aſdrubal condidit in Hiſp. Bæticâ. Itaque πόλιν Φοίνισσαν appellat Polyænus lib. 8. Et Solinus expreſsè, *Carthaginem apud Iberos,*

quæ mox colonia facta eſt, Pœni condidere. Itemque Strabo Ἡ Καρχηδὼν ἡ νέα κτίσμα Ἀσδρούβα, &c. A Scipione expugnata eſt, Hannone non ſine ſuorum clade ſe dedente. Livius lib. 6. Dec. 3. Conteſtanorum maritima urbs Ptolemæo, & aliis. Hanc autores, ut Plin. & Appianus *Spartariam* cognominant. Idem Appianus putat prius *Saguntum* appellatam, ſed poſteà ab Annibale exciſam, & Carthaginienſium coloniam factam, *Carthaginem Spartaginem* nuncupatam; ſed hanc *Carthaginem* & *Saguntum* duo & diverſa opida eſſe, lippis & tonſoribus, ut dicitur, notum eſt; at hoc condonandum eſt homini Græco & peregrino, & cui Hiſpania minus cognita fuerit, veluti, qui ſcribit Iberum flu. in Septentrionalem Oceanum evolvi, cum in Mediterraneum exeat. Καινὴ πόλις dicitur Stephano & Polybio, ubi Vocis etymon expreſſum videtur. Ebræis enim קרתא חדת *Karta hadath* novam urbem notat: ex *Carthada* autem factum Καρχηδὼν χ. & θ. permutatis, quod Siculorum eſt proprium, qui pro ὄρνιθες dicunt ὄρνιχες. Vide Salmaſium ad Solinum Pag. 332. Carthaginis hujus deſcriptionem accuratiſſimam habet Polybius lib. 10. pag. 583. edit. Caſaubon. quam in pauciora contraxit Livius lib. 26. Et utrumque ſecutus Silius pleraque iſta carminibus hiſce optime expreſſit lib. 15. quæ in lectoris gratiam huc tranſcribere non gravabor.

Carthago impenſo naturæ adjuta favore
Excelſos tollit pelago circumflua muros.
Arctatas ponti fauces modica' inſula claudit
Qua Titan ortu terras aſpergit Eoo.
At quà proſpectat Phœbi juga ſera cadentis
Pigram in planiciem ſtagnantes egerit undas;
Quas auget veniens refluuſque reciprocat æſtus;
Sed gelidas à fronte ſedet ſublimis ad Arctos
Urbs impoſta jugo, pronumque excurrit in æquor
Et tuta æterno defendit mœnia fluctu.

Hodiè *Carthagena* nominatur. Vide Boch. De Phœn. Colon. lib. 1. cap. 35. Long. 20. 35. Lat 38. 02.

Carthago vetus, urbs Hiſp. Tarraconenſis Ptolemæo. *Villa Franca* hodiè, vel ut alii volunt *Cantavilla.* Stephanus quoque Carthaginem habet in Armeniâ. Long. 31. 20. Lat. 41. 50.

Carthuſia, La Chartreuſe, eremus eſt intra montes altiſſimos, 4. leuc. à Gratianopoli in Bor.

Camberiacum, verſus 5. prope confin. Sabaudiæ, ubi incunabula Carthuſiani ordinis à S. Brunone inſtituta. Sic dicta fuit à *Carthuſiâ,* vico ei adjacente.

Canſanda, locus & inſ. eodem nom. Cariæ regionis. Strabo. Stephano urbs & ſtagnum non procul à Myndo & Coo; qui ſubdit: ἐντεῦθεν ἦν Σκύλαξ ὁ παλαιὸς λογογράφος. Vide Voſſ. ad Melam pag. 83.

Caryſtus vel *Caryſtos, Caryſto* etiam hodie teſte Sophiano, urbs Eubœæ litoralis in orà auſtrali, varii marmoris ferax. Seneca in Troadibus.

Ferax varii lapidis Caryſtos.

Heſych. Κάρυστος πόλις Εὐβοίας.

Quàque Caryſtæis frangitur unda vadis.

Ibi Apollinis marmorii templum. Caryſtii marmoris meminit Plin. 4. 12. & 36. 6. Lucanus lib. 5. de inſ. Eubœâ loquens.

Quà maris anguſtat fauces ſaxoſa Caryſtos.

Martialis 9. 76.

Idem beatas lautus extruit thermas
De marmore omni, quod Caryſtos invenit.

Marmor autem iſtud viride erat & fluctibus concolor. Statius.

Et Chios, & gaudens fluctus æquare Caryſtos.

Idem Sylv. 1. 5.

Non huc admiſſæ Thaſos, aut undoſa Caryſtos.

Tibul. 3. 3.

Quidve domus prodeſt Phrygiis innixa columnis,
Tænare ſive tuis, ſive Caryſte tuis?

De nominis origine ſic Bochartus, In Eubœâ inquit *nil quicquam fuit lapide Caryſtio mirabilius, ex quo texebatur tela, quæ ubi ſordes contraxerat in ignem injecta purgabatur.* Vide Strab. lib. 10. Apollonium in mirabilibus, Plutarchum de defectu Oraculorum, & Stephanum in Κάρυστος. Ab hac ardente tela dici potuit ipſa Caryſtus, quia Ebræis חרר *charar* vel חר *char ardere,* & שית *iſt telam* ſignificat.

Caryum, Laconiæ op. à quo Diana *Caryatis,* quòd illic coleretur, Vitruvius *Caryam* vocat, unde ſunt *Caryatides columnæ* in antiquis ſubſtructionibus celebratæ, vide Meurſium in Lacon. Miſcell. lib. 1. cap. 2. Et Barth. ad illud Papinii:

Plaudentique habiles Caryæ reſonare Dianæ.

Caſale, Caſal urbs Italiæ permunita, alias *Bodincomagus* & *Induſtria,* ubi alias Veliates populi. Ægrè habitatur propter cœli inclementiam. Long. 30. 18. Lat. 44. 16.

Caſvinum, Caſbin, urbs Perſiæ, vetus regum ſedes, 260. mill. ab Aſpahamo in Bor. verſus Caſpium mare. Multi credunt fuiſſe Ecbatana antiquorum.

Caſcantum, op. Navarræ, inter Tudelem, & Turiaſonem, 2. leuc ab Ibero flu. Long. 19. 00. Lat 43. 00.

Caſerta, urbs parva Italiæ in Campania Felici, prope Vulturnum flu. ad rad. M. Tifatæ, 6. m. p. a Capuâ in ort. & paulò minus à Calatia in auſt. Long. 38. 12. Lat. 41. 02.

Caſilinum, Italiæ op. in Campania. Plin. 3. 5. Strabo lib. 5. Τελευταῖαι δὲ τῶν ὁδῶν, ἥτε Ἀππία, καὶ ἡ Λατίνη καὶ ἡ Οὐαλερία. μέση δ᾽ αὐτῶν ἡ Λατίνη, ἡ συμπίπτουσα τῇ Ἀππίᾳ κατὰ Κασιλῖνον πόλιν διέχουσαν Καπύης ἐννεακαίδεκα σταδίους. Et poſteà Κασιλῖνον δὲ ἵδρυται ἐπὶ τῷ Οὐαλτούρνῳ ποταμῷ. Livius lib. 22. *Fabius Caſilinum occupat modicis præſidiis, quæ Urbs Vulturno flumine dirempta Falernum à Campano agro dividit.* Inde

Caſilinus fluvius, idem qui Vulturnus, Agathias lib. 2. & Conſtant. Porphyrogen. lib. 2. Them. 11.

Caſina & *Caſinum,* Campaniæ op. in multis authorum exemplaribus *Caſſinum* eſt. Inſcriptiones autem antiquæ *Caſinum* habent. De nominis Origine Varro de L. L. lib. 6. *Caſcum ſignificat vetus, Ejus Origo Sabina, quæ uſque radices in Oſcam linguam agit, &c.* Addit, *Item oſtendit quod opidum vocatur Caſſinum, hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt, unde & Caſſinum forum, vetus.* Ejus meminit Sil. lib. 4. ——— *Nebuloſi rura Caſini.*

Itemque lib. 12. *Nymphiſque habitata Caſini.*

Rura evaſtantur. Long. 37. 40. Lat. 41. 30.

Caſinus, mons Campaniæ ubi olim Apollo colebatur, cujus templum everſum eſt à viro quodam ſanctiſſimo. Boccat.

Caſiope, Ptol. urbs Chaoniæ reg. in Epiro, quam Sophianus *Caſopo* vocat. *Santi quaranta* Nigro.

Caſius, mons apud Euphratem, ubi Trajanus dicavit crateras argenteos in templo Jovis Caſii cum epigrammate. Suidas. Item *Caſius,* trans mons Peluſium, extremum Nili oſtium in eâ Arabiæ Petrææ parte, quæ ab hoc monte *Caſiotis* Ptolemæo appellatur; in quo erat M. Pompeii tumulus ab Adriano inſtauratus, ut in vitâ ejus teſtatur Capitolinus. In hoc monte templum inſigne habebat Jupiter, qui inde *Caſius* dicebatur. Luc. lib. 8.

——— *Manesque tuos placare licebit*
Et Caſio præferre Jovi.

Noſtri *Sinai* montem eſſe aſſerunt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico Decalogi tabulas, nobilem. Plin. 5. 11. Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat.

Caſius, mons in Syriâ Antiochenâ ſupra Seleuciam cognomine Pieriam. Cujus excelſa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras Solem aſpicit: brevi circumactu corporis, diem noctemque pariter oſtendens; ambitus ad cacumen 19. m. p. eſt, altitudo per directum quatuor. Hæc Plin. 5. 22.

Caſmene, Scicali Brietio, op. Siciliæ ad amnem cogn. in valle Neetina. Diſtat ab ora 10. mill. quot à Neeto in occ. Vide Cluver. 6. Ant. p. 358. & Boch. de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 29.

Caſos & *Caſius, Caſſo,* teſte Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, teſte Plinio, inter Sammonium promont. Cretæ 30. & Carpathum inſulam in Cæciam vergentem ad 20. m. p. uti ſcribit idem Plin. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus veſtimenti nomen *Caſiaca,* quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Euſtath. *Caſianam* appellat à monte *Caſio.*

Caſperia, Aſpra, op. olim, nunc pagus Sabinorum apud ortum Himellæ flu. à Narniâ 12. m. p. ab Interamnâ ferè totidem, inter Ocriculum & Reate 16. Ejus meminit Virgil. Æneid. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum
Caſperiamque colunt, Foruloſque & flumen Himellæ.

Caſperula, op. Sabinorum, quod Sil. Ital. à *Caſpiis portis,* quæ in oriente ſunt, ubi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit, lib. 8.

Hunc Amiterna cohors, & Bactris nomina ducens
Caſperula, hunc Foruli magnæque Reate dicatum
Cœlicolum matri, nec non habitata pruinis
Nurſia, & à Tetrica comitantur rupe cohortes.

Caſpiæ Portæ variæ dicuntur; Quidam Amazones portis Caſpiis egreſſas ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam prodidere, ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Iberiâ in Scythiam. Neronis quoque comminatio ad Caſpias portas (ut inquit Plin.) ad eum tranſitum reſpiciebat. Verum Taurus mons tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt,

ſunt. Ptol. Plin. & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium; Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quod aliquæ gentes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Juga vero Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, ulterioreſque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto millibus octo paſſuum longo: nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæc alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin. *Caſpia clauſtra* dicuntur Lucano lib. 8. itemque Valerio Flacco lib. 5. Stat. Silv. 4. 4.

——*Metuendaque portæ Limina Caſpiacæ.*

Caſpii, pop. Scythici generis, Hyrcanis finitimi, ejuſque maris accolæ, quod ab ipſis *Caſpium* appellatur. Horum regio à Strabone *Caſpiana* appellatur. Virg. 5. Æn. περιφραστικῶς *Caſpia regna* nominat.

Hujus in adventum jam tunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent divûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſſimum ætatis annum attingentes, anguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo lib. 11. Apud hos ſæviſſimi ſunt canes, ut ſcribit Val. Flaccus lib. 6. uti videre eſt in his.

Inſequitur Drangæa phalanx, clauſtriſque profuſi
Caſpiadæ, queis turba canum, non ſegnius acres
Exilit ad lituos, pugnaſque capeſſit heriles:
Inde etiam par mortis honos, tumuliſque recepti
Inter avos, poſituſque virum: nam pectora ferro
Terribileſque innexa jubas ruit agmine nigro
Latratuque cohors: quanto ſonat horrida Ditis
Janua, vel ſuperas Hecates comitatus ad auras.

Vide Lipſ. Cent. 1. ad Belg. Epiſt. 44. Eliam Reuſner. Artis Strateg. lib. 1. cap. 15. Caſp. Facium in axiom. Bellicis cap. 94.

Caſpium mare, inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt, à quibus nomen accepit. Dicitur enim & *Hyrcanum mare.* Strabo lib. 11. Καλεῖται δ' αὕτη ἡ θάλαττα καὶ Ὑρκανία. Dionyſius verſ. 50.

Ἥντε καὶ Ὑρκανίην ἕτεροι διεφημίξαντο.

Immenſum ſpatium occupat, de quo tamen inter ſcriptores parum convenit. Mela, 3. 5. *Mare Caſpium ut anguſto, ita longo etiam freto.* Vide ſis illic Voſſium. Strabo ubi ſupra. Ἔστι δ' ὁ κόλπος ἀνέχων ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν. Ubi ſequitur vulgatam ſuorum temporum de hoc mari opinionem. Putabant enim plerique omnes mare Caſpium nihil aliud eſſe, quam ſinum Oceani Cronii ſive Septentrionalis, ut ſinus Perſicus ex Oceano meridiano ἀνέχει. Hæc eſt Dionyſii ſententia, qui ſinum Oceani ſecundi ita deſcribit.

Δεύτερος αὖτ' ὀλίγος μὲν, ἀτὰρ περιφερέστατος ἄλλων.
Ὅς ἀποκιδνάμενος Κρονίης ἁλὸς ἐκ βορέαο
Κασπίην αἰπὺ ῥέεθρον ἐπιπρέπουσι θαλάσσῃ.

Quocum conſentiunt duo Interpretes, Feſtum Avienum dico & Priſcianum. Hic

Alter item eſt primo brevior, majorque duobus
Hic prolapſus aquas Boreali fuſus ab alto
Terga procelloſo turgeſcit Caſpia fluctu.

Priſcianus.

Hoc minor eſt, reliquis major, quem Caſpia tellus
Suſcipit intrantem vaſtis Aquilonis ab undis,
Nomine Saturni quod Tethys poſſidet æquor.

Hæç etiam Pomponii Melæ, hæc Plinii ſententia. At non eorum qui noſtrâ ætate de eo mari accuratius ſcripſerunt, qui affirmant eſſe id per ſe, nec ullo modo, aut cum Oceano, aut cum alio mari, miſceri. Falluntur vero è recentioribus plerique dum totam antiquitatem hujus erroris inſimulant. Nam quid illi novi docent, quod non jam pridem ab Herodoto ſit traditum? Sic enim ille Ἡ δὲ Κασπίη θάλασσα ἐστὶν ἐπ' ἑωυτῆς, οὐ συμμίσγουσα τῇ ἑτέρῃ θαλάσσῃ. Diodorus quoque Siculus ait τὴν Ὑρκανίην καθ' αὐτήν. Ideoque maximus Philoſophorum Ariſtoteles lacum appellat; mare tamen ab accolis vocari tradit Caſaubonus. Horatius.

——*Nec mare Caſpium*
Vexant inæquales procellæ
Uſque.——

Caſpirus, urbs Parthorum, cujus incolæ omnium curſu ſunt velociſſimi. Steph. Ex Herodot. l. 3. ſed ibi eſt *Caſpapyrus.*

Dionyſius Baſſaricωn lib. 3.

Ἐν δέ τε Κάσπειροι ποσὶ κλυτοὶ, ἐν δ' Ἀραιηνοί.

Et rurſus:

Κασπαῖος γενεὴν Κασπείρoθεν, οἵ ῥά τε πάντων
Ἰνδῶν ὅσσοι ἔασιν ἀφαρότερα γούνατ' ἔχουσιν.
Ὅσσον γάρ τ' ἐν ὄρεσσιν ἀριστεύουσι λέοντες,
Ἢ ὁπόσον Δελφῖνες ἔσω ἁλὸς ἠχηέσσης,
Αἰετὸς εἰν ὄρνισι μεταπρέπει ἀγρομένοισιν,
Ἵπποι τε πλακόεντος ἔσω πεδίοιο θέοντες,
Τόσσον ἐλαφρότατοι πάντων προφέρουσι πόδεσσι
Κάσπειροι μετὰ φῦλα, τά τ' ἄφθιτος ἔλλαχεν ἠώς.

Caſſiope, Caſſiopo, urbec. Epiri in reg. Caſſiopæa dicta in montanis Macedoniam verſus. Long. 46. 40. Lat. 40. 10. Item alia urbs ejuſdem Epiri, in Almena prov. verſus oram litoralem, vulgo *Joannina.* Long. 45. 10. Lat. 40. 00.

Caſſiterides, inſulæ in occidentali Oceano, unde plumbum candidum effoditur. Plin. 4. 16. *Ex adverſo*, inquit, *Celtiberiæ complures inſulæ ſunt Caſſiterides Græcis dictæ, à fertilitate plumbi.* Olim nemini perviæ præterquam ſolis Phœnicibus. Strabo lib. 3. Πρότερον μὲν οὖν Φοίνικες μόνοι τὴν ἐμπορίαν ἔστελλον ταύτην ἐκ τῶν Γαδείρων, κρύπτοντες ἅπασι τὸν πλοῦν. Plumbum ex illis inſulis Græcis primo allatum. Plinius. *Plumbum ex Caſſiteride inſulâ primus apportavit Midacritus.* Atque indidem ſtannum habuere. Herodot. Οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Poteſt autem hoc nomen Phœniciæ originis eſſe, quia Chaldæi, & Arabes ſtannum appellant vocabulis huic ſimillimis. Sic Num. 31. 22. pro Ebræo בדיל Jonathan habet קסטירא *Kaſtira*, & Hieroſolymitanus Interpres קיסטרא *Kiſtara*, & Arabs קזדיר *ſcaſdir.* Bochartus, quem vide de Phœn. Col. lib. 1. cap. 39.

Caſſiterides, Nonnio, Cluverio & al. ſunt inſulæ quæ Trileuco prom. Gallæciæ objacent; quarum una ad occ. *Zizarga*, alia ad ort. *Iſla de S. Cyprian* dicitur, in orâ Boreali Gallæciæ regni, & in Oceano Cantabrico. Camdenus autem credit eſſe inſulas *Silly*, ſeu *Sorlings.*

Caſſium, Caſe, op. Liguriæ, inter Silvanum, & Caſtrum novum op. 2. m. p. à Ticino 18. à Dertona 7. Long. 30. 34. Lat. 43. 59.

Caſſovia, Caſhaw, urbs Hungariæ ſup. caput, juxta rapidum flu. Kunnertum ſita, & probe munita, 4. m. p. ab Eperia in auſt. & 10. ab Agria in Bor. Long. 43. 30. Lat. 48. 30.

Caſſubia, Caſſuben, reg. Germ. in Ducatu Pomeraniæ, ulter. inter mare Balticum & Pruſſiam, gaudetque etiam tit. Ducali. Ibi urbes præcipuæ Colberga, Coſtinum, & Belgardia. Eam poſſidet Elector Brandenburgicus ab aliquot annis.

Caſtabala, Ciliciæ, & Phœniciæ civitas, quæ & Peraſia dicebatur, Steph. Populi *Caſtabalenſes*, qui propter bella cohortes canum habuere, teſte Plinio. In Caſtabalis autem Dianæ Peraſiæ templum extitit, quod ſacræ mulieres ingreſſuræ ſuper prunas nudis pedibus incedebant. Æneas Sylvius Aſiæ cap. 46.

Caſtalius fons, *Caballinus*, & *Libethris* dicitur. Eſt in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacer. Virgilius *Caſtaliam* vocat. Georg. 3.

——*Juvat ire jugis quà nulla priorum*
Caſtaliam molli divertitur orbita olivo.

De nominis origine ſic Bochartus. Arabicè, inquit, קסטלה *Caſtala* eſt *fluminis* vel *fontis murmur.* Sunt qui *fragorem* reddunt. Talis fons Caſtalius Virgilius in culice,

Caſtaliæque ſonans liquido pede labitur unda.

Quin Caſtalii fontis murmur putabatur aliquid habere fatidicum. Unde eſt quod apud Nonnum Dionyſ. lib. 4. Cadmo Apollinis oraculum conſulente,

——Ὀμφήεντι ῥεέθρῳ
Κασταλίης πάφλαζε νοήμονος ἔνθεον ὕδωρ.

Et in Luciani Jove Tragœdo Apollo ad vaticinia deeſſe ſibi queritur πηγὴν μαντικὴν, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν. Et Clemens in Protreptico Σεσίγηται γοῦν ἡ Κασταλίας πηγὴ, καὶ Κολοφῶνος ἄλλη πηγὴ, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τέθνηκε νάματα μαντικά. Quò palam alludens Gregor. Nazianzenus Orat. 4. Πάλιν, inquit, ἡ Κασταλία, σεσίγηται καὶ σιγᾷ, καὶ ὕδωρ ἐστὶν οὐ μαντευόμενον, ἀλλὰ γελώμενον. Quale eſt quod idem ſcribit Orat. 39. Κασταλίας μαντικὸν πόμα divinum caſtaliæ laticem ſolum ſilentium ſuum vaticinari non potuiſſe. Quod quidem Scholiaſtæ referunt ad Syriæ Caſtaliam prope Daphnem Antiochiæ: Sed ad hanc noſtram Conſtant. Porphyrogen. Themate *Nicopolis.* Nempe eâdem virtute pollere fons uterque creditus eſt. Sozomenus lib. 5. cap. 19. ubi de Daphne Antiochiæ. Ἐπιστεύετο δὲ παρὰ τοῖς τὰ δὲ πρεσβεύουσι, ῥεῖν αὐτόθι καὶ ὕδωρ μαντικὸν ἀπὸ Κασταλίας τῆς πηγῆς, ὁμοίας τῆς ἐν Δελφοῖς ἐνεργείας τε καὶ προσηγορίας λαχούσης. Ita etiam Niceph. Calliſtus 10. 28. Proinde in Syriâ illa Caſtaliâ ex aquarum motu, & ſtrepitu ὑδρομάντεις futura prædixiſſe conſtans fama eſt. Hinc Apollinem refert Suidas in Antiochiæ Κασταλίᾳ ſolitum χρησμολογεῖν, αὔρας καὶ πνοῆς ἐκ τοῦ ὕδατος ἀναδιδομένης *Oracula edere, aurâ, & flatu ex aquâ expirante.* Ex eâ porro aquarum agitatione fragor, & murmur conſequebatur. Quod & alii disertè ſcribunt. Græcus Schol. in Gregorium ubi ſupra. Κασταλία, πηγὴ περὶ τὴν Ἀντιόχειαν, ἐν ᾗ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐφορεύει, *Caſtalia, fons circa Antiochiam, cui Apollo præſidet.* Pergit. Μαντεία οὖν τις ἐξεφέρετο κατὰ τὴν τοιάνδε πηγὴν, ἢ τοῦ νάματος, οὐ κατὰ φωνὴν, ἀλλ' ἁπλῶς ἤχου τινὸς καὶ πνεύματος ἀναδιδομένη (lege ἀναδιδομένου) *Proinde Divinatio quædam ad fontem*

illum

illum edebatur ex defluxu, non per vocem, ſed ſolum ſono quodam & flatu edito. Vides Lector, huic aquæ ſonum, ſtridorem, & ſtrepitum tribui, i. e. קסטלה *Caſtala*; unde *Caſtalia* dicta eſt, non à *Caſtalio*, de quo Pauſan. in Phocicis, nec ab Acheloi filiâ *Caſtaliâ*, de quâ ibidem Panyaſis, & Conſtant. Porphyrog. in *Nicopoli*, nec à *Caſtalia* nymphâ, quæ metu inſequentis Apollinis eò ſe præcipitem dejecerit, ut à Lutatio traditum. Bochartus.

Caſtanea, urbs circa Peneum flu. Strabo. Et Magneſiæ Plin. Eudoxus per θ ſcribit. Gentile *Caſtanæus*. Steph. Ab hâc urbe, (niſi à priori malis) nuces quæ *Caſtaneæ* dicuntur; quas Nicandri Scholiaſtes duplicis generis facit, Καςάνων inquit *τὸ μὲν λοπιμὸν, τὸ δὲ μαλακόν.* Ita Virgil. diſtinguit. Eclog. 7.

Stant & juniperi, ſtant Caſtaneæ hirſutæ,

Et Eclog. 1.

Caſtaneæ molles, & preſſi copia lactis.

Caſtaon, *Cazorla* teſte Mor. cum Gomeſio, op. Hiſp Bæt. inter Ubedam urb. & Seguram op. ad ort. 6. leuc. Sed Henr. Coquo, & Car. Cluſio eſt *Villa Nueva d' Alcaraz*, op. amplum Hiſp. Tar. haud procul à monte, ex quo Bætis flu. profluit, ubi olim plumbum proveniebat, cui argenti pars immixta fuit, non adeo ut ejus utilis ſit expurgatio. Long. 18. 00. Lat. 38. 00.

Caſtellani, Hiſp. Tarracon. pop. in Catalauniâ, quorum tractus ducatus eſt Cardonæ, teſte Varrerio cum Villanovano. Eſt autem Cardona op. inter Salſonam 2, & Minoriſſam urbem 3 leuc. ab Ilerda 10 Bor. verſus, ubi mons eſt copiâ ſalis colorum varietate reſperſi celebris.

Caſtellum Aquarum, quod & Aquæ, & Thermæ ſuperiores, *Baden*, & *Ober Baden*, urbs Helvetiorum inter Tigurum 2. & Baſileam 6 leuc. ubi comitia haberi ſolent Helvetiorum generalia.

Caſtellum Cattorum, *Caſſell*, urbs Haſſiæ primaria, vide *Stereontium.*

Caſtellum, Hunnorum, *Caſtellaun*, op. Germ. ſup. in Trevirenſium ditione à Simerâ op. 2. leuc. in Bor. diſtans, à Treviris 9 in ortum.

Caſtellum, Menapiorum, *Keſſell*, teſte Divæo, op. Belgii in Brabantiâ ad Moſam in Geldriæ conf. Hornæ finitimum. Long. 27. 21. Lat. 51. 48.

Caſtellum Morinorum, *Kaſſell*, teſte P. Divæo op. Belgii in Flandriâ inter Audomarum urb. Arteſiæ ad occ. 3. & Hypras urb. Flandricam ad ort. 5. leuc. Long. 23. 30. Lat. 50. 59.

Caſtra Cæcilia, vulgo *Caceres*, caſtrum alias Luſitanorum nunc prov. Extremaduræ, inter Auguſtam Emeritam & Caurium, in ampla planitie, 3. leuc. à Tago flu. & 16. à Placentia, uti ab op. Guadalupia in occ.

Caſtra Catulina, *Tuln.* op. Auſtriæ infer. ad flu. cogn. qui 1. leuc. infra in Danub. ſe exonerat.

Caſtra Cornelia Plin. *Corneliana caſtra* Cæſari, op. Africæ in orâ, inter Carthaginem & Uticam.

Caſtra Exploratorum, locus Brigantum in Britanniâ. Camdeno & Speedo *Burgh upon Sands*, i. e. Burgus ad Sabulum, vicus Angliæ in Cumbriæ Com. ad Itunæ æſtuarium, medius inter Carleolum, & *Drumboug.*

Caſtra Germanorum, op. Maurit. Cæſar. marit. inter Juliam Cæſaream & Apollinis promont. ad occ. *Brexar* Marmolio.

Caſtra Hannibalis, *Le Caſtelle*, pag. M. Græciæ in lit. inter Scyllacium urb. & Lacinium promont.

Caſtra Herculis, hodie *Erkelens*, op. Gueldriæ ditionis, inſertum Ducatui Juliacenſi verſus Ruram flu. 3. leuc. à Juliaco in Bor. 7. à Colonia.

Caſtra Julia, *Trugillo*, op. Hiſp. Luſitan. in Extremadura, inter Caſtra Cæcilia & Guadalupiam 8. leuc.

Caſtra Mariana, pag. Duc. Mediolanenſ. in planitie 5. mill. à Novaria in occ. Bielam verſus. Long. 30. 58. Lat. 44. 24.

Caſtra Metallina, Vide *Metallinum.*

Caſtra Poſthumiana, op. Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ, 2. leuc. à Vienâ in occ. & 5. à Cordubâ in ort. hodiè *Caſtro del Rio* dicitur.

Caſtra Vetera, vulgo *Santen*, urbs Germ. infer. ad Rhenum in Duc. Clivenſi, inter Weſaliam & Calcariam 2. leuc.

Caſtra Ulpia, hodie *Ulpen*, ſeu *Alpen*, op. Germ. infer. in Duc. Clivenſi, apud Santhas & Bercam, inter Weſaliam ad ort. & Geldriam op. ad occ. 2. leuc. *Cleve* vero Simlero, nunc Clivia, Duc. Clivenſis caput, à Noviomago urbs primaria Geldriæ 3. leuc in auſt.

Caſtrimonium, op. Volſcorum in Latio, nunc forſan *Caſtro* in Campania Romana verſus Lirim flu. & confin. regni Neapolitani, med. inter Aquinum & Pipernum 12. mill. ab Alatrio & tot. à Sora in auſt. 20. autem à Signia in ort.

Caſtrum, *Caſtro*, urbs Italiæ gemina. Una Hetruriæ inter Soanam ad occ. & Tuſcaniam ad ort. 12. m. p. Altera in Salentinis, ab Hydrunto 12. m. p. in auſt.

Caſtrum altum, op. Hiſp. Tar. med. inter Saguntum ad merid. & Carthaginem vet. ad Sept. cæde Amilcaris memorabile, in regno Valentiæ. *Caſtralla* Beuthero, Floriano autem eſt *Caſtel Seras.*

Caſtrum Britonum, vulgo *Dunbritton*, op. Scotiæ in Levinia prov. ubi Levinus flu. cadit in Glottam. Diſtat 8. mill. à Glaſco. Long. 15. 24. Lat. 57. 10.

Caſtrum Caledonium, vulgò *Dunkelden*, urbs Scotiæ ad Tavum flu. in Perthia prov. verſus Atholliam reg. 10. mill. a Perthia in Bor. Eſt epiſc. ſub Arch. S. Andreæ.

Caſtrum Inui erat op. Rutulorum in Latio in ora litor. maris Tyrrheni, inter Antium & Aphrodiſium.

Caſtrum Minervæ, *Caſtro*, urbs Salentinorum, nunc regni Neapolitani, in prov. Hydruntina epiſc. ſub Arch. Hydruntino, in ora litor. maris Ionii, 6. mill. ab Hydrunto in auſt. 9. ab Alexano in Bor. & 16. ab Iapygio promont.

Caſtrum Novum geminum apud veteres; Unum in ora Hetruriæ col. & urbs quæ periit inter Pyrgos 8. & Centum cellas 5. m. p. Alterum Piceni, in ora Aprutii, inter Fruentum & Aternum flumina.

Caſtrum Novum, *Caſtel Novo Tortoneſe*, quia in Dertonenſi agro. Dicitur etiam ad differentiam aliorum *Caſtel Novo di Scrivia* eſtque in Ducatu Mediolanenſi 3. mill. à Pado flu.

Caſtrum Novum, urbs Dalmatiæ ad ſin. Rhizonicum, Aſcrivio urbs finitimum in ora: ubi ſedes epiſcopi Riſinienſis, nunc ſub Turcis Long. 43. 40. Lat. 42. 52.

Caſtrum Novum, vulgò *New-Caſtle*, op. Angliæ in Com. Northumbriæ, cum portu nobili, quem Tina flu. efficit, ſuâ profunditate naves valdè magnas admittens, & ita defendens, ut nec tempeſtatibus facilè jactari, nec vadis affligtari poſſint. Vide Camdenum in Ottadinis.

Caſtula, op. Etruriæ inter Aretium 5. & Cortonam 10. m. p. non obſcurum, vulgò *Caſtiglione*, niſi ſit aliud ad lacum Thraſymenum à priore 20. m. p. in merid. diſtans. Long. 35. 15. Lat. 42. 40.

Caſtulo, urbs olim epiſ. nunc pagus Hiſp. Tar. Appiano, Καςόλων, Straboni corruptè Κλαςῶν, & Καςλών, & Καίτυλον. Artemidoro, Polybio & Stephano Καςάλων. Ejus mem. Silius lib. 13.

Caſtulo Phœbæi ſervat cognomina vatis.

Et paulo poſt.

Fulget præcipuis Parnaſſia Caſtulo ſignis.

Populi *Caſtulonenſes* Plinio. Oretanorum urbs maxima eſt (inquit Bochartus) Bæticæ finis verſus Orientem, ubi Bætis ne ſcaphis quidem eſt pervius, propter confragoſas crepidines quibus utrimque obſidetur. Res expreſſa in Strabone, qui poſtquam Bætin ſtadiis fere quingentis Hiſpalin uſque ὁλκάσιν ἀξιολόγοις onerariis grandioribus navigari docuit, & minoribus uſque ad Ilipam & Cordubam uſque ſcaphis; Τὸ δὲ ἄνω, inquit, τὸ ἐπὶ Κλαςῶν (lege Καςαλῶνα) ὐκ ἔςι πλώϊμον: παράλληλοι δέ τινες ῥάχεις ὀρῶν παρατείνουσι τῷ ποταμῷ. Ubi Ῥάχεις ſunt rupes ad quas fluctus cum fragore alliduntur: unde Proverbium in loquaces, ῥαχίας λαλίστερος, ripâ aut litoris crepidine loquacior. Cum autem ad hujuſmodi ῥάχεις ſita fuerat *Caſtulo*, ut Geographus author eſt, ab aquarum fragore videtur eſſe appellata, quia קסטלה *caſtala* ab Arabibus *fluvii fragor* dicitur. Hoc ſaltem vero ſimilius, quàm quod Græci fabulantur, non aliâ ratione freti quàm vocis ſono, Caſtalium, Caſtaliæ nymphæ filium, à quâ prope Cyrrham & Parnaſſum fons Caſtalius dictus eſt, Caſtulonem in Hiſp. condidiſſe. Unde Silius lib. 3. de Imilce uxore Annibalis, quæ Caſtulone nata erat, ut ex Livio diſcere eſt.

——Cyrrhæi ſanguis Imilce
Caſtalii, cui materno de nomine dicta
Caſtulo.————

Ad Caſtulonem meminit Strabo fodinæ plumbi, cui argentum erat admixtum. Sed & argenti fodinas in eodem agro memorat his verbis Polybius lib. 10. Ἐν τοῖς περὶ Καςαλῶνα τόποις, περὶ Βαικύλαν πόλιν, ὐ μακρὰν τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Hæc *Bæcula* eſt *Obulcum* Ptolemæi, cui vicina fuit Caſtulo ad Bætim, non ad Anam, ubi deſcribunt πιναχόγραφοι. Sed in Caſtulonis ſitu fefellit illos numerus latitudinis, qui in Ptolemæo corruptus eſt, ut Caſaubonus rectè obſervat. De Caſtulone; plura qui volet Livium legat lib. 24. & 28.

Caſuentum, flu. in ſinu Tarentino. Plin. 3. 11. quem Leander *Vaſemo* dici ait; in Calabriâ ſup. eſt. *Baſentium* Diaconus vocat. *Barentinus amnis* eſt apud Jornandem, ſub cujus alveo Alaricus Gothorum rex ſepultus fuiſſe dicitur. Fuit etiam *Caſuentium*, vel *Caſuentum* Colonia Romanorum, teſte Frontino.

Caſurgis, Praga urbs Bohemiæ totius caput. Ptol. Long. 37. 02. Lat. 49. 59.

Caſus, inſula propè Rhodum, Phœnicibus erat כשׁ *cas*, i. e. *ſtipula*, vel *minuta palea*, quam ventus rapit. Cur autem inde dicatur inſula *Caſus*, ſibi non conſtare ait Bochartus. Tantum conſtat ſic dici, quia Caſi aliud nomen eſt *Achne*. Plin. 5. 31. *Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Caſus, olim Achne*, &c. Achne ſcil. Græcis id ipſum eſt quod Ebræis קשׁ *cas*. Heſych. Ἄχνη, τὸ ἄχυρον, i. e. *palea*.

Catabanes, pop. Arab. deſertæ, quos Strabo lib. 6. *Catabanenſes* vocat. Horum regionem Eratoſthenes thuriferam eſſe perhibet; Φέρει δὲ, inquit, λιβανωτὸν μὲν ἡ Καταβανία. Plin. lib. 12. c. 14. ſolum thus ſcribit avehi per Gebanitas (nam Catabanos & Gebanitas eoſdem eſſe veriſimile videtur) *Evehi*, inquit, *non poteſt*, niſi per Gebanitas, itaque & eorum regi penditur vectigal. Unde nomina; *Gaba* enim vel *Geba tributum exigere*, & *catab*, vel *cetab ſcribere* ſig. Putat igitur Bochartus Syros mercatores gentis avaritiam his epithetis potius quam nominibus ſugillaſſe, quod videretur, modum excedere in aromatum, quæ efferebantur, deſcriptione, & vectigalium exactione. Unde ſequitur in Plinio. *Sunt & quæ ſacerdotibus dantur portiones, ſcribiſque regum certæ.* Obiter emendabis Dionyſium verſ. 959. ubi vulgo Κλεταβηνοὶ corruptiſſimè; lege Καταβηνοί. Sic duo Interp. Priſcianus.

Minnæique maris prope Rubri litora vivunt
Atque Sabæ, poſt hos nec non habitant Catabeni.

Feſtus Avienus——*Rutuli contermina ponti*
Minnæi, Sabatæque tenent ſuperi, impiger ampla
Æquora diſſulcat glebæ ditis Catabenus.

Catabathmus, urbs olim, nunc pagus Marmaricæ litoris inter Cyrenem ad occ. 174. & Paratonium ad ort. 129. m. p. Anton. *Carto* Moletio; *Capo d' Alber* Theveto Mela. 1. 8. *Catabathmos vallis devexa in Ægyptum finit Africam.* Salluſtius vocat *declivem altitudinem*, ſed non addit in quam partem vergat iſta declivitas. Inquit enim in Jugurthino, *Africam habere ab ortu ſatis declivem altitudinem, quem locum Catabathmon incolæ appellant.* Καταβασμὸν vocat Æſchylus in Prometheo, ridiculè vero ponit ad fontes Nili. Sed ignoſcendum hoc Æſchylo, qui non major inter Græcos fuit Geographus, quam fuerunt apud Romanos vel Seneca, vel Lucanus. Non rectè vero interpres Solini hunc Catabathmum, qui terminus fuit Cyrenaicæ, arenoſum fuiſſe colligit ex loco illo Stephani. Κατάβαθμος τόπος ἐν Λιβύῃ, μεταξὺ τοῦ Ἄμμωνος καὶ τοῦ Παραιτονίου. Locum enim iſtum non poſſe accipi, niſi de Catabathmo parvo, nemo, ut opinor, negabit. Iſ. Voſſius.

Catacecaumene, Phrygiæ regio, quam alii Myſiæ, alii Mæoniæ aſcribunt, ut videre eſt apud Strabonem. Sed eandem Phrygiæ Heſychius tribuit vocabulo Εἰναρίμοις, Ἄριμα, inquit, τινὲς τὴν Κατακεκαυμένην τῆς Φρυγίας χώραν. Diodorus item Siculus quo loco fabulatur Ægidem belluam ignivomam à Pallade occiſam τὸ μὲν πρῶτον φανῆναι περὶ τὴν Φρυγίαν, καὶ κατακαῦσαι τὴν χώραν, ἣν μέχρι τοῦ νῦν Κατακεκαυμένην Φρυγίαν ὀνομάζεσθαι. Tam verè quam quod alii apud Strabonem ἐκ τῶν κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων *à fulminibus & ignium procellis* hoc contigiſſe dicentes eò referunt fabulam Typhonis, à Jove ſc. fulmine icti. Ut ut ſit *Catacecaumene* dicitur Phrygiæ portio circa Cayſtrum & Mæandrum & urb. Philadelphiam, de quâ Apocalypſ. cap. 3. verſ. 7. cujus campeſtris regio eſt τεφρώδης, i. e. *cinericia*, montana autem & ſaxoſa μέλαινα ὡς ἐξ ἐπικαύσεως, *nigra tanquam ex aduſtione.* Terra denique tota eſt εὔθρυπτος καὶ ψαθυρὰ *fragilis* & *friabilis*, πλήρης τε ἁλμυρίδων καὶ εὐεκπύρωτος, *plena ſalſuginis, & facile inflammatur.* Eſt etiam inſula in mari Rubro. Steph.

Catadupi, pop. Æthiopiæ apud Catarractas Nili incolentes, unde nomen *Catadupa*. Cic. de Somnio Scip. *Hoc ſonitu oppletæ aures obſurduerunt: nec eſt ullus hebetior ſenſus in nobis; ſicut ubi Nilus ad illa, quæ catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus: Ea gens quæ illum locum accolit propter magnitudinem ſonitûs, ſenſu audiendi caret.* Vide Sen. Nat. Qu. 4. 2. Amm. Marcell. lib. 22. Plin. 5. 9. nec non Vitruvium lib. 8. cap. 2. & Wendelin. de Adm. Nili cap. 5.

Cataia, vel *Cathaia*, reg. Aſiæ in Tartaria verſus ortum, & terram Eſonis maximè extenſa, inter Tartariam veram ad Bor. Sinas ad auſt. & Turcheſtaniam ad occaſum. Ejus partes Europæis notæ ſunt, *Tangutum*, *Tenducum*, & *Tainfuium*: crediturque Serica antiquorum. Ibi primaria urbs eſt Cambalum, quæ ampliſſima. A quibuſdam confunditur cum Sinis.

Catalaunia, quæ & melius *Catalonia*, reg. Hiſp. citer. inter mare Mediter. ad ort. & Aragoniam ad occ. ac montem Pyrenæum ad Sept. à Gall. Narbonenſi ſeparantem, & Iberum flu. ad auſtr. à regno Valentiæ ferè dividentem. Principatus tit. clara, alias paruit Comitibus Barcinonenſibus, ac deinde regibus Aragoniæ, & ideo etiam ſub Corona Aragoniæ ferè continetur. Ejus autem pars, nempe Comit. Ruſcinonenſis Sceptro Gallico ſubeſt ab an. 1660. Reg. eſt montuoſa, ſed ferax & valde rigua, cujus incolæ plurimùm libertatis amantes.

Catalaunum, *Chalaons*, urbs Gall. Belg. in Campania ad Matronam flu. ubi etiam pop. *Catalauni*. 20. leuc. diſtat à Trecis in Bor. quot à Verduno in Afr. Ab ea dicti ſunt *Catalaunici campi*, ubi Attila devictus fuit, à Francis, & Romanis. Long. 25. 40. Lat. 48. 58.

Catana, Siciliæ op. ad radicem Ætnæ mont. ſitum, patria Charondæ, inter Athenienſium legiſlatores inprimis celebrati. Ibi fuit ſimulacrum Cereris, teſte Cicerone, quod à viro non modo tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat. Silius lib. 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhæo.

Strabo lib. 6. Ὑπέρκειται δὲ μάλιστα τῆς Κατάνης ἡ Αἴτνη, καὶ τῶν περὶ τοὺς κρατῆρας παθῶν πλεῖστον κοινωνεῖ, καὶ γὰρ οἱ ῥύακες εἰς τὴν Καταναίαν ἐγγυτάτω καταφέρονται. Diodorus ſcribit hanc ab Hierone, cum ejus incolas ejeciſſet. Ætnam appellatam fuiſſe. Hodie tamen adhuc *Catania* dici tradit Fazellus. Procopio Gothicarum rerum lib. 1. Κατένη mendosè legitur. Strabo lib. 6. Ἡ Κατάνη δ᾽ ἐστὶ Ναξίων κτίσμα. Idem tradunt Marcianus Heracleota, & Thucydides lib. 6. Videtur Cluverius de Sic. Ant. lib. 1. pag. 117. Ad Amenani oſtium (inquit Bochartus) *Catana* קטנא h. e. *parvam* ſonat. Nempe *Catana* erat opidulum, antequam Naxii illud auxiſſent, coloniâ eò deductâ, Evarcho duce. Quos proinde Græci habuere pro Catanæ conditoribus. Ita *Cana* Galilææ Ebraicè ſcribitur קטנה *Catna*, & in Syrâ paraphraſi קטנא *Cotne* Joh. 2. 1. in quem locum conſulendus eſt Lud. de Dieu ὁ μαγειρεύς. Bochartus.

Catangius, ſinus in litore Aſiatico Boſpori Thracici. *Golfo Caſtacio* nunc. Petrus Gyllius.

Cataonia, ſupra Ciliciam regio, confinis Cappadociæ, ut Corn. Nepos *in Datame* deſcribit. Incolæ *Cataones* Stephano dicuntur. Vide Plin. 6. 2.

Cataractonum, ſive *Cataracton*, vulgò *Catterick*, teſte Rob. Talboto, op. Scotiæ ubi & diverſorium *Cantarickbridge*. Vide *Caturactonium*, quod alii *Carlile* indigitant. Camdenus habet *Catarrick*, & *Catarrick-bridge* Angliæ in Com. Ebor.

Caterlogum, *Caterlagh*, urbs Hiberniæ, Com. cogn. caput, ad Brigum flu. med. inter Kildariam & Cellam S. Canici.

Cathneſia, *Cathnes*, prov. Scotiæ ult. & Septentrionalior verſus Orcadas; ubi alias Carini populi.

Catillus, *M. di Tivoli*, mons Latii apud Tybur urb. & Anienem flu. cujus incolæ *Catilli*: Virgilius:

Et Tybur Catille tuum.

Silius lib. 4.——*Anienicolæque Catilli.*

Catria, inſula in mari Libyco, eadem quæ *Æthuſa*. Steph. De nominis origine ſic Bochartus. *Æguſæ* Libycum nomen apud Stephanum eſt *Catria*. Αἰγοῦσα, inquit, νῆσος Λιβύης κατὰ Λίβυας λεγομένη Κατρεία. Ubi pro Κατρεία Cluverius ſcribendum cenſet Καπραρεία, quaſi pro *Æguſâ* Libyes *Caprariam* Romanâ voce appellaverint. Sed ut ut Αἰγοῦσα & *Capraria* ſint voces ſynonymæ, tamen à Romanis ipſis Æguſa dicitur non Capraria. Vide Plin. 3. 8. *Aponianam* vocat Hirtius de bello Africano, unde hodiernum *Favagnana*; *Caprariam* nemo quod ſciam. Præterea non eſt credibile, Pœnos à Romanis accepiſſe nomina inſularum, quas tenuere diu ante Romam conditam. *Catria* igitur, ut vult Stephanus, Punicum nomen eſt, ſed à Græcis interpolatum, nam & ע expreſſum per G. ut in *Gaza*, *Segor*, *Gomorrha*, & ſimilibus עדר *geder* autem vel *gadar* eſt *grex*, non ſolum ovium ſed & caprarum. Hinc in plurali emphatico עדריא *gedraia* vel *gadraia* ſunt *greges*. Itaque inſula *Gadraia*, unde deflexum *Catria*, eſt inſula gregum, caprinorum ſcilicet, id eſt, *Æguſa*.

Catti, *Chattæ* Ptolemæo pop. Germ. hodiè *Heſſi*, à Druſo domiti, quorum regio *Heſſia*, ſeu *Haſſia*, *Heſſen* vulgò, teſte Junio. In Batavis etiam eſt Cattorum vicus, vulgo *Catwick* apud Lugdunum urb. Horum mem. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos;
Quæ datur ex Cattis laurea, tota tua eſt.

Juvenal. Sat. 4.

Tanquam de Cattis aliquid torviſque Sicambris
Anxia præcipiti veniſſet epiſtola pinnâ.

Catti Melibocci, Germ. tractus, qui *Catzenelebogen* dicitur B. Rhenano; in Haſſiâ eſt.

Cattigara, Sinarum ſtatio. Ptol. *Canton* Caſtaldo, urbs Sinarum in orâ litorali ſub Luſitanis in Indiæ ultra Gangem

confinio,

confinio, Emporium frequens. Long. 70. 00. Lat. 24: 00.

Cattiterides, vide *Caſſiterides.*

Cattuati, pop. inter Belgas, Nerviis, Caletibus, Veromanduis & Condruſis proximi, quos forte Duaci op. incolas Diœceſis Atrebatenſis opinari licet. Cæſar, lib. 2.

Caturiges, *Catiriges* Ptolemæo, *Caturiges* Straboni, pop. Gall. Narbon. Alpini in Delphinatu, quorum op. *Caturigæ*. Anton. *Charges*, teſte Simlero.

Caturractonium, Angliæ op. vulgò *Caerlile.* Aliis autem eſt *Allerton*, op. in Comit. Ebor. Long. 19. 20. Lat. 51 15.

Caturriga, Gall. Belg. urbs inter Burocortorum & Naſium Anton.

Catyeuchlani, Albionis pop. Ptol. Hodiè *Buckinghamienſes*, *Hertfordienſes*, & *Bedfordienſes* Camdeno vocantur.

Cavaræ, *Cavares* Plinio, *Cavari* Ptol. pop. Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. *Gavots*, teſte Dalechampio inter Avenionem & Valentiam incolentes, quorum metropolis *Avenio* dicitur.

Cavea, urbs Hiſp. alio nomine *Conca.* Vulgo *Quonca.*

Caucadæ, gentes ad Lagoum amnem ubi in illum influit Ophurus circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Caucana, Siciliæ portus prope Syracuſas, teſte Ptolemæo, cui Καύκανα λιμὴν dicitur. Pluralis numeri eſſe τὰ Καύκανα è Procopii Vandalicorum libro primo diſcimus. Βελισάριος δὲ τῇ Περκόπιον ἐκέλευσεν ἐς Καύκανα τὸ χωρίον συμμίξαι, διακοσίοις μάλιστα σταδίοις Συρακουσῶν διέχον, ubi διακοσίοις legendum cenſet Cluverius. Porro *Caucana*, vel ut veteres efferebant *Caſcana*, videtur eſſe חוף קנה *Chof-cane*, *portus arundinis*, i. e. *arundinoſus.* Bochartus,

Caucaſus, mons editiſſimus in Septentrionali Aſiæ parte, Indiam dirimens à Scythiâ. Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.

Ultimus inde ſinus, ſævumque cubile Promethei
Cernitur in gelidas conſurgens Caucaſus Arctos.

Hic fertur tantæ altitudinis, ut circa illius verticem Sol velut ſcindi videatur, uti Philoſtratus lib. 2. de vitâ Apol. prodidit, ubi vide plura de hoc monte, itemque apud Qu. Curt. lib. 7. Hinc *Caucaſum mente induere*, pro ſupra modum indurare animum. Seneca in Medeâ, verſ. 43. dixit.

———*Pelle fœmineos metus,*
Et inhoſpitalem Caucaſum mente indue.

Virg. Æn. 4.

———*Duris genuit te cautibus horrens*
Caucaſus, Hyrcanæque admorunt ubera tigres.

Horat. Carm. 1. Od. 22.

Sive facturus per inhoſpitalem
Caucaſum.———

Porro ſylvoſum eſſe montem, atque arboribus, quæ fabricandis navibus ſint aptæ, pleniſſimum fuiſſe teſtatur Strab. lib. 11. nec dubitare nos de eo ſinet Propert. lib. 2.

Et nemus omne ſatas intendat vertice ſylvas,
Urgetur quantis Caucaſus arboribus.

Virgilius Georg. 2.

Ipſæ Caucaſeo ſteriles in vertice ſylvæ,
Quas animoſi Euri aſſiduè franguntque feruntque,
Dant alios aliæ fœtus: dant utile lignum
Navigiis pinos, domibus cedroſque, cupreſſoſque.

In radicibus, herbis veneficis & vulturibus abundat. Supra Iberiam ac Albaniam in Septentrione à Ptolemæo collocatur. *Cocas*, & *Cochias*, teſte Haytono Armeno, dicitur, *Albſor* Nigro, *Adazar* Theveto. *Caſpium* vocat Eratoſthenes apud Strabonem; in quo Prometheum vinctum, aquilà jecur roſtro depaſcente, fabulantur. Inde *Caucaſiæ Portæ* ſeu *Pylæ*, quæ & *Iberiæ*, hodiè *Demircapi* & *Themircapi*, id eſt, *porta ferrea*, uti ab Egeſippo nominatur, non quod ex ferro conſtet, ſed quod locus adeo munitus, ut quemvis hoſtilem impetum facilè ſuſtineat, quum tranſitus duntaxat pateat 300. paſſuum. Hæ portæ magno errore *Caſpiæ* à multis dictæ fuere, ut Plin. lib. 6. cap. 11. tradit. Nunc ibi urbs eſt, quæ *Derbent* (quod *anguſtias* ſignificat) vocatur ab exteris, & omnium in Oriente urbium munitiſſima cenſetur. Inde *Caucaſiæ volucres* apud Virgilium. Eclog. 6.

Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei.

Id eſt, vel *Aquilæ*, juxta Heſiod. in Theog. Apollonium lib. 2. Argon. Ovidium, & Attium in Prometheo ſic ſcribentem:

Jam tertio me quoque funeſto die
Triſti advolatu aduncis lacerans unguibus
Jovis ſatelles paſtu dilaniat fero.

Vel *Vultur* juxta Fulgentium in Mythol. & Petronium in Hendecaſyllabo.

Cur vultur jecur ultimum pererrat
Et pectus trahit, intimaſque fibras.

Et hæc forte ratio (notante De la Cerda) quare Poetæ dictum *volucres*, quaſi inſinuaret Prometheum jam ab aquilâ, jam à Vulture lancinari, nam aliter dixiſſet *volucrem* vel *avem*, ut Prop. lib. 2. Eleg. 1.

———*Medio pectore pellet avem.*

Et Mart. in Amphitr.

Aſſiduum nudo pectore pavit avem.

De nomine Bochartus. Terra Gog vel Magog erat Scythiæ pars circa Caucaſum, quam Colchi & Armeni, quorum dialectus erat ſemichaldæa, גוגחסן *Goghaſan* vocarunt, i. e. *Gogi munimentum*, atque inde Græci Καύκασον ſono meliori, ut cum pro גמל *gamel* κάμηλον dicunt. Fuit etiam *Caucaſus* locus circa Chium inſ. Herodot. Item in Arcadiâ Halicarnaſſeo, niſi illic *Thaumaſios* legendum ſit, uti putat Portus.

Caudi, vel *Caudium*, Samnitum op. in Italiâ prope Beneventum; unde *Furcæ Caudinæ*, & *Fauces Caudinæ*, Romanorum ignominiâ & clade nobilitatæ. Ibi enim eorum copiæ, duce Sp. Poſthumio Conſule, in anguſtias redactæ, & ab hoſtibus circumquaque obſeſſæ, cum alia ſpes evadendi non eſſet, poſitis armis, ſub jugum miſſæ ſunt. Lucan. lib. 2.

Ultra Caudinas ſperavit vulnera Furcas.

Strabo. lib. 5. Κεῖται δ᾽ ἐπὶ τῇ Ἀππίᾳ αὐτή τε Καπύη, καὶ αἱ τῶν ἄλλων ἐπὶ Βρεντέσιον ἄγουσαι ἀπ᾽ αὐτῆς Καλατία, καὶ Καλύδιον, καὶ Βενεβεντον, lege Καύδιον, vel ſi mavis Κλαύδιον; ita enim eſt apud Ptol. Quin & *Claudium* quoque habet Hor. Sat. 5. l. 1.

Hinc muli Capuæ clitellas tempore ponunt,
Hinc nos Coccei recipit pleniſſima villa,
Quæ ſuper eſt Claudi cauponas.

Apud Plut. in Parallel. ſic ſcriptum eſt. Κατὰ τὰς καλουμένας φορκύλας Κλαυδίνας, ἐστὶ δὲ τόπος στενότατος. lege Φουρκούλας. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 1197.

Caulici, pop. juxta Ionium ſinum, *Cauliaci* Apollonio. Vide Steph.

Caulum, ſive *Caulon*, qui & *Aulon*, op. in primâ Italiæ fronte apud Locros. Plin. 3. 10. Virg. Æn. 3.

Cauloniſque arces, & navifragum Scylaceum.

Quanquam ibi Poeta non tam de opido quàm promontorio loqui videtur. *Caulonia* dicitur Straboni & Pomponio. Stephanus Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας. Opidanus *Cauloniates*, vel *Caulonius.*

Caum, Hiſp. op. inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Caumana, alveus Indi flu. circa ejus oſtia. Arrianus in Indicis, h. e. Hiſtoriæ ejus lib. ult.

Caunus, Cariæ op. ad Calbin flu. cujus mem. Strabo lib. 14. æſtate & autumno, ut ipſe ait, ad habitandum gravis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunii ſub peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Hos cum intuitus eſſet Stratonicus Citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliados verſiculum in eos protulit.

Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.

Id eſt, *Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum.* Colorem videlicet, quo omnes pallebant, ſugillans. Caunii vero cum hominem inceſſiſſent acrius, quòd urbem, ut morbidam carperet, *Ego*, inquit, *morbidam dicere auſim, ubi mortui ambulant?* Urbanius multò acriuſque, quam prius illudens. Hæc Strabo ubi ſupra. Ab hac civitate vehebantur fici *Cauneæ* dictæ. Cic. lib. 2. *de Divinatione.* Cum M. Craſſus exercitum Brunduſii imponeret, quidam in portu caricas Cauno advectas vendens *Cauneas* clamitabat, ac ſi dixiſſet (præſagiens futuram cladem in quâ Craſſus occubuit) *Cave ne eas.* Vide Steph. Eſt etiam *Caunus* Doridis op. Ptol. *Magri* dicitur Olivario. *La Roſa* Sophiano. Item Cretæ urbs, nec non Hiſp. mons in Celtiberis, *Moncayo* hodiè, aliquando quoque *Caci mons* dictus. Item Æolica urbs Athenæo.

Cayci, pop. Germ. qui & *Chauchi* & *Cauci*, in majores & minores dividuntur. Illi inter Albim & Viſurgim flu. locantur, eorumque metropolis eſt Brema urbs in Saxoniâ. Hi inter Viſurgim & Amaſium flu. quorum urbs Bidenburgum, vel Oldenburgum cum aliis in Friſiæ & Weſtphaliæ confiniis. Alii Cauchos majores, ubi Luneburgenſes ſunt, ſtatuunt. Lucan. lib. 1.

Et vos crinigeros bellis arcere Caycos
Oppoſiti.———

Cayſter, vel *Cayſtrus*, flu. Aſiæ circa Epheſum, cui etiam regioni nomen dat; nam tractus ille *Cayſtrius* dicitur, ut author eſt Eunapius Sardianus. Fluvius hic cygnis olim abundavit. Unde Ovidio Triſt. 5. 1. *Cayſtrius ales* pro cygno. Propert. lib. 3.

Si quave olorigeri viſenda eſt ora Cayſtri.

Ubi tamen alii *Gygæi*, Voſſius autem *Ortygii* legit. Ovid. Met. 2.

Et

Et quæ Mæonias celebrabant carmine ripas
Fluminea volucres medio caluere Cayſtro.

Mart. 1. 54.

Sic niger in ripis errat cum forte Cayſtri,
Inter Ledæos ridetur corvus olores.

Hom. Iliad. 2.——Ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καυστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Inde Virg. Georg. 1.

Jam varias pelagi volucres & quæ Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Ubi forſan melius legendum,

Dulcibus in pratis rimantur ſtagna Cayſtri.

Cea, vel *Ceos*, inſula juxta Eubœam. *Cos* contractè dicitur ab Heraclide ac Diodoro; A Romanis ſcriptoribus, Virgilio, Ovidio, Plinio, Salluſtio apud Servium *Cea*; A Ptolemæo *Cia*; A Lyſeà apud Suidam, & Æliano de Animalibus *Cios*, à Philone & Melâ *Cianos*, vocabulis ita diverſis, ut ea conſtet omnia eſſe orta ex uno fonte. Nempe כוה *cava* Ebræis eſt *exurere*, ut Græcis καύειν & καίειν & כי *ci* vel כויה *ceviia* exuſtio dicitur; Hoc de quâvis exuſtione, illud propriè uſurpatur de aduſtione Solis. Nomen inſulæ cur eo referatur docet Vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. cap. 14. his verbis. *Liber Pater Cadmi nepos Icarium, vel Icarum* (id eſt אכר *iccar, agricolam*) *miſit in Atticum agrum, ut vitium culturam Athenienſes edoceret.* Hunc vino poto ruſtici ſemiebrii, venenum ſe bibiſſe credentes, nefarie interfecerunt, & admiſſi criminis ſibi conſcii, aufugerunt in Ceam inſ. in quâ regnabat Ariſtæus Cadmi gener. Hyginus ex magni Salmaſii emendatione lib. 2. Aſtron. cap. *Arctophylax. Interfectores ejus* (Icarii) *animi conſcientiâ permoti ſtatim ſe fugæ mandaverunt, & in inſulam Ceum* (lege *Ceorum*) *pervenerunt, à quibus ut hoſpites recepti domicilia ſibi conſtituerunt. Aliquanto poſt irâ Numinis reos perſequente, canicula exoriens æſtu Ceorum loca & agros fructibus orbabat, & ipſos morbo affectos pœnas Icario cum dolore ſufferre cogebat, quod latrones recepiſſent. Quibus malis concitatus inſulæ rex Ariſtæus Apollinis & Cyrenes filius*, &c. *petiit à parente quo pacto calamitate civitatem poſſet liberare. Quem Deus jubet multis hoſtiis expiare Icarii mortem & ab Jove petere, ut quo tempore Canicula exoriretur, dies quadraginta ventum daret, qui æſtui Caniculæ mederetur. Quod juſtum Ariſtæus confecit, & impetravit ut Eteſiæ fierent.* Hæc ex Hygino hactenus, quibus ſimilia referunt etiam alii antiquiores. Theophraſtus de Eteſiis. Εἰ δέ ποτ' ἐξέλιπον, καὶ Ἀρισταῖος αὐτοὺς ἀνεκαλέσατο, θύσας τὰς ἐν Κέῳ θυσίας τῷ Διΐ, καθάπερ μυθολογοῦσι. Et apud Apollonium lib. 2. Argonaut. cum Sirius οὐρανόθεν Μινωΐδας ἔφλεγε νήσους, id eſt, Cycladas, monitu Apollinis Ariſtæus in Ceum ſe contulit.

Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
Ἱερά τ' εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ
Σειρίῳ, αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διΐ, τοῖο δ' ἕκητι
Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι
Ἤματα τεσσαράκοντα, Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολέων προπάροιθε κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Plura vide apud Scholiaſtem & in Heraclidis politiis, & Diodori lib. 4. & Ciceronis de Divin. lib. 1. & in Germanici fragmento ad Arati Phænomena, capite *Aquarius*, qui omnes meminere hujus ſacrificii ab Ariſtæo inſtituti, & à Ceis celebrari ſoliti ad Eteſias impetrandos.

Ceba, *Ceva*, op. Liguriæ ad Tanarum flu. in Principatu Pedemontano, inter Montem Vici urb. 7. m. p. & Aquas Statiellas 25. circiter. Inde *caſeus Cebanus* Plinio Laudatus. Long. 29. 56. Lat. 43. 10.

Cebrenia, & *Cebrena*, & *Cebrina*, reg. Troadis per quam Cebrenus flu. decurrit. Inde *Cebrenis* Ovid. Met. lib. 11.

Adſpicit Heſperien patria Cebrenida ripâ.

Statius in Silvis;

————*Viduæ Cebrenidos arida luctu*
Flumina.

Cedar, vel *Kedar*, Arabiæ reg. in Agarenorum, i. e. Saracenorum ſolitudine, à *Cedar*, ſecundo Iſhmaelis filio. Etymologo Κήδαρ eſt vox Græca, quæ σημαίνει, inquit, τὸ σκοτεινόν, παρὰ τὸ κήδω, τὸ κοιμῶμαι. Verum autem etymon eſt ab Ebræo קדר *Kadar*, h. e. *atratus fuit*, ſive *fuſcus*, qualis fere Arabum color. Unde Sponſa 1. Cant. 5. dicit ſe *nigram eſſe ut tentoria Cedar.* Incolæ *Cedrei* Plinio, Lampridio v. Cedareni, dicuntur.

Celadon, flu. Arcadiæ in Peloponneſo, in Alpheum fluens. Strabo lib. 8. Ejus mem. Homerus Iliad. 7.

————ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Ejus aqua cæteris Græciæ aquis præcellere dicitur.

Celaduſa, inſ. maris Adriatici. Mela. Bobus & capris abundat, Plinio authore. *Laguſta* Hermol. Barbaro. *Celaduſſæ* vero parva inſula Delo proxima.

Celæna, locus Campaniæ, Junoni ſacer. Virg. Æn. 7.

Quiq; Rufas, Batulumque tenent, atque arva Celenæ.

Celænæ, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, opidum habens ejuſdem nominis, quam *Phrygiæ caput* Livius vocat. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victumque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in flu. ſui nominis commutatum fuiſſe. Ovid. Faſt. 4.

Inter, ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas
Amnis it inſanâ nomine Gallus aquâ.

Lucanus.

Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.

Stat. Theb. 2.

Fœda Celænæâ committere prælia buxo.

Ubi Scholiaſtes: Celænæ Marſyæ civitas, ubi primum dicitur tibiarum uſus inventus, quibus Apollinem provocare auſus eſt, à quo victus temeritatis ſuæ pœnas exſolvit. Marſyas enim Celænæus fuit, ut ipſe infra.

————*Et illuſtres Satyro pendente Celænæ.*

Obiter emendabis Polyænum in Melantho lib. 1. Stratagem. Ἐπολέμουν Μελαινῶν περὶ. Μελαιναὶ, χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας. Legendum Κελαινῶν, & Κελαιναὶ, ut rectè monet magnus Caſaubonus. Schol. Ariſtoph. Acharn. Act. 1. Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. Ita etiam Suidas & Phavorinus vocibus Ἀπατούρια, Κελαιναί.

Celendræ, ſive *Celendris*, aut *Celenderis*, Samiorum colonia in Ciliciâ, portum habens ejuſdem nominis ad Selinuntis flu. oſtia. Lucan. lib. 8.

————*Sequitur pars magna Senatus*
Ad profugum collecta ducem, parviſque Celendris
Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

At in Strabone inter Selinuntem & Celenderin multa ſunt interjecta. Hinc *regio Celenderitis* apud Plinium. Vide Bochart. de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 5. Mem. ejus quoque Tacit. An. 2. *Piſo caſtellum Ciliciæ munitum admodum, cui nomen Celenderis, occupat.* Nominat id Joſephus lib. 17. collocatque in viâ qua Romam ibatur; ſed in eo ſcriptum *Celendris.* Meminit & Ptolemæus. Antiquiſſimum id fuit, ſi Apollodoro fides, lib. 3. qui conditionem ejus refert ad Sandarum Tithoni nepotem, Ὃς, inquit, ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν πόλιν ἔκτισε Κελένδεριν. Lipſius ad illum locum Taciti.

Celia, urbs Germ. in Duc. Stiriæ ad Saanum flu eſtque cap. perampli Com. juris Auſtriaci, 10. leuc. à Labaco in ort. 8. autem à Petavione in auſt.

Celia, *Ceglie*, op. Apuliæ Peucetiæ & inter Barium & Balſanum ſupra 3. m. p. Aquavivam verſus 12. Long. 41. 54. Lat. 40. 39.

Celidnus, flu. Macedon. & ejus limes ab auſt. verſus Elymiotas pop. Nunc *Salnich* dicitur, in Albania reg. & in mare Hadriaticum ſe exonerat in Bor. parte ſinus Oenei.

Cella S. Canici, vide *Kilkennium.*

Cellenſis lacus, vide *Acronius.*

Celnius, flu. quibuſdam eſt *Boggie*, in Buchania prov. Scotiæ, Tranſtaanæ verſus ort. *Killian* Camdeno.

Celſona, *Solſone*, urbs ampla Hiſpaniæ in Catalauniâ ad pedes montium, 11. leuc. à Vico in occ. 8. autem à Minoriſſa in Bor. quot ab Urgella in auſt.

Celtæ, pop. Gall. Comatæ inter Garumnam & Sequanam fluvios; ita dicti, ut vulgò volunt, à *Celto* Polyphemi filio. Appianus. Aliud etymon ſuppeditat nobis vir magnus Phaleg. lib. 3. cap. 6. In Talmudico tractatu *Nidda*, inquit, חלת pro *croco* ſumitur, ſiquidem fides Hebræis, & viris undecumque doctis Boderiano & Buxtorfio. Idem autem חלת, ſi libeat Chaldæo more inflectere, fit חלתא *Chalta*, vel *Chelta* vox proximè accedens ad *Celtas.* Ita croceis capillis Galli tam Celtarum & Galatarum, quam Rhodaniorum nomen debebunt. Sane Gallos τὰ ξανθὰ ἔθνη paſſim appellari notat vir doctiſſimus, Iſ. Voſſius. Diodorus Siculus. Οἱ δὲ Γαλάται τοῖς μὲν σώμασιν εἰσὶν εὐμήκεις, ταῖς δὲ σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοί, ταῖς δὲ κόμαις οὐ μόνον ἐκ φύσεως ξανθοί, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς κατασκευῆς ἐπιτηδεύουσιν αὔξειν τὴν φυσικὴν τῆς χρόας ἰδιότητα. Strabo de Britannis lib. 4. Οἱ δὲ ἄνδρες εὐμηκέστεροι τῶν Κελτῶν εἰσὶ, καὶ ἧσσον ξανθότριχες. Atque ob hoc ipſum Britannos Gallicæ eſſe originis conjectat Jornandes hiſtoriæ Gothorum cap. 9. quòd illis ſint *rutilæ comæ.* Ubi *rutilas* dixit pro *flavis*, quomodo Ammianus lib. 15. *Candidi pænè Galli ſunt omnes & rutili*; capillitii ratione ſcilicet. Claud. in Rufinum lib. 2.

Inde truces flavo comitantur vertice Galli.

Bodinus *Celtas* quaſi κέλητας dictos voluit, quia liberis equis haud ſtratis, aut ad currum junctis vehi conſueſcerent. La-

zius à *Galatis* per contractionem. Strabo ait Κελτὰς appellatos διὰ τὴν ἐπιφάνειαν, quòd authoritate prævaluerint, ſive quòd robuſta & valens natio fuerit. Id ſonat *Geltem* hodiè Germanorum linguâ. Nominis veſtigium remanet in *Geldris*. Belgis quoque *Gelte-baars* eſt piſciculus melioris notæ: & *Gildes*, *bos præſtans valore*. Pontanus. Horum regio Κελτικὴ dicitur, quæ apud vetuſtiſſimos Græcos, ea tantum Galliæ erat pars, quam mare mediterraneum alluit, nam eam tantum noverant. Poſtea vero id nomen etiam ad alias partes, quæ paulatim cognoſci cœpere, tranſlatum eſt, donec tandem toti Galliæ, poſtquam tota cognita fuit, eſt attributum. Idem de Romanâ Galliæ appellatione ſentiendum: Nam qui *Celtæ* propriæ appellantur; ii à Romanis *Galli* dicti ſunt, auctore Cæſare; deinde ea vox latius accipi cœpit. Polybius autem Κελτίαν proprio nomine, appellat eam auſtrinæ oræ partem quæ eſt inter Narbonem & Pyrenæos. Caſaubonus. Porro Celtarum nomine veteres non ſolum Gallos intelligebant, auctore Appiano, ſed & Germanos, ut ex Herodoto aliiſque conſtat. Maximè tamen eos Germanos fuiſſe crediderim; quippe quod Ariſtoteles Polit. 7. hunc morem tribuit Celtis, quod recens natos ad fluvium explorarent; id ipſum Germanorum moribus tribui apud Cæſarem & Melam legas. Eodem refero Græci poetæ teſtimonium de Celtis probantibus prolem ſpuriam vel legitimam Rheni lavacro. Sunt enim Celtæ Germani, qui Celticâ dictâ Galliâ expulſis Gallis, aut ſaltem iis permixti trans Rhenum conſederunt; unde factum, teſte Dione, lib. 39. ut Celtæ uno nomine ſint appellati ἑκάτεροι οἱ ἐπ' ἀμφότερα τοῦ ποταμοῦ οἰκοῦντες.
Silius lib. 8.

Quinetiam ingenio fluxi, ſed prima feroces
Vaniloquum Celtæ genus ac mutabile mentis.

Livius lib. 10. de Gallis: *Primaque eorum prælia pluſquam virorum, poſtrema minus quam fœminarum eſſe.* Polyb. 2. de iiſdem: Κατὰ τὴν πρώτην ἔφοδον, ἕως ἂν ἀκέραιον ᾖ φοβερώτατόν ἐστι πᾶν τὸ Γαλατικὸν φῦλον.
Silius lib. 13.

At Celtæ vacui capitis circundare gaudent
Oſſa (nefas) auro, & menſis ea pocula ſervant.

Livius lib. 23. *Caputque ducis præciſum Boii ovantes templo, quod ſanctiſſimum apud illos eſt, intulere: purgato inde capite, ut mos iis eſt, calve mauro celavure.* Idem Solinus de Eſſedonibus: *Capitum oſſa auro incincta in poculorum tradere miniſterium.*

Celtiaca, op Hiſp. in conventu Hiſpalenſi. Plin. 3. 1.

Celtiberi, Hiſp. pop. à *Celtis* originem traxiſſe creduntur, qui cum veniſſent ad *Iberum* flu. ibique conſediſſent, aſſumpto ad nomen ſuum fluvii nomine, juxta quem conſederunt; *Celtiberi* dicti ſunt, & eorum regio *Celtiberia*, vulgo *Arragon*. Lucanus lib. 14.

——Profugique à gente vetuſtâ
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Silius lib. 3.

Venere & Celtæ ſociati nomen Iberis.

Diodor. Siceliota lib. 1. poſt multa prælia ſumma virtute pugnata *Celtas* & *Iberos*, coiiſſe narrat in fœdera pacis & commune nomen: Οὗτοι γὰρ τὸ παλαιὸν περὶ τῆς χώρας ἀλλήλοις διαπολεμήσαντες οἵ τε Ἴβηρες, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ μετὰ ταῦτα διαλυθέντες, καὶ τὴν χώραν κοινῇ κατοικήσαντες, ἔτι δ' ἐπιγαμίας πρὸς ἀλλήλους συνθέμενοι διὰ τὴν ἐπιμιξίαν λέγονται ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας. Appianus Iberican initio: Κελτοὶ μὲν δοκοῦσι ποτὲ τὴν Πυρρήνην ὑπερβάντες αὐτοῖς [*Iberis* ſc.] συνοικῆσαι· ὅθεν ἄρα καὶ Κελτιβήρων ὄνομα ἐρρύη. *Robur Hiſpaniæ* eos vocat Florus lib. 2.

Celurca, *Montroſſe*, op. Scotiæ in ora litorali maris Germanici, ubi Horetæ pop. alias, 7. m. p. à Brechinio in ort. & tot. ab Arbroto etiam in ort.

Cema mons, aliter *Cemenus* dict. vulgo *M. Camelione*, mons Italiæ & Alpium, in Com. Nicæenſi, prope Caſtrum S. Stephani, & juxta fontes Tineæ flu. Olim *Acema* dicebatur.

Cemandri, pop. Norici, in Pannon. & Illyrici confin. Quorum op. Martena, vulgo *Marpurg*, ad Saum flu. ubi Lavantum excipit. Al. in Stiria ad Dravum flu. inter Draburgum ad occ. 4. Et Pætovium ad ort. 6. leuc. à Græcia in merid.

Cemenelium, urbs fuit Gall. Narbon. nunc vic. tantum in Com. Nicæenſi, vulgo *Cimies*, 6. mill. à Nicæa in Bor. & tot. ab ora litor. maris Mediter. quanquam alii credant fuiſſe in monte Acema, 30. hinc mill. in Bor. verſus fontes Vari fluvii.

Cemenus, mons Gall. in Aquitan. verſus Gall. Narbon. & inter Volcas, Arecomicos, Helvios, Velaunos, Gabalos & Ruthenos, per 30. leuc. circiter in long. protenſus; nunc vulgo *Les Cevennes.* Initium habet verſus fontes Ligeris, in Vivarienſi prov. ſuper. extenditurque per Occitaniam prov. Lutevam uſque.

Cempſi, pop. Hiſp. citer. ad montis Pyrenæi radices incolentes in regno Arragonio, quorum op. *Venaſque* ab Oſcâ ad 12. leuc. inter montes diſtans. Horum mem. Dionyſ. verſ. 338.

Κέμψοί θ' οἳ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα Πυρρηναῖον.

Nuſquam, ut opinor, apud alium quenquam authorem hujus populi mentio extat, ideo ipſos non ſub *Pede Pyrenæi*, ſed in *Utopiâ* quærendos, putat Montanus. Neſcire vero ſe ait an Κελτοὶ ab auctore ſcriptum fuerit. Sane Ceporinus *Celtas* vertit. Priſcianus vero & Avienus *Cempſi* habent.

Cenæum, prom. *Eubœæ*, in occ. maxime porrectum prope ſin. Malliacum contra Opuntem & Locros Epicnemidios; vulgò *Capo Litar.* Hic fanum fuit Jovis, qui inde *Cenæus.* Ovid. 9. Met.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat
Vota Jovi.

Seneca in Herc. Oetæo:

Quà templa tollens ara Cenæi Jovis
Auſtro timendum ſpectat Euboicum mare.

Lege *Cenæi* cum Strab. & Ptol. Sophocles in Trachiniis:

Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοΐς, ἔνθ' ὁρίζεται
Βωμοὺς τελεῖτ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί

Æſchylus, ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ:

Εὐβοΐδα καμπτὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς ἀκτήν.

Cenchreæ, Peloponneſi op. prope Corinthum in Iſthmo ipſo juxta fanum Neptuni, quinquennalibus ludis inclytum. Item portus Corinthi. Inde *Corinthiacæ.* Ovid. Triſt. 1. 9.

Illa Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.

Plin. lib. 4. *Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc anguſtiarum termini, longo & ancipiti navium ambitu, quas magnitudo plauſtris tranſvehi prohibet.* Stat. Theb. lib. 4.

It comes Inoas Ephyre ſolata querelas
Cenchreæque manus.——

Apul. Met. 10. *Quod opidum* audit nobiliſſima Corinthienſium colonia: alluitur autem Ægæo & Saronico mari, ubi portus etiam, tutiſſimum navium receptaculum, magno frequentatur populo. Long. 49. 15. Lat. 38. 50. Item urbs Troadis, in quà commoratus eſt Homerus, ut de rebus Trojanis certior fieret. Item alia Italiæ. Steph.

Cenchrius, Ioniæ amnis ad Epheſum Cayſtro proximus, per Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygiâ nutrice lotam ex partu. Tacit. Annal. 3. *Primùm omnium Epheſii adiere, memorantes, non, ut vulgus crederet, Dianam, atque Apollinem Delo genitos; eſſe apud ſe Cenchrium amnem, & Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam, & oleæ, quæ tum etiam manebat, adniſam, edidiſſe ea numina.*

Cendevia, palus in Phœnice, intra mont. Carmeli radices, ex quâ creditur naſci Belus amnis, 5. m. p. ſpatio in mare profluens, juxta Ptolemaidem Coloniam. Plin. 36. 26.

Ceneda, Venetæ reg. op. inter Liquentiam & Anaſſum, flumina. Agathias lib. 2. Long. 33. 35. Lat. 45. 40.

Cenebum, ſeu *Genebum*, vulgò *Gennep*, urbs permunita Germaniæ, ad Moſam flu. in Duc. Clivenſi, in ditione tamen Hollandorum. Eſt in confin. Gueldriæ, med. fere inter Weſaliam ad ort. & Boſcum Ducis ad occ.

Ceneſtum, urbs Corſicæ, aliàs epiſc. quæ nunc quibuſdam S. Lucia, vic. prope Rhotanum flu. ubi etiamnum multa ſunt rudera inter Curiam & Aleriam. Al. eſt ipſa Curia vulgo *Corte*, ſaxo undique prærupto, impoſita prope Crenum lacum.

Ceneta, quæ & *Ceneda* Agathiæ, urbs Italiæ in March. Tarviſinæ 13. mill. à Belluno, tot. ab Opitergio, & 15. à Tarviſio, ſubeſtque Reip. Venetæ. Eſt prope fontes amnis Mottegani.

Cenetum, op. regn. Neapol. in quo Epiſc. Teleſinus ſolet reſidere. Sed al. eſt Cerritum, *Cerrito*, in prov. Terræ Laboris, & in confin. Principatûs citer. 15. mill. à Teleſio in Circium.

Cenimagni, pop. Angliæ Cæſari. Ab al. Simeni & Iceni dicti fuere, inter Trinobantes Catieuchlanos & mare Germanicum, ubi poſtea Eaſt-Anglia, & nunc Suffolcia, Norfolcia, & Com. Cantabrigienſis.

Cenion, Albionis flu. in ora auſtrali Cornubiæ, in mare apud Fanum S. Mauditi op. exiens; *Vale* Ortelio.

Cenomani, pop. Gall. Lugdunenſis, qui & *Aulerci Cenomani*, inter Rhedones, Andegavos, Carnutes & Seſſuos. Horum tractus nunc *Le Maine* dicitur; eſtque provincia ampla & rigua, inter Normanniam ad Bor. Belſiam ad ort. Britanniam ad occ. & Andegavenſ. prov. cum parte Turonenſ.

prov.

prov. ad auſt. Hujus prov. cap. Subdinum, ſeu Vindunum, aliter Cenomanum, *Le Mans.*

Cenomani, pop. fuere Gall. Tranſpadanæ habebantque à Sept. Euganeos, ab Oriente Venetos, à Meridie Padum flu. & ab Occid. Inſubres: ubi nunc agri Veronenſis, Mantuanus, Cremonenſis, & Brixianus, pro maj. parte ſub domin. Venetorum.

Cenomanum, Le Mans, urbs Gall. aliàs *Subdinum*, & *Vindunum* dicta, Cenomanenſ. prov. cap. ad Sartam flu. ubi recipit Huiſnam, epiſc. ſub arch. Turonenſi, 10. leuc. ab Alenconio in auſt. 16. à Turonibus, 30. à Rhedonibus, & tot. à Carnuto. Long. 20. 21. Lat. 48. 04.

Centa, op. Maurit. Ting. Mediterr. inter Molocath & Marochium.

Centauri. Vide Partem hujus lib. ſecundam.

Centores, Scythiæ populi. Val. Flac. lib. 6.

Impulit & dubios Phryxæi velleris ardor
Centoras, & diros magico terrore Choatras.

Centrites, flu. qui Armeniam à Carduchis dividit. Xenoph. inter Mediam & Armeniam eum fluere ſcribit Diodorus.

Centrones, pop. inter Alpes, Graias quæ hodie dicuntur, in Sabaudiâ. Quorum regio & urbs Tarantaſia, vulgo *Le pays de Tarentaiſe*, teſtibus Marliano, Vigenereo & Tſcudo, ubi Centronum pag. vulgò *Sentron*, inter Auguſtam Prætoriam, 12. & Genevam 14. leuc. viſitur.

Centrones, Belgii pop. quorum op. *S. Truyen*, vel *Truyden* teſte Henr. Leodio, à Tungris 3. leuc. à Leodio 6. in occ. in medio inter illud, & Lovanium. Regio nunc Haſbania Latinè nominatur, vulgo *Haſpengaw.* Becanus vero *Cortryck* vocat Flandriæ op. ad Scaldim.

Centum cellæ, Tuſciæ urbs. *Civita Vechia* hodie. Trajano Imperatori originem debet. Plin. Jun. 6. 31. *Evocatus in conſilium à Cæſare noſtro ad Centum cellas longe maximam cepi voluptatem.* Vide quæ ſequuntur. Græcis auctoribus Procopio, & Agathiæ more ejus temporis eliſo μ Κεντουκέλλαι. Ptolemæo ὁ Τραιανὸς λιμὴν, i. e. *Trajani portus* dicitur; quem Rutilius pulchrè deſcribit his verſibus.

Ad Centumcellas forti defleximus auſtro,
Tranquillà puppes in ſtatione ſedent.
Motibus æquoreum concluditur Amphitheatrum,
Anguſtoſque aditus inſula facta tegit.
Attollit geminas turres, bifidoque meatu
Faucibus arctatis pandit utrumque latus.
Nec poſuiſſe ſatis laxo navalia portu,
Ne vaga vel tutas ventilet aura rates:
Interior medias ſinus invitatus in ædes
Inſtabilem fixis aera neſcit aquis.

Ædes intelligit quas Græci νεωσοίκους vocant, νεώσοικοι autem Suidæ ſunt οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν, ὅτι μὴ θαλαττεύοιεν, nempe quibus ſubducebantur in ſtationem naves, Latini *cellas* dicunt, unde portui nomen.

Centurinum, urbs Corſicæ inſ. Ptol. *Centuri* Pineto.

Centuriones, urbs Hiſp. verſus Gall. Narbon. Anton.

Centuripe, ager Siciliæ, à quo *Centuripinum crocum* hodie *Centorui* Fazello. *Centuripæ* Pomponio Sabino, & Ptolemæo αἱ Κεντούριπαι, reliquis Græcis autoribus neutro genere τὰ Κεντόριπα. Quid & apud Cicer. Plin. Solin. *Centuripis* obliquo caſu legimus. Apud Silium *Centuripe* lib. 14.

Nec non altus Eryx, nec non è vertice celſo
Centuripe, largoque fluens Entella Lyæo.

De ſitu Strabo lib. 6. Κεῖται δ' ὑπὲρ Κατάνης τὰ Κεντόριπα, συνάπτοντα τοῖς Αἰτναίοις ὄρεσι καὶ τῷ Συμαίθῳ. Populi *Centuripini.* Cicero Verrinâ Quinta. *Centuripinos homines, maximè mediterraneos, ſummos aratores.*

Cenus, extremum Italiæ promontorium verſus Pelorum Siciliæ.

Ceos, *Cea* Plin. *Cia* Ptol. vulgo *Zea*; inſula maris Ægæi, una Cycladum. Vide *Cea.*

Cephalas, altum & ſylvoſum promontorium majoris Syrtis initium. Strabo lib. ult.

Cephaledion, op. Siciliæ non procul ab Himera fluvio. Plin. 3. 8. & Strabo lib 6. Vide *Cephaloedis.*

Cephalene, vel *Cephallenia*, inſ. maris Ionii. Plin. tradit eam quondam dictam fuiſſe *Melænam* lib. 4. cap. 12. A *Cephalo* Amphitryonis ſocio, Deionei filio, dictam volunt. Populi *Cephallenes*, qui Ulyſſem ad bellum Trojanum ſecuti ſunt, ut videre eſt apud Hom. in catalogo navium.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 6.

Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Neriton arvis.

Infra Corcyram eſt, & Acarnaniæ objecta. Nomen ejus à verbo כפל *cephal*, quod Syris eſt *duplicare*, ut כפל *caphal* apud Ebræos, quia bifariam diviſa eſt, & videtur eſſe gemina inſula, partibus iſthmo tam plano inter ſe cohærentibus, ὥσθ' ὑπερκλύζεσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. Ita Strabo. Eam olim Taphii & Teleboæ tenuiſſe perhibentur.

Cephalœdis, Siciliæ urbs, hodiè *Cefalu* Leandro. Κεφαλοιδὶς Ptolemæo, Κεφαλοίδιον Straboni lib. 6. Κεφαλοιδιὰς Græcâ formatione Silio lib. 14.

Quæque procelloſo Cephaloidias ora profundo
Cæruleis horret campis paſcentia cete.

Πολίχνιον Strabo vocat. Φρούριον Diodorus lib. 13. Vide Cluver. De Sicil. Ant. lib. 2. cap. 3. populi *Cephalœditani* Ciceroni in Verrinis, & Priſciano. Nomen ut ut Græcum videatur, tamen eſt mere Punicum. Pœnis enim כיפא לוד *Cepha-lud* eſt *rupes flexa.* *Cephalœdis* porro ſita eſt in vertice rupis, pænè in ipſo flexu promontorii, quod multum in mare prominet. Conſtat id tam ex tabulis, quam ex deſcriptione Fazelli, dum in eo eſt ut probet Græcum eſſe vocabulum, *Cephalœdos*, inquit, *urbs vetuſta, nomen à* Κέφαλη, *quod Caput eſt Latinis, nacta eſt, vel ob id quod ad verticem præruptæ rupis, promontorii ſpeciem habentis condita fuit, ubi adhuc arx eſt natura munitiſſima, & urbs ipſa jacens ambitu ferme mille paſſuum.*

Cephiſus, vel *Cephiſſus*, flu. Bœotiæ qui in Trinemiis naſcens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens tandem in Phalericum ſinum ſe exonerat. Strabo lib. 9. Lucan. lib. 3.

Bœoti coiere duces, quos impiger ambit
Fatidicâ Cephiſſus aquâ.

Ubi Cephiſſi aquas fatidicas dicit propter Themidis oraculum, fluvio huic vicinum, à quo Deucalioni, & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, quâ genus humanum poſſit reparari. *Cephiſſus*, inquit Bochartus, Arabibus חפיז *Chaphiz*, quod *profundum* notat, eſt enim ἀγχιβαθὴς *alti gurgitis* teſte Pauſaniâ in Bœoticis. Et in Melanis cum Cephiſo confluxu βαθεῖαν λίμνην *profundum lacum* deſcribit Theophraſtus Hiſt. Plant. lib. 4. cap. 12. Καλλιρέεθρος Homero in Hymnis, h. e. *pulcrifluus*, & Καλλίναος, *pulchrè fluens* Euripidi in Medea dicitur. Septem enumerat *Cephiſos* Strabo lib. 9. Longè ſanè diligentior Polemone, qui in lib. περὶ ποταμῶν tres tantum nominat. Sic enim ait: ἐν Ἀθήνησί τε Κηφισσὸς καὶ ἐν Σικυῶνι, καὶ ἐν Ἄργει. Vibius quoque Sequeſter Polemone negligentior eſt; unicum enim novit Phocicum Cephiſſum.

Cepiana, op. Luſitaniæ quibuſdam eſt in Provincia, intra Tagum & Anam flu. Al. eſt Pinetum, *Pinhel*, op. Portugal. in Tranſmontana prov. juxta amnem cogn. vix 4. leuc. à confin. regni Legionis in occ. quot à Durio flu. in auſt. à Trancoſio autem 5. in ort.

Cepe, ſeu *Cœpe* & *Cepi* Mileſiorum, op. fuit Aſiæ juxte Corocandamim Lacum, in regno Boſphorano, inter Phanagoriam & Tyrambim, in Eione inſulâ; vix 10. mill. à Boſp. Cimmerio in ort.

Ceramum, *Ceram*, inſ. ampla & oblonga maris Indici in Archipelago Moluccarum in Aſia, inter Gilolum, Moluccas, Bandam, & Amboynam, inſulas, benè culta & aromatum productu dives.

Ceraſtis, Cyprus olim ſic dicta, quoniam homines *Ceraſtas*, i. e. *cornibus inſignes* eam quondam tenuiſſe quidam ſcribunt. Alii quòd procurrentibus promontoriis velut infeſtis cornibus aſſurgat. Quinimo *Ceraſtæ* dicti ſunt Cyprii omnes, quia ipſa inſula *Ceraſtis* à frequentibus promontoriis in cornuum modum prominentibus, vocabatur. Steph. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν. Hinc Nonnus, lib. 13. & paſſim: Κεραστίδος εἰς χθόνα Κύπρου, ubi male ſcribitur Κεραστάδος.

Ceraſus, *ſuntis*, *Cheraſonda*, urbs Cappadociæ marit. Mela, 1. 19. *Raræ urbes. Ceraſûs, & Trapezûs maximè illuſtres.* Hinc *Ceraſa* primum à Lucullo in Italiam delata, teſte Athenæo. Hieron. ad Marcel. *Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus, & tam virginali verecundiâ rubentibus, ut ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem. Siquidem hoc genus pomi, Ponto & Armenia ſubjugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit; unde è patriâ arbor nomen accepit.* Atqui *Ceraſorum* appellatio ipſius *Ceraſuntis* urbis natalibus prior eſt & antiquior. Κερασοῦς enim indubitanter dicta ἀπὸ τῶν κεράσων, ut Ἀγνοῦς, Ἀναγυροῦς, Ἀχερδοῦς, Ῥαμνοῦς, Μυῤῥινοῦς, Σελινοῦς, Πυξοῦς, Μυρικοῦς, &c. ab aliis plantis locorum deducta nomina. Long. 69. 30. Lat. 44. 25.

Ceratus, flu. Cretæ Cnoſſum urbem præterlabens, quæ etiam de nomine fluvii dicta eſt. *Fiume di Ginoſa*, hinc *Ceratæus* adject. Virg. ſive Catullus in Ciri.

Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.

Ceraunia, Cypri inſ. op. quod hodiè *Cerines* vocari ait Mercator, ſed Græcus Ptolemæi codex habet *Ceronia.*

Ceraunia, ſive *Ceraunii*, montes in finibus Epiri, in mare

uſque extenſi, ubi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur: Ita dicti à fulminibus quibus ſæpe impetuntur, Ovid. 2. de Pont. Eleg. 6.

Cum poteram recto tranſire Ceraunia velo,
Ut fera vitarem ſaxa monendus eram.

Lucanus lib. 5.

————*Scopuloſa Ceraunia nautæ*
Summa timent.————

Prærupta Ceraunia Ovidio Met. 15. Vide *Acroceraunium.*

Cercaphus, mons Ioniæ Colophoni imminens. Lycophron.

Cerceticus, ſinus maris Euxini in Sarm. Aſiana, ubi Tazus urbs, *Golfo di Suſaco* Moletio.

Cercetii, pop. in ora Sarmatiæ prædict. *Cercetæ* Plinio. Κερκέται Ptolemæo, qui nunc Circaſſi memorantur. Dionyſius verſ. 682.

Κερκέται τ' Ὀρέται τε καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί.

Ubi Euſt. ὧν ἡ χώρα Κερκετὸς λέγεται παρακειμένη τῷ Καυκάσῳ.

Cercii, Italiæ pop. Diodorus lib. 14.

Cercina, vel *Cercinna*, inſ. maris mediterranei cum urbe ejuſdem nominis ex adverſo Africæ ad promontorium min. Syrtis ſita. Plin. 5. 7. Inde *Cercinites* perparva inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte juncta. Plin. ubi ſupra. Etymon ejus ſic explicat Bochartus. Inſulæ nomen, inquit, ab urbe factum, quam Pœni appellabant כרכין *Ceracin*, id eſt, φρουρία, ὀχυρώματα. Hinc Plinius *Cercina cum urbe ejuſdem nominis.* Et Strabo ἡ Κέρκιννα εὐμεγέθης ἔχουσα ὁμώνυμον πόλιν. Et Diodorus. Ἑξῆς δ' ἐστὶ Κέρκινα, πρὸς τὴν Λιβύην νενευκυῖα, πόλιν ἔχουσα σύμμετρον. In Strabone *Cercina* & *Menix* ſunt πάρισοι τοῖς μεγέθεσι, *æquales magnitudine*, ſed in Plinio *Menix* longa eſt 35. m. p. lata 25. *Cercina* longa duntaxat 25. m. p. lata dimidium ejus ubi plurimum, ac in extremo non plus 5. m. p. Itaque Menix Cercinâ multo eſt amplior: At Cercina non minus ferax. Unde eſt quòd apud Polybium ſuorum agrorum depopulationem à Cn. Servilio Cercinates magno redimunt. Et apud Hirtium Salluſtius: *Prætor ab iiſdem receptus magno numero frumenti Cercinæ invento, naves onerarias, quarum ibi ſatis magna copia fuit, complet, atque in caſtra ad Cæſarem mittit.*

Cercopes pop. Pithecuſæ inſ. qui cum nullo flagitii genere abſtinerent, à Jove in ſimias mutati ſunt. Ovid. Met. 14.

Quippe Deûm genitor fraudem & perjuria quondam
Cercopum exoſus, gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutavit, ut iidem
Diſſimiles homini poſſent, ſimileſque videri.

Cercopia, urbs Phrygiæ M. inter Lyliadem & Eucarpiam proximas urbes. *Arcobia* Caſtaldo.

Cercyræi, vel *Corcyræi*, à *Cercyra* vel *Corcyra* inſ. qui cum ſeditionibus agitarentur, ſolebant flagra ingentia geſtare, anſis eburneis ornata; ex quo adagium natum eſt *Cercyræa ſcutica*, ſive *Cercyræum flagrum*, de ſupervacaneo cultu apud Plut. in vit. 10. Rhet.

Cere. Vide *Cære.*

Ceredanum, *Cerene*, pag. agri Novarienſ. à Vercato ſupra 2. m. p.

Ceremiſſi, ſeu *Cremiſſi* pop. Moſcoviæ Orient. diſcreti in Cis-Volganos & Trans-Volganos, hique dicuntur *Nagornoy*, h. e. montuoſi, habitant in ſilvis, inter Novogardiam infer. & Caſanum.

Cereſſus, op. Hiſp. Tarrac. in Jaccetanis, ubi poſtea *Celſona* urbs in Catalonia prov.

Ceretaunum, caſtr. Siciliæ in valle Neetinâ ad radices Hyblæ prope op. Montem Rubeum 25. mill. à Leontinis in auſt. Long. 38. 48. Lat. 36. 25.

Ceretica, prov. Walliæ meridionalis, *Cardiganſhire*, juxta oram maris Hibernici, cum op. cogn. ad oſt. Tivii flu. 14. m. p. à Mariduno, & 17. à Menevia. Long. 115. 05. Lat. 52. 36.

Ceriada, Κειριάδη, vicus Atticæ reg. in Hippothoontide tribu. Steph.

Cerillum, Lucaniæ locus in Italiâ. Strabo lib. 6. Κηρίλλους vocat, & πλησίον Λάου, h. e. *prope* flumen *Laum* eſſe ait. Silius *Carillas* (forte metri causâ η mutato in α) lib. 8.

——*Exhauſto mox Pœno marte Carillæ.*

Cerinthus, Græciæ urbs maritima Hom. Iliad. 2. Item Eubœa inſ. op. Ptol. & Plin. 4. 12.

Cermorum, op. Macedoniæ. Plin. 4. 10.

Cerna vel *Cerne*, inſ. Æthiopici maris. Plin. 6. 31. Ptolemæi Menuthias eſſe videtur, quæ hodiè ab Hiſpanis *inſ. S. Laurentii* dicitur, ab incolis *Madagaſcar.*

Cerne, Atlantici maris inſ. contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli *Maderam*, alii *Gracioſam* eſſe putant. Eſt etiam *Cerne* Lycophroni inſ. Oceani Auroram verſus, quam ejus Scholiaſtes Tzetzes olim Amphimetrium dictam ſubdit. Ratio nominis (ait Bochartus) non eſt obſcura. *Cerne* Phœnicibus erat חרנאה *Chernaa, poſtremum habitationis*, id eſt, *ultima habitatio*, plenè ſcriberetur חחרנאה *achernaa*, ab Arabico אחר *acher*, vel *achir* quod reſpondet Ebræo אחרון *acharon.* Sed prima radicalis ſæpe excidit. Nempe Phœnices ultra Cernen nullam deduxere Coloniam, ut vel ex Hannonis periplo conſtat. Quin & nonnulli ultra Cernen non crediderunt mare poſſe navigari. Scylax. Τῆς Κέρνης δὲ νήσου τὰ ἐπέκεινα οὐκ ἔτι ἐστὶ πλωτὰ διὰ βραχύτητα θαλάσσης, καὶ πηλὸν, καὶ φῦκος. Inde eſt quod πυμάτην, h. e. *ultimam* appellarunt. Dionyſius.

Πυμάτης παρὰ τέμπεα Κέρνης.

Ac ſi ad illam finis eſſet naturæ rerum, & nautarum meta ultima, tunc ſaltem cognita. Plin. 31. 6. *Contra ſinum Perſicum Cerne nominatur inſula, adverſa Æthiopiæ, cujus neque magnitudo, neque intervallum à continente conſtat.*

Cernetani, qui Mariani cognominabantur, Italiæ pop. prope Caſinum, & Bovillas. Plin. 3. 5.

Cernetum, op. Latii inter Bovillas & Caſinum, pop. *Cernetani* Plinio.

Cerretani, pop. Hiſp. quorum reg. *Cerretania la Cerdanna* incolis. Pars erat antea Cataloniæ; ſed nunc ejus media pars ſubeſt Gallis; eſtque inter M. Pyrenæos, & flu. Sicoris fontes. Op. v. *Jugum Cerretanorum* eſt *Puicerda* intra montes in colle, 1 leuc. à Julia Libyca; eſtque caput Cerretaniæ. Al. autem eſt vicus *Torre de Cerdana*, in valle Carolina, verſus Pyrenæos, 2. leuc. à Jugo Cerretanorum in Bor. Sed Cerretania, quæ à Gallis *La Cerdagne* dicitur, eſt prov. inter Occitan. & Catalon. Jugum autem Cerretanorum diſtat 7 leuc. ab Urgella in ort. & 15. à Perpiniano in occ.

Cerſunum, op. in parte Bor. Corſicæ, ubi poſtea Nebbium, *Nebbio*, urbs ampla, quæ nunc diruta jacet, & ejus ruinæ nunc *Proſoli* dicuntur.

Cervaria, op. Gall. Narbon. nunc eſt vic. *Cervera* dict. juxta Pyrenæos M. in ora maris Mediterr. & ſinus Leonini in Catalonia, inter Caucoliberim in Bor. 2. leuc. & Rhodam in auſt. 3. leuc.

Cervaria, *Cervera*, op. fuit Oretanorum, nunc caſtr. Caſtellæ novæ intra montes in eo tractu qui vulgò *La Sierra* dicitur.

Cervia, urbs Italiæ in ora Romandiolæ, ſalinis ſuis celebres, ſed ægre habitata propter aeris inclementiam.

Cervini, *Cerviani*, pop. & op. Corſicæ mediterr. circa med. illius, licet alibi à Ptolemæo locentur.

Ceſata, Anton. *Ceſada* Ptol. *Hita* Varrerio, op. Hiſp. Tarracon. in Celtiberis, inter Cecontiam 9. & Guadalajaram 5. leuc.

Ceſcus, Pamphyliæ, ſeu ut Suidas vult, Ciliciæ urbs, Plin. 31. 2. *In Ciliciâ apud op. Creſcum*, (lege *Ceſcum*) *rivus fluit* Νοῦς, *ex quo bibentium ſenſus ſubtiles fieri M. Varro tradit.* Mirum eſt quod hic legas νοῦν, h. e. *mentem* hunc fluvium dici, quia ſenſus reddat ſubtiles, cum Suidæ dicitur Ἄνους, quia reddat hebetes. Sic enim ille Κέσκος ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Ἄνους ὄνομα, διόπερ οἱ ποιηταὶ παίζοντες, τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας Κέσκον ἔχειν φασί. Metuo autem, ne ſciolus aliquis locum corruperit: quia cum videret dementes dici Κέσκον ἔχειν, planè ſibi perſuaſerit Ceſco non fuiſſe nomen Νοῦς ſed Ἄνους. At cogitare debuerat Suidam dicere, ſic poetas loqui ludentes, h. e. per ironiam; vel hoc ſi diſplicet legendum Κέσκον οὐκ ἔχειν φασί. Quam opinionem firmant iſta Heſychii verba. Κέσκος ποταμὸς Κιλικίας, ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε Πόλις Κέσκον οὐκ ἔχουσα. Εἴρηται δ' ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἐχόντων. Nec aliud flumen, quam memoratum capio, cum ait idem Heſych. Νοῦς, ψυχὴ, ποταμὸς καὶ ἡ μονάς, h. e. *Noys, anima, fluvius, unitas.* Etſi non ignorem & *Nilum* ab Ægyptiis eſſe vocatum Νοῦν, atque hoc νέον ſignificare, ut eſt apud Phil. Ori interpretem lib. 1. quo loco agit de Nili aſcenſu & exundatione. Verum eſto, ut Heſych. hic. Nilum reſpexerit, ſaltem fluvio iſti Ciliciæ non fuiſſe nomen Ἄνους, ſed Νοῦς etiam indicant illa Euſtathii in Odyſ. α. Παυσανίας γοῦν φησὶν ὅτι Κέσκος λιμήν τις ᾧ παράκειται ποταμὸς Νοῦς καλούμενος. Quæ tamen verba hodiè fruſtra in Pauſaniâ quæras, ut videantur eſſe ex deperdito Aſiaticorum opere. Voſſius.

Ceſius mons, *Calenberg*, mons Germ. in Auſtria prov. Longiſſimus, à Danubio uſque ad Savum flu. excurrens per varias flexiones.

Ceſſero, vulgò *S. Tubery*, op. Occitaniæ infer. inter Agatham ad Auſt. & Piſcenas ad Bor. 2. leuc. ab utráque. Long. 24. 12. Lat. 42. 45.

Ceſtius, pons, unus ex urb. Romæ pontibus, qui teſte Marliano *Ponte di S. Bartolemæo* nominatur, in inſ. Lycaonia, quam Tiberis efficit.

Ceſtria, urbs Angliæ, vulgò *Cheſter*, in Com. Ceſtrenſi ad

Deam

Deam flu. qui ibi portum præbet commodum. Unde Camdenum in *Cheſhire.* Long. 17. 08. Lat. 35. 55.

Ceſtria, op. Epiri prope Thianim flu. ad pedes montis Acroceraunii Cammania Stephano.

Ceſtrine, Chaonia olim ſic dicta. Heſych. Κεςεινικοὶ βόες οἱ ἐν Χαονίᾳ· ἡ γὰρ Χαονία πρότερον Κεςρίνη προσηγορεύετο, ἐςι δὲ μοῖρα τῆς Ἠπείρου διαφόρους ἔχουσα βοῦς.

Ceſtrus, Pamphyliæ flu. Mela. 1. 14. *Duo validiſſimi fluvii, Ceſtros, & Catarractes.* Ubi *Ceſtrum* vulgò dictum putant, quia ſe præcipitat: Movit hoc nonnullos ut ibi *Oeſtrum*, pro *Ceſtro* reponerent, prorſus ineptè. Κέςρον plerique hunc amnem vocant. Fugit vero illos hoc vocabulum etiam *ſagittam*, & *jaculum* ſignificare potuiſſent hoc illos docere Grammatici, qui ἀκόντισμα interpretantur. Hinc κεςροσφενδόνη apud Livium & Tacticos, & ξύλον κεςρωτὸν, pro ſude præuſtâ, quam περίκαυςον aliter appellant. Heſychius κεςρωτὸν ξύλον, βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον, οὐκ ἔχει δὲ σίδηρον οὐδὲ ἀκμήν. Εἰώθασι δὲ οἱ βοτῆρες πυροῦν τὰ ἄκρα, τῶν αὐτῶν ξύλων, ἕνεκα τοῦ πεπυρῶσθαι, πυρίκαυςον. Ita legendus iſte locus, quem perperam emendare conatur vir magnus in Solinianis. At verò longè aliter accipiendus hic Pomponii locus, cùm enim dicit, *hic quia præcipitat, ita dictus*, id non de Ceſtro ſed Catarracte intelligi debet. Voſſius.

Cetaria, Scopello, vicus Siciliæ in valle Mazaræ 4. mill. à Segeſtanorum emporio, 35. à Panormo in auſt. & 18. à Drepano.

Cethim, Hebr. כתים *Chittim*, Græci interpretes Κιτῖους reddunt, & Κιτιεῖς, & Κιτιαίους, i.e. *Cyprios*, enim Joſepho credimus; quia in Cypro inſulâ *Citium* urbs eſt celeberrima, patria Zenonis Stoici, qui Κιτιεὺς inde appellatur. Addit idem omnes inſulas, & loca maritima pleraque Hebraicè vocari Χεθίμ. Quo errore abductus Antiqu. 9. 2. *Regem inſularum* habet τὸν βασιλέα τῶν νήσων pro Ebræo את מלכי החתים 2 Reg. 7. 6. Ac ſi Chittim per *Cheth* iidem eſſent qui Chittim per *Caph.* Joſephum ſecuti Epiphanius in Hæreſi Manichæorum, & Hieronymus in Geneſim, & Euſtathius in Hexamero, & Victor presbyter in Jeremiam Cyprum itidem, vel Cyprios interpretantur. Alii Χίους *Chios* malunt, alii Ἰνδῶν ἔθνη, *Indorum gentes* apud Olympiodorum & Chryſoſtomum in Catenâ Græcorum patrum in Jeremiæ caput ſecundum. Multi Ciliciam præferunt, quorum pars non minima.

Cetis regio apud Ptol. & Baſilium Seleucienſem lib. 1. de vita S. Theclæ. Author primi libri Macchabæorum, haudquaquam contemnendus ſcriptor, putavit haud dubie *Chittim* eſſe Macedones. Quippe ſtatim initio lib. 1. narrat Alex. Macedonem egreſſum eſſe ἐκ τῆς γῆς Χεττιείμ ex terra *Chetim.* Et cap. 8. verſ. 5. Perſeum illum Macedonem, de quo Romani triumpharunt, vocat Κιτιέων βασιλέα, *Citieorum regem.* Cui ſententiæ videtur non parum accedere roboris ex eo quod Eſaias 23. 1. *Tyriis excidium interminatus*, addit fore *ut reveletur*, i.e. *erumpat in illos hoc malum* מארץ כתים *à terra Chittim*, quod referunt ad Macedonas, qui Alex. duce Tyrum oppugnarunt, & devaſtarunt. Eodem facit quod ad *Cetthim* videtur alludere Macedoniæ vetus nomen *Macettia*, vel *Macetia*, unde pop. *Macetæ.* Heſychius Μακετία, ἡ Μακεδονία. Bochartus tamen כתים *Chittim* Italos potius eſſe opinatur, primò quia cum Daniel Alexandrum nominet regem *Javan*, ſi dicatur idem rex *Chittim*, confunderentur *Javan* & *Chittim*, quæ manifeſtè diſtinxit Moſes. Secundo, quia in Balaami vaticinio, Num. 24. 24. *Naves* מיד כתים *à parte Chittim affligent Syrios, & Ebræos.* Ubi Hieronymus reddit *De Italiâ.* Rurſus Dan. 11. 29. 30. *De Chittæis* ea dicuntur, quæ meritò ad Romanos referunt fere quotquot ſunt interpretes, *Conſtituto*, inquit, *tempore*, *Antiochus rurſus invadit Auſtrum*, i. e. *Ægyptum*, *ſed poſterior primæ non erit ſimilis*: *ſupervenient enim naves Chittim & invitus regredietur.* Ubi naves *Chittim* haud dubiè ſunt naves Romanorum, Caio Popilio duce, quorum metu Antiochus re infecta diſceſſit. Itaque in vulgato interprete pro Chittim *Romanos* legas. Denique Ezech. 27. 6. Hebræa verba מאיי כתים *ex inſulis Chittim* Chaldæus reddit ממדנת אפוליא *è provinciâ Apuliæ*, & vulgatus interpres *ex inſulis Italiæ.* Tertiò quia Veſtigia hujus nominis reperiuntur in Italiâ, nam urbs Κετία *Cetia* apud Halicarnaſſeum una fuit è ſeptem urbibus à Coriolano captis, quas in ejus vitâ Plutarchus teſtatur fuiſſe μεγάλας, καὶ πολυανθρώπους *magnas & populoſas.* Occurrit item Ἐχετία *Echetia* Italiæ urbs apud Steph. eadem, ut videtur cum *Echetra* vel *Ecetra* in Volſcis clariſſimâ, & inter Æquos, ac Hernicos loco valdè commodo ſitâ, cujus poſt Dionyſium & Livium meminit idem Steph. Eſt item circa Cumas Κητὸς *Cetus* flu. in quo tradit Ariſtot. plantas ἀπολιθοῦσθαι. Unde *Cetum* colligas eum eſſe fluvium quem alii *Silarum* vocant. Nam de *Silaro* Campaniæ amne id ipſum referunt Strabo Plinius, Silius Italicus. Quartò quia non deſunt qui Romanos & Latinos aſſerunt è *Citiis* vel *Cetiis* traxiſſe originem, atque hanc illis fuiſſe priſcam appellationem. Euſebius Κίτιοι, ἐξ ὧν Λατῖνοι, οἱ καὶ Ῥωμαῖοι. Suidas in Λατῖνος, Τήλεφος υἱὸς Ἡρακλέους, ὁ ἐπικληθεὶς Λατῖνος μετωνόμασε τοὺς πάλαι Κητίους λεγομένους νῦν Λατίνους. Idem habent Cedrenus, & Chronicon Alexandrinum, 5. Denique quia in ipsâ voce *Chittim* Latinorum nomen latet, ſaltem à *latendo* dici Latinum plerique conſentiunt, nam Arabicâ dialectò, quæ Hebrææ linguæ ramus eſt כתם *Chetema* eſt *abſcondere*, & כתים *Chetim occultus*, *latens*, quâ voce nihil frequentius.

Cetium, *Zeiſſelmur*, pag. Auſtriæ infer. ad Danub. flu. ubi recipit *Antzeſpach* amnem; vix 2. leuc. à Neoburgo in auſt. 4. à Vienna in occ.

Cetius, mons Germaniæ. Vide *Ceſius.* Oritur autem in Auſtria infer. prope Viennam, ac per Stiriam & Carinthiam protenditur.

Cetobriga, *Setuvalo* urbs Portugall. in Extremadurâ prov. ad oſt. flu. *Cadaon*, 6. leuc. ab Ulyſſipone in auſt. & 16. ab Eborâ in occ.

Cevanum, *Ceva*, op. Italiæ in Pedemontio ad Tanarum flu. verſus Apenninum M. & Ducatum Montisferrati.

Ceylanum, *Ceylan*, inſ. Indiæ citer. quæ antiquorum *Taprobanam* creditur. Ab Indis *Tenariſin* dicitur, i. e. *terra deliciarum.* Vide *Taprobana.*

Chablaſii, Arab. pop. Nabathæis proximi. Dionyſius. De nomine Bochartus Phaleg. 4. 10. Sabthæ ſuccedit *Chavila* Ptolemæo prorſus ignota, cæteris non item; quamvis nomine tam deformato, ut pene fugiat perſpicaciſſimos. Nam pro *Chavilæis* Eratoſthenes habet *Chaulothæos*, Dionyſius *Chablaſios*, Feſtus Avienus *Chaulaſios*, Priſcianus *Chalbaſios*, Plinius omnium optimè *Chaveleos* ſcripſerat, quod ſcribarum imperitia mutavit in *Chancleos.* Nimirum deducit ab Ebræo חוילא *Chavilah.* De ſitu, Eratoſthenes apud Strab. dicit Fel. Arabiæ ab Heroum urbe Babylonem uſque adjacere Nabathæos, *Chaulotæos* & Agræos. In Dionyſio iidem pop. à Libano ad mare Perſicum eodem ordine proponuntur, Nabatæi nimirum, & Chablaſii, & Agrees.

Chabor, vel *Chabora*, , fluvius & mons Meſopotamiæ hic *Giulap*, ille *Cupuſco*, hodiè Caſtaldo & Ortelio. Ptolemæo ὁ χαβώρας τὸ ὄρος, quem ponit inter Mediam & Aſſyriam, ubi tabulæ perperam habent *Choatras.*

Chabrius, flu. Macedoniæ, *Celabro* Moletio, *Chabria* Brietio. Oritur in Biſaltia reg. dein rigatis Amphaxiti & Paraxia regiunculis, & auctus aliquot flu. in flu. Thermaicum ſe exonerat ex adverſo Pydnæ.

Chadeni, ſeu *Cadeni*, Brietio, pop. Scandiæ erant in parte Boreali Norvegiæ, ubi nunc præfectura Vardhuſiana, prope promont. Boreale.

Chadiſia, ſeu *Chadiſta*, *Phadiſa* Mercatori, op. Paphlagoniæ, in confin. Cappadociæ, in ora Ponti Euxini, & ſinus Amaſeni, inter Amaſium ad occ. oſtia Iridis ad ort. 50. mill. à Themiſcyra in occ.

Chæronia, *Chæronea.* Bœotiæ vicus, Plutarchi patria, Prius *Arne* dicebatur, teſtibus Pauſaniâ lib. 9. paulo ante finem, & qui amat non raro buculâ (quod aiunt) Pauſaniæ arare, Stephano Byzantic lib. 22. περὶ πόλεων. Utriuſque verba hæc ſunt. Ἐκαλεῖτο δ' ἡ πόλις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Meminit ejus Homerus in Catalogo.

Οἵ τε πολυςάφυλον Ἄρνην ἔχον.

Itemque Lycophron.

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι.

Arnæ veteris propago, Temmicum duces.

Poſtea verò ſuum in eam nomen Chæron transfudit, teſte Stephano, Χαιρώνεια πόλις τὸ πρῶτον κέκληται ἀπὸ Χαίρωνος. Quiſnam ille Chæron fuerat indicabit Pauſan. in Bœoticis, τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα γεγονέναι (λέγουσιν) ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι. Id ipſum tantum non conceptis verbis declarat ipſe Plutarchus in Περὶ πολυπραγμ. ubi etiam cauſam immutati nominis indicat: Ὥσπερ τὴν ἐμὴν πατρίδα πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κεκλιμένην, καὶ τὸν ἥλιον ἐρείδοντα δείλης ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ δεχομένην, ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς τραπῆναι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ Χαίρωνος, i. e. *Quomodo patriam meam vento, qui flat ab occaſu, prius obverſam, & Solis decumbentis radios veſperi ex Parnaſſo admittentem, in ortum à Chærone converſam ferunt.* Vult indubiè à Chærone, cui ſuam ſalubritatem debebat, poſtremo nomen obtinuiſſe. Falſus eſt igitur Apollodorus, dum ſcribit rerum Bœoticarum lib. 2. Chæronem hujus urbis conditorem extitiſſe. Λέγεται δ' οἰκιςὴν γενέσθαι τοῦ πολίσματος Χαίρωνα. Non fuit οἰκιςὴς Chæroneæ ſed potius ἀνοικιςὴς, ἢ διορθωτὴς, & quaſi θεραπευτὴς, ut Apollinis filium decuit. Ut ut ſit, certe Chæronea erat etiam ætate Plutarchi anguſta,

&

& civium paucitate ignobilis, quippe quæ vel unius abſentia imminutionem ſenſibilem, neque contemnendam patiebatur. Id quod ipſe lib. 5. βίων παραλλήλων clare manifeſtat, ἡμεῖς δὲ μικρὰν οἰκοῦντες πόλιν, καὶ ἵνα μὴ μικροτέρα γένηται φιλοχωροῦντες. Neque actis retro ſeculis major, aut illuſtrior fuit. Plut. in Cimone. Ἅτε δὴ καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν λυπρᾶ πραττούσης, καὶ διὰ μικρότητα καὶ πενίαν παρορωμένης, i. e. *Quippe patriæ noſtræ tenues id temporis* (ætate Luculli) *res erant; & ſuâ cùm inopiâ tum exilitate deſpicatui habebatur.* Neque ſub Auguſto fortunâ meliore uſam vel hinc diſce, quòd Chæronenſes ceu viliſſima mancipia omnes præfinitum tritici modium humeris deferre ad mare, etiam flagellis, quo citius maturarent vapulare juſſit ſub Actiacam pugnam M. Antonius. Duo vero præcipuè Chæroneæ nomen apud poſteros illuſtraverunt: unum par eximium philoſophorum Plutarchus, & Sextus ejus nepos: alterum inſigne prælium, quo Philippus Alex. pater, debellatis ad Chæroneam Athenienſibus, Bœotis, & Corinthiis in Græciæ dominum evaſit. Strabo lib. 9. Χαιρώνεια δ᾽ ἐστὶν Ὀρχομενοῦ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου μεγάλῃ μάχῃ νικήσας, Ἀθηναίους τε καὶ Βοιωτοὺς, καὶ Κορινθίους, κατέστη τῆς Ἑλλάδος κύριος. Sita fuit media ferè inter duos ſinus Maliacum & Corinthiacum, & ab utroque tricenis m. p. diſtabat, Heliconi & Parnaſſo quam proxima, dextro margini adſita Cephiſſi amnis, in occiduis, & extremis Bœotiæ limitibus. Id quod etiam Thucydides expreſsè teſtatur lib. 4. Ἔστι δὲ ἡ Χαιρώνεια ἔσχατον τῆς Βοιωτίας, πρὸς τῇ Φανοτίδι τῆς Φωκίδος. Rualdus. Long. 48. 40. Lat. 30. 25.

Chætæ, pop. Scythiæ extra Imaum, inter Iſſedonas & Maſſagetas, verſus Auracum M. & Chitacum lac. Aliis ſunt *Chitæ*, & *Gitæ*, erantque in eo tractu, ubi nunc pars Borealis Turcheſtaniæ.

Chalaſtra, urbs fuit Macedoniæ in Bottiæâ reg. prope ſin. Thermaicum ad occ. 20. mill. à Theſſalonicâ, & 90. circiter à Philippis in occ. Inde *Chalaſtricum vitrum* Plin. 31. 10. Hecatæo urbs eſt Thraciæ.

Chalcea, Cariæ urbs. Strabo. Alia Libyæ Polyhiſtori, quem valde reprehendit Polybius, non civitatem eſſe ſcribens, ſed ærarias officinas. Alia Phœnicum, alia Lariſſææ. *Chalce* Thucydidi lib. 6. Theophraſtus eam *Chalcion* vocat, Theopompus *Chalcas* pluraliter. Steph. Chalce urbs Libyæ. Vide Bochart. De Phœn. Colon. lib. cap. 24.

Chalcedon, *Chalcedonia* Livio, urbs antiqua, ann. poſt Romam 148 condita, Archiepiſcopalis Bithyniæ in orâ ex adverſo Byzantii, minus milliario diſtans, Boſporo intercedente, *Cæcorum* urbs Plinio, Turcis *Calcitiu*, Rimio teſte. Marius Niger tradit interius reædificatum, & à Junioribus *Cacelina* nuncupari. *Scutari* ex eâ facit hodiè Alphon. Adrian. Petrus Gyllius prodit hodiè exiguum vicum eſſe, ſine mœnium veſtigiis. Steph. Hanc Megarenſes condidere, *Cæci* appellati, quod non potius oppoſitum litus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna Synodus celebrata eſt, quæ inter octo numeratur, quibus Romana Eccleſia præcipuum honorem impertitur. Claud. de 4. Conſul. Honorii, *Boſporus adverſum patitur Chalcedona cerni.* Idem lib. 2. in Ruff.

Et Chalcedonias contra deſpectat arenas.

Long. 56 15. Lat. 43. 15.

Chalcedon, fluviolus qui in Propontidem effluit, unde urbs nomen ſumpſit, hodiè accolæ *Potamion* vocant. Thevetus ſcribit eum hodiè *Chalceduni* vocari.

Chalcis, Opidum Eubœæ, quæ & ipſa quondam ſic appellata, *ære primum ibi reperto*, ut Plin. obſervat. Avulſa eſt à Bœotiâ modico interfluente Euripo, de quo poſtea. De nomine Bochartus, Nec à fabuloſâ Chalcide Aſopi filia dicta videtur, nec à monte Chalcide, nec ab ære primum ibi reperto, quæ fama eſt valdè incerta; ſed à Phœnicio חלקין *Chalakin*, quaſi *diviſiones* dixeris: Quia putatur Eubœa continenti quondam hæſiſſe, & maris irrumpentis impetu eſſe abſciſſa, inter Eubœæ Chalcidem, & Aulidem Bœotiæ, quæ tam anguſto freto ab invicem diviſæ ſunt, ut intermedio ponte aliquando junctæ fuerint. Ephorus ubi de Bœotiâ. Τὴν Εὔβοιαν τρόπον τινὰ μέρος αὐτῆς πεποίηκεν ὁ Εὔριπος, οὕτω στενὸς ὢν, καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν δίπλεθρος. *Eubœam Bœotiæ partem aliquo modo facit Euripus, qui ita anguſtus eſt, ut duorum jugerum ponte jungatur.* Strabo de eodem Euripo. Ἔστι δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ γέφυρα δίπλεθρος· πύργος δ᾽ ἑκατέρωθεν ἐφέστηκεν, ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δ᾽ ἐκ τῆς Βοιωτίας. *Illi duorum jugerum pons inſtratus eſt; turris autem utrinque extat, una à* Chalcide, *altera à Bœotiâ.* Plinius, *Eubœa & ipſa avulſa Bœotiæ tam modico interfluente Euripo, ut ponte jungatur.* Quibus Procopius ita concinit lib. 4. de ædificiis Juſtiniani. *Eubœa in mari objecta eſt Græciæ, videtur autem olim abrupta eſſe; Quandoquidem prius unus erat terra, quæ poſt freto eſt divulſa: Maris undoſo fluxu hîc circa Chalcidem urbem continentem perrumpente & quod à terra dejectum eſt in inſulam redigente.* Ejus meminit Lucanus lib. 2.

Arctior Euboicâ quà Chalcida verberat undâ.

Inde *Chalcidenſes* incolæ, qui malè audiebant, quod eſſent fœdi puerorum amantes. Unde *Chalcidiſſare* loco adagii habebatur. Heſychius χαλκιδίζειν, ἀπὸ τῶν κατ᾽ Εὔβοιαν Χαλκιδέων. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων. Inde etiam *Chalcidicus*; quod inde eſt, aut eo pertinet. Virg. Eclog. 10.

Ibo & Chalcidico, quæ ſunt mihi condita verſu
Carmina, paſtoris Sicula modulabor avenâ.

Ubi *Chalcidico verſu* deſignare videtur Euphorionis Chalcidenſis carmen, quod inſcripſit *Heſiodum*, ut Suidas auctor eſt. Idem Æn. 6.

Chalcidicâque levis tandem ſuperâdſtitit arce.

Sed ibi *Cumæam arcem* intelligit, quod Cumas Campaniæ in Italiâ civitatem Chalcidenſes condiderint, unde in principio libri dixit; *Euboicis Cumarum allabitur oris.* Ubi Servium, ſi lubet, vide. *Sæviſſime eam æſtate candere* Columella. lib. 1. cap. 4. ſcribit. Suidas Χαλκὶς ὄνομα πόλεως Εὐβοίας, καὶ εἶδος ὀρνέου. Quod habuit ex Homero. Il. ξ.

Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ᾽ ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ ἄνδρες δὲ Κύμινδιν.

Long. 49. 50. Lat. 39. 40.

Eſt & alia *Chalcis* agri Corinthii opidum. Tertia Ætoliæ, Acheloo fluvio irrigata. Quarta Syriæ à Monico Arabe condita. Eſt & *Chalcis* in Meſſapia Italiæ urbs. Sunt & aliæ à Stephano commemoratæ, quem ſis conſule. Item locus profundus, & cavus ad montem Atho. Steph. Item urbs Scythiæ, unde *Chalcitæ*, & regio *Chalcitis.* Item urbs Arab. Felicis Plin.

Chalcitis, inſ. è regione Chalcedonis ærifodinam habens. Gentile *Chalcites.* Steph. *Chalcitis* etiam Meſopotamiæ regiuncula. Ptol. & Indiæ intra Gangem regio, item Chalcitidis regionis promontorium. Denique inſ. contra fauces Rhyndaci amnis in Aſiâ. Plin. lib. 7. c. ult.

Chaldæa, Aſiæ maj. regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in quâ Babylon civitas magna. Populi *Chaldæi.* Hebraicè *Chaſdim*, i. e. *quaſi dæmones*, aut *quaſi deprædatores*, vel *quaſi mamillæ*, aut *quaſi agri.* Gloſſæ Philonis: Χαλδαῖοι, ὡς δαιμόνια. Putabat componi ex *Caph* notâ ſimilitudinis & *Scheddim*, i. e. *dæmones* à שדד *Schadad vaſtavit.* Hinc Hieron.. *De Chaldæis*, inquit, *nullus ambiget, quin dæmones ſonet.* Hos Arphaxad inſtituit (inquit Joſephus) & à ſe *Arphaxadeos* nominavit. *Cephenes* (teſte Stephano) prius dicti à *Cepheo* Andromedes patre. Hellanicus ſcribit hanc gentem mortuo jam Cepheo, relictâ eâ regione, alio in militiam abiiſſe: proinde regionem non amplius *Cepheniam* dictam ſed *Chaldaicam* à *Chaldæo* rege, qui (Dicæarcho teſte) quartus decimus à Nino fuit; & Babylone juxta Euphratem conditâ omnes Chaldæos in eam collegit. De his ita Strabo lib. 7. *Conſtat nunquam diligentius ſeveriuſque mathematica ſtudia exculta fuiſſe, quam apud Chaldæos.* Præcipue vero eam aſtrologiæ partem tractarunt & invenerunt, quæ ex ſtellarum poſitu, qui in nativitate fuit, de cujuſque fortunâ pronunciat, unde & ipſa ars *Chaldaica*, & qui profiterentur *Chaldæi* appellati ſunt, licet de gente illâ haud eſſent. Cic. lib. 1. de Divin. *Principio Aſſyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam, propter planitiem magnitudinemque regionum, quas incolebant, cùm cœlum ex omni parte patens, atque apertum intuerentur, trajectiones, motuſque ſtellarum obſervaverunt: quibus notatis, quid cuique ſignificaretur, memoriæ prodiderunt. Quâ in natione Chaldæi, non ex artis ſed ex gentis vocabulo nominati, diuturnâ obſervatione ſiderum, ſcientiam putantur effeciſſe, ut prædici poſſet, quid cuique eventurum, & quo quiſque fato natus eſſet.* Cùm dicit, *non ex artis, ſed gentis vocabulo nominari*, non obſcurè ſignificat, *Chaldæorum* nomen dupliciter ſumi, ſemel cùm gentem notat, propriè puta; deinde cùm artem per figuram deſignat: ut in genere omnes *Chaldæi* dicerentur, qui Chaldæorum rationes ſecuti ex natali cujuſque die futura audent prædicere. Sic *Chaldæorum natalitia prædicta*, eodem libro; itemque *Chaldæorum promiſſa* dixit. *Multos* inquit, *promiſſis ſuis fefellerunt Chaldæi.* Idem 2. de Divin. *Quam multa huic ipſi Cæſari à Chaldæis dicta memini.* Aliquoties *Chaldæorum* vocabulum ita Tacitus quoque poſuit: Et cum Juvenalis Sat. 10. ſcribit.

Principis anguſta Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo.——

Genethliacos iſtos intelligit. Loquitur enim de Tiberio, qui Thraſyllum Mathematicum comitem habuit, eique multum attendit. Cæterum de *Chaldæorum* ſtudiis, & ratione philo-

ſophandi

ſophandi lege Diod. lib. 2. Inde *Chaldaicus*. Cic. de Divin. lib. 2. *Scylax Halicarnaſſæus familiaris Panætii, excellens in aſtrologiâ, idemque in regendâ ſuâ civitate princeps, totum hoc Chaldaicum prædicendi genus repudiavit.* Idem ibidem, *Lucius quidam Tarutius Firmianus familiaris noſter, inprimis Chaldaicis rationibus edoctus.* Ubi per *Chaldaicas rationes*, γενεθλιακὴν deſignat, quam & Χαλδαϊκὴν Periegenes appellavit. Ita enim apud Schol. Apollonii, qui libros ejus περὶ τῆς Χαλδαϊκῆς τῶν μαθηματικῶν laudat, legendum eſſe, Janus Rutgerſius lib. 5. Var. lect. cap. 6. præclare ac eruditè obſervavit.

Chalne, vel *Chalane*, civitas quam ædificavit Aſſur. Gen. 10. De quâ ſic Boch. Phaleg. 1. 8. Una, inquit, è quatuor urbibus, quas in terra *Sinhar* condidit, Nimrod, *Chalne* dicitur, vel *Chalane*. Gen. 10. 10. Id eſt, *Cteſiphon* quæ ad Tigrim erat. Non ſatis autem ſcio, quibus machinis turrim Babylonicam eo tranſtulerint ex Babylone Græci interpretes, apud quos ita loquitur Eſ. 10. 9. οὐκ ἔλαβον τὴν χώραν τὴν ἐπάνω Βαβυλῶνος καὶ Χαλάνης, οὗ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη; In quem locum Baſilius Πύργον μὲν οὖν ἐκεῖνον λέγει τὸν ἀρχαῖον, ὃν ἐν τῷ πεδίῳ τῷ Σενναὰρ ᾠκοδόμησαν. Et Cyrillus. Χαλάνη οὗ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη παρὰ τῶν ἀρχαιοτέρων, κεῖται μὲν ἐν ἐσχάτοις τρόπον τινὰ τοῖς ἑῴας μέρεσι, ἐπέκεινα δὲ τῆς Βαβυλωνίων χώρας τε καὶ γῆς. Hinc Gregorius Nazianzenus oratione 26. ὁ ἐν Χαλάνῃ πύργος, ὃς καλῶς τὰς γλώσσας ἐμέρισε. Et Conſtantinus Manaſſes in hiſtoricâ Synopſi.

Οἰκοδομεῖν μὲν ἤρξαντο τὸν πύργον τῆς Χαλάνης.

Unde Euſt. in lib. 1. Iliad. Οἱ μέντοι τὰς ἡμετέρας θείας αὐλῆς μέροπας τοὺς ἀνθρώπους ἐπικληθῆναι φασὶν ἀπὸ τοῦ μερισμοῦ ἤτοι διαμερισμοῦ τῆς ὀπὸς ὃν ἔπαθον μετὰ τὸν τῆς Χαλάνης πύργον. Sed Hieronymus rectè monet 70. interpretes *addentes de ſuo regionem trans Babylonem interpretati ſunt & Chalanem, ubi ædificata eſt turris.* Mihi originem exquirenti tam depravatæ interpretationis, aliud nihil ſuccurrit, quam in illis verbis *Annon Chalno ſicut Carchemis?* Græcos ex ככרכמיש *ſicut Charchemis* feciſſe כה כרנם יש *in eâ munitio fuit*; quod interpretati ſunt de turri Babylonicâ. כרכם Græcum χαράκωμα eſt; hujus plurale כרכומין pro Ebræo מציר legitur, Deut. 10. 20. in Jonathanis Paraphraſi. Alibi autem melius ſcribitur כרקום. Hujus autem variè ſcribitur כלנה *Chalne*, Gen. 10. & Amos 6. 2. כלנו *Chalno*, Eſ. 10. 9. כנה *Channe*, Ezech. 27. 23. Illam confert Amos Propheta cum magnis urbibus. *Tranſite*, inquit, *Chalnem & videte, & inde ite Hamath magnam & deſcendite in Gath Palæſtinorum, an ſint meliores regnis iſtis?* Vide Virum magnum in Phaleg. lib. 4. cap. 18.

Chalus, flu. Syriæ in quo viſuntur piſces magnitudine inſignes, ac miti manſuetoque ingenio. Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri nec injuria affici patiebantur, ſicut neque columbas. Rhod. 18. 34.

Chaluſus, Germ. fluvius Ptol. *Dravenna* nonnullis, circa Lubecam urbem, qui quidem in mare Balticum ſe exonerat. *Eider* Pirchaimero, Dithmarſiam ab Holſatiâ ſeparat.

Chalybes, pop. Ponto vicini ad Thermodontem flu. Homero *Alizones* appellati. Strabo lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni *Chaldæi* dicti. Hi optimò ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Apollon. Argonaut. lib. 2.

——— Μετὰ δὲ συνεχώτατοι ἀνδρῶν
Τρηχεῖαν Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
Ἐργατῖναι, τοί δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.

Dionyſius Perieg. verſ. 768.

Τοῖς δ' ἔπι καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν
Ναίουσιν, μογεροῦ δεδαηκότες ἔργα σιδήρου
Οἱ ῥα βαρυγδούποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἑστηῶτες
Οὔποτε παύονται καμάτου καὶ ὀϊζύος αἰνῆς.

Nempe Chalybes creduntur primi tractaſſe ferrariam. Ammianus lib. 22. *Chalybes per quos erutum & domitum eſt primitus ferrum.* Arrianus in Alexandro Χάλυβες πρῶτοι ἀνθρώπων αἰτίαν ἔχουσι χαλκεύσασθαι σίδηρον. Puto illum reſpexiſſe, cum id ſcriberet, hos Callimachi verſus,

——— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος
Γειόθεν ἀντέλλον τι κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Quos ita reddidit Catullus in *de como Berenices*.

——— *Chalybon omne genus pereat:*
Et qui principio ſub terrâ quærere venas
Inſtitit, & ferri frangere duritiem.

Virgil. 1. Georg.

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi,
At Chalybes nudi ferrum.

Val. Flaccus. Argon. 4.

Non ita ſit metuenda tibi ſæviſſima quanquam
Gens Chalybum duris patiens cui cultus in arvis,
Et tonat adſtrictâ ſemper domus ignea maſſâ.

Heſychius: Χάλυβοι, ἔθνος τῆς Σκυθίας, ὅπου σίδηρος γίνεται. Æſchylus in ἑπτὰ, &c. vocat ferrum Χάλυβον Σκυθῶν ἄποικον. Vide Bocharti Phaleg. lib. 3. cap. 12.

Chalybon, quibuſdam eſt *Nauria*, op. Syriæ inter Marſyam flu. & Euphratem, 30. m. p. in occ. à Berrhoea, quæ nunc vulgò *Alepo* dicitur, & 4. m. p. à Chalcide, urbe. Poſtello v. eſt *Aleppo*. Inde *Chalybonium vinum*. Heſychius: Χαλυβώνιος εἶδος οἴνου ἀπὸ τόπου τινὸς τῆς Συρίας. Athenæus lib. 1. Ὅτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Χαλυβώνιον μόνον οἶνον ἔπιεν, ὅν φησι Ποσειδώνιος ἐν Δαμασκῷ τῆς Συρίας γίνεσθαι, Περσῶν αὐτόθι καταφυτευσάντων τὰς ἀμπέλους.

Chalybs, flu. in Hiſpaniâ, in quo ferrum optimè temperatur, juxta quem Chalybas populos collocat Juſtinus lib. ult. hodiè *Cabe*, teſte Cluſio.

Chalybs, flu. ex radicibus Tauri montis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare evolvitur.

Chamavi, pop. fuere Germaniæ, verſus Cauchos minores, qui Cluverio, & al. teſtibus, habitabant ubi nunc pars Diœceſeos Monaſterienſ. & Paderbornienſ. & alii comitatus in viciniis prope Amiſiam flu. uti credit etiam Brietius.

Chamum, *Chamb*, urbs Germ. in Palatinatu ſup. ad amnem Nigrum, verſus confin. Bohemiæ. Diſtat 7. mill. à Ratiſbonâ, ſubeſtque duci Bavariæ.

Chananæa, vulgò *Terra Sancta*, cujus limites ſunt ad Orient. Jordanes flu. ad occid. Ægyptus & mare magnum, quod mediterraneum dicitur, ad merid. deſertum Arabiæ, ad aquil. M. Libanus. Pop. *Chananæi*, de quibus & eorum reg. Vide Boch. Phaleg. l. 4. c. 34. cujus tit. eſt *Chanaan*; itemque cap. 36. quod eſt *de Chananæorum finibus*. Chananæi autem Ebræis dicti ſtrictè ac peculiariter hi qui Sidonem & Tyrum, & quod adjacet oræ maritimæ, habitabant. *Chananæus habitans ad mare*, inquit Moſes, Num. 13. 30. Et disertè Tyri cives Chananæos vocat Eſaias 23. 8. Rurſum Sidonii accenſentur Chananæis, Judic. 1. 31. Et Procopius ad Geneſin, Chananæos explidicat Sidonios. Et Stephanus, Χνᾶ, οὕτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ubi Χνᾶ eſt כנע omiſſa litera ע, quam παραγωγὴν Hebræi fatentur. Sic & Philo Byblius ex Sanchoniathone apud Euſeb. lib. 1. Præp. cap. 10. Ἀδελφὸς Χνᾶ τοῦ πρώτου μετονομασθέντος Φοινικός. Hi autem ſunt Φοίνικες itidem proprie dicti Straboni, Plinio, aliis. Et ut Φοίνικες Homero omnibuſque eum ſecutis celebrantur ex navigatu & mercatu; ita Salomoni, Eſaiæ, Oſeæ, Zachariæ Chananæi. Quid quod ubi Matthæi interpres dixerat Χαναναίαν, Marcus poſuit Συροφοίνισσαν. Et Syrus interpres dicto Matthæi loco διακεκριμένως dixit Punicam Syriæ. Nec aliter interpretandum Horatii illud

——— *Et uterque Pœnus*
Serviet uni.

Syrophœnices ſcilicet & Libyphœnices.

Chane, flu. inter Albaniam, & Armeniam, à Cyro amne exceptus, mox cùm eſt factus navigabilis, in mare Caſpium erumpens. Strab. lib. 11.

Chaones, Epiri pop. à quibus *Chaonia* regio dicta. *Chaoniam* autem Helenus Priami filius à *Chaone* fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominavit, quaſi ad ſolatium fratris extincti. Fuit propriè montana pars Epiri, licet quandoque ſumatur pro totâ. Virg.

Chaoniamque omnem Trojano à Chaone dixit.

Ibi ſylva *Chaonia* columbis abundans. Virgil. Eclog. 9.

——— *Carmina tantum*
Noſtra valent Lycida tela inter Martia, quantum
Chaonias dicunt aquila veniente columbas.

Prop. 1. Eleg. 9.

Non me Chaoniæ vincant in amore columbæ.

Ovid. de Arte 2.

Quaſque colat turres Chaonis ales habet.

Quod autem in Epiri illo nemore columbæ dare reſponſa dicuntur, Servius ideo fingi putat, quia linguâ Theſſalâ Peliades & columbæ vaticinatrices vocantur. Hinc *victus Chaonius*, i. e. glandium cibus. Ceres apud Claud. 3. De Raptu.

Chaonio ſtatui gentes avertere victu.

Virg. Georg. 1.

Liber & alma Ceres, veſtro ſi munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutavit ariſtâ.

Et lib. 2. *Chaoniique patris glandes*, i. e. Jovis Epirotici. Servius. Nam & Jupiter *Chaonius*. Val. Flac. lib. 1.

——— *Dodonida quercum*
Chaoniique vides famulam Jovis.

Chaonia, Comagenæ urbs in Syriâ. Ptol.

Chaonitis, Aſſyriæ regiuncula. Strabo.

Charadrus, flu. Phocidis, Charadram urbem Lilææ proximam, alluens, & in Cephiſum influens, brevis decursûs. Pauſan. cujus meminit Stat. Theb. 4.

Quæque pavet longâ ſpumantem valle Charadrum
Neris. Idem eodem lib. ——— *Ingens*

———Ingens
Inachus, advolvenſque natantia ſaxa Charadrus.
Eſt & flu. Ciliciæ cum lacu cognom. cujus aqua mares gignere facit. Item op. ejuſdem Ciliciæ, in ora lit. 20. mill. ab Antiochia ad Tragum in ort. & 30. ab Anemurio prom. in occ. ex adverſo inſ. Cypri

Charax, op. Tauricæ Cherſoneſi, in ora auſtrali, inter Frontem Arietis prom. ad occ. & Laguram urb. ad ort. *Cacagioni* Mercatori *Giraconda* v. Nigro.

Charax alterum, quibuſdam *Camata*, nunc urbs Suſianæ Perſide inter Teredontem & Moſeum flu. ex adverſo Arabiæ, & ab ipſa reg. adjacens *Characene* dicta fuit.

Charchamis, al. *Charcumis*, & *Charmande* op. Arab. deſertæ in confin. Chaldææ prope montes Babylonios.

Charento, vulgò *Charenton*, burgus cultiſſimus cum ponte ad Matronam flu. apud Pariſios, 12. leuc. ſupra Lutetiam in ort.

Chariatum, *Cariati*, urbs parva Calabriæ citer. in regno Neapolit. & in orâ ſin. Tarentini. Dicitur & *Cariatum*.

Charidemum, promont. Hiſp. Tar. in Bæt. confin. ab Almeria 5. leuc. in ort. *Cabo de Gates* Floriano ab Achate ſaxo qui ibi reperitur. Portus quoque ejuſdem nominis ſequitur apud Florianum, qui eum hodie Porto Carbonero appellari ait. Vide Boch. De Ph. Col. lib. 1. cap. 34.

Charini, ſeu potius *Carini*, pop. fuere German. & pars Vindilorum. Horum mem. Plin. & Ptol. Habitabant inter Rugios, Sidinos, & Gythones, ubi nunc pars Borealis Marchiæ Brandeburgicæ.

Chariopolis, urbs Peloponneſi in Laconica, epiſc. ſub Arch. Spartano. *Cheropoli* Leunclavio.

Chariſpa, urbs Aſiæ & Bactrianæ regia, ad Overum flu. Caſtaldo. Vide *Zariaſpa*.

Chariſtus, flu. Colchorum, nunc Mengreliæ in mare Euxinum ſe exonerans, inter Æapolim ad Bor. & Phaſim ad merid. *Charion* Plinio dicitur. Hodie *Tamaſa*, teſte Nigro.

Charitni, pop. Germ. quorum reg. Ducat. Wirtemburgenſis, in quâ Stutgardia urbs primaria & Ducum ſedes; ac Tubinga gymnaſium celebre, ad Nicrum Sueviæ flu.

Charitum, i. e. Gratiarum, mons in Africa, ex quo Cinyphus flu. oritur.

Charonea, orum, regio eſt Aſiæ ad Meandrum flu. vicina Hierapoli, Characi, Magneſiæ, & Myunti, terram habet cavernoſam, putridam, & incendiis obnoxiam. Strabo, lib. 12.

Charonea porta, appellabatur una ex portis Athenienſis nomophylacii, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

Charonea ſcrobs, locus Italiæ, Plinio 2. 23. memoratus, *Spiritus*, inquit, *lethales alibi, aut ſcrobibus emiſſi, aut ipſo loci ſitu mortiferi: alibi volucribus tantum, ut Soracte vicino urbi tractu; alibi præter hominem cæteris animantibus, nonnunquam & homini, ut in Sinueſſano agro, & Puteolano. Spiracula vocant, alii Charoneas ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes.*

Charonium, antrum inter Tralles & Niſam, ubi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo lib. 12.

Charta, Tyri urbs, ex quâ, ut quidam volunt, Dido egreſſa eſt, & ab ſe conditam urbem *Carthaginem* appellavit.

Charus, flu. Gall. *Le Cher*, qui per Bituriges & Turones labens, in Ligerim ſe exonerat paulo infra Cæſarodunum. Dicitur etiam *Carus* & *Caris*.

Charybdis, gurges vorticoſus in freto Siculo, juxta litus Tauromenitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus in miram altitudinem aſſurgens, ſtatiſque temporum vicibus obvia quæque abſorbens, iterumque evomens. Virg. Æn. 3.

Dextrum Scylla latus, ſævum implacata Charybdis
Obſidet: atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus, rurſuſque ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat undâ.

Habuit ex Homero Odyſ. 12.

Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ·
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναῤῥοιβδεῖ.

Ovid. Met.

Quid quod neſcio qui mediis concurrere in undis
Dicuntur montes, ratibuſque inimica Charybdis,
Nunc ſorbere fretum, nunc reddere, cinctaque ſævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Idem Ponticorum 4.

Nec potes infeſtis conferre Charybdin Achæis,
Ter licet epotet, ter vomat illa fretum.

Idem Amorum. 2. 16.

Nec quas ſubmerſis ratibus ſaturata Charybdis.
Evomit & potas ore receptat aquas.

Silius Italicus Punicorum lib. 2.

Nos ratibus laceris Scyllæa replevimus antra,
Claſſibus & refluo ſpectavimus æquore raptis,
Contorta è fundo revomentem tranſtra Charybdim.

Lucanus Pharſaliæ lib. 4.

Tauromenitanam vincunt fervore Charybdim.

Ubi lene *Tauromenitanum*. Licet enim à Tauromenio longe diſſita ſit è Charybdi, tamen ventus & fluctus eò illam ducunt. Sen. ep. 79. ubi de Charybdi: *Utrum uno tantum vento agantur in vortices, an omnis tempeſtas æquè mare illud contorqueat? & an verum ſit quicquid illo freti turbine arreptum eſt per multa millia trahi conditum, & circa Tauromenitanum litus emergere?* Servius: Nam ſorbet univerſa, quæ prehendit: & ſecundum Salluſtium, ea circa Tauromenitanum litus egerit. Strab. lib. 6. Demonſtratur ante Meſſanam profunditas quædam vaſta (Charybdis) in quam æſtus freti abducunt navigia contorta, & abſorptorum fragmenta devolvunt ad litus Tauromenitanum. Heſychius. Χάρυβδις, χάσμα θαλάσσης, ἢ καταιγίς. *Charybdis* Bocharto eſt *Chor-obdan*, hoc eſt, *foramen perditionis*; Nempe ut ait Seneca in Conſol. ad Marciam, cap. 17. *Hiatu magno profundoque ſorbet navigia.* Hinc Iſidor. 13. 8. *Charybdis dicta, quod gurgitibus occultis naves abſorbeat.* Inde laudandus Horatius qui meretricem rapaciſſimam, & voraciſſimam, atque avariſſimam, nominat *Charybdim*. Od. 27. lib. 1.

———*Ah miſer*
Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer, meliore flamma!

Poetæ fabulantur Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam, à Jove, cùm Herculis boves ſurripuiſſet, fulminatam & in voraginem hanc converſam. Cæterum Charybdin hanc fuſiſſimè juxta, ac eruditiſſimè deſcribentem vide Cluver. Sicil. Ant. pag. 64. &c. *Charybdim* definit Etymologus Πᾶν τὸ εἰς χάος καὶ ὄλεθρον κατάγον. Et præter hanc quam diximus, aliam deſcribit circa Gades. Et Strabo lib. 6. Charybdin vocat Syriæ locum inter Apamæam, & Antiochiam, in quo Orontes abſorptus poſt XL ſtadia rurſus emergit.

Chaſſuarii, pop. fuere Germ. & pars Iſtævonum. Cluverius & alii credunt eos habitaſſe inter Amaſium & Viſurgim flu. ubi nunc Diœceſes Monaſterienſis & Oſnabrucenſis ex parte, erantque clientes Cheruſcorum & in eorum confinio.

Chatiganum, *Catigan*, urbs Indiæ extra Gangem, in regno Bengalæ & infra ipſam urbs cogn. ad Coſminum flu.

Chatracharta, urbs Bactrianæ ad Overum flu. *Chiartachar* Caſtaldo.

Chatramitis, regio juxta mare rubrum. Strabo lib. 15. Χατραμὶς Dionyſio dicitur. Incolæ Artemidoro *Atramotitæ*. *Chatramotitæ* Stephano. *Chatramotæ* Uranio. *Chatrimmitæ* & *Chatrimmititæ* Ptolemæo. Nec ab his diverſi *Atramitæ*, vel *Adramitæ*, quamvis diſtinguunt Uranius, Plinius ac Ptolemæus. *Chatramitis* autem Hebraicè eſt *Hatzermaveth*, ſive *Hadramauth*, & eſt Arabiæ regio myrrhifera, & thurifera apud Ptol. à Climace monte pertingens uſque ad Sachalitas. Porro Hebræis ad verbum ſonat *atrium mortis*, ut & Arabibus *regionem mortis*. Rationem nominis innuit Arrianus in Periplo maris Erythræi his verbis. Μελαγχρίζεται δὲ ὁ λίβανος ὑπὸ δούλων βασιλικῶν, καὶ τῶν ἐπὶ τιμωρίᾳ πεμπομένων. Ἐπίνοσοι δὲ δεινῶς οἱ τόποι, καὶ τοῖς μὲν παραπλέουσι λοιμικοὶ τοῖς δὲ ἐργαζομένοις πάντοτε θανατώδεις. Hæc Bochartus, qui & aliam Etymologiam profert de ſerpentibus ibidem letiferis, quem, ſis conſule, Phaleg. pag. 116.

Chattenia, regio Gerrhæorum, aſpera alioqui, ſed vicis, & turribus inſtructa, prope mare Rubrum; Cives *Chatteni*.

Chauci, Plinio, & Tacito, *Cauchi* vel *Cauci*, Ptolemæo, & Straboni, Germ. pop. In majores & minores dividuntur. Minores ſunt *Friſii Grœningenſes*; Majores *Luneburgenſes*, & *Bremenſes*, ad Hamburgum uſque. Hos *Chaycos* poeticè appellavit Claudianus de laudibus Stiliconis eo verſu.

Ut jam trans fluvium non indignante Chayco.

Chaunaria, extrema Libyæ interioris urbs Ptol. *Cabodenen* Caſtaldo. Promontorium etiam ad mare Atlanticum, *Capo di Non* Maſſæo, & Marianæ.

Chaurana, Scythiæ extra Imaum urbs Ptol.

Chaurina, Ariæ urbs Ptol.

Chaxumum, *Chaxumo*, urbs Africæ in Abyſſinia reg. in regno *Tigre*; à multis creditur *Auxuma* antiquorum.

Chazene, Satrapia juxta Euphratem Meſopotamiæ Stephanus ex Arriani Parthicon lib. 13.

Chebbon, civitas in tribu Judâ: Joſ. 15. Hebr. *Cabbon*.

Chelæ,

Chelæ, locus inter Apolloniam inſulam & Sangarium flu. Arrianus. Eſt & locus circa Byzantium. *Scalas*, teſte Pet. Gyllio. Item duo Africæ circa Carthaginem promontoria.

Chelidonia, Favonius ventus vocatur à die ſexto ante Idus Febr. uſque ad ſeptimas Calend. Martias, eo quod his diebus hirundines primum conſpici incipiant. Plin. 2. 47.

Chelidoniæ, inſulæ contra Tauri promontorium peſtiferæ navigantibus; duæ ſunt, quarum una *Corydela*, altera *Menalippea* dicitur. Steph. Dionyſius trium meminit verſ. 506.

Τὴν δὲ μετ' ἀντολίην δὲ Χελιδόνιαι γεγάασι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἔνδοθεν ἄκρης.

Ptolemæus Χελιδονίας σκοπέλους, Stephanus Χελιδονίας πέτρας vocat, Strabo Χελιδονιὰς, quaſi dicas *Hirundininas*. Herodianus Grammaticus Χελιδονίας ὀξυτόνως vocat, quæ vox *nidos Hirundinios* notat. A ſcopulis igitur ſic appellantur hæ inſulæ, quibus ſe condunt per hyemem hirundines, aut quibus in æſtate nidos conficiunt. Ad hoc facit Ovidii hoc diſtichon:

Cum glaciantur aquæ, ſcopulis ſe condit hirundo,
Verberat & gelidos garrula voce lacus.

De his Mela, 2. 7. *Quæ contra Tauri promontorium importunè navigantibus objacent, Chelidoniæ nominantur.* Vide ſis, Euſt. ad Dionyſ. locum; & Strab. lib. 14.

Chelidonium, promontorium Tauri montis in mare Pamphylium prominens. Plin. 5. 27.

Chelma, urbs Ruſſiæ nigræ & cap. Palatinatus cogn. 10. leuc. à Lublino, 24. à Premiſlia, & 12. à Belſa in Bor.

Chelonates, ſive *Chelonites*, Ptol. & Pauſ. *Caſtel Torneſe*, teſte Sophiano, promont. cum op. Peloponneſi in orâ occiduâ Elidis, inter oſtia Alphei & Penei flum. contra Cephelenen inſ. Eſt & ſinus Ptolemæo, inter promont. prædictum, & Ichthym promont. ſequens ad auſtrum *Golf di caſtel Torneſe*.

Chelonites, inſula in Rubro mari. Steph. Item promont. Elidis. Ptol.

Chelonophagi, pop. ſunt in Carmaniæ angulo, non aliâ quam teſtudinum carne veſcentes, earumque teſtis caſas ſuas tegentes. Vide Plin. 6. 25. Et Strab. lib. 16.

Chemnicium, *Kemnitz*, op. Germ. in Miſnia, ad flu. cogn. in ditione Electoris Saxoniæ, 6. leuc. à Miſna in auſt. & 5. ab Altenburgo in ort.

Chemnis, Ægypti inſula. De quâ Pomponius 1. 9. ubi de Ægypto. *Alia quoque in his terris mira ſunt. In quodam lacu Chemnis inſula, lucos, ſylvaſque & Apollinis grande ſuſtinens templum, natat, & quocunque venti agunt, pellitur.* Sed ibi *Chemmis* legendum monet doctiſſ. Iſ. Voſſius. Ita quoque inſulam iſtam appellat Herodotus. Hecatæus eam *Chembin* vocat, in loco Stephani ita legendo. Ἐν Βούτοι περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Λητοῦς ἐστι νῆσος Χέμβις ὄνομα ἱρὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι δ' ἡ νῆσος μεταρσίη, καὶ περιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ κινέεται. Ὁ νησιώτης Χεμμίτης, καὶ Χέμμιος. Alia eſt *Chemmis*, quæ in nomo Thebaico ſita erat, quamque Πανὸς πόλιν interpretatur Diodorus Siculus. Meminerunt hujus tum alii, tum ipſe quoque Herodotus. Plut. in lib. De Iſide & Oſir. perperam Χέννιν vocat. Stephanus ex authoritate Herodoti, & hanc quoque inſulam eſſe inquit. Ἔστι καὶ Χέμμις πόλις μεγάλη νόμου τοῦ Θηβαικοῦ, ἐγγὺς τῆς Νέας πόλεως, φησὶ δ' ὁ αὐτὸς, καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ. Sed nuſquam hoc Herodotus prodit. Itaque apud Stephanum legendum ἐν Βούτοι, non ἐν αὐτῇ.

Chenoboſcia, Ptol. Chenoboſcium Anton. op. Ægypti infer. ad Nilum in ulter. ripâ, à Copto 40. m. p. in Bor.

Chepſtovium, *Chepſtow*, op. Walliæ in Com. Monumetenſi, prope oſtia Vagæ & æſtuarium Sabrinæ, 8. m. p. à Monumetia in auſt. Vide *Strigulia*.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, op. Hiſpan. Tarrac. in orâ orientali regni Valentiæ in Catalauniæ confinio, *Peniſcla*, vel *Peniſcola* hodiè, Latinè etiam Peninſula dicta. Secunda, urbs Tauricæ, inter Parthenium, & Criumetopum. Ptol. *Cherſo*, & *Kerſoy* Nigro, & aliis. Tertia, urbs Cretæ litoralis, hodie *Chirroniſo*. Quarta, *Cherſoneſus magna*, urbs Marmaricæ, in orâ litorali, apud Cyrenaicæ fines, *Raxiltin*, teſte Marmolio. Quinta, *Cherſoneſus parva*, urbs Ægypti maritima Alexandriæ finitima, quæ *Boſire* Jo. Leoni nominatur; ſed hæc potiùs Buſiris veteribus eſſe videtur: utcunque ſit, Cherſoneſus parva ab Alexandriâ in occid. recedit Marmaricam verſus. Sexta, Syriæ civitas quæ aliàs *Apamea*. Vide Steph.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, promont. Siciliæ geminum, unum inter Catanam & Syracuſas, ubi nunc Auguſta opidum, teſte Fazello circa Megaram. Alterum apud Mylen op. *Capo di Milazzo* hodiè dictum.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, Terra eſt in inſulæ modum mari cincta, uno tantum, eoque anguſto ſpacio continenti adjuncta; Latini peninſulam vocant. Quinque autem inſigniores memorantur *Cherroneſi*, quarum celeberrima Achaiæ adhærens, *Peloponneſia* dicitur. Secunda, quæ à vicina continente *Thracia* dicitur; cujus Iſthmus ab occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide alluitur. Tertia Saxoniæ adhærens, à Cimbris, qui eam tenuerunt, *Cimbrica* appellata eſt. Quarta inter Pontum Euxinum & Mæotidem paludem ſita, à Tauris Scythiæ Europææ populis, *Taurica* appellata. Quinta, quam *Auream* cognominant, in Indiâ ſita ſupra Gangem, ortum verſus, juxta ſinum, quem magnum vocat Ptolemæus, qui duas alias Cherſoneſos, in ſinu Arabico videlicet, & Perſico, conſtituit.

Cheruſci, pop. Germ. verſus Viſurgim flu. & Melibocum, M. Cluverio teſte. Habitabant ubi nunc Duc. Brunſvicenſ. & Luneburgenſ. Marchia antiqua, Diœceſis Halberſtadienſ. & Hildeſheimenſ. & pars Magdeburgenſ. cum quadam parte Thuringiæ. Claudianus:

——— *Ingentes Albim liquere Cheruſci.*

Idem de B. Getico:

——— *Immanſuetoſque Cheruſcos.*

Chilonium, *Kiel*, urbs Daniæ in Duc. Holſatiæ. Duci paret, & portu gaudet ſatis commodo in receſſu maris, ad oſt. flu. Suentini ex Ploenenſi palude elambentis. Ibi Ducatus Holſatiæ Comitia celebrari ſolent ſingulis annis; eſtque med. inter Lubecum & Flensburgum, 4. leuc. à Rensburgo in ort.

Chimæra, urbs Epiri, in Macedon. confin. intra M. Ceraunios, vulgò *La Cimæra*, vel *Chimæra*, apud oram litor. inter Aulonem ad Bor. & Corcyram ad merid. 30. m. p. epiſc. ſub Arch. Naupactenſi.

Chimæra, mons Lyciæ ignivomus, in cujus cacumine leones habitant: in medio autem, ubi paſcuis abundat, capræ; in radicibus autem ſerpentes. Hinc factus fabulæ locus, Chimæram monſtrum eſſe, quod flammas evomat, caput & pectus leonis habens, ventrem capræ, & caudam draconis. Lucretius lib. 5.

Qui fieri potuit, triplici cum corpore ut una,
Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra,
Ore foras acrem efflaret de corpore flammam?

Idem lib. 2.

Tum flammam tetro ſpirantes ore Chimæras.

Ovid. Met. 9.

Quoque Chimæra jugo mediis in partibus hircum,
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat:

Et quoniam Bellerophon, Glauci fil. montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidiſſe. Hæc ferè Servius in illud Virgilii, Æn. 6.

Flammiſque armata Chimæra.

Ignem ejus accendi aquâ, extingui vero terrâ aut fœno Cteſias tradit. Plin. 2. 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis: Heſiodus ex Hydrâ natam affirmat, Theogon. verſ. 319.

Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε μεγάλην τε, ποδώκεά τε κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος·
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

Τρισώματος appellatur ab Euripide in Ione. Et ab Horat. lib. 2. *Triformis.* Vix *illigatum te triformi*
Pegaſus expediet Chimæræ.

Idem lib. eodem. *Chimæræ ſpiritus igneæ.*

Et lib. 4. *Cecidit tremendæ*
Flamma Chimæræ.

Propertius 3. 4.

Nam te nec vaſti genuerunt æquora Ponti;
Nec flammam volvens ore Chimæra fero.

Hinc *Chimæreus* adj. Virg. In Cul.

Alma Chimæreo Xanthus perfuſa liquore.

Vide Bochartum de Phœn. colon. lib. 1. cap. 6. Et Cæſium in Cœlo Aſtronomico. Poet. pag. 219.

China. Vide *Sinæ*.

Chios, inſ. maris Ægæi nongentorum circiter ſtadiorum ambitu, Ioniæ adjacens inter Samum & Lesbum, in quâ laudatiſſima naſcitur maſtice. Hanc Ephorus priſco nomine *Æthaliam* appellavit, alii *Macrim* & *Pityuſam* Plin. 5. 31. montem habet Pelinnæum, item templum Apollinis, qui inde *Chius* appellatur, & promontorium *Arviſium*, à quo *Arviſia vina*. Lucan. 8.

Quas Afine Cautes, & quas Chios aſperat undas.

Unde adjectivum *Chius*. Tibullus lib. 2.

Nec mihi fumoſos veteris proferte Falernos
Conſulis, aut Chio ſolvite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, ut prima ſit Chius inſula, ſecunda Cariæ urbs ſub monte Pelinnæo, tertia in Eubœâ, quarta in Cherſoneſo Rhodiorum juxta Triopium.

Steph. Chios hodiè *Scio* dicitur, Sophiano teſte. Turcæ *Saches* appellant. Benjamin *Hicha* eam nominat, ut ex maſticis hiſtoriâ, quam deſcribit, colligere licet. Porro *vinum Chium* laudat Horatius, 1. Serm. Sat. 10.

——At ſermo linguâ concinnus utrâque
Suavior, ut Chio nota ſi commiſta Falerni eſt.

Et lib. 2. Sat. 3.

Si poſitis intus Chii veteriſque Falerni
Mille cadis.——

Ficubus etiam nobilis olim Chios. Mart. 7. 31.

Et flavas medio vapore Chias. Et ejuſd. lib. epig. 25.
Infanti Melimela dato, fatuaſque mariſcas,
Nam mihi quæ novit pungere, Chia ſapit.

Pungere dixit, propter non ingratam aciditatem, quâ vini, faliſque ſaporem quodammodo refert. Unde in Xeniis epigr. 20. ſub lemmate *Chia Ficus,*

Chia ſeni ſimilis Baccho, quem Setia mittit:
Ipſa merum ſecum portat & ipſa ſalem.

Calpurnius Ecl. 2.

Mille renidenti dabimus tibi cortice Chias,
Caſtaneaſque nuces totidem.

De *terrâ Chiâ*, quæ Samiæ inſtar candet, inque medicaminibus locum habet, Dioſcorides lib. 5. cap. 101. & Plin. 35. 16. De nomine Bochartus. A ſerpente (inquit) tota inſula *Chia*, vel *Chios* dicta. (de ſerpente autem iſto plura alibi; vide *Pelinnæus*) Syris חויא *Chivia* ſerpentem ſonat, cujus [v] conſonum à Græcis eſt neceſſariò omiſſum, ut in Ἰάω ex יהוה *Javo*, Dei nomine tetragrammato. Serpentem autem à longævitate Syri ſic vocant, quia ſenectutem quotannis exuere creditur. Hocque Apoll. 1. 2. καθ' ἕκαστον δ' ἐνιαυτὸν τὸ γῆρας ὄφεις ἀποδύεται. Virg. Æneid. 2. De ſerpente.

Nunc poſitis novus exuviis, nitiduſque juventâ.

Stat. Theb. 4.

——Liber ſenio & ſquallentibus annis
Exutus, lætiſque minax interviret herbis.

Plin. 8. 27. *Anguis hyberno ſitu membrana corpori obducta, fœniculi ſucco impedimentum illud exuit, nitiduſque vernat.* Theophyl. in cap. 10. Matth. ὁ ὄφις στενῇ τινὶ ὀπῇ περισφιγγόμενος, καὶ διεξερχόμενος, ἀποδύεται τὸ παλαιὸν δέρμα. Sed hæc obiter. Dividitur in duas partes, nempe in Apanomeream ſeu ſuper. & Catomeream, ſeu infer. Tota fere montuoſa eſt. Urbs habet cogn. in ora Orient. ex adverſo Ioniæ, cum portu capaci & tuto, & arce munita. Suberat antea dominio Juſtinianorum Genuenſium, ex dono Andronici Palæologi Imp. C. P. Sed à Turcis occupata contra fidem an. 1565. ipſis etiamnum paret. Eam pluribus deſcripſit Tho. Porcaccius.

Choaſpes, vel *Choaſpis*, Medorum flu. ad fines Perſidis in Tigrim defluens; cujus aquæ tam ſunt ſuaves ut finitimi reges non aliâ aquâ ad potum utantur. Tibul. l. 4.

Nec quâ vel Nilus, vel regia lympha Choaſpis
Profluit.——

Item Auſonius in claris urbibus de Burdigalâ.

Hunc cuperes Rex Mede, tuis conjungere caſtris,
Flumina conſumpto cùm defecere meatu,
Hujus fontis aquas peregrinas ferre per urbes
Unum per cunctas ſolitus portare Choaſpem.

Herodotus lib. 1. Καὶ δὴ καὶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεω ποταμοῦ ἅμα ἄγεται τοῦ παρὰ Σοῦσα ῥέοντος, τοῦ μούνου πίνει βασιλεὺς, καὶ ἄλλου οὐδενὸς ποταμοῦ. Ideoque ea una ex omnibus aquis decocta, & in argenteos urceos, ſeu urnas condita, quacunque iter fecerunt, multis quadrigis vehebatur; quod ex Herodoto tradit Athenæus lib. 2. Solinus: *Choaſpes ita dulcis eſt, ut Perſici reges quamdiu intra ripas Perſidis fluit, ſolis ſibi ex eo pocula vendicarint: & cum eundum foret peregrè aquas ejus ſecum vectarint.* Ælianus Var. Hiſt. 12. 40. Τά τε ἄλλα ἐφόδια εἵπετο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας, καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ οὖν καὶ ὕδωρ ἠκολούθει τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. Max. Tyrius, Serm. 43. de Diogene loquens: Ἦν δὲ τῆς κρήνης πανταχοῦ ὡς ὁ Καμβύσης Χοάσπῃ μόνῳ. Idem Serm. 44. Χορηγοῦσι δὲ καὶ οἱ ποταμοὶ τοῦ βασιλέως ἡδοναῖς, Πακτωλὸς χρυσὸν, Νεῖλος πυρὸν, Χοάσπης ὕδωρ. Ariſtides in puteum Æſculapii. Ἐγὼ μὲν οὔτε Κνίδιον, οὔτε Εὐρυμέδοντα, οὔτε Χοάσπην ὅθεν βασιλεὺς ἔπινε, &c. Clem. Alex. Lib. 2. Pædagog. κάλλιστον ὕδωρ εἰς πόσιν τὸ Χοάσπειον ait. Euſtath. in Dionyſium, καὶ ἦν βασιλικὸν ὕδωρ τὸ Χοάσπειον. Plut. in lib. de exilio. Εἶτα τῶν μὲν Περσῶν βασιλέων καταγελῶμεν, εἰ γε δὴ ἀληθὲς τὸ τοῦ Χοάσπου μόνον ὕδωρ πίνοντες, ἄνυδρον αὐτοῖς τὴν ἄλλην ποιοῦσιν οἰκουμένην. Plin. 31. 3. *Parthorum reges Choaſpe & Eulæo tantum bibunt, & eæ* (aquæ ſc.) *quamvis in longinqua, comitantur illos.*

Choatræ, vide *Coatræ*.

Choatras, mons Aſiæ, Plin. *Cabuſce* Caſtaldo.

Chobar, vel *Chebar*, flu. in terrâ Chaldæorum, de quo Ptol. & Strabo, ubi Ezechiel viſionem vidit. Ezech. 1.

Chœrades, & *Pharon*, inſulas in Alexandria Ægypti appellatas, ſciunt omnes, inquit Hermolaus in Plin. Sunt etiam *Chœrades*, inſulæ Italicæ Thucydidi lib. 7. in mari Ionio, juxta Iapygium promontorium. Item inſulæ, ſive petræ Ponti Euxini, juxta Helleſpontum, eædem cum Cyaneis, ut quidam volunt, Theocr. Idyll. 13.

Ἀφ' οὗ ποτε Χοιράδας ἔσαν.

Theognis, verſ. 576.

Ὥσε κυβερνήτης Χοιράδας εἰναλίας.

Schol. Euripidis χοιράδας nominari dicit πᾶσαν πέτραν ἐξέχουσαν, καὶ περικλυζομένην θαλάσσῃ, σπήλαιον ἔχουσαν.

Chœrades, nominari ab Apollonio *Baleares*, annotavit Garbelius. Sunt & *Cœrades* ſcopuli ante Eubœam juxta Caphareum promont. apud quos Caſſandrâ virgine violatâ Ajacem naufragium feciſſe, narrant fabulæ. *Chœrades* etiam ſunt ſcopuli ad fretum Gaditanum, teſte Strabone, qui nomen etiamnum retinere videntur, ab accolis enim *los Puercos* hodiè vocantur.

Chone, urbs Oenotrorum. Strabo lib. 7. regionem appellat *Chonen*: incolæ *Chones*, & *Chonii*, ita dicti ab Hercule in Italiam adventante, quem Ægyptii *Chonem* vocant. Sane *Chonen* Italiam olim dictum fuiſſe innuit Heſychius. Χώνην τὴν Ἰταλίαν, οὕτως πάλαι ἔλεγον. *Chonas* vero ab Oenotris alienos facit Geographus lib. 6. Χῶνες, inquit, καὶ Οἰνωτροὶ τοὺς τόπους ἐνέμοντο. Ariſtot. vero Polit. 7. 10. eoſdem facit. Ἦσαν δὲ οἱ Χῶνες Οἰνωτροὶ τὸ γένος. Quin & Strabo ipſe paulo poſt *Chonas* Οἰνωτρικὸν ἔθνος vocat.

Chonia, urbs M. Græciæ in Calabria, *Chones* Straboni. Hodie *Belcaſtro* quibuſdam. Al. autem credunt Bellicaſtrum eſſe Peteliam antiquorum in Brutiis, aut ex ejus ruinis creviſſe. 12. mill. diſtat à Taberna in ort. tot. ab Umbriatico, & 20. à Scyllacio.

Choraſmi, pop. Aſiæ ad utramque Oxi flu. ripam incolentes, in Sogdianæ & Bactrianæ confin. quorum regio hodiè *Coraſſan* in tab. recent. nominatur: *Choraſmii* Plinio, *Choraſmuſini* Straboni lib. 11. Dionyſ. ver. 746.

Τοῖς δ' ἐπὶ (Maſſagetis ſc.) πρὸς βορέην Χοράσμιοι οἷς ἐπὶ γαῖα Σογδιὰς, ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος.

Chremetes, Libyæ flu. maximus. Ariſtot. in Meteor. Heſychius. Χρεμέτης ὄνομα ποταμοῦ. Nonnus Dionyſ. lib. 13. verſ. 374. Ὅσσε ῥόον Χρεμέτιο, καὶ οἱ παρὰ Κίνυφος ὕδωρ. Fluvius *Chremetis* punicè dicebatur נהר הכרמאת *naar Cheremat*, i. e. *fluvius vinearum.* Confirmatur id ex Scylace, qui eos ipſos Æthiopas, qui prope Cernen degunt, nempe ad amnem quem diximus, vinum aſſerit è vineis plurimum conficere. Verba ſunt Οἶνον δὲ ποιοῦσι πολὺν ἀπὸ ἀμπέλων. Bochart.

Chryſas, flu. Siciliæ, qui per Aſſorinorum agros fluit; & apud illos habebatur Deus, religioneque maxima cultus fuit. Fanum ejus fuit in agro propter ipſam viam qua Aſſoro itur Ennam. Cicero Verrinâ 4.

Chryſe, Sinus Eoi maris, Ptol. Item inſ. ejuſdem ſinûs ac ejuſdem nominis, cujus Stephanus & Capella meminere. *Japan* ſive *Giapan* eſſe putatur. Steph. Ἔστι καὶ ἄλλη νῆσος Ὠκεανῖτις, ἣν οὕτω καλεῖ Διονύσιος διὰ τὸ χρυσοῦ ἔχειν μέταλλα, Non autem hanc rationem iſtius nominis adfert Dionyſius, ſed quod ibi ſol purius luceat, verſ. 589.

——Ἔνθα καὶ αὐτοῦ
Ἀντολίη καθαροῖο φαείνεται ἠελίοιο.

Plinius tamen cum Stephano conſentit lib. 6. cap. 21. *Extra oſtium Indi*, inquit, *Chryſe & Argyre, fertiles metallis, ut credo.* Autor Peripli inſulam Chryſen in Oceano Orientali planè collocat, ſub ipſum ſolis ortum, contra flu. Gangem, ultimamque eſſe ait orbis partium, quæ ad orientem ſitæ ſunt. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν ποταμὸν νῆσός ἐστιν Ὠκεανῖτις ἐσχάτη τῶν πρὸς ἀνατολὴν μερῶν τῆς οἰκουμένης ὑπ' αὐτὸν ἀνέχοντα ἥλιον καλουμένη Χρυσῆ, χελώνην ἔχουσα πάντων τῶν κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν τόπων ἀρίστην. Sic eum locum repurgavit Claud. Salmaſius in Plinianis Exercit. Et inde eruit hanc inſulam quæ, ut ipſe ait, hactenus ſub his verborum mendis delituit, ſcilicet, ὑπ' αὐτὸν ἀνέχοντα ἥλιον κλαομένη χρυσοῦν ἔχουσα χελώνην; Ubi de aureâ teſtudine nugas eſſe affirmat.

Chryſonium, Daretidis regionis in Macedoniâ opidum. Polyb. Vide Gronovii diſſert. Epiſtol. p. 34.

Chryſopolis, Stephano urbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Boſporum naviganti ad dextram: dicta, quòd Perſæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum civitatum, vel à *Chryſo*, Chryſeidis & Agamemnonis filio. Plin. 5. ult.

Chryſopolis, Ptol. Xen. Suidæ, & Stephano, *Bos* Polybio, *Damalis* Arriano, promont. Aſiæ, poſitum è regione promontorii Byzantiam continentis, ut illud ex Georg. Cedreno deſcribit Petr. Gyllius, quod *Scutari* hâc tempeſtate appellatur. Polybio tamen l. 4. *Bos* & *Damalis* duo diverſa ſunt loca.

Chryſorrhoæ, pop. dicti, quòd apud eos, ut inquit Strab. auriferi torrentes ſint. Unde fabulis occaſio de vellere apud Colchos aureo.

Chryſorrhoas,

Chryſorrhoas, Syriæ flu. per Damaſcum & ejus agrum fluens, *Pharpar* Ebræis, *Adegele*, teſte Bellonio. Sic & Pactolus à veteribus dictus ob arenas, quas defert, aureas. Sunt alii duo hujus nominis, unus in Bithyniâ, alter in Themiſcyrà regione.

Cia, vulgò *Zea*, inſula ſub Eubœâ, non procul ab Atticâ, quæ à Plinio, & Strabone *Ceos*, & *Cea*, appellatur, pop. *Cii*, qui à laſciviis, & voluptatibus alieni fuiſſe perhibentur, cum apud eos, nec meretrices, nec tibicines eſſent. Contra *Chii* malè tanquam effœminati audiebant. Unde adagium apud Athen. lib. 13. *Non Chius*, *ſed Cius*, de rebus valdè diſcrepantibus.

Ciabrus, vel *Ciambrus*, Daciæ flu. Ptol. *Morava* Mercatori. *Sucora* Ortelio, qui malè eum in Hungariâ reponit, inquit Ferrarius, cui Myſiæ ſup. flu. eſt, eum ab inferiori dividens. Aliquando *Ciambus* dicitur.

Ciana, *Zey*, flu. Germ. ſuper. in Rhenum apud Moguntiam fluens.

Cibalis, quibuſdam eſt *Palyna*, urbs Hungar. ad Boznetham amnem, prope Almum M. in Valkonenſi Com. inter Murſam min. ad Bor. & Sirmium ad auſt. Al. autem, & forſan melius, eſt *Walma*, op. ſeu vic. *Siabou*, in viciniis ad amnem Bichium, in Raſciâ reg. Hungariæ, 1. leuc. à Savo flu. in Bor. & paulo amplius ab Archio, inter Poſegam ad occ. & Sirmium ad ort. Long. 42. 12. Lat. 45. 5c.

Cibinium, *Hermanſtadt*, caput eſt Tranſylvaniæ, urbs max. & perelegans, egregia, munita & potens, juxta amnem cogn. 15. leuc. à Claudiopoli in ort. verſus confin. Walachiæ. In eà ſæpe commoratur Princeps Tranſylvaniæ. Long. 47. 58. Lat. 46. 52.

Cibyra, urbs Aſiæ min. in Phrygia M. teſte Ptolemæo; aut in Cariâ, ut Plinio placet, in confin. Lyciæ intra montes med. inter Alabandam ad occ. & Antiochiam Piſidiæ ad ort. prope fontes Xanthi flu. Long. 60. 10. Lat. 38. 36. Alia urbs fuit ejuſdem nom. in Cilicia Aſperâ, verſus Pamphyliam, vix 10. mill. ab ora maris Cilicii.

Ciceſtria, urbs Angl. in Com. Suſſexiæ, verſus auſt. 40. m. p. à Londino in merid. 15. ab inſ. Vecti, & 18. à Wintonia. Urbs eſt epiſc. ſub Arch. Cant. ſedetque juxta amnem *Lavant*, 4. mill. ab ora maris Britannici, & totidem à confin. Hantoniæ Com. Long. 19. 55. Lat. 50. 50.

Cicones, pop. Thraciæ juxta Hebrum, quos Ulyſſes poſt dirutam Trojam ventis eo adactus debellavit, eorumque urbem Iſmarum diripuit, paucis ex ſociis amiſſis. Ovidius Met. 15. mira quædam de fluvio eorum prodit.

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.

Plin. 2. 103. *In Piceno, lacu Velino, & in flumine Ciconum lignum dejectum lapideo cortice obducitur.* Apud eos Orpheus obſcœni concubitûs inventor à Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4. Georg.

——Spretâ Ciconum quo munere matres
Diſcerptum latè juvenem ſparſere per agros.

Quod autem ait Orpheum obſcœni concubitûs autorem fuiſſe, παιδεραστίαν intelligit Ovid. Met. 10.

Ille etiam Thracum populis fuit autor amorem
In teneros transferre mares.

Ciconium, promont. juxta Boſporum, Petro Gyllio, qui hodiè *Cornio* hoc appellari ait.

Cicynethus, Macedoniæ inſula. Plin. hodie *Pontico.* De nomine Bochartus; Eſt in orâ Magneſiæ (inquit) *Pagaſæus*, vel *Pagaſicus* vel *Pagaſeticus ſinus* (Ptolemæo *Pelaſgicus*) in quo inſula *Cicynethus*. Strabo lib. 9. ubi *de ſinu Pagaſetico*, ἐν δὲ τῷ κόλπῳ φησὶν εἶναι τὴν Κικύνηθον νῆσον, καὶ πολίχνην ὁμώνυμον. Scylax. ἐν δὲ τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ ἐστὶ νῆσος Κικύνηθος καὶ πόλις. Mela 2. 7. *Pagaſæus ſinus Sciathon proſpicit, Cicynethum amplectitur.* Plin. 4. 12. *Pagaſicus ſinus ante ſe habet Eutychiam, Cicynethum*, &c. Quia ex eo ſinu Argonautæ profecti ſunt urbem Pagaſas, quæ nomen ſinui dedit; plerique dici volunt ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. Οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ τεθῆναι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν αἳ πολλαί τε καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι. At (ex ſententià Strabonis) *probabilius alii ſtatuunt loco nomen eſſe à fontibus* (Doricè παγαῖς) qui frequentes ibi largique fluunt. Scepſius etiam apud Apollonii Scholiaſten lib. 1. Pagaſas dici aſſerit ἀπὸ τοῦ παγαῖς περιῤῥέεσθαι τοὺς τόπους. Hæc ideo notanda duxi, quia mihi videtur ex iis poſſe colligi *Cicynethus* unde dicatur. Nempe quam urbem Græci *Pagaſas* ab ubertate fontium, eandem ſuà linguâ Phœnices עינות *ainoth*, aut *enoth*, i. e. *fontes*, appellarunt, & ſinum Pagaſæum חיק עינות *Chek-ainoth*, i. e. *ſinum fontium*, & inſulam in medio ſinu, inſulam *Check ainoth*, quod Græci mutarunt in *Cicynethum.*

Cilbianum, urbs Aſiæ ad Cayſtrum flu. in Lydiâ, quæ & *Valentinianopolis* in Lib. Concil. appellatur. Pop. *Cilbiani*, Plinio, & *campus Cilbianus* apud Tmolum montem. *Cilbiani* quoque *agri* apud Epheſum.

Cilicia, regio Aſiæ notiſſima, inter Pamphyliam ad occid. Syriam ad ort. ac inter Taurum mont. ad Bor. à Cappadociâ ſeparantem, & pelagus Cilicium ad Merid. contenta. *Caraman* & *Caramania* vulgò, non *Turcomania*, ut ſcribit Ortelius. Cilicia croco maximè abundat. Lucret. lib. 2.

Et cum ſcena croco Cilici perfuſa recens eſt.

Ovid. in Ibin:

Nam neque quot flores Siculâ naſcuntur in Hyblâ,
Quotve ferat dicam terra Ciliſſa crocos.

Propert. 4. 6. *Terque lavet noſtras ſpica Ciliſſa comas.*
Plin. 21. 6. *Prima nobilitas eſt in croco Cilicio in Coryce monte*, &c. Stat. 4. Sylvarum.

——Tu largus Eoa
Germina, tu meſſes Cilicumque Arabumque ſuperbis
Merge rogis.——

Hujus incolæ dicti ſunt, *Cilices*, quos piraticam exercentes Pompeius devicit, victoſque in deditionem accepit, eorumque poſtea fideli operâ uſus eſt in bellis navalibus adverſus Cæſarem. Lucanus lib. 3.

Itque Cilix juſta non jam pirata carinâ.

Λόγος ἐστὶ παλαιὸς (inquit quidam) μὴ ῥαδίως ἀληθεύειν τοὺς Κίλικας. Hinc illud:

Κρῆτες, Καππάδοκες, Κίλικες τρία κάππα κάκιστα.

Heſychius: Ἐγκιλικίζεται, κακοηθεύεται, κακοποιεῖ. Διεβέβληντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Κίλικες. *Chalab*, Ciliciam ab Ebræis nominari auctor eſt Arias Montanus. Incolas ejus prius *Achæos* appellatos ſcribit ex Herodoto Stephanus. Strabo lib. 14. Ciliciam dividit in *Campeſtrem* & *Tracheam*, id eſt, *aſperam.* Nomen ejus quod attinet, videtur id primo & præcipue à Phœnicibus inditum Ciliciæ aſperæ parti; neque enim à *fabuloſo Cilice* nomen ſumptum, ſed à חלקים *Challekim* vel *Challukim*, i. e. *lapidibus*, quia lapidoſa regio eſt. Sil. lib. 13.

Hinc Cilicis Tauri ſaxoſa cacumina vitet.

Nonnius Dionyſ. lib. 34.

Αὐχένα πετρήεντα Κίλιξ δοχμώσατο Ταῦρος.

Fuit olim opulentiſſima Populi Romani provincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus author eſt adeo quondam potentem fuiſſe, ut ad Peluſium uſque procurrerit, Lydis, Medis, Armeniis, Pamphyliâ & Cappadociâ ſub imperio conſtitutis. Κιλίκιοι τράγοι dicebantur homines hirſuti, & pilis obſiti; unde Propertius 1. 7.

Frigidus intonſos Taurus arat Cilicas.

Vide Heſychium. Hinc

Cilicium, veſtis genus ex hircorum ſive caprarum pilis contextum, quæ tonſura quod primùm in Ciliciâ inſtituta, facta inde appellatio eſt, ut Varro auctor eſt lib. 2. de R. R. in fine. Uſus eorum potiſſimum in caſtris, item in navibus. Quo illud Virgilii pertinet Georg. 3.

Nec minus interea barbas incanaque menta
Cinyphii tondent hirci, ſetaſque comantes
Uſum in caſtrorum & miſeris velamina nautis.

Aſconius in 3. Verrin. *Cilicia, texta in caſtrorum uſum, atque nautarum*, Porro lugentium & pœnitentium veſtes apud Ebræos, quos 70. interpp. σάκκους appellant, vetus Interpres Latinus ſæpe *Cilicia* interpretatur: neque enim dubium eſt, hirtas & ex pilis contextas fuiſſe; talia autem *Cilicia*, vel *Cilicina* appellabantur: quare & δέῤῥεις τριχίνας Exodi 26. idem interpres *ſaga Cilicina*; & σάκκον Apocalypſ. cap. 6. *Saccum Cilicium* vertit. Qui locus id quoque indicat, nigros fuiſſe hos ſaccos, ſive *Cilicia.* Et vero hic color mœſtos plangenteſque maxime decet. Prudentius Hymno jejunantium de Ninevitico juſtitio agens:

Squalent recinctâ veſte pullati patres,
Setaſque plangens turba ſumit texiles,
Impexa villis virgo beſtialibus.

Alcimus Avitus cum idem argumentum tractat, lib. 4.

Mollibus abjectis, Cilicum dant tegmina ſetæ.

Id eſt, *ciliciis* induuntur. Cæterum *ſacci* à formâ (anguſti enim & minime fluctuantes erant) *Cilicia* à materiâ, pilis viz. caprarum, dicebantur. Quare *tunica ſaccea*, ſive *ſaccinea*, & *tunica Cilicia* de eâdem B. Hieronymo dicitur in vitâ Hilarionis ſub finem; tali enim ille ſanctus uſus fuerat. Et ita ferme ſolebant veſtiri, qui planè renunciaſſent ſeculo, propoſitumque ſeverius ſequerentur, qui & *Aſcetæ* & *Monachi* appellati, quibus maximè conveniebat hæc veſtis: *cum monachus non doctoris ſed plangentis officium habeat; qui ſe, vel mundum lugeat, & Domini pavidus præſtoletur adventum*; ut idem Hieronymus alibi ſcribit. Paulinus Nolanus in obitum Celſi verſ. 451.

Si modo lugentem gravis hirto tegmine ſaccus
Caprigenum ſetis dum teget, & ſtimulet.

Ubi & *ſaccum* & *ſetas*, ſive pilos caprinos habes, ex quibus Cilicia contexta erant. Quanquam *Ciliciorum* nomine omnes hirtas veſtes comprehendi exiſtimem, licet de aliis etiam, quam caprinis pilis contextæ eſſent; ut Camelorum, qualis Joannis Baptiſtæ fuit, item diſcipulorum B. Martini; de quibus Severus Sulpitius in vitâ ejus cap. 7. *Plerique camelorum ſetis veſtiebantur; mollior ibi habitus pro crimine erat.* Utebantur autem Aſcetæ hirtis ejuſmodi veſtibus, atque in iis cubabant etiam, ut coercerent carnem, & ad Orationes vigilantiores eſſent. Paulinus de Jo. Baptiſtâ.

Veſtis erat curvi ſetis contexta cameli,
Contra luxuriam molles duraret ut artus,
Arceretque graves compunꝺto corpore ſomnos.

Sed hæc obiter. E diverticulo jam in viam redeamus.

Urbes Ciliciæ ad hæc tempora extantes.

* Adana.	Lamus.
Anazarba, quæ & Anazarbus.	Mallus.
Anemurium ſuper Trago vel	Mopſueſtia.
Crago.	Nicopolis.
Auguſta.	Olbaſa.
* Cæſarea penes Anazarbum,	Philadelphia.
ſedes Satrapæ.	Pompeiopolis, ſeu Soli.
Celenderis.	Sebaſte.
Corycus.	* Seleucia aſpera.
Deocæſarea.	Selinus.
Domitiopolis.	* Tarſus.
Flavias & Flaviopolis.	Thebe.
* Iſſus.	

Cilla, Africæ propriæ urbs Appiano. Et Æolidis op. Herodoto. Item Troadis urbs Apol. ſacra. Ovid. Met. 13.

Me Tenedon, Chryſenque & Cillan Apollinis urbes.

Hom. Iliad. 1.

Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ᾽, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

Heſychius: Κίλλα, πόλις, ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Eſt etiam *Cilla* montis nomen apud Qu. Calabrum lib. 8.

Ὃν τέκεν Ἰφιάνασσα παρὰ ζάθεον πόδα Κίλλης.

Cilurnum, op. Ottadinorum in Anglia & in Com. Northumbriæ, ubi nunc pag. *Collerton* cum ponte ad Tinam Borealem flu. prope murum Severi; aut ſaltem vicus proximus *Scilicester* in muro dictus.

Cimarus, mons & promont. Cretæ prope occidentem inſ. in territorio Caneæ, *Capo Ciſamo* quibuſdam, med. inter Cyamum promont. in ort. & portum Grabuſium in occ. quanquam Sophianus credit Cimarum eſſe Cyamum promontorium.

Cimbri, pop. Germ. extremi ad Bor. qui an. V. C. 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt; ſed C. Marius eos fugavit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Juvenal. Sat. 8.

Atque ideo poſtquam ad Cimbros, ſtragemq; volabant,
Qui nunquam attigerant majora cadavera corvi.

Idem Sat. 13.

Quâ nec terribiles Cimbri.

Luc. lib. 1.

Nos primi Senonum motus, Cimbrumque furentem
Vidimus.

Prop. 2. 1. *Cimbrorumque minas & benefacta Mari.*

Plut. in Mario *Cimbrorum*, vocabulum Germanicum tradit, quo *Latrones* ſignificantur; ideoque Strabo lib. 7. eos πλάνητας καὶ λῃστρικοὺς vocat. Et Feſtus: *Cimbri linguâ Gallicâ Latrones dicuntur.* Sed hæc, ut & alia quæ de Cimbris antiqui fabulati ſunt, refutat Cluverius Germ. Ant. lib. 3. cap. 22.

Cimbrica Cherſoneſus peninſ. eſt perampla Germaniæ, à Sept. in merid. extenſa, inter Cimbricum & Suevicum maria, ſeu Codanum ſinum. Pars eſt regni Daniæ, & nunc Jutia *Jutland* dicitur. Dividitur in Septentrionalem, ſub quâ 4. Diœceſes, ſeu provinciæ, Alburgenſis ſc. Arhuſienſis, Wiburgenſis & Ripenſis: & in Meridionalem, ubi Duc. Sleſvicenſis, & Holſatia, ſub quâ Ditmarſia, Stormaria, Holſatia propria & Wagria. Habet à merid. Saxoniam infer. & freto *Middelfart Sand* dicto ſeparatur à Fioniâ inſulâ. Dicta fuit etiam aliàs Cartris, Plinio teſte.

Ciminus, lacus & mons Italiæ, unde *Sylva Ciminia*, ſive *ſaltus Ciminius* memoratur Livio, Plinio, Frontino. Straboni Κιμινία λίμνη, forte pro Κιμίνα. Apud Sotionem Κίμινος λάκκος. Ejus meminit Virg. Æn. 7.

Hi Feſcenninas acies, æquoſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Nec non Silius Italicus lib. 8. Virgilii imitator.

Hos juxta Nepeſina cohors, æquique Faliſci,
Quique tuos, Flavina, focos, Sabatia quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Cimmerii, pop. in Italiâ apud Baias & lacum Avernum, quorum op. *Cimmerium* fuit, ubi antrum Sibyllæ olim fuiſſe dicitur. Hi in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die deliteſcebant, noctu tantum ad latrocinia egreſſi, cum victum ex metallorum aliqui effoſſione, divinationum mercede, & proventibus à rege deſignatis quærerent, ut ex Ephoro ſcribit Strabo. Hinc *Cimmeriæ tenebræ* proverbio celebrantur pro denſiſſimâ caligine. Hom. Odyſſ. 11.

Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδέ ποτ᾽ αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν.

De Italicis enim Cimmeriis hæc intelligenda, clarum ex Geographis. Tibullus Panegyrico ad Meſſalam.

Cimmerion etiam obſcuras acceſſit ad arces
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive ſuprà terras Phœbus, ſeu curreret infra.

Juxta hos Ovidius Somni ſedem collocat. Met. 11.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cavus, ignavi domus & penetralia Somni,
Quò nunquam radiis oriens, mediuſve, cadenſve
Phœbus adire poteſt.

A *tenebris* itaque nomen habere Phœnices fabulati ſunt, quia כמר *camar*, vel *cimmer*, eſt *nigreſcere*. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci naturâ erroribus ſuffragante; ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus honor fuit. Specus præterea famoſi & ad Inferos crediti aditus, quo intrare fas non erat, niſi Diis Manibus ſacrificio placatis. Unde Homero ſuæ fabulæ œconomia, quam in Odyſſeâ comminiſcitur, deſumpta eſt, & liber ſextus Æneid. Virgilii.

Cimmerii, pop. Aſiæ gemini; Alii Sarmatiæ circa Mæoticam paludem ad Boſporum, ab ipſis *Cimmerium* appellatum, incolentes. Alii inter Colchos & Iberos, quorum reg. *Haveſſen* Ant. Curchinio in Georgianis appellatur. Orpheus in Argonauticis.

——————Ἔπειτα δὲ Κιμμερίοισι
Νῆα θοὴν ἐπιόντες ἱκάνομεν, οἵ ῥά τε μοῦνοι
Αἴγλης ἄμμοροί εἰσι πυριβρόμου ἠελίοιο.

Cimmeris, Troadis urbs, *Edonis* prius vocata. Plin. 5. 30. Item *Cimmeris* mater Deorum apud Cimmerios. Heſych. Κιμμερὶς, μήτηρ Θεῶν.

Cimmerium, op. Aſiæ ad Boſporum *Cimmerium*, quod antea *Cerberium* vocatum fuiſſe ſcribit Plinius. *Cimbricum* vocat Strabo. *Capo di S. Croce* hodiè dicitur.

Cimolis, *Cinolis* Arriano, *Quinoli* Mercatori, op. Paphlagoniæ in orâ maris Euxini, inter Carambim promont. ad occ. & Sinopen urb. ad ort. *Ginopoli* Caſtaldo dicitur.

Cimolus, *Cimolis* Ptol. *Cimolia* Obſequenti, *Polino*, teſte Nigro, inſ. maris Cretici, cujus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc humilem Myconen, cretoſaque rura Cimoli.

Bocharto גום־אהל *gum-ohal* dici videtur, i. e. *foſſa ſinegmatis*, propter terram ſaponariam quæ ex eâ eruebatur. Sic in Hippocrate Galenus & Erotianus σμηκτίδα γῆν exponunt τὴν Κιμωλίαν. Dioſcorides lib. 2. de felle, Σὺν νίτρῳ, ἢ γῇ Κιμωλίᾳ σμῆγμα κράτιστον. Idem habent Ariſtoph. in Ranis & Jul. Pollux lib. 10. cap. 31.

Cinædocolpitarum mons, hodie *Porta di Ferro* ut videtur Ortelio, mons Arab. Fel. ad ſinum Arabicum, ubi *Cinædocolpitæ* pop. incolebant.

Cinætius Halicarnaſſæo, *Onngnathos* Ptolemæo, i. e. *Maxilla aſini*, promont. Peloponneſi, *Xili*, teſte Nigro, aliis *capo di Malvaſia*.

Cincomagus, vel *Sincomagus*, vulgo *Sezane*, op. olim Gall. Narbon. in Taurinorum ſeu Seguſiorum confin. intra Alpes Cottias; nunc pag. in Delphinatu, 2. leuc. à Brigantio in ort. prope Matronam montem.

Cincum, vulgo *Chincon*, op. Hiſpan. Tar. nunc caſtrum Caſtellæ Novæ, 6. leuc. à Compluto Concham verſus, prope amnem Tajunam, in Algarviæ tractu. Pop. *Cincenſes* Plinio.

Cineſius mons, vel *Ceniſius*, pars Alpium Cottiarum inter Sabaudiam & Pedemontium. Vulgo *Mont Cenis*.

Cinga, *Senga*, flu. Hiſp. citer. per Ilergetes fluens, ac Aragoniam à Catalauniâ fere Separans, Sicorique amni paulo infra Ilerdam urbs congrediens, cum eo in Iberum influit. Lucan. lib. 1.

——————*Campoſque coercet*
Cinga rapax, vetitus fluctus, & litora curſu
Oceani pepuliſſe ſuo: nam gurgite miſto

Qui

Qui præſtat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cingulum, civitas inter Picentes, Populi *Cingulani.* Plin. 3. 13. Cic. ad. Att. 7. 12. *Cingulum nos tenemus, Anconem amiſimus.* Originem atque conditorem ejus oſtendit Cæſar Civilium lib. 1. *Auximo*, inquit, *Cæſar progreſſus omnem agrum Picenum percurrit. Cunctæ earum regionum præfecturæ libentiſſimis animis eum recipiunt, exercitumque ejus omnibus rebus juvant. Etiam Cingulo (quod opidum Labienus conſtituerat, ſuâque pecuniâ exædificaverat) ad eum legati veniunt.* Hinc Silius Italicus lib. 10.

——— Labienus & Ocris
Sternuntur letho atque Opiter, quos Setia colle
Vitifero : celſis Labienum Cingula ſaxa
Miſerunt muris.———

Long. 73. 40. Lat. 43. 30.

Cinium, Balearidis maj. op. Plin. *Cala longa* Pineto.

Cinna, Italiæ urbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diodor. Macedoniæ op. Anton. Jaccetanorum urbs in Hiſp. Tarrac. Ptolemæo ; eſt & Perſidis op. eidem. Denique Theſſaliæ civitas à *Cinno* gigante Cœi fratre, dicta.

Cinna, urbs Galatiæ meridionalis prope Aſcanium lac. in limite Phrygiæ.

Cinniana, op. exciſum Portugall. inter Bracaram urb. & Araducam 6. leuc. in ort. diſtans. *Sitania Barboſæ.*

Cinſternæ, *Gar*, teſte Moletio, op. alias Africæ, nunc vic. tenuis regni Tripolitani in ora maris Mediterranei contra promont. Mezratam & Syrtim maj.

Cintylia, *Chinchilla*, op. Hiſp. Tar. in nova Caſtellâ inter Toletum 34. & Alonem 24. leuc. diſſitum. Long. 19. 30. Lat. 39. 00.

Cinyps, *Cinyphus*, Ptolemæo, Africæ flu. prope Garamantas. Hircis olim plurimis abundavit. Virg. Georg. lib. 3.

Nec minus interea barbas, incanaque menta
Cinyphii tondent hirci.———

Silius lib. 3.

Tum primum caſtris Phœnicum tendere ritu
Cinyphii didicere Macæ, ſquallentia barba
Ora viris, humeroſque tegunt velamina capri.

Fertilitate etiam celebrabatur. Scylax. Ἔξω δὲ Σύρτιδος ἐστὶ χωρίον καλὸν, καὶ πόλις, ᾗ ὄνομα Κίνυψ. Mela. *Ultra eſt Oea opidum & Cinyps fluvius per uberrima arva decidens.* Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 7.

Cinyphiæ ſegetis citius numerabis ariſtas.

Claudianus lib. 1. in Eutrop.

Cinyphiiſque ferax Araris ſuccedit ariſtis

Herodotus in Melpomene de terrâ circa Cinypem. Αὕτη δὲ ὁμοίη τῇ ἀρίστῃ γαιῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Idem de Cinype ipſâ. Ἀγαθὴ δὲ γῆ, καὶ τὴν Εὐεσπερῖται νέμονται. ἐπὶ ἑκατοστὰ γὰρ, ἐπεὰν αὐτὴ ἑωυτῆς ἄριστα, ἐκνείκῃ ἐκφέρει. ἡ δὲ ἐν τῇ Κίνυπι, ἐπὶ τριηκόσια. De nominis origine vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 24. Hodie *Macres* dicitur. Oritur autem in reg. *Biledulgerid* in Fezzano deſerto, & in mare mediter. ſe exonerat, inter Tripolin novam, & promont. Mezratam, prope Leptim.

Cinyria, Cypri op. olim, nunc pagus, *Gendinar* Luſignano.

Cios, emporium Phrygiæ, à *Cio*, Herculis comite. Item fluvius ejuſdem nominis, de quo Dionyſius verſ. 806.

Ἧχί περ ἱμερόεντα Κίος προΐησι ῥέεθρα.

Plin. 5. 32. *Cios cum opido ejuſdem nominis, Phrygiæ emporium, à Mileſiis quondam conditum.* Item Bithyniæ civitas, *Pruſias* poſtea vocata.

Circæum, promont. Latinorum in Italiâ. Ptol. hodie *monte Circello* Leandro. Procopius Gothicorum lib. 1. *Circeium haud modico tractu in mare porrectum, inſulæ ſpeciem fert, adeoque videtur inſula tam præternavigantibus, quam terreſtri itinere prætereuntibus.* Quin Strabonis libro quinto deſcribitur Κιρκαῖον ὄρος νησιάζον θαλάττῃ τε καὶ ἕλεσι. Nec multo aliter Servius in 3. Æn. *Qui nunc Circeius mons, à Circe dicitur, aliquando, ut Varro dicit, inſula fuit, nondum ſiccatis paludibus, quæ eum dividebant à continente.* Sed & multo ante Theophraſtus Hiſt. Plant. lib. 5. cap. 8. poſtquam in Latino agro Circeium promont. deſcripſit robore, myrto, ac lauro conſitum, addit, Λέγειν τοὺς ἐγχωρίους, ὡς ἐνταῦθα ἡ Κίρκη κατῴκει· καὶ πρότερον μὲν εἶναι νῆσον τὸ Κιρκαῖον, νῦν δὲ ὑπὸ ποταμῶν τινῶν προσκεχῶσθαι, καὶ εἶναι ἠϊόνα, τῆς δὲ νήσου τὸ μέγεθος περὶ ὀγδοήκοντα σταδίους. Virg. Æn. 4.

Proxima Circææ raduntur litora terræ,
Dives inacceſſos ubi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu tectiſque ſuperbis
Urit odoratam nocturna in lumina cedrum,
Arguto tenues percurrens pectine telas.

Quod hauſit ex Hom. Odyſ. 5.

———Μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι Νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος· τὴν δ᾽ ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν·
Πῦρ μὲν ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ᾽ ὀδμὴ
Κέδρου τ᾽ εὐκεάτοιο, θύου τ᾽ ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων· ἡ δ᾽ ἔνδον ἀοιδιάουσ᾽ ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ᾽ ὕφαινεν.

Circæi, autem quod *Circæum* Ciceroni, *Circeium* Straboni op. fuit Volſcorum in Latio, inter Aſturam & Terracinam, in ora litor. maris Tyrrheni. Nunc autem diruta jacet propter paludes Pomptinas. In ejus ruderibus eſt pag. *S. Felicita* dict. cum Turri ad radices Circæi mont. 10. mill. à Terracinâ in occ.

Circaſſi, pop. Tartariæ in Aſia, juxta mare Caſpium. Eos pluribus deſcripſit Olearius in Itinerario Perſico, uti & Herbertus. Habitant inter Caſpium mare, & flu. Rhaam & Tanain ex parte. Proprios habent Principes, ſed ſubſunt dominio M. Ducis Moſcoviæ. Eorum urbs præcipua *Terki* dicitur ; ibique aliàs Albania quibuſdam.

Circeſium, ſeu *Conſtantina* op. Meſopotamiæ, ad confluentes Chaboræ in Euphratem flu. 20. mill. infra Tapſacum, è reg. Arabiæ Deſertæ. *Alchabur* quibuſdam.

Circeſtria, *Cirenceſter*, Vulgo *Ciceter*, op. Angliæ in Com. Gloceſtriæ, 10. mill. à Gloceſtria in ort. juxta amnem Corinum.

Circi, urbis Romæ fuere, 1. *Maximus*, in valle inter Palatinum & Aventinum M. apud Velabrum ; de quo Ovidius lib. 6. Faſtorum.

Quà Velabra ſolent in Circum ducere pompas.

Idem lib. 2. ejuſdem operis :

Quaque jacent valles, Maxime Circe, tuæ.

2. *Flaminius*, ſic dict. quod eſſet in campo Flaminio, ibi nunc ædes S. Catharinæ, & funes fiunt haud procul à Capitolio. 3. *Agonalis*, qui erat ubi nunc *Piazza Navona*, platea Romæ pulcherrima, & oblonga in meditullio urbis. 4. *Neronis*, qui fuit ad radices montis Vaticani, ubi obeliſcus erectus conſpicitur. De his conſule Romam antiquam Famiani Nardini.

Circidius, flu. Corſicæ, vulgo *Le Ripe.* Oritur prope Cruzanum vicum, & cadit in mare Mediter. juxta Sipeum, inter Calvium ad Bor. & Sagonæ rudera ad auſt. verſus Caſalum ſinum.

Cirphis, urbs Phocidis. Strabo. Lege *mons* ; ſic enim vocabatur ὄρος Parnaſſo adjacens, teſte Pindari Scholiaſte.

Cirpis, Valeriæ Ripenſis urbs. Lib. Notit.

Cirrha, vel *Cyrrha*, op. Phocidis ad radicem Parnaſſi, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur. Lucan. lib. 3.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaque Cyrrha.

Mart. ad Val. Flaccum lib. ep. 77.

Quid tibi cum Cyrrhâ, quid cum Permeſſidos undâ?

Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Nyſæque feruntur?

Id eſt Apollini & Baccho.

Statius Theb. 2.——— *Jamque ardua Cyrrhæ*
Pollutamque ſuo deſpectat Phocida buſto.

Moſchopulus : Κίρρα πόλις ἀνέχουσα Δελφῶν σταδίους τριάκοντα, καὶ Κιρραῖον πεδίον παρ᾽ Αἰσχίνῃ τὸ παρακείμενον αὐτῇ. Quod Scholiaſtica illa vulpes verbatim ſubduxit Harpocrationi. Vide Barthium ad Stat. Theb. p. 287.

Cirrhæi, gentes olim prope Athenas habitantes, unde *campus Cirrhæus.* Æſchines contra Cteſiphontem.

Cirtha, vel *Cirta*, Numidiæ urbs. Strabo lib. 7. munitiſſimam fuiſſe ait, & optimè ſtructam, Micipſæ potiſſimum operâ, qui Græcos in eam habitatum deduxit, ac tantum effecit, ut decem equitum millia, & peditum viginti emitteret. Hodiè *Conſtantina.* Long. 26. 50. Lat. 31. 20.

Cirtiſa, ſeu *Certiſſa*, op. Pannon. infer. in Hungaria, Brietio & al. eſt Caſtrum *Czernick* in colle, juxta amnem cogn. inter Gradiſchiam & Poſegam, urbes recentes in Sclavoniâ, 7. mill. à Savo in Bor. Quanquam al. credant eſſe vicum *Ezech*, inter Poſegam & Savum.

Ciſamus, *Chiſamo*, caſtrum Cretæ inſ. in ora Bor. verſus occaſium, prope Cimarum promont. Long. 52. 18. Lat. 34. 50.

Ciſſa, *Quiſo*, flu. Cappadociæ inter Xylinam & Apſarum op. apud limites Colchorum. Item parva inſ. ante oſtia Timavi. Plin.

Ciſſe, op. Mauritan. Cæſar. in orâ, inter Ruſconiam ad occ. & Ruſcurium ad ort. apud Serbetis oſt. *Ciſſi* Moletio.

Ciſſus, op. Thraciæ geminum, unum apud Tzurulum urb. *Keſſe* dictum. Al. in confin. Macedoniæ apud Amphipolim & Serras urb. *Cis* Leunclavio.

Ciſſuſa, fons Bœotiæ inter Thebas & Haliartum ubi Bacchum fabulatum arbitrantur.

Ciſtertium, *Ciſteaux*, pag. cum Cœnobio in Burgundia, &

& territorio Cabillonenſi : unde cœpit Ordo Monachorum Ciſtercienſium.

Citarini, pop. Siciliæ, quorum op. *Citaria* exciſum in ora occid. inter Drepanum & Panormum.

Citarius, mons Ptol. *Titarus* Straboni, *Xerolibado* Sophiano, mons Macedoniæ Bermio M. contiguus.

Cithæron, *M. di Stives*, mons Bœotiæ clariſſimus, cujus radicem Aſopus amnis alluit. Servius credidit alterum eſſe ex jugis Parnaſſi, quod omnium Geographorum judicio ſecus ſe habet. Eſt enim à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quam 30. m. p diſſitus, clade Penthei, & Actæonis, Cadmi nepotum, nobiliſſimus, quorum illum Bacchæ, hunc canes ibi diſcerpſiſſe narrantur. Nomen ei fecere קתרי *Kethare*, petræ ſc. ut & *Cytheris* inſulæ Laconieæ, de quâ deinceps, quia Cithæron eſt vel maxime ſaxoſus & confragoſus ; unde eſt quod in eo Nonnus paſſim deſcribit σκοπέλους, πέτρας, ἐρίπνας, Dionyſiac. lib. 5. & 45. Et apud Ariſtoph. in Bacchi orgiis.

> Κιθαιρώνιος ἠχὼ,
> Μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι
> Πετρώδεις βρέμονται.

Id eſt, *Echo Cithæronia, & nigris foliis opaci montes & petroſi Cithæronis clivi fremunt.* Et in Bacchis Euripidis verſ. 38. Bacchæ per Cithæronem oberrantes ἀνορόφοις ἧνται πέτραις, *ſedent in excelſis petris.* Et verſ. 703. non ſine alluſione ad miraculum Moſis, Num. 20. 11.

> Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν εἰς πέτραν,
> Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.
> *Thyrſumque ſumens una percuſſit petram,*
> *Et inde aquarum roſcidus fluxit latex :*

Et verſ. 589. Pentheum deprehendunt in inſidiis λευρᾶς ἀπὸ πέτρας, *à lævi petrâ.* Et verſ. 1095. eum impetunt lapidibus ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν, *conſcenſâ rupe oppoſitâ.* Et verſ. 1135. diſcerptus jacet Pentheus ὑπὸ τυφλαῖς πέτραις, *ſub cæcis ſaxis.* Sic apud Theocritum Idyll. 26.

> Πενθεὺς ἀλιβάτω πέτρας ἀπὸ πάνθ' ἐθεώρει.
> *Cuncta videt celſæ rupis de vertice Pentheus.*

Et Ovid. Met. 3. canes in Cithærone ſequuntur Actæonem.

> *Per rupes, ſcopuloſque, adituque carentia ſaxa.*

Et apud Senecam Oedipus ita loquitur Thebaidos pene initio.

> *Ibo, ibo quà prærupta prætendit juga*
> *Meus Cithæron, quà peragrati celer*
> *Per ſaxa montis jacuit Actæon ſuis*
> *Nova præda canibus.*

Prop. lib. 3. *Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem*
Sponte ſuâ ad muri membra coiſſe ferunt.

Hæc doctiſſimus Bochartus. Lactantius autem lib. 1 cap. 22. aliam nominis hùjus originationem nobis exhibet, eſt autem talis : *Sacra Liberi Patris primus Orpheus induxit in Græciam, primuſque celebravit in monte Bœotiæ Thebis (ubi Liber natus eſt) proximo : qui cum frequenter citharæ cantu perſonaret, Cithæron appellatus eſt.* Fuit ſane Bacchi ſacrificiis notiſſimus hic mons. Virg. Æn. 4.

> ——*Qualis commotis excita ſacris*
> *Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho*
> *Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.*

Ovid. Met. 3.

> ——*Feſtus facienda ad ſacra Cithæron*
> *Cantibus & clara bacchantum voce ſonabat.*

Statius Theb. 2.

> *Ipſe etiam gaudens nemoroſa per avia ſanas*
> *Impulerat matres Baccho meliore Cithæron.*

Saltum vocat Solinus cap. 13. ut *nemoroſum* h. e. Papinius. Euripides Phœniſſis :

> Ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότατον νάπος,
> Ἀρτέμιδος χιονότροφον ὄμμα Κιθαιρών.

Eidem in Bacchis δάσκιον ὄρος dicitur. Val. Flac. lib. 5.

> ————*Bœotia qualem*
> *Thyas, & infelix cuperet vidiſſe Cithæron.*

Seneca Oedipo : *Lætus Cithæron pabulo ſemper novo*
Æſtiva noſtro prata ſubmittit jugo.

Attius : *Sanctus Cithæron ſemper viridantibus fœtis.*

Nonnus Dionyſ. lib. 25.

> ————Ἐπιτρέψειαν δέ με μέλπειν
> Πενθαλέην ἔο χεῖρα γέρων ὤρεξε Κιθαιρών.

Cithariſtes ſeu *Citariſta*, urbec. fuit Gall. Narbon. in Provinciâ, med. inter Maſſiliam & Telonem, 18. mill. ab utraque, nunc pag. *Ceireſte* dict. prope Aranum amnem, 1. leuc. ab orâ maris Mediter. & ab urb. Civitate dicta, *La Ciotat*, quæ crevit ex ipſius ruinis. Promont. autem *Cithariſtes* in eo tractu eſt *Cap de Laigle* prope Civitatem.

Cithrum, *Chitro* Sophiano, *Zotrivar* Leunclavio, op. gem : Unum in Theſſaliæ, *Zotrivar* ; alt. Macedon. *Chitro*, quod & Pydna, à Theſſalonica 30. m. p. in auſt.

Citium, vel *Citizum* vulgo *Zeits*, urb. Saxoniæ ſup. in Miſniâ, ſub Dominio Epiſcopi Naumburgenſ. 5. leuc. Germ. à Lipſiâ in auſt.

Cittadella, urbec. Hiſpaniæ, Minoricæ inſ. præcipua. Vide *Jamna.*

Civaro, *Chamberus*, urbs Allobrogum, Sabaudiæ caput, in planitie ad amn. *Laif* dict. 3. leuc. à confin. Franciæ, verſus arcem Barranam, & 18. à Lugduno in ort. Long. 27. 55. Lat. 44. 50.

Civitas, *La Ciotat*, urbec. Gall. in Provincia, cujus vina commendantur media inter Maſſiliam & Telonem.

Civitas Legionum in Anglia, duplex eſt : Una Deva, ſeu Ceſtria, Legio XX. Victrix. vulgò *Cheſter.* Vide *Deva.* Alia quæ *Iſca Silurum*, Legio XI. Auguſta. vulgo *Caerleon.* Vide *Iſca Silurum.*

Civitas nova, *Neuſtat*, urbs Germ. in Auſtriâ, 6. leuc. à Vienna ad merid. & 12. ab Arrabone in occaſum.

Civitas vetus, *Civitavecchia*, op. Ital. in ditione Pontificiâ, 40. milliaribus à Roma in orâ maris Mediterranei.

Clagenfurtum, op. amplum Germ. in Carinthia , 2. m. p. à Savo flu.

Clampetia, locus Italiæ in Brutiis. Plin. 3. 5. Mela lib. 2. cap. 4. à freto Siculo verſus Galliam & Varum flumen, progrediens ; *Hinc*, inquit, *in Thuſcum mare eſt flexus, & ejuſdem terræ latus alterum Medama, Hippo, nunc Vibon, Temeſa, Clampetia, Blanda, Buxentum,* &c. Apud Livium lib. 40. corruptè *Dampetia* legitur. Latini omnes hanc *Clampetiam* vocant, additâ literâ tertiâ initiali, ut in multis aliis vocabulis, cum Græci Λαμπετίην illam appellarint. Sic Stephanus ex Polybio. Lycophroni vero eſt Λάμπετις Poeticè pro Λαμπετία. Malè vulgò Λαμπέτης. In ſitu ejus quoque omnes fere conveniunt, ut ſit *Mantia*, ſive *Amantia* hodierna.

Clanes, flu. à Vindelicis ortum habens, à quibus per valles excurrit, & Iſtri alveum intrat. Strabo lib. 4. Lazio *Glan* dicitur.

Clanius, qui & *Clanis*, flu. Campaniæ, prope Neapolin, juxta Acerras urbem, *L' agno*, teſte Ambroſio Leone. Virgil. Georg. 2.

> ————*Et vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sil. Ital. lib. 8.

> *Clanio contemptæ ſemper Acerræ.*

Clanius vel *Clanis*, Etruriæ flu. *La Chiava* hodie. Sil. lib. 8.

> *Et Clanis & Rubico, & Senonum de nomine Sena.*

Claravallis, *Clairvaux*, Monaſterium celeberrimum, Ordinis Ciſtercienſis, S. Bernardi pietate clarum, in Campaniâ provinciâ Albulam flu. 3. leuc. à confinio Burgundiæ.

Clarentia, op. Angliæ in Suffolciâ, juxta Eſſexiæ confin. ad Clarentium flu. fere med. inter Londinum & Norvicum 45. m. p. diſtans. Vulgo *Clarence.* Camdeno v. eſt *Clare*, op. ejuſdem Suffolciæ prope Sturam flu. 13. m. p. à Cantabrigiâ.

Claromontium, *Clermont*, urb. Gall. Alverniæ primaria ; vix 1 mill. diſtat à Montferrantio, & fere 2. leuc. à Rigoduno, 24. autem à Lugduno in occ. Crevit ex ruinis Gergoviæ. Ibi Concilium celebratum fuit, an. 1095.

Claros, vel *Clarus*, Ioniæ civit. Apollinis oraculo nobilis, juxta Colophonem. Quod oraculum vigebat etiam Naſonis ævo. Sic enim ille Faſt. 1.

> ————*Clario miſſa legenda Deo.*

Imò Germanicus illud inviſit, auctore Tacito lib. 2. An. qui, ſiverus, ut eſt parum ad fidem ſcribit. Strabo lib. 4. nullum ætate ſuâ oraculum ibi fuiſſe. Καὶ ἡ Κολοφὼν, πόλις Ἰωνικὴ, καὶ τὸ πρὸ αὐτῆς ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ἦν ποτε. Viguit autem hic Geographus ſub Tiberio Imp. ipſo luculentiſſimo teſte, lib. 13. imò ſub Auguſto, nam lib. 12. fatetur noviſſe de facie virum magnum, P. Servilium Vatiam Iſauricum. Cæterum Clarum hanc Manto, Tireſiæ filia, condidit, fugiens Thebanorum victores Epigones ; quæ cum patriæ cladem lugeret & ſuam, manantibus ubertim lacrymis, fontem fecit ; unde *Claros* ἀπὸ τοῦ κλαίειν Lacus appellatus. Nearchus v. auctor eſt, inde huic urbi nomen factum quòd Apollini per ſortem, Claros obtigit ; nam *ſortem* Græci κλῆρον. Dores v. κλᾶρον, vocant. Fuit Nicandri poetæ patria ; ſic enim de ſe ipſe.

> ————Τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη.

Clarus, inſ. in mari Myrtoo, *Calamo* Nigro, à Coo 13. m. p. in occ. à Delo 90. in ort. ipſa 40. in circuitu, de quâ nonnulli intelligunt illud Ovidii Met. 1.

> *Et Claros & Tenedos, Pataræaque regia ſervit.*

Clarus fons, *Shirburn*, vel *Sherborn*, op. Angl. in Com. Dorceſtriæ, ad fontes amnis *Il*, in confin. agri Somerſet, 12. m. p. à Dorceſtriâ in Bor. & 24. à Bathonia in auſt. Long. 18. 28. Lat. 51. 14.

Claſtidium, Italiæ op. *Chiaſtegio* Leandro, in Liguriâ, à Ticino 12. m. p. diſtans, inter Placentiam & Dertonam. Strabo

bo, lib. 5. ὑπὲρ ἣ Πλακεντίας, ἐπὶ μὲν τοῦ ὄρους τῆς Κοττίας γῆς, Τίκινόν ἐστι πόλις, καὶ Κλαστίδιον, καὶ Δέρθων, καὶ Ἀκοῦαι Στατιέλλαι. Κώμην vocat Plut. in Marc. i. e. *vicum*, ita Livius quoque adpellat lib. 21. Polybio v. *πόλις* dicitur lib. 3.

Claterna, *Cliterna* Plinio, vulgo *Quaderna*, op. fuit Æmiliæ, med. fere inter Bononiam, & Forum Cornelii. Mela Claternam in Piceno deſcribit. Altera *Claterna* op. fuit Apuliæ Dauniæ, *Campo Marino* hodie, teſte Nigro. Vide Cluver. It. Ant. p. 289.

Claudia, urb. Norici, *Clagenfurt* Lazio.

Claudia, & *Claudia caſtra*. Vide *Clevum*.

Claudia via, quæ à Milvio ponte inchoata Flaminiæ jungebatur. Ovid. Pont. I. 9.

Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.

Claudiopolis, urbs Ponti ad Elatem flu. *Caſtomenà* Caſtaldo, 30. m p. ab orâ Ponti Euxini, & paulo amplius ab Heraclea Ponti in auſt. Item urbs Aſiæ min. in Ciliciâ, ad rad. Tauri M. inter Comanam urb. & Cydnum flu. Item urbs Daciæ in Tranſylvaniâ, caput Com. Colocenſis, 9. leuc. ab Alba Julia Bor. verſus, & tot à Biſtriciâ, long. 46. 28. lat. 47. 20.

Clavenna, *Cleven*, op. Rhætorum, cap. Com. cogn. Sedet ad amnem Mairam, inde vix 5. mill. diſtans, 46. m. p. à Como, & 18. à Rheno flu., long. 31. 20. lat. 45. 40.

Clauſentum, *Southampton*, op. Angl. in litore ad Triſantonis flu. oſtia, med. inter Ventam Belgarum ad Bor. & Vectim inſulam, in Hantoniæ Com. Gaudet portu percelebri, & capaciſſimo in orâ maris Britannici, ad oſt. flu. Antonis, nunc *Teſt* dicti.

Clazomenæ, urbs Ioniæ, in ora maris Ægæi, & ſinûs Smyrnæi, med. inter Smyrnam ad ort. & Chium ad occ. Hor. lib. 1. Sat. 7.

Perſius ſic per multa negotia dives habebat
Clazomenis. Auſonius Epigr. 123.
Fit feris incluſas pumice Clazomenas.

Melæ *Clazomena* ſing. num. dicitur, lon. 55. 15. lat. 39. 20.

Cleonæ, *Cleona* Melæ, *Cleone* Plinio, hodiè *Sanvaſili*, teſte Nigro, op. olim, nunc pagus Argiæ reg. in Peloponneſo, inter Corinthum 10. & Argos 15. m. p. Mantineæ urbi finitima. Ovid. Met. 6.

Meſſeneque ferox, Patræque, humileſque Cleonæ.

Ibi verſabatur Leo miræ magnitudinis, quem Hercules interfecit. Claud. 1. in Rufinum:

Una Cleonæum paſcebat ſylva leonem.

Lucanus lib. 5.

Ille Cleonæi projecit terga leonis.

Seneca in Hercule Oetæo.

Flete Argolicæ, flete Cleonæ,
Hic terrentem mœnia quondam
Veſtra leonem fregit noſtri
Dextera nati.————

Silius lib. 3.

In foribus labor Alcides Lernæa reciſis
Anguibus Hydra jacet, nexuque eliſa leonis
Ora Cleonæi patulo celantur hiatu.

Valerius Flaccus lib. 1.

————*Cleonæo jam tempora clauſit hiatu*
Alcides.————

Apud Statium lib. 4. Sylvarum *ſydus Cleonæum* eſt ſydus Leonis.

Sed tu dum nimio poſſeſſa Hyperione flagrat
Torva Cleonæi juba ſyderis, exue curis
Pectus.————

Fuit etiam *Cleone*, op Macedoniæ inter Athon & Pallenen.

Cleopatra, ſeu *Arſinoe*, hodie *Suez*, op. Ægypti in receſſu ſin. Arabici, 125. mill. à Peluſio in auſt. Sunt tamen qui credunt Arſinoen nunc *Azirut* dici, & diſtare 70. mill. à *Suez* in auſt.

Clevum, vulgo *Glouceſter*, urbs Dobunorum in Anglia, Ducatûs titulo inſignita, & cap. reg. cogn. Dicta fuit etiam *Claudia*. & à Britannis *Caer Gloui*, teſte Camdeno. Epiſcopalis facta fuit ab Henrico rege 8. Diſtat 18. m. p. à Vigorniâ in auſt. & 26. à Bathoniâ in Bor. Long. 18. 08. Lat. 52. 13.

Clitor, Strab. *Cletor* Xenoph. *Clitorium* Plinio, *Clitore* Livio, vulgo *Cletorio* adhuc, & *Gardichi* Nigro, op. Peloponneſi in Arcadiâ, cum fonte & flu. cogn. Stymphalo, Mantineæque finitimum. Stat. lib. 4. Silv.

Et rapidus Clitor, & qui tibi Phytiē Ladon.

Aqua hujus fontis pota vini guſtum aufert; Ovid. Met. 15.

Clitorio quicunque ſitim de fonte levârit
Vina fugit, gaudetque meris abſtemius undis.

De quâ re Plin. lib. 31. cap. 2.

Clitumnus, agri Faliſci fluvius, *Le Vene* hodie, cujus aquæ potæ candidos faciunt boves. Teſtantur id abunde Poetæ. Horum agmen ducat Virgil. Georg. 2.

Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.

Propert. 2. 11.

Quà formoſa ſuo Clitumnus flumina luco
Integit & niveos abluit unda boves.

Statius 1. Sylv.

Aut præſtent niveos Clitumna novalia tauros.

Silius lib. 4.

————*Patulis Clitumnus in arvis*
Candentes gelido perfundit flumine tauros.

Idem lib. 8.

————*Perfundens flumine ſacro*
Clitumnus taurum.————

Juvenal. Sat. 12.

Læta ſed oſtendens Clitumni paſcua ſanguis
Iret, & à grandi cervix ferienda miniſtro.

Claudianus lib. in 4. Conſul. Honorii.

Quin & Clitumni ſacras victoribus undas
Candida quæ Latiis præbent armenta triumphis,
Viſere cura fuit. Idem in Epigram.
Non tales, Clitumne, lavas in gurgite tauros,
Tarpeio referunt quos pia vota Jovi.

Hactenus Poetæ, quibus addo Plinium. Sic enim ille lib. 2. cap. 103. *In Faliſco Clitumni amnis aqua pota candidos boves facit.* Cæterum *Clitumnus* quoque Jupiter dictus fuit. Vibius. *Clitumnus Umbriæ, ubi Jupiter eodem nomine eſt.* Plin. Jun. Ep. 8. 8. *Adjacet templum priſcum & religioſum. Stat Clitumnus ipſe, amictus, ornatuſque prætexta præſens Numen, atque etiam fatidicum; Indicant ſortes; Sparſa ſunt circa ſacella complura, totidemque Dei Simulachra: ſua cuique veneratio, ſuum nomen, quibuſdam vero etiam fontes.*

Clivenſis Ducatus, reg. Germ. à Rheno bipartita. A Rhinoberga ad Moſam & Vahalim uſque extenditur, ſubeſtque Dominio Electoris Brandeburgici. Ibi urbes præcipuæ ſunt Cliva, Weſalia, Calcaria, Emmericum, Geneppum & Duiſburgum.

Clivia, *Cleve*, urbs Germ. infer. inter Moſam & Rhenum, Clivenſis Duc. caput, 16. leuc. à Colon. Agrip. in Bor. 3. autem à Noviomago urbe Geldriæ, Long. 27. 30. Lat. 52. 48.

Clocheria, ſeu *Clogeria*, urbs Hiberniæ epiſcop. in Ultoniâ reg. ſub Arch. Armachano. Sita eſt in Com. Monaghano, in colle juxta amnem *Blackwater*, 20. m. p. ab Armacho.

Clodia foſſa, urb. in inſ. parva maris Adriatici cum portu, 25. mill. à Venetiis, Loredum verſus, & prope Brendulum inſ. Long. 33. 50. Lat. 44. 34.

Clodianus eſt *Llobregat*, amnis Cataloniæ, teſte Brietio. Oritur ex Pyrenæis M. prope Juncariam op. & in mare Mediter. ſe exonerat prope Rhodam arcem.

Clona, *Cloney*, urbs Hiberniæ in Momonia prov. & Com. Corcagienſi, 15. mill. à Liſmorâ in auſt. & tot à Corcagiâ in ort.

Clonfertia, *Clonfert*, urbs Hiberniæ epiſc. ſub Arch. Tuamenſi, in Connacia prov. & Com. Gallivenſi ad Sineum flu. 28. mill. à Gallivâ in ort. & 9. ab Atlona.

Cloſtra Romana, op. fuit Latii in orâ apud Circeios & Nymphæum flu.

Clota, *Clyid*, flu. Scotiæ. Oritur in Cludeſdalia prov. ubi Glaſcoviam rigat; deinde inter Lenoxiam, & Cuninghamiam prov. labitur, & in mare Hibernicum ſe exonerat ad Clotæ, ſeu Glottæ æſtuarium.

Cluanum, urbs Hiberniæ. Vide *Clona*.

Cludeſdalia, al. *Glottiana*, prov. Scotiæ meridionalis in mediter. Illi urbs præcipua Glaſcovium Archiepiſcopalis ad Cludam flu.

Clunias, urb. Hiſp. Tar. in Arevacis, nunc pag. apud Durium Flu. Arandæ op. finitimum, *Corunna del Conde* Cluſio. Long. 17. 12. Lat. 40. 58.

Cluniacum, Abbatia eſt percelebris, in Matiſconenſi agro, 13. leuc. ab Auguſtoduno in auſt. & 4. à Matiſcone in occ. Long. 25. 50. Lat. 45. 35.

Clupea, ſive *Clypea*, *Quipia* Marmolio, civit. Africæ propriæ, à figura clypei ſic dicta. Lucan. lib. 4.

Inter ſemirutas magnæ Carthaginis arces
Et Clupeam tenuit ſtationis litora notæ.

Hanc Solinus Græco nomine *Aſpidem* vocatam tradit, quod & ipſum non obſcurè affirmat. Silius Ital. lib. 3.

In Clypei ſpeciem curvatis turribus Aſpis.

Cluſium, *Chiuſi*, urbs Hetruriæ antiquiſſima, ac ex primis Tuſcorum coloniis, Porſennæque regis ſedes, nunc pene ob aeris inſalubritatem deſerta. Sedet ad Clanim paludem, 20 mill. à Peruſiâ in occ. 10. autem à lacu Thraſymeno. Long. 35. 06. Lat. 42. 35.

Cnidus, vel *Gnidus*, Capo *Crio* Sophiano, Cariæ urb. & promunt quod inter oram auſtralem, & occiduam in mare,

velut

velut peninſ. excurrit contra Niſyrum inſ. Hic erat Veneris imago, opus Praxitelis, ubi & ipſa Venus colebatur. Hor. 1 Car. od. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique.

Ovid. 10. Met.

Piſcoſamque Gnidon, gravidamque Amathunta metallis.

Long. 56. 30. Lat. 37. 28.

Cnidus, urbs Macedoniæ. Liv. lib. 31. ex emendatione Gronovii Junioris: *Præſidio ibi relicto, Cnidus nomen propter alteram in Aſiâ urbem*, &c. Callim. Hymno in Cererem:

Οὔπω τὰν Κνιδίαν ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον,
Τὶν δ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοί.

Populi *Cnidii*. Stephanus in fragmento illo multiplicis, ſed incognitæ eruditionis Seguieriano: Δώτιον πόλις Θεσσαλίας ὅπου μετῴκισαν οἱ Κνίδιοι. Vide prædictum Gronovium Diſſ. Epiſt. pag. 33. 34.

Cnoſſus, vide *Gnoſſus*.

Co, *Coos*, vel *Cos*, inſ. in mari Ægæo, ſeu ut quidam aiunt, in Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, & aſpectu jucundiſſima iis, qui eo navigabant. Ambitus ejus quingentis & quinquaginta ſtadiis clauditur, tota fertilis, & vino optimo abundans. Notum in illa veſtes ſericas, ſeu bombycinas ex bombyce vermiculo à mulieribus texi ſolitas. Id quidem de *Ceâ*, vel *Ciâ* inſ. Atticâ prope Eubœam poſt Varronem nonnulli tradunt. In his Plinius, qui lib. 4. cap. 12. hæc habet in *Cei* deſcriptione. *Ex hâc profectam delicatiorem fœminis veſtem, author eſt Varro.* Et rurſus lib. 11. cap. 22. de bombycibus. *Telas aranearum modo texunt ad veſtem luxumque fœminarum, quæ bombycina appellarunt. Prima eas redordiri rurſuſque texere invenit in Ceo mulier Pamphila, Latoi filia, non fraudanda gloriæ excogitatæ rationis ut denudet fœminas veſtis.* Et Plinii ſimia Solinus, *Ceos, quæ, Varro teſtis eſt, ſubtilioris veſtis amicula arte lanificæ ſcientiæ prima in ornatum fœminarum dedit.* Sed docti pridem obſervarunt Pamphilam, Latoi filiam, quæ inveniſſe dicitur id genus texturæ ſubtilioris *Coam* fuiſſe non *Ceam*. Ita habet Ariſtot. de Hiſt. Anim. 5. 19. Πρώτη δὲ λέγεται ὑφᾶναι ἐν Κῷ Παμφίλη Λατῴου θυγάτηρ. Nimirum τὰ βομβύκια *bombycina*, de quibus eo loco res eſt. Et vero bombyces, unde texuntur, in Co inſ. naſci vel ex Plinio conſtat, qui id refert pluribus lib. 11. cap. 23. Unde eſt quòd *Coæ veſtes*, paſſim celebrantur apud poetas, *Ceæ* nuſquam, quod quidem ſciam. Verba ſunt Viri Magni de Phœn. Col. l. 1. c. 7. Tibullus 2. 4.

———*Coa puellis*
Veſtis, & è rubro lucida concha mari.

Et Eleg. 6.

Illa gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa
Texuit.———

Propert. 1. ad Cynthiam:

Et tenues Coâ veſte movere ſinus.

Et lib. 1. ad Mecænatem:

Sive togis illam fulgentem incedere Cois,
Hoc totum è Coâ veſte volumen erit.

Et lib. 4. in fabulâ Vertumni:

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Et ad Lenam:

———*Coæ textura Minervæ.*

Item: ——*Coâ dederit nec munera veſtis.*

Ovid. lib. 2. de Arte:

Sive erit in Cois, Coa placere puta.

Horat. Sat. 2.

———*Cois tibi pæne videre eſt*
Ut nudam———

Ubi Acron: *Perlucidâ utitur veſte, ut ita nuda conſpici poſſit. Hæc enim veſtis in Co inſulâ conficitur, per cujus nimiam ſubtilitatem quæ ſunt interiora tranſlucent.* Ex utrâque ſententiâ conflata ſunt hæc Iſidori lib. 14. cap. 6. *Coos inſula adjacens provinciæ Atticæ, in quâ Hippocrates medicus natus eſt, quæ, ut Varro teſtis eſt, arte lanificii prima in ornamentum fœminarum inclaruit.* Plinium enim & Solinum ſequi videtur, cum eam inſ. facit vicinam Atticæ, quaſi de *Ceo* agatur. Sed ad inſ. Caricam plane pertinet, quod ibi natus traditur Hippocrates. Is enim *Cous* fuit, non *Ceus*. His ita obſervatis facile erit eruere *Cos* etymon. Hebræis קו *cau tenue filum* eſt, vel *funiculus*, LXX σπαρτίον exponunt, & Symmachus σχοινίον, Job. 38. 5. Rurſus ex קו *cau* eſt מקוה *netum*, vel *opus ſubtiliſſimum* ex Ægypto advectum, 1 Reg. 10. 28. & 2 Paral. 1. 16. ubi vulgatus *de Coâ*, quaſi ſit loci nomen: Nec multo aliter Græci interpretes. Denique huc pertinet, quòd קו *Co*, vel קוה *Coa* vocata eſt à Phœnicibus inſ. texturæ delicatioris artificio nobiliſſima. Phœnices enim Coam aliquando tenuiſſe, vel inde apparet, quod urbs inſulæ cognominis olim dicta eſt Aſtypalæa. Strab. lib. 14. Ἡ δὲ τῶν Κῴων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια. Nempe ab illâ ipsâ Aſtypalæâ Phœnicis filiâ. Hinc Stephanus Ἀστυπάλαια νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, &c. Δάτερα πόλις ἐν Κῷ.

Coatræ, pop. Coatram mont. inter Aſſyriam & Mediam incolentes. Lucan. lib. 3.

Æthera tangentes ſylvas liquere Coatræ.

Coche, vide *Valeſium* ad Am. p. 288.

Cocintos, vel *Cocintum*, inter Leucopetram, & Lacinium promontorium. Vide Plin. 3. 5. De nomine Bochartus, Phaleg. 3. 5. Eodem refero, inquit, quod Cocinthum quaſi חק כתים *Choche Chittim, terminum Cittæorum*, veteres appellarunt extremum Italiæ promontorium, de quo Polybius lib. 2. Τὸ προκείμενον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν μεσημβρίαν ὃ προσαγορεύεται μὲν Κόκυνθος. Videtur eſſe quod vocant hodie *Capo di Stilo*. Plin. 3. 10. *Cocinthum eſſe longiſſimum Italiæ promuntorium aliqui exiſtimant.* Et in Antonino Cocinthum op. XXII. M. paſſ. diſtat à Scylace, vel Scylacio, hodiè *Shilaci*.

Cocytus, flu. Campaniæ exiguus, in Lucrinum lac. influens; qui à Poetis flu. inferorum nominatur, ſeu potius fingitur. Nomen habere videtur ἀπὸ τοῦ κωκύειν, h. e. à *gemendo* & *lamentando*. Sen in Her. Fur.

Palus inertis fœda Cocyti jacet;
Hic vultur, illic luctifer bubo gemit,
Omenque triſte reſonat infauſtæ ſtrigis.

Virg. Æn. 6.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamque paludem.

Idem ibid.

Hinc via Tartarei quæ fert Acherontis ad undas,
Turbidus hic cœno vaſtaque voragine gurges
Æſtuat, atque omnem Cocyti eructat arenam.

Idem Georg. 4.

Quos circum limus niger, & deformis arundo
Cocyti, tardâque palus innabilis undâ.

Horat.

Viſendus ater flumine languido Cocytus errans.

Claudianus de Raptu Proſ. lib. 2. non ſine alluſionis nomine.

——*Preſſo lacrymarum fonte reſedit Cocytus.*

Apollodorus apud Stobæum: Κωκυτὸν δὲ ποταμὸν ἀνέπλασε ἀπὸ τοῦ κωκύειν, ὅς ἐστιν Στυγὸς, καὶ συνώσεως ἀποῤῥώξ. Pauſan. lib. 1. Πρὸς δὲ τῇ Κιχύρῳ λίμνη ἐστὶν Ἀχερουσία καλουμένη, καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, καὶ Κωκυτὸς ὕδωρ ἀτερπέστατον.

Stat. 1. Theb.

———*Inamœnum forte ſedebat*
Cocyton juxta, reſolutâque vertice crines
Lambere ſulfureas permiſerat anguibus undas.

Silius Punic. 13.

Parte alia torrens Cocytos ſanguinis atri
Vorticibus furit, & ſpumanti gurgite fertur.

Codanus ſinus, mare quod inter Scandinaviam & Cimbricam Cherſoneſum longè latéque terras ſubit ad inſtar ſinûs ingentis, rigatque etiam oram litoralem Germaniæ & Poloniæ. Dicitur etiam *Suevicum*, ſeu *Balticum mare*: cujus partes ſunt ſinus Botnicus, & Finicus; quanquam ſint qui credant Codanum ſinum eſſe tantum illam partem maris Baltici, quæ eſt inter Jutiam, Scaniam, & Norvegiam, ubi inſ. *Codanonia*, vulgo *Zeeland*.

Cœleſyria, vel *Cœloſyria*, tota eſt regio ultra Seleucidem, in Ægyptum & Arabiam recedens. Sed propriè quæ Libano, & Antilibano terminatur. Nomen ſortita eſt à *concavitate*, quam Græci κοιλότητα vocant, populi Κοιλόσυροι. Dionyſ. Perieg.

Ἣν Κοίλην ἐνέπουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴν
Μέσσην καὶ χθαμαλὴν ὀρέων δύο πρῶνες ἔχουσι.

Sunt & quibus Syrophœnices iidem ſunt cum Cœleſyris. Res patet ex his Eunapii de Libanio. Ὃ πάντες οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ἔνδειξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν. *Quod ſuave & jucundum habent in vulgari colloquio omnes Syrophœnices, hoc ab illo cum eruditione petere licet.* Idem Eunapius. Λιβάνιον δὲ Ἀντιόχεια μὲν ἤνεγκεν, ἡ τῆς Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλεων. *Libanium quidem produxit Antiochia, Cœleſyriæ quam vocant metropolis.*

Cœlimontana, porta urbis Romæ. Junioribus *Aſinaria* vocatur. Hodiè *S. Joannis* nonnullis dicitur. Marlianus in ſuâ Româ.

Cœlius, mons unus è ſeptem urbis Romæ, quem Tiberius Imp. teſte Suetonio *Auguſtum* appellari juſſit. Tacitus ait eum primo *Querquetulanum* vocatum. Eundem *Tuſcum vicum* poſtea dictum ſcribit Varro de L. L. lib. 4. *Maſtarna* olim appellatum à Tuſcis, ex vetuſtâ quâdam inſcriptione patet. Hunc à *Coele* Vibennâ Hetruſcorum duce, qui Tarquinio Superbo ſuppetias tulit, denominatum volunt.

Cœlis, gens Attica. Heſychius. Κοιλὶς, δῆμος Ἀττικῆς, ubi nonnulli Κοίλη legendum volunt.

Cœlambe, Ptol. Gedroſiæ urbs, *Cambaia* hodiè dici videtur. Legitur & *Bœambe* & *Cœambe*.

Cœnœnum, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Laubenburg*, teſte Villa-

Villanovano. Eſt autem in Saxonia inter Luneburgum, & Lubecam.

Colberga, urbs Germ. in Duc. Pomeraniæ ulter. in orâ maris Baltici ſub dom. Elect. Brandeburgici. Long. 38. 18. Lat. 54. 00.

Colceſtria, op. Angl. in Eſſexiæ Com. ad flu. *Colne*, 6. m. p. ab orâ maris Germ. nota clade ipſi illatâ hiſce ultimis temporibus ob cauſam Regiam, & natalitiis D. Helenæ: olim *Colonia* dicta fuit. Diſtat 5. milliaribus tantùm à Suffolcia provinciâ & 35 à Londino in Cæciam.

Colchi, Careorum Emporium in Indiâ intra Gangem. Ptol. Vide Boch. de Anim. Bibl. l. 2. p. 489. *Cochin* hodiè.

Colchinium, Dalmatiæ op. à Colchis conditum, quod poſtea *Olchinium* dictum eſt. Plin.

Colchis, *idis*, regio Aſiæ juxta Pontum, regnum Æetæ regis & Medeæ patria, Corace monte (qui eſt Tauri pars) à ſeptentrione, ab ortu Iberâ, à meridie Phaſide, ab occid. Euxino Ponto clauſa. Huc ferunt Jaſonem cum Argonautis navigaſſe, Medeæque artibus adjutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima, quæ res videtur locum feciſſe fabulæ, quam de Medeæ veneficiis comminiſcuntur poetæ. Horat. Carm. 2.

Ille & venena Colchica
Et quicquid uſquam concipitur nefas,
Tractavit. Idem in Epodis:
Herbaſque quas & Colchis atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

Colchos autem Ægyptiæ originis eſſe conſtans fama eſt apud vett. Dionyſ. verſ. 689.

Πὰρ δὲ μυχὸν πόντοιο μετὰ χθόνα Τυνδαριδάων
Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο.

Herod. lib. 2. Φαίνονται μὲν γὰρ ἐόντες οἱ Κόλχοι Αἰγύπτιοι. Diodorus lib. 1. Φασὶ τῶν Αἰγυπτίων τινὰς καταλειφθέντας περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην συστήσασθαι τὸ τῶν Κόλχων γένος. Strabo etiam lib. 1. meminit Ægyptiorum in Colchos μεταστάσεως. Et Amm. lib. 22. Colchos appellat *Ægyptiorum antiquam ſobolem*. Boch. Inde *Colchis* ponitur pro Medeâ Horat. in Epod.

Non huc Argoo contendit remige pinus
Neque impudica Colchis intulit pedem.

Juvenal. Sat. 6.

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur.——————

Propert. lib. 2.

Seu mihi Circæo pereundum eſt gramine, ſive
Colchis, Colchiacis urat ahena focis.

Lege *Iolciacis*. Idem 3. 5.

Colchis flagrantes adamantina ſub juga tauros
Egit, & armigerâ prælia ſevit humo.

Mart. lib. 4.

Ignipedes poſſit ſine Colchide vincere tauros.

Colias, promont. vel litus Atticæ in vico Phalereo, ubi & Venus *Colias* Dionyſius Periegetes Taprobanen inſ. *Coliada* vocat:

Αἶψά κε Κωλιάδος μεγάλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο,
Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων.

Collatia, op. in prima Italiæ regione, ab Albanis, ut creditur, conditum, & à Tarquinio Superbo inſtauratum, collatâ eum in uſum à Pop. Romano pecuniâ; unde & nomen putatur accepiſſe, ut refert Servius enarrans illud Virg. Æn. 6.

Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces,
Laude pudicitiæ celebres.

Ex hàc enim urbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus. Sil. lib. 8.

Quos Caſtrum, Phrygibuſq; gravis quondam Ardea miſit,
Quos celſo devexa jugo Junonia ſedes
Lanuvium, ac altrix caſti Collatia Bruti.

Livius hoc op. interius in agro Sabinorum collocare videtur lib. 1. ubi pugnam Tarquinii Sabinorumque ad ſiniſtram Anienis ripam recenſet. Verum aliter alii tradiderunt authores, quorum ſententiâ in Latio cis Anienem fuerit. Plin. 3. 5. Et Servius ad præſcriptum Virgilii locum. Ciceronis tempore adhuc extitiſſe *Collatiam* ipſe teſtis eſt in Orat. prima contra Rullum. Sed & Strabo poſt eum lib. 5. teſtatur ſuo ævo extitiſſe etiam, verum κώμην tantùm, i. e. *vicum*.

Collatina, Romæ porta. Item dea quæ collibus præſidebat.

Collatinus, unus ex 7. Romæ collibus.

Collentum, urbs Dalmatiæ verſus oram maris Adriatici. Nunc *Varcevo* dicitur; eſtque fere med. inter Jaderam ad occaſ. & Scardoniam ad ort. ſub domin. Venetorum.

Collina, Romæ porta in colle Quirinali ſita (unde & nomen accepit) non procul à Veneris Erycinæ templo. Ovid. Faſt. 4.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc decet, à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & *Salaria* vocata, propterea quod per eam *ſalem* ferebant Sabini. Tacit. Annal. 3.

Collops, geminus, magnus & parvus, urbs Africæ litor. in Mauritaniæ confin. magnus idem cum Cullu, parvus eſt op. orientalius, nunc Larobo, teſte Moletio.

Colocia, *Colocz*, urbs Archiep. Hungariæ ad Danubium, 6. leuc. à Quinque Eccleſiis, ſub dom. Turcarum.

Colœphryx, Bœotiæ mons, Heſychius: Κολοίφρυξ, Ταναγραῖος ἀλεκτρυών, καὶ ὄρος Βοιωτίας. In Etymologo M. ſcribitur Κολόφρυξ, & in Stephano Κολοίφρυγες pro loco Bœotiæ, qui aliis Ἀντικονδυλεῖς, ita ille ex Ariſtotelis libro de Bœotiæ limitibus. Nomen ex Phœniciâ linguâ deſumptum tradit Bochartus. Galli ſiquidem Tanagrici *Colœphryges* dicebantur ab hoc monte, in quo alebantur, qui ideo dictus eſt propter כלוא אפרוחים *Kelo-ephrochim*, i. e. *clauſtrum* pullorum ſc. nobile ὀρνιθοβοσκεῖον in eo conſtitutum.

Colonia Agrippina, Ubiorum civit. præſtantiſſima, vulgò *Cologne*, Cis Rhenum flu. ſita; ita dict. ab Agrippinâ Neronis matre, quæ ut ſociis quoque nationibus potentiam ſuam oſtentaret, in hoc op. ubi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperavit. Tacit. an. 4. Urbs eſt Germaniæ Imperialis, Anzeatica & ſui juris, 8. leuc. ab Aquiſgrano in ort. 18. à Magontia, 16. à Treviri in Bor. 5. autem à Juliaco in ort. eſtque omnium urb. Germanicarum maxima. Long. 28. 31. Lat. 50. 55.

Colonia Allobrogum, urbs Gall. Narbon. ad flu. Rhodanum è Lemano lacu erumpentem. Vulgò *Geneva*.

Colophon, *Altoboſco* Zardo, *Belvedere* Nigro, urbs Ioniæ maritima, inter Smyrnam & Epheſum. *Colophonium aurum* pro probatiſſimo apud Ariſtoph. teſte Zenodoto. *Calceamentum* v. *Colophonium* (quod erat ſolea infimam pedis partem tantum tegens) in ſtolidum, incompoſitum, ac ruſticum proferri ſolet. *Colophonium ſuffragium* apud Platonem, de ſuffragio magis verbis quam re. Eſt etiam proverb. de ſuffragio alicujus in re aliquâ plurimum valentis, à Colophoniis ortum, quòd penes illos eſſet victoria, quibus Colophonii opem tuliſſent. Item *Colophonem* addere, pro ſummam rei manum imponere, quaſi olim ſine Colophoniis negotia non conficerentur. Ex hàc urbe nonnulli Homerum ortum volunt, unde Virg. ſive potius Catullus in *Ciri*:

Quæ Colophoniaco Scyllæ dicuntur Homero.

Fuit autem & Nicandri patria, ut patet ex Epigram. lib. 1. ἀνθολ.

Καὶ Κολοφὼν ἀείδιμος ἐνὶ πτολίεσσι τέτυκται
Δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀεισονόους.
Πρωτότοκον μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίῃσι φίλους.

Long. 56. 00. Lat. 39. 20.

Coloſſæ, urbs Phrygiæ erat in confinio Cariæ, media inter Sardes & Cabyram 60. milliaribus ab Apameâ in occ. Incolæ *Coloſſenſes*. Πόλιν μεγάλην vocat Herodotus. Long. 59. 30. Lat. 38. 30.

Columnæ Herculis, duæ eſſe perhibentur in Occidente; quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duos montes occurrunt, quorum alterum in Africâ *Abylam* vocant, alterum in Europâ *Calpen*. Hos quondam junctos perpetuo jugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos; aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri volunt. Alii aſſerunt Columnas Herculis in Gaditanâ inſ. fuiſſe ex ære 8. cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant, qui navigationem abſolviſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

Comagena, Syriæ pars ſupra Ciliciam, in ort. ſita, trans Amanum M. excurrens in uſque Meſopotamiam, à quâ Euphrates flu. dirimitur. Pop. *Comageni*, haruſpicinâ olim peritiâ præ cæteris nobilitati. Juvenal. Sat. 6.

Spondet amatorem tenerum vel divitis orbi
Teſtamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
Tractato Armenius, vel Comagenus aruſpex.

Comana, Armeniæ urbs ad fontes Sazi flu. verſus M. Taurum, à quo diſtat 46. mill. in Bor. & paulò amplius à confin. Cappadociæ à Cæſarea v. 8. circiter in Eurum. Hæc urbs inſigni Bellonæ fano celebris fuit. Inde *Comani* dicuntur ſacri ſervi Bellonæ, quorum Strabo ſuâ ætate 6000. fuiſſe tradit, qui omnes Sacerdotis imperio parebant & ſtatis quibuſdam Bellonæ feſtis ſeſe mutuis vulneribus laniabant. Val. Flac. lib. 7.

——*Erectos lacerat Bellona Comanos.*

Comata Gallia, vulgò *La Francia*. Vide *Gallia*; ſic enim Celtica dicitur. Lucan. lib. 1.

Crinibus effuſis toti prælate Comatæ.

Combos, *Ombos* Antonino, urbs Ægypti ſuper. ad Nilum, pop. *Combitæ*, qui, teſte Steph. Crocodilum adorabant, ſicut Lycopolitæ lupum. Juvenal. Sat. 15.

Inter finitimos vetus, atque antiqua ſimultas,
Immortale odium, & nunquam ſanabile vulnus
Ardet adhuc Ombos, & Tentyra, ſummus utrique
Inde furor vulgo, quod numina vicinorum
Odit uterque locus, cum ſolos credit habendos
Eſſe Deos, quos ipſe colit.

Combretonium, Angliæ urbs Anton. *Bretenham* in agro Suffolcienſi Camdeno.

Complutica, Ptol. olim op. nunc vicus Hiſp. Tarracon, in finibus Callaicorum, hodie *Compludo*, teſte Mor.

Complutum, Carpetanorum urbs, & nobilis Academia in Hiſp. Tarracon. vulgò *Alcala de Henares*. Long. 17. 30. Lat. 41. 00.

Compoſtella, urbs Hiſp. Vide *Iria Flavia*. De nomine ſic Voſſius ad Melam, *Poſtquam*, inquit, *Hiſpani ſibi perſuaſerunt illa quæ de S. Jacobo narrantur, cœpit iſtud opidum appellari ad Jacobum Apoſtolum. Poſterioris ævi Hiſpani dixere Giacomo Poſtolo*, unde contractum *Compoſtella*. Long. 11. 00. Lat 43. 00.

Compſani, Hirpinorum pop. in Italiâ. Plin. 3. 11. Eorum op. *Compſa*; Ptolemæus, cui Græcè ſcribitur Κώμψα, perperam Lucanis illud attribuit. Velleius libro altero, *Molo Compſam in Hirpinis oppugnans*, ubi Cluver. *Caſſanum* legere maluit, vide Authorem longe doctiſſimum, & laborioſiſſimum de Ital. Ant. lib. 4. cap. 8. Long. 38. 42. Lat. 40. 02.

Comum, Colonia & urbs Inſubriæ, ad lacum Larium, quod inſtauratum *Novocomum* dictum eſt, vulgò *Como*. Catullus carm. 36.

Poetæ tenero, meo ſodali
Velim Cæcilio, papyre, dicas,
Veronam veniat, Novi relinquens
Comi mœnia, Lariumque litus.

Antiquitatem ejus oſtendit Juſtinus lib. 20. *Gallis in Italiam cauſa veniendi, aſſiduæ domi diſſenſiones fuere, quarum tædio, cum in Italiam veniſſent, ſedibus Tuſcos expulere, & Mediolanum, Comum, &c. condiderunt.* Strabo lib. 5. Κῶμον δ' ἦν κατοικία μετρία. Πομπήϊος δὲ Στράβων ὁ Μάγνου πατὴρ κακωθεῖσαν ὑπὸ τῶν ὑπερκειμένων Ῥαιτῶν συνῴκισεν, &c. Deinde C. Scipio 3. colonorum millia adjecit, quibus iterum D. Cæſar 5000. addidit, de quibus 500. fuerunt Græcorum nobiliſſimi. His & jus civitatis dedit, & inter colonos eorum nomina retulit, qui tamen ibi ſedes non tenuerunt, ſed Coloniæ nomen reliquerunt. Νεοκωμῖται γὰρ ἐκλήθησαν ἅπαντες, τοῦτο δὲ μεθερμηνευθὲν Νόβουμ Κῶμουμ λέγεται. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 248. Long. 31. 02. Lat. 44 54.

Comum, *Com*, op. amplum Perſiæ, in prov. *Hierach*, med. ferme inter Aſpahanum & Casbinum.

Conacum, *Cognac*, urbs Aquitan. ad Carentonum flu.

Concana, Hiſp. urbs in Aſturiâ. Ptol. pop. *Concani*. Horat. Carm. 3. Od. 4.

Et lætum equino ſanguine Concanum

Silius lib. 3.

Nec qui Maſſagetem monſtrans feritate parentem
Cornipedis fuſâ ſatiaris, Concane, venâ.

Concangium, Britanniæ op. Lib. Notit. *The Barony of Kendal* Camdeno. Cujus verba ſunt, *Concangios olim* (de Cendaliâ in Weſtmariâ loquens) *ſtationem fuiſſe opinatus ſum*, ſed jam rectius docuit. Alibi autem de *Haulton*, vel *Holton* op. in Confin. Ceſtrenſ. & Lancaſtrenſ. comitat. verba habens, ait, *Nec ego alibi quærere auſus ſum, quam in hoc tractu ſtationem illam Congangios, ubi Numerus vigilum*, &c.

Concordia, Colonia, Fori Julii quondam urbs, cujus hodie nihil extat præter pauciſſima tuguria. Sabellicus.

Concordia, Germ. urbs inter Argentoratum & Bingium. Anton. *Kochesberg* Rhenano, & Simlero.

Concordia, Hiſp. Bæt. civitas. Ptol. pop. *Concordienſes*. Plin. 4. 22.

Concordia, urbs inter flumina Liquentiam, & Tilavemptum propius mare accedens, eodem nomine & epiſcopatûs titulo hodieque clara. Ptolemæus perperam Carnis eam attribuit, & Mela longe imperitius inter Tergeſte, & Aquileiam, opida Carnorum, eandem poſuit. Nomen ejus apud Strab. lib. 5. ſcribendum per Omega cenſet Cluverius in primâ ſyllabâ, non vero per omicron, ut eſt apud Ptol. & Zoſimum. Vide eum de Ital. Ant. p. 167. Long. 35. 14. Lat. 45. 35.

Concordiæ Templum in urbe Roma à Livia extructum in ſuo porticu tradit Sueton. Ovid. 6. Faſt.

Te quoque magnifica Concordia dedicat æde.

Condate, *Renes*, urbs Gall. in Britan. minore. Vide *Rhedones*. Sunt qui *Rhedon* op. finitimum interpretentur.

Condate, *Conde*, op. Belg. in Hannoniâ ad Scaldim flu. apud Valencenas urb. 2. leuc. inde, Tornacum verſus 5. quot à montibus. Long. 26. 00. Lat. 50. 27.

Condate, op. Cornaviorum, *Congleton* in Com. Ceſtriæ ad amnem Danum, in lim. Com. Staffordienſ in Anglia, 20. m. p. à Ceſtria in ort. & 16. à Staffordia in Bor.

Condates, portus Aquitaniæ ad Duranium flu. apud Liburniam op.

Condatum, *Conde*, op. Belg. in Hannonia, ad Scaldim flu. unde dicti Principes Borbonii.

Condercum, op. alias Brigantum, nunc Diœceſis Dunelmenſ. in Angl. Boreali, *Cheſter upon the Street*, ad Vedram flu. med. inter Dunelmum & Novum Caſtrum 6. m. p. ab ora litor. & à Vallo 33. autem à confinio Scotiæ.

Conimbrica, vulgò *Condexa La Veſa*, op. olim Luſitanorum in Hiſpan. nunc vicus Portugall. in provincia inter Durium & Tagum. Ex ejus ruinis, & 3. ab eâ leuc. crevit Conimbrica nova, vulgò *Coimbra*, urbs ampla & Academia ad Mundam flu. 32. leuc. ab Uliſipone in Bor. & 6 ab orâ Oceani Occidentalis. Long. 13. 30. Lat. 40. 00.

Connacia, *Connaught*, prov. regni Hiberniæ in occid. parte, inſ. in 6. Comitatus diviſa, habens ab ortu Lageniam, a Sept. Ultoniam, & à merid. Momoniam. Ibi urbs præcipua *Galliva*.

Conovium, Ordovicum op. in Walliâ ad Conovium flu. 4. m. p. ab orâ maris Hibernici in Arvoniæ Com. Ex ejus ruinis crevit op. in viciniis 4. mill. infra, dict. *Aber Conway*, i. e. Conovii oſtium. 8. m. p. à Bangorio in ort. & 16. ab Aſaphopoli in occ.

Conſentia, Brutiorum civitas, imò & caput. Græcis Κωνσεντία & Κωσεντία, memoratur Livio, Straboni, Plinio, Appiano, Ptolemæo, ac duobus Itinerariis, vulgò *Conſenza*, opidani *Conſentini*, præter alios, etiam Varroni & Ciceroni dicuntur.

Conſilinum, Italiæ op. Tarento vicinum. Mela lib. 2. ubi libri fere omnes *Conſentia*, in uno tamen *Conſentinum* ſe reperiſſe ait Voſſius, in nullo vero *Conſilinum*. Hoc poſtremum tamen verum eſſe apparet ex Plin. Meminere quoque hujus opidi Auctores de Coloniis, & Caſſiod. Var. 8. 33. qui aliquanto fuſius de hoc loco agit.

Conſtantia, *Conſtantz*, urbs Germ. libera, ſub clientela tamen domûs Auſtriæ, ad lac. Conſtantienſem, 15. leuc. ab Ulma in Auſt. 18. à Baſilea in ort. 7. autem à Scaphuſiâ.

Conſtantia caſtra. *Coutances*, urbs Normanniæ ad amnem Bardum 2. leuc. ab ora maris Britan. 8. ab Abrincis in Bor. & 20. à Cadomo in occ.

Conſtantienſis lacus. Vide *Brigantinus*.

Conſtantina, urb. Barbariæ in mediterraneis, & regni cogn. caput, unde etiam montes *Conſtantinæ* in eo tractu. Arabibus *Coſantina* dicitur; diſtatque 70. mill. à Cullu in auſt. & 100. à Bugia in ort.

Conſtantina, op. Hiſp. in Vandalitia reg. prope montes Marianos, 12. leuc. ab Hiſpali verſus Calatravâ in Cæc. & totidem à Cordubâ in occ.

Conſtantinopolis, *Stramboul* Turcis, olim Byzantium, Thraciæ caput, & cum prius à Severo Imp. direpta fuiſſet, à Conſtantino M. reſtaurata, ampliata & abſoluta fuit mirabili murorum artificio, & ſumptuoſiſſimorum ædificiorum ſtructura. Ita Romanorum Impp. fuit ſedes, mox Græcorum poſt Imperii diviſionem; poſtremo poſt captam urb. ipſam à Mahumete 2. Turcarum Impp. eam ſibi regiam conſtituerunt: unde nunc opulentiſſ. & populo numeroſiſſima eſt; ita ut ſit omnium Europæarum urbs max. poſt Lutetiam Pariſiorum. Amplitudo ejus 14. milliaria complectitur, & utriuſq; ſexûs 700. hominum millia fere numerantur. Portum habet commodiſſimum. Urbs eſt triangularis, viæ anguſtæ & inæquales. Septem colles includit. Palatium Principis vulgò *Seraglio* dicitur, ſedetque ipſa urbs prope Propontidem, & Boſphorum Thracium. *Galata* autem ſeu *Pera* qu. ultra æſtuarium: potius eſt ſuburbium Conſtantinopolis, ubi Latini ferè omnes commorantur. Eam accurate deſcripſit Bellonius uti & Petrus Gyllius. Ei adjacet ex parte Aſiæ *Scutaret*, alias *Chryſopolis*.

Continuſa, inſ. Hiſpaniæ adjacens in freto Gaditano, aliis nominibus *Gadira* & *Tarteſſus* dicta. Plin. lib. 4. c. 22. Lege *Cotinuſa*, idque authoritate Dionyſii Perieg. verſ. 455. de hâc inſulâ loquentis.

Καὶ τὴν μὲν ναετῆρες ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων
Κληζομένην Κοτινοῦσαν ἐπωνυμίξαντο Γάδειρα.

Ubi Scholiaſtes ſic dictam ait, ὡς πολλοὺς ἔχουσα Κοτίνους, οἳ ἀγρίας ἐλαίας εἶδός εἰσι, ut quæ agreſtes oleas multas habuerit.

Contoſolia, Hiſp. urbs 12. m. p. ab Emeritâ. Anton.

Contributa Julia, Beturiæ op. in tractu Celtico inter Berum & Anam fluvios. Plin. 3. 1. *Contrebia* forſan Livio.

Convenæ, vulgò *Commingeos*, pop. & urbs Gall. Aquit. ad

ad Pyren. mont. Plin. 4. 19. Long. 21. 37. Lat. 42. 58.

Convennos, Angliæ inſ. Cantio adjacens apud Thameſis flu. oſtia, Ptol. vulgò *Shepey*. Vide *Connos*.

Coos, ſive *Cos*, vel *Cea*, vel *Co*, inſ. in mari Ægæo, ſeu, ut quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aſpectuque jucundiſſima eò navigantibus. Ambitus ejus 550. ſtadiis clauditur, tota fertilis ac optimo vino abundans. Solebant autem in hâc inſulâ fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ *Coæ* dicebantur. Propert. 1. 2.

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo,
Et tenues Coâ veſte movere ſinus?

Ovidius lib. 2. de Art. Am.

Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus,
Sive erit in Cois, Coa decere puta.

Propert. iterum 4. 2.

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Horat. lib. 1. Sat. 2.

——*Cois tibi pene videre eſt,*
Ut nudam.——

Tibullus alicubi.

Ille gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa
Texuit, auratas diſpoſuitque vias.

Fuit in hâc inſ. Æſculapii templum auguſtiſſimum. De Junonis autem æde nemo ignorat, adeo clara, ut de ejus inſignibus librum ſcripſit Theodorus, authore Vitruvio, in præfatione libri 7. Eſt inibi pectunculus piſcis inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, uti teſtatur Gellius 7. 16. Sed de Chio inſ. ibi loquitur. Item *Coos* urbs in *Coo* ejuſdem inſ. caput. Hinc adject. *Cous*, unde *Hippocrates* medicus divinus & Apelles pictor egregius *Coi* dicti ſunt.

Cophes, Indiæ citer. flu. in Indum influens. Dionyſ. Perieg. verſ. 1140.

Τοῖς δ' ἔπι καὶ Κώφης τρίτος ἔσσεται ἀργυροδίνης.
Tertius hos ſequitur ſplendenti gurgite Cophes.

Ubi in errore procul dubio verſatur, ſi Cophen ordine tertium, ortum verſus, inter fluvios in Indum ſe exonerantes, poſt Hydaſpen & Aceſinen, hic ſtatuat; nam Strabo, Mela, aliique Geographi inter primos ad Occidentem, ante Indum ipſum, eum numerant: ſtatuendum igitur Dionyſium non ad ordinem ſitûs hic reſpicere, ſed fluvios in Indum influentes confusè tantum enumerare.

Coptos, vel *Coptus*, *Cana*, teſte Rhamnuſio, opidum Thebaidis, commune Ægyptiorum, & Arabum emporium, vergens ad mare Rubrum, ubi cautes ſunt, ex quibus eruuntur ſmaragdi. Juvenal. Sat. 15.

Geſta ſuper calidæ referemus mœnia Copti.

Meminit illius Statius lib. 1. Theb.

——*Melius vobis Mareotica fumat*
Coptos, & æriſoni lugentia flumina Nili.

Ubi ſic vetus Schol. *Coptos civitas Mareotica Ægypti, in quâ Io verſa in Iſidem, colitur, cujus ſacris ſiſtro celebratis, Nilus exæſtuat.* Hujus urbis vetuſtatem ex eo cognoſcimus, quod regina Iſis iſtic nuncium acceperit de nece mariti ſui Oſiridis, præque dolore abſciderit capillos, quo exemplo Iſiaci erant calvi. Juvenal Sat. 6.

Qui grege linigero circundatus, & grege calvo.

Hinc urbi Κόπτος vel Κοπτὼ nomen eſſe datum putarunt Græci, quia κόπτειν ſign. διαίρεσιν καὶ τομὴν, ut ait Euſtath. Sed alii ex eo hoc vocabulum urbi impoſitum exiſtimant, quia, cum in eâ degeret Iſis, privata ſit Oſiride, nam *Coptus* linguâ Ægyptiacâ *privationem* notat. De utroque ſic Plut. lib. de Iſid. & Oſir. Τὴν δ' Ἶσιν αἰσθομένην κείρασθαι μὲν ἐνταῦθα τῶν πλοκάμων ἕνα, καὶ πένθιμον στολὴν ἀναλαβεῖν, ὅπου τῇ πόλει μέχρι νῦν ὄνομα Κοπτώ. Ἕτεροι δὲ τοὔνομα σημαίνειν οἴονται στέρησιν, τὸ γὰρ ἀποστερεῖν, κόπτειν λέγουσι. Voſſius autem plane iis aſſentit, quibus *Coptos* toti Ægypto creditur nomen dediſſe, nempe ut Αἴγυπτος dicatur, qu. αἶα Γύπτος, ſive Κόπτος, vel τῆς Κύπτου. Atque hanc opinionem admodum firmat Ignatius Patriarcha Antiochenus, vir reconditæ eruditionis, epiſtolâ eâ quam Arabicè ſcripſit ad ſummum virum Joſ. Scaligerum. Long. 62. 30. Lat. 26. 00. Eſt & Armeniæ Zephyricæ vicinum op. Cedrenus,

Cora, op. Latii in finibus Volſcorum antiquiſſimum, ante urbem Romam à Dardanis conditum, ac de *Coræ* Catilli & Tiburti fratris nomine dictum. Pop. *Corani*. Lucan. lib. 7.

——*Gabios Veioſque Coramque*
Pulvere vix tecta poterunt monſtrare ruinæ.

Long. 36. 38. Lat. 41. 37.

Coraceſium, *Coracenſium*. Ptol. *Scandeloro*, teſte Nigro, urbs Pamphyliæ litoralis, quæ à Ptol. & Livio Ciliciæ aſperæ tribuitur. Vide Strab. lib. 14.

Coralli, pop. Pontici, immanitate inſignes. Ovid. Ponticorum lib. 4. eleg. 2.

Hic mea cui recitem flavis niſi ſcripta Corallis?

Idem ib. eleg. 4.

Litora pellitis nimium ſubjecta Corallis.

Corbeia, *Corbie*, Urbs Gall. in Picardiâ, ad Samonam flu. 4. leuc. ab Ambiano, & 8. à Peronâ.

Corbeia, *Corvie*, urbs Weſtphaliæ ad Viſurgim flu. 9. leuc. à Paderborna in ort. & 7. à Caſſulâ in Bor.

Corbilum, vel *Corbilo*, urbs Gall. Lugdun. ad Ligerim flu. quæ nonnullis Condivincum, nunc *Nantes*, in Britan. min.

Corcagia, *Cork*, urbs Hiberniæ epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi, cap. Com. cogn. ad flu. Savarenum, 18. m. p. à Ruſſiâ & 10. à Kinſaliâ. Long. 10. 16. Lat. 52. 21.

Corcyra, inſ. maris Ionii non procul ab Epiro, Ulyſſis naufragio, & Alcinoi hortis nobilis, olim *Scheria*, & *Phæacia* dicta, nunc eſt ſub ditione Venetorum, ac vulgò *Corfu*, vocatur. meminit illius Lucan. lib. 2.

——*Seu vela ferantur*
In portus Corcyra tuos, ſeu læva putatur
Illyris Ionias vergens Epidamnus in undas.

Unde dicitur non ſatis conſtat. Græci ab ejuſdem nominis nymphâ Aſopi filia, quam Neptunus ibi compreſſit, vocatam volunt. Bochartus ab Arabico קרקרה *carcara* dedùcit, quod *terram* ſign. in quâ tutò, ac pacatè vivitur. Proinde Judic. 8. 10. pro eo quod in Ebræo eſt *Zeba, & Salmana erant* בקרקר *in carcor*, Hieronymus habet *requieſcebant*; Quod Corcyræ quomodo quadret, docet Poeta Odyſſ. Z.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δηϊοτῆτα φέρων.——
Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.

Eſt & alia inſ. ejuſdem nominis *Melæna*, i. e. nigra dicta, 20. m. p. à priori diſtans. Plin. 3. ult. *Curzola* Sophiano.

Corduba, Bæticæ Hiſp. urbs clariſſima, utriuſque Senecæ & Lucani patria. Martialis ad Licinianum.

Duoſque Senecas, unicumque Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Tullius Cordubenſes poetas irridet in oratione pro Archiâ. Fertilitas ejus, & dives cultus ſcriptoribus laudatur. Sil. lib. 3.

Nec decus auriferæ ceſſavit Corduba terræ.

Mart.

Quâ dives placidum Corduba Bætin amat.

Hodiè *Cordova*. Plinius tradit Coloniam Patriciam cognominatam, quod etiam Ambroſius Moralis ex ejus antiquis marmorum inſcriptionibus oſtendit. Sed & Auguſti Imp. æreus nummus videtur cum literis COLONIA PATRICIA. *Corduba*, inquit Bochartus, Arabicè dicitur קורטבה *Corteba*, inſerto R (de quo vide in *Sardiniâ*) *Coteba*, autem Syris eſt *trapetum*, ſeu *mola olearia*. Jam verò Cordubæ, & in vicinis locis magna vis fuit trapetorum. Statius in Lucani Genethliaco.

Quæ Tritonide fertiles Athenas
Unctis Bætica provocas trapetis.

Bætica, i. e. ea pars Bæticæ potiſſimùm, quæ eſt circa Cordubam. Agitur enim de Lucani patria, quæ Cordubenſis erat. Nec alio referenda hæc Martialis lib. 7. ep. 27.

Nec Tarteſſiacis Pallas tua, Fuſce, trapetis
Cedat.——

Idem enim de *Cordubâ* nominatim 12. 64.

Uncto Corduba lætior Venafro.

Ubi Cordubam cum Venafro confert, Campaniæ opido, cujus ager eſt olei feraciſſimus, ut in *Venafro* poſtea videbimus. Item *Corduba* mons Luſitaniæ, qui *Corvan* vulgò dicitur, teſte Andr. Reſendio. Strabo lib. 3. Πλεῖστον δὲ Κόρδυβα ηὔξηται, Μαρκέλλου κτίσμα, καὶ δόξῃ καὶ δυνάμει, καὶ ἡ τῶν Γαδιτανῶν πόλις· ἡ μὲν διὰ τὰς ναυτιλίας, καὶ διὰ τὸ προσθέσθαι Ῥωμαίοις κατὰ συμμαχίας· ἡ δὲ, χώρας ἀρετῇ, καὶ μεγέθει προσλαμβάνοντος καὶ τοῦ ποταμοῦ Βαίτιος μέγα μέρος. Laudat, & ſimul veterem oſtendit, *Marcelli opus*. Cujus? Prætoris, an Conſulis? Nam Prætor Hiſpaniam obtinuit M. Marcellus, uti patet ex Liv. 43. An. U. C. 585. etſi in pace & otio, ut videtur. Eóque magis inclinem, coloniam ab hoc deductam, fortaſſe & opidum auctum, ornatumque. Neque enim novum planè conditum vel Silius dixerit, qui jam tempore Annibalis Cordubam notavit. Ad illum igitur magis quàm ad Conſulem Marcellum retulerim, qui an. 601. Hiſpaniæ præfuit, ſed *citeriori*, ut eſt in epitome, & ex Appiano colligas; atque ibi re feliciter geſtâ, triumphavit de Celtiberis. Itaque nihil ei tunc fuit cum Bæticâ & Cordubâ noſtrâ, quæ erant in Hiſp. ulteriore. Addit porro amplius Strabo: ᾤκησάν τ' ἐξ ἀρχῆς Ῥωμαίων τε καὶ ἐπιχωρίων ἐπίλεκτοι ἄνδρες· καὶ δὴ καὶ πρώτην ἀποικίαν εἰς τούσδε τοὺς τόπους ἔστειλαν Ῥωμαῖοι.

μᾶοι. Nota de *ſelectis*. Ita enim fuit eóque obtinuiſſe poſtea credam, ut *Colonia Patricia* diceretur. Plinius aperte l. 3. c. 1. *Corduba Colonia Patricia cognominata*. Et in Auguſti nummis, *Permiſſu Cæſaris Auguſti*, Caput ejus: tum parte alterà, *Colonia Patricia*. Cui titulo cauſam dediſſe arbitror, quòd ſplendida & dives, Patres ac Senatores etiam rei Romanæ daret. Nam ita Auguſti ævo, ex provinciis paſſim in Senatus legebantur. Sed & ait Strabo, *Primam Coloniam eò miſſam*: quod cautè lege. Nam *Carteia* in eàdem Bæticâ jam ante colonia deducta, à L. Canuleio Prætore: ſed quia ex parum honeſtis, *Libertinorum* appellata fuit. Leges in Livio, initio libri 43. Tueri tamen Strabonem poſſis, fortaſſe & debeas: quod non miſſi coloni illi Româ aut Italiâ, ſed ibi nati ex militibus Romanis, & fœminis Hiſpanis, permittente Senatu, hybridæ iſti libertate donati ſint, & in coloniâ collocati. At Strabo *miſſam primam* diſertè ſcripſit. Lipſius. Long. 15. 40. Lat. 38. 00.

Corſinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pentinia*, *i campi di Santo Pelino*. Strabo lib. 5. Κορφίνιον τὴν τῶν Πελιγνῶν μητρόπολιν vocat Ptolemæus: Πελιγνῶν, Κορφίνιον, Σουλμῶν. Diodoro lib. 37. ἐπισημοτάτη dicitur. Lucan. lib. 2.

At te Corfini, validis circundata muris
Tecta tenent pugnax Domiti.

Silius lib. 8.

Corſini populos, magnumque Teate trahebant.

Corinthus, urbs Achaiæ fere medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita, ab ortu Saronicum, ab occaſu Criſſæum ſinum habens, qui & *Corinthiacus* dicitur, duobus inclyta portubus, quorum Lechæus Ionio, Schœnus Ægæo imminet mari. Unde & *bimarem* Corinthum poetæ peculiari epitheto appellarunt. Horat. Carm. 2. 6.

Laudabant alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi Mœnia.

Inde *mari cincta* dicitur Anthol. lib. 3.

Λαΐδ᾽ ἔχω πολίητιν ἁλιζώνοιο Κορίνθου.

Et Nonno ἁλιστέφανος, & Ἴσθμιος. Dicta autem putatur Corinthus à *Corintho* Marathonis, ſive (ut alii putant) Pelopis filio, qui illam everſam inſtauravit, cum antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium urbium clariſſima fuit, atque ob ſitûs opportunitatem in tantam excrevit potentiam, ut ne Romæ quidem cederet, tantumque in faſtum evaſit, ut Corinthii pop. Rom. legatos injurioſius appellare, &, ſi Straboni credimus, etiam ſordibus perfundere non dubitarint. Quare commoti Patres, cum etiam antea creſcentem indies urbis potentiam ſuſpectam haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius, Corinthum obſedit, tandemque captam incendit, ſoloque æquavit, adeo ut vix ullum tantæ urbis reliquerit veſtigium. Quo incendio, confuſis metallis, inventa eſt mixtura æris pretioſiſſimi quod ab urbis hujus nomine *Corinthium* appellarunt. Virg. Geor. 2.

Inluſaſque auro veſtes, Ephyreïaque æra.

Silius lib. 4.

——— *Non æra vacabant*
Quæ ſcirent Ephyren.

Ephyre autem Corinthius eſt. Originem autem æris Corinthii, quod in tanto pretio hanc aperit Plin. 34. 2. *Hoc* (æs) *caſus miſcuit Corintho, cum caperetur, incensâ*. Pluribus Florus 2. 16. ubi de Mummio: *Quantas* opes & abſtulerit & cremaverit hinc ſcias, quod quicquid Corinthii æris toto orbe laudatur incendio ſuperfuiſſe comperimus: nam æris notam pretioſiorem opulentiſſimæ urbis fecit injuria, quia incendio peruſtis plurimis ſtatuis, atque *ſimulacris, æris, auri, argentique venæ in commune fluxerunt*. Sed non dubium quin ante hoc temporis, illud in honore fuerit, idque ex Homero, Iliad. 15. laudat thoracem.

——— Τόν ποτε Φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ———

Seneca in Medea.

Inque auxilium Dictymna tuum
Pretioſa ſonant æra Corinthi.

Reſtituta fuit poſtea per Jul. Cæſarem, ut Strabo narrat, & in fragmentis Diod. Siculus. Arcem habuit editam, quæ *Acrocorinthus* veteri nomine dicta fuit, cujus erat mira altitudo. lib. 8. ὄρος ὑψηλὸν vocat. Ideo Livius ubi de Corintho: *Arx inter omnia in immanem altitudinem edita.* Papinius Thebaid. l. 7.

Jam pronis Gradivus equis Ephyræa premebat
Litora; quà ſummus caput Acrocorinthus in auras
Tollit, & alternâ geminum mare protegit umbrâ.

Hinc Proverbium,

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ᾽ ὁ πλοῦς.

De rebus arduis, & aditu periculoſis. Unde hoc natum docet Strabo lib. 13. Horatius ſic extulit in Epiſtolis:

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Cicero totius *Græciæ lumen* vocat in Orat. pro *Pompeio*. & *Florus decus Græciæ* lib. 2. cap. 16. Strabo lib. 8. Ὁ δὲ Κόρινθος ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ κείμενον, καὶ δυοῖν λιμένων κύριος, ὧν ὁ μὲν τῆς Ἀσίας, ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστι. Homerus: Ἀφνειόν τε Κόρινθον. Pindarus Ὀλβία Κόρινθος, Ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδῶνος ἀγλαόκουρον. Thucydides ubi de Corinthiis: Χρήμασί τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται, ἀφνειὸν γὰρ ἐπωνόμασαν τὸ χωρίον. Thucydidis autem locum reſpiciebat Ariſtides hæc ſcribens: Καὶ τοῦτ᾽ ἔστιν ὑφ᾽ οὗ καὶ ἐκ παλαιοτάτου ἀφνειὸν τε ὑμνεῖται χωρίον ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Ἰσθμ. Εἰς Ποσειδ. Vide Grot. præfat. in priorem Epiſt. ad Cor. Corinthios fuiſſe in Venerem propenſos patet ex verbis Suidæ voce *Cothys*. Sic enim ait Cothys Dæmon apud Corinthios colitur, præſes effœminatorum & impudicorum. Idem docet Herod. in Clio. Unde Strab. l. 8. Fanum Veneris Corinthi ita fuit locuples, ut plures quam mille habuerit ſacrorum famulas meretrices, quas deæ viri mulieresque dedicarunt: inde proverb. Κορινθιάζειν laſcivire, genio indulgere, & libidinibus vacare. Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hujus nominis civitates, quarum una fuit in Theſſalia, altera in Epiro, tertia in Elide. Stephano hæc quondam nuncupata fuit Epope, Pagos, Ephyra, Heliopolis & Acrocorinthus; hodiè adhuc *Corintho*, ut Sophianus, vel *Coranto*, ut Moletius tradit, appellatur. Hinc *Corinthius* & *Corinthienſes* adjectiva, quæ id habent inter ſe diſcriminis, ut *Corinthii* ſint, qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati ſunt; *Corinthienſes* autem qui alibi nati ſunt, ſed Corinthi negotiantur. Inde etiam *Corinthiacus*, Ovid.

Illa Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.

Denique *Corinthiarius* à Suetonio poſitus eſt pro amatorio nimio Corinthiorum vaſorum. Rhod. 21. 25.

Coritani, pop. fuere Angliæ, inter Brigantes ad Bor. Cornavios ad occ. Catieuchlanos & Icenos ad auſt. & Oceanum Germ. ad ort. qui longiſſimè per mediterraneam inſulæ partem diffuſi habitant in illis reg. quæ nunc Northantonia, Leiceſtria, Rutlandia, Lincolnia, Nottinghamia & Darbia vocantur. Eorum urbs præcipua Lindum.

Cornavii, pop. fuere Albionis in meditullio fere Angliæ, inter Brigantes ad Bor. Coritanos ad ort. Dobunos ad auſt. & Ordovices ad occ. Habitabant ubi nunc Com. Warwicenſis, Wigornienſis, Staffordienſis, Salopienſis & Ceſtrienſis.

Cornubia, *Cornwall*, Comitatus Angl. meridionalis in occaſum maximè extenſa, inter Oceanum Britannicum & Virginium, verſus Antiveſtæum promont. ubi alias major pars Damnoniorum, habetque ad ort. Devoniam.

Cornubia, *Cornovaille*, reg. Galliæ in Britan. min. verſus occid. cujus caput Coriſopitum, vulgò *Quimper*.

Corſica, inſ. in mari Liguſtico, inter Sardiniam & Italiam ſita. A *Cyrno* Herculis filio, dicta fuit Κύρνος, ut placet Fabio Pictori, cum antea *Therapne* vocaretur. A *Corſica* vero muliere, cujus taurus ex continenti in eam inſulam tranaverat, nomen quod habet, retulit. Rutilius vetus Poeta, Itiner. lib. 1.

Hæc ponti brevitas auxit mendacia famæ,
Armentale ferunt namque nataſſe pecus;
Tempore Cyrneas quo primum venit ad oras
Forte ſecuta vagum fœmina Corſa bovem.

Scribit Strabo captos à Romanis hujus inſulæ homines in admiratione fuiſſe, quod diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Idem ſcribit Corſicam malignè coli, aſperam, & plurimis in partibus inacceſſibilem, adeo ut, qui ejus montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitateque feras ſuperent. Carmen L. An. Senecæ vulgariter attributum.

I.

Corſica Phocæo tellus habitata colono,
Corſica quæ Graio nomine Cyrnus eras:
Corſica Sardinia brevior, porrectior Ilva,
Corſica piſcoſis pervia fluminibus
Corſica terribilis cum primum incanduit æſtas,
Sævior, oſtendit cum ferus ora Canis.

II.

Barbara peremptis incluſa eſt Corſica ſaxis,
Horrida, deſertis undique vaſta locis.
Non poma auctumnus, ſegetes non educat æſtas,
Canaque Palladio munere Bruma caret.
Umbrarum nullo ver eſt lætabile fœtu,
Nullaque in infauſto naſcitur herba ſolo.
Non panis, non hauſtus aquæ, non ultimus ignis:
Hic ſola hæc duo ſunt, exul, & exilium.

Sen. de Conſol. *Quid ad homines immanſuetius?* Cum quo Strabo conſentit, *qui latrocinia exercere eos ſcribit, maxime qui montana incolunt*, καὶ ἀγριωτέρους εἶναι τῶν θηρίων. Tum addit: *Ipſa mancipia illinc capta, & abducta, vix ſui uſum præbere: ſive quia impatientia vitam fugiant, ſive quia Dominos ruditate nimiâ & ſtupore obtundant.*

Quid

Quid autem iterum Diodorus? Ex diametro adverſus; Τὰ δὲ πρὸς ἀλλήλους βιοῦσιν ἐπιεικῶς καὶ δικαίως, παρὰ πάντας σχεδὸν τοὺς ἄλλους βαρβάρους. Jam de mancipiis: Τὰ δὲ ἀνδράποδα τὰ Κύρνια διαφέρειν δοκεῖ τῶν ἄλλων δούλων, εἰς τὰς κατὰ τὸν βίον χρείας, φυσικῆς ταύτης τῆς ἰδιότητος παρακολουθούσης. Hæc niſi per Calumniam, aut certe argutiam, vix concilies: Satis mirum, cum nec diverſo nimis ævo ſint ſcripta. Lipſ. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo longævos eſſe, quod mellis cibo, quo plurimum abundant, aſſiduè utantur. Mart. 9. 26.

Hyblæis apibus Corſica mella dabit.

Quod tamen alicui mirum videri poteſt, cum ejus inſulæ mel ob taxi copiam, venenatum ſit. Unde Ovidius 1. Amorum.

Melle ſub infami Corſica mittit apis.

Martialis 11. ep. 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci,
Et thyma Cecropiæ Corſica ponis api.

Quaſi noxia thyma opponerentur api bonæ. Vide Commentatores in illud Virgilii Eclog. 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Dicitur & *Corſis* Stephano. Utrumque vero nomen, *Cyrnus* & *Corſica*, inquit Bochartus, eſt Phœnicium. Primum Κύρνος ad Ebræo קרן *Keren, cornutum* ſonat, quia *multis promuntoriis anguloſa* ſit hæc inſula, teſte Iſidoro 14. 6. Poſterius inſulæ nomen *Corſica*, ſeu *Corſis* Punicè diceretur חורשי *Chorſi*, quaſi *ſylveſtrem locum* dixeris, quia ex omnibus inſulis non alia eſt eâ ſylvoſior, dicente Dionyſio Ὕλῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον ἐκείνη. Item Diodoro lib. 5. Ἡ δὲ ὅλη νῆσος εὐμεγέθης οὖσα πολλὴν τῆς χώρας ὀρεινὴν ἔχει πεπυκασμένην δρυμοῖς συνεχέσι. Et apud Polybium lib. 12. paſtores paſcentia ſequi pecora nequeunt διὰ τὸ συνδενδρον, καὶ κρημνώδη, καὶ τραχεῖαν εἶναι τὴν νῆσον. Buxus utique nullibi craſſior, quam in Corſicâ. Plin. 16. 6. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus, & Berecynthio tractu, craſſiſſima in Corſica.* Et apud Theophraſtum Hiſt. Plant. 3. 15. Ἐν Κύρνῳ μέγιστοι καὶ κάλλιστοι buxi arbores dicuntur. Denique Diodor. lib. 5. Φύεται δὲ κατὰ τὴν νῆσον ταύτην καὶ πύξος πλείστη, καὶ διάφορος. Corſica hodie eſt ſub Dominio Reip. Genuenſis: Separatur à Sardinia freto *Taphros* dicto, 6. m. p. diſtat à Genua, 100. circiter mill. in auſt. & 50. à Liburno. Longa eſt 106. m. p. lata 50. & ejus ambitus eſt 300. milliarium. Urbes in eâ præcipuæ ſunt,

Adiacium, *Aiazzo.*
Baſtia, *Baſtia*, cap. inſ.
Bonifacium, *Bonifacio.*
Calvium, *Calvi.*
Curia, *Corte.*
Fanum S. Florentii, *Fiorenzo.*

Corſoa, urbec. Daniæ in ora occid. Zeelandiæ inſ. ex adverſo Fioniæ inſ. & Neoburgi urbis.

Corſtopitum, *Morpeth*, op. Ottadinorum in Angl. quod forſan Morſtopitum dict. fuit, ut opinatur Camdenus; nunc caſtrum eſt in Northumbria ad amnem *Wanſpeck*, qui 5. mil. Anglicis infra in Oceanum German. ſe exonerat, & 10. mill. diſtat à Novo Caſtro in Bor. Bervicum verſus.

Cortacha, urbs Indiæ extra Gangem. *Tarthao* Mercatori.

Cortenæum, *Courtenay*, urbs Gall. in Inſula Franciæ & in Vaſtinenſi tractu inter Senones & Montargium.

Corteriacum, *Cortryck*, urbs Flandriæ ad Legiam flu. inter Aldenardum, & Hypras ad merid. 5. leuc. à Tornaco, 6. in Bor. & 8. à Gaudavo in occ. Long. 24. 28. Lat. 50. 50.

Corticata, op. Hiſpan. in Andaluſia, verſus montes. Nunc *Cortegana* dicitur, in confin. Extremaduræ, 6. leuc. à confin. Portugalliæ, 14. autem à *Guadanacanal* in occ.

Cortona, urbs Hetruriæ antiquiſſima, ſub dom. M. Ducis, 22. mill. à Peruſia in occ. 8. à Clani palude, & 4. à lacu Thraſymeno. Olim *Corton* dicebatur, & *Cyrtonium* Polybio. Livius lib. 6. *Itaque à Peruſiâ & Cortone, & Aretio, quæ ferme capita Hetruriæ Populorum erant*, &c. Sil. lib. 8.

Lectos Cæte viros, lectos Cortona ſuperbi
Tarchonis domus, & veteres miſere Graviſcæ.

Vide Cluverium, Long. 35. 04. Lat. 42. 48.

Corybantes, qui & *Curetes*, pop. Cretæ, Idam mont. incolentes, nec non apud Acheloum flu. in Acarnaniâ. Vide partem ſecundam hujuſce Dictionarii in *Corybantes*.

Corycus, mons Ciliciæ altiſſimus cum opido ejuſdem nominis, optimi croci ferax, quod ab eo *Corycium* dicebatur. Strabo lib. 14. Ὑπὲρ Κωρύκου ἄκρας ἐν εἴκοσι σταδίοις ἐστὶ τὸ Κωρύκιον ἄντρον, ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη κρόκος φύεται. Dioſcorides: Κρόκος ἐστὶ κράτιστος ἐν ἰατρικῇ χρήσει ὁ Κωρύκιος. Meminere quoque Plinius, Solinus, & poetæ paſſim. Horat. 2. Serm. Sat. 4.

Corycioque croco ſparſum ſtetit.

Martialis lib. 11.

Ultima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis hujus radices antrum erat Corycium Muſis ſacrum, unde etiam illæ paſſim à poetis *Corycides* nymphæ appellantur. Ovid. 1. Met.

Corycidas nymphas & numina montis adorant.

Ita priores hujuſce Dictionarii editores, perabſurdè. Quippe *antrum Corycium*, quod *nemus* vocat Papinius Theb. 7. non in Ciliciâ fuit, ſed in Bœotiâ, idque juxta Parnaſſum. Strabo lib. 9. Ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς ἔχων ἄντρα, τε καὶ ἄλλα χωρία τιμώμενά τε καὶ ἁγιστευόμενα· ὧν ἐστὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιστον τὸ Κωρύκιον Νυμφῶν ἄντρον, ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ. Deſcribitur etiam à Pauſaniâ lib. 10. Stephanus: Κωρύκειον ἄντρον ἀξιόλογον Θαῦμα ἐν Παρνασσῷ.

Corycus, mons Ioniæ latrociniis olim notiſſimus, unde locus proverbio, *Corycæus auſcultavit*; in eum qui rem diſſimulat & occultat, deprehenſam tamen. Lege, Strab. lib. 13. Hinc Cicero ad Atticum lib. 10. ep. ult. *Poſthæc non ſcribam ad te quid facturus ſim, ſed quia fecerim. Omnes* Κωρυκαῖοι *videntur auſcultare quæ loquor*, Hodie *Cambruſſia* Nigro dicitur.

Corycus, mons & promont. Cretæ, in parte occidentali inſ. & in territorio Caneæ. A quibuſdam *Cornico* dicitur, uti & opidum in vicinia, cum portu ei adjacente. Sunt tamen qui credant eſſe portum dictum *delle Garabuſe* prope Ciſamopolim in orâ Bor. ubi & *Corycæ inſulæ*, Brietio teſte, aliquot mill. ab orâ ſub dominio Turcarum.

Cos, hodie *Lango*, inſ. Aſiæ verſus oram litor. Cariæ 70. mill. ab Halicarnaſſo, paulo minus à Myndo. Vide *Coos*.

Coſa, urbs Hetruriæ, quæ *Coſſa* Strab. & Plinio, *Coſſæ* v. Ptolemæo. Videtur tamen cum ſimplici ſ. ſcribendum; poetæ enim primam corripiunt. Rutilius in Itinerario:

Cernimus antiquas nullo cuſtode ruinas,
Et deſolatæ mœnia fœda Coſæ.

Virgilius *Coſas* dixit Æn. 8.

———*Quique urbem liquere Coſas.*

Long. 24. 25. Lat. 34. 55.

Coſaci, *Coſſacks*, pop. Polon. qui primum exiiſſe dicuntur ex inſ. Boryſthenis flu. in cujus etiam oſtiis hodie vivunt. Turcis terribiles ſub nomine Ruſſorum. Ducem habent proprium ſeu Capitaneum generalem ſub dom. Regis Poloniæ. Habitant in Volhiniâ infer. quæ aliter *Ucrania* dicitur, eorumque pars nunc eſt ſub clientelâ M. Ducis Moſcoviæ. Ritus Græcos ſervant, & nomen habent à voce Ruthenicâ *Coſac*, quæ ſign. militem vagum.

Coſſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cujus incolæ *Coſſyræi* dicuntur. De quâ ſic Bochartus. *Non debet hic Coſſyra omitti, inſ. cum op. media inter Siciliæ Lilybæum, & Clypeam Africæ, à Melite diſtans ſtadiis* 500. Nomen à *brevitate* ſumptum ſi Punicè fuerit קיצרה *Koſera*, quomodo apud Arabes. Breve autem hic idem quod parvum, ut cum poeta dicit.

———*Brevibus Gyaris, & carcere dignum.*

Verum hoc ſive de urbe acceperis, quam Polyb. lib. 3. Πολισμάτιον, *opidulum* vocat, ſive etiam de totâ inſulâ, cujus ambitus, teſte Strabone, non patet ultra ſtadia 150. i. e. ſex aut ſeptem leucas noſtrates. Hinc Sil lib. 4.

Et bellare Tabas docilis Coſſyraque parva.

Aliter *Coſſyræ* nomen ab Ebræo חוסר *Choſer*, i. e. *inopiâ* deducatur, unde Ovid. 3. Faſtorum:

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſſyræ
Inſula, quam Libyci verberat unda freti.

Sen. de Conſol. ad Helviam cap. 6. *Deſerta loca, & aſperrimas inſulas, Sciathum, & Seriphum, Gyarum & Coſſyram pete.* Ideo tamen habitatur, quia aquis eſt irrigua, & portum habet commodum, oliviſque ſcatet, & capris, ut Arabs Geographus teſtatur Clim. 4. part. 2.

Cotes, aliis *Cottes*, Africæ promontorium in extremo freto ſitum, ut conſtat ex his Strabonis, poſtquam de freto actum. Ἐντεῦθεν δὲ πρόπους ἐκκεῖταί τις ὑστάτου πρὸς δύσιν τῆς Μαυρουσίας, αἱ Κώτεις λεγόμεναι, i. e. *Inde proceſſus quidam objacet, Mauritaniæ pars ad occaſum extrema, Cotes vocant.* Proinde Ptolemæus ibidem habet Κώτης ἄκρον, *Cotes promontorium.* Putat Bochartus Pœnos ſcripſiſſe קוטף *Cotef*, i. e. τοῦ τρυγῶντος, *vindemiantis*, quia Mela *Ampeluſiam* exponit. Verba ſunt; *Caput atque exordium (Africæ) eſt promontorium, quod Græci Ampeluſiam, Afri aliter, ſed idem ſignificante vocabulo appellant.* Plinio quoque id promontorium *Ampeluſia* dicitur; ſed Cotes eſt vicinum opidum. *Promontorium*, ait, *Oceani extimum Ampeluſia nominatur à Græcis. Opida fuere Lixa, Cotes ultra columnas Herculis*, &c. At in Scylace *Cotes* eſt ſinus in ipſo freto inter Columnas & Ἑρμαίαν ἄκραν.

Cothon, Carthaginis tres erant partes, Κώθων, Μέγαρα, & Βύρσα. *Cothon* varie definitur. A Strab. lib. 17. νησίον περιφερὲς, Εὐρίπῳ περιεχόμενον ἔχοντι νεωσοίκους ἑκατέρωθεν κύκλῳ. *Inſula parva, rotunda, Euripo circumdata utrinque habente in orbem navalia.* Portum fuiſſe muro cinctum, cujus pars una rotunda fuit, altera quadrangula, colligere eſt ex Appiano cujus verba ſunt, Ἐπιχειρεῖ τῷ λιμένων τῷ κυκλωμένῳ Κώθωνι;

portum

portum Cothonem nomine eſt aggreſſus. Item ὁ δὲ Ἀσδρούβας νυκτὸς ἐνεπίμπρη μέρος τοῦ Κώθωνος, τὸ τετράγωνον. *Aſdrubal noctu incendit partem Cothonis quadrangulam.* Item ἐπὶ θάτερον τοῦ Κώθωνος ἐς τὸ περιφερὲς αὐτοῦ μέρος ἀνελθών. *Ad alterum Cothonis latus* nempe *ad partem ejus rotundam aſcendens.* Et rurſus Ληφθέντος δὲ τοῦ περὶ τὸν Κώθωνα τείχους, *occupato muro qui Cothonem cingebat.* Diod. lib. 3. De portu Charmuthâ in Arabum Thamudenis: Ἐμφερέστατός ἐστι τῷ κατὰ τὴν Καρχηδόνα λιμένι, προσαγορευομένῳ δὲ Κώθωνι. *Simillimus eſt portui Carthaginis Cothoni nomine.* In margine ex libris ſcriptum Κώθωνι. Hirt. libro quinto nominatur aliquoties Cothon, non Carthaginis, ſed Adrumeti urbis Africæ in hoc eodem litore notiſſimæ. *Varus* (inquit) *Adrumeto ex Cothone egreſſus.* Feſtus ſcribit *Cothones appellari portus in mari interiores arte, & manufactos.* Et Servius in illud Poetæ, *Hic portus alii effodiunt, id eſt, Cothona faciunt. Cothona ſunt portus in mari non naturales, ſed arte, & manufacti. Eſt autem & maſculini, & neutrius generis.* Vocem Africanam, aut Punicam eſſe oportet, cum neque apud Græcos, neque apud Romanos ſcriptores uſpiam pro portu occurrat, niſi quibus locis agitur de urbibus Africanis. Radix קטם *Katam*, vel Phœnicio more *Katham* apud Talmudicos eſt *incidere*, unde קטום *Kathum inciſus.* Græcis qui nullam habent deſinentem in M. pro *Kathum* dictus eſt *Kathon* vel *Kothon* & leviculâ hâc mutatione factum, ut barbara vox Græcâ civitate donaretur. Bochartus.

Cottiæ, Alpes Delphinatum à Pedemontio ſeparant, extenduntur que à M. Veſulo ad M. Ceniſium. Habent autem ad auſtr. Alpes maritimas, & ad Bor. Graias.

Coventria, vel *Conventria*, vulgò *Coventry*, op. Angl. in Com. Warwicenſi, 20. m. p. à Lichfieldiâ, & 6. à Warwico in Bor.

Counos, ſeu *Convenos*, ut vult Camdenus, Inſula eſt *Canvey* dict. Angl. in Eſſexiâ ad Tameſis æſtuarium in Bor. 30. m. p. à Londino in ort. & 7. à Roffâ in Bor.

Cracovia, qu. *Gracchopolis*, urbs Germ. Regni Poloniæ cap. ad Viſtulam flu. 9. leuc. à confin. Sileſiæ in ort. 11. à confin. Hungariæ in Bor. 44. à Viennâ in Cæc. 36. à Vratiſlaviâ, 23 à Sandomiriâ in occ. & 40. à Varſaviâ in auſt. Long. 42. 25. Lat. 50. 00. vulgo *Cracow*.

Cragus, mons Ciliciæ, Tauri pars. Plin. 5. 27. ex oppoſito habens montem Anticragum. Aliis eſt mons Lyciæ. Sic dictus à *Crago* Tremiletis (aliàs Trenedeti) & Praxidicæ nymphæ filio. Ovid. lib. 9. Met.

Jam Cragon, & Lymiren, Xanthique reliquerat undas.

Horat. Carm. 1.

———Nigris aut Erymanthi
Sylvis, aut viridis Cragi.

Dionyſius verſ. 849.

Ἔνθα βαθυκρήμνοιο φαείνεται οὔρεα Ταύρου
Παμφύλων καὶ μέχρι. Κράγον δέ ἑ φημίζουσι.

Hic ferunt eſſe Deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri. Gentile *Gragius*. Steph.

Crambuſa, inſula Ciliciæ apud Corycum promont. & Calycadni flu. oſtia. Steph. Item urbs Lyciæ. Strabo.

Crambutis, urbs Ægypti. Steph. Κράμβουτις Herodiano.

Cranae, inſ. Laconica, quæ nunc *Helena*, ante *Getheum*: ſic etiam vocatur Attica à *Cranao* rege. Gentile, ſi de Inſulâ Laconicâ accipiatur, eſt *Cranaates*, ſi de Atticâ, *Cranæus*, Steph. Sunt qui Cranaen inſulam eſſe velint adjacentem Sunio Atticæ promontorio.

Crathis, nomen duorum fluviorum, quorum alter eſt in Achaiâ propriè dictâ, prope Ægas, in ſinum Corinthiacum influens. Strabo lib. 8. Alter in Magnâ Græciâ juxta Sybarim op. cujus aqua barbis, comiſque flavum colorem inducere traditur. Ovid. Met. 15.

Crathis & hinc Sybaris veſtris conterminus oris,
Electro ſimiles faciunt, auroque capillos.

Schol. Theocriti Idyl. 5. ex Nymphodoro, & Theophraſto ait Κρᾶθις ὕδωρ ξανθίζειν. Euripides in Troadibus ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσαίνων Κρᾶθις, non ut perperam legitur Κράνθις. Vibio Sequeſtri *auream comam facit.* Denique Strab. lib. 6. ξανθοτριχεῖν, καὶ πολλὰ πάθη ἰᾶσθαι tradit.

Cratinus, Aſiæ flu. à lacu Sacyone in Oceanum fluens, juxta quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci. Plin.

Cremera, flu. Tuſciæ 300. Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum inſidiis circumventi, ad flu. ejus ripas ad unum omnes trucidati ſunt: unde & dies ille inter atros annumeratus eſt, & porta, quâ egreſſi ſunt, ſcelerata dicta. Ovid. lib. 1. Faſt.

Ut celeri paſſu Cremeram tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis.

Juvenal. Sat. 2.

Quid Cremeræ legio, & Cannis conſumpta juventus.

Vide ſis Cluver. Ital. Antiq. lib. 2. cap. 3. Vulgo *Varca*.

Cremmyon, ſive *Crommyon*, op. non procul à Corintho, juxta quod Theſeus incredibilis magnitudinis ſuem occidit. Ovid. lib. 7. Met.

Quodque ſuam ſecurus arat Cremyona colonus.
Munus, opuſque tuum eſt.

Vide Strab. lib. 8. cui ſus iſta *Cromyonia* dicitur.

Cremona, urbs Galliæ Ciſalpinæ, non procul à Mantuâ, quæ etiam hodiè nomen retinet: cujus cives cum contra Auguſtum cum Antonio conſentiſſent, Cæſar victor veteranis ſuis eorum agros aſſignavit, qui cum non ſuffeciſſent, adjecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, niſi quod Cremonenſibus vicini eſſent. Hinc Virgil. Ecl. 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Martialis de Virgilio:

Jugera perdiderat miſeræ vicina Cremonæ.

Græcis autoribus ejus formatio variatur. Polybio ſiquidem Κρεμώνη dicitur, Ptolemæo Latinâ terminatione Κρεμῶνα. Reliquis, Appiano viz. & Dioni Caſſio, Κρεμών. Πόλιν ἐπιφανῆ appellat Strabo lib. 5. Long. 31. 50. Lat. 44. 20.

Creſton, Thraciæ op. quod Stephanus *Creſtonen* vocari putat ab Herodoto. Lycophron.

Ὀρκωμότησαι τόν τε Κρηστώνης θεόν.

Cives *Creſtonæos* vocat Pindarus, *Creſtonios* Rhianus, *Creſtones* vero Hecatæus. Poſſeſſivum *Creſtonicus*. Steph. Item nomen regis Bithyniæ.

Creſtones, populi ſunt qui ſinguli plures habent uxores: cum autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna diſceptatio inter fœminas, quænam illum charius adamaret viventem. Id ubi compertum eſt, quæ benevolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis mactatur, & cum viro humatur.

Creta, inſ. maris Cretici maxima, vulgò *Candie*. Unde autem dicta fuerit variè tradunt. Steph. οἱ μὲν φασὶν, ἀπὸ τῆς Κόρης Κουρήτην, καὶ Κρήτην κατὰ συγκοπήν. Οἱ δὲ ἀπὸ Κρητὸς, τοῦ Διὸς καὶ Ἰδαίας νύμφης παιδός. Οἱ δ' ἀπὸ Κρήτης μιᾶς τῶν Ἑσπερίδων. Οἱ δὲ ἀπό τινος γηγενοῦς Κρητός. Primam cana ejus nominis, & ſecundam nemo alius eſt, qui tradat; verum de *Cretâ* unâ Heſperi filiarum, etiam Plin. 2. 12. *Doſiades eam* (*appellatam tradit*) *à Cretâ Nymphâ, Heſperi filiâ.* Quæ totidem verbis Solinus cap. 17. Mart. Capella lib. 6. *Creta centum urbibus opulenta, in ortum occaſumque porrigitur: cui nomen ſuum Heſperi filia Nympharum pulchra conceſſit.* Mem. etiam Cretæ hujus Ælianus Anim. 12. 30. & Etymologus in Αἶα. De indigenâ v. *Crete* ſic Euſeb. in Chron. Can. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἐβασίλευσε Κρήτης αὐτόχθων, ὃν ἕνα λέγουσι τῶν Κουρήτων, παρ' οἷς Ζεὺς κρυφθεὶς ἀνετράφη, καὶ Κρήτας ἐτυράννησεν. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ Κρητὸς ἡ νῆσος ὠνομάσθη Κρήτη. Marcianus quoque in Periegeſi, ubi de Cretâ.

Αὐτὴν Ἔφορος εἰρηκεν εἶναί φησί τε
Ἐπώνυμον τὴν νῆσον ἀπὸ Κρητός τινος,
Τοῦ δὲ γενομένου βασιλέως αὐτόχθονος.

Iſid. 14. 6. *Creta dicta à Crete quodam indigenâ, quem aiunt Curetarum unum fuiſſe, à quibus Jupiter ibi abſconditur, eum enutritus.* Quæ verbo tenus tranſcripſit Florentius Wigornienſis Chron. cap. 18. Cedrenus: ἡ δὲ Κρήτη, ἀπὸ Κρητός τινος, ἄρξαντος ἐκεῖσε, ὠνόμασται. Videndus quoque Plin. & Solin. ubi ſupra. Duas alias Canas tradit Etymologus: Κρῆτες παρὰ τὸ ἐπὶ κέρασι βιοτεύειν· κυνηγετικοὶ γάρ. Ὁ Ἀπολλόδωρος παρὰ τὸ διὰ κακοεργίας τὴν περὶ τὴν νῆσον ἄγραν. Sane aeris temperiem atque ſoli ubertatem memorat Heſiod. quoque in Theog. atque illic Scholiaſtes. Laudavere item alii, atque inde tradidere, initio Μακάρων νῆσον appellatam. Iſidorus ubi ſupra. *Creta primum à temperie cœli* Μακάρων νῆσος appellata eſt. Sol. c. 17. *Nonnulli etiam à temperie cœli* μακάρων νῆσον *appellatam prodiderunt.* Mem. quoque Plin. & Mar. Cep. lib. 6. Alii tradunt, profugum in Cretam Ammonem, ductâ Curetis cujuſdem filiâ *Cretâ*, inſulam tum *Idæam* dictam, ab uxoris nomine Cretam appellaſſe. Diod. Sic. lib. 3. Τὸν δὲ Ἄμμωνα (φασὶ) στάσει πιεζόμενον φυγεῖν εἰς Κρήτην, καὶ γήμαντα τὴν τότε βασιλευσάντων Κουρήτων τινὸς θυγατέρα Κρήτην, δυναστεῦσαι τῶν τόπων, καὶ τὸ πρὸ τοῦ τὴν νῆσον Ἰδαίαν καλουμένην ἀπὸ τῆς γυναικὸς ὀνομάσαι Κρήτην. Porro Archilochus Κερήτην dixit pro Κρήτην, per pleonaſmum. Steph. Κρήτη ἡ μεγίστη νῆσος· ἣν Κερήτην ἔφη Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμόν. Euſt. hunc *Archiam* vocat Com. in Dionyſ. Perieg. Poetis etiam numero plur. Κρῆται appellatur Steph. Λέγεται καὶ ποιητικῶς Κρῆται. Euſt. ad Iliad. δ'. Πολλὰ εὕρηνται ὀνόματα καὶ ἑνικῶς λεγόμενα καὶ πληθυνόμενα. Ὡς καὶ ὅτε Κρήτην, καὶ Κρήτας, τὴν αὐτὴν νῆσον λέγει Ὅμηρος. Locus autem quem deſignat exſtat Odyſ. 14. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων. Ubi vide Euſt. Πληθύνας τὸ ὄνομα, πρὸς ἔμφασιν τοῦ μεγέθους, τῆς νήσου. Pari modo Catullus dixit,

Hunc Galliæ timent, timent Britanniæ.

Et alibi:

Mavult quam Syrias Britanniaſque.

Plin. lib. 33. *Galliæ Britanniæque inde modico dicuntur uſæ.* De magnitudine ejus varia tradunt auctores. Strab. lib. 10. Plin. 4. 12. Mart. Cap. lib. 6. Oroſius 1. 2. Æthicus in Coſmographiâ. De longitudine v. corrigendus eſt Dicæarchus :

——— ἔστι δ᾽ αὐτῆς τὸ μέγεθος
Δύο καὶ πεντακόσιά που σχεδὸν
Σταδίων ———

Ubi ſecundus verſus mutilus eſt, & in hunc modum emendandus :

Δισχίλιά τε καὶ πεντακόσια.

Nam hæc quoque ejus longitudo traditur apud Scylacem : ἔστι δὲ ἡ Κρήτη μακρὰ στάδια δισχίλια πεντακόσια. Itaque non temere eſt quod Τετραμεγίστην eam vocet Conſt. Manaſſes in Synopſi Hiſt. Atque Boream quidem verſus portum commodum non habebat. Euſt. ad Odyſ. τ'. Δυσλίμενος ἡ Κρήτη τὰ πρὸς Βορρᾶν. Unde Lucanus lib. 9.

Boreâque urgente carinas Creta fugit.

Ad orientem altior erat. Salluſt. in Fragmento quodam apud Servium : *Creta altior eſt quâ parte ſpectat Orientem.* Sicut autem varia nomina Creta habuit, ita varias quoque incolas. Herodotus refert, Barbaros inhabitaſſe, uſque ad Minois tempora, lib. 1. Τὴν Κρήτην εἶχον τὸ παλαιὸν πᾶσαν βάρβαροι. Διενεχθέντων δὲ ἐν Κρήτῃ περὶ τῆς βασιληΐης τῶν Εὐρώπης παίδων, Σαρπηδόνος τε καὶ Μίνω, ὡς ἐπεκράτησε τῇ στάσει Μίνως, ἐξήλασε αὐτόν τε Σαρπηδόνα καὶ τοὺς στασιώτας αὐτοῦ. Hom. Odyſ. 19. commemorat *Achivos, Eteocrites, Cydones, Dorienſes,* & *Pelaſgos.*

——— Ἐν δ᾽ ἄνθρωποι
Πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες.
Ἄλλη δ᾽ ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
Ἐν δ᾽ Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε Τειχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

Ex his Dorienſes verſus Orientem habitaſſe ferunt, Cydones verſus Occidentem, Eteocretes v. verſus Auſtrum. Strab. lib. 10. Τούτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἕω, Δωριεῖς κατέχειν· τὸ δὲ δυσμικὸν, Κύδωνας· τὸ δὲ νότιον, Ἐτεόκρητας. Hos tres etiam commemorat Etymologus in Τειχάϊκες. Sed hi advenæ omnes erant ; Eteocretes autem & Cydones, indigenæ. Strabo ubi ſupra. Ac Pelaſgi quidem cum Teutamo illuc advenerunt. Diodorus lib. 4. Dorienſes v. cum Althæmene Argivo, poſt Codri Athenienſium Regis mortem, Strabo lib. 4. Condidit autem ille Althæmenes urbes decem. Euſt. ad Iliad. B. Achivi v. duce Talthybio, huc venerant poſt bellum Trojanum. Didymus ad Ὀδυσ. τ'. Scylax Caryandenſis in Periplo incolas Cretæ ita tradit : Οἰκοῦσι δ᾽ ἐν Κρήτῃ Ἕλληνες, οἱ μὲν ἄποικοι Λακεδαιμονίων. Οἱ δὲ Ἀργείων. Οἱ δὲ Ἀθηναίων. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τῆς ἄλλης, ὁπόθεν ἔτυχεν. Εἰσὶ δέ τινες αὐτῶν καὶ Αὐτόχθονες πόλεις πολλαὶ ἐν Κρήτῃ. Dicæarchus quoque ubi de Cretâ agit.

——— Ἐν δὲ ταύτῃ τρία γένη
Ἀποικίας ἔσχηκεν Ἑλλήνων· τὸ μὲν
Λακεδαιμονίων· ἕτερον, Ἀργείων· τό, τε
Ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. ———

Et profecto *Eteocretes* antiquiſſimos inſulæ habitatores fuiſſe tradit Diodorus lib. 5. Οἱ μὲν γὰρ τὴν Κρήτην κατοικοῦντές φασιν, ἀρχαιοτάτους παρ᾽ αὐτοῖς γενέσθαι τοὺς ὀνομαζομένους Ἐτεοκρῆτας, Αὐτόχθονας. Marcianus Heracleotes ubi de Cretâ :

Ἀρχαιοτάτους ἔχει δὲ τοὺς οἰκήτορας
Τοὺς δὴ παρ᾽ αὐτοῖς Ἐτεοκρῆτας λεγομένους.

Habitabant autem inſulæ partem auſtralem, & in eâ oppidulum *Præſum* ubi templum Jovis Dictæi. Strabo : Τὸ δὲ νότιον (Στάφυλος κατέχειν φησὶν) Ἐτεοκρῆτας, ὧν εἶναι πολίχνιον Πραῖσον, ὅπου τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν. Ac inhabitaſſe Præſum poſtea repetit : Εἴρηται δὲ, ὅτι τῶν Ἐτεοκρήτων ὑπῆρξεν ἡ Πραῖσος, καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν. Euſt. ad citatum Homeri loc. Ἐτεόκρητες, οἱ ἀληθῶς, ἢ ἀληθεῖς Κρῆτες ἰθαγενεῖς, γνήσιοι τῆς χώρας λεχθέντες Ἐτεόκρητες, ὡς πρὸς τοὺς ἐπήλυδας. Porro Diodorus Eteocretas cum Idæis Dactylis eoſdem facere videtur. Etenim poſtquam de illis verba fecit, mox ſubjungit : Πρῶτοι τοίνυν τῶν εἰς μνήμην παραδεδομένων ᾤκησαν τῆς Κρήτης περὶ τὴν Ἴδην οἱ προσαγορευθέντες Ἰδαῖοι Δάκτυλοι. Poſt hos *Curetes* extitere. Diodorus : Μετὰ δὲ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους ἱστοροῦσι γενέσθαι Κούρητας ἐννέα· τούτους δ᾽ οἱ μὲν μυθολογοῦσι γεγονέναι γηγενεῖς, οἱ δὲ ἀπογόνους τῶν Ἰδαίων Δακτύλων· κατοικεῖν δ᾽ αὐτοὺς τῶν ὀρῶν τοὺς συνδένδρους καὶ φαραγγώδεις τόπους, καὶ τὸ σύνολον τοὺς ἔχοντας σκέπην καὶ ὑπόδυσιν φυσικὴν, διὰ τὸ μήπω κατασκευὰς οἰκιῶν εὑρῆσθαι. Notandum autem quod Idæos illos Dactylos Diodorus alios à Curetibus faciat : cum auctores fere alii & Idæos & Curetas & Corybantas omnino eoſdem ſtatuant. Elegans de his eſt locus apud Diomedem Grammat. lib. 3. *Dactylus à tractu digitorum dictus*, vel ab Idæis Dactylis quos Curetas ſive Corybantas poetæ appellabant. Hi namque in inſula Creta Jovem cuſtodiendo ne vagitu ſe parvulus proderet, luſus excogitato genere, Clypeolis æneis inter ſe concurrentes, tinnitu æris illiſi, rythmica etiam pedis Dactyli compoſitione celavere vocem infantis. Sed nativitatis eorum cauſam vetuſta fabuloſitas docet hanc fuiſſe : Aiunt Opem in Idam montem inſulæ Cretæ, fugiendo delatam, manus ſuas impoſuiſſe memorato monti, & ſic infantem ipſum edidiſſe ; & ex manuum impreſſione emerſiſſe Curetas ſive Corybantas : *quos à montis nomine & à qualitate facti Idæos Dactylos appellant.* Sed cum Diodoro tamen facit Strabo lib. 10. Ὑπονοοῦσι δὲ, τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἐκγόνους εἶναι τούς τε Κουρῆτας καὶ τοὺς Κορύβαντας, τοὺς γοῦν πρώτους γεννηθέντας ἐν Κρήτῃ ἑκατὸν ἄνδρας, Ἰδαίους Δακτύλους κληθῆναι· τούτων δ᾽ ἀπογόνους, φασὶ, Κουρῆτας ἐννέα γενέσθαι, τούτων δ᾽ ἕκαστον δέκα παῖδας τεκνῶσαι τοὺς Ἰδαίους καλουμένους Δακτύλους. Quod Idæos v. attinet, Idæ accolas, eos quoque barbare Judæos per errorem appellatos judicat Tacitus Hiſt. 5. *Inclytum in Cretâ Idam montem : accolas Idæos, aucto in barbarorum cognomento Judæos vocitari.* Ac Curetum quidem tempore, etiam Titanes illic extitiſſe, & in terrâ Gnoſiorum habitaſſe, auctor nobis Diodorus. Quod Curetas autem attinet, eos antea Telchines appellatos, cum Rheâ in Cretam adveniſſe, & Curetes tunc vocatos, quidam veterum tradidere, ut Strabo lib. 10. qui Cretam quoque eos initio inhabitaſſe, iterum teſtatur poſtea lib. 14. Ac originem ſane inde eos ducere, teſtis etiam Nicol. Damaſcenus, cujus fragmenta extant apud Stobæum Serm. 38. ubi ait Τελχῖνες ἄνθρωποι ὀνομαζόμενοι τὸ ἀνέκαθεν Κρῆτες. Benjaminus v. Tudelenſis in Itinerario ſuo olim Ægyptios tenuiſſe ; inde v. occupaſſe Edomitas : & ab illis in Græcorum poteſtatem perveniſſe. Sic enim ait. *Ex illo tempore filii Edom, biremibus & navigiis magnis inſtructi claſſe, Ægyptias res imminuere cœperunt, & Cretam prius magnam, deinde Cyprum, inſulas adorti cœperunt ; quæ ad hunc uſque diem à Græcis poſſidentur.* Hom. Odyſ. 19.

Κρήτη τις γαῖ᾽ ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος. ———

Virgil.

Creta Jovis magni medio jacet inſula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtri,
Centum urbes habitant magnas uberrima regna.

Inde ἑκατόμπολις dicebatur. Seneca Tragœdus :

Urbibus centum ſpacioſa Creta.

Has *urbes* Horatius *opida* vocat. Sic enim ille :

Quæ ſimul centum tetigit potentem
Opidis Cretam. ———

Idem Epod. 9.

——— *Centum nobilem Cretam urbibus.*

Vide Meurſii *Cretam*, cap. 5.

Ac proinde D. Paulus Titum monet ut Presbyteros in eâ conſtituat κατὰ πόλιν, id eſt, *per civitates*, vel ut Eraſmus, *opidatim. Nobilem inſulam* vocat Florus quod ibi Jupiter natus credebatur. Fertilitatem ejus quod attinet, Virgilius *uberrima regna* vocat. Homero πίειρα dicitur. Dionyſius verſ. 500.

——— Ἔγγυθι δ᾽ αὐτῆς (Carpathi ſc.)
Κρήτη τιμήεσσα Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
Πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος.

Solinus cap. 17. *Larga vitis, mira ſoli indulgentia.* Plin. 25. 8. ubi de dictamano : *Procedente perſuaſione illâ, quicquid in Cretâ naſcitur, infinito præſtare cæteris ejuſdem generis alibi genitis.* Magnitudinem ejus innuit Hom. Il. N.

Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ. Idem alibi.

——— Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων.

Seneca :

O magna vaſti Creta dominatrix freti.

De nomine Bochartus. Ut apud Phœnices, inquit, כרתי *Crethi* vel *Creti* dicebatur Sagittarius è Palæſtinâ : ita ab iiſdem כרתים *Crethim*, id eſt, *Cretes*, dicti ſunt ii Græcorum, qui eandem artem maxime calluerunt. Porro nemo eſt qui neſciat, hæc eadem fuiſſe Cretenſium arma perpetua, h. e. arcum, & ſagittas. Lucanus lib. 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnoſſaſque agitare ſagittas
Docta, nec Eois pejor Gortyna ſagittis.

Idem lib. 7. ——— *Creta Cydonos*
Miſit, Ituræis curſus fuit inde ſagittis.

Virgilius ſive Catullus in Ciri :

Attica Cretæâ ſternebat rura ſagittâ.

Max. Tyrius Serm. 7. Παιδεύματα Κρητικὰ θῆραι, ὀρειβασίαι, τοξεῖαι. Inde eſt quod Iſacius in Lycophronem Herculem ſcribit didiciſſe τοξευτικὴν à Cretenſi Rhadamantho. Quin & Pindarus Pyth. 4. Cretenſes τοξοφόρους vocat, & in bellorum hiſtoriis nihil tam frequens quam τοξόται Κρῆτες. Hinc Proverbium apud antiquos : *Cretenſes ſemper mendaces.* Epimenides, citante B. Paulo cap. 1. Ep. ad Titum, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, &c. Ovidius.

Cretes erunt teſtes, nec fingunt omnia Cretes.

Idem: ——— *Non hoc quæ centum ſuſtinet urbes,*
Quamvis ſit mendax Creta negare poteſt.

Lucan.

Tam mendax magni tumulo quam Creta Tonantis.

Habuit

Habuit ex Callimacho, cujus hæc ſunt.

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σὺ δ' οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί.

Heſychius: Κρητίζειν, ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, καὶ ἀπατᾶν. Ἔταττον δὲ τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τοὺς Κρῆτας ψεύστας εἶναι. Nec ſolum falſitate famoſi Cretenſes, ſed etiam turpi amori dediti. Servius in illud Æn. 10.

Dum ſequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

De Cretenſibus, inquit, *accepimus, quod in amore puerorum intemperantes fuerant. Quod poſtea in Laconas ac in totam Græciam tranſlatum eſt.* Athenæus, 13. 27. Κρῆτες γοῦν, ὥς ἔφην, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόηνται. Ἐχέμενης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς, οὐ τὸν Δία φησὶν, ἁρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα. Heſych. Κρῆτα τρόπον, τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι. Interim tamen Religionis inventores fuiſſe perhibentur. Serv. in Æn. 3. *Primos Cretenſes conſtat inveniſſe Religionem.* Olim Conſtantinopolitanis Impp. paruit, ex quibus Balduinus, Flandriæ Comes, eam dedit Marchioni Montisferrati. Ab eo vendita eſt Venetis an. 1194. magno auri pretio, ſed ab an. 1645. à Turcis bello tentata ipſis hodie paret. Urbes in eà præcipuæ ſunt Cydon, *la Canea*, Matium, *Candia*, Rhitymna, *Retimo*.

Creta, nomen luci apud Pauſan. Item op. Scythiæ, cujus mem. Val. Flaccus lib. 1.

——*Scythia metuens, Pontumque, Cretamque.*

Cretæ, inſulæ quædam appellantur in Mœſia contra Liburnos populos. Plin. 4. ult.

Crevantium, *Crevant*, op. Gall. in Burgundiæ Ducatu, ad Icaunam flu. 4. leuc. ſupra Antiſſiodorum.

Creuſa, op. Bœotiæ in ora litor. ſin. Corinthiaci, in confinio Megaridis 20. mill. à Theſpiis in auſt. & 30. à Megara in occ. inter Bulim & Ægiruſam.

Crimæa, quæ Tartaria minor dicitur, ſic nominatur ab urbe *Crim* in Taurica Cherſoneſo. Ab accolis *Crimſky* dicitur, continetque totam Tauricam Cherſoneſum. Ibi urb. præcipuæ *Theodoſia*, *Crimæa*, Precopia & Baciaſaraium. Ab al. vocatur reg. Tartariæ Precopenſis; eſtque partim ſub dom. Turcarum, partimque ipſis tributaria.

Crimiſa, op. alias M. Græciæ, nunc vic. *Lo Ziro* dict. in ora Calabriæ citer. 45. mill. à Thuriis, 10. à Cariathi in auſt. & 6. à Strongylo in Bor. Ei adjacet ad 2. mill. prom. Crimiſſa dicto *Capo del Alice*, in ſin. Tarentinum excurrens, 4. mill. ab Iapygio prom. in occ. eſtque etiam in illo tractu *Crimiſus* amnis, *Fiumica*, qui in ſin. ſupradictum ſe exonerat.

Criniſus, Siciliæ flu. Segeſtæ urbi vicinus, de quo Servius fabulam hujuſmodi refert. Cum Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilii denegaret, Neptunus iratus, Trojæ cetum immiſit, ut eam vaſtaret. Quâ de re conſultus Apollo, hoc unum tantæ calamitatis remedium fore oſtendit, ſi virgines Trojanæ belluæ objicerentur. Hippotes itaque nobilis Trojanus metuens ne & Hegeſta filia ſua in eandem calamitatem incideret, navi eam impoſitam ventis fluctibuſque commiſit, tolerabilius nimirum ratus, ſi illa ſe abſente mergeretur, quam coram à teterrimâ belluâ crudeliſſimè dilaniaretur. Verum ita Diis viſum eſt, ut illa ſalva in Siciliam deferretur, ubi amore ejus captus Criniſus, in canis, ſeu, ut alii malunt in urſi effigiem converſus eam compreſſit, ſuſcepitque ex eo concubitu Aceſtem Siciliæ regem. Virg. Æn. 5. de Aceſte.

Troja Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit.———

Cæterum ſciendum variè à variis hoc flumen vocari. Apud Virg. nunc *Crimiſus*, nunc *Crimniſus* dicitur, aliquando autem *Criniſus*. Servius. *Heſiona ad Siciliam delata à Crimiſo fluvio, quem Criniſum Virgilius poeticâ licentiâ vocat, compreſſa, edidit Egeſtum.* Apud Vibium *Crimiſos*, apud Probum in vitâ Timoleontis *Criniſſus*, quod apud Plut. in eodem Timol. Κριμησὸς & apud Diod. Sic. Κρημισσὸς, apud Lycophronem denique Κριμισσὸς dicitur. Videtor Cluver. de Sicil. Ant. lib. 2. cap. 2.

Crioa, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Criſſa, vulgò *Rocha d' Angitola*, à flu. Angitula, teſte Barrio, op. Brutiorum in Calabriâ ult. inter Hipponium 5. & Laconiam 3. m. p.

Criſſa, vel *Criſa*, hodie *Claveos* ex tab. recent. op. Phocidis ad ſin. Corinthiacum, qui ex eo ibi *Criſſæus* nominatur, inter Cirrham, & Anticirrham op. propinqua, à Thermopylis ad ſin. Oetæum 62. m. p. in auſt. recedens. Nomen habet à conditore Criſſo Phoci F.

Criu-metopon, id eſt, *Arietis frons*, promont. geminum. Unum Cretæ in orâ Auſtrali ad occident. *Capo S. Jani* Nigro. *Capo Leone* Dionyſ. verſ. 87.

————Ἤτ' εἰς ἅλα πουλὺ νένευκε,
Πρὸς δ' ἱερὴν Γόρτυνα καὶ ἠπειρώτιδα Φαιστὸν,
Πετραίης, κριοῖο πεφυγάζουσα κάρηνον,
Τοὔνεκά μιν καὶ κριοῦ ἐφημίξαντο μέτωπον.

Alterum Tauricæ Cherſoneſi in ora meridionali Carambi Paphlagoniæ promontorio oppoſitum, de quo idem Dionyſ. verſ. 150.

Μέσσαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δύω ἀνέχουσι κολῶναι·
Ἡ μὲν, ὑπερνοτίη, τὴν τε κλείουσι Κάραμβιν,
Ἡ δὲ, βορειοτέρη, γαίης ὑπὲρ Εὐρωπείης,
Τὴν ῥα περικτίονες κριοῦ καλέουσι μέτωπον.

Crius, municipium Atticæ. Suidas. Item Achaïæ flu. Pauſanias.

Crixia, op. Italiæ in Liguriâ, nunc pag. Montisferrati, Coſſeria dict. prope fontes Bormiæ min. flu. ad rad. Apennini, in confin. dition. Genuenſ. 10. leuc. à Savona in Bor.

Croatia, olim *Liburnia*, cujus pop. à Germanis *Krabatten* dicuntur; prov. eſt antiqui regni Hungariæ, ſeu verius Sclavoniæ. Dividitur in Auſtriacam & Turcicam, hujus præcipua eſt Vihitza, illius Fanum S. Viti. Alias Croatia, ſeu regn. Croatorum extendebatur à Dravo flu. uſque ad mare Dalmaticum, dividebaturque in tres partes. 1. Croatia Savia, ſeu Interamnenſis dicta, inter flu. Dravum, Savum, & Danubium, aliquando etiam φραγγοχώριον dicta, teſte Nicetâ, i. è. Francorum reg. nunc Sclavonia. 2. Secunda inter flu. Savum & Boſnam, & inter M. Bebium & Albium quæ Croatiæ nomen retinet. 3. Maritima, inter M. prædictos & mare Adriaticum, quæ nunc in Dalmatia includitur.

Crommyon, Cypri inſ. prom. Item Libyæ urbs Steph. Locus in Atticâ, Xenophon. Eſt & Corinthii agri vicus. Pauſan. & Thucyd. Strabo v. Megaridi non Corinthiacæ regioni attribuendum putat. *Cromyon* Ovidio dicitur Met. 7.

Quodque ſuum ſecurus aret Cromyona colonus.

Cromna, Paphlagoniæ op. Strabo lib. 12. Val. Flac. lib. 5.

Mox etiam Cromnam, atque jugo pallente Cytorum.

Cronium mare, nonnullis *Concretum* vel *Congelatum* appellatur. Plin. 4. 16. Dionyſius:

Πόντον μιν καλέουσι πεπηγότα τε Κρόνιόν τε.

Apollonius tamen in Argonauticis *Cronium mare* pro Adriatico poſuit (ſi interpreti ejus credemus) quod Italiam alluit, quam olim Saturnum tenuiſſe volunt. Porro *Cronium* dicitur mare Septentrionale, teſte Euſt. à Κρόνος Saturnus, qui ab Aſtrologis frigidum aſtrum, & frigidis præeſſe putatur, & cum tardi ſit motus, pigris etiam rebus & frigidis præeſſe judicatur. Orpheus in Argonaut.

Ἔμπεσε δ' Ὠκεανῷ, Κρόνιον δέ ἑ κικλήσκουσι
Πόντον ὑπερβορέην μέροπες, νεκρήν τε θάλασσαν.

Tzetzes:

Ὁ πρὸς Βορέαν δὲ Κρόνιος καὶ πεπηγὸς, νεκρόν τε.

Croton, civitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athletâ memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſimus rei bellicæ fuit, nec parvam operam exercendis athletis dedit. In uno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Jure itaque dici viſum eſt. *Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt.* Vetus quoque adagium fuit *Crotone ſalubrius*, quod inde ortum eſſe aiunt, quod locus ipſe ad ſalubritatem & bonam corporis habitudinem, propter athletarum multitudinem plurimum conferat. Πόλιν εὔσημον appellat Stephanus. Unde Theocriti Schol. in 4. Idyll. *Excellebat Croton*, inquit, *omnes Italiæ urbes fortitudine, & omnium rerum affluentiâ*, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν.

Μάταια τ' ἄλλα πρὸς Κρότωνα τ' ἄστεα.

Non longè fuiſſe à Metapontiis innuit Dionyſ. verſ. 368.

Τοὺς δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιοι, ἐγγύθι δέ σφων
Ἱμερτὸν πτολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος
Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσιν.

A *Crotone* quodam ſic dicta. Ovid. Met. 15.

Invenit Æſarei fatalia fluminis ora.
Nec procul hinc tumulum, ſub quo ſacrata Crotonis
Oſſa tegebat humus, juſſâque ibi mœnia terrâ
Condidit; & nomen tumulati traxit in urbem.

Petronius in Satyrico: *Donec à villico quodam Crotona eſſe cognovimus, urbem antiquiſſimam, & aliquando Italiæ primam.* Silius lib. 11,

————*Patefacit amicas*
Alta Croton portas.————

Ab Achæis condita dicitur. Vide Strab. lib. 6. & Livium lib. 24. Long. 41. 56. Lat. 39. 15.

Crumerum Aſaum, quod & *Legio prima adjutrix*, Panoniæ infer. op. *Comar* Simlero. Long. 40. 50. Lat. 48. 04.

Crumos Thraciæ portus, & urbs in Myſiæ infer. confin. Item op. Peloponneſi cum flu. cogn. inter Pylon & Chalcim. Vide Melam lib. 2. Sic dict. ab *aquis ſalientibus*, quæ Græcè Κροῦνοι dicuntur.

Cruſtumerium, vel *Cruſtumeria*, op. Sabinorum, Albanorum colonia. Plinius 3. 5. Virgilius Æn. 7. *Cruſtumeros* vocat:

Ardea

Ardea, Cruſtumeriquè & turrigeræ Antemnæ.

Cruſtuminum, op. Thuſciæ juxta Veios, à quo incolæ *Cruſtumini* dicti, & *Cruſtumina tribus*, & *Cruſtuminum vinum* laudatiſſimum. Item *Cruſtumina pyra*, quæ Virg. Georg. 2. *Cruſtumia* vocat.

———*Nec ſurculus idem*

Cruſtumiis, Syriiſque pyris, gravibuſque volemis.

Plin. 15. 15. *Cunctis autem Cruſtumina gratiſſima.* Et lib. 23. cap. 7. *Decocta mire ſalubria, & grata præcipuè Cruſtumina.* Et Columella 5. 10. cum multa genera conſtituat, primo loco ponit *Cruſtumina*, adhuc ante regia.

Cruſtumium, flu. ex Apennino monte oriens, Ariminumque præterlabens. Lucan. lib. 2.

In lævum cecidere latus, veloxque Metaurus

Cruſtumiumque rapax, & junctus Iſapis Iſauro.

Cteſiphon, pagus fuit Aſſyriæ ampliſſimus in Tigridis alterà ripâ, è reg. Seleuciæ urb. à Parthis in odium Seleuciæ extructus, ab eâ 3. m. p. tantum diſtans, olim urbs ampla à Parthorum regibus habitata, Tac. An. 6. *Cteſiphon* ſedes imperii. Herodianus: Ἔνθα ἦν τὰ βασίλεια τῆς Παρθυαίας. Strabo: πλησίον δ' ἐστὶ κώμη, Κτησιφῶν λεγομένη, μεγάλη. ταύτην δ' ἐποιοῦντο χειμάδιον οἱ τῶν Παρθυαίων βασιλεῖς. Plinius: Cteſiphontem juxta tertium ab eâ lapidem in Chalonitide condidere Parthi. Ejus conditorem Vardanem regem facit Am. l. 23. Pugnat tamen iis Procopius, l. 2. de B. Pſ. Apud Aſſyrios civitates duæ maximæ ſunt, Seleucia & Cteſiphon Macedonum ædificia. De hujus loci ſitu, & remunitiſſ. arce, lege Gregor. Naz. Orat. 4. in Julianum.

Cuba, inſ. Americæ ſept. in longum valde extenſa, in ſinu Mexicano, & ex præcipuis totius Americæ, ad auſtrum Floridæ. Habet ad ort. Hiſpaniolam inſ. à quâ 14. leu. diſtat, & ad auſt. Jamaicam, à quà 19. leuc. abeſt. Ejus long. eſt 200. leucarum Hiſpan. ab ort. in occ. Lat. v. vix. 30. ubi magis lata.

Cujavia, prov. eſt regni Poloniæ, inter Pruſſiam ad Bor. & Poloniam infer. ad meridiem, in quâ urbes Uladiſlavia & Breſtia.

Culmia, Culm, urbs Poloniæ in Pruſſiâ Regiâ ad Viſtulam flu. 5. leucis Polon. à Turoniâ urb. in Bor. & paulò minus à Graudentio.

Cuma, urbs in Locrenſi agro, qui eſt Ioniæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum urbium maxima, & ferè metropolis cæterorum, quæ numero erant circiter 30. Ab eâ nominata eſt *Cumæa* Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci *Erythræam* appellarunt, quæ profecta in Italiam multa de Romanis vaticinata eſt. Patria fuit Ephori, viri doctrinâ clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum Heſiodus quoque Cumæus fuit. *Cuma* Æolica ante Lesbum ſita, nomen habet, à *Cyme* Amazone, quare etiam *Amazonium* dicta; gentile Κυμαῖος (Κυμανὸς enim ab urbe Italiæ fit.) Hæc & Lesbos ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phriconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ, & Pamphyliæ. Item Inſula prope Siciliam. Steph. hujus op. incolæ *Cumæi* dicti ſunt, qui ſtupiditatis nomine malè audierunt. Olim enim vulgatum erat in tota Aſia proverb. *Cumæi ſerò ſapiunt.* ὀψὲ αἰσθάνονται Κυμαῖοι. De cujus origine duæ afferuntur ſententiæ. Sunt enim qui dicant, Cumæos, cum ad mare urbem opportunam haberent, & tamen nullum ex eâ reciperent proventum, vix demum trecenteſimo ab U. C. anno intellexiſſe, ex portorio reditum non contemnendum poſſe confici. Alii, pecuniâ fœnori acceptâ, ampliſſimas eas porticus tradunt ædificaſſe: quam pecuniam cùm conſtituto die non exſolviſſent, creditores in ipſarum porticuum poſſeſſionem fuiſſe miſſos, qui deinde cives à deambulatione arcebant. Verum cum ingens pluvia repente ingruiſſet, creditores ſtatim edictum promulgaſſe, ut Cumæi ſe in porticus reciperent. Præcone itaque identidem acclamante: *Subite porticus viri Cumæi*, qui tunc aderant hoſpites, rem in jocum verterunt, tanquam non intelligerent Cumæi, niſi juſſi, pluviæ tempore porticus eſſe ſubeundas. Hæc Strabo lib. 13. Vide Steph. Long. 55. 30. Lat. 40. 10.

Cumæ, Cume Ptol. *Cyma* Livio, *Cyme* Melæ, civitas Campaniæ ad mare juxta Puteolos, à Cumæis Aſiæ populis & Chalcidenſibus communiter condita. *Caſtri* hodiè Sophiano. *Foia Nova* Nigro. Virgil. Æn. 3.

Huc ubi delatus Cumæam acceſſeris urbem.

Silius:

Linturnum, & quondam fatorum conſcia Cume.

Vide Cluverium. Long. 37. 56. Lat. 40. 46.

Cumbria, Cumberland, Comit. Angl. in confin. Scotiæ, quæ ei inſidet à Sept. ab ort. habet Weſtmariâ, ab occ. v. & merid. mari Hibernico alluitur. Ibi primaria urbs Carleolum vulgò *Carliſle*.

Cunetio, Marleborough, op. Belgarum in Angl. in Com. Wiltoniæ in colle declivi: cum flu. cogn. vulgò *Kennet*, 20. m. p. à Verluccione (*Warmiſter*) 24. v. ab Oxonia in auſt. Long. 18. 50. Lat. 51. 45.

Cuneus, ſive *Sphen*, Straboni regio eſt. Plinius promontorium vocat. Mela 3. 1. agrum nominat, Luſitaniæ locus eſt inter Sacrum promontorium, & Anam fluvium. *El faro* hodiè Cluſio. Rationem nominis reddit Mela dicto loco. *Quia latâ ſede procurrens, paulatim ſe ac ſua latera faſtigat, Cuneus ager dicitur.* Verum in eo egregie falli putat Iſ. Voſſius, quòd prom. hoc à cunei formâ dictum putat. Quod autem magis mirere, etiam Straboni perſuaſum hoc eſt à Romanis; ait enim ille: Καὶ δὴ καὶ τὴν προσεχῆ τούτῳ χώραν τῇ Λατίνῃ φωνῇ καλοῦσι Κύνεον, σφῆνα σημαίνειν βουλόμενοι. Idem habet Ælianus. Atqui vox corrupta eſt ex Græco Κύνης, cujus accolæ dicuntur Herodoto Κυνήσιοι & Κύνητες. Vide *Cyneſii*. Long. 11. 30. Lat. 36. 48.

Cupra, op. Piceni in Mediterraneis. Ptol. Κούπρα Μοντάνα, *Cupra Montana*, unde Plinio opidani *Cuprenſes* vocantur cognomine *montani*; ad diſcrimen alterius quod in litore *Cupra maritima* dicebatur, de quo Sil. lib. 8.

Et queis litoreæ fumant altaria Cupræ.

Ubi Dauſqueius, *Junonis*, inquit, *cui id cognomentum.* Strab. lib. 5. Ἐφεξῆς δὲ τὸ τῆς Κύπρας ἱερὸν Τυῤῥηνῶν ἵδρυμα καὶ κτίσμα· τὴν δὲ Ἥραν ἐκεῖνοι Κύπραν καλοῦσι. Hæc *le Grotte*, altera *Ripa Tranſona* hodiè dicitur, urbs recens Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Firmano.

Cures, pl. num. Sabinorum op. cui imperabat Tit. Tatius. cujus cives *Quirites* dicebantur; conveneruntque Romulus & Tatius in hanc ſententiam, ut à duobus populis unus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romaque nomen retineret; ſed *Romani* & *Sabini* Quirites appellarentur. Livius lib. 1. Hinc etiam populi *Cures*. Virgil. Æn. 8.

———*Tatioque ſeni, Curibuſque ſeveris.*

Idem lib. 9. *parvi Cures*, i. e. *pauperes*; ſequitur enim *paupere terrâ*. Fuit olim urbs illuſtris, teſte Strabone. Caput gentis vocat Halicarnaſſeus. Κύρης Stephano eſt. *Turre* hodiè dici ſcribit Leander. Populi *Curenſes* Plinio.

Curetes, pop. Cretæ. Vide *Corybantes*. Plura de iis habebis in ſecunda parte hujus Dictionarii in *Curetes*.

Curia, op. Ottadinorum in Angl. vulgò *Corbridge*, in Com. Northumbriæ ad Tinam flu. in confin. Diocœſis Dunelmenſis, aliquot mill. ſupra Novum Caſtrum in occ. Long. 16. 40. Lat. 51. 50.

Curlandia, Ducatus, olim Livoniæ pars, nunc ſui juris, proprio Duci paret; eſtque inter Livoniam ad Bor. & Samogitiam ad merid. Ejus præcipua urbs eſt Goldinga. Habet ab occ. mare Balticum, à Sept. ſinum Regenſem; ab Oriente Semigalliam quæ eidem Duci Curlandiæ paret, & à merid. Samogitiam provinciam Poloniæ.

Cutilia, agri Reatini lacus eſt in quo ſylvoſa inſula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Ejus aquæ ſtrumis medentur. Vitruvius 8. 3. *Eſt aquæ frigidæ genus nitroſum, uti Pinnæ Veſtinæ, Cutiliis, aliiſque locis ſimilibus, quod potionibus depurgat, per alvumque tranſiendo etiam ſtrumarum minuit tumores.* Idem tradit Plin. 31. 3. Imo & Strab. lib. 5. Sed is aquas eas eſſe dicit ἐν Κωτισκολίαις, verum certum eſt Κουτιλίαις reſcribi oportere; Nam & ſic Sotion vocat de mirandis aquarum, ac Dio lib. 66. E Latinis etiam *Cutilias* nominant Varro de L. L. lib. 4. Sen. Nat. Qu. 3. 25. Tranquillus in Veſpaſiano cap. 24. Macrob. 1 Sat. cap. 7. quanquam non contenderim ſi Κοτιλία malis, ut eſt apud Dion. Halicarn. lib. 1. Ant. uti & ibidem Κοτύλην legas, imo Cotyle quoque eſt apud Feſtum Pomp. Voſſ.

Cutilium, op. Sabinorum ad aquas Cutilias. Livius. Hodie *Contigliano* dici ſcribit Leander. Long. 36. 30. Lat. 42. 12.

Cyana, nympha Sicula, quæ cum Proſerpinæ adverſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo commutata dicitur in fontem ſui nominis, qui agro Syracuſano oſtenditur, ubi Anapo miſtus, non procul ab Ortygiâ inſ. illabitur in mare, Ovid.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyaneæ, inſulæ, ſive potius ſcopuli ſub Thracio Boſporo, modico ſpatio inter ſe diſtantes. Unde factus eſt locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe concurrere tradiderunt, quod ex adverſo intrantibus geminæ cernebantur, nave vero paululùm in alterum latus deflexâ, una tantum videbatur. Apollonius, Argon. l. b. 2.

Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι
Τάων οὔπινα φημὶ διαμπερὲς ἐξαλέασθαι,
Οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐρήρεινται νεάτῃσιν,
Ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
Εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύεται ὕδωρ
Βρασσόμενον. Dionyſius verſ. 144.
Κυανέας ὅθι μῦθος ἀναιδέας εἰν ἁλὶ πέτρας
Πλαζομένας, καναχηδὸν ἐπ' ἀλλήλῃσι φέρεσθαι.

Val. Flac. lib. 1.

———*Certus Scythico concurrere Ponto*
Cyaneas.———

Idem lib. 6.

———*Erranteſque per altum*
Cyaneas. Ovid. Triſt. 1. eleg. 10.
Hæc precor evincat, propulſaque fortibus auſtris
Tranſeat in ſtabiles ſtrenua Cyaneas.

Vide *Symplegades.*

Cyclades, inſulæ maris Ægæi circa Delum in orbem ſitæ, unde & nomen acceperunt. Strabo lib. 10. Dionyſius verſ. 525.

Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί.

Mela 2. 7. *Quia in orbem jacent, Cyclades dictæ.* Solinus cap. 17. *Cycladas autumant inde dictas, quia licet ſpatiis longioribus à Delo projectæ, in orbem tamen circa Delum ſitæ ſunt, & orbem Græci κύκλον vocant.* Idem habent Plinius & Ammianus. *Cyclas* (inquit Bochartus) Phœnicibus dicta eſt גיגלא *gigla* pro גלגלא *gilgla* ex Hebræo גלגל *gilgal*, quod *circulum* ſonat. Callimachus:

Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται
Εὔυμνοι. Idem non ſine alluſione ad nomen:
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας.

Virg. Æn. 3.

———*Sparſaſque per æquor*
Cycladas. Horatius:
———*Interfuſa nitentes*
Vites æquora Cycladas.

Idem alibi:

———*Quæ Cnidon,*
Fulgenteſque tenet Cycladas & Paphon.

Ovid. Met. 2.

Exurgunt montes & ſparſas Cycladas augent.

Idem in Triſt.

Cycladas Ægæas obſtupuiſſe puto.

Sil. lib. 1.

Qualis ubi Ægæo ſurgente ad ſidera ponto
Per longum vaſto Cori cum murmure fluctus
Suſpenſum in terras portat mare, frigida nautis
Corda tremunt: ſonat ille procul, flatúque tumeſcens
Curvatis pavidas tranſmittit Cycladas undis.

Seneca in Thyeſte:

Hic ubi ingenti modo ſub procella
Cyclades pontum timuere motæ.

Crebræ Statio dicuntur. Sunt autem numero 53. Idem in Achilleide:

———*Juvat ire per altas*
Cycladas. Et alibi: *Interque vadoſas*
Cycladas Ægææ frangunt ubi ſaxa procellæ.

Vulgò *Inſule del' Archipelago* Caſtaldo. Hinc *Cyclas*, veſtis muliebris genus, quam tenuiſſimam & ſic pellucidam, eoque parum honeſtam Torrentius ad Sueton. Calig. cap. 52. interpretatur. Male. Omnino enim matronarum veſtis fuit, ſeu tunica, eaque ſatis honeſta per ſe. Juvenal. Sat. 6.

Hæ ſunt quæ tenui ſudant in Cyclade.

Ex eo ſic appellata, quod limbum aureum aut purpureum ad oram extremam haberet adſutum. *Limbum* enim Græci κύκλον appellarunt. Imò κυκλάδα, ſi Gloſſatori veteri fides: apud quem legimus: κυκλὰς, ἡ περὶ τὴν χλαῖναν πορφυρᾶ κύκλῳ, *Limbus*. Propert. lib. 4.

Quæ nunc auratâ Cyclade verrit humum.

Porro *Cyclas* apud Silium ſing. num. legitur. Sic enim ille lib. 4.

Ceu gelidus Boreas totum cum ſuſtulit imo
Icarium fundo victor mare, navita vaſto
Jactatur ſparſus, lacerata claſſe profundo,
Cunctaque canenti profunditur æquore Cyclas.

Cyclaminus, ſinus Aſiaticus Boſpori Thracii. *Golfo di Soltania* Gyllio.

Cycloboros, amnis, ſive torrens Atticæ. Steph. Adeo autem ob anfractus crebros ſtrepitans eſt, ut *Cyclobori* vox in adagio contra clamoſos & obſtreperos eſſet.

Cydnus, Ciliciæ flu. Tarſum urbem præterfluens. Juſtin. lib. 11. *Cum Tarſum veniſſet, captus Cydni fluminis amœnitate, per mediam urbem influentis, projectis armis, plenus pulveris ac ſudoris in præfrigidam undam ſe projecit.* Q. Curtius lib. 3. cap. 4. De Ciliciâ loquens. *Pyramus, & Cydnus, inclyti amnes fluunt. Cydnus non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur; nec torrentes incurrunt, qui placidè manantis alveum turbent. Itaque incorruptus, idemque frigidiſſimus, multâ riparum amœnitate inumbratus, ubique fontibus ſuis ſimilis in mare evadit.* Strabo lib. 14. ubi de Tarſo: Cydnus mediam perfluit juxta Gymnaſium Juniorum. Ejus ortus non procul eſt, alveus verò per profundam vallem illatus rectà in urbem ingreditur. ψυχρὸν δὲ καὶ τραχὺ τὸ ῥεῦμά ἐστι, ὅθεν καὶ τοῖς παχυνδέρσι, καὶ ποδαγριζομένοις κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις ἐπικουρεῖ. Ubi alii ταχὺ legunt. Euſtathius in Dionyſ. ψυχρὸν δέ φασι καὶ ταχὺ τὸ ῥεῦμα τοῦ Κύδνου. Vitruvius 8. 3. Cydnum podagræ mederi docet, cruribus eo merſis. Plut. in Alex. Ἦν δ᾽ ἡ διατριβὴ διὰ νόσον, ἣν οἱ μὲν ἐκ κόπων, οἱ δὲ λουσαμένῳ ἐν τῷ τοῦ Κύδνου ῥεύματι κατακρυέντι προσπεσεῖν λέγουσι. Arrian. lib. 2. Οἱ δὲ εἰς τὸν Κύδνον ποταμὸν λέγουσι ῥίψαντα νήξασθαι ἐπιθυμήσαντα τοῦ ὕδατος, ἱδρῶντα καὶ καύματι ἐχόμενον. Ὁ δὲ Κύδνος ῥεῖ διὰ μέσης τῆς πόλεως, οἷα δὲ ἐκ τοῦ Ταύρου ὄρους, τῶν πηγῶν οἱ ἀνισχουσῶν, καὶ διὰ χώρου καθαροῦ ῥέων, ψυχρός τε ἐστι, καὶ τὸ ὕδωρ καθαρός. Solinus ſcribit eum à *candore*, Syrorum linguâ nomen ſortitum. *Quicquid candidum eſt* (inquit) *Cydnum gentili linguâ Syri dicuntur.* Dionyſius verſ. 868.

Κύδνου τε σκολιοῖο μέσην διὰ Ταρσὸν ἰόντος.

Tibullus lib. 1.

At te, Cydne, canam, tacitis qui leniter undis
Cæruleus placidis per vada ſerpis aquis.

Ovid. 3. de Arte Am.

Vel prope te nato, lucide Cydne, croco.

Cydon, vel *Cydonia* Straboni, Cretæ op. *Cydonis* Ptolemæo. Hinc *Cydonius*. Ovid. Met.

———*Cyndonio fundebat ſpicula cornu.*

Virgil. Eclog. 10.

———*Libet Partho torquere Cydonia cornu*
Spicula. Hinc *mala Cydonia.* Plin. 15. 11.

Mart. 13. 24.

Si tibi Cecropio ſaturata Cydonia melle
Ponentur, dicas hæc melimela licet.

Item *Cydoneus.* Ovid. Met. 8.

Armaque, equoſque, habituſque, Cydoneaſque pharetras
Noverat.———

Cyllene, mons Arcadiæ in quo Maia Mercurium peperit. Virgil. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Ovid. Faſt. 5.

Hæc enixa jugo, cypreſſiferæ Cyllenes.

Inde Cyllenius pro Mercurio. Ovid. Met. 13.

Et quoque per matrem Cyllenius addita nobis
Altera nobilitas.

Uti pro ſtellâ Mercurii, Lucan. lib. 1.

———*Motuque celer Cyllenius hæret.*

Cynapes, flu. ſaxoſum in Euxinum mare ſe exonerans. Ovid. Pont. 4. Eleg. 10.

Partheniuſque rapax, & volvens ſaxa Cynapes.

Cynara, Ægæi maris inſula. Plin. *Zenara* Nigro. Hinc *Cynareus.* Stat. Sylv. 5. 1.

Coryciæque comæ, Cynereáque germina.

Cyndon, flu. Helleſponti vel Cherſoneſi, malim Peloponneſi. Heſych. Κύνδων, ποταμὸς ἐν Ἑλλησπόντῳ, οἱ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ.

Cynos cephale, collis Theſſaliæ, & parva regio Thebarum, Pindari poetæ patria.

Cynoſarges, gymnaſium Atticæ, & vicus ſic dict. à *cane albo*, qui ſacrificante Diomo (à quo *tribus Diomea* dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta femora in hunc locum detulit. Vide Eraſmum in prov. *Ad Cynoſarges.*

Cynoſſema, qu. *canis tumulus*, promont. Cherſoneſi Thraciæ, Hecubæ ſepulchro nobilitatum. Fabulantur enim Poetæ Hecubam cum in Græciam adduceretur captiva, ibi doloris impatientiâ in canem eſſe converſam, ac deinde ſepultam. Ovid. Met. 13.

———*Locus extat & ex re nomen habet.*

Cynoſura, prom. Achaiæ in orâ Atticæ apud Aſopi flu. oſti *Capo Sidro* ex tab. recent. Item mons Arcadiæ. Statius lib. 4. Theb.

Dives & Orchomenos pecorum & Cynoſura ferarum.

Cynthus, Deli inſ. mons. Virgil. Æn. 2.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

In hoc M. Latona Apollinem & Dianam perperiſſe dicitur. Unde ille *Cynthius*, illa *Cynthia* paſſim à poetis appellantur. Virg.

———*Trojæ Cynthius author.*

Luc. lib. 1.

Tertia jam gravido pluvialis Cynthia cornu.

Et ex eo Val. Flac. 2. Argon.

Puráque nec gravido ſurrexit Cynthia cornu.

Cypariſſi, *Cypariſſia* Strab. *Cypariſſos* Homero, Peloponneſi urbs in orâ Meſſeniæ litoreâ ad oſt. Cypariſſeidos amnis, probe munita. *Arcadia* Sophiano, al. *Bicorna.* Long. 47. 31. Lat. 37. 30.

Cyprus, inſ. maris mediter. notiſſima in ſinu Iſſico inter

Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, ut *Macaria* olim, h.e. *Beata* dicta ſit. Unde Virgilius:

——— Genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum.

Et propius ad etymon Horatius, Carm. lib. 3.

O quæ beatam Diva tenes Cyprum.

Am. Marcellinus lib. 14. *Cyprum inſulam procul à continente diſcretam & portuoſam, inter municipia crebra urbes duæ faciunt claram, Salamis & Paphos, altera Jovis delubris, altera Veneris templo inſignis. Tantâ autem tamque multiplici fertilitate abundat rerum omnium, ut nullius externi indigens adminiculi, indigenis viribus à fundamento ipſo carinæ ad ſupremos uſque carbaſos ædificet onerariam navem, omnibuſque ornamentis inſtructam mari committat.* Multis nominibus olim appellabatur, teſte Plinio, *Acamantis, Ceraſtis, Amathuſa, Aſpelia, Cryptos,* & *Colinia.* Item *Sphecia,* ut Euſt. docet ex Lycophrone. Feſtus *Ærosam* dici ſcribit, quod in eâ plurimum æris naſcatur. In eâ Venus colebatur, unde *Cypria, Cypris,* & *Cuprigena* dicta. Horat. ad Venerem:

——— Sic te Diva potens Cypri.

Vide Flor. 3. 9. A *Cypro* Cinyræ filiâ nominari volunt. Steph. Κύπρος νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου. Ita etiam Conſtantinus ex Philo Stephano περὶ νήσων, & Iſter ἐν Ἀποικίαις Αἰγυπτίων. Melius quam Euſt. in Dionyſ. cui Cyprus eſt filius Cinyræ. Nam muliebre nomen eſt Κύπρος, quod in uſu fuit apud Phœnices, uti docet Scal. ad Euſeb. pag. 149. Lucan. lib. 8.

Quæſtor ab Icario Cinyrææ litore Cypri.

Tamen quia Cyprus Cinyræ filia, neque in fabulis, neque in hiſtoriâ celebratur; quod ſequitur apud Stephanum & Euſtathium, arridet magis, dici Cyprum inſulam ἀπὸ ἐκεῖ φυομένου ἄνθους Κύπρου; *A Cypri flore* qui ibi naſcitur. Cyprus eſt Arabum אלחנא *Alhenna,* non liguſtrum, ut multi volunt. Ebræis dicitur כופר *copher.* Cant. 1. 14. & 4. 13. Neque vero eſt abſimile inde vocari *Cyprum* inſulam, cum rara alioqui planta, & eximia, ibi plurima proveniat. Plin. 12. 24. ubi de Cypri generibus: *Optimum habetur è Canopicâ in ripis Nili nata: ſecundum Aſcalone Judææ: tertium Cypro inſulâ odoris ſuavitate. Inde fragrans* Homero in Hymnis:

Σάλατ' ἐπὶ Τερίνην, προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον.

Plinius hanc inſulam quondam Syriæ continentem putavit, 2. 90. Et hoc modo inſulas rerum natura fecit. Avellit Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Eubœam Bœotiæ, &c.

Cypſela, vel *Cypſella,* Thraciæ urbs, prope Hebrum flu. Item caſtellum in Arcadiâ à Mantinenſibus muris cinctum. Steph. *Chipſala* Sophiana, *Ipſala* Leunclavio, *Chapſilar* Bellonico. Long. 53. 30. Lat. 43. 00.

Cyranis, Africæ inſ. à Stephano Κύραυνις dicitur, νῆσος κατὰ Γύζαντας τοὺς ἐν Λιβύῃ, ubi alii Gygantas pro Gyzantas legunt. Κυραμὶς mavult Bochartus ab Ebræo כרמין *Ceramin,* i. e. *à vitibus,* quæ ibi copioſè proveniunt, ac proinde ἐλαιέων τε μεστὴν καὶ ἀμπέλων, *oleis refertam ac vitibus* eam deſcribit Herodotus Muſâ quartâ.

Cyrbiana, Elymæorum provincia eſt. Strab. lib. 16.

Cyre, Ceres apud Cnidios. Cæl. Rhod. lib. 17.

Cyre, fons in Cyrenaica. Steph. Κυρὴ Callimacho Hymn. in Apoll.

Οἱ δ' οὔπω πηγῇς Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι.

Ubi Schol. Κρήνη ἐν Κυρήνῃ. Nicodemus vero Friſchlinus Κυρῆς legit, & per ſynæreſin pro Κυρήνης dici autumat.

Cyrene, ſive *Cyrenæ,* plur. num. inſigne Libyæ op. inter Syrtim majorem, & Mareotidem ſitum, unum ex iis quæ Pentapolim efficiunt, à Batto Thereo (quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit) conditum, à *Cyrene* Penei amnis filiâ ſic dicta. Hodie *Coreno* Villanovano; cujus incolæ olim equitatu plurimum valebant. Max. Tyr. Serm. 7. Τὰ Κυρηναϊκὰ (παιδεύματα) διφρεῖαι, *inſtituta Cyrenaica ſunt aurigationes.* Dionyſius Periegetes:

Κυρήνη τ' εὔιππος Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

Quod ſumptum videtur ex his Pindari in Pythiis, Od. 4. ſtatim initio:

Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στάμεν εὐίππου βασιλῆϊ Κυράνας.
Hodie quidem oportet te apud virum amicum
Siſtere equeſtris Regem Cyrenes.

Idem Pindarus *Cyrenes* appellat εὐάρματον πόλιν. Hinc Ephorus, Κυρηναῖοι περὶ τὴν διφρευτικὴν ἐπιστήμην ἠσχόληνται. *Cyrenæi ad curulem artem ſe applicant.* Strabo: Λέγεται ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου ἱπποτρόφος ἐστὶν ἀρίστη. Vide Cl. Dauſqueium in illud Silii lib. 3.

Nec non Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas proavi fidei ſtimulavit in arma.

Hic laſerpitium herba provenit. Catullus epigr. 7.

Quam magnus numerus Libyſſæ arenæ
Laſerpiciferis jacet Cyrenis.

(ubi corripuit primam ſyllabam, quæ aliis producitur, nec tamen id ſine exemplo. * Callimachus:

——— Τετλάτόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.

Hermeſianax: Ἀνδρὸς Κυρηναίου.) Cur autem laſerpiciferas Cyrenas dixerit Catullus intelligi poteſt ex iis quæ ſcribit Suidas in voce Σίλφιον. Plin. 19. 3. *Ab his proximum dicetur authoritate clariſſimum laſerpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaicâ provinciâ repertum.* Cæterum de Cyrenaicâ vide Voſſ. ad Melam, lib. 1. cap. 6.

Cyrnus, inſula in mari Liguſtico, à *Cyrno* Herculis fil. ſic dict. cum prius *Therapne* diceretur. Dionyſius:

——— Ἀπτέρετος εἰν ἁλὶ Κύρνος.

Pop. *Cyrnii,* qui longiſſimo ævo utuntur, propter mellis uſum, quod apud eos copioſum naſcitur. Hinc *Cyrnæus.* Virgil. Eclog. 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Ovidius:

Hyblæis apibus Corſica mella dabis.

Vide *Corſica.*

Cyrnus, inſ. Iapygiæ. Steph. inde nom. gent. Cyrnius. Hinc proverb. *Terra Cyrnia* apud Zenodotum, in eos qui vitam infamem latrociniis tranſigunt; vel de reg. latrociniis infami. Sic *Cyrnia jactura* de magnis diſpendiis.

Cyrus, Syriæ civitas à Judæis extructa in memoriam Cyri, qui eos ex captivitate dimiſerat. Procop. Chalcidenſium item urbs in Eubœâ. Polyæn. 3. Eſt & Mediæ flu. Ptol. Item alius ejuſdem nominis Scythiæ flu. De quo Mela, 3. 5. *Cyrus & Cambyſes ex radicibus Coraxici montis vicinis fontibus editi & in diverſa abeunt, perque Iberos, & Hyrcanos diu & multum diſtantibus alveis defluunt; poſt non longè à mari eodem lacu accepti, in Hyrcanum ſinum uno ore perveniunt.* Vide ſis illic Voſſium. *Corus* olim dicebatur, teſte Strabone, *Cyrech* Pineto eſt, *Cori* Caſtaldo, *Cur* Nigro, Et *Elcur* Ramuſio. Videtur eum Matthæus Michovienſis *Tirk* appellare. Thevetus ſcribit eum ab incolis *Lada* vocari. Perperam Κύρνος apud Plut. & Dion.

Cyta, urbs Colchidis, Medeæ patria, Steph. Herbis veneficis imprimis famoſa fuit. Hinc *terra Cytæa,* Val. Flac. lib. 6. verſ. 693.

Tum juvenem terris Parcæ tenuere Cytæis.

Item *Cytæis, idis* pro Medea. Prop. 2. 4.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

Idem *Cyteina carmina* poſuit pro *Magica.* Lib. 1. eleg. 1.

Tunc ego crediderim vobis, & ſidera, & amnes
Poſſe Cyteinis ducere carminibus.

Ubi vide Scaligerum.

Cythera, orum, inſula contra Cretam, ut ſcribit Strabo 5. m. p. à Maleæ promontorio diſtans, hodie *Cerigo* Sophiano, Veneri olim dedicata. Virg. 10.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera.

Ovid. Faſt. 4.

Deſerit, & Veneri ſacra Cythera petit.

Heſychius: Κύθηρα νῆσος Κρήτης, καὶ πόλις Θεσσαλίας, τινὲς δὲ νῆσον Περμαλέου, Περμάλεον δὲ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Ubi Palmerius: legendum, Περὶ Μαλέων. Μαλέαι δὲ ἀκρωτήριον, &c. Malus exſcriptor è duabus vocibus unam fecit, & putavit Περμάλεον eſſe peninſulam Laconiæ, & ab eo Cytheram nominatam Promalei inſulam; at Μαλέαι ἄκρα Straboni, & al. Μαλέα in ſing. num. promont. notiſſimum eſt, & naufragiis infame, cui proxima eſt inſula Cythera. Inde Venus ipſa *Cytherea.* Virgil. Æn. 1.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi. Sic dicta ——— Ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις,

teſte Heſiodo, id eſt, quia è mari emergens ad Cythera primum appulit. Aliter Heſychius, cujus verba ſubjecimus: Κυθέρεια, ἡ Ἀφροδίτη καθ' Ὅμηρον μὲν οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις· ἀλλ' ὅτι κεκευθόμενον ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρτημένον κεστόν. Ἢ ὅτι οἱ ἐρῶντες ἐν αὐτοῖς κρύπτουσι τὸ ἐρωτικὸν πάθος. Hic Venus, ut in Cypro, *Armata* fuit. Pauſan. in Laconicis Αὐτὴ δὲ ἡ θεὸς ξόανον ὡπλισμένον. Hinc *Cytheriacus* Nero Cæſar diſertiſſimè, uti loquitur Sen. Nat. Qu. 1.

Colla Cytheriacæ ſplendent agitata columbæ.

Cythera dici vult Stephanus ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Sed *Cytherus* ille Phœnix, cum aliunde non ſit notus, tam Cythera inſulam, quam Cithæronem Bœotiæ montem, Phœnicas appellaſſe putat Bochartus ὁ μέγας à קתרי *cethera,* id eſt, à *petris.* Chaldæus Interpres, ubi *de cuniculis,* Prov. 30. 26. *Faciunt ſibi domicilium* בקתרי *in petris.* Nam ut Bœotiæ Cithæron (de quo ſupra) ita Cythera inſula ſcopulis ſcatet. Mercator in *Cytheris. Opidum habet ejuſdem nominis ac multos portus, ſed parum tutos, atque circa ipſam inſulam ſparſi ſunt plures ſcopuli.* Proinde apud Euſt. in 3. Iliad. *Cythera,* inquit, *quidam eandem eſſe inſulam volunt cum Cranae,* quia Κραναὸς, *aſperum* ſonat & *confragoſum.* Quin & purpuræ, quæ petroſis & calculoſis locis maximè gaudent, circa hanc in-

ſulam multæ fuerunt, unde & *Porphyris* & *Porphyruſa* dicta eſt: Plin. 14. 15. *Cythera cum opido antea Porphyris appellata.* Ariſtoteles apud Stephanum: Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυροῦσα διὰ τὸ κάλλος τὸ περὶ τῶν πορφυρῶν, id eſt, Euſt. interprete διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας; quas purpuras, quod ſcopulis aut calculis plurimum gaudere diximus, Plinius idem teſtatur his verbis lib. 5. c. 1. *Ebori, citroque ſylvæ exquiruntur, omnes ſcopuli Gætuli muricibus de purpuris.* Et lib. 9. cap. 37. *Purpuræ calculoſæ appellantur à calculo maris mire apto conchyliis.* Oppianus lib. 1. Halieut. verſ. 314.

Πολλὰ μὲν ἐν πέτρῃσι, τὰ δ' ἐν ψαμάθοισι νέμονται.

Multa quidem in petris, quædam naſcuntur arenis.

Cythnos, inſ. una ex Cycladibus, olim *Ophiuſa*, ac *Dryopis* dicta. Ovid. Met. 5.

——*Inde cavâ circumdata nube Seriphon*
Deſerit, à dextrâ Cythno, Gyaroque relictis.

Idem lib. 7.

Florentemque Cythnon, Scyron, planamque Seriphon.

A *Cythno* primo habitatore dictam volunt. Bochartus autem, *Cythno*, inquit, videri poteſt nomen feciſſe קטנות *Katnuth*, id eſt, *parvitas*, nam exigua eſt inſula. Tamen aliud ſuccurrit, quod licet minus obvium, fortaſſe multo eſt verius. Κύθνιος τυρὸς *Cythnius caſeus* fuit olim valdè celebris. Ita obſervant Steph. & Euſt. ubi de Cythno. Et à Polluce 6. 10. Τυρὸς Κύθνιος ὁ καὶ Σικελικὸς *caſeus Cythnius & Siculus* cenſentur inter τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐσθιόμενα εὐδόκιμα *cibos apud veteres maxime probatos.* Quin & *Cythnius* dicebatur à vicinà *Ceâ*, vel *Cio* caſeus, quam ex Æſchylidis libris de R. R. multis deſcribit Ælianus de Anim. 16. 32. Itaque propter caſei dotes *Cythnus*, ut ſuſpicamur, dicta eſt inſula גובנא *gubna*, vel *guphno*, quomodo Syri hanc vocem efferunt, id eſt, *inſula caſei.* Sed Græci pro Γύφνῳ Κύθνον ſcripſerunt, id eſt, κ pro γ. ut Κάμηλος ex גמל *gamal*, & θ pro φ, ut θύλλα & φύλλα, θῆρες & φῆρες, θλίβω & φλίβω, θλᾶν & φλᾶν. Hinc *inebriari* Græcè σκυθίσαι dici volunt pro σκυφίσαι, συγγενὲς γὰρ εἶναι τῷ φ τὸ θ. Ita Hieronymus Rhodius apud Athen. lib. 12. Eodem exemplo *Cythnus* pro *Cyphnus* dicta. Inſulam hanc olim fuiſſe cultam docet hiſtoria vetus de Cythniis ab Amphitryone male multatis, quod ceſſit in proverb. Hinc enim Κυθνώδεις συμφοραὶ *Cythniæ calamitates* dicuntur de graviſſimis; cujus adagii Suidas ac Zenodotus, tanquam ex Ariſtotele meminerunt. Helladius vero apud Photium ſcribi vult per L. non per D. τὸ Κυθνώλης, inquit, διὰ τοῦ λ γέγραφεν, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ δ. Et in Heſychio Κυθνώλης eſt ἐξώλης, qui perditus eſt funditus, quomodo Cythnus ab Amphitryone plane exciſa eſt ac devaſtata. Addit enim πεποίηκε τὴν λέξιν ἀπὸ Κύθνου τῆς νήσου, ἀπώλεσε γὰρ αὐτὴν ἀπὸ Ἀμφιτρύωνος. Ita legendus eſt ille locus.

Cytorum, urbs Paphlagoniæ ad Pont. Eux. Ptol. *Caſtelle* hodie Nigro.

Cytorus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima naſcebatur. Strabo lib. 11. Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη πύξος φύεται κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. Catullus:

Amaſtri Pontica & Cytore buxifer.

Virg. Georg. 2.

Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum.

Ovid.

Sæpe Cytoriaco deducit pectine crines.

Id eſt, *buxeo.* Euſt. in Iliad. Hom. β.

Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο.

Κύτωρος, inquit, πόλις Παφλαγονίας Σινωπέων ἐμπόριον, περὶ ἣν πλείστη, καὶ ἀρίστη πύξος φύεται. Plin. 6. 16. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus plurima & Berecynthio tractu.* Interpres Apollonii in illud lib. 2.

——Ὑλήεντα Κύτωρον

διὰ τὴν πύξον ἐκεῖ πολὺν γίνεσθαι. Huc pertinet forma adagii, quam Euſt. aperit: Πύξον εἰς Κύτωρον ἤγαγες; quod ſimile illi *Noctuas Athenas.* Sed ante has omnes Theophraſtus 3. Hiſt. Pl. cap. 15. loquens de buxo: Καὶ γὰρ τὰ Κύτωρα τοιοῦτον, οὗ ἡ πλείστη γίνεται. Alluſit huc Val. Flac lib. 5. Argonaut.

——*Atque jugo pallente Cytorum.*

Nam hic pallor à buxo eſt. Ovid. Met. 4.

——*Oraque buxo pallidiora gerens.*

Credibile autem legendum in loco Plinii nuper adducto *Cyreneis*, aut *Cyrenis*, non *Pyrenæis.* Nam ſtatim Theophraſtus, à quo ille reliqua ſumpſit; μέγιστοι δὲ καὶ κάλλιστοι ἐν Κυρήνῃ. De la Cerda.

Cyzicus, urbs Myſiæ ad Propontidem, *Chizico* Sophiano, cui nomen indidit *Cyzicus* rex, quem Jaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc civitas & magnitudine, & pulchritudine cum primis Aſiæ urbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Propert. 3. 22.

Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos,
Tulle, Propontiacâ quà fluit Iſthmos aquâ.

Ovid. Triſt. 1. Eleg. 9.

Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris,
Cyzicon Æmoniæ nobile gentis opus.

Ubi vir κριτικώτατος Nic. Heinſius *ſurgentem* legere mavult, nam in edito colle ſita hæc urbs. Val. Flac. lib. 2.

Nec procul ad tenuis ſurgit confinia Ponti
Urbs placidis demiſſa jugis, rex divitis agri
Cyzicus.——

Sed & Apollonius Rhodius in ejuſdem deſcriptione:

Ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος
Τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληΐου ἠπείροιο
Εἰς ἅλα κεκλιμένη, &c.

Vide Caſaub. ad lib. 12. Strabonis. *Cyziceni* apud veteres timiditatis ac mollitiei notantur, unde *tinctura Cyzicena*, proverb. apud Zenodotum & alios in eos qui aliquid indecorum metu faciunt. *Cyziceni* quoque *ſtateres* apud Suidam in proverb. ſunt pro re ſculpta diligenter, ſicuti fuere *nummi Cyziceni.* Long. 54. 50. Lat. 42. 15.

D.

D*Aæ*, *Dabæ* Plinio, *Dai* Herodoto, pop. Scythiæ ex genere Nomadum, apud Caſpium mare incolentes. Virg. Æneid. 8.

Indomitique Daæ, & pontem indignatus Araxes.

Lucan. 2.

O ſuperi, motura Daas, ut clade Getaſque.

Silius 13.

Cui pervia Bactra, Daæque.

Δάσαι etiam Stephano dicuntur.

Dabrona, Ptol. flu. Hyberniæ in Momoniâ reg. per Liſmorenſem agrum non procul ab urbe fluens. Camdeno vero per Corcagienſem agrum fluit, per Liſmorenſem vero *Broodwater* nunc, olim *Aven-more*, id eſt, flumen magnum, dictus.

Dachareni, pop. Arabiæ, à Nabato *Nabatæi* dicti. Vide Steph. Σημαίνει (inquit) τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικῶς, lege ἀρσενικοὺς, ut in Euſtathio habetur.

Dachinabades, regio Indiæ citerioris, ab oſtio Indi flu. in auſtrum extenſa. *Indoſtan*, teſte Ortelio, ſeu *Malabar*, ut aliis videtur.

Daci, pop. erant *tranſrhenani*, Danubio flu. & Anartibus, ſylvæque Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitaſſe plerique tradunt, & poſt in maritima loca Norvegiæ proximè ceſſiſſe. Lucan. 2.

Hinc Dacus, premat inde Getes.

Stat. 4. Sylv. Car. 2.

Cum modo Germanas acies, modo Daca ſequentem
Prælia.——

Virgil.

——*Conjurato deſcendens Dacus ab Iſtro.*

Idem Statius:

Hæc eſt quæ victis parcentia fœdera Cattis,
Quæque ſuum Dacis donat clementia montem.

Cur *montem* diſertè nominat? ſicut in eâdem iſte re,

Tu civile nefas, tu tardum in fœdera montem
Longo Marte domas.

Quiane montana Dacia? ita eſſe ſcio: tamen opinor in re occultius aliquid deſignari, ἑνικῶς enim & unum montem duntaxat appellitat. Aſpectum igitur à poetâ cenſeo ad ridendam & miri ſtuporis ſuperſtitionem Dacorum, quibus Sacerdos in monte quopiam Deus habebatur, & mons ipſe ſacer. Strab. lib. 7. Παρὰ δὲ τοῖς Γέταις ὁ ἱερεὺς ὠνομάζετο Θεὸς, καὶ τὸ ὄρος ὑπελήφθη ἱερὸν, καὶ προσαγορεύουσιν οὕτως. Diſce Getarum populum Dacos eſſe ex Dione ac Strabone. Etiam Appianus notat Getas ultra Danubium à Romanis Dacos appellari. Addo etiam Cappadocibus montem pro Deo fuiſſe. Tyrius Maximus: Ὄρος Καππαδόκαις καὶ θεὸς καὶ ὅρκος καὶ ἄγαλμα. Lipſ. ad Tac. Hiſt. lib. 1. Olim Straboni *Davi* appellati. Ex quo apud Athenienſes *Davorum* nomina ſervilia. Hinc factum eſt ut in Comœdiis ſervi introducantur *Davi* & *Getæ* dicti. Eorum regio *Dacia*, quæ hodie diviſa eſt in *Tranſylvaniam*, *Zipſerlandiam*, *Raſciam*, *Serviam*, *Septemcaſtra*, & *Bulgariam.* Hinc *Dacicus* denominativum, quòd cognomen trophæi loco uſurparunt Romanorum aliquot Imperatores, victoriâ aliquâ ex Dacis reportatâ. Juvenal.

——*Tunc lance beatâ*
Dacicus, & ſcripto radiat Germanicus auro.

Dalmatia, Illyrici pars, Liburniæ contermina verſus occaſum, cujus incolæ *Dalmatæ* vocantur, Auguſti olim auſpiciis Romano imperio ſubjecti. Dionyſ. verſ. 96.

Δεξιτερὴν κατὰ χεῖρα φαείνεται Ἰλλυρὶς αἶα,
Δαλματίην δ' ἐφύπερθεν, ἐνυαλίων πέδον ἀνδρῶν.

Populi Græcis Δαλμάται, καὶ Δαλματεῖς, qui teſte Floro plerumque ſub ſylvis agunt, & inde in latrocinia promptiſſimi, quique armis ac opibus potentes, confidentiores erant, ſæpius Romanis rebelles, & eorum finibus graves. Strabo lib. 7. Ἔστι δὲ τὸν πολὺν χρόνον πολεμησάντων πρὸς Ῥωμαίους τὸ ἔθνος τοῦτο. Tertul. de Animâ, *Tamen vulgata jam res eſt gentilium proprietatum. Comici Phrygas timidos illudunt, Salluſtius feroces Dalmatas pulſat.* Aliqui pro *Dalmatis* apud Cæſarem *Delmatis* reponunt, & ita antiqui lapp. & Faſti Capitolini, in quibus eſt *Delmaticus*, non *Dalmaticus*. Velius item longus ex authoritate Varronis ita præcipit ſcribendum, quoniam à Delminio maximâ civitate tractum nomen exiſtimatur. Euſtathius: Ἡ δὲ *πόλις αὐτῶν Δάλμιον ἢ Δελμίνιον ἢ Δέλμινον.* Idem fere habet Appianus. Genuit hæc regio Diocletianum, virum crudeli & exitiali in Chriſtianos animo, quippe qui præter tormenta, quibus carnificinam exercuit, in libros etiam & ſcripturas ſæviit. Protulit & S. Hieronymum Stridone natum, quem Latinorum nemo lucubrando vicit. Hinc *Dalmatica veſtis*, quæ eſt tunica ſacerdotalis candida cum clavis ex purpura, quia hic primum texta. *Dalmaticus* dictus fuit L. Metellus à *Dalmatis ſubactis*, qui & Caſtoris ædem vetuſtate collapſam refecit, teſte Cic. 3. in Verrem, itemque pro M. Scauro.

Damaſcus, Syriæ urbs antiquiſſima, palmulorum fertiliſſima, & prunorum, quæ inde *Damaſcena* vocantur. Lucan. lib. 3.

Et felix (ſic fama) Ninos, ventoſa Damaſcus.

Hanc veram Jovis urbem, totiuſque orientis oculum vocat Julianus in Epp. Sic autem dicta eſt, uti volunt, ab *Aſco* quodam gigante, qui Dionyſium vinctum illic cum Lycurgo in fluvium injecit: vel quod *Damaſcus*, Mercurii & Halimedæ nymphæ filius, ex Arcadiâ in Syriam profectus urbem ſui nominis condiderit, vel quod Dionyſius ibi perſecutus ſit & excoriaverit *Damaſcum* quendam, qui vineta ſecuri exciderat. *Syriæ nobiliſſima civitas* vocatur à Juſtino lib. 36. qui addit: *Nomen urbi à Damaſco rege inditum.* Verum hic *Damaſcus* ab aliis *Damas* vocatur. Etymologicum magnum: *Δαμασκὸς, πόλις Συρίας περὶ τὸν Ἀντιλίβανον. Εἴρηται ὅτι Δαμὰς στρατηγῶν μετὰ Διονύσου, ἐκεῖσε σκηνὴν πηξάμενος, ἱδρύσατο ἐκεῖ Συρίας Θεοῦ ξόανον.* Vide Voſſ. ad Juſt. Hodie *Scham* Turcis dicitur, teſte Leunclavio, quorum ſubeſt dominio ab 150. an. cum antea pareret Sultano Ægyptiaco. Media ſedet inter Hieroſolymam ad auſt. & Antiochiam ad Bor. 240. m. p. ab Aleppo in auſt. Long. 69. 00. Lat. 33. 00.

Damaſcenus, ager Cypri. Ovid. Met. 10.

Eſt ager, indigenæ Damaſcenum nomine dicunt.

Damnonii, pop. Albionis, ubi nunc Comit. Devoniæ, & Cornubiæ. Eorum urb. fuere Iſca *Exeter*, Voliba *Falmouth*, & Uxella *Leſtuithiel.*

Damnonium, quod & Ocrinum promont. Albionis in Cornubia, ad occid. *the Lizard point* Camdeno, 12. mill. a Monte S. Michaelis in auſt. & 17. à Bolerio in Eurum.

Dani, pop. fuere alias valdè extenſi, utpote qui Angliam & Scotiam pluries devaſtarunt, & etiam ipſis potiti ſunt per aliquot annos. Eorum regnum nunc *Dania* dicitur, eratque diviſum antea in 3. partes, nempe in Cimbricam Cherſoneſum, ubi Jutia Septentrionalis & Meridionalis, & Holſatia, Provinciæ ſatis amptæ; in inſulas, ubi Zelandia, Fionia, Laplandia, Falſtria, Langelandia, Boringia, & aliquot aliæ min. notæ; & in Scaniam, ubi provinciæ, Scania propria, Bleſcingia, & Hallandia. Nunc autem anguſtioribus reſtringitur limitibus, cum Scania, Bleſcingia, & Hallandia in Suecorum poteſtatem devenerint ante paucos annos. Habet ad Auſt. Germaniam verſus Holſatiam; ſed in al. partibus circumcingitur mari Germanico Balticorum. Ejus primaria urbs & regia eſt Hafnia, ad Sundicum fretum ſita. Subſunt etiam regi Daniæ, regnum Norvegiæ, Iſlandia inſ. Schetlandicæ inſ. & ora litoralis Gronelandiæ.

Urbes Daniæ clariores.

Aelburgum Cimbricæ, *Aelburg.*
Arhuſia Cimbricæ, *Arhuſen.*
Calmaria Scaniæ, *Calmar*, nunc Sueciæ.
Coldinga Cimbricæ, *Koldingen.*
Corona Scaniæ, *Landſcroon*, nunc Sueciæ.
Elſenoria Silandiæ, *Elſeneur.*
Elſingoburgum Scaniæ, *Elſingburg*, nunc Sueciæ.
Haderſlebia Cimbricæ, *Halderſleben.*
Hafnia, Acad. & Regia Silandiæ, *Copenhaghen.*
Lundis Scaniæ, *Lunden, Lund*, nunc Sueciæ.
Malmogia Scaniæ, *Elbogen*, nunc Sueciæ.
Nicopia Cimbricæ, *Nicoping.*
Ottonium Fioniæ, *Odenſee.*
Ripæ Cimbricæ, *Ripen.*
Ricopinga Cimbricæ, *Rincoping.*
Rhoſchildia Silandiæ, *Roſchilt.*
Sleſuicum Cimbricæ, *Schleſwick.*
Varemburgum Silandiæ, *Warburg.*
Venſiſſa Cimbricæ, *Wenſyſſel.*
Viborgia Cimbricæ, *Wiburg.*

Dantiſcum, Poloniæ op. ad Viſtulam flu. advectis mercibus clarum, & opulentum, vulgò *Dantzig*. Male, inquit Ferrarius, à Stephano in Poloniâ collocatur, cum ſit urbs ac emporium Pruſſiæ. Vocatur & Gedanum. Long. 41. 30. Lat. 54. 20.

Danubium, apud Stephanum corruptè legas pro *Lanuvium.*

Danubius, fluvius, ſi quis alius, veterum atque recentiorum Græcorum, Latinorumque literis, monumentiſque valdè celebratus, ita ut Eratoſthenes & Apollodorus lib. 2. de navibus, merito poetarum, philoſophorumque principem Homerum reprehendiſſe videantur, quòd cum plurimos fluvios, qui Oceano immerguntur, commemoret, hunc ſilentio prætermiſerit. Meminit vero illius Heſiodus in Theog.

Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον.

Duo illius præcipua ſunt nomina, unde Ovid. lib. 1. Pont. *binominem* vocat.

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri.

Ea autem ſunt *Danubius* & *Iſter*, quæ licet ambo nomina univerſo fluvio à capite uſque ad finem ab authoribus tribuantur, tamen quibuſdam in locis magis verſus fontes *Danubius*, in aliis magis verſus oſtia vergentibus *Iſter* nominata. Hinc Mela. *Alio, quam deſinit, nomine exoritur. Nam per immania* (loca ſc.) *magnarum gentium diu Danubius eſt, deinde aliter appellantibus incolis, Iſter fit.* Strabo etiam lib. 7. ſuperiores illius partes verſus fontes, uſque ad præcipites ejus decurſus, quos catarractas vocant, *Danubium* ſcribit vocari, quæ maximè per Dacorum agrum delabuntur; alias vero inferiores uſque in Pontum per Getas, *Iſtrum*. Huic ſuffragatur Ptolemæus, qui ad Axium uſque Myſiæ infer. civitatem ubi ejus ſunt catarractæ, *Danubium*, inde vero ad illius uſque oſtia, *Iſtrum* ſcribit appellari. Plinius: *Primo Danubius, ubi primum Illyricum alluit, Iſter dicitur.* Quin & Appianus in Illyricis, iis in locis, ubi Savus Iſtrum influit, Danubium, nec multis deinde inferius elapſum uberioribus aquis, pro Danubio *Iſtri* nomen aſſumere teſtatur. Antiquitùs, teſte Stephano, hunc fluvium *Matoam* Scythæ appellarunt, quæ vox Græcè reddita ἄσιον, h. e. *innoxium* ſig. propterea quod creberrimè illum licet trajicerent, nihil tamen quicquam damni acciperent. At vero cum ſemel in ejus trajectu, damnum quoddam feciſſent, mutato nomine Δάνουβιν, ſive Δάνουσιν vocabant, quod nomen *calamitatis authorem* ſignificat. Hæc Stephanus. Quæ opido quàm fabuloſa, atque falſa. Cato in *Originibus à Danis* ejus accolis ſic dictum fuiſſe teſtatur. Nonnulli, teſte Franciſco Irenico, illum à ſono hoc nomen (quaſi dicas *Tonnaw*) ſortitum eſſe volunt. Hinc forſan Mantuanus *ſonantem*, & Bartholinus *undiſonantem* appellant. Rhenanus ac Vadianus *Danubium* exiſtimant dici quaſi *Abnobium*, ſeu *Abnovium*, à monte *Abnoba*, unde eum nonnulli oriri contendunt. Hanc conjecturam probabiliorem facit priſcum vocabulum vernaculum *Abnaw*, cui Germani D. literâ articuli loco additâ, *Danaw* vulgò, quod nomen hodiè obtinet, nominarunt, pro *die Abnaw*, colliſione literarum Germanis uſitatâ. Denique Iſidorus Danubium vocari dicit à nivium copiâ, quibus maximè augetur, quaſi dicas *Danivium*. Et certe Herodotus quoque lib. 4. crebriores apud Danubium nives quam pluvias eſſe dicit. Ortum ejus quod attinet, plurimæ de illo ſunt authorum ſententiæ: Eratoſthenes ac Scymnus in deſertis locis illius fontes eſſe tradiderunt, qui certè minimè à vero videntur aberraſſe, quippe cum loca illa, in quibus fontes illius à pleriſque recentiorum demonſtrantur, olim inculta, horrida, atque deſerta fuerint. Apollonius lib. 4. ex Riphæis & Hyperboreis montibus illum vult promanare.

——Πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς Βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν.

Strabo lib. 7. illum ab extremis Germaniæ partibus ab occaſu, non procul à ſinu Adriatico, 1000. circiter ſtad. intervallo, originem ſuam habere teſtatur. Hinc Mela illius fontes in Germaniâ aperiri, & Solinus illum Germanicis jugis oriri ſcripſit: Sen. 4. Nat. Qu. falsò nonnullos philoſophos tradidiſſe dicit Danubii ignotos fontes eſſe: Nam *caput ejus*, inquit, *in Germaniâ comperimus.* Idem tamen fluvius rectè & Germaniæ ortûs nimirum ſui ratione itemque Scythiæ, finis atque exitûs reſpectu, adſcribitur. Hinc Lucanus:

——*Maſſagetas Scythicus non alligat Iſter.*

Herodotus lib. 4. eum ex Celtarum urbe Pyrrhenâ Πυρρήνα,

oriri

oriri ſcribit. Hos Celtas autem extra Columnas Herculis Cyneſiis finitimos, omnem in Europâ ad occaſum habitantium poſt Cynetas poſtremos eſſe dicit. Ariſtoteles illum ferè ſecu- tus lib. 1. Meteor. cap. 13. (ubi oſtendit maximos fluvios ex maximis oriri montibus) Iſtrum ἐκ τῆς Πυρήνης, i. e. Pyrenæo monte, originem ſuam trahere teſtatur. Nicephorus Grego- ras ex iiſdem Alpibus ex quibus Rhenus illum irrumpere tra- dit. Ælianus de Animal. 14. 23. ſub radices Alpinorum mon- tium verſus Boream; ſub Urſâ Europæorum Iſtrum fluvium maximum ortum ſuum habere teſtatur, ubi gens rei equeſtris perita habitet. Quorum ſententias expendentem vide Guil. Stukium ad Arriani Periplum, pag. 164. &c. Atque hacte- nus de Danubii Fontibus in genere. Ad ſpecialiores jam deve- niamus. Ariſtoteles in lib. Admirabilium, Iſtrum ἐκ τῶν Ἑρ- κυνίων καλουμένων δρυμῶν fluere teſtatur. Strabo lib. 4. Iſtri fontes juxta Suevos & Hercyniam ſylvam eſſe tradit. Idem habet lib. 7. Elegans extat Auſonii epigramma gratulatorium de fonte Danubii per Valentinianum & Gratianum reperto, oc- caſione victoriæ cujuſdam de Alemannis.

Danubius, penitus caput occultatus in oris
Totus ſub veſtrâ jam ditione fluo.
Quà gelidum fontem mediis effundo Suevis,
Imperiis gravidas quà ſeco Pannonias,
Et quà dives aquis Scythico ſolvo oſtia Ponto
Omnia ſub veſtrum flumina mitto jugum.

Claudianus:

——— *Sublimis in Arcton*
Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſilvæ,
Quæ ſe Danubii jactat, Rhenique parentem
Utraque Romuleo prætendens flumina regno.

Ammianus Marcellinus lib. 22. *Amnis vero Danubius oriens prope Rauracos montes, confines limitibus Rhæticis per latiorem orbem protenſus, ac ſexaginta navigabiles penè recipiens fluvios,* &c. Plin. 4. 12. *Ortus in Germaniæ jugis montis Abnobæ ex adverſo Raurici Galliæ opidi multis ultra Alpes millibus,* &c. Tacitus quoque, *Ex molli & clementer edito montis Arbonæ jugo* Danubium ortum ſuum habere teſtatur. Hinc Dionyſius quoque Halicarn. *Arbonam* montem *Iſtri partem* appellat ſecundum interpretes Latinos. In Græco enim nil tale legitur. Marcianus Capella: *Hiſter,* inquit, *fluvius ortus in Germaniâ de cacumine montis ad novem ſexaginta amnes aſſumens, etiam Danubius vocatur.* Ubi Rhenanus pro *ad novem, Abnovam* legendum aſſe acutè, rectéque tradit. Progreſſum ejus quod ſpectat, incredibile dictu eſt quam longinquum per innumeras gentes, regioneſque curſum conficiat. Herodotus lib. 4. Poſt ortum ſuum, inquit, totam emenſus Europam, ex adverſo Scythiam ingreditur. Hinc Tacitus illum *plures populos adire,* Marcellinus *per latiorem orbem protendi,* Mela *per immania gentium delabi* teſtantur, antequam in Euxinum perrumpat. Val. Flaccus lib. 8.

Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque
In freta per ſævos Iſter deſcendit alumnos.

Arrianus lib. 1. de Geſtis Alexandri Magni: Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης τριταῖος ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν ποταμὸν Ἴστρον, ποταμῶν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην μέγιστον ὄντα, καὶ πλείστην γῆν ἐπερχόμενον, καὶ ἔθνη μαχιμώτατα ἀπείργοντα, τὰ μὲν πολλὰ Κελτικά, ὅθεν γε καὶ αἱ πηγαὶ αὐτῷ ἀνίσχουσι. Vide Euſt. in Dionyſ. ubi omnium diligentiſſimè nationes per quas Iſter labitur, commemorat. Fuit hic flu. ſecundum communem omnium ferè ſcriptorum ſententiam Imperii Romani limes atque terminus. Ejus rei teſtes ſunt Appianus Alexandrinus, Dio Caſſius, Varro ac Salluſtius. Seneca lib. 4. Nat. Qu. *Medius inter pacata & hoſtilia fluit Danubius & Rhenus, alter Sarmaticos impetus cohibens, alter Germanos, avidam gentem belli repellens.* Idem teſtatur Gellius lib. 10. cap. 7. Quo alludit Ovidius lib. 2. Triſt.

Ne timeam gentes, quas non bene ſummovit Iſter,
Danubii mediis ne prohibentur aquis.

Idem ibidem:

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſtarnæ Sauromatæque tenent.
Hæc eſt Auſonio ſub jure noviſſima.

Sidonius Apollinaris Paneg. ad Majoranum Aug.

Illic aggrederis, quod nullus tempore noſtro
Auguſtus potuit, rigidum Septemplicis Iſtri
Agmen in arma rapis.———

Egimus huc uſque de Danubii nomine, ortu ac progreſſu; proximo in loco de quantitate ejus agendum eſt: Ab initio ortûs ſui perquam eſt exiguus, ita ut quemadmodum Cuſpinianus inquit, & Stuckius ipſe vidit, vix ſit anſeribus navigabilis. Hinc Arrianus quoque lib. 8. duobus in locis, nec non Ælianus veriſſimè *fontem* illius *parvum* dixerunt eſſe, & Auſonius hunc paritur atque Rhenum *fontes breves* appellat. At vero paulatim aliis, atque aliis allabentibus auctus fluminibus, mox in immenſam magnitudinem excreſcit. Herodotus lib. 4. Omnium quos ipſe quidem norit, maximum illum ſibi videri ait. Unde Arrianus ποταμῶν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην μέγιστον vocat. Et Ælian. lib. 14. de Anim. Εὐρωπαίων ποταμῶν μέγιστος Ἴστρος. Idem plures alii teſtantur. Cum vero tres ſint quantitatis dimenſiones, longitudo ſc. latitudo & profunditas, ſecundum illas omnes Danubium cæteris Europæ fluviis antecellere plerique ſcriptores tradunt. Quoad *latitudinem* εὐρὺς ab Apollonio, *latus* ab Ovidio, quaſi κατ᾽ ἐξοχὴν appellatur. Sic enim ille Triſt. lib. 5.

Latus ubi æquoreis Iſter aditur aquis.

Quin & Oppianus Κυνηγ. γ.

Ἴστρῳ ἐπ᾽ εὐρὺ ῥέοντι κυήσατο τοξευτῆρα.

Illius præterea *longitudinem* à fontibus uſque ad oſtia Jornandes mille ducentorum millia paſſuum eſſe colligit. Denique ejuſdem *profunditatem* idem Jornandes pluribus in locis 200. pedum eſſe ait. Unde non immeritò ab Apollonio βαθύς, & ab Horatio lib 4. Carm. καθ᾽ ὑπεροχὴν *profundus* dictus eſt:

Non qui profundum Danubium bibunt
Edicta rumpent Julia.

Hinc Pindarus in Olymp. Od. 3. Ἴστρου ἀπὸ σκιερᾶν παγᾶν, ubi Smidtius commentator *fontes Iſtri umbroſos* à poetâ appellari putat propter profunditatem. Quamvis melius hoc dici poterit reſpectu olearum, vel oleaſtrorum copioſe ibi naſcentium, ut etiam ipſe ibidem rectè annotavit, unde Lycophroni *niger* dicitur: Ὑπὲρ κελαινὸν Ἴστρον. Herodot. lib. 2. illum dicit Nilo comparari, & Mela ſoli Nilo Danubium cedere teſtatur. Idem ſenſerunt Jornandes & Claudianus, cui *ingens* vocatur. Quibus aſtipulatur Auſonius:

Illyricis regnator aquis, tibi, Nile, ſecundus
Danubius lætum profero fonte caput.

Alii tamen Iſtrum Nilo magnitudine haudquaquam cedere exiſtimarunt. Ovidius de Triſt.

Ipſo papyrifero qui non anguſtior amne
Miſcetur vaſto multa per ora freto.

Idem in Ponticis:

Innumerique alii, quos inter maximus, amnes
Cedere Danubius ſe tibi, Nile, negat.

Scaliger de re Poeticâ: *Lucanus vero,* inquit, *inſanit in alia collatione (Danubium ſc. comparans cum Pado.)*

Nec minor hic Iſtro, niſi quod, dum permeat orbem
Iſter caſuros in quælibet æquora fontes
Accipit, & Scythicas ſolus non exit in undas.

Jam de *Qualitate* aquæ Danubii pauca dicemus. Eum vero lactis diluti ſive ſeri colore eſſe, etiam quà parte Vindeliciam & Noricum à Germaniâ dividit, teſtis eſt Agricola lib. 1. de naturâ eorum quæ effluunt è terrâ. Virgilius Georg. 3. *turbidum* vocat:

Turbidus & torquens flaventes Iſter arenas.

Seneca *torrentem*:

——— *Properatque torrens*
Iſter, & junctos vetat eſſe pontes.

Aquam illius ad potandum pariter, atque balneandum ſuavem, utilem ac ſalubrem eſſe inter omnes ferè conſtat. Piſces quoque optimos ac plurimos alit. Ælian. de Anim. 14. 23. Γίνονται δ᾽ ἐνταῦθα ἰχθύων γένη διαφορά. Eorum autem quoſdam eſſe mortiferos author eſt Plinius lib. 31. cap. 2. Præterea Danubius congelationibus vehementer obnoxius eſt, ac proinde Ovid 2. Pont. *gelidum* vocat:

Accipe colloquium gelido Naſonis ab Iſtro.

Idem lib. 3.

Et coit aſtrictis Barbarus Iſter aquis.

Idem in Ibin:

Dum tepidus Ganges, frigidus Iſter erit.

Idem alibi:

Quæque aliæ gentes, ubi frigore conſtitit Iſter,
Dura meant celeri terga perennis equo.

Plinius in Panegyrico: *Cum Danubius ripas gelu jungit, auratuſque glacie ingentia tergo bella tranſportat.* Unde à Nonno in Baſſaricis ὑγροπαγὴς *ex humido compactus* dicitur. Martialis:

Et ungularum pulſibus calens Iſter.

Jam poſtremo de Danubii exitu ac oſtiis paucula ſunt dicenda. Et hic, inquit Stuckius, duæ ſunt opiniones. Alii enim illum in duo maria, Ægæum & Ponticum, alii vero in Ponticum tantum exire voluerunt. Plures prioris ſententiæ authores enumerat Stuckius. Duos tantum hic in medium proferam, Lucanum ſc. & Val. Flaccum. Prior lib. 2.

——— *Scythicas exit non ſolus in undas.*

Atqui τὸ non *ſolus* ibi referri debet ad fluvios iſtos, quos ſecum in Pontum defert Iſter, non ad Pontum ipſum. Poſterior lib. 8.

——— *Inde ſequemur*
Ipſius amnis iter, donec nos flumine certo
Perferat, inque aliud reddat mare.

Verùm hanc ſententiam Plinius ceu falſam rejicit lib. 3. cap. 23. *Nullus ex Danubio amnis in mare Adriaticum effunditur.*

tur. Plerique itaque Iſtrum in ſolum Ponticum mare ſentiunt evolvi. De numero autem, nominibus, atque etiam ſitu ac ordine oſtiorum non minus quam de illius fontibus variæ admodum ſunt ac diſcrepantes authorum ſententiæ. Nam quoad numerum alii quinque illius oſtia tradunt. Arrian. lib. 1. Ἐς τὰς ἐκβολὰς ἵνα ἐκδιδοῖ κατὰ πέντε στόματα εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Incertus author. Οὗτος Ἴστρος ποταμὸς ὁ καὶ Δανούβις καλούμενος κατέρχεται ἀπὸ τῶν Ἑσπερίων τόπων τὴν ἐκβολὴν πέντε στόμασι ποιούμενος. Dionyſius verſ. 398.

> Ῥήνῳ δ' ἑξείης ἐπιτέλλεται ἱερὸς Ἴστρος,
> Ἴστρος ἐς ἀντολίην τετραμμένος ἄγχι θαλάσσης
> Εὐξείνου, τόθι πᾶσαν ἐρεύγεται ὕδατος ἄχνην
> Πενταπόρεις προχοῇσιν ἑλισσόμενος περὶ Πεύκην.

Claudianus in Stilicone.

> *Thracia quinque vadis Iſtrum vocat.*

Alii vero 6. verbi gratiâ, Plinius, Tacitus ac Ptolemæus. Reliqui autem ac plerique ſeptem, ut Strabo qui ἑπτάστομον vocat. Ovidius 2. Triſt.

> *Solus ad ingreſſus miſſus ſeptemplicis Iſtri,*
> *Parrhaſiæ gelido Virginis axe premor.*

Val. Flac. lib. 4.

> *Non ſeptemgemini memorem quas exitus Iſtri*
> *Quas Tanais, flavuſque Lyces, Hypaniſque Melaſque*
> *Addat opes.* Idem lib. 8.
> *Haud procul hic ingens Scythi ruit exitus Iſtri*
> *Fundere non uno tantum quem flumina cornu*
> *Accipimus, ſeptem exit aquis, ſeptem oſtia pandit.*

Lucanus *multifidum* appellat lib. 2.

> ———*Et barbara Cone,*
> *Sarmaticas ubi perdit aquas, ſparſamque profundo*
> *Multifidi Peucen unum caput abluit Iſtri.*

Et hanc ob cauſam Nilo comparatur. Hinc Mela: *Danubius eorum fluminum, quæ in noſtrum mare deſinunt, tantum Nilo minor, totidem quot ille oſtiis, ſed tribus tenuibus, reliquis navigabilis effluit.* Hæc diverſitas autem opinionum inde evenit, quod quintum & ſextum oſtiorum Danubii languidiora ſint cæteris, ſeptimum vero ut Solinus, Iſidorus, & plerique alii tradunt, pigrum eſt ac paluſtre, non dignum ut amni comparetur. Plinius tamen ſex vaſtis fluminibus illum in Pontum fluere teſtatur. Verum de horum oſtiorum ſitu ac nominibus vide Guil. Stuckium ad Arriani periplum, pag. 185, &c.

Danum, Angliæ op. Anton. *Dancaſter* Camdeno.

Daphne, caſtrum fuit Mœſiæ ſecundæ (*munimentum* vocat Amm. lib. 27.) quod Conſtantinus Maximus adverſus Gothorum excurſus ædificavit, teſte Procopio lib. 4. de operibus Juſtiniani. Unde in nummis Conſtantini CONSTANTIANA DAFNE dicitur, teſte Occone & Goltzio. Ab eodem caſtro dicti ſunt Baliſtarii Dafnenſes, & Conſtantini Dafnenſes inter militares numeros, qui magiſtro militum per Thracias obtemperabant, ut legitur in Imperii Notitiâ. Procopius quidem hoc caſtrum in adversâ Danubii ripâ collocare videtur ex adverſo Tranſmariſcæ caſtelli: ſic enim ait: Μετὰ τὸ Κύντον τὸ Τρισμαρκείας ὀχύρωμά ἐστιν, ὅπερ καταντικρὺ ἐν τῇ ἀντιπέρας ἠπείρῳ, Κωνσταντῖνος φρούριον ἐκ ἀπημελημένον ᾠκοδομήσατο Δάφνην ὄνομα——

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenſes. Capitolinus in M. Antonino. *In deliciis apud Antiochiam & Daphnen vixit.* Quod autem in Italiâ Baiæ, ad Alexandriam Canopus, id erat in Syriâ ſuburbium Antiochiæ Daphne. Locus ita infamis voluptatibus, ut modeſtioribus ac frugi prope inacceſſum ſcribat Chryſoſtomus Serm. in Babylam martyrem. Εἶδεν, inquit, τὸ χωρίον ὑπὸ τῆς τῶν νέων ἀσελγείας τυραννούμενον καὶ κινδυνεῦον ἄβατον εἶναι τοῖς σεμνοτέροις, καὶ ἐπιεικῶς βουλομένοις βιοῦν. Quem locum imitans Sozomenus: Τῷ προαστείῳ τῇ Δάφνῃ ἐπιβαίνειν τοῖς ἐπιεικέσιν αἰσχρὸν ἐνομίζετο. Natum ex eo proverbium, *Daphnicis moribus vivere*, quod de luxuriâ diffluentibus uſurpabant: ut Marcus Antoninus in Epiſtolâ, quam reſcripſit Vulcatius, qui etiam narrat edictum aliquando à Caſſio, *ut ſi qui cinctus apud Daphnen inveniretur, diſcinctus rediret.* Erant ſane omnia ibi ad amœnitatem comparata: cœli aeriſque temperamentum maximum; ſolum & naturâ & arte deliciis hominum ἀστυφιτῶν accommodum. Sed duo fuere imprimis quæ in admirationem & amorem Daphnes cunctos raperent, arborum umbriferarum, & optimarum aquarum copia. Procopius Perſicorum lib. ſecundo. Τότε μὲν οὖν εἰς Δάφνην ἀνέβη τὸ Ἀντιοχείας προάστειον· Ἔνθα δὴ τό τε ἄλσος ἐν θαύματι μεγάλῳ ἐποιήσατο, καὶ τὰς τῶν ὑδάτων πηγὰς, ἄμφω γὰρ ἀξιοθέατα ἐπιεικῶς ἐστί.

Darbia, *Derbyſhire*, Com. Angliæ inter Nottinghamiam ad ort. Staffordiam ad occ. Leiceſtriam ad mer. & Eboracenſem Com. ad Sept. In eo *Darbia* op. Com. caput, ad flu. Derventionem, 10. m. p. à Nottinghamiâ in occ. 7. à Leiceſtriâ in Bor. 22. autem à Staffordia in ort. Long. 18. 58. Lat. 53. 27.

Dardanellæ, arces firmiſſimæ Turcarum, juxta Helleſpontum, olim Seſtos & Abydos dictæ, in quibus tormenta inuſitatæ amplitudinis mare abſtergentia.

Dardania, pars Mœſiæ ſuper. ubi poſtea Dacia mediterranea & nunc Servia verſus auſtr. Item reg. Aſiæ in regno Trojano ad Boream Troadis, inter Helleſpontum, & fontes Granici flu. ubi alias *Dardania* vetus op. ad fontes Simois 12. mill. à Troja in Bor. & Dardanium promont. med. inter Trojam & Abydum. *Dardaniæ artes* pro Magicis apud Colum. lib. 10. & Plin. Sed hoc proverb. à *Dardano* Mago ortum habet, non à Dardanis pop.

Darnis, urbs Libyæ in Pentapolitanâ reg. Ejus mem. Itinerarium Antonini, & Ptolemæus, apud quem interdum *Dardanis vitioſè* perſcribitur, proclivi errore, quem etiam apud Syneſium deprehendas in Ep. 67. ad Theophilum Alexandrinum: Ἐν αἰτίᾳ γὰρ ἐπεποίητο τὸν Ἐρυθρίτην ὁ Δαρδανίτης, lege Δαρνίτης. Et paulò poſt: τοῦ Δαρνίτου μνείαν. In Actis Epheſini concilii ſimiliter corruptum id nomen eſt, ubi Daniel quidam memoratur Epiſcopus *Dardaneos*, & *Dardaniæ Libyæ*, & *Dardanorum*. Sed vera ſcriptura eſt *Darneos*.

Daſcon, Siciliæ reg. Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. c. 13. & Boch. de Phœn. Col. p. 556.

Daventria, *Daventer*, urbs Belgii inter Zutphaniam ad auſt. & Zuolliam ad occ. 10. leuc. ab Ultrajecto in ort. Long. 27. 34. Lat. 52. 25.

Daulis, vel *Daulia*, urbs Phocidis in Achaiâ, à Delphis, 40. m. p. diſtans. Hinc *Daulius*. Ovid. 5. Met.

> *Daulia Threicio Phoceáque milite rura*
> *Ceperat.*

Inde *Daulia cornix* apud Zenodotum pro valde garrulo. Hinc etiam Daulias. Ovid. Epiſt. ad Liviam:

> *Deflet Threiciam Daulias ales Ityn.*

Daunia, quæ & *Apulia Daunia*, nunc *La Capitanata* prov. regn. Neapolit. inter Aprutium ad occ. & Apuliam Peucetiam ad ort. Aufido flu. diviſam; ad Bor. mari ſuper. ad auſt. Apennino M. definita.

Debæ, pop. Arab. Sabæis proximi, per quos labitur flu. auri ſtrigilem deferens, teſte Strab. lib. 16. Hi à Propertio *Debatæ* dicuntur. lib. 4. eleg. 3.

> *Si te Eoa juvat, Debatarumque aurea ripa.*

Delgovitia, pag. Angl. in agro Ebor. *Godmundingham* Camdeno inter Derventionem 13. & Pretorium ad occ. 25. m. p. ab Eboraco 20.

Delos, inſ. maris Ægæi, Cycladum omnium clariſſima in quâ Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa, unde Diis illis ſacrata putatur, tantumque religionis ei ſemper fuit, ut ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, Diis hominibuſque indixiſſent, & mille numero navium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere. Virg. Æn. 3.

> *Sacra mari colitur medio gratiſſima tellus*
> *Nereidum matri & Neptuno Ægæo,*
> *Quam pius Arcitenens oras & litora circum*
> *Errantem Mycone celſâ Gyariſque revinxit.*

Dicta ἀπὸ τοῦ δήλου, quòd cùm antea mari tecta eſſet, Latonæ locum ac pariendum quærenti, repente ſe oſtenderit, antea *Ortygia* dicebatur, *Aſteria*, *Cynthia*, *Lagia*, *Chlamydia*, *Cynethus* & *Pyrpile*, ab igne ibi primum reperto. Virg. Georg. 3.

> *Cui non dictus Hylas puer & Latonia Delos?*

Hæc inſula olim per mare vagabatur. Callim. hym. 1.

> Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδασι νῆσος ἀραιή,
> Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρῳ,
> Ἀλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς,
> Ἔνθα Νότος, ἔνθ' Εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα.

Ovid. Met. 6.

> ———*Quam vix erratica Delos*
> *Errantem accepit, tunc cum levis inſula nabat.*

Statius:

> ———*Nec inſtabili famâ ſuperabere Delo.*

Claudianus:

> ———*Motoque in ſtamine Delos*
> *Errat & aurato trahitur circumflua Ponto.*

Petronius in Satyrico:

> *Delos jam ſtabili revincta terrâ*
> *Olim purpureo mari natabat;*
> *Et moto levis hinc & inde vento*
> *Ibat fluctibus inquieta ſummis:*
> *Mox illum geminis Deus catenis*
> *Hac altâ Gyaro ligavit illâc*
> *Conſtanti Myconæ dedit tenendam.*

Hinc à Callimacho Πλαγκτὴ dicitur, & à Virgilio *errans.*

Ariſtides

Ariſtides etiam oratione in Aſclepiadas Δῆλον φερομένην dixit Plin. 4. 12. *Ipſaque longè clariſſima Cycladum media, templo Apollinis, & mercatu celebrata Delos, quæ diu fluctuata, ut proditur, ſola motum terræ non ſenſit ad M. Varronis ætatem.* Adde Strabonem qui lib. 10. eadem narrat ex Pindaro. Poſtea vero immota facta eſt, & à Virg. ſic dicta. Hinc Herodotus in *Erato* tale oraculum narrat.

Κινήσω καὶ Δῆλον ἀκίνητόν περ ἐοῦσαν.

Proinde Callimachus in Hymno ad Delum, eam vocat ἄστατον *immutabilem*, i. e. ἀκίνητον καὶ ἄσειστον, inquit Scholiaſtes, qui addit: Καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν, ὅτι τοσοῦτον ἦν μέγας, ὥστε τὴν Δῆλον σεισθῆναι. In eâ canem nullum alere, aut cadaver ſepelire licuit. Thucyd. lib. 3. Ibi fons eſt Inopus nomine, qui eodem quo Nilus modo, ac pariter cum eo creſcit. Plin. 2. 103. Inde *Delius.* & *Delia*, Apollinis ac Dianæ epitheta. Item *Deliacus*, ut *vaſa Deliaca*, de quibus Plin. 34. 2. & Cic. pro Roſcio Amerino. *Delus*, inquit Bochartus, factum ex רחל *daal*, quomodo *Belus* ex בעל *Baal.* Syris autem רחל *daal* eſt *timor*, deinde Deus qui timetur, juxta illud Poetæ:

Primus in orbe Deos fecit timor.

Et hoc ob Apollinem ac Dianam, quorum natalibus erat celebris.

Delphi, urbs Phocidis in Achaiâ ad Parnaſſum mont. oraculo Apollinis clariſſima. *Delfo* etiamnum, *Caſtri* Sophiano, & *Sabona* Nigro, qui eandem frumenti feracem eſſe tradit. Magis rupibus, ac loci naturâ quam humanâ arte munitur. *Umbilicus terræ* dicebatur à Græcis referente Plutarcho lib. de oracul. defectu. Strabo lib. 9. ἐκάλουν τῆς γῆς ὀμφαλόν. Liv. lib. 38. *Etiam Delphos, quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli ſpoliaverunt.* Hinc eſt illud Claudiani:

Jupiter ut perhibent, ſpatium cum diſcere vellet
Naturæ, regni neſcius ipſe ſui,
Armigeros utrinque duos æqualibus alis
Miſit ab Eois, occiduiſque plagis.
Parnaſſus geminos fertur junxiſſe volatus:
Contulit alternas Pythius axis aves.

Ovid. Met. 10.

In medio poſiti caruerunt præſide Delphi.

De *Delphica umbra*, adagium idem cum illo, *De Aſini umbra*, i. e. de re nihili. Cum enim orante Demoſthene judices dormitarent, is fabulam, de eo qui aſinum Athenis Delphos onuſtum ducens, in maximo æſtu, ſub aſini umbrâ æſtum declinare volebat, Agaſone ſibi obſiſtente, & dicente ſe illi aſinum, non umbram aſini locaſſe, recitavit. Cui fabulæ cùm ſe judices attentos oſtendiſſent, & Demoſthenem rogarent, ut fabellam totam referret, is, *De umbra Aſini*, inquit, ſeu, *De umbra Delphicâ audire cupitis, non cauſam in quâ de vitâ hominis agitur.* *Delphicus* quoque *gladius* apud Eurip. & Ariſtot. Pol. lib. 1. in proverbio eſt, de re in diverſos uſus accomodabili, uti gladius apud Delphicos, quo victimas cædebant, ac noxios interficiebant. In hâc civitate, nato Chriſto, ſiluit oraculum. Unde Strabo: ἀψευδέστατον πάντων, πρότερον πολυχρηματον, νυνὶ δὲ πενέστατον ἱερόν. Hinc *Delphicus* Apollo dictus, licet Macrobius à priſca Græcorum voce Δελφὸς derivare maluit, quæ *ſolem* ſig. eo quod interdiu ſtellis omnibus obſcuratis, ſolus luceat, quâ ratione *Sol* à Latinis eſt appellatus.

Delphi, *Delft*, urbs Hollandiæ nitida, una ex præcipuis, vix 1. leuc. diſtat ab Hagâ Comitis, 3. à Leydâ in auſt. & tot ferè à Roterodamo in occ. Long. 25. 36. Lat. 52. 30.

Delphinatus, *La Dauphine*, prov. regni Franciæ, cujus ult. princeps Humbertus terram hanc Franciæ regi dedit, eâ lege, ut in poſterum primogenitus Regis filius nomen Delphini inde geſtaret. Habet ab ortu Pedemontium, ab occ. Rhodanum flu. quo dividitur ab Occitaniâ & Lugdunenſi prov. à Sept. Breſſiam & Subaudiam & à merid. Provinciam.

Delta, pars Ægypti infer. inter brachia Nili flu. & verſus oram maris mediter. inter Alexandriam ad occ. Damiatum ad ort. & Cairum ad merid. Ibi nunc pars regionis *Errif* dict. ab incolis, cùm *Sahid* ſit Ægyptus ſuperior.

Demetæ vel *Dimetæ*, pop. Albionis, qui habebant ad Bor. Ordovices, & ad ort. Silures; ſed ab occ. & merid. mari Hibernico cingebantur. Eorum urbs primaria erat Maridunum.

Denbiga, op. Walliæ Com. cogn. cap. ad amnem Cludam, 50. m. p. ab Aſaphopoli in auſt. & 15. à Ceſtriâ in ort.

Deppa, *Diepe*, urbs Normanniæ cum portu capaci in ora litor. maris Britan. in Caletenſi tractu; 10. leuc. à Rothomago in Bor. & 18. à portu Gratiæ in ort.

Derbe, urbs Lycaoniæ, in Piſidiæ & Cappadociæ confin. verſus montes 40. m. p. ab Iconio in auſt. & 30. ab Iſauriâ in ort. uti 18. ab Antiochiâ in Piſidiâ, *Dervaſe* Leunclavio. Long. 64. 20. Lat. 38. 15.

Derbices, pop. juxta Caucaſum. Hi ſupra Stoicam ſeveritatem minimum quodque delictum pœnâ capitis puniunt. Terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque ſacrificant; eos qui 70 annos exceſſerunt, jugulant: cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant, obeuntes non edunt ſed humant. Strabo Dicuntur *Derbies* item, ſeu *Derbiæ*, & *Derbii*. *Derbicii* Dionyſio, ubi *Dercebii* maluit Salmaſius in Plinianis, quem vide.

Derce, fons frigidiſſimus æſtate, inter Bilbilin, & Segobrigam in ripâ fere Salonis amnis, *Dercenna* Martiali lib. 1. ad Licinianum.

Avidam frigens Dercenna placabis ſitim.

Deria, vel *Derria*, vulgò *Derry*, urbs Hiberniæ in Ultonia prov. in inſula *Inis Owen*, in Com. Tyrconeliæ, epiſc. ſub Arch. Armachano.

Dertona, *Tortona*, urbs Liguriæ ſub dom. Hiſpan. 8. m. p. à confin. ditionis Genuenſis in Bor. & 45. à Placentia in occ. Long. 30. 58. Lat. 43. 55.

Dertoſa, *Tortoſa*, urbs Hiſp. Tarr. in Cataloniâ juxta Iberum flu. 4. leuc. à confin. regni Valentiæ, & 14. ab Ilerdâ in auſt. Long. 22. 12. Lat. 41. 20.

Derventio, *Darwent*, flu. Angliæ in agro Ebor. In Ouſam influit, & cum ipſo poſtea in Abum æſtuarium cadit. *Derventio* autem op. in illo tractu nunc *Audby* dicitur, i. e. *antiqua habitatio*, teſte Camdeno.

Deſidiates, Liburniæ pop. in conventu Narbonenſi Plin. 3. 22. Δαισιτιᾶται Straboni lib 7. Ubi ait Batonem quendam Dæſitiadarum ducem fuiſſe. Forte vero Batonem eum intelligit de quo *Dio* lib. 55. multa narrat & appellat Dyſidiatum, ἐπάγοντος, ait, αὐτοὺς ὅτι μάλιστα Βάτωνός τινος Δυσιδιάτου.

Deſmonia, *the County of Deſmond*, Com. Hiberniæ in Mononiâ reg. in auſt. maximè excurrens. Alluitur Oceano ab occ. & merid. ad ort. habet Corcagienſem Com. & ad Sept. Kerrienſem. Ibi alias Iverni populi.

Deva, quæ & *Legio* 23. & *Devana*, urbs ampla Cornaviorum in Anglia, vulgò *Cheſter*, emporium celebre ad æſtuarium Devæ flu. in lim. Walliæ Bor. 14. m. p. ab orâ maris Hibernici in auſt. Long. 17. 00. Lat. 53. 55.

Deucaledonius Oceanus, ſive mare Caledonium. Scotiam alluit.

Devonia, *Devonſhire*, Com. in parte merid. Angliæ, inter Cornubiam ad occ. & Dorſetiam ad ort. Ejus præcipua urbs eſt Exonia.

Dia, *Standia* Sophiano, inſ. maris Cretici, ante Matium, ab eâ 20. m. p in Bor. Interpres Apollonii in lib. 4.

Δίη, ἐν τῇ Νάξῳ, Καλλίμαχος.
Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Euſt. in Odyſ. λ.

Δία, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἥτις Νάξος καλεῖται, ἱερὰ δὲ αὐτὰ τοῦ Διονύσου.

Ovidius:

Quà brevis æquoreis Dia feritur aquis.

In hâc inſ. Theſeus Ariadnam perfide deſeruit. Catullus de Theſeo:

Immemor at juvenis fugiens pellit vada remis
Irrita ventoſa linquens promiſſa procellæ.

Theocritus in Pharmaceutica:

Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμω Ἀριάδνας.

Ubi Schol. Θησεὺς κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος ἀπέλιπε Ἀριάδναν καθεύδουσαν. Vide Steph. in Δία.

Dicæa, *Dicæarchia* Plin. nunc *Puteoli*. Sil. Ital. lib. 12.

Urbe Dicarchæâ parat exſatiare dolorem.

Ubi ſis vide Dauſqueium. Eſt & *Dicæa*, urbs Thraciæ apud Biſtonidem lac. & aliud apud Thermæum ſin. in Macedonia.

Dictamnum, Cretæ op. Ptol. Inde *dictamnus* herba. Virgil. Æn. 12.

Dictamnum genetrix Cretæa carpit ab Idâ.
Puberibus caulem foliis, & flore comantem
Purpureo; non illa feris incognita capris
Gramina, cum tergo volucres hæſere ſagittæ.

Ariſtot. lib. de Mirabil. auſcult. Αἱ ἐν Κρήτῃ αἶγες, ὅταν τοξευθῶσι, ζητοῦσι τὸ δίκταμνον, τὸ ἐκεῖ φυόμενον, ὅταν γὰρ φάγωσιν εὐθὺς ἐκβάλλουσι τὰ τοξεύματα. Tertul. de Pœnit. cap. 11. *Cervus ſagittâ transfixus, ut ferrum & immedicabiles moras citus de vulnere expellat, ſcit ſibi dictamno medendum.* Idem habent Cic. 2. de Nat. Deorum, & Plinius lib. 8. Sat. 1. Sylv. 4:

——*Idæa profert quam Creta ſub Ida*
Dictamni florentis opem.

Long. 52. 26. Lat. 34. 50.

Dicta,

Dictæ, ſive *Dictæus mons.* Plin. mons Cretæ, hinc *Dictæus* pro *Cretenſis.* Virgil. 6. Eclog.

Dictææ nymphæ nemorum jam claudite ſaltus.

Ovid. Met. 3.

Se confeſſus erat, Dictæaque rura tenebat.

Lucan. lib. 4.

Pallida Dictæis Cæſar naſcentia ſaxis
Infundens aconita palam.

Quod hic Poeta de monte Cretæ ſcribit, hoc ante eum Nicander ad Idam Phrygiæ retulit. Nam in Alexipharmacis ita de aconito meminit:

Οἱ δέ τε πορδαλιαγχὲς, ἐπεὶ θήρεσσι πελώρεις
Πότμον βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες ἔθεντο
Ἴδης ἐν κνημοῖσι, Φαλακραίης ἐνὶ βήσσης.

Dicitur autem Aconitum, ut obiter notem, ἀπὸ τῶν ἀκονῶν h. e. à *Cautibus*, in quibus naſcitur, ut idem auctor ait:

———Ἐν δ' ἀκοναίοις
Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρόγκοις.

Unde Ovid. Met. 7.

Quæ quia naſcuntur durâ vivacia Caute
Agreſtes aconita vocant.

Dictum, Britanniæ op. Lyb. Notit. *Diganway* Camdeno. In ora Walliæ litorali apud *Conovium* op. inter Aſaphopolin, & Bangoriam. Long. 16. 00. Lat. 53. 50.

Didyme, una Cycladum. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque, & Tenos, & Andros.

Item urbs Siciliæ, vel inſula, *Saline* Leandro. Ovid. Faſt. 4.

Hymeraque & Didymen, Acragantaque, Tauromenonq;.

Denique inſ. Gaditanæ, op. Strabo.

Didymæum, templum Apollini dicatum apud Miletum. Plin. Strab. Hinc *Didymæus* Apollo dictus eſt, quod geminam ſpeciem ſui nominis præferat, illuminando, formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis gemino ſidere ſpatia diei, ac noctis illuſtrat. Macrob. & Papin. Theb.

Nec Clarias hac luce fores, Didymæaque quiſquam
Limina, nec Lyciam ſupplex conſultor adibit.

Digentia, Italiæ flu. Horat. 1. 18.

Me quoties reficit gelidus Digentia rivus.

Rivo del Sole Leandro.

Dii, Thraciæ pop. Rhodopen incolentes. Thucydides lib. 2. Παρεκάλει δὲ καὶ τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλοὺς, οἱ Δῖοι καλοῦνται, τὴν Ῥοδόπην οἱ πλεῖστοι οἰκοῦντες. Tacit. An. 3. ubi inter Thraciæ gentes enumerantur Cælaletæ, Odryſæque & alii; Lipſius legit *Aſtii* in Epiſtolic. Nam Strabo lib. 7. inter Thracas nominat *Aſtos*; Sed in comment. ad Tacitum mavult *Dii.* Αὐτονόμους eos vocat Thucyd. ubi ſupra.

Dilinga, Dilinghen, urbs Germ. in Sueviâ ad Danub. cum Academiâ, vix 4. leuc. ſupra Donavertiam in occ. Ulmam verſus, & 3. à Burgovia in Bor. Long. 32. 25. Lat. 48. 24.

Dindyma, montes Troadis, ex quibus Sangarius & Hermus, & Gallus flu. profluunt. Virg. Æn. 9.

O verè Phrygiæ (neque enim Phryges) ite per alta
Dindyma, ubi aſſuetis biformem dat tibia cantum.

Ovid. Faſt. 4.

Dindymon & Cybelen & amœnam frondibus Idam.

Sidonius ad Magnum Felicem:

Nec Phryx paſtor erit tibi legendus,
Decreſcens cui Dindymon reciſo
Fertur vertice texuiſſe claſſem.

Stat. Sylv. 1. 1.

———*Cui vertice ſacro*
Dindymon, & cæſis decrevit frondibus Idam.

Ubi *Sacrum* hujus mont. *verticem* vocat, ob cultum Cybeles in eo aſſiduum, cui Argonautæ ibidem fanum conſtituerant. Am. Marc. lib. 22. *Reſpergit ex eo latere Cyzicum, & Dindyma, religioſa matris magnæ delubra.* Strabo lib. 12. Ὑπέρκειται δὲ ἄλλο ὄρος Δίνδυμον μονοφυὴς, ἱερὸν ἔχον τῆς Δινδυμήνης μητρὸς τῶν Θεῶν ἵδρυμα τῶν Ἀργοναυτῶν. Ubi de monte unius cacuminis in Cyzico loquitur, Statius v. de Phrygio pariter Cybelæ addicto. Virg. Æn. 10.

Alma parens Idæa Deum, cui Dindyma cordi.

Ubi Servius: *Dindyma mons Phrygiæ.* Confunduntur itaq; hi duo montes cum uterque fuerit Rheæ matri conſecratus, Schol. Apollonii lib. 2. Δίνδυμον ὄρος Κυζίκου, ἱερὸν τῆς Ῥέας, διὰ τὸ διδύμους μαστοὺς ἐν αὐτῷ ἀνήκειν, ὥς φησι Φιλοστέφανος, ἢ τὸ προσαγορεύεσθαι. Etymologus: Δίνδυμον ὄρος Φρυγίας εἴρηται ἢ διὰ τὴν δίνησιν τῶν Θεοφορήτων.

Dipſas, flu. Ciliciæ ex Tauro profluens, Luc. lib. 8.

———*Tauroque videt Dipſanta cadentem.*

Dirce, fons Bœotiæ. Vide plura in ſecunda parte hujus Dictionarii, voce *Dirce.*

Dircenna, fons Hiſpan. gelidiſſimus apud Bilbilim urb. in Salonem flu. labens. Mart. 1. 14.

Avidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Divionium, Dijon, urbs Burgundiæ præcipua & Parliamenti ſedes, 14. leuc. ab Auguſtoduno in Cæc. & totidem à Lingonibus in auſt. Long. 26. 02. Lat. 46. 50.

Dobuni, pop. Angl. verſus Sabrinam flu. & fontem Tameſis, ubi nunc Com. Glouceſtrienſis, & pars Com. Oxon. Eorum urb. fuere Clevum & Corinium.

Dodona, civitas Chaoniæ, reg. Epiri, juxta quam propinquum erat nemus Jovi ſacrum, querneum totum, ubi Jovis Dodonei templum fuiſſe dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetuſtiſſimum. Quod autem columbas in eâ ſylvâ vaticinantes fingunt, hanc habet rationem, quod mulieres fatidicas, ſeu divinatrices linguâ ſuâ Theſſali vocarunt Πελειάδας, h. e. columbas, ita Herodotus. Alii arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Hom. Odyſ. 19.

Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ.

Ovid. Tr. 4. 8.

Hæc mihi ſi Delphos, Dodonaque diceret ipſa,
Eſſe videretur vanus uterque locus.

Prop. lib. 2.

Sed tibi jam videor Dodonâ verior augur.

Hinc *Dodonæum æs*, tintinnabuli quoddam genus, die noctuque continuò crepitans; unde & ad homines juſto loquaciores proverbiali metaphorâ transferri ſolet. Virgil. Æn. 3.

———*Dodonæoſque lebetas.*

Auſonius: *Nec Dodonæi ceſſat tinnitus aheni.*

Hinc *Dodonius.* Claudianus:

Ceſſerit inventis Dodonia quercus ariſtis.

Item *Dodonis.* Val. Flaccus:

———*Dodonida quercum*
Ingredior.———

Dolopes, Theſſaliæ pop. in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cujus imperio parebant) Trojani belli tempore Phœnicem præpoſuit, ut ex Hom. refert Strabo lib. 9. Plinius eos Ætoliæ annumerat, Epiro vero Ptolemæus. Regio eorum *Dolopia* Straboni & Thucydidi. Eorum meminit Virg. Æn. 2.

———*Quis talia fando*
Myrmidonum, Dolopumve aut duri miles Ulyſſei
Temperet à lacrymis? Idem ib.
Non ego Myrmidonum ſedes Dolopumve ſuperbas
Aſpiciam, &c.———

Hinc *Dolopeius.* Val. Flacc. lib. 2.

———*Vidiſſe putant Dolopeia buſta.*

Phœnix apud Hom. Iliad. 9.

Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων.

Servius ait hos ſecutos ad bellum Trojanum Pyrrhum. Sane Thucyd. lib. 1. ait Dolopes eſſe incolas Scyri inſ. in mari Ægæo. Credibile itaque eſt eos ſecutos fuiſſe Pyrrhum nutritum eâ inſ. Heſychius: Δόλοπες, ἔθνος, οἱ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς Θεσσαλίας οἰκοῦντες.

Donuſa, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum, in quâ viride marmor naſcitur. Virg. Æn. 3.

Bacchatamque jugis Naxon, viridemque Donyſam.

Dorceſtria, quæ & *Dunovaria* & *Durnovaria*, & Durnum, urbs Durotrigum in parte auſtr. Angliæ, nunc *Dorcheſter*, op. Dorcetiæ Com. primarium, ad flu. Varum, *Froom*, 4. m. p. ab orâ maris Britannici, 40. à Wintoniâ in occ. Long. 17. 49. Lat. 50. 49.

Dorceſtria, Dorceſter, urbs alias, nunc op. Angl. in Oxoniæ Com. 7. mill. ab Oxonio in auſt. 12. à Readingo in Bor.

Dorderacum, Dordrecht, urbs Hollandiæ præcipua, 7. leuc. à Leydâ in auſt. 3. à Roterodamo in Eurum, & 5. à Bredâ in Bor. Long. 26. 00. Lat. 51. 55.

Doria, & *Dorica*, nomina partis Achaiæ, quæ propinqua eſt Athenis. Plato de Legg. lib. 3. *Achivi Trojâ redeuntes ſuaſque domos, urbeſque repetentes, à popularibus malè excepti multatique fuere.* Οἱ πάλιν ἐκπεσόντες κατῆλθον, μεταβαλόντες ὄνομα, Δωριεῖς ἀντ' Ἀχαιῶν κληθέντες, διὰ τὸ τὸν συλλέξαντα εἶναι τοὺς τότε φυγάδας Δωριέα, i. e. *unde patriâ profugi, mutato Achivorum nomine, Dores dicti ſunt, à Dore, qui maximam fugitivorum illorum partem collegerat.* Servius vero in 2. Æn. *Dorica*, inquit, *à Doro Neptuni filio dicitur.*

Dorion, op. Peloponneſi in tractu Meſſeniaco, juxta quod Thamyras Citharœdus Muſas ad certamen provocavit. Plin. 4. 5. Lucan. lib. 6.

———*Ptelois, & Dorion ira*
Flebile Pieridum.———

Doris, Græciæ regio juxta ſinum Maleacum, à tergo habens Oetam montem, à *Doro* Neptuni & Alopes filio dicta. Ex quâ regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte conſederint, *Dores* appellati ſunt. Hinc *Doricus*, quod pro Græcanico poetæ nonnunquam uſurpant. Virg. Æn. 2.

——— *Juvat ire, & Dorica caſtra*
Deſertóſque videre locos, littuſque relictum.

Dorica muſa Proverb. apud Ariſtoph. in Cleonem, qui non aliud genus harmoniæ didicerat præter Doricæ, alludens ad Δῶρον, quod *munus* ſignificat, eum munerum avidum denotans. Aliud adagium eſt *Doricè concinere* apud Plut. in Lachete, in eos qui aliud verbis, aliud factis faciunt. *Dores* etiam, præſertim virgines, diſcincti, & ſine tunica quandoque interdiu incedere ſolebant. Unde Proverb. *Doricè incedere*, in eos, qui depoſitis veſtibus magna ex parte nudi incedunt. Sic apud Pauſan. & Ælium Dionyſium. Neſcio an huc alludat Juvenalis quando ait. Sat. 3.

Uxorem Comœdus agit, vel Dorida nullo
Cultam palliolo.———

Iidem *Dores* erant naturâ loquaces. Unde apud Theocr. *Doribus Doricè loqui*, adagium eſt in eos, quorum oratio moribus & ingenio reſpondet, vel in loquaces naturâ.

Doriſcum, Doriſca, Ptol. locus, vel Præfectura Thraciæ in orâ apud Hebrum flu. ubi Xerxes Perſarum Rex exercitum qui 170. myriadibus conſtabat, h. e. decies ſepties centenis millibus militum recenſuit. Plin. 4. 11. ubi de Thracia: *Tum locus Doriſcus centum viginti millia hominum capax.* Am. Marc. lib. 18. *Quouſque nobis Doriſcum, Thraciæ opidum, & agminatim intra conſepta exercitus recenſitos Græcia fabuloſa narrabis?* Eſt & promontorium Atticæ à Piræo 42. m. p. recedens.

Dorium, Thraciæ op. ubi Thamyris à Muſis cantu ſuperatus eſt. Homerus:

———Καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο·
Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο.

Papinius Theb. 4.

———*Getico quos flebile vati*
Dorion, hic fretus doctas anteire canendo
Aonidas, multos Thamyris damnatus in annos
Ore ſimul citharáque.———

Heſychius: Δώριον, πόλις τῆς Πύλου.

Dorſetia, Dorſetſhire, Com. Angliæ auſtralis inter Devoniam ad occ. & Hantoniam ad ort. à Bor. autem habet Somerſetiam. Ibi olim Durotriges populi fuere.

Dracanus, mons ubi Jupiter Bacchum è femore natum edidit. Theocritus in Lenis. Idyl. 26.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας.

Drepana, urbs Lyciæ. Item Corcyra olim ſic dicta. Schol. Apollonii in lib. 4. Ἡ δὲ Κερκύρα πρότερον μὲν Δρεπάνη, εἶτα Σχερία. Rationem nominis aperit idem Apollonius ubi ſupra:

Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο
Ἀμφιλαφὴς, πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος,
Ἡ ἀπὸ δὴ κείνης Δρέπανον φάτις [ἵλατε Μοῦσαι
Οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος] ᾧ ἀπὸ πατρὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος.

Drepana, pl. num. vel *Drepanum*, prom. & urbs Siciliæ trans Lilybæum, non procul ab Erycæ M. ſic dict. quod δρεπανοειδὴς ſit, h. e. *in modum falcis incurvata*; vel ab eo quod Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem projecerit. Ovid. Faſt. 3.

Quique locus curvæ nomina falcis habet.

Atqui v. in portu Drepanitano terra non curvatur in falcis modum, ſed in acumen deſinit; ac proinde *Drepano* videtur nomen feciſſe Punicum דרבן *darban*, i. e. *aculeus*, quod extat in Ebræo Scripturæ textu, 1 Sam. 13. 21. Boch.

Dreſda, Dreſden, urbs Germ. Miſniæ cap. ad Albim flu. Sedes Ducis Electoris Saxoniæ, 3. leuc. ſupra Miſnam in ort. & 5. à confin. Bohemiæ. Long. 35. 30. Lat. 51. 00.

Drymus, urbs inter Atticam, & Bœotiam. Suidas. Panacto vicinam fuiſſe docent hæc Demoſthenis: Περὶ Δρυμοῦ, καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας, μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα. Græcè δρυμὸς eſt *Silva*: an ideo dicta eſt *Drymus*, aut à Phœnicio דרום *durom*, quod *meridiem* ſonat, quia auſtrale fuit opidum. Boch.

Dryopes, pop. Epirotici. Strabo. Alii juxta Parnaſſum, teſte Servio. Alii circa Oetam M. à *Dryope* Eurypyli F. ſic dicti. Regio eorum *Dryopia*. Virgil. Æn. 4.

Cretéſque Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi.

Duacum, Doway, urbs Flandriæ ad flu. Scarpam, & Academ. ab an. 1562. 5. leuc. à Cameraco, quot à Leodio. Long. 24. 15. Lat. 50. 20.

Dublinium, Ad ſeptimum ab oſtio Liffii flu. milliare ſedet, quam pro cunctis Hiberniæ urbibus fama loquatur, urbs illa quam Ptolemæus *Eblanam* dixit, nos *Develin*, Latini *Dublinium* & *Dubliniam*, Cambro Britanni *Dinas Dulin*, Saxones olim *Duflin*, & Hibernici *Bala-cleigh*, i. e. *opidum ſuper Crates*: ſubjectis enim in paluſtri loco cratibus, conditum affirmant, uti Hiſpalis Hiſpaniæ, quam ſic nominatam tradit Iſidorus, quod in paluſtri ſolo ſuffixis profundo palis locaretur. De vetuſtate hujus urbis quod dicam, nihil certi occurrit, antiquam tamen eſſe Ptolemæi authoritas perſuadet. Saxo Grammaticus Danicis bellis miſere convulſam fuiſſe tradit: poſtea in Eadgari Anglorum Regis poteſtatem devenit. Deinde occuparunt Norwegi. Demum in primo Anglorum adventu eorum virtuti conceſſit. Paulò poſt deductâ huc ex Briſtolienſibus Coloniâ quibus hanc urbem incolendam *cum omnibus libertatibus & liberis conſuetudinibus quas homines de Briſtoliâ habent*, Rex Henricus 2. his ipſis quæ protuli verbis conceſſit. Regia hæc Hiberniæ urbs eſt Archiepiſcopalis, emporium nobiliſſimum, & primæ juſtitiæ forum, mœnibus validum, ædificiis ſplendidum, civibus frequens. Urbem vocat Joſcelinus de Furneſio *nobilem populo, ſitu amœniſſimam, planitie viridante affectuoſam, glandiferis nemoribus conſitam, ferarum luſtris circumvallatam.* Et de eâ Guil Neubrigenſis: *Divelina urbs maritima totius Hiberniæ metropolis, portuque celeberrimo, commerciis, & commeatibus noſtrarum æmula Londonearum.* Collegium habet pulcherrimum Sanctæ & Individuæ Trinitati conſecratum; quod ad ingenia melioribus literis excolenda à feliciſſimæ memoriæ Elizabetha Sereniſſima Anglorum Regina Academicis donatum privilegiis, ſpem oſtendit non exiguam, ad Hiberniam (quo veluti ad mercaturam bonarum artium confluxerunt aliquando exteri) & Religionem Politiores omnes diſciplinas tanquam ad avitum hoſpitium poſtliminio reverſuras.

Dublinum, Dublin, urbs Hiberniæ Archiep. Lageniæ primaria, & Academia. Vide *Eblana*. Long. 12. 40. Lat. 54. 25.

Dubris, Dover, op. & portus Angliæ in orâ Cantii, è reg. Iccii portus, urbis Gallicæ, à Cantuariâ 12. m. p. diſtans.

Duina, flu. ex præcipuis Moſcoviæ. Oritur in Vologdâ prov. & ſupra urb. Vologdam, quam rigat: & poſt longum curſum duplici oſtio in mare album ſe exonerat paulo infra Archangelopolim.

Dulichium, inſ. maris Ionii, una Echinadum, contra oſt. Acheloi flu. non procul ab Ithacâ, una ex iis quibus Ulyſſes imperabat. Ovid. Tr. eleg 4.

Nec mihi Dulichium domus eſt, Ithacéve Saméve.

Hinc adject. Dulichius. Virg.

Dulichias vexiſſe rates.

h. e. Ithacenſes, ita Servius.

Dumbarum, (qu. *Caſtrum Baræ*, ſeu *Varæ*, quæ æſtuarium eſt) op. Scotiæ in orâ Orient. ad oſtia Loxæ flu. inter Bervicum ad merid. & Andreapolim ad Bor.

Dumblanum, urbs Scotiæ epiſc. ſub Arch. Andreapolitano, inde 25. m. p. in occ. Glaſquum verſus 15. Long. 16. 12. Lat. 57. 25.

Dumna, inſ. Scotiæ adjacens, Norvegiam verſus. *Hoy* nonnullis. Camdeno potius *Fair Iſle* videtur.

Duncheldinum, Dunkelden, qu. *caſtrum Caledonium*, urbs Scotiæ epiſc. ſub Arch. Andræapol. inde 22. m. p. diſtans, ad Taum flu. Pertho finitima, ad 6. m. p. diſtans.

Dunelmum, Durham vel *Dureſm*, urbs Angl. Septentr. epiſc. ſub Arch. Ebor. ad Viedram flu. 6. m. p. ab Oceano Germanico in occ. & 10. à Neocaſtro in auſt. & ab eâ reg. adjacens dicitur *Epiſcopatus Dunelmenſis*. Long. 18. 59. Lat. 55. 27.

Dunquerka, Dunkerk, urbs Belgii permunita in Com. Flandriæ, 6. leuc. à Caleto, & 3. à Gravelingâ in ort. 5. à Neoporta, & 12. à Brugis in occ. Portum habet capacem, ſedetur in orâ maris Germ.

Dunum, urbs Hibern. Epiſc. ſub Arch. Armachano, inde non valde recedens ad ort. à Connerthio 15. mil. in Ultoniâ prov. Long. 13. 14. Lat. 55. 43.

Dura, vide *Vale*, in Am. p. 282.

Durius, Doria Ptol. *Dorius* Appiano, vulgo *Duero*, flu. Hiſp. max. apud Numantiam urb. oriens, & Callaicos à Luſitanis disjungens, in Ocean. Occident. ad Portum urb. delatus. Silius lib. 1.

Hic certant Pactole tibi Duriuſque Taguſque.

Durlacum, urbs Germ. caput Marchionatûs Badenſis, 2. leuc. à Rheno flu. in ort. 4. à Budâ in Bor. Long. 33. 15. Lat. 49. 51.

Durobrivæ, ſeu *Duracobrivæ* Trinobantum, nunc eſt op. Angliæ, vulgo *Hartford* ad Leam flu. in Com. Hartfordienſi, 15. mill. à Londino in Bor.

Durobrivæ Catyeuchlanorum, op. Angl. ad Avonam flu. dirutum; cujus locus nunc oſtenditur inter vicos *Caſter*, Northantoniæ Com. & *Cheſterton* Huntingdonienſis Com. 3. m. p. à Petriburgo in occ. & 12. à Duroſiponte in Bor. Lindum verſus.

Durobrus,

Durobrus, ſeu *Durobrovæ*, & *Durobrivis*, urbs Angl. orient. vulgo Rocheſter. Lat. rec. *Roffa*, Epiſc. ſub Arch. Cant. in Cantio ad Medweagum flu. 5. mill. ab æſtuario Tameſis in auſt.

Durocornovium. Vide *Corinium.*

Durolevum, *Lenham* Camdeno, *Charing* Talboto, op. Albionis in Cantio, inter Durobrum & Darvernum, 12. m. p.

Durolipons, ſeu *Duroſipons*, urbs Catyeuchlanorum in Angl. quæ nunc eſt pag. *Godmancheſter* dictus, ad Uſam flu. ex adverſo Huntingdoniæ, op. med. ferme inter Camboricum & Durobrivam.

Durolitum, *Leighton* Camdeno, pag. Angl. inter Londinum & Cæſaromagum 15. m. p. Al. eſt *Oldford*, op. in Com. Eſſexiæ.

Durotriges, pop. Albionis in orâ meridionali, verſus Oceanum Britan. quorum tractus nunc Dorſetiæ Com. Habebant ad ort. & Bor. Belgas, & ad occ. Damnonios. Eorum primaria Durnovaria, vulgo *Dorcheſter.*

Dyraſpes, Scythiæ flu. Ovid. Pont. 4. 10.

Cumque Boryſthenio liquidiſſimus amne Dyraſpes.

Dyrrhachium, urbs in eâ parte Macedoniæ quæ mari Adriatico incumbit, diſtans à Brunduſio 220. m. p. trajectu. Dictam ita volunt à nomine ejus, qui ibi portum adjecit: nam antea *Epidamnus* vocabatur. Plin. 3.23. vulgo *Durazzo.* Hanc urbem Cicero exilii ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimam, in qua & commoratus eſt donec à Senatuſconſulto revocaretur. Lucan. lib 6.

Dyrrhachii præceps rapiendas tendit ad arces.

Ἠπείρου μυλεόπολιν vocat Euſtath. qui addit ſic dictam eſſe ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ τραχύτητος· Δυσεράχιον γάρ ἐστιν, ὅ ἐστι δυσέξοχον. Item *Dyrrhachium* Laconiæ urbs Stephano, una ex centum. Vide Voſſ. ad Melam, pag. 158. Long. 44. 20. Lat. 41. 42.

E.

E*Ba*, nonnullis *Monte Merano*, eſt caſtrum Thuſciæ in agro Senenſi, verſus Albaniam flu. ut ex ſitu colligitur. Long. 35. 04. Lat. 42. 06.

Ebdomum, ſuburbium Byzantii, à *Septenario* numero dictum. Cedrenus.

Ebellanum, op. Vaſconum, nunc eſt *Biel*, opidulum Aragoniæ, ad amnem cogn. in Diœceſi Pameplonenſi, 6. leuc. à Jacca in occ. 9. ab Oſca, & 12. à Cæſarauguſta in auſt. Long. 20. 15. Lat. 43. 00.

Eblana, *Dublin*, urbs primaria Hiberniæ in Com. cogn. ad oſt. flu. Liſnii, cum portu commodo & caſtro permunito; eſtque Emporium celebre, 25. mill. à Droghedâ in auſt. Ab eâ pop. vicini dicti fuere *Eblanii.*

Ebodia, *Ornay*, inſ. parva maris Britannici, verſus oram Normanniæ. Vix 2. leuc. diſtat à prom. Haguæ in occ. Eſtque longitudinis 2. leucarum circiter. Dicitur *Aldernay* quibuſdam, ab aliis *Riduna* vocatur. Diſtat 5. leuc. à Sarnia inſ. in Bor. & 30. ab oſt. Sequanæ in occ.

Ebolum, al. *Eburi*, vulgo *Evoli*, op. alias Picentinorum, nunc regni Neapolitani, Ducatûs titulo clarum, 6. mill. ab ora litor. Cin. Salernitani in ort. Long. 39. 10. Lat. 40. 36.

Ebora, vulgo *Evora*, urbs Portugalliæ, provinciæ inter Tagum & Anam caput, & Academia, 16. leuc. à Pace-Auguſta in occ 20. ab Ulyſſipone in ort. & 8. ab Ana flu. Long. 12. 5. Lat. 38. 30.

Ebora alta, vulgo *Evora monte*, caſtrum Luſitaniæ, 5. leuc. ab Ebora in ort.

Ebora, ſeu *Ebura*, op. Hiſp. Bæt. ad oſt. Bætis flu. Nunc eſt *S. Lucar de Barameda*, Luciferi Fanum, op. celebre Hiſpan. in Vandalitia, 3. leuc. à Xera in occ. 6. à Gadibus in Bor. & 15. ab Hiſpali in Africum.

Eboracenſis Comitatus, *York-ſhire*, provincia Angliæ Septentrionalis, & omnium reliquarum longe maxima, inter mare Germ. ad ort. Lancaſtriam ad occ. Derbiam & Lincoln. Com. ad merid. & Diœceſim Dunelmenſem ad Bor. Dividitur in tres partes, nempe in Occidentalem, ſeu *Weſt-riding*; in Orientalem, ſeu *Eaſt-riding*; & in Septentrionalem, ſeu *North-riding*: ibique fuerunt alias Brigantes pop. pro maj. parte, & Pariſii, teſte Camdeno.

Eboracum, vulgo *York*, urbs Archiep. Angliæ Septentrionalis, Com. cogn. caput, & totius regni ſecunda, ad flu. *Ouſe*, ubi fuit alias Legio Sexta Victrix. Ducatûs titulo gaudet, & hinc *Eboracenſes Duces*, è Domo regia. Diſtat 120. m. p. à Londino, 27. ab orâ litor. Oceani Germ. 35. à Lincolnia in Bor. & 40. à Dunelmo in auſt. Long. 19. 24. Lat. 54. 43.

Eborodunum, ſeu potius *Ebrodunum*, vulgo *Ambrun*, urbs Gall. Narb. Archiep. in Delphinatu, juxta Druentium flu. verſus montes, & confinia Provinciæ, 34. leuc. à Viennâ in Eurum, & 8. à lim. Pedemontii in occ. Long. 28. 08. Lat. 43. 03.

Ebrodunum, *Yverdon*, urbs alias ampla, nunc op. ſatis tenue Helvetiorum in pago Bernenſi, ad lacum Novicaſtri, ubi recipit Orbam flu. 3. leuc. à confin. Com. Burgundiæ in Ort.

Ebrodunum, & *Eburodunum*, ſeu *Robodunum*, urbs Germ. in Moravia, *Brin* dicta, ad flu. *Suartzahe*, teſte Cluverio. Vide *Robodunum.* Long. 28. 10. Lat. 46. 30.

Ebroicæ, ſeu *Eburaici*, & *Ebroici*, & *Aulerci Eburovices*, pop. Gall. Lugdun. nunc Normanniæ: quorum urbs Mediolanum Eburovicum, nunc *Eureux*, urbs epiſc. ad Itonium flu. Vide *Eburovices.* Long. 22. 15. Lat. 49. 00.

Ebudæ, ſeu *Ebudes* Inſulæ, quæ quibuſdam *Hebrides*, verſus occ. Scotiæ, 44. vulgus numerat, ex quibus 10. tantum præcipuæ (reliquæ aut parvi momenti, aut verius ſcopuli) viz. Ricina, *Raglins*, verſus Hiberniam, Epiduni *Yle*, Ionia, *Jura*, Maleos *Mul*, Ebuda Orientalior *Skye*, Ebuda Occidentalior *Lewis*; deinde *Euſt*, *Turif*, *Col*, *Colonſa*, & aliæ aliquot minoris momenti, quæ à Norvegis coemerunt Scoti, quibus etiamnum ſubſunt.

Ebura, quæ & *Libora*, op. Carpetanorum, hodie *Tala vera la Regna*, ad Tagum, ubi recipit flu. *Alberche*, 6. leuc. ab Eſcalona in auſt. & 12. à Placentia.

Ebura, *Evre*, flu. Galliæ. Oritur in Perticenſi prov. è Sylva Logniaca, deinde per Belſiam labens, Autricum Carnutum rigat, Novigentum Regium, Jureum, uti & Patiacum, & Loverias, & poſtea in Sequanam ſe exonerat ſupra pontem Arcuenſem.

Eburaici, ſeu *Aulerci Eburovices*, pop. Gall. Lugd. quorum urbs Mediolanum Eburovicum, nunc *Eureux* in Normannia prov.

Eburobritum, *Evora d' Alcobaſa* Varrerio, vicus Hiſp. Luſitanicæ in regno Portugalliæ, 4 leuc. à Leyriâ, urb. Ulyſſiponem verſus.

Eburones, pop. fuere Germ. infer. juxta Moſam flu. inter Ubios & Menapios, dictique fuere poſtea *Tungri.*

Eburonia, urbs fuit Germ. infer. teſte Ortelio. Cluverius tamen putat non fuiſſe locum particularem, ſed univerſam Eburonum regionem.

Eburovices, pop. Gall. ubi nunc *le Dioceſe d' Eureux* in Normanniâ; habebantur ad Boream Velocaſſes, ad occ. Lexovios, ad auſt. Diablintes, & ad ort. Carnutes. Eorum caput Mediolanum Eburovicum.

Eburum, urbs Quadorum in Germ. nunc *Olmutz* dicitur, eſtque Moraviæ primaria, ad Moravum flu. 6. leuc. à Bruna verſus auſt. 20. à Vienna in Bor. & tot. à confin. Poloniæ. Long. 39. 00. Lat. 42. 30.

Ebuſus, inſ. in mari Balearico, nullum animal noxium gignens. Plin. 3. 5. *Ebuſi terra fugat ſerpentes.* Habet hæc inſula op. ejuſdem nominis, à Phœnicibus, ut putatur, conditum, aut certe à Pœnis, qui à Phœnicibus originem duxerunt. Sil. lib. 3.

Jamque Ebuſus Phœniſſa movet, movet Artabrus arma.

Statio *Eboſea* dicitur in Saturnalibus.

Et quos percoquit Eboſea caunas.

Dionyſio Βοῦσος.

Νῆσοι δ' ἑξείης Γυμνήσιαι, ἄγχι δὲ Βοῦσος.

Sed legendum ibi ἄγχι δ' Ἔβουσος, ut in Feſto, Melâ, Plinio, &c. Vide Boch. de Phœn. col. p. 705. Livio *Pityuſa* dicitur. Plin. 3. 5. *Inſulæ per hæc maria primæ omnium Pityuſæ à Græcis dictæ à frutice pineo.*

Ecbatana, plur. num. metropolis Mediæ, vel ut quidam exiſtimant regia quædam magna à Dejoce rege Medorum. Strabo lib. 11. Cæterum *Ecbatana* Polybio lib. 10. videntur πλούτῳ καὶ τῇ τῆς κατασκευῆς πολυτελείᾳ μέγα τι παρὰ τὰς ἄλλας διενηνοχέναι πόλεις, *urbes omnes alias opibus & operum magnificentiâ longo ſuperaſſe intervallo.* Diod. lib. 17. ambitum conſtare dicit ſtadiis 150. & in eâ haberi θησαυροὺς πολλῶν χρημάτων. Ecbatanis ſc. fuit θησαυροφυλάκιον, ut author eſt Iſidorus Characenus. Sed ſepulchra regum, ad templum Anaitidis, eandem urbem non parum nobilitarunt. Muri ejus deſcribuntur Judith. cap. 1. Tamen ſi Polybio credimus, urbs ipſa erat ἀτείχιστος, *ſine mœnibus.* Sed arcem habuit manufactam θαυμασίως πρὸς ὀχυρότητα κατεσκευασμένην, Herodoto teſte, *ad firmitatem ad miraculum uſque munitam.* Illam ſc. ambibant muri 7 ſic conſtituti, ut extimus eſſet humillimus, & ſupra illum ſecundus, & ſupra ſecundum tertius totis pinnis promineret, atque ita gradatim reliqui uſque ad ſeptimum: Adjuvante ipſo loci ſitu, ut qui collis eſſet ſenſim aſſurgens: Horum murorum ampliſſimus, teſte Herodoto, æquabat Athenarum ambitum, quem Thucydides definit 178, Dio Chryſ. ſtadiis 200, Ariſtides diei itinere; Dion. Halic. cum Româ confert amplitudine, & Plut. cum Syracuſis, qua-

rum

rum mœnia ſtadiis 180 patuiſſe teſtatur Strabo. Pinnæ murorum, quas deſcripſimus gradatim prominentes coloribus diſtinguebantur. In extimo ſc. pinnarum color erat albus, in ſecundo niger, in tertio purpureus, in quarto cæſius, in quinto ſandaracinus, qui rubor eſt intenſiſſimus: Sandaracha enim illa maximè probatur, quæ eſt *καθαρὰ, πυῤῥὰ καὶ κινναβαρίζουσα τῇ χρόᾳ, rubra ad ſatietatem, & colore Cinnabaris.* Dioſcorides lib. 5. Sextus denique argento, & Septimus auro fulgebant. Ab hac colorum varietate putat Bochartus *Ecbatana* dicta, quia Arabibus hodieque אגבתה *agbatha* id ipſum ſignificat. Huc facit quod *Ecbatana* dicebantur ipſa mœnia tot coloribus interſtincta. Herodotus ubi de conditore Dejoce, *οἰκοδομέει τείχεα μεγάλα τε καὶ κρατερὰ, ταῦτα τὰ νῦν Ἐκβάτανα κέκληται*. Quid quod Steph. ex Herod. pro *Ecbatanis* legit *Agbatana*, voce quæ mere eſt Arabica, quomodo & multi veteres. Idem Steph. *Δημήτριος δέ φησιν Ἀγβάτανα διπλᾶ, τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ δὲ τῆς Συρίας.* Scaliger compoſitam vocem eſſe aſſerit ex ignoto אכ *ac* vel אג *ag* & Chaldaico ביתן *bithan*, quod *palatium* exponit, cum *interius* ſonet potius ut plerique reddunt, Eſter. 1. 5. Alii *Ecbatana* volunt à Chaldæis dici אחמתא *acmatha*, pro quo Hieronymus habet *Ecbatanis*, Eſdr. 6. 2. Et Græci Ἐκβατάνοις lib. 3. Eſdræ. Taceo Fungeri ſomnium in Etymologico trilingui *Ecbatana* deduci ab עוג *coxit* & בית *domo* & חנה *gratioſo.* Ecbatanorum regiæ conditor fertur eſſe Daniel Propheta. Joſeph. Ant. 10. 12. *ᾠκοδόμησεν ἐν Ἐκβατάνοις, τοῖς Μηδικοῖς βάρεσιν, ἐυπρεπέστατόν τι κατασκεύασμα, καὶ θαυμασίως πεποιημένον, ὃ μέχρι δεῦρο μένον ἐστὶ καὶ σώζεται.* Tamen ædificii ſplendor & amplitudo videtur ſuperaſſe opes privati hominis. Nec virum ſanctum credibile eſt in tam inſanæ molis ſtructuram pecunias ſuas temerè profudiſſe. Addo Danielem Suſis non Ecbatanis fuiſſe ſepultum, ut ex Benjamine conſtat. Interim hanc de Daniele famam non eſſe planè futilem ſuadet, quod ad ſuam uſque ætatem in more fuiſſe ſcribit Joſephus, ut regiæ illius cuſtodia Judæo ſacerdoti concrederetur. *Ταύτην πεπιστευμένος Ἰουδαῖος ἐστὶν ἱερεὺς, καὶ τοῦτο γίνεται μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας.* Itaque Darium Medum, cui idem opus alii tribuunt, in operis œconomiâ, & architecturâ crediderim Danielis operâ & conſilio uſum. Quo munere cum vir magnus egregiè functus eſſet, Regem in gratitudinis monimentum hoc ſanxiſſe, ut Judæorum fidei regia deinceps committeretur. Alii *Ecbatana* recentiora faciunt. Nam juxta Plinium *Ecbatana caput Mediæ, Seleucus rex condidit*, lib. 6. cap. 14. Viciſſim alii vetuſtiora. Sic in libro Judith Arphaxad Medorum rex Nabuchodonozori æqualis Ecbatana condidiſſe narratur. In Chronico Euſebii: *Δηιόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὴν μεγάλην καὶ περιβόητον*, quod habetur ex Herodoto. Quin ſi Diodoro credimus, qui Cteſiam ſe ſequi profitetur, Ecbatana jam extabant ævo Semiramidis, quam Oronte monte perfoſſo, ſtadiis 12 ab urbe diſſito, aquas ex magno lacu eò derivaſſe tradit. Supereſt de ſitu dicamus. Plin. 6. 26. Ecbatana opidum tranſlatum fuiſſe ait à Dario Rege ad montes. Alii tamen in planis locant. Ammianus *ſub Jaſonio monte* in terris Syromedorum. Polybius: *ὑπὸ τὴν παρώρειαν τὴν περὶ τὸν Ὄρον, ſub montanâ regione quæ eſt ad Orum.* Pro Oro Orontem ibi habet Ptolemæus Et Diodorus ex Cteſiâ, poſtquam deſcripſit *Ἐκβάτανα πόλιν ἐν πεδίῳ κειμένην*, ſubjungit aliquanto poſt, *Τῶν γὰρ Ἐκβατάνων δώδεκα σταδίους ἀπέχον ἐστὶν ὄρος, ὃ καλεῖται μὲν Ὀρόντης.* Hæc ſunt apud Strabonem *τὰ ὑπερκείμενα τῶν Ἐκβατάνων ὄρη*. Itaque Ecbatana erant in plano fere ad radices montium, non in ipſis montibus.

Echedorus, Macedoniæ flu. prope Theſſalonicam in mare Ægæum influens. Ptol. Hujus aqua non ſuffecit Xerxis exercitui, Herodoto teſte, cui *Chidorus* dicitur. *Calico* Sophiano, *Granca* Nigro, *Veratafer* Caſtaldo.

Echetla, Siciliæ urbs olim munitiſſima circa fontes Achatis flu. quæ primi belli Punici tempore ſita erat in confinio Syracuſanorum & Carthaginienſium, hodiè *Ochula*, vel *Aquila* vocatur. De eâ præter Stephanum vide Polyb. lib. 1. *Echetla* autem literis trajectis factum videtur ex אחתילא *Etchela*, quaſi *munitam* dixeris. Diodorus de Agrigentinorum duce Xenodocho: *Τὴν δ' Ἐχέτλαν χωρίον ὀχυρὸν ἐκπολιορκήσας, τοῖς μὲν πολίταις τὴν δημοκρατίαν ἀποκατέστησε, τοὺς δὲ Συρακουσίους κατεπλήξατο.* Bochartus. Vide ſis Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 10.

Echinades, exiguæ inſulæ Acarnaniæ adjacentes ex adverſo oſtii Acheloi flu. natæ ex arena & limo impetu Acheloi convecto. Plin. 2. 85. Stat. 2. Theb.

Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Lucan. lib. 6.

——Et tuus Oeneu
Pene gener craſſis oblimat Echinadas undis.

Senecæ *Echinæ* dictæ:

Quolibet vento faciles Echinæ.

Ovid. Met. 8. fingit Naiadas Nymphas ab Acheloo & Neptuno in inſulas Echinadas fuiſſe mutatas, quia vi aquarum vel interrumpente, vel aggerente terram inſulæ naſcantur. Inſulæ hæ vulgò *Cozzulari* vocantur Sophiano.

Echinus, ni, vel *nuntis*, civitas vel inſula in mari Ægæo. Cicero in Aratæis:

——Excelſis errans in collibus amens,
Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echinus.

Item Acarnaniæ op. Plin. & Phthiotidis urbs Strabo. Etiam in Pentapoli Africæ regione civitas. Ptol.

Edenburgum. Vide *Alata Caſtra.*

Edeſſa, Edeſa Straboni, olim Antiochia Oſrhoenorum, & Callirrhoë à fonte dicta, teſte Procopio, & poſtea *Juſtinopolis*, urbs Archiepiſcopalis Syriæ ad lævam Euphratis ripam (ex quo etiam Meſopotamiæ tribuitur) *Rhoas*, & *Rhoaſſe*, ac etiam *Rhoa* Nigro, *Orfa* P. Gyllio, & pleriſque aliis dicta (varie enim nominatur) proxima Samoſatis, à quibus 12. m. p. recedit. Antiquiſſima urbs, utpote à Nembroth, teſte Iſidoro, condita. Long. 72. 30. Lat. 37. 30.

Edom, regio quæ & *Idumæa*, ab *Edom*, h. e. *Eſau*, dicta. Joſeph. Ant. 2. *Τὴν δὲ χώραν οὕτως προσηγόρευσεν. Ἕλληνες δ' ἐπὶ τὸ σεμνότερον Ἰδουμαίαν ὠνόμασαν.* Hæc in Syriâ ad merid. Judææ ſita habet Arabiam ad Auſt. Phœniciam à Bor. Alias porro *Gabalene*, & *Amalechitis* vocabatur, teſte Joſ. Ant. 2. 1. qui tamen 5. 3. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Judæ, quæ in longum quidem extenditur uſque ad Hieroſolymam, latitudine vero uſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hâc autem ſorte civitates erant Askalon & Gaza. Iſtam Palæſtinam alias dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum eſt, & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edon, Servio mons eſt Thraciæ, aut certe in eâ parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio 4. 11. appellatur *Edonus*. Virg. Æn. 12.

Ac velut Edoni Boreæ cum ſpiritus alto
Inſonat Ægæo.——

Statius:

Triſtius Edonas hyemes, Hebrumque nivalem, &c.

Hinc *Edonides* dicuntur *Mænades*, ſive *Bacchi ſacerdotes*, quæ furore divino agitatæ myſteria Bacchi celebrabant, paſſis capillis more furentium huc illuc curſitantes. Prop. lib. 1.

Nec minus aſſiduis Edonis feſſa choreis.

Ovid. Met. 11.

Protinus in ſylvis matres Edonidas omnes
Quæ videre nefas torta radice ligavit.

Lucanus tamen corripuit lib. 1.

——Nam qualis vertice Pindi
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ubi tamen aliqui *Odonis*. Sane Stephano *Ὠδῶνες ἔθνος Θρᾴκης* vocantur.

Egelidus, hunc Tuſciæ amnem eſſe, & hodiè *Freddano* dici fabulatur Leander ex Annio. Hunc enim *Egelidum* uterque citat ex Virgilio, Æn. 8.

Ut procul Egelido ſecretum flumine vidit.

Sed ibi legendum *Egelido* appellative alii jampridem obſervarunt.

Egeria, lucus & fons prope Romam, extra portam Capenam. Virgil. Æn. 7.

Eductum Egeriæ lucis, Hymettia circum
Littora.——

Juvenal. Sat. 7.

In vallem Egeriæ deſcendimus.

Egeſta, civitas in Siciliâ, quam Æneas condidit, & ab Aceſtis matre *Egeſtam* nominavit, quæ poſtea *Segeſta* dicta eſt. Stephanus ab *Egeſto* Troe ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire. Diodorus lib. 20. ſcribit hanc ab Agathocle exciſam, & transfugis ad habitandam conceſſam, ac Dicæopolin ab eo appellatam.

Egidona, Eyder, flu. Cimbricæ Cherſoneſi, Holſatiam à Jutiâ & Sleſuicenſi Ducatu ſeparans.

Egilium, Il Giglio, inſ. parva maris Tyrrheni ſub dom. Magni Ducis Hetruriæ, 10. mill. à monte Argentario.

Egirſius, le Gers, flu. Gall. in Aquitania. Fontes habet in ſuperiori Arminiaco tractu; deinde Auſcios rigat & Lactorium, & paulo infra in Garumnam labitur è reg. Agenni.

Egnatia, ſeu *Gnatia*, urbs Apuliæ Peucetiæ in ora maris Hadriatici, nunc vic. tantum regni Neapolit. in prov. Bariana, *Torre d' Annaſſo* vulgo 15. mill à Monopoli in ort. & 30. à Brunduſio in Carcium. Long. 41. 36. Lat. 40. 50.

Egoliſma, vel potius *Engoliſma*, urbs Gall. Aquitan. juxta Carentonium flu. Duc. titulo inſignita, 14. leuc. à Mediolano Santonum in ort. & 22. à Lemovico in occ. Long. 21. 16. Lat. 45. 42.

Egonum Vicus, *Vicovenza*, pag. agri Ferrarienſis, inde 16. m. p.

Egorigium,

Egorigium, vicus Germ. infer. vulgo *Rut*, ad Gelbim flu. in ditione Trevirenſi, 8. leuc. à Treviris in Bor. & tot. à Colon. Agrippinæ in auſt.

Egoſa, op. Hiſpaniæ, Caſtellanorum alias, nunc eſt *Caſtell-Follit*, op. munitum Cataloniæ in colle juxta Fluvianum amnem, 6. leuc. à Vico in Bor. & paulo amplius à Gerundo in Circium.

Egra, urbs Germ. in Bohemiâ, juxta confin. Franconiæ, ad *Egram* amnem, 20. leuc. à Praga in occ. & 12. à Pilſena. Long. 34. 25. Lat. 50. 3.

Egurris, ſeu *Forum Egurrorum*, vulgo *Montefurado*, op. Hiſp. in Gallæciâ ad Burnium flu.

Eiſchfeldia, tractus Germ. in Thuringia, ſub dom. Electoris Moguntini, juxta Ducat. Brunſvicenſem. Ibi op. præcipuum Duderſtadium.

Eiſenacum, op. Germ. in Thuringia ad Neſſam amnem, Duc. tit. inſignitum, ſub dom. Ducum Saxoniæ Viemarienſium, 14. leuc. à Mulhuſio in auſt. & 7. ab Erphordia in occ.

Eiſleba, urbs Germ. in Saxonia ſup. & in Com. Mansfeldienſi, ubi natus Martinus Lutherus. Una leuca cum dimid. à Mansfeldia in Eurum, & 4. ab Halla in occ.

Eiſtatum, *Aichſtadt*, urbs Bavariæ ſup. ad Allemannum flu. 4. leuc. à Donavertâ in ort. 2. à Neoburgo in Bor. & 8. à Norimbergâ in auſt.

Elaver, vulgo *l' Allier*, flu. Gall. Celt. ex montibus Arvernorum erumpens, ac non longè à Claromonte urbe decurrens, & ad Nivernas in Ligerim influens.

Elbii vicus, *Vico*, vic. parvus ad lac. Ciminium, inter Viterbium 8. & Roncilonem op. in via quæ Romam ducit 2. m. p. occurrens.

Elbinga, *Elbing*, urbs Poloniæ in Pruſſia Regia, Hockerlandiæ tractus cap. emporium celebre, non longè à mari Baltico, & in Hanzeatico fœdere, prope lacum Drauſenum, ad Elbingam flu. in amœno ſitu. Pulchra eſt & elegans, duplexque nempe nova & vetus. An. 1239. hæc urbs condita fuit, & an. 1454. cum Gedano ab ordine Teutonico defecit, ac dejecta arce Polonorum tutelæ ſe commiſit. Ibi Academia erecta fuit an 1541. ab Alberto Brandeburgenſi Pruſſiæ Duce. Long. 42. 40. Lat. 54. 50.

Elbora, *Talavera*, urbs Hiſp. Tar. ad Tagum flu. Vide *Ebura*.

Elbovium, *Elbeuf*, op. Gall. in Normannia, prov. Duc. tit. inſignitum ad Sequanam flu. 3. leuc. ſupra Rothomagum ad auſt.

Elcebus, ſeu *Hellebus*, op. Germ. alias Triboccorum, nunc vic. *Elle* in Alſatia infer. ad Ellum, ſeu Hellelum flu. vix 1. mill. à Benofeldâ, 2. leuc. à Scleſtadio in Bor. 3. ab Argentina in auſt. & 4. à Briſiaco in Bor. Long. 29. 13. Lat. 48. 14.

Eldana, *Duennas*, teſte Goropio, op. Hiſp. Tar. in Caſtella veteri, inter Valentiam 2. & Valliſoletum in auſt. 6. leuc. à Burgis 15. in occ. Long. 15. 45. Lat. 42. 28.

Elea, quæ & *Cauconia*, *Elis* Ptol. regio Peloponneſi, inter Arcadiam & mare Ionium ad occ. Vide *Elis*.

Electra, op. Peloponneſi in Meſſenia, ad amnem cog. 15. mill. ab ora ſin. Cypariſſii, & tot. à confin. Elidis, & Arcadiæ, & 30. fermè à Laconiâ reg. in occ.

Electrides, quæ & Gleſſariæ, inſ. maris Germ. ex adverſo Scotiæ, tres, quarum una *Hetland*, altera *Schetland*, tertia *Fare*, teſte Ortelio, nominantur.

Elei, pop. in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Jovis Olympii, ludoſque Olympicos, quorum præfecturam Elei habuerunt unde *Elei equi*, & *Eleus carcer* ſæpe leguntur. Virg. 1. Georg.

Eleadum palmas Epiros equarum.

Horatius ubi de Pindaro:

Sive quos Elea domum reducit
Palma. ———

Prop. 3. 7.

Sunt quibus Eleæ concurrit palma quadrigæ.

Lucanus:

———*Quantum clamore juvatur*
Eleus ſonipes.———

Unde à Theocrito in Dioſcuris dicitur Ἱππήλατος Ἆλις.

Elephantina, & Elephantis, inſ. Ægypti, intra Nilum flu. cum urbe cogn. quæ & *Tabenna* nominatur.

Elephas, *Felles* Caſtaldo, mons Æthiopiæ ſub Ægypto, apud ſin. Avalitem.

Elepla, *Niebla* Marianæ, op. Hiſp. Bæt. apud oram Vandalitiæ, ab Hiſpali 9. leuc. in occ.

Eleus, inſ. parva Ioniæ apud Miletum urb.

Eleus, urbs Thraciæ in intimo receſſu Thraciæ Cherſoneſi in auſt. prope Æolium prom. nunc *Critea*, verſus oſt. Helleſponti, 30. mill. à Propontide, & à Gallipoli in auſt. uti 15. à Sexto in auſt. pariter, & tot. à Sigeio prom. in occ.

Eleuſa, inſ. parva Ciliciæ ante Corycum prom. *Eleſa* Soph. *Corcum* Nigro. Item inſ. ſin. Saronici, inter Peloponneſum & Atticam, Salaminæ proxima. Item inſ. Aſiæ ruin. & maris Lycii, in ora inter Rhodum ad auſt. & Lyciam ad Bor.

Eleuſina, pag. Ægypti, in orâ apud Alexandriam, à quâ 4. m.p. aberat, teſte Livio, (Canopicam foſſam verſus) cui *Leuſina* ſcribitur.

Eleuſis, vel *Eleuſin*, hodie *Lepſina*, teſte Sophiano, op. Atticæ maritimum, inter Megaram, ſeu Nyſſæam urb. & Pyræeum, portum Athenienſem. Statius Theb. 7.

Et non aſſuetis pernox ululavit Eleuſis
Menſibus. ———

Idem lib. 12.

Noctivagumque gregem, quamvis ſibi luget, Eleuſis
Flevit, & arcanos lugentibus extulit ignes.

Eleuſis, Bœotiæ civitas, quam terræ motu emerſam refert Am. Marcellinus lib. 7. Verum falli videtur: neque enim *Eleuſis* referri debet inter eas urbes, quæ terræ motu emerſerunt, ſed potius inter illas quæ peſſum abierunt, ut auctor eſt Strab. lib. 9. Plin. lib. 2. & Pauſan. in Bœoticis. Vide alteram partem hujus Dictionarii in *Eleuſinia*. Long. 50. 00. Lat. 38. 55.

Eleuthera, urbs Cretæ mediter. proxima Gortynæ.

Eleutheropolis, urbs Palæſtinæ, 8. mill. ab Hebrone in occ. uti & 20. ab Hieroſolymis, Gazam verſus. Long. 66. 30. Lat. 31. 00.

Eleutherus, flu. Syriæ. Oritur ex Libano, & poſt longum curſum in mare Phœnicium ſe exonerat ad Balaneas, 50. m. p. ab Orthеſia in Bor. & 25. à Laodicea in auſt.

Eleutherus, Bajaria Cluverio, flu. Siciliæ, in mare Tyrrhenum fluens, 8. mill. à Panormo in ort.

Eleuthræ, pag. Bœotiæ, apud Plateas urb. leg. *Eleutheræ*.

Elgis, ſeu *Elgia*, vulgo *Elgin*, urbs parva Scotiæ Sept. verſus oram maris Germ. 3. mill. à litore ad flu. Loxiam, 6. mill. ab oſtio Speæ flu. in occ. uti 35. à Taxalo prom. & 42. à Beruvio prom. in auſt. Long. 16. 58. Lat. 58. 58.

Elgovæ, vel *Silgovæ*, pop. Scotiæ merid. ubi nunc prov. Niddeſdalia, Eskia, & Anandia, verſus Angliæ confin. Vide *Selgovæ*.

Elia, *Elye*, urbs Epiſc. Angl. ſub Arch. Cant. in Cantabrigiæ Com. & in inſ. cogn. ad Uſam flu. Vide *Elys*.

Eliberis, urb. Turdulorum in Hiſp Bæt. ad Singilim flu. quæ ab al. *Illiberis* dicitur, nunc vic. *Elvire* dictus in regno Granatenſi, quæ crevit ex ejus ruinis. Ibi *Conſilium Eliberitanum*, an. 305.

Eliocrata, quæ & *Ilorcis*, nunc *Lorca*, urbs Hiſp. Tar. ad flu. Guadalentinum, in confin. regni Granatenſ. 10 leuc ab ora maris Mediter. in Bor. & 10. à Baſti in ort. Long. 19. 15. Lat. 38. 2.

Elipa, urbs Hiſp. Bæt. epiſc. ſub Arch. Hiſpalenſi. Vide *Elepla*.

Elis, reg. Peloponneſi, quæ nunc *Belvedere* dicitur ab urb. primaria cogn. ſed latius patet; continet enim Elidem & Meſſeniam; ſubeſtque tota Dominio Turcarum. *Elis* autem urbs ſita eſt ad Peneum flu. *Calloſcopium* Græcis, 15. mill. ab ora maris Ionii in ort. & 24. à Dyme, ſeu Clarentia in auſt. Hæc regio equis abundans fuit. Prop. 1. 8.

Et quas Elis opes ante pararat equis.

Idem 3. 7.

Sunt quibus Eleæ concurrit palma quadrigæ.

Virg. Geor. 1.

———*Eliadum palmas Epirus equarum.*

Tibullus:

Qui prior Eleo eſt carcere miſſus equus.

Ovid. in Epiſt. Leandri:

Ut celer Eleo carcere miſſus equus.

Unde à Theocrito in Dioſcuris dicitur Ἱππήλατος Ἆλις.

Elixus, flu. Ceæ inſ. apud Careſſum fluens.

Ellopia, loc. Eubœæ inſ. ad Telethnum mont. ubi *Ellopiæ* aquæ calidæ Plin. & Solino; nunc pag. *Ellopia* etiamnum in tabulis Chorographicis in orâ ad ort. apud Cerinthum.

Ellus, flu. Aſiæ min. Vide *Hyllus*.

Ellus, ſeu potius *Hellus*, flu. Germ. vulgo *Ill*. Oritur in Suntgovia prope Ferretam op. dein per Alſatiam labitur ubi Mulhuſiam rigat, Enſiſheimum, Colmariam, & poſtea etiam Argentinam, & paulo infra in Rhenum ſe exonerat.

Elna, fluviolus Gall. Belg. vulgo *Lianne*. Oritur in confin. Arteſiæ, & juxta Bononiam in mare Britannicum ſe exonerat.

Elno, *S. Amand*, op. Flandriæ ad flu. Scarpam, in confin. Hannoniæ, ſub dom. Regis Franciæ.

Elone, op. Macedon. in Perrhœbiâ reg, & Theſſaliæ confin. ad M. Olympi radices, & Eurotam flu.

Elongoſine, loc. Armeniæ maj. ad ort. Tigridis flu.

Elorona, ſeu *Iluro*, *Oleron* Cænali, urbs Tarbellorum in Aquitania ad Gabarum flu. in Benearnia prov. ad radices Pyrenæorum,

renæorum, 4. leuc. à Palo in occ. 6. à confin. regni Navarræ, 20. ab Auſciis in Afr. & 11. à Tarba in occ. Long. 20. 40. Lat. 43. 36.

Elorini, pop. Siciliæ. Cic. 5. Verr. *Eloronenſium* civitatem habet Libellus Provinciarum in Novempopulana Provincia Aquitaniæ. *Icaro* Antonino eſt, & *Oloronenſis* civitas Sidonio, & *Olorino* hodie Scaligero.

Elorum, *Elorus* Vib. Sequ. *Helorus* Silio. flu. Siciliæ per oram ad ort. inter Syracuſas, & Pachynum promont. fluens, qui intus *Atellari*, & circa oſtium *Abyſo*, teſte Fazello, nominatur. Item op. ad oſtium amnis nunc exciſum. Sil. 14.

—————Undâ clamoſus Helorus.

Hinc *Helorius* adjectivum. Ovid. Faſt. 4.

Hinc Camarinam adiit, Thapſonque & Heloria Tempe.

Virgil. Æn. 3.

Exupero præpingue ſolum ſtagnantis Helori.

Elſenora, *Elſenor*, urbs Daniæ in Zeelandiâ inſ. prope Sundicum fretum, è reg. Scaniæ, & urbs Helſingoburgi.

Elteri, & *Elterium*, op. alias Luſitan. in Scalabitano conventu, nunc *Alter*, ſeu *Ærra*, vic. tantum Extremaduræ Luſitanicæ ad amnem *Zaras* dict. med. inter Ulyſſiponem & Portum alacrem.

Elwa, *S. Aſaph*, urbs Walliæ Bor. in Com. Flintenſi, ſic dicta quia ibi *Elvus* flu. in Cluidam ſe exonerat. Diſtat 16. mill. à Ceſtria in occ. & 20. à Bangoria in ort.

Eluſa, *Eauſe*, urbs Gall. Aquitan. in Arminiaco Com. & in confin. Condomenſ. tractus, ad Geliſam amnem, inter Vaſates ad Bor. & Auſcios ad Eurum, 5. leuc. à Condomio in occ. Long. 20. 40. Lat. 43. 36.

Elyma, ſeu *Elymæa*, urbs Macedoniæ, Elymiotarum cap. ad Celydnum flu. in Albania reg. meridionali. Long. 44. 50. Lat. 40. 45.

Elyma, urbs Siciliæ, ab Elymo Trojano conditore dicta, à Segeſta 12. m. p. in Sept. Panormum verſus. Long. 36. 31. Lat. 36. 54.

Elymais, regio Perſidis ad occ. in Suſianæ reg. confin. inter ſin. Perſicum ad merid. & Mediam ad Bor.

Elymi, Pœnorum ſocii de quibus Thucydides: Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων ξυνοικήσαντες ἐνέμοντο ξυμμαχίᾳ τε πίσυνοι τῶν Ἐλύμων. Hinc in Pauſaniæ *Phocicis*, qui Pachynum pro Lilybæo jam ſemel uſurpavit, Antiochus Syracuſanus inter cætera de Cnidiis refert ὡς ἐπὶ Παχύνῳ τῇ ἄκρᾳ τῇ ἐν Σικελίᾳ κτίσαντες πόλιν αὐτοὶ μὲν ἐκπίπτουσιν ὑπὸ Ἐλύμων καὶ Φοινίκων πιεσθέντες. Hos Elymos plerique volunt Trojanæ fuiſſe originis, & patrem habuiſſe Elymum Ægeſti, vel Aceſtæ ſocium, de quo Poeta paſſim. Thucyd. Ἰλίου δὲ ἁλισκομένου τῶν Τρώων τινὲς διαφυγόντες Ἀχαιοὺς, πλοίοις ἀφικνοῦνται πρὸς τὴν Σικελίαν, καὶ ὅμοροι τοῖς Σικανοῖς οἰκήσαντες, ξύμπαντες μὲν Ἔλυμοι ἐκλήθησαν. Dionyſius Halicarn. de Æneâ & ſociis: Καλεῖται τῆς νήσου τὰ καλούμενα Δρέπανα ἔνθα περιτυγχάνουσι τοῖς σὺν Ἐλύμῳ καὶ Αἰγέστῳ προεξελθοῦσιν ἐκ τῆς Τροίας, οἳ ᾤκηνται περὶ ποταμὸν λεγόμενον Κριμισόν. Addit aliquanto poſt ab *Elymo* dictos *Elymos*, potius quam *Ægeſtos* ab Ægeſto, quia propter regium genus Elymi major erat dignatio. Silius lib. 14.

Miſcuerunt Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,
Trojanuſque Elymus.—————

De Elymo Trojano, quem Anchiſæ nonnulli volunt nothum fuiſſe filium, plura vide apud Strabonem, Servium Iſacium & alios. Tamen Elymos in Siciliâ Scylax à Trojanis diſtinguit. Et apud Dionyſ. Halicarn. eoſdem Illymos Hellanicus ex Italiâ deducit tertiâ ætate ante Trojanum bellum. Et Stephanus in Ἀιανὴ Elymi cujuſdam regis Tyrrhenorum meminit, cujus fil. Ænam urb. in Macedonia condidit. Summo denique poetæ Elymus, licet Trojani Aceſtæ comes & ſocius, Siculus tamen non Trojanus eſt.

Tum duo Trinacrii juvenes Elymus, Panopeſque
Aſſueti ſylvis, comites ſenioris Aceſtæ.

Elymos itaque putamus Sicanorum fuiſſe partem, quæ cum Pœnis iniit fœdus. Et Elymorum nomen ſumptum ex Phœnicio עלים *alim* vel *elim* ἀρχαϊκῶς, qua vel excelſa loca vel ii homines ſignificentur qui in excelſis locis degunt. Ea enim eſt verbi vis. Et Elymi nullas urbes alibi habuerunt quam in montibus, v. g. Eryceam, Ægeſtam & Entellam. Bochartus.

Elys, ſeu *Elis* & *Elia*, vulgo *Ely*, urbs Angliæ ad Uſam flu. in Com. Cantabrigienſi, inſulæ cogn. caput, 14. mill. ab Huntingdonia in ort. & 10. à Cantabrigia in Bor. Ibi alias *Giruii* populi. Vide Camdenum. Long. 21. 00. Lat. 52. 45.

Elyſii, qui & *Lugii Elyſii*, pop. Germ. verſus Sarmaticos mont. ubi nunc pars auſtralis parvæ Poloniæ, verſus Viſtulæ fontes. Eorum cap. *Carrodunum*, nunc *Cracovia*, Poloniæ primaria.

Elyſium, locus ubi piorum animæ habitant, ἀπὸ τῆς λύσεως à *ſolutione*. Nam animæ poſt ſolutionem vinculi corporei deveniunt ad Elyſios campos. Quos fabulam eſſe Phœniciam patet ex ipſo nomine, quod ex Phœnicum linguâ deſumptum. Ebraicè enim עלז *alaz* עלץ *alats*, & עלס *alas* eſt *lætari*, & *exultari*. Et עליז *aliz*, *lætus*, & עליזות *alizuth*, *exultatio*. Inde *Elyſius* ἀρχαϊκῶς A & E permutatis, ut *Enakim* pro *Anakim*, &c. Itaque *campus Elyſius* eſt lætitiæ locus, & voluptatis quod divinaſſe dixeris vatem eximium, qui Elyſios campos *læta arva*, & *locos lætos* interpretatur. Æn. 6.

———— Exinde per amplum
Mittimur Elyſium, & pauci læta arva tenemus.

Item, *Devenere locos lætos, & amœna vireta*
Fortunatorum nemorum, ſedeſque beatas.

Vide Doctiſſimum D. Jacobum Windet de vitæ functorum ſtatu. Sect. 7. Fuere etiam *Elyſii campi* in Bœotiâ. Virgil. Georg. 1.

Quamvis Elyſios miretur Græcia campos.

Eos autem ita deſcribit Tibullus 1. 4.

Sed me————
Ipſa Venus campos ducet in Elyſios.
Hic choreæ, cantuſque vigent, paſſimque vagantes
Dulce ſonant tenui gutture carmen aves.
Fert caſiam non culta ſeges, totoſque per agros
Floret odoratis terra benigna roſis.

Cui ſuccinit Prop. 4. 7.

Mulcet ubi Elyſias aura beata roſas.

Sed hi & reliqui quicquid habent ex Homero habuere. Sic enim ille Odyſ. 4. Ἠλύσιον πεδίον deſcribit.

Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος·
Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους·

Vide Plut. in Sertorio, & in Conſolatione ad Apollonium ex Pindaro, ubi roſarum, & florum mentio. Heſychius: Ἠλύσιον, Μακάρων νῆσος. Εἴρηται δὲ ἐν ἴσῳ τὸ ἐκ λύσιον, ὅπου οἱ διαλύονται ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ ψυχαὶ, καὶ οἱ μὲν φασι περὶ Αἴγυπτον εἶναι, οἱ δὲ περὶ Λέσβον, &c. Silius Ital. lib. 13.

Tum ſeducta loco, & laxata lucida nocte
Clauſtra nitent, quæ ſecreti per limitis umbram
Elyſios ducunt campos, hic turba piorum,
Nec Stygio in regno, cæli nec poſita ſub axe:
Verum ultra Oceanum ſacro certamina fonti
Lethæos potat latices oblivia mentis.

Emath, i. e. *ira*, vel *indignatio*, aut *calor*, ſive *murus*, aut *uter*, ſive *lagena*, urbs Syriæ Damaſci. Jer. 49. ubi hoſtes Iſraelis remanſerunt, Jud. 3. Hæc Euſebio *Epiphania*, aliis *Antiochia* dicitur. Civitas eſt munitiſſima tribûs Nephthali, Joſ. 13.

Emathia, Europæ nobilis regio, Thraciæ finitima, poſtea *Macedonia* dicta: nomen habet (ut quidam exiſtimant) ab *Emathione* rege, fratre Memnonis, Titani & Auroræ filii. Plin. 4. 11. Poetæ aliquando Emathiam uſurpant pro Theſſaliâ, ſuo quodam jure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virg. Georg. 1.

Nec fuit indignum ſuperis bis ſanguine noſtro
Emathiam & latos Æmi pingueſcere campos.

Lucan. lib. 1.

Bella per Emathios pluſquam civilia campos.

Pharſalicos campos intelligit qui ſunt in Theſſaliâ.

Embda, *Embden*, urbs & emporium Germ. infer. ad flu. Amiſiæ oſt. Friſiæ occident. cap. in dition. Batavorum, 6. mill. à Groninga in ort. & 15. à Brema in occ. Long. 28. 24. Lat. 53. 35.

Emelia, *Emelie*, urbs Hiberniæ, in Com. Tiperarienſi, ad amnem *Broadwater*, 15. mill. à Caſſilia in occ.

Emerita, vulgo *Merida*, urbs Luſitan. olim ampla, Archiep. & conventus Juridicus multarum urb. ad Anam flu. in Extrematura; cujus nihil hodie ſupereſt præter ruinas & magna antiquitatis veſtigia. Long. 13. 31. Lat. 39. 38.

Emiſa, ſeu *Emeſſa*, vulgo *Hemz*, urbs Syriæ ad Otontem flu. inter Laodiceam ad auſt. & Arethuſam ad Bor. 43. mill. à Damaſco in Bor. tot. ab Apameâ in auſt. 80. ab Antiochia, & 60. à Palmyra in occ. Long. 69. 40. Lat. 34. 00.

Emmaus, Judææ urbs. Ptol. quæ alio nomine *Nicopolis*, ubi cognitus eſt à diſcipulis ſuis Chriſtus in fractione panis. Luc. 24. Joſephus de B. Jud. 7. 26. Χωρίον ἔδωκεν εἰς κατοίκησιν, ὃ καλεῖται μὲν Ἀμμαοῦς, ἀπέχει δὲ τῶν Ἱεροσολύμων σταδίους ἑξήκοντα. Item locus prope Tiberiadem, in quo ſunt thermæ. Joſeph. Ant. 18. 3. ubi de Tiberiade prope lacum Geneſareth ab Herode condita: Θερμὰ δὲ οὐκ ἄπωθεν ἔνεστιν ἐν κώμῃ, Ἀμμαοῦς ὄνομα αὐτῇ. *Ammaus*, i. e. חמאי nomen ex חמי deflexum, quod *aquas calidas* ſonat. Joſ. de B. Jud. 4. 1. Μεθερμηνευομένη δὲ Ἀμμαοῦς, Θερμὰ λέγοιτ' ἄν, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πηγὴ θερμῶν ὑδάτων πρὸς ἄκεσιν ἐπιτήδειος. Long. 65. 45. Lat. 31. 44.

Emmericum, vel *Embrica*, urbs Germ. in Duc. Clivenſi, vulgo *Emmerich*, ad Rhenum, 1 leuc. à Schenckia arce in ort. & paulo amplius à Clivia. Long. 27. 35. Lat. 51. 50.

Emodus,

Emodus, *Hemodus* Ptolemæo, *Emodi* pl. num. Plinio, mons ingens Aſiæ, Tauri pars, Indiam à Scythiâ diſterminans. *Mogbali* Caſtaldo, *Jethra* Judæis, & *Bereſeth* Mengreliis, teſte Theveto.

Emonia, Scotiæ orientalis inſ. Mercator. *Maid*, teſte Ortelio.

Emporiæ, al. *Tibula*, vulgo *Caſtel Aragoneſe*, urbs Sardiniæ, & prima ab Aragoniis occupata prope oſt. Termi flu. 30. mill. ab ora proximiori Corſicæ inſ. in auſt. 18. à Saſſari in Bor. & 34. ab Algaria in Bor. Long. 31. 15. Lat. 39. 25.

Emporiæ, *Ampurias*, urbs al. Indigetanorum, nunc op. Cataloniæ, in ora litor. maris Mediter. 3. leuc. à Rhoda in auſt. 6. à Gerunda in ort. & 20. à Barcinone in Cæſ. Long. 25. 00. Lat. 43. 00.

Emporicus ſinus, *Golfo di Sala*, urbs & emporium Africæ in regno Fezzano.

Emporium, ſeu *Empoliæ* aliis, *Empoli*, op. agri Florentini, ad Arnum flu. 20. mill. à Florentiâ in occ. & 30. à Piſis in ort. ſub Dominio M. Ducis Etruriæ. Long. 33. 48. Lat. 42. 55.

Emporium, *Ponte Nura*, pag. Æmiliæ apud Placentiam, ad 5. m. p. Parmam verſus in ort. diſtans.

Empulum, op. Piceni, apud oram, à Firmo urbe 6. m. p. in occ. Lauretum verſus, vulgo *S. Lupedio*, vel *S. Elpedio*. Sed Franc. Pamphilo eſt caſtrum ejuſdem oræ, *Clavello* dictum.

Enarginum, ſeu *Vrgonium*, vulgo *Orgon*, op. Gall. in Provincia, 2. leuc. à Cabillione in ort. uti 7. ab Arelate.

Encheleæ, pop. Illyrici, quorum op. & reg. *Eteſciam* vocat Pinetus. Ibi Cadmus & uxor ejus in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. lib. 3.

——Nomine priſco
Encheleæ verſi teſtantes funera Cadmi.

Enderum, *Endero*, op. Dalmatiæ ad Scardum M. 50. mill. à Liſſo in Bor.

Endideium, ſeu *Endida*, quibuſdam eſt Newmark, ad Atheſim flu. in Com. Tirolenſi. Al. autem eſt *Bolzano*, urb. Com. Tirolenſ. ad flu. Eiſocum, med. inter Tridentum, & Brixionem.

Engoliſma, ſeu *Inculiſma*, urbs Aquitaniæ, vulgo *Angouleſme*; (à quâ reg. adjacens dicitur Engoliſmenſis prov. prope Carentonium flu. inter Marchiam Lemovicenſ. ad ort. & Santoniam ad occ.) ubi alias Ageſinates, 12. leuc. à Mediolano in ort. & 16. à Lemovico in occ.

Engyum, Siciliæ urbs. Steph. Ejus meminit Silius Italicus lib. 14.

——Romana petivit
Fœdera Callipolis, lapidoſique Engyon artus.

Ubi alii *Eugion*. *Gange* Aretio, *Lognina* Fazello. Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 11.

Enipeus, flu. Theſſaliæ, campos Pharſalicos irrigans, juxta quem Cæſar vicit Pompeium, lentus primò, ſed mixtus Apidano velociſſimus. Lucan. lib. 2.

Apidanus, nunquamque celer niſi mixtus Enipeus.

Idem lib. 7.

Sanguine Romano jam turbidus ibit Enipeus.

Val. Flac. lib. 1.

Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus.

Ovid. Met. 1.

——Et irrequietus Enipeus.

Item Elidis flu. recentiore nomine *Barnichius* dictus. Hom. 7. Odyſ. narrat, ut Tyro, Salmonei filia Enipeum flu. amarit, utque ejus fluvii aſſumptâ formâ Neptunus amore puellæ potitus ſit, ex quâ ſuſcepit liberos Peliam, & Neleum. Ovid. Amor. 3. 5.

Siccus ut amplecti Salmonida poſſet Enipeus,
Cedere juſſit aquam, juſſa recedit aqua.

Propert. 1. 3.

Non ſic Æmonio Salmonida miſtus Enipeo
Tænarius facili preſſit amore Deus.

Idem 3. 19.

Teſtis Theſſalico flagrans Salmonis Enipeo,
Quæ voluit liquido tota ſubire Deo.

Eniſis, Siciliæ flu. Fazello, quem hodiè *Niſi* appellari ſcribit.

Eniſpe, urbs Arcadiæ, quæ non amplius extat. Stephanus, apud quem vetus Poeta.

——Ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.

Inde Statius lib. 4. Theb.

——Ventoſaque donat Eniſpe.

Enna, civitas inſignis in ipſo Siciliæ umbilico, auguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata (unde Ceres *Ennea* dicta) nemoreque ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerunt. Ovidius Faſtorum lib. 4.

Grata domus Cereri, multas ea poſſidet urbes,
In quibus eſt culta fertilis Enna ſolo.

Ubi al. *celſo*, ex ſitu ſc. qui arduus & adclivis. Livius: *Enna in excelſo loco & prærupto undique ſita, cùm loco inexpugnabilis erat, tum præſidium in arce validum habebat.* Strabo lib. 6. ubi de illa: Κειμένη ἐπὶ λόφῳ. Nobis indicare ſufficiet (inquit Bochartus) *Ennam* Punicè dici עין נעם *En-naam* vel *Ennam*, h. e. *fontem amœnitatis*, idque jure meritiſſimo; cum fontibus irriguus fuerit locus, & inſulæ totius cætera amœniſſimus. Diod. lib. 5. *Raptam fabulantur Proſerpinam*, ait, ἐν τοῖς λειμῶσι τοῖς κατὰ τὴν Ἔνναν. Et paulo poſt. Ἔστι δὲ ὁ προειρημένος λειμὼν ἄνωθεν μὲν ὁμαλὸς, καὶ παντελῶς εὔυδρος. Cicero etiam Verrina quartâ, *aquas* ei tribuit *perennes*. Quin & Claud. lib. 2. de R. Proſ.

——Curvata tumore
Parvo planities, & mollibus edita clivis
Creverat in collem, vivo de pumice fontes
Roſcida mobilibus lambebant gramina rivis.

Ovidius in Faſtis:

Valle ſub umbroſa locus eſt aſpergine multa
Uvidus ex alto deſilientis aquæ.

Ariſtot. lib. de Mirabilibus: Ἐν τῇ Σικελίας τῇ καλουμένῃ Ἔννα σπήλαιόν τι λέγεται εἶναι, περὶ ὃ κύκλῳ πεφυκέναι φασὶ τῶν τε ἄλλων ἀνθέων πλῆθος, ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, πολὺ δὲ μάλιστα τῶν ἴων ἀπέραντόν τινα τόπον συμπεπληρῶσθαι, ἃ τὴν σύνεγγυς χώραν εὐωδίας πληροῖ, ὥστε τοὺς κυνηγετοῦντας, τῶν κυνῶν κρατουμένων ὑπὸ τῆς ὀδμῆς, ἐξαδυνατεῖν τοὺς λαγὼς ἰχνεύειν, διὰ δὲ τούτου τοῦ χάσματος ἀσυμφανής ἐστιν ὑπόνομος, καθ' ὃν φασι τὴν ἁρπαγὴν ποιήσασθαι τὸν Πλούτωνα τῆς Κόρης. Long. 38. 20. Lat. 36. 40.

Enneacrunus, fons apud Athenas à Piſiſtrato conditus, à numero fiſtularum, quas Græci κρουνοὺς vocant, ſic dictus. Qui etiam *Callirrhoe* à Papinio vocari videtur hoc verſu:

——Callirrhoe novies errantibus undis.

Enona, ſeu potias *Ænona*, urb. alias Liburnorum, nunc Dalmatiæ in ora litor. 9. mill. à Jadera in Bor. & 4. à Giſsâ inſula. Long. 39. 16. Lat. 44. 42.

Enoſis, inſ. oblonga & parva in ora auſtrali Sardiniæ, quæ etiam *Sulcitana* dicta, nunc *Iſola di S. Antioco*, teſte Cluverio.

Enſiſheimum, urbs Alſatiæ, ad Hellelum flu. 2. leuc. à Neoburgo in occ. tot. à Mulhuſio in Bor. & 3. à Briſiaco in auſt.

Entella, urbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, ſocii Carthaginenſibus. Step. Silius lib. 14.

——Largoque virens Entella Lyæo.

Vide Cluver. Ant. Sic. 2. 12. Populi *Entellini*. Plin. 38. Item *Entella* Liguriæ flu. Ptol. *Lavigna* Leandro. Long. 36. 40. Lat. 36. 30.

Epaunus, urbs Gall. Aquit. *Pamiers* Ortelio, in Occitania, Labbæus autem exiſtimat eſſe *Jenne*, vic. Sabaudiæ ad Rhodanum, 2. leuc. à Bellico in auſt. Long. 17. 05. Lat. 42. 20.

Epea, op. Peloponneſi, cujus pop. *Epei* Straboni, contra quos Neſtor bellum geſſit.

Eperiæ, *Eperies*, urbs Hungariæ ad Tarizam flu. verſus M. Carpathum, & confin. Poloniæ, in Sarienſi Com. 6. leuc Germ. à Caſſovia in Bor.

Epetium, op. Illyrici in ora Dalmatiæ litor. inter Salonas & Peguntium, nunc *Zarnouniza* dicitur, ad oſt. flu. cogn. Fuit autem prope Spalatum, uti ex tabb. Peutingerianis colligitur. Long. 40. 54. Lat. 44. 00.

Epheſus, urbs Ioniæ, Emporium totius Aſiæ citer. celeberrimum, Amazonum opus, quemadmodum & Juſtinus ſcribit lib. 2. & Plin. retulit, 5. 29. Hæc civitas loco cavo olim habitata diluvium paſſa eſt, quo cùm plurimi extincti eſſent, Lyſimachus civitatem in eum locum, ubi nunc eſt, tranſtulit, & ab uxoris nomine Arſinoen vocavit, eo mortuo, priſtinum nomen receptum eſt. Porro *Epheſum* inde dictam, quod eam terram Amazonibus Hercules permiſerit (Ἔφεσιν enim Græci permiſſionem dicunt) ſcribit Heraclides de Politiis. Dianæ templo imprimis nobilitata fuit hæc urbs. Dionyſ. Perieg. v. 826.

——Βορειοτέρην ἐσίδοιο
Παρῥαλίην Ἔφεσον μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρης,
Ἔνθα θεῇ ποτὲ νηὸν Ἀμαζονίδες τετύκοντο
Πρέμνῳ ἔπι πτελέης περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα.

Callimachus Hymno in Dianam:

Σοὶ γὰρ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Ἔν ποτε παρῥαλίῃ Ἐφέσῳ βρέτας ἱδρύσαντο
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ. Et mox,
——Τῶν οὔ τι θεώτερον ὄψεται ἠὼς,
Οὐδ' ἀφνειότερον.——

Ac proinde Plin. *admirationem Græcæ magnificentiæ*, vocat ac inter mundi miracula numerat, lib. 36. Hinc Ἐφέσια γράμματα, notulæ quædam, & voces magicæ. De quibus vide Heſychium, & Clementem Alexandrinum, Strom. 1. 18. Long. 55. 45. Lat. 39. 00. *Epheſus* etiam Nili inſula. Steph.

Ephyra, inſula ſinûs Argolici, cum opido cognomine. Steph. quem conſule, plures enim hujus nominis urbes recenſet.

Ephyra,

Ephyra, alio nomine *Corinthus* dicta, ab *Ephyrâ* nymphâ ſic dicta. Ovid. Met. 2.

——Quærit Bœotia Dircen,
Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas undas.

Hinc *Ephyreus*, adjectivum 4. Syllabarum. Lucan. lib. 6.

Inſedit caſtris, Ephyreaque mœnia ſervat,

Item *Ephyreius*, adjectivum 5. Syllabarum. Virg. Geor. 2.

Illuſaſque auro veſtes, Ephyreiaque æra.

Hinc etiam *Ephyreias*. Claud. de bello Getico:

Scilicet Argolicas, Ephyreiadaſque puellas
Cœperat, & pulchras jam faſtidire Lacænas.

Interpres Apollonii: Ἐφύρα, ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρός.

Sil. lib. 4.

——Non æra vacabant
Quæ ſcirent Ephyren.

De æris Corinthii origine, quod in tanto pretio fuit, agit Plin. lib. 34. cap. 2. *Hoc (æs) caſus miſcuit, Corintho cum caperetur incensâ.* Pluribus Florus 2. 16. ubi de Mummio: *Quantas opes & abſtulerit, & cremaverit, hinc ſcias, quòd quicquid Corinthii æris toto orbe laudatur, incendio ſuperfuiſſe comperimus: nam æris totam pretioſiorem opulentiſſimæ urbis fecit injuria; quia incendio peruſtis plurimis ſtatuis, atque ſimulacris, æris, auri, argentique venæ in commune fluxerunt.* At v. non dubium, quin ante hoc temporis illud æs in honore fuerit; idque ex Homero, qui laudat thoracem:

——Τόν ποτε φιλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης.

Seneca in Medeâ:

Inque auxilium Dictynna tuum
Pretioſa ſonant æra Corinthi.

Epiacum, *Papcaſtle* Camdeno, Op. Brigantum in Albione, nunc in Cumbriæ Com. ad flu. Derventionem 3. mill. ab ora litor. maris Hibernici, 16. à Carleolo in occ. & tot. fere à proximiori lit. Scotiæ in auſt.

Epicaria, op. Albaniæ, med. inter Liſſum ad Bor. & Dyrrhachium ad auſt.

Epidamnus, vel *Epidamnum*, vulgò *Durazzo*, op. in eà parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit, triſtiſſimo è Græcià in Italiam trajectu nulli non cognitum. Romani coloniam eo deducentes *Dyrrhachium* dicere maluerunt, propter inauſpicatum nomen *Epidamni*, tanquam à *damno* deduceretur. Ad quod alluſit Plautus in Menæchmis, cum ait:

Ne mihi damnum in Epidamno duas.

Tanquam nomen inditum ſit *Epidamno*, quod illuc nemo ſine *damno* divertat. Vide *Dyrrhachium*.

Epidaphne, urbs in Seleucide Syriæ, quæ & *Antiochia* dicta à *Daphne* vicino ſuburbano, quod locum habebat amœniſſimum 89 ſtadiorum, & fanum Apollinis cum delubro Dianæ. Jul. Capitol.

Epidaurus, urbs Peloponneſi, Æſculapii templo celeberrima. Unde etiam Romani cum gravi peſtilentià laborarent, conſultoque oraculo juberentur Æſculapium Romam advehere, triremem cum legatis ei de cauſa Epidaurum miſere. Verum cum Epidaurii Deum opiferum à ſe inviti dimitterent, ferunt illis cunctantibus ingentem anguem ad Romanorum triremem adnavigaſſe ſeſeque in puppi in gyrum complicuiſſe; quem illi Æſculapium arbitrati magnà cum veneratione Romam advexerunt. Vide Ovid. Met. 15. Heſychius: Ἐπίδαυρος, πόλις ἐν Ἄργει. Idem, Ἐπιδαύριον, τὸ Τροιζηνικόν. Et antea, Ἐπιδαύριοι, ἔθνος Πελοποννήσου. Equi hujus loci in pretio antiquitus fuere. Virg. Geor. 3.

Taygetique, canes, domitrixque Epidaurus equorum.

Strabo lib. 8. Ἔστι δὲ καὶ τὸ γένος τῶν ἵππων κράτιστον, τὸ Ἀρκαδικὸν, καθάπερ καὶ τὸ Ἀργολικὸν, καὶ τὸ Ἐπιδαύριον. Servius autem ad Virgilii loc. ſupradictum Epidaurum Epiri urb. fecit, ideóque reprehenditur à Beroaldo; nam Plin. & Strabo in Peloponneſo conſtituunt, quibus addas Melam & Solinum. Sed non idcirco errat Servius; nam eſt alia etiam Epidaurus in Epiro, aut Illyrico: Lucan. lib. 2.

Ionias vergens Epidaurus in undas.

(Ubi tamen plerique legunt *Epidamnus*) & de hâc, ut apparet, capiendus vates. Nam ipſe,

Et patriam Epirum referet.——

Long. 50. 00. Lat. 38. 30. Eſt etiam urbs Dalmatiæ maritima, vulgò *Raguſa*, vel *Raguſi*. Sui juris eſt, & Reipub. cap. Turcis tributaria. Mire conquaſſata fuit terræ motu an. 1667. quo max. pars civitatis periit. Long. 42. 52. Lat. 42. 50.

Epidii, pop. fuere Albionis, in Scotià meridionali, verſus Hiberniam, ubi nunc *Cantyr* prov. prope Glotæ æſtuarium.

Epidium, inſ. Albionis in orà occidentali Scotiæ, & una Ebudarum, vulgò *Yle* dicitur. Habet 2. caſtra & 10. vicos, eſtque circuitus 24. mill. Scoticorum, 20. mill. diſtat à litore Hiberniæ in Bor. & 13. à proximiori orâ Scotiæ in occ.

Epidium, promont. Scotiæ in Cantirà prov. 10. mill. ab orâ proximiori Hiberniæ in Cæciam, vulgò *The Mul of Cantyr* dicitur.

Epiphania, urbs Syriæ, med. inter Antiochiam ad Bor. & Damaſcum ad auſt. 80. mill. utrinque, uti 18. à Lariſsâ in auſt. & 70. à Seleucia.

Epirus, regio Græciæ finitima ad ort. Acheloo flu. diſcreta: ad occaſum Acroceranniis montibus, quà mari Adriatico incumbunt: Ad ſeptentrionem Macedoniæ parte terminata: Ad meridiem Ionio mari abluta. Primùm *Moloſſia* dicta, deinde *Chaonia* à *Chaone* Heleni fratre. Quondam urbibus, populiſque fuit frequentiſſima, ſed à Romanis ſubacta cùm ſæpius deficeret, penè in ſolitudinem redacta eſt. Aluit hæc regio equas præſtantiſſimas. Virg. Geor. 1.

Eliadum palmas Epirus equarum.

Et poſteà lib. 3.

Et patriam Epirum referat.——

Tauros item. Ovid. Met. 8.

——Oenos ultorem ſpreta per agros
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epirus. Item Juvencos:

Hom. in Hymn.

Ἠ μὲν ἂν Ἤπειρον πορτιτρόφον.

Frumenti quoque ferax fuit. Hom. Od. 1.

Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη εὐδειέλου Ἠπείροιο.

Idem Od. ξ.

——Οὔτ' Ἠπείροιο μελαίνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης.——

Hinc *Epirota*, & *Epiroticus*. Inſulas circa Epirum olim tenuiſſe Phœnices docet Bochartus. Ab iiſdem fortaſſe dicta fuit *Epirus*, non quia ἤπειρος *terra continens*, nihil enim hic ſingulare, ſed quia terra אבירים *abirim*, i. e. *equorum & boum.*

Et Gratius fere in fine Cynegetici:

——Quis Chaonias contendere contra
Auſit, vix meritâ quas ſignat Achaia palmâ?

Chaonias (equas) id eſt, *Epiroticas*; Chaonia enim eſt pars Epiri. Vegetius lib. 3. *Epirotas ac Siculos* (equos) *non deſpexeris, ſi mores pulchritudo non deſerit.* Jam de Epiri bobus quis non meminit? Ubi teſte Pindaro.

Βουβόται προῶνες ἔξοχοι κέκληνται,
Δωδωνάθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.

Sed obſervanda imprimis hæc Philoſophi Hiſt. An. 3. 21. Αἱ δὲ Ἠπειρωτικαὶ βόες αἱ μεγάλαι βδάλλονται ἑκάστη ἀμφορέα, καὶ τούτου τὸ ἥμισυ κατὰ τοὺς δύο μαστούς. Ὁ δὲ βδάλλων ὀρθὸς ἕστηκεν, ἢ μικρὸν ἐπικύπτων διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἐφικέσθαι καθήμενος. Proinde Hecatæus apud Arrianum lib. 2. Anabaſeos aſſerit circa Epiri Ambraciam & Amphilochum regnaſſe Geryonem, & inde Herculem boves abegiſſe. Quò pertinet quòd in Epiro boves prægrandes Λαρινοὶ dicti, credebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & à bubulco *Larino*, Herculis abigeo, traxiſſe nomen. De his vide Athenæum lib. 9. & Suidam in Λαρινοὶ βόες, ubi citatur Poeta vetus Lycus Rheginus, Lycophronis pater. Vide item Ariſtophanis Scholiaſten in *Aves*, Tzetzem Chil. 8. Hiſt. 186. Apoſtolium, &c.

Urbes Epiri hâc tempeſtate.

Acheloum.
Actium, olim colon. *Capo Figalo.*
* Ambracia, *Larta.*
Anactoria, *Vodiza.*
Antigonia. *Argiro caſtro.*
Argos, (Interiit.)
Buthrotum (Butrinto.)
Caſſiope. Vide *Joanna.*
Chimæra, *Chimera.*
* Corcyra, *Corfu.*
Dodona.
Evoria, *S. Donato.*
* Ioanna, metropolis & caput reg. *Ioannina.*
* Leucas, *S. Maura.*
* Nicopolis, *Preveza.*

Epitalium, *Thryon*, Homero, & *Thryoeſſa*, teſte Strab. *Zunchio* Nigro. op. Pelopon. in ora Meſſeniæ, apud Alpheum flu.

Epium, op. Pelopon. in Arcadià reg. quæ *Triphylia* nominatur inter, inter Maciſtam & Hæream. Plin.

Epizephyrii, Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis causâ vinum hauſiſſet largius, medico non imperante, mor-

te expiabatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epha, inſ. parva ſinûs Laconici. *Lovo* Nigro.

Epoiſſus, ſeu *Ivodium*, vulgò *Yvoix*. op. Belg. in Duc. Luxemburgenſi, in Campaniâ 1. leuc. à Moſomio in ort. 3. à Stenæo in Bor. 3. à Malmedio in occ. & 8. à Maceriis in ort.

Epomeus, Strab. Epopos Plin. hodie *M. di. S. Nicola*, teſte Julio Jazzolino, mons Pithecuſæ inſ. ſin. Puteolani in Campania.

Epona, *Pinburg*, Aventino, *Epenburg*, al. ſeu *Biburg*, op. fuit, nunc eſt vic. Vindeliciæ in Bavaria, à Nova civitate, leuc. 1. diſtans in ort. Abuſinam propius accedens.

Epopeus, vel *Epopus*, mons in Arimis ſub quo Typhoeus jacere fingitur, & flammas ore eructare. Pind. Schol. Συμβαίνουσι γὰρ αὐτόθι, &c. Πυρὸς καταφλέξεις, καὶ μυθολογεῖται ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα. *Ibi accidunt ignis deflagrationes, & Typhon ſubjectus eſſe fingitur.* Strabo ſcribit Eretrienſes terræ motibus, igniſque & aquarum eruptione inde fuiſſe exturbatos: & id ipſum aliis accidiſſe, quos eò miſerat Hiero tyrannus Syracuſarum. Et apud Strab. Timæus paulo ante ſuam ætatem τὸν Ἐπωπέα λόφον ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ τιναχθέντα ὑπὸ σεισμῶν ἀναβαλεῖν πῦρ, καὶ τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θαλάσσης ἐξῶσαι πάλιν ἐπὶ τὸ πέλαγος. *Mediâ in inſulâ Epopeum collem motu terræ concuſſum ignes evomuiſſe, & quicquid erat medium inter ipſum & mare, rurſus ad mare perpuliſſe.* Quod de ipſo colle perperam accepit Plinius, qui ſic habet, *Montem Epopon* (ferunt) *cum repente flamma ex eo emicuiſſet, campeſtri æquatum planitie.* Docti videant utrum huic monti Græcum ſit nomen ἀπὸ τῆς ἐπόψεως, quia ſpeculæ ſunt in montibus, aut Phœnicium ab הביב *hibbub* vel *ibub*, id eſt, *aſſatione* & *exuſtione* propter flammarum eructationes, quibus flagrat, atque exardeſcit. Bochartus.

Epora, op. Hiſp. Bæt. *Montoro* Morali. Al. eſt *Aldea del Rio*, op. Vandalitiæ, ad flu. Bætim, 8. leuc. à Cordubâ in ort.

Eporedia, Salaſſiorum urbs Ptol. hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab *Eporedicis*, quos eo nomine Galli præſtantes *equorum domitores* ſuâ linguâ appellabant, nominata; ut non obſcurè innuit Plin. 3. 17. *Jurea* Leandro. Long. 29. 35. Lat. 44. 25.

Equabona, vel *Aquabona*, op. fuit Luſitaniæ, nunc vic. *Couna* dictus, vix 3. leuc. ab Ulyſſipone in auſt. Cætobrigam verſus, à quâ pari ſpatio diſtat. Sed quid ſit *Equabona* Bætica non conſtat.

Equeſtris Colonia, op. Sequanorum, variè ponitur. Cluverio enim & Brietio eſt *Nyon*, op. Lemano lacui adpoſitum, in Romanâ ditione Bernenſ. pagi, quod Novidunum dicitur; eſtque in Gall. Lugdun. Al. autem eſt *Coulonges*, burgus Breſſiæ prov. in Geſſia regiuncula, ad Rhodanum prope Clauſulas, ex adverſo Sabaudiæ, 4. leuc. à Genevâ in occ. & 5. ab Orgeleto in auſt.

Equilium, ſeu *Æquilium*, op. Venetorum, nunc vic. Marchiæ Tarviſinæ, *Jeſol Diſtrutto*, ubi tantum rudera viſuntur. Long. 34. 48. Lat. 45. 10.

Equotutium, vel *Equus Tuticus*, op. Hirpinorum, nunc *Ariano*, urbs regni Neapolitani, ad radices Apennini M. 12. mill. ½ à Benevento in ort. Ejus mem. Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5.

Manſuri opidulo quod verſu dicere non eſt.

Eraconium Flavium, op. Hiſp. Tar. in Callaicis, ab Aſturica 30. m. p. diſtans. Anton.

Eractum, ſeu *Heractum*, op. Baſtarnarum in Germano Sarmatiâ, teſte Ptol. nunc *Row*, op. Poloniæ, in Podolia prov. ad amnem *Morawen* in Tyram delabentem.

Eraſinus, hodiè *Raſino*, flu. Peloponneſi à poetis memoratus in Argiâ reg. per quam ex Stymphalide palude in ſinum Argolicum decurrens, alicubi ſub terram conditus rurſus, Plinio teſte, emergit. Ovid. Met. 15.

Sic modo combibitur, tecto modo gurgite labens
Redditur Argolicis ingens Eraſinus in agris.

Pauſan. lib. 8. Ἐν δὲ τῇ Στυμφάλῳ χειμῶνος μὲν ὥρα λίμνην τε οὐ μεγάλην ἡ πηγή, καὶ ἀπ᾽ αὐτῆς ποταμὸν ποιεῖ τὸν Στύμφαλον. Ἐν θέρει δὲ περιλιμνάζει μὲν οὐδὲν ἔτι, ποταμὸς δὲ αὐτίκα ἐστὶν ἀπὸ τῆς πηγῆς. Οὗτος ἐς χάσμα γῆς κάτεισιν ὁ ποταμὸς, ἀναφαινόμενος δὲ αὖθις ἐν τῇ Ἀργολίδι μεταβάλλει τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸν ἀντὶ Στυμφάλου καλοῦσιν Ἐρασῖνον. Strabo lib. 6. Τὸ δὲ περὶ Στύμφαλον ὕδωρ ἐπὶ σ΄ σταδίους ὑπὸ γῆν ἐνεχθὲν ἐν τῇ Ἀργείᾳ τὸν Ἐρασῖνον ἐκδίδωσι. Statius Theb. 4.

———*Dryopumque trahens Eraſinus ariſtas.*

Vide in illud Stat. Theb. 1.

———*Ruit agmine facto*
Inachus & gelidas ſurgens Eraſinus ad Arctos.

Eſt & alter hujus nominis flu. teſte Strab. in Arcadiâ oriens, ac in ſinum Corinthiacum apud Baram op. influens. Alius item in Eubœa apud Eretriam fluens.

Erdini, pop. Hiberniæ, in parte Bor. ubi nunc Com. Cavanenſ. & Fermanagenſ. in Ultonia, ubi etiam *Erdinus* lacus.

Erembi, Arabiæ pop. Dionyſius de ſitu orbis.

Λυπρὴν ὀρεσκώων περιφαίνεται οὖδας Ἐρεμβῶν.

Sic autem dicuntur, Non ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν βαίνειν, uti volunt Grammaticorum filii, ſed ab Ebræo ערב *ereb*, i. e. Arabia. Strabo lib. 1. Ἐρεμβοὺς, οὓς εἰκὸς λέγειν Τρωγλοδύτας Ἄραβας. Quanquam nec deſunt qui Arabas ab Homero Ἐρεμβοὺς dici volunt, quaſi Ἐρεμνοὺς vel Ἐρεβεννοὺς, id eſt, *nigros*. Non itaque de nihilo eſt quod ערבי *arabi*, *Arabs* ערב *ereb veſpera*, & עורב *oreb*, *corvus*, ſint ab eâdem radice. Bochart.

Eremus, inſula circa Lemnum, ubi Philoctetis Ara cum æneo ſerpente. Steph. Item regio Æthiopiæ ad lacum Arthatam. Ælian. Hiſt. An. 17. 40.

Ereſus, vel *Ereſſus*, urbs Lesbi, Theophraſti patria. Præſtantiſſimo & candidiſſimo tritico nobilis fuit hæc civitas, cujus pollinem vel Mercurius ad Deos ferret, ſi quâ farinâ veſci cuperent. Archiſtratus in Gaſtrinomia:

Ἐν Λέσβῳ κλεινῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ
Λευκοτέρας χιόνος· Θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν
Ἄλφιτ᾽ ἐκεῖθεν οἷς Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει.

Eà ratione Ereſii ſtatuam Cereris Ἑρμοῦχου Delphis olim dicarunt.

Eretria, Eubœæ urbs clariſſima. Mela 1. Hom. Il. 2. Ab *Eretrio* Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Steph. Eſt etiam Theſſaliæ urbs. Ptol. vulgò *Vatia*.

Eretum, op. Sabinorum non procul à Tyberi in colle ſitum. *Monte Rotondo* Volaterrano. Ejus meminit Virgil. Æn. 7.

Ereti manus omnis oliviferæque Mutuſcæ.

Dictum hoc op. ἀπὸ τῆς Ἥρας, à *Junone*, quæ ibi culta, Servius ſcribit. Et Solinus cap. 8. *Heretum à Græcis in honorem Heræ, ſic enim Græci Junonem vocant.* Strabo in Sabinis conſtituit: verba ejus Ἤρητον τῆς Σαβίνης κώμην. Nunc vicus parvus. Græci jam Ἐρῆτον vocant. Vicum hunc celebrem eſſe figlinis jam alii ſcripſerunt, inde *Eretinas mentes* pro ſtupidis, quaſi argillaceas & cretaceas dictas Fulgentius obſervavit ex vetere ſcriptore, & ab illo Turneb. 10. 16. Verba antiqui ſcriptoris ſunt *Averruncaſſit Diva tam Eretinas hominum mentes.* Long. 36. 25. Lat. 40. 50.

Ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum & Cyzicum, quadringentis, & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Galeno lib. 9. Simpl.

Ergavia, Vaſconum in Hiſp. Tarracon. urbs. *Igualada* Marineo Siculo.

Ergavica, Hiſp. Tarracon. op. in tractu Vaſconum. Ptol. pop. *Ergavicenſes* Plinio. *Alcaniz* Moletio. *Santaver* Morali.

Ergetium, urbs Siciliæ Steph. Silio *Hergentum*. Diodoro autem ac Ptolemæo Σέργεντιον, opidani *Ergetini*. Plinio 3. 8. Silii locus eſt lib. 14.

Hadranum, Hergentumque ſimul, telâque ſuperba
Lanigerâ Melite.———

Ericuſſa, una inſularum Æoliarum. Steph. *Alicur* Leandro. Item inſula parva maris Ionii apud Paxas, Corcyræ proxima. Plin.

Eridanus, Italiæ flu. in Veſulo monte naſcens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodiè notiore nomine *Padus* appellatur. Non longè à Venetiis diſtare innuit Propertius: Sic enim ille

Quantum Hypanis Veneto diſſidet Eridano.

Itemque Lucanus lib. 4.

Sic Venetus ſtagnante Pado, &c.

Fluviorum regem vocat Virgil. Georg. 1.

Proluit inſano contorquens vortice ſylvas
Fluviorum rex Eridanus. Sidon. Paneg. ad Avitum:
———*Tibi maxime fluctu*
Eridane.———

Nulli animum claritate inferior. Ita de eo Plin. 4. 16. Lucan. lib. 2.

Quoque magis nullum tellus ſe volvit in amnem
Eridanus, fractaſque evolvit in æquora ſylvas.

Diod. Sic. lib. 5. Τὸ νῦν καλουμένου Πάδου ποταμοῦ, τὸ δὲ παλαιὸν Ἠριδανοῦ προσαγορευομένου. Appianus in Annibalicis: Ἐπὶ τὸν ποταμὸν Ἠριδανὸν, τὸν νῦν Πάδον λεγόμενον. Polybius lib. 2. Ὁ δὲ Πάδος ποταμὸς, ὑπὸ δὲ τῶν ποιητῶν Ἠριδανὸς θρυλλούμενος. Virgil. Georg. 4.

Et gemina auratus taurino cornua vultu
Eridanus, quo non alius per pinguia culta
In mare purpureum violentior influit amnis.

T Καλλίρροον

Καλλίῤῥοον eum vocat Dionyſ. verſ. 289. Hoc fluvio merſum eſſe è curru Solari decidentem poetæ ferunt Phaethontem. Ovid. Met. 2.

Quem procul à patriâ diverſo maximus orbe
Excipit Eridanus.

Claudianus:

Et Phaethonteæ percuſſus damna ruinæ
Eridanus.——————

Nonnus Dionyſiac. lib. 38.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Φαέθοντα κατεπρήνιξε κεραυνῷ
Ὑψόθεν αὐτοκύλιστον ὑπὲρ ῥόον Ἠριδανοῖο,
Καὶ ποταμὸς πυρίκαυστος ἀνήλυθεν ἐς πόλον ἄστρων
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐν ἀστερόεντι δὲ κύκλῳ
Ἠριδανοῦ πυρόεντος ἑλίσσεται ἀγκύλον ὕδωρ.
Γνωτὰς δ' ὠκυμόροιο δεδουπότος ἡνιόχοιο
Εἰς φυτὸν εἶδος ἄμειψαν, ὀδυρομένων δ' ἀπὸ δένδρων
Ἀφνειὴν πετάλοισι κατασταλάουσιν ἐέρσην.

Vide *Phaethon*, & *Padus*. Item *Eridanus* cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero in Arateis:

Namque etiam Eridanum cernes in parte locatum
Cœli, funeſtum magnis cum viribus amnem, &c.

Claudianus:

Stellifer Eridanus ſinuatis fluctibus errans
Clara Noti convexa rigat, gladioque tremendum
Gurgite ſydereo ſubterluit Oriona.

Eridanus, *Rodaun*, amnis Polon. in Pruſſia Regia, ex lacu exoriens 25. m. p. ſupra Dantiſcum: ibi in Viſtulam cadit, & paulo poſt cum ipſo in mare Balticum labitur.

Erigonus, Ptol. *Erigon* Strab. *Viſtrizza* Sophiano, flu. Macedon. Oritur in Pæonia ſupra Deborum, deinde per Emathiam fluens, infra Ædeſſam in Axium cadit.

Erimum, ſeu *Erinum*, op. Brutiorum in Calabr. citer. med. inter Conſentiam & Beſidianum ad 10. m. p. diſtans.

Erineus, una ex quatuor urbibus Doridis in Achaiâ, ſub monte Parnaſſo. Cæteræ *Bolon*, *Cytinion* metropolis, & *Lilæa.*

Erineus, *Miranda*, amnis Siciliæ in valle Neætinâ, in mare Ionium ſe exonerans 12. mill. à Neæto in Bor.

Eris, flu. Brutiorum, apud Terinam op. in ſin. Terinæum labens.

Erno, *Lough Earne*, lac. Hiberniæ, in Ultoniâ prov. & Com. Fermanagenſi; qui ab antiquis *Erdinus* dict. fuit.

Ernodurum, urbs Gall. Celt. *Iſſoudun* quibuſdam in prov. Bituricenſi, quæ Latino recenti *Exelodunum* dicitur.

Ernolatia, op. Norici, ubi nunc vic. *Hall*, in Auſtria ſup. ad flu. *Screms*, 6. leuc. à Lentia in occ.

Erpachium, *Erpach*, caſtr. Germ. in Francon. in tractu *Othonis Sylva* dict. unde reg. adjacens Com. *Erpachienſis*, proprio parens Comiti, & ferè med. inter Rhenum, Mœnum, & Neccarum flu.

Erphordia, ſeu *Erfordia*, vulgò *Erfurdt*, urbs ampla & munita Germ. ad flu. *Jeram*, Academia illuſtris, antea ſui pene juris, jam v. ſubeſt Electori Moguntino, 3. leuc. ab Ulmaria in occ. uti 5. ab Jena, 3. à Gotha in ort, & 14. à Lipſia in occ.

Erpis, op. Africæ in regno Fezzano, in Erriſis prov. *Merniſa* quibuſdam, *Macarmeda* Marmolio.

Erriſis, prov. regni Fezzæ in Africa, verſus oram maris mediterranei, inter Hasbatam prov. ad occ. & Garetam in ort.

Erroris inſula, *Alboran* hodiè, inſ. Africæ, in orâ regni Fezzæ, ex adverſo prom. Trium Turcarum, à quo diſtat 4. leuc. in Bor.

Erubris, *Rober* Ortelio, flu. Gall. Belg. per Lotharingiam in Moſellam influens. Auſon. Idyl. 20.

Te rapidus Gelbis, te clarus marmore Erubris.

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vaſtatorem Hercules domuit, vivumque ſuper humeros ad Euryſtheum retulit, quo conſpecto Euryſtheus in æreo vaſe ſe abſcondit. Stat. Theb. 4.

Monſtriferumq; Erymanthon, & æriſonum Stymphalon.

Denſa juga Erymanthi, apud Sen. in Herc. Fur.

Nigræ ſylvæ Erymanthi. Apud Hor. Carm. 1. Od. 21. Ovid. Ep. 9.

Tegæus aper cupreſſifero Erymantho.

Hinc *Erymanthius* Cic. in Ver. *Aiebant in labores Herculis non minus hunc humaniſſimum Verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere.* Inde *peſtis Erymanthia*, Silio lib. 3. i. e. Aper quem Hercules interemit. Hinc etiam *Erymanthis* Patronymicum, pro Arcadiâ. Ovid. Met. 2.

Nexilibuſque plagis ſylvas Erymanthidos ambit.

Etiam Calliſto Lycaonis filia quæ verſa fuit in urſam, dicebatur *Erymanthis*. Ovid. Triſt. 1. 3.

——*Cuſtos Erymanthidos urſæ.*

Denique *Erymanthæus*. Val. Flac. 1. Argon.

Quique Erymanthæi ſudantem pondere monſtri
Amphitryoniadem, &c.

Eſt & flu. hoc nomine in Alpheum defluens. Plin. Item urbs Arcadiæ Pauſan. de flu. Callim. Hymn. 1.

——Οὐδ' Ἐρύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν.——

Cujus fontes Pauſanias in Lampea monte ponit, qui ſacer Panos eſſe dicitur.

Erythea, vel *Erythia*, inſula inter Gades & Hiſpaniam, quam ſic deſcribit Plinius. *Ab eo latere, quo Hiſpaniam ſpectat* (Gadis inſula) *paſſibus fere centum; altera inſula eſt longa 3. m. p. m. lata, in quâ prius opidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro, & Philiſtide Erythia, à Timæo, & Sileno Aphrodiſias. Ab indigenis Junonis, Erythia dicta eſt, quoniam Tyrii ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur.* Acutè ut ſolet, corrigit Salmaſius, *Tyrii aborigines earum*, id eſt, conditores Gadium & Erythiæ. Aborigines enim Halicarnaſſeus exponit γενάρχας ἢ προγόνους. Phœnicia igitur fuit inſula, non Punica, quæ conditores habuit è Tyro, non è Carthagine, ut perperam Avienus:

——*Hinc Erythia eſt inſula*
Diffuſa glebam, & juris olim Punici;
Habuere primò quippe eam Carthaginis
Priſci coloni.——

De eàdem Stephanus in Ἀφροδισιὰς, quod nomen eſt, ad multa loca ambiguum: Τρίτη, νῆσος ἡ πρότερον Ἐρυθεία μεταξὺ Ἰβηρίας, καὶ Γαδείρων. Et Strabo. Ἐρύθειαν δὲ τὰ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης, &c. Ἄλλοι δὲ τὴν παραβεβλημένην ταύτην τῇ πόλει νῆσον, πορθμῷ σταδιαίῳ διειργομένην. h. e. *Videtur Gadibus Erythiæ nomen tribuiſſe Pherecydes: Alii autem* hoc nomine intelligunt *inſulam urbi adſitam, unius ſtadii freto diviſam.* Ex his facilè colligitur quis Erythiæ fuerit ſitus, quæ hodiè nuſquam comparet. Fuit nempe media inter Gades & continentem, urbi, quæ ad occaſum erat inſulæ ita vicina, ut fretum interjectum unius ſolum eſſet ſtadii ut refert Strabo, vel centum paſſuum, ut Plinius. Hæc eſt illa Erythia apud poetas tam celebris in quâ regnaſſe volunt tricorporem illum Geryonem, cujus boves Hercules abegerit. Fabulæ princeps in Theogoniâ Heſiodus, poeta omnium qui extant, uno Homero excepto longe vetuſtiſſimus. Τρικέφαλον inquit Γηρυονῆα *tricipitem Geryonem* exarmavit Hercules

——Πεῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο.

Dionyſius de ſitu Orbis verſ. 558.

Ἤτοι μὲν ναίουσι βοότροφον ἀμφ' Ἐρύθειαν,
Ἄτλαντος περὶ χεῦμα θεουδέες Αἰθιοπῆες,
Μακροβίων υἷες ἀμύμονες, οἵ ποτ' ἵκοντο
Γηρυόνος μετὰ πότμον ἀγήνορος.

Et in Poetarum gratiam Erythiæ boves fingit Marcianus Ægyptiis & Epiroticis non cedere. Verba ſic habent ex magni Salmaſii emendatione:

Εἶτ' ἐχομένη ἐστὶ νῆσος ἡ καλουμένη
Ἐρύθεια, μεγέθει μὲν βραχεῖα παντελῶς,
Βοῶν ἀγέλας ἔχουσα καὶ βοσκημάτων,
Προσεμφερεῖς ταύροις τε τοῖς Αἰγυπτίοις,
Καὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἤπειρον ἐν Θεσπρωτοῖς.

Propert. 4. 10.

Amphitryoniades quâ tempeſtate juvencos
Egerat à ſtabulis, ô Erythea, tuis.

Ovidius Faſt. 1.

Ecce boves illuc Erytheidas applicat Heros,
Emenſus longi claviger orbis iter.

Idem Faſt. 5.

Victor abit, ſecumque boves Erytheida prædam
Abſtrahit.——

Et Eurip. in Herc. Fur. vocat Geryonem τὸν τρισώματον βοτῆρ' Ἐρυθείας. Tamen in Iberiâ non regnavit Geryon, nec circa Gades, ſed Ambraciâ in Epiro. Ita pronunciat Arrianus poſt Hecatæum Hiſtoricum antiquiſſimum lib. 2. Ἀναβάσ. Geryonem, ait, *adverſus quem Hercules Argivus ab Euryſtheo miſſus eſt, ut boves Geryonis abigeret, & Mycenas duceret,* οὐδέν τι προσήκειν τῇ γῇ τῇ Ἰβήρων Ἑκαταῖος ὁ λογοποιὸς λέγει. *Nihil ad Iberorum regionem pertinere dicit Hecatæus hiſtoricus, neque inſulam ullam Erythiam in Oceano ſitam miſſum fuiſſe: Sed continentis quæ circa Ambraciam & Amphilochum eſt, regem fuiſſe Geryonem, & ex illa continente Herculem boves abegiſſe.* Quod ipſum habet Euſt. in Dionyſ. Atque eodem pertinet, quod in Epiro boves prægrandes Λαρινοὶ *Larini* credebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & nomen habere à *bubulco Larino* Herculis abigeo. Hæc partim ex Athenæi lib. 9. partim ex Ariſtoph. Schol. in Aves, partim ex Suidâ

qu

qui veterem ſcriptorem citat Lycum Rheginum, Lycophronis parentem. Et ex Herodoto colligere eſt Græcorum neminem navigaſſe Tarteſſum ante Colæum Samium, qui vi ventorum ingruentium invitus eo abreptus eſt, illo ipſo anno quo Cyrenas condidit Battus, i. e. annis circiter 600 poſt Herculis Apotheoſin. Præterea in Erythiâ gramen erat ſiccius, quam ut bobus ſaginandis par eſſet. Itaque nullos boves in eâ memorat Strabo, ſed oves ſolum quæ mirum in modum pingueſcebant. Τῶν νεμομένων (inquit) *αὐτόθι προβάτων τὸ γάλα ὀρὸν οὐ ποιεῖ, τυροποιοῦσί τε πολλῷ ὕδατι μίξαντες διὰ τὴν πιότητα. Ἐν τριάκοντά τε ἡμέραις πνίγεται τὸ ζῶον, εἰ μή τις ἀποσχάζει τι τῆς αἵματος· ξηρὰ δέ ἐστιν ἣν νέμονται βοτάνην, ἀλλὰ πιαίνει σφόδρα. Ibi paſcentium ovium lac ſero caret, nec niſi aquâ multâ infusâ in caſeum cogunt propter pinguedinem, ac trigeſimo die pecus ſuffocatur, niſi aliquid mittatur ſanguinis: nam quo paſcuntur gramine, licet ſicco, valdè pingueſcunt.* Hæc Strabo de ovibus in Erythiâ, dicturus etiam de bobus illis præpinguibus ſi qui fuiſſent, maxime cum ad Poetarum illuſtrationem hoc pertineat in quâ ubique multus eſt. Proinde Mela in Bæticâ natus non putavit prope Gades eſſe Geryonis Erythiam, ſed contra Luſitaniam in quâ eâdem ſententiâ etiam alios fuiſſe ex Plinio, & Solino conſtat. Ac mihi perſuaſiſſimum eſt (inquit Bochartus) Hiſpaniam & Gades Græco Herculi ne famâ quidem fuiſſe notas, & poetas ideo ſuum Herculem in Oceanum deduxiſſe, ne Phœnicio Herculi videretur inferior, quem ex longinquis itineribus non vulgarem ſibi gloriam comparaſſe noverant. Nomen ejus quod attinet, ab ovium frequentiâ Phœnices videntur *Erythiam* appellaſſe עשתרות *aſtaroth*, i. e. *ovium*, deinde etiam עשתורת *aſtoreth*, vel עשתרתא *aſtarta* propter alluſionem, tanquam ab *Aſtarte* deâ; quod ab iis redditum Ἀφροδισιὰς, ſeu *Venerea*, ab aliis Ἥρας νῆσος *Junonis inſula*: Quia Aſtarte modo pro Junone ſumitur. Et Græcorum antiquiſſimi, cùm quid eſſent *Aſtaroth*, vel *Aſtoreth* planè neſcirent, videntur divulſis vocibus inde feciſſe ἄστυ Ἐρύθης, quaſi ſic diceretur opidum in inſula Ἐρύθη. Nam Ἐρύθην pro Ἐρυθεία occurrere docet Stephanus, quod dici putat κατὰ συναλοιφήν. Ut *Calliope*, *Penelope* pro Καλλιόπεια & Πηνελόπεια. Vide Voſſ. ad Melam, p. 250.

Erythrabolos, promont. Libyæ Steph. quaſi dicas, *glebam rubram*.

Erythræ, civitas Aſiæ non longè à Chio ex quâ Sibylla fuit, quam à patriâ *Erythræam* vocant. Vide Servium in illud Æn. 6. *Deiphobe Glauci.* Item Ioniæ op. maritimum. Ptol. quæ & *Cnopupolis*; aliâ etiam ejuſdem nominis in Libya; alia in Locride; quinta in Bœotiâ, & ſexta in Cypro quæ & *Paphos*, Steph.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad occidentem Arabico, ad ortum Perſico ſinu terminata. Ratio nominis variè traditur à ſcriptoribus. Proxime tamen ad veritatem videntur acceſſiſſe, qui ab *Erythrâ* rege, Perſei & Andromedes fil. dictam putant, cui etiam opinioni ſubſcribit Arrianus Geſtorum Alexandri lib. 8. Reliquas opiniones lector poterit videre apud Strab. lib. 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum *Mare rubrum*. Nam cum audirent à Græcis *Erythræum* vocari, exiſtimantes à *rubedine aquarum* ita dictum, ipſi quoque *mare rubrum* appellarunt. Vide Euſt. in Dionyſ. Agatharchidem, Fullerum in Miſcellaneis, ac præſertim Mart. Lipenium de Navig. Salomonis cap. 4. Sect. 1. de gemmis. Vide Boethium, pag. 114. Item *Erythræum*, Cretæ promontorium. Ptol. *Cabo Roſſo* Pineto.

Erythron, Cyrenaicorum locus in Pentapoleos regione Africæ. Ptol. *Furcelli*, teſte Marmolio.

Eryx, mons Siciliæ, in orâ boreali, & occid. apud Drepanum urbem, ab eâ 2. m. p. diſtans introrſum. Ovid. Faſt. 4.

> ———*Zephyro ſemper apertus Eryx.*

Erat autem mons altiſſimus & ſolo Ætnâ minor. Polyb. lib. 1. Μέγεθος δὲ παρὰ πολὺ διαφέρον τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ὀρῶν, πλὴν τῆς Αἴτνης. Solinus, *Eminet Sicilia montibus Ætnâ, & Eryce.* Diod. lib. 4. aſcenſum ad Erycem tradit eſſe triginta ſtadiorum: Τῆς ἀναβάσεως οὔσης σταδίων λ. Inde Poeta lib. 12. Æn.

> *Quantus Athos, aut quantus Eryx.*

Et Æn. 5.

> *At procul excelſo miratus vertice montis.*

De *Eryce* loquitur Theocr. Idil. 15.

> Αἰπεινήν τ' Ἔρυκα.———

Ovid. Am. 2.

> *Colle ſub umbroſo quæ tenet altus Eryx.*

Et Sil. lib. 14.

> ———*Nec non altus Eryx.*

Lucanus lib. 2.

> *Ut maris Ægæi medias ſi celſus in undas*
> *Depellatur Eryx.*

In ſummo vertice hujus montis templum fuit Veneris Erycinæ. Polyb. lib. 1. Τούτου δὲ ἐπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς, οὔσης ἐπιπέδου, κεῖται τὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Ἐρυκίνης ἱερόν, ὅπερ ὁμολογουμένως ἐπιφανέστατόν ἐστι τῷ τε πλούτῳ καὶ τῇ λοιπῇ προστασίᾳ τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ὀρῶν. Mela. *Montium* (Siciliæ) *Eryx maximè memoratur ob delubrum Veneris ab Æneâ conditum.* Virg. Æn. 5.

> *Tum vicina aſtris Erycino in vertice ſedes*
> *Fundatur Veneri Idaliæ.*

Hinc *Erycina* Veneris epitheton. Hor. Car. 1. Od. 2.

> ———*Sive tu mavis Erycina ridens.*

Hinc *templa Erycina*. Stat. 1. Silv. 2.

> *Non ſecus alma Venus quam ſi Paphon æquore ab alto,*
> *Idaliaſque domos Erycinaque templa ſubiret.*

Hanc impensè coluiſſe Pœnos teſtatur Diodorus lib. 4. Καρχηδόνιοι μέρους τῆς Σικελίας κυριεύσαντες, οὐ διέλιπον τιμῶντες τὴν θεὸν διαφερόντως. Nempe Venus eſt Phœnicum Aſtarte, cujus cultum ab illis Græci edidicerant. Notum enim eſt ex Pauſaniâ nullum in Græciâ fuiſſe Veneris templum antiquius templo Cythereæ Veneris, quod in Cytheris Phœnices condiderant; proinde etiam ædes Erycinæ Veneris videtur eoſdem habuiſſe conditores, quicquid Græci de Æneâ ac Trojanis garriant, aut verò de Dædalo, quem ferunt ſaxum Erycis antea confragoſum complanaſſe, muro per præcipitia ducto ut latior eſſet area. Vide Diodor. lib. 4. & Pomp. Sabinum in lib. Æn. 5. Sed & in Erycis vertice fuit urbs ejuſdem cum monte nominis, de quâ Polyb. ubi ſupra. Ἡ δὲ πόλις ὑπ' αὐτὴν τὴν κορυφὴν τέτακται, πάνυ μακρὰν ἔχουσα καὶ προσάντη πανταχόθεν τὴν ἀνάβασιν. Fuit etiam *Eryces* fluvius, naſcens ex *Eryce* monte & urbe, de quâ Callias apud Macrob. 5. 18 Ἡ δὲ Ἐρύκη τῆς μὲν Γελώας ὅσον ἐννενήκοντα στάδια διέστηκεν. Ἐπιεικῶς δὲ χέρρος ἐστὶν τό τε ὄρος, καὶ τὸ παλαιὸν γεγενημένη πόλις, ὑφ' ἣν καὶ τοὺς Δέλλους καλουμένους εἶναι συμβέβηκε. *Eryce à Gelenſium finibus 90 circiter ſtadia diſtat. Valdè autem deſerta, atque inculta ſunt cùm mons, tùm quod in eo quondam fuit Siculorum opidum, ſub quo & Delli ſiti ſunt.* Mons hodiè vocatur *Catalfano, ubi* (inquit Fazellus) *ingentis urbis vetuſtæ, dirutæ, ac magnæ quoque arcis miræ, ſpectantur ex quadratis lapidibus ruinæ.* Hæ ſunt ruinæ opidi Eryces, cui, ſi Stephano credimus in voce Ἀκράγας, nomen dedit amnis *Eryces*. Sed utrique nomen à monte, qui Punicè dictus eſt חרוך *Harucas* vel חרכם *Hareces* & Græcè Ἐρύκης vel Ἔρυξ, ut mons prior prope Drepanum, hic enim de quo jam agimus, non longe aberat à Palicis.

Erzerum, urbs & regio Aſiæ minoris, ſub dominio Turcarum. An *Cæſarea Cappadociæ*?

Eſar, vel *Eſer*, flu. Meroes inſ. Æthiop. ſub Ægypto. Ptol.

Eſcamus, *Iſchar*, flu. Myſiæ ſuper. in Iſtrum per Bulgariam influens.

Eſco, *Sconga*, op. Vindeliciæ ad Lichum flu. 24. m. p. à Campoduno, nunc in Bavariâ, 9. leuc. ab Auguſta in auſt. & tot. à Monachio in Afr.

Eſcua, ſeu potius *Oſca*, op. alias Hiſp. Tar. in Baſtitanis, in contin. Bæticæ, nunc *Hueſca*, in regn. Granatenſi, in confin. Caſtellæ Novæ & Murciæ, inter Baſtim in Afr. & Carcam, ſeu Caravacam in Cæc. Long. 18. 20. Lat. 38. 05.

Eſcuriale, ſeu *Eſcuriacum*, *the Eſcurial*, vicus Hiſpan. in Caſtella Novâ, 7. leuc. à Madrito, ubi Philippus 2. Hiſp. Rex magnificentiſſimum Monaſterium erexit (cum inſigni Eccleſiâ S. Laurentio ſacra) in quo nihil ad divitias, ad ſplendorem, & ad ornamentum deeſt. Ibi etiam ineſt Regum Hiſp. recentiorum Mauſoleum in ſumptuosâ Capellâ Pantheon dict. ita ut ædificium illud ab Hiſpanis 8. orbis miraculum dict.

Eskia, *Eskedale*, reg. Scotiæ in confin. Angliæ à flu. *Eska* ſic dict. prope Cumbriam, inter Anandiam ad occ. & Liddeſdaliam ad ort.

Eſlinga, *Eſling*, urbs Germ. imper. & libera, ad Neccarum flu. in Duc. Wirtimburgenſi, 1. leuc. à Stutgardiâ in ort.

Eſquiliæ, & *Eſquilinus mons*, hodie *M. di S. Maria Maggiore*, teſte Marliano, unus ex ſeptem urbis Romæ collibus. Ovid. Faſt. 6.

> *Ipſe ſub Eſquiliis, ubi erat ſua regia, cæſus.*

Horatius:

> *Nunc licet Eſquiliis habitare ſalubribus.*

Eſquilina porta, una ex portis urb. Romæ, quæ & *Præneſtina*, quia ab urbe Præneſte uſque deducit; vulgo *Porto di S. Lorenzo*, teſte Fulvio. Hodie v. clauſa eſt, ſi Famiano Nardino credamus; eratque inter Portam S. Laurentii, & Portam majorem in Eſquiliis.

Eſtotilandia, reg. Americæ ſept. perampla verſus terras Arcticas, & fretum Hudſonium, ad Bor. Novæ Franciæ. Dicitur alias *Terra Laboratoris*, ſeu *Nova Britannia* ab Anglis; eſtque tantum detecta verſus oram litor.

Eſuris, *Xeres* Reſendio, pag. Hiſp. Luſitan. in Bæticæ confin. ad oſt. Anæ flu. à Balsâ urbe, 4. leuc. in ort. Al. eſt *Taro*, urbs Hiſp. in Algarbia, prope Cuneum promont. 9. leuc. ab oſt. Anæ diſtans.

Eteonos, op. Bœotiæ ad oſt. Aſopi flu. quod & *Scarphiam*, uti & hodie nominatur. Statius lib. 7. Theb.

Qui Scolon, denſamque jugis Eteonon iniquis, &c.

Etocetum, Angl. op. Anton. *Uttokceſter* nonnullis. Camdeno autem locus eſt juxta Lichfieldiam, quem *The Wall* vulgariter vocant, à mœnium reliquiis ibi repertis.

Evarchus, Scythiæ flu. Val. Flac. lib. 6.

Quoſque Tarax niveûmque ferax Evarchus olorum.

Eubœa, max. Ægæi maris inſ. inter Sunium Atticæ promont. & Theſſaliam in longit. extenſa, & à Bœotiâ Euripo admodum auguſto dirempta; olim *Macris*, & *Abantis*, *Chalcis*, & *Aſopis* dicebatur, uti tradit Plin. *Ocbe* etiam & *Ellopia*, quondam vocabatur, Strabone teſte. Ælian. 9. An. 12. 36. prodit eam à Poetis ἀργιβόειον appellari; hodie *Negroponte* dicitur. Incolæ ejus, ubique *Abantes*, & nuſquam *Euboicenſes* nominantur ab Homero. Hinc tamen *Euboicus*. Virg. Æn. 9.

Qualis in Euboico Bajarum littore quondam
Saxea pila cadit.———

Ovid. Triſt.

Quicunque Argolicâ de claſſe Capharea fugit
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Euboicum mare, à Plauto *Perſicum portum* vocari tradit Feſtus, quòd in eo claſſis Perſarum fuiſſe dicitur. *Euboicum ſinum* vocat Livius. Fuit ɔ.hæc inſ.& magna & fertilis; utrumq; elogium in Herodoto eſt, Muſ.i 5. Εὐβοίῃ νήσῳ μεγάλῃ, καὶ εὐδαίμονι.

Eubonia. Vide *Monæda*.

Eucarpia, urbs Phrygiæ M. ad Hermum flu. verſus confin. Lydiæ, 50. m. p. à Synnadâ in occ. 30. autem à Docimæo in auſt. Long. 60. 00. Lat. 46. 00.

Eudoſes, pop. Germ. ubi nunc pars Pomeraniæ citer. & urbes Sundis & Bardum.

Evenus, flu. Ætoliæ, in Callidromo M. naſcens, & juxta Calydonem in mare Ionium ſe exonerans. *Fidari* Nigro. Heſychius: Εὔηνος, ποταμὸς Αἰτωλίας. Ovid. Met. 9.

Namque nova repetens patrios cum conjuge muros
Venerat Eveni rapidas Jove natus ad undas,
Uberior ſolito nimbis hyemalibus auctus
Vorticibuſque frequens, erat atque impervius amnis.

Seneca in Herc. Oetæo:

———*Fonte per campos vagus*
Evenus altum gurgitem in pontum ferens,
Jam pene ſummis turbidus ripis erat.

Sophocles βαθύῤῥουν ποταμὸν vocat. Vibius Sequ. *Evenus Calydoniæ, ubi Hercules ſagittis Neſſum Centaurum interfecit.*

Euganei, pop. ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Trojanis, & Henetis, qui Antenore duce, in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Graias tenuerunt. Dicti autem ſunt *Euganei* ἀπὸ τῆς εὐγενείας, h. e. *à generis nobilitate*, ut quidam volunt. Plin. 5. 20. Silius lib. 8.

Tum Trojana manus tellure antiquitus orti
Euganeâ, profugique ſacris Antenoris oris.

Sidon. Apollinaris, in Carm. 2. de Livii Patavini hiſtoriis loquens:

———*Vel quicquid in ævum*
Mittunt Euganeis Patavina volumina chartis.

Mart. 4. 25.

Quæque Antenoreo Dryadum pulcherrima Fauno
Nupſit ad Euganeos ſola puella lacus.

Silius iterum lib. 12. de Pediano.

———*Antenoreâ ſeſe de ſtirpe ferebat,*
Haud levior generis fama, ſacroque Timavo
Gloria, & Euganeis dilectum nomen in oris.
Huic pater Eridanus, Venetæque ex ordine gentes,
Atque Apono gaudens populus, ſeu bella cieret,
Seu muſas placidus doctæque ſilentia vitæ
Mallet, & Aonios plectro mulcere labores,
Non ullum dixere parem. Lucan. lib. 7.
Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenorii deſpergitur unda Timavi.

Juvenal. Sat. 8.

———*Euganeâ quantumvis mollior agnâ.*

Hodiè eorum regio *Marca Treviſana* dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 15.

Eugubium, *Gubio*, urbs Italiæ, in Duc. Urbinate, in ditione Pontificia, ad rad. Apennini M. prope fontes Chiaſcii flu. 15. mill. diſtat à Peruſiâ, & paulo minus ab Aſſiſio in Bor. eſtque in confin. Marchiæ Anconitanæ.

Eulæus, *Tirititi*, teſte Ortelio, flu. Suſianæ, Suſam urb. regiam præterfluens, ac ex Mediæ montibus oriens, per Suſianam reg. quam ab Elymaide dividit, in ſin. Perſicum defertur. *Vlai* apud Danielem.

Euonium, caſtellum firmiſſimum in litore Scotiæ Occid. *Dunſtaphag* hodiè Hectori Boetio. Long. 14. 00. Lat. 57. 34.

Euonymos, inſula parva ex Æoliis. Plin. 5. 19. Ita dicta, quòd è Liparâ in Siciliam navigantibus ſiniſtra offeratur, nam εὐώνυμα Græci κατ᾽ εὐφημισμὸν vocant *ſiniſtra*, author Strab. lib. 6. *Stromboli* Nigro, *Vulcanetto* Ferrario.

Eupatoria, urbs Paphlagoniæ, & Mithridatis regia, ab eo condita, poſteà eo victo à Pompeio Magno *Pompeiopolis* dicta, teſte Plinio.

Euphrates, Meſopotamiæ fluvius celeberrimus. Magnitudinem ejus innuit Callimachus Hymn. 2.

Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος.———

Itemque Dionyſius:

Φαίνετ᾽ ἀπειρεσίου ποταμοῦ ῥόος Εὐφρήταο.

Major ſiquidem eſt Tigride, ſicut refert Strabo lib. 2. Ἔστι δὲ μείζων ὁ Εὐφράτης καὶ πλείω διεξέισι χώραν σκολιῷ τῷ ῥείθρῳ. Inde *vagus Euphrates* Statio Sylv. 2. & *flexuoſus* Marc. Capellæ dicitur. De eodem Lucanus lib. 3.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, &c.———

Sic appellatur in lib. Joſ. 1. 4. הנהר הגדול נהר פרת ubi Sept. Ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Εὐφράτου. Similiter in Apocalypſi 9. 14. Ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ. Ob fertilitatem eum celebrat M. Tullius de N. D. 2. *Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi novos agros invehit.* Itemque Lucanus lib. 3.

———*Sparſus in agros*
Fertilis Euphrates Phariæ vice fungitur undæ.

Strabo lib. 16. Πλημμυρεῖ γὰρ ὁ Εὐφράτης κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, ἀπὸ τοῦ ἔαρος ἀρξάμενος. Plinius de Euphrate: *Increſcit autem & ipſe Nili modo ſtatis diebus, paulum differens, ac Meſopotamiam inundat Sole obtinente viceſimam partem Cancri. Minui incipit in Virgine & Leone tranſgreſſo. In totum vero remeat in vigeſimâ novâ parte Virginis.* Originem nominis ſui haud dubiè debet linguæ Arabum, quibus *Pharata inundare* denotat, unde *Iphraton inundatio*, ex quo poſtea corruptè *Euphraten* ſuum Græci finxerunt. Alii dictum volunt ab eo quod legitur, Gen. 11. 14. הוא פרת *Hu perath*, unde Εὐφράτης. Utrumque verum. Græci enim ſuo more ludunt, dum ἀπὸ τοῦ εὐφραίνειν petant. Vide Boch. Phaleg. 1. cap. 8. pag. 38. & 39. Strabo ex Niphate Armeniæ monte naſci tradit. Si Boetio credimus:

Tigris & Euphrates uno ſe fonte reſolvunt.

Lucan. lib. 3.

———*Quos non diverſis fontibus edit*
Perſis, & incertum, tellus ſi miſceat amnes.

Non diverſis, i. e. non procul diſtantibus, ſic enim alii hunc locum accipiunt. Neque enim uno fonte hi fluvii oriuntur, ſed parvo tamen ſpatio diſtantibus, Διέχουσι γὰρ ἀλλήλων αἱ πηγαὶ τοῦ τε Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριδος περὶ δισχιλίους καὶ πεντακοσίους σταδίους, teſte Strab. lib. 11.

Oppian. Κυνηγ. δ.

Αὐτὰρ ἐϋῤῥείταο παρ᾽ ὄχθαις Εὐφρήταο.

Orpheus in Lithiacis:

———Συμμιγνύμενος κελάδοντι
Ὕδασιν Εὐφρήταο.———

Heſychius: Εὐφράτης ποταμὸς παρὰ Ἰουδαίοις ἰδδεκέλ, καὶ ἰχθῦς. Ubi omnino falſus eſt. Tigrim enim ſic vocabant, non Euphratem Hebræi; quem adhuc Orientales *Degel* vocant, uti teſtatur Palmerius.

Euphrateſia, reg. Syriæ ad citeriorem Euphratis ripam, quæ & *Commagene* dicitur.

Eupilis, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens. *Lago di Puſſiano* Leandro.

Euplœa, inſ. Tyrrheni maris, juxta Neapolin. Stat. Syl. 3.

Et placidus Limon, numenque Euplœa carinis.

Idem Sylv. 2. Car. 2.

Inde vagis omen felix Euplœa carinis. *Gaiola* vulgò.

Eura, *Auron*, flu. Gall. Celt. per Bituriges fluens, & in Ligerim labens.

Euria, ſeu *Evoria*, Ptol. urb. Epiri mediter. olim Epiſc. nunc pag. vulgo *S. Donato* dictus.

Euripus, *Euripi* propriè dicuntur alvei magnifico opere, aquas in morem fluviorum deducentes, unde Heſychius interpretatur δοχὰς ὑδάτων. Differunt à *nilis*, quod hi majuſculi eſſent, *Euripi* exiliores. Sic *Nili* voce utitur Tullius Epiſt. ad Qu. fratrem. *De arcano Cæſaris opus eſt: vel mehercule etiam elegantioris alicujus: imagines enim iſtæ, & palæſtra, & piſcina, & Nilus multorum philotimorum eſt, non diphilorum.* Nilum autem & Euripum eâ quâ diximus ſignificatione, conjungit idem principio ſecundi de Legg. *Ductus vero aquarum, quos iſti Nilos & Euripos vocant, quis non cum hæc videat, non irriſerit?* *Euripos* quoque vocabant lacunas aquarum inertium in Circo, vel Arenâ. De iis ſic Plin. lib. 8. cap. 7. *Univerſi* (elephanti) *eruptionem tentavere, non ſine vexatione populi, circumdati clathris ferreis. Quâ de causâ Cæſar Dictator, poſtea ſimile ſpectaculum editurus, Euripis arenam*

nam circumdedit. Auctor eſt Spartianus Heliogabalum *Euripis* vino plenis navales Circenſes exhibuiſſe. Dicti autem *Euripi*, à Græco Ἔυριπος ſignificante *fretum*. Nam Suidas exponit πέλαγος ςενὸν, ac τόπος ὑδατώδης μέταξυ δύο γαιῶν. Variis verò fretis hanc vocem tribuunt Græci, Latinique ſcriptores, maximè tamen nobilis *Euripus*, inter Eubœam, & Bœotiam, qui *Chalcidicus*, & *Euboicus*, & ſimpliciter *Euripus* dicitur. Is, ut Pomp. Mela 2. 7. auctor eſt, *ſepties die, ac ſepties nocte, fluctibus invicem verſis, adeo immodicè fluit, ut ventos etiam, ac plenis velis navigia fruſtretur.* Seneca in Herc. Oetæo:

Euripus undas flectit inſtabilis vagas,
Septemque curſus flectit: & totidem refert
Dum laſſum Titan mergit Oceano jubar.

Ubi ſepties tantum viginti quatuor horarum ſpatio reciprocare ſcribit. Idem tradunt Strabo, Plinius, Etymologus, aliique. Imò Antiphilus Byzantius lib. 1. Anthol. ſexies ſolum curſum mutare ait. Livius denique lib. 38. ſic ſcribit, *Fretum ipſum Euripi, non ſepties die, ſicut fama fert, temporibus ſtatis reciprocat, ſed temerè in modum venti, nunc huc, nunc illuc verſo mari, velut monte præcipiti devolutus torrens rapitur.* Claudianus:

——*Euripi refluens incertius undis.*

Qui Statii illa cogitabat,

——*Refluumque meatu*
Euripum.——

Hinc caſtigandus idem Statius Sylv. lib. 1. de Euripo:

——*Sic Chalcida fluctus*
Diſpeſcunt reflui, ſic diſſociata profundo
Brutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

Ubi perperam nunc ſcribitur *Expellunt fluvii.* Sen. in Hercule Inſano:

——*Vicibus alternis fugax*
Euripus.——

Exæſtuantem Euripum dixit Boëtius de Conſol. Phil. lib. 2. Met. 1.

Europa, tertia pars orbis, ab Aſiâ in occid. & ab Africâ in ſept. recedens; Ab illâ Tanai fluvio, Euxino mari, & Ægæo pelago diviſa; Ab hâc mari mediterraneo, Africo, Sardoo, & Iberico. Populi *Europæi*, qui *Giavor* à Turcis, *Alfrangues* ab Æthiopibus nominantur. Videtur Phœnicibus debere nomen ſuum; de quà re fatetur Herodotus Muſâ quartâ, neque ſcire ὁκόθεν τὸ ὔνομα ἔλαβε τῦτο, ὔτε ὅςις ἦ ὁ θέμενος. Nempe neſciebat à Pœnis *Europam* dici הור אפא *Ur-appa*, quaſi terram λευκοπρόσωπον dixeris, qui Europæi Africanos candore faciei multum ſuperant. Unde & *Europa* dicta eſt Cadmi ſoror, quaſi albâ facie virgo. Bochartus. Ejus laudes apud Strab. videre licet, qui eam libro 3. & 7. ſequ. elegantiſſimè deſcribit. Dixi *tertia pars orbis*: quia loquendum cum vulgo. Nam plurimi veterum duas tantum partes orbis antiqui accipiendas tradunt, Aſiam ſc. & Europam; Africam v. cenſent Europæ finibus deputandam. Iſocrates in Panegyrico: Τῆς μὲν γὰρ ἁπάσης τῆς ὑπὸ τῷ κοσμῷ κειμένης δίχα τετμημένης, καὶ τῆς μὲν Ἀσίας, τῆς δὲ Εὐρώπης καλουμένης, τὴν ἡμίσειαν ἐκ τῶν συνθηκῶν εἴληφεν. Salluſtius in Jugurtha: *In diviſione orbis terræ plerique in parte Tertia Africam poſuere*; pauci tantummodo etiam & *Europam eſſe, ſed Africam in Europâ.* Plin. 3. 1. ubi de Europâ: *quam*, inquit, *plerique merito, non tertiam portionem fecere, verum æquam.*

Europæ regiones ordine Alphabetico.

Achaia, quæ Hellas & Græcia.
Albion, h. e. Britannia, { I. { Anglia, Wallia. } II. Scotia. }
Cimbrica Cherſoneſus.
Corſica.
Creta.
Dacia.
Dalmatia.
Dania.
Epirus.
Eubœa.
Friſia.
Gallia { Aquitanica. Belgica. Celtica, ſeu Lugdunenſis. Ciſpadana. Narbonenſis. Tranſpadana. }
Germania { magna. ſuperior. inferior. }
Helvetia.
Hibernia.
Hiſpania { citerior. ulterior, ſeu Tarraconenſis. Bætica. Luſitanica. }
Illyrium.
Jazyges.
Italia.
Liburnia.
Macedonia.
Myſia, ſeu Mœſia { ſuperior. inferior. }
Noricum.
Pannonia { ſuperior. inferior. }
Peloponneſus.
Rhætia { I. II. }
Sarmatia Europæa.
Scandinavia.
Scythia Europæa.
Thracia.
Thyle.

Quarum pluſculas enumerat, Manil. lib. 4. Aſtron.

Quod ſupereſt Europa tenet, quæ prima natantem
Fluctibus excepitque Jovem, Taurumque reſolvit,
Ille puellari donavit nomine fluctus,
Et monumenta ſui titulo ſacravit amoris.
Princeps illa domus Trojani Græcia belli,
Maxima terra viris, & fœcundiſſima doctis
Urbibus, in regnum florentes oris Athenæ,
Sparta manu, Thebæ divis, & rege vel uno
Theſſalia, Epiruſque potens, vicinaque ripis
Illyris, & Threce Martem ſortita Colonum
Et ſtupefacta ſuos inter Germania partus:
Gallia per cenſus, Hiſpania maxima belli,
Italia in ſumma, quam rerum maxima Roma
Impoſuit terris, cœloque adjungitur ipſa.

Europæ Urbes præcipuæ.

Adrianopolis, *Adrianople*, & Endrem in Turcicâ ditione.
Amſtelodamum, *Amſterdam*, Hollandiæ.
Antverpia, *Antwerp*, *Anvers*, Brabantiæ.
Argentoratum, *Straſbourg*, Germaniæ.
Auguſta Vindelicorum, *Augsburg*, Germaniæ.
Barcino, *Barcelone*, Hiſpaniæ.
Belgradum, *Belgrade*, Hungariæ.
Berga, *Bergen*, Norvegiæ.
Bononia, *Bologna*, Italiæ.
Briſtolium, *Briſtol*, Angliæ.
Bruxellæ, *Bruſſels*, Brabantiæ.
Buda, *Bude* & *Offen*, Hungariæ.
Burdigala, *Bourdeaux*, Galliæ.
Calaris, *Cagliari*, Sardiniæ.
Cæſarauguſta, *Caragoſa*, Hiſpaniæ.
Colonia Agrippina, *Cologne*, Germaniæ.
Conſtantinopolis, *Stambol*, in Turcicâ ditione.
Cracovia, *Cracow*, Poloniæ.
Dublinium, *Dublin*, Hiberniæ.
Edinburgum, *Edinborough*, Scotiæ.
Florentia, *Fiorenza*, Italiæ.
Gedanum, *Dantzig*, Poloniæ.
Genua, *Genoa* & *Genes*, Italiæ.
Hafnia, *Copenhagen*, Daniæ.
Hamburgum, *Hamburgh*, Germaniæ.
Hiſpalis, *Sevilla*, Hiſpaniæ.
Holmium, *Stockholm*, Sueciæ.
Londinum, *London*, Angliæ.
Lubeca, *Lubeck*, Germaniæ.
Lugdunum, *Lyons*, Galliæ.
Lutetia, *Paris*, Galliæ.
Madritum, *Madrid*, Hiſpaniæ.
Maſſilia, *Marſeilles*, Galliæ.
Mediolanum, *Millain*, Italiæ.
Meſſana, *Meſſina*, Siciliæ.
Moſcovia, *Moſcow*, Moſcoviæ.
Neapolis, *Naples*, *Napoli*, Italiæ.
Norimberga, *Nuremberg*, Germaniæ.
Novogardia magna, *Novogrod Veliki*, Moſcoviæ.
Olyſippo, *Lisboa* & *Lisbon*, Portugalliæ.
Panormus, *Palermo*, Siciliæ.
Praga, *Prague*, Bohemiæ.
Riga, *Riig* & *Rige*, Livoniæ.
Roma, *Roma*, Italiæ.
Rothomagus, *Roan*, *Roüen*, Galliæ.
Sophia, *Sopfie*, Bulgariæ.
Taurinum, *Turin*, *Torino*, Italiæ.
Theſſalonica, *Salonichi*, Turcicæ ditionis.
Toletum, *Toledo*, Hiſpaniæ.
Toloſa, *Tholouſe*, Galliæ.
Varſovia, *Warſaw*, Poloniæ.
Vienna, *Wien*, & *Vienne*, Auſtriæ in Germ.
Venetiæ, *Venice*, Italiæ.
Vilna, *Vilna*, Poloniæ.
Vratiſlavia, *Breſlaw*, Germaniæ.

Europum, *Europus*, Ptol. urbs Syriæ ad Euphratem, quæ & *Amphipolis*, & *Thapſacum*, teſte Plinio, dicta fuit. Fuit & op. Macedoniæ ad Axium flu. Item urbs Mediæ præclara, *Rhages* in lib. Tobiæ appellata, vulgò *Caſſan*, teſte Caſtaldo. Alia denique Cretæ. Steph.

Eurotas, fluvius Laconiæ, Spartam præterlabens. *Ripas habens frequentibus lauris conſitas*; uti loquitur Livius de bello Macedonico. Unde Virgil. Eclog. 6.

Omnia quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audiit Eurotas, juſſitque ediſcere laurus.

Olivis

Olivis etiam abundare innuit Papinius, Theb. 4.

Taygetique Phalanx, & oliviferi Eurotæ.

Et myrtis Catullus :

Quales Eurotæ progignunt flumina myrtos.

Frigiditatem ei tribuit Ovid.

Frigidus Eurotas, populiferque Padus.

Aſperitatem Statius, Theb. 1.

Audiit & medius cœli Parnaſſus, & aſper
Eurotas.———

Fœcunditatem Coluthus Thebanus :

Μηδ' ἱερῶν γονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθρων.

Fuit hoc flumen Dianæ gratiſſimum. Unde Virg Æn. 1.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

Juxta flumen hoc ſeſe exercere ſolebant Dioſcuri. Propertius 3. 14.

Qualis & Eurotæ Pollux & Caſtor arenis, &c.

Nec non ſoror eorum Helena, (iſte enim virginibus Lacænis mos.) Idem Prop. ibid.

Inter quos Helene nudis capere arma papillis
Fertur, nec fratres erubuiſſe Deos.

Papinius Silv. lib. 4.

Qualis maternis Helene jam digna palæſtris
Inter Amyclæos reptabat candida fratres.

Unde abhinc rapta fertur. Ovid. Amor. 1. 10.

Qualis ab Eurotâ Phrygiis avecta carinis
Conjugibus belli cauſa duobus erat.

Denique Chorus virginum Spartanarum ita canit apud Theocrit. in Helenæ Epithalamio :

Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ᾇς δρόμος ωὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς.

Eurotas, Theſſaliæ flu. quem Peneus accipit, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem brevi ſpatio portatum abdicat. Plin. 4. 8.

Euryalus, Belvedere, loc. Siciliæ amœnus, apud Syracuſas.

Euryampus, urbs Magneſiæ. Steph.

Euryanaſſa, inſ. maris Ægæi, ex reg. Ioniæ, non procul ab Arginuſsâ. Plin. 5. 31.

Eurymedon, Pamphyliæ flu. qui ex Tauri jugis ortus mediam Pamphyliam ſecat. Mela. Juxta hunc flu. Athenienſes, Cimone duce, Medos profligarunt. Thucyd. lib. 1. Ejus mem. Dionyſius.

Ἀσπενδὸν ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Plin. 5. 27. *Amnis Eurymedon juxta Aſpendum fluens.* Unde corrigendus Ptolemæus, & qui ejus tabulas conjecerunt, qui Aſpendum ad Catarracten flu. longe ab Eurymedonte ſtatuunt. Eſt etiam locus juxta Tarſum. Steph.

Eurytanes, pop. Italiæ. Steph. vel potius Ætoliæ, ut emendat Caſaubonus ex Strab. lib. 10. Αἰτωλικοὶ pro Ἰταλικοί.

Euſebia, urbs Cappadociæ, *Cæſarea* poſtea dicta.

Euſemata, Armen. min. urbs. Ptol.

Eutæa, urbs Arcadiæ. Steph.

Eutane, op. Cariæ ad ſin. Ceramicum.

Eutaſum, Arcadiæ urbs. Pauſan.

Euthene, urbs Aſiæ. Steph.

Eutreſis, pagus inter Theſpias & Plateas, quem Zethis & Amphion muris cinxerunt. Dictus quod multis viis, ſeu vicis prius uſus, & quaſi *perforatus* fuerit. Hinc Apollo *Eutreſites*, cujus templum ibi, & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutropium, locus Bithyniæ, apud Chalcedonem, ubi Mauricius Imperator à Phocâ occiſus eſt. Procop.

Euxinus Pontus, ſinus maris latiſſimus, Thracio & Cimmerio Boſporis interceptus, *Axenus* dictus, h. e. *inhoſpitalis*, propter immanitatem eorum, qui ejus maris litora incolebant : ibi enim hoſpites immolare ſolebant, & carnibus pereſis, ex calvis eorum ſibi pocula conficere. Strabo lib. 7. Poſtea vero cum in locis maritimis Iones aliquot opida condidiſſent, cohibito Scytharum aſſueto latrocinio, receptoque Græcorum commercio, pro *Axeno Euxinus*, h. e. *hoſpitalis* appellatus eſt. Ovid. Triſt. 3. 13.

Dum me terrarum pars pænè noviſſima mundi
Euxinus falſo nomine dictus habet.

Idem 4. 4.

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Et lib. 5. Eleg. 2.

Quem tenet Euxini mendax cognomine littus
Et Scythici verè terra ſiniſtra freti.

Manil. lib. 4.

Euxinus Scythicos Pontus ſinuatus in arcus.

Strab. de 2. promontoriis hujus maris : Εἰκάζουσι δέ τινες τὸ σχῆμα τῆς περιμέτρου ἐντεταμένῳ Σκυθικῷ τόξῳ, τὴν μὲν νευρὰν ἐξομοιοῦντες τοῖς δεξιοῖς καλουμένοις μέρεσι τοῦ Πόντου. Val. Flac. lib. 4.

Atque hæc Europam curvis anfractibus urget,
Hæc Aſiam, Scythicum ſpecie ſinuatus in arcum.

Vide Carambis. Strabo lib. 7. Ἄπλουν γὰρ εἶναι τότε τὴν θάλασσαν ταύτην, καὶ καλεῖσθαι Ἄξενον, διὰ τὸ δυσχείμερον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων. Photius Ep. 96. Ἦν ποτε Ἄξεινος ὁ Σκυθικὸς πόντος· ἐποιεῖτο γὰρ βορὰν, φρικτὸν ἀκοῦσαι, καὶ τοὺς ἐμπλέοντας τῶν ξένων. Μιλήσιοι δὲ φιλανθρωπίᾳ, καὶ ἡμέρῳ πολιτείᾳ θηριῶδες καὶ βάρβαρον ἐξημερώσαντες ἔθνος, καὶ εἰς Εὔξεινον αὐτὸν μετεποίησαν. A Lycophrone Pontus hicce κακόξενος vocabatur, à Sophocle v. ἀπόξενος. Vide Luc. in Toxari. Solin. c. 27. Mel. 1. 19. Schol. Apoll. in lib. 2. Diod. Sic. lib. 4. Doctiſſimus Bochartus ab Ebræo *Askenaz* deduci putat, in Phaleg. lib. 3. cap. 9.

Exampæus, fons Scythiæ in quem Hypanis flu. labitur apud mare Euxinum, de quo vide Herodotum lib. 4.

Exelodunum. Vide *Ernodurum.*

Exiliſſa, ſeu *Liſſa*, *Ceuta* Hiſpanis, urbs Maurit. Ting. Sedet ad fretum Herculeum, eſtque ſub dom. Regum Hiſpaniæ.

Exitani. Vide *Sexitani.*

Exomatæ, *Jaxamatæ* Melæ, Ixomatæ Polyæno, pop. Sarmatiæ Aſiaticæ, de quibus Val. Flac. lib. 6.

Exomatæ, Torinique, & flavi crine Satharchæ.

Exonaba, urbs Luſitaniæ, Oſſonaba quibuſdam, nunc *Stombar*, vic. in Algarbiâ. Al. eſt *Silves*, cui ſubeſt Oſſonabenſis Eccleſia.

Exonia, olim Iſca Damnoniorum, urbs Angliæ Epiſc. ſub Arch. Cant. in Com. Devoniæ ad Iſcam flu. Vide *Iſca.* Long. 16. 32. Lat. 50. 49.

Exopolis, urbs Sarmatiæ ad Tanaim flu *Bogazar* Moletio.

Exquiliæ, vel *Eſquiliæ*, mons Romæ, dictus ab *excubiis* regis Tulli Hoſtilii, qui hunc collem urbi adjecit, teſte Livio, & in eum ut frequentiùs habitaretur, domicilium ſuum tranſtulit. Sunt qui ab *excolendo* ſic dictas volunt quòd ea pars urbis, cum antea neglecta jacuiſſet, à Tullo rege fuerit exculta. Horat.

Nunc licet Exquiliis habitare ſalubribus.

Vide Paſſeratii ſolennes lectiones in Propertium lib. 3. eleg. 23.

Extenſio, Ἐξοχὴ in Græco cod. Ptolemæi, prom. Albionis in ora Suffolciæ Com. *Eaſton-neſſe* Camdeno.

Extremadura, prov. Hiſpaniæ, & regni Legionis pars, cui adjacet verſus Bor. A meridie habet Andaluziam, ab occaſu Portugalliam, & ab ort. Caſtellam Novam. Urbes habet præcipuas Pacem Auguſtam, Placentiam, Cauriam, & Emeritam.

Extremadura, prov. Portugalliæ, verſus oſt. Tagi flu. cujus urbs primaria Ulyſſippo, Lisbon, totius regni caput.

F.

F*Abaria*, inſula Friſiæ Plin. 4. 14. à frugis ſimilitudine ſponte provenientis, aliàs *Burchana* dicta.

Fabaris, flu. Sabinorum, alio nomine *Farfarus* appellatus. Virg. Æn. 7.

Qui Tyberim Fabarimque bibunt.

Fabienſes, Italiæ pop. Plin. 3. 5.

Fabiranum, *Bremen*, urbs Archiep. Germ. Hanzeatica, & libera, ad Viſurgim flu.

Fabrateria, Colonia, & op. nunc pagus Latii, inter Aquinum, & Fregellas. Populi *Fabraterni* Plinio. Juven. Sat. 3.

Si potes avelli Circenſibus, optima Soræ
Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſione paratur.

Silius lib. 8.

Hinc Fabrateriæ vulgus : nec monte nivoſo
Deſcendens Atina aberat.———

Fabrianum, op. & unum ex 4 Caſtellis Italiæ in ditione Pontificia, & in Marchia Anconitana, ad radices Apennini M. inter Sentini rudera ad occ. & Matellicam ad ort.

Fabricius pons, unus ex pontibus urbis Romæ, à Fabricio conſule extructus. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Atque à Fabricio non triſtem ponte reverti.

Hodiè *ponte di quatro Capi*, teſte Andr. Fulvio, & Marliano.

Fæſulæ, urbs olim Hetruriæ, non procul à Florentiâ, nunc vicus modicus, licet epiſcopalem ſedem retineat. Pleriſque Græcis Φαισοῦλαι, *Fæſulæ*, à nonnullis Φαισοῦλα *Fæſula*, dicitur. Diphthongum in primâ Græci ſemper habent, & inde ea ſyllaba producitur à Silio lib. 8.

Adfuit & ſacris interpres fulminis alis
Fæſula.———

Apud Procopium tamen Rerum Gothicarum lib. 2. in vulgatis exemplaribus eſt Φισοῦλα, utrum auctoris ſcriptione, an librarii corruptione, incertum. Secunda vero ſyllaba, cum foret

brevis Polybius lib. 2. rectè ſcripſit Græco more Φαίσολαν. Hodiè vulgò *Fieſole.* Long. 34. 04. Lat. 43. 08.

Falacrium, Promont. Siciliæ. Ptol. *Raſocolmo*, teſte Fazello.

Falerii, op. Faliſcorum in Tuſciæ mediterraneis. Ptol. Vide Cluverium.

Falernus, mons & ager Campaniæ, inter Calenum, & Sinueſſam, maximæ fertilitatis; ager enim frumenti, mons vini generoſiſſimi ferax eſt. Virg. Georg. 2.

——Nec cellis ideo contende Falernis.

Mart. 13. 105.

Attica Nectareum turbatis mella Falernum.

Horat. in Odis:

——Mea nec Falernæ
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.

Tibul. *Nunc mihi fumoſos veteris proferte Falernos*
Conſulis, & Chio ſolvite vincla cado.

Indomitum Falernum Perſio dicitur, & *Forte Falernum.* Horat.

Faliſci populi quondam Hetruriæ, uberrima paſcua incolentes, unde *gramen Faliſcum* à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cum à Camillo obſiderentur, Magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis, deambulandi prætextu urbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari juſſit, & à pueris cæſum in urbem remitti. Quâ ex re id conſecutus eſt Camillus ut quos armis ſubigere non potuerat, juſtitiæ adminiſtratione ad deditionem compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, Lucanicis non diſſimile. quod *ventrem Faliſcum* appellabant. Martialis:

Et Lucanica ventre cum Faliſco.

Horum urbes *Faliſca, Faleria, Feſcennia,* & *Horta.* Quos memorat. Virg. Æn. 7.

Hi Feſcennias acies, æquóſque Faliſcos.

In Faliſcis flu. eſt, cujus aqua potata boves candidos efficit. Plin. 2. 103.

Falmuthum, Falmouth, port. Angliæ capaciſſimus in ora auſtrali Cornubiæ, prope caſtrum *Pendenis*, 30. m. p. à Plimutho in occ.

Famaguſta, Cypri civitas, turribus, & propugnaculis benè munita, quæ Anno Dom. 1750. obſeſſa, & vi expugnata, cum totâ inſulâ in truculentiſſimi Turcarum Imperatoris poteſtatem devenit.

Fanum, urbs Umbriæ amœniſſima in Adriatico litore, inter Piſaurum, & Senogalliam, haud longe à Metauro flumine, ſic dicta, quòd in eâ pulcherrimum Fortunæ Fanum, i. e. templum, fuerit. Hinc *Fanenſes*, ſeu *Faneſtres* ejus incolæ. Φάνα Stephano urbs eſt Italiæ.

Fanum Martis, op. olim, nunc pagus Belgii in Lucemburg. Ducatu. Anton. vulgò *Mars* vel *Marcho en Famine.* Long. 24. 43. Lat. 49. 58.

Fanum Saturni, Cronium, locus inſ. Gaditanæ. Strab. qui *Punta di S. Sebaſtiano*, teſte Ortelio dicitur.

Fanum Vacunæ, vulgo *Vacone*, pagus Sabinorum inter Cures, & Mandelam. Horat. Epiſt. ad Fuſc. Ariſt.

Hæc tibi dictabam poſt Fanum putre Vacunæ.

Farfarus, flu. Sabinorum. Ovid. Met. 15.

Narve tulit præceps & opacæ Farfarus undæ.

Farnia, Farne, inſ. parva Angliæ, in Oceano Germ. in ora litor. Northumbriæ Com. 12. mill. à Bervico.

Faſcellina, op. Siciliæ, in orâ Occid. apud Panormum. Sil. lib. 14.

Mille Thoanteæ ſedes Faſcellina Divæ.

Faventia, Hiſp. opidum. Plin. 3. 3. Item civitas Italiæ in octavâ reg. hodiè *Faenza.* Silius lib. 8.

——Undique ſolers
Arva coronantem nutrire Faventia pinum.

Strabo lib. 5. Φαβεντία, ϗ Καισῆνα ἤδη συνάπτονται τῷ Ἀεμί-νῳ. Pop. *Faventini*, Plin. 3. 15. Long. 34. 35. Lat. 43. 46.

Faventia, Faience, urbec. Gall. in Provincia, cujus figlina laudantur, dicta *Vaſa Faventina.* Sedet prope amnem Benſonem, 5. leuc. à Graſsâ in occ. & tot. à Foro Julio in Bor.

Felicis Lacus, pag. Auſtriæ ſuper. nunc *Walſée* prope Danub. flu.

Felinum, Felin, urbs Livoniæ ad Felam flu. in Eſtoniâ prov. 14. leuc. à Revalia in auſt. & 15. à Pernaviâ.

Feltria, urbs aliàs Venetiæ, nunc Marchiæ Tarviſinæ, in Italia, ad Aſonem flu. 10. mill. à confin. ditionis Tridentinæ in ort. & 50. à Venetiis in Circ. De quâ fertur hoc diſtichon Julii Cæſaris:

Feltria perpetuo nivium damnata rigore
Atque mihi poſthac haud adeunda, vale.

Long. 34. 10. Lat. 45. 48.

Fenni, ſeu *Finni*, pop. Scandinaviæ, quorum tractus *Finnia*, ſeu *Finlandia* dicitur.

Ferentanum, quod & *Frentanum*, op. Ferentanorum in Apulorum confin. quod plerique Francam Villam opidum Aprutii eſſe putant, cum hoc in Maruccinorum, orâ ſit, inter Aternum & Ortonem fere, 6. m. p. longe à finibus Ferentanorum. Strabo.

Ferentia, Ferentium Plinio, *Ferentinum* Tacito, ac Straboni urbs Hetruriæ, vulgò *Ferento*, pop. *Ferentini*, Suetonio.

Ferentinum, urbs Latii in finibus Hernicorum in colle inter Anagniam, & Fruſinonem. Pop. *Ferentinates* Plinio. Aliis *Ferentini.* Silius lib. 8.

Sylla Ferentinos, Privernatumque maniplos
Ducebat.——

Long. 37. 05. Lat. 41. 36.

Ferentum, op. Apuliæ in Lucaniæ confin. inter Venuſiam, & Acherontiam, hodiè *Forenzo.* Horat. Carm. 3. Od. 4.

——Et arvum
Pingue tenet humilis Ferenti.

Fermanagenſis, Comitatus Hiberniæ in Ultoniâ prov. verſus Connaciam.

Fernæ, Fernes, urbs Hiberniæ in Lageniâ prov. & in Com. Vexfordienſi.

Feronia, op. Hetruriæ ad Soracte montem Faliſcorum, ab urbe Roma 18. m. p.

Feronia, Colon. & op. Hetruriæ apud Capenates, in M. Cimino, ubi Lucus Feroniæ.

Feronia, op. Hetruriæ, inter Lucam & Lunam ad occ. inde 14. hinc 16. m. p. Vulgo *Pietra Sancta.* Long. 36. 10. Lat. 42. 06.

Feronia, op. Latii in agro Pometino, 3. m. p. à Terracinâ, ubi lacus, *Lago di Ferona* hodie dictus. Horat. Sat. 5. lib. 1.

Ora manuſque tuâ lavimus, Feronia, Lymphâ.

Feronia, op. olim, nunc pag. Sardiniæ in orâ auſtrali, à Calari in occ. recedens, vulgò *Ferona.*

Ferraria, Ferrara, urbs Æmiliæ ad Padum, quæ deficit indies ex quo non habuit Duces proprios; ſubeſt enim Romano Pontifici ab an. 1598. cum tota prov. *Ferrarienſi.* Diſtat 28. mill. à Bononia in Bor. Venetias verſus; eſtque med. inter Mirandulam ad occ. & Comaclum ad ort. Long. 34. 00. Lat. 44. 20.

Feſcennia, vel *Feſcennium*, op. Hetruriæ. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 7.

Hi Feſcennias acies, æquóſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces.——

In hoc opido carminis quoddam genus, omni obſcœnitate opprobrioque plenum inventum putatur; quod à loco dictum eſt *Feſcenninum.* Macrob. Sat. 24. *Pollio cum Feſcenninos in eum Auguſtus ſcripſiſſet, ait, At ego taceo. Non eſt enim facile in eum ſcribere, qui poteſt proſcribere.* Hinc *Feſcennina locutio* apud Catullum. Horat. lib. 2. Epiſt. 1.

Feſcennina per hunc inventa licentia morem.

Seneca in Medeâ:

Feſta dicax fundat convicia Feſcenninus.

Long. 35. 48. Lat. 42. 11.

Fezza, urbs Africæ, reg. Fezzani caput, in Barbariâ, ſub dom. regis Marocchi. Quibuſdam eſt *Volubilis* antiquorum.

Fibrenus, flu. Italiæ, in Lirim infra Arpinum influens, *Fiume della Poſta* Santelicio. Sil. lib. 8.

Et qui Fibreno miſcentem flumina Lirim.

Ficaria, inſ. parv. Sardiniæ, oræ adjacens Orientali, *Serpentera* Leandro, *Coltelazo* v. Cluverio, in eodem tractu; utraque parva admodum, 20. mill. à Calari in ort.

Fidena, & *Fidenæ*, urbs Latinorum mediterranea. Virg. Æneid. 6.

Hi tibi Nomentum, Gabios, urbemque Fidenam.

Juvenal. Sat. 6.

——Vivat Gabiis, ut vixit in agro,
Vivat Fidenis.——

Et ante eum Horat. lib. 1. Epiſt. 11.

Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus. pop. *Fidenates.*

Long. 36. 30. Lat. 40. 45.

Fidentia, op. Italiæ in octavâ regione, à quâ incolæ *Fidentini.* Plin. 5. 15. Long. 32. 22. Lat. 44. 00.

Fidentiæ, Hiſp. Bæticæ urbs, inter Bætim & oceanum ſita, alio nomine *Julia* appellata. Plin. 3. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentiam, & Parmam, Italiæ urbes. Anton. hodiè *Fiorenzola.*

Firmanorum Caſtellum Firmiano, teſte Franc. Pamphilo, caſtrum Piceni Firmo urbi vicinum. Plin.

Firmanum, op. Umbriæ apud Metaurum flu. vulgò *Formiano*, vel *Formignano.*

Firmium, Firmum Cic. ac Strab. Colonia & urbs Archiepiſcopalis Piceni, apud oram maris Adriatici. *Fermo* vulgò dicitur. Long. 37. 45. Lat. 43. 16.

Fiſcellus,

Fiſcellus, montis Apennini ramentum in Umbriâ, juxta Piceni, & Sabinorum confinia, unde Nar fluvius oritur. Sil. lib. 8.

Quæ Fiſcelle tuas arces, Pinnamque virentem.

Flamingi, pop. Gall. Belg. qui à Saxonibus originem duxerunt, Æmil. lib. 3. qui & *Flandrenſes.*

Flaminia, Italiæ regio, hodiè *Romagna* Leandro 10.

Flaminia Via, ab urbe Româ Ariminum uſque perducta per Ocriculum, Narniam, Spoletium, Forum Flaminii, Helvillum, Callem, Forum Sempronii, Fanum Fortunæ, & Piſaurum, Anton. in Itin. A Flaminio conſule, qui ad lacum Thraſymenum ab Annibale cæſus eſt, ſtrata. Ovid. Pont. 1. 9.

Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.

Juvenal. Sat. 1.

———*Experiar quid concedatur in illos*
Quorum Flaminiâ tegitur cinis atque Latinâ.

Flaminii prata, nunc *Circum Flaminium* vocant, locus urbis Romæ. Liv. lib. 3.

Flamonienſes, cognomine *Vannienſes*, & Culici circa Venetos populi. Plin.

Flanaticus ſinus, *Flanonicus* Stephano, *Polaticus* Melæ, *Liburnicus* Oroſio, ſinus maris Adriatici, inter Iſtriam & Liburnicam, hodiè *Il Quarnero*, populi *Flanates* Plinio dicuntur.

Flandrenſes, vide *Flamingi.*

Flandria, Gall. Belg. regio ad litora Oceani Septentrionalis. Tractum ſiquidem Europæ extremum, Britannicæ inſulæ oppoſitum, inter Galliam, Germaniam, & Oceanum. Incolæ *Germaniam inferiorem* appellant. Galli, exterique fere omnes, uno nomine *Flandriam* vocant. Verum Flandria non tam latè patet, nam quæ nunc Flandria eſt ea Brabantiâ, Hannoniâ, Arteſiâ, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes dividunt, in Teutonicam, Gallicam & Imperatoriam, quam & Proprietariam (quod nunquam ſuperiorem, aut Dominum, præter Flandriæ Principem agnorit) nominant. Teutonica Flandria octodecim habet urbes celebres, quarum præcipuæ ſunt Gandavum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica tres, Inſulas, videlicet, Duacum & Orchianum. Imperatoria quatuor, Aloſtum, Teneramundum, Gerardimontium, & Ninivam. Flumina ejus celebriora ſunt, Scaldis, Liza, & Tenera. Regio maximè compaſcua, imprimis occidentem verſus. Boves, equoſque præſtantiſſimos, belloque aptos gignit. Caſeo, butyroque abundat. Tritici admodum fœcunda, & nobilis. Populus ferè mercaturam exercet, atque ex lino (cujus hic maxima fertilitas, & excellentia eſt) lanâque pannos lineos, laneoſque magnâ copiâ conficit, latiſſiméque diſtrahit. Habet 1245 pagos præter Arces, Caſtella, & Nobilium ædes. Lud. Guicciardinus, & Jac. Marchantius Flandriam deſcripſerunt.

Flavia, Palæſtinæ urbs, primum ab Herode condita, & in gratiam Tiberii *Cæſarea* appellata, poſtea deductâ eò à Flavio Veſpaſiano Coloniâ, *Flavia* dicta. Plin. 5. 3. Item Æduorum Sequanorum urbs, hodiè *Flavigny*, ut quidam exiſtimant. Item *Flavia* Lambris, Hiſp. Tarrac. urbs. Ptol.

Flaviana, Scythiæ urbs. Lib. Notit. Mœſiæ prima alio in loco eidem.

Flavianum, quod & *Flavinianum* legitur, hodiè *Foiano*, opidum Hetruriæ ad Tiberim in finibus Faliſcorum. *Flavinium.* Virgilio lib. 7.

Hi Feſcenninas acies, Æquoſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Silius lib. 8. *Flavinam* vocat:

Hos juxta Nepeſina cohors, Æquique Faliſci,
Quique tuos, Flavina, focos, Sabatia, quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul, & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Flaviobriga, op. Autrigonum in Hiſp. citeriori. Plin. 40. 20. Long. 17. 30. Lat. 44. 15.

Flavionavia, Peſicorum in Hiſp. Tarrac. op. quod hodiè *Bilbano* appellatur, ut nonnulli ſentiunt.

Flaviopolis, Bithyniæ civitas. Ptol. Item urbs mediterranea Ciliciæ eidem. Fuit & Thraciæ op. eo loco conditum, ubi antea Zelia fuerat. Plin. 4. 21.

Flavium Brigantium, Ptol. Callaicorum urbs in Portu magno, hodie *Compoſtella.* Item *Flavium* Norici op. Plinio. hodiè *S. Andres*, teſte Lazio.

Flensburgum, urbs Daniæ in Jutiâ, & Duc. Sleſvicenſi, ad ſin. cogn. 4. leuc. à Sleſvico in Bor. & 9. ab Ottoniâ in auſt.

Fleſſingha, *Vliſſinghen*, urbs Belg. in Zelandiâ prov. & Valachria inſ. ſub dom. utili Principis Auraſicani, 1. leuc. à Middleburgo in occ. 3. à Clauſulis in ort. & 7. à Gandavo in Bor.

Flevo, ſeu *Fletio*, inſ. Friſiorum in Flevo lacu. Cluverius autem putat à mari abſorptam fuiſſe.

Flevum, *Flevi lacus* Tacito, ſinus maris Germanici inter Batavos, & Friſios, in quem Rheni alveus orientalis cum Iſala apud Campenam urbem influit; vulgò *Suyderſee.* Sed *Flevum* Plinio eſt, ipſius Rheni oſtium Orientale. *Yſſel* Ortelio, *Vlie* autem Verrutio.

Flevum, Caſtellum Tacito, op. Friſiæ occidentalis ad lacum Flevum. *Vollenhove*, teſte Cyro Spangebergio. Sed Becano eſt Fledorp, op. ejuſdem Friſiæ in orâ litoreâ ad Bor. apud Groningam urbem.

Flexum, Pannoniæ urbs Anton. *Wien* Spiegelio. Lazius autem *Altenburg*, aut *Presburg* putat Hungariæ urbem. Long. 39. 35. Lat. 48. 10.

Flintum, *Flint*, Caſtrum Walliæ Bor. ad Deam æſtuarium. Hinc reg. adjacens dicitur Com. Flintenſis, *Flintſhire.*

Florentia, urbs in Etruriâ hodiè clariſſima, aliquando *Fluentia*, quòd ad Arni *fluenta* extructa ſit, dicta; unde pop. *Fluentini* Catoni & Plinio, qui nunc *Florentini* nomine magis auſpicato vocantur, olim libera, ac maximæ partis Etruriæ Domina, nunc vero Reip. formam adhuc, ſub magno tamen Duce ex Medicæâ familiâ ſervans, vulgò *Fiorenza.* Vide Leandrum in Deſcript. Italiæ. Long. 34. 03. Lat. 43. 15.

Florentiola, op. geminum, unum in Thuſciâ apud Vatrenum flu. alterum in Gall. Togatâ inter Parmam, & Placentiam.

Floriacum, *Fleury*, op. Duc. Burgundiæ ad Uſchum amnem, 3. leuc. à Divione in occ.

Floriacum, pag. Gall. 7. leuc. ab Aureliis in ort. diſtans, ubi celebris Abbatia Floriacenſis.

Floriana, op. Pannon. infer. nunc *S. Paul* Lazio, pag. ad Danub. & Budam urb.

Florida, reg. Americæ Sept. ideo ſic dict. quia detecta fuit ab Hiſp. die Dominica Palmarum; eſtque verſus ſin. Mexicanum.

Floriopolis, *S. Flour*, urbs Gall. in Alvernia prov. ad flu. *Larder*, 15. leuc. à Claromonte in auſt. & 13. ab Anicio in occ. Long. 23. 40. Lat. 44. 40.

Florius, *Ars* Moletio, flu. Hiſp. in Callaicis apud Nerium prom. in Oceanum labens.

Fluentia. Vide *Florentia.*

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis urbem intrans in ſiniſtrâ ripæ parte reliquit; dicta quod Tiberis quandoque in eam influxerit, hodiè *Porto del popolo.*

Fluſtates, Gall. Belg. pop. apud Cæſarem, quos Cænalis in comitatu *de Foix* apud Aquitanos locat. Urſinus autem ex Plin. & Claudiano legit *Eluſates*: Ac ſanè hoc tractu Eluſatium civitatis fit mentio in Provinciarum libello.

Focaria, mons, & promontorium Umbriæ, hodiè *M. di Peſaro* Blondo dicitur.

Focunates, pop. in Alpibus Plin. 3. 30. *Foſſigni* hodiè Pingonio. Sed Simlero eſt vallis *Suls*, inter Tridentinos & Venetos.

Fons Solis, in Cyrenaicâ, ſic dictus, quòd Solis per cardines motu, calore & algore variatur. Ejus meminere Herodotus, Diodorus & Arrianus. Ovid. Met. 15.

———*Medio tua corniger Ammon,*
Unda die gelida eſt, ortuque obituque caleſcit.

Silius lib. 3.

Stat fano vicina, novum, & memorabile, lympha,
Quæ naſcente die, quæ deficiente tepeſcit,
Quæque riget medium cum ſol aſcendit Olympum,
Atque eadem rurſus nocturnis fervet in umbris.

Fontes Aponi, Thermæ ſunt à veteribus celebratæ in agro Patavino, Venetorum ditionis; hodiè *Bagni d' Abano*, ut Leander ſcribit. Vide *Aponus.*

Fontinalis, Porta urbis Romæ, ob propinquitatem ſcaturientium fontium, eadem *Capena* vocatur.

Foretani, & *Foretii*, Italiæ Tranſpadani populi. Plin.

Fordunum, *Fordon*, op. Scotiæ, Merniæ reg. primarium, ab Aberdonio, 15. m. p. in Afr. Long. 17. 57. Lat. 58. 30.

Formiæ, urbs Campaniæ maritima, juxta Caietam, Læſtrygonum olim ſedes, à Lamo quodam Lacone ut creditur, condita. Horat. lib. 3. Carm. Od. 17.

Æli, vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Autore ab illo ducis originem
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Litoribus tenuiſſe Lirim.

Hæ primum *Hormiæ* dictæ ſunt, ſive à frequentiâ bonitateque τῶν ὁρμῶν, h. e. *ſtationum*, ut Feſto placet, ſive ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, h. e. ab *impetu* Læſtrygonum, qui *Anthropophagi* fuiſſe dicuntur, Martialis *Formiam* dixiſſe videtur, 10. 30.

Q tem-

O temperatæ dulce Formiæ litus.
Horat. 1. Od. 20.
——————*Mea nec Falernæ*
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.

Diodoro, Straboni, ac Æliano φορμίαι, unde mendoſè apud Ptol. Φῶρμαι videtur, quod tamen antiquum puto fuiſſe mendum, cum apud Steph. legitur Φορμιανοὶ πόλις Ἰταλίας, ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. Strabo lib. 5. Φορμίαι, Λακωνικὸν κτίσμα, ἐστὶν Ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὔορμον. Long. 36. 46. Lat. 48. 28.

Formio, Iſtriæ flu. Ptol. hodiè *Riſano.*

Foroappii, Italiæ pop. in Falerno agro. Plin. 3. 3. Opidum eorum *Forum Appii* Horatio dicitur. Serm. 1. 5.
———*Inde forum Appi*
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Tullius ad Atticum lib. 2. ep. 10. *Ab Appii foro horâ quartâ, dederam aliam paulo ante à Tribus Tabernis:* ubi Leander tradit, hodiè hoſpitium tantum *Maruti* dictum extare. Long. 37. 00. Lat. 41. 05.

Foroauguſtana, Hiſp. citer. civitas, alio nomine *Libiſofonna* dicta. Plin. 3. 3.

Forobremitani, Umbriæ pop. Plin.

Forthea, flu. ingens Scotiæ meridionalis. Oritur in confin. Lenoxiæ prov. deinde Strivelinum urb. rigat, & paulò infra multis auctus flu. in æſtuarium Bodotriam ſe exonerat, quod ab eo *The Frith of Forth* dicitur; extenditurque inter Fifam & Laudoniam provincias.

Fortia Caſtra in Tirolenſi comitatu habet Lazius ex Lib. Notit. quod *Stertzengen* interpretatur.

Fortunatæ inſulæ, à *fructuum ubertate*, vel *aeris bonitate* dictæ, contra Mauritaniæ finem ad occidentem ſitæ ſunt. Strab. lib. 3. & Plin. lib. 4. Fuerunt autem ſex numero, nunc omnes *Canariæ* dictæ. Has inſulas Horatius innuere videtur. Od. 8. lib. 4.
———*Divitibus conſecrat inſulis.*
Nec non Epod. 16.
Nos manet Oceanus circumvagus, arva, beata
Petamus arva, divites & inſulas, &c.
Plautus in Trinummo:
Sicut Fortunatorum memorant inſulas,
Quo cuncti qui ætatem egerunt caſtè ſuam
Conveniant.———
Vide Plin. 6. cujus Lemma de Fortunatis inſ.

Foruli, op. Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum, unde fit, ut Strabo lib. 5. petram vocet ad rebellandum, quam ad habitandum aptiorem. Virg. Æn. 7.
Caſperiaſque colunt, Foruloſque & flumen Himellæ.

Forum Allieni, Galliæ Ciſalpinæ urbs. Tacit.

Forum Appii, vide *Foroappii.*

Forum Aurelii, in viâ Aureliâ, inter Urbem & Coſas. Anton.

Forum Bibalorum, Hiſp. urbs. Ptol.

Forum Caſſii, inter Vulſinium, & Sutrium. Anton. Tuſciæ mediterranea urbs eſt, hodiè *Vetralla* Leandro.

Forum Cellæ, Tuſciæ op. ad mare mediterraneum. *Forcelle* hodiè Leandro dictum.

Forum Claudii, Centronum civitas in Alpibus. Ptol. hodiè *Farentoſa*, Ducis Sabaudiæ.

Forum Claudii, Tuſcorum urbs. Ptol. & Plin. *Tolfa nova* Leandro.

Forum Cornelii, Gall. Togatæ urbs. Ptol. hodiè *Imola.*

Forum Cornelium, civitas in Flaminiâ, quæ & *Forum Syllæ*. Forocornelienſis agri meminit Plin. 3. 16.

Forum Decii, op. Sabinorum. Plin.

Forum Duguntorum, vel *Jutuntorum*, Cenomannorum op. Ptol. *Crema* Leandro, in Lombardiâ Tranſpadanâ.

Forum Egurrorum, urbs Hiſp. Tarracon. Ptol. hodiè *Medina del Rio ſeco.*

Forum Flaminii, in Umbriâ eſt, teſte Plinio. Vide Cluv. Ant. lib. 2. p. 631.

Forum Fulvii, quod *Valentinum* quoque dicitur Plinio, Longobardiæ Ciſpadanæ op. hodiè *Valenza.*

Forum Gallorum, op. in viâ Flaminiâ, *Caſtel Franco* Leandro.

Forum Gallorum, Hiſp. urbs, inter Cæſarauguſtam, & Pyrenæos. Anton.

Forum Julium, & *Julii*, colonia Octavianorum, & urbs Galliæ Narbonenſis. Gallicè *Freius. Forum* item *Julium.* Tac. & Ptol. colonia, & urbs Carnorum, quod & *Caſtrum Julienſe* Diacono dicitur. Vulgò *Cividal d' Auſtria. Forum* præterea *Julium* Plinio, qui populos *Foro-Julienſes* memorat, *Friuli*, & *Patria* hodiè, regio eſt Italiæ, Venetiæ pars, inter Marchiam Tarviſinam, & Hiſtriam, ac Noricum contenta; cujus Utinum caput eſt, & conventus juridicus. Vide Leandrum in deſcr. Italiæ, Blondum, & J. Candidum in Aquilegienſium hiſtoriâ.

Forum Licini, Inſubrum op. Plin. *Prieve d' Incino* Leandro, Niger autem *Lignano* appellat.

Forum Limicorum, Hiſp. Tarron. urbs. Ptol. *Puente de Lima*, teſte Floriano, Portugalliæ opidum.

Forum Livii, vulgò *Forli*, urbs Gall. Togatæ, in viâ Æmiliâ, media inter Faventiam, & Cæſenam urb. Romandiolæ. Pop. *Forolivienſes.* Long. 34. 51. Lat. 43. 43.

Forum Narbaſorum, op. Hiſp. Tarracon. in finibus Aſturum exciſum: locus *Arvas*, hodiè, teſte Mor. nominatur, inter Legionem, & Oretum.

Forum Neronis, Gall. Narbon. urbs. Ptol. *Foroneronienſes*; & *Lutevani*, vide *Luteva.*

Forum novum, Sabinorum urbs. Plin.

Forum Popilii, Flaminiæ in Italiâ urbs. Plin. *Forlimpopoli.* Leandro. Long. 34. 57. Lat. 43. 42.

Forum Seguſianorum, op. Gall. Lugd. Ptol. *Feurs* Dalechampio, aliis *Bourg en Breſſe.*

Forum Sempronii, Umbrorum civitas. Ptol. Long. 36. 12. Lat. 43. 37.

Forum Tiberii, Helvetiorum civitas in Galliâ juxta Rhenum. Ptol. *Keyſerſtull*, teſte Rhenano. *Zurzach* Tſchudo, *Zurich* aliis dicitur.

Forum Trajani, in Sardiniâ urbs. Anton.

Forum Truentinorum, Plin. Italiæ urbs in Galliâ Ciſalpinâ. *Brentinore* Leandro.

Forum Vibii, Galliæ Tranſpadanæ urbs, hodiè *Bibiena.* Long. 29. 20. Lat. 43. 40.

Forum Voconii, vel *Vocontii*, Gall. Narbon. op. *Chambery*, Pineto, aliis *Freius.*

Forum Vulcani, campi Phlegræi Plin. & Solino hodiè *La Solfatara*, locus Campaniæ apud Puteolos, inde 2. m. p. Neapolim verſus diſtans, in morem ingentis Theatri ignes perpetuos emittens, & ſulfur gignens.

Foſi, pop. Germaniæ, Cheruſcis finitimi. *Dietmerſcher*, teſte Althamero. Sed aliis *Foſſewerde*, tractus Friſiæ occidentalis, ubi non longe Foſete inſula, vulgò *Amelandt*, teſte Hier. Verrutio.

Foſſa Canopica, quâ navigatur Alexandria Canopum. Strabo, & Stephanus.

Foſſa Cimbrica, quam nullam volucrem ſupervolare poſſe ſcribit Antigonus in Mirabilibus.

Foſſa Clœlia, Dionyſius Κλοιλίας τάφρους vocat. Livius etiam pl. num. *Foſſas* habet lib. 2. ubi de C. Martio Coriolano. *Poſtremum ad urbem à Pedo ducit, & ad Foſſas Cluilias 5. ab urbe m. p. caſtris poſitis populatur inde agrum Romanum.* Plut. de eâdem re in vitâ Martii. Περὶ τὰς λεγομένας Κλειλείας τάφρους κατεστρατοπέδευσε τεσσαράκοντα τῆς πόλεως σταδίους ἀφεστώς.

Foſſa Corbulonis. Leck, teſte Ortelio, flu. Batavorum in Hollandiâ, à *Corbulone* ex Rheno derivatus, ſpatio 23. m. p. Moſæ congrediens ad Crimpam pagum.

Foſſæ Druſianæ, flu. Germ. infer. in ducatu Geldriæ, à *Druſo* ex Rheno derivatus, vulgò *Yſel*, vel *Yſſel* Ortelio.

Foſſæ Marianæ, Ptol. Gall. Narbon. urbs, ad alterum ex Rhodani oſtiis ſita, ita dicta à *foſſâ propinquâ*, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum. Strabo lib. 4. Gallicè *Aigues mortes.*

Foſſæ Neronis, Licola, teſte Sanfelicio, foſſa, quam Nero ex ſinu Baiano Hoſtiam uſque perducere tentavit.

Franci, pop. Germ. quorum reg. *Franconia*, ampla, quæ & Francia Orientalis, ad Gallicæ Franciæ diſcrimen, nominatur; qui in Galliam trajicentes, illi nomen Franciæ indiderunt, fueruntque propterea Galli deinceps *Franceſi* dicti apud Italos, & alios. Fuerunt & *Franci* in Germ. inferiori, prius Sicambri, Oroſio teſte; quorum opidum adhuc *Francken* in ducatu Bergenſi durat, ſeu in comitatu Marchenſi, teſte H. Junio. In Friſiâ quoque habitaſſe Francos teſtatur Procopius, ubi *Franeker* urbs. Horum meminit Claud. de Laud. Stil. lib. 2.
Qui mihi Germanos ſolus Francoſque ſubegit.

Francia occidentalis (orientalis enim eſt Provincia Germaniæ, & *Franconia* dicitur) pars Galliæ inter Ligerim, & Sequanam, quæ propriè *La France* à Gallis nominatur, licèt apud Italos, nomen Franciæ toti Galliæ, exceptâ magnâ Belgicæ parte, tribuatur. Claud. de laude Stilic. lib. 1.
——————*Provincia miſſos*
Expellet citius faſces, quam Francia reges
Quos dederis.——————
Lib. in Baſilico, ἔστι γένος Κελτικὸν ὑπὲρ Ῥῆνον ποταμὸν ἐπ' αὐτὸν Ὠκεανὸν καθῆκον, οὕτως εὖ πεφραγμένον πρὸς τὰ τῶν πολέμων ἔργα, ὥστε τὴν προσηγορίαν ἀπ' αὐτῶν εὑράμενοι τῶν πράξεων, ὀνομάζονται Φρακτοί. Οἱ δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν κέκληνται Φραγκοί: ubi M S. οἱ Φέρεγκοι.
Nota horum fallacia & inconſtantia. Salv. l. 4.
Si perierit Francus, quid novi faceret?

Claud. lib. 1. in Stil.

——*Provincia miſſos*
Expellet citius fallax quam Francia reges.

Francici regni diviſio per Præfecturas generales.

1. Præfectura, Francica, ſeu inſulæ Franciæ, *L' Iſle de France*, ſub quà provincia Inſulæ Franciæ & agri Bellovacenſis, *Le Beauvoiſis*, Laudunenſis, *Le Laonois*, & Sueſſionenſis, *Le Soiſſonois*.
2. Burgundica, continet Ducatum Burgundiæ, *la Bourgogne*, & Breſſiam, *la Breſſè*.
3. Normannica, continet Normanniam, *la Normandie*.
4. Aquitanica, continet Guiennam, *la Güienne*, Vaſconiam, *la Gaſcogne*, provincias, Santoniam, *la Santonge*; Petrocoricenſem, *le Perigort*, Lemovicenſem, *le Limoſin*, Cadurcenſem, *le Quercy*, & Rutenenſem, *le Rouergue*.
5. Britannica, Aremoricam totam, ſeu Britanniam min. complectitur, *la Bretagne*.
6. Campanica, continet Campaniam, *la Champagne*, & Briam, *la Brie*.
7. Occitanica, continet Occitaniam, *le Languedoc*, & provincias Vivarienſem, *le Vivarais*, Gabalenſem, *le Guivaudan*, Velaunos, *le Velay*, & Comitatum Ruſcinocenſem, *le Rouſſillon*.
8. Picardica, ſub quâ Picardia, *la Picardie*, & Arteſia, *l' Artois*.
9. Delphinatus, ſub quâ Delphinatus, *le Dauphine*.
10. Provinciæ, ſub quâ Provincia, *la Provence*.
11. Lugdunenſis, continet provincias, Lugdunenſem, *le Lyonnois*, Baujovienſem, *le Baujolois*, Forenſem, *le Forez*, Borbonienſem *le Bourbonnois*, Alverniam, *l' Auvergne*, & Marchiam, *la Marche*.
12. Aurelianenſis, complectitur provincias, Aurelianenſem, *l' Orleanois*, Bleſenſem, *le Blaſois*, Perticenſem *le Perche*, Andegavenſem, *l' Anjou*, Turonenſem, *la Touraine*, Pictavienſem, *le Poictou*, Inculiſmenſem, *l' Angoumois*, Bituricenſem, *le Berry*, & Nivernenſem, *le Nivernois*.
13. Quibus addenda eſt decima tertia quæ continet Lotharingiam Francicam, *la Lorraine Francoiſe*, & Alſatiam, *l' Alſace*.

Francofurtum ad Mœnum, *Helenopolis* olim ex vet. inſcriptione, qu. Francorum trajectus, urbs Germ. ampla & elegans, libera & emporium celeberrimum, ubi Diætæ Imperiales celebrantur pro electione Imp. Romanorum, 2. leuc. diſtat ab Hanoviâ in occ. & 4. ab Aſciburgo. Long. 30. 00. Lat. 50. 01.

Francofurtum ad Oderam, urbs Germ. in Marchiâ Brandenburgenſi in lim. Sileſiæ & Luſatiæ, 4. leuc. à Croſsâ in Bor. & tot à confin. Poloniæ in occ. diſtans.

Franconia, reg. Germ. quæ antea dicta fuit *Francia Orientalis*; eſtque in prov. ampla, circa Mœnum flu. extenſa. Habet à Sept. Saxoniam & Thuringiam, ab oriente Palatinatum ſuperiorem, à merid. partem Bavariæ & Sueviam, & ab occ. Palatinatum infer. ſive Rheni. Ejus primaria eſt Herbipolis *Wurtzburg*, ad Mœnum flu. Primus eſt Imperii Circulus. ſub quo ſunt Epiſcopatus Herbipolitanus, Bambergenſis & Eichſtatenſis; Principatus Hennebergenſis, Comitatus Holachienſis, Erbachius, Onoldinus, & Verthæmus, urbſque Norimberga cum aliis.

Franekera, urbs Belg. in Friſiâ Occidentali, ubi Academia; 2. leuc. diſtat à Leovardiâ in occ. & tot ab Harbinga in ort.

Frateria, vel *Phrateria*, Daciæ urbs. Ptol. *Broſſa*, teſte Lazio, & Hungaricè *Zarzuara*.

Fratuertium, op. Apuliæ Peucetiæ, vulgò *Terza*.

Fraxinetum, op. Liguriæ ad Padum flu. vulgò *Fraſſeneto*.

Fraxinum, vulgò *Freſno*, op. Hiſp. geminum. Unum in Bæticâ & Vandalia, alterum in Tarracon, apud Bilbilim. Eſt & op. Hiſp. in Caſtella vet. & alterum in eadem Caſtella apud Carpium. *Fraxinum* præterea apud Anton. op. olim, nunc pagus Luſitaniæ in regno Portugallico, *Alpalhano*, ſeu *Gaviano*, teſte Vaſcone.

Fregella, urbs Italiæ. Steph. quæ olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta eſt, olim clariſſima, inter Formias, & Sinueſſam ſita, non procul à Liri amne; Cujus etiam hodiè non obſcura extant veſtigia, ex quibus facilè poteſt æſtimari quanta olim fuerit ejus amplitudo. Hæc cum à Romanis defeciſſet, diruta fuit, & ad vicum jam uſque à Strabonis tempore reducta. Eadem dicitur & *Fregellæ* multitudinis numero. Silius lib. 5.

——*Hunc triſtes luxere Fregellæ.*

Et lib. 8. *Obſeſſæ campo ſqualente Fregellæ.*

Ubi tamen Cluverius *Fregena* legit. Populi *Fregellani*. Plin. 3. 5. & *Fregellana* vitis apud Columellam 3. 2.

Fregenæ, op. Hetruriæ, inter Alſium, & oſtia Tiberina. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 2.

Frentani, & *Ferentani*, Italiæ pop. inter Marrucinos ad occid. & Apulos ad ort. Eorum meminit Sil. lib. 8.

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.

Friburgum, urbs gemina, una in Helvetiis, Bernæ finitima, altera in Germania magna in Briſgoiâ reg. academia, & ſedes epiſcopi Baſilienſis.

Frigidus, flu. Japodum, inter Aquileiam & Æmoniam, ubi Theodoſius Imp. Eugenium tyrannum vicit. Item Tuſciæ flu. in agro Aretino, hodiè *Freddo*. Tibul. 4. 8.

Atque Aretino Frigidus amnis agro.

Quidam *Eretino* legunt, & *frigidus* adjectivè ſumunt.

Friſiabones, Plin. 4. 15. pop. Germ. inter Helium, & Flevum Rheni oſtia, Hollandos Septentrionales quidam, alii Zelandos eſſe putant.

Friſii, pop. Germ. ad Oceanum, inter oſtia Rheni & Viſurgis flu. incolentes; quorum alii *majores*, alii *minores* appellantur. Illorum regio *Ooſtfrieſen*, id eſt, *Friſia Orientalis*, horum *Weſtfrieſen*, i. e. *Friſia Occidentalis*, dicitur. *Friſiones* Sigisberto, & aliis poſterioribus dicuntur.

Friſinga, urbs Vindeliciæ in Bavariâ ad Moſacum fluvium. Vide *Fruxinum*.

Frons Africæ, vulgò *Capo de bona Speranza*, incolis *Zanguebar*, teſte Marmolio. Verum cum à Plinio & Melâ poſt Cornu Heſperium in orâ occident. maris Atlantici deſcribitur, ab aliis *Capo Verde*, incolis *Tagazza* eſſe putatur.

Fruſino, civitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cujus incolæ *Fruſinates* dicuntur Plin. 3. 5. Inde *Fruſinona colonia* Frontino. Juvenal. Sat. 3.

——*Optima Soræ*
Aut Fabateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Silius lib. 8.

Sueſſa, atque à duro Fruſino haud imbellis aratro.

Ptolemæo *Fruſinum* dicitur.

Fruxinum, *Fryſingen*, teſte Rhenano, urbs Vindeliciæ ad Iſaram flu. in Bavariâ, inter Auguſtam ad Occid. 8. & Landſhutam ad ort. 6. Ac inter Monachium ad auſtr. 8. & Ratisbonam ad bor. 11. leuc. in colle apud Moſaci flu. cum Hiſara confluentiam. Dicitur & *Friſinga*.

Fucinus, lacus Italiæ in Marſorum regione. Niger ſcribit hodiè *Lago di Mario* ab opido illi vicino ſic appellato vocari. Virg. Æn. 7.

Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ.

Sil. lib. 4.

——*Vitreo quem Fucinus antro*
Nutrierat.——

Fulda, metropolis ejus in Germania regionis, quam olim Bucconiam appellarunt, quæ inter Thuringiam, Franconiam, Wederangiam, & Haſſiam ſita eſt. A flu. *Fuldâ* præterlabente nomen accepit. Vulgò *Fulden*.

Fundi, op. Italiæ prope Caietam, ad viam Appiam. Strabo lib. 5. Φοῦνδοι, πόλις ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ κειμένη. Silius lib. 8.

Fundique & regnata Lamo Caieta, domuſque
Antiphatæ compreſſa freto.

Horat. Serm. 1. Sat. 5.

Fundos Aufidio Luſco Prætore libenter
Linquimus.——

Inde generoſa vina, ſcriptoribus commendata. Mart. 13. 15.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis.

G.

G*Abii*, Volſcorum urbs, 70. m. p. ab urbe diſtans, à Galacto, & Bio, fratribus Siculis condita. Solinus cap. 8. Fraude autem Sexti Tarqu. Superbi filii in Romanorum ditionem redacta. Livius lib. 1. Virgil. lib. 6. Urbis hujus originem refert ad Reges Albanorum, quibus enumeratis ſic ſubdit:

Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam,
Hi Collatinas imponent mœnibus arces.

Sub Auguſti Imperio deſertam fuiſſe plurimà ſui parte teſtantur authores. Hor. lib. 1. ep. 11.

Scis Lebedus quàm ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus. Prop. lib. 4. Eleg. 1.

Quippe ſuburbanæ parvâ minus urbe Bovillæ,
Et qui nunc nulli, maxima turba Gabii.

Dionyſius Halic. lib. 4. in hiſtoriâ Tarquinii Νῦν μὲν ἐκ ἔτι συνοικουμένη πᾶσα, πλὴν ὅσα μέρη πανδοχεύεται κατὰ τὴν ὁδόν.

Τότε

Τότε δὴ πολυάνθρωπος, καὶ εἴτις ἄλλη μεγάλη. Cauſam Lucanus bellis Civilibus attribuit. Lib. 7.

——*Gabios Veioſque Coramque*
Pulvere vix tectæ poterunt monſtrare ruinæ.

Gades, *Gadira* Græcis, inſula Hiſp. Bæticæ proxima continenti contra Cæſarianam, & portum Mneſthei, cum urbe epiſc. ſub Archiepiſc. Hiſpalenſi, inde 19. leuc. a Tyriis condita, col. Rom. inter oſtia Bætis, & Calpen. Inde *Gaditanus*, ut *mare Gaditanum*, & *Gaditanæ puellæ*, quæ agilitatis, laſciviæque nomine olim pretio fuerunt. Mart. 6. 71.

Et Gaditanis ludere docta modis.

Juvenal.

——*Ut Gaditano canoro*
Incipiat prurire choro.

Græcis, uti dixi, *Gadira*. Suidas. Γάδειρα, τόπος κατὰ τὴν Ἑσπερίαν μοῖραν ἀποτελεύτησις τῆς θαλάσσης, καὶ οὗ ἐκεῖ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἣν διαπλεῦσαι οὐκ ἐνὸν βραχώδη καὶ σκολιώδη τυγχάνουσαν. Deinde rationem nominis profert Γάδειρα παρὰ τὴν γῆν, καὶ τὴν δείρην, ὅ ἐστι τράχηλος. Solinus vero aliud etymon longe veriſimilius reddit, cap. 6. *In capite Bæticæ ubi extremus eſt noti orbis terminus, inſulâ à continenti ſeptingentis paſſibus ſeparatur, quam Tyrii à Rubro mari profecti Erythræam, Pœni linguâ ſuâ Gadir, id eſt, ſepem, nominarunt.* Unde Heſychio Γάδειρα τὰ περιφράγματα, & Rufus Avienus in Deſcriptione Orbis:

Pœnus quippe locum Gadir vocat undique ſeptum.

Hebræis certè גדר *gadar* eſt *ſepire*, unde גדר *geder*, *maceria*, *ſepimentum*.

Gæſatæ, pop. ad Rhodanum habitantes, qui unà cum Senonibus Romam ceperunt. Plut. & Strabo. Hos Polybius ait profectos à locis Rhodano vicinis ad ea quæ ſunt circa Padum. Idem eos ait ſic eſſe dictos διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύειν, Ἡ γὰρ λέξις, inquit, αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως.

Gætulia, regio Libyæ interioris Garamantibus finitima, cujus incolæ *Gætuli*. Lucan. 4.

Autololes, Numidæque vagi, ſemperque paratus
Inculto Gætulus equo. Sil. lib. 3.
Vos quoque deſertis in caſtra mapalibus itis
Miſceri gregibus Gætuli aſſueta ferarum,
Indomitiſque loqui, & ſedare leonibus iras:
Nulla domus, plauſtris habitant, migrare per arva
Mos, atque errantes circumvectare penates.

Virgil. Æn. 4.

Hinc Gætulæ urbes, genus inſuperabile bello. Saluſtius in bello Jud: *Africam initio habuere Gætuli & Libyes, aſperi, incultique, queis cibus erat caro ferina atque humi pabulum, uti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege, aut imperio cujuſquam regebantur: vagi, palantes, quas nox coegerat, ſedes habebant.* Leonibus abundat hæc regio. Virg. Æn. 5.

——*Gætuli terga leonis.*

Horatius:

Non vides quanto moveas periclo,
Pyrrhe, Gætulæ catulos leænæ.

Galatia, regio min. Aſiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à *Gallis*, qui relictâ patriâ ibi ſedes fixerunt. Hujus incolæ *Galatæ* vocantur, & *Gallogræci*, quòd ex *Gallis* ſimul ac *Græcis* coaluerint. Ab Oriente Cappadociam, & Halym flu. ab Occidente Bithyniam, & Aſiam, à Meridie Pamphyliam, à ſeptentr. Pontum Euxinum. *Græcogalliam*, & *Bucellariorum regionem* appellat Suidas. *Mercatores* Galatas vocat Ammianus Marcell. lib. 22. Venaliciarii enim erant, & ſervitia vendebant, quod teſtatur etiam Claud. in Eutrop. lib. 1.

Hinc fora venalis Galatâ ductore frequentat.

Agreſte & incultum genus——vocat Theophylactus.

Galava, Angliæ op. Anton. *Kellenton* vulgò. Camdeno autem *Walwick* in Northumbriâ.

Galeſus, Calabriæ flu. in ſinum Tarentinum deſinens, vide Liv. lib. 25. Ejus meminit Virg. 4. Georg.

Quà piger humectat flaventia culta Galeſus.

Ubi alii *niger*, unde Sidonius Apollin.

Fuſcabat picei latex Galeſi.

Hor. Car. 2. 6.

Dulce pellitis ovibus Galeſi flumen.

Prop. lib. 2. *Tu canis umbroſi ſubter ſpineta Galeſi.*
Eundem Eurotam nonnulli vocant, teſte Polybio lib. 8. Mart. 8. 28.

Quà ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.

Idem 2. 42.

Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo.

Et 12. 46.

Albi quæ ſuperas oves Galeſi.

Galilæa, Syriæ regio ad Septentrionem Judææ ſita. Eam Geographi duplicem eſſe ſtatuunt, Superiorem ſc. & Inferiorem. Superior juxta Tyrum, Sidonem, & Cæſaream Philippi ſita eſt, & vocatur *Galilæa gentium*, Iſ. 9. Mat. 4. vel quia illic gentes uſque ad Solomonis tempora habitarint, vel quòd *Hiramo*, regi Tyriorum oblata ſit. 3 Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali ſita fuit. Inferior Galilæa circa Tiberiadem, & ſtagnum Geneſareth in tribu Zabulon poſita eſt, in quâ Chriſtus frequenter verſatus eſt. Joan. 4. Unde etiam *Galilæus* vocatus eſt. Mat. 26. Et Julianus ὁ παραβάτης Chriſtianos per contemptum *Galilæos* nuncupare ſolitus eſt. Euſeb. 10. 35. Eccleſ. Hiſt.

Gallæci, & *Gallæcia*, vide *Callaicus*.

Gallia, maxima Europæ pars, quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum, Pyrenæos montes, mare mediterraneum, & Apenninum montem, uſque ad Anconam clauditur, communi appellatione *Gallia* Latinis appellatur. A *candore* populi ſic dicta, Γάλα enim Græcis idem quod *lac* Latinis. Montes enim, & rigor cœli ab eâ parte Solis ardorem excludunt, ut eorum corpora non colorentur. Regionem hanc olim in Ciſalpinam, & Tranſalpinam diviſere. Ciſalpinam dixerunt, quam hodiè ferè communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars eſt. Tranſalpinam quæ his quinque metis, Rheno nempe, Oceano, Pyrenæis montibus, Mediterraneo mari, & Alpibus finitur. Hanc Tranſalpinam iterum, Cæſare teſte, triplicem fecere. Belgicam, Celticam, & Aquitanicam. Belgicam, quæ Oceano, Rheno, Matrona & Sequanâ fluminibus includitur, hodieque majori ex parte linguâ Teutonicâ utitur, & *Germania inferior* (cui Picardia conjuncta eſt) vocatur. Celticam vero ſeu Lugdunenſem, quæ Garumnâ, Sequanâ & Rhodano fluminibus comprehenditur. Hæc nunc *Francia* dicitur. Aquitanicam denique quæ à Garumnâ ad Oceanum & Pyrenæos montes extenditur. Septentrionem verſus Oceanum habet, qui & ſinus Aquitanicus, ab Occaſu Hiſpaniam, à meridie Narbonenſem provinciam. Corporibus hominum & linguâ à cæteris differt, hodieque major ejus pars Gaſconia, vel Vaſconia dicitur. Hic Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorum regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo *Franciæ regnum* vocatur, non tam late patet, ſed tantum verſus ſeptentrionem anguſtior eſt, quantum illi linea ab Argentorato ad Rhenum ſito, Iccium portum (hodie Caletum) uſque deducta adimit; comprehenditque omnem eum terrarum tractum, qui hâc lineâ, Oceano, Pyrenæis montibus mari mediterraneo, Alpibuſque montibus continetur. Triplex etiam nomen habuit Gallia, *Togata* enim, *Comata*, & *Braccata* dicta eſt. *Togata* dicitur Ciſalpina, quæ ſc. inter Alpes eſt, & Rubiconem fluvium, antiquum Italiæ limitem: Ita dicta, quòd populi illi Romanorum more *togâ* uterentur. *Braccata* autem Gallia dicta eſt Narbonenſis provinciæ; à *braccis* villoſæ veſtis genere appellata, quibus peculiarìter ejus provinciæ homines utebantur. *Comata* denique cognominabatur omnis Tranſalpina Gallia, à *comæ* nutriendæ ſtudio. A Juvenale *facunda* dicitur Gallia. Sat. 15.

Gallia cauſidicos docuit facunda Britannos.

Idem Sat. 7.

————*Accipiat te*
Gallia, vel potius nutricula cauſidicorum
Africa.————

Hinc Adjectiva. *Gallicanus*, ut *res Gallicanæ*, apud Cic. in orat. pro Quinctio. Item *Gallicus*, ut *Gallica terebra*, Columel. lib. 5. Item *Gallius*, ut *Galliæ mulieres* apud Salluſt. Hiſt. lib. 4. Denique *Gallus*, unde *Galli* dicti ſunt, qui ex Galliâ originem habent. Illi autem viliores, & craſſiores veſtes, vel pannos texebant, quippe quibus, teſte Strabone, lana unde ſaga conficiebantur, craſſior, & aſperior fuit. Juv. Sat. 9.

——*Pingues aliquando lacernas,*
Et malè percuſſas textoris pectine Galli.

Mart. lib. 4.

Accipe Sequanicæ pinguem textricis alumnam.

Idem alibi: ——*Me pinguis Gallia veſtit.*

Horatius:

Nec pinguia Gallicis
Creſcant vellera paſcuis.

Horum canes etiam in pretio. Them. Orat. 3.

Καὶ κύνα Κέλτον.

Celticum canem, de quibus Gratius in Cyneg.

——*Magna indocilis dat pretia Medus,*
Magnaque diverſos extollit gloria Celtas,

i. e. *Gallicos*. Sequitur enim

Quondam inconſultis mater dabit Umbrica Gallis
Senſum agilem.————

Galli, ſacerdotes Cybeles in Phrygiâ, dicti à *Gallo* flumine, cujus aquas cum bibiſſent, ſtatim furere incipiebant, adeo ut ſeipſos caſtrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samiâ teſtâ. Hi ſacra facientes furentium more capita rotabant.

Lucan. lib. 1. ———Crinemque rotantes
Sanguineum populis ulularunt triſtia Galli.

Gallica Flavia, Hiſp. urbs Ilergetum. Ptol. *Fraga* Varrer.

Gallica palus, intimus maris Adriatici receſſus, in quâ urbs Veneta ſita eſt, Mar. Niger.

Gallinaria, inſula in mari Tuſco, contra montes Liguſticos, ut inquit Varro lib. 3. de R. R. à *gallinis* ruſticis appellata. Vide Colum. 8. 2. hodiè *Iſola d' Albenga*. Sozomenus lib. 3. cap. 13. de B. Martino: Καὶ ἐπί τινα χρόνον ῥίζαις βοτανῶν ἀρκέμενος, νῆσον ᾤκησεν ἣν Γαλλινάρια καλοῦσι. Μικρὰ δὲ αὕτη καὶ ἀνοίκητος ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει κειμένη.

Gallinaria ſylva, Cumis vicina. Juven. Sat. 3.
Et Pomptina palus & Gallinaria pinus.

Gallogræcia, regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, & Pamphyliæ contermina, alio nomine *Galatia* dicta, quemadmodum & incolæ ipſi indifferenter *Galatæ* dicuntur, & *Gallogræci*. Nam cum Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiamque, ferro flammâque crudeliſſimè vexaſſent: Inde Camilli virtute depulſi, non parvâ manu in Græciam, Macedoniamque irruperunt. Indeque Leonorio duce, Græcis quibuſdam permiſti, in Aſiam trajecerunt, acceptiſque à rege Bithyniæ agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt, ut uno nomine *Gallogræci* dicerentur. Strabo lib. 12.

Gallus, Phrygiæ flu. imò & Bithyniæ ex Celænis montibus oriens, ac in Sangarium influens. Cujus tam admiranda eſt natura, ut parcè potus, & cerebrum purget, & inſaniam tollat, contrà, largius hauſtus lymphaticos reddat. Plin. 32. 2. Ovid. Faſt. 4.
Inter ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas,
Amnis it inſanâ, nomine Gallus aquâ.

Gamphaſantes, Æthiopiæ pop. Mela lib. 1. *Nudi ſunt, armorumque omnium ignari, nec vitare ſciunt tela, nec jacere, ideoque obvios fugiunt: neque aliorum quam quibus idem ingenium eſt, aut congreſſus, aut colloquia patiuntur.* Solin. cap. 4. *Gamphaſantes abſtinent prœliis, fugiunt commercia, nulli externo miſcentur.*

Gandara, gens Indorum, pop. *Gandarii* dicuntur & regio *Gandarica*. Steph. A *fortitudine* ſic dicti videntur, Hesychius Γάνδαρος ὁ ταυροκεράτης παρ' Ἰνδοῖς. Neſcio quare Gandaros cornutos faciat Salmaſius, legendo Ταυροκέρατος. Gandaros an taurum olim Indis ſignificaverit, viderint alii; noſtro ſeculo *Ganda* illis eſt Rhinoceros. Et hoc vero ſimilius, ſi ab animali ipſis nomen acceſſerit, à *Rhinocerotum multitudine* ſic dictos. If. Voſſ. Vide *Candari*.

Gandavum, vulgò *Gand*, Flandriæ Metropolis, ac totius pene orbis inter urbes miraculum, in immenſam magnitudinem ſuis viribus paulatim excrevit. Coluere eam primùm *Genduni*, ſive *Gunduni*, veteres Neraciorum clientes; deinde Romani, quos Jul. Cæſarem hic primùm collocaſſe, conſtanti Annalium fide traditur. His poſtremo acceſſere Germani, quorum pars maxima Saxones, quos ad 60 millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Urbs eſt non amplitudine ſolum, & dignitate, ſed amœnitate quâdam loci, conſpicua. Tria milliaria Germanica in ambitu continet. Sunt in hâc urbe 20 pontes, quorum multi 3 fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, naveſque maximas ſubmittunt. Molæ ventis agitatæ plures, templa parœciarum habet 7. abbatias 5. Canonicorum Collegiata Sodalitia 2. Monaſteria 25. Publica peregrinorum Xenodochia 7. Noſocomium unum ampliſſimum & ditiſſimum. Gerontotrophia utriuſque ſexus 10. Pædotrophia, ubi etiam expoſiti infantes aluntur 2. Furioſorum ergaſtula 2. Xenodochium leproſorum unum. A Scaldi, Lisâ & Livâ flu. alluitur.

Gangæ, urbs Lyciæ. Scholiaſtes Nicandri in illud Θηρ.
———Ἀζαλέην καίων ἐγγαγγίδα πέτρην.
Τὰς δὲ Γάγγας πόλιν εἶναι τῆς Λυκίας καὶ Γαγγίδα φασίν.

Gangama, circa Mæotidem locus, Strab. 7. ubi piſces ex glacie effodiuntur, ad Boſphorum Cimmerium, ut volunt Xylander, & Bonacciolus. Caſaubonus non loci, ſed retis genus eſſe mavult.

Ganganorum, promontorium Albionis in orâ Walliæ occid. inter Meneviam urbem & *Aberconwey* op. Ptol.

Gangaridæ, pop. inter Aſſyrios & Indos. Virg. 3. Georg.
In foribus pugnam———
Gangaridum faciam, victoriſque arma Quirini.
Val. Flac. lib. 6.
———*Acies quem Martia circum*
Gangaridum, potâque Gerus quos efferat undâ.

Ganges, flu. maximus Indiæ ulterioris, illam à citeriori diſterminans, ex Emodis montibus profluens, ac in meridiem in Oceanum Indicum exiens. Plin. 33. 4. auriferum facit & cum Tago, Pado, Hebro, ac Pactolo conjungit, omnes auriferos. Eundem gemmiferum facit lib. ult. Virg. Georg. 2.
Nec pulcher Ganges atque auro turbidus Hermus.
Nonno χρυσαυγὴς dicitur. Dionyſio μελανδίνης *nigros habens vortices*, & ἐϋῤῥείτης *pulchrifluus*. Ovid. Triſt. 5.
———*Lato ſpatiantem flumine Gangem.*
Claudianus:
Gurgitis immenſum deducit in oſtia Gangem.
Oſtia illa ſeptem facit Virgilius Æn. 9.
Ceu ſeptem ſurgens ſedatis amnibus altus
Per tacitum Ganges, aut pingui flumine Nilus.
Negat hoc Strabo lib. 15. ubi de Gange: Μίαν ἐκβολὴν ποιεῖται μέγιστος ὢν τῶν μετὰ τὸν Ἰνδικὴν ποταμῶν. Neque ab Strabone diſſentit Plinius 2. 108. *A Gange amne, oſtioque ejus, quo ſe in Eoum Oceanum effundit*, dicturus *oſtiis* ſi plura eſſent. Virgilio tamen aſſentiri videtur Propertius.
Et quâ ſeptenas temperat unda vias.
Ubi verbum *temperat* reſpondet illis verbis Virgilii *ſedatis amnibus*. *Tumidum gurgitem* dat ei Lucanus lib. 2. verſ. 496. *rapiditatem* lib. 8. verſ. 227. Idem lib. 3.
Movet & Eoos bellorum fama receſſus,
Quà colitur Ganges, toto qui ſolus in orbe
Oſtia naſcenti contraria ſolvere Phœbo
Audet, & adverſum fluctus impellit in Eurum.
Oppian. Κυνηγ. δ.
———Οὐ τοῖον Γάγγαο ῥόος πρὸς θ' ἠελίοιο
Ἰνδὸν ὑπὲρ δάπεδον Μαρυανδέα λαὸν ἀμείβων
Μυκᾶται βρύχημα πελώριον, ὁππότε κρημνῶν
Ἐκπροθορὼν ἐκάλυψε μολὼν δέμας αἰγιαλοῖο.
In vett. Manilii exemplaribus legas lib. 4.
Ultimus & ſolitus Ganges, colit India Cancrum.
Sanè ubi eſt Ganges, ibi eſt India. Quomodo igitur Ganges & India diverſis ſignis attribuuntur. Verùm τὸ Ganges eſt infarctum & in Cod. Gembl. verſus eſt ὑπέρμετρος uno pede integro, Ultimos & ſolidos Ganges, &c. Tolle Ganges, importune huc infultum, & lege cum Scaligero, Ultimus ex ſolido tetrans. Item *Ganges* Taprobanæ fluvius. Ptol. Beroſus lib. 3. fabulatur *Gangem* Gomeri filium extitiſſe, aitque tantæ corporis ſtaturæ fuiſſe, ut 10 haberet altitudinis cubitos, quique pulchritudine animi, atque ingenii bonitate, ac morum integritate cùm præſtaret, ſimulatque juris & æqui amantiſſimus eſſet, Indorum rex conſtitutus fuit. Nihilominus tamen à ſubditis iniquiſſimè peremptus eſt, ac non multo poſt impii parricidæ horrendo ſpectro indies ſingulos uſque adeo divexabantur, ut ipſos in terram vivos oportuerit infodi, unde tota hæc regio miſerrimâ clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Hinc *Gangeticus ſinus*, *Golfo di Bengala*, & *Gangetica tellus* Lucano.

Gangra, urbs Paphlagoniæ. Dicunt veteres τὰ Γάγγρα & ἡ Γάγγρα, ut Stephanus annotat. Volunt quidam dictam ſic fuiſſe à caprâ quâdam quæ *Gangra* vocaretur. Alii linguâ Henetorum & Paphlagonum γάγγραν tradunt quamvis capram appellari: unde putat Caſaub. γάγγραιναν morbum proxima quæque ſubito depaſcentem eſſe dictum. Vide 2 Tim. 2. Gangram ſi nihil aliud Synodus Gangrenſis hodiéque nobilitat. Long. 63. 25. Lat. 42. 40. Alia in Arabiâ Fel. Steph. alia item Ponti. Nicetas.

Ganodurum, Helvetiorum civitas ad Rhenum. Ptol. vulgò hodiè *Conſtantia*. *Conſtance*.

Garamantes, pop interioris Libyæ, Pſyllis finitimi, à *Garamante* Apollinis filio ſic dicti. Hi matrimoniorum expertes paſſim cum fœminis degunt, nullas certas ſedes habentes. Virgil.
———*Ultra Garamantas & Indos*
Proferet imperium.———
Idem Eclog. 8.
Iſmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.
Ad quos eſt *iter inexplicabile*, ut ait Plin. 5. 5. Tacit. 4. Hiſt. *Garamantes exciverat, gentem indomitam, & inter accolas latrociniis fœcundam.* Lucano *nudi* lib. 4. ac *inculti* lib. 9. dicuntur. *Velox Garamas*, Claudiano, & *atrox*, Silio, *inops* autem Senecæ in Hippolyto. Hinc *Garamanticus*. Silius lib. 1.
Dum fert Herculeis Garamantica ſigna columnis.

Garganus, promontorium Apuliæ, 300 ſtadiis in mare Adriaticum procurrens, hodiè vocatur *mons S. Angeli*. Lucan. lib. 5.
Appulus Adriacas exit Garganus in undas.
Horatius ad Auguſt.
Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuſcum.

Gargaphia, vallis & fons, ubi Actæon à canibus laceratus eſt. Ovid. Met. 3.
Vallis erat piceis, & acutâ denſa cupreſſo
Nomine Gargaphiæ.———
Obiter emendabis Vibium *Garga Eubœæ, ubi Actæon laceratus eſt à canibus*, repone, *Gargaphia Bœotiæ*. A Phœnicio גרף *garaph*, per primæ geminationem deducit vir magnus, illud autem de torrente dicitur, qui præceps lapſus omnia avehit.

Gargara, mons & op. Troadis in ſummitate montis Idæ apud Ilii urbem, frugum copiâ maximè affluens. Virgil. Georg. 1.

———Nullo tantum ſe Mœſia cultu
Jactat, & ipſa ſuas mirantur Gargara meſſes.

Ovid. 1. de Arte Am.

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

Claudianus:

———Jam flaveſcentia centum
Meſſibus æſtivæ detondent Gargara falces.

גרגר *gargar* Ebræis *granum* ſignificat. Dict. igitur hic mons à *copiâ frugum.* Vide Servium in Georg. 1.

Gariannonum, op. Angliæ ad ortum, ad Garieni flu. oſtium, emporium Norvico urbi propinquum, olim *Burghcaſtle* Camdeno, ex cujus ruinis hodiè *Yarmouth* emerſit.

Garites, Gall. Aquitanicæ pop. circa Garumnam incolentes, quorum urbs *Aginum*, & regio *Agenois*, teſte Orontio, & Marliano.

Garizim, vel *Gerizim*, mons in finibus tribûs Ephraim & Manaſſe in quo ſita fuit urbs Sichem, prope quam habitavit, & altare condidit patriarcha Abraham, Gen. 12. & Jacob. Gen. 33. In hoc monte Pontifex Manaſſes, frater Gaddi, quum duxiſſet filiam Satrapæ Samaritani, ideoque à Judæis dignitate ſacerdotii privaretur, confugiens ad ſocerum, templum ſimile Hieroſolymitano ædificavit, & ſacra ſimilia Leviticis inſtituit eo tempore quo Alexander Magnus Monarchiam Perſicam occupavit. Joſephus 11. 7. Id templum annis 200 poſt unà cum Samariâ evertit Johannes Hyrcanus fil. Simonis fratris Judæ Maccabæi. Joſeph. 13. 16. Sed tamen nihilominus in ejuſdem montis vertice Samaritani adorabant & acerrimè Chriſtianos oderant, uſque ad Juſtiniani Imp. tempora, qui pleroſque ad fidem Chriſti perduxit, ac templum paulo ante juſſu Zenonis Imp. in eo monte in honorem Chriſti extructum, inſtauravit, & munitionem addidit, unde ſeditioſos Samaritanos poſſet compeſcere, ut Procopius lib. 5. de ædificiis Juſtiniani narrat. Cyrillus putat hunc eundem montem eſſe ſupra quem Joſue ædificavit altare, & populus Iſrael audivit à ſacerdotibus recitari benedictiones, legi obtemperantibus propoſitas. Scribunt enim montem hunc, Parnaſſi inſtar bicipitem fuiſſe, cujus alterum caput *Gerizim*, alterum *Ebal* nominatum ſit.

Garumna, flu. Galliæ, in Pyrenæis montibus naſcens, Celtaſque dividens ab Aquitanis, & per Santonum fines occiduum influens Oceanum. *La Garonne* hodiè. Ejus meminit Tibul. 1. 7.

Teſtis Arar, Rhodanuſque celer, magnuſque Garumna.

Itemque Claudianus 2. in Ruffinum:

Quoſque rigat retro pernicior unda Garumnæ.

Quod ait *retro*, revocat mihi in mentem Sidonii illud:

Oceanus refluum ſpargit per culta Garumnam.

Mela 3. 2. *Garumna ex Pyrenæo monte delapſus, niſi cum hyberno imbre aut ſolutis nivibus intumuit, diu vadoſus & vix navigabilis fertur. At ubi obvius Oceani exæſtuantis acceſſibus adauctus eſt, iiſdemque retro remeantibus ſuas illiuſque aquas agit, aliquantum plenior, & quantò magis procedit, eò latior fit: ad poſtremum magni freti ſimilis: nec majora tantum navigia tolerat, verum etiam more pelagi ſævientis exurgens, jactat navigantes atrociter, utique ſi aliò ventus, aliò unda præcipitat.*

Gaſandæ, Arabiæ populi quos cum Alilæis conjungit Diodorus Siculus lib. 3.

Gathynia, urbs à Lacone rege condita juxta mare, ut Cedrenus nobis tradit. Ὁ τοίνυν Λάκων τὴν ἡμίσειαν χώραν λαχὼν, Λακωνικὴν ἐκάλεσεν, ἧς τριάκοντα τρεῖς χρόνους βασιλεύσας, ἔκτισε πόλιν παράλιον τὴν Γαθυνίαν.

Gaugamela, locus Perſidis, de quo Arrianus, Πόλις δὲ οὐκ ἦν Γαυγάμηλα, ἀλλὰ κώμη οὐ μεγάλη, οὐδὲ ὀνομαστὸς ὁ χῶρος, οὐδὲ εἰς ἀκοὴν ἡδὺ τὸ ὄνομα. Joſ. Scaliger ait *Gaugamela* linguâ Aſſyriacâ *cameli inteſtina* ſignificare, rationem ſubdit quod ibidem eſſent inhumata. Optimè omnium vero Strabo, qui ait vocem hanc *Domum cameli* ſignificare.

Gaurus, mons Campaniæ, Maſſicis, & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Plin. 3. 5. & 14. 6. Ejus meminit Lucanus lib. 2.

———Vel ſi convulſo vertice Gaurus
Decidat in fundum penitus ſtagnantis Averni.

Et Sat. Sylv. 3. Carm. 1.

Spectat ab Icario nemoroſus palmite Gaurus.

Idem Carm. 5.

———Bacchei vineta madentia Gauri.

Inde *Gauranus mons*, & *Gauranus ſinus* eidem Statio. Juvenal. Sat. 8.

———Cœnet licet oſtrea centum
Gaurana.———

Idem Sat. 2.

Te Trifolinus ager fœcundis vitibus implet
Suſpectumque jugum Cumis, & Gaurus inanis.

Papin. Theb. 8.

Sic ulmus vitiſque duplex jactura coloni
Gaurano de monte cadunt; ſed mœſtior ulmus
Quærit utrumque nemus, nec tam ſua brachia labens
Quam gemit adſuetas, invitaque proterit uvas.

De *Vino Gaurano*. Plin. 14. 3. 6. Athen. lib. 1. cap. ut vulgò fatuè diſtinguitur, 21.

Gaza, inſignis Palæſtinæ civitas, quæ olim Judæ in ſortem cecidit, ſic dicta à regiâ *gaza*, i. e. pecuniâ, quam illuc olim Cambyſes Perſarum rex vehi curarat, quondam munitiſſima, ut Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè ceperit. Diodor. lib. 17. Apud veteres terminus erat Chananæorum juxta Ægyptum. Inde *Gazæus*, & *Gazeticus*, Lat. *fortis*, aut *capra*. Gazam nemo melius Arriano oculis ſubjicit: Ἀπέχει δὲ ἡ Γάζα τῆς μὲν θαλάσσης εἴκοσι μάλιστα σταδίους, καὶ ἔστι ψαμμώδης, καὶ βαθεῖα εἰς αὐτὴν ἡ ἄνοδος, καὶ ἡ θάλασσα ἡ κατὰ τὴν πόλιν τεναγώδης πᾶσα. Μεγάλη δὲ πόλις ἡ Γάζα ἦν, καὶ ἐπὶ χώματος ὑψηλοῦ ᾤκιστο, καὶ τεῖχος περιεβέβλητο αὐτῇ ὀχυρόν. Ἐσχάτη δὲ ᾠκεῖτο ὡς ἐπ' Αἴγυπτον ἐκ Φοινίκης ἰόντι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς ἐρήμου. Polyb. lib. 5. οὗτος μὲν οὖν ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν ἐξαγαγὼν τὸ σωζόμενον μέρος τῆς δυνάμεως διέτεινε πρὸς Γάζαν. Ex quo loco non mediocris difficultas exurgit, ſi conferatur cum eo, quod dixit ſupra: Παραγενόμενος δὲ εἰς Γάζαν καὶ προσαναλαβὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν αὖθις προσῄει βάδην. Διανύσας δ' ἐπὶ τὸ προκείμενον, πεμπταῖος κατεστρατοπέδευσε πεντήκοντα σταδίους ἀποσχὼν Ῥαφίας· ἣ κεῖται μετὰ Ῥινοκόρουρα, πρώτη τῶν κατὰ τὴν κοίλην Συρίαν πόλεων ὡς πρὸς τὴν Αἴγυπτον. Quæ verba Latinè ſic ſonant: *Cum autem veniſſet Gazam, & ibi copias refeciſſet, rurſus procedebat lentè in anteriora, & quinque dierum ſpatio caſtrametatus eſt prope Raphiam ad 50 ſtadia, ea ſua eſt poſt Rhinocorura, prima ex Cavæ Syriæ urbibus verſus Ægypti partes.* Nam ſi Gaza occurrit prima venientibus Ægypto Raphiam, quomodo Antiochus prælio ad Raphiam victus Gazam ſe recipit, & non potius recedit verſus ſuas partes. Sed inter Ptolemæum victorem & Ægyptum, tanquam in caſſes ſe injecit prope deſertum, ubi nullus commeatus, nulla commodi receſsûs ſpes. Certe hæc videntur ἄπιστα. Tum Gaza erat in partibus & ſub jure Ptolemæi, per quam iter fecerat, & ibi copias ſuas refecerat: quomodo igitur victus exercitus eò ſe recipere potuiſſet? At ſolvit dubium locus N. Teſtamenti Act. Apoſt. cap. 8. ubi Angelus Philippum ſic alloquitur: Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν, αὕτη ἐστὶν ἔρημος. Ubi Angelus in dubio Philippum eſſe noluit, ad quem locum mitteretur, ideoque addit, *quæ deſerta eſt*, quod ſic intelligi debere videtur, *quæ eſt in deſerto*, aut *juxta deſertum*. Duæ igitur erant Gazæ, una in ditione Ptolemæi prope deſertum, ubi copias ſuas refecit Ptolemæus ex labore, quem in deſerto tranſmittendo habuerant. Alia Syriæ in Antiochi ditione, ubi poſt prælium ſe recepit; & primam illam Ptolemæi Gazam fuiſſe in deſerti finibus patet ex ipſius Polybii verbis: dixerat enim paulo ante, Ptolemæum, dum verſus Gazam tenderet, feciſſe iter διὰ τῆς ἀνύδρου *per terram carentem aquâ*, quod eſt per deſertum. Sane D. Hieronymus duas fuiſſe Gazas notaverat, uti citat Caſaub. ad Strabonem. Sed & Diodorus lib. 19. duas fuiſſe Gazas manifeſtè innuit. Sic enim de Ptolemæo Lagi contra Demetrium movente: Ἀπὸ δὲ Πηλουσίου διὰ τῆς ἐρήμου διελθὼν κατεστρατοπέδευσε πλησίον τῶν πολεμίων περὶ τὴν παλαιὰν Γάζαν τῆς Συρίας. Et rurſus eodem libro: Μετὰ τὴν γενομένην ἧτταν Δημητρίῳ περὶ Γάζαν τῆς Συρίας· Unde colligitur alteram fuiſſe Gazam, quæ non fuit Syriæ, quando ſemper ita diſtinxit Diodorus, & ea eſt de quâ Polybius ubi ſupra. Long. 65. 26. Lat. 31. 45.

Gazæorum portus, in Palæſtinâ 30 ſtadiis à Gaza diſtans, Ptol. quæ & *Maiuma* dicebatur, & poſtea *Conſtantia* à *Conſtantino* M. Huic poſtea Julianus Imp. civitatis jus ademit, nomineque Conſtantiæ privavit. Vide Niceph. 8. 33. & 10. 3. Item Sozom. 5. 3.

Gebenna, Galliæ op. & mons inter Arvernos & Helvios, numero multitudinis extulit Lucanus lib. 1.

———Qua montibus ardua ſummis
Gens habitat canâ pendentes rupe Gebennas.

Montes *Gebennici* à Strabone definiuntur ῥάχις ὀρεινὴ πρὸς ὀρθὰς τῇ Πυρήνῃ. Sic גבינא *gebina*, Syris eſt *ſupercilium montis*. Luc. 4. 29. Vulgò *les Cevennes*, & *Sumene*.

Gedanum, *Dantzig*, urbs Poloniæ, Pruſſiæ Regiæ caput, perampla, & probè munita, ad Viſtulam flu. qui 1. leuc. infra in ſinum Gedanenſem, & in mare Balticum ſe exonerat. Portu gaudet capaci & commodo. Urbs ipſa eſt Hanzeatica, & emporium celeberrimum, & quamplurimis gaudet privilegiis; 5. leuc. diſtat à Mariæburgo in Circ. 7. ab Elbinga in occ. & 15. à Thorunio in Bor. Caput eſt Pomeraniæ tractus. Olim pag. erat, an. 1295. in urb. mutatus à Primiſlao Polono. Hinc an.

an. 1343. urbs mœnibus cincta fuit, & an. 1454. certis conditionibus ſe Caſimiro, Poloniæ regi ſubjecit. Verſus merid. & occid. cingitur aliquot montibus bellicis operibus munitis ab an. 1656. contra Suevos. Irrigatur amnibus Rodauno, & Motlava; eſtque duplex, antiqua, & nova. Long. 41. 30. Lat. 54. 20.

Gedroſia, Aſiæ reg. inter Carmaniam ad occ. & Indiam ad ort. Arachoſiæ ad Sept. finitima, ad meridiem Oceano, terminata. *Tarſe* Haytono & Sabellico. *Circan* Caſtaldo, *Geſt* Mercatori. Populi *Gedroſii* Straboni, *Gedroſi* Plinio & Melæ, de quibus vide Qu. Curtium lib. 9. cap. 10. Dionyſius verſ. 1086.

Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην Γεδρωσῶν ἕλκεται αἶα
Γείτων Ὠκεανοῦ μεγακήτεος.——

Gehenna, nomen loci apud Evangeliſtas; ponitur autem pro inferno, hâc occaſione, teſte Hieronymo: Erat idolum Baal juxta Jeruſalem, ad radicem montis Moriæ, unde Siloa fluit. Hæc vallis eſt parva campi planities irrigua & nemoroſa, plenaque deliciis & lucus in eo idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, ut relicto Templo, hoſtias ibi mactarent, filioſque ſuos incenderent Dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe *Gehinnom*, id eſt, *vallis Hinnom.* Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam *Tophet*, & *Baal* ſed *Polyandrium* vocetur. Futura ergo ſupplicia, & pœnæ perpetuæ quibus impii cruciandi ſunt, hujus loci vocabulo denotantur. Vide Fungerum in *Gehenna*, & Seld. de D. Syris Synt. 1. cap. 6.

Gela, celebris urbs Siciliæ ad amnem cognominem. Eam Rhodii Antiphemo, & Cretenſes, Etimo duce, communi operâ condiderunt annis 45. poſt Syracuſas. De origine nominis Grammatici multa nugantur, Hebraiſmi ignoratione, ut ſtatim apparebit. Stephanus & Suidas, qui de *gelu* ut Romana voce aliquid inaudiverant, Siculum amnem ad Auſtrum obverſum *Gelan* appellari volunt, *ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ· Ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι.* Aliis *Gela* dicitur *ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμάρου* à fabuloſo *Gelone Ætnæ & Hymari filio.* In eâ ſententiâ fuere Proxenus, qui *περὶ πόρων Σικελικῶν, de Siciliæ itineribus* ſcripſit (non *περὶ πόλεων de urbibus*, ut legi voluit vir Doctus) & Hellanicus, credo Lesbius, quem Suidas ſcripſiſſe refert *περίοδον γῆς καὶ ἱστορίας.* Alii denique *Gelan* dici putant *ἀπὸ τοῦ γελᾶν à ridendo*, errore perridiculo. Tradit enim Ariſtænetus, qui de Phaſelide ſcripſit, Lacium, & Antiphemum fratres, cum Delphos profecti eſſent, ad conſulendum oraculum, Pythiam nihil ad ea dicentem de quibus conſulta fuerat, ſolum juſſiſſe Lacium, ut ad ort. navigaret, *τοῦ δ' Ἀντιφήμου γελάσαντος, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν, ἀφ' ἡλίου δυσμῶν καὶ ἣν ἂν* (lege *καὶ Γέλαν*) *πόλιν οἰκήσῃ.* Hæc hactenus apud Stephanum. Rem paulo aliter refert Etymologus, quem conſule ſi tanti eſt. Nos enim jam tædet nugarum. Itaque ut ſerio agamus, Gelam urbem Græcos huc appellentes nuncupaſſe dicimus de nomine fluminis ad cujus oſtium erat condita. Ita referunt præter Durim, multi bonæ notæ ſcriptores. Thucydides lib. 6. *τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τὸ ὄνομα ἐγένετο.* Virgilius.

Immaniſque Gela fluvii cognomine dicta.

Silius lib. 14.

Venit ab amne trahens nomen Gela.

Claud. 2. de raptu:

Pantagiam, nomenque Gelan qui præbuit urbi.

Vibius in catalogo fluminum: *Gela Siciliæ, à quo opidum.* Servius. *Gela civitas à fluvio* nominata. Stephanus, Suidas, Etymologus: *Γέλα πόλις Σικελίας, καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα.* *Gela* porro vorticoſus eſt amnis. Ovid. Faſt. 4.

Præterit & Cyanen, & fontes lenis Anapi,
Et te vorticibus non adeunde Gela.

Inde *Gela* Punicè dictus eſt amnis בלע *Bela*, i. e. *vorticis* ſeu *vorticoſus.* Gelæ autem urbis conditores, Cretenſes & Rhodii, quorum dialectus erat Dorica, aut Æolica B. & G. ſuo more promutatis pro *Bela Gela* dixerunt. Tale pro *βάλανος γάλανος*, unde *glans*, *φλίβω* pro *θλίβω*, unde *affligo.* Itaque *Gelas* idem quod Græcè *Βαρδῖνες*, vel *Βαρυδῖνες.* Vide Suidam. Alius Gelam deducet ab Ebræo verbo גלל *galal*, h. e *volvere*, *volutare*, unde גל *gal*, *fluctus*, tanquam à volutatione. Alias item per aphæreſin ad עקל *ackel*, *torquere*, unde Talmudicis עיקול *ikul*, *vortex aquarum.* Sed verum eſt quod diximus. Bochartus.

Gelbis, flu. in Moſellam ſe exonerans, teſte Auſonio. *Kil* hodiè, teſte Marliano.

Gelboe, vel *Gilboa*, mons in tribu Manaſſe prope Sichem, in quo tres filii Saulis unà cum exercitu à Philiſtinis cæſi ſunt, & Saul ſibi ipſi mortem conſcivit. 1 Reg. 28. A Scythopoli 6. m. p. diſtans.

Geldria, infer. Germ. provincia ac ducatus antiquorum Sicambrorum (uti fere omnes Scriptores conſentiunt) ſedes. Habet à Sept. Friſiam, & ſinum maris Germanici, ab oriente Cliviæ ducatum, à Merid. Juliacum attingit, Brabantia & Hollandia eam ab occ. reſpiciunt. Regio eſt campeſtris, montibus omnino carens, ſed paſſim ſilvis ac nemoribus ornata. Omnium rerum fertilis eſt, præcipuè frumenti fœcunda, & ſupra modum paſcendis pecoribus ob pratorum ubique viridantium luxuriem apta, adeo ut ex ultimâ Daniâ emacerata armenta hic ſaginanda mittantur. Tribus celeberrimis flu. Rheno, Moſa, & Vahali irrigatur. Noviomagum in ea Metropolis eſt. Habet 22 urbes muris & foſſis munitas, & ſupra 300 pagos. An. Dom. 1339. *Comes* Geldriæ Francofurti in publicis Comitiis Dux coronatus eſt à Ludovico Imp. De etymo Geldriæ varia extant apud Henr. Aquilium, F. Irenicum, & Lud. Guicciardinum. Vulgo *Gueldres.*

Gelones, vel *Geloni*, populi Scythiæ, Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, ut terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſunt inediæ, fameque urgente, equo, quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eoque cum lacte commixto, inediam levant. Dicti ſunt à *Gelono* Herculis filio, Agathyrſi fratre. Virgilius:

————*Pictoſque Gelonos.*

Lucanus eis fortitudinem tribuit, lib. 3.

Maſſageres quo fugit equo, forteſque Geloni.

Ubi tamen, *volucreſque* legendum. Virgilius:

Biſaltæ quo more ſolent, acerque Gelonus.

Vide Melam, 1. 21. & Solin. cap. 20. de pictura vero Gelonorum vide Salmaſ. in Plinian. Exerc p. 188. Multas ſinguli habebant uxores, contenti ſuis finibus vivebant. Horat. lib. 1. Carm. Ita hic Stephanus. Cæterùm an contenti neſcio, nec enim id aſſerit Poeta. Locus eſt lib. 2. Carm. Od. 9. ubi de Auguſti tropæis loquens, ait:

Intraque præſcriptum Gelonos
Exiguis habitare campis.

Arcubus & ſagittis olim polluiſſe teſtantur Virgilius ac Horatius. Hic Æn. 8.

————*Caraſque ſagittiferoſque Gelonos.*

Ille in Odis:

————*Viſam pharetratos Gelonos.*

Claud. in Ruffin.

Membraque quæ ferro gaudet pinxiſſe Gelonus.

Quibus adde Statium, ſic enim ille:

————*Falcemque Geres, arcumque Gelonus*
Tenderet.————

Gelonium, ſtagnum Siciliæ tetro odore abigens appropinquantes. Aliis *Geloum* dicitur. Vide Solinum, & Lud. de la Cerda in illud Georg. 2.

————*Pictoſque Gelonos.*

Genabum, Galliæ op. ad Ligerim flu. ſitum, Cæſar. Roberto Cænali *Orleans* eſt, Paradino, & Vigenereo potius *Gyen* videtur op. ad eundem fluvium ſitum; idque verum eſſe ex diſtantiâ quam Cæſar inter hoc opidum & Agendicum ponit, oſtendit. Luc. lib. 1.

Inclyta Cæſareis Genabus diſſolvitur alis.

Genauni, pop. Vindeliciæ. Horat. Carm. 4. Od. 14.

————*Milite nam tuo*
Druſus Genaunos, implacidum genus,
Dejecit acer.————

Genea, vicus Corinthi, lege, & vide *Tenea.*

Genezareth, Galilææ lacus, circumſeptus urbibus plurimis & celebribus. Solinus cap. 38. Hic Chriſtus Apoſtolos vocavit. Idem dicitur *mare Tiberiadis.*

Genetes, portus & flu. unde *Genetæum* promontorium, in quo templum fuit Hoſpitalis Jovis, quem *Xenion* vocant. Steph. Val. Flac. lib. 5.

————*Inde Genetæi rupes Jovis.*

Apollonius:

Τὰς δὲ μετ' αὐτίκ' ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
Γνάμψαντος, &c.————

Geneva, urbs Allobrogum in Sabaudiâ ad egreſſum Rhodani flu. ex lacu Lemano, urbs libera, & Imperialis. Ejus meminit Cæſar lib. 4. Urbs olim Epiſcopalis, ſed cum novam Calvini religionem ſuſceperit, ejus epiſcopus Anneſſiaci commoratur. Long. 27. 33. Lat. 45. 45.

Genua, urbs Liguriæ clariſſima, ſic dicta à *genu*, quia ſe habet tanquam genu recurvum à latere maris. Vel à *Genuo* Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe, vel ut quidam volunt à *Genuino*, Phaethontis ſocio, Alii etiam à *Jano* Italorum rege. Hanc Annibal penitus delevit, ſed Corn. Servilius conſul inſtauravit, ſicut Livius refert. Hæc urbs aliquando ad Tanaim uſque imperii ſui fines produxit. Theodoſiam enim ſuæ ditionis effecit, Cyprum, Lesbum, Chium inſulas, & Peram Thraciæ urbem in poteſtatem redegit. Hodiè toti Liguriæ, & Corſicæ imperat. Emporium celebre eſt, cujus cives potentiſſimi mercaturâ, & negotiationibus, per omnes fere orbis partes

tes

tes maximum ſibi nomen atque divitias compararunt. *Genua* altera Hiſp. Bæticæ, vide *Urſo.*

Genuſus, flu. Macedoniæ, in mare Ionium influens, inter Apolloniam, & Dyrrhachium. Luc. lib. 5.

Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis. ———

Georgi, pop. Aſiæ in Iberiâ, ab *agricolatione* ſic dicti, eorum regio *Georgiana* dicitur.

Gergobia, Cæſari, ſed Γεργοβεία Straboni, Galliæ op. in Arvernis, *Gergoie*, Gab. Simeonio. *Gergobia* altera vel *Gergobina*, Boiorum in Galliâ metropolis, Cæſar. *Molins* Paradino. Viginereus mallet *Monlucon*, vel *Nery*, ubi ſunt Thermæ, & multa antiquorum Romanorum veſtigia.

Germania, regio Europæ latiſſima, quæ à Gallis, Rhætis, ac Pannoniis, Rheno, & Danubio fluminibus, à Sarmatis, Daciſque metu mutuo, ac montibus ſeparatur: cætera ambit Oceanus, latos ſinus, & inſularum immenſa ſpatia complectens. Germaniæ autem termini ab auctoribus, ut quiſque ſui temporis rationem ſecutus eſt, adeo variè deſcribuntur, ut triplicem quaſi Germaniam facere videantur, Veterem, nempe, mediam, & recentem. Veterem vocant Beroſianam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Ponto Euxino, Danubio ejuſque accolis circumſcribunt. Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius, coætanei fere cognoverunt, quæ cum ex ipſis autoribus ſatis nota ſit, non opus videtur hic denuo eam deſcribere. Denique recens Germania, quæ noſtrâ eſt memoriâ uſitatior, ultra Rhenum eatenus eſt extenſa, ut omnes ferme Belgas, uſque ad Alpes Tridentinas contineat. Ita quoque ultra Viſtulam ortum verſus, uſque ad Scythas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit ejus longitudo ab Iccio portu, vulgò Caletum, uſque ad Lithuaniæ fines, habebitque latitudinem à mari Germanico & Venetico ad Alpes uſque. Hujus reg. incolæ *Germani* dicuntur, cujus nominis rationem ad Romanos authores, nonnulli referunt, qui cum primum Rhenum devictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, colore flavo, formâ præterea, & moribus, rituque vivendi, Gallis ſimillimos, *Germanos* eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Alii inde dictos putant, peculiari ejus regionis ritu, ſe mutuâ, ſuâ linguâ Germanos, i. e. fratres conſalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli hujus etymologiam ex ſuâ potius linguâ petendam exiſtimant. Illi enim *gar*, ſive *ger*, *totum* dicunt, & *man*, *virum*, ut *Germanos* dictos intelligas, quaſi *totos viros*. Alii deducunt à *Ger* quod pro *bello* uſurpatur apud Gallos veteres, ut *War* Anglis, & *Guerre* Gallis, unde *Germani*, i. e. *homines belli*, Gallice *gens d' armes*. Nonnulli à *germinando* derivant propter fœcunditatem gentis populoſiſſimæ, ut Sylvius: quo & P. Diaconus reſpicere videtur lib. 1. rerum Longobardicarum, cap. 1. Porro Germani ipſi indigenæ exiſtimantur, quoniam non eſt veriſimile, aliquos Aſiâ, aut Africâ, aut Italiâ relictâ, Germaniam petiiſſe, informem terris, aſperam cœlo, triſtem cultu, aſpectuque, niſi patria ſit. De Germanis Dionyſius.

Λαυκά τε φῦλα νέμονται ἀρειμανέων Γερμανῶν.

Ubi MS. Bodleianum legit ἐελωδενέων, utrumvis epitheton fortitudinem Germanorum ſatis indicat. Quam etiam abundè teſtantur authores. Mela, *Immanes ſunt animis, atque corporibus.* Cæſar. 3. Gall. lib. 4. *Ingenti magnitudine corporum Germanos, incredibilique virtute, atque exercitatione in armis eſſe* prædicat. Columella, Lib. 7. de R. R. *Germaniam decoravit natura altiſſimorum hominum exercitibus.* Solinus: *Frequens Germania populis numeroſis, & immanibus.* Tacitus: *Germanos fluminibus ſuetos levitas armorum, & proceritas corporum attollit.* Cicero contra Piſonem *acerrimas* dicit *Germanorum nationes*. Seneca de Ira 1. 11. *Germanis quid eſt animoſius, quid curſu acrius, quid armorum cupidius?* Et lib. de Brevit. Vitæ, vocat *ferociſſimam gentem*, & alibi *Avidam gentem belli.* Hinc Horat. Germaniam *horridam* dixit. Carm. 4. Od. 5.

Quis, Germania quos horrida parturit
Fœtus? ——— *Quis feræ.*
Bellum curet Iberiæ? ———

Idem in Epodis:

Nec fera cœruleâ domuit Germania pube.

Cæſar ubi ſupra: *Lavantur in fluminibus.* Is mos veterum Germanorum; quem tangit Galenus de San. tu. 1. τίς γὰρ ἂν ἡμῶν, inquit, ὑπομένειε τῶν παρ' ἡμῖν ἀνθρώπων εὐθὺς ἄμα τῷ κυηθῆναι ἔτι θερμὸν τὸ βρέφος ἐπὶ τὰ τῶν ποταμῶν φέρειν ῥεύματα, κἂν ταῦθα καθάπερ φασὶ τοὺς Γερμανοὺς ἀμαπτέρειν αὐτὸ τῆς φύσεως, ἅματε κραταιοῦν τὰ σώματα, βάπτοντας εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, ὥσπερ τὸν διάπυρον σίδηρον. Virg. Æn. 8.

———*Natos ad flumina primum*
Deferimus ſævoque gelu duramus & undis.

Val. Flac. lib. 6.

——*Ubi tam ſævo duravimus amne*
Progeniem, natoſque rudes.———

Julianus in epiſt. ad Maximum: Παντὰς οὐδὲ ὁ Ῥῆνος ἀδικεῖ τοὺς Κελτοὺς ὃς τὰ μὲν νόθα τῶν βρεφῶν ὑποβρύχια ταῖς δίναις πέμπει, καθάπερ ἀκολάσου καθαρὸς σπέρματος ὑπεράνω τοῦ ὕδατος αἰωρεῖ, καὶ τῇ μητρὶ τρεμούσῃ πάλιν εἰς χεῖρας δίδωσιν ὥσπερ ἀδέκαστον τινα μαρτυρίαν αὐτῇ καθαρῶν καὶ ἀμέμπτων γάμων τὴν τοῦ παιδὸς σωτηρίαν ἀντιδωρούμενος. In Græco Epigrammate eſt:

Θαρσαλέοι Κελτοὶ ποταμῷ ζηλήμονι Ῥήνῳ
Τεκνα ταλαντεύουσι, καὶ οὐ πάρος εἰσὶ τοκῆες
Πρὶν παῖν ἀθρήσωσι λελουμένον ὕδατι σεμνῷ.

Greg. Nazianzenus de Celtis:

Ὡς νόθον εὐγενέος Ῥήνου κριθέντα ῥεέθροις.

Claud. in Ruff.

Et quos naſcentes explorat gurgite Rhenus.

Hinc & ἐλεγχόμενος Rhenus in epigr. dictus lib. Anthol. & à Nonno in Dionyſiacis. Mem. etiam hujus rei Ariſtot. Pol. 7. 7. Et Michael Apoſtolius in ὁ Ῥῆνος ἐλέγχει. Plura de Germanorum fortitudine vide apud Eliam Schedium aureo illo, quem *de diis Germanis*, inſcripſit libello Syntagm. 1. cap. 1. De moribus Germanorum libellum ſingularem ſcripſit Corn. Tacitus. Sed præ omnibus videndus Cluverius de Germaniâ Antiquâ. Germania hodierna, valde diverſos limites habet ab antiqua. A Sept. ſiquidem habet mare Balticum, & Jutiam meridionalem: ab Oriente terminatur Hungaria, Pruſſia regia, & Polonia ſuper. & infer. quæ pro majore parte ſunt cis Viſtulam flu. A meridie ſeparatur ab Italiâ Alpibus; ab Occid. Friſia Occidentali, Gueldria, Tranſilvania, & Groningia, quæ antea erant in Germania, nunc autem in Belgio continentur. Sed viciſſim ditiones Cliverſ. Juliacenſ. Leodienſ. Colonienſ. Trevirenſ. Palatinatus Rheni pro parte, quæ antiquitus erant in Gallia, nunc in Germania cenſentur. Alſatia nunc ſubeſt Dom. Francorum. Bohemia inſerta eſt in Germania cum ejus partibus Sileſia & Moravia, Polonia & Dania proprios reges habent, neque ullo modo ſub Germaniâ continentur. Helvetii autem cum Rhætis ſunt ſui juris, nec Germanicum agnoſcunt imperium. Ejus Long. à confin. Lotharingiæ uſque ad lim. Hungariæ eſt 180. mill. Germ. Latitudo autem à mari Baltico uſque ad Alpes in confin. Foro Julii eſt 126. mill. Germ. Dividitur in regnum Bohemiæ & Circulos, ſuntque eo ordine.

Germaniæ Circuli.

Circulus I. Franconiæ ſub quo Epiſcopatus Herbipolitanus, Bambergenſ. & Eichſtatenſ. & tota Franconia comprehenduntur.
II. Bavariæ, ſub quo Bavariæ Duc. Palatinatus ſuper. & Archiepiſcopatus Saliſburgenſ. cum Epiſcopatu Paſſavienſi & Duc. Neoburgenſi.
III. Auſtriacus, ſub quo Auſtria, Stiria, Carinthia, Carniola, Com. Tirolenſ. & Epiſcopatus Tridentinus cum annexis.
IV. Suevicus, ubi Suevia tota, Duc. Vertimbergenſ. & Marchionatus Badenſ. & Burgoviæ.
V. Rhenanus, in quo Alſatia, Duc. Bipontinus, Haſſia, & Epiſcopatus Spirenſ. cum Abbatia Fuldenſi, Veteravia, & Com. Valdecenſi.
VI. Electorum Rheni, ſub quo ditiones Electorum, 1. Moguntini, 2. Trevirenſis, 2. Colonienſis, 4. & Palatini Rheni.
VII. Weſtphaliæ, ſub quo Duc. Weſtphaliæ, Juliacenſ. Clivenſ. & Montenſ. Com. Marchiæ, Friſiæ Orientalis, Oldenburgenſ. & Hoyenſ. & ditiones, ſeu Epiſcopatus Monaſterienſ. Leodienſ. Oſnabrugenſ. Paderbornenſ. & Mindenſis Principatus.
VIII. Saxoniæ ſuper. in quo Duc. Saxoniæ, Miſnia, Thuringia, Principatus Anhaltinus, Marchionatus, Brandenburgicus, & Pomerania, cum Rugia inſ.
IX. Saxoniæ infer. ſub quo Duc. Brunſvicenſ. Luneburgenſ. Megalopolitanus, Bremenſ. Magdeburgenſ. Lauemburgicus, & Holſatiæ, Diœceſis Hildeſhemienſ. & Principatus Halberſtadienſ. & Verdenſis. Suntque hi omnes in Germania.
X. Burgundicus eſt extra Germ. propriam, continetque Comit. Burgundiæ, & 17. provincias Belgii, habetque tantum votum in Diætis, cum agitur de reb. Imperii Germanici. Inſtitutus fuit hic Circulus à Carolo V. Imp. ut ſic ditiones ſuas Belgii & Comitatus Burgundiæ ſervaret auxilio Germanorum.

Germaniæ Principes.

1. Imperator, ſub quo nunc regn. Bohemiæ cum annexis, Sileſiâ & Moravia. Eidem etiam ſubſunt Auſtria, Stiria, Carinthia, Carniola, cum Com. Tirolis, Briſgoviâ, Burgoviâ, & annexis.

2. Archiep.

2. Archiep. Elector Moguntinus, ſub quo ditio Moguntina, Erfordia, & Eisfeldia.
3. Archiep. Elector Trevirenſ. ſub quo ditio Trevirenſis.
4. Archiep. Elector Colonienſ. ſub quo ditio Colonienſ. & Duc. Weſtphaliæ.
5. Dux Elector Bavariæ, ſub quo Bavaria, cum Palatinatu ſuper.
6. Dux Elector Saxoniæ, ſub quo Duc. Saxoniæ, cum Luſatiâ ſuper. & Miſnia, cum Epiſcopatu Miſnenſi & Com. Mansfeldienſi.
7. Dux Elector Brandenburgicus, ſub quo Marchia tota Brandeburgica, Duc. Pomeraniæ ulter. Pruſſiæ, Magdeburgenſ. Halberſtadienſ. Mindenſ. Clivenſ. & Croſſenſ. Comitatuſque Marchiæ & Ravenſpergenſis.
8. Princeps Elector Palatinus, ſub quo Palatinatus infer. ſive Rheni.
9. Archiep. Salisburgenſ. ſub quo ditio Salisburgenſis.
10. Epiſcopus Monaſterienſ. ſub quo ditio Monaſterienſis.
11. Epiſc. Leodienſ. ſub quo ditio Leodienſis.
12. Epiſc. Herbipolitanus, qui & Franconiæ Dux, ſub quo ditio Herbipolitana.
13. Epiſc. Bambergenſ. ſub quo ditio Bambergenſis.
14. Epiſc. Paderbornenſ. ſub quo ditio Paderbornenſis.
15. Epiſc. Oſnabrucenſ. ſub quo ditio Oſnabrucenſis.
Sunt etiam Epiſcopi Aichſtatenſ. Argentoratenſ. Auguſtanus, Baſileenſ. Conſtantienſ. Paſſavienſ. Spirenſ. & Wormacienſ. cum eorum ditionibus adjacentibus.
16. Duces Luneburgenſ. & Brunſvicenſ. ſub quibus Duc. Brunſvicenſ. & Luneburgenſ. Comitatuſque Diepholtenſ. Danebergæ & Hoyæ.
17. Dux Virtembergenſ. ſub quo Duc. Virtembergenſis.
18. Dux Neoburgenſ. ſub quo Duc. Neoburgenſ. Juliacenſ. & Montenſis.
19. Lantgravius Haſſo-Caſſelanus, ſub quo major pars Haſſiæ, ditiones Marpurgenſis, Hersfeldia, Smalcaldia, & pars Com. Schaumburgenſis.
20. Duces Megalopolitani duo, ſub quibus Duc. Megalopolitanus, & tractus Suerinenſ. & Ratzeburgenſis.
21. Duces Holſatiæ plurimi, ſub quibus major pars Holſatiæ.
22. Principes Anhaltini 5. ſub quibus Principatus Anhaltinus.
23. Dux Bipontinus, ſub quo Duc. Bipontinus.
24. Princeps Friſiæ Orientalis, ſub quo Friſia Orientalis.
25. Dux Saxoniæ Lavemburgenſ. ſub quo Duc. Lavemburgenſis.
26. Dux Saxoniæ Hallenſ. ſub quo Halla, & pars ampla Thuringiæ.
27. Dux Saxoniæ Merſoburgenſ. ſub quo tractus Merſoburgenſ. & Luſatia inferior.
28. Dux Saxoniæ Naumburgenſ. ſub quo ditio Naumburgenſ. max. pars Voightlandiæ, & Principat. Henneburgenſis.
29. Dux Saxoniæ Altemburgenſ. ſub quo Duc. Altemburgenſ. & Coburgenſis.
30. Duces Saxoniæ Veimarienſes, ſub quibus Duc. Veimarienſ. & Eyſenacenſis.
Sunt etiam alii Principes minoris notæ in Germania, de quibus ſuo loco.

Germania inferior. Vide *Belgium*.

Gerræ, pop. Septentr. apud Dionyſ. Perieg. v. 131.

Πρὸς δ' νότον Γέῤῥαι, κὶ Ναειχὶ ἄσε' ἐρυμνά.

Ita enim vulgò legebamus, donec Tanaquillus Faber aliam lectionem nobis ſuppeditavit, Epiſt. Crit. 27. Sic enim ille. *Et tamen aliquis*, inquit, *quantumvis leviter, in his rebus eruditus facile conjicere poterat non* Γέῤῥαι, *ſed* Ῥαῖτοι *legendum eſſe.*

Gerrha, urbs Ægypti maritima, apud Palæſtinæ confinia, *Maſeli*, teſte Molet. cum Ortelio.

Gerunda, vulgò *Girona*, Hiſp. urbs in Catalauniâ apud oram litoream, de quâ Prudentius in Periſteph.

——*Artibus ſacris locuples Gerunda.*

Gerundenſis ager à Saracenis vaſtatus. Blondus lib. 2. Decad. 2. Long. 24. 30. Lat. 43. 00.

Gerunium, vulgò *Cirignola*, op. Apuliæ Dauniæ inter Aſculum, & Canuſium, quam Quadratus *Gereniam* appellat. Steph. Κυάδεσ]Θ- δ' Γηρηνίαν αὐτὴν καλεῖ.

Gerus, vel *Gerrhus*, flu. Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro memoria dignus. Herod. lib. 4. Stephano locus eſt & fluvius proximus Boryſtheni. Val. Flac. lib. 6.

——*Potâque Gerus quos efferat undâ.*

Geruſa, urbs Sarmatiæ Aſiaticæ. Ptol. *S. Georgio* hodiè dici putatur.

Geſclithron, ſpecus, unde ſpirare Aquilonem dicit Plinius, Græcè Γῆς κλεῖθρον, i. e. *terræ clauſtrum*. Vide Turneb. Adverſ. 24. 42.

Geſodunum, urbs Norici in Auſtriâ, vulgo *Salzburg*. *Gaſental* vero Lazio dicitur.

Geſſaces, mons Pannoniæ ſuperioris in Stiriâ, in Ungariæ confinio Trebel. Poll. *Schekel* teſte Lazio.

Geſſoriacum, op. Morinorum navale. Ptol. Volunt nonnulli eſſe illud opidum, unde breviſſimus eſt in Angliam trajectus, quod vulgò *Caletum* vocant. Lelandus in Bononiâ collocat, nec aliter Camdenus. Ejus meminere Plin. 4. 16. Mela 3. 2. Sueton. in Claudio cap. 17. vide ſis Burtonum in Antonini Itinerarium pag. 18.

Getæ, pop. in Scythiâ Europæâ, quos Appianus *Dacos* vocat. Strabo vero lib. 7. Getas à Dacis ita diſtinguit, ut Getæ ſint, qui ad Pontum in orientem vergunt: Daci vero qui in oppoſitum latus ſpectant verſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt, ex quo apud Athenienſes Davorum, & Getarum ſervilia nomina. Ælius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe, qui poſtea *Gothi* appellati ſunt. De moribus eorum & barbarie ſic Ovidius:

In quibus eſt nemo, qui non coryton & arcum,
Telaque vipereo lurida felle gerat.
Vox fera, trux vultus, veriſſima mortis imago,
Non coma, non ullâ barba reſecta manu.

Idem eos *rigidos, crudos, duros, inhumanos, hirſutos, truces, feroces, diros, ſævos*, & *feros* vocat. Et uno verſiculo hæc omnia:

Nulla Getis toto gens eſt truculentior orbe.

Inde *Geticus*, ut *plectrum Geticum* pro Orpheo. Stat. Syl. 3.

——*Et Getici cedat tibi gloria plectri,*
Et tu ſaxa moves, & te nemora alta ſequuntur.

Item *Getica Lyra*. Idem Sylv. 3.

——*Tyrione hæc mœnia plectro,*
An Geticâ venere lyrâ?——

Gibraltar, mons Hiſpaniæ notiſſimus ad fretum Gaditanum, olim *Calpe* dictus, Arabicè *Gibel-tarif*, i. e. *mons Tarif*, inquit Ortelius; quaſi vero *Tarif* nomen proprium ſit, ac non potius appellativum, אלטרפ *extremitatem* Latinè declarans: planè idem quod ſcribit Plinius lib. 3. cap. 1. *Calpe Hiſpaniæ extimus mons eſt.* *Gibraltar* enim nihil aliud eſt quam *mons extremitatis*. Fullerus.

Gindes, fluvius Albaniæ in Cyrum influens. Alter in Meſopotamiâ, qui ex Armeniæ montibus oriens in Tigrim excurrit, teſte Oroſio, qui illum ſecundæ magnitudinis facit poſt Euphratem. Tac. An. 11. Ad flumen Ginden quod Dahas, Arioſque diſterminat. Memoratur & Senecæ 3. de Irâ. Cyrus cum Babylonem expugnaturus feſtinaret ad bellum Ginden latè fuſum amnem vado tranſire tentavit, & quæ ſequuntur; ex quibus haurias ſententiam. Tibull. Carm. lib. 4.

——*Aut rapidus Cyri dementia Gindes.*

Gion, vel *Geon*, flu. qui apud Ægyptios *Nilus* vocatur. Heſychius: Γηών, πόταμος παρ' Ἕλλησι Νεῖλος. Quo nomine vocatus eſt mons Judææ, apud quem Solomon in regem unctus fuit.

Gir, Libyæ fluvius, Ptol. *Niger* Mercatori. Claudianus *ditiſſimum* vocat de Laud. Stilic.

Heſperidum Triton, & Gir ditiſſimus amnis.

Alii *Ger, Gil, Gis notiſſimus amnis.* Γεὶρ eſt Ptolemæo, & Γεῖρα civitas ad hunc flu. ſita.

Glaſconia, *Glaſſenbury*, pagus (olim Cœnobium celeberrimum) Somerſetenſ. Com. in Angl. 10. mill. ab æſtuario Sabrinæ in ort. 15. à Bathoniâ in Africum, & 20. à Dorceſtriâ in Bor.

Glaſcovium, *Glaſcow*, urbs Scotiæ Archiep. & Academ. in Glotianâ prov. 16. mill. ab orâ Occid. & 25. ab Edinburgo in occ. Long. 15. 44. Lat. 57. 03.

Gleſſaria, inſula ante litus Cimbrorum in mari Germ. quæ & *Auſtriana*, vulgò *Nort-ſtrandt*, teſte Cluverio.

Gloceſtria. Vide *Clevum*.

Gloceſtrienſis Comitatus, prov. Angl. à Gloceſtriâ urbe ſic dicta, ad Sabrinam flu. Habet ab Oriente Oxonienſ. Com. ab occ. Monumetenſem, ejus circuitus eſt 140. mill.

Glucſtadium, op. Daniæ in Holſatiâ, in Stormaria provincia, in dextrâ Albis flu. ripâ ab iis qui ſecundo flu. deſcendunt, 6. leuc. infra Hamburgum in Circium, è reg. Duc. Bremenſis.

Gnacia, quæ & *Egnatia*, urbs Apuliæ Peucetiæ exciſa. Horat. in Hodœporico.

Bari mœnia piſcoſi, de hinc Gnatiam lymphis.

Gneſna, urbs Poloniæ maj. Archiep. in Palatinatu Caliſienſi, olim regia ſedes, & regni primaria, inter Poſnaniam ad occ. 7. & Toruniam ad ort. 12. leuc. Dicitur & *Limoſaleum*. Long. 40. 45. Lat. 52. 53.

Gnoſus, ſive *Cnoſus*, & *Cnoſſus*, urbs Cretæ clariſſima, Minois regia. Hodiè *Ginoſa*. Hinc *Cnoſius* ex eâ urbe civis, & *Gnoſia regna* apud Virgil. Æn. 3. & *Gnoſia ſtella* eidem Georg. 1.

Gnoſiaque ardentis decedat ſtella coronæ.

Et *Gnoſia litora* apud Catullum:

Gnoſia Cecropiæ tetigiſſent littora puppes.

Hinc

Hinc etiam *Gnoſiacus*. Stat. Sylv. 1. 6.

Vincens Gnoſiacæ facem coronæ.

Et *Gnoſiacum regnum* apud Ovid. Met. 9. Item *Gnoſus*, aliud adjectivum. Lucan. lib. 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnoſaſque agitare ſagittas
Docta.———

Propert. 2. 12.

Et pharetra ex humero Gnoſia utroque jacet.

Denique *Cnoſis* pro Ariadnâ. Ovid. Ep.

Et Phœbus Daphnen & Gnoſida Bacchus amavit.

Gog, nomen gentis, Ezech. 38. Apocal. 20. Vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 13. Fullerum Miſcell. lib. 2. cap. 4. nec non Medi noſtratis τȣ͂ πάνυ diſſertationem de Gogo & Magogo.

Golgi, *gorum*, locus Cypri Veneri & Cupidini ſacer, de quo Catullus in Nuptiis Pelei & Thetidis:

Sancte puer, curis hominum quæ gaudia miſces,
Quæque regis Golgos, quæque Idalium frondoſum.

Scholiaſtes in illud Theocriti.

Δέσποιν᾽ ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας.

Γολγὸς, inquit, πόλις Κύπρȣ, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγȣ͂ τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Bocharto tamen *Golgos* deflexum nomen eſt à Phœnicio גלגל *golgol*, Hebræi *Galgal*, *Gilgal*, & *Gilgul*, dixerint. Græci Γολγὸς, & Γολγὸν dicunt finali L abjecto ut in Ἀννίβα & Ἀσδρȣ́βα.

Golgotha, i. e. *Calvaria*, locus in quo crucifixus fuit Chriſtus Dominus noſter; ubi etiam ſi Traditioni antiquæ fides Adamus ſepultus fuit. Nonnus in Paraphr. Joan. cap. 19.

Ἵκετο χῶρον ἵκανε φατιζομένοιο Κρανίȣ
Ἀδὰμ πρωτογόνοιο φερώνυμον ἄντυγα κόρσης.

Tertullianus:

Golgotha locus eſt capitis, Calvaria quondam,
Lingua paterna prior ſic illum nomine dixit,
Hic hominem primum ſuſcepimus eſſe ſepultum,
Hic medium terræ eſt.———

Gomorrha, urbs Pentapoleos in Judæâ, cœlitus immiſſo unà cum Sodomis conſumpta. Heſychius: Γόμοῤῥα, μέτρον, στάσις.

Gomphi, urbs Theſſaliæ. Steph. Hujus, inquit Ferrarius, meminit Statius 4. Syl.

Et crebris Iter alligare Gomphis.

Sed quid quæſo, urbi Thraciæ in Viâ Domitianâ? Quodnam epitheton civitatis *creber*? Quomodo iter urbe alligatur? Apage has nugas, Et *gomphis* apud Papinium habe pro nomine appellativo, i. e. *paxillis*, *palis*, vel *cuneis*. Heſychius: Γόμφοις, ταῖς τῶν ξύλων ἁρμοναῖς.

Gonoeſſa, Ætoliæ civitas. Sen. in Troad.

An carens nunquam Gonoeſſa vento?

Habuit ex Hom. Iliad. 2. qui Γονόεσσαν αἰπεινὴν vocat. Heſychius: Γονόεσσα, πόλις Πελοποννήσȣ.

Gordiæus, mons Armeniæ, ubi primum arca Noæ conſtitit, ut quidam volunt. Vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 3.

Gorditanum, Sardiniæ promont. Ptol. *Capo Lugudori*, Pineto; *Argentar* vero Nigro dicitur.

Gordium, urbs Phrygiæ ad Sangarium flu. Xenophon. Hanc *Gordiam* vocat Juſtinus lib. 11. cap. 7. *Gordien urbem petit; quæ poſita eſt inter Phrygiam majorem & minorem.* Falſum, inquit Voſſius. Non enim inter Phrygiam major. & min. ſita urbs Gordium, ſed inter Phrygiam min. & Cappadociam. Stephanus: Γορδίειον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, ἀπὸ Γορδίȣ τȣ͂ πατρὸς Μίδȣ. Alii tamen ſimiliter in Phrygiâ min. ad Sangarium ponunt. Sed ineptè. Ineptiunt quoque illi, qui eundem ac Sardes faciunt. Celænas enim Alexander jam ceperat, neque quiſquam prodidit, eum regreſſum in Phrygiam Helleſpontiacam.

Gorgon, *Urgo* Plinio & Melæ, inſ. maris Tyrrheni, Capariæ proxima. Rutil. lib. 1.

Aſſurgit ponti medio circumflua Gorgon.

Gorgones, ſeu *Gorgades*, & *Heſperides* inſulæ; dicuntur nunc inſulæ Capitis Viridis in mari Atlantico, verſus Africam, & promont. Viride. Subſunt Regi Portugalliæ, ſuntque numero decem.

Gorichemum, *Gurkum*, urbs Belgii in Hollandiâ merid. ad Moſam, ubi recipit Lingam, 3. leuc. à Dordraco in ort. & 2. à Viana in auſt.

Gortyn, *Gortys*, & *Gortyna*, op. Cretæ Mediter. ad Lethæum flu. Hinc *Gortynius*. Luc. Varus:

Seu canis umbroſam luſtrans Gortynia vallem,
Si veteris potuit cervæ comprendere luſtra,
Sævit in abſentem, & circum veſtigia luſtrans
Æthera per nitidum tenues ſectatur odores.

Item *Spicula Gortynia* apud Statium, quibus *Gortynenſes* celebres fuere. Luc. lib. 3.

———*Nec Eois pejor Gortyna ſagittis.*

Idem lib. 6.

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scævam.———

Gothi, vel *Gotthi*, hodie *Polonei*, teſte Mat. Michovienſi; pop. Sarmatiæ Europ. Boreale latus maris Euxini accolentes; prius *Getæ* dicti, teſte Iſidoro. Regio eorum *Gothia*, inter Tyram & Boryſthenem.

Gothia, *Gotland*, pars eſt auſtralis regni Sueciæ, inter Sueciam propriam Norvegiam, & mare Balticum.

Gothunni, pop. Sarm. Europ. ex *Gothis*, & *Hunnis*, permixtis nominati. Claud. 2. in Eutrop.

——*Oſtrogothis colitur, mixtiſque Gothunnis.*

Ubi tamen doctiſſ. Nic. Heinſius *Gruthungis* reponit, quem ſis vide.

Gottinga, urbs Germ. in Duc. Brunſvicenſi ad Leinam flu. 3. leuc. à Duderſtadio in occ. Haſſiam verſus, & 10. ab Hildeſheimo in auſt.

Gottorpium, arx Daniæ valida, in Jutiâ, exiguo ab urb. Sleſvicenſi intervallo, ſedes Ducum Sleſvici, & Holſatiæ, qui hinc *Duces Gottorpienſes* dicuntur.

Gouda, urbs Belg. Uniti in Hollandia, med. fermè inter Ultrajectum ad ort. & Hagam ad occ. 5. leuc. utrinque, & 3. à Roterodamo.

Gracchopolis, *Cracow*, teſte Bonfinio, urbs Poloniæ min. epiſc. & regia ampliſſima. Dicitur etiam *Cracovia*, & *Carrodunum*.

Græcia, Europæ regio, olim omni diſciplinarum genere excultiſſima (ſemper tamen levitatis, vanitatiſque nomine malè audiens, de quo poſtea) Cic. pro Flacco. *Hæc cuncta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperii & bellicâ laude floruit, parvum quendam locum Europæ tenet, ſemperque tenuit, Aſiæ maritimam oram bello ſuperatam cinxit urbibus.* Hæc à Ptolemæo *Achaia* nominatur. Principium ſumit ad meridiem ab Iſthmi Corinthiaci anguſtiis, indeque ad ſeptentrionem in Theſſaliam uſque & partem Ægæi maris extenditur. Ad occaſum Acheloo flu. ab Epiro dirimitur. Ab ortu Solis habet mare Ægæum, quâ parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quas olim optimè deſcripſit Pauſanias. Vide Ubbonis Emmii Græciæ veteris deſcriptionem. Utinam vero Doctiſſimi Palmerii *Græciam antiquam* videremus. Faxit Deus miſericors & omnipotens, ut opus illud expectatiſſimum ac utiliſſimum in lucem dare & publicare poſſit vir doctiſſimus, & in auctoribus antiquis emendandis planè divinus. Græci peſſimè apud veteres audierunt, quaſi perfidiæ rei. Euripides in Iphigeniâ Tauricâ: Πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν. *Nihil fidi novit Græcia.* Græcorum quoque vanitatem miris modis exagitat Sat. 3. Juvenalis. Idem Sat. 10.

———*Quicquid Græcia mendax*
Audit in hiſtoriâ.———

Val. Flaccus lib. 8.

———*Te Græcia fallax*
Perſequor.———

Cic. ad Quintum Fratrem Ep. 1. *Græci fallaces & leves, & diuturna ſervitute ad nimiam aſſentationem eruditi.* Idem pro Flacco, Tribuo illis literas, do multarum artium diſciplinam; teſtimoniorum autem fidem & veritatem nunquam iſti coluere. Plin. N. H. 8. 22. Mirum eſt quo procedat Græca credulitas, nullum tam impudens mendacium eſt, ut teſte careat. Virg. Æn. 2. Verſ. 106.

Ignari ſcelerum tantorum, artiſque Pelaſgæ.

Et infra verſ. 152.

———*Ille dolis inſtructus & arte Pelaſgâ.*

Græcæ lubricitatis ſuggillatio etiam in illis eſt apud Plautum, Aſin. 1. 3.

———*Quæque volumus uti,*
Græcâ mercamur fide.———

Hoc eſt præſenti pecuniâ opus eſt, nemo fidem noſtram ſequitur non magis quàm ſi Græci eſſemus. Apud Auſonium tamen *Græca fides* in adagio eſt pro certâ & indubitatâ, cum ait Epiſt. 10.

Non Pœnâ ſed Græcâ fide.

Græcorum marmor in pretio fuit apud Romanos. Juvenal. Sat. 14.

———*Græcis longéque petitis*
Marmoribus vincens Fortunæ atque Herculis ædem.

Statius:

———*Græcis effulta metallis*
Culmina.———

Græcia magna, reg. Italiæ ad oram ſinus Scylacei ac Tarentini, inter Brutios ad meridiem, & Salentinos ad Bor. in longum extenſa: cujus pars nunc in Calabriâ ulteriore, pars vero major in citeriore continetur. Ejus mem. Ovid. Faſt. 4.

Itala nam tellus Græcia major erat.

Subciſivam Græciam vocat Apuleius in Apologiâ. Cæterùm Magnæ, ſive Majoris Græciæ nomine quid intellexerint veteres, non convenit inter authores. Strabo ait Italiæ partem quà de tractat lib. 6. & Siciliam eo nomine comprehendi. Plinius Italiæ tantum partem, eamque multeſimam: Ita enim ſcribit Italiam dilaudans. *Ipſi de eâ judicavere Græci genus in gloriam ſuam effuſiſſimum, quotam partem ex eâ appellando Magnam Græciam. Italia,* inquit Servius, μεγάλη Ἑλλὰς *eſt appellata, quia à Tarento uſque ad Cumas omnes civitates Græci condiderunt.* Seneca de Conſolatione ad Alb. *Totum Italiæ latus quod infero mari alluitur, major Græcia fuit.* Athenæus, lib. 12. Οὐκ ὀλίγον δὲ πρὸς τὴν τρυφὴν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ σύμπαντος τούτου κλίματος καὶ τὸ πλῆθος ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων, διὸ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη πᾶσα σχεδὸν ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν κατοίκησις. De Ptolemæo non eſt obſcurum quid ille Magnæ Græciæ nomine complectatur. Vide & Feſtum & Huberti Goltzii *Græciam Magnam.*

Graiæ Alpes, ſunt inter Sabaudiam & Pedemontium, excurruntque à M. Ceniſio uſque ad ſummum Penninum.

Grampius, Scotiæ mons ingens, illam in citeriorem & ulteriorem dividens, vulgò *Granzebain* dictus.

Granata, & *Granatum*, quam vulgus *Granadam* vocant, quæ *nova Illiberis* dici poteſt, urbs Hiſp. Bæticæ ampliſſima, apud Illiberim urb. excisam, regni Granatenſis caput. A. D. 1492. ab Hiſpanis, victis Mauris, recepta. Ab Alex. 6. Pontifice Max. metropolis creata. Plura de eo vide apud L. Mar. Siculum. Long. 17. 10. Lat. 37. 30.

Granicus, Bithyniæ flu. pugnâ, quæ inter Perſas & Alexandrum fuit, nobilis: in quâ ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa, fugataque ſunt ab Alexandri exercitu non majori 30 millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Non procul eſt à Cyzico. Vide Diodorum lib. 17. Plutarchum, Curtium, Arrianum, & Juſtinum.

Granionarium, Germ. urbs. Ptol. *Bamberg* Petro Appiano. Sita eſt ad Mœnum flu. *Gravionarium* habet Græcus codex.

Granta, Angliæ op. à Beda & Felice celebratum, ut Lelandus perhibet, qui addit illud à Britannis *Caergrant*, à flu. vicino dici *Grantbridge*, v. ab Anglis & Saxonibus, à ponte ibidem conſtructo, vulgò *Cambridge.* Vide *Cantabrigia.*

Gratia, vel *Cratia*, urbs Bithyniæ inter Claudiopolim ad occ. 24. & Ancyram ad ort. 116. m. p.

Gratiæ portus, *Havre de Grace*, urbs permunita cum valida arce in Normannia.

Gratiana, *Gradiſcha* Lazio, op. Pannoniæ Sueviæ in Boſſinæ confin. med. inter Zagabrim ad occ. & Poſſegum ad ort. 8. leuc. Hungaricis.

Gratianopolis, *Grenoble*, urbs Gall. Delphinatûs caput, & Parliamenti ſedes, ad Iſarum flu. in valle, epiſc. ſub Archiep. Viennenſi, inde 3. leuc. in ort. & 7. à Monmeliano in Afr. Long. 27. 00. Lat. 44. 30.

Graudentium, vel *Grudentum*, Pruſſiæ Polonicæ op. ad Oſſæ in Viſtulam influentis oſt. 9. leuc. à Torunio in Bor. & 11. à Mariæburgo in auſt.

Gravelina, *Graveling*, , arx Flandriæ permunita in ora litorali, medio itinere inter Caletum ad occ. & Dunquerka ad ort. 3. leuc. utrinque, & 1. à Burburgo.

Graveſinda, *Graveſend*, op. Angliæ in Cantio, cum caſtro & portu ad Tameſis æſtuarium, 5. mill. à Roſſa, & 14. à Londino in ort.

Gravia, *Grave*, urbs Brabantiæ ad Moſam, 2. leuc. à Neomago in merid. & tot à Gennepio in occ.

Gravii, pop. Hiſp. Tarracon. in Callaicis. Silius Italicus lib. 8.

Et quos nunc Gravios violato nomine Graium
Oeneæ miſere domus.———

Vide *Grovii.*

Gravionarium. Vide *Bamberga.*

Graviſcæ, Tuſciæ pop. Ptol. M. *Alto* Nigro. Ita autem dictus eſt hic locus ab aeris *gravitate.* Sic enim Virg. lib. 10.

Et Pyrgi veteres, intempeſtæque Graviſcæ.

Sil. lib. 8.

———*Veteres miſere Graviſcæ.*

Rutilius in Itinerario:

Inde Graviſcarum faſtigia rara videmus,
Quas premit æſtivæ ſæpe paludis odor.

Strabo lib. 5. Ἀπὸ δὲ τῶν Κοσσῶν εἰς Ὠστίαν παραπλέουσι πολίχνια ἐστι Γραουίσκιον, καὶ Πύργοι, καὶ Ἄλσιον, καὶ Φρεγηνία.

Grenevicum, *Greenwich*, pervetuſta Regum Britannicorum domus eſt, 4. mill ſub Londino ad Tameſis ripas. Vide Barclaium in Icon. Anim. cap. 2.

Grima, *Grim*, op. Miſniæ ad Muldam flu. 3. leuc. à Lipſia Miſniam verſus, ſub dom. Elect. Saxoniæ. Long. 34. 35. Lat. 51. 15.

Grinario, *Knaringen*, op. Vindeliciæ, ad amnem *Carnlach*, vix 1. mill. à Burgavia in occ. Ulmam verſus.

Grinnes, pop. Batavorum, quorum op. *Grin* Rhenano, Al. autem eſt *Rhenen*, op. ad Rhenum flu. in Hollandiæ, Geldriæque confin. inter Noviomagum 3 & Trajectum 4. leuc. à Batavoduro 2. in auſt. Long. 26. 55. Lat. 52. 02.

Gripſwaldia, urbs Pomeraniæ, & Academia, med. inter Sundam ad Bor. & Volgaſtiam ad ort. Long. 35. 40. Lat. 54. 18.

Griſones, pop. Germ. intra Alpes, ad fontes Rheni & Oeni, ubi alias Rhæti Alpini dicti, in Rhætia. Sunt ſui juris; habentque ad Bor. partim Sueviam, & partim Helvetios, uti ad occ. ad ort. Com. Tirolenſem, & ad merid. Dominium Venetum, & Duc. Mediolanenſem. Eorum urbes ſunt, 1. Bormium, *Bormio.* 2. Clavenna, *Chiavenna.* 3. Curia, *Coir.* 4. Magia, *Megenfeld.* 5. Morbenium, *Morbegno.* 6. Sondrium, *Sondrio.* 7. Tiranum, *Tirano.*

Grodna, urbs Lithuaniæ in Palatinatu Trocenſi, ad Melium flu. 20. mill. à Vilna in Africum, & 7. ab Auguſtovia.

Grolla, urbs Belgii uniti, in Com. Zutphaniæ, ad Slincam flu. in confin. Weſtphaliæ & ditionis Monaſterienſ. 4. leuc. à Zutphania in ort.

Groninga, urbs Belgii, Prov. dictæ *Dominii Groningenſis* caput, inter Friſiam Orient. ad ort. & Occid. ad occ. Gaudet Academia, ſubeſtque dominio Batavorum. Long. 27. 44. Lat. 53. 26.

Grovii, Hiſp. populi Mela lib. 3. cap. 1. ubi perperam *Gronii* vulgò dicuntur. Γρούιοι Ptolemæo. Remanet hoc nomen etiam hodie, in inſulâ & promont. ad oſtium Ullæ flu. ſito, *Grove* enim vocatur. Confirmant hanc lectionem meliores Silii codices.

Quique ſuper Grovios lucentes volvit arenas,
Infernæ populis referens oblivia Lethes.

Sed & alibi:

Et quos nunc Grovios, violato nomine Graium,
Oeneæ miſere domus, Ætolaque Tyde.

Grudii, pop. Belgii quorum urbs eſt Lovanium, teſte Divæo, Leodio & aliis. Aliis autem ut Martiano, eſt *Brugge*, urbs Flandriæ.

Grumentum, urbs Lucaniæ mediter. excisa, teſte Barrio, Lagariæ urbi etiam excisæ propinqua, à Saponariâ op. haud valdè diſtans: ex quo errant qui *Groppoli* Gurmentum indigitant, cum *Groppoli* opidulum ſit in orà ſinûs Pæſtani, Grumentum vero ad ſinum Tarentinum ſitum ſit. Ejus mem. Sen. de Ben. 3. 23.

Cum obſideretque Grumentum.

Ubi Mureti Lectio *Adrumentum*; priſca vero omnis habet Grumentum. Atque iſtud in Italiâ inter Lucanos eſſe, Livius, Florus, Appianus, Ptolemæus dicunt: Quid quod Macrobius in hoc ipſo facto, ita nominat.

Gryneum, ſeu *Grynium* op. Myrinæorum juxta Clazomenas, Strab. 13. in quo templum Apollinis, & lucus vaticinandi pervetuſtus. Templum autem candido marmore ſumptuoſum erat, in quo ipſe Apollo colebatur, unde Apollo *Gryneus.* Virgil. Ecl. 6.

Hi tibi Grynæi nemoris dicatus origo,
Ne quis ſit lucus, quo ſe plus jactet Apollo.

Guardia, urbs Luſitaniæ, inter Cauriam, & Lamacum 14. leuc. vulgò *Guarda.*

Guardia, urbs Ital. in Frentanis & Aprutio epiſc. ſub Arch. Beneventano, ab Anxano 8. m. p. in Eurum diſtans.

Guba, *Guben*, op. Germ. in Luſatia infer. ad flu. Niſſam, 5. leuc. à Francofurto in auſt. & 4. à Cotbuſio, ſub dom. Ducis Saxoniæ Merſoburgenſis.

Gueldria, una ex ſeptemdecim Germ. inferioris provinciis, cujus pars Septentrionalis ad Batavos ſpectat, meridionalis v. ad Hiſpanos, cum Gueldria urbe primaria; eſtque valde extenſa à Sept. uſque ad merid. nempe à mari Auſtrino uſque ad Duc. Juliacenſem, ſed non æquè lata.

Ejus urbes ſunt,

Arenacum, *Arnheim*, ſub Batavis.
Bommelia, *Bommel*, ſub Batavis.
Elburgum, *Elburgh*, ſub Batavis.
Gueldria, *Gueldre*, ſub Hiſpanis.
Hardervicum, *Harderwick*, ſub Batavis.
Neomagus, *Nimmegen*, ſub Batavis.
Ruremunda, *Ruremonde*, ſub Hiſpanis.
Venloa, *Venlo*, ſub Hiſpanis.

Gugerni, pop. Germ. fuere juxta Rhenum, infra Coloniam, poſtea Sicambri dicti, teſte Cluverio; erantque ubi nunc Cliviæ Ducatus.

Guiana, prov. Americæ meridion. in mediterraneis, ver-

ſus

ſus lacum *Parime*, ad auſt. provinciæ Caribanæ. Sunt qui illam extendunt ab oram Caribarum juxta mare Bor. inter oſt. fluviorum Amazonum & Orinoci, ubi quædam Coloniæ Europæorum.

Guinea, reg. Africæ, inter Nigritiam ad Bor. & mare Atlanticum ad auſt. inter regnum Congi ad ort. & Monte Leonis ad occ.

Guipuſcoa, vel *Ipuſcoa*, prov. Hiſpaniæ, Biſcaiæ attributa, quam habet ad occ. uti Alavum ad Auſt. Oceanum Aquitanicum ad Bor. & Navarram ad ort. cum parte Galliæ. In ea urbes præcipuæ ſunt Toloſa, regionis caput, Fanum S. Sebaſtiani, & Fons rapidus.

Guiſa, *Guiſe*, op. Gall. in Picardia, ad Oaſiam flu. verſus confinia Hannoniæ.

Gulus, flu. Maurit. Cæſarienſ. Ptol.

Gunugi, Plin. *Gunucis* Anton. *Canuccis* Ptol. op. Maurítan. Cæſarienſ. inter Lar Caſtellum, & Juliam Cæſaream 24. m. p. *Capo di Tenes* Moletio.

Gurcum, *Gurk*, urbs Norici in Carinthia, à Villaco 6. leuc. in Cæc. diſtans. Long. 36. 15. Lat. 46. 56.

Guſtrovium, urbs Germ. in Duc. Megalopolitano, 7. leuc. à Wiſmaria in ort. & 4. à Roſtochio in auſt. Long. 34. 20. Lat. 54. 00.

Gutſcovia, op. Pomeraniæ citer. ad Penam flu. Com. cogn. caput, 3. leuc. à Gripſvaldia in auſt. & 4. à Volgaſtia in occ.

Guttalus, Germ. flu. in Oceanum Germanicum exiens; *Oder* Althamero eſt, per Sileſiam, Marchiam, & Pomeraniam in Balticum influens. Hadr. Junio eſt *Al.* flu. Pruſſiæ ad Montem Regium urb. in mare labens. Sed cum Guttalus in Oceanum, non in mediterraneum mare, quale Balticum eſt, deferatur, in errore manifeſto verſantur. Potius eſt qui *Jadua* Ptolemæo dicitur, vulgò *Die Jade*, is enim in Oceanum inter Amaſiam & Viſurgim flu. exiit.

Gyarus inſ. maris Ægæi, una ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. Item *Gyara* pl. num. Juvenalis.

Aude aliquid brevibus Gyaris, & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquis.———

Idem Sat. 10. ubi de Pellæo juvene, h. e. Alexandro Macedone:

Æſtuat infelix anguſto limite mundi
Ut Gyari clauſus ſcopulis, parvaque Seripho.

Stat. l. 3. ———*Ipſa tuâ Mycone Gyaroque revelli*

Dele times, magnique fidem teſtaris alumni. Unde dicatur (inquit Bochartus) colligere eſt ex hiſtoriâ veteri, quam ita attingit Plin. 8. 29. *M. Varro author eſt*, &c. *ex Gyaro, Cycladum inſulâ, incolas à muribus fugatos.* Et cap. 56. *Theophraſtus author eſt in Gyaro inſulâ, cum incolas fugaſſent, ferrum quoque roſiſſe eos.* Et Stephanus Byzantius: Ἀντήνωρ ὁ Καρύστιος φησὶν ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μύες διαβρώγουσι σίδηρον. Quæ & apud Suidam legas in Γύαρος. Phœnices igitur credibile eſt Γύαρον appellaſſe inſulam עכור *acuar* vel כור Phœnicia aphæreſi, i. e. *inſulam muris.*

Gyas, magna & bona pars Syracuſani agri, qui fuit Dionyſii tyranni. Plut in Dione. Hodiè *la cava di Georgia* vocari ſcribit Aretius. Græcè Γύας Γύαλον. Poſt Anapum deſcribit Cluverius ex Plutarchi Dione τὸ Συρακουσίας τὸ καλούμενον Γύαλα, πολλὴν καὶ ἀγαθὴν χώραν, ἀνήκουσαν ἀπὸ θαλάττης, εἰς τὸ μεσόγειον. Punicè גותא *gavata*, *medium* ſonat. Itaque non niſi τὰ μεσόγεια videntur hâc voce deſignaſſe.

Gygæus, Lydiæ lacus, ſtadiis 40. Sardibus diſtans, qui poſtea *Colonus* dictus eſt. Prop. lib. 3.

Lydia Gygæo tincta puella lacu.

Plin. lib. 5. cap. 29. *Stagnum Gygæum* vocat.

Gyndes Aſſyriorum flu. maximus poſt Euphratem. Is cum Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſummè dilectus regi, ejus moliens tranſitum, rapacitate fluvii abſorptus eſſet, rex iratus amicum ulciſci ſtatuit, jurans eum, qui tam præclarum equitem voraviſſet mox vix tincturum genua mulieris. Bellum itaque cum fluvio geſſit, ac totis copiis per magnas deductum foſſas in 46 alveos diſpertivit. Sen. lib. 3. de Irâ. Tibullus lib. 4.

———*Rapidus Cyri dementia Gyndes.*

Gytheum, op. Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi operâ condiderunt. Cic. lib. 1. de Officiis: *Claſſem Lacedæmoniorum, quæ ſubducta eſſet ad Gytheum.* Quem locum Herm. Barbarus emendavit, cum antea *Ægypteum* lectum fuit. Apud Ptol. Γύθιον, apud Strab. Γυθεῖον vocatur. Polybius lib. 5. de Philippo loquens: Μεταβαλλόμενος δ' αὖθις, ἐποιεῖτο τὴν πορείαν παρὰ τὸ ναύσταθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃ καλεῖται μὲν Γύθιον, ἔχει δὲ ἀσφαλῆ λιμένα, τῆς δὲ πόλεως ἀπέχει τριάκοντα στάδια. Strabo ſecus. Γυθεῖον τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον ἐν διακοσίοις καὶ τετταράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον· ἔχει δὲ ὥς φασι ναύσταθμον ὀρυκτόν. Apud Livium lib. 4. Dec. 4. opidum omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum eſſe legitur. Vocatur & *Gythium.* *Paleopoli* hodie Nigro.

Gythites, inſ. juxta Æthiopiam ſub Ægypto, *Genamani* hodie, teſte Ortelio.

Gyzantes, pop. Africæ, qui & *Zygantes* dicuntur. Nomen videtur à *mellificio* factum: Talmudicis ſaltem גזין *gazin* ſunt *apes*, & in Gyzantum regione μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλέον λέγεται δημιουργοὺς ἄνδρας ποιέειν. Ita Herodotus de iis Muſâ quartâ.

H.

HAbor, flu. Palæſtinæ, *Chabor* Benjam. Tudelenſi.

Hademarium, urbs Franconiæ in reg. Weteravia, Principatus tit. inſignitum, gentis Naſſoviæ prope Lanum flu. 4. leuc. à confluentiis in ort. & 7. à Moguntia in Bor.

Hadranum, vide *Adranum.*

Hadriani murus, vulgò *The Picts Wall*, murus ingens inter Angliam & Scotiam ad Hadriano Imp. ab Barbaros arcendos, ne in Angliam concurrerent, conſtructus. Per 80. m. p. perductus fuit; ubi poſtea Carufius, temp. Diocletiani, novum re-ædificavit, 7. caſtellis munitum, inter Cludi & Caruni, flu. oſt. Ejus reliquiæ viſuntur in agro Sterlingenſi, teſte Speedo.

Hadrianopolis. Vide *Adrianopolis.*

Hadriaticum mare. Vide *Adriaticum.*

Hadrumetum. Vide *Adrumetum.*

Hamon, Bœotiæ rivus in Cephiſum defluens, quem olim *Thermodonta* vocatum putat Plutarchus in Demoſthene.

Hæmonia, vide *Æmonia.*

Hæmus, mons Theſſaliam & Thraciam dividens, dictus ab *Hæmo*, Boreæ & Orithyiæ filio. Hujus vertice erat Martis domicilium. Claudianus:

Procubat horrendus Getico Gradivus in Hæmo

Illa Statii proculdubio reſpexit:

———*Qualis Getico procumbit in Hæmo*
Cœlo mixta comis quercus.

Idem Theb. lib. 6.

———*Adverſo riſit Gradivus in Hæmo.*

Et lib. 5. Martis hoſpitium deſcribens:

———*Adverſo domus immanſueta ſub Hæmo.*

Claud. 1. in Rufinum:

Mavors nubifero ſeu tu procumbis in Hæmo.

Callimachus Hymn. in Delon:

Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρηΐκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι.

Alii tamen apud Claudianum:

———*Getico Gradivus in agro.*

Pro quâ lectione facit illud Maronis:

Gradivuſque Pater Geticis qui præſidet arvis.

Poetis ob frigiditatem celebris eſt. Virg. Geo. 2.

———*O quis me gelidis in vallibus Æmi*
Siſtet, in ingenti ramorum protegat umbra!

Horat. lib. 1. Carm. Od. 12.

Aut ſuper Pindo gelidove in Æmo.

Hafnia, *Copenhaghen*, urbs Daniæ regia, ampla & permunita, cum arce recenti & portu capaciſſimo juxta Oreſundicum fretum, è reg. Scaniæ prov. Habet Academiam celebrem, & diſtat 4. leuc. à Roſchildia in ort. 3. ab ora lit. Scaniæ, & 4. à Coronæburgo. Caput eſt Selandiæ inſ. eique ad ort. adjacet Amagria inſ. cui ponte ligneo jungitur. Long. 34. 30. Lat. 57. 10.

Haga, Comitis, *The Hague*, præcipuus Hollandiæ Burgus, & urbis ad inſtar, ubi fieri ſolent Comitia provinciæ, & etiam totius Belgii confœderati, vix 1. leuc. ab ora Oceani Germ. inter Leydam ad Bor. & oſt. Moſæ ad auſt. Long. 26. 35. Lat. 52. 12.

Hagenoa, *Hagenaw*, urbs Germ. libera & Imperialis in Alſatia infer. ad amnem *Mater*, vix 2. leuc. à Rheno ſub dom. Regis Gallorum, 3. leuc. ab Argentina in Bor. & 4. à Tabernis in ort. Long. 29. 31. Lat. 49. 37.

Hailbruna, *Heilbrun*, urbs Germ. libera & Imperialis in Duc. Wirtembergenſi, ad Necarum flu. 2. leuc. à Dimpfena in auſt. & 8. à Spira in ort.

Hala, *Hall*, urbs Saxoniæ, inter Torgam 7. & Lipſiam 5. leucis.

Halale, vic. Ciliciæ in radicibus Tauri M. quæ poſtea *Fauſtinopolis.*

Halberſtadium, qu. *Alberti* urbs, civit. Saxoniæ infer. ad amnem *Hotheim*, 7. leuc. à Magdeburgo in occ. & 8. à Brunſvico in Auſtrum, ſub dom. Elect. Brandeburgici. Long. 33. 10. Lat. 52. 09.

Haleſa, urbs Siciliæ olim epiſc. ſub Arch. Syracuſano,in ora Bor. & Occid. exciſa, ubi nunc *Caronia* caſtrum, teſte Fazello, inter Aluntium 12. & Cephalœdium in auſt. 30. m. p. pop. *Haleſini* Tullio & Plinio.

Haleſus, flu. Siciliæ ex Haleſo monte, Ætnæ proximo, fluens. Columella lib. 10. de hoc monte:

Et quos Sicanii flores legiſtis Haleſi.

Haleſius, mons Arcadiæ in Peloponneſo cum flu. cogn.

Halia, op. Peloponneſi in Argiâ reg., ad Trœzenem urbem.

Haliacmon. Vide *Aliacmon.*

Haliartus, op. geminum, unum Peloponneſi, in orâ Occidentali, *Arcadia* hodiè: Alterum Bœotiæ, juxta Copaidem lacum; de quo Statius lib. 7. Theb.

Gargaphie quorumque novis Haliartus ariſtis
Invidet. Long. 51. 50. Lat. 37. 45.

Halicarnaſſus, Cariæ civitas, Argivorum colonia, in quâ Mauſolei quondam nobiliſſimum opus extabat. Patria Herodoti, & Heracliti poetæ, Callimachi ſocii, ac Dionyſii hiſtorici, qui res Romanas conſcripſit. Regia olim Cariæ fuit. *Iſthmus* aliàs dicta. Diod. lib. 17. Strabo lib. 14. Long. 57. 10. Lat. 36. 10.

Halieis, maritima urbs Laconiæ. Steph. Vide illum, ubi origo nominis, quòd nimirum ad mare ſita ſit. Schol. Thucydidis *Peloponneſi urbem* vocat, ad Trœzenem in Argolicâ reg. lib. 1. Ἁλίαι πόλις Πελοποννήσου περὶ Τροιζῆνα τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. Poſtea *Tirynthis* dicta. Vide Steph. in Τίρυνθις.

Halizones, pop. Paphlagoniæ, ſic dicti, quòd undique mari circumdentur. Stephanus hos populos inter Myſiam, Cariam, ac Lydiam habitaſſe ſcribit ex Ephoro; & ita dictos videri, tanquam Ἀλάζονες, quòd divitiis ſuis ſuperbirent.

Halla, urbec. Sueviæ, ſed libera, ad Cockerum amnem, 8. leuc. à Nerolinga in Circ. & 6. à Wimpinâ in ort. Long. 31. 36. Lat. 49. 03.

Halla, urbs Saxoniæ ſup. in Miſniâ ſub dom. proprii Ducis. 5. leuc. à Lipſia in Bor. & 10. à Magdeburgo in auſt. Long. 34. 14. Lat. 51. 37.

Hallandia, prov. alias regni Daniæ,nunc autem Sueciæ. Habet ab Oriente & Sept. Weſtrogothiam, ab occ. ſinum Codanum, & à meridie Scaniam. Ibi urbes ſunt Falcoburgum, Helmoſtadium, Laholmia, & Varburgum. Extenditur à Sept. in merid. per 600. m. p. juxta ſin. Codanum; ſed ejus latitudo ab ort. in occ. vix eſt 15. m. p.

Halmydeſſus, urbs Thraciæ. Pomponius 2. 2. *Almydeſſus* Ptolemæo, *Salmydiſſus* Xenophonti, *Stagnara* hodiè Moletio.

Halonæ, op. Ioniæ, in Cariæ confin. apud Meandrum flu. hodie *Solbazar*, teſte Leunclavio.

Halone, inſ. Propontidis ante Cyzicum urb. apud Proconneſum.

Halonneſus, inſ. maris Ægæi, inter Samothraciam ad occ. & Cherſoneſum Thraciæ ad ort. 15. m. p. diſtans.

Halonneſus, inſ. maris Ægæi Magneſiæ, ſeu Ioniæ adjacens, apud Erythras, inter Corycum & Argennum promontoria.

Haluntium, op. Siciliæ in orâ ad Occid. & Bor. exciſum, cui op. S. Philadelphi ſuffectum eſt.

Halycidon, *Peccais*, teſte Poldo, portus Maſſilienſium in ora Gall. Narbon. ſive ipſemet portus Maſſilienſis.

Halyciæ, urbs Siciliæ. Steph. Opidani Ἁλικυαῖοι Diodoro Siculo. Ciceroni ac Plinio *Halycienſes.* Vide ſis Cluverium.

Halys, flu. in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, ac tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe evolvens. Ovid. 4. Pont. Eleg. 10.

——*Crebro vortice tortus Halys.*

Crœſi fato nobilis erat olim hic fluvius. Oraculum notum eſt.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει.

Recitat aliquoties tum Suidas, tum alii. *Sed quo oraculo Crœſus deceptus, quum regnorum opes expectaret, ſuas profligavit.* Cic. de Divinat. Lucanus:

Quâ Crœſo fatalis Halys.——

Halyzia, nunc, teſte Luca Holſtenio, eſt *Alcipo* op. ad dextram Acheloi ripam, cum omnes auctores id in Acarnania ponant. *Natalico* autem eſt ad ripam ſiniſtram in Ætoliâ, *Trigordon* Franc. Sangallo, ubi magna ſuperſunt antiquitatum rudera.

Hamæ, op. Campaniæ, Cumis vicinæ, ſacrorum religione claræ. Livius lib. 23. *Campani adorti ſunt rem Cumanam ſuæ ditionis facere: primo ſollicitantes, ut à Romanis deficerent: ubi id parum proceſſit, dolum ad capiendum eos componunt. Sacrificium ad Hamas nocturnum erat, &c.*

Hamaxobii, pop. fuere Sarmatiæ Europææ verſus confinia parvæ Scythiæ, ubi nunc pars meridionalis Moſcoviæ.

Hamburgum, urbs præclara & munita Holſatiæ, 16. mill. Ger. à Brema in Bor. & 6. à Stada in ort. Gaudet portu ſatis capaci, & huc uſque navigia ſubvehuntur per Albis æſtuarium, eſtque emporium celeberrimum. Creſcit indies amplitudine & numero civium, libera eſt & ſui fere juris.

Hamela, *Hamelen*, urbs Saxoniæ infer. inter Hildeſſium ad ort. & Paderbornam ad occ. Long. 31. 10. Lat. 52. 11.

Hammaria, *Hammer*, urbs Scandinaviæ in Norvegia,epiſc. ſub Arch. Nidroſienſi, à Bergis 30. leuc. in ort. & 25. ab Aſlogâ in Bor. Long. 31. 30. Lat. 62. 18.

Hammon. Vide *Ammon.*

Hammonis Fons, lacus Marmaricæ, interdiu frigidus, noctu fervens. Ovid. Transformationum lib. poſtr.

——*Medio tua, corniger Hammon*
Unda die gelida eſt, ortúque obituque caleſcit.

Silius lib. 3.

Stat fano vicina (novum & memorabile) lympha,
Quæ naſcente die, quæ deficiente tepeſcit,
Quæque riget medium cum Sol accendit Olympum,
Atque eadem rurſus nocturnis fervet in umbris.

Hujus miraculi mem. Plin. 2. 103. qui & 15. 5. locat hunc fontem in Cyrenaicâ. Mela 1. 8. Auguſt. de C. D 21. 5. Herodotus Muſâ 4. Iſidorus originum l. 14. c. 5. Antigonus, Ariſtotele laudato, in Synagoga hiſtoriarum Paradoxarum; ex quo transfudit hæc in librum ſuum 4. Q. Curtius, ut alia nonnulla: *Eſt aliud Hammonis nemus; in medio habet fontem, Solis aquam vocant: ſub lucis ortum tepida manat: medio die cujus vehementiſſimus eſt calor: frigida eadem effluit: inclinato in veſperam caleſcit: media nocte fervida exæſtuat: quoque nox propius vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decreſcit, donec ſub ipſum diei ortum, aſſueto tempore langueſcat.*

Hammonis (Jovis) *nemus*, unicum in Africa fuit. Ideo Statius lib. 8.

Quin & Cornigeri vatis nemus.

Ubi Lutatius: *Quia in Syrtibus, in eo tantum loco, ubi Jovis Hammonis templum eſt, nemus invenitur.* Lucanus:

——*Solus nemus abſtulit Ammon*
Silvarum fons cauſa loco.

Hæc ille. Locus Lucani eſt lib. 9. qui tale tamen nemus ait, ut vix truncum ſuum inumbret arbor:

————*Truncum vix protegit arbor,*
Tam brevis in medium radiis compellitur umbra.

Aliter Curtius l. 4. *Incredibile dictu, inter vaſtas ſolitudines ita undique ambientibus ramis, vix in denſam umbram cadente Sole, contecta eſt Deo conſecrata ſedes.* Et Arrianus lib. 3. Ὁ δὲ χῶρος, ἵνα τοῦ Ἄμμωνος τὸ ἱερόν ἐστι, τὰ μὲν κύκλῳ πάντα ἔρημα, καὶ ψάμμος τὸ πᾶν ἔχει, καὶ ἄνυδρος· αὐτὸς δὲ ἐν μέσῳ, ὀλίγος ὢν κατάπλεώς ἐστιν ἡμέρων δένδρων, ἐλαιῶν καὶ φοινίκων, καὶ ἔνδροσος μόνος τῶν πέριξ.

Hamptoni Curia, *Hampton Court*, caſtrum Angliæ in Middleſexiâ cum palatio ſuperbiſſimo Regum Angliæ ad Thameſim flu. 8. mill. ſupra Londinum in occ. De quâ ſic olim optime & omnino ad rem Hugo Grotius:

Si quis opes neſcit (ſed quis tamen ille?) Britannus,
Hamptoncurta tuos conſulat ille Lares,
Contulerit toto cum ſparſa palatia mundo,
Dicet ibi Reges, hic habitare Deos.

Hannonia, *Hainault*, prov. Belgii, quam Scaldis flu. alluit ex parte & Henius amnis bifariam ſecat. Terminatur ab Oriente, partim Com. Namurcenſi, & partim Brabantiæ, à Sept. Flandria, ab occ. partim Flandriâ & partim Arteſiâ, à merid. autem Picardiâ, ſubeſtque ex parte Regi Franciæ, & ex parte Regi Hiſpaniæ. Ejus primaria eſt Montes.

Urbes Hannoniæ.

Anguianum,		Hiſpanorum.
Athum,		Francorum.
Avenna,		Franc.
Binchium,		Franc.
Bochanium,		Hiſpan.
Condatum,		Hiſpan.
Landrecium,	ſub Dominio	Franc.
Mariæburgum,		Franc.
Malobodium,		Hiſpan.
Montes,		Hiſpan.
Philippovilla,		Franc.
Quercetum.		Franc.
Valentinianæ.		Hiſpan.

Hanovera, *Hanover*, urbs Germ. in Duc. Brunſvicenſi, egregie munita, ad Leinum flu. & Ducum ſedes, 3. leuc. infra Hildeſheim in Bor. & 6. à Brunſvico in occ. Long. 30. 27. Lat. 52. 48.

Hanovia, *Henaw*, op. permunitum Germ. in Franconiâ med. inter Francofurtum ad occ. & Aſciburgum ad ort.

Hantonia, *Hampſhire*, vel *Hantſhire*, Comitatus Angliæ meridionalis. Terminatur à meridie mari Britannico & Vecti inſulâ, ab occaſu Dorſetiâ, & Wiltoniâ, à Sept. Bercheriâ, & ab Oriente Suſſexiâ; eſtque ſatis ampla & culta. Ejus caput eſt Wintonia, *Wincheſter*. Suntque etiam in eâ Suthamptonia, op. lautum, & elegans, Portus oſtium, & Rumſea in mediterraneis.

Hanzeaticæ, ſeu *Anzeaticæ urbes*. Anglice *Hanſe-towns*; urb. ſunt Germ. pro majore parte, quæ commercii cauſa convenerunt poſt piratica Danorum, & Normannorum bella, fœdus inter ſe inierunt; collatiſque pecuniis, etiam claſſes inſtruxerunt, & multa bella geſſerunt. Sic dictæ fuere, aut à veteri voce Germanicâ *Hanſa*, i. e. *An Aſſembly*, aut à nom. Teutonico *Hanſa*, h. e. *Immunitas*; quia illæ urbes multis privilegiis gaudebant. In quatuor provincias diſtinguuntur, Lubecenſem ſc. Colonienſem, Brunſvicenſem, & Gedanenſem; habentque ſibi ſociatas urbes 64. nimirum Vandalicas 6. Pomeranicas 7. Boruſſicas 6. Livonicas 3. Saxonicas 13. Weſtphalicas 10. Clivicas ſeu Marchicas 6. Tranſiſalanas 3. Gueldricas 7. Friſiacas 3. Lubeca, *Lubec*, caput eſt totius Anzeatici fœderis; habet autem junctas ſibi civitates Vandalicas 5. ſc. Hamburgum, Roſtochium, Wiſmarium, Stralſundam, & Luneburgum, ac præterea Pomeranicas Stetinum, Anclamum, Golnoviam, Gripſvaldiam, Colbergum, Stargardam, & Stelpam. 2. Colonia Agrippina, *Cologne*, primaria eſt ſecundæ reg. civitas, habetque ſibi ſociatas urbes Clivenſes & Marchicas Veſaliam, Duisburgum, Emericum, Warburgum, Unnam, Hammam; tum Weſtphalicas, Monaſterium, Oſnaburgum, Tremonium, Suſatum, Herfordiam, Paderborniam, Lemgovium, Bilefeldiam, Lippiam, & Coſfeldiam; tum Gueldricas, Noviomagum, Zutphaniam, Ruremundam, Arenacum, Venloam, Elburgum, Hardervicum; & Tranſiſalanas, Daventriam, Campos, Zuollam; ac denique Friſiacas, Groningam, Bolſverdiam, & Staveram. 3. Brunſvicum, *Brunſwick*, primaria 3 Provinciæ, habet ſub ſe urb. Saxonicas, Magdeburgum, Goſlariam, Embecam, Gottingam, Hildeſhemiam, Hannoveram, Ulſam, Buxtehudam, Stadam, Bremam, Hammelam, & Mindam. 4. Gedanum, *Dantzick*, primaria Pruſſiæ civitas, & quartæ reg. præcipua, habet ſub ſe Regio montem, Colmariam, Torunium, Elbingam, Bransbergam; Livonicas quoque urbes, Rigam, Dorpatum, & Revaliam. Eſt & in Norvegia Berga *Bergen* juris Hanzeatici.

Haphnia. Vide *Hafnia*.

Hapſelia, urbs Livoniæ in Eſtonia prov. ad ſin. cogn. in ora maris Baltici, 2. leuc. à Lehalia in Bor. & 11. à Revalia in occ. ſub dom. Suecorum.

Harburgum, op. Germ. in Duc. Lunenburgenſi ad Albim flu. 2. leuc. ab Hamburgo in auſt. & 6. à Lunenburgo in occ.

Harcurtium, *Harcourt*, op. Normanniæ, 5. leuc. ab Ebroico in Circ. & 2. à Bellomontio in Bor.

Hardervicum, urbs Belg. in Geldriâ Batavica, cum Academia, 7. leuc. ab Ultrajecto in Cæc. & 6. à Daventria in occ. A quibuſdam dicitur *Hardibones*. Long. 26. 58. Lat. 52. 22.

Harfordia, op. Angliæ ad Leam amnem, 15. mill. à Londino in Bor. Cantabrigiam verſus. Ab eo reg. adjacens dicitur Com. Harfordienſis; inter Cantabrigienſem Com. ad Bor. & Middleſexiam ad auſt.

Harlemum, urbs Belg. in Hollandia Boreali, ad flu. Sparam, ubi ars Typographica putatur excogitata, 5. leuc. à Lugduno in Bor. 3. ab Amſtelodamo in occ. & 9. ab Ultrajecto in Circ. Long. 25. 35. Lat. 52. 30.

Harlepolium, *Hartlepool*, op. Angliæ in Diœceſi Dunelmenſi, 10. m. p. à Dunelmo in Eurum, & 5. à confinio Com. Eboracenſis in Bor.

Harlinga, *Harlingen*, urbs Friſiæ Occid. poſt Leovardiam primariam. Long. 26. 35. Lat. 52. 28.

Harma, urbs Bæotiæ Tanagricæ, vide Steph. Erat autem locus columnis ſeptus, propter vatem Amphiaraum hiatu terræ ibi abſorptum, ita execrandus, ut fama ſit neque aves illis columnis inſediſſe, neque feras herbam attigiſſe in intercolumnio illo creſcentem. Sic dictus non à curru, ut volunt, ſed ab execratione dictus. Id enim eſt Phœnicium הרמה *Harma*.

Harmatus, op. Troadis in Æolidis confin. in orâ contra Methymnam urb. Lesbi. Populi *Harmatopolitæ*. Straboni *Hermatus*, ut quidam volunt.

Harpaſa, Aſiæ op. ubi cautes ingens digito mobilis: eadem, ſi toto corpore impellatur, reſiſtet. Plin. 2. 96.

Harpaſus, Cariæ flu. Plin. Liv. Steph. *Daphnus* Apollonio, teſte Rhodigino lib. 29. cap. 27. Ejus mem. Qu. Smyrnæus lib. 10.

Ἁρπάσου ἀμφὶ ῥέεθρα διδύμου.

Harvicum, *Harwich*, op. munitum Angliæ cum portu percapaci in Eſſexia, in orâ Oceani Germanici, ubi Stara flu. in eum ſe, exonerat prope confin. Suffolciæ,

Haſpahamum. Vide *Aſpahamum*.

Haſſia, *Heſſen*, prov. Germ. in Circulo Rheni, inter Veteraviam ad occ. & Weſtphaliam ad Sept. Franconiam ad merid. & Thuringiam ad ort. Ejus Principes Lantgravii dicuntur; ſuberatque antea 3 Principibus Lantgraviis, nempe Caſſelenſi, Marpurgenſi, & Darmſtadienſi. Sed deficiente Marpurgenſi ſine prole, Caſſelenſis maj. partem ditionis conſecutus eſt, & Darmſtadienſis minorem tantum recepit.

Haſta. Vide *Aſta*.

Havelburgum, vel *Havelberga*, urbs epiſc. Germ. ſub Arch. Magdeburgenſi, in Marchia Brandeburgica, ad Havelam flu. 10. leuc. infra Magdeburgum in Bor. & 8. à Brandeburgo in Circium. Long. 34. 38. Lat. 52. 56.

Hauzulſtadium, pag. Angliæ in agro Eboracenſi, olim ſedes Epiſcopalis, vulgo *Heverham*.

Hebræi, dicti ſunt Judæi ab *Heber*, qui fuit abnepos Semi filii Noë. Et quia in ejus familiâ remanſit lingua, quæ prius humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diverſitate ſunt diviſæ, deinceps Hebræa eſt nuncupata; ſic quidem, ut alii obſervant, poſteros Heber Hebræos appellatos non fuiſſe uſque ad Abrahamum, qui primus *Hebræus* appellatus eſt, idque à Cananæis, qui hoc nominis illi indiderunt, quod à regione trans Euphratem in terram Canaan veniſſet. Et ſic etiam Ethnici ſcriptores Ebræorum nomen ab Abrahamo deducunt. Ita enim apud Euſebium aſſerit Artapanus. Καλεῖσθαι αὐτοὺς Ἑβραίους ἀπὸ Ἀβραάμου. Et Charax apud Steph. Ἑβραῖοι, οὕτως Ἰουδαῖοι ἀπὸ Ἀβραμῶνος (ſic legendum, non Ἀβραβῶνος) in quam ſententiam videtur propendiſſe Auguſtinus, qui de Civitate Dei 16. 3. poſtquam Ebræos ex Ebere deduxit, aliam addit poſſe eſſe opinionem, ut ex *Abraham* tanquam *Abrahæi* dicti eſſe videantur. Sed idem lib. 2. Retractationum cap. 16. hunc locum etiam retractavit, atque id quidem meritò; Ebræos enim Abrahamo antiquiores fuiſſe, vel ex eo conſtat, quòd ipſe Abrahamus *Ebræus* vocetur Gen. 14. 13. In Euſebianis, ubi de tempore tranſitus: Ἔνθεν ἔρχεται τῶν Ἑβραίων προσωνυμία. Ἑβραῖοι γὰρ οἱ Περάται ἑρμηνεύονται, διαπεράσαντος Εὐφράτην Ἀβραάμ, καὶ οὐχ ὡς οἴονταί τινες, ἀπὸ Ἔβερ. Inde Heſychius: Ἀβράμ, περάτης, ἢ πατὴρ μετέωρος. Melius autem alibi: Ἑβρεὶ, Ἑβαῖος, καὶ ὁ Ἑβραῖος, περάτης.

Hebrides, inſulæ Albionis, oræ Scotiæ occiduæ adjacentes. Vide *Ebudæ*.

Hebron, civitas Amorrhæorum, quondam Philiſtinorum metropolis, dicta etiam eſt & vallis Mambre.

Hebrus, Thraciæ flu. aureas volvens arenas, in Rhodope monte naſcens, ſupra Philippopolim, & è regione Samothraciæ inſulæ in mare Ægæum ſeſe exonerans. Fabulantur Poetæ Orphei caput in hunc fluvium projectum fuiſſe, cum à Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus. Virg. Georg. 4.

Tum quoque marmoreâ caput à cervice revulſum
Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus
Volveret.———

Ovid. Met. 11.

———*Caput Hebre, lyramque*
Excipis, & mirum, medio dum labitur amne,
Flebile neſcio quid queritur lyra, flebile lingua
Murmurat exanimis, reſpondent flebile ripæ.

Silius lib. 11.

———*Tulit ora revulſa*
In pontum ripis utrinque ſequentibus Hebrus.
Tum quoque cum ripis caput à cervice reciſum
Portarent fluctus, ſubito emicuere per undas
Ad murmur cete toto exultantia ponto.

Stat. Sylv. 2.

Sic ripis ego murmurantis Hebri
Non mutum caput Orpheos ſequebar.

Hodiè *Mariza* dicitur.

Hebrus, nomen civitatis. Lucianus in Fugitivis: Ἕβρος μὲν οὗτος, ἡ δὲ πόλις ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. Vocabatur etiam *Philippopolis*, quæ & *Poneropolis*, & *Pulpudena*, & *Eumolpias*; ſita erat ad Hebrum flu. inter Æmum & Rhodopen. Dicta quoque *Trimontium* ex eo, quòd *tres montes* ſuorum murorum ambitu complectebatur.

Hecatompolis, Cretæ epitheton à *centum urbibus*. Item Laconica regio ſic dicta. Strabo lib. 8.

Hecatompylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton à *portarum numero centenario*, Juvenalis:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Ubi duo Thebes occurrunt epitheta, unum quod vetus ſit, alterum, quod *centum portas* habeat, quæ etiam conjungit Dionyſius:

Θήβην ὠγυγίην ἑκατόμπυλον.

Eſt etiam ejuſdem nominis urbs in Parthiâ, teſte Stephano, & in Hyrcaniâ, Diodoro item in Libyâ, ab Hercule conſtructa.

Hectodurum, Rhætiæ op. Ptol. *Echtal* Lazio.

Hedena, *Hedin*, arx permunita Arteſiæ, 7. leuc. ab Abbavilla in Bor. & 4. à Monſtrolio in ort. Long. 23. 11. Lat. 50. 18.

Hegetmatia, *Lignitz* Villanovano, urbs Germ. in Sleſia ex primis poſt Vratiſlaviam, à quâ 6. leuc. in occ. recedit. Gorlitium verſus 9.

Hegovia, tractus Germ. in Suevia reg. inter lac. Cellenſem ad ort. & Silvam Nigram ad occ.

Heideba, *Sleſwick* Crantzio, urbs Daniæ in Jutiâ meridionali, Duc. Sleſvicenſ. caput, ad Sliam flu. 4. leuc. à Rensburgo in Bor. tot. à Flensburgô in auſt. 5. autem ab Huſumo in ort. Long. 32. 45. Lat. 55. 54.

Heidelberga, Comitum Palatinorum Rheni ſedes, ad Neccarum flu. ſita, Ptolemæo, uti putatur, *Budoris*. Nomen opido datum exiſtimant à Gentium coloniâ, quæ ante multos annos hic habitaſſe, multis indiciis convincuntur. Vocant enim Germani gentilem hominem *Heiden*, vel à nigrorum vacciniorum, Teutonicè *Heidelbeer*, multitudine. Olim Vangionum imperio ſubdita fuit. Solum habet rerum omnium ferax. Eſt & florentiſſimum gymnaſium à Ruperto Palatino multis privilegiis donatum, An. Dom. 1346. F. Irenicus. Vulgò *Heidelberg*. Long. 30. 25. Lat. 49. 15.

Helena, vel *Helene*, inſula Atticæ, ad quam appulit Helena poſt captam Trojam, quæ & *Macris* ob longitudinem dicebatur. Hodie *Macroniſi* Sophiano. Eſt autem una Sporadum Sunio promontorio adjacens. Eſt etiam fons in Chio, quo ſe Helena lavit. Steph. Item Pyrenæis montibus vicinum opidum, *Elna* hodie, Vaſæo. Long. 25. 00. Lat. 43. 56. Eſt etiam urbs Bithyniæ Procopio, & in Palæſtinâ. Utraque ab Helenâ Conſtantini matre ædificata. Vicus denique Atrebatum, apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Heſdin* vocari exiſtimant.

Helenopolis, urbs Bithyniæ, de quâ Procopius lib. 5. de ædificiis Juſtiniani: ἔϛι τις ἐν Βιθυνοῖς πόλις Ἑλένης ἐπώνυμος οὖσα τῆς Κωνσταντίνου Βασιλέως μητρὸς, &c. h. e. Eſt apud Bithynos, urbs quædam Helenæ Conſtantini Regis matris cognominis; nam ex hac Helenam oriundam aiunt, vico olim ignobili; cui Conſtantinus nutricationis officium exolvens, hunc locum nomine quidem & dignitate urbis decoravit, nihil tamen Regium, nihil magnificum in eâ extruxit. Vocabatur olim *Drepana*. Hieronym. in Chron. *Drepanam Bithyniæ civitatem* in honore Martyris Luciani Conſtantinus inſtaurans ex vocabulo matris ſuæ Helenopolim nuncupavit. Aliam quoque in Palæſtinâ *Helenopolim* in matris honorem à Conſtantino denominatam teſtatur Sozomenus lib. 2.

Helerni lucus, circa urbem Romam & Tiberim flu. erat. Ovid. Faſt. 6.

Adjacet antiquus Tiberino lucus Helerni.

Heleuteri, pop. Celtarum, Cadurcis proximi, quorum op. *Orillac*, urbi S. Flori propinquum. Aliis pop. erant ubi nunc Albigenſis tractus.

Helice, *Nicra* Moletio, op. Pelopon. in ora Achaiæ, Buræ proximum, ab Ægio 40. ſtad. diſtans, aquis abſorptum. Ovid. Met. 15.

Si quæras Helicen, & Buran Achaidas urbes,
Invenies ſub aquis.———

Helicon, mons Bœotiæ à poetis decantatiſſimus, Muſis ſacer, Parnaſſo vicinus; Nomen ei, ſi magno Caſaubono credimus, fecit הליכה *halica*, i. e. *ambulatio*, quia certos ibi conventus habuere veteres, in quibus de rebus ſeriis agerent. Sed cum hujuſmodi conventibus, ſi qui fuere, Heliconis nomen videatur antiquius, Bochartus ὁ *μέγας* potius deductum putat ab Arabico *halic*, vel *halica*, quod, teſte Giggeio *montem ſublimem* ſonat unde eo nomine *altus* ab Arato dicitur hic mons, verſ. 216.

———Καθ᾽ ὑψηλοῦ Ἑλικῶνος.

Helicon item flu. Macedoniæ, Dium urbem præterlabens qui Ptol. *Pharybus*, Livio *Baphyrus*, & Lycophroni *Bephyrus* dici videtur. Item fluvius Siciliæ, *Olivieri*, teſte Fazello, inter Mylen, & Tyndarium fluens.

Heliopolis, Hebr. *On*. *Bethſemes* Arabibus, id eſt, *Civitas*, ſive *domus Solis*, civitas Ægypti inter Alexandriam, & Coptum, quæ à Græcis, teſte Diodoro Siculo, *Thebe* dicitur. Long. 64. 33. Lat. 29. 45. Altera eſt ejuſdem nominis in Ciliciâ, patria Chryſippi Stoici. Solinus. *Corinthus* etiam olim Heliopolis dicta eſt. Steph. qui *Heliopolin* in Phœniciâ, Thraciâ, & Arabiâ deſcribit. Item *Heliopolis*, Ptol. & Plin. Cœleſyriæ urbs, quæ hodiè *Balbec* Poſtello, vel *Marbech* Nigro. Long. 68. 46. Lat. 33. 40.

Heliſos, flu. Atticæ. Stat. Theb. 4.

Anfractu riparum incurvus Heliſos.

Hellas, alio nomine *Græcia* dicta eſt, ab *Hellene* Deucalionis filio. Thucid. lib. 1. Item urbs Theſſaliæ condita ab Hellene Phthii filio, & Chryſippes Iri filiæ. Phthius autem Achæi filius erat. Eſt & alia *Hellas* Cœleſyriæ. Gentile *Hellanicus* & *Helladius*. Steph.

Helleſpontus, fretum auguſtum inter Propontidem, & mare Ægæum, Aſiam ab Europâ ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Stretto di Gallipoli*, Caſtaldo *Braccio di S. Georgio* Volater. Ovid. in Epiſt. Leandri.

Fluctibus immodicis Athamantidis æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina ſuo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina merſâ
Quæ tenet, eſt nactum, tale fuiſſe puto.
Eſt ſatis amiſſâ locus hic infamis ab Helle,
Utque mihi parcat, crimine nomen habet.
Invideo Phryxo; quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Ovis illa Aries fuit, qui poſtea inter ſidera collocatus eſt, teſte eodem Ovidio Triſt 3. Eleg. 12.

Impoſitamque ſibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Vide Diodorum Siculum. lib. 4. Solinus cap. 15. *magnum* vocat. Sic enim ait, *Omnis autem magnus Helleſpontus ſtringitur in ſtadia ſeptem.* *Latitudinem* dat ei Hom. Iliad. *η*.

Σῆμά τε οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.

Ita etiam Q. Calaber lib. 9.

Μεσσηγὺς τε πόληος ἰδ᾽ εὐρέος Ἑλλησπόντου.

Longitudinem Ovid. Met. 13.

Longus in anguſtum quà clauditur Helleſpontus.

Idem Faſt. 4.

Perque urbes Aſiæ longum petit Helleſpontum.

Rapiditatem denique Catullus in Epithal.

Quæ paſſim rapido diffunditur Helleſponto.

Unde Muſæus:

Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάῤῥοον.

Et ante eum Homerus:

Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος ἐντὸς ἐέργει.

Vide Voſſ. ad Melam pag. 7.

Helleviones, *Heluæones* Ptolemæo, *Helluſii* Tacito, *Helli* Ammiano, pop. Germ. quorum locus *Heil* in orâ ad ſinum Venedicum, apud Dantiſcum urb. teſte Willichio.

Helleviones, pop. fuerè Scandinaviæ, Cluverio teſte, ubi nunc Hallandia, prov. Sueciæ prope fauces ſin. Codani, longe à Dantiſco in occ. Ortelius eos putat, quos Dalecarlos hodie vocant. *Hilleviones* enim Cimbrica linguâ monticolam ſignificat. Habitant enim hi ad Sevonem M. Riphæis non minorem, uti teſtatur Plin.

Helmeſtadium, urbs Saxoniæ, med. inter Magdeburgum & Brunſvicum. Long. 33. 16. Lat. 52. 30.

Helmeſtadium, urbs Hallandiæ prov. in ora litor. ſin. Codani, verſus limites Scaniæ.

Helorum, ſive *Helorus* flu. & op. Siciliæ. Vibius in Catalogo flu. *Elorus Syracuſarum*, *à quo civitas.* Stephanus Ἔλωρος, πόλις Σικελίας ἀπὸ Ἐλώρου ποταμοῦ, τοῦ κατὰ Πάχυνον addit ὃς λέγεται τιθασοὺς ἰχθῦς ἔχειν, ἀπὸ χειρὸς ἐσθίοντας. Sil. lib. 14.

———*Atque undæ clamoſus Helorus.*

Vide Cluver. Sic. Ant. lib. cap. 13.

Helorus, *Elorus* Athenæo, *Eleſporus* Polybio, *Elleporus* Æliano, flu. parvus Magnæ Græciæ, inter Cauloniam, & Scyllacium fluens, ubi Græci à Dionyſio victi. Item *Helorus* Iſtri fil. qui ab Ajace occiſus eſt in eâ pugnâ, quam Græci cum Telepho rege Myſorum habuerunt.

Helos, urbs Laconica, vel potius opidulum. Stat. lib. 4. Theb.

Quos Helos & Pteleon, Getico quos flebile vati
Dorion.———

Pop. *Helotæ*. Eſt etiam *Helos* Ægypti. Steph.

Helvetii, pop. Germ. ſuper. quorum regio ampla *Helvetia*, vulgò *Schwitzerlandt*, Rheno flu. circumfluente ad auſtrum & ort. ac Jura mont. à Sequanis diſſeparante, continetur; in 13 conventus Juridicos diviſa; qui ſunt Tigurum *Zurick*, Baſilea *Baſel*. Schapuſia *Scafhauſen*, *Tugium* *Zug*, Luceria *Lucern*, Salodorum *Soloturn*, Friburgum *Friburg*, Berna *Bern*, Suitia *Switz*, Uria *Uri*, Tranſylvania *Underwald*, Glarona *Glaritz*, & Abbatiſcellâ *Appenzeel*, ex quibus 4 poſtremi potius ſunt pagi quam urbes. His omnibus æqua libertas eſt, nec ullum caput habent, ut falſo credidit Sabellicus. Bello, & rebus geſtis inſignes.

Helvetum, urbs Germ. ſuper. libera in Alſatiâ. Anton. *Schleſtadt* Simlero.

Helvii, pop. inter Celtas, monte Gebennâ ab Arvernis diviſi, proximi Cadurcis, hodiè *Albigeois* dicti.

Helvina, vel *Helvinus*, fons Latii in agro Aquinate. Unde *Ceres Helvina* Juvenali Sat. 3.

Helvinum, flu. Piceni, qui *Matrinus* Straboni & Ptolemæo dici videtur. *Piomba* hodie Nigro, & Leandro.

Hemichara, op. Siciliæ mediterr. *Necoſia* Nigro, Ferrario *Macari*.

Hemicynes, pop. non procul à Maſſagetis, & Hyperboreis, quaſi *ſemicanes*, quos Apollonius in Argonauticis canum inſtar latrare ſcribit. Steph.

Hemodes, vel *Hemodæ*, & *Æmodæ*, à quibuſdam dicuntur inſulæ Daniæ intra fauces ſin. Codani, ſive maris Baltici. Exiſtimat autem Cluverius fuiſſe ubi nunc Schetlandia inſ. ſupra Scotiam, & Orcades inſ. ad Bor. Sunt autem 7. quarum præcipua *Mainlandia* dicitur ſub regno Daniæ.

Hemodus, mons Indiæ. Vide *Emodus*.

Hemona, nomen urbis apud Græcos, Latinoſque ſcriptores variè corruptum. Sed recta ſcriptura eſt *Emon*, vel *Emona*, ut *Narbo*, & *Narbona*. Græcè Ἤμων Zoſimo lib. 5. ubi habes de conditu hujus urbis digreſſiunculam. Ptolemæo Ἤμωνα. In tabulâ autem itinerariâ, quam Marco Velſero debemus, & antiquis inſcriptionibus nonnullis *Emona* rectè ſcribitur. Corruptè autem in Herodiano: Ἐπίσης πρὸ τῆς Ἰταλίας πόλει, ἣν καλοῦσιν Ἡμᾶν οἱ ἐπιχώριοι. Ubi (ut & Capitolinus ex eo) Emonam Italiæ urbibus accenſet: quomodo videlicet urbes finitimæ modo huic, modo illi earum provinciarum, quas contingunt, attribui ſolent à ſcriptoribus, talium ſæpe incurioſis, ut & Strabo obſervat. Nam revera *Emona* Pannoniæ ſuperioris urbs erat, in finibus ejus ſita, quà in Noricum ibatur & Italiam. Ideo Ptolemæus inter Italiam, & Pannoniam ſuperiorem eſſe ſcribit, ὑπὸ τὸ Νώρικον. Zoſimus autem inter Pannoniam, & Noricum. Vide Caſaub. ad Capitolinum pag. 185.

Hemus. Vide *Æmus*, & *Hæmus*.

Heorta, op. Pannoniæ inferioris in Scordiſcis. *Hardberg* Lazio.

Hephæſtia, urbs in Lemno. Steph. nunc *Cochio*, plane deſerta, & deſtructa. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, ubi Vulcani templum erat: Tribuli *Hephæſtiades*. Steph. juxta hunc vicum collis eſt, Vulcani, ut creditur, caſu nobilitatus. Ferunt enim Vulcanum à Junone ob inſignem deformitatem è cœlo præcipitatum in collem illum decidiſſe. Cujus fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quod totus hic collis combuſto ſimillimus videatur, neque planta ulla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maxime celebrata.

Hephæſtii, montes in Lyciâ, qui tæda flammante tacti adeo flagrant, ut lapides in ipſis aquis ardeant, aliturque ignis ille pluviis. Baculo ſi quis, ex iis accenſo traxerit ſulcos, rivos ignium ſequi narrant. Plin. 2. 106.

Heneti, Paphlagoniæ pop. quorum equi in pretio. Phædra in Euripidis Hippolyto, verſ. 230.

Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαζομένα.

Et Chorus verſ. 1131. de Hippolyto jam fato functo:

Οὐκ ἔτι συζυγίαν
Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ.

Ubi Scholiaſtes: Ἐνετᾶν, Παφλαγονικῶν. Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας. At Heſychius aliter: Ἐνετίδας, πώλους στεφανοφόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀδρίαν Ἐνετίδος, διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ. Quibus conſentiunt hæc Strabonis lib. 5. ubi de Italiæ Venetis: Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας τύραννος, ἐντεῦθεν τὸ ἱπποτρόφιον συνεστήσατο τῶν ἀθλητῶν ἵππων· ὥστε καὶ ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι γενέσθαι τῆς Ἐνετικῆς πωλείας, καὶ πολὺν χρόνον εὐδοκιμῆσαι τὸ γένος. Proinde etiam Euripidis Schol. docet Πώλους Ἐνέτας equas eſſe eorum Henetorum, οἱ Παφλαγονίαν πρότερον οἰκοῦντες, ὕστερον ἐπὶ τὴν Ἀδρίαν διέβησαν.

Henetia, olim dicta quæ nunc *Venetia*.

Heniochi, pop. Sarm. Aſiaticæ circa Coracem montem, Caucaſi partem, & oram maris Euxini, poſt Colchos in occid. incolentes, à Lacedæmoniis oriundi, apud quos montes *Heniochii*, qui & *Coraxici*, teſte Plinio, dicuntur; ex quibus Cyrus ingens flu. per Albanos fluit. Val. Flac. lib. 6.

Miſerat ardentes (mox ipſe ſecutus) Alanos,
Heniochoſque truces.———

Non longè ab Achæis ponuntur à Plinio 5. 6. Strabo vero lib. 11. tradit Laconas habitaſſe Heniochiam, quorum duces Rhecas, & Amphiſtratus fuerunt Caſtoris & Pollucis aurigæ, unde Ἡνίοχοι ab iis ſic dicti.

Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes, quorum nonnulli *Byzeres* vocabantur. Steph. Sic autem dicti ſunt à *ſeptem vicis*. *Moſſynœci* à Strab. & *Moſynes* à Diodoro cognominantur.

Heptagonia, nomen loci. Livius.

Heptaneſia, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Heptaphonos, nomen porticûs, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympiâ. Plin. 36. 15. Ejus meminit Plut. lib. περὶ ἀδολεσχίας. Et quid ni putem eo reſpexiſſe Lucretium lib. 4. cum ait,

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces,
Unum cum jaceres, ita colles collibus ipſis
Verba repulſantes iterabant dicta referre.

Heptapolis, regio Ægypti, quæ & *Heptanoinos*, ſic dicta, quia ex ſeptem urbibus vel nomis conſtabat.

Heptaporos, flu. Troadis ex Idâ monte profluens, qui ſeptem locis vadari poteſt eâdem viâ, propter quod & *Polyporos* Straboni appellatus eſt.

Hera, urbs Siciliæ, quæ alias Hybla minima. Steph. Item Æolidis op. & Arcadiæ. Pauſan.

Heraclea, urbs Syriæ ad Tauri montis radices, & Ciliciæ confinia, *Heraclia*, teſte Bellonio. Long. 68. 20. Lat. 35. 00.

Heraclea, urbs exciſa Magnæ Græciæ, apud ſinum Tarentinum, *Pelicore*, teſte Pyrrho Ligorio. Hujus navale etiam *Heraclea* Straboni dicitur, ab ipſa urbe 24 ſtadiis diſtans, quod hodiè *Amendolara* opidum, teſte Barrio, dicitur.

Heraclea Ponti, urbs Bithyniæ reg. Mariandynorum metropolis, ab Hercule, teſte Melâ, condita in orâ maris Euxini. *Penderachi* hodie dicta. Long. 59. 00. Lat. 44. 05.

Heraclea Thraciæ, quæ & *Perinthus* Ptolemæo, urbs ampliſſima in ore Propontidis, inter Byzantium & Callipolim. *Pantiro* Leunclavio. Long. 54. 20. Lat. 42. 40.

Heraclea Macedoniæ, inter Lychnidum, & Ædeſſam, *Xevoſna* Moletio & Nardo, eſt & in Macedoniâ *Heraclea* altera *Sintica* cognomine. Ptol. quæ *Cheſcſia*, ſeu *Cheſia* Nigro nominatur. Long. 46. 16. Lat 41. 25.

Heraclea Phthiotidis, quæ & *Trachinia*, Plin. *Comaro*, teſte Pineto, urbs Trachiniæ reg. in Phthiotidis & Theſſaliæ confin. ubi tranſitus in Theſſaliam ex Græcia difficilis.

Heraclea, urbs Cariæ, quæ & *Lathmus* Straboni à vicino monte. *Palatia* Caſtaldo, & Moletio, *Ergel* Turcis dicitur, teſte Leunclavio. Long. 56. 30. Lat. 38. 30.

Heraclea Cretæ, *Heraclium* Straboni, & Ptol. op. & navale Gnoſſiorum, *Mirabello* Pineto.

Heraclea, quæ & *Minoa* Livio, op. Siciliæ in orâ auſtrali, locus nunc *Capo Bianco*, teſte Fazello, dicitur.

Heraclea, op. Gall. Narbon. *S. Giles*, Poldo teſte.

Heraclea, Tauricæ Cherſoneſi, *Heracleum* Strab. & Ptol. urbs in orâ boreali ad Mœoticam paludem, quæ adhuc *Heraclea*, teſte Bonacciolo, nominatur. Μιλησίων κτίσμα dicitur Straboni lib. 12. Μεγαρέων ἄποικος vocatur ab Arriano, itemque Xenophonte Anabaſ. lib. 6. Τοῦτον δὲ παραπλεύσαντες, inquit, ἀφίκοντο εἰς Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἄποικον, οὖσαν δ' ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Scholiaſtes Apollonii in lib. 2. ait Μεγαρέων καὶ Βοιωτῶν. Vide Palmerium pag. 333.

Heraclea Syriæ, *Italica* Bonacciolo, urbs in Cyrreſticâ regione. *Heraclium* Straboni.

Heraclea, urbs triplex in Ægypto, una magna cognomine ad Nilum, quæ Herculis urbs magna Ptolemæo. Altera Herculis urbs parva, apud Bubaſticum flu. & Bubaſtum urbem. Tertia in orâ apud Heracleoticum oſtium Nili, ab ea ſic appellatum, Canopo finitima.

Heraclea, Italiæ urbs olim epiſcopalis in orâ Venetiæ à D. Magno Epiſcopo Opitergino extructa, & ipſa exciſa, cui Urbs Nova, etiam everſa, ſucceſſit. Vide ſis Stephanum in Ἡράκλεια.

Heracleopolis, nomen trium civitatum, una eſt in Ægypto, ex quâ Theophanes Phyſicus; altera non longè à Peruſio: tertia ſecundum Nili oſtium, quod Canopicum eſt. Volater. ex Stephano.

Heracleotes, locus ſic dictus à Cic. 2. Tuſcul. ubi fuit amphitheatrum unum è ſeptem ſpectaculis. Vide & 4. Tuſcul. & 5. de Fin. Item inſula inter Italiam, & Siciliam. Anton.

Heracleum, promont. Cappadociæ apud Themiſcyram urbem, inter illam & oſtia Thermodontis, *Capo di Limon* Moletio.

Heracleum, promont. cum flu. & op. cognomine, in orâ Colchorum, *Cacari* Mercatori.

Heraclius, flu. Græciæ circa Bulidem, Phocidis urbem. Pauſan. Item Imperatoris proprium ab Hercule deductum formatione Græcâ.

Heræa, promont. è regione Chalcedonis, deſcriptionem ejus carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat, cujus hoc initium:

Ἔστι δέ τις προπάροιθε κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη
Ἡραία, τρηχεῖα, πολυσπιλάς.———

Item urbs Arcadiæ. Vide Steph.

Heræum, urbs Thraciæ. Steph. Item Sardiniæ op. Ptol. Item templum Junonis ſic dictum, ab ejus Græco nomine Ἥρα.

Heræus, portus Bithyniæ ad Boſporum Thracium. *Molo di S. Giovanni Calamolo* Petro Gyllio.

Heras, & *Helii*, id eſt, Junonis vel Solis inſula, quæ quoque *Autolala* dicitur. Ptolemæus eam deſcribit in mari Atlantico è regione Libyæ, *Madera* poſſet interpretari.

Herbanum, Tuſciæ op. hodiè *Orvieto*.

Herbeſſus, *Erbeſſus*, Ptol. *Erbeſſum* Polybio; op. olim

Siciliæ,

Siciliæ; nunc pagus, 8. m. p. diſtans ab Agrigento. *Grutte* hodie, teſte Fazello, Nigro *Bicari* dicitur. Item Herbeſſus altera urbs Siciliæ, & ipſa everſa, inter Syracuſas, & Leontinos, *Pantalica* Fazello, populi *Herbeſſenſes* Plinio, Silio *Herbeſos* lib. 14.

Non Herbeſos iners, non Naulocha pigra pericli
Sederunt.———

De nomine Bochartus: Supra Agrigentum, inquit, in mediterraneis Sicanorum urbs fuit Herbeſus, de quâ Polybius lib. 1. ac Diodorus lib. 20. & 23. Hodie *le Grotte*, ſeu *Cryptæ* dicta propter cryptas ſubterraneas. Itaque *Herbeſſus* Pœnis erat הר בצע *Harbeſſa*, mons foveæ, ſeu cryptæ, quod etiam dici poteſt de alterâ Erbeſſo ad fontes Anapi fluminis. Proinde neglectâ compoſitione hæc Sicanorum *Herbeſſus* etiam בצע *Beſſa*, vel *Veſſa* dicta eſt. Quippe in his Polyæni verbis, quæ Cluverii diligentiam fugiſſe rectè obſervat Palmerius, Φάλαρις περὶ τοῦτον ἄρχοντα Οὐέσσης, ἥπερ εὐδαιμονεστάτη καὶ μεγίστη Σικανῶν πόλις, ἔπεμψε. Omnino *Veſſa* eſt *Herbeſſus*, Sicanorum urbs inclyta non procul ab Agrigento, in quâ regnabat Phalaris. Alioqui enim *Veſſæ* nulla mentio apud veteres. Nec Ortelii conjectura, qui pro *Veſſa Ineſſam* legit, ullo modo eſt probabilis. Quia ſita erat Ineſſa circa Ætnam in tractu plane diverſo, neque unquam fuit magna urbs, ſed πόλισμα hoc eſt *opidulum*. Ita teſtantur Thucyd. lib. 4. & 6. ac Strabo lib. 6.

Herbipolis, Francorum orientalium caput, Germanicè *Wirtzburg*, à dulci muſto, quod Herbipolenſis ager ſuppeditat, nomen obtinere videtur. Urbs eſt in plano ſita, collibus vitiferis, amœnis hortis & pratis ornata. Foſſis, vallis mœnibus & propugnaculis bene munita, & populoſa. Ad occaſum Mœnus eam præterlabitur. Utramque ripam ingens pons jungit lapideus, fortibus nitens pilis. Ultra Mœnum proximus mons pulchram & loci naturâ bene munitam arcem Epiſcopi (qui & dux Francorum appellatur) ſedem continet. Long. 31. 50. Lat. 49. 44.

Herbita, Siciliæ urbs. Ptol. Vide Cluverium. Ejus mem. Diodorus lib. 12. & 14. Cicero Verrinâ quintâ: *Herbitenſis civitas, honeſta antea & copioſa.* Bocharto הר בטה *har-beta*, dici Punice videtur, i. e. ὄρος ἀσφαλείας, *mons tutus* & *ſecurus.* Situm ita deſcribit Aretius in Siciliâ ſuâ: *Nicoſiæ vetus nomen incertum eſſet, niſi conjectura, quam Herbitam antiquitus appellabant, honeſtam & copioſam civitatem eſſe doceret. Alii à proximo loco Caſilinis nomine, illuc eam tranſlatam eſſe aiunt. A quâ haud procul Sperlinga arx in rupe ex unâ parte in excelsâ altitudine exciſa. Opidum tibi antiquitus fuiſſe, quod ruinæ atque antiquitatis adhuc viſuntur veſtigia, vicini populi teſtantur.* Proinde Dionyſius Ætnâ & Leontinis & Ennâ occupatis, Herbitam fruſtra attentavit, & cum res non ſuccederet, pacem cum Herbitenſibus inire coactus eſt. Diodor. lib. 14. Long. 38. 12. Lat. 37. 02.

Herculaneum, *Herculanum*, Cic. lib. 7. epiſt. ad Atticum, Straboni *Herculeum*, *Torre del Greco*, teſte Sanfelicio, op. Campaniæ in orâ litorali inter Neapolim & Stabias; *urbs Herculea* dicitur Ovid. Met. 15.

Herculeamque urbem, Stabiaſque & in otia natam
Parthenopen.———

Herculeum, promontorium Brutiorum in Calabriâ ulter. *Capo di Spartivento*, teſte Barrio.

Herculeum, promont. Albionis in orâ Cornubiæ boreali, vulgò *Hertlond*. Vide *Herculis promontorium.*

Herculeus lacus, hodiè *Lago di Leontini*, teſte Fazello, lacus Siciliæ apud Leontinos.

Herculia, op. Pannoniæ infer. *Altofen*, teſte Lazio.

Herculis caſtra, op. Germ. infer. in ducatu Geldriæ; vulgò *Erckelens*. Long. 27. 48. Lat. 51. 51.

Herculis Columnæ, locus Friſiæ citer. inter Grœningam, & Covordiam ad occid. *Duvels Cutz*, teſte Ortelio. Item *Herculis columnæ* in freto Gaditano, de quibus Dionyſius verſ. 64.

Ἔνθά τε καὶ στῆλαι περὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος
Ἑστᾶσιν (μέγα θαῦμα) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα,
Μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα πολυασπερέων Ἀτλάντων.

Silius Italicus:

Dum fert Herculeis Garamantica ſigna columnis.

De columnis hiſce plurima paſſim ab authoribus vulgantur, de quibus Tzetzem in Chil. pag. 295. conſulas, & Hannonem in Periplo. Apollodorus lib. 2. de Hercule. Καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐρώπης τε καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Luc. lib. 3.

Et Herculeis aufertur gloria metis.

Vide Bochartum Geogr. Sacr. p. 675. & Voſſium ad Scylacem pag. 1.

Herculis fanum, pagus Hetruriæ inter oſtia Arni flu. & Feroniæ lucum, *Librafatta* Moletio. Item locus Gadium inſ. Hiſp. Bæticæ, vulgò *Caſtillo*, teſte Ortelio. Denique portus Melitæ inſ. *Marza ſirocco*, teſte Q. Heduo.

Herculis inſula, hodiè *Eſinara*, teſte Ortelio, inſula Sardiniæ in orâ occid. ubi duas Herculis inſulas Plinius habet. Ea *Linaria*, teſte Fran. Fara, cui magis habenda fides tanquam indigenæ.

Herculis portus, geminus: unus in Hetruriâ, op. cum arce & portu, *Porto Hercole*. Long. 34. 50. Lat. 41. 40. Alter pagus Brutiorum in orâ Calabriæ ulter. Plin. *le Formicole*, teſte Barrio.

Herculis Monæci portus, op. cum arce firmiſſimâ in orâ Liguriæ, Nicææ finitimum, *Monaca* vulgò.

Herculis promontorium, geminum: unum in Maurit. Tingitanâ, *Capo Cantin*, teſte Mercatore, in Oceanum Atlanticum excurrens: Alterum Albionis in Cornubiæ orâ boreali, *Hertlond* vulgo & *Hartland point.*

Herculis Pyrgus, ſive *Turris*, op. Cyrenaicæ marit. *Camera Torre*, teſte Marmolio.

Hercynia, maxima Germaniæ ſylva, quæ pro regionum, & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de quâ Cæſar Comment. lib. 6. *Hujus*, inquit, *Hercyniæ ſylvæ latitudo novem dierum iter expedito patet, non enim aliter fieri poteſt, neque menſuras itinerum noverunt. Oritur ab Helvetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum, & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſum, diverſis à flumine regionibus, multarumque gentium fines, propter magnitudinem attingit, neque quiſquam eſt hujus Germaniæ, qui ſe audiviſſe, aut adiiſſe ad initium ejus ſylvæ dicat, cum dierum iter 60 proceſſerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit.* Hactenus Cæſar. Stephano Ἑρκύνιον mons Italiæ, à quo *Hercynia* regio, Claud.

———*Sublimis in Arcton*
Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſylvæ.

Ἑρκύνιος δρυμὸς dicitur Dionyſio Periegetæ. Seneca *lucum* appellat in Medeâ:

Lucis Suevi nobiles Hercyniis.

Dictam *Hercyniam* putant ab ἕρκος, i. e. *ſeptum*, ſeu *circuitus*, ideo quod hæc Sylva Germaniam fere totam valli inſtar circundet. Germanica vero appellatio eſt à *piciferis arboribus*, unde & Latinum vocabulum proculdubio derivatum. Vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 47.

Hercynii, populi, vetus Pelaſgorum colonia.

Herdonia, op. Apuliæ exciſum. Sil. lib. 8.

Obſcura incultis Herdonia miſit ab agris.

Hermæa, promont. Africæ propriæ in orâ inter Carthaginem, & Hadrumentum, *Capo Bon* Mercatori, & *Capo di Nubia* Olivario.

Hermæum, promont. Thraciæ ad Boſporum ultra Byzantium, *Neccaſtro*. P. Gyllio. Eſt & promont. Sardiniæ. Ptol. in orâ occidentali, quod *Maraſſo* vulgò dicitur. Item locus Myſiæ ad Helleſpontum Polyæno.

Hermiona, Græciæ op. Junonis fano inclytum, ut notat apud Pomponium Vadianus. Item civitas in conſpectu maris Ægæi. Virgilius ſive Catullus in Ciri.

Hinc ſinus, hinc ſtatio contra patet Hermiona.

Hermione, civitas quæ etiam *Laceria* dicebatur. Steph. Item templum in Peloponneſo, Cereri ac Proſerpinæ ſacrum, ad quod qui confugerunt, tuti erant propter loci religionem. Unde natum Proverbium, *Hermiones vice* apud Zenobium, pro *aſylo.*

Hermiones, pop. Germaniæ, Mela 3. Horum regio Pomerania putatur à Vadiano; ſed id Taciti verbis repugnat.

Hermon, *Hippos* Ptolemæo, mons Palæſtinæ geminus: major, qui pars eſt Libani orientalis apud ortum Jordanis flu. Alter minor apud montem Gelboe, & Chiſonium torrentem, teſte Maſio. Item piſcatorium in Peloponneſo.

Hermonaſſa, urbs Myſiæ infer. ad oſtium Iſtri boreale, *Moncaſtro* Nigro, *Beligrad* Turcis. Altera apud Ptol. urbs eſt Sarm. Aſianæ apud Cimmerium promont. & Boſporum, *Madaque* Moletio, *Matriga* Nigro dicta. Tertia apud Strab. in orâ Cappadociæ, inter Polemonium ad occid. & Ceraſuntem ad ort. *Lavona* hodiè, teſte Nigro.

Hermonthis, urbs Ægypti. Steph. ubi Jupiter, Apollo, & Iſis coluntur.

Hermopolis, urbs Ægypti in Sebeniticâ præfecturâ, ubi Pan colitur, & Hircus, ut ait Pindarus. *Herodianus*, duas eſſe ſcribit, magnam, & parvam. Vide Steph.

Hermotymbici, pars bellicoſorum in Ægypto, dicuntur & *Labaræi.* Steph.

Hermus, flu. minoris Aſiæ. Oritur juxta Dorylaum, Phrygiæ civitatem, auctuſque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum ſinum illabitur. Solin. cap. 42. *Hunc quoque Hermon fluctibus aureis æſtuaſſe antiquitas credidit.* Virgil. 2. Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Mart. lib. 8.

Non illi ſatis eſt turbato ſordidus auro
Hermus.———

Stat. Sylv. 1.

Flavis Hermus tranſcurrere ripis,
Et limo ſplendente Tagus.

Claud. 1. in Rufinum:

Non Tarteſſiacis illum ſatiaret arenis
Tempeſtas pretioſa Tagi, non ſtagna rubentis
Aurea Pactoli, totumque exhauſerit Hermum,
Ardebit majore ſiti.———

Idem de Raptu 2.

Aut quales referunt, Baccho ſolennia Nymphæ
Mæoniæ, quas Hermus alit, ripaſque paternas
Percurrunt auro madidæ. Lætatur in antro
Amnis, & undantem declinat prodigus urnam.

Silius Italicus lib. 1.

Mæonium non ille vadum, non Lydia mallet
Stagna ſibi, nec qui riguo perfunditur auro
Campum, atque illatis Hermi flaveſcit arenis.

Papin. Silv. lib. 3.

——*Hermique vadum, quo Lydius intrat*
Bacchus, & aurato reficit ſua cornua limo.

Nonnus contra protendit Βασσαρικῶν lib. ιά.

———Ἀργυρέοισι ῥέεθροις
Ἕρμος εὐρρείτης.

Negatque aurum terre:

Οὐ γὰρ ἀπὸ χρυσοῖο φέρει ῥόον.

Maro autem explicatior coibit in fœdus cum Nonno: Pactolus auro Hermum rigat: Hermus ſuopte ingenio argenti ferax eſt; cum ergo evolvitur in Hermum Pactolus, fit *auro turbidus Hermus*; campuſque ſive ſinus Phocaicus, in quem Herm. illabitur, *illatis Hermi flaveſcit arenis*, non in Hermo natis, ſed illatis.

Hernici, pop. Campaniæ loca ſaxoſa incolentes; unde & nomen acceperunt, nam *herna* Sabini *ſaxa* vocant. Feſtus. *Hernici dicti ſunt è ſaxis, quæ Marſi herna dicunt.* Ideo Virgil. lib. 7.

———*Roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt.———

Ubi Servius: *Sabinorum linguâ ſaxa herna vocantur.* Silius Virgilii imitator lib 8.

Hernicaque impreſſo raduntur vomere ſaxa.

Idem lib. 4.

Quoſque in prægelidis duratos Hernica rivis
Mittebant ſaxa.

Straboni Ἕρνικοι, Dionyſio Ἕρνικες dicuntur.

Heſperia, nomen tam Italiæ, quam Hiſpaniæ commune, Italiæ quidem ab *Heſpero*, Atlantis fratre, impoſitum, qui à fratre pulſus regionem eam tenuit. Hiſpaniæ vero ab *heſpero* ſtella, quæ veſperi ad occidentem apparet, propterea quod hæc regio omnium extrema ſit ad occidentem, unde & *Heſperiam ultimam*, à poetis fere videmus appellari, ut eo, veluti peculiari epitheto ab Italiâ diſtinguatur. Horat. car. 1. Od. 36.

Qui nunc Heſperiâ ſoſpes ab ultima, &c.

Quoties vero *Heſperiam*, ſine adjectione dicimus, *Italiam* fere intelligimus. Horat.

Dii multi neglecti dederunt
Heſperiæ mala luctuoſæ. Idem:
Longas ô utinam, Dux bone, ferias
Reddas Heſperiæ.———

Item *Heſperia* urbs Cyrenaicæ apud Pompon. quam Olivarius dicit nunc vocari *Bernio*.

Heſperides, quæ & *Gorgones*, inſulæ maris Atlantici contra Heſperium cornu promontorium, à Luſitanis detectæ, & coli cœptæ, hodie *Iſole di capo Verde*. Vide *Caſſiterides*.

Heſperidum horti, deſcribuntur à Virgilio & Solino in Mauritaniâ Tingitanâ prope Lixum urbem. Item à Plinio ad Syrtim magnam, ſed idem eos quoque ponit in Pentapoleos regione, ubi etiam à Ptolemæo ſtatuuntur. Hoc loco à Strabone Heſperidum lacus deſignari videtur.

Heſperii Æthiopes, pop. in Africâ. Ptol. quos Joan. Barroſus *Pangelungos*, regi *Manicongio* ſubditos, appellat.

Heſperion cornu, Ptol. Plin. & Melæ, Africæ aut potius Libyæ promontorium, quod Mercator *Capo bianco* interpretatur, Hiſpanis vero *Cabo Verde*, in orâ maris Atlantici contra Heſperidas inſulas. Græce Ἑσπερίου κέρας.

Hetriculum, Brutiorum op. Livio, quod hodiè *Lateraco* vulgus vocat, teſte G. Barrio.

Hetruria, regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbens, ad primam uſque Tyberis ripam protenſa, Macrâ fluvio à Liguriâ diſcreta, auguriorum olim & haruſpicinæ peritiſſima. Inde forſan *ſolers Hetruria* Claudiano. Porro *Hetruria* dicta eſt, teſte Servio, quod ejus fines tenebantur olim uſque ad ripam Tyberis, & quaſi ἑτερεία, & per Syncopen ἑρεία. Nam ἕτερος *alter*, & ὅρος *finis* vocatur. pop. *Tuſci* & *Tyrrheni* qui Lydis originem ſuam debebant. Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 1.

Hexapylum, locus eminens Syracuſarum. Liv. lib. 24. Eundem eſſe cum eo quem Thucydides Labdalum vocat, & in crepidine Epipolarum erectum putat Ortelius, hodiè *Mongibelliſio* nominari tradit Fazellus.

Heſiongebar, in Sacris Bibliis, portus maris Rubri in ſinu Elanitico, quo Hebræi reges utebantur ad navigationes, teſte D. Hieronymo, *Eſſia* Zeiglero.

Hibernia, vel *Hybernia*, poſt Britanniam inſularum maxima. Sic enim de inſulis ſcribit antiquus Geographus, Τῶν νήσων προάγει ἡ Ἰνδικὴ Ταπροβάνη μεγέθει καὶ δόξᾳ, μεθ' ἣν ἡ Βρεταννικὴ, τρίτη ἑτέρα Βρεταννῶν, ἡ Οὐβρνία. Protenditur Hibernia ab Auſtr. in Aquil. non latior quam longior, ut Strabo prodidit, ſed forma lenticulari, ſive Ovali: Nec 20 dierum navigatione, ut Philemon apud Ptol. tradidit, ſed ſecundum recentiores longitudine 300. tantum mille paſſuum, latitudine vix 120. implet. Ab ort. Angliam turbido mari disjunctam, habet, quod *Hibernicum* vocant, ab Occaſ. Oceano Atlantico, à Septentr. Deucaledonio, & ab Auſtr. Verginio alluitur. Inæqualis, aquoſa, paludoſa, & ſylveſtris Hibernia eſt. Glebâ præpingui, uberique frugum proventu terra felix eſt, Pecore montes, nemora feris abundant: paſcuis tamen quàm frugibus, gramine quam grano fœcundior eſt. Melle, & lacte dives. Fluminibus egregiis ſcinditur, & rigatur, quorum præcipuus tum curſus ſpatio, tum piſcium copiâ, Sinnenus appellatur. Lacus quoque plurimos habet. Falcones, accipitres, & niſos præ aliis regionibus copioſè producit. Venenoſis omnibus caret. Terræ motus hic nunquam. Vix ſemel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum, & ſtupendis naturæ in hâc inſulâ operibus nonnulla deſcripſit ex Sylv. Gyraldo Abrahamus Ortelius in Theatr. orb. ter. Hæc inſ. Orpheo Ariſtot. & Claudiano *Ierna*, Juvenali & Melæ *Iuverna*, Diod. Siculo *Iris* Mart. Heracleotæ Ἰουβρνία. Euſtathio Οὐβρνία & Βρνία, Incolis *Erin*, Britannis *Yverdon*, & Anglis *Ireland*. Unde v. hæc profluxerunt nomina, variæ, ut in re obſcurâ, enatæ ſunt opiniones. Alii enim ab *Hiberno* tempore, alii ab *Ibero* homine Hiſpano, ab *Ibero* flu. alii. Poſſellus v. dum Pomponium Melam Lutetiæ perlegeret, ab Hebræis repetit, ut ſit *Irin* quaſi *Iurin*, i. e. Hebræorum terra. *Hebræi*, inquit, *cum Magi eſſent peritiſſimi ſcirenturq; imperium univerſi futurum in angulo fortiſſimo, qui eſt ad Caurum, illas partes & Hiberniam, quam primum occuparunt Syrique & Tyrii iſtas regiones, ut baſin futuri imperii ponerent, incolere ſategerunt.* Bochartus vero de Phœn. Col. p. 726. Verbum, inquit, addo de Hiberniâ, quam Phœnicibus non fuiſſe ignotam, etiam ex nomine conjectura eſt, quod planè videtur eſſe Phœnicium. *Hiberniæ* enim nonnullis *Ierne*, *Iuverna*, Βρνία, Οὐβρνία, Ἰουβρνία, nihil aliud eſt quam עבר נאה *Iber-nae*, i. e. *ultima habitatio*; quia ultra Hiberniam verſus occ. veteres nihil noverant quàm vaſtum mare. Vide ſis Camdenum Hiberniæ de moribus priſcorum incolarum. Ita Strabo lib. 4. ſecundum Lat. Interpretem: *Longè magis quam Britanni ſylveſtres illius ſunt incolæ, Anthropophagi, mandoneſque magni: defunctos etiam parentes eſſe, in eximiâ honeſtatis parte ponunt: nec minus alienis in propatulo uxoribus immiſceri, matribus etiam atque ſororibus.* Pomponius lib. 3. *Cultores inconditi ſunt, & omnium virtutum ignari, pietatis admodum expertes.* Solinus cap. 24. *Sanguine interemptorum hauſto prius victores vultus oblinunt; fas & nefas eodem animo ducunt. Puerpera, ſi quando marem edidit, primos cibos gladio imponit mariti, inque os parvuli ſummo mucrone auſpicium alimentorum leviter infert, & gentilibus votis optat, non aliter quàm in bello & inter arma mortem oppetat.*

Hiera, Lat. *ſacra*, inſ. Siciliæ, una ex ſeptem Æoliis, *Vulcano*, teſte Fazello, ignes emittens, Liparæ vicina, prius *Theraſia*, teſte Plinio, dicta.

Hiera altera, quæ ab Anton. *Maritima* dicitur, inſ. Siciliæ contra Drepanum, thymo abundans; hodiè *Maretamo*. Item inſula maris Cretici, ſeu Myrtoi, *Giera* vulgò. Item promont. Lyciæ, *Capo delle Chelidonie* hodie dicitur. Eſt & flu. Bithyniæ, illam à Galatiâ ſeparans. *Tarſus* etiam olim teſte, Stephano, *Hiera* dicebatur.

Hierapolis, quæ & *Bambyca*, urbs Syriæ archiep ſub archiep. Antiocheno, in Cyrreſticâ reg. quæ *Haleppo*, teſte Bellonio, cum aliis, dicitur. Long. 70. 33. Lat 38. 00. *Hierapolis* altera, Phrygiæ magnæ urbs archiep. ſub Patriarchâ Conſtantinopolitano, proxima Laodiceæ, ibi puteus amplus nebulas noxias exhalans. Long. 59. 50. Lat. 38. 15. Vide Strabonem, & Steph.

Hiera Pytna, urbs Cretæ in orâ auſtrali, quæ prius *Cyrba*,

ba, poſtea *Camiros* dicta eſt. Long. 55. 15. Lat. 35. 06.

Hieraſus, Daciæ fluvius. Ptol. *Pruth* Cromero, *Seret* vero Lazio.

Hieri, pop. ultra Sauromatas, calvi & ſimi à nativitate omnes, qui ideo ἱεροὶ, i. e. *ſacri* dicuntur, quia nihil injuſtè agunt, nec bella norunt.

Hieria, Lombardia flu. Diacono, ubi Majoranum occiſum ſcribit. *Scrivia* hodiè nominatur.

Hiericho, vel *Hierichus chuntis*, op. Judææ, inter Hieroſolymam, & Jordanem ſitum. A ריח i. e. *odore* videtur nomen trahere. Fuit enim una ex 10. Judææ Toparchiis, teſte Plin. 5. 14. fonte, palmetis & balſamo celeberrima. Deut. 34. 3. *civitas palmarum* dicitur.

Hieroſolyma, plur. num. & *Hieroſolyma* ſing. & *Hieruſalem* indeclinab. urbs Palæſtinæ clariſſima & florentiſſima urbium orientis, quemadmodum Plinius ſcripſit, lib. 5. cap. 14. Dicta primum fuit *Solyma*. Sed cum rex Cananææ, Juſtus nomine templum addidiſſet, *Hieroſolyma* appellari cœpta eſt. Græci enim ἱερὸν, *templum* vocant. Euſebius quaſi ἱερὸν Σολομῶντος, id eſt, *ædem Solomonis*, dictam putavit, lib. 9. Præp. Evang. B. Hieronymus in Epiſt. ad Euſtachium de vitâ Paulæ. *Ingreſſa eſt Hieroſolymam urbem trinominem, Jebus, Salem, Hieruſalem: quæ ab Ælio poſtea Adriano, de ruinis & cineribus civitatis in Æliam ſuſcitata eſt.* Nempe ſignificat Hadrianum de reliquiis & ruinis novam extruxiſſe urbem, quam ab re *Æliam* appellavit, quod & ad caput 1. Joelis docet. Malè ut Scal. oſtendit Animadverſionibus Euſebianis, pag. 194. Sed nomen *Hieruſalem* contractum & levitèr immutatum ex *Jebus*, & *Salem*, quæ vera originatio eſt. Nugæ enim ſunt, quæ de *Solymis* gente Homero celebrata & *Hieroſolymo* duce apud Tacitum, initio 5. hiſt. & apud Plut. legimus. Capta, direpta, & ſecundum Chriſti vaticinium everſa, poſt obſidionem ſemeſtrem à Tito, anno Dom. 73. *Metropolim Judææ* vocat Steph. ubi ſis Pinedam vide. Hinc *Hieroſolymitanus*, & *Hieroſolymarius*, quo nomine dictus eſt Cn. Pompeius ab Hieroſolymis expugnatis. Cic. 2. ad Att. *Si vero quæ de me pacta ſunt, ea non ſervantur, in cœlo ſum, ut ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem quam bonam meis puriſſimis orationibus gratiam retulerit.* Long. 69. 60. Lat. 32. 44.

Hildeſia, *Hildeſheim*, urbs Saxoniæ infer. ad amnem *Innerſte*, ſub dom. proprii epiſcopi, 7. leuc. à Zellâ in auſt. & 6. ab Hamelia in ort. Long. 31. 50. Lat. 52. 24.

Himantopodes, pop. Æthiopiæ loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, h. e. quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi, ἱμάντα enim Græci *lorum* dicunt. Plin. 5. 8.

Himella, flu. Italiæ. Virg. Æn. 7.

——Qui flumen Himellæ,
Et Tiberim, Fabarimque bibunt.

Himera, Siciliæ Græca urbs, ſita ad occaſum Himeræ fluvii, quem veteres per ſummum errorem putaverunt eundem eſſe, & ex eodem fonte oriri cum altero Himerâ, qui in meridiem fluit inter Gelam, & Agrigentum. Vide Antigonum in mirandis, & Melam, & Solinum, & Vibium, & Vitruvium. Quin licet utriuſque fontes ex Nebrode monte ebulliant, diſtant tamen ab invicem fere quadraginta millibus.

Himerenſes autem ſoli Græcorum ætate Thucydidis ad mare Tyrrhenum habitabant. Urbem à Zanclæis conditam ad occaſum Himeræ amnis, cum floruiſſet per annos 140. Pœni, duce Annibale, ſolo æquarunt, annis ante Chriſtum minime quadringentis. Sed in alterâ parte fluminis iidem biennio poſt, ut habet Diodorus lib. 13. καταλέξαντες τῶν πολιτῶν τινὰς, καὶ τῶν ἄλλων Λιβύων τοὺς βουλομένους, ἔκτισαν πρὸς αὐτοῖς τοῖς θερμοῖς ὕδασι πόλιν, ὀνομάσαντες Θερμά, h. e. *Volonum ex civibus, aliiſque Afris delectu habito, novam ad ipſas calidas aquas urbem condiderunt, quam Thermas appellarunt.* Has porro aquas fabuloſo heroum ævo jam innotuiſſe Græcis patet ex Diodoro, qui lib. 4. narrat Herculem, cum Siciliæ litora peragraret, & à Peloro iret ad Erycem, τὰς νύμφας ἀνεῖναι θερμὰ λουτρὰ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν τῆς κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν γενομένης αὐτῷ κακοπαθείας. Τούτων δὲ ὄντων διττῶν, τὰ μὲν Ἱμεραῖα, τὰ δὲ Ἐγεσταῖα προσαγορεύεται, τὴν ὀνομασίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ τῶν τόπων. *Nymphas calida illa balnea excitaſſe, quibus contractam ex itinere laſſitudinem allevaret. Quæ bina cum ſint, illa Himerenſia, hæc Egeſtana dici, nomine facto à locis.* Inde Pindarus Olymp. 12. Ergoteli Himerenſi:

Θερμὰ νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις
Ὁμιλέων παρ᾽ οἰκείαις ἀρούραις.
Calida nympharum balnea extollis
Verſans apud domeſticâ arva.

Ubi Scholiaſtes: Τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἱμέρας πόλεως λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι εἰς ἀνάπαυσιν Ἡρακλεῖ, ἡνίκα ἐκεῖ ἐφάνη: τινὲς δὲ νυμφάς, ὡς καὶ Πίνδαρος. *Calida Himeræ urbis in Siciliâ balnea Minervam aiunt aperuiſſe Herculi in laborum recreationem, cum illuc perveniſſet; Alii autem nymphas, ut & Pindarus.* Ab his aquis Himeræ nomen. Res manifeſta, cum Syris חמר *hamar* ſit incaleſcere.

Himera, amnis Siciliæ, unus ex maximis, à quo Siciliam dividi fere mediam tradunt Polybius in Excerptis Legat. cap. 1. Liv. lib. 24. & Strabo lib. 6. Ejuſdem nominis alter eſt flu. ad Himeram urbem, & Thermas Himerenſes, influens in mare Thuſcum, de quo ſupra. Hi cum diverſos fontes habeant, & ab invicem valde diſſitos, quadraginta ſc. millibus, tamen quia ſunt ejuſdem nominis, & ex eodem monte oriuntur à veteribus crediti ſunt non niſi unum habere fontem. Sil. lib. 14.

————Qua mergitur Himera ponto
Æolio, nam dividuas ſe ſcindit in oras,
Nec minus occaſus petit incita, quam petit ortus,
Nebrodes gemini nutrit divortia fontis.

Mela 2. 7. *De amnibus Himera referendus, quia in mediâ admodum inſulâ ortus, in diverſa decurrit, ſcindenſque eam utrinque alio ore in Libycum, alio in Tuſcum mare devenit.* Vibius: *Himera op. Thermitanorum, dedit nomen Himeræ. Hoc flumen in duas ſcindi partes ait Steſichorus; unâ in Tyrrhenum mare, alterâ in Libycum decurrire.* Proinde cum Himera Tuſcus & Himera Libycus (ſic enim liceat diſtinguere) diverſi ſint ſaporis, ille dulcis, hic ſalſi vel ſubamari; id inter miracula referunt, quod unus idemq; fluvius pro diverſitate regionum aliter atque aliter ſapiat. Antigonus in mirandis: Περὶ δὲ ποταμῶν καὶ κρηνῶν, Λύκον μέν φησι λέγειν τὸν Ἱμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον, τὸ μὲν ἁλυκὸν τῶν ῥείθρων ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. *De fluminibus & fontibus Lycum ait perhibere, Himeram ex uno fonte in duos ſcindi alveos, alterumque fluvium eſſe ſalſum, alterum potabilem.* Vitruvius 8. 3. *Uti in Siciliâ flumen eſt Himera, quod à fonte cum eſt progreſſum, dividitur in duas partes. Quæ pars profluit contra Ætnam, quod per terræ dulcem ſuccum percurrit, eſt infinita dulcedine: altera pars quæ per eam terram currit unde ſal foditur, ſalſum habet ſaporem.* Quæ pars profluit contra Ætnam, id eſt, Himera Tuſcus, qui revera eſt dulciſſimus, cum alter nullo modo ſit potabilis, hodieque *Salſi* dicatur ab inſigni ſalſugine. Itaque, inverſo rerum ordine, Solinus Tuſco tribuens, quod Libyci erat proprium, *Himeram*, inquit, *cœleſtes mutant plagæ: Amarus deniquè eſt dum in Aquilonem fluit, dulcis ubi ad meridiem flectitur.* Jam de nomine dicendum. Tuſco, à *Calore*, ut ſupra diximus: At Libyco nomen eſt ab *amaritudine* aquarum. Hebræis quippe verbum חמר *hemar* eſt πικραίνειν *amarum reddere*, vel *amaricare*, quo verbo utuntur Theologi poſt vulgatum interpretem Apocal. 10. 9.

Hipparis, flu. in Camarinâ, cujus aquarum pars dulcis eſt, pars ſalſa. Schol. Pind. in illud Olymp. Od. 5.

Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν.

Ejus meminit Nonnus Baſſaricorum, lib. 13.

Οἵ τ᾽ ἔχον Καμάρειαν, ὅπῃ χθαμαλοῖο ῥεέθρου
Ἵππαρις ἀστεμφὴς ἑλίσσεται ἀγκύλον ὕδωρ.

Vide Cluverium.

Hippo, Africæ civitas, quem D. Auguſt. de Civ. D. 22. 8. *Hipponem regium* vocat. Livius lib. 29. C. *Lælius nocte ad Hipponem regium cum acceſſiſſet.* Silius lib. 3.

Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Duæ autem fuerunt hoc nomine civitates parum diſſitæ, ambæ Regiæ, teſte Strab lib. 17. Ἦν δὴ Κίρτα πόλις ἐνταῦθα, καὶ οἱ δύο Ἱππῶνες, ὁ μὲν πλησίον Ἰτύκης, ὁ δὲ ἀπωτέρω πρὸς τῇ Τρητῷ μᾶλλον, ἄμφω βασίλεια. Plinius *Hipponem* Numidiæ inſerit lib. 5. cap. 3. & *Hipponis diluti* meminit cap. 4. Vide Dauſqueium ad Silii locum ſupra productum. Et Bochartum Geogr. pag. 517. Eſt & *Hippo* puellæ Bœotiæ nomen. Plutarch. Item op. Locrorum in Brutiis.

Hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem poetæ fabulantur factum eſſe ungulâ Pegaſi alati. De nomine Bochartus. *Epigranea*, inquit fons à Phœnicibus פגרן *pigran* dictus eſt, ab *erumpendo*. Radix Arabicè פגר *phagara*, in primâ, ſecundâ, & quartâ conjugatione *fontem aperire*, in quintâ & ſeptimâ *fontem erumpere*, ſignificat. Articulo præfixo ex *Pigran* factum *Happigran*, vel *Happigrana*, unde Græcis Ἱπποκρήνη, tanquam ab *equo* deducta voce, & Perſio *fons Caballinus*. Hinc nata fabula de fonte è terrâ edito equi ungulâ percuſsâ.

Hippocuræ, Indiæ intra Gangem urbes duæ. Ptol. una maritima, altera mediterranea. Priorem *Ozor* vocat Caſtaldus.

Hippomolgi, pop. ab *equis mulgendis*, ſic dicti. Dionyſ. Perieg. verſ. 309.

Ἔνθα Μελαγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες ἱππημολγοί.

Populi ſunt Scythiæ. Epitheton hocce Homerus Myſis attribuit, inquit Nicodemus Friſchlinus. Sed fallitur, nam

Poeta

Poeta gentem aliquam peculiarem deſignat Il. N.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν.

Callimachus quidem Hymn. 3. Cimmeriis accommodavit:

——Ἐπὶ δὲ στρατὸν Ἱππημολγῶν
Ἤγαγε Κιμμερίων.

Hipponiates, ſinus Tyrrheni maris in Brutiis. Ptol. *Napitinus* vocatur ab Antiocho apud Strab. *Terinæus* Plinio dicitur, teſte Hermolao, & *Vibonenſis*. *Lameticum* ab Ariſt. nominari tradit Barrius. Hodiè *Golfo di S. Euſemia.*

Hipponium, urbs Brutiorum in Calabriâ ulter. *Bivonia* Nigro. Item promont. ibidem Lycophroni memoratum, hodiè *Salobron*, teſte Barrio.

Hippopodes, pop. in Oceano Scythico, qui, teſte Solino, humanam uſque ad veſtigium formam tenent, ſed in equinos pedes deſinunt. Dionyſ. Perieg. verſ. 310.

Νῶϊ δ' Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ' ἠδ' Ἀγάθυρσοι.

Avienus legit hunc verſum, teſte Morellio, hunc in modum:

Νῶϊ δ' Ἱππόποδές τε Γελωνοί, &c.

Qui etiam ita vertit:

Celereſque Geloni.——

Priſcianus proprium nomen agnoſcit. Sic enim hos verſus Latinè reddidit:

Poſt Hippomolgi, Hippopodeſque potentes,
Atque Geloni cum Neuris, pictique Agathyrſi.

Et ſic omnes alii interpretes. Mela lib. 3. *Equinis pedibus Hippopodes.* A celeri curſu forte hæc fabula. Meminit horum Plin. 4. 13.

Hipporum, Calabriæ op. Anton. hodie *Felum* dici ſcribit Barrius.

Hirpini, pop. Samnitum, non tantum contermini ab ortu Solis Hiberni, ſed & conſanguinei, adeoque pars fuere. Strabo lib. 5. Ἑξῆς δ' εἰσὶν Ἱρπινοὶ καὶ αὐτοὶ Σαυνῖται. Τοὔνομα δ' ἔσχον ἀπὸ τοῦ ἡγησαμένου λύκου τῆς ἀποικίας, ἵρπον γὰρ καλοῦσιν οἱ Σαυνῖται τὸν λύκον. op. eorum *Hirpinum*, hodie *Harpaia* Leandro, qui hoc quoque *Harpadium* antiquis nominatum addit.

Hiſpalis, Bæticæ provinciæ urbs clariſſima, Romanorum colonia cognomine *Romulenſis*, à quâ unus ex quatuor Bæticæ conventibus Hiſpalenſis dicitur. Plin. 3. 3. Hodiè *Sevilia* dicitur. *Hiſpali*, Herculis filio, nomen, atque primordium; Jul. Cæſari reſtaurationem; Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando 2. à Mauris liberationem defert. Urbs ad mare Gaditanum ſita eſt, forma rotunda, ædium pulcherrimarum frequentiâ nitidiſſimè culta, totiuſque Hiſpaniæ emporium florentiſſimum, quod ex variis mundi partibus, maximè vero ex Indiâ Occidentali quæſtus incredibiles facit. Situ omnes Hiſp. urbes excedit. Agrum habet pinguem & peramœnum, omnis generis frugum, olei, olivarum, dactylorum, & citrorum feracem. Eam nobiliſſimus flu. Bætis præterlabitur. *Hiſpal* Silio dicitur lib. 3.

Et celebre Oceano, atque alternis æſtibus Hiſpal.

Hiſpania, & *Hiſpaniæ* plur. num. & apud poetas *Heſperia ultima*, ac *Iberia*, Provincia Europæ ampliſſima, Galliæ contigua, ab eâ Pyrenæis montibus ſeparata, & in auſtrum recedens, à tribus lateribus Oceano & mari mediterraneo inſtar peninſulæ circumflua. Nam Oceanus ad bor. ad occ. & ad meridiem; Mediterraneum etiam ad merid. & ad ort. eam adluunt. Cujus peninſulæ Iſthmus eſt Pyrene mons 89 leuc. Hiſpanicis inter 2 maria, inter occid. & ort. excurrens. Ea apud veteres primùm in duas Hiſpanias, citeriorem & ulteriorem, Ibero flu. diviſas: poſtea in tres, Tarraconenſem, Bæticam, & Luſitanicam partita; quarum quælibet plures continet regiones; ſed maxima Tarraconenſis, quæ reliquas ſimul acceptas magnitudine ſuperat. Hodie quoque regnis diſtincta eſt, *Portugalliæ*, *Caſtellæ*, *Legionis*, *Arragoniæ*, & *Navarræ*, ut Mariana enumerat lib. 1. de rebus Hiſpaniæ cap. 4. Ubertatem & fertilitatem Hiſpaniæ multis modis celebrant veteres. Polybius apud Athenæum, Strabo, Diodorus Siculus, Mela, Juſtinus: uſque adeo, ut Pacatus Latinus *terris omnibus terram feliciorem* pronunciet. Silius lib. 1. ubi de Hiſpaniâ:

Nec Cereri terra indocilis, nec inhoſpita Baccho;
Nullaque Palladia ſeſe magis arbore tollit.

Solinus cap. 36. *Terrarum plaga comparanda optimis, nulli poſthabenda frugum copia; ſive ſoli ubere, ſive vinearum proventus reſpicere, ſive arborarios velis.* Non æqua tamen paſſim talium proventuum ubertas totâ Hiſpaniâ. Apertè diſcriminat Strabo lib. 3. Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰβηρικὴ παραλία πάντως εὔπορεῖ, ἡ δὲ παρωκεανῖτις ἡ πρόσβορρος ἀμοιρεῖ διὰ τὸ ψύχος. Sed iſtis laudibus hodie miſerrimè reſpondet. Et Plinius vero hanc ubertatem ad loca maritima tantum, in fine operis videtur adſtringere: & lib. 3. cap. 1. ad Bæticam imprimis. Quibus de cauſis à veteri ingenio mutata in tantum, inquiſivere viri eruditi jam olim. Chriſtoph. Foſterus, hoc non ad ſoli vitium, ſed incolarum & agricultorum infrequentiam refert: Quam ex aſſiduis bellis, deinde Maurorum & Judæorum expulſione, denique quod Hiſpanorum bellicoſa natio tanto ſtudio externa arma ſequi ſolet, invectam putat. Vide. & Lud. Nonium in ſuâ Hiſpaniâ, cap. 5. qui hoc fuſius explicat. Plures ejus rei cauſas afferre licet, ſed illud ingredi, hujus loci non eſt. Juvabit tamen ex Latini Pacati Panegyrico, quem ſupra laudavimus, aſcribere nonnulla, quæ ad alias Hiſpaniæ laudes pertinent. *Hiſpaniæ*, inquit, *quicquid ubique laudatur aſſurgat. Hæc duriſſimos milites, hæc experientiſſimos duces, hæc facundiſſimos Oratores, hæc clariſſimos vates parit, hæc judicum mater, hæc principium eſt. Hæc Trajanum illum, hæc deinceps Hadrianum miſit imperio, huic te debet imperium, &c.* Hinc adjectiva *Hiſpanus*, qui eſt ex Hiſpania; & *Hiſpanienſis* qui in Hiſpaniâ tantum verſatur, ut *Hiſpanienſis exercitus*, h. e. Romanorum, qui in Hiſpaniâ erant cum Prætoribus. Ità *Hiſpanienſem victoriam* Suetonius Cæſare, cap. 37. & ſeq. dixit, non de Hiſpanis, ſed de Pompeii in Hiſpaniâ copiis quæ parta eſſet. Porro viros quondam Hiſpania celebres ac doctos nobis genuit, *Quinctilianum, Senecam, Martialem, Lucanum, Silium, &c.* quo reſpexit Latinus ubi ſupra. Figura ejus, ἔοικε τῇ βύρσῃ, teſte Strabone lib. 3. Dionyſius Periegetes:

Ἤπειρον κείνην ἰκέλην ἐνέπουσι βοέῃ.

Mela τὸ σχῆμα Hiſpaniæ ſic explicat. *Ipſa Hiſpania, niſi quæ Gallias tangit, pelago undique cincta eſt. ubi illis adhæret maximè anguſta, paulatim ſe in noſtrum mare & Oceanum extendit magis, magiſque latior ad occidentem abit, ac fit ibi latiſſima.* Bellicoſam nationem καὶ πολέμῳ συνεχεῖ πρὸς τε ἀλλήλους, καὶ πρὸς τοὺς ὁμόρους olim, fuiſſe teſtatur Strabo ubi ſupra. Hinc Horatius.

Quid bellicoſus Cantaber & Scytha.

Et, *Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.*

Juſtinus penè ad verbum Strabonis: *Corpora hominum ad inediam, laboremque: animi ad mortem parati. Bellum quam otium malunt: ſi extraneus deeſt, domi hoſtem quærunt.* Silius Italicus:

Prodiga gens animæ, & properare facillima mortem,
Namque ubi tranſcendit florentes viribus annos,
Impatiens ævi ſpernit noviſſe ſenectam.

Græci Σπανίαν vocant. Vulgò autem dictam volunt à *Pane* Bacchi, ſocio, qu. *Pania.* Abſit tamen, ut putemus *Spaniæ* nomen dediſſe Panem Arcadem. Quin potius Phœnicium eſt. שפן *Saphan*, cuniculus eſt, inde שפניה *Sphaniiam* vel *Spaniiam* nominarunt Phœnices hanc regionem, i. e. *cunicu'ariam*, vel *cunicul ſam*; Quomodo Catullus ad Contubernales ſuos.

Tu præter omnes une de capillatis
Cuniculoſæ Celtiberiæ fili.——

Varro de R. R. 3. 12. *In Hiſpaniâ annis fuiſti ita multis, ut inde te cuniculos perſecutos credam.* Plin. 8. 15. *In Ebuſo cuniculi non ſunt, ſcatent in Hiſpaniâ.* Ælian. de Anim. 13. 15. Πέφυκε δὲ λαγὼς ἕτερος μικρὸς τὴν φύσιν, οὐδὲ αὔξεται ποτε. Κύνικλος ὄνομα αὐτῷ, παρ' Ἴβηρσι γίνεταί τε καὶ ἔστι παμπολύ. Vide Boch. Geogr. p. 700.

Hiſpellum, Umbriæ op. hodiè *Spello* Fabricio & Leandro. Ptol. Ἴσπελλον. Strab. Εἴσπελλον, unde Sil. ac Plin. Juniori *Hiſpellates* opidani Juv. fœm. gen. *Hiſpella* dicitur. Sat. 12.

Pinguior Hiſpella traheretur taurus.

Ita Cluverius. Alii autem non *Hiſpella* eo loco legunt, ſed *Hiſpulla*, ubi Lubinus obiter mulierem notat Satyricè ſui temporis craſſiſſimam, & maximè obeſam, de quâ Sat. 6.

Hiſpulla tragœdo Gaudet.

Long. 36. 30. Lat. 42. 48.

Hiſtria, quæ & *Iſtria*, pars fuit Gall. Tranſpadanæ in Italiâ; nunc ſubeſt Reip. Venetæ, exceptis aliquot locis quæ parent Imperatori, uti Archiduci Auſtriæ. Vide *Iſtria.*

Hollandia, una ex 17 prov. Germaniæ infer. cum tit. Comitatus, ſub dom. Statuum Provinciarum Unitarum Belgii. Terra eſt mirè rigua, & fertilis. Clauditur ab occ. mari Germ. uti à Sept. mari auſtrino, quod habet ad Orient. & Dominium Ultrajectinum, & ad merid. Zelandiam & Brabantiam ex parte.

Urbes ejus præcipuæ ſunt,

Alcmaria.	Gouda.
Amſtelodamum.	Haga Comitis.
Briela.	Harlemum.
Delphi.	Horna.
Dordracum.	Lugdunum Batavorum.
Enchuſa.	Roterodamum.
Gertrudenberga.	

Holmia, Stockholm, urbs primaria regni Sueciæ in Uplandiâ prov. ad fauces lacus Meteri, in confin. Sudermaniæ cum arce & palatio planè regio, 8 leuc. ab Upſaliâ in auſt. & 5. ab orâ maris Baltici in occ. Long. 43. 00. Lat. 60. 30.

Holmium, urbs Bœotiæ. Ejus meminit Heſiodus initio Theogoniæ, ſed ut fluvii, non civitatis:

Ἡ Ἱπποκρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Permeſſum autem & Holmium, ſeu fontes, ſeu fluviolos ex Helicone ortos, & ſtatim confluentes in Copaidem lacum prope Haliartum incidere, Strabo lib. 9. author eſt. *Holmium* autem dici volunt ἀπὸ Ὀλμέως τοῦ Σισύφου παιδός. Bochartus autem deducit ex Phœnicio חול מיא *hol-maja*, quaſi *dulcem aquam* dixeris quippe, tam חול *hul*, quam חלי *hali* Syris eſt *dulceſcere*. Stat. 7.

——Et felix Holmia vadis.

Holſatiæ Ducatus, vulgo *Holſtein*, prov. Germ. in Saxoniâ infer. nunc in Daniæ regno comprehenſa, cùm partim regi Daniæ ſubjaceat, & partim Duci Holſatiæ Sleſvicenſi. Terminatur à Sept. Duc. Sleſvicenſi, ſeu Jutia meridionali; ab occid. mari Germ. ab ort. mari Baltico, & Duc. Lauemburgenſi; à merid. autem Duc. Bremenſi & Lunenburgenſi, à quibus Albi flu. ſeparatur. Dividitur in quatuor partes; nempe in Ditmarſiam, Holſatiam propriam, Stormariam & Wagriam. Ejus urb. præcipuæ ſunt, Lubecam & Hamburgum.

Homole, mons Theſſaliæ, Centaurorum olim ſedes quemadmodum & Othrys. Virg. Æn. 7.

Ceu duo nubigenæ, cum vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Homolen, Othrymque nivalem
Linquentes.——

Lege *Omole*. De quo rara mentio. *Omolium* in Magneſiâ opidum Plin. conſtituit lib. 4. cap. 9. Vide Suidam.

Homoloides, porta una ex ſeptem Thebanis. Stat. Theb. 7.

——Quam celſus ahenâ
Sphinge per ingentes Homoloidas exeat Hæmon!

Ubi ob ſonum videtur hanc portam præ cæteris nominaſſe, inquit Barthius. Vide Pauſan. lib. 9. Euripides in Phœniſſis:

Ὁμολωΐσι δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος.

Ubi Scholiaſtes: Ὁμολωΐσι] πύλαι Θηβῶν οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ Ὁμολέως τοῦ Ἀμφίονος· τοὺς γὰρ περὶ Ἀμφίονα φασὶν ἅμα Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν. Ἀριστόδημος δέ φησιν αὐτὰς οὕτω κληθῆναι διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ ὁμολοῦ· ἄλλοι δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων Ὁμολωΐδος καλουμένης. Hæmoni v. ſpeciatim aſſignata hæc porta, ut alta præ cæteris magno Heroi. Papin. Theb. 8.

Ogygiis it ſorte Creon, Eteoclea mittunt
Neitæ, celſus Homoloidas occupat Hæmon.

Horeſti, pop. Scotiæ, quorum reg. Mernia & Anguſia, teſte Hect. Boetio; Camdeno v. eſt *Eskedale*.

Hullum, ante *Petuaria*, vulgo *Hull*, op. probè munitum Angl. in Com. Ebor. ad Abi flu. oſt. ubi recipit Hullum amnem.

Hungaria, regnum eſt Europæ ſatis amplum. Habet à Sept. Poloniam ſup. & Ruſſiam Nigram, ab Orient. Tranſylvaniam, ab occid. Moraviam, Auſtriam & Stiriam, & à merid. Croatiam, Boſniam & Serviam, à quibus ſeparatur Savo flu. uti à Poloniâ Carpatho M. Olim numerabantur in hoc regno 73. Com. ſeu provinciæ, qui poſtea ad 54. contracti ſunt. Ex quibus 26. ſubſunt Turcis, reliqui omnes Auſtriacum Dom. agnoſcunt.

Hunni, qui & *Abares*, ſive *Avares*, teſte P. Diacono, dicuntur, pop. Sarmatiæ juxta Mæoticam paludem incolentes, unde egreſſi in Pannonias primum (quibus Hungariæ nomen ab his inditum traditur) deinde in Galliam migrarunt, duce Attilâ, qui eam ac Italiam fœdiſſimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victi, rurſus ſe in Pannoniam receperunt. De Hunnis, vide Am. Marc. initio lib. 31.

Hunnum, op. Angliæ in Northumbria, *Seavenſhale*, teſte Camdeno.

Huntingtonia, op. Angl. ad Uſum flu. Com. cogn. caput, med. inter Bedfordiam ad occ. & Eliam ad ort. 10. mill. à Cantabrigia in Caurum.

Hyampolis, urbs Phocidis ad Parnaſſum montem. Steph. Strabo lib. 8. Plin. 4. 7. Statius Theb. 7.

Ei valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo.——

Eſt & altera in Bœotiâ, non procul ab Orchomeno. Ptol. lib. 4. cap. 15.

Hyanthes, ab antiquis vocabantur Græciæ pop. poſteà *Bœoti* dicti Plin. 4. 7. quod nomen ab *Hyante* rege traxiſſe putantur. Strabo lib. 7. Hinc *Hyantius*, idem quod *Bœotius*, Cadmi epitheton. Ovid. Met. 2.

Hybla, mons Siciliæ, thymi copiâ, ſalicum, & apibus abundans, unà cum op. ejuſdem nominis ab *Hyblo* rege dicto. Strabo à Dorienſibus conditam ſcribit. Mart. 33. 105.

Quum dederis Siculos mediis de collibus Hyblæ,
Cecropios dicas tu licet eſſe favos.

Silius lib. 14.

Tum quæ nectareis vocat ad certamen Hymettum
Audax Hybla favis.——

Papinius 1. Achilleidos:

——Quales jam nocte propinquâ
E paſtu referuntur apes, vel in antra reverti
Melle novo gravidas mitis videt Hybla catervas.

Hinc *Hyblæus*. Eclog. 1.

Hyblæis apibus florem depaſta ſalicti.

Mart. 11. 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci.

Claudianus:

——Qualis Cybeleia quaſſans
Hyblæus procul ære ſenex revocare fugaces
Tinnitu conatur apes.——

Porro tres *Hyblas* in Siciliâ ponit Stephanus, de quibus vide Boch. Geograph. pag. 584. 593. 604.

Hyccara, op. Siciliæ, ubi Laidem meretricem natam aiunt. Ὕκκαρα βαρβαρικὸν χωρίον. Ita Plut. in Niciâ. Et Thucyd. lib. 6. πόλισμα Σικανικὸν μὲν, Ἐγεσταίοις δὲ πολέμιον. Itaque non placet quod apud Athenæum lib. 7. Timæus nominis originem ex Græcâ linguâ arceſſens, *Hyccara* dici vult παρὰ τὸ τοὺς πρώτους τῶν ἀνθρώπων ἐλθόντας ἐπὶ τὸν τόπον ἰχθῦς εὑρεῖν τοὺς καλουμένους ὕκκας. Hycca pro Erythrino piſce Cyrenæorum eſt vox, alibi raro in uſu, præterquam apud poetas. Et ut ab *Hycca* fiat *Hyccara*, non patitur analogia. Denique barbari opidi vocabulum è Græco ſermone petere non licet. Proinde conſultius ex Punicâ linguâ deducas, quâ חוק כורא *Hek-caura* eſt *ſinus piſcis*, i. e. *piſcoſus*, qualem eſſe ſinum Hyccaræ ex Fazello patet. Dec. 1. lib. 7.

Hyda, vel *Hyde*, op. Lydiæ ſub Tmolo monte. Hom. Il. 2. Sunt qui idem eſſe putant cum Sardibus. Strab. 13.

Hydaſpes, flu. Aſiæ geminus; unus per Suſianam apud Suſam urbem fluens. Virg. Georg. 4.

Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaſpes.

Alter Indiæ, terminus itineris Alexandri M. cùm Aſiam ſubjugaret, in Indum influens apud Nyſam urbem, cujus incolæ *Hydaſpii* Trogo dicuntur. Lucan. lib. 8.

Quà rapidus Ganges, & quà Nyſæus Hydaſpes.

Horat. Carm. 1.

——Quæ loca fabuloſus
Lambit Hydaſpes.——

Gemmiferum facit Seneca Tragœdus:

Tepidis Hydaſpes gemmifer currens aquis.

Inde Claudiano *Hydaſpeæ gemmæ*. Idem Claud.

——Auriferum veniam poturus Hydaſpen.

Seneca alibi:

——Ruraque dives cingat Hydaſpes.

χρυσόρροος etiam Nonno in Baſſaricis dicitur.

Hydruntum, *Hydrus* Straboni ac Ptolemæo, totius Apuliæ metropolis, vetuſtate, ac civium fide, atque animi magnitudine nobilis. Lucan. lib. 5.

Et cunctas revocare rates, quas avius Hydrus
Antiquuſque Taras, &c.——

Long. 42. 58. Lat. 40. 00.

Item *Hydrus* mons urbi imminens, ac fluvius. Civitas *Otranto* dicitur.

Hydruſa, urbs Atticæ, Strabo. Eſt & una Cycladum inſularum, quæ *Andros* dicitur.

Hyela, op. Brutiorum in Calabriæ citer. orâ, inter Blandam & Lampetiam, *Bonfatti* Barrio. Item Straboni urbs Lucaniæ exciſa; vide *Velia*, & Caſaub. in Strab. pag. 99.

Hyle, urbs Cypri ubi Apollo *Hylates* colitur, Item urbs Locrorum Ozolorum; & regiuncula inter Sabinorum, & Romanorum urbem. Steph.

Hyle, urbecula Bœotiæ, non longè à Thebis, de quâ, Strab. lib. 9. & Plin. 4. 7. Etiam Homerus ejus meminit Iliad. ε.

Ὃς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι, παρ' δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί.——

Ubi Schol. Ὕλη πόλις Βοιωτίας. Unde apud Moſchum, Idyll. 3. verſ. 89.

Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὕλαι.

Ita enim locum iſtum legit Palmerius.

Hymettus, mons Atticæ opibus, & optimi mellis copiâ abundans. Martial. lib. 7.

Paſcat & Hybla meas paſcat Hymettos apes.

Juvenal. Sat. 13.

——Dulcique ſenex vicinus Hymetto.

Statius lib. 12.

——Et olentis arator Hymetti.

Strabo lib. 9. Ὁ δὲ Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ. Pauſanias: Καὶ Ὑμηττὸς ὃς φύει νομὰς μελίτταις ἐπιτηδειοτάτας. Dioſcorides:

corides: Μέλι πρωτεύει τὸ Ἀττικὸν, καὶ τούτου τὸ Ὑμήττιον καλούμενον. Silius lib. 2.

Aut ubi Cecropius formidine nubis aquoſæ
Sparſa ſuper flores examina tollit Hymettos.

Val. Flac. lib. 5.

Florea per verni qualis juga fluxit Hymetti
Aut Siculâ ſub rupe cohors. ———

Ex hoc monte marmora pulcherrima effodiebantur. Plinius, *L. Craſſus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.*

Hypæpa, Lydiæ op. Veneri ſacrum, inter Tmolum montem & Cayſtrum flu. Ovid. Met. 11.

Tmolus in aſcenſu; clivoque extenſus utroque,
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.

Idem de Arachne:

Orta domo parvâ parvis habitabat Hypæpis.

Stephanus: Ὕπαιπα πόλις Λυδίας, ὑπὸ τὸ Αἶπος, κάλλιστας ἔχει γυναῖκας δῶρον Ἀφροδίτης. Mem. Strabo lib. 13. Pop. *Hypæpeni* Tacito An. 4.

Hypanis, flu. Scythiæ ex magnâ palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimum milliare miſcetur ei exiguus fonticulus (*Exampæum* nominat Herodot lib 4.) qui ſuâ amaritudine totum corrumpit Hypanim. Ovid. Met. 15.

Quid? non & Scythicis Hypanis de montibus ortus,
Qui fuerat dulcis ſalibus vitiatur amaris.

Virgil. Georg. 4.

Saxoſumque ſonans Hypanis, Myſuſque Caicus.

Hyperborei, populi & montes qui & *Riphæi*, ultra Scythiam, teſte Ariſtotele. Veteres hos circa Tanais flu. fontes deſcribunt, cum ibi maxima ſit planities. Argumenti ratio poſtulat (inquit H. Jacobius) ut in Hyperboreorum ſedes inquiratur, quarum certitudo celebritati gentis haud reſpondet. In quorum nomine præpoſitio Ὑπὲρ veteres vexavit. Plerique exponunt *ultra Boream ſitos.* Herodotus παρ' οἷς ὁ Βορέας οὐ πνεῖ. Orpheus Argonaut. paulo incommodius ἀνηνέμους *omni vento carentes*, de Riphæis vel Hyperboreis Herodotus admittit dubitanter, quia tum eſſent etiam pari jure Ὑπερνότιοι, qui nulli dantur. Sed hanc dubitationem Eratoſthenes apud Strabonem lib. 1. eludit facetè. Strabo ipſe aliam viam ſecat, cui ὑπὲρ adornat ſuperlativum gradum, unde Ὑπερβορέους exponit βορειοτάτους, ut in his apud Æſchylum, Sophoclemque ὑπέρπικρος, *amariſſimus*, ὑπέρξηρος, *aridiſſimus*, Caſaubono rectè adnotante, præterquam quod illi apud Æſchylum in Supplic. Ὑπερβορέαν τύχην exponitur *Fortuna quæ flat admodum ſecunda.* Cum ſit *Fortuna Hyperborealis*, vel *Hyperboreorum.* Nempe doctiſſimo viro non ſuccurrebant, quæ de ſummâ pace ac opulentiâ eorum prædicantur. Hecatæo apud Diodorum regio Hyperboreorum dicitur νῆσος *inſula* libro ſecundo. Ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν Ὠκεανὸν εἶναι νῆσον οὐκ ἐλάττω τῆς Σικελίας, ταύτην ὑπάρχειν μὲν κατὰ τὰς ἄρκτους, κατοικεῖσθαι δ' ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ὑπερβορέων, ἀπὸ τοῦ πορρωτέρω κεῖσθαι τῆς Βορέου πνοῆς, οὖσαν δ' αὐτὴν εὔγειόν τε καὶ παμφόρον, ἔτι καὶ εὐκρασίᾳ διαφέρουσαν, διττοὺς κατ' ἔτος ἐκφέρειν καρπούς. Μυθολογοῦσι δ' ἐν αὐτῇ τὴν Λητὼ γεγονέναι, διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι. At communiter eſt regio Riphæis montibus incluſa & interſepta. Inde Sophocles appellavit *Apollinis hortum* elegantiſſimè, apud Strab. lib. 7. de Boreâ Orithyiam raptam auferente:

Ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς,
Νυκτός τε πηγὰς, οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον.

Stephanus de Urbibus: Ῥιπαῖα, ὄρος Ὑπερβορέων. Mela 3. 5. *In Aſiatico litore primi Hyperborei ſuper Aquilonem Riphæoſque montes ſub ipſo ſiderum cardine jacent: Ubi Sol non quotidie, &c.* Totum non exſcribimus, quia breviter in omnibus cum Plinio convenit, quem ſis vide lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 17. Scriptor Argonauticus (qui ſub Orphei nomine ambulat, quem Onomacritum ſortilegum docet fuiſſe Tatianus, familiarem & Xerxi Perſarum regi, teſte Herodoto, & Theognidi Poetæ, ut probabiliter affirmat Scaliger) de ſitu Hyperboreorum vel Riphæorum inter veteres exactiſſimè ſcribit. Ille Periplum Argonauticum non ἐν τῇ ἔσω θαλάσσῃ *mari interiore*, vel *mediterraneo* (ut Apollonius facit, quem ſequitur Val. Flaccus) verum ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ *mari exteriori*, vel Oceano longè doctius perducit. Unde facit Argonautas à Mæotide palude rectà in Aquilonem (nempe qu. per Tanaim flu) verſ. 1075. ferri ad Ὑπερβορέους & Ῥιπαίους αὐλῶνας, ac inde διὰ στεινοῖο ῥεέθρου *per anguſtum fluvium* (Riphæum ſcilicet) Oceano potitos, quem mortales vocant Κρόνιον πόντον, νεκρήν τε θάλασσαν. Tum

Νῆα μολεῖν ἰθὺν ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος. ———

Argo navem in dextra litorum Ancæus gubernabat, delatam ad Μακροβίους, quorum longævitas & mitis affluentia, tum Juſtitia & Sapientia Αἴσιμά τε ῥέζειν, πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν verboſius ibi celebrantur, ut non alios ab Hyperboreis aliorum authorum eſſe ſuſpicemur: Hinc ad Κιμμερίους æternâ nocte inſignes ex montibus Solarem lucem impedientibus, ab Ortu Meridie & Occaſu, quos nominat.

Ἐν μὲν γὰρ Ῥίπαιον ὄρος, καὶ Κάλπιος αὐχὴν
Ἀντολίας εἴργουσ' ἐπικέκλιται ἠδὲ πελώρη
Ἄσσον ἐπισκιάουσα μεσημβρινὸν ἠέρα Φλέγρη·
Δείελον αὖ κρύπτουσι φάος τανυηκέες Ἄλπεις.

In quâ frigidâ reg. eſt χρυσορόας Ἀχέρων, fluvius, in cujus ripâ ſunt arbores:

———Οἷσί τε καρπὸς,
Βέβριθε νύκτας τε καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Item urbs Ἑρμιονία, unde ad Ἀΐδαο πύλας navigatur. Hinc per πέλαγος Ἀτλαντικὸν ad νῆσον Ἰερνίδα, & νῆσον Πακήεσσαν Cereri ſacram, perpetuâ nube cinctam, ex ſolidâ & celsâ rupe conſtantem, ideoque importuoſam navibus. Inde ad Circes inſulam:

———Λυκαῖον περὶ χέρσον.

Unde mox:

———Ἀνὰ στόμα Ταρτησσοῖο
Ἱκόμεθα, στήλαισι δ' ἐπέλσαμεν Ἡρακλῆος.

Per fretum Gaditanum mari Mediterraneo reſtituuntur Argonautæ. Periplum hunc explicantem vide Hen. Jacobium in *Philologiæ* ἀνακαλυπτηρίῳ pag. 83. Porro apud Pindarum Pyth. 10. inſignis eſt Hyperboreorum tum religio tum conditio. Apollini ſuo ſacrificant κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας, *illuſtres aſinorum victimas*, ubi Deus γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων ridet videns procacitatem arrectarum beſtiarum. Quam Aſininam ſalacitatem capere non potuit omnium cum Scholiaſte Græco reliquorum interpretum inſulſitas. Conditio talis. Perpetuæ Virginum choreæ, Lyrarum, Tibiarumque ſonitus, ex auratâ lauro coronæ, Epulationes, Morborum & Senectutis, Laborum & belli vacuitas: Quæ felicitas Ὑπερβορέων fingi creditur, qualis aurei ſæculi, & inſularum Fortunatarum. Unde Æſchylus *Coeph.* adagialiter uſurpat de proſperrimo rerum ſtatu

Ταῦτα μὲν ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
Καὶ Ὑπερβορέης μείζω γε τύχης.

Hyperboreos hoſce è Titanibus oriundos tradit Pherenicus, quod illis in locis habitare perhibentur, quò Titanes cum Saturno profligati fugiſſe credidit antiquitas. Romani tandem de Palatii ſui, vel montis Palatini nomine inquirentes, Hyperboreorum cognationem ſibi vendicant. Feſti Abbreviator: *Alii quod ibi Hyperborei cujuſdam filia Palanto habitaverit, quæ ex Hercule Latinum peperit.* Nec aliter Solinus cap. 1. Dionyſ. Halicarn. lib. 1. de Hercule: Λατῖνον δ' ἐκ τινὸς Ὑπερβορείου κόρης, ἣν (παῖδος εἰς ὁμηρείαν δόντος) ἐπήγετο. Puellæ nomen Græcè concipitur ἡ Φαλανθὼ Salmaſio, verius autem ἡ Παλλαντὼ Scaligero, quia conſtanter eſt in Virgilio.

Pallantis proavi de nomine Pallanteum.

Ad ſummum: Quando hæc ſunt ἀσύστατα, ſitus quidem ſub vertice Borealiſſimus, ac beata cœli, ſolique temperies; Hyperboreorum ſedes adhuc penitus ignorantur, nec ulla vetus Geographia, vel nova verè definit. Unde adagialiter *In montibus Hyperboreis* eſt idem quod *extra mundum*, vel *in ſolâ mentis imaginatione.*

Hyrcania, reg. Aſiæ variis nom. hodie vocata, magna ex parte plana, adeo fertilis & opulenta, uti vitis vini metretam ferat, & ficus 60. modios ficuum, frumentum ex ſemine naſcatur quod cadit ex culmo, in arboribus mellificetur, profluat mel ex oleis. Habet ab Orient. mare Caſpium, à merid. Armeniam, à Sept. Albaniam, ab occ. Iberiam. In ea reg. Pantheræ, pardi, & tigres abundant. Virg. Æn. 4.

———*Hyrcanæque admorunt ubera tigres.*

Inde *mare Hyrcanum*, quod & *Caſpium* dicitur. Prop. 2. 13.

———*Paras Phrygias nunc ire per undas*
Et petere Hyrcani litora nota maris.

Pop. *Hyrcani*, de quorum ſepeliendi mortuos ratione. Silius lib. 13.

Regia cum lucem poſuerunt membra probatum eſt
Hyrcanas adhibere canes.

Quod è lib. 1. Tuſculanarum ſui magiſtri habuit: *In Hyrcaniâ plebs publicos alit canes; optimates domeſticos. Nobile autem canum genus ſcimus illud eſſe; ſed pro ſuâ quiſque facultate parat, à quibus lanietur, eamque illi optimam cenſent eſſe ſepulturam.*

Hyrgis, flu. Scythiæ Europææ in Tanaim influens, qui incolis *Scoſna* dicitur, teſte Mercatore.

Hyria, op. Iſauriæ, ad Calycadnum flu. Seleuciæ urbi vicinum; pop. *Hyrienſes.* Plin. & Liv. Item eadem quæ *Paros.* Steph.

Hyria, Bœotiæ reg. circa Aulidem cum op. cognomine apud Hom. Strab Plin. & alios. Ovid. Met. lib. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe.

Hyris,

Hyris, promont. Bithyniæ ad Boſp. Thracium circa Chalcedonem urb. quod & *Euron* vocatur. Steph.

Hyrium, op. Apuliæ Dauniæ maritimum ad Gargani montis radices, *Hyria* Herodoto, *Rhode*, teſte Nigro.

I.

JAbadiu, Eoi Oceani inſ. Ptol. lib. 7. cap. 2. Ἰαβαδίυ, ὃ σημαίνει κριθῆς νῆσος. Εὐφορωτάτη δὲ λέγεται ἡ νῆσος εἶναι, καὶ ἔτι πλεῖστον χρυσὸν ποιεῖν, ἔχειν τε μητρόπολιν ὄνομα Ἀργυρῆν ἐπὶ τοῖς δυσμικοῖς πέρασι. *Jabadiu*, i. e. *Jaba diu* ſive inſula *Java*. Perſis enim ac Indis *diu* inſulam ſonare, nemo eſt qui neſciat; Et inde dici inſulas *Maldivas*, *Anchedivas*, *Serindivam*, &c. Sed quia *hordei inſula* explicatur, putat Bochartus verum nomen olim fuiſſe *Jabaddiu*, & alterum D. excidiſſe ad vitandam κακοφωνίαν. Quæ conjectura nititur Arabicâ voce יבד *Jabad*, vel איבד *aibad*, quâ ſignificatur herba, aut ſeges hordeo ſimilis jumentis ſaginandis deſtinata.

Jader, *Solina* Nigro, flu. Illyrici. Labitur prope Salonæ ruinas, 4. mill. à Spalato. Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Iader.

Jalyſus, Rhodi urbs. Mela lib. 2. Hæc Telchinas olim aluit, maleficum genus hominum, & præſtigiis infame. Ovid. Met. 7. Plin. 5. 31. Cic. 3. de N. D. Quid Jalyſus fuerat, ſunt qui dubitant. Moſellanus venatorem fuiſſe ſuſpicatur, quòd cum cane pingatur. Sunt qui Satyrum hoc cognomine fuiſſe putent, alii Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur. Erat autem Cercaphi fil. qui urbi cognomen dedit, quæ Ἰάλυσος Stephano dicitur. Porro hæc urbs olim *Achæa* dicebatur. Ergias Rhodius apud Athen. lib. 8. Οἱ περὶ Φάλαντον ἐν τῇ Ἰαλυσῷ πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην τὴν Ἀχαΐαν καλουμένην. Diodorus lib. 5. De Heliadis: Κατῴκησε ἐν τῇ Ἰαλυσίᾳ κτίσαντες πόλιν Ἀχαΐαν. Senſus.

Janiculenſis pons, unus ex Romæ pontibus, hodie *Ponte Siſto*, teſte Fulvio.

Janiculum, urbs Roma primum, ſive arx illius dicta. Ubi fuerit docet Macrobius lib. 1. Sat. cap. 7. Ovid. Faſt. 1.

Arx mea collis erat, quam vulgus nomine noſtro
Nuncupat hæc ætas Janiculumque vocat.

Janiculus mons, *Montorio* Marliano & Fulvio, unus ex ſeptem urb. Romæ collibus uſque ad Pontem Milvium extra porrectus, teſte Baronio.

Japidia, regio Illyrici, triplex fuit, 1. à fontibus Timavi flu. uſque ad Iſtriam. 2. Ab Arſia flu. uſque ad Tedanium flumen. 3. Inalpina, in montibus Albio, & reliquis Alpibus ſupra Iſtriam ſe extendentibus.

Japodes, *Japydes* Ptol. pop. Illyrici, in Liburniæ, Hiſtriæ, Noricorumque confinio. *Krainer* Lazio.

Japygia, reg. in finibus Italiæ, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus Tarento Brunduſium uſque extenditur, alio nomine *Meſſapia* dicitur. Strabo lib. 6. Servius, *Japygia*, inquit, *pars eſt Apuliæ in quâ mons eſt Garganus qui ad mare Adriaticum extenditur.* Quod ſi verum eſt, longe majores ſunt Japygiæ fines, quam quos modo ex ſententiâ Strabonis deſcripſimus. Nam Garganus mons multis p. m. extra jam dictam peninſulam ſitus eſt. Hanc regionem *Calabriam*, & *Salentinam* multi nominant. Strabo lib. 6. Ἰάπυγας δὲ λεχθῆναι πάντας φασὶ μέχρι τῆς Δαυνίας, ἀπὸ Ἰάπυγος ὃν ἐκ Κρήσσης γυναικὸς Δαιδάλῳ γενέσθαι φασίν, καὶ ἡγήσασθαι τῶν Κρητῶν. Idem ibidem: Ἣν Μεσσαπίαν τε καὶ Ἰαπυγίαν, καὶ Καλαβρίαν, καὶ Σαλεντίνην κοινῶς οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσι. Antoninus autem Liberalis Metamorphoſi 21. explicatius Daunios, Peucetios, Meſſapios diſterminat. Hecatæus autem 2. ponit Japygias, unam in Apulia, alteram in Illyrico.

Japygium, promontorium. Ptol. vel, ut Plin. *Acra Japygia.* Hodie *Capo di S. Maria.*

Jardanus, flu. Cretæ & Lydiæ. Pauſan. Steph. Fluvii Jardani mem Hom. Iliad. 8.

Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Heſychius: Ἰάρδανος, ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, ἢ Ἀρκαδίας, ἢ Ἠλείας, περὶ ὁρίων τῆς Πυλίων χώρας.

Jaſſus, urbs Ioniæ, in lim. Cariæ, & in orâ maris Ægæi, ad ſinum Jaſſicum, med. inter Epheſum ad Sept. & Mindum ad merid. 40. mill. utrinque, 15. à Mileto, & 55. ab Halicarnaſſo in Bor.

Java, inſ. Aſiæ perampla, in mari Indico. Ab Orient. in Occid. extenditur ſpatio 200. leuc. Ad occ. habet Sumatram inſ. ad ort. ei adjacent aliquot minores inſ. ad auſt. habet Oceanum Auſtralem, & ad Bor. inſulam Bornei, à quâ tamen diſtat 45. mill. Germanicis.

Jaxamatæ, pop. circa Mæotim paludem. Melæ *Examatæ*, ut quidam volunt lib. 1. cap. 19. Stephano Ἰαζαβάται, quos Ephorus appellat *Sauromatas*.

Jaxartæ, Sogdianæ pop. Ptol. ſeu Scythiæ intra Imaum in Sogdianæ confin. unde Turcæ projecti feruntur. Unde ſedem eorum hodiè *Turcheſtan* appellat Niger.

Jaxartes, flu. ingens Sogdianorum, qui in occid. fluens in mare Caſpium ſe exonerat, *Cheſel* Nigro, qui & *Organz* Barbaris, & à Scythis *Schittim*, teſte Bonfinio. Heſychius: Ἰαξάρτης, Βολάναι ποταμός. Ἔστι δὲ τῆς Σκυθίας, ἐμπίπτων εἰς Μαιῶτιν λίμνην. Ubi Palmerius: Quid hic faciat vox Βολάναι, non video; occupat certe locum τοῦ ὄνομα. Sed cave credas Geographiæ Heſychii, qui hic graviſſime lapſus eſt, ut & alibi; Jaxartes enim non cadit in pal. Mæotidem, à quâ longiſſimè abeſt, ſed in Caſpium mare, niſi nobis Ptol. & omnes alii Geographi impoſuerint.

Jaxtes, fluvius quem eodem cum ſuperiore tractu quidam locant, cujus meminit Claudianus, de Prob. & Olyb. conſulatu:

Sic nobis Scythicus famulatur Iaxtes.

Jazabatæ. Vide *Jaxamatæ*.

Jazyges, pop. Sarm. Europææ, quos Martin. Cromerus *Jaſuingos* vocat, pop. Pruſſiæ in regno Polonico. Ovidius Pont. 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, & Jazyges acres.

Val. Flac. lib. 6.

Neurus, & expertes canentis Jazyges ævi.
Namque ubi jam vireſque aliæ, notoſque refutat
Ancus, & incœptus jam lancea temnit heriles:
Magnanimis mos ductus avis, haud ſegnia mortis
Jura pati; dextrâ ſed caræ occumbere prolis
Enſe dato: rumpuntque moras, natuſque parenſque
Ambo animis, ambo miſeri jam fortibus actis.

Jazyges Metanaſtæ pop. & regio Europæ inter Moraviam ad occ. & Tranſylvaniam ad ort. ac inter Pannoniam ad merid. & regnum Polonicum ab bor. hodie *Ongaria di la dal Danubio.*

Ibera, op. Hiſp. Tarracon. ad Iberum flu. apud Carthaginem veterem, medium fere inter Cæſarauguſtam, & Dertuſam. *Flix*, teſte Antonio Auguſtino.

Iberia, reg. Aſiæ inter Colchidem ad occid. & Albaniam ad ort. Armeniæ maj. ad merid. contermina, ad boream montibus Caucaſeis definita. Populi *Iberes* Straboni, aliis *Iberi*, *Giorgiani* vulgo: quamvis Giorgiana reg. magnam Armeniæ partem complectitur. Tac. An. 6. *Iberi* Albanique ſaltuoſos locos incolentes, duritiæ, patientiæque magis inſuevere. Feruntque ſe Theſſalis ortos, quâ tempeſtate Jaſon poſt avectam Medeam genitoſq; ex eâ liberos, inanem mox regiam Æetæ vacuoſque Colchos repetivit; multaq; de nomine ejus & oraculum Phryxi celebrant, nec quiſquam ariete ſacrificaverit, credito vexiſſe Phryxum. Strabo lib. 11. Ἐν τῇ Μοσχικῇ τὸ τῆς Λευκοθέας ἱερὸν, Φρίξου ἵδρυμα, καὶ μαντεῖον ἐκείνου, ὅπου κριὸς οὐ θύεται. At aliter Juſtinus qui hos ad Orientem Albanos deducit ex Italiâ ab Albano M. ſic enim ille 42. Cum Albanis fœdus percuſſit Jaſonque Herculem ex Italiâ ab Alb. M. cum Geryone extincto armenta ejus per Italiam duceret, ſecuti dicuntur; quique memores Italicæ originis exercitum Cn. Pompeii bello Mithridatico fratres ſalutavere.

Iberia, primùm appellata fuit Hiſp. regio Ibero flu. proxima, quam poſtea Celtæ Gallorum pop. relictis ſedibus ſuis habitavere, unde compoſito ex nomine gentis utriuſque vocabulo, *Celtiberi* dicti ſunt. Lucan. lib. 4.

——— *Profugique à gente vetuſtâ*
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Porro Ar. Montanus Iberiam Aſiaticam in ſacris literis ſub nomine *Tubal* deſcribit, atque hinc profectos Hiſpanos qui Europæ ultimam partem verſus occid. occupant, teſtatur. Hoc ipſum etiam voluit Joſephus. Plinius quoque Varronem ſecutus Iberes ſive Iberos primo loco collocat inter nationes quæ ante Romanos in Hiſp. ſedes fixerunt. Sic enim ſcribit 3. 1. *In univerſam Hiſpaniam M. Varro perveniſſe Iberos, & Perſas, & Phœnices, Celtaſque & Pœnos tradit.* Longè tamen aliter Megaſthenes, qui Seleuci Nicanoris tempore rerum Chaldaicarum, & Aſſyriarum hiſtoriam condidit, ex quâ ſic Abydenus apud Euſeb. De Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. Μεγασθένης δέ φησι Ναβουκοδρόσορον Ἡρακλέος ἀλκιμώτερον γεγονότα, ἐπί τε Λιβύην, καὶ Ἰβηρίαν στρατεῦσαι. Ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀπόδασμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πόντου κατοικίσαι. Strabo etiam in primo tradit, Iberos occidentales in loca ultra Pontum, & Colchidem commigraſſe. Imò & ſimiliter Dionyſius in Periegeſi ſcribit:

Τῷ δ' ἐπὶ ναιετάουσιν ἑωθινὸν ἔθνος Ἰβήρων,
Οἵ ποτε Πυρρήνηθεν ἐπ' ἀντολίην ἀφίκοντο.

Sequitur hanc opinionem etiam Socrates, Hiſt. Eccl. 1. 16. Non pauci tamen ab hâc ſententiâ receſſerunt. Nam Appianus in Ibericis tradit, cum aliqui putarent, Iberos Europæ eſſe

προγόνους

προγόνους Iberum Aſiæ; alios contra exiſtimaſſe, eos iſtorum eſſe ἀποίκους, fuiſſe etiam, qui neutros vel progenitores, vel colonos, arbitrarentur. Quomodo Ἴβηρ ratione gentis utriuſque erit ὁμώνυμον ἀπὸ τύχης. Atqui ſi diligentiùs perpendamus, multo veriſimilius videtur, Hiſpanos eſſe colonos Iberum in Aſiâ; quam ut contra Hiſpani per immenſa terrarum ſpatia ultra Colchidem commigrarint. Quòd eo minus arridet, quia ab oriente propagatum eſt genus humanum. Quanquam vero faciliùs in animum induxero, Iberes Aſiaticos coloniam duxiſſe in Hiſpaniam, quam è contra Hiſpanos in loca Aſiæ Septentrionalia: imprimis tamen eo propendeo, ut putem, neutros alteris originem ſuæ gentis debere: præſertim quando, ut Appianus ait ἔθους οὐδὲν ἦν ὅμοιον, ἢ γλῶσσα. *Nec moribus ullâ ex parte, nec linguâ convenirent.* De nomine ſic Bochartus. Iberiæ vox, inquit, (i. e. Hiſpaniæ) ex Phœnicum linguâ petenda eſt. Nam Caucaſeos Iberos in Hiſp. veniſſe, & regioni dediſſe nomen meræ nugæ ſunt. Quid igitur? Ebræis עבר *eber*, Chaldæis עברא *ebra*, vel *ibra* eſt *tranſitus*, & quicquid eſt ulterius. Inde plurale *ebrin*, vel *ibrin*, *terminos*, & *fines* ſignificat. In Evangelio Syro, & in verſione Syrâ Pſalmorum paſſim uſurpatur hæc vox, ubi Græca habent πέρατα τῆς γῆς, אפסי ארץ *Aphſe eretz*, i. e. *fines terræ*. Meritò igitur *Iberi* dicti, qui ex Phœnicum ſententiâ terrarum fines ultimos habitarunt, Hiſpani nempe, quorum urbem, Calpen Tyrii putaverunt, eſſe τέρμονας τῆς οἰκουμένης, ut in Strabone habetur. Tale eſt quod Gaditanum templum Poſidonius ſcribit eſſe καὶ γῆς θαλάττης πέρας. Et quod in Homero Proteus Menelaum ita compellat.

> Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον, καὶ πείρατα γαίης
> Ἀθάνατοι πέμψουσι.——————

Id eſt, in Hiſpaniam, ut interpretatur Strabo. Eodem ſenſu apud Dionyſium τήλιστοι, i. e. *remotiſſimi* dicuntur.

> Ὁππόθι τηλίστων μετεκίαθεν ἔθνος Ἰβήρων.

Ita legendum, non τελλίστων, ut vulgò legitur. Unde Claud. lib. 3. Paneg. De Stilic. ait:

> *In extremos aciem mittebat Iberos.*

Hi cum ad pugnam prodirent, rubris veſtimentis amiciebantur. Polyb. lib. 1. Τῶν δ' Ἰβήρων λινοῖς περιπορφύροις χιτωνίσκοις κεκοσμημένων κατὰ τὰ πάτρια, ξενίζουσαν ἅμα καὶ καταπληκτικὴν συνέβαινε γίνεσθαι τὴν πρόσοψιν. Silius lib. 3. ubi de Carthaginenſibus:

> ——————*Rubræ velamine veſtis*
> *Ars erat in pugnâ fuſum occuluiſſe cruorem.*

Ubi moris iſtius rationem reddere videtur Ælianus lib. 6. ποικ. cap. 6. ubi de causâ cur Lacedæmonii præliaturi purpuram induerent: Φοινικίδα, inquit, ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας ἀνάγκη ἦν, ἔχει δὲ καὶ τὴν χροιὰν καὶ σεμνότητά τι. Πρὸς ταῦτα γε μὴν καὶ τὴν ῥύσιν τοῦ ἐπιρρέοντος αἵματος ἐκ τῶν τραυμάτων. Ἔτι γε μᾶλλον ἐκπλήττει τοὺς ἀντιπάλους, βαθυτέρας τῆς ὄψεως γινομένης, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον. Veterem apud hos ſepeliendi ritum tangit Silius lib. 13.

> *Tellure, ut perhibent, is mos antiquus Iberâ,*
> *Ex animâ obſcœnus conſumit corpora vultur.*

Vide Stob. Serm. 120. Idem tribuit Taxilis Strabo lib. 15. Γυψὶ ῥίπτεσθαι τὸν τετελευτηκότα. Idem mos in uſu apud Barcæos, teſte Æliano Anim. 10. 22. Conſtat vero Silium non in omnes Iberos hunc morem conferre: nam lib. 3. de Celtiberis:

> *Tale nefas cœlo credunt ſuperiſque referri*
> *Impaſtus carpat ſi membra jacentia vultur.*

Notandum hic Galliam olim etiam *Iberiam* nominatam, ut conſtat ex Strabone lib. 3. ubi antiquitùs Iberiam ait dictam quicquid foret inter Pyrenæos montes & flu. Rhodanum, ut veriſimile etiam ſit eam veteribus extenſam uſque ad Rhenum, eamque credo cauſam eſſe cur Nonno lib. 23. Dionyſ. dicatur Ῥῆνος Ἴβηρ *Rhenus Iberus*. Sed quanto aliter Gorop. Becanus ſenſerit lib. Hiſpanicorum 2. ubi ſuſpicatur Ἴβηρ Germanicam eſſe vocem, quia Germanis *Iver* idem ſit ac *Zelotypus*, quomodo Rhenus in vet. epigram. ζηλήμων vocatur. Sed ejus ſententiæ eo minus ratio habenda eſt quia apud veteres omnes de hoc Rheni cognomine ſilentium ſit, nec Nonnus homo Ægyptiacus ſciverit Germanicè. Voſſius. Hinc *Iberiacus* Sil. lib. 13.

> *Omen Iberiacis victâ Carthagine terris.*

Iberus, flu. Hiſp. nobiliſſimus, navigabili commercio dives, ex montibus Aſturum, & Cantabrorum gemino fonte oriens, ac per Caſtellam veterem, Arragoniamque Navarram quoque attingens, inter Catalauniam, & Valentiæ regnum delatus, apud Dertuſam urb. pelago excipitur. *Dives Iberus* Claudiano dicitur, *rapidus* Lucano lib. 4. *Ebro* hodiè vocatur. Eſt & fluviolus in Bæticâ, quem hodie *Rio Tinto* & *Azech* vocant. Item flu. Iberiæ Aſiaticæ Plinio ex Caucaſo in Cyrum flu. maj. defluens.

Ibi, Indiæ gentes, quas credunt ab Hercule originem habere, ibidemque ab eo relictas, cùm Aornum petram expugnare fruſtra tentaſſet. Diodor. lib. 17. *Sybi* Oroſio ſunt. 3. 19.

Icarus, vel *Icaria*, inſula, una Cycladum, quæ prius *Macris* vocabatur, ac *Doliche*. De nomine Bochartus, *Icarus*, inquit, eſt איכר *Icar*, ad verbum, *inſula paſcui*. Quæ Etymologia quam quadret, docebunt verba Strabonis lib. 10. Ἡ μὲν οὖν Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, καὶ χρῶνται αὐταῖς οἱ Σάμιοι. Tamen aliud etymon occurrit, quod huic meritò præferendum. Inſula hæc olim *Ichthyuſa*, vel *Ichthyaſſa* dicta eſt. Athenæus 1. 24. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἴκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τῶν ἰχθύων πλῆθος. Inde Phœnicìè dicta eſt אי כורי *I-caure*, i. e. *inſula piſcium*.

Iccius portus, Cæſari Morinorum in Galliâ navale, Straboni *Itius*, Ptolemæo *Itium*, vulgò *Calais*. Long. 23. 00. Lat. 51. 00.

Iceni, pop. Albionis, quorum reg. *Eſſexia* in Angliâ, teſte Lhuydo; ſed Camdeno eſt *Suffolcia*, *Norfolcia*, *tractus Cantabrigienſis* & *Huntingdonienſis*.

Ichnuſa, dicta eſt int. Sardinia, quòd ad ſimilitudinem veſtigii facta ſit. Silius lib. 12.

> ——————*Terras*
> *Enormes cohibet nudæ ſub imagine plantæ,*
> *Inde Ichnuſa prius Graiis memorata colonis.*

Claudianus:

> *Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat.*

Vide *Sardinia*.

Ichthyophagi, Hieron. contra Jovinianum: *Porro Ichthyophagi gens errans in litore maris Rubri, ſupra petras Solis calore ferventes aſſant piſces, & hoc ſolo alimento victitant.* Mem. & Strabo lib. 15. Eſt etiam inſignis locus de his pop. ex Diod. Sic. lib. 3. pag. 122. Παρὰ δὲ τοῖς, &c. *Apud vicinos Ichthyophagos veteri famâ quam à majoribus acceptam tradunt, fertur, magno quodam maris receſſu, omnibus locis ejus ſinûs arefactis, & mari in oppoſitas partes relabente, fundum coloris viridis apparuiſſe, & rurſus immenſo æſtu mare refluum in priorem locum eſſe reſtitutum.* Quibus verbis nemo non videt deſcribi ingens illud miraculum. Exod. 14. 21.

Iconium, urbs Lycaoniæ archiep. & caput inter Cappadociam & Ciliciam, *Cogni* hodiè, quo nomine & regio ipſa vocatur. Πολίχνιον δὲ ᾠκισμένον vocat Strabo lib. 12. Long. 63. 45. Lat. 39. 49. Piſidiæ op. vocat Amm. Marc. lib. 14. Antea Lycaoniæ fuerat, teſtibus Strab. Plin. Ptolemæo, ſic autem dicebatur ab *imagine* Meduſæ, quam ibi ſuſpendit in columna Perſeus. Euſt. in Dionyſ. Ἔστι καὶ τὸ Ἰκόνιον τῇ εἰκόνι τῆς Γοργόνος παρωνομασμένον, ἣν αὐτόθι ἀναστηλῶσαι λέγεται Περσεύς. Aliam vero ejus nominis originem affert Steph. quem ſis conſule.

Icos, inſula una Cycladum, Eubœæ proxima, Inſularis *Icius*, & *Iciacus*. Ejus præter Strabonem meminere Scylax, & Phanodemus apud Steph. & Liv. lib. 31. Item Appianus lib. 5. Ἐμφυλ. Sed & Antipater Sidonius Epitaphio in Homerum, Antholog. 3. 25. ubi βραχύβωλον appellat, id eſt, *brevis glebæ* inſulam, anguſtam ſcilicet & perpuſillam. Nomen ab *anguſtiis* factum (ait Vir magnus) Id enim Syris eſt עיקא *Ico*, à verbo עוק *uk*, id eſt, *coarctare*.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis op. *Acor*, teſte Caſtaldo, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac tranſeunte, viginti, qui à Comitatu ejus deſciverant, locum deligunt, jaciunt mœnia, ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur, de condentium numero, urbi nomen datum. Solinus. Long. 18. 00. Lat. 33. 00.

Ictumulorum vicus, apud quem aurifodinæ erant, haud dubiè ſupra Vercellas, non procul in Alpium radicibus fuiſſe ex Strabonis verbis claret, lib. 5. Καὶ ἐν Οὐερκέλλαις χρυσωρύχιον ἦν, κώμη δ' ἐστὶ πλησίον Ἰκτουμούλων, καὶ ταύτης κώμης. Plin. 33. 4. *Extat lex Cenſoria Ictumulorum aurifodinæ, quâ in Vercellenſi agro cavebatur, ne plus quinque millibus hominum in opere publicani haberent.* Ex duabus vocibus conflari videtur οἱ τοῦ Ἴκτου μοῦλοι, i. e. *Icti muli*, quia *Icti* cujuſdam viri nobilis *muli* hic ſtabulati fuerint, unde vicus dictus *Ad Icti mulos*.

Ida, mons altiſſimus qui ad Troadem ſpectat, cujus cacumen Gargarus Straboni dicitur. In hoc monte Paris ſententiam tulit pro Venere de pomo aureo adverſus Palladem & Junonem. Ovid. Faſt. 4.

> *Nec quas Priamides in aquoſæ vallibus Idæ*
> *Contulit.*——————

Papin. Silv. 1. 1.

> ——————*Cæſis decrevit frondibus Ida.*

Nempe ob multitudinem arborum fabricando & conſtituendo equo Trojano, neceſſariarum. De eadem re Petronius:

> ——————*Delio profante, cæſi vertices*
> *Idæ trahuntur, ſciſſaque in molem cadunt*
> *Robora, minacem quæ figurarent equum.*

Altitudinem

Altitudinem ei tribuit Hom. Il. ξ.

——Προσεβήσατο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς.——

Ovid. in Epiſt. Helen.

At Venus hoc pacta eſt in altæ vallibus Idæ.

Idem Faſtorum 4.

Ardua jamdudum reſonat tinnitibus Ida.

Longitudinem Calaber lib. 3.

——Ὄστε μακεδνῆς
Ἴδης ναιετάουσιν ὑπὸ πτύχας.——

Et lib. 14.

——Μακρὴ δ' ἀμφίστενεν Ἴδη
Καὶ Σιμόεις.——

Ovid. Ep. Paridis ad Hel.

Ardua proceris ſpoliantur Gargara ſilvis,
Innumeraſque mihi longa dat Ida trabes.

Humiditatem Homerus Il. θ.

Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν.

Idem Iliad. λ.

Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης.

Horatius:

Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ
Raptus ab Idâ.

Ovid. Met. 10.

——*Quos humida ſuſtinet Ida.*

Umbram Tryphiodorus:

Ἔβρεμε νυμφαίησιν ἅμα δρυσὶ δάσκιος Ἴδη.

Ovid. Met. 11.

Æacon umbroſâ furtim peperiſſe ſub Idâ.

Idem Faſtorum 6.

Dii temerè errarunt in opacæ vallibus Idæ.

Et lib. 4.

Dindymon & Cybelen per amœnam frondibus Idam.

Val. Flac. lib. 2.

Pars & frondoſæ raptus expreſſerat Idæ.

Idque ob arbores quibus abundabat, Theocr. Idyl. ιζ.

Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθών.

Dionyſius:

Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπαὶ δρυσὶ τηλεθόωσα.

Ab hoc monte diem exoriri putabant veteres, teſte Germano ad illud Æn. 3.

Jamque jugis ſummæ ſurgebat Lucifer Idæ,
Ducebatque diem.——

Quam opinionem tetigit Lucretius lib. 5.

Aut quia conveniunt ignes, & ſemina multa
Confluere ardoris conſuerunt tempore certo,
Quæ faciunt Solis nova ſemper lumina gigni.
Quod genus Idæis fama eſt in montibus altis
Diſperſos ignes orienti lumine cerni.

Inde coire Globum quaſi in unum & conficere orbem. Diod. Sic. lib. 17. ubi de hoc monte: Ἴδιον δέ τι καὶ παράδοξον συμβαίνει γίνεσθαι περὶ τοῦτο τὸ ὄρος. Κατὰ γὰρ τὴν τοῦ Κυνὸς ἐπιτολὴν ἐπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς διὰ τὴν νηνεμίαν τοῦ περιέχοντος ἀέρος ὑπερτέρη γίνεσθαι τὴν ἄκραν τῆς ἀνέμων πνοῆς. Ὁρᾶσθαι δὲ τὸν ἥλιον, ἔτι τῆς νυκτὸς οὔσης ἀνατέλλοντα τὰς ἀκτῖνας, &c.

Ida, mons Cretæ, *Pſiloriti* hodie Bellonio, inde *Idæa* Creta dicta, item Troja. Steph. Cypreſſis olim nobilis fuit, Theophr. Hiſt. pl. 4. Ἐν Κρήτῃ ἐν τοῖς Ἰδαίοις ὄρεσι κυπάριττον εἶ). Unde Virg. Georg. 2.

Nec Salici, lotóque, nec Idæis cypariſſis.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri ſacer, ad cujus radices ſitum eſt *Idalium*, Cypri op. quod ab eventu nomen accepit. Nam cum oraculum Chalcenori datum eſſet, ut illic urbem conderet, ubi primum orientem ſolem conſpicaretur, unus è comitibus, qui forte aſtabat, ad eum converſus εἶδον ἅλιον, inquit, i. e. *vidi ſolem*. Quo audito, Chalcenor arripuit omen, civitatemque ibi ſtatuit, & ab eà vocavit. Ita Stephanus. At, ut cætera taceam, in *Idalium* A breve eſt, quod in ἅλιον non poteſt non eſſe longum, quia eſt loco τοῦ η. Proinde videtur Idalium Phœnicium eſſe יראלה *Iidala*, vel *Idala*, cujus nominis op. in tribu Zabulon memoratur Joſ. 19. 15. Hieronymus in locis Hebr. ſcribit *Jadela*, tanquam conflatâ voce ex duabus יד *Jad*, & אלה *ela Dea*, quod ad verbum eſt *locus Deæ*, i. e. *locus Veneri ſacer*. Boch. Virg. 10. Æneid.

Eſt Paphos, Idaliumque tibi ſunt alta Cythera.

Hinc adject. *Idalius* Stat. Theb. 5. ubi de Venere:

——*Soluiſſe jugalem*
Ceſton, & Idalias procul ablegaſſe volucres.

Fuiſſe hunc locum jam ſuo ævo indicat Plin. 5. 31. *Sanctum* vocat Catullus; apud quem etiam eſt: *Idalium colens Venus*; itemque *Idalium frondoſum*, nempe reſpectu memoris ibi ſancti. Prop. 2. 13.

Teſtis qui niveum quondam percuſſit Adonim
Verſantem Idalio vertice torvus aper.

Val. Flac. lib. 8.

Qualis ſanguineo victor Gradivus ab Æmo
Idalium furto ſubit, aut dilecta Cythera.

Fuit autem in litore ſitum hoc ſive nemus, ſive op. Luc. lib. 8.

Quæſtor ab Idalio Cynereiæ litore Cypri
Infauſtus magno fuerat comes.——

Hinc *Idaliæ ſorores*, nymphæ ejuſdem loci. Claud. de Nupt. Hon. & Mar.

Cæſariem tum forte Venus ſubnixa coruſco
Pingebat ſolio, dextra, lævâque ſorores
Stabant Idaliæ.——

Heſychius: Εἰδαλίους, *formoſos*, *venuſtos*, *ſpecioſos* interpretatur, ut inde poſſit Veneriæ ſedis denominatio duci.

Ideonni regnum, Ἰδεόννου γῆ. Strab. lib. 4. Cottii regno jungebatur in Alpibus, verſus Sept. Vide Cluv. It. Ant. pag. 93.

Ideſſa, urbs in confinio Colchidis & Iberiæ, quæ olim *Phryxium* vocabatur. Strabo.

Idubeda, mons Hiſp. Ptol. Hunc hodiè ſaltum Aucenſem ab Aucâ urbe antiquiſſimâ, cujus veſtigia cum nomine adhuc viſuntur, nominari ſcribit Nebriſſenſis. Olivarius dicit eum à Pyrenæis mont. ad Portugal. promitti.

Idume, & *Idumæa*, regio Syriæ ab *Edom*, filio Eſau, ſic dicta. Lucan. lib. 3.

Gazaque & arbuſtis palmarum dives Idume.

Inde *Idumæus*. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos.

Silius:

Cypron Idumæas referat de Pallade palmas.

Stephanus: Ἰδουμαῖοι, ἔθνος Ἑβραίων ἀπὸ Ἀδόμου. Ἄδομα γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι, ὃς ξανθὸν βρῶμα δοὺς τῷ ἀδελφῷ τὰ πρωτεῖα εἰλήφει.

Idumania, Angliæ flu. per Eſſexiam fluens, *Blackwater*, teſte Camdeno.

Idunum, op. Norici, in ditione Salisburgenſi, *Windiſh Matray* Sanſoni ad flu. Iſolam, 10. m. p. ab Alpibus & paulo minus à confin. Duc. Carinthiæ. Long. 37. 30. Lat. 47. 17.

Jebuſæi, pop. Palæſtinæ in Judæa, de quibus vide Bochartum in Phaleg. pag. 344.

Jella, vel *Jelleia*, hodie *Stradella*, op. Gall. Ciſpadanæ in agro Ticinenſi, med. ferme inter Placentiam & Dertonam.

Jena, æſtuarium Scotiæ meridionalis, ad oſtia flu. *Cree*, in Gallovidia prov. ad ort. Lucopibiæ urb. & è reg. Monædæ inſ. in mari Hibernico.

Jena, urbs & Academ. Germ. in ditione Ducis Saxoniæ Weimarienſ. 6. leuc. ab Erfurto in ort. 9. autem à Lipſia in occ. Long. 33. 35. Lat. 51. 05.

Jerabrica, *Alanquera* Reſendio, op. Luſitaniæ inter Ulyſſiponem ſupra 7. & Scalabim ſupra 5. leuc. ad Tagum flu.

Jericho, i. e. *Luna*, *menſis*, aut *odor ejus*. Civitas opulentiſſima in tribu Benjamin, ab Hieroſolymis 150, & à Jordane 60 ſtadiis diſtans. Num. 22. Hanc à Joſue dirutam ædificavit Hiel de Bethel. Nobilis fuit palmetis, & Balſami viridariis, unde etiam *civitas palmarum* appellatur, Deut. 34.

Jerna, Hiſp. flu. Mela lib. 3. Strabo *Jernam* his locis commemorat montem, à quo amnis forte ſic dictus.

Jerne, & *Jernia*, vel (quod inde detortum) *Hibernia*, inſula in occid. Oceano, non procul à Britanniâ, quæ ob ſitum depreſſiorem cœlo, ſoloque utitur humecto, cui agilitas incolarum aſſignatur, & nervi flexiliter molles. Lacubus abundat; præſertim ibi paſſim occurrunt cænoſæ voragines, Anglo-ſaxonicè *Bogges*: ubi terra uliginoſa & levi graminis ceſpite obducta, ſupergradientium pedibus inopinis abſorptim cedit. Hæ dici quoque poſſunt ἄορνα *averna*, non tantum quòd ab iis abſorbeantur animalia, & velut ad Orcum demittantur, ſed quòd ſint etiam ἀέρνη *infrugifera*, nullam ἔρνος *plantam* ſc. vel *fruges producentia*. Inde enim ἄορνα dicta, non quòd ſint infeſta avium ſupervolatui. Igitur H. Jacobio eſt Ἰέρνη vel Ἰερνὶς pro ἀέρνη, vel ἀορνὶς *Inſula avernoſa*, h. e. *The Boggy Iſland*. Camdenus quidem non prorſus incommodè ducit à vernaculo *Erin*, quod *Occaſum* ſonat. Νῆσον Ἰερνίδα vocat Orpheus in Argon. Claudiano *Glacialis Ierne* dicitur. Stephanus: Ἰέρνη, νῆσος ἐν τῷ πέρατι πρὸς δυσμαῖς.

Jeruſalem, Judææ metropolis, à Melchiſedec, teſte Joſepho, condita: alias *Salem*, & *Jebus*, à *Jebuſæo* Chananæi filio. Joſ. 18. Poſtremo *Ælia*, ab *Ælio* Adriano Imp. Romano, teſte Volaterrano. Lat. *viſio pacis*, aut *viſio perfecta*, ſive *conſummata*, ſive *timor perfectus*, aut *conſummatus*, vel *timete Salem*; quaſi adventantibus hoſtibus timorem incutere voluerint. Vide *Hieroſolyma*.

Jeta, caſtellum Siciliæ. Steph. Alii urbem eſſe volunt, incolæ *Jetenſes* Plinio. At in Legationum excerptis ex Diodori libro 23. ſunt Ἰεταῖνοι. Atque idem vocabulum uſurpare videtur Cic. Verrinâ tertiâ, ubi nunc mendosè *Letini* legitur.

Silius,

Silius neſcio an metri causâ maſculino genere, & ſing. num. formavit, lib. 14.

———*Arbela ferox, & celſus Ietas.*

Igædita, Luſitaniæ urbs olim fuit, ut inquit Vaſæus, qui addit hodiè, vicum obſcurum eſſe, nomine *Edania*. *Idannas* dicitur Varrerio. Long. 17. 00. Lat. 38. 00.

Igilgili, Gigeri, urbs Africæ in ora maris Mediter. in regno Algeriæ. Long. 24. 00. Lat. 31. 45.

Igilium, Etruſci litoris inſula *contra Coſanum*, ut Plinius ait, *litus*, ſive ante Argentarium promont. hodieque vulgò vocatur *Giglio*. De quo Rutilius in Itinerario:

Eminus Igilii ſylvoſa cacumina miror,
Quam fraudare nefas laudis honore ſuæ.

Vitioſè *Ægilium* apud Plin. & *Iginium* apud Melam in quibuſdam codd. legitur.

Ignetes, op. Rhodii, quos Telchinibus ſucceſſiſſe tradit Heſychius: Ἴγνητες, inquit, οὕτως ὀνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχῖνας ἐποικήσαντες τὴν Ῥόδον. Tamen *Ignetes*, ſive *Gnetes* iidem qui γνήσιοι ſeu ἰθαγενεῖς, i. e. *indigenæ*. Steph. Γνῆς, ἔθνος οἰκῆσαν τὴν Ῥόδον. Ἔνθεν καὶ Γνῆτες, οἱ ἰθαγενεῖς. Λέγονται δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ι, Ἴγνητες. Itaque ante Ignetes nullos habuit incolas Rhodus. Vide Boch. Geogr. pag. 400.

Iguvium, Umbriæ op. Cæſar. Com. lib. 1. *Intereà certior factus Iguvium Thermum Prætorem cohortibus 5 tenere.* Cic. ad Att. 7. 13. *Quid agat Domitius in Marſis, Iguvii Thermus.* Verum neſcio quo fato clariſſimi hujus municipii nomen apud omnes ferè antiquos ſcriptores ſit vitiatum. Nam apud Ptol. vulgò eſt Ἰσούιον, & apud Strab. lib. 5. Ἴτοερον pro Ἰγούιον. Item apud Plin. 3. 14. variis in exemplaribus, *Iguini, Inguini, Ingini*, pro *Iguvini*. Sed & apud Silium lib. 3. ubi Umbriæ urbes recenſet pro vulgatis *Inginum* & *Inginium*, reponendum erat *Iguvium*, in his:

———*Infeſtum nebulis humentibus olim*
Iguvium, patuloque jacens ſine mœnibus arvo
Fulginia. Vulgò *Eugubio*.

Ila, *Wiſle*, teſte Camdeno, fluviolus Scotiæ Sept. in Com. Cathaneſiæ, in Oceanum Germ. labens.

Ilba, vel *Ilva*, inſula mar. Tyrrheni, diſtans à continenti 10. m. p. Plin. 14. 34. *Ferri metalla ubique propemodum reperiuntur, quippe inſula etiam Italiæ Ilvâ gignente.* Virg. Æn. 10.

———*Aſt Ilva trecentos*
Inſula inexhauſtis Chalybum generoſa metallis.

Silius lib. 8.

Non totidem Ilva viros, ſed lectos cingere ferrum
Armarat patrio, quo nutrit bella, metallo.

Rutilius:

Occurrit Chalybum memorabilis Ilva metallis.

Ilerda, op. citer. Hiſpan. in conventu Tarracon. non procul à Sicori flu. *Lerida* hodie. Lucan. lib. 4.

———*Super hunc fundata vetuſtâ*
Surgit Ilerda manu, placidis prælabitur undis.

Iliſſus, amnis in Atticâ reg. Muſis dicatus, quas ab eo *Iliſſidas* vocant. Papinius Theb. 12.

Celavit Geticos ripis Iliſſos amores.

Idem lib. 4. videtur hunc flu. Furiis conſecrare, cum ait:

——*Anfractu riparum incurvus Iliſſos,*
Sævus honos fluvio, Stygias luſtrare ſeveris
Eumenides perhibentur aquis.

Item urbs Atticæ. Stephanus: Ἰλισσὸς πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τιμῶνται αἱ Μοῦσαι Ἰλισσίδες, ὡς Ἀπολλόδωρος. Ubi Barthius ſcribendum putat, τόπος, vel ποταμὸς, quod verius eſt. Pauſan. lib. 1. Ἐθέλουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Ἰλισσόν, καὶ Μουσῶν ὧν βωμός ἐστιν ἐπ' αὐτῷ Εἰλισσιάδων. Abinde Muſicus potus huic flu. datur à Nonno Dionyſ. lib. 41.

Εἴποτε διψαλέη ποτὸν ἤτεεν, ὤρεγε κούρη
Πύθιον Ἀπόλλωνι λάλον πεφυλαγμένον ὕδωρ
Ἢ ῥόον Ἰλισσοῖο τὸν ἔμπνοον Ἀτθίδι Μούσῃ.

Lenem vocat Seneca initio Hippolyti ex emendatione C. Barthii:

Ubi per graciles lenis Iliſſus
(Ut Mæander ſuper æquales)
Labitur agros, piger & ſteriles
Amne maligno radit arenas.

Divinum Dionyſius Periegetes:

Νέρθε γε μὴν Ἰσθμοῖο πρὸς αὐγὰς Ἀττικὸν οὖδας
Τοῦ διὰ θεσπεσίου φέρεται ῥόος Ἰλισσοῖο.

Cujus loquaciſſimus Commentator pleniorem rationem reddere debebat, cur appellaretur eo titulo. Sed tranſiit parum dignum ſe expectatione noſtra exhibens: Ὅτι πρὸς αὐγὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ Ἰσθμοῦ τὸ Ἀττικόν ἐστιν οὖδας, ἔνθα ποταμὸς φέρεται Ἰλισσὸς, οὐ πολλοῦ ἄξιος λόγου, διὰ δὲ τὰς κλῃδνὰς Ἀθήνας περιλαλούμενος, καὶ θεσπέσιος καλούμενος. Imo, ô bone Exegetarum Coryphæe plurima dici poterant, quorum gratia tu apud nos nunc in majori eſſes æſtimio, tot nugarum alioquin conditor. Barthius.

Ilium, quod & Troja, urbs Phrygiæ min. inter Idam M. & oram litoralem, à quâ 1500. m. p. diſtat. *Ilios* fœm. gen. poetis dicitur. Ovid.

Sed mihi quid prodeſt veſtris disjecta lacertis
Ilios?

Horatius:

——*Non ſemel Ilios vexata.*

Tria hujus urbis fata fuere quæ ſic enumerantur à Plauto in Bacchidibus:

Ilio tria audivi fuiſſe fata, quæ illi exitio forent;
Signum ex arce ſi periiſſet: alterum etiam eſt Troili mors:
Tertium cum portæ Scææ limen ſuperum ſcanderetur.

Illiberis, urbs Hiſp. Bæticæ, hodiè *Elvira* locus dicitur, à Granato, quæ illi ſucceſſit, & nova Illiberis dici poteſt. 2. leuc. diſtans. Pop. *Illiberini*, Plin.

Illice, Melæ; *Ilicias*; Ptol. op. Hiſp. Tarrac. ad Sarabim flu. in regn. Valentiæ. *Elche* hodiè, aliis *Alicante*. Unde *Sinus Illicitanus*. Mela 2. 6. Vide Voſſium ad Melam. pag. 191. Long. 20. 45. Lat. 38. 50.

Illipula, (op. Hiſp. Bæt. geminum) major, & minor. Major Ἰλλίπουλα μεγάλη Ptol. *Ilipa* Plinio, *Pennaflor* hodiè, teſte Mor. vel *Palma* aliis. Minor in Turditanis eſt apud Luſitan. confin. *Ilipa* itidem Livio.

Illiturgis, vel *Iliturgis, Ilurgia*, Polybio, urbs Hiſp. Bæticæ exciſa ad Bætim flu. à Scipione unà cum Caſtulone, quod ad Pœnos defeciſſent, everſa. *Lietor* Marianæ. Alii *Jaen*, & alii *Aldea el Rio* eſſe putant.

Illurcis, Iberiæ urbs, Hiſp. Tarr. ſcilicet, poſtea à Sempronio Graccho, *Gracchutis* dicta. Steph.

Illuro, *Alaro*, teſte Mor. op olim, nunc pagus Hiſp. Tarr. in Catalauniâ, qui *Diluron* Ptol dici videtur, inter Blandam, & Betullonem, Barcinonem verſus in occaſum.

Illybirris, Gall. Narbon. flu. Eundem eſſe cum *Thici* Melæ, & hodiè *Tec* dici docet Varrerius. *Illeris* Ptol. *Illebernis* Athenæo dicitur.

Illyricum, Illyris Ptol. & Lucano, *Illyria* Steph. regio eſt in orâ maris Adriatici, Italiæ oppoſita, hujus termini non ab omnibus iiſdem limitibus circumſcribuntur. Plin. enim hanc inter Aſium & Titium fluvios conſtringit. Ptol. vero eam ab Hiſtriâ ad Macedoniæ uſque confinia ſecundum maris litora producit: mediterranea ejus ad Pannones & Mœſiam ſup. extendit. Multo ampliorem eam deſcribit Mela; & Dionyſius totam maris Hadriatici oram à Tergeſto uſque ad Ceraunios montes Illyriis aſcribit. Danubium etiam intra ejus amnes numerat Pomponius Strabo. lib. 7. eam Macedoniæ ac Thraciæ propinquam facit. Sed omnium latiſſimè Illyrici fines extendit Appianus Alexandrinus; quem vide ſis initio lib. de bell. Illyr. Populos ab *Illyrio* Cadmi filio dictos perhibet Euſtathius. In duas regiones fere dividi ſolet, Liburniam ad occ. & Dalmatiam ad ortum. Vulgò *Schiavonia* in univerſum hodiè appellatur. Pix Illyrica commendatur. Ovid. 2. de Arte Am.

Nigrior Illyricâ cui pice ſanguis erat.

Ilva. Vide *Ilba*.

Imachara, op. Siciliæ Ἰμαχάρα πόλις Ptolemæo opidani *Imacharenſes*; Tullio & Plinio *Imacarenſes*; vulgo *Citadella di Machari*.

Imaus, mons Scythiæ maximus, Tauri pars, qui Scythiam apud Ptol. dividit. in citer. & ulter. *Imaus* tamen Ptolemæi ab *Imao* Strab. & Plinii diverſus eſſe videtur, nam ex Ptol. is à Tauro monte deciſus in bor. ad mare glaciale uſque porrigitur, apud Plin. vero & Strab. in ort. uſque ad mare Eoum extenditur. Hic varia hodie apud incolas nomina habet. *Altai*, teſte Caſt. *Inifa* Mercatori. Ille, h. e. apud Ptol. *Dalanguer* & *Navagrot*, eodem Caſt. teſte.

Imbraſus, Sami flu. ex quo Inſula *Imbraſia* dicta. Hinc Juno *Imbraſia*. Nicander ſub finem Alexipharmacorum:

Ἥρης, τ' Ἰμβρασίης μούνης στέφος ἐκ ὑπεδέκτο.

Imbros, inſ. & op. prope Samothracem Cabiris & Mercurio facer. Steph. Hæc inſula leporibus mirè ſcatet. Geographus Anonymus ſub Conſtantio *Imbros leporinam veſtem multam ejicit*, id eſt, emittit. Addit horum animalium ibi eſſe multitudinem. Lepus Ebræis eſt ארנבת *arnebeth*; Arabibus *arneb*, vel *arnib*, unde literis trajectis factum *Inbros* & *Imbros*; atque ita eadem fuerit cum *Laguſa* Græcis, cujus nominis aliquot inſulas habuit Ægæum mare circa Troadem. Plin. 5. 31. *Lembro* hodiè *Sophiano*. Hinc *Imbrius*. Ovid. Triſt. 1.

Venimus in portus, Imbria terra, tuos.

Inachia, Peloponneſus ab *Inacho* flu. Steph.

Inachium, Peloponneſi op. inter Scyllæum promont. & Iſthmum ſitum, aliàs *Argos Hippium*. Plin. 4. 5.

Inachus, vulgò *Planizza*, flu. Peloponneſi in ſinum Argolicum exiens. Item flu. Acarnaniæ in Acheloum influens. Virg. Æn. 7.

Cœlatâque amnem fundens pater Inachus urnâ.

Inarime, inſ. in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, in quâ mons fuit, qui terræ motum paſſus, alteram fudit inſulam, quæ Prochyte ab effuſione dicta. Sub hanc inſ. Typhœa gigantem à Jove detruſum eſſe, author eſt Virg. lib. 9 Æn.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile
Inarime, Jovis imperiis impoſta Typhœo.

Vide ſis illic Lud. de la Cerda. Plin. 3. 6. *Ænaria à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa*, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed à figlinis doliariorum. Quæ omnia (inquit Vir Magnus) ſunt perabſurda, neque enim Homerus *Inarimen* dixit (licèt id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, & alii) ſed diſtinctis vocibus Ἐιν Ἀρίμοις. *In Arimis.* Et ab Ænea, non diceretur *Ænaria*, ſed *Ænearia*, aut *Æneia* potius, & à doliis *Pithuſa.* At à ſimiis eſt Pithecuſa. Vide Boch. Geogr. p. 655.

India, regio Aſiæ ampliſſima, inter Indum flu. ad occ. à quo nomen habet, & Serum ad ort. à Sinis ſeparantem, in longum extenſa, Oceano Indico ad Merid. & Emmodis, aliiſque mont. ad Bor. à Scythiâ ſecernentibus, terminata; à Gange flu. in duas diviſa, citer. & ulter. Citerior *intra Gangem* à Ptol. nominatur. *Indoſtan* incolis, cujus pars auſtralis *Malabar* dicitur. Ulterior *extra Gangem*, non unico hodie nomine dicta. Indiæ ora 60 diebus ac noctibus, teſte Mela, navigatur. Divitiis olim abundavit, hodieque abundat. Serpentes prodigioſæ magnitudinis habet. Strabo lib. 2. Ὄφεις τε καὶ βοῦς καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καταπίνονται. Plin. 8. 14. Megaſthenes ſcribit in Indiâ ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, ut ſolidos hauriunt cervos, tauroſque. Inde Horat.

Theſauris Arabum & divitis Indiæ.

Vide laudes Indiæ pulcherrimè deſcribentem Dionyſium Perieg. verſ. 1027.

Πρὸς δ' αὐγὰς Ἰνδῶν ἐρατεινὴ πέπταται αἶα, &c.

Pop. *Indi*, ob nigrorem quondam noti. Ovid. 1. de Art. Am.

Andromeden Perſeus nigris portavit ab Indis.

Sen. in Oedip.

Phœbus hic flammâ propriore nudos
Inficit Indos.

Propert. lib. 4. eleg. 3.

Uſtus & Eoâ diſcolor Indus aquâ.

Catullus:

Solus in Libyâ, Indiáve toſtâ.

Tibullus lib. 2.

Illi ſunt comites fuſci, quos India torret.

Manilius Aſtron. lib. 4.

——*Hominum gentes minus India toſtas*
Progenerat.

Hi colorem hunc ad Solem torridum referunt; Cteſias v. eum à naturâ provenire arbitratur: Ὅτι Ἰνδοὶ οὐχ ὑπὸ τοῦ ἡλίου εἰσὶ μέλανες, ἀλλὰ φύσει. Lucan. lib. 3.

Fluxa coloratis aſtringunt carbaſa gemmis.

Hoc Solinus quoque generaliter omnibus Indis adſcribit. Strabo quoque lib. 15. ab hiſtoricis proditum ait, Τοὺς Ἰνδοὺς ἐσθῆτι λευκῇ χρῆσθαι καὶ σινδόσι λευκαῖς καὶ καρπάσοις. Pergit Lucan.

Quique ſuas ſtruxere pyras, vivique calentes
Conſcendere rogos, prô quanta eſt gloria genti
Injeciſſe manum fatis, vitâque repletos
Quod ſupereſt donaſſe Deis.

Inde *colorati* forſan. Virg. Georg. 4. Ovid. Met. 4.

Decolor extremo quà cingitur India Gange.

Dionyſ. de Indis ὑπὸ χεύματα κυανέοισι, Hic optima provenit ebenus. Virg. Georg. 2.

——*Sola India nigrum*
Fert ebenum——

Theophr. 4. Hiſt. cap. 5. ubi de Indiâ, ἴδιον δὲ καὶ ἐβένη τῆς χώρας ταύτης. Strabo lib. 15. in narratione rerum Indicarum loquens de Paſyis φύεσθαι δὲ καὶ ἔβενον. Vide Plin. 12. 4. & Solin. cap. 65. Sed an ſolius Indiæ hæc ſit merx, dubium eſt. Nam Herod. lib. 3. αὕτη δὲ χρυσόν τε φέρει πολλὸν, καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια καὶ ἔβενον, de Æthiopiâ loquitur. Plin. 6. 30. *Sita eſt Æthiopia ab oriente hyberno ad occidentem hybernum. Meridiano cardine ſylvæ ebeno maximè virent.* Lucan. lib. 10. de regiâ Egyptiorum:

——*Ebenus Mareotica vaſtos*
Non operit poſtes, ſed ſtat pro robore vili.

Servius, ut poetam ſuum defendat, ita ait. *Atqui & in Ægypto naſcitur, ſed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus.* Sed qui poteſt ita defendere? Nam Dioſcorides 1. 3. apertè diſcriminat, & principatum dat Æthiopicæ ebeno. Ἔβενος κρατίστη ἡ Αἰθιοπικὴ καὶ μέλαινα, &c. ἐστὶ δέ τις καὶ Ἰνδική. Sed in magnis ſcriptoribus diſſidia talia occurrere nihil mirandum. Indum ebur celebrat Virg.

Indum ſanguineo veluti violaverit oſtro
Si quis ebur.

Idem Georg. 2.

India mittit ebur.

Catullus:

——*Indo quod dente politum*
Tincta tegit roſeo conchylis purpura fuco.

Indigeti, ſeu *Indigetes*, pop. fuere Hiſp. in confin. Gall. Narbon. ubi nunc tractus *L' Ampourdan* dictus, in Cataloniæ principatu, & in lim. Galliæ, & Com. Ruſcinonenſis.

Indus, flu. Orientis ſecundum Gangem longè maximus, Indiam ab occaſu alluens. Hunc in jugo Caucaſi montis quod, vocatur Paropamiſus, adverſus Solis ortum effuſum aiunt, ac in ſe 15 amnes recipere. Arrian. de Geſt. Alex. lib. 5. Septem oſtiis in Oceanum erumpit, quem *Sandum* ab incolis vocari ſcribit Plin. Lucan. lib. 3.

Quaque ferens rapidum diviſo gurgite fontem
Vaſtis Indus aquis miſtum non ſentit Hydaſpen.

De fonte autem Indi quam magnus, & aquarum copiâ ſtatim à principio abundans ſit etiam Arrian. mem. lib. 5. Ὃς μέγας τε καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀνίσχει καὶ πεντεκαίδεκα ποταμοὺς πάντας τῶν Ἀσιανῶν μείζονας παραλαβὼν, καὶ τῇ ἐπωνυμίᾳ κρατήσας, οὕτως ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν. Influit autem idem flu. 2. oſtiis in mare: & quo loco dividitur, inſulam Patulenen facit. Strab. lib. 15.

Induſtria, Liguriæ op. quod & *Bodincomagum.* Plin. 3. 16.

Ineſſa, ſeu *Ineſſum*, poſtea *Æthna*, op. Siciliæ in valle Demonæ, ad radices M. Ætnæ, inter Adranum ad occ. & Catanam ad ort.

Ingævones, pop. Germ. ſub Hermionibus, unà cum Iſthævonibus, Hermunduris, Cheruſcis & Cattis comprehenſi; qui nunc in Saxonia continentur.

Ingauni, pop. Liguriæ, quorum urbs Albingaunum.

Ingelheimum, op. Germ. ad Rhenum in Palatin. infer. inter Moguntiacum ad Ort. & Bingium ad occ.

Ingolſtadium, urbs & Academia Germ. in Bavariæ Ducatu, 3. leuc. infra Neoburgum in ort. & 7. circiter à Ratisbona in occ. Long. 33. 31. Lat. 48. 43.

Ingria, prov. regni Sueciæ, inter Moſcoviam ad ort. & Livoniam ad occ. prope Ladogam lac. & ſin. Finnicum.

Ingriones, pop. Germ. quorum ſitus, teſte Pyramio, eſt *Speſhart*, ſylva inter Thuringiam & Voitlandiam.

Inia, ſeu *Inias*, hodie *Carolei*, teſte Barrio, op. Brutiorum in agro Conſentino, à Conſentia 4. m. p. diſtans. Alii legunt *Ixias.*

Inicerum, *Czernick*, op. Hungariæ merid. ad flu. cogn. ſub dom. Turcarum, med. fere inter Poſegam ad ort. & Gradiſchiam ad occ.

Innernium, *Innerneſſe*, op. Scotiæ, Bor. in Moravia prov. 50. mill. ab Aberdonia in ort.

Inſubria, Galliæ Ciſalpinæ regio. Populi Polybio Ἴσομβρες & Ἴσομβροι. Apud Plut. in Marcello corruptè Ἴβηρες, quod genuinum paulo poſt ſequitur Ἴνσομβρος & Ἰνσόμβρους. Apud Strab. vero lib. 5. ſunt Ἴνσουβροι & Σύμβροι. Latini *Inſubres* vocant. De quibus vide omnino Cluv. Ital. An. 1. 23.

Intemelium, & *Intimelium*, urbs Liguriæ maritima. Vide *Albintemelium.*

Interamna, urbs Umbriæ ad Narem flu. inter Spoletium & Narniam, in vitâ quà Romam ducit, occurrens. Pop. *Interamnates* Cic. & *Nartes* Plinio. Long. 36. 08. Lat. 42. 30.

Interamna, altera Lat. colonia in confin. Samnii ad Lirim flu. Liv. *Iſola*, teſte Blondo. Long. 37. 35. Lat. 41. 34.

Interamnia; urbs Prægutiorum in Aprutio, hodiè *Teramo.* Long. 38. 04. Lat. 42. 49.

Interamnium, op. Hiſp. Taracon. *Ponferada* Coquo.

Intercisa, urbs Pannoniæ infer. Anton. *Rachzkeſti* Simlero.

Interocrea, Sabinorum op. *Interocreum* Strab. lib. 5. qui κώμην, i. e. *vicum* vocat: hodie *Interdoio*, & *Interdoco.*

Intuergi, Germ. pop. Ptol. Peucerus in Palatinatu eos conſtituit circa Heydelbergam.

Inui caſtrum, vide *Caſtrum Inui.*

Inutrium, op. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ. *Mittenwald*, teſte Aventino, Oenipontem verſus. Long. 33. 24. Lat. 47. 10.

Inuſſus, urbs Ægypti prope Caſium montem. Steph.

Inycus, Siciliæ urbs. Pauſan. *Longobardo*, teſte Fazello. De nomine Bochartus, ad Hypſæ oſtium erat *Inycus*, ubi ante Trojana tempora fertur Cocalus, rex Sicanorum, regni ſedem habuiſſe, vide Stephanum in Κάμικος. A vini præſtan-

tiâ

tià multum commendatur *Inychum*, vel ut alii, Ἴνυκον. Steph. Ἴνυκον, πόλις Σικελίας, &c. ἀφ' οὗ Ἰνυκῖνος οἶνος. Heſychius: Ἰνυκῖνος οἶνος, ἀπὸ Ἰνύκου τῆς Σικελίας, ἔστι δὲ πολύχυτον οἶνον. Proinde *Inycho* nomen à præſtantia יניקות *jenicoth*, vel quod idem eſt יונקות *jonicoth*, h.e. *propaginum.*

Jol, Numidiæ urbs, quæ poſteà *Colonia Cæſarea*, teſte Plinio, dicta eſt. Vulgò *Alger*, & incolis *Geizeir*, teſte Lud. Marmolio. Long. 17. 00. Lat. 33. 20.

Iolcos, op. Theſſaliæ ad ſinum Pagaſicum in finibus Pelaſgiotarum, *Jaco* hodie. Lucanus lib. 3.

Theſſalus Æmoniam vomer proſcindit Iolcon.

Horat. Epod. 5.

Herbaſque quas Iolcos atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

Ejus mem. Mela 2. 3. *In Theſſaliâ Lariſſa, alquaindo Iolcos.* Poſtrema verba eraſit Pintianus, quia nempe Iolcon dicit eſſe ad mare ſitam, hic vero Melam mediterraneas tantum recenſere civitates. Licèt hoc verum eſſet, non tamen video, cur exiſtimemus Melam errare non potuiſſe. Verum ipſe errat Pintianus, cum ex Strabone oſtendere conatur Iolcon fuiſſe ad mare ſitam. Verba Strabonis hæc ſunt Τῆς δὲ Δημητριάδος ἑπτὰ σταδίους ὑπέρκειται τῆς θαλάσσης Ἰωλκός. Ipſe interpretatus eſt *jacet ad mare.* Sed quis neſcit ὑπερκεῖσθαι ſemper accipi de locis remotis à mari? Recte itaque Euſt. hunc locum ſic interpretatur τὴν Ἰωλκὸν ὑπερκεῖσθαι φασὶ τῆς κατὰ Δημητριάδα θαλάσσης ἑπτὰ σταδίους. Vides quantillo ſpatio à mari abfuerit Iolcos, ut non mirum ſit ab aliis inter maritimas urbes recenſeri. Porro cum poetæ Argonem Iolco ſolviſſe aiunt, id de Aphetis, vel de litore, quod & ipſum Iolcon vocari docet Strabo accipiendum eſt. Sed & cum Scholiaſtes Apollonii Sepiadem dicit eſſe ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ, manifeſtè Iolcum pro litore accepit. Inde *Iolciacus.* Ovid. Met. 7.

Victor Iolciacos tetigit cum conjuge portus.

Ionia. Aſiæ min. regio, media inter Cariam & Æoliden, tum cœli bonitate, tum ſitûs commoditate nulli regionum poſthabenda. Hinc *dives* Ovid. dicitur Faſt. lib. 6.

———*Quem præbet Ionia dives.*

Sarchiom hodiè, teſte Leunclavio, *Quiſcum* vel *Quiſcon* Turcis dicitur. Martialis lib. 13. ep 5. attagenas Ionicas commendat:

Inter ſapores fertur alitum primus
Ionicarum guſtus attagenarum.

Et ante eum Horatius Epod. 2.

Non Afra avis deſcendat in ventrem meum,
Non attagen Ionicus
Jucundior, quàm, &c.

Unde Hieronymus ad Salvinam. *Procul ſunt à conviviis tuis Phaſidis aves, craſſi turtures, attagen Ionicus.* Ionia Propertio lib. 1. el. 6. *mollis* dicitur. Vide Proverb. Γέλως Ἰωνικός, & Athenæum lib. 12. Unde Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς, i.e. *molliter.* Plautus in Sticho:

Quis Ionicus, aut cinædicus, qui talia facere poſſet?

Horat. 3. 6.

Motus doceri gaudet Ionicos
Matura virgo.———

Et Plato lib. 3. de Rep. *Ionicam harmoniam*, ut nimis mollem expellit ſuâ civitate. Plin. 29. 5.

Ionium, mare dicitur non quòd Ioniam alluit, ſed quòd inter Siciliam & Græciam interfuſum, Macedoniam, Epirum, Achaiam & Peloponneſum ad occid. attingit. Dionyſius idem facit cum Adriaco mari verſ. 92.

Κεῖθεν δ' εὐρυνθεῖσα πλαίνεται Ἀδρίας ἅλμη
Πρὸς βορέην, αὖθις δὲ πρὸς ἑσπέριον μυχὸν ἕρπει,
Ἣν τε καὶ Ἰονίην περιναίεται ἠνδάξαντο.

Ubi Schol. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον Ἰόνιος κόλπος καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Ἀδρίας ὁ αὐτὸς λέγεται, καὶ Ἀδρίας, καὶ Ἀδριανὴ θάλασσα. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τὸν Ἰόνιον μέρος τοῦ Ἀδρίου φασί. Apud Thucyd. lib. 1. legas: Ἐπίδαμνος ἐστὶ πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. (Unde Lucanus:

Ionias vergens Epidamnus in undas.)

Ubi Palmerius, *Hic locus*, inquit, *aliquando me torſit non benè intelligentem differentiam inter* Ἰόνιον πέλαγος & Ἰόνιον κόλπον, *licet aliquando unum pro altero ponatur.* Intelligit igitur Thucydides per *Ionium ſinum*, id mare quod aliis *Adriaticum* dicitur, quod etiam ſæpe *Ionium* appellatur, & eſt pars Ionii magni. Ideo plures Ionium nomen ultra Acroceraunia Dalmatiam verſus extendunt, licèt alii Acroceraunia fecerint terminum Ionii maris & principium Adriatici. Sic Theophraſtus Apolloniam vocat τὴν περὶ τὸ Ἰόνιον *quæ eſt ad Ionium*, Hiſt. pl. lib. 8. cap. 6. quod repetit lib. de Cauſis. plant. 3. cap. 2. Sic & Conon apud Photium de eâdem urbe: Καὶ ποταμὸς Ἀῶος διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων, καὶ οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Sic Appianus Civilium quinto de diviſione imperii inter Octavium & Antonium; Ὅρον μὲν εἶναι σφίσι Σκόδραν πόλιν τῆς Ἰλλυρίδος ἐν μέσῳ τοῦ Ἰονίου μυχοῦ μάλιστα δοκοῦσαν εἶναι. Ita Dio, lib. 40. de Octavio, qui bellum in Dalmatiâ geſſerat (de quo Cæſar Civilium tertio) Ὡς γάρ ποτε τὸν Ἰόνιον προσέπλευσε, καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν Γαΐου συνέλαβεν, ἄλλων μὲν τινῶν χωρίων ἐκράτησε, τὰ δὲ δὴ Σάλωνα οὐκ εἷλε. Ubi Dalmatiam manifeſtè ad Ionium ponit. Ergo ut Appianus vocavit Adriaticum mare *Ionium receſſum*, ſic Thucydides de eodem Adriatico dixit *Ionium ſinum*: nam κόλπος *ſinus* maris propriè eſt pars, quæ in terras ſe *inſinuat.* At *Ionium magnum* (quod vocat Virgilius lib. 3.) multum extendebatur inter Peloponneſum & Italiam, & plures comprehendebat ſinus, ut Corinthiacum, Adriaticum. *Ionium* vero anguſtè ſumptum Acroceraunniorum montium promontorio finiebatur. Hæc ille. Quod autem ad nominis rationem attinet, non ſatis convenit inter ſcriptores. Didymus enim dictum exiſtimat ab *Ionio* quodam Dyrrachii filio, quem Hercules, cum imprudenter occidiſſet, in mare projecit, ut memoriam ejus propagaret. Solinus ab *Ionâ*, extremâ Italiæ regiunculâ, Æſchylus ac Lycophron ab errore *Iûs*, Inachi filiæ. Alii ab *Ionum* naufragio, nonnulli ab *Ione* quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Jope, urbs Phœniciæ prope Jamniam. Steph. Ab *Jope* Æoli filiâ uxore Cephei ſic dicta. Vocabatur & *Joppe*. Italis *Japho*, A *Japhet* Noachi filio conditore quidam appellatam volunt, vel à יפה *formoſus fuit.* Strabo vocat τῶν λῃστῶν λῃστήριον *latronum receptaculum*, locumque adeo editum tradit, ut inde conſpici poſſet Hieroſolyma Judæorum metropolis. Andromedam hic balænæ expoſitam fabulantur Poetæ. Eſt & *Jope* Theſſaliæ. Quærant autem eruditi quænam ſit *Jope* illa apud Propertium l. 2.

Vobiſcum eſt Jope, vobiſcum eſt candida Tyro.

Jordanes, flu. Judææ aquas habens ſuaviſſimas. Plin. 5. 14. *Flumen validiſſimum* vocat Sulp. Severus lib. 1. Hebræis *Jarden* dicitur. A Jonathâ *Jordena*, Græcis Ἰορδάνης, & Ἰόρδανος. Oritur ex radicibus montis Libani, aut ut alii volunt, è ſpeluncâ Phaneas, quod ſcribunt פני ים. Forte autem ſpelunca Phaneas in radicibus erat illius montis, & in tribu Dan, quod ſonat *Jordan*, quaſi *deſcendens ex Dan.* Alii dicunt nomen habere à duobus fontibus *Jor* & *Dan.* Falſam autem eſſe opinionem, ab his duobus fontibus fluvium hunc & oriri, & nominari, quòd Hieronymus & Suidas volunt, multis oſtendi poſſet. Sane Joſephus ex uno fonte fluere tradit. Δοκεῖ μὲν Ἰορδάνου πηγὴ τὸ Πάνιον· φέρεται δὲ ὑπὸ γῆν εἰς τοῦτο κρυπτὸς ἀπὸ τῆς καλουμένης Φιάλης. Vide eum 3. Ἁλώσ. cap 18.

Jos, inſula in mari Myrtoo. Plin. 4. 12. una Sporadum, Homeri ſepulcro veneranda, & matris Homeri natalibus, dicta putatur ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων, ut & à Lydis *Lydia*, & *Phœnice* à Phœnicibus. Quippe etiam his nominibus inſignitur apud Steph. At cum linguæ Græcæ ratio non ferat, ut *Jos* dicatur ab *Ionibus*; *Ion* putat Bochartus Phœnices עיון *Ion* expreſſiſſe, cujus nominis urbs fuit Judæorum in tribu Nephthali, ab agro lapidoſo, niſi fallor, ſic appellata. Hebræis enim עיון eſt *acervus lapidum.* *Ion* inſulam ex ipſo nomine lapidoſam fuiſſe colligimus. Saxoſam ſanè deſcribunt multi eorum, qui Homeri meminerunt ibi ſepulti. Paulus Silentiarius Anthol. 3. 25.

———Θεῖον Ὅμηρον
Κλεινὸς ἐπ' αἰγιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
———*Vatis Homeri*
Oſſa ſub æquoreâ rupe ſepulta jacent.

De eodem Antipater Sidonius:

Ἀλλ' ἔλαχεν νασῖτις Ἴου σπιλάς.
Saxo hic condit Io circumflua.

Et Alcæus Meſſenius:

Καὶ νέκυν ἀκταίη θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι.
Oſſaque litoreâ compoſuere petrâ.

Homerus nimirum è Samo Athenas profecturus ad hanc inſulam appulit, & in ſaxoſo litore morbo correptus interiit, & ſepultus eſt. In vertice rupis erat opidum è quo καταβαίνοντες αἰεί τινες τῶν ἐκ τῆς πόλιος, ἀπεσχόλαζον παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, *opidanorum aliqui ſubinde deſcendentes ægrotanti Homero operam dabant.* Herod. in vitâ Homeri.

Iris, flu. Aſiæ min. in Euxinum Pont. ſe exonerans. Val. Flac. lib. 5.

Tranſit Halys, longisque fluens anfractibus Iris.

L' Irio Nigro. Cum Thermodonte eum conjungit Strabo lib. 12. In quem loc. ſi quis commentarium petat, legat quæ ſcribit doctiſſ. Apollonii Scholiaſtes, iſta interpretans lib. 2.

Λεῖπον Ἅλυν ποταμόν, λεῖπον δ' ἀγχίρροον Ἶριν.

Iſapis, flu. Italiæ. Luc. lib. 2.

Cruſtumiumque rapax, & junctus Iſapis Iſauro.

Ubi quidam *Sapis* Leandro *Savio* dicitur, & circa Ariminum eſt.

Iſar, l' Iſere, flu. Gall. Narbon. in Rhodanum influens. Lucan. lib. 1.

Hi vada liquerunt Iſaræ, qui gurgite ductus
Per tam multa ſuo, famæ majoris in amnem
Lapſus ad æquoreas nomen non pertulit undas.

Iſaura, urbs Iſauriæ. Am. Marcell. lib. 14. ex emendatione magni Valeſii: *Iſaura enim antehac nimium potens, olim ſubverſa, ut rebellatrix internecina, ægrè veſtigia claritudinis priſtinæ monſtrat admodum pauca.* Steph. Byzantius: Ἴσαυρα ὑδετέρως πόλις Ἰσαυρίας, ἡ δὲ Ἰσαυρία, μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας πρὸς τῷ Ταύρῳ. Χώρα δὲ θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεὺς καὶ Ἴσαυρος. Ita locus iſte legendus. Sane Strabo τὰ Ἴσαυρα ſemper adpellat in neutro. Ptolemæo quoque Ἴσαυρα ambiguâ generis notatione dicitur. Florus *Iſaurum* vocat lib. 3. cap. 6. Diodorus Sic. lib. 18. τὴν τῶν Ἰσαύρων πόλιν. Apud Plin. lib. 4. Iſaura Ciliciæ mediterranea urbs ponitur. Bis autem everſam olim hanc urbem in hiſtoriis legimus: primùm à Perdiccâ ſub Alexandri M. obitum, ut narrat Diodorus, ubi ſupra; poſtea à Servilio Iſaurico, uti teſtatur Strabo lib. 4. itemque Florus, cujus hæc ſunt verba: *Validiſſimas urbes eorum, & diutina præda abundantes, Phaſelin, & Olympon evertit; Iſaurumque ipſam arcem Ciliciæ, unde conſcius ſibi magni laboris, Iſaurici cognomen adamavit.* Hujus urb. mem. etiam Pollio in Trebelliano: *Palatium ſibi in arce Iſauræ conſtituit*: vulgo legitur *Iſauriæ*.

Iſauria, reg. Aſiæ min. ad Taurum mont. Ciliciæ proxima, quam P. Servilius cognomento *Iſauricus*, in ditionem Romanorum redegit. Strab. lib. 11. Claud. 1. in Eutrop.

Indomitos curru Servilius egit Iſauros.

Ovid. Faſt. 1.

Africa victorem de ſe vocat, alter Iſaurum.

Iſaurus, flu. Umbriæ Tranſappenninæ ex Apenn. mont. deſcendens, mari Hadriatico exceptus; hodiè *La Foglia*. Alter hujus nominis flu. Magnæ Græciæ Neetho vicinus per agrum Crotoniatem in mare delatus, cui *Donato*, teſte Barrio, nomen eſt.

Iſca, Exceſter, urbs olim Damnoniorum, nunc Com. Devoniæ caput, diciturque à recentibus *Exonia*. Urbs eſt Epiſc. ſub Archiep. Cant. Diſtat 8. mill. ab orâ maris Britannici, 79. ab Antiveſtæo promont. quot à Wintonia. *Iſca* autem flu. *Ex* dictus, ipſam rigat, & poſtea in mare Britannicum labitur.

Iſca, Legio 2. Auguſta, urbs Silurum in Albione, nunc op. Com. Monumetenſ. ad Oſcam flu. 4. mill. ab æſtuario Sabrinæ, & 14. à Monumethiâ. Long. 17. 13. Lat. 52. 10.

Iſchalis, ſeu *Iſcalis*, op. Belgarum, nunc Somerſetenſ. Com. vulgo *Ilcheſter*, ad amnem *Il*, in confin. Dorſetiæ Com. 12. mill. à Wellia in auſt. 24. à Bathoniâ, 30. ab Exoniâ.

Iſchera, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Iſchia, inſ. Italiæ in mari Tyrrheno, alias *Inarime*, cujus accuratam delineationem habemus in tab. Jo. Anton. Magini, 2. mill. diſtat ab orâ Terræ laboris, uti à promont. Miſeno, & uno tantum à Prochyta inſulâ.

Iſchopolis, Tripoli Moletio, op. Cappadociæ maritimum, inter Hermonaſſam, & Ceraſuntam ad ort.

Iſenacum, Eyſenach, urbs & Academia Thuringiæ ad amnem Neſſam, in confin. Haſſiæ. Subeſt Duci Weimariæ, quanquam ipſa Ducali titulo fulgeat. 7. leuc. diſtat ab Erfurto in occ. & 4. à Mulhuſiâ in auſt. Long. 32. 19. Lat. 51. 20.

Iſlandia, inſ. maris Sept. ad regem Daniæ ſpectans, ampliſſima, inter Norvegiam, ex quâ pendet, & Groenlandiam, ab ort. in occ. extenſa. Ejus urbes præcipuæ ſunt Hola, & Schalotum, & Beſteda arx, ubi Prorex inſ. commoratur; & ab antiquis *Thule* dicta fuit, ut quidam volunt. Ejus long. eſt 200. leuc. Gallicarum, lat. vero 100. circiter. Sat fertilis eſt verſus oram litor. ſed in mediterraneis valde montuoſa & inculta.

Iſmarus, mons Thraciæ apud Hebrum flu. plu. num. *Iſmara*. Virg. Georg. 2.

——— *Juvat Iſmara Baccho*
Conſerere. ———

Iſmarici vini mentio eſt in Archilocho cui οἶνος Ἰσμαρικὸς dicitur & in Hom. Odyſ. 9. ubi poſtquam Ulyſſes commendavit à ſuavitate vinum, quod ſibi Maron dono præbuiſſet, ſubdit de eodem Marone.

——— Ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει.

Prop. 2. 32.

Nec non Iſmario, tu Polypheme, mero.

Papinius Theb. 6.

——— *Non ſic everſa feruntur*
Iſmara, cum fracto Boreas caput extulit antro.

Ubi Lutatius: *Mons Thraciæ, unde Boreas naſcitur*, ut Virgilius:

——— *Miratur & Iſmarus Orphea*

Hic neutro genere poſuit, ut *Mænala Gargara*. Benè autem Boreæ mentionem facit Statius cùm de Iſmaris loquitur; ſic enim ante illum. Virg. Æn. 10.

Tres quoque Threicios Boreæ de gente ſuprema
Et tres quos Idas pater & patria Iſmara mittit.

Ubi in MS. expoſitio: *Iſmara*] *urbs Threcenſis, ſub ditione olim Boreæ regis.* Servius autem: *Iſmara, civitas Thraciæ à monte Iſmaro dicta.* Apud Steph. *Iſmarus* urbis nomen eſt, & lacûs: Ἴσμαρος, πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων. Ὅμηρος, ὁ πολίτης Ἰσμάριος, καὶ Ἰσμαρικὸς τὸ κτητικόν. Ἔστι δὲ καὶ Ἰσμαρὸς λίμνη. Ἡρόδοτος Ζ. Auctor Etymologici τοῦ μεγάλου· Ἴσμαρος, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Ἰσμάρου τοῦ Ἄρεως καὶ Θρῄσσης παιδός.

Iſmenus, flu. Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum influens. Ab *Iſmeno*, Pelaſgi filio. Inde *Iſmenius* pro *Thebanus* & Apollo *Iſmenius*. Steph. Nomen habet ab *impinguando* (verbo detur venia) id enim Ebræis eſt הִשְׁמִין *Hiſmin*. Ovid. Met. 2.

Et celer Iſmenos cum Phocaico Erymantho.

Seneca in Theb.

Ubi torva rapidus ducat Iſmenos vada.

Callimachus:

——— Μελαμψηφῖδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χαίρει παρ᾽ ὅς. ———

Iſodus, In Eclogis Sotionis, vetuſti Scriptoris, legas: Fontem in Arabiâ fuiſſe, nomine *Iſodum*, in quem ſi quis heminam vini infunderet, totus fons evadebat κρᾶμα, h. e. *Vinum dilutum*, quale vulgò bibi ſolet. Ἐν Ἀραβίᾳ, inquit, ἐστὶν Ἴσοδος κρήνη, ἣ τις κοτύλης οἴνου ἐμβληθείσης κιρνᾶται, καὶ ὥσπερ τὸ πόσιν Εὔκρατος ἐστί.

Iſſa, inſ. Liburniæ in mari Illyrico, Liſſa Sophiano. Item inſ. parva Latii apud Marruvium, Dion. Halicarn. Item urbs Lesbi Steph. Imò ipſa Lesbos. Heſychius: Ἴσσα, ἡ Λέσβος τὸ πρότερον.

Iſſedon, Eſſedon, Steph. urbs gemina, una Scythiæ extra Imaum, quæ *Succuir*, teſte Caſtaldo, nunc appellatur. Altera Sericæ, quæ *Cambalu* hodie, magni Chamis (uti vocant) Tartatorum regis ſedes, dicitur.

Iſſorium, mons Laconiæ, unde Diana *Iſſoria*. Steph.

Iſſus, urbs inter Syriam, & Ciliciam, ubi Alexander Darium vicit, ideoque *Nicopolis* ab eo dicta eſt. Ptolemæus tamen Nicopolin diverſam facit ab Iſſo, uti revera eſt. Xenoph. lib. 1. Ἀναβάσ. Diod. Sic. lib. 17. Et Mela lib. 1. cap. 13. Iſſon *ingentem urbem*; Strabo vero lib. 14. πολίχνιον oppidulum cum ſtatione vocat. Stephanus autem Ἰσσὸς, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν. Hic Cicero poſtea caſtra habuit, ſe teſte. Epiſt. ad Attic. 5. 20. *Caſtra paucos poſt dies habuimus ea ipſa, quæ contra Darium habuerat apud Iſſum Alexander*, quem & aras ibidem collocaſſe diſcimus ex eodem Cic. Epiſt. Fam. 15. Hinc *Iſſicus ſinus*, civis *Iſſæus*. Steph. Long. 67. 45. Lat. 38. 10.

Iſter, vide *Danubius*. Heſych. Ἴστρος ποταμὸς ὁ καὶ Δανούβιος. S. Baſilius auctor alioqui celeberrimus in Geographicis ſe admodum infantem producit, dum Hom. 3. in Iſa ita ſcribit: Ἀπὸ δὲ δυσμῶν τῶν θερινῶν ὑπὸ τὸ Πυρρηναῖον ὄρος Ταρτησσός τε καὶ Ἴστρος.

Iſthmus multiplex, 1. Peloponneſi, qui & Corinthiacus, quo Peloponneſus reliquæ Græciæ connectitur, 40 ſtad. inter ſinum Corinth. ad occ. & Saronicum ad ort. patens, quem Nero perfodere fruſtra tentavit, unde Proverb. *Iſthmum fodere.* Non primus autem Nero hanc inſaniam inſanivit, Clara res ex Herodoto, Strabone, Philoſtrato, Luciano, & Pauſaniâ, cujus vere pia vox de hâc re, quam adſcripſiſſe pretium ſit operæ: Οὕτω χαλεπὸν ἀνθρώπῳ τὰ θεῖα βιάσασθαι. Vide Paulum Æmilium in Carolo Magno ſub finem lib. 2. Hujus *Iſthmi* meminit. Lucan. lib. 1.

——— *Qualiter undas*
Qui ſecat, & geminum gracilis mare ſeparat Iſthmos,
Nec patitur conferre fretum: ſi terra recedat,
Ionium Ægæo frangat mare.

Silius Italicus lib. 15.

Ut cum ſæva fretis immiſit prælia Corus
Iſthmon curvatâ ſublimè ſubegerit undâ,
Et ſpumante ruens per ſaxa gementia fluctu
Ionium Ægæo miſcet mare.

Ovid. in Epiſt. Medeæ:

Quique maris gemini diſtinet Iſthmus aquas.

Corinthi autem & Iſthmi deſcriptionem habes elegantem apud Ariſtidem Tom. 1. in Orat. Iſthmiacâ. Vide Fungerum in *Iſthmus*. 2. Cherſoneſi Thraciæ, uterque *Hexamili* Nigro, & Volat. 3. Ægypti inter mare mediterr. ubi Peluſium, & ſin. Arabicum, ubi urbs Heroum. *Dorſum Arabiæ* Ptol. dictus. *Sur* vulgò, teſte Goropio, quo Ægyptus Palæſtinæ & Arabiæ Petrææ jungitur. 4. Tauricæ Cherſoneſi de quo Xen. & Ptol. *Zucala*, teſte Joſepho Barbaro, quo Taurica Sarmatiæ

tiæ continenti copulatur. 5. Acanthæus, in Macedoniâ, qui Athon mont. continenti jungit, à Xerxe, teſte Æliano, perfoſſus. 6. Italiæ, inter ſinum Scylletium, & Hipponiatem. 7. Aſiæ inter Tarſum & Amiſum. 8. Græciæ inter ſinus Criſſæum & Oetæum, ubi Thermopylæ.

Iſtria, Italiæ reg. poſt flexum Adriatici ſinus Illyrico contermina, quæ in latitudine ſexaginta m. p. in circuitu centum viginti quinque millia complectitur. Incolæ *Iſtri*, hos fama eſt originem à Colchis duxiſſe. Item *Iſtria*, op. ad Danubii oſtia ſitum, ut ex Arriano docet Pintianus.

Italia, regio Europæ nobiliſſima, in formam cruris inter Adriaticum, & Tuſcum mare, à jugis Alpium, dorſoque Apennini porrecta, paulatim ſe attollens uſque ad fretum Siculum. Αἶα πελυϑενὴς Dionyſio dicitur, Rubicone flu. à Galliâ ſeparata. Regiones maximè inſignes plures habet; quarum nomina antiqua & recentia ſunt hæc. 1. Liguria, nunc *Riviera di Genua*. 2. Hetruria, nunc *Toſcana*. 3. Umbria, nunc *Ducato di Spoleto*. 4. Latium, nunc *Campagna di Roma*. 5. Campania, nunc *Terra di Lavoro*. 6. Lucania, nunc *Baſilicata*. 7. Bruttia, nunc *Calabria inferior*, Magna Græcia, nunc *Calabria ſuperior*. 8. Salentinorum terra, nunc *terra d' Otranto*. 9. Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri*. 10. Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana*. 11. Samnium, nunc *Abruzzo*. 12. Picenum, nunc *Marca Anconitana*. 13. Flaminia, nunc *Romagna*. 14. Æmilia, nunc *Lombardia di qua dal Po*. 15. Gallia Tranſpadana, nunc *Lombardia di la dal Po*. 16. Venetorum terra, nunc *Marca Trevigiana*. 17. Forum Julii, nunc *Friuli*. 18. Hiſtria, nunc *Iſtria*. Umbilicum totius Italiæ in agro Reatino, Velinum lacum conſtituit Plinius ex Varronis ſententiâ. Italiam fuſiſſimè deſcripſit Vir doctiſſimus Phil. Cluverius libris quatuor. De laudibus ejus vide Dionyſ. Hal. lib. 1. Plin. lib. ult. cap. ult. Solinum cap. 8. Varron. 1. cap. 2. Columellam 3. 8. Vitruvium 1. 6. Strabonem lib. 5. & 6. Polyb. lib. 2. Florum. 1. 16. Ælian. Var. Hiſt. 9. 16. Sidonium Paneg. Avit. prop. 3. 21. Gabr. Barrium in opuſculo integro de laudibus Italiæ. Optimè autem omnium laudes ejus canit Virg. Georg. lib. 2. ut videre eſt in his:

Sed neque Medorum ſylvæ, ditiſſima terra,
Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus,
Laudibus Italiæ certent; non Bactra neque Indi,
Totaque thuriferis Panchaïa pinguis arenis.
Hæc loca non tauri ſpirantes naribus ignem
Invertere, ſatis immanis dentibus Hydri;
Nec galeis denſiſque virûm ſeges horruit haſtis:
Sed gravidæ fruges, & Bacchi Maſſicus humor
Implevere: tenent oleæque, armentaque læta.
Hinc bellator equus campo ſeſe arduus infert:
Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.
Hic ver aſſiduum, atque alienis menſibus æſtas;
Bis gravidæ pecudes, bis pomis utilis arbos.
At rabidæ tigres abſunt, & ſæva leonum
Semina; nec miſeros fallunt aconita legentes.
Nec rapit immenſos orbes per humum, neque tanto
Squameus in ſpiram tractu ſe colligit anguis.
Adde tot egregias urbes, operumque laborem,
Tot congeſta manu præruptis opida ſaxis,
Fluminaque antiquos ſubterlabentia muros.
An mare quod ſupra, memorem, quodque alluit infra?
Anne lacus tantos? te, Lari maxime, teque,
Fluctibus & fremitu aſſurgens, Benace, marino?
An memorem portus, Lucrinoque addita clauſtra?
Atque indignatum magnis ſtridoribus æquor?
Julia quà ponto longè ſonat unda refuſo?
Tyrrhenuſque fretis immittitur æſtus Avernis?
Hæc eadem argenti rivos, æriſque metalla
Oſtendit venis, atque auro plurima fluxit.
Hæc genus acre virûm, Marſos, pubemque Sabellam,
Aſſuetumque malo Ligurem, Volſcoſque verutos
Extulit: hæc Decios, Marios, magnoſque Camillos,
Scipiadas duros bello, & te, maxime Cæſar,
Qui nunc extremis Aſiæ jam victor in oris,
Imbellem avertis Romanis arcibus Indum.
Salve magna parens frugum Saturnia tellus,
Magna virum, &c.

Unicum præterea Plinii locum afferam, lib. 3. Nat. Hiſt. cap. 5. *Italia*, inquit, *terrarum omnium alumna, eadem & parens, numine Deûm electa, quæ cœlum ipſum clarius faceret, ſparſa congregaret imperia, rituſque molliret, ac tot populorum diſcordes feraſque linguas, ſermonis commercio contraheret ad colloquia, & humanitati hominem daret, breviterque cunctarum gentium in toto orbe patria fieret.* Vide quæ ſequuntur. Ἀλλὰ καὶ ὡς τοίη τῶν ἐθνῶν ἥδε, καλῶ τ, non eſt tamen αὐταρκὴς. Tacit. lib. 3 An. *At Herculè nemo neſcit*, quod Italia externæ opis indiget; quòd Vita pop. Romani pro incerta maris & tempeſtatum cotidie volvitur; ac niſi provinciarum copiæ, & dominis, & ſervitiis, & agris ſubvenerint, noſtra nos ſc. nemora, noſtræque villæ tuebuntur. Formam ejus τρίγωνον plurimi aiunt. Servius: *Conſtat tria habere latera Italiam, ſuperi maris, inferi, Alpium.* Polybius quoque lib. 2. τὸ σχῆμα τῆς Ἰταλίας dicens eſſe τριγωνοειδὲς, ejus latera ita prorſus deſcribit, uti Strabo lib. 5. Plinius vero non γεωμετρικῶς, ſed ἁπλούστερον, & magis γεωγραφικῶς Italiæ figuram expreſſit, quum dixit eſſe ſimilem folio querno. Rutilius Itiner. lib. 2.

Italiam rerum dominam qui cingere viſu,
Et totam pariter cernere mente velit;
Inveniet quernæ ſimilem procedere frondi,
Arctatam laterum conveniente ſinu.

Nomen habet vel ab *Italo* rege Siculorum, vel à *bobus*, qui veteri linguâ Græcâ *Itali* dicti fuere, authoribus Varrone & Columellâ, præfat. lib. 5. de R. R. vide Gellium 11. 1. Heſychius: Ἰταλὸς, Ῥωμαῖος, Ταῦρος· vel ab *Atte* Lydo, quaſi *Attalia*, ut eſt apud Feſtum, ubi conſulendus Scaliger. Bocharto vero *Italia* eſt עיטוריא *Itaria*, ab עיטור *itar*, quod pro *pice* occurrit in tractatu Talmudico *Gittin*, fol. 69. quaſi picceariam regionem dixeris, literis D. & R. maximè mutabilibus, ut *Aldeſcus* & *Ardeſcus*, &c. Res aperta fiet, ſi prius conſtet priſcam Italiam nihil fuiſſe quam Brutiorum agrum, & partem Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus, in quo legendum Ἀντίοχος ἢ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν. Jam vero Brutiam à pice dictam ſupra probavimus. Italiæ maxima Longitudo ab Auguſtâ Prætoriâ ad promont. Herculeum, *Capo di Spartivento*, continet 720. m. p. Latitudo autem maxima à Populonio ad Pontem Fellæ eſt 280. m. p. Dividi poteſt in tres partes, nempe in Italiam Septentrionalem, meridionalem, & inſulas Italiæ. In Septentrionali parte ſunt, 1. Dominium Reip. Venetæ, *Stato di Venetia*. 2. Pedemontium cum annexis ſub Duce Sabaudiæ, *Il Piemonte*. 3. Dominium Reip. Genuenſis, ſeu Liguria, *Il Genoveſato*, ſeu *Riveria di Genoua*. 4. Ducatus Mediolanenſis, *Stato di Milano*. 5. Et ditiones Principum Longobardiæ, nempe Ducatus Mutinenſis, *Stato del Duca di Modena*. 6. Ducatus Parmenſis, *Stato del Duca di Parma*. 7. Ducatus Mantuanus, & Montis Ferrati, *Stato del Duca di Mantoua*, cum regiunculis Ducum Mirandulæ & Guaſtallæ, & aliquot aliis minoribus. In parte meridionali Italiæ ſunt, 1. Ditio Pontificia, ſeu Eccleſiæ, *Stato della Chieſa*. 2. Regnum Neapolitanum, *Regno di Napoli*. 3. Ditio magni Ducis Hetruriæ, ſeu Tuſciæ, *Stato del grand Duca di Toſcana*. 4. Dominium Reip. Lucenſis, *Il Lucheſe*. 5. Ducatus Maſſæ, *Ducato di Maſſa*. 6. Principatus Plumbini, *Principato di Piombino*. 7. Ditiuncula Reip. S. Marini, *Territorio di San Marino*. Inſulæ autem Italiæ ſunt Sicilia, Sardinia, & Corſica cum aliquot aliis minoribus. Dividitur autem Italia à Germaniâ Alpibus ad Bor. uti ad occ. à Galliâ; ad ort. autem habet mare Adriaticum & Ionium, uti ad merid. mare Siculum, Tyrrhenum & Liguſticum.

Regiones Italiæ quæ mare & Alpes attingunt.

Inſubria.	Salentini.
Gallia Subalpina.	Apulia { Peucetia.
Liguria.	Daunia.
Hetruria.	Aprutium.
Latium.	Picenum.
Campania.	Senones.
Picentes.	Æmilia.
Lucania.	Carni.
Bruttii.	Hiſtria.
Magna Græcia.	

Interiores.

Hirpini.	Sabini.
Samnium.	Umbria.

Italiæ urbes præcipuæ.

Acheruntia, *Acerenza*, in regn. Neapol.
Æſis, *Jeſi*, in dition. Pontif.
Agrigentum, *Gergenti*, in Siciliâ.
Aiacum, *Aiazzo*, in Corſica.
Albingaunum, *Albenga*, in dition. Genuenſi.
Aletium, *Lecce*, in regn. Neapol.
Alexandria, *Aleſſandria*, in Ducat. Mediolan.
Amalphis, *Amalfi*, in regn. Neapol.
Ancona, *Ancona*, in dition. Pontif.
Anxatum, *Lanciano*, in regn. Neapol.

Aquila, *l'Aquila*, ibidem.
Aquileia, *Aquileia*, in Foro-Julio ſub Auſtriacis.
Arborea, *Oriſtagni*, in Sardiniâ.
Argous portus, *Porto Ferraio*, in Hetruriâ.
Ariminum, *Rimini*, in ditione Pontif.
Aſculum Picenum, *Aſcoli*, ibidem.
Aſta, *Aſte*, in Pedemontio.
Auxumum, *Oſimo*, in ditione Pontificiâ.
Barium, *Bari*, in regno Neapol.
Barulum, *Barleta*, ibidem.
Baſtia, *Baſtia*, in Corſicâ.
Beneventum, *Benevento*, in regno Neapol. & ſub dominio Summi Pontificis.
Bergomum, *Bergamo*, in ditione Venetâ.
Beſidianum, *Biſignano*, in regno Neapol.
Bonifacium, *Bonifacio*, in Corſicâ.
Bononia, *Bologna*, in ditione Pontif.
Brixia, *Breſcia*, in ditione Venetâ.
Brunduſium, *Brindiſi*, in regno Neapol.
Cajeta, *Gaieta*, ibidem.
Calaris, *Cagliari*, in Sardiniâ.
Camerinum, *Camerino*, in ditione Pontif.
Cantazara, *Cantazaro*, in regno Neapol.
Capua, *Capoa*, ibidem.
Caſale, *Caſale*, in Ducatu Mont. Ferrat.
Catana, *Catania*, in Sicilia.
Centumcellæ, *Civita Vecchia*, in ditione Pontif.
Ceſena, *Ceſena*, ibidem.
Compſa, *Conza*, in regno Neapol.
Comum, *Como*, in Ducat. Mediolan.
Coſentia, *Coſenza*, in regno Neapol.
Crema, *Crema*, in ditione Venetâ.
Cremona, *Cremona*, in ducat. Mediol.
Dertona, *Tortona*, ibidem.
Drepanum, *Trapani*, in Siciliâ.
Eporedia, *Yvrea*, in Pedemontio.
Eugubium, *Gubio*, in ditione Pontif.
Fanum, *Fano*, ibidem.
Faventia, *Faenza*, ibidem.
Ferraria, *Ferrara*, ibidem.
Firmum, *Fermo*, ibidem.
Florentia, *Firenze*, in Hetruriâ.
Forum Livii, *Forli*, in ditione Pontif.
Fulginium, *Foligni*, ibidem.
Gallipolis, *Gallipoli*, in regno Neapol.
Genua, *Genova*, in ditione Genuenſi.
Goritia, *Goritia*, in Foro-Julio ſub Auſtriacis.
Gravina, *Gravina*, in regno Neapol.
Hydruntum, *Otranto*, ibidem.
Imola, *Imola*, in ditione Pontif.
Interamna, *Terni*, ibidem.
Juſtinopolis, *Capo d' Iſtria*, in ditione Venetâ.
Lauretum, *Loreto*, in ditione Pontif.
Laus Pompeia, *Lodi*, in Ducat. Mediol.
Liburnus, *Livorno*, in Hetruriâ.
Lucca, *Lucca*, ibidem, ſed ſui juris.
Macerata, *Macerata*, ditione Pontif.
Manfredonia, *Manfredonia*, in regno Neapol.
Mantua, *Mantoua*, in Ducat. Mantuano.
Mateola, *Matera*, in regno Neapol.
Mazara, *Mazara*, in Siciliâ.
Mediolanum, *Milano*, in Ducat. Mediolan.
Meſſana, *Meſſina*, in Siciliâ.
Mons Regalis, *Monreali*, ibidem.
Mons Regalis, *Mondovi*, in Pedemontio.
Mortaria, *Mortara*, in Ducat. Mediol.
Mutina, *Modena*, in ditione Mutinenſi.
Narnia, *Narni*, in ditione Pontif.
Neapolis, *Napoli*, in regno Neapol.
Nicæa, *Nizza*, in ditione Sabaudicâ.
Nola, *Nola*, in regno Neapol.
Novaria, *Novera*, in Ducatu Mediolan.
Nuceria Paganica, *Nocera*, in regno Neapol.
Orivetum, *Orvieto*, in ditione Pontif.
Padua, *Padova*, in ditione Veneta.
Palma, *Palma nuova*, ibidem.
Panormus, *Palermo*, in Siciliâ.
Parma, *Parma*, in ditione Parmenſi.
Peruſia, *Perugia*, in ditione Pontif.
Petina, *Pedena*, in Iſtriâ, ſed juris Auſtriaci.
Pinariolum, *Pinerol*, in Pedemontio, ſed juris Gallici.
Pinna, *Civita di Penna*, in regno Neapol.
Piſæ, *Piſa*, in Hetruriâ.
Piſaurum, *Peſaro*, in ditione Pontif.
Piſcaria, *Peſchiera*, in ditione Venetâ.
Piſtoria, *Piſtoia*, in Hetruriâ.
Placentia, *Piacenza*, in ditione Parmenſi.
Pola, *Pola*, in dition. Venetâ.
Præneſte, *Paleſtrina*, in ditione Pontif.
Ravenna, *Ravenna*, ibidem.
Reate, *Rieti*, ibidem.
Regium, *Regio*, in regno Neapol.
Rhegium Lepidi, *Reggio*, in ditione Mutinenſi.
Roma, *Roma*, in ditione Pontif.
Roſſanum, *Roſſano*, in regno Neapol.
Salernum, *Salerno*, ibidem.
Salutiæ, *Saluzzo*, in ditione Sabaudicâ.
Sanćta Severina, *S. Severina*, in regno Neapol.
Saſſaris, *Saſſari*, in Sardiniâ.
Savona, *Savona*, in ditione Genuenſi.
Senæ, *Siena*, in Hetruriâ.
Senogallia, *Senigaglia*, in ditione Pontif.
Serezana, *Sarzana*, in ditione Genuenſi.
Spoletum, *Spoleto*, in ditione Pontif.
Surrentum, *Sorrento*, in regno Neapol.
Syracuſæ, *Saragoſſa*, in Siciliâ.
Tarentum, *Taranto*, in regno Neapol.
Tarviſium, *Trevigi*, in ditione Venetâ.
Taurinum, *Torino*, in Pedemontio.
Tergeſte, *Trieſte*, in Iſtriâ, ſed juris Auſtriaci.
Terracina, *Terracina*, in ditione Pontif.
Theate, *Chieti*, in regno Neapol.
Ticinum, *Pavia*, in Ducat. Mediolan.
Tifernum, Tiberinum, *Citta di Caſtello*, in ditione Pont.
Tranum, *Trani*, in regno Neapol.
Tridentum, *Trento*, in ditione cogn.
Tropea, *Tropea*, in regno Neapol.
Tudertum, *Todi*, in ditione Pontif.
Tybur, *Tivoli*, ibidem.
Velitræ, *Veletri*, ibidem.
Venetiæ, *Venetia*, in ditione Venetâ.
Vercellæ, *Vercelli*, in Pedemontio.
Verona, *Verona*, in ditione Venetâ.
Vicentia, *Vicenza*, ibidem.
Viterbum, *Viterbo*, in ditione Pontif.
Volaterræ, *Volterra*, in Hetruriâ.
Urbinum, *Urbino*, in ditione Pontif.
Utinum, *Udine*, in ditione Venetâ.

Hic notandum omnes pene urbes Italiæ ſede Epiſcopali decoratas fuiſſe à Rom. Pontificibus, præſertim in Hetruriâ, & in regno Neapolitano, ubi etiam tam frequentes ſunt, ut plurimæ jaceant in ruderibus, & earum Diœceſes non extendantur ultra ipſas civitates. Quod ſi contigiſſet etiam in Galliâ, Germaniâ, & alibi omnes urbes ſede Epiſc. donari, in ſolo Belgio eſſent 50. civitates epiſc. ad minus; & ſic datâ ratione in cæteris Europæ occidentalis partibus. Idcirco Italia præſtat tantum aliis regionibus, numero civitatum epiſcopalium, non autem numero urbium.

Italiæ Principes.

1. Pontifex Max. ſub quo ditio Pontificia, in quâ ſunt hæ Provinciæ: Campania Romana, Sabina, provincia Patrimonii S. Petri, Umbria, Marchia Anconitana, Ducatus Caſtrenſis, Territoria Orvietanum, Peruſinum, & Civitatis Caſtelli; Ducatus Urbini, Romandiola, Bononienſis ager, & Ducatus Ferrarienſis.
2. Rex Hiſpaniæ, ſub quo regnum Neapolitanum, Sicilia, Sardinia, Ducatus Mediolanenſis, Marchionatus Finarii in Liguriâ, & aliquot arces in orâ Thuſciæ.
3. Veneti, ſeu Reſp. Veneta, ſub quâ Iſtria, Foro-Julium, Marchia Tarviſina cum annexis, Ducatus Venetus, & territoria, Patavinum, Rhodiginum, Vicentinum, Veronenſi, Brixianum, Bergomenſe, & Cremenſe.
4. Dux Sabaudiæ, ſub quo Principatus Pedemontanus cum annexis, Comitatus Nicææ, Marchionatus Salutiarum, Dominium Vercellenſe, Ducatus Auguſtanus, Comitatus Aſtenſis, & minor pars Ducatûs Montis-Ferrati.
5. Magnus Dux Hetruriæ, è gente Mediceâ, ſub quo major pars Hetruriæ, nempe ditiones Florentina, Piſana, & Senenſis cum Petiliano & Apuâ, & aliquâ parte Romandiolæ & vallis Magræ, atque inſulæ Gorgona, Igilium, Gianutum, Mons Chriſti, & alii minores in mari Tyrrheno, uti Argous portus & Ilua inſula.
6. Genuenſes, ſeu Reſp. Genuenſis, ſub qua utraque ora Liguſtica, Corſica inſ. & Capraria.
7. Dux Mantuanus, è gente Gonzagâ, ſub quo Ducatus Mantuanus, & major pars Ducatûs Montis-Ferrati.
8. Dux Mutinenſis, è gente Eſtenſi, ſub quo Ducatus Mutinenſis,

nenſis, & Rhegienſis, Principatus Carpenſis & Corregienſis, cum Frinianâ & majori parte Carferonianæ.

9. Dux Parmenſis, è gente Farneſiâ, ſub quo Ducatus Parmenſis & Placentinus, Ditio Buſſeiana, & Principatus vallis Tari pro majori parte.

10. Lucenſes, ſeu Reſp. Lucenſis, ſub quâ ditio Lucenſis in Hetruriâ.

11. Dux Maſſæ, è gente Cibo, ſub quo Ducatus Maſſæ, & Principatus Carrariæ in Hetruriâ. Sed ejus ditio eſt parvi circuitûs, uti & ſequentes ditiones.

12. Dux Mirandulanus, è gente Picâ, ſub quo Ducatus Mirandulæ, & Comitatus Concordiæ.

13. Dux Guaſtallæ, è gente Gonzaga, ſub quo Ducatus Guaſtallæ, cum Luzara & Suzara.

14. Dux Sabuloietæ, nunc è gente Guzmana, ſub quo Ducatus Sabuloietæ, ſub clientelâ regis Hiſpaniæ.

15. Princeps Caſtilionis, è gente Gonzaga, ſub quo Principatus Caſtilionis, Stiveriarum.

16. Princeps Sulphurini, è gente Gonzaga, ſub quo Principatus Sulphurini.

17. Princeps Monæci, è gente Grimalda, ſub quo Principatus Monæci in orâ Liguriæ, ſub clientelâ regis Galliæ.

18. Princeps Maſſerani, è gente Ferraria Fliſca, ſub quo Principatus Maſſerani, & Marchionatus Crepacorii.

19. Princeps Plumbini, è gente Ludoviſia, ſub quo Principatus Plumbini, & Ilva inſ. ſub clientela tamen Hiſpanorum.

20. Comes Novallariæ, è gente Gonzagâ, ſub quo Com. Novellariæ.

21. Reſp. S. Marini, ſub quo tantum territorium S. Marini inter Romandiolam & Ducatum Urbini.

22. Marchio Foſdinovi, è gente Malaſpina, ſub quo Marchionatus Foſdinovi, in valle Magræ.

23. Marchio Montenſis, è Montenſium familiâ, ſub quo Marchionatus montis S. Mariæ, inter Ducatum Urbini, & ditionem Florentinam incertus.

24. Marchio Spigni, è gente Carreta, ſub quo Marchionatus Spigni verſus Montem Ferratum & ad radices Apennini.

Notandum eſt etiam Imperatorem poſſidere in Italiâ Aquileiam & Comit. Goritiæ in Foro-Julienſi provinciâ, cum Tergeſte, Pedena & Piſino in Iſtriâ. Regi Galliæ ſubeſt etiam Pinariolum, urbs permunita Pedemontii, cum territorio adjacente. His adnumerari poteſt Epiſcopus Tridentinus, cui ſubeſt ditio Tridentina ad radices Alpium, quanquam à quibuſdam ponatur in Germaniâ, quod Imperii Princeps ſit, & ſub clientela Comitum Tirolis. Habent etiam Helvetii in Italiâ quatuor præfecturas Italicas dictas, viz. Luganenſem, Locarnenſem, Mendriſianam & Madianam, quæ antea partes erant Ducatus Mediolanenſis, & ipſis ſubſunt ab anno 1512.

Italica, urbs in Italiâ, quæ & *Corfinium* dicitur. Strabo. Alia in Hiſp. patria Silii Italici, ac Trajani Cæſaris.

Itargis. Germ. flu. *Viſurgis.* Ptol. Ovid. Conſol. ad Liviam:

Decolor infectâ teſtis Itargis aquâ.

Ithaca, vulgò *Val du Compere*, inſula in mare Ionio, ante Epirum, Ulyſſis patria. In eâ eſt urbs ejuſdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota inſ. interdum *Neritos* dicta eſt. Phœniciis עיתקא *Ithaca*, *durum* ſonat & *aſperum*, ut & Ebræis עתק *athac*. Talem certe veteres Ithacam deſcribunt. Hom. Od. 1.

Ἤτοι μὲν τρηχεῖα, καὶ οὐκ ἱππήλατός ἐστι.

Et Cic. 1. de Orat. *Ithacam in aſperrimis ſcopulis, tanquam nidum affixam.* Unde Horat. Ep. 1. 7.

Non eſt aptus equis Ithacæ locus, ut neque planis
Porrectus ſpatiis, neque multæ prodigus herbæ.

Quod ſine dubio ex Homero deſumpſit. Sic enim ille Od. 4.

Ἐν δ᾽ Ἰθάκῃ οὔτ᾽ ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμὼν
Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο,
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ᾽ εὐλείμων·
Αἵ θ᾽ ἁλὶ κεκλίαται, Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.

Ithome, op. Phthiotidis. Hom. in Catal. Item urbs in agro Meſſeniaco, quam Lacedæmonii poſt 10. annorum obſidionem in deditionem acceperunt. Thuc. lib. 1. Stat. Theb. 4.

Planaque Meſſene, montanaque nutrit Ithome.

Vide Barthium ad illud Theb. 2.

——————*Sive Aonia divertis Ithome.*

Itrum, *Itri*, op. regn. Neapolitani, in prov. Terræ Laboris, med. inter Fundos ad occ. & Formias ad ort.

Ituna, *Eden*, flu. Angliæ. Oritur in Weſtmariæ Com. deinde per Cumbriam fluens, ibi Carleolum rigat, & paulo infra ſe exonerat in mare Hibernicum, & Itunæ æſtuarium, quod *Solvey Fryth* dicitur, inter Angliam & Scotiam.

Ituræa, quæ & *Trachonitis*. *Bacar*, teſte Guil. Tyrio, reg. Palæſtinæ, Cœleſyriæ finitima, ſeu pars illius. Pop. *Ituræi*, qui arcu potiſſimum in bello utebantur. Tullius in 2. Phil. *Cur homines omnium gentium maximè barbaros Ituræos cum ſagittis ſeducis in forum?* Virg. Georg. 2.

——————*Bona bello*
Cornus, Ituræos taxi curvantur in arcus.

Lucan. lib. 7.

——————*Creta Cydonas*
Miſit, Ituræis curſus fuit inde ſagittis.

Vopiſcus in Aureliano: *Sagittarios Ituræos trecentos.*

Ituriſſa, Vaſconum urbs in Hiſp. Pomp. & Ptol. *Toloſa* quibuſdam, Aliis *Sangueſſa* in Navarræ regno.

Itys, flu. Scotiæ in orâ occiduâ decurrens, *Aſſin* Camdeno, inter Tarvedrum & Epidium promontoria, qui al. eſt *Heu*, contra Ricinam inſ. in mare exiens.

Judæa, quæ & *Chananæa*, & *Promiſſionis terra*, Syriæ regio, de ſitu ejus poſt ſacras literas Strabo lib. 16. & Dio Caſſius lib. 36. Tacitus Hiſt. lib. 5. ubi de Judæâ, cujus hæc ſunt verba: *Terra, fineſque, quà ad Orientem vergunt, Arabiâ terminantur, à meridie Ægyptus objacet: ab occaſu Phœnices, & mare: Septentrionem à latere Syriæ longè proſpectant.* Solum, ſi Straboni credimus, infœcundum, præſertim circa Hieroſolyma. Sic enim ille: Ἔστι γὰρ πετρῶδες, αὐτὸ μὲν εὔυδρον, τὴν δὲ κύκλῳ χώραν ἔχον λυπρὰν καὶ ἄνυδρον, τὴν δ᾽ ἐντὸς ἑξήκοντα σταδίων, καὶ ὑπόπετρον. E contra, Tacitus, ubi ſupra. *Rari imbres, uber ſolum. Exuberant fruges noſtrum ad morem*, &c. Lepidum enim quod legas apud Cedrenum de fertilitate Terræ Promiſſæ: Προσμαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ ὁ σοφώτατος Ἀριστοτέλης, λέγων· Καὶ γὰρ πολυάνθρωπος ἐστὶν ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας καὶ παντοίοις καρποῖς εὐθυνοῦσα, ἀμπέλων τε καὶ ἀκροδρύων, καὶ φοινίκων πλῆθος ἄπλετον, καὶ κτήνη πάμπολλα καὶ διάφορα, καὶ δαψιλὴς ἡ τούτων νομὴ δι᾽ ὅλου τοῦ χρόνου ἦν, διὰ τὴν πολλὴν εὐκρασίαν τῆς γῆς καὶ πότιμα. Πολὺ δὲ πλῆθος καὶ τῶν ἀρωμάτων καὶ λίθων πολυτελῶν, καὶ χρυσοῦ παρακομιζομένου, διὰ τῶν Ἀράβων. Pop. *Judæi.* Multa autem de origine gentis & religione confinxerunt profani ſcriptores, qui Judæum, & Hieroſolymum fratres, Typhonis filios, fabulati ſunt, unde & nomen genti, & urbi principi manavit, de quo Plut. lib. de Iſide & Oſiride. Alii à monte *Idâ* nomen deduxerunt. Ob ſcabiem eos ex Ægypto pulſos eſſe ſtolidè & impiè tradit Juſt. lib. 36. *Sed cum ſcabiem Ægyptii, & pruriginem paterentur, reſponſo moniti Moſen cum ægris, ne peſtis ad plures ſerperet, terminis Ægypti pellunt*, Tac. lib. 5. *Purgare regnum, & id genus hominum alias in terras avertere, quod ipſos ſcabie quondam turpaverat.* Quidam volunt Bacchum, aut ejus loco vitem auream coluiſſe; nonnulli aſinum, & porcum. Vide Florum. 3. 5. Plut. Symp. 4. 5. Petron. in Catalectis, & ibi Interpretes, nec non Orig. lib. 5. contra Celſum. Minimè omnium corruptè de religione eorum Strabo, qui & *juſtos*, & *verè religioſos* appellat. Itemque Dio loco ſuperius prolato. A Romanis *ciſtiferi* vocabantur. Martialis de Gellia:

——*Nupſiſti, Gellia, ciſtifero:* i. e. uni Judæorum.
————*Quorum cophinus fœnuſque ſupellex.*

uti loquitur Juvenalis. Iidem Pagani ſcriptores Judæorum, & Chriſtianorum nomen non raro confundentes, illos pro his poſuerunt, quod Lipſius ad 15. Ann. Tac. itemque Pithæus lib. 2. Adverſ. cap. 2. & Barthius ad Rutilium Numatianum lib. 1. verſ. 159. obſervant. Hinc *Judæus.* Ovid.

Cultaque Judæo ſeptima ſacra viro.

Item *Judaicus*, ut *Superſtitio Judaica* Quinctiliano. Juven.

Judaicum ediſcunt & ſervant, ac metuunt jus.

Judenburgum, urbs Germ. in Stiria ſup. ad Muram flu. quibuſdam *Sabantica* antiquorum, in Norico, 9. mill. à Græcio in occ. & 2. à confin. Carinthiæ, ſub dom. Auſtriacorum.

Ivenna, *Jaunſtain*, urbs Carinthiæ infer. in limite Carniolæ, 2. mill. à Volemariâ in auſt.

Ivernia. Vide *Hibernia.*

Ivernis, *Dunkeran*, urbs Hiberniæ in Momonia, Com. Deſmoniæ caput, ad æſtuarium Jerni flu. vulgo *Mair Flud*, 25. mill. ab Oceano, 44. à Corcagiâ, 60. à Caſſilia in Circ. & 70. à Galliva. Long. 08. 42. Lat. 52. 20.

Juſicum, *Saſſoferrato*, op. Umbriæ præcipuum, inter Fabrianum, op. Piceni & Pertiam, 7. m. p. à Foſſato 4.

Jubonum, *Hoye*, Colon. & op. Belg. ad Moſam, inter Leodium & Namurcum urbes.

Julia, *Giuliers*, reg. Germ. infer. Duc. titulo inſignis inter Colon. Agrippinam, & Trajectum ad Moſam.

Julia, *Fidentia* Plinio, vulgo *Burgo di S. Donino*, urbs Gall. Togatæ, ſub ditione Ducis Parmæ in reg. Statu Buxeti dictâ, 15. mill. à Cremonâ in meridiem. Long. 32. 22. Lat. 44. 04.

Julia unda, quænam fuerat, vide Lud. de la Cerda in illud. Virg. Georg. 2.

Quid memorem portus, Lucrinoque addita clauſtra,

Atque indignatum magnis ſtridoribus æquor,
Julia quâ ponto longe ſonat unda refuſo,
Tyrrhenuſque fretis immittitur æſtus Avernis.

Julia Charitas, Bæticæ op. in conventu Aſtigitano. Plin. *Julia fama*, *Julia vicus*, *Julia contributa*, *Julia reſtituta*, *Julia felicitas* ejuſdem Bæticæ opida apud Plin. eodem loco. Plures aliæ *Juliæ* apud Geographos frequenter occurrunt.

Julia, *Giula*, quæ & *Ziridava*, urbs Tranſylvaniæ prope Sarcadium lacum, 20. mill. à Waradino ad merid. & tot. à Segedino in Eurum.

Julia, *Geyl*, flu. Norici per agrum Saliſburgenſem fluens.

Julia Cæſarea, olim fol. urbs Mauritan. Cæſar. à Juba rege in honorem Jul. Cæſaris condita, hodie eſt *Tenez*, urbs regni Algerii in orâ maris Mediter. 125. mill. ab Algerio in occ. & ferè 90. à Quiza in ort.

Julia Campeſtris, urbs Maurit. Tingit. mediter. à Lixo 40. mill. paſſ. in ort. *Beni Teudi* Marmolio.

Julia clauſtra, loc. intra Alpes Julias, quo ex Carnis in Noricum tranſitur, *La Chiuſa* vulgo.

Julia fama, op. Hiſp. Bæt. ad Anam flu. in Luſitaniæ confin. *Seria* Floriano.

Julia Libyca, vulgo *Llivia*, op. Com. Ceretaniæ in Catalonià ad Sicorim flu. 15. leuc. à Perpiniano in occ. & 1. à Jugo Ceretanorum, ſeu *Puigſerda* in ort. in confin. Galliæ.

Julia Myrtilis, *Mertola*, op. Luſitaniæ trans Anam flu. verſus confin. Algarviæ, 25. leuc. à Pace Auguſta in auſt. 3. autem à Sylvi in ort. Long. 12. 25. Lat. 37. 52.

Julia Nova, op. regni Neapol. in Aprutio ulter. & in ora maris Adriatici, 20. mill. ab Aſculo Piſeno in ort. & 18. à Penna in Bor.

Juliacenſis Ducatus, prov. Germ. infer. inter Rhenum ad ort. & Moſam ad occ. Rurâ flu. in duas partes dividitur, ſubeſtque Duci Neoburgenſi è familia Bavaricâ. Terminatur à Sept. Gueldriâ ſuper. ab ortu Diœceſi Colonienſi, ab occ. Duc. Limburgenſi, è merid. Eyſalia, & Diœceſi Trevirenſi. Ejus primaria eſt Juliacum, vulgo *Gulick*, inter Colon. Agrippinam 6. & Trajectum ad Moſam ad occ. 8. leuc. ab Aquiſgrano in Cæc. 4. Long. 27. 55. Lat. 50. 54.

Julienſes, Carnorum pop. in Italiâ, in Julio Carniço ad radices Alpium.

Julinum, *Wallin*, op. Pomeraniæ, 3. mill. ab ora maris Baltici in merid. & 7. à Stetino. Long. 37. 20. Lat. 54. 10.

Juliobona, urbs Normanniæ, vulgo *Honfleur* aliis autem *Lillebonne*, urbec. prope Sequanæ æſtuarium, 6. leuc. à Portu Gratiæ in ort. & 8. à Rothomago in Cæc. Long. 21. 30. Lat. 49. 20.

Juliobona, urbs Pannoniæ ſuper. ad Danub. Auſtriæ caput. Vide *Vienna*.

Juliobriga, op. Cantabrorum, nunc quibuſdam eſt *Fuente d' Ebro*, vic. ad fontes Iberi flu. Al. autem eſt *Vàl de Vieſſe*, vic. ad Iberum, 5. leuc. ab ejus fontibus in ort. & in Caſtella veteri, 20. leuc. à Logunno in occ. Long. 18. 10. Lat. 43. 30.

Juliodunum, *Loudun*, urbs Galliæ in Pictavienſi prov. 6. leuc. à Salmurio in auſt. 10. à Pictavio in Bor. & 18. ab Ambacia.

Juliola, op. Sardiniæ, nunc *Caſtro Doria*, in orâ occident. 10. mill. à Tibula in Sept. verſus Fretum Taphros, Cluverio teſte.

Juliomagus, *Andes* Cæſari, *Andegavi* Plinio, urbs Gall. Celt. epiſc. ſub Archiep. Turonenſi, inde 30. leuc. in occ. Nannetes verſus 16. Ducatus & Academia, & Andegavenſ. reg. caput, *Angers* vulgo.

Juliomagus, op. Germ. quibuſdam eſt vicus *Pfullendorf*, Cluverio autem eſt *Dutlingen*, op. Sueviæ ad Danub. flu. ditionis Virtemburgenſis, 5. mill. à Scaphuſiâ in Bor. uti 7. à Conſtantiâ, & 7. à Tubinga in meridiem.

Juliopolis, urbs Bithyniæ, quæ etiam *Gordiucome* dicta fuit. hodie *Begaſar*, teſte Caſtaldo.

Julium Carnicum, quibuſdam eſt *Zuglio*, vic. Forojulienſis prov. prope font. Buti amnis, ad rad. Alpium, 4. mill. à Ponte Fellæ in occ. Lazius autem credit eſſe *Pontafella*, op. medium in Foro-Julio, & medium in Carinthiâ ſitum, 6. mill. ab Utino in Bor. & 7. à Villaco in auſt. Long. 34. 59. Lat. 46. 00.

Julium præſidium, *Scalabis* Plin. *Scalabiſcus* Ptol. vulgò *Santaren*, urbs olim clariſſima Luſitan. & conventus multarum urb. nunc op. ampliſſimum ad Tagum, ab Ulyſſipone 13. leuc. in ort. Toletum verſus. Al. eſt *Trugillo*, urbs Luſitan. in Extremadurâ. Long. 11. 30. Lat. 39. 05.

Juncaria, *Junquera*, op. Cataloniæ ad rad. M. Pyrenæorum, inter Helenam ad Bor. & Gerundam ad meridiem, 3. leuc. ab orâ maris Mediterranei. Long. 25. 00. Lat. 43. 25.

Junna, *Juin* Ortelio, flu. Gall. Celt. qui ex Burgundiæ Duc. per Senonas in Sequanam flu. defertur.

Junonia major, inſ. una ex Fortunatis, vulgo *Forteventura*, una ex Canariis inſ. maxime ad ort. extenſa. Dicta fuit etiam Herbania, Sanſone teſte, 12. leuc. ab orâ Africæ & 16. à Canariâ inſulâ.

Junonia minor, altera ex inſ. Fortunatis, vulgò *Lancerotta*. Diſtat 6. leuc. à Junonia majori.

Junonis Ara, prom. Hiſp. Bæt. *Cabo Trafalgar*, in ora Occident. Vandalitiæ, ubi incipit Fretum Herculeum. Diſtat 9. leuc. à Gadibus in merid. & 10. à Calpe in occ.

Junonis Laciniæ templum, loc. erat in ora M. Græciæ inter Crotonem urb. & Lacinium promont. *Nao* & *Manna* Gabrieli Barrio dicitur.

Junonis promont. hodie *Capo Giallo*, teſte Nardo, prom. Peloponneſi in ora ſin. Corinthiaci, contra Sicyonem urb.

Junonis ſacrum, ſeu *templum*, prom. Melitæ inſ. *S. Maria di Corte*, teſte Quinctino Heduo.

Junopolis, Ponti Paphlagonici urbs in Aſia min.

Junxus, flu. Maurit. Tingit. apud Melam qui eum proxime Lixum urb. ſtatuit. Long. 62. 50. Lat. 45. 00.

Ivodium, *Yvois*, op. Belg. in Duc. Lucemburgenſi. Long. 26. 35. Lat. 49. 33.

Ivollum, *Vylack* Lazio, op. Pannon. infer. inter Teutoburgum ad Bor. & Bononiam ad auſt. quanquam à quibuſdam juxta Dravum ponatur, ſub Dom. Turcarum.

Jura, inſ. Scotiæ, Hebridum una, ad Boream Hylæ inſ.

Jura, ſeu *Juraſſus*, mont. Gall. Lugdunenſ. Varia pro locorum diverſitate ſortitur nomina ab Helvetiis & Germanis. A Sept. Rhenum uſque porrigitur, & à merid. Genevam, atque Breſſiam prov. attingit.

Juſtiniana prima, quæ nunc *Locrida*, urbs eſt ampla in excelſo colle, ad lac. in Macedonia, ubi alias Daſſaretæ, in Pelaſgonia tractu; ſubeſtque dom. Turcarum. Ibi natus Juſtinianus Imperator.

Juſtiniana ſecunda, ſeu *Ulpianum*, urbs Mœſiæ ſuper. in confin. infer. longè à Macedonia in arctos, 50. mill. à Scupi in Bor. 60. à Sophia. Nunc *Vulpia* dicitur, ſub. dom. Turc. & 40. mill. diſtat à Danubio flu. in meridiem.

Juſtiniana tertia Chalcedon, urbs Archiep. Bithyniæ in ora contra Byzantium, teſte Curopalate, dicta eſt.

Juſtinopolis, urbs Iſtriæ primaria, *Capo d' Iſtria*, 24. mill. diſtat à Parentio in Bor. & 10. à Tergeſte in auſt. ſubeſtque dominio Reip. Venetæ. Long. 36. 26. Lat. 45. 31.

Jutia, *Jutland*, alias Cimbrica Cherſoneſus, reg. ampla Daniæ regni, & in modum peninſ. extenſa à merid. in Sept. & tantum continenti juncta verſus auſt. ubi terminatur à Germaniâ. Ab. occ. habet mare Germ. ad Bor. & ort. ſin. Codanum, ſeu mare Balticum. Dividitur in Septentrionalem & Meridionalem. Septentrionalis dividitur in quatuor partes, viz. in Ripenſem, Arhuſienſem, Alburgenſem, & Viburgenſem, ubi ſunt urbes cogn. Meridionalis, quæ & Duc. Sleſvicenſis, dividitur in ſeptem partes, ſed pars ejus meridion. ſubeſt dom. Ducum Sleſvicenſ. è familia regnum Daniæ.

Juturna, fons & lacus Parvus Latii apud Numicium flu. *Treglio* nunc, teſte Gyraldo. Item fons Romæ in Velabro.

Juvavia, vel *Juvavium*, *Pædicum* Ptol. eſt *Saltzburg*, urbs ampla Bavariæ ad amn. cogn. 12. mill. à Lintio in Circium, quot à Paſſaviâ in merid. Long. 35. 31. Lat. 47. 41.

Juverna. Vide *Hibernia*.

K.

K*Errienſis Comitatus*, Com. Hiberniæ in Momoniâ prov. cujus cap. Ardatum. Habet ad Arctos Connaciam, & ad auſt. Deſmoniæ Com. eſtque juxta Oceanum Occid.

Kildaria, urbs Hiberniæ in Lageniâ reg. Epiſc. ſub Arch. Dublinienſi, Com. cogn. caput, 25. mill. à Dublino in occ. & 50. à Waterfordiâ in Bor.

Kilkennia, urbs Hibern. in Lageniâ, Com. cogn. caput, ad Nuram flu. 50. mill. à Dublino, 20. à Caſſiliâ in ort. & 28. à Waterfordiâ in Bor.

Kilmalocum, urbs Hibern. in Momoniâ prov. & Com. Limericenſi, Epiſc. ſub. Arch. Caſſilienſi, 18. mill. à Limerico in auſt. & 28. à Corcagiâ in Bor.

Kilmoria, urbs Scotiæ in Knapdaliâ prov. ad lacum, ſeu æſtuarium *Fynn*, eſtque Epiſc. ſub Arch. Glaſcovienſi, 15. mill. à Stephanodino in auſt. & 32. à Dunbrittonio in occ.

Kinſalia, *Kinſale*, urbs Hibern. in Momonia prov. & in Com. Corcagienſi. Gaudet portu capaci, eſtque Epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi, 15. mill. à Corcagia in meridiem.

Knapdalia, prov. Scotiæ verſus occ. inter provincias Lormam ad Bor. & Cantieram ad auſt.

Konisberga, Pruſſiæ Duc. urbs primaria. Vide *Regiomons.*

Labeatis,

L.

L*Abeatis*, lacus Dalmatiæ apud Scodram urb. quam Livius lib. 44. deſcribit. *Lago di Scutari* hodie dicitur.

Laberus, op. fuit Eblanorum in Hibernia, ſed quid ſit nunc, non conſtat. Alii enim opinantur eſſe *Kildare*, & al. *Killair*, ſeu *Kellean* in Mediâ prov. ad amnem Bovindam.

Labicum, Italiæ opidum, nomen ejus quod attinet, cum Græcorum β utramque Latinorum literam b & u valeat, promiſcuè per has ſcriptum id reperias apud diverſos, vel interdum etiam in iiſdem auctoribus. Singulari num. juxta cum Strabone habet Silius lib. 12.

— —— Campos ingreſſus & arva Labici.

Idem lib. 5.

———Veterem bellare Labicum.

Sic vocat, quod hoc temporis everſum, minimeque quod olim florens. Strabo lib. 5. Τῷ παλαιῷ Λαβικῷ, κλίσμαπι κατεσπασμένῳ. At eidem Silio, & reliquis Latinis auctoribus pl. num. adpellatur. *Habiles ad aratra Labici.* Virgil. lib. 7.

Et Sacranæ acies, & picti ſcuta Labici.

Opidani *Labicani*. Mart.

Labicana levi ceſpite velat humus.

Long 36. 45. Lat. 41. 40. Leander *Valmontonem* appellat. Cluverius vero *Zagarollum*.

Labieni caſtra, quæ Cæſar in Comment. deſcribit, ubi nunc *Lobienſe monaſterium*, teſte Leodio, pagus Belgii in Hannoniâ.

Labinius, *Lavino*, Gall. Tog. flu. inter Bononiam & Mutinam occurrens, apud quem Triumviratus inter Octavianum M. Antonium & Lepidum firmatus eſt.

Laboriæ, campi fertiliſſimi circa Capuam, Cales, Calenum, & Sinueſſam. Vulgò *Terra di Lavoro*. Vide Plin. 9. 11. & 17. 4.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. 36. 12. Creticum à Dædalo factum. Ægyptium Pſammetichi opus. Lemnium columnarum nitore inſignem, ac Italicum a Porſenâ Hetruſcorum rege, ſepulchri causâ extructum. Ægyptium Labyrinthum ſic Mela deſcribit. 1. 9. *Pſammetichi opus Labyrinthus, domos ter mille, & regias duodecim perpetuo parietis ambitu amplexus, marmore exructus, ac tectus, unum in ſe deſcenſum habet, intus pene innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibus, ſed continuo anfractu, & ſæpè revocatis porticibus ancipites. Quibus ſubinde, alium ſuper alios orbem agentibus, & ſubinde tantum redeunte flexu, quantum proceſſerat, magno & inexplicabili errore perplexus eſt.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentiùs Plinio, qui illum *portentiſſimum humani impendii opus* appellat. Vide Voſſ. ad Melam pag. 56. *Labyrinthum Creticum* ſic exprimit Virg. lib. 5. Æn.

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in altâ
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, quà ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus, & irremeabilis error.

Ubi Servius: *Labyrinthus locus apud Cretam factus à Dædalo, perplexus parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt, ex Paſiphae, & tauro genitus.* Euſt. Λαβύρινθ@, σπήλαιον Κρητικὸν ὑπόγειον ἡ κ̓ πολυέλικτον. Suidæ & Heſychio Κοχλιοειδὴς τόπ@ dicitur. Hinc *Labyrintheus*. Catul. in Argon.

Nec Labyrintheis è flexibus egredientem
Tecti fruſtraretur & inobſervabilis error.

Lacedæmon, hodiè *Miſitra*, clariſſima Peloponneſi totius urbs, alio nomine *Sparta* dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Vide Nicol. Cragium de Reb. Lacedæmoniorum. Populi *Lacedæmonii*, apud quos furtum non modo permiſſum, ſed & commendatum ſcribit Gellius 11. 18. Notandum hoc loco quòd pleræque gentes furtum probarunt, & gloriæ locum duxerunt, quod alioquin ignominiæ eſt. Plut. in Mario de Hiſpanis ait fuiſſe apud illos Λῃςεύειν κάλλιςον. Idem in vitâ Pompeii de ipſis Romanis, qui χρήμασι δυνατοί, κ̓ γένει λαμπροί, ſeſe piratis adjunxiſſe Ὡς κ̓ δόξαν τινὰ κ̓ φιλοτιμίαν τοῦ ἔργου φέροντ@. Herod. de Scythis lib. 4. Ζῶσι δ' ἀπὸ λῃςῆς τε κ̓ πολέμου. Ubi ſicut bellum glorioſum, ita & raptus. Ovid. de Getis.

Qui niſi de rapto vivere turpe putant.

Thucyd. lib. 1. de in continente degentibus, marique vicinis, nec non inſularibus. Πεσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίςοις, κ̓ κατὰ κώμας οἰκουμέναις ἥρπαζ (Scholiaſtes ἐλῄςευον) ὀυκ ἔχοντες πω αἰσχύνην τοῦτο τοῦ ἔργου, φέροντ@ ἢ τι κ̓ δόξης μᾶλλον. Dicuntur etiam *Lacedæmones*, qui juventutem laboribus ac duritiâ optimè erudiebant. Corn. Nepos in Alcibiade de Laced. *quorum moribus ſumma virtus in patientia ponebatur* Horatius:

Me nec tam patiens Lacedæmon.

Inde *Severa Lacedæmon* Cic. 2. de LL. Vide Lambinum ad Horat. loc. prædictum. Heſychius: Λακεδαίμων ἡ Σπάρτη, κ̓ ποτὲ μὲ ἡ Πελοπόννησ@, ἡ χώρα πᾶσα· ποτὲ ἢ πόλις ὁμώνυμ@ τῇ χώρᾳ. Not. hic mulieres hujus loci fuiſſe valde delicatas. Claud. de B. Getico:

Scilicet Argolicas, Ephyreiadaſque puellas
Cœperat & pulchras jam faſtidire Lacænas.

Muſæus in Amoribus Herûs & Leandri:

Λακεδαίμον@ ἔδρακον ἄςυ
Ἧχι μόθον κ̓ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων.

Oraculum, quod in proverbium poſtea iit:

Ἵπποι Θεσσαλικοὶ Λακεδαιμόνιαι ἢ γυναῖκες.

Unde εὐπάρθενον Lacedæmona vocat Nonnus Baſſaricon lib. 43. Nummo coriaceo utebantur. Sen. Ben. 5. *Corium formâ publicâ percuſſum quale apud Lacedæmonios fuit.* Nic. Damaſc. Νομίσματι χρῶνται σκυτίνῳ. Item *Lacedæmon* Cypri urbs mediterranea. Steph.

Laciburgium, op. Germ. in Pomerania, apud oſt. Oderæ flu. *Lazenitz* Willichio. Long. 36. 38. Lat. 53. 30.

Lacinium, promont. Magnæ Græciæ Crotoni urbi finitimum, à *Lacinio* latrone, quem Hercules interfecit. Ibi templum erat Laciniæ Junonis. Ovid. Met. 15.

Italiam venit, præterque Lacinia templa
Nobilitata Deâ.————

Dionyſius de ſitu Orbis verſ. 371.

Ἔνθα κεν αὐτὸν ἴδοιο Λακινιάδ@ δόμον Ἥρης.

Virg. lib. 3. Æn.

Hinc ſinus Herculei, ſi vera eſt fama, Tarenti
Cernitur, attollit ſe diva Lacinia contra.

Strab. lib. 6. Λακίνιον Ἥρας ἱερὸν πλούσιον ποτὲ ὑπάρξαν, κ̓ πολλῶν ἀναθημάτων μεςόν. Liv. lib 22. *Nobile templum Lacinium Junonis ſanctum omnibus circa populis.*

Laconica, quæ & Lacedæmon, reg. Peloponneſi in orâ Auſtrali. Pop. *Lacones*, qui infames apud antiquos: Heſychius: Λακωνίζειν, παιδίοις χρῆσθαι. Idem: Λακωνικὸν τρόπον, τὸ παρέχειν ἑαυτὸν ξένοις, ἥκιστα γὰρ φυλάττουσι Λάκωνες τὰς γυναῖκας. Hinc Lacænus. Virg. Georg. 2.

———Virginibus bacchata Lacænis Taygeta.

Et Λάκαινα κόρη apud Theogn. *Laconicus ſinus*, *Galfo di Colochina* Caſtaldo.

Lactodurum, Angliæ op. *Bedford* nonnullis; aliis *Stony-Stratford.*

Lade, inſ. maris Ægæi, ante Miletum Steph. Hanc in duas parvulas inſulas ſcindi ſcribit Pauſanias, & earum alteram Aſterii inſulam dici. Idem Pauſ. in Att. Ἔςι ἢ Μιλησίοις πρὸ τῆς πόλεως Λάδη νῆσ@. Strab. lib. 14. πρόκειται ἢ ἡ Λάδη νῆσ@ πλησίον.——

Landoga, lac. totius Europæ ampliſſimus, pro maj. parte in Suecia, in Keckholmiâ prov. partim in Moſcoviâ reg. & in prov. Novogardiæ majoris. In Finnicum ſin. ſe exonerat, mediante Nievâ flu. & ovi fere ſpecie 36. mill. Germ. long. & 20. latitudinem habet.

Ladon, flu. Arcadiæ, juxta quem poetæ fabulantur Syringa nympham in arundinem fuiſſe commutatam. Hujus meminit Dionyſius verſ. 417.

Ἧχι κ̓ ἀγύγι@ μηκύνεται ὕδασι Λάδων.

Callimachus *magnitudinem* huic fluvio tribuit, uti *longitudinem* Dionyſius. Sic enim ille Hymn. 1.

Λάδων ἀλλ' ἔτι μέγας ἔρρεεν.

Vide Strabo lib. 1. & 8. Hujus *pulchritudinem* commendat Pauſanias in Arcadicis. *Rapacitatem* Ovid. Faſt. 2.

Quique citis Ladon in mare currit aquis.

Et alibi:

Arcades hunc Ladonque rapax.————

Claud. Stil. 1.

Plurima Parrhaſius tunc inter corpora Ladon
Hæſit.————

Heſych. Λάδων, ποταμὸς Ἀρκαδίας. Hinc *Ladogenes* & *Daphne*, Ladonis filia. Idem Λαδωγενής, ἡ Ἀφροδίτη, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμῷ Λάδωνι ἐγεννήθη. ubi leg. ἡ Δάφνη. Ea enim fil. Ladonis dicitur Lycophroni, Pauſaniæ in Atticis, nec non Homeri Scholiaſtæ. Vide Palæphatum in *Ladone.*

Læſtrygones, pop. immaniſſimi, Formias Campaniæ urbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humanâ carne victitaſſe. Tibullus ad Meſſalam de Ulyſſe:

Incultos adiit Læſtrygonas.————

Hom. 10. Odyſſ.

Ἴφθιμοι Λαιςρυγόνες.

Mox:

Ὀυκ ἀνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ γίγασι.

Gell. 15. 21. *Ferociſſimos & immanes Neptuni filios aiunt, ut*

ut Læſtrygonas & Cyclopas. Inde apud Horat. *Læſtrygonia amphora*, pro Formiana.

Lagenia, Leinſter, pars Hibern. verſus orient. porrecta, ſub qua novem ſunt Com. viz. Caterloghenſ. Dublinenſ. Kildarienſ. Kilkennienſ. Media occid. & orient. Com Reginæ, Com. Regis, & Com. Vexfordienſis. Terminatur ab ort. mari Hibernico, ab occ. Connacia, à Sept. Ultonia & à merid. Momonia.

Laletini, Hiſp. pop. *Leætani* Ptol. *Letani* Strab. Hi poſtea *Gotholani* dicti fuere, nunc corruptè *Catalauni*, Tarapha teſte. Horum reg. *Laletania*. Mart. 1. 15. inde *Laletanum vinum* à Plin. 14. 6. magis copia, quam bonitate commendatur. Mart. 7. 52.

Et Laletanæ nigra lagena ſapæ.

Idem 1. 27.

A Caupone tibi fæx Laletana petatur.

Lampetiæ, op. Brutiorum marit. in orâ Calabriæ citer. *Lo Cetraro* Gabr. Barrio, *Clampetia*, vel *Dampetia* Plinio. Vide omnino Voſſ. ad Melam p. 168.

Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. 4. 1. *Lampia* Straboni, & Pauſaniæ, item Statio lib. 4. Theb.

———*Candenſque jugis Lampia nivoſis.*

Item *Lampia* flu. ex eo monte naſcens, & op. Arcadiæ.

Lampſacus, Lampſacum Ciceroni. Sic enim ille Act. 3. in Ver. *Opidum*, inquit, *in Helleſponto eſt Lampſacum imprimis Aſiæ provinciæ clarum, & nobile: homines autem & ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes cives Romanos officioſi, tum præterea maximè ſedati, & quieti, prope præter cæteros ad ſummum Græcorum otium potius, quam ad ullam vim aut tumultum accommodati. Lamſicho* Sophiano & *Lepſeck* Turcis, teſte Leunclavio, olim Pityuſa, teſte Plinio. Hic Priapus colebatur. Ovid. Triſt. 1. 9.

Et te ruricolâ, Lampſace tuta Deo.

Dicta eſt à *Lampſace* quâdam ejus loci puellâ. A Phocenſibus condita, ut quidam volunt, vel, ut alii, à Priapo. Strabo lib. 3. urbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo matris Deûm inſignem. Generoſo vino abundavit, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per benevolentiam donata eſt. Hinc *Lampſacenus* & *Lampſacius*. Mart. lib. 10.

Nam mea Lampſacio laſcivit pagina verſu.

Idem 10. 52.

Quantam Lampſaciæ colunt puellæ.

Lancaſtria, Lancaſter, op. Angl. ad flu. Lumæ oſt. in Com. Lancaſtriæ, & in orâ maris Hibernici, med. inter Carleolum ad Bor. & Ceſtriam ad auſt.

Landava, Landaffe, ubs Walliæ Auſtralis in Com. Glamorganenſi, Epiſc. ſub Arch. Cant. ad amnem Tavum 1. mill. ſupra Cardiffam. Long. 16. 47. Lat. 51. 52.

Landavia, Landaw, urbs Germ. Imp. in Alſatiâ infer. in confin. Palatinatus Rheni, 4. leuc. à Spirâ in occ. quot à Rheno flu. Long. 35. 00. Lat. 48. 35.

Landſhutum, urbs Bavariæ infer. ad Iſaurum flu.. 20. mill. à Friſingâ in ort. & 30. à Ratiſpona in merid. Long. 34. 51. Lat. 48. 24.

Langia, ſeu Peloponneſi ex Nemeæâ ſylva in ſin. Corinthiacum fluens. Stat. 4. Theb.

Hæc quoque ſecretâ nutrit Langia ſub umbra.

Lanuvium, urbs olim, nunc pagus Latii in viâ Appiâ, ab urbe Româ 16. m. p. diſt in agro Laurente. Hinc *Lanuvinus*. Horat. 3. 27.

———*Ab agro*
Rava decurrens lupa Lanuvino.

Ovid. Faſt. 6.

Et populus Laurens Lanuviumque meum.

Vide Propertii Commentatores in illud lib. 4. eleg. 8.

Lanuvium annoſi vetus eſt tutela Draconis.

Et eleg. ſequent.

Lanuvii ad portas hei mihi ſolus eram.

De *Lanuvii* & *Lavinii* differentiâ, vide Sigon. in Liv. lib. 8.

Laodicea, Laudicha, urbs ampla Syriæ ad Orontem flu. 18. mill. ab Emiſſa in merid. & fere 100. à Damaſco in Bor.

Laodicea, urbs Syriæ in ora maris Phœnicii, inter Heracleam ad Bor. & Gabalam ad merid. ad rad. M. Caſii 30. mill. ab Antiochia in occ. & 35. ab Apamæa in Cæc.

Laodicea, urbs Aſiæ min. inter Tralles ad occ. & Apamiam ad Eurum. 50. mill. utrinque 170. à Magneſiâ in ort. Long. 57. 30. Lat. 39. 58.

Lapithæ, populi Theſſaliæ, Pindum & Othryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frœnos, & ſtrata equorum creduntur inveniſſe. Virg. Georg. 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere
Impoſiti dorſo, atque equitem docuere ſub armis
Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.

Lucan. lib. 6. de equo Scyphio:

Spumavitque novis Lapithæ domitoris habenis.

A Lapithâ Apollinis & Stilbes nymphæ filio ſic dicti.

Laranda, urbs Lycaoniæ, 50. mill. ab Iconio, 118. ab Anazarbo in occ. juxta fontes Cydni flu. Long. 64. 49. Lat. 49. 35.

Larinum, Larino, urbs regni Neapolitani in confin Capitanatæ prov. prope Frentonem amnem. 40. mill à Benevento in Bor. Pop. *Larinates*. Silius lib. 15.

Quaque jacet ſuperi Larinas accola Ponti.

Lariſſa, nomen multarum civitatum. Stephanus duas Cretæ *Lariſſas* facere videtur; item duas Theſſaliæ, unam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia eſt cujus Hom. meminit, quam Λάρισαν ἐριβώλακα vocat. Sed quænam ſit Homerica illa Lariſſa ambigitur, teſte Geographo lib. 8. Qui vero de Theſſaliæ Lariſsâ accipiunt, Horatii locum inferius producendum, eo refelli videntur, quòd ſuperius dixerit *Theſſala Tempe*. Alia Æolidis juxta Cumam, alia Syriæ, alia Lydiæ. Eſt & parva reg. in Oſsâ. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, ubi Apollo *Lariſſenus* colebatur. Alioqui à *Lariſſa* fit *Lariſſæus*. Ut *Lariſſæus Ulyſſes* apud Virg. Æn. 2. Horat. Car. 1. 7.

———*Me nec tam patiens Lacedæmon,*
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ.

Lariſſa potens Lucano lib. 6. Apud eundem lib. 7. Pompeio omne auxilium profugo offert, verſ. 712. *Mœnia Lariſſæa* Catullo in Argon.

Larius lacus, totius Italiæ ampliſſimus, quem à Como vicino op. nonnulli appellant Comenſem. Sic dictus à fulicarum multitudine, quos Græci λάρους vocant. Hodiè *Lago di Como* Italis. Quem elegantiſſimè deſcripſit integro libello P. Jovius. Virg. Georg. 2.

Anne lacus tantos, Te Lari maxime.———

Lege Plinium lib. 2. cap. 103. qui etiam lib. 3. cap. 19. *inclytum* vocat. Hujus lacûs effuſæ laudes in Epiſt. alterius Plinii lib. 2.

Latium, Straboni proprie eſt ea Italiæ pars, teſte Plinio 3. 5. quæ inter oſtia Tiberis, & Circeios interjacet, mill. paſ. quinquaginta in longitudinem non excedens, quod poſtea prolatis imperii terminis, Antiquum Latium eſt appellatum. Novi vero Latii tractus ad Vulturnum uſque amnem extenditur, dividiturque in Latium citerius, & ulterius. Prius à Tiberis ripâ Fundos uſque protenditur. Poſterius à Fundis uſque ad Vulturnum. Sic dictum putatur, quod illic latuerit Saturnus, cum Jovem fugeret. Virg. Æn. 8.

Primus ab ætherio venit Saturnus Olympo,
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſque dedit, Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuiſſet tutus in oris.

Ovid.

Dicta fuit Latium terra latente Deo.

Ipſemet Saturnus lib. 1. contra Symmachum.

———*Placet hic fugitivus & exul*
Ut maneam; genti atque loco Latio dabo nomen.

Minut. Felix. *Itaque latebram ſuam, quod tutò latuiſſet, vocari maluit Latium.* Cyprianus de Idololatrarum vanitate. *Latium de latebra ejus nomen accepit.* Varro autem ſentit dici Latium, quod Italia lateat inter præcipitia Alpium & Apennini. Sic veteres de Latii nomine. Quanto melius autem his Bochartus, qui de nominis hujus notatione ſic diſſerit. Circen, inquit, fuiſſe veneficam, adeoque vicinas terras, Latium puta, & Tyrrheniam ſcatere herbis veneficis veteres conſtanter docent. Æſchylus in Elegiis:

Τυῤῥηνὸν γενεὰν φαρμακοποιὸν ἔθνος.

Theoph. Hiſt. Plant. 9. 15. Φαρμακώδεις δὲ δοκοῦσιν εἶναι τόποι μάλιστα μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ Τυῤῥηνίαν, καὶ τὴν Λατίνην. Ariſtot. in Mirabil. Λέγεται δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῷ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φύεσθαι θανάσιμον. Itaque tam Circes fabula, quæ ſuis incantamentis fertur immutaſſe rerum ſpecies, quàm quod φαρμακώδης volunt fuiſſe Latinum ſolum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium* & *Latinos* dici putaverint ἀπὸ τῶν φαρμάκων *ab incantationibus*, quia Phœnicio ſermone לט *Lat*, cujus plurale לטים *Latim*, vel *Latin* eſt *incantatio*. Hinc *Latius*, & *Latialis*, *Latinus*, & *Latinienſis*. Hodie *Campagna di Roma*.

Latmus, mons Cariæ non procul à Mileto, vide *Endymion*. Item nomen inſ. apud Thucyd. lib. 3. ſed legendum Πάτμος ibi monet Palmerius.

Latobrigi, pop. Gall. Belg. inter Allobroges & Helvetios. Quorum regio *Lauſanne* hodie Marliano, *Cleckgow* vero Scudo.

Lavinium, ſeu *Lavinum*, urbs Latii ab Ænea condita, & nomine Laviniæ uxoris ita appellata, hinc *Lavinus*. Virg. Æn. 1.

Italiam

Italiam fato profugus, Lavinaque venit
Littora. Inde Prop.
Jactaque Lavinis mœnia litoribus.
De differentiâ inter *Lanuvium*, & *Lavinium*. Vide Dauſqu. ad Silium p. 546.

Laumellum, urbs Inſubriæ, Anton. *Lamello* Leandro: Meminit ejus quoque Marcellinus. Hodie pagum eſſe ſatis contractum ſcribit Merula.

Laura, Siciliæ civitas Iſac. in Lycophr. Item Alexandriæ Ægypti vicus. Athen.

Laurentum, civitas Latii, Pici regis opus, non procul à Lavinio, ita dicta à ſylvâ *laureâ* eo in loco cum conderetur, inventâ. Pop. *Laurentes*. Apris hic tractus præcipuè abundavit. Virg. Æn. 10.
Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus quem pinnifer annos
Defendit, multoſque palus Laurentia, ſylvâ
Paſtus arundineâ. Horat. Sil. 4. lib. 2.
Nam Laurens malus eſt, ulvis & arundine pinguis.
Mart. 9. 49.
Inter quæ rari Laurentem ponderis aprum
Miſimus, Ætolâ de Calydone putes.
Qui poeta etiam ranas in iiſdem paludibus notavit, 10. 37.
————*Laurentino turpes in littore ranas.*

Lauretum, *Loreto*, urbs Piceni, inter Recinetum & oram maris ad 3. m. p. ab Ancona 15. in merid.

Lauriacum, *Lorch*, vic. Auſtriæ ſup. ad Danub. flu. 3. mill. infra Lentiam, & 1. tantum ab Aniſo, 22. à Vienna in occ.

Laurion, locus Atticæ, ubi argentum fodiebatur. Thucyd. lib. 2. 6. & Plut.

Lauron, Hiſp. Tarracon. urbs. Plut. in Sertorio; hodiè *Laurigi*, in regno Valentiæ.

Laus, urbs Lucaniæ. Steph. Item op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 1262.

Laus Pompeia, urbs Inſubriæ. Plin. *Lodi* hodiè.

Lauſonium, urbs ad Lemanum lacum. Anton. *Lauſanne* vulgò dicta. Long. 28. 18. Lat. 46. 04.

Lawenburgum, op. Saxon. infer. ad Albim flu. 7. leuc. ab Hamburgo in ort. & 5. à Lubeca in auſt.

Lawenburgum, op. Pomeraniæ, 8. leuc. à Gedano in occ. 2. à lim. Pruſſiæ prov. & 3. ab ora maris Baltici in auſt.

Laxta, Celtiberorum in Hiſp. urbs Ptol. *Hita* Moletio. Al. eſt vicus Caſtellæ Novæ, *Tragazete* dict. in confin. Aragoniæ, ad fontes Sueronis flu. 6. leuc. à Loleto in occ.

Leanitæ, Arab. fel. pop. ad fin. Arabicum Ptol. Ita Ortel. Sed *Leanitis* ſinus, in Perſico ſinu eſt, ibique *Leanitæ* pop. in ora incolentes, quorum reg. *Elcatif* Caſtaldo.

Lebadea, urbs Bœotiæ apud Cephiſum fluvium. Stat. Theb. 7.
Et valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo.————

Lebedus, Ioniæ civitas, à Colophone 120 ſtad. diſtans. Hic ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.
An Lebedum laudas odio maris, atque viarum?
Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus.————
Long. 55. 20. Lat. 39. 00.

Lebui, pop. Italiæ, quos Livius in Cenomanis inter Brixiam & Veronam deſcribit, ex quo error G. Merulæ patet, eos eoſdem cum Lebeciis Polybii facientis.

Lebynthus, vel *Lebinthus*, inſula maris Ægæi, una Cycladum. Ovid. Met. 8.
Dextra Lebynthus erat, fœcundaque melle Calymna.
Mela 2. 7. in cenſu Sporadum. *Niſyros*, *Lebynthos*, *Calydna*. Plin. 4. 17. *Coraſiæ Lebinthus*, *Leros*, Strabo lib. 10. Ἔστι δὲ καὶ Ἀμοργὸς τῶν Σποράδων, Λέβινθος καὶ Λερία. Nomen eſt à lateribus. Latet enim Ebraicè לבנה *lebena* dicitur, Chaldaicè, & Syriacè לבינתא *lebentha* vel *lebentho*.

Lechæum, portus Corinthi ad ſinum Criſſæum ſive Corinthiacum. *Leſteiocori* Moletio. Statius:
Curva Palæmonio ſecluditur unda Lechæo.
Idem:
Ab Inoo fert ſemitâ recta Lechæo.
Propert. 3. 19.
Deinde per Ionium vectus cum feſſa Lechæo
Sedarit placidâ vela phaſelus aquâ.

Lectum, prom. Troadis, inter Troadem urb. ad Bor. & Aſſum prom. & urb. ad ort. *Scorpiata* Sophiano.

Ledrenſis urbs, hodiè *Nicoſia* Sophiano, urbs Archiep. Cypri in ora Bor. quæ *Leucotheon*, & *Leucoſia* Græcis dicitur.

Ledus, *Le Lez*, amnis Occitaniæ. Oritur 3. leuc. ſupra M. Peſſulanum; deinde ipſam urb. rigans, paulo infra ad Latarum caſtrum in ſtagnum Volcarum, ſeu Magalonæ ſe exonerat.

Leges, Aſiæ pop. qui unà cum Gelis habitant ad Hyrcanum mare. Plut. in Pompeio.

Legia, flu. oritur in Arteſiæ Com. dein per Flandriam decurrens, juxta Gandavum in Scaldim ſe exonerat.

Legio ſecunda Auguſta, Britanniæ op. Ptol. vulgò *Leskerd*. Item urbs in litore Mauritaniæ Cæſarienſis. Plin.

Legio ſeptima, quæ & Germanica, urbs Hiſp. Tar. in finibus Aſturum, vulgò *Leon*.

Legio decima Germanica, in Pannoniâ ſuperiori eſt juxta Danubium. Ptol.

Legio Auxiliatrix, opidum olim Pannoniæ infer. ad Danubium, vulgò *Scambri*, nunc pagus apud Budam veterem; teſte Ant. Bonfinio.

Legiodunum, pag. Inſubriæ apud Oram lacus Verbani, ab Angleriâ 8. m. p. à Vareſio 12. à Mediolano 42.

Legionenſe regnum, pars Hiſp. ad Bor. inter Caſtellam ad ort. & Gallæciam cum Portugallia ad occ. In duas partes Durio flu. ſcinditur. Ejus primaria eſt *Legio* vulgò *Leon*.

Legionum urbs gemina, una Silurum in Cambriâ & Monumetenſi Com. ad Uſam flu. nunc *Caerleon*. Alia Cornaviorum in Anglia ad Devam flu. nunc *Cheſter*, Com. cogn. caput.

Leiceſtria, quæ & *Legeceſtria* & *Leogora* quibuſdam, vulgò *Leiceſter*, op. Angl. Com. cogn. caput, ad Sturam flu. 13. mill. à Nottinghamia in auſt. & tot. à Coventriâ in Eurum.

Leleges, Aſiæ pop. origine Græci, ita dicti quaſi λελεγμένοι, eò quod diverſis è locis collecti eſſent, quòd Euſtathius indicat, & Strabo lib. 7. Hi primùm inſulas tenuerunt; indeque in continentem tranſgreſſi, partim in Myſiâ ad Adrymitenum ſinum confederunt, partim in eo Ioniæ tractu, qui Cariæ eſt proximus. Unde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniæ totius caput, *Lelegeida* olim fuiſſe appellatam. Horum originem nonnulli ad Theſſalos referunt, è quibus eſt Servius explicans illud Virgilii Æn. 8.
Hic Lelegas, Caraſque, ſagittiferoſque Gelonos.
Lucan. 6.
Mox Lelegum dextrâ preſſum deſcendit aratrum.
Leleges autem aliquando Locrenſium terram, Theſſaliæ conterminam, tenuiſſe Plin. auctor eſt lib. 4. cap 7. Et Strabo. lib. 7. Cæterum Heſiodi verſus quos idem Strabo citat, his verbis:
Ἤτοι γὰρ Λοκρὸς Λελέγων ἡγήσατο λαῶν,
Τούς ῥά ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Λεκτοὺς ἐκ γαίης λάεας πόρε Δευκαλίωνι.
Hi verſus, inquam, argumento ſunt & in Theſſaliâ eoſdem aliquando habitaſſe. Quæ enim alia terra Deucalionis quam Theſſalia accipienda, quando eadem & *Pyrrhæa* olim à *Pyrrhâ* Deucalionis uxore ut idem Strab. auctor eſt lib. 9. appellata fuit. Quin & Pindari Com. Pythiorum Od. 2. aptis verbis indicat Centauros olim Lelegas vocatos fuiſſe: Λέλεγας γάρ φασι πρότερον αὐτοὺς προσαγορευομένους. Διὰ δὲ τὸ ἀποκεντῆσαι τοὺς ἵππους προσαγορευθῆναι Ἱπποκενταύρους.
Ovid. Met. 9.
Armiferi Leleges, & nymphæ Lelegeides, ibidem.

Lemannus, op. olim, nunc vicus cum templo Albionis in orâ Angliæ Auſtrali. *Limpne* Talboto. Vel ubi Novus portus. Ptol. teſte Camdeno in Cantio, vulgò *Lime*, qui & Limenus Latinè dicitur. Item lacus Allobrogum, Genevam & Lauſannam urbes alluens per quem Rhodanus ex Sedunis fluit. Lucan. lib. 1.
Deſeruere cavo tentoria fixa Lemanno.

Lemnos, inſ. maris Ægæi, Thraciam à ſeptentrione, ab occaſu Athon montem habens, fabuloſo Vulcani caſu nobilitata, quem à matre Junone ſimul atque natus fuit, ob deformitatem præcipitatum in hanc inſulam decidiſſe, ac propterea *Lemnium* appellatum fuiſſe, volunt. Val. Flaccus lib. 2.
Mox etiam pavidæ tentantem vincula matris
Solvere, prærupti Vulcanum vertice cœli
Devolvit, ruit ille polo, noctemque diemque
Turbinis in morem: Lemni cum littore tandem
Inſonuit. Vox inde repens ut perculit urbem
Acclinem ſcopulo inveniunt, miſerentque foventque
Alternos ægro cunctantem poplite greſſus.
Hinc reduci ſuperas poſtquam pater annuit arces
Lemnos cara Deo, nec fama notior Ætnæ
Aut Lipares domus.
Homerus Odyſ. Θ.
Ἔσσετ᾽ ἴμεν ἐς Λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἥ οἱ γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Eadem & *Hypſipylæa* dicitur à filiâ Thoantis ejuſdem nominis, quæ in hac inſulâ regnavit. Hodie *Stalimine* Turcis & Italis vocatur. *Malum Lemnium*, de maximo & miſerando malo, & *Lemnia manus* pro impiâ, & nefariâ manu. Heſychius: Λημνίᾳ χειρὶ, ὠμῇ καὶ παρανόμῳ ἀπὸ τῆς μοχθηρίας. Trojani belli tempore Philoctetes ab hydro, vel cherſydro morſus, aut, ut Sophocles, à viperâ, in hâc inſulâ relictus eſt, ut

poetæ paſſim teſtantur, quia Vulcani Sacerdotes Lemnii ἐθεράπευον τοὺς ὀφιοδήκτους. Ita habet Euſt. in lib. 2. Iliad. Lemnum ſc. nobilitat imprimis terra Lemnia, cujus aſtrictoriâ vi labra vulnerum coaleſcunt, & obducuntur maximè in venenoſo morſu. Galenus cum in Lemnum ideo navigaſſet, ut hujus terræ vires penitiùs cognoſceret, quendam refert ſe conveniſſe, qui ἐπὶ τραυμάτων καὶ παλαιῶν, καὶ δυσεπουλώτων, ἐχιοδήκτων τε καὶ ὅλως θηριοδήκτων, ἐπὶ τε τῶν θανασίμων φαρμάκων, οὐ προδιδοὺς μόνον, ἀλλά τε καὶ ἐπιδιδοὺς ἐχρῆτο τῇ σφραγῖδι, *ad vulnera cum vetera, tum cicatrici obducendæ contumacia, & ad morſus viperæ, adeoque omnes venenoſos morſus, & lethalia venena, non ſolum pro antidoto, ſed & poſt venenum ſumptum ſigillo utebatur*, i. e. *terrâ ſigillatâ*, ſive *Lemniâ*. Inde pharmaco nomen, adeoque toti inſulæ, uti putat Bochartus. Nam Arabicè לאם *lamu*, cum de vulnere agitur, eſt *conſolidare, obſtringere, agglutinare*. Videant igitur peritiores an fiat Lemnos vel ex ſimplici לאם *lama*, vel ex compoſito לאם נחש *lam-nahs*, q. d. συνουλωτικὸν φάρμακον τῆς δήξεως, id eſt, *pharmachum vulneris ex morſu obducendi vim habens*. Arabicè enim נחש *nahs* eſt *morſus*. Ideo autem Vulcanus fingitur in Lemnum è cœlo delapſus. ὅτι πῦρ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτό ποτε αὐτόματον, *quia olim ibi è terrâ erumpebat ſpontaneus ignis*, ut ſcribit Euſt. in lib. 1. Iliad. Itaque etiam Αἰθάλειαν veteres vocarunt, teſte Polybio apud Steph. ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι *ab ardendo*. Lycophron in Alexandra:

> Τεφρώσας γυῖα Λημναίῳ πυρί.
> *Adurens igne membra Lemnio.*

Sen. in Herc. Oetæo:

> *Quæ tanta nubes flamma Sicanias vomit?*
> *Quæ Lemnos ardens.*———

Papinius:

> ——*Ægæo premitur circumflua Nereo*
> *Lemnos, ubi ignifera feſſus reſpirat ab Ætna*
> *Mulciber.*———

Vide Suidam in Λήμνιον πῦρ. Hodie *Stalimene*.

Lemovices, Limovici Ptol. Gall. Aquit. pop. Pictonibus vicini, hodiè *Limoſin*.

Lemonii, Germaniæ pop. Tacit. *Mecklenburger*, Ortelio, *Lifflander* Curæo.

Lemuris, flu. Liguriæ ex Apennino M. in Urbem fluvium agri Alexandrini influens. Hodie *Lim*, vel *Lemo* dicitur.

Lentia, Lints, urbs Auſtriæ ſuper. ad Danubium, 6. leuc. à Paſſavia in ort.

Lentium, Lens, op. Belgii in Arteſia prov. 3. leuc. ab Atrebato in Bor. & 4. à Duaco in occ.

Lentudum, Lutenburg, op. Pannon. ſuper. ad Muram flu. inter Bolentium ad occ. 2. & Caniſiam ad ort. 3. leuc.

Leoburgum. Vide *Lawenburgum*.

Leocata, Leucate, op. Gall. in Occitania inter Stagnum cogn. ad occ. & oram maris Mediter. ad ort.

Leodium, urbs Belgii ad Moſam flu. in finibus Eburonum, ampla, & epiſcopalis. *Luttich* Germanis. Vulgò *Liege*. Ad tertium à Tungris miliare, quà meridiem ſpectat, tanto murorum cingitur ambitu, ut altiſſimos complexetur montes vitibus conſitos. Deinde in planitiem excurrit, adeo glebâ fertili, ad hæc pomis, & nucibus omnis generis abundans, ut de præſtantiâ cum Siciliâ certare poſſit. Long. 27. 03. Lat. 50. 40.

Leon, Eubœæ inſ. promontorium. Ptol. *Cabo Manteilo* Sophiano. Item aliud Cretæ in orâ Auſtrali. Eſt & Phœniciæ fluvius. Item Siciliæ, haud procul à Syracuſis, locus, ſive vicus fuit. Thucyd. lib. 6. Λεών. Liv. lib. 24. *Leontina*, ubi tamen *Leontem* legit Cluverius.

Leona, urbs Gall. Celt. in orâ Britanniæ min. boreali pop. *Leonices*. Long. 16. 10. Lat. 49. 18.

Leonia, & *Leonium*, vulgo *S. Leon*, urbs M. Græciæ exciſa inter Siberenam & Crotonem.

Leonica, op. fuit Edetanorum in Hiſp. quod quibuſdam eſt *Oliete*, al. autem *Alcaniz*, vicus ad amnem *Guadalupe*, in Aragonia ambo, & in confin. regni Valentini.

Leontini, Siciliæ urbs quondam celeberrima, hodiè *Lentini* dicitur, Græcis omnibus Λεοντῖνοι, uno excepto Ptolemæo, apud quem Λεόντιον. Derivatum eſſe nomen ἀπὸ τοῦ λέοντος, i. e. à *Leone*, omnes nummi hujus urbis antiqui teſtantur, in quibus ejus animalis imago expreſſa eſt. Ejus meminit Ovid. Faſt. 4.

> *Jamque Leontinos, Amenanaque flumina curſu*
> *Præterit.*———

Opidani eodem nomine gaudebant. Sil. lib. 14.

> *Prima Leontinos vaſtarunt prælia campos,*
> *Regnatam duro quondam Læſtrygone terram.*

Et poſtea:

> *Cereri placidos fœcundat ſanguine campos.*

Apud Ciceronem Verrina 5. ager Leontinus dicitur *Caput rei frumentariæ*. Ibidem: *Leontini principes rei frumentariæ*. Sidon. Carm. 22.

> *Quanta Leontino turgeſcit meſſis acervo.*

Polyb. Γεωργήσιμον χώραν vocat. Vide Plin. 18. 10. Long. 29. 08. Lat. 36. 44. Bellicoſi olim fuere, ſed à Phalaride victi, armiſque exuti, potationibus operam dare cœpere; unde Proverb. *Leontini ſemper juxta pocula*, apud Diogenianum in voluptuoſos. Plura de hac urbe vide apud Cluv. Sic. Ant. 1. 10.

Leopolis, S. Leo, urbs Ital. Ditionis Pontificiæ, in Duc. Urbini, prope Ariminum flu. in lim. Romandiolæ, 20. m. p. ab Urbino in Cæc. & 15. ab Arimino in Circ. Long. 35. 30. Lat. 43. 38.

Leopolis, Lemburg, urbs Polon. in Ruſſiâ nigrâ, 15. leuc. à Premiſlia in ort. & paulo minus à M. Carpato in Bor. Long. 46. 33. Lat. 49. 13.

Leoſthenium, ſin. in orâ litor. Thraciæ, è reg. Bithyniæ in Byzantium ad auſt. & P. Euxinum ad Bor. *Sthenion* Gyllio.

Leovardia, Leuwarden, urbs Belg. Uniti, ampla, munita, & elegans, Friſiæ Occid. caput, ſub Dom. Batavorum.

Lepaduſa, inſula Siciliæ, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria.

Lepanthum. Vide *Naupactus*.

Lepas, vertex rupis cujuſdam aſperæ in agro Syracuſano. *Crimiti* Fazello & Aretio.

Lepinus, mons Italiæ, in quo Signia urbs, vino celebris: Columella lib. 10.

> *Quæ Marrucini, quæ Signia monte Lepino.*

Lepontii, pop. Alpini circa Rheni ortum, inter Inſubres, & Helvetios, *Rhinwalder* Scudo. Vide omnino Cluv. Germ. Ant. lib. 1. cap. 14.

Leprium, op. Peloponneſi in Elide reg. ſeu potius, teſte Cic. & Plin. in Arcadiâ, *Chiappa* Nigro. Pop. *Leprini* Ciceroni, Polybio vero *Lepreatæ*.

Leptis, Africæ min. (quæ *Zeugitana provincia* dicitur) duarum urbium nomen eſt. Prima Minor, quæ *Sarrana* cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Silius lib. 3.

> *Tabraca cum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis.*

Long. 42. 00. Lat. 31. 40.
Altera trans Syrtin min. ſita, juxta Ocam op. Magnæ cognomen habet. Illam Neapolin dici exiſtimat Vadianus Melæ enarrator. Cæterum de 2 hiſce urbibus vide Bochartum Geogr. pag. 526. & 527. *Leptis* nomen Punicum eſſe ait, לבת *labt*, quod *ſtationem* ſignificat. Lucan. lib. 9.

> *Proxima Leptis erat, cujus ſtatione quietâ*
> *Exegere hyemem.*———

Leria, vide *Leros*. Item op. Hiſp. Tarrac. in regno Valentiæ, olim Hedetanorum caput, teſte Beuthero, vulgò *Liria*, ut ex Cluſio, & Morali refert Ortelius. Long. 20. 50. Lat. 40. 00.

Lerina, inſula maris Gallici, oræ Gall. Narbon. inter Antipolin & Forum-Julii adjacens, ubi Lerinenſe Cœnobium præclariſſimum. *S. Honorato* Maſſenio dicitur & *Lerinum*, & *Lerinus*.

Lerna, lacus in agro Argivo, Herculis labore notiſſimus, qui in eo Hydram Lernæam dicitur intereniſſe; vicinæ omni reg. adeo infeſtam, ut locum fecerit Proverbio Λέρνη κακῶν, de malis multis in unum congeſtis. Hinc *Lernæus*. Virg. Æn. 8.

> *Lernæus turbâ capitum circumſtetit anguis.*

Stat. Theb. 1.

> ———*Veteri ſpumavit Lerna veneno.*

Strabo lib. 8. Λέρνα λίμνη τῆς Ἀργείας ἐστὶ, καὶ τῆς Μυκηναίας, ἐν ᾗ τὴν Ὕδραν ἱστοροῦσι. Διὰ δὲ τοὺς γινομένους καθαρμοὺς ἐν αὐτῇ παροιμία τις ἐξέπεσε, Λέρνα κακῶν. Argos autem & hunc lacum loca non exiguis inter ſe ſpatiis diſſita eſſe innuit Lucianus in Dialog. Marin. Μόνη δὲ περιῆλθε μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν. Val. Flac. lib. 1.

> ——*Olim Lernæ defenſus ab angue Arcas.*

Urbem autem & fontem fuiſſe ab al. docemur. Schol. Euripidis in Phœniſſis: Λέρνα πόλις καὶ πηγὴ τοῦ Ἄργους. Λέρνης βαθὺν λειμῶνα dixit Æſchylus, unde Pind. Schol. ἡ γὰρ Λέρνα κατὰ μὲν τινας κρήνη, κατὰ δέ τινας λοχμώδης χωρίον. Eſt & flu. ejuſdem nominis, opidum item Laconicæ mediter. *Phonea* Sophiano. Nigro autem *Petrina* dicitur.

Leros, quæ & *Leria*, inſ. in Icario mari. Strabo lib. 14. Pop. *Lerii*, qui olim corruptiſſimis moribus fuiſſe perhibentur. Hinc illud Phocyllidis Λέριοι κακοί, οὐχ ὁ μὲν, ὃ δ' οὔ, πάντες δὲ πλὴν Πατροκλέους. *Lerii mali, non quidem unus, alter vero minimè, ſed univerſi, excepto Patroclo.*

Lesbos, inſ. maris Ægæi, ante Aſſum, promont. Troadis. *Lesbia* Plauto in Mercatore, *Metelin* hodie. Olim univerſæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus ejus ſtadiorum 100. ſupra 1000. à Boreâ in Auſt. protenſa, quingenta ſexaginta ſtadia longitudinis habens; feraci agro, & multâ materiâ ad claſſes

claſſes conficiendas idonea. Sic dicta à primariâ urbe, quæ in eà potentiſſima fuit, ſive à *Lesbo* Japeti filio, qui in eam inſulam navigavit. Ut autem eruatur Lesbi etymon, ſciendum eſt veteres meminiſſe ſeptem majorum inſularum in mari mediterraneo. In quarum dimenſione, quamvis parum ſibi conſtent, tamen in eo conveniunt, quòd Lesbon ſemper cenſent ſeptimo loco, Scylax ſcilicet, Alexius Comicus apud Euſtathium, Author lib. de Mundo cap. 3. ubi de majoribus inſulis, Apuleius, Timæus apud Strabonem lib. 14. Diod. Sic. lib. 5. Inde ſuſpicatur Bochartus Lesbum inſulam *Esbuith* & contractè *Esbu*, i. e. *ſeptima*, dictam eſſe à Phœnicibus, voce deflexâ ex Ebræâ השביעית *haſſebiith.* Ex quo factum, ut præfixo Lamed להשביע *Lesbus* diceretur, urbs inſulæ metropolis, i. e. *ad ſeptimam*, ſupple *inſulam.* Quâ nominum formâ nihil frequentius apud Pœnos, ſic *Ad ſeptem aras*, *Ad ſeptem fratres*, *&c.* Dionyſ. verſ. 537.

———Λέσβου εὐρυχόροιο.

Hinc *Lesbius*, ut *Lesbia vina*, Horat. Epod. 9. quæ apud veteres maximè in pretio. Clearchus: Λεσβίου πόματος οὐκ ἔστιν ἄλλος οἶνος ἥδιον πιεῖν. Alexis: Λεσβίοις οἰναρίοις τὰς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος. Vide Lud. de la Cerda ad illud. Virg. Georg. 2.

——*Methymnæo carpit de palmite Lesbos.*

Item *Lesbous*, ut *Lesboum barbiton* apud eundem, Carm. 1. 1. A Lesbiis ortum eſt adagium apud Ariſt. lib. 5. Moral. quod eſt *Lesbia regula*, cum ratio ad factum, non factum ad rationem, vel lex ad mores, non mores ad legem accommodantur. Lesbii inter alias turpitudinis notas, hanc contraxerunt, quod fellationis, & irrumationis primi authores feruntur; unde Græce Λεσβιάζειν apud Ariſtoph. pro *polluere.* Divinandi autem arte pollebant: quapropter apud Plut. hoc adagium legitur *Lesbius Prylis*, nam Prylis Mercurii fil. fuiſſe traditur divinandi peritiſſimus, Lesbii etiam cantores celebres fuiſſe dicuntur, qui accerſiti Lacedæmonem, cives tumultuantes ſuavitate cantûs ad concordiam revocabant: Unde ortum proverbium apud Suidam, & Zenod. *Poſt Lesbium cantorem*, cum aliquem non primas, ſed ſecundas tenere debere ſignificamus. Soli fertilitate, & vini generoſitate inter alia præſtans inſula, nec non puellarum formoſitate.

Leſem, urbs in tribu Aſer, in poſſeſſione vero Dan. Joſ. 19. quæ & *Lais*, & *Dan* dicitur. Hæc ea putatur à pleriſque quæ tandem à Philippo Tetrarcha, ſenioris Herodis filio, in honorem Tiberii Cæſaris *Philippi* appellata. *Bellina* vulgò.

Leſera, mons Gall. Cemeni pars, in Occitania inter Gabalos & Arecomicos.

Leſina, urbs regn. Neapol. juxta lacum cogn. vix 3. mill. ab orâ ſinus Veneti, 22. mill. à Manfredonia in Cæc.

Leſnovia, op. Polon. in Volhinia ſuper. Aliquot. m. p. à Bereſteciâ in ort. & 15. à Luceoriâ in merid.

Leſſina, *Leſſines*, urbs Hannoniæ ad Teneram flu. inter Athum ad auſt. & Gerardimontium ad Bor. 5. leuc. à Bruxellis in Bor.

Leſtorum regio, Ληστῶν χώρα, i. e. *piratarum regio.* Ptol. Regio Indiæ extra Gangem, cujus incolæ ſylveſtres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in eâ corvos eſſe albos, & pſittacos; hodie regnum *Pegu* dicitur.

Leſua, *Lewes*, op. Angl. in Suſſexiæ Com. 4. mill. ab orâ maris Britannici.

Lethæus, flu. geminus: unus Lydiæ, Magneſiam urb. alluens, & Pactya monte erumpens, in Mæandrumque per agrum Magneſianum deſcendens, *Fiume di Mangreſia* vulgò; alter in Macedoniâ, Triccam urb. attingens, apud quem Æſculapium natum ferunt. Eſt & *Lethæus* apud Solinum flu. Cretæ, Gortynam urb. præterfluens, *Letor* hodie.

Lethe, flu. inferorum apud poetas, cujus aquam, ſiquis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum oblivíſci eum voluerunt, ἀπὸ τῆς λήθης, h. e. ab *oblivione* ſic dictus. Conſtat autem revera *Lethen* ſeu *Lethonem* in Africa amnem eſſe, circa extremum Syrtium cornu, Berenicen urb. alluentem, vero quoniam terræ hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, perſuaſum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Lucan. lib. 9.

Quam juxta Lethes tacitus prælabitur amnis,
Infernis, ut fama, trahens oblivia venis.

Ubi *Lethon* legendum ex optimo ſuo codice monet Voſſius ad Melam lib. 1. cap. 8.

Lethes, flu. Hiſp. geminus; unus Hiſp. Tarracon. per fines Bracarum fluens, qui & *Limæa*, vulgò *Lima.* Alter Hiſp. Bæt. per Vandalitiam fluens, ac in mare apud portum Mneſthei exiens, vulgò *Guadelete.* De priore Sil. lib. 1.

Quique ſuper Gravios, lucentes volvit arenas,
Infernæ populis referens oblivia Lethes.

Ubi alii *Grovios.* Super hoc nomine, reconditè ſcripſit Is. Caſaubonus, Strabonis Commentator in lib. 3. Liv. lib. 55. *Cum fluvium Oblivionem tranſire nollent.*

Levaci, pop. Belgii, Nerviorum clientes, quorum op. *Leew*; quaſi Levacum in Brabantiâ, à Lovanio 4. leuc. in ort. Licèt Marlianus ipſos Lovanienſes interpretetur.

Leuca, Salentinorum urbs, apud Japygium promontorium. Lucan. lib. 5.

Antiquuſque Taras ſecretaque littora Leucæ.

Item op. Ioniæ. Mela. Inſula item Cretica contra Cydoniam. Plin. Inſula Indiæ intra Gangem. Ptol. Et Argivorum op. Polybio.

Leuca ore, Ptol. i. e. *Albi montes*, in Cretâ ſunt, teſte Plinio, *Madara*, & *Spachia* Bellonio.

Leucarum, Camdeno *Loghor*, op. Albionis in Walliæ orâ meridionali Anton.

Leucas, & *Leucadia* Plin. & Mel. *Leucate* Virg. *Leucates* Straboni, *Neritis* etiam Plin 5. 1. inſula maris Ionii, oræ Epiri occiduæ adeo vicina, ut continenti juncta videatur, (cum urbe cognomine, quæ *Neritos* Strab. *Neritum* Plin.) media inter Acroceraunia, & Peloponneſum 87. m. p. ab Actio 30. in merid. cujus urbs caput erat Acarnaniæ, teſte Livio. *S. Maura* hodiè dicitur, ſedes præfecti Turcarum, mons vero & promont. *Leucata*, & *Leucates.* Ovid. Met. 15.

Leucada continuam veteres habuere coloni;
Nunc freta circumeunt.———

Lucanus lib. 4.

Ductor erat cunctis audax Antonius armis,
Jam tum civili meditatus Leucada bello.

Juvenal. Sat. 8.

———*Quantum non Leucade, quantum*
Theſſaliæ campis Antonius abſtulit.

Statius Thebaidos lib. 4.

———*Sic Ambracii per littora ponti*
Nauticus in remis juvenum monſtrante magiſtro
Fit ſonus, inque vicem contra percuſſa reclamat
Terra, ſalutatus cum Leucada pandit Apollo.

Idem Æn. 8.

———*Totumque inſtructo Marte videres*
Fervere Leucaten.———

Leuce, inſ. Ponti exigua, Boryſthenis oſtio objecta. Vide *Achillea.*

Leuci, Gall. Belg. pop. Treviris & Mediomatricibus finitimi, jaculandi peritiſſimi. Lucan. lib. 1.

Optimus excuſſo Leucus Rhemuſque lacerto.

Hodiè *Tullenſes*, quorum civitas *Toul* vulgò dicitur. Item *Leuci*, Peloponneſi pop. Livio.

Leucobibia, & Lat. recent. *Loquabria*, regio Scotiæ occidua contra Ebudas inſulas. Male vero Ortelius citat Ptol. ille enim *Levopibiam* habet. Vide *Lucopibia.*

Leucogæus collis, & *Leucogæi fontes*, locus Campaniæ inter Neapolim & Puteolos, *La Lumera*, teſte Sanfelicio. Hic alica plurima & ſulphur. Plin. 18. 11. & 35. 15. Fontes prædicti firmitatem dentibus, oculis claritatem, & vulneribus ſanitatem afferunt, teſte eodem Plin. 31. 2. *Leucogæus* quoque *Leuce acte* Ptol. locus Marmaricæ in orâ litorali inter Paratonium, & Alexandriam. *Riva bianca* Moletio.

Leucopolichna, urbs Sarmatiæ, Rutheniæ, ſive Ruſſiæ metropolis. *Lemburus*, quæ & *Leopolis.*

Leucopolis, urbs Cariæ marit. ad ſinum Doridis reg. Plin. 5. 29. *Æſchecher* Leunclavio.

Leucoſia, inſ. maris Tyrrheni contra ſinum Pæſtanum, ſic dicta ab Æneæ conſobrinâ ibi ſepultâ, in orâ Lucaniæ, teſte Feſto, ſed ut Plinius vult, ab una Sirenum ibi ſubmerſa, & ſepulta. Ovid. Met. 15.

Leucoſiamque petit, tepidique roſaria Pæſti.

Item urbs totius Cypri primaria, quæ & *Nicoſia.* Quin & Samothracia *Leucoſia* prius eſt appellata, ut inquit Ariſtot. de Repub.

Leucoſyria, Cappadociæ pars, circa oſtia Thermodontis fluvii. *Leucoſyrorum cubitus.* Cappadociæ locus. Ptol. hodie *Lyrus.*

Leuctra, pl. num. vicus Bœotiæ juxta Theſpias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeoque attrivit, ut poſtea imperium recuperare nequiverint. Pœna fuit ea pugna libidinum quod in eo ipſo loco duo adoleſcentes nobiles Spartani Scedaſi filias (earum autem nomina fuerunt Hippo & Miletia, vel, ut alii volunt, Theano & Euexippe) vi ſtupraviſſent, diſſectaſque in fruſta in puteum abjeciſſent. Quanquam, ſecundum alios, ipſæ vim paſſæ doloris impatientia ſibi necem conſciverunt, eoque in campo ſepultæ ſunt in quo poſtea iſta pugna fuit commiſſa, facta eſt autem an. 2. Olymp. 102. ſc. an. Mundi 3585.

Leuctrum, Laconicæ urbs in Peloponneſo ad ſinum Meſſeniacum. Ptol. *Maina* Nigro. *Iſteſia* Moletio. Plut. in Pelopidâ ad mare fuiſſe docet, Καὶ τῆς Λακωνικῆς πολίχνιον πρὸς τῇ θαλάττῃ Λεῦκτρον ὀνομάζεται. Inter Eleutherolaconum urbes memoratur à Pauſania. Nomen illi à *Leuctris* Bœotiæ

datum,

datum, quorum & colonia erat. Pelopem eam condidiſſe refert Strabo lib. 8. Solinus ubi de Laconum urbibus agit, cap. 13. *Præterea aliquot urbes, inter quas Leuctra non obſcura jampridem Lacedæmoniorum fœdo exitu.* Ubi vehementer errat, quod celeberrimam pugnam Leuctricam, quæ pugnata ad Bœotiæ Leuctra fuit, Laconiæ Leuctris tribuit. Item *Leuctrum* Arcadiæ urbs, Pauſan. & Achaiæ, pag. 9. Strab.

Libanus, Hebr. *Lebanon*, mons Syriæ maximus & notiſſimus, ab agro Damaſceno in Arabiæ confin. Tripolim uſque Phœnicis urbem productus, vallem longam cum Antilibano monte efficiens, cujus longitudo 187. m. p. continet. In eo Cedrus arbor ingenti copiâ naſcitur. Tacit. Hiſt. 5. *Præcipuum montium Libanum erigit, mirum dictu tantos inter ardores opacum fidumque nivibus.*

Libarna, vel *Libarnum*, Liguriæ opidum. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 81.

Libethra, Magneſiæ fons, Muſis ſacer. Plin. 49. Placet quibuſdam fuiſſe urbem in Olympo monte, torrente funditus everſam, quam jam olim oraculo prædictam eſſet, fore ut Libethrii ὑπὸ συὸς omnes interirent, quum Orphei oſſa Sol inſpexiſſet. Erant autem Orphei reliquiæ in columnâ quadam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum cùm ingens hominum vis conveniſſet, ut paſtorem ſuaviter canentem audirent, evenit, ut columna everſa, Orphei oſſa nudarentur: eodemque die torrens, nomine *Sys*, ſupra modum auctus, Libethrios cum urbe ſubmerſerit, Cæl. Rhod. 18. 22. Heſychius: Λείβηθρον, ῥεῖθρον ὀχετὸν, κρουνὸν, καὶ τόπος ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τὸν Ἑλικῶνα. Ubi putavit Grammaticus ἀγεωγράφητος *Heliconem* etiam *Libethrum* vocari; ſed falſus eſt; nam Libethrum locus fuit in Pieriâ, Macedoniæ reg. ubi Muſæ natæ dicuntur, & inde Pierides dictæ: at in Helicone tantum fuit ſpecus Libethridum, i. e. Muſarum; inde error.

Liburnia, Illyridis regio ſupra intimum Adriatici ſinûs receſſum ſita, inter Iſtriam, & Dalmatiam, à *Liburno* quodam Attico ſic dicta. Steph. Hodiè *Croatia*, in ditione ducum Auſtriæ. Incolæ *Liburni*. Virg. Æn. 1.

Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi.

Item *Liburni* viatores dicti ſunt, qui ex agris juſſu magiſtratuum ſæpe vocabant cives, ſic dicti quòd ex Liburniâ fere orti eſſent. Juvenal. Sat. 4.

——*Primus clamante Liburno,*
Currite, jam ſedit, raptâ properabat ab ollâ
Pegaſus, attonitæ poſitus modo villicus urbi.

Item *Liburna*, ſive *Liburnica*, genus navigii leviſſimi, velociſſimique, à *Liburnis* populis ita dicti, qui olim celeribus navibus uſi, Ionium mare, inſulaſque prædabantur. Horat.

Ibis Liburnis inter alta navium
Amice propugnacula.

Liburnides, 60 inſulæ maris Hadriatici juxta Liburniam. Strabo.

Liburnum, vehiculi, ſive lecticæ genus fuit, ad Liburnicæ navis ſimilitudinem factum, quo principes Rom. vehi ſolebant adeo molliter, ut interim vel dormire intus poſſent, vel legere, vel ſcribere, aut aliud quidvis commodè agere. Juven. Sat. 3.

——*Turbâ cedente vehetur*
Dives, & ingenti curret ſuper ora Liburno.

Libya, filia Epaphi ex Caſſiopeâ; à quâ Libya tertia pars orbis nomen accepit, quam nos Africam dicimus. Ab Aſia, Nilo flu. ab Europâ, mari mediterraneo dirempta. Doctiſſimus Bochartus deducit ab Arabico *lub* quod eſt *ſitis*. Eſt enim Libya ſitis regio, teſtante Dionyſio verſ. 182.

Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται.

Quin & Oppianus Κυν. δ'. διψάδα γαῖαν vocat & alibi ἀνυδρότατον χῶρον, & rurſus πολυδίψιον αἶαν. Inde Lucanus:

Per calidas Libyæ ſitientis arenas.

Et Virgilius:

Hinc deſerta ſiti regio.——

Idem lib. 1.

——*Sicut ſquallentibus herbis*
Æſtiferæ Libyes viſo leo cominus hoſte, &c.

Silius lib. 1.

Æſtifero Libye torquetur ſubdita Cancro.

Fertilis tamen erat plurimis locis. Hic *Tagi arenæ* & *Libyæ meſſes* conjungunt Poetæ. Sen. Thyeſte:

Non quicquid fodit occidens,
Aut undâ Tagus aureâ
Claro devehat alveo;
Non quicquid Libycis terit
Fervens area meſſibus.

Martialis:

Poſſideat Libycus meſſes, Hermumque Tagumque.

Horatius:

Quicquid de Libycis verritur areis.——

Inde *Libys* homo, & *Libyſſa* mulier, & *Libyſtis*. Unde Virgilius:

——*Et pelle Libyſtidis urſæ.*

Quod non otioſè à Poeta ſcribitur; nam Libya urſis abundabat. Herod. in Melpom. de pop. Africanis: Καὶ οἱ λέοντες κατὰ τούτους εἰσὶ, καὶ οἱ ἐλέφαντές τε καὶ ἄρκτοι. Sol. cap. 29. Numidici urſi formâ cæteris præſtant, rabie duntaxat, & villis profundioribus. Juvenalis Sat. 4.

Profuit ergo nihil miſero quòd cominus urſos
Figebat Numidas.——

Martialis:

Quod fræno Libyci domantur urſi.

Inde *Libycus*, ut mare *Libycum*, & *horrea Libyca*. Item *Libys, Libyſſa, Libyſticus, Libyſtinus, Libyſtæus* & *Libyſtis*. Libyæ leones pro immaniſſimis ferit. Catullus:

Solus in Libyâ, Indiâve toſtâ
Cæſio veniam obvius leoni.——

Silius lib. 7.

Jam cernes Libycum huic vallo aſſultare leonem.

Seneca in Oedipo:

Qualis per arva Libycus inſanit leo
Fulvam minaci fronte concutiens jubam.

Statius Theb. 9.

——*Nonne Hyrcanis bellare putatis*
Tigribus aut ſævos Libyæ contraire leones.

Copia autem tanta leonum in Africâ olim fuit, ut obſidere urbes ſcribantur Polybio, commemorante Plinio lib. 8. cap. 16. Atque hinc fortaſſis origo nominis. Sane Agathemeres lib. 1. Λιβύη ὑφ' Ἑλλήνων ἦν ἄγνωστος πάνυ. Ἀπὸ δὲ ἔθνους ἐπισήμου Φοινικῶς ὠνομάσθη Λέοντες. Ubi *Libyam* totidem his verbis לביאים i. e. *Leones* exprimi videmus.

Lichades, inſ. ſeu potius ſcopuli maris Ægæi apud Eubœam & Atticam. *Lichas* Ovid. Met. 9.

Nunc quoque in Euboico ſcopulus brevis emicat altè
Gurgite, & humanæ ſervat veſtigia formæ;
Quem quaſi ſenſurum, nautæ calcare verentur,
Appellantque Licham.——

Lichfeldia, Lichfield, i. e. *ager mortuorum*, urbs Angliæ Epiſc. ſub Arch. Cant. in Com. Staffordiæ, 24. m. p. à Leiceſtriâ in occ. & 10. à Staffordiâ in Afr.

Liger, ſive *Ligeris*, nobilis Celtarum flu. qui in Arvernorum finibus oriens, Heduoſque à Biturigibus dividens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò *Loire*. Tibullus 1. 7.

Teſtis Arar, Rhodanuſque celer, magnuſque Garumna,
Carnuti & fluvii cærula lympha Liger.

Vide Tanaqu. Fabrum Epiſt. Vol. 2. pag. 10.

Ligii, populi Germ. quorum regio hodiè Sileſia, inter Luſatiam ad occident. & Poloniam ad ort.

Ligir, flu. Bœotiæ juxta Plateas urbem fluens. Steph. *Bechir* Nigro.

Liguria, Italiæ regio gemina: Una litorea, quæ vulgò *La Riviera de Genova* nominatur, inter oſtia Vari ad occid. & Macræ ad ort. inter Gall. Narbonenſem & Hetruriam ſupra 200. m. p. extenſa, cujus caput eſt Genua, inter mont. Apenninum & mare Liguſticum perſtricta: Altera vero Mediterranea, Galliæ Ciſalpinæ non modicâ portio, inter Apenninum mont ad meridiem, & ort. Alpes maritimas & Cottias ad occaſ. Padumque flu. ad bor. & ort. comprehenſa, in quâ Mons-Ferratus ducatus, magna pars principatus Pedemontani, parſque ducatus Mediolanenſ. continetur. Pop. *Ligures*. Virg. Georg. 2.

Aſſuetumque malo Ligurem, Volſcoſque verutos.

Id eſt, εἰθισμένον τῇ κακοπαθείᾳ, aut εἰθισμένον κακοπαθεῖν, vel κακοπαθῶς ζῆν, ita explicat H. Steph. Schediaſm. 1. 6. Nam hæc gens laboribus bellorum aſſueta. Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 1. Τὸ Λιγύων γένος τὸ πολὺ καὶ μάχιμον. Niſi quis ſententiam torqueat, ut volunt aliqui, ad gentis hujus κακίαν, & malos ac vitioſos mores. Nam credibile hoc ex odio, quod vel vitio gentis, vel privatâ aliquâ offenſâ in Ligures habuit Virgilius, ut apparet ex illo Æn. 11.

Vane Ligur, fruſtraque animis elate ſuperbis,
Nequicquam patrias tentaſti lubricus artes.

Sed rectè monet Germanus hunc cavillum non ſatis aptum laudibus Italiæ. Hinc *Liguſticus*, ut *mare Liguſticum*. Et Juvenal. Sat. 3.

Nam ſi procubuit qui ſaxa Liguſtica portat.

Ligurnus Portus, *Legorn*, urbs Ital. in agro Piceno, ſub dom. Magni Ducis Hetruriæ. Emporium celeberrimum, in planitie intra paludes, & prope Montem Nigrum, 65. mill à Florentiâ in occ. Long. 33. 25. Lat. 42. 34.

Ligyes, Aſiæ pop. qui cum Xerxe contra Græcos militarunt. Herod. lib. 7. urbs eorum *Ligyſtina*. Steph.

Likea, Lellen, ex tab. recent. op. Achaiæ in Doride reg. ad fontes Cephiſi flu. Stat. Theb. 7.

Coryciumque nemus, propellentemque Lilæam
Cephiſi glaciale caput.——

Hom,

Hom. in Catal. Οἵτε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισσοῖο.
Long. 48. 28. Lat. 39. 30.

Lilybæum, & Λιλύβη Dionyſio promontorium Siciliæ, cum urbe ejuſdem nominis, Libyam ſpectans. Punicè ללוב *Lelub*, h. e. *ad Libyam*, vel ללובאי *Lelubae, ad Libes*, quia ad Libyam. & Libes erat obverſum. Bochartus. Hinc *Lilybæius*. Virg. Æn. 3.

Et vada dura lego ſaxis Lilybæia cæcis.

Limburgum, urbs parva Belgii in rupe, Duc. Limburgenſ. caput ad amnem *Weſe*, 5. leuc. à Leodio in ort. uti & 7. à Trajecto ad Moſam, 4. autem ab Aquiſgrano in auſt.

Limericum, urbs Hiberniæ in Momoniâ, 45. mill. à Kilkennio in occ. & 35. à Galiva in auſt.

Limon, locus Campaniæ inter Neapolim & Puteolos. Stat. Silv. 3. Carm. 1.

Et placidus Limon, numenque Euplæa carinis.

Limnus, inſ. inter Cambriam & Hiberniam. Ptol. Hodiè *Ramſey* Camdeno.

Limonius, mons Walliæ, vulgò *Plimlimmon.* Partim eſt in Cardigania in occ. & partim in Com. Montgomerienſi ad ort. ubi Sabrina & Vaga flu. ex eo ſcaturiunt.

Limonum, urbs Gall. Aquit. vulgo *Poictiers*, Pictonum caput ad Clanim flu. Epiſ. ſub Arch. Burdigalenſi.

Lincolnia, vide *Lindum*. *Lincolnia* autem vulgò *Lincolnſhire*, Com. Angliæ eſt, ubi olim Coritani pop. Terminatur ab ort. Oceano Germ. à Sept. Com. Ebor. ab occ. Nottinghamiæ Com. & à merid. Northantoniæ, & Cantabrigienſi Com.

Lindavia, urbs Germ. in Sueciâ, & in inſ. lacus Conſtantienſ. 5. mill. à Gallipoli in ort. 9. à Memminga in auſt. Long. 31. 31. Lat. 47. 10.

Lindisfarnia, inſ. parva, 1. mill. ab orâ Northumbriæ diſſita, vulgo *Holy Iſland*, quòd olim multi Monachi eo ſe receperint, 4. mill. à *Farne* inſ. in Bor.

Lindum, *Lincolne*, urbs Angliæ, Com. cogn. caput, epiſc. ſub Arch. Cant. juxta Withamum amnem, 7. mill. à Trenta flu. 22. à Nottinghamiâ in ort. & 20. ab orâ Oceani Germ. in occ. Long. 20. 26. Lat. 53. 49.

Lindum, op. Scotiæ in Laudoniâ prov. vulgò *Lithgo*, 11. mill. ab Edinburgo in ort. & 3. à Fortheæ æſtuario.

Linga, *Lingen*, op. Germ. in Weſtphaliâ prope Amaſium flu. 45. m. p. à Monaſterio in Bor. 55. ab Embda in merid. uti 30. ab Oſnabruco.

Lingones, pop. Gall. Belg. ad ortum Matronæ flu. Heduis, Sequanis, & Leucis vicini, qui etiam hodie *Langres* vocantur Luc. lib. 1.

Pugnaces pictis cohibebant Lingonas armis.

Hinc *Lingonicus*, ut *Bardocucullus Lingonicus* apud Martialem pro veſtimenti viliſſimi genere, quod Lingonibus præcipue erat in uſu.

Liniennus, vulgò *Rother*, flu. Albionis juxta *Rhie*, op. ad meridiem in Oceanum Britan. exiens.

Linterna palus, Silio in Campaniâ eſt. Ejus meminit Statius Sylv. 4. 3.

Et Linterna palus, pigerque Savo.

Linternum, Campaniæ vicus, inter Vulturnum & Cumas. Ubi Scipio Africanus invidiæ cedens obiit & ſepultus eſt. Plin. & Liv. *Liternum*, & ſic rectè ſcribi monet Cluver. Quamvis plerique Latini auctores inſerto N. *Linternum* habent, quaſi à *Lintribus* deductum. Ovidius Mutationum ultimo:

Hinc calidi fontes lentiſciferumque tenetur
Linternum.——————

Silius lib. 8.

——————*Stagniſque paluſtre*
Linternum.——————

Λείτερνον Ptolemæo. Λίτερνον Straboni & Appiano.

Linum, promont. Brutiorum in Calabriâ citer. teſte Barrio, *capo di Verre* hodie.

Linum Regis, vulgo *Lynne*, op. Angl. in Norfolciâ prov. prope eſt. Uſæ flu. in orâ Oceani Germ. 18. mill ab Eliâ in Bor.

Lipara, inſula una ex Æoliis, ita dicta à *Liparo* rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Æolus, cum antea *Meligunis* vocaretur. Plin. 3. 9. Aliqui ſic dictam volunt, quaſi *pinguem*, ita enim λιπαρὴ ſonat. Atqui hæc inſula ſolum habet ſterile, & infœcundum. Hinc Cic. Verrina 3. *Emit agri Liparenſis miſeri, atque jejuni decimas.* Et paulo poſt de civitate Liparenſi, *Hæc tam parva civitas*, &c. *in inſulâ incultâ, tenuique poſita.* Aliud comminiſcitur Callimachi Schol. quod haud facile capias: λέγεται δ᾽ ὅτι σίδηρα διάφορα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται, ἕωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδόσεως τοῦ πυρὸς πεπανθέντα· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα ἓν γένεσθαι, h. e. *aiunt cum ferreas maſſas plurimas in eâ nautæ poſuiſſent, illas mane reperiſſe excoctas ex ignis eruptione. Quocirca inſula Lipara dicta eſt, quia hæ maſſæ, cum diverſæ eſſent, in unam coaluerunt.* Hæc ille in Dianæ hymnum, quibus nihil abſurdius fingi potuit, cum Græcè λιπαρὰ nihil minus ſonet, quam quòd è diverſis maſſis in unum coaluit. Aſſerit itaque Bochartus nomen eſſe deflexum ex Phœnicio *Nibaras* vel *Nibras*, quod Arabicè eſt *lampas*, ſeu *lucerna, teda, fax*; Inde *Liparæ*, vel *Liparis* nomen Punicum, quia facis inſtar noctu lucebat. Ariſtot. in Mirand. Καὶ τὸ ἐν τῇ Λιπάρᾳ δὲ πῦρ φανερὸν καὶ φλογῶδες, οὐ μεθ᾽ ἡμέρας, ἀλλὰ νύκτωρ μόνον καίεσθαι, Theoc. Idyll. 2.

——————Ἔρως δ᾽ ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Silius lib. 14.

Nam Lipare vaſtis ſubtus depaſta caminis,
Sulphureum vomet exeſo de vertice fumum.

Ex *Nibras* autem vel *Nibaras* Græci fecere *Liparas*, ut mollirent vocem barbaram & ad ſuæ linguæ typum effingerent. Item *Lipara* Cappadociæ pars, *Licandus* Curopalati.

Lipſia, *Leipſick*, urbs Germ. in Miſniâ prov. Saxoniæ infer. Academia, & emporium celebre ad amnem *Pleiſs* ſub dom. Electoris Saxoniæ, 12. mill. diſtat à Dieſdâ in occ. & 16. à Magdeburgo in auſt.

Liquentia, flu. Gall. Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ poſt Tarviſinum agrum. Oritur in Opiterginis, & in mare Hadriaticum cadit. Virg. Æn. 9.

Quales aeriæ Liquentia flumina circum.

Ubi participium videtur, non loci nomen. Vide Erythræum.

Liria, flu. Gall. Narb. apud mont. Peſſulanum decurrens, ſeque in ſtagna Volcarum exonerans, teſte Dalechampio. Vulgò *Le Lez*.

Lirimiris, op. Saxoniæ Hamburgo proximum. *Mulheym* Villanovano.

Liris, fluvius Campaniæ, Minturnas præterfluens. Vulgò *Gariliano* vel *Gariglia*. Horat. Carm. 3. Od. 17.

——————*Innantem Maricæ*
Litoribus tenuiſſe Lirim.

Lucan. lib. 2.

Sarnus, & umbroſæ Liris per regna Maricæ.

Mart. 13. 80.

Cæruleus nos Liris amat, quem ſylva Maricæ, &c.

Silenti curſu labi hoc flumen teſtantur Horatius & Silius. Hic lib. 1. Od. 31.

——————*Quæ Liris quietâ*
Mordet aquâ taciturnus amnis.

Ille lib. 8.

——————*Lirim*
Sulphureum, tacitiſque vadis ad littora lapſum.

Et lib. 4.

Et Liris nutritus aquis, qui fonte quieto
Diſſimulat curſum, ac nullo mutabilis imbri
Perſtringit tacitas gemmanti gurgite ripas.

Lisbona, florentiſſimum Portugalliæ emporium & regni caput. Vide *Oliſſippo*.

Lisboum, locus Germaniæ in Franconiâ ad Mœnum flu. qui *Erl Embrunnen* B. Rhenano.

Liſerpalus, *Leerpoole*, op. Angl. cum portu capaciſſimo ad oſt. Merſeii flu. in Lancaſtria prov. ad auſt. 14. mill. à Ceſtria in Bor. vix 2. à mari Hibernico, & 30. à Lancaſtria in merid.

Liſmora, *Liſmore*, urbs Hiberniæ in Momoniæ prov. & in Com. Waterfordienſi, juxta flu. *More*, 22. m. p. à Caſſiliâ in merid. & 15. ab Oceano in Bor.

Liſſia, inſ. maris Britannici, Angliæ adjacens. Anton. *The Gulf* Camdeno.

Liſſus, urbs Macedon. in Illyrici confin. ad oſtia Drilonis media inter Epidaurum urb. Dalmatiæ, & Aulonam urb. Macedon. Lucan. lib. 5.

Prætereunt, fruſtra tentati littora Liſſi
Nymphæumque tenent.——————

Item op. Cretæ in orâ auſtrali apud Criumetopon promont. & Tarbam op. *Fioniſſi* Nigro. Eſt & flu. Thraciæ in mare Ægæum inter Thaſon & Samothracen inſ. exiens, unus ex illis, quos Xerxis exercitus exſiccavit, teſte Herodoto.

Litana, ſylva in Gall. Togatâ prope Boios, vulgò *Selva di Lugo*. Cujus arboribus viæ finitimis cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſthumii Conſ. Rom. exercitus tam fœdâ ſtrage eſt obrutus, ut ex 25. millibus vix decem homines ſuperfuerint. Livius.

Lithuania, reg. Poloniæ, titulo M. Ducatus nobilis. Chriſtianam fidem ſuſcepit an. 1386. Duce Jagellone in Poloniæ regem adſumpto, ac Baptizato. An. autem 1569. in unum Reip. corpus cum Poloniâ coaluit. Terminatur ab Oriente Moſcovia, à Sept. etiam Moſcovia ex parte, Livonia & Samogitia, ab occ. Polonia propria, & à merid. Volhinia prov. quæ ipſi etiam annexa eſt cum Samogitiâ Poleſia & Podolia. Dividitur in novem partes, ſeu Palatinatus, & ejus primaria eſt *Vilna*.

Livones,

Livones, pop. Sarm. Europææ, quorum reg. *Livonia*, *Lifflandt* Germanis ſub dom. Sueciæ Regis pro majore parte. Terminatur à Sept. ſinu Finnico, ab occ. ſinu Rigenſi, ſeu mari Baltico, à meridie Semigalliâ & Lithuaniâ, & ab ortu Ingria & Pleſcovia provinciis Moſcoviæ. Dividitur in duas partes, nempe in Eſthoniam, quæ in Bor. tendit, & in Litlandiam quæ ad auſt. Erant olim Ducatus Curlandiæ & Semigalliæ in Livonia; ſed nunc ab ea revulſi, ſubſunt proprio Duci è gente Ketlerâ, ſub clientela tamen Regis Poloniæ.

Lixus, *Lix*, Ptol. *Luſſo* hodie Caſtaldo, flu. Maurit. Tingitanæ ad Lixam urb. in Oceanum Atlanticum labens. Item colonia, & urbs Maurit. Tingit. in orâ maris Atlantici, olim Antæi regia. Sil. lib. 3.

Et Tingin rapido mittebat ab æquore Lixus.

Vide Dauſqueium ad locum.

Locris, regio Phocidi proxima. Populi *Locri* Parnaſſum mont. utrinque accolentes; quorum qui occiduam incolunt plagam ad Criſſeum uſque ſinum pertingentes, medii inter Ætolos, & Phocenſes à gravitate odoris *Ozolæ*, & à ſitu *Heſperii* cognominantur. Qui vero Parnaſſum ad ort. accolunt & ad mare uſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte, *Epicnemidii*, illi vero ab Opunte urbe, *Opuntii* cognominantur. Strabo lib. 9. *Locrenſes* cum bovem, quem diis facerent, non haberent, compoſito ex lignis minutis bovis ſimulachro, illo rem ſacram fecerunt. Unde adagium de re vili & munere ſordido natum eſt *Locrenſis bos*, iidem cum fœdus quod cum Peloponneſiis inierant, violaſſent, ad Heraclidarum partes tranſeuntes adagio cauſam dederunt huic apud Zenod. & Euſt. *Locrenſe pactum*, in fœdifragos.

Locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, opidum incolentes ejuſdem nominis ab iis locis, qui Ajacem Oileum ad Trojam ſecuti ſunt, conditum, vide Servium in illud Æn. 3.

Hic & Naritii poſuerunt mœnia Locri.

Hi diſcriminis gratiâ *Epizephyrii* dicebantur, quòd ſupra Zephyrium promontorium ſiti ſint.

Logi, pop. Albionis in Scotiâ. Ptol. quorum regio *Strathnarvan* H. Boethio.

Logia, flu. Hiberniæ. Ptol. per oram orientalem ex lacu Shaterwico fluens, ac in mare ad Strangfordiam op. exiens. Camdeno *Lough Der* vel *Lough Foyle* in orâ bor. apud urb. Derry. *Lough Coyn* vero eſt qui apud Strangfordiam exit.

Logus, flu. Walliæ, unà cum Vaga in Sabrinæ oſtia ad ſtriguliam op. influens, *Lug*, & *Lhygwy*.

Londinum, urbs Angliæ antiquiſſima. Tacito, Ptolemæo, & Antonino, *Londinium*, & *Longidinium* dicitur. Ammiano *Lundinum* & *Auguſta*. Stephano Λινδόνιον. Quis primus fuerit conditor obduxit vetuſtas, & perpaucæ ſane ſunt urbes, quæ ſuos authores norunt, cum è parvo ſenſim excreverint. Verum uti aliæ, ita hæc noſtra, fabuloſâ origine Trojanis ſe imputavit, Brutum illum Æneæ magni abnepotem conditorem credit. Quicunque autem condiderit, vitali genio conſtructam fuiſſe ipſius fortuna docuit, & antiquitate ſuſpiciendam eſſe innuit Ammianus Marcellinus, qui ſuo tempore, ante annos nimirum mille & ducentos *vetuſtum opidum* appellarit. Quin & Cornelius Tacitus, Neronis tempore *copiâ negotiatorum, & commeatu maxime celebre* fuiſſe prodidit. Vulgò *London*, Gallicè *Londres*. Vide Camdenum in Trinobantibus, & omnino virum doctiſſimum Guil. Burtonum Comment. in Antonium, pag. 154. &c. Per ſe maxima eſt, & ſuburbia habet ampliſſima, necnon & arcem, Turrim appellant pulcherrimè extructam, & validiſſimè munitam, à quâ non longe lapideum pontem obtinet, longa & mirandâ operis arcuati ſerie conſtructum, ſuper cujus dorſo domicilia utrinque eâ diſpoſitione ac ſtructurâ cernuntur, ut perpetui penè vici ſpeciem, non pontis exhibeant. Regia eſt civitas, ac Regni caput. In ea reges diademate inſigniuntur, regnoque inaugurantur, Concilium ſeu Parliamentum ibi etiam celebratur. Adminiſtratur autem antiquo Britannorum regum privilegio à 24. civibus, quos Angli *Aldermannos*, quaſi Seniores vocant; ex quorum numero Prætorem Urbanum, vulgò *The Lord Mayor*, & Tribunos duos, vulgò *The Sheriffs* vocant, ipſimet annuâ commutatione eligunt. A Cæſare, ut quidam exiſtimant, *Auguſta Trinobantum*, vocatur. *Cantiorum civitatem* facit Ptolemæus, forſan quia tunc temporis ſub eorum ditione fuit. *Londinum* quoque eſt opidum Scanorum.

Longobardi, pop. Germ. ſic à barbâ prolixâ, quam gerebant, dicti, teſte Iſidoro.

Longobardia, *Lombardy*, reg. Italiæ, quæ continet majorem partem Gall. Ciſalpinæ, dividiturque in ſuper. & infer. In priori ſunt Pedemontium, Duc. Mediolanenſis, & Montis Ferrati. In poſteriori ſunt Duc. Mantuanus, Mutinenſ. Parmenſ. cum parte Occid. Ditionis Venetæ; ubi territoria Cremenſe, Bergomenſe, Brixianum, Veronenſe, Vicentinum & Paduanum, & Duc. Ferrarienſ. atque territorium Bononienſe. Ex his conſtabat olim regnum Longobardorum, à Carolo M. everſum, poſt captum ad Ticinum Deſiderium eorum regem ultimum.

Lotharingia, *Loraine*, pars Gall. Belg. inter Campaniam ad occ. & Alſatiam ad ort. & Luxenburgum ad Sept. & Burgundiam ad meridiem.

Lotophagi, pop. in Africâ apud Syrtes, à *Loti* arboris fructûs eſu ſic dicti; cujus cibus eſt tam dulcis, ut advenis incutiat patriæ oblivionem. Itaque cum Ulyſſis ſocii delati fuiſſent in Africam, & lotum guſtaſſent, vix inde abduci potuerunt. Hom. Od. 9.

Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.

Unde Ovid. de Ulyſſe:

Nec deguſtanti Lotos amara fuit.

Silius lib. 3.

Et dulci paſcit Lotos nimis hoſpita baccâ.

Ovid. Triſt. 1. 4.

Sic nova Dulichio Lotos guſtata palato,
Illo quo nocuit grata ſapore fuit.

Verum eſca eſt, an potabilis lotos? Utrumque. Scylax Caryandenus Λωτοφάγοι ἔθνος μέχει τοῦ στόματος τῆς ἑτέρας Συρτίδος. Οὗτοι λωτῷ χρῶνται σίτῳ. Vide Dauſqueium in locum Silii adductum.

Lovanium, urbs ampla & munita Brabantiæ, & Academia, ubi olim Menapii populi, 7. leuc. diſtat ab Antverpiâ in Eurum, & 8. à Namurco in Bor. ſub dom. Hiſpanorum.

Loventinum, op. fuit Silurum in Com. Brechinienſi, terræ motu abſorptum, ut credunt indigenæ, ubi nunc lacus *Linſavatan* dictus, 2. mill. à Brechnochio in ort. juxta Levenum amnem.

Lubar, Epiphanio lib. 1. Hæreſ. eſt mons ille in quo Arca Noë conſtituit. Verba ejus ſunt: Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐπιστάσης τῆς λάρνακος Νῶε ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς Ἀραράτ, ἀναμέσον Ἀρμενίων, καὶ Καρδυέων ἐν τῷ Λουβὰρ ὄρει καλουμένῳ. Ἐκεῖσε πρῶτον κατοίκησις γέγονε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῶν ἀνθρώπων.

Lubeca, & *Lubecum*, urbs Germ. in Saxonia, & Holſatiæ confin. in orâ maris Baltici, urbs libera, & emporium celeberrimum. Vulgò *Lubeck*. Long. 32. 45. Lat. 54. 00.

Lublinum, urbs Poloniæ ſuper. Palatinatus cogn. cap. ad flu. Byſtriczam, 24. leuc. à Varſoviâ in merid. & 36. à Cracoviâ in Cæc. Long. 45. 00. Lat. 51. 00.

Luca, civitas Tuſciæ, à *Lucumone* Hetruſcorum rege dicta. Pop. *Lucenſes*, Strabo lib. 5. ex emendatione Cluverianâ, Πρὸς δὲ ὄρεσι τοῖς ὑπερκειμένοις τῆς Λούνης ἐστὶ πόλις Λοῦκα. Plin. 3. 5. *Primum Etruriæ opidum Luna, portu nobile, colonia Luca, à mari recedens, propiorque Piſæ.* Apud Agathiam lib. 1. opidani leguntur bis Λουκανοὶ quod corruptum pro Λουκαῖοι putat Cluverius. Long. 33. 16. Lat. 42. 50.

Lucani, pop. Italiæ à Samnitibus oriundi, ſecundum mare extenſi, Silaro flu. à Picentinis, Lao à Brutiis dirempti. Plin. 3. 5. Dionyſ. verſ. 362.

Ἔνθα δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοσσάτιον ναίοντες ὅσον Λευκὴν ἐπὶ πέτρην.

De his vide Juſtinum lib. 23. Erant autem Appulis vicini, quemadmodum ex Horatio colligimus lib. 2. Sat. 8. Sic enim ille de ſeipſo:

——*Lucanus an Appulus anceps,*
Nam Venuſinus arat finem ſub utrumque colonus.

Vide Cluver. Ital. Ant. Eorum regio *Lucania*. *Baſilicata* Leandro. Inde *Lucanus* adject. Horat.

Quod me Lucanæ juvenem commendet amicæ.

Et *Lucana paſcua* apud eundem pro fertilibus. Hinc *Lucas boves* poetæ elephantos vocant. Ennius apud Varronem, *Atque locuſta bovem Lucam pariet prius.* Sil. lib. 9.

——*Moderantem cuſpide Lucas*
Maurum in bella boves.——

Sen. in Hippol. Act. 1. o.

——*Amat inſani*
Bellua ponti, Lucæque boves.——

Lucr. lib. 5.

Ut nunc ſæpe boves Lucæ ferro male mactæ
Diffugiunt.——

Auſon. Epiſt. 15.

——*Ut Lucas boves*
Olim reſumptas præferoces prælio
Fugat juventus Romuli.——

Rationem hujus appellationis reddit Plinius lib. 8. *Elephantes Italia primum vidit, Pyrrhi regis bello, & boves Lucas appellavit in Lucanis viſos.*

Lucentia,

Lucentia, citerioris Hiſp. urbs, Romanorum colonia. Mela 2. Vide Voſſ. ad Melam, p. 192.

Lucentum, Hiſp. Tarracon. op. à ſuperiore diverſum, quod Ptol. ſtatuit ſupra Carthaginem occaſum verſus, *Luchena* Buthero. Pop. *Lucentes*.

Luceres, tertia pars pop. Romani, temporibus Romuli Regis. Prop. lib. 4.

Hinc Taties, Rhamneſque viri Lucereſque coloni.

Ubi Taties pro Tatienſes, Rhamnes pro Rhamnenſes, Turneb. Adverſ. 1. 21. Varro 4. de L. L. *Ager Romanus primum diviſus in partes tres, Taties à Tatio, Rhamnes, à Romulo, Luceres à Lucumone.* Sed omnia hæc vocabula Thuſca ſunt. Ovid. Faſt. 3.

Quinetiam patres totidem Tatienſibus ille,
Quoſque vocant Rhamnes Luceribuſque dedit.

Vide Paſſeratium ad Propertii locum adductum.

Luceria, Dauniorum colonia, in Apuliâ. Strabo lib. 6. Hor. 3. 15.

———*Te lanæ prope nobilem*
Tonſæ Luceriam, non citharæ decent.

Lucan. lib. 6.

Tu quoque nudatam commiſſæ deſeris arcem
Scipio Luceriæ.———

Ubi *Nuceriæ* legit Micyllus, quæ in Umbriâ ubi jam erat Cæſar, & in Piceno. Long. 39. 20. Lat. 41. 30.

Luceria, ſive *Lucerna*, urbs culta & unus ex 13. Helvetiorum pagis ad lacum Lucerinum, 6. leuc. à Berna in ort. Long. 26. 53. Lat. 46. 42.

Lucretilis, mons in Sabinis, de quo Hor. lib. 1. Carm.

Velox amœnum ſæpe Lucretilem
Mutat Lycæo Faunus.

Lucrinus, lacus Campaniæ in ſinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Averno lacui, ut mari tempeſtatibus concitato, quandoque ſoleat conjungi. Dictus à *lucro*, ut quidam volunt propter multitudinem piſcium, qui ibi capiebantur. Inde ob iſtam rationem à veteribus paſſim laudatur. Horat. Epod. Od. 3.

Non me Lucrina juverint conchylia.

Idem Serv. 2. Sat. 4.

Murice Baiano melior Lucrina Peloris.

Præſertim ob oſtrea. Martialis:

Oſtrea tu ſumis ſtagno ſatiata Lucrino.

Idem lib. 6.

Tu Lucrina voras.

Juvenal. Sat. 4.

——*Circeis nata forent an*
Lucrinum ad ſaxum.

De oſtreis loquitur. Vide Lud. de la Cerda in illud Georg. 2.

Quid memorem portus Lucrinoque addita clauſtra.

Lucullanum, olim *Megaris*, arx in mari apud Neapolim urb. Campaniæ, inſulâ parvâ, quæ *Caſtel dell' Ovo* nominatur.

Lucus Auguſti, geminus, unus in Hiſp. Tarrac. in Gallæciâ, urbs epiſc. ſub Archiep. Compoſtellano, vulgò *Lugo*. Alter in Gall. Narbon. in Delphinatu; vulgò *Le Luc*. *Lucus Vocontiorum* Tacito.

Lucus Feroniæ, col & op. Hetruriæ, Capenatibus proximum. Alter apud Ptol. op. Hetruriæ apud oram litoralem, inter Lucam & Lunam. *Pietra ſancta* Leandro.

Luentinum, op. Albionis in Walliâ, teſte Villanovano. Camdeno videtur vel locus exciſus in comitatu Brechiniæ ad *Leveney* flu. vel *Newcaſtle* prius Elmelin, pagus Carmardeniæ comit. apud Tivium fluvium.

Lugdunum, Emporium totius Gall. Celt. longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ *Lugdunenſis* dicta eſt; à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum, in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: Ubi etiam hodie non obſcura antiquæ urbis extant veſtigia. Habuit hæc urbs templum inſigne, communi Galliæ totius impenſâ extructum, & Cæſari Auguſto conſecratum, eâ parte ante urbem, ubi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulacris. Ad hanc aram à Calig. Cæſare, teſte Suetonio, inſtitutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ, idque eâ lege, ut victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui vero maximè diſpliçuiſſent, ſcripta ſua ſpongiâ, linguâve delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Juv. Sat. 1.

———*Et ſic*
Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad aram.

Hæc autem urbs tamque inſignibus, totque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Senecâ in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, centeſimo anno à quo fuerat condita, unâ nocte conflagravit. *Lugudunum* olim dicta fuit. *Lugduna* Stephano. Eam peculiari libello deſcripſit Symphorinus Campegius, & Gallicâ linguâ Lugdunenſem hiſtoriam prolixè perſecutus eſt G. Paradinus. Vulgò *Lyons*. *Lug* vero, unde *Lugduno* nomen, corvum exponit Clitophon Rhodius hiſtoricus, qui τῶν κτίσεων, ſive Originum libros ſcripſit. Ex quorum 13 hæc citantur apud Plut. lib. de fluviis in Arari. *Cum Momorus, & Atepomarus à Seſeroneo regno dejecti, in eo colle ex Oraculi præcepto urbem ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi ſubito apparentes, expanſis alis arbores quæ circa erant replevere; Momorus autem augurii callentiſſimus, civitatem Lugdunum vocavit.* Λοῦγον γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι, δοῦνον δὲ τὸν ἐξέχοντα. *Lugum enim linguâ ſuâ corvum vocant, Dunum vero locum eminentem.*

Lugdunum Batavorum, urbs Belgii in Hollandiâ. Λουγόδουνον Βαταούων Ptol. vulgò *Leyden*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 346. Et Cluverium de Rheni alveis, cap. 20. Sedet ad antiquum Rheni alveum, habetque Academiam percelebrem. Sita eſt in medio cæterarum urb. quippe Delphis 3. Amſterodamo, Dordraco, Ultrajecto, 7. leuc. diſtat. Long. 25. 45. Lat. 52. 16.

Lugdunum Convenarum, urbs Aquitan. ad Garumnam flu. nunc *S. Bertrand de Comminges* dicitur. 4. leuc. à Pyrenæis M. in Bor. 11. ab Auſciis in auſt. 5. à Conſoranis in occ. & 15. à Toloſa in Afr. Long. 20. 30. Lat. 42. 50.

Lugdunum Salinarum, op. Burgundiæ, *Lyon le Saunier*, 7. leuc. à Dola in merid.

Lugenſis Comitatus, *Louth County*, reg. Hiberniæ in Ultonia verſus mare Hibernicum, cum op. primario cogn. Al. eſt Luthenſis com. inter Dunenſ. Com. ad Sept. & mediam Orientalem ad meridiem.

Lugeum, ſeu *Lugea* palus, vulgò *Zirichnitz*, palus Japonum in Liburnorum confin. apud Arſiæ ortum: cujus natura mirabilis, cum ſingulis annis frumentum, piſcationem, & venationem præbeat, aquis accedentibus & recedentibus, teſte Lazio.

Lugi, pop. Scotiæ Bor. fuere, ubi nunc Sutherlandia prov. juxta Ocean. Germ. inter Cathneſiam & Naverniam ad Sept. & Roſſiam Orientalem ad meridiem,

Lugidunum, *Glogaw*, urbs Germ. inter præcipuas Sleſiæ, ab Uratiſlavia 12. leuc. Croſnam verſus.

Luna, ſive *Lunna*, Gall. Lugd. urbs. Anton. *Cluny* Simlero.

Luna, Hetruriæ op. maritimum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo *Lunenſe* dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

———*Quorum qui maximus ævo*
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ.

In hoc opido caſei genus conficiebatur magnitudinis potius, quam bonitatis nomine nobilitatum: quippe quod ad ſingula millia pondo non raro premeretur: Unde inter ſervorum obſonia numeratur à Mart. lib. 14.

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ,
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Long. 32. 34. Lat. 43. 04.

Lunæ mons, geminus; unus Luſitaniæ promontorium, *Punta di Luna* Villanovano, apud oſtia Tagi flu. quod *Promontorium Magnum*, Plinio vocatur. Alter in Æthiopiâ ultra Æquatorem, ex quo, teſte Ptol. Nilus oritur.

Lunæ, portus Straboni eſt, qui *Erycis* Ptol. ut Leander vult. *Selene* Steph. vulgò *Golfo della Spezzia*. Perſius Sat. 6. ex Ennio:

Lunai portum eſt operæ cognoſcere cives.

Silius Ital. lib. 8.

Tum quos à niveis exegit Luna metallis,
Inſignis portu, quo non ſpatioſior alter
Innumeras cepiſſe rates & claudere portum.

Ptol. Λούναν & Σελήνης ἄκρον facit diverſa.

Luneburgum, urbs Saxoniæ clariſſima ad *Ilmenow* flu. Ducatûs titulo inſignis, ædificiorum ſuperbiâ, & opum copiâ illuſtris. A Jul. Cæſare conditam ferunt, ac à *Luna* ſic dictam. Lunæ enim ſimulacrum uſque ad Caroli M. tempora illic remanſerat, quod ille zelo pietatis commotus ſuſtulit. Urbs eſt Hanzeatica, Imperialis, & fere ſui juris. Vix 2. mill. ab Albi flu. in auſt. quot à Lauemburgo in Afr. 10. à Lubeca in merid. 7. ab Hamburgo in ort. 18. à Brunopoli in Arctos. Hinc *Duc. Luneburgenſis*, prov. Germ. inter Holſatiam ad Sept. Ditionem Brandeburgicam ad ort. Brunſvicenſ. Duc. ad merid. & Weſtphaliam cum Duc. Bremenſi ad occ. Long. 32. 20. Lat. 53. 34.

Lunarium, prom. Hiſpaniæ; quibuſdam eſt *Cabo di Palafugel*, prope Palamum, aliis *Cabo di Toſa*. in ora Cataloniæ, 15. mill. à precedenti in Afr. Barcinonem verſus.

Lundis, *Lunden*, urbs Scaniæ, 5. leuc. ab Hafnia in ort. 2. à Malmogio in Cæc, & 3. à Coroniâ in Eurum.

Lupara, *Le Louvre*, palatium regium Galliæ, Lutetiæ, aliàs extructum à Carolo V. Rege; ſed his ultimis temporibus de novo magnificentiſſimè excitatum.

Lupatia, urbs Apuliæ, ubi nunc civitas epiſcopalis *Altamura*, teſte Luca Holſtenio.

Lupercal, locus ſub Palatino monte Pani paſtorum Deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui *Luperci* dicebantur, nudi per urbem curſitabant, mulierum palmas uteroſque caprinâ pelle ferientes, quâ re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Evandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant; Quare autem nudi diſcurrebant hanc cauſam adfert Servius, cum Romulus & Remus ludicro huic intenti erant, latrones interim, occaſione arreptâ, pecora illorum abegiſſe, eâque re intellectâ, Romulum cum omni juventute, abjectis veſtibus, ut ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolennem, ut Lupercalia à nudis celebrarentur. Virg. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer aſylum
Retulit, & gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Faſt. 2.

Illa loco nomen fecit, locus ipſe Lupercal,
Magna dati nutrix præmia lactis habet.

De Lupercis autem Virg. ubi ſupra:

Hic exultantes Salios nudoſque Lupercos.

Juvenal.

Nil prodeſt agili palmas præbere Luperco.

Lupfurdum, urbs Germ. Ptol. *Leipſick* Ferrario. *Meyſſen* vero Apiano, & Perchaimero dicitur.

Lupia, Plinio, militum inter Hydruntum, Brunduſiumque itinere ſtatio, quæ gemino p. etiam ſcribebatur, & Λουπίαι pl. num. ut eſt apud Strab. Melam, Æthicum, Antoninum, ut & Λουππίαι, unde vitiatum illud Ptolemæi Λουσίαι. Pauſan. lib. 6. ſcribit quod priſco nomine *Sybaris* dicta fuit. Vide *Sylburgium.* Erat autem col. op. & portus Salentinorum in orâ Calabriæ Boreali, Aletinorum navale, nunc pagus, *La Rocca* dictus, teſte Galateo.

Lupias, *Lupia* Melæ, *Luppia* Tacito, flu. Germ. cum op. cognomine, per Weſtphaliam in Rhenum apud Weſaliam urb. fluens. Strabo in Viſurgim influere ait, Tacitus vero in Oceanum, hodiè *Lyppe*, ſeu *Lippe*, teſte Junio, dicitur.

Lupondum, ſeu *Lupodunum*, op. ſeu potius arx Germ. in Suevia, non procul à fontibus Danubii. Auſonius in Moſellanicis:

Hoſtibus exactis Nicrum ſuper & Lupodunum.

Luppia, *Lipſtadt*, urbs Germ. Hanzeatica, & Com. cogn. cap. ad Luppiam flu. in Weſtphaliâ reg. inter Paderbornam ad ort. & Suſatam ad occ.

Luſatia, prov. Germ. olim Bohemiæ annexa, ſed ab ult. bello Bohemico, an. circiter 1620. ſubeſt dominio Ducis Electoris Saxoniæ. Dividitur in ſup. cujus cap. eſt Gorlitium, & inf. cujus primaria eſt Sorava. Extenditur à Sept. in merid. & terminatur Sileſia ab occid. Duc. Saxoniæ à Bor. Marchiæ Brandeburgicâ, & ab auſt. Bohemiâ.

Luſitania, tertia Hiſp. pars, quam Plin. 4. 12. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens, in quâ ſententiâ & Ptolemæus eſt. At Strabo cum Melâ convenit. *Hujus regionis*, inquit, *latus Auſtrale Tagus cingit, ab occaſu vero & ſeptentrione Oceanus, ab Aurorâ Carpetani, Vetiones, Vacceï, & Callaici famæ majoris populi.* Pop. *Luſitani*, à *Luſo* Bacchi filio, ſeu, ut alii volunt, comite. Sil. lib. 3.

Hos Viriathus agit Luſitanumque remotis
Extractum luſtris.———

(Λυσιτανία Appiano.) *Belitani* Stephano iidem ſunt cum Luſitanis, eidem Λυσιτανία pars Bæticæ, & Gentile Λυσιτανοί. Vulgò *Portugal* dicitur. Diod. lib. 5. Τῶν δὲ Κίμβρων ἀλκιμώτατοι μὲν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Λυσιτανοί. Ubi legendum Ἰβήρων uti notat Palmerius. Cæterum de nomine hujus reg. ita Vir Magnus de Phœnicum Col. lib. 1. cap. 35. לוז *Luz*, inquit, Ebræis & Syris eſt amygdalus, ut & Arabibus *Lauz*. Jam hoc certum eſt Phœnices à proventu fructuum ſæpe loca nominaſſe. Sic Jericho urbs palmarum, à palmis. Sed & ab amygdalis dicta *Luza* quæ & Bethel in tribu Benjamin Gen. 28. 19. & altera *Luza* in Hetthæis in tribu Ephraim Jud. 1. 26. Quidni etiam *Luſitania*, in quâ præſtantiſſima amygdala tantâ copiâ proveniunt, ut hâc in parte cedat nulli terrarum. Vide ſis ipſum authorem, pag. 698. Mirum eſt quod de Luſitanis equabus tradunt veteres, eas nempe concipere ex vento. Quod enim Virgilius in genere Georg. 3.

Ore omnes verſæ in Zephyrum, ſtant rupibus altis
Exceptantque leves auras: & ſæpe ſine ullis
Conjugiis vento gravidæ, mirabile dictu.

Alii auctores ad Luſitanas equas expreſsè referunt. Plin. 4. 22. *Olyſſippo equarum è Favonio vento conceptu nobile.* Eadem Solinus cap. 36. & Mart. Capella lib. 5. Columella 6. 26. *Cum ſit notiſſimum etiam in ſacro monte Hiſpaniæ, qui procurrit in occidentem juxta Oceanum, frequenter equas ſine coitu ventrem pertuliſſe, fœtumque educaſſe.* Varro de R. R. 2. 1. *In fœturâ res incredibilis enim in Hiſpaniâ, ſed enim vera, quod in Luſitaniâ ad Oceanum in ea regione, ubi eſt opidum Olyſſippo monte Tagro* (lege *Sacro*) *quædam è vento concipiunt certo tempore equæ.* Sil. l. 3. de Hiſpaniâ loquens:

Hic adeo cum ver placidum, flatuſque tepeſcit,
Concubitus ſervans tacitos grex præſtat equarum
Et Venerem occultam genitali concipit aurâ.

Viſum autem aliquibus, in primis Juſtino lib 44. hanc totam narrationem ad fabulas rejicere, & rem detorquet ad pernicitatem equorum Gallæciæ, & Luſitaniæ, quæ tanta eſt ut non immerito ipſo vento concepti videantur. De la Cerda.

Lutetia Pariſiorum, urbs Gall. Celticæ in Belgicæ confin. ad Sequanam, & Matronam flu. interluentes. Ob luti quantitatem ſic dicta. Alii tamen ab albedine murorum Λευκετίαν à Græcis vocatam exiſtimant. Eam Julius Cæſar uſque adeo ædificiis auxit, tamque fortiter cinxit mœnibus, ut *Julii civitas* à nonnullis ſit appellata. Ampliſſimam hanc civitatem Sequana fluvius dividens, tripartitam conſtituit, quarum prior Univerſitas, altera civitas, tertia urbs nominatur. Carolus M. Alcuini præceptoris ſui inſtinctu, An. Dom. 796. fundavit, & permultis prærogativis, privilegiis, & immunitatibus ſplendidiſſimè exornavit. Vulgò *Paris*.

Luttervortium, *Lutterworth*, op. Angl. in Leiceſtriæ Com. med. fere inter Leiceſtriam & Daventriam. Ibi fuerat Parochus Jo. Wickleſus.

Luxemburgum, urbs ampla Belgii ad Alizontem amnem, ſub dom. Hiſp. 4. leuc. à Theodonis villa in Sept. & 6. à Treveris in occ. Hinc Luxemburgenſis *Ducatus*, prov. Belg. maximè ad ort. & auſt. extenſa verſus Germ. inter Trevirenſ. ditionem ad ort. Limburgenſ. Duc. ad Bor. Leodienſ. tractum ad occ. & Lotharingiam ad merid. Pars ejus auſtralis ſubeſt regi Franciæ à paucis annis.

Lycabetus, Atticæ mons, Athenis proximus, Hymettóque finitimus. Statius Theb. 12.

Vitibus & pingui melior Lycabetus Oliva.

Heſych. Λυκάβηττος ὄρος τῆς Ἀττικῆς· εἴρηται δὲ οὕτω διὰ τὸ λύκοις πληθύειν.

Lycæus, Arcadiæ mons, Jovi ſacer, teſte Pauſaniâ in Arcadicis, olim etiam Olympus & ἱερὰ κορυφὴ, id eſt, *ſacer vertex* ab incolis appellatus, quòd Jovem ibi educatum exiſtimarent. In hoc monte Jovis Lycæi ara fuit à Lycaone Pelaſgi filio primum conſecrata, quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe transformatus. Conſtat tamen montem hunc etiam Pani ſacrum fuiſſe. Virgil. Georg. lib. 1.

Ipſe nemus patrium linquens, ſaltuſque Lycæi
Pan ovium cuſtos.———

Hinc etiam Pan *Lycæus* paſſim à poetis dicitur. Idem Æn. 8.

———*Gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal*
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Inde *Lycæa* ſacra in honorem Panos fieri in hoc monte ſolita, quæ poſteà ab Evandro in Latium tranſlata, Lupercalia dicta ſunt.

Lycaonia, regio Aſiæ, Cappadociæ pars, in auſtrum Ciliciam verſus ab eâ Tauro monte diviſa, inter Iſauriam ad occ. & Armeniam min. ad ort. cujus metropolis eſt Iconium, à quâ hodiè reg. *Cogni* nominatur. Stephanus totam Arcadiam olim *Lycaoniam* dictam ſcribit. Eſt & Phrygiæ minoris urbs.

Lycaſtos, urbs Cretæ, quæ jam interiit Strabonis tempore, apud Dictæum mont. à *Lycaſte* nympha, cujus meminit Claud. De laud. Stiliconis lib. 3.

———*Mecum Dictæa Lycaſte.*

Alii à Luporum multitudine ſic dictam volunt. Hom.

Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

Lycaſtum, regio Aſiæ, Cappadociæ urbs. Plin. *Docaſtelli* Nigro. Erat autem apud Halym flu. teſte Mela, in Paphlagoniæ confin. *Lycaſtia* Apollonio.

Lyceum, gymnaſium celeberrimum juxta Athenas, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo auditorio Philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academiâ. Cic. 1. Acad. *Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem alibi:

Inque Academiâ umbriferâ, nitidoque Lycæo
Fuderunt claras divini pectoris artes.

Item *Lyceum* gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſculano, à nomine Scholæ Ariſtotelicæ ita dictum. Cic. Acad. Qu. lib. 1. *Nuper cum eſſem cum Qu. Fratre in Tuſculano diſputatum eſt. Nam cum ambulandi causâ in Lyceum veniſſemus*

(*id*

(*id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt*) *perlegi, inquit ille, tuum paulo ante tertium de Natura Deorum.*

Lychnidus, urbs Illyriæ, item parva regio Armeniæ. Steph. Item *Lychnidus*, vel *Lychnidion* urbs Macedoniæ. *Ochrida* Sophiano, & lacus ejuſdem nominis ibidem, quem Liv. lib. 44. *Aſcuridem* appellare videtur. Idem lib. 42. Begorritim lacum hoc tractu habet, ſed an idem ſit, viderint peritiores. Long. 46. 00. Lat. 41. 15.

Lychnitis, Armeniæ maj. palus. Steph. *Exſechia* vulgò, ex tab. recent. Armeniæ regio quoque eſt. Idem.

Lycia, reg. min. Aſiæ inter Pamphyliam, & Cariam: olim (ſi poetarum fabulis credimus) Chimæræ monſtri ignibus infeſtata. Cujus fabulæ occaſionem præbuit Chimæra ejus reg. mons crebrò ignem eructans. Dicta eſt autem Lycia, à *Lyco* Pandionis filio. Urbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam. Unde *Patareus Apollo*, apud Horatium. Et *Lycias ſortes* apud Virg. lib. 4. Æn. i. e. ſortes Apollinis, qui in Lyciâ apud Pataram reſponſa edebat. *Mylias* olim & *Ogygia* dicta fuit, teſte Steph. Incolas *Termilas* vocatos ſcribit Herodotus. Erant autem arte ſagittandi celeberrimi. Virg. Æn. 8.

Ille mihi inſignem pharetram, Lyciaſque ſagittas
Diſcedens dederat.———

Et lib. 7.

Lyciam ut gerat ipſe pharetram.

Stat. Theb. 6.

Cætera plebs Lyciis gaudet contenta ſagittis.

Silius lib. 8.

Lycios arcus.———

Lycormas, Ætoliæ flu. flavas arenas volvens. Hic poſteà *Evenus*, ab Eveno rege Ætolorum, qui ſe in illum præcipitavit, appellatus eſt. Ovid. Met. 2.

Arſuruſque iterum Xanthus, flavuſque Lycormas.

Sen. in Hercule Oetæo:

Nec præcipitem volverit amnem
Flavus rapido fonte Lycormas.

Phidari Nigro dicitur. Vide Plut. de Flum. in Lycormâ.

Lyctus, Cretæ urbs inſignis, Idomenei patria. Virgilius Æn. 3.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus.———

Paleocaſtra, Nigro teſte, hodiè dicitur.

Lycus, fluvius Aſiæ non procul à Laodiceâ qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, ac rurſus emergit. Ovid. Met. 15.

Sic ubi terreno Lycus eſt epotus hiatu
Exiſtit procul hinc, alioque renaſcitur orbe.

Item alius juxta Heracleam Mariandynorum in Pontum Euxinum illabens. Ovid. 4. Pont. Eleg. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, &c.

Lycus, Flu. Germ. Rhætos à Vindelicis diſterminans. Ptol. Alius Macedoniæ Plut. Alius Aſiæ min. qui Celænas Phrygiæ urbem interfluit. Alius Ciliciæ. Plin. Alius Siciliæ, *Platani* Fazello. Alius circa Byzantium Cedreno, quem tradit Apollonio Tyaneo coactum ne Byzantio inundationibus noceret.

Lydda, Palæſtinæ urbs. Ptol. alio nomine *Dioſpolis*, hodiè *Rama* Caſtaldo. Long. 66. 00. Lat. 32. 00.

Lydia, regio Aſiæ min. Crœſo rege, & Pactolo aurifero flumine notiſſima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſibus perfuſa, ſuper Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mœſiæ, meridianâ parte Cariam amplectens. *Lydia* dicta à *Lydo* Atyos filio, cum antea *Mæonia* vocaretur. Virg. Geor. 4.

Præterea Regem non ſic Ægyptus & ingens
Lydia, &c.———

Hujus reg. incolæ *Lydi* dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentumque ſignarunt. Horum improbitas maximè abiit in proverbium, *Lydi mali*, apud Athen. Hi capita flammeis muliebribus ornare ſolebant, unde in effœminatos ortum eſt Proverbium, *Lydio more* apud Suidam. *Lydius lapis* (qui & *Heracleus* ab Heracleâ urbe Lydiæ) in proverbio eſt apud Theophr. lib. de Nat. lap. de homine acri ingenio prædito, nam hic lapis aurum, & argentum arguit, quale ſit. Lydorum currus in certaminibus erant adeo veloces, ut proverbio ſit, *Currus Lydius.* Et apud Plut. *Juxta Lydium currum curris*, dicitur de eo qui longè cæteris in aliquâ re inferior eſt. Lydos quoque equitatu cæteris præfert Herod. lib. 1. quos non aliter quam ex equo pugnare ſcribit. Hi cibis opiparis, & cupediis operam dabant, ut *Caryca Lydorum* in adagium abierit, apud Athen. lib. 12. Caryca enim genus cibi erat apud illos ex variis lautitiis, ſanguineque confectum. De quibus etiam in voluptuoſos, *Lydus cauponatur* apud Herod. legitur. Tantæ quoque libidinis notabantur, ut *Lydus* in meridie, de homine inſatiatæ libidinis proverbialiter diceretur. *Lud* in ſacris ſcripturis vocari ſcribit in ſuo apparatu Biblico Ar. Montanus.

Lynceſtius, Macedoniæ flu. cujus aqua pota non minus ebrietatem inducit, quam ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Ovid. Met. 15.

Hinc fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunque parum moderato gurgite traxit,
Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.

Eſt & regio Macedoniæ *Lynceſtis*. Pop. *Lynceſtæ.*

Lyrcæus, mons Arcadiæ, *Lycæus* Virgilio, ubi Lyrcæa urbs erat, teſte Pauſaniâ, quem alii cum Callimacho in Argiâ locant, ex quo Inachus flu. profluit. Strab. lib. 8. Eſt & fontis nomen. Stat. Theb.

Aret Lerna nocens, aret Lyrcæus, & ingens
Inachus.———

Ovid. Met. 1.

———*Jam paſcua Lernæ*
Conſitaque arboribus Lyrcæa reliquerat arva.

Hinc *Lyrceius*. Val. Flac. 4. Argon.

———*Dominum Lyrceia tellus,*
Antraque deprenſæ tremuerunt conſcia culpæ.

Lyrneſſus, op. Troadis, patria Briſeidis, quam Achilles eversâ urbe ſecum abduxit occiſo Mynete ejus marito, civitatis illius principe. Hinc *Lyrneſſius*. Ovid. in Ep.

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Et *Lyrneſſis* pro Briſeide. Ovid. Triſt. 4.

Fertur & abductâ Lyrneſſide triſtis Achilles.

Alia quoque eſt Cilicum Strab. & Euſt. quæ & *Homala* vel potius *Mallos* vocatur.

Lyſias, Arcadiæ urbs. Ptol. *Crepa* Nigro. Eſt etiam Phrygiæ opidum, Strab. Syriæ quoque circa Apamiam, Ptol. Cariæ urbs Plinio.

Lyſimachia, urbs Cherſoneſi Thraciæ ad iſthmum in orâ Helleſponti. *Hexamiti* Sophiano. Item urbs Ætoliæ, Strab. A *Lyſimacho* conditore nomen habens, teſte Pauſaniâ. Long. 94. 00. Lat. 42. 25.

Lyſimelia, Siciliæ pagus in agro Syracuſano. *Pantanella*, teſte Fazello cum Aretio. Λίμνη Λυσιμήλεια Thucydidi lib. 6. Meminit hujus ſtagni quoque Theocritus Syracuſanus Idyllio 16. his verſibus:

Κέρη θ' ἃ σὺν μαλεὶ πολυκλήρων Ἐφραίων
Ἔιληχας, μέγα ἄσυ παρ' ὕδασι Λυσιμηλείας.

Lyſtra, urbs Iſauriæ in confin. Lycaoniæ, Derbæ proxima Act. Ap. 14. 6. Ubi verſio noſtra: *They fled to Lyſtra and Derbe, cities of Lycaonia.* Græca v. ſic ſe habent: Κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην, καὶ τὴν περίχωρον. Quæ ſic interpretari poſſimus: *Fugerunt ad civitates Lycaoniæ, ad Lyſtram & Derben, & ad regionem circumjacentem*; idque non reputans Lyſtram ac Derben Lycaoniæ fuiſſe civitates: ſed oſtendens Apoſtolos, non ſolum ad urbes Lycaoniæ fugam facere, ſed etiam ad Lyſtram, ac Derben, alioſque propinquæ reg. locos. Syriaca verſio huic interpretationi favere videtur: *Fugerunt ad civitates Lycaoniæ, vel Lyſtram vel Derben.*

M.

M*Acæ*, pop. Arabiæ Felicis, Carmanis oppoſiti in tractu nardum & myrrham ferente. Mela lib. 3. hodiè pars regni Ormuzii. *Macæ* item & *Maces*, *Macæi* Ptol. populi Cyrenaici circa Syrtim majorem ſiti, vel juxta Cinyphum amnem. Sil. lib. 3.

Cinyphii didicere Macæ, &c.

Macanitæ, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptol. Hos Xiphilinus in Severo *Macennitas* vocat.

Macaria, Cypri inſula urbs, *Jalines* teſte Nigro. Imo tota inſula ſic dicta. Eſt & fons ſive palus in Marathone Atticæ regionis. Pauſan. Tractus etiam Peloponneſi apud Strab. & inſ. ſinus Arabici Ptol.

Macaronneſos, Acropolis Thebarum in Bœotiâ. Thucyd. Herod. quoque Muſa 3. mentionem facit regionis quæ Græcorum linguâ vocabatur *Macaronneſos*, in quâ ſita erat urbs Oaſis, 7 dierum itinere diſtans Thebis Ægyptiis. Sunt etiam Μακάρων νῆσοι, de quibus Pomp. Mela 2. 7. *Extra Helleſpontum, earum quæ Aſiaticis regionibus adjacent, clariſſimæ ſunt, Tenedos, Sigæis adverſa litoribus, & quo dicerentur ordine, ad promontorium Tauri montis oppoſitæ, quas quondam dici putavere* Μακάρων, *ſive quod fortunati admodum cœli ſolique ſint, ſive quod eas ſuo, ſuorumque regno Macar occupaverat.* Vide Diod. Sic. lib. 5. Et ſane multo plures olim ſic vocabantur, nam ut de inſulis Oceani taceam, Creta, Cyprus, Leuce, multa denique in conti-

nente ſita loca *Inſularum felicium* nomen conſecutæ ſunt.

Macedonia, latiſſima Europæ regio, duobus olim regibus, & terræ imperio clariſſima, antea *Æmonia*, *Mygdonia*, & *Pæonia*, *Edonia* & *Pieria*, & *Emathia* dicta; quæ à tenuibus initiis, regum prudentiâ, gentiſque eò magnitudinis excrevit, ut Domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione Dalmatia, Mœſiaque montana ſejungunt, ab occaſu mari Adriatico, ſive Ionio, ab ortu Ægæo abluitur, meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipſa Græcia excipit. Macedoniæ in quatuor regiones diſtributionem habes apud Liv. lib. 45. cap. 29. Dicta à *Macedone* quodam Oſiridis, ſive ut Steph. & Solinus ſcribunt, Jovis filio. Gentile *Macedo*. Horat.

——— *Diffidit urbium*
Portas vir Macedo.———

Item *Macedonicus*, & *Macedonius*. Ejus partem quondam *Macetia* dictam ſcribit Steph. & Heſychius, & inde totam regionem nomen accepiſſe refert Euſtathius in Dionyſium. Poſterioribus ſæculis hujus pars *Salutaris* dicta fuit lib. Notit. Item *Prævalitana* apud Sext. Rufum. Pars occidua *Albania*, pars ad ort. *Jamboli*, Auſtralis vero *Comenolitari* apud Caſtaldum. Hujus gentis Laus erat, quod crimen ingrati animi ſæviſſimè punirent. Sen. 3. de Ben. *Excepta* Macedonum gente, non eſt in ullâ data adverſus *ingratum actio*. Ubi Lipſ. At nuſquam id hodie legas: annon ideo fuit? Potuit & noſter erraſſe, ac gentem pro gente ſuppoſuiſſe. Viri docti tamen conſentiunt, vel *Perſarum* hic reſcribere, vel *Medorum*. Quia Xenophon, atque alii tradunt, Ingrati judicium & pœnam Perſis fuiſſe. Medi autem Perſis finitimi, & pro iis etiam uſurpati. Vide ſi lubet Muretum, 12. Var. cap. 3. Tamen & Philippus Macedo (quod pro Vulgatâ aliquid) ingrati hoſpitis frontem ſtigmate inuſſit. Hæc ille. Quod autem ait *In nullâ*, id quidem non ἁπλῶς & universè *in ingratos*, ſed fuit Athenis, in *liberos ingratos*, conceſſa parentibus: Romæ v. in *libertos ingratos*, patronis.

Macella, urbs Italiæ. Steph. *Macalla* Lycophroni, Barrius facit Calabriæ civitatem epiſcopalem, hodiè *Strongoli* dictam. Ciacconius in libello Columnæ Roſtratæ hanc Macellam in Siciliâ ponit.

Machlinia, urbs Belgii præclara, Brabantiæ metropolis, media inter Antwerpiam, Lovanium, & Bruxellas. *Meckelen*, & *Malines*. Long. 24. 45. Lat. 51. 15.

Machlyes, Africæ pop. ſupra Naſamones, quos *Androgynos* eſſe tradit Calliphanes, utriuſque naturæ inter ſe vicibus coeuntes. His Ariſt. tradit dexteram mammam eſſe virilem, lævam mulierem. Plin. 6. 2.

Maclovium, *S. Mallo*, urbs Britan. min. & emporium cum portu capaci. Crevit ex ruinis Alethæ, & 16. leuc. diſtat à Brioceníi urbe & 4. à Dolâ in Circ. Long. 18. 20. Lat. 49. 30.

Macolicum, *Malcklin* Mercatori, urbs Hibern. ad Syneum flu. à Limerico 25. mill. in Bor. Long. 10. 15, Lat. 35. 40.

Macra, amnis ex Apennino fluens, Liguriamque dividens ab Hetruriâ, juxta Lunam civitatem in mare Liguſticum illabens. Plin. 3. 5. Lucan. lib. 2.

——*Nullaſque vado qui Macra moratus*
Alnos vicinæ procurrit in æquora Lunæ.

Macris, inſula Cariæ in mari Rhodienſi apud Caunum urb. maritimam. *Magri* hodie. *Macris* etiam ob longitudinem dicta eſt Eubœa, ſicuti & Chios.

Macrobii, pop. Africæ in Meroe inſulâ, teſte Melâ, & in Æthiopiâ ad Solis ortum, teſte Plinio, ſic ob vitæ longitudinem dicti. Juſtitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore, & formâ pulcherrimi. Hyperborei etiam pop. *Macrobii* dicti, teſte Euſtathio ob eandem cauſam.

Macrocephali, pop. ad Boſporum, Pomponio. Stephanus Colchis vicinos eſſe ſcribit. Circa Ceraſuntem op. Cappadociæ ſunt Plinio. *A capitis longitudine* dicti.

Macron, Thraciæ op. non procul ab Iſthmo Cherronenſi, ita dictum à *longo muro*, quem Miltiades à Propontide ad Melianum ſinum duxit, Cherroneſum à reliquâ Thraciâ excludens. Plin. 14. 11.

Macrones, Pontica gens ad flu. Abſarum, in Colchidis, & Armeniæ majoris confin. Quorum Val. Flac. meminit, lib. 5.

Moſſynici vos & ſtabulis Macrones ab altis.

Et Dionyſius verſ. 766.

Μάκρωνες Φίλυρές τε, καὶ οἳ Μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους.———

Strabo lib. 2. Καὶ Σάννοι οὓς πρότερον ἐκάλουν Μάκρωνας. *Machelones* ab Arriano appellari, *Macritas* ab Apollonio lib. 1. Argon. credit Pintianus, ſic dictos, ut idem addit, ex ejus enarratoribus, quòd ſint coloni Eubœenſium. Eubœa enim olim *Macris* dicta. Sed Sannos diverſos à *Macronibus* faciunt Xenophon, & Arrianus, quod idem quoque Pintianus annotavit.

Madagaſcar, inſ. in Oceano Æthiopico, *Monuthias* Ptolemæo, *Cerne* Plinio, ut quidam volunt, 90. aut 100. leuc. Gall. ab ora Africæ in ort. Eſt ex præcipuis inſ. totius orbis, utpote extenſa à gradu 11. Lat. auſtralis, uſque ad gradum 25. ejuſdem lat. ſed ab ort. in occ. multo minor eſt. Eam pluribus deſcripſit Stephanus Flacurtius. Vide lib. Anglicano Sermone conſcriptum, cui tit. *That the Inhabitants of* Madagaſcar, *in temporal things, are the happieſt People in the World.* Per Walt. Hamond, Lond. 1640.

Madaura, *Madara* quibuſdam, urbs Africæ propriè dictæ mediter. inter Hipponem & Lambeſam, ad 60. m. p. Cirthæ propior, nunc vicus tenuis. Fuit patria Apulei & literarum gymnaſium, ad quod D. Auguſtinus ſe contulit.

Madera, *Maderas*, inſ. maris Atlantici, ſub dom. Luſitanorum, in Africâ; alias *Cerne Atlantica* dicta fuit, teſte Sanſone; ejuſque long. eſt 25. leuc. circuitus autem 60. circiter.

Madritum, *Madrid*, urbs Hiſp. perampla & ſedes Regia, ad amnem *Manzanares* dict. in Caſtella Nova. Crevit ex ruinis Mantuæ Carpetanorum, nunc *Villa Manta* dictæ, vix 1. leuc. ab eâ diſtantis. Diſtat 7. leuc. ab Eſcuriali in ort. 12. à Toledo in Bor. & 5. à Compluto in occ.

Madus, *Maydſton* Camdeno, op. Angl. in agro Cantiano inter Londinum 28. & Rium in orâ meridionali 20. mill. diſſitum.

Mæander, vulgò *Madre*, fluvius ingens Aſiæ in Phrygiâ magnâ ex Aulocrene fonte oriens, obliqueque adeo fluens, ut in ſeipſum recurrere videatur, 600. flexiones faciens, teſte Dione Pruſæo. Cariam ab Ioniâ ſeparat, ac mare inter Heracleam, & Miletum ſubit. Mæandrum conſtat fluviorum omnium eſſe maximè ſinuoſum. Μόνος γὰρ ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχόμενος πηγῶν εἰς ἑαυτὸν παλινδρομεῖ. Ita Plut. in lib. de Fluminibus. Seneca Epiſt. 105. *Mæander poetarum omnium exercitatio & ludus, implicatur crebris anfractibus, & ſæpe in vicinum alveo ſuo admotus, antequam ſibi influat, flectitur.* Unde de Labyrintho Dædaleo Ovid. Met. 8.

Non ſecus ac liquidis Phrygius Mæander in undis
Ludit, & ambiguo lapſu refluitque fluitque,
Occurrenſque ſibi venturas reſpicit undas:
Et nunc ad fontes, nunc ad mare verſus apertum
Incertas exercet aquas.———

Et lib. 11. Fab. 1.

Quique recurvatis ludit Mæander in undis.

Et lib. 9. Fab. 5.

———*Mæandri toties redeuntis eodem.*

Idem in Epiſt. Dejaniræ:

Mæander toties qui terris errat in iiſdem,
Qui lapſas in ſe ſæpe retorquet aquas.

Silius lib. 7.

Qualis Mæoniâ paſſim Mæandrus in undâ
Cum ſibi gurgitibus flexis revolutus oberrat.

Prop. lib. 2.

——*Ut Phrygio fallax Mæandria campo*
Errat, & ipſa ſuas decipit unda vias.

Sen. in Herc. Inſano:

———*Qualis incertâ vagus*
Mæander undâ ludit, & cedit ſibi,
Inſtatque dubius litus, an fontem petat.

Idem in Hippolyto:

Ubi Mæander ſuper æquales
Labitur agros piger, & ſteriles
Amne maligno radit arenas.

Sed cur *amne maligno*? an quia non ſatis terras quas ſolum radit, undis ſuis irrigat, & fœcundat, ſed tantum leviter aſpergit, nunquam eodem loco ſtabilis permanens? an potius *maligno* h. e. *doloſo*, ſeu *tortuoſo*? Sane Anna Comnena Alexiados lib. 4. Σκολιώτατον ποταμῶν ἁπάντων, καὶ κάμπας συνεχεῖς ποιούμενον vocat. Hinc à Lucano *errans* dicitur:

Errantem Mæandron adit.

Calaber 1. verſ. 281.

Μαιάνδρου τε ῥέεθρα βαθυρρόου, ὅς ῥ' ἐπὶ γαῖαν
Καρῶν ἀμπελόεσσαν ἀπὸ Φρυγίης πολυμήλου
Εἶσι πολυγναμπτῇσιν ἑλισσόμενος προχοῇσι.

Hinc ab Orpheo πολυπλανής, à Nonno πολυγνάμπτης, & σκολιὸς appellatur. Vide Solinum cap. 43. Æthicus: *Fluvius Mæandrus naſcitur in campis Aſiaticis, bicornis, currit quaſi ſint duo redigentes ſe in unum, influit in mare Cycladum, currit millia 997.* Plinius. *Mæander*, &c. *crebris ita ſinuoſus flexibus, ut ſæpe credatur reverti.* Strabo: Σκολιὸς ὢν εἰς ὑπερβολήν, ὥστ' ἐξ ἐκείνου τὰς σκολιότητας ἁπάσας Μαιάνδρους καλεῖσθαι. Sic apud Heſychium: Μαίανδρος, εἶδος ἱππασίας, quo equi multiplicibus flexibus, & gyris agitantur. Apud Feſtum *Mæandrum picturæ genus dictum à ſimilitudine flexûs amnis, qui appellatur Mæandrus.* Unde Poeta Æn. 5.

———*Plurima circum*

Purpura

Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit.
Habuit, ni fallor, ex Lucretio, qui ſic lib. 2.
Jam tibi Barbaricæ veſtes, Melibœaque fulgens
Purpura Theſſalico concharum tincta colore.
Paria fere Nonius, apud quem Varro *Mæandrata* pro flexuoſis. Sed & *Mæandri* dicuntur vafra, & obliqua conſilia. Cic. pro Piſone ; *Quos tu Mæandros, quæ diverticula, flexioneſque quæſiſti.* Prudentius Cathemerinon Hymn. 6.
O tortuoſe ſerpens,
Qui mille per Mæandros,
Fraudeſque flexuoſas,
Agitas quieta corda.
Item *Mæandrus*, quæ & *Mæandropolis*, Magneſiæ urbs Steph. Cariæ opidum. Et Indiæ extra Gangem mons. Ptol. Item *Mæandria* Epiri opidum Plinio, *Alandriana* Pineto. Et *Meandrini* pop. circa iſtum fluvium degentes. Dictys Cretenſis.

Meatæ, Scotiæ pop. apud Dionem in Severo, juxta eum murum, qui Scotiam ab Angliâ dividit : Horum regio *Laudonia* vocatur à Lhyido. Picticæ gentis fuiſſe credit Buchananus. Northumbros inter Mæatas ponit Camdenus.

Mædi, Thraciæ populi, vicini Macedonibus, qui quoque *Mædobithyni* vocantur. Scribuntur cum æ diphthongo, ut differant à Medis populis Aſiæ. Tamen Medos, & Medicam regionem ſine diphthongo ſcribunt Strab. & Liv. lib. 26. eorumque caput & arcem *Jamphorinam* appellant. Mædica regio eſt Ptol. & in eâ Pantalea urbs. Hinc præfectura Mædica Thraciæ, vicina Pœoniæ apud Ariſt. De Mirabilibus & lib. 9. Hiſt. Vide Steph.

Mænalus, ſive pl. num. *Mænala*, Arcadiæ mons altiſſimus, Pani conſecratus, & pinis refertus, ita dictus à *Mænalo* Lycaonis filio, ut annotavit Theocriti Scholiaſtes. Eſt & nomen urbis Arcadiæ. Steph. Virg. Georg. 1.
Pan ovium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ.
Idem Eclog. 8.
Mænalus argutumque nemus, pinoſque loquentes
Semper habet ; ſemper paſtorum ille audit amores,
Panaque.————
Pauſan. in Arcadicis : Τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα εἶναι Πανὸς νομίζουσιν, ὥστε οἱ περὶ αὐτὸ, καὶ ἐπακροᾶσθαι συρίζοντος τοῦ Πανὸς λέγουσι. Ovid. Met. 1.
————*Latebris horrenda ferarum*
Mænala.————
Frondens Statio dicitur, & *pinifer* Virgilio.

Mænomena, Sardiniæ montes. Ptol. *Inſani* Livio & Floro, *Canelle* Ortelio.

Mæonia, reg. min. Aſiæ, poſtea *Lydia* dicta, à *Lydo* Attyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentr. Myſiæ, meridianâ parte Cariam amplectens, ad occaſum ſupra Ioniam excurrens. Steph. à *Mæone* flu. dictam tradit. Μηονία Herod. & Dionyſio ; unde Μηονὶς gentile fœmininum apud Homerum. Et Ovid. Met. 6.
Mæonis eluſam deſignat imagine Tauri.
Id eſt, Arachne, puella Lydiæ. Et *Mæonidæ* pro Muſis. Idem Met. 5.
Feliceſque vocat pariter ſtudioque locoque
Mæonidas.————
Et *Mæonides* pro Homero. Ovid.
————*Aſpice Mæoniden,* &c.
Martialis 5.
Et ſua riſerunt ſæcula Mæoniden.
Item *Mæonius* dictus eſt Bacchus. Virg. Georg. 4.
————*Cape Mæonii carcheſia Bacchi.*

Mæotis, palus Scythica, juxta Tanais oſtium, Cimmerio Boſporo à Ponto Euxino diſcreta, ita dicta ab accolis, qui *Mæotæ* appellantur. Lucan. lib. 3.
Quaque fretum torrens Mæotidis egerit undas.
Idem lib. 2.
————*Quas tenet æquore denſo*
Pigra palus, Scythici patiens Mæotia plauſtri.
Seneca Tragœdus :
Mæotis in me gelida transfundat mare.
Claudianus :
————*Gelido ſi quem Mæotia paſcit*
Sub Jove.————
Hinc *Mæoticus.* Virgil. Æn. 6.
————*Jam nunc & Caſpia regna*
Reſponſis horrent divum, & Mæotica tellus.
Aliqui Tauricam inſulam (vel potius peninſulam) *Mæotim* vocarunt. Steph. Hinc piſces *Mæotides* vel *Mæotici*, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel ut Steph. putat ſuæ ſpeciei tantum, & *Mæotica mella* apud Plin. Ovid. Triſt. 3. 12. primam corripuit :
————*Annoque peracto*
Longior antiquis viſa Mæotis hyems.
Quem locum ſic emendat Tanaquillus Faber :
Longior à vobis verſa Mæotis hyems.
Id eſt, Hyems Scythica, ſive Mæotica, jampridem à vobis qui in Italiâ degitis, verſa eſt, & locum veri adventanti dedit. Cui tamen conjecturæ aſſenſum ſe præbere poſſe negat Nicolaus Heinſius, reponit itaque :
————*Anniſque peracta*
Tardior antiquis viſa Mæotis hyems.
Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet ; vulgò *Mare delle Zabacche*, *Mare della Tana*, & *Mar bianco* Italis. *Carpalk*, *Mar el Azach* Arabibus, teſte Rhamuſio. A Scythis olim Temerinda, i. e. *mater maris*, uti tradit Herodotus. Alii tamen non matrem, ſed obſtetricem vocant, & inde dictam eſſe Μαιῶτιν. Stephanus. Τὸ θηλυκὸν Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ τοῦ Μαῖαν εἶναι Εὐξείνου Πόντου. Ita reſtituendus locus ille corruptiſſimus. Paulo aliter Hipparchus in ſcripto inedito : Περὶ τῶν δώδεκα ζωδίων. Τὸν Πόντον ἔνθα ἐστὶν ἡ Μαιῶτις λίμνη, ἐν ἧ τὰς ἰχθῦς ἀπομαιοῦται, ἔνθεν καὶ αὕτη ἡ λίμνη Μαιῶτις ὀνομάζεται. Et certe piſces in hâc palude bene nutriri aſſerit Juvenal. Sat. 4.
————*Neque enim minor hæſerat illis*
Quas operit glacies Mæotica, ruptaque tandem
Solibus effudit torpentis ad oſtia Ponti
Deſidiâ tardos, & longo frigore pingues.

Mæſia. Vide *Mœſia.*

Mæſia ſylva, cujus Liv. & Plin. meminere. Hodiè *Boſco di Baccano* dicitur, ut Annius & Leander tradunt. Territorii Romani in Tuſciâ eſt.

Mæſius mons, in Myſiâ eſt, & *Olympus* propriè dicitur, teſte Plinio. *Myſius* habet Mela, qui dicit eum ſic ab inſulis vocari. Prius *Saturni collem* vocatum ſcribit Iſacius in Lycophronem.

Magæ, ſeu *Magnæ*, Lib. Notit. Anton. *Magnis*, op. Walliæ, *Old Radnor* Camdeno.

Magæa, Siciliæ fons, haud procul à Plemmyrio, Plin. 3. 8. *La fontana de la Maddalena* hodiè Cluverio.

Magdeburgum, urbs ampla & Hanzeatica Saxoniæ infer. reg. cogn. caput, ſub dom. proprii Archiepiſcopi nunc, ſed conceſſa Electori Brandenburgico pace Monaſterienſi titulo Ducatus. Olim munita fuit, & emporium celebre ; ſed an. 31. expugnata eſt ab Auſtriacis, & ab ipſis penè diruta ; hodie utcunque reparatur. 12. leuc. diſtat à Witteberga in Circ. & 9. ab Halberſtadia in ort. Long. 33. 35. Lat. 52. 18.

Magellanica, reg. Americæ meridion. ampliſſima, verſus auſt. inter flu. Argenteum ad Bor. & fretum Magellanicum ad merid. ſic dict. à Ferdinando *Magellano Luſitano.*

Magetæ, pop. Africæ, gæſis utentes. Stat. 2. Achill.
Quò Magetæ ſua gæſa citent.

Magiovintum, vel *Magintum*, Angliæ op. *Dunſtable* Camdeno in agro Bedfordienſi.

Maglova, *Machleneth*, op. Walliæ in Com. Montgomerienſi, teſte Camdeno.

Magna Græcia, regio fuit ampla Italiæ, valde extenſa, utpote quæ Apuliam utramque Meſſapiam, ſeu Calabriam, Lucaniamque cum Brutiis contineret. Ibi nunc provinciæ regni Neapolitani, Calabria citer. & ulter. Baſilicata, cum parte auſtrali Principatûs citerioris, quibus adjungitur terra Hydruntina à quibuſdam.

Magneſia, urbs Aſiæ, in Ionia, teſte Plinio, vel in Cariâ apud Mæandrum flu. & Thoracem montem, teſte Diodoro, media inter Epheſum & Tralles. Hic Themiſtocles Athenienſis patriâ pulſus interiit, cum rex Perſarum hanc ei urbem dono dediſſet, vulgo *Mangreſia.* Item *Magneſia* altera urbs Lydiæ ad Sipylum mont. proxima Sardibus, *Maniſſa*, Leunclavio. Long. 57. 00. Lat. 40. 10. Item regio Macedoniæ inter Pieriam ad Bor. & Theſſaliam in auſtrum, in orâ maris Ægæi ad ort. ubi *Magneſia* promont. Ptol. *Capo Verlichi* Sophiano. Pop. *Magnetes.* Ovid. Met. 11.
————*Conſiſtere Pelea terra*
Fata negant, Magnetas adit vagus exul, &c.
Hinc *Magneſius*, & *Magneſſus.* Horat. 3. Od. 7.
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.
Hi, violato nomine, tot malis, teſte Strab. lib. 13. afflicti ſunt, ut à Mileſiis prorſus deleti adagio locum fecerunt. *Magnetum mala*, de malis ingentibus. Suidas.

Magniana, op. Pannoniæ ſuper. in Hungariâ. *Zika*, teſte Lazio.

Magnopolis, olim *Eupatoria*, urbs Paphlagoniæ exciſa Mithridatis regia, poſtea *Pompeiopolis*, ſic à Pompeio qui Mithridatem vicit, dicta. Item urbs Germaniæ, vulgò *Meckelburg.*

Magnum promontorium, quod & *Olyſſipponenſe* Plinio dicitur, Luſitaniæ promontorium apud oſtia Tagi. Vulgò *Cabo de Caſcais.* Item Promontorium Maurit. Cæſarienſis Ptol. *Capo de One*, teſte Marmolio. Item aliud Siciliæ, Arab. Feliſis,

cis, Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum, & aliud ad oſtium Gangis. Ptol.

Magnus portus, geminus: unus Libyæ inter. in orâ occ. maris Atlantici, *Porto Seren*, teſte Caſtaldo. Alter Albionis, in orâ Angliæ Auſtrali contra Vectim inſulam. *Portſmouth* Camdeno. *Southampton* Ortelio.

Magontiacum, Tac. & Am. Marcel. *Mocontiacum*. Ptol. *Magontia*, Eutropio, *Moguntia* poſterioribus, vulgò *Metz*, urbs Germ. ſuper. Archiepiſcopalis ad Rhenum in Palatinatu, libera, media fere inter Argentoratum ad merid. & Colon. Agrippinam ad boream. Cujus Archiepiſcopus primum inter Imp. electores locum tenet. Fabulantur illam à Moguntio Trojano, Hectoris filio conditam. Hic primum ars impreſſoria inventa traditur. Long. 29. 45. Lat. 50. 00.

Majorica, *Mayork*, alias *Balearis minor*, inſ. Hiſpan. in M. mediterraneo inter Minoricam ad ort. & Ebuſum ad occ. Ejus præcipua eſt Palma, *Mallorca* incolis.

Majuma, urbs Palæſtinæ, Gazæ proxima.

Malabaria, reg. Indiæ, in parte auſtrali Peninſ. cis Gangem ad occ. inter reg. Decani ad Sept. & promont. Comorinum ad merid. eſtque valde abundans & fertilis. Extenditur autem verſus oram maris Maldivarum per 125. leuc. ubi regna Calecuti, Cochini, Cranganoris, Cananoris, Coulani, ac Travancoris.

Malaca, *Malaga*, urbs Hiſp. Bæt. maritima, unde vinum optimum, in orâ maris Mediter. & ad oſt. Malacæ flu. 24. leuc. ab Hiſpali in Eurum, 23. à Gadibus in ort. & 22. à Granata in occ. A Phœnicibus conſtructam eſſe anno ante Chriſti adventum 1340. afferit Fr. Tarapha. *Malaca* unde dicatur, nulli erit ambiguum qui legerit hæc Strabonis Ταριχείας δ' ἔχει μεγάλας; *Salſamentis autem abundat*. Nempe מלח *Malach* Ebræis eſt ταριχεύειν, *ſale condire*. Unde מלחא *Malacha* dictum *ſalſamentorum opidum*, Græce Μάλακα, aſpiratione demptâ. Long. 16. 02. Lat. 36. 30.

Malea, promontorium Peloponneſi in orâ Auſtrali Laconicæ, per 50. m. p. in mare protenſum, adverſiſque ventorum flatibus navigationem reddens periculoſam. Unde factus eſt locus proverbio. *Cum ad Maleam deflexeris, obliviſcere quæ ſunt domi*. Item illud Ὑπὲρ Μαλέαν πλεύσας εὐσεβὴς ἔσῃ. Poetæ pro licentiâ ſuâ mediam ſyllabam nunc producunt, nunc corripiunt. Producunt Ovid. Amor. 2. Eleg. 6.

Nec timeam veſtros curva Malea ſinus.

Statius Theb. 7.

——— *Raucæ circumtonat ira Maleæ.*

Prop. lib. 3.

Præbeat hoſpitio ſæva Malea ſuo.

Corripiunt Virg. Æn. 5.

——— *Maleæque ſequacibus undis:*

Val. Flac. lib. 4.

—— *Maleæ velut arce fragosâ*
Turbo rapax. ———

Dicta à *Maleo* Argivorum rege, qui in eâ pulchrum templum conſtituit, quod *Maleaticum* appellavit. *Maleum* Plinio. *Cabo Malio* Sophiano. Hinc *Maleus* ſinus, qui & *Aureus* à latronibus, teſte Floro 3. 6. Iſacius in Lycophronem ſcribit *Aſini maxillam* à formâ vocari. Ptolemæo tamen duo diverſa loca ſunt in quorum medio *Boæ* ab eo deſcribuntur.

Maleventum, Campaniæ urbs, de quâ Livius lib. 3. *Cæſi, captique Samnites, niſi qui Maleventum, cui nunc urbi Beneventum nomen eſt, perfugerunt.* Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.*

Malimnus, Siciliæ mons, malis, h. e. Pomis refertus. Theocritus: vel ut habet ejus Scholiaſtes, locus paluſtris non procul à Crotone: Σπερμάλιμνον legit Caſaubonus.

Mallia aqua, apud Thermopylas in Phthiotide, & apud Oetam M. videtur, ubi Maliacus ſinus, qui & Oetæus. Catullus epigr. 69.

Cum tantum arderem quantum Trinacria rupes
Lymphaque in Oetæis Mallia Thermopylis.

Mallos, Ciliciæ op. clariſſimum, à *Mallo* conditore ſic dictum, ut ex Callimachi ſententiâ refert Steph. Ejus meminit Lucanus lib. 3.

Mallos, & extremæ reſonant navalibus Ægæ.

Vide Euſt. in Dionyſ. verſ. 874.

Malmogia, vulgo *Malmugen*, & *Elbogen*, urbs Scaniæ juxta Sundicum fretum, 4. leuc. ab Hafniâ in ort. quot à Coronia in merid. ſub dominio Suecorum. Long. 33. 30. Lat. 57. 10.

Mamertini, pop. olim è Samo inſ. ejecti, à Meſſanenſibus hoſpitio excepti, occupatâ urbe, illam Mamertinam appellarunt, ſicque Meſſanenſes *Mamertini* appellati. Cic. Act. 4. in Verrem.

Mamertinum fretum, quod & *Rhegium* Straboni, *Siciliæ fretum* Cic. Plin. & Tac. *Scyllæum* Ovid. & Athenæo. *Siculum* Capellæ, anguſtia maris inter Cænidem Brutiorum promont. & Pelorum Promont. Siciliæ. *Il Faro di Meſſina.* Hinc *Mamertinum vinum* Mart. 13. 114.

Amphora Neſtoreâ tibi Mamertina ſenectâ
Si detur quodvis nomen habere poteſt.

Manapia, *Waterford* Stanihurſtio, urbs Hiberniæ in Momonia reg. ad Suyrum flu. in ora ad ort. Epiſc. ſub Archiep. Caſſilienſi, ex primis, & emporium, à Dublino ad 50. m. p. in meridiem recedens. Camdeno v. eſt *Wexford*, urb. Com. cogn. ad Slanam flu. ubi & *Manifii*, pop. quos ille *Menapios* vocat. Long. 11. 56. Lat. 52. 48.

Manaricium, Hollandiæ vicus in Diœceſi Trajectenſi, hodie *Manrick*, teſte Simlero.

Manarmanis, Germ. portus poſt Rheni oſt. Ptol. hodie *Marna*, teſte Hieronymo Verrutio, à quo tractus Friſiæ ſic nominatur circa ſinum *Dungerdeel*. Perchaymerus credit *Campen* eſſe, Becanus mavult *Harlingen*, aut locum vicinum.

Mancunium, Angl. op. Anton. *Mancheſter* Camdeno, in agro Lancaſtrenſi.

Mandela, pagus in Sabinis. Horat. 1. epiſt. 19.

——— *Gelidus Digentia rivus,*
Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus.

Mandralæ, Indiæ intra Gangem pop. quorum civitas Palibotra. Hos populos Strabo videtur *Praſios* vocare, horum enim ſcribit Palibotram urbem eſſe, indeque etiam eandem gentem *Palibotros* quibuſdam appellari tradit Plinius.

Mandubii, Gall. pop. apud Cæſarem & Strabonem, quorum caput Alexia. Horum tractus nunc *Baſſigny* dicitur, teſte Golluzio. *Auſſois* vero in Burgundiâ Marliano.

Manduesſedum, Angliæ op. Anton. *Mansfield*, teſte Talboto in comitatu Nottinghamienſi. Sed Camdeno eſt *Manceſter* in agro Warwicenſi.

Manduria, opidum Salentinorum. *Mandurium* Livio, & Stephano, *Caſalnovo* Leandro vocatur.

Mandurium, ſcribit Leander à Plinio vocari lacum in Apuliâ Dauniæ, qui hodiè *Andorio* dicitur, quem neque exhauſtis aquis minui, neque infuſis augeri tradit Livius. *Lago Verſentino* Alex. Andreæ.

Manes, flu. vel torrens Locrorum Epicnemidiorum Thronion præterfluens, interdum tam exiguus ut tranſeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, ut in bina ſe diffundat jugera. Dicitur & *Boagrius*. Vide Strab. lib. 9.

Manfredonia, urbs regni Neapolit. 22. m. p. ab oſt. Aufidi flu. in Bor. in Capitanatâ prov. & in orâ ſinus Veneti, 25. m. p. à Luceria in ort. Haud procul inde ad rad. M. Gargani oſtenduntur ruinæ Siponti urb. cujus ſedes Manfredoniam tranſlata eſt. Long. 40. 00. Lat. 41. 40.

Manlia, op. Hiſp. Tarracon. in Celtiberis nunc in regno Navarræ, in Arragoniæ, & Caſtellæ confin. olim ſub Numantinis, teſte Livio *Mallen* hodiè.

Manliana, olim op. Luſitaniæ in Vettonibus, nunc pagus Extremaduræ. Item Thuſcorum op. in Senenſium ditione, hodiè *Magliano*.

Mansfeldia, urbs Saxoniæ ſuper. inter Erfordiam 9. leuc. in Cæc. & Magdeburgum 9. qu. *Manni campus*, à *Manno*, ſecundo Rege Germanorum. Hinc *Mansfeldienſis Comitatus*, inter Principatum Anhaltinum ad Bor. ditiones Hallenſem & Merſobergenſem ad ort. & Thuringiam propriam ad merid. & occ. Nunc ſubeſt Duci Electori Saxoniæ, ſed alias ſuberat propriis Comitibus, quibus omnibus & ſingulis perſolvere debet prædict. Dux penſionem annuam duorum mille Florenorum in perpetuum.

Mantiana, palus aquæ ſalſæ in Armenia, maxima poſt Mæotida, ad Atropatiam uſque pertingens. *Actamar* Tho. Minadoio. *Geluchalai* P. Veneto. *Van*, & *Vaſtan* Theveto. Aliis *Abannas*.

Mantieni, montes Armeniæ majoris, ex quibus Araxes, & Gyndes flu. profluunt. Herodot.

Mantinea, urbs Peloponneſi gemina, una in Argia ad ſinum Argolicum, *Mantegna* Nigro. Altera in Arcadia, *Mundi* Zardo. Hic inter Græcos dubio Marte certatum, Epaminonda Thebanorum duce cæſo. Hom. in Catalogo:

Οἵ Τεγέαν τ' ἔχον καὶ Μαντινέην ἐνέμοντο.

Heſychius: Μαντινέη πόλις Ἀρκαδίας.

Mantua, urbs Tranſpadanæ regionis clariſſima, vulgò *Mantua*, & *Mantoa*. Non longè à Cremonâ abeſſe innuit Virgilius Eclog. 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Ejus ſiquidem patria fuit. Mart. 1. 62.

——— *Marone felix Mantua eſt.*

Fertilitatem ejus innuit ipſe Virgilius Georg. 2.

Et qualem infelix amiſit Mantua campum,
Paſcentem niveos herboſo flumine cygnos.
Non liquidi gregibus fontes, non gramina deſunt,
Et quantum longis carpunt armenta diebus,
Exiguâ tantum gelidus ros nocte reponit.

Vide

Vide omnino Cluverium de Ital. Ant. 1. 26. Inde *Mantuanus.* Statius:

——Tentat audaci fide Mantuanæ
Gaudia famæ.——

Μάντυα & Μάντυα Stephano. Long. 32. 38. Lat. 44. 40. Item pagus Hiſp. Tarraconenſis in Carpetanis, vulgò *Villa Manta* dicta. Long. 17. 00. Lat. 40. 40.

Maracanda, urbs Sogdianæ reg. Arriano, & Curtio. Plutarchus lib. 2. De Fort. Alex. *Maragandam* vocat. Petrus Perondinus putat *Samarcanda* hodiè eſſe, olim magni illius Tamerlani patria, & regia. Hanc Chalcocondylas *Samrachantan* vocat. Long. 112. 00. Lat. 39. 00.

Marathon, hodie *Maraſon*, Attici agri civitas, diſtans ab Athenis circiter 10. m. p. non procul à Tricoritho, & Rhamnunte, nece Icarii regis inſignis, & Miltiadis gloriâ, qui ibi centum millia ex Darii regis Perſarum exercitu profligavit. Item Theſei Victoriâ qui ibi Taurum Marathonium ſuperavit. Ovid. Met. 8.

——Te maxime Theſeu,
Mirata eſt Marathon Cretæi ſanguine Tauri.

De quo tauro à Theſeo domito, per urbem traducto, Delphicoque demum Apollini immolato, Plutarchus in Theſeo. Deſcripſerat, qui alioquin ejuſdem belluæ ab Hercule victæ meminit, idem certamen Apollodorus lib. 3. Sed perierunt ejus ab initio geſtorum Theſei Mythiſtoriæ. Meminit & Hyginus cap. 38. Diod. Sic. lib. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα τὸν ἐν Μαραθῶνι ταῦρον, ὃν Ἡρακλῆς, τελῶν ἆθλον, ἐκ Κρήτης ἀπήγαγεν εἰς Πελοπόννησον, συμπλακεὶς καὶ κρατήσας τοῦ ζώου κατήγαγεν εἰς Ἀθήνας· τοῦτον δὲ Αἰγεὺς παραλαβὼν ἔθυσεν Ἀπόλλωνι. Inde *Marathonius*, ut *Marathonia virgo* pro Erigone. Papinius 5. Sylv. 3.

——Nec enim Marathonia virgo
Parcius extinctum ſævorum crimine agreſtum
Fleverit Icarium.——

Marathonia, urbs Thraciæ. Steph.

Marathus, urbs Phœniciæ. *Margath* hodie Olivario. Mela 1. 12. *Urbs non obſcura Marathos.* Geographo πόλις ἀρχαίη Φοίνικων dicitur. Arrianus illam ex adverſo Aradi in continente ponit, & πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα vocat.

Marca di Ancona, hodiè appellatur ea Italiæ regio, quæ olim Picenum dictum fuit. Ab Iſauro flumine uſque Druentum amnem, inter Hadriaticum mare, & Apenninum montem porrigitur. Habet hæc regio agrum fertilem, omnis generis frugum copiam producentem, ſed lignariis quam frumentariis fructibus longè eſt præſtantior. Silius ejus laudem præcipuam in oleis laudat. Urbs primaria eſt Ancona; Item Ælia Ricina, quam hodiè *Recanati* vocant. Non longe abhinc eſt Lauretanæ imaginis fanum, validiſſimo muro cum vico illi adhærente cinctum, & multum totius Europæ hominum peregrinationibus, Religionis ergò, celebre.

Marchia, quæ & *Merchia* quibuſdam, vulgo *Merche*, prov. Scotiæ auſtr. in confin. Angliæ, à quâ ſeparatur, Tuedâ flu.

Marchia Tarviſina, prov. Italiæ ſub dom. Reip. Venetæ; continet territoria Tarviſinum, Cadorinum, Bellunenſe & Feltrinum; inter prov. Foro-Julii ad ort. & territ. Vicentinum, ac Tridentinum ad occ.

Marchia, nova, & vetus, duo ſunt Saxoniæ reg. Nova flu. Oderâ perfunditur. Veterem Albis interſecat, ad cujus ripam urbes *Witemberga*, *Magdeburga*, *Hamburgum*, *Lubecum.* Nova ad Auſtrum in Bohemos & Sileſios vergit, cujus urbes *Francofordia*, *Brandenburgum*, &c.

Marcilianus, locus ſuburbanus Conſilinatis urbis in Magnâ Græciâ, ubi conventus eſt frequentiſſimus totius Lucaniæ. Leucoreæ quoque priſca ſuperſtitione nomen accepit, uti ſcribit Caſſiodorus lib. Var. octavo ad Severum, ubi hunc locum eleganter deſcribit.

Marcodurum, Vibiorum vicus. Tac. *Duren* hodie, Juliacenſis ducatûs urbs Rhenano ac Divæo, inter Coloniam & Aquiſgranum. Long. 28. 00. Lat. 50. 48.

Marcomanni, Germ. pop. Hercyniæ ſylvæ accolæ, qui hodie *Moravi* dicuntur. Hi Arioviſto duce Rhenum tranſgreſſi magnâ ſuorum ſtrage à Cæſare ſuperati fuere. *Merbern* hodiè.

Mardi, pop. Aſiæ in Armeniæ, & Mediæ confin. Ptol. qui etiam à Strabone & Stephano in Hyrcaniâ deſcribuntur, ab Herodoto in Perſide, à Plinio in Sarmaſiæ Aſianæ orâ ad Euxinum mare, à quo & in Suſianâ collocantur. Horum meminit Dionyſius verſ. 732.

——Ἄγχι δὲ Μάρδοι
Ὑρκάνιοι Τάπυροί τε.——

Curtius lib. 5. *Ventum eſt in Mardorum gentem, cultum vitæ abhorrentium, ſpecus in montibus fodiunt, in quos ſe, conjuges, & liberos condunt, pecorum, aut ferarum carne veſcuntur.* Vide *Amardi.*

Mardus, flu. per Mardos fluens, ac in mare Caſpium labens, non procul à Cyropoli. Sed per Apyros ſive Tapyros illum fluere ſcribit Dionyſius ubi ſupra:

——Ἐπὶ δὲ σφισιν ὁλκὸν ἑλίσσει
Μάρδος.——

Mare Mediterraneum, quod Africam ab Europâ ſeparat. *Mare Magnum*, *Inferum*, & *Tyrrhenum* vocat Oroſius, partem pro toto accipiens. *Heſperium mare* vocatur Euſtathio, ab Hiſpanis *Mar de Levante* (quod orientale ſonat) appellatur. Alia hodie, uti & olim, vocabula ſecundum regiones quas alluit, ſortitur plura.

Mare Rubrum, vide *Erythræum mare*, in duos dividitur ſinus, Perſicum & Arabicum, in quos varii fluunt amnes, Dionyſio *Æthiopicum*, Plinio, & Melæ *Indicum*, & Herodoto *Perſicum* appellatur, inter Africam ac Taprobanam inſulam Aſiæ meridionalem partem alluit. Strabo illud ſub Atlantici nomine comprehendit. Hujus pars quæ Perſiam, & Arabiam Felicem lambit, *Azanium* apud Plin. appellatur 6. 15. *Mar d' India* à Luſitanis dicitur, ut quidam volunt. Mari Rubri vocabulum tam late apud bonos auctores extendi fugit Guilandinum in ſuo de Papyro libello, ubi Euſtathium reprehendit, quod ſcribat Indiam ad Rubrum Oceanum pertingere. Item Martinum Del Rio, apud quem malè audit Seneca, quòd dicat

Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.

Sed hic error illis communis eſt cum his qui mare Rubrum tantum pro Arabico ſinu intelligunt; idque male. Indum enim, Tigrim, & Euphratem flu. in hunc ſinum minime exonerari, cunctis pene notiſſimum eſt, eaque tamen in mare Rubrum ſe exonerare apud claſſicos authores luce clarius oſtenditur.

Mareotis, lacus in Ægypto, Alexandriam à meridie alluens, multis Nili foſſis, tum à ſuperioribus partibus tum à latere adauctus portum habens nobilem, eoque qui ad mare eſt, multo utiliorem. Strab. lib. 17. *Mareotis* præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ Ptolemæo *Marmarica* dicitur. Ejus deſcriptionem vide apud Plin. 5. 6. Eſt præterea *Mareotis*, pars Epiri, in quâ vinum optimum naſcitur, unde *Mareotides* uvæ dictæ ſunt, & *Mareoticum* vinum. Virg. Georg. 2.

Sunt Thaſiæ vites, ſunt & Mareotides albæ.

Ita vulgò creditum, atqui vites iſtæ celebres ſunt, non in Mareotide Epiri, ut quidam falſo, ſed in Libyâ Mareotide Ægypto conterminâ. Strabo lib. ult. *Eſt in his locis vini maxima copia, ut etiam Mareoticum vinum ad vetuſtatem perduret.* Plautus in Caſinâ:

Niſi hæc meraco ſe uſpiam percuſſit flore Libyco.

Id eſt, vino Mareotico, explicante Turnebo 8. 11. & Lambino in eum locum. Athenæus quoque lib. 1. ita perſpicuè. *Mareoticum vinum, quod etiam Alexandrinum vocavere à Mareiâ lacu vicino Alexandriæ, & urbe lacui propinquâ, atque ejuſdem nominis. Frequens in eo tractu vinea eſt.* Demum Servius *Mareotidas* explicat *Ægyptias.* Itaque male aliqui has vites ad Epirum rejiciunt; malè etiam videtur ſcripſiſſe Columella 3. 2. *Nam quæ Græculæ vites ſunt, ut Mareoticæ, Thaſiæ, &c.* Plinius enim qui pro Epiro adducitur, 14. 3. nihil tale. Horatius de Cleopatra lib. 1. Od. 37.

Mentemque lymphatam Mareotico
Redigit in veros timores
Cæſar.——

Papinius 3. 2.

——Modo nam trans æquora terris
Prima Dicarcheis Pharium gravis intulit annum.
Prima ſalutavit Capreas, & margine dextro
Sparſit Tyrrhenæ Mareotica vina Minervæ.

Margiana, reg. Aſiæ min. inclytæ apricitatis (ut inquit Solinus) ambitu ſtadiorum 1500. difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in quâ Antiochus Antiochiam extruxit. Strab. lib. 9. & 11. *Jeſelbas* Caſtaldo, *Tremigan* Pineto.

Margidunum, op. Albionis in Angliâ, *Margret-Overton* Camdeno. Aliis *Leiceſter*, & aliis *Derby*. Camdenus verò ubi *Belvoir*, vel *Bever-caſtle*, caſtrum comitatûs Lincolnienſis in confin. Leiceſtrenſis deſcripſit, hæc verba habet: Si non hoc ipſo loco, certe juxta Margidunum fuiſſe, & nomen, & diſtantia ſatis dilucidè docent. Vide Guil. Burtonum in Antoninum, pag. 214.

Margus, fluvius Aſiæ, quem Ptol. ex montibus Sariphis deſcendere tradit, & per Derbiccas in Oxum amnem deferri. Item fluvius per Seleuciam fluens.

Mariaba, metropolis Sabæorum juxta mare Rubrum, Strabo lib. 15. *Mariama* Ptolemæo, teſte Hermolao, omnium Arabiæ Fel. opidorum regina. Vide *Saba.*

Mariana Colonia, Corſicæ inſ. civitas, ita dicta à C. *Mario* 7 conſule, qui eo coloniam duxit. Plin. 3. 6. hodiè *Marino* Blondo, *Cabo S. Maria*, Pineto.

Marianæ foſſæ, Narbon. Provinciæ opidum, quod hodiè *Aquas mortuas* appellant, ita dictum à vicina foſsâ à C. Mario

Mario ad mare uſque ductâ. Ptol. 2. 10. Plin. 3. 4. Strabo lib. 4.

Mariandynum, reg. Aſiæ Bithyniæ contermina, Acheruſiâ ſpecu nobilitata, per quam Hercules, Cerberum canem tricipitem ad ſuperos traxiſſe dicitur; quem ferunt ibi virulentam ſpumam in ſaxa evomuiſſe, ex qua ibi natum volunt aconitum. Dionyſ. Perieg. verſ. 788.

Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον, ἔνθ' ἐνέπουσιν.
Οὐδαίου Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον
Χερσὶν ἀνελκόμενον μεγαλόφρονος Ἡρακλῆος,
Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλόν·
Τὸν μὲν ἐδέξατο γαῖα, καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἐφύτευσε.

Nomen reg. (inquit Steph.) eſt à *Mariandyno* quodam Æolico. Pop. *Mariandyni*. Inde *Mariandynus tibicen* pro inepto poetâ aut ſcriptore, apud Æſchylum. Val. Flac. Argon. 4.

Et Mariandynum patrias penetravit ad urbes.

Ptol. *Mariandyni*. Melæ *Mariandynæi*. Μεγαδινοὶ Xenophonti initio Κύρου παιδείας, ſed ſcribendum Μαριανδυνοί.

Mariani montes, *Marianus mons* Ptol. in Hiſp. Tarraconenſi, illam longo tractu à Bæticâ ſeparantes: quorum pars ſaltus Caſtulonenſis dicitur; hodie *Sierra Morena*.

Marica ſylva, *Maricæ lucus*, Livio, ſylva Latii novi in Campaniæ confin. ad Lirim flu. apud Minturnas à *Maricâ* nymphâ ſic dicta, de quâ Virg. Æn. 7.

Huc Fauno & nymphâ genitum Laurente Maricâ.

Marici, pop. Liguriæ, qui cum Lævis Ticinum condiderunt, teſte Plinio, quorum vicus adhuc viſitur apud Alexandriam, inde 2. m. p. Dertonam verſus, qui *Marengo* dicitur, & opidulum *Pietra di Marici* ab Alexandriâ 3. mill. Ticinum verſus apud Tanarum flu.

Maridunum, urbs Albionis in orâ Walliæ occiduâ, & merid. inter Landavam, & Meneviam. *Caermarthen* Camdeno dicitur. Long. 15. 29. Lat. 52. 17.

Marinum, Umbriæ urbs. Strabo. Hodiè *S. Marini*.

Marinus lacus, portui Herculis proximus in Tuſciâ, ut Strabo eum deſcribit lib. 3. *Lago d' Orbitello* hodiè vocatur, ut ex tabulis colligitur.

Marionis, urbs Germ. non obſcura ad Albim flu. in Saxoniâ duci ſuo parens inter Brunſwicum & Lubecum, *Lunenburg*, teſte Petro Appiano. Altera urbs Pomeraniæ, *Lubec* Ortelio.

Maris, lacus Thraciæ in finibus Ciconum apud Maroneam urbem. *Lago di Marogna*.

Mariſus, *Marus* Tacito, & poſterioribus *Mariſius*, flu. Daciæ per Tranſylvaniam in Tibiſcum influens, ac Albam Juliam alluens. *Maris* Herodoto dici videtur. *Mariſch* Germanis.

Maritha, vel *Marithæ*, montes Arabiæ Felicis in orâ Auſtrali haud procul à litore, & ortu Laris fluvii. Ptol. *Martimos* hodie.

Maritima Colonia, Galliæ Narbonenſis urbs. *Martegue*, teſte Jo. Poldo. Ptol. Μετὰ δὲ τὸν Ῥοδανὸν ἐπὶ θαλάσσῃ κεῖται Ἀνατιλιῶν πόλις Μαρίτιμα κολώνια. Sic rectè libri veteres. Vide *Maſtramela*.

Marium, op. Cypri in orâ Boreali, olim Arſinoe apud Steph. dictum. *Vaſilipotamo* Tho. Porcatio. *Catullus* maſculinè protulit pl. num.

Quæ ſanctum Idalium, Marioſque apertos.

Marmarica, regio Africæ inter Cyrenaicam ad occid. & Ægyptum ad ort. nunc *Barcha*, olim Mareotis Libya, teſte Plin. populi *Marmaridæ* Straboni, & *Barcitæ* Ptol. quos ſerpentes incantare ſcribit Solinus. Lucan. lib. 9.

———*Gens unica terras*
Incolit à ſævo ſerpentum innoxia morſu
Marmaridæ Pſylli, par lingua potentibus herbis.

Vide plura ibidem. Silius lib. 3.

Marmaridæ, medicum vulgus ſtrepuere catervis:
Ad quorum cantus ſerpens oblita veneni,
Ad quorum cantus mites jacuere ceraſtæ.

Leonibus abundabat hæc regio. Sen. Agamemn.

———*Marmaricus Leo*
Morſus cruentos paſſus audacis Leæ.

Nemeſian.

Et ſua Marmaricos coget juga ferre Leones.

Vide *Barce*.

Marnan, templum Jovis Cretenſis in Gazâ Palæſtinæ. Vocantur autem puellæ in Cretâ *Marnan*. Stephanus Μάρναν ἑρμηνεύουσι Κρηταγενῆ. Ridiculè, neque enim id ſignificat *Marnas*, ſed *Dominum hominum*. Bochartus.

Marochium, vulgo *Morocco*. Vide *Bocanum Hemerum*.

Maronea, Ciconum civitas in Thraciâ. Steph. præſtantiſſimo vino laudata. Tibullus 4. 1.

Victa Maroneo fœdatus lumina Baccho.

Iſmarus Homero, teſte Heſychio, *Maregna* Sophiano.

Marpeſſus, Myſiæ op. apud Idam montem in agro Trojano, unde ortum habuit Sibylla Helleſpontica, teſte Lactantio. Item mons in Paro inſula candidi marmoris ferax. Hinc *Marpeſſia cautes* apud Virg. Æn. 6. Steph. Μάρπησσα, ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται. *Marpeſſa* itaque eſt מער בצע *maarbetſa*, i. e. *caverna exciſionis*. Boch.

Marpurgum, qu. *Martisburgum*, urbs Germ. in Lantgraviatu Haſſiæ, ad Lanum flu. cum arce munitâ, & Academiâ celebri, 11. leuc. à Francofurto ad Mœnum in Sept. & 12. à Caſſelâ in Afr.

Marrubii, populi Italiæ circa Fucinum lacum, ſic dicti vel à rege *Marrubio*, vel quòd circa *mare* habitabant. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant. Urbs *Marrubium*. *Marno* Leandro.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum. Silius lib. 8.

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.

Marruvium, idem quod *Marrubium*. Silius lib. 8.

Marruvium veteris celebratum nomina Marri.

Virg. Æn. 7.

Quin & Marrubiâ venit de gente ſacerdos.

Μαῤῥούιον Straboni.

Marſi, pop. Italiæ fortiſſimi, Picentibus, Æquiculanis, & Samnitibus finitimi, à Marſo Circes filio orti, qui ſalivâ ſuâ ſerpentum morſibus medebantur. Virg. Æn. 7.

———*Neque eum juvere in vulnera cantus*
Somniferi, & Marſis quæſitæ in montibus herbæ.

Vide De la Cerdam ad locum. Nos rem aliis poetarum teſtimoniis impræſentiarum confirmabimus. Horat.

———*Nec vocata mens tua*
Marſis redibit vocibus.

Et alibi:

Caputque Marſâ diſſilire næniâ.

Ovid. 1. Arte Am.

Mixtaque cum Magicis Marſa venena ſonis.

Author de medicamine faciei:

Nec mediæ Marſis rumpuntur cantibus angues.

Habuerunt ex Lucilio:

———*Colubros diſrumpit Marſia cantu.*

Dionyſ. Μαρσῶν δὲ φῦλα vocat App. lib. 1. Civil. ἔστι γὰρ τὸ ἔθνος πολεμικώτατον. *Marſi* quoque apud Herod. lib. 4. pop. ſunt Scythiæ Europææ. Sunt & *Marſi* Germaniæ pop. Tacito. *Ortmarſen*, op. Friſiæ in Tuentiæ regiuncula, hodiè videtur.

Marſigni, Germ. pop. Tacit. *Marvignos* Ptolemæi eoſdem eſſe putat Althamerus.

Marſyas, flu. Phrygiæ haud procul à Mæandro oriens, in quem apud Celænas, & Apameam urb. quam circumfluit, excurrit, à *Marſya* ibi ab Apolline decoriato, dictus. Ovid. ubi ſupra:

Marſya nomen habet Phrygiæ liquidiſſimus amnis.

Claud. lib. 2. in Eutropium:

Icarium pelagus Mycalæaque litora juncti
Marſya, Mæanderque petunt: ſed Marſya velox
Dum ſuus eſt, flexuque carens: jam flumine miſtus
Mollitur, Mæandre, tuo.———

Vide *Celænæ*. Et Boch. Phaleg. 1. 3.

Martia aqua, urbis Romæ. Plin. 31. 3. clariſſima aquarum omnium toto orbe, frigoris, ſalubritatiſque laude de cæteris præclara. Ex lacu Fucino ab Anco Martio rege Romam perducta. Tib. 3. 6.

Temperet annoſum Martia lympha merum.

Martiana ſylva, in Germaniâ eſt. Ammianus. *Schwarſtwaldt* vulgò, ex quo *Nigram Sylvam* faciunt Latini juniores. Peucerus, & Althamerus putant idem eſſe cum Ptolemæi Eremo Helvetiæ. Vide *Mantiana*, & *Hercynia*.

Martinopolis, urbs Germ. in Miſnia, *Mersburg* Ottoni Friſingenſi. Long. 34. 16. Lat. 51. 26.

Marus, mons Thraciæ, qui *Tmarus* ſecundum nonnullos & *Iſmarus* dicitur.

Maſaci, pop. Germ. infer. in Belgio, quorum opidum *Mayſeych* ad Moſam flu. Sunt qui putent *Marſatios* eſſe Plinii, ſed horum pagus *Marſen* dicitur, teſte Ortelio.

Maſada, op. Palæſtinæ ad Aſphaltitem lacum. Plin. *Moaſada* Strab. *Maſſada* Joſepho. *Maſſa* hodie, teſte Pineto.

Maſæſylia, regio Libyæ Mauruſiis contermina. Steph. pop. *Maſæſylii*. Dionyſ. verſ. 187.

Ἔνθα Μασαισύλιοί τε καὶ ἀγρόνομοι Μασυλῆες
Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν' ἤπειρόν τε καὶ ὕλην,
Μαιομένοι βιότοιο κακὴν καὶ ἀεικέα θήρην.
Οὐ γὰρ γειομόροιο τομὴν ἐδάησαν ἀρότρου,
Κείνοις δ' οὔποτε τερπνὸς ἀκούεται ὁλκὸς ἁμάξης,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων·
Ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες, ἀνὰ δρυὰ βουκολέονται
Νήϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμήτοιο.

Maſerephoth,

Maſerephoth, vel *Maſerephothmaim*, id eſt, *aduſtiones*, & *incendia aquarum*. Locus eſt ubi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandoque ſalem faciunt. Joſ. 11. Vide illic Junium, & Maſium.

Maſicytus, mons mari incumbens, qui Pamphyliam, & Lyciam dividit. Ptol. *Climax* Straboni, Crago vicinus. *Maſſycites* Plinio dicitur. Vox eſt prorſus Phœnicia, quæque palam alludit ad Hebræam מצוקות *Metſucoth*, i.e. *anguſtiæ*. Huc facit quod Q. Calaber Φοίνικον ἕδος loca appellat Maſſicyto vicina. Sic enim ille lib. 3.

Πάντες ὅσοι Φοίνικον ἕδος περὶ πάγχυ νέμονται
Αἰπύ τε Μασικύτοιο ῥίον, βωμόν τε Χιμαίρης.

Maſovia, regni Polonici regio, Samogitiæ ad Sept. Magno Ducatui Lithuaniæ ad ort. Poloniæ utrique ad occaſum, & Ruſſiæ ad meridiem contermina eſt, Regibus Poloniæ Feudalis, metropolin habet Varſoviam, ubi optimus conficitur potus ex melle conſtans. Cromer. in Chron. Polon.

Maſſagetæ, pop. Sarmatiæ Europææ juxta Euxinum mare, qui *Alani*, quaſi graves Getæ, *Maſſa* enim apud Scythas *grave* ſignificat, teſte Iſidoro. Ultra mare Caſpium, Orientem verſus, trans Araxem eos ponit Dionyſius verſ. 739.

Τοὺς δὲ μετ᾽ ἀντολίην δέ, πέρην κελάδοντος Ἀράξεω
Μασσαγέται ναίουσι, θοῶν ῥυτῆρες ὀϊστῶν.
Ἀνέρες οἷς μήτ᾽ αὐτὸς ἐγώ, μήθ᾽ ὅστις ἑταῖρος
Ἐμπελάσαι· μάλα γάρ τε κακοξεινώτεροι ἄλλων.
Οὐ γάρ σφιν σίτοιο μελίφρονός ἐστιν ἐδωδή,
Οὐδὲ μὲν οὐδ᾽ οἶνος μελαδήμιος, ἀλλὰ γὰρ ἵππων
Αἵματι μισγόντες λευκὸν γάλα, δαῖτα τίθενται.

Sallaſtius de Diis, & mundo. Μασσαγέται μὲν τοὺς πατέρας ἐσθίουσι. Stat. in Achilleide:

Lactea Maſſagetæ veluti qui pocula fuſcant
Puniceo.———

Lucan. lib. 3.

Longaque Sarmatici ſolvens jejunia belli
Maſſagetes quo fugit equo.

Claudianus:

Maſſagetæque truces, duro gens aſpera bello.

Idem:

Eſt qui cornipedes in pocula vulnerat audax
Maſſagetes.———

Uxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui. *Alani* Ammiano & Gregoræ. *Abaſgos* eſſe putat Jo. Tzetza, poſtea *Argos* vocatos dicit Iſacius Tzetza. Thevetos eos *Abinadal* vocat.

Maſſicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam *Maſſicum* dicitur. Horat. 1. 1.

Veteris pocula Maſſici.

Idem 2. 7.

Oblivioſa levia Maſſico
Ciboria exple.

Martialis 1. 27.

Egerit & nigros Maſſica cella cados.

Idem 13. 108.

De Sinueſſanis venerunt Maſſica prelis.

Idem 4. 13.

Maſſica Theſeis tam bene vina favis.

Hinc Virg. Georg. 2.

———*Et Bacchi Maſſicus humor.*

Signatiſſimè ad laudem vini Maſſici verba iſta Columellæ lib. 3. cap. 8. *Neque enim dubium eſt, Maſſici Surrentinique & Albani, atque Cæcubi agri vites omnium, quas terra ſuſtinet, in nobilitate vini principes eſſe.* Plin. 14. 6. ubi de vinis nobiliſſimis: *Certant Maſſica æque.* Plaut. in Pſeud. Scen. ult.

Credo equidem poteſſe te Scelus
Maſſici montis uberrimos quatuor
Fructus ebibere in una horâ.

Hodiè *monte Marſo* dicitur.

Maſſicytus. Vide *Maſicytus*.

Maſſilia, urbs Gall. Narbon. præclara, optimarum olim diſciplinarum ſtudiis florentiſſima, legibuſque ſanctiſſimis optimè conſtituta, Macedonibus Aſtyage, Ebræis vero Sedeciâ imperante, condita. Diruta deinde à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtitutâ Græciâ, in hanc Galliæ oram ſeſe contulerunt. Vulgò *Marſeilles*. Agrum habet vini præſtantiſſimi feracem. Porro vini iſtius utpote fumati ſæpius meminit Martialis, ut lib. 13. epiſt. 120.

Fumea Maſſiliæ ponere vina potes.

Maſſilienſes olim non ſolum literis ſed & moribus maximè claruerunt, uti apud Cic. pro L. Flacco, & apud Strabon. videre eſt. Unde Plaut. in Caſinâ, *Maſſilienſes mores*, tanquam optimos, & probatiſſimos dixit: *Ubi tu es qui colore mores Maſſilienſes poſtulas?* Iidem luxus notati ſunt. Unde *Maſſiliam navigas*, & *E Maſſiliâ veniſti* apud Suid. de nimis cultis dicitur. Athen. ait: Θηλυνθῆναι Μασσαλιώτας, καὶ ἀσχημονεῖν διὰ τὴν ἐν ψυχαῖς μαλακίαν, καὶ διὰ τρυφὴν γυναικοπαθεῖν. Ὅθεν καὶ παρῆλθεν παροιμία· Πλεύσαις εἰς Μασσαλίαν. Vide Brod. 3. 27. Cæterum de *Maſſiliâ* vide omnino Conr. Ritterſhuſium com. in Salu. pag. 568. De quâ etiam nos plura ad illud Dionyſii Perieg.

———Ἔνθα τε γαῖα
Μασσαλίη τε τάνυσται ἐπίστροφον ὅρμον ἔχουσα.

Maſſyla, mediterranea eſt pars Mauritaniæ, inquit Servius, unde non longe ſunt horti Heſperidum, & Atlas mons. Apud Livium in Numidiâ ponitur. Pop. *Maſſyli*. Μασυλῆες Dionyſio, quos Plinius inter Capſitanos, & Gætulos apud Libyæ deſerta locat. Hi neque frœnis, neque ephippiis utuntur, ſolâ contenti virgâ, quâ equos regunt. Lic. lib. 4.

Et gens quæ nudo reſidens Maſſylia dorſo,
Ora levi flectit frœnorum neſcia virgâ.

Martialis lib. 9.

Et Maſſylæum virga gubernat equum.

Item *Maſſylus* adjectivum. Silius:

Non ille Evantis Maſſyli palluit iras.

Maſta, Æthiopiæ ſub Ægypto mons, & civitas. Ptol. *Graro* incolis hodiè, teſte Jo. Baroſio.

Maſtaura, urbs Lydiæ, ſic à *Ma* appellata, quæ Rheam ſequebatur, cui Jupiter Bacchum nutriendum dedit. Quum vero à Junone *Ma* interrogaretur, cujus eſſet infans, Ἄρεος i.e. Martis eſſe reſpondebat. Atque hinc apud Cares Bacchus *Maſaris* vocatus fuit. Ipſa etiam Rhea *Ma* vocabatur, cui tauro apud Lydos faciebant. Vide Steph. Long. 58. 50. Lat. 37. 40.

Maſtramelle, urbs & palus Celticæ. Steph. *Maſtramela* Plinio, cujus hæc ſunt verba: *Ultra foſſa ex Rhodano, C. Marii opere, & nomine, inſigne ſtagno Maſtramela opidum, Maritima Avaticorum.* Eadem itaque eſt Maſtramela, & Maritima. Nunc *Martegue* vocatur opidulum, & lacus quem obſtruit, *Lac de Martegue*. Apud Feſtum Avienum memorantur hoc loco:

———*Opidum priſcum Ramas,*
Trabale paludes.———

Sed profectò portentoſe locus ille eſt inquinatus. Totum itaque ſic legit Voſſius:

Gens hic Veragri: Bergineque civitas,
Salyes atroces, opidum Maſtramelæ
Priſcum paludis, terga celſum prominens
Quod incolentes Cithariſtium vocant.

Matieni, pop. Aſiæ Armeniis proximi. De quibus Dionyſius verſ. 1002.

Ἀνέρες Ἀρμένιοί τε καὶ ἀγχέμαχοι Ματιηνοὶ
Οὔρεσι κεκλιμένοι, ποταμοῦ πέρα Εὐφρήταο
Πίονες ἀφνειοί, τε καὶ Ἄρεος εὖ δεδαῶτες.

Matilicates, populi Piceni, quorum opidum hodie *Matelica* dicitur.

Matinus, mons Apuliæ buxis abundans. Lucan. lib. 9.

———*Arva*
Vulturis, & calidi lucent buxeta Matini.

Horat. 1. 28.

Pulveris exigui prope litus parva Matinum
Munera.———

Idem 4. 2.

———*Ego apis Matinæ*
More modoque, &c.
Carmina fingo.———

Idem in Epod.

Padus Matina laverit cacumina.

Matiſcona, urbs Gall. Celt. epiſc. ſub Archiep. Lugdunenſi ad Ararim flu. in Burgundiæ ducatu, hodiè *Maſcon*. Antoninus *Matiſconenſe caſtrum* vocat. Long. 26. 10. Lat. 45. 30.

Matium, urbs Archiep Cretæ in orâ boreali, primaria, & caput inſulæ, *Candia*, teſte Pineto. Olim ſuberat dom. Reip. Venetæ, ſed à Turcis obſeſſa per aliquot annos, tandem ab ipſis expugnatum eſt A. D. 1669. Item Themiſcyræ regionis urbs. Plin.

Matreium, & *Matreio*, Rhætiæ op. in comitatu Tirolenſi. *Matran* Pirchaimero. Long. 32. 30. Lat. 46. 47.

Matrica, Pannoniæ infer. opidum. Antoninus. *Theren* Simlero.

Matrinus, fluvius Piceni juxta Adriam urbem. Strabo lib. 5. Ptol. *Librata*, teſte Pyrrho Ligorio.

Matrona, flu. Galliæ in Lingonum montibus naſcens, unaque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Vulgò *Marne*. Auſonius in Moſellâ.

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps,
Matrona non Gallis Belgiſque interſita fines.

Mattiaci, Gall. Belgicæ pop. Batavis finitimi, qui Lemnio *Zelanders* eſſe videntur.

Mattiacum, urbs Germ. Haſſiæ metropolis *Mattium* Tacito eſt, quam Cattorum caput vocat; ſitus ejus, ut Ptol. eam deſcribit Marpurgo congruit. Aliis *Baden* eſſe videtur, Marchiæ Badenſis urbs primaria in Sueviâ inter Argentoratum, & Phorcenam, quòd Tacitus ibi fontes calidos memoret; unde *Mattiacæ pilæ* apud Mart. Saponis genus. 14. 27.

Accipe Mattiacas (quo tibi calva?) pilas.

Mauri, populi, qui Mauritaniam Africæ regionem occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos, & Hercule duce, cum innumerâ aliarum gentium multitudine, in hæc loca perveniſſe, multi crediderunt, uti Strab. lib. ult. ſcribit. Sanè Salluſtius in Jugurthino Mauros & Numidas, reliquoſque qui Maritimam Africæ cultiorem reddiderunt Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. *Mauri* (inquit Bochartus) מוהרין quaſi *Poſtremi*, vel *Occidentales* dicti ab אחור, quod & *Poſterius*, & *Occidentem* ſonat. Plenè ſcriberetur *Mauharin*. Sed gutturales paſſim elidi nemo eſt qui neſciat. Inde *Maurus* pro *Mauritanius*. Horat. Car. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes, ubi Maura ſemper
Æſtuat unda.

Mauritania, Africæ regio extrema verſus Gaditanum fretum, & occidentalem Oceanum, in quo Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex: *Cæſarienſis* à Cæſarea, & *Tingitana*, à civitate *Tingi*. Sic dicta ἀπὸ τοῦ μαυροῦ, quod *obſcurum*, vel *nigrum* ſig. quòd nigros habeat colonos, unde Juvenal. Sat. 5.

———*Nigri manus oſſea Mauri.*

Marcus Manilius Aſtr. lib. 4.

Pœnus arenoſis Afrorum pulvere terris
Exiccat populos, & Mauritania nomen
Oris habet, titulumque ſuo fert ore colorem.

Μαυρὲς Græci ab eo dicunt. Itaque Μαυρίτης Maurita Græcâ inflexione, Latinâ Mauritanus, Mauricatim extulit Laberius. Gr. Μαυρισὶ. Gignit ſimias, dracones, Struthiones & Elephantes. Ejus incolæ *Mauri* dicuntur. Invaluit autem jam apud noſtros conſuetudo, ut omnes Africæ, & Aſiæ pop. Mahometanæ ſuperſtitioni dediti *Mauri* dicantur. Incolis *Numidia*, vulgò *Barbaria* hodie. *Phut* etiam Ebræis dicitur, teſte Aria Montano in ſuo Apparatu Biblico. Strabo eam *Maſſyliam*, & *Maſſæſyliam* appellatam ſcribit. Incolas *Maſſæſylos* vocat Plin. Hodie regnum *Tremiſſenum* hoc loco videtur, ut Girava, & Niger quoque atteſtantur. *Tingitanam* à Bogud rege Bogudianam aliquando cognominatam tradit Plin. *Sitiphenſis*, & *Hiſpania transfretana* à Sexto Rufo: & in lib. Notit. *Hiſpania Tingitana* nominatur. *Inferior Mauritania* à Xiphilino in vitâ Severi nuncupatur. Regnum *Marocco* ejus loco ſtatuit Auguſtinus Curio, *Feſſa* vero Niger. *Alarabes* hodiè incolas vocant Hiſpani, Olivario teſte, quaſi dicerent Arabes, *Al* enim articulus Arabicus. Strabo & Herodianus lib. 7. aiunt Mauritaniam Romanis ſubjectam, & ab ipſis incolis Numidiæ nomen obtinere.

Maurusii, Africæ populi, quorum reg. *Maurusia* quam juxta Herculis columnas ponit Dionyſius v. 184.

Ἀλλ' ἤτοι πυμάτην μὲν ἐπὶ γλωχῖνα νέμονται
Ἀγχοῦ στηλάων, Μαυρούσιοι ἔθνεα γαίης.

Virg. Æn. 4.

Jupiter omnipotens, cui nunc Mauruſia pictis
Gens epulata toris Lenæum libat honorem.

Ubi per *Mauruſiam* gentem, *Mauritaniam* intelligi annotat De la Cerda. Et Vitruvius Archit. 8. 2. *Mauruſia quam noſtri Mauritaniam appellant.* Euſtath. Οἱ Μαυρούσιοι οὓς καὶ Μαύρους οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον. Strab. lib. 7. Οἰκοῦσι δ' ἐνταῦθα Μαυρούσιοι μὲν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων λεγόμενοι, Λιβυκὸν ἔθνος μέγα, καὶ εὔδαιμον, Μαῦροι δ' ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐπιχωρίων. De ſitu Salluſtius: *Proximè Hiſpaniam ſunt Mauri.*

Maxera, Hyrcaniæ flu. Ptol. *Firi* hodiè, juxta quem *Maxeræ* pop. habitant.

Maxies, Africæ pop. à Trojanis ut ipſi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam geſtant, ſiniſtram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Mazaca, urbs Cappadociæ ſub monte Argæo, quæ nunc Cæſarea, *Tiſaria*, teſte Nigro. Male ab Euſebio & Rufo Magaram vocari monuit Philander ad Vitruvium.

Mazax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucan. 5.

——— *Æquaturuſque ſagittas*
Medorum, tremulum cum torſit miſſile Mazax.

Claudianus:

Pavidus projectat miſſile Mazax.

Horum præcurrentium, ac iter explorantium comitatu nobiles Romani delectabantur. Sueton. in Nerone cap. 30. *Armillata & phalerata cum Mazacum turbâ & curſorum.* Id nimirum eſt quod ſcribit Seneca in ep. *Omnes jam ſic peregrinantur, ut illos Numidarum præcurrat equitatus, ut agmen curſorum antecedat.* Mart. 10. 13.

Cum cathedralitios portet tibi rheda miniſtros,
Et Libys in longo pulvere ſudet eques.

Mecha, civitas Arabiæ Felicis, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ ſuperſtitionis caput.

Mechlinia, pulchra ac nitida civitas, quaſi cor & centrum Brabantiæ obtinere dicitur. Bruxellâ, Lovanio, & Antwerpia 4 milliaribus diſtat, ſitu & opere minuta, incredibili aeris puritate gaudet. Habet ædes ſacras quamplurimas, ſed duas quæ longè cæteris antecellunt, Deiparæ unam, & alteram D. Rumoldi ornatiſſimam, cum turri quæ & magnifica eſt, & altitudine ſpectabilis. Optimus eſt hujus Reip. ſtatus, nam in eâ princeps ſuum imperium, optimates authoritatem, populus ſuam vim, authoritatemque retinet. Eſt hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum neceſſariarum copiâ inſtructum. Varia quoque opificum hic inveniuntur examina, à quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naves, panni, artificioſæ picturæ, & id genus alia, quæ in varias orbis partes, maximè in Hiſpaniam tranſportantur. Juxta S. Catharinæ portam, quà Antwerpiam itur amplum monaſterium eſt muris, inſtar oppidi cinctum, in quo aliquoties ſupra mille quadraginta ſunt moniales, An. Dom. 1546. ex pulvere tormentario à fulgure incenſo, multum labefactata Mechlinia fuit, nunc vero reſtaurata, ſolitâ pulchritudine, & munditie claret.

Medama, flu. & urbs Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. Fluvius nomen retinet antiquum, urbs à Saracenis exciſa ubi nunc *Nicotera*. Vide Voſſ. ad Melam pag. 168.

Medena, ſic vocatum fuiſſe olim emporium Vectis inſulæ, quod hodie *Neuport* vocat, ſcribit Nevillius.

Mederiacum, Ant. pagus Germ infer. in Geldriâ apud Moſam flu. à Venloâ urbe 3. leuc. in Bor. *Mierle* Simlero.

Media, *Meath*, prov. Hiberniæ in Lageniâ; & à quibuſdam etiam quinta pars Hiberniæ dicitur; eſtque duplex, Media Orientalis, *Eaſt Meath*, cujus caput eſt Trima; & Occidentalis, *Weſt Meath*, cujus caput Molingaria; eſtque in confin. Ultoniæ & Connaciæ.

Media, Aſiæ regio latiſſima à Sept. Hyrcano mari, ab Occaſu majori Armeniâ, & Aſſyriâ terminata, à meridie Perſidem, ab ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſpiorum montibus ab eâ excluditur. Dicta Media (ut Solino placet) à *Medo* Medeæ & Ægæi filio. Strab. lib. 11. Mediam in duo partes dividit, in *majorem*, cujus caput eſt *Ecbatana*, & *minorem*, quæ *Atropatia* dicitur. Eſt autem Media, bona ſui parte montoſa, & frigida, & ferè tota ſterilis, excepta regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concavo ſolo jacet, quæ opulenta eſt, rerumque omnium neceſſarium ferax, prætereſquam olei. Virg. Georg. 2.

Sed neque Medorum ſylvæ, ditiſſima terra.

Strabo ubi ſupra: Εὐδαίμων σφόδρα ἐστὶ καὶ παμφόρος. Idem ita regionis hujus divitias rimatur. *Cum magnitudine & opibus regionis concordant ea quæ de tributis traduntur. Nam cum Cappadoces Perſis quotannis pendant præter argentum, mille, & quingentos equos, mulorum duo millia, ovium quinquaginta millia, duplum fere horum Medi pendebant.* Conſentiunt quæ Curtius lib. 5. latè ſcribit de amne Medo, & quæ Plin. 5. 37. de Smaragdis Medorum. De præſtantiâ *Mediæ* multa veteres recenſent, ſed nemo meliora Polybio. In Mediâ campus eſt latiſſimus, quem *Hippoboten* vocant, in quo equorum 50000 millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primum allata eſt malus citrea, quæ inde *Medica* dicitur, & ſic à Virg. Georg. 2. deſcribitur:

Media fert triſtes ſuccos, tardumque ſaporem
Felicis mali, quo non præſentius ullum
(Pocula ſiquando ſævæ infecere novercæ,
Miſcuerantque herbas & non innoxia verba)
Auxilium venit, & membris agit atra venena.
Ipſa ingens arbos, faciemque ſimillima lauro,
Et, ſi non alium late jactaret odorem,
Laurus erat. Folia haud ullis labentia ventis,
Flos apprime tenax: animas & olentia Medi
Ora fovent illo, ac ſenibus medicantur anhelis.

Cordini nomen vulgo habere tradit Haithonus, & *Servan* Caſtaldus. Medi deliciis dediti à Syneſio lib. de inſomniis traduntur, ut *Medica menſa* in proverbium abierit pro exquiſitâ, & ſumptuoſâ. Sumitur & *Menſa Medica* pro crudeli apud Athenagoram, ex eo quod Aſtyages Medorum rex Harpago conſiliario filium ejuſdem Harpagi epulandum appoſuit, ut Juſtin. author eſt. Eorum τοξοσύνην commendat Horatius in Odis:

Ocium Medi pharetrâ decori.

Prop. lib. 3.

Neve tuâ Medæ lætentur cæde ſagittæ.

Luc. lib. 2. ——*Conjuret in arma*
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Suſis
Agmina.————

Mediolanum, vulgò *Millain*, urbs Inſubriæ Archiep. & metropolis ampliſſima, à Gallis condita poſt Romam an. 395. Ducatûs Mediolanenſis caput, Emporium, & urbium Italicarum maxima, ab urbe Româ m.p. 315. inter Venetias 165. & Lugdunum 215. Hic copia omnium pene rerum ac artificum cujuſcunque generis multitudo. Auſonius de claris urb.

Et Mediolani mira omnia, copia rerum.

Hæc urbs inter cæteras Italiæ urbes excellit quatuor inter alia rebus. Populi frequentiâ, Templo auguſtiſſimo, vix unquam perficiendo, Arce firmiſſimâ & Bibliothecâ Ambroſianâ appellata à Federico Borromæo Cardinali & Archiepiſcopo Mediolanenſi, viro doctiſſimo, & ſtudioſorum Mæcenate de ſuo extructa; librîſque omnis generis & linguæ, ac reditibus amplis ad perpetuitatem inſtructa. In eo ad 300000 capita hodie cenſeri putantur; cæteras enim Italiæ urbes incolarum multitudine, unâ exceptâ Neapoli, longè ſuperat. Long. 31. 30. Lat. 44. 40.

Mediolanum Germaniæ, nunc pagus ingens ad Vidrum flu. in Weſtphalia, in Tranſylvaniæ confin. *Wetelen* Mercatori, inter Monaſterium urb. 4. & Veteres Salios urb. Tranſiſalaniæ 7. leuc.

Mediolanum, alterum Germ. infer. *Metteler* Simlero, pagus apud Moſam inter Colon. Agrippinam ac Trajanam. Ortelio vero pagus *Midelſlun* ejus tractus.

Mediolanum, item Santonum, *Mediolanium* Ptol. urbs Gall. Aquitanicæ; *Sainctes*, vel *Xainctes* hodiè, vide *Santones*.

Mediolanum, Aulerciorum Eburaicorum urbs. Ptol. *Magduno*, teſte Welſero.

Mediolanum, Angliæ op. Ptol. vulgò *Lancaſter*. Vide Guil. Burtonum in Anton. Itin. quatenus Britanniam ſpectat. pag. 132. Long. 18. 10. Lat. 55. 00.

Mediolum, Hiſp. urbs in Celtiberis. Ptol. *Medina cœli* nonnullis putatur.

Mediomatrices, populi, & urbs Gall. Belgicæ in Lotharingiâ ad Moſellam flu. urbs probe munita, & habitata, olim libera, nunc ſub Gallis, vulgò *Metz*, quæ etiam Latinè *Metæ*, & *Metis* poſterioribus dicitur, à Viroduno 10. leuc. in ort. Pop. *Metenſes*.

Medoacus, *Meduacus*, Livio, fluvius Venetiæ, qui Plinio geminus eſt; *major* ex Alpibus Tridentinis per Baſſanum op. & Patavium urb. fluens in mare Hadriaticum, & *Brenta* appellatur. *Minor* qui ex dictis Alpibus etiam deſcendit, Vincentiamque urb. interluit, ac ſecus à teſte decurrit, in mare Hadriaticum labens apud Foſſam Clodiam, & *Bacchiglione* dicitur. Vide Cluverium.

Medobriga, urbs Luſitaniæ ad mont. Herminium. A. Hirtius *Armenna*, Vaſæo.

Mediobithyni, populi, de quibus Strabo lib. 8. quos pauci veterum commemorant: ſed apparet ex duobus Thraciæ populis unum eſſe confectum. De Bithynis ſatis liquet. Medos autem, h. e. Μέδους per Epſilon gentem eſſe Thraciæ apparet ex hoc ipſo libro Strabonis. *Mædos* vocat Stephanus Μαιδοὶ, ἔθνος Θρᾴκης πλησίον Μακεδονίας, ἐκ τούτων μεταβάντες τινὲς εἰς Μακεδονίαν Μαιδοβιθυνοὶ ἐκλήθησαν. Ita Herodotus ac Thucydides. Ptolemæus quoque in Thraciâ Μαιδικὴν στρατηγίαν ponit Caſaub.

Medoſſanium, Germ. urbs Ptol. *Zanim* in Moraviâ Cluverio.

Meduacus, *Medway*, flu. Angl. in agro Cantiano, Roffam rigat & in Thameſim labitur.

Meduali, populi Alpini Vocontiis proximi ad eos montes, è quibus prodeunt fluvii Padus ac Druentia. *La Morienne* Simlero.

Meduana, vulgo *Mayne*, flu. cum opido cognomine Gall. Celt. per Cenomanos, & Andegavenſes in Ligerim fluens. Lucan. lib. 1.

In nebulis Meduana tuis marcere peroſus
Andus, jam placidâ Ligeris recreantur ab undâ.

Long. 19. 41. Lat. 48. 10.

Meduli, op. Gall. Aquitan. ultra oſtia Garumnæ ad Oceanum, quorum tractus *Meduc*, teſte Vineto. *Meduli* aliis, *Medulli* Vitruvio, ac Plin. pop. Gall. Narbon. in Delphinatu, quorum op. *Miolans*. De Medulis prioribus Auſon. Epiſt. 4.

Quam tamen exerces Medulorum in littore vitam?

Megalia, inſula parva Campaniæ apud Neapolim. Stat. Sylv. lib. 2. Carm. 2.

Quaque ferit curvos exerta Megalia fluctus.

Megaliotæ, populi quidam, ut videtur apud Ariſtot. in libro de Poeticâ, niſi legendum ſit μεγαρεῖς.

Megalopolis, urbs Arcadiæ in Peloponneſo. *Leontari* Sophiano. Fuerunt autem non pauci clari *Megalopolitæ*, quorum aliquot à Stephano nominantur, inter quos Polybius. Alia eſt Cariæ civitas, alia Iberiæ. Vide Steph. Item *Megalopolis* altera, urbs Germaniæ, vulgò *Mecke burg*.

Megara, pl. num. Urbs Achaiæ, Megaridis caput, ad ſinum Saronicum, inter Athenas & Corinthum, patria Euclidis ac Theognidis; in cujus agro præſtantiſſimi proveniebant bulbi. Columella lib. 10.

Jam Megaris veniunt genitalia ſemina bulbi.

Ovid. de Rem. Am. lib. 2.

Daunius, an Libycis bulbus tibi miſſus ab oris,
An veniat Megaris noxius omnis erit.

Megares, num. plur. apud Plaut. in Perſâ ubi *Megaribus* in ablativo legitur. Item urbs Siciliæ, prius Hybla, poſteà à Megarenſibus Græciæ *Megara* appellata, in orâ ad ort. inter Catinam, & Syracuſas à Marcello cum Syracuſas obſideret exciſa. *Riſus Megaricus* ponitur pro profuſo & intempeſtivo. *Megarienſis ars* in doloſos & aſtutos. Item *lachrymæ Megarienſes* de fictis dicuntur, à virginibus Megarenſibus à rege Corinthum ad filiæ mortem lugendam miſſis. Eſt etiam urbs in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrici, alia Moloſſiæ. Steph.

Megaris, regio Achaiæ parva ſinui Saronico expoſita, inter Phocidem ad occ. & Atticam ad ort. ab Iſthmo Corinthiaco ſumens initium. Item inſula parva apud Neapolim in Campaniâ; vulgò *Caſtell' del Ovo*. *Megalia* Papinio.

Megarſus, Siciliæ urbs. Lycophron. Item op. Ciliciæ in orâ ad oſtium Pyrami flu. Mallo urbi propinquum. Eſt & Indiæ flu. ex Emodis mont. naſcens. Dionyſ.

——Ὕπανις θεῖός τε Μέγαρσος
Λαβερῶται, ποταμῶν.——

Priſcianus *Magarſum* habet pro *Megarſo*. Θεῖον vero Dionyſii Stephanus *vaſtum* interpretatur. Priſcianus vero *rapidum*. Nos *divinum* potius reddidimus. Ille enim poetis mos, ut fontibus ac fluminibus divinitatem quandam adſcriberent. Hinc Prop. 4. 28. *Divini fontes*. Et 2. 28. *Divinæ aquæ*. Theocritus.

——Ἄγχεα καὶ ποταμοὶ θεῖον γένος.

Euripidi etiam apud Cic. ep. ad Att. lib. 15. Ep. 4. dicuntur ποταμῶν ἱερῶν παγαί.

Mela, fluvius prope Brixiam Gall. Ciſalpinæ urbem, Catullus ad Januam, Carm. 68.

Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia Veronæ mater amata meæ.

Virg. Georg. 4. 4. ubi de amello:

——*Tonſis in vallibus illum*
Paſtores & curva legunt prope flumina Melæ. 278

Melæca, pagus Atticæ. Stat. Theb. 12.

Icarii, Celeique domus, virideſque Melæcæ.

Melanchlæni, pop. juxta Boſporum Cimmerium, à *veſtibus nigris* dicti. Dionyſ. ubi de Alanis:

Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες Ἱππημολγοί.

Mela 2. 1. *Melanchlænis atra veſtis, & ex eâ nomen.* Dio Chryſ. in Boryſthenit. Χρῶνται δὲ τῇ ἄλλῃ ἐσθῆτι μελαίνῃ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ γένους τινὸς Σκυθῶν τῶν Μελαγχλαίνων, ὡς ἐμοὶ δοκοῦσι, κατὰ τοῦτο ὀνομασθέντων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Melanthii, ſcopuli maris Ionii circa Samum. Strabo. *Fornelli* Bordonio. *Furni* Nigro. Lege *Melanthii*. Ita enim eos vocat Apollon. Argon. lib. IV. uti videre eſt in his:

——Ἵκεο πέδας
Ῥίμφα Μελαντίους ἀειίκου, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
Ἦνται.——

Melanthus, flu. Sarm. Europææ, qui in Boryſtenem labitur. Ovid. Pont. 4.

Et tacitè peragens lene Melanthus iter.

Melantias, qui nunc vulgò *Melitias* dicitur, Thraciæ pagus 102 ſtadiis Byzantio diſtans. Ex Suidâ & Procopio.

Melas, fluvius multiplex. Nam unum eſſe in Mygdoniâ oſtendere conatur Ovid. Met. 2.

Mygdoniuſque Melas & Tænarius Eurotas.

Alium eſſe ejuſdem nominis in min. Aſiâ, & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit. Alium navigabilem eſſe qui Ciliciam à Pamphyliâ dividat, ſcribit Plin. 4. 27. Alium in Bæotiâ ponit idem Plin. qui è Parnaſſo profluens Minervæ ſacer dicitur à poetis, quia ripæ ejus olivis ſunt refertæ. Stat. Theb. 7.

Palladiuſque Melas Hecateia gurgite miſcet
Flumina.————

Fuit etiam Arcadiæ fluvius, Olenum urb. alluens. Dionyſ. verſ. 415.

Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου,
Ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων.

Alius in Pthiotide Herodot. & Livio apud Heracleam Trachiniam fluens, & à Dyrâ flu. 20. ſtad. diſtans. Alius Lyciæ, ubi Latona incolas in ranas convertit, teſte Probo. Poſtremò alium eſſe in Siciliâ author eſt Ovid. Faſt. 4. cum de fluminibus & locis Siciliæ, quæ peragraverat Ceres in quærendâ Proſerpinâ loquens, ait

Sacratumque Melam paſcua læta boum.

Vide Cluver. Sicil. Antiq. lib. 2. cap. 5.

Meles, etis, flu. prope Smyrnam, apud quem Homerus natus eſt, unde *Meleſigenes* vocabatur. Stat. in Genethliaco Lucani:

Attollat reſluos in aſtra fontes
Graio nobilior Melete Bætis.

Idem lib. 3. Silv.

Smyrna tibi gentile ſolum, potuſque verendo
Fonte Meles.

Plin. 5. 29. *In ora* (Cariæ ſc.) *Smyrna amne Melete gaudens.* Hinc *Meleteus.* Tibullus Panegyrico ad Meſſalam:

Poſſe Meleteas nec mallem mittere chartas.

Melibœa, litoralis urbs Magneſiæ vel ſecundum alios Theſſaliæ. Herod. lib. 6. Patria Philoctetæ Pæantis filii. Purpurâ nobilis. Feſtus. *Melibœa purpura, à nomine inſulæ in quâ tingitur, eſt dicta.* Lucr. lib. 2.

Jam tibi barbaricæ veſtes, Melibœaque fulgens
Purpura Theſſalico concharum tincta colore.

Virg. Æn. 5.

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit.

Sidonius Apollinaris:

Rutilum toreuma byſſo
Rutilaſque ferte blattas,
Recoquente quas aheno
Melibœa fucat unda.

Vide Voſſium ad Melam, pag. 141.

Meligunis, una ex Æoliis inſulis, quæ & *Lipara.* Callimachus Hymno in Dianam:

Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον ἀλλά τό τ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς.)

De ratione nominis conſule Boch. De Phœn. Col. 1. 27.

Meliodunum, Germ. urbs, Ptol. Bohemiæ urbem ex eâ facit Lazius, quæ *Milenko* nunc vocatur. Long. 36. 44. Lat. 49. 30.

Meliſe, opidum Magnæ Græciæ. Ovid. Met. 15.

Thurinoſque ſinus Meliſenque & Iapygis arva.

Melita, Melitene Ptol. urbs Armen. min. apud Ephratem flu. Melitenes reg. cap. à Samoſatis 90. m. p. in bor. à Cæſarea 228. in ort. Long. 71. 00. Lat. 34. 40. Item op. Brutiorum in Calabria ulter. vulgò *Mileto.*

Melita, inſ. maris Libyci inter Siciliam & Africam, à Pachyno promont. 70. m. p. à Camarina 84. Ipſa longa 20. lata 11. circuitu 60. Sedes equitum Hieroſolymorum, ſibi à Carolo Quinto Aug. poſt amiſſam Rhodum dono data. *Malta* vulgò, cum urbe cognomine epiſc. ſub Archiep. Panormitano. De ea Ovid. lib. 3.

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ.

Silius lib. 4.

——*Teláque ſuperba*
Lanigera Melite.

Ubi loquitur de urb. in eadem inſ. ad cujus laudem non parum facit illud Ciceronis Verrinâ 4. *Inſula eſt Melite Indices, ſatis lato à Siciliâ mari, periculoſoque disjuncta, in quo eſt eodem nomine opidum quo iſte* (Verres) *nunquam acceſſit; quod tamen iſti textrinum per triennium ad muliebrem veſtem conficiendam fuit.* Long. 39. 25. Lat. 34. 40. Huc appulit D. Paulus poſt naufragium. Act. 28. Quiſquis Hebraicè ſcit facilè nomen ejus eruat ex Diod. Sic. qui lib. 5. ſic habet. *Siciliæ verſus meridiem tres inſulæ, mediæ in pelago objectæ ſunt, quarum unaquæque urbem habet,* καὶ λιμένας δυναμένους τοῖς χειμαζομένοις σκάφεσι παρέχεσθαι τὴν ἀσφάλειαν, καὶ πρώτη μέν ἐστιν ἡ προσαγορευομένη Μελίτη. Et paulo poſt, *Eſt autem hæc Phœnicum Colonia, qui cum negotiationes ſuas ad Oceanum uſque extenderent,* ΚΑΤΑΦΥΓΗΝ εἶχον ταύτην εὐλίμενον οὖσαν καὶ κειμένην πελαγίαν, hoc eſt, *In REFUGIUM habebant hanc inſulam eo quod & portubus commoda, & in medio mari ſit ſita.* Id ipſum enim ſignificat *Melitæ* nomen. Pœnorum ſiquidem ſermone מליטה *Melita* eſt *refugium* vel *effugium.* Radix מלט *malat* in Piel eſt *liberare & eripere,* & in Niphal *liberari, eripi, evadere, fugere,* denique & *effugere.* Vide Bochart. Geogr. 550, &c.

Melita, inſula maris Hadriatici, Dalmatiæ adjacens, inter oram illius, & Corcyram Melænam 12. m. p. quot patet in latitud. longa 30. canibus Melitæis, qui in deliciis habebantur nobilis, ab Epidauro urbe, cui paret, 70. m p. De Melitæis catulis autem Athen. lib. 12. qui eos ſcribit maximè apud Sibaritas in deliciis fuiſſe. Unde proceſſit adagium *Melitæus Catellus,* de eo cujus opera nulli rei feriæ conducit. Suidas: Τῶν κυνῶν οἱ μὲν ἰχνευτικοί, οἱ δὲ ὅμοιοι τοῖς θηρείοις χωροῦσιν, οἱ δὲ ἐπὶ φυλακῇ τῶν κτημάτων οἰκουροί, οἱ δ' ἐπὶ τέρψει, οἱ τὰ μελιταῖα κυνίδια. Vide & Steph. & Plin. lib. 4. Strabo autem lib. 6. ad priorem *Melitam* refert.

Melitene, Suſianæ ad Tigrim flu. regiuncula, Ptol. *Aragelaran* Caſtaldo. *Suar* Theveto.

Mella fluvius, vide *Mela.*

Mellaria, urbs Hiſp. Bæticæ exciſa, inter Tariffam, & Bellonem, *Beiar de Melena* Morali.

Mellaria, altera, op. Hiſp. Bæt. mediter. in Extremaduræ confin. à Corduba 14. leuc. Emeritam verſus. *Puente Oveiuna,* teſte Morali. Utraque *Mellaria* à *mellis* copiâ dicta eſt.

Melocabus, Coburg, urbs Chattorum culta, ad amnem *Krempen* ſub dom. Ducis Saxoniæ Altemburgenſis. Arcem habet elegantem, & 8. leuc. diſtat à Smalcaldâ in Eurum. Long. 32. 52. Lat. 50. 26.

Melodunum, Melun, Cæſari opidum Senonum, in inſ. Sequanæ flu. poſitum ut ipſe deſcribit. Nunc urbis area ipſam inſ. & utramque continentis ab oppoſito ripam inſtar Lutetiæ Pariſiorum occupat, à quâ 10. leuc. abeſt in meridiem. Long. 23. 40. Lat. 48. 20.

Melos, inſula Cretæ adjacens & urbs in eâ. A Peloponneſo promont. Scyllæum, à Creta Dictynneum habens. Strabo. Inter Cycladas numeratur à Pomponio 2. 1. Hanc prius (inquit Steph.) Phœnices habitaverunt, unde & Byblus vocata eſt à Bybliis Phœnicibus, item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, Socrates, & Ariſtophanes. In Theſſaliâ verò pop. quidam *Melienſes* dicuntur. Eſt & vicus Acarnaniæ à quo & *Melicus.* Porro prior *Melos* à Callimacho *Mimallis* dicta eſt. *Milo* hodiè Sophiano. Melon autem hanc à mali rotunditate dictam volunt, quia, Plinio auctore, *inſularum rotundiſſima eſt.* Feſtus *à Melo qui ex Phœnice ad eandem fuerat profectus.* Sed Hebraice מלא *melo* eſt *plenitudo,* vel *expletio.* Rem de hâc inſulâ refert Philoſophus in lib. Mirabilium, quæ ſuperat omnem fidem, Φασὶ δὲ καὶ ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις τῆς γῆς πάλιν ἀναπληρούμενα γίγνεσθαι. Vult in effoſſæ locum terram aliam ita ſuccedere, ut foſſa per ſe repleatur. Quod miraculum, ſive verum, ſive fictum, ſi modo fuit creditum, potuit dare nomen huic inſulæ. Porrò מלא *melo,* id eſt, *plenitudo* Ebræis, cum de frugibus agitur, *maturitatem* ſonat, nec non *copiam & ubertatem.* Utrovis ſenſu ſumpſeris, in Melon inſ. mirè congruit. Theoph. de cauſ. Plant. 4. 12. Τὸ γὰρ αὖ περὶ Μῆλον συμβαῖνον τῆς τελειώσεως, ὥστε τὸ ὕστατον σπειρόμενα θερίζειν ἅμα τοῖς προτέροις, ὅτι τὸ χωρίον ἀνάιστον, ὡς εὔδροσον. Idem habet lib. 8. cap. 3. Vide Bochart. Geogr. pag. 454, 455.

Melphes, flu. Lucaniæ in ſinum Pæſtanum apud Palinurum promont. influens, *Molfa* Leandro.

Melphia, & *Melphis,* urbs Lucaniæ, media ferè inter Neapolin, & Tarentum. *Melfi* hodiè.

Melus, op. Theſſaliæ, quod Nicias Athenienſium dux fame expugnavit; inde proverbium *Fames Melia.*

Membliarus, inſ. prope Theram & Anaphen, à *Membliaro* Cadmi ſocio. Dicitur & *Bliarus* per aphæreſin. Steph. Vide Boch. Phœn. Col. lib. 1. cap. 15.

Memoria, fons mirus, de quo ſic Plinius; *In Bœotiâ ad Trophonium, juxta flu. Orchomenum, duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem adfert, inde nominibus inventis.*

Memphis, urbs Ægypti exciſa, olim regia, ab Oſiride condita, apud verticem Deltæ, ex adverſo Babylonis à vertice 15. m. p. in auſtrum diſtans. Ibi papyri copia. *Ægyptia Memphis* Lucano dicitur lib. 1. Martialis:

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis.

Pyramidum iſtarum veſtigia adhuc cernuntur. *Menchis* & *Mitzir* hodie Poſtello. Sunt qui *Cairo* eſſe putent. Quin & *Memphin* Arcadiæ urbem memorat Dioſcorides lib. 4. Sed hæc Arcadia non eſt in Peloponneſo, ſed Arcadia Ægyptia, cujus mentionem faciunt Euſtath. Lib. Notit. & Steph. Horat. 3. Od. 26.

Carens Sithonia nive Memphis.

Ovid. 2. Amor. eleg. 13.

Quæ colis & Memphin palmiferamque Pharon.

Propertius lib. 3.

Et toties noſtro Memphi cruenta malo.

Hinc *Memphitis* patronymicum fœmininum. Juv. Sat. 15.

——*Anne aliam terra Memphitide ſicca*
Invidiam facerent nolenti ſurgere Nilo?

Tibullus Eleg. 1. 7.

Barbara Memphiten fallere docta bovem.

Item *Memphiticus.* Ovid. 1. Art. Am.

Neu fuge Niligenæ Memphitica ſacra juvencæ.

Menapii, pop. qui ad utramque Rheni ripam habitant juxta Nervios, qui pleriſque Juliacenſes & Clivenſes cum parte Geldrenſium eſſe videntur. Eburonibus, & Tungris finitimi.

Menapiſcus pagus, hodiè Flandriæ comitatus eſt. Teſte Divæo.

Menevia, S. Davids, urbs Walliæ in Com. Pembrochienſi epiſc.

epiſc. ſub Arch. Cant. 16. mill. à Pembrochio in Circium & 30. à Mariduno. Long. 14. 20. Lat. 52. 25.

Meninx, inſula circa Africam clariſſima, longitudine 30. m. p. latitudine 35. Plin. 5. 7. Ab Eratoſthene *Lotophagitis* dicta. Stephanus inſ. & urb. eſſe ſcribit juxta Syrtes. Ejus meminit Dionyſius v. 480.

Μάνιγξ καὶ Κέρκιννα Λιβυστικὸν ὅρμον ἔχουσι.

Ubi tamen M. SS. Μῆνιξ καὶ Κέρκινα. *Menix* Punicè ſcribebatur מי נכץ *me-nicks*, quaſi dixeris *aquas defectûs*, i. e. *deficientes*, vel מי נכץ *me-nics*, quaſi dixeris *aquas receſſus*, i. e. *recedentes*. *Menicis* enim vel *Meningis* opidi ſitus hanc conjecturam plurimum firmat. Deſcribunt enim Plin. & Ptol. hoc opidum à parte Africæ. Africam autem ab inſulà nihil diſtinguit, quam tenue & humile vadum, ſemel hyeme bis æſtate accedere ſolitum, adeo ut plerumque IV CIↃ paſſuum à mari deferatur. Silius lib. 3.

——————*Choaſpes*

Neritia Meninge ſatus.

Ubi *Neritia* ob adventorem Ulyſſem, cui *Neritus* paruit. Unde Dionyſius:

Ἔνθα ποτ' αἰολόμητις ἀλώμενος ἤλυθεν Ὀδυσσεύς.

Strabo lib. 17. Τὴν δὲ Μήνιγγα νομίζουσιν εἶναι τὴν τῶν Λωτοφάγων γῆν, τὴν ὑφ' Ὁμήρου λεγομένην, καὶ δείκνυταί τινα σύμβολα καὶ βωμὸς Ὀδυσσέως, καὶ αὐτὸς ὁ καρπός. Πολὺ γὰρ ἐστὶ τὸ δένδρον ἐν αὐτῇ τὸ λεγόμενον λωτὸν, ἔχον ἥδιστον καρπόν. Polybius lib. 1. Τὴν τῶν Λωτοφάγων νῆσον ἣ καλεῖται μὲν Μήνιγξ, οὐ μακρὰν δὲ ἀπέχει τῆς μικρᾶς Σύρτεως.

Menlaſcus, fluviolus Hiſpan. inter Vardulos & Vaſcones, juxta fanum S. Sebaſtiani, in Oceanum Cantabricum ſe exonerans; hodie *Rio Menlaſco* dicitur.

Menoſca, op. Vardulorum in confin. Vaſconum, ad oſt. flu. Magradæ. Nunc eſt *Orio*, op. Guipuſcoæ in orâ maris Cantabrici.

Menoſgada, Germ. op. Ptol. *Eger*, teſte Apiano in Bohemiæ confin.

Menteſa, op. Cretanorum, nunc eſt *Montizon*, pagus agri Lamitani, in Caſtella Nova, & in confin. Vandalitiæ, 7. leuc. à Toloſà in Cæciam.

Menuthias, inſ. ingens Æthiopiæ ad ort. quæ *Madagaſcar* nunc dici putatur. Ptol.

Mercii, populi Angliæ, quorum regio *Mercia*, quæ proprium habuit regem. Continebat autem comitatus Lincolniæ, Northamptoniæ, Rutlandiæ, Huntingtoniæ, Oxoniæ, Worceſtriæ, Warwici, Derbiæ, Notinghamiæ, Leiceſtriæ, Staffordiæ, & Ceſtriæ, cum parte Herefordiæ, & Salopiæ, Gloceſtriæ, Bedfordiæ, & Lancaſtriæ.

Meroe, *Saba* Joſepho, ſicut & nunc ab Abyſſinis appellatur, inſula Æthiopiæ ſub Ægypto maxima, à Nilo, Aſtapo, & Aſtaborâ fluviis effecta, cujus longitudo ad 3 millia ſtadiorum, latitudo ad mille extenditur. *Geguere* unà cum urbe ejuſdem nominis dicitur, teſte Caſtaldo. *Neube* vero Marmolio. Hic Sabæ regina, quæ & Candace, à nonnullis regnaſſe traditur. Urbs à Cambyſe Perſarum rege condita eſt, & de nomine ſororis, ſive matris, ut alii, defunctæ, Meroe appellata. In eà mulieres grandes habent mammas. Juvenal. Sat. 13.

In Meroe craſſo majorem infante mamillam.

Idem calorem ei tribuit. Sat. 6.

Ibit ad Ægypti finem, calidáque petitas
A Meroe portabit aquas.

Ejus mem. Claud. 3. Conſ. Honorii:

———*Poſitis numen confeſſa pharetris*
Ignavas Meroe traxit de crine ſagittas.

Idem Epithal. Hon. & Mar.

———*Quantum crinita ſagittis*
Attulit extremo Meroe circumflua Nilo.

Quid ſit hodie non conſtat. Credit enim Iſ. Voſſius nullam à Nilo effici inſ. in Æthiopiâ. Sanè ut in cæteris Æthiopiæ locis, ita in long. inſ. & opidi Meroes plurimùm peccatum eſt à vett. dum nimium longè loca hæc à ſin. Arabico removent. Idem vix dubitat quin ſit illa urbs quam *Beroam*, aut *Baroam*, & vitioſe *Barvam* hodie vocant.

Meros, mons Indiæ, in cujus radice Dionyſius, in Indiam proficiſcens, Nyſam urbem condidit. Q. Curtius lib. 8. ubi de Nysà, & incolis ejus. *A Libero Patre ſe conditos eſſe dicebant, & vera hæc origo erat. Sita eſt ſub radicibus montis, quem Meron incolæ adpellant. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Jovis femore Liberum Patrem eſſe celatum.* Græcè enim Μηρὸς *femur* ſignificat. Natus autem Bacchus fingitur ex femore Jovis, (ut illud addam) quia Phœnices nominibus illis quæ proprie femur ſignificant, etiam verenda intelligunt, unde tritum illud in ſcripturâ, *egredi de femore patris.* Gen. 46. 26. Exod. 1. 5. Sunt autem quibus in hiſtoriâ natalium Bacchi Μηρὸς non eſt femur, ſed montis nomen, in quo putatur eſſe genitus. Quod poteſt fieri, modò commodè ſumatur, non pro monte in Indiâ *Meri* nomine ſed pro latere montis. Nam & hoc Phœnicium eſt partes montis vocare *femora*. Hinc Jud. 19. 1. Ἐν μηροῖς ὄρους Ἐφραΐμ, *In femoribus montis Ephraim* pro lateribus. Ita Bacchus potuit naſci ἐν μηρῷ, i. e in latere montis, ut propterea nihil ſit opus Meron Montem in Indiâ ſibi fingere.

Merſeburgum, op. Germ. in Miſniâ ad Salam flu. 3. mill. ab Hallà in auſt. quot à Lipſia in occ. ſub dom. proprii Epiſcopi.

Mervinia, *Merioneth-ſhire*, Com. Walliæ, in orà maris Hibernici, inter Arvoniam & Denghleiam ad Bor. & Com. & Montgomerienſ. ad ortum.

Meſech, locum eſſe in Arabiâ Kedarenâ contendit Beroaldus, fretus hoc loco Pſalmi, 120. v. 7. *Hei mihi quòd peregrinatus ſum* (in *Meſech*) *habitavi in tabernaculis Kedar.* Neque enim ibi משך *Meſech* loci nomen eſt, ſed temporis, Et verba Hebræa גרתי משך *garti meſech*, non reddenda ſunt, *peregrinatus ſum diu*, vel ut Aquila, Παρῴκησα ἐν μακρυσμῷ, h. e. *advena fui longo tempore*. Alius (ni fallor) Symmachus inverſis verbis reddidit Παροικῶν παρείλκυσα. Et LXX Seniores Ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, *incolatus meus prolongatus eſt*, prout reddit vulgatus interpres, quos etiam ſequuntur Syrus & Arabs. Vide Bochart. Geogr. Sacr, lib. 3. cap. 12. Vide *Moſchi*.

Meſembria, quæ & *Menebria* Strab. & *Meſambria* Herodoto, urbs Thraciæ maritima, in orâ Maris Euxini inter Anchialum & Odeſſum. *Meſember* Sophiano. Hinc *Meſembriacus*. Ovid. Triſt. 1. eleg. 9.

Alta ſub Anchiali mœnia tendit iter,
Inde Meſembriacos portus & Odeſſon, &c.

Meſene, regionis nomen Strab. lib. 12. ubi magnus eſt error Xylandri, qui putat Meſenen eſſe Meſopotamiam, atque ita vertit. Atqui Meſene eſſe μέση τοῦ Τίγριδος, ut Steph. ait: non τοῦ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, ut Meſopotamia. Vide Plin. ut 6. 27. Porro Steph. Meſenen eandem cum eâ quæ Adiabene vocatur putat eſſe. Idem alio loco docet Meſenen vocari eam regionem quam cingit Tigris in duos alveos ſciſſus, quorum qui ad dextram appellatur *Delas*, qui ad ſiniſtram, *Tigris*. Vide Valeſ. ad Am. Marcell. lib. 24. pag. 286.

Meſopotamia, regio Aſiæ latiſſima. Tigrim habens ab oriente, Euphratem ab occidente, à Meridie Babyloniam, à ſeptentrione Caucaſum. Sic dicta quod ſit inter duo flu. Tigrim, & Euphratem. Ab Hebræis dicitur *Aram Naharaim*, i. e. Syria fluviorum ſc. duorum, nam dictio ipſa eſt dualis numeri. Olim *Seleucia* dicta, teſte Plinio lib. 6. Nunc dicitur *Halapia*, teſte Olivario. Cic. lib. 6. De Nat. D. *Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi novos agros invehit.* Stephano *Adiabene* eſt: recentiores *Azamia* habent. Ejus incolæ vocantur Arriano, lib. 3. οἱ ἐκ τῆς μέσης τῶν ποταμῶν. *Terras Interamnas* Meſopotamiam interpretatur Alex. Imp. apud Lampridium. *Diarbech* Bellonio dicitur.

Meſſana, urbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, à *Meſſeniis* Achaiæ populis condita, hodiè *Meſſina*. Omnium totius inſulæ principatum ſibi vendicans. Græcis ſcriptoribus dicitur Μεσσήνη. Unde opidani *Meſſenii*. Sed & illa Peloponneſi urbs Μεσσήνη, unde hæc Sicula nomen accepit, Damageto in Epigrammate dicitur Μεσσάνα hoc verſu:

Οὔτ' ἀπὸ Μεσσάνας, οὔτ' Ἄργόθεν εἰμὶ παλαιστής.

Et ita Latino etiam poetæ Statio, Achil. lib. 3.

Murorum tormenta Pylos Meſſanaque tradunt.

Hujus incolæ primùm *Meſſanenſes* dicti ſunt, poſtea vero cum Mamertini Campana gens eo colonos miſiſſent, *Mamertini* appellabantur. *Zancle* olim vocabatur, teſte Strabone. Vide Dauſqueium in illud Silii lib. 14.

Incumbens Meſſana freto minimumque revulſa
Diſcreta Italia, atque Oſco memorabilis ortu.

Meſſapia, regio Italiæ, quæ & *Salentini* Ptol. ac aliis *Japygia*, peninſula inter Tarentum, & Brunduſium, *Terra d' Otranto* hodie. A *Meſſapo* Italorum duce, qui Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit, dicta. De quo Virg. Æn. 11.

At Meſſapus equum domitor, Neptunia proles.

Hinc *Meſſapius*. Ovid. Met. 14.

Peucetioſque ſinus, Meſſapiaque arva reliquit.

Meſſe, opidum Cytheræ inſulæ. Stat. Theb. 4.

———*Volucrumque parens Cythereia Meſſe.*

Meſſene, civitas Græciæ in Peloponneſo, à quâ pop. *Meſſenii*. De quibus Hieron. contra Jovin. Spartiatæ & Meſſenii diu inter ſe habuere amicitias in tantum, ut ob quædam ſacra etiam virgines ad ſe mutuo mitterent. Tandem vero Spartani Meſſenios propter frequentem defectionem in ſervitutem redegerunt, eoſque durius etiam quàm reliquos ſervos tractarunt, ne denuo res novas molirentur. Hinc adagium natum *Meſſena ſervilior*, in eos qui alieno vivant arbitrio. Poſt 19. an. belli Meſſeniaci exciſa fuit à Spartanis. Meſſanæ propterea annoſum bellum vocat Manil. lib. 3.

Non

Non annoſa canam Meſſana bella nocentis.
Tyrtæus:
Ἀμφω τῷ δ' ἐμάχοντ' ἐννέα καὶ δέκ' ἔτη.
Ovid. Met. 6.
Meſſeneque ferox, Patræque humileſque Cleonæ.
Statius lib. 4.
PlanaqueMeſſene, montanaque nutrit Ithome.
Hinc *Meſſenius.* Ovid. Met. 14.
Littore in ItalicoMeſſenia mœnia contra
Scylla mihi viſa eſt.———
Inde *Meſſeniacus ſinus*, qui & *Meſſenius*, *Coronæus*, & *Aſinæus* Straboni, vulgò *Golfo de Coron.* Long. 48. 10. Lat. 37. 30.

Meſſua, vel *Meſua*, peninſ. Gall. Narbon. Mela. *Meſe* Jo. Poldo.

Meſuium, urbs Germ. ad Albim in Saxoniâ libera. Vulgò *Magdeburg.*

Metacompſo, *Tacompſon.* Plin. *Tachempſo* Melæ, urbs Ægypti ad Nilum, juxta Syenem. *Aſuan* Zeiglero.

Metacum, urbs Arabiæ Felicis. Ptol. *Calaiate* Barrhoſio. In codd. Græcis *Cumacatum* legitur.

Metagonium, promontorium Numidiam ab Africâ dividens, ſic dictum quod angulare ſit. Stephano eſt urbs Libyæ. *Capo de tres forcas* Caſtaldo. *Capo de tres arcas* Olivario, *Capo de Caſaſa* Moletio.

Metalla, Sardiniæ op. apud Anton. inter Neapolin, & Sulchos. *Civita de Gleſie* Cluverio.

Metapontum, Italiæ op. in ſinu Tarentino, à Pyliis qui Neſtore duce à Trojâ navigaverunt, conditum; adeo terræ proventu & agricolatione felix, ut ea gratiâ auream æſtatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerunt. Mela lib. 2. Idem habet Schol. Dionyſii in hos verſus:
Τοὺς δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιοι, ἐγγύθι δὲ σφῶν
Ἰμερτὸν πτολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος.
Ptol. & Strab. *Metapontium.* A *Metabo* Heroe dictum ſcribit Steph. Siſyphi filio, quem barbari Metapontum vocant. *Torre di mare* Leandro. *Pelicore* Gabrieli Barrio. *Thebeſaze* vero caſtellum hoc loco nunc eſſe ſcribit Niger. *Vibo* aliquando vocata fuit, ut Solinus autor eſt. Sic quoque eam nominat Cæſar lib. 3. Bellorum Civilium. Σίεις olim etiam dicebatur, teſte Euſtathio.

Metaris, æſtus ſive flu. Albionis in orâ Angliæ orientali. Ptol. *The waſhes* Camdeno. Circa Boſtonum op. in agro Lincolnienſi, ut quidam volunt.

Metarus, Hiſp. Tarracon. flu. Ptol. *Mearos* Melæ, teſte Pintiano.

Metaurus, *Metaurum* Pomponio. *Metauria* aliis op. Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. *Giola* hodiè. A Roſano op. 6. m. p. in ort. Scyllæum verſus, apud Taurianum, patria Steſichori. Ita Ferrarius. Atqui *Mataurus* urbs Siciliæ patria iſtius poetæ fuit. Vide Steph. in Μάταυρος. Quanquam Ἱμεραῖος ἀνὴρ dicitur Philoſtrato lib. 6. de vitâ Apollonii.

Metaurus, Umbriæ flu. ingens; hodiè *Metaro* penultimâ correptâ, ut Piſaurum nunc *Peſaro.* Lucan. lib. 1.
In lævum cecidere latus veloxque Metaurus.
Cruſtumiumque rapax.———
Silius lib. 8.
———*Rapidaſque ſonanti*
Vortice contorquens undas per ſaxa Metaurus.
Claud. in Paneg. de 6. Conſulatu:
Deſpiciturque vagus præruptâ valle Metaurus.
Nobilitavit eum maximè clades Haſdrubalis. Hor. lib. 4. Od. 4.
Quid debeas ô Roma Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen, & Aſdrubal
Devictus.———
Silius ubi ſupra:
Multa quoque Haſdrubalis fulgebit ſtrage Metaurus.
Ubi benè *multâ ſtrage*; fuit enim ingens victoria. Silius Libro penultimo:
Tum Nero procerâ ſublimia cuſpide portans
Ora ducis cæſi; Cannas penſavimus inquit,
Annibal & Trebiam, & Thraſymeni littora tecum
Fraterno capite.
Idem ſenſit Appianus Ibericis: Θεὸς δέ μοι δοκεῖ τότε Ῥωμαίοις ἀντιδοῦναι τῆς ἐπὶ Κάνναις ἀτυχίας, οὐ πόῤῥωθεν ἀπ' ἐκείνης καὶ ἰσοπάλιον πως ἐκείνῃ γενόμενον. Στρατηγοί τε γὰρ ἑκατέρων ἀπώλοντο, καὶ στρατοῦ πλῆθος ἐγγυτάτω μάλιστα ἐπίσης· καὶ τὰ αἰχμαλώτα πολλὰ γενέσθαι, καὶ τοῖσδε, κἀκείνοις συνηνέχθη. στρατοπέδου τε καὶ παρασκευῆς τῆς ἀλλήλων διπλῆς ἐκράτουν ἑκάτεροι. Sidon. Apollin. Paneg. ad Anthemium Aug.
Improbus & rubeat Barchinâ clade Metaurus,
Mulctatus tibi conſul agat: qui millia fundens
Haſdrubalis.———

Metaurus, flu. Brutiorum, cujus oſtium ex adverſo Æoliarum inſularum deſcribitur à Plinio. Hodiè *Marro fiume*, teſte Cluverio.

Metelis, urbs Ægypti juxta Heracleoticum oſtium Nili non obſcura, ab Alexandriâ 60. m. p. in ort. Peluſium verſus. *Roſetto* Italis, *Raſchit* Turcis, teſte Benjam. Tudelenſ.

Metelli caſtrum, urbs Selandiæ primaria, vulgò *Mittelburg*, vel *Middleburg.*

Metenſes, pop. Germ. inferioris. Vide *Mediomatrices.*

Matercoſa, op. Hiſp. Tarracon. in Carpetanis. *Pedrazza de la Sierra*, teſte Moletio. Hinc Trajanum ortum ferunt.

Methone, urbs Peloponneſi in orâ Meſſeniæ ad occ. hac tempeſtate clariſſima, & ſedes Præfecti, Turcis *Maitune*, teſte Leunclavio. *Pedaſus* Homero, teſte Ferrario. Val. Flaccus Argon. lib. 1.
———*Quem parva Methone,*
Et levis Elis equis, & fluctibus obvius Aulon:
Vide Valeſium ad Amm. Marcell. pag. 329. Alia in Macedoniâ juxta Thraciæ fines apud Olynthum, cujus meminit Demoſth. in Orat. contra Philippum Alex. Magni patrem, qui ibi in pugnâ oculo uno privatus eſt. Sunt etiam plures hujus nominis urbes. Vide Steph. in Μεθώνη.

Methymna, urbs Lesbi inſ. poſt Mitylenen primaria in orâ ad ort. à *Methymna* Macaris filia, uxore Lepydni. Ab hâc urbe ortum habuit Arion Citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à Delphine incolumem devectum in portum ad Tænarum fabulatur. Illic naſcitur optimum vinum. Ovid. 1. de Art. Amandi:
Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.
Silius lib. 7.
Tmolus, & ambroſiis Arviſia pocula ſuccis,
Ac Methymna ferax Latiis ceſſere Falernis.
Virgil. Georg. 2.
Non eadem arboribus pendet vindemia noſtris,
Quam Methymnæo carpit de palmite Lesbos.
Propertius lib. 4.
Et Methymnæi grata ſaliva meri.

Metis, antiquiſſima Gall. Belg. urbs, quam Mediomatricum vocant civitatem; nam populi Mediomatrices eam regionem quondam incoluerunt: ſic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres civitates, Tullum, Verdunum ac Treverim. Habet autem Metis Treverim ad Septentr. Tullum ad merid. & Verdunum ad occ. Scribunt autem ſic appellatam à Metio Romano, qui hanc urb. à Jul. Cæſare expugnatam ampliavit, muriſque cinxit, quam urb. Henricus 2. Francorum rex ſuſcepto contra Carol. 5. Imp. bello cepit, An. Dom. 1552. Munſt. lib. 2. Coſmog.

Metope, flu. Arcadiæ. Callimach. Hymn. 1.
Πρῶτος ὕπερ Κράθιν τε πολύστιόν τε Μετώπην.
Ubi Schol. Μετώπην ποταμὸν Ἀρκαδίας.

Metopon, locus prope Peram urbem vicinam Conſtantinopoli, cujus meminit Nicephorus. *Acra Spandona* Gyllio, lib. 2. cap. 6.

Metropolis, urbs Phrygiæ magnæ apud Mæandrum flu. epiſc. ſub Archiep. Epheſino. Sed hæc in Ioniâ eſt inter Epheſum, & Smyrnam. Sunt & aliæ urbes ejuſdem nominis, una Phrygiæ, alia Lydiæ ad Cayſtrum. Pop. *Metropolitæ.* Plin. Fuit & *Metropolis* Theſſaliæ urbs, inter Gomphos, & Pharſalum, à Cæſare memorata.

Metubarris, Pannoniæ infer. inſula in Sao flu. *Zygeth*, & *Otozecz*, teſte Lazio. Sed *Zygeth* eſt vocabulum commune omnium inſularum linguâ Hungaricâ.

Metullum, ſive *Metulum*, op. Iapodum apud Colapim flu. in confin. Liburniæ. Appianus in Illyricis tradit eam regionis metropolim eſſe, ſitamque in monte nemoroſo, duobus conditam tumulis, quos vallis modica interſecat. Lazius ſcribit hodiè *Trojam* eſſe in Ciliciæ Comitatu.

Mevania, Umbriæ op. inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. *Mevaniates* pop. Plin. 5. 41. Vulgò nunc *Bevagna* dictum. Columella 3. 18. *Armentis ſublimibus inſignis Mevania eſt.* Lucan. lib. 1.
——*Tauriferis ubi ſe Mevania campis*
Explicat.
Sil. lib. 6.
Et ſedet ingentem paſcens Mevania taurum.
Stat. 1. Car. 4.
——*Nec ſi vacuet Mevania valles,*
Aut præſtent niveos Clitumna novalia tauros.
Prop. lib. 4.
Quà nebuloſa cavo rorat Mevania campo.
Long. 36. 00. Lat. 42. 51.

Mexico, in Hiſpania nova Mexicanæ provinciæ opulenta, & celeberrima civitas & falſo in lacu mirabiliter conſtituta, ampla & viſu jucundiſſima, vici omnes ſuos habent exitus ut ab uno

ad alium aqua permeare poſſis. Major (quam vocant) platea porticibus undique cincta eſt, ubi quotidie ultra 60. hominum millia vendentium ementiumque cernuntur. Idola ex farinâ, & humano ſanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viventium corporibus extracta quotidiè offerunt. Plura lege apud Novi Orbis neotericos ſcriptores. Theatr. Urb.

Mibæ, pop. Lib. interioris in auſt. vergentes, Æthiopibus & Nigritis proximi. Silius 3.

His ſimul immitem teſtantes corpore Solem
Exuſto venere Mibæ.———

Miletopolis, Myſiæ urbs inter Cyzicum, & Bithyniam ad Artyniam ſtagnum ex quo Rhyndacus oritur. Alia eſt in Perſide. Steph. ex Strab. lib. 12.

Miletum, Calabriæ urbem à Mileſiis Aſiaticis conditam habet Barrius ex lib. 6. Herodoti, quam hodiè *Mileto* nominari ſubdit. Eandem à Cicerone *Melita* dici lib. 3. Epiſt. ad Att, putat Corradus. Long. 40. 15. Lat. 38. 00.

Miletus, urbs in finibus Ioniæ, & Cariæ. Herod. à Neleo ædificata decem ſtadiis ab oſtio Mæandri amnis ſecreta. Mela lib. 1. *Miletus* (inquit) *urbs quondam Ioniæ totius, belli, paciſque artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi, Timothei Muſici, & Anaximandri Phyſici, aliorumque civium inclytis ingeniis merito inclyta.* Sen. de Conſ. *Miletus* LXXV. *urb. prop. in diverſa effudit.* Plin. 5. 29. *Miletus Ioniæ caput, ſuper* LXX. (ita meliores libri) *urbium per cuncta maria genitrix.* Satis indefinite. Strabo reſtringit: *Multa ſunt Mileſiæ civitatis præclara, maximum multitudo coloniarum. Nam & Pontum Euxinum frequentarunt totum, & Propontidem & alia loca.* Ab hac *Mileſii* pop. dicti ſunt, qui quum prius potentes eſſent, & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiſerunt. Steph. Prius *Lelegeis* vocabatur, teſte Plinio, quòd Leleges eam inhabitarent. Deinde *Pityuſa*, à piceis arboribus. Poſtea *Anactoria* nominata eſt ab *Anactore* (ſic enim legendum videtur in Steph.) Terræ, & Cœli filio. Urbem hanc præſtantiſſimæ lanæ proventus nobilitavit, ex quâ fiebant Mileſia ſtragula, & veſtes Mileſiæ ob inſignem mollitiem in matronarum deliciis habitæ. Virgil. Georg. 3.

———*Quamvis Mileſia magno*
Vellera mutentur Tyrios incocta colores.

Martialis de Parthenianâ togâ:

Te nec Amyclæo decuit livere veneno,
Nec Miletos erat vellere digna tuo.

Long. 56. 30. Lat. 38. 28. Alia fuit ejuſdem nominis in Cretâ. Hom. Il. 2. Altera in Brutiis, de quâ ſupra.

Milevum, ſive *Milevis*, urbs Africæ, Epiſc. ſub Arch. Carthagin. (ubi concilium *Milevitanum* habitum eſt) à Cirta 30. m. p. diſtans Sitiſim verſus.

Millea, Siciliæ flu. Livio, qui ab Aretio, & Leandro *S. Juliano* vocatur. Lege *Myla*, & vide Cluv. Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Milvius Pons, vulgò *Ponte Molle*, unus ex Romæ pontibus ab urbe 2. mill. diſtans, unde incipit Via Flaminia. Ejus meminit Claud. Paneg. in 6. Conſ. Honor.

Omne Palatino quà Pons à colle recedit
Milvius.———

Milyas, urbs Pamphyliæ mediterranea in Carbaliâ reg. *Milya* adhuc dicta, ſed exciſa, apud Termeſſum. Pop. *Milyæ* Strab. Plin. & Herod. Vide Steph.

Mimallis, Plin. 4. 12. à Callimacho inſula dicitur, quæ ab aliis *Melos*, à nonnullis *Zephyria*.

Mimas, mons & promontorium, *Capo Stillari*, teſte Nigro. Mons Ioniæ Colophoni urbi vicinus, contra Chium inſulam porrectus. Ammianus Marcellinus lib. 31. *Erythræo opido ſuperpoſitum montem Mimanta Homerum ſcripſiſſe & Tullium doctis referentibus audiebat.* Ubi memoriæ vitio lapſus videtur, neque enim Erythris ſed Chio ſuperpoſitum montem Mimanta cecinit Poeta Odyſ. 3.

Ἡ ὑπένερθε Χίοιο παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.

Quanquam non nego Erythras etiam M. Mimanti ſuppoſitos fuiſſe; id enim aperte ſign. hymno ad Neptunum quem refert Herodot. in Hom. Vitâ. Item mons Thraciæ, ut Suidas ait, continuis obſeſſus imbribus, unde futuræ tempeſtates ſentiuntur. Ovid. Met. 2.

Et tandem nivibus Rhodope caritura, Mimaſque.

Lucan. lib. 8.

Immeritæque nemus Rhodopes, pinuſque Mimantis.

Silius lib. 4.

Mixtus Athos Pindo, Rhodopeque adjuncta Mimanti.

Heſych. Μίμας ὄρος Αἰτωλίας· malè ut ſæpe in Geographicis Forte ſcripſerat Αἰολίας non tam à vero aberrans. Debuerat ſcribere Ἰωνίας.

Minarii, montes Albionis excelſi in Angliâ, qui incolis *Mendip hills* dicuntur in comit. Somerſet.

Mincius, Venetorum flu. qui ex Benaco lacu profluens alium prope Mantuam lacum efficit, & inde rurſus multis torrentibus auctus influit in Padum. Virg. Georg. 3.

Hic viridi in campo templum de marmore ponam
Propter aquam, tardis ingens ubi flexibus errat
Mincius, & tenerâ prætexit arundine ripas.

Idem Æneid. 10.

Hinc quoque quingentos in ſe Mezentius armat,
Quos patre Benaco velatus arundine glaucâ
Mincius infeſtâ ducebat in æquora pinu.

Claud. in Paneg. de 6. Conſ. Honorii:

Sis fatus Ligures Venetoſque erectior amnes
Magnâ voce ciet, frondentibus humida ripis
Colla levant pulcher Ticinus, & Addua viſu
Cærulus, & velox Atheſis, tarduſque meatu
Mincius.———

Et in Epithalamio Palladii & Celerinæ:

Undique concurrunt volucres, quæcunque frementem
Permulcent Atheſin cantu, quas Larius audit,
Quas Benacus alit, quas excipit amne quieto
Mincius.———

Μίγκιος Straboni, vulgò *Menzo* dicitur.

Minda, *Minden*, urbs Weſtphaliæ Hanzeatica, in ditione Electoris Brandenburgici, 9. leuc. ab Oſnabruco in ort. & 10. ab Hannovera in occ. Long. 30. 35. Lat. 52. 25.

Minervæ Ara, inſ. ſinus Arabici apud Cardaminem, *Chifale*, teſte Ortelio. Ptolemæus *Are* tantum habet.

Minervæ Caſtrum, op. Magnæ Græciæ in Calabriâ ulter. apud Locros, *Grottaria*, teſte Barrio.

Minervæ Promontorium, quod & *Athenæum*, promontorium Picenorum; Vulgo *Capo Campanella*, & *Capo di Minervæ*. A Surrento & Capreis 4. m. p. teſte Plinio.

Miniutum, op. Thuſciæ, media ferè inter Florentiam, & Piſas.

Minio, flu. Hetruriæ, inter Centumcellas, & Cornuetum in mare decurrens. *Munio* Rutilio lib. Itinerar. Virgil. Æneid. 10.

Qui Cærete domo, qui ſunt Minionis in arvis.

Minius, flu. Hiſp. Tarrac. qui Gallæciam à Portugalliâ dividit, à colore pigmenti, quo plurimum exundat.

Minnæi, pop. Arabiæ, mari Rubro adjacentes, primi commercium thuris fecere. Plin. 12. 14. Dionyſ. v. 958.

Αὐτὰρ Ἐρυθραίης πλαδερὸν ναίουσι θαλάσσης
Μιναῖοί τε Σάβαι τε.———

De quibus fusè Bochartus Phal. lib. 2. cap. 22.

Minoa, op. Cretæ geminum, unum in orâ ad ort. inter Samonium promont. & Camaram urb. in bor. vergentem. *Altemura* Sophiano. Alterum in orâ bor. à Cydone 10. m. p. in ort. apud Amphimalim ſinum. *Minola* Moletio. Item urbs in Amorgo inſulâ Cycladum. Steph. in *Amorgos*. Eſt & altera in Siciliâ. Item Megarenſium emporium fuit 18. ſtad. ab urbe diſtans, quod & *Niſea* appellatur. Gaza quoque Palæſtinæ olim *Minoa* dicta fuit. Strabo lib. 9. Et alia quoque eſt in Siphno unâ Cycladum. Et alia Arabiæ, cujus cives *Minoitæ* à Minoe. Paros etiam vocabatur *Minoa*, unde cives *Minoæ*. Steph.

Minorica, vel Balearis minor, inſ. Hiſp. in mare mediterraneo, & in regno Majoricæ, à quâ 30. m. p. diſtat in ort.

Minthe, mons Peloponneſi inter Taygetum, ad auſt. & Stymphalum ad ſept. *Mittena* hodiè. *Evan* Pauſaniæ. *Oleno*, teſte Nigro.

Minturnæ, op. Campaniæ inter Sinueſſam, & Formias, ad Lirim flu. habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens perſecutionem Syllæ. Plut. Geo. Fabricius ſcribit vulgò *Trajetto* vocari. *Caſtro ad Mar* Nardus. Straboni ac Ptol. Μιντοῦρναι, at Plutarcho in C. Mario Μιντούρνη, & Dionyſio lib. 1. Μιντοῦρνα, Stephano Μέντουρνα, denique Procopio Μεντούρνη. Paludoſum locum fuiſſe innuit Juvenal. Sat. 10. ubi de C. Mario:

Exilium & carcer, Minturnarumque paludes.

Lucan. lib. 2.

Exul limoſâ Marius caput abdidit ulvâ,
Stagna avidi texere ſoli, laxæque paludes
Depoſitum, Fortuna, tuum.———

Horat. 1. Epiſt. 5.

Vina bibes iterum Tauro diffuſa, paluſtres
Inter Minturnas, Sinueſſanumque Petrinum.

Graves Ovidio dicuntur Met. 15.

———*Niveiſque frequens Sinueſſa colubris,*
Minturnæque graves.———

Long. 37. 40. Lat. 40. 59.

Minya, urbs Theſſaliæ circa Scarphiam, à *Minyâ* dicta quæ prius *Almonia* dicebatur. Inde *Minyates* pop. Eſt & altera Phrygiæ. Hinc *Minyion*, *Minyeis*, *Minyeius*: Gentile *Minyæ*. Steph.

Minyæ,

Minyæ, pop. Theſſaliæ, aut certe Magneſiæ, quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab ortu annexa, qui Jaſonem in Colchos proficiſcentem ſequuti ſunt. Sic dicti à *Minyâ* Orchomeni rege, qui cum omnes mortales ſuæ ætatis opibus ſuperaret primus omnium gazophylacium conſtruxiſſe dicitur. Pauſanias & Cælius Rhodiginus lib. 20. cap. 25. Apollonius Rhodius lib. 1. verſ. 230.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
Τοὺς μὲν Ἀριστῆας Μινύας περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἔμμεναι· ὡς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

Alia affert doctiſſimus Enarrator, inter quæ: Ὅτι Σκήψιος Δημήτριός φησι τοὺς περὶ τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας, Μινύας προσαγορεύεσθαι. Heſychius cum aliis auctoribus ab eodem Scholiaſte laudatis, Orchomenios & Magnetas Minyas appellatos notat. Intercedit Strabo qui veritatem perdere videtur lib. 9. Ἑξῆς δὲ ὁ ποιητὴς μέμνηται τῶν τῶν Ὀρχομενίων καταλόγου, χωρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Βοιωτικοῦ ἔθνους· καλεῖ δὲ Μινυήϊον τὸν Ὀρχομενὸν ἀπὸ ἔθνους ἄλλον φασίν, ὅθεν τοὺς Ἀργοναύτας Μινύας λεχθῆναι. Hyginus cap. 14 Argonautæ omnes Minyæ ſunt appellati vel quod plurimæ eorum filiæ Minyæ pepererunt, vel quod Jaſonis mater Clymeni & Minyæ filia erat. Schol. Pind. Pyth. 4. Μινύας δὲ Ἀργοναύτας φησίν, ὅτι οἱ πλεῖους αὐτῶν εἰς Μινύαν τὸν Ποσειδῶνος καὶ Τελλογένους τῆς Αἰόλου τὸ γένος ἀνῆγον· Μινυήϊον αἷμα, vel cognati omnes vocantur Orpheo, verſ. 250.

Ἔξοχον ἡρώων Μινυήϊον αἷμα γενέθλης.

Minyia, Amorgi inſ. civitas. Steph. *Mandria* Caſtaldo. *Plati* Sophiano.

Mirace, locus Scythiæ. Val. Flac. lib. 6.

——— *Viridem Miracen, Tibiſenaque juxta*
Oſtia. ———

Mirandula, urbs Italiæ, Joanne Pico comite nobilis, 22. m. p. à Mutina in Bor. & 10. à Pado in merid.

Mirobriga, *Malabriga* Morali, urbs Luſitaniæ in Vettonibus, à Salamanticâ 13. leuc. Ulyſſiponem verſus *Cividad Rodrigo* Marianæ dicitur. Lon. 13. 41. Lat. 40. 58.

Miſenum, promont. & urbs Italiæ à Baiis 2. à Puteolis & Cumis 3. m. p. plus minus diſtans. Pop.

Miſenates. Vide *Miſenus* in altera parte hujus Diction.

Miſnia, *Meiſſen*, prov. Germ. in Saxoniâ ſuper. ſub dom. Ducis Electoris Saxoniæ pro majore parte. Terminatur à Sept. Duc. Saxoniæ, & Principatu Anhaltino, ab Oriente Luſatiâ, à merid. Bohemiâ & Franconiâ, & ab occ. Thuringiâ. Ejus urb. ſunt Altenburgum, Chemnicium, Dreſda, Halla, Lipſia, Merſoburgum, Miſna, Naumburgum, Sitizum, & Suicca.

Miſtia Pomponio, *Myſtia* Plin. *Miſtræ* aliis, op. Magnæ Græcæ in finibus Locrorum, inter Hieracium urb. ad Merid. & Auricellam op. ad Bor. fere medium. *Geloſia* vel *Gioioſa*, teſte Barrio.

Mitylene, & *Mitylenæ*, pl. num. urbs maxima Lesbi juxta Methymnam, ſic dicta à *Mitylene* Macaris filia. Hodie *Metelin*, ſicut & inſula ipſa. Patria fuit Pittaci ex 7 ſapientibus unius, item Alcæi poetæ, Diophanis oratoris, & Theophanis hiſtorici, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hâc ſcribit Vitruvius lib. 1. quod magnificè, & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita, in quâ Auſter cum flat, homines ægrotant, cum Corus, tuſſiunt, cum Septentrio, reſtituuntur in ſalubritatem. Ab hoc opido etiam tota inſula ſic dicta fuit tempore Euſtathii. Longus Sophiſta Pœmenicorum lib. 1. Πόλις ἐστὶ Λέσβου Μιτυλήνη, μεγάλη, καὶ καλή. Διείληπται γὰρ εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάσσης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ λίθου, νομίσαις οὐ πόλιν ὁρᾶν, ἀλλὰ νῆσον. *Pulchræ* epitheto quoque illam ornat Horat. 1. ep. 11.

Incolumis Rhodos, & Mitylene pulchra facit quod
Pænula ſolſtitio, campeſtre nivalibus arvis.

Strab. lib. 13. κατεσκεύασται δὲ τοῖς πᾶσι καλῶς. Cic. contra Rullum eam vocat urbem & naturâ, & ſitu, & deſcriptione ædificiorum, & pulchritudine imprimis nobilem, agros jucundos & fertiles. Cum Rhodo aliquoties à Poetis conjungitur. Horat. 1. Carm. Od. 7.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen.

Mart. 10. 68.

Quum tibi non Epheſus, nec ſit Rhodos, aut Mitylene.

Hinc adjectivum *Mitylenæus*. Lucan. lib. 8.

Tunc Mitylenæum jam pleno littore vulgus
Affatur Magnum. ———

Utrumque dixere veteres *Mytilene*, & *Mitylene*. Sed prius illud longè rectius, alterum vero inter barbariſmi ſpecies refert Stephanus Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionyſium Thracem, & Μυτιληναῖον dici jubet, addens rationem, ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ κτίσου Μυτιλήνη καλεῖται. Confirmant hanc ſcripturam nummi veteres, è quibus potiſſimùm orthographiæ ratio eſt petenda. Voſſ.

Mizraim. Vide *Ægyptus*.

Modin, civitas Palæſtinæ, in Judæâ, in monte exciſa, nomen adhuc retinens, Macchabæorum patria, inter Emmaum & Rhamam, à quâ 10. m. p. Hieroſolymam verſus abeſt. 1 Mach. 1. Erat autem locus Ducis Aſidæorum proprius. Quippe Μωδείν. *Modin*, à themate ידה *jadah*, nuncupatum arbitror, qu. tu dicas ὁμολογητῶν, *Confeſſorum* locum, vicum, opidumve.

Mœnus, *the Maine*, flu. Germ. in Franconiâ; Oritur ex duplici fonte ſupra Culembachium; dein Paulo infra Bambergam fluens, rigat Swinfordiam, Herbipolim, Verthemum, Aſciburgium & Francofurtum, & tandem auctus aliquot flu. in Rhenum ſe exonerat Magontiacum.

Mœris, *Myris* Herodoto, *Mœridis ſtagnum* Ptolemæo, palus ingens Ægypti à Memphi 72. m. p. in occid. diſtans 20. mill. circuitu patens, teſte Melâ. Ex quo patet decipi eos qui illam *Buchiara* indigitant, cum Mareotide eam confundentes, quæ juxta Alexandriam eſt, multo vaſtior.

Mœſia, *Myſia*, Ptol. & Strab. regio Europæ in ſuperiorem & inferiorem Ciabro fluvio diviſa. Superior *Boſna* ad occid. & *Servia* ad ort. dicitur. Inferior *Bulgaria* in ſuperioris & Thraciæ confinio, inter Hæmum montem, & Danubium flu. contenta. Pop. *Mœſi* Plinio. Virg. Georg. 1.

——— *Nullo tantum ſe Mœſia cultu*
Jactat, & ipſe ſuas mirantur Gargara meſſes.

Vide ſis illic de la Cerdam.

Moguntia, urbs Archiep. Germaniæ ſuperioris ad Rhenum celebris, ſic ab amne Mogi dicta. Vulgò *Mentz*. Dicitur *Mogontiacum* & *Modoëtia*. Agrum habet ab utrâque Rheni ripâ fœcundum & præſtantiſſimo vino luxuriantem. Plurima antiquitatis monumenta oſtendit. Academiam habet. Eique artis Typographicæ inventio debetur, An. Dom. 1450.

Molæ Formianæ, Ciceroni ſic dictæ, quòd à *Formiis* non longè abeſſent, in Latio ſunt, & hodiè pagus eſt *Mola* dictus, uti ſcribit Niger. Long. 37. 30. Lat. 41. 03.

Moldavia, regio Europæ, olim pars Hungariæ, nunc proprio parens principi, ſub clientelâ Turcarum. Ibi alias erat pars Orientalis Daciæ. Terminatur à Sept. Poloniâ, ab ortu Beſſarabia, à meridie Bulgariâ, & ab occ. Walachia.

Molocath, *Mulucha* Salluſtio, Plin. & Melæ, fluvius Maurit. Tingitanæ inter Metagonitem promontorium, & Malvam flu. terminum utriuſque Mauritaniæ. *Mulucham* hodie, teſte Marmolio.

Moloſſi, populi Epiri, quorum regio *Moloſſia*, nunc *Pandoſia*, teſte Pineto, à *Moloſſo* Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quam poſtea Helenus de nomine Chaonis fratris ſui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellavit. Hinc canes *Moloſſi* dicti, quos poetæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo à Vulcano fabricato, quem ille Jovi, Jupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Jul. Pollux 5. 5. Virg. Georg. 3.

Veloces Spartæ catulos, acremque Moloſſum.

Horat. Epod. 6.

Nam qualis aut Moloſſus, aut fulvus Lacon
Amica vis paſtoribus. ———

Sen. in Hippolyto:

——— *Teneant acres lora Moloſſos.*

Hos Ariſt. Hiſt. An. 9. commendat: ἀπὸ τῆς ἀνδρείας πρὸς τὰ θηρία καὶ τοῦ μεγέθους *à fortitudine contra belluas, & magnitudine.* Clamoſi erant hi canes, quæ res etiam ad terrorem nata. Lucan. lib. 4.

Aut dum diſpoſitis attollit retia varis,
Venator tenet ora levis clamoſa Moloſſi.

Hic tam vaſtus clamor à magno ore quo præditi ſunt. Lucret. lib. 5.

Irritata canum cum primum magna Moloſſum,
Mollia ricta tremunt duros nudantia dentes.

Horat. lib. 2. Sat. 6.

——— *Simul domus alta Moloſſis*
Perſonuit canibus. ———

Claudianus de canibus Dianæ in 3. Stilic.

——— *Immortaleſque Moloſſi*
Latrantes mediis circum vaga nubibus ibant.

Martialis 12. 1.

Retia dum ceſſant latratoreſque Moloſſi.

Sunt & *Moloſſi* populi Theſſaliæ apud Iolcum opidum, teſte Athenæo.

Molybdodes, inſula Sardiniæ adjacens contra Sulchos, una cum inſula Hieraeum; quæ Latinè *Plumbea* dicitur. *Iſola del Toro* Leandro.

Molychium, Heſychius: Μωλύχιον, ἔνθα Λυκοῦργος τὸν Κορυνήτην ἀνεῖλε τόπος. Notandum eſt hoc loco, inquit Palmerius, Heſychii μνημονικὸν σφάλμα· nullus enim unquam antiquorum id facinus tribuit Lycurgo, ſed Theſeo. Reponendum igitur: ἔνθα Θησεύς. Fuit ille locus in Epidauriâ.

Molycria,

Molycria, *Molycrion* Pauſan. op. Ætoliæ, ſeu Locrorum Ozolorum in ora, inter oſtia Eveni fluvii ad occid. & Naupactum urb. proximam ad ort. apud Antirrhium promontorium. *Molicria* adhuc ex tab. recentioribus.

Momonia, *Mounſter*, una ex quatuor partibus Hiberniæ, ad auſt. extenſa. Separatur à Connaciâ Sineo flu. ad bor. ad ort. habet Lageniam, à merid. vero & occ. alluitur Hybernico mari. Dividitur in 6 Com ſc. Kerrienſ. Limericenſ. Corcagienſ. Tipperarienſ. Waterfordienſ. & Deſmoniæ Comitatu.

Mona, inſula inter Angliam, & Hiberniam ſita, ut Ptol. & Plin. eam deſcribunt, *Monna* Xiphilino in Nerua. Hæc olim Druidum ſedes fuit, Tacito auctore, hodie *Angleſey*, teſte H. Lhuydo, & Lelando, *Mon* vero antiquis Britannis. Hæc inſula anguſto vado tantum à Britanniæ continente disjuncta conſpicitur, ex quo quis fortaſſe hanc non eſſe Cæſaris Monam, quam medio curſu inter Britanniam & Hiberniam ſtatuit, poſſit ſuſpicari, ſed potius eam quam Anglo-ſaxones hodie *Man* nominant. De quâ vide *Monaœda*. Eſt & inſula hujus nominis parva in Rheni oſtio apud Friſios.

Monacum, vel potius *Monachium*, urbs Bavariæ elegantiſſima & primaria, ſedes Ducum, vulgò *Munchen*. Fere 5. mill. Germ. diſtat à Friſinga in auſt. uti etiam 15. à Ratisbonâ, & totidem ab Oeniponte in Sept. Long. 34. 00. Lat. 49. 18.

Monalus, Siciliæ flu. Ptol. inter Cephalœdim & Alæſam in ora occ. & Bor. fluens. *Molina* Fazello, *Toſa* autem Leandro.

Monaœda, inſula Albionis, ſeu Britanniæ inter illam & Hiberniam, media fere inter Monam ad meridiem, & Gallovidiam reg. Scotiæ ad bor. *Monapia* Plin. *Menavia* Bedæ. *Eubonia* Gildæ, *Man* Anglis, & *Menaw* Britannicè dicitur.

Monaſterium, vulgò *Munſter*, urbs Germaniæ Weſtphaliæ primaria ad Amiſium flu. epiſc. ſub Archiepiſc. Colonienſ. inter Coloniam ad occ. & Bremam ad ort. fere media 16. leuc. olim *Minigroda*, vel *Miningroda*. Hæc urbs an. 1533. maximam cladem ab Anabaptiſtis accepit, qui eam civibus expulſis invaſerunt, Regeque ex eorum colluvie creato, urbem contra ejus Epiſcopum, Archiepiſcopum Colonienſem, & Ducem Clivenſem, qui illam valido exercitu obſederunt, per annum quaſi tenuerunt. Sed Epiſcopus tandem cum ſuis ſuperior factus, juſtum ſupplicium de Anabaptiſtis, & rege illorum ſumpſit.

Monda, vel *Munda* Plinio, flu. Luſitaniæ per Conimbricam urb. fluens in Oceanum occidentalem, medius inter Tagum, & Durium cum opido cognomine. *Mondego* hodiè dicitur, teſte Cluſio.

Monembaſia, urbs Archiep. Peloponneſi in orâ, vulgò *Maluaſia*. Long. 50. 02. Lat. 37. 12.

Monetium, opidum Japodum in Carniolâ regione, *Manſpurg*, teſte Lazio.

Moluccæ, Oceani Orientalis juxta Indiam inſulæ ſub circulo Æquinoctiali, ob maximam aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem transferunt, celebres; ſunt 5. *Taranate*, *Tidore*, *Motir*, *Machian*, & *Bachian*. Avicula Manucodiata, quam nos Paradiſi avem vocamus, nobilis.

Monobrica, vulgò *Monbriga*, op. olim Hiſp. Bæticæ, nunc pagus, teſte Cluſio. Sed Ferrario videtur eſſe op. Hiſp. Tarracon. in Arragoniâ, vulgò *Munebriga*, ad Salonem flu. à Bilbili 5. leuc. Cæſar-auguſtam verſus 16.

Monodactylus, Æthiopiæ mons. Ptol. *Pentadactylos* Plinii eſt, Villanovano teſte.

Monœcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum navium capax, ab Albinga op. diſtans ſtadiis 480. Dicitur portus Herculis, quia, teſte Servio, pulſis aliis, illic Hercules ſolus habitavit, vel quòd in ejus templo alius deorum non colitur. Arcem habet firmiſſimam, cujus princeps & Dominus neminem ſuperiorem agnoſcit, licet ſub tutelâ regis Hiſpani, præſidium illius in arcem admiſerit. Virgilius lib. 6. de Cæſare & Pompeio:

> *Aggeribus ſacer Alpinis, atque arce Monœci*
> *Deſcendens gener adverſis inſtructus Eois.*

Lucan. lib. 1.

> ——————*Solus quà littora turbat*
> *Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci.*

Strabo lib. 4. Ὁ δὲ Μονοίκου λιμὴν ὅρμος ἐστὶν οὐ μεγάλαις, οὐδὲ πολλαῖς ναυσὶν, ἔχων ἱερὸν Ἡρακλέους. Quod autem his oris præſideret Hercules, *colles Herculeos* dixit Silius lib. 1.

> *Herculei ponto cepere exiſtere colles,*
> *Et nebuloſa jugis attollere ſaxa Monœci.*

Ratio autem nominis inde eſt, quod communem cellam cum alio Deo repudiaverit Hercules, eſſetque ex augurali diſciplinâ ſuam Deorum cuique ædem dicare.

Monogloſſum, Ptol. indiæ intra Gangen Emporium. *Mangalor* à Nigro indigitatur.

Monomeri, populi apud ultimas Orientis terras, ſingulis cruribus ſaltatim currentes vivaciſſimæ pernicitatis. Gellius 9. 4.

Mons Ferrātus, regiò Italiæ, cujus fines ſunt, hinc Padus, inde Apenninus, & Tartarus amnis, ex ſuperiori parte montes proximi Moncallerio, ubi Pedemontium incipit.

Mons peſſulanus, Gall. Narbon. op. vulgò *Montpellier*, in agro admodum fertili poſitum, decem milliaribus à mari mediterraneo diſtat, Epiſcopatu & Academiâ celebratur, in quâ olim Juriſprudentiæ, nunc Medicinæ florent ſtudia, ampliſſimo Medicorum Collegio decoratur, quod Urbano Pont. fundatum eſt & copioſis ornatum reditibus.

Mons Gomericus, op. Albionis in Walliâ ad Sabrinam flu. à Salopiâ 12. mill. *Montgomery*.

Mons Jovis, in Hiſpaniâ, nunc *Monivi* dicitur. Ejus partem occidenti adverſam, eminentiâ cautium, quæ inter exigua ſpatia, ut gradus ſubinde conſurgant, Scalas Annibalis appellant. Mela 2. 6.

Montes Ætii, ſic vocantur apud Diod. Sic. in fine lib. 4. montes quidam Siciliæ, qui hodiè *Montifori* vocantur, Fazello auctore.

Montes, vulgò *Monts*, urbs Belgii, Hannoniæ primaria, in colles aſſurgens, & vallibus depreſſa, virorum & ædium frequentia ad maximum numerum locupletata, naturâ & propugnaculis munitiſſima.

Monumethia, *Monmouth*, op. Walliæ Com. cogn. cap. ad Wagam amnem in confin. Herefordiæ Com. & Gloceſtriæ, 14. mill. ab utraque urbe cogn. 10. ab æſtuario Sabrinæ, & 22. à Briſtolio in Bor.

Moraſti, vicus contra Orientem Eleutheropoleos, patria Michææ prophetæ, qui inde *Moraſtites* dicitur. Jer. 26.

Moravia, regio Germ. nunc regno Bohemico adjuncta, olim *Marcomannia*, quia fines Germaniæ quà Danubio in Pannoniam pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atque inde *Marcomanni* limitum, finiumque accolæ appellati. Hodie quoniam *Moravia* circumſcriptos *Moravâ* fluvio habet fines, ab eodem flu. incolæ *Moravi*, & ipſa regio *Moravia* dicitur. Eam nunc tribus è partibus limitant juga montium, ſylvæ, ſaltuſque & fluvii, ab Oriente viz. ab Hungaris, ab occid. à Bohemis, ab Aquilone à Sileſiis. Nam à meridie Auſtriam verſus plana eſt, à quâ dirimitur Thayſa flu. In agris numiſmata M. Antonini, Commodique, & aliorum nonnullorum Cæſarum, tam aurea quam argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Moraviâ geſtorum manifeſta facere videntur. Thus & myrrha ibi inveniuntur uno tantum in loco, non ex arbore deſudante, ut alibi lecta, ſed è ſolo terræ eruta. Regionis poſitio quatenus interius patet, campeſtris eſt, campique ſunt molli, & pingui ſolo, ideoque ſegetibus valde idonei, ſicut colles vinetis. Culta ferè tota, cultoribuſque adeo referta eſt, ut nullum gregibus armentorum, quæ, niſi in ſolitudinibus commode paſci nequeunt, locum reliquerit. Bohemicâ linguâ Moravi utuntur. Dubravius, & Æneas Sylv. Hiſt. Bohem.

Morbium, op. Brigantum, nunc vic. *Moresby* dict. in Cumbria, 3. mill. à Verkintonio in merid.

Morbonium, *Morbegno*, op. Rhætorum ad Adduam flu.

Morda, *Merſe*, flu. Angliæ ad Salopiam in Sabrinam influens.

Mordiæum, civitas Piſidiæ, *Apollonia* poſtea dicta. Steph. ubi optima mala. Athenæus.

Morei, ſive *Morienſes*, pop. Indiæ, ligneas domos habitantes, Μωρεῖς Stephano.

Morgantium, Straboni Μοργάντιον, urbs Siciliæ. Silio *Morgentia* lib. 14.

> ——————*Non frondoſis Morgentia campis*
> *Abſtinuit Marte infido.*——————

Livio *Murgantia* dicitur, Diodoro Μοργαντίνα. Vide Cluv. Sic. Ant. lib. 2. cap. 8.

Morgentium, urbs Italiæ, Steph. *S. Georgio* in Brutiis, teſte Barrio.

Morgus, Salaſſorum fluvius. Plin. 3. 16. *Orco* hodiè Leandro, *Orcho* vero Merulæ.

Moria, collis, 2 Par. 3. qui *Terra viſionis*, Gen. 22. dicitur, à latere montis Sion. Heic templum fuit poſtea ædificatum. In plures autem colles diſſectus erat hic mons. In unâ parte erat Sion, in quâ arx David, juxta quam Templum extructum. Alia pars extra urb. manſit, poſteáque dicta fuit *Mons Calvariæ*; in quo tam Iſaacum quam CHRISTUM immolatos fuiſſe docet Hieronymus ex traditione Ebræorum. Unde autem hoc nomen ambigitur. Aliqui à מור *mor*, quod eſt *myrrha* deductum volunt; unde Cant. 4. 6. *Ibo ad montem myrrhæ*: quæ nempe ibi crevit. Non placet; nam ſenſus parabolicus, quo totus Canticorum liber perſcriptus eſt,

longè diſtat ab hiſtorico. Imò probabilius eſt המור ibi ænigmaticè expreſſum per apocopen eſſe, qu. המורות ſedem Templi; 2 Par. 3. 1. quam eo loquendi genere ſignificari peritiſſimi interpretes arbitrantur. Aliis idem eſt quod מורא *mora, pavor, timor*; quòd ibi Deus timeri & coli debeat. Inde Onkelos & Jonathan vertunt, *in terram cultûs*, h. e. religioſam. Kimchi ſic dictam vult totam terram Iſraelis, qu. à רוה *ravah*, irrigari, inebriari, quòd terra irrigua eſſet. Alii vertunt *terram excelſam*, ſic LXX. Alii χαλαφανῆ, lucidam vel conſpicuam, ita Aquila, i. e. הנראה ſic adjectivum facit, cum ſubſtantivum ſit. Symmachus vertit *terram* ὀπτασίας, ſic & Vulgatus interpres, idque vel 1. quia conſpicua, vel 2. quia Deus ibi ſe videndum præbuit. Rectè, Veteres Hebræi, teſte R. S. deduxerunt ex ירה *docere erudire*; hic מוריה *Lex*, doctrina, quod inde egreſſa eſſet doctrina pro Iſrael. Fullerus compoſitum nomen exiſtimat qu. מראה יה φανερωθεὶς Θεὸς, nempe CHRISTUS, qui in illa reg. Morijæ (quæ proprie tractus eſt Hieroſolymitanus) natus eſt, & exceptus, & prædicavit, & paſſus eſt, & reſurrexit. Alii denique deducunt ex מור q. d. *amarum*, propter amaritudinem Abrahami. Polus.

Moricambe, æſtus & fluvius Albionis in comitatu Cumbriæ, inter Itunam, & Beliſamam amnes. *The Bay of Cardronock*, teſte Camdeno.

Moridunum, op. Albionis in comitatu Devonienſi apud oſtia Axæ fluvii. Vulgo *Seaton*.

Morimaruſa, mare Septentrionale, quod Scythiam alluit, vulgò etiam *Mare Settentrionale*.

Morini, pop. inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Caletibus, & Nerviis vicini, quorum opidum mediterraneum, Ptolemæo teſte, fuit Tervanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virg. Æn. 8. *Extremi hominum* dicuntur, quòd, ut jam diximus, Oceano ſint proximi, breviſſimuſque ab eis, vel ipſo Cæſare teſte, in Britanniam ſit trajectus.

Moſa, vulgò *la Meuſe*, fluvius inſignis Galliæ Belgicæ ex Vogeſo monte non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandemque in finibus Batavorum accepto Rheno in Oceanum ſe exonerans. Julius Cæſar: *Moſa profluit ex monte Vogeſo, qui eſt in finibus Lingonum, & parte quâdam Rheni recepta, quæ appellatur Walis, inſulam efficit Batavorum.* Sidonius in Paneg. Majoriano:

Rhenus, Arar, Rhodanus, Moſa, Matrona, Sequana, Ledus.

Moſæus, flu. Suſianæ regionis in ſinum Perſicum fluens. *Muſeus* Marcellino. *Triticiri* Ortelio, aliàs *Tiritiri*, aliàs *Maeuf*.

Moſchi, populi Aſiæ Albanis, & Iberis finitimi, circa Caſpium mare eos ponit Mela, circa Phaſidis fontes Plinius, ubi & montes *Moſchici*. Hos *Meſech* in ſacris literis dici ſcribit Arias Montanus in Apparatu Biblico. Lucanus lib. 3.

Heniochi, ſæviſque affinis Sarmata Moſchis.

Sid. Apol. in Panegyrico Avito:

Sauromatam taceo, ac Moſchum, ſolitoſque cruentum
Lac potare Getas.———

Vide Bochart. Phaleg. 3. 12.

Moſchophagi, i. e. *Vitulivori*, populi circa mare Erythræum. Arrianus.

Moſchus, fluvius, nunc vulgò *Morava*, in Myſiâ ſuperiore, ex Orbelo monte in Danubium fluens. *Moſchius* Ptolemæo.

Moſcovia, hodiè appellatur univerſum Imperium Magni Ducis Moſcoviæ, quod mari glaciali à Sept. terminatur, ab oriente Tartaros, à meridie Polonos, ab occ. vero Livones & Sueciæ regem vicinos habet. Hujus omnes regiones ſingulatim deſcribit Sigiſmundus Baro ab Herberſtain in Moſcoviticâ hiſtoriâ, apud quem multa de Religione, ritu, vivendique more totius gentis, quæ magis ſervitute, quam libertate gaudet. Omnes ſe principis ſervos fatentur. Raro illis eſt quies, nam aut bellum Lithuaniis, aut Livonienſibus, aut Tartaris infert, aut ſi nullum bellum gerit, præſidia collocat circa Tanaim, & Occam flu. ad reprimendas Tartarorum deprædationes. Tunicas oblongas, ſine plicis, manicis ſtrictioribus, Hungarorum fere more, geſtant Muſcovitæ. Ocreas fere rubras, eaſque breviores, ut quæ genua non attingant, ſoleaſque ferreis claviculis munitas habent. Ventrem nequaquam, ſed femora cingunt, atque adeo pube tenus, quò magis promineat venter, cingulum dimittunt. Juſtitiam ſtrenuè exercent in prædones. Furta & homicidia raro capitali pœnâ puniuntur. Monetam argenteam habent non rotundâ, ſed oblongâ & ovali quodammodo formâ. Pellibus nobilibus, ac precioſiſſimis, quæ illinc per totam Europam exportantur, regio abundat; & ubique ferè ſylvoſa eſt. Cæterùm de *Moſcovia* nemo meliùs ſcripſit quàm Adam Olearius libro cui titulus eſt Gallicè: *Relation du Voyage d'Adam Olearius en Moſcovie, Tartarie & Perſe.*

Moſcua, ſeu *Moſcha*, vulgo *Moſcow*, urbs Europæ perampla, emporium celebre, & caput Imperii Moſchorum, ad Moſchum flu. in quâ magnus Dux Moſcoviæ reſidere ſolet. Creſcit indies, ſed pro majore parte fœdè conflagravit an. 1668. Arx eſt in ea perampla M. Ducis, quem incolæ *Czar*, i. e. Imperatorem vocant, cum valido præſidio. Domus autem ſunt ligneæ omnes. Diſtat 140. m. p. à confin. Poloniæ in ort. 240. à Novogardiâ parvâ in Afr. & 370. à Novogardiâ magnâ in Eurum. Long. 65. 40. Lat. 59. 30.

Moſon, Galatiæ urbs, Ptol. *Aricanda* Nigro.

Moſychlus, mons Lemni, in quo fornax Vulcani, de quo Heſychius & Nicander in Theriacis verſ. 472.

Ἢ Σάκ, ἠὲ Μοσύχλυ.———

Ubi Scholiaſtes hæc citat ex Antimacho:

——Ἡφαίςυ πυρὶ εἴκελον, ὥ ῥα τιτύσκει
Δαίμων ἀκροτάτοις ὄρεος κορυφαῖσι Μοσύχλυ.
———*Quales in ſummâ rupe Moſychli*
Mulciber accenſis fornacibus excitat ignes.

Et ex Eratoſthene:

———Φαίνεσκε Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἶσον.
———*Elucet Moſychlæis ignibus æquum.*

Itaque *Moſychlus*, teſte Bocharto, vel eſt מולגא *Mazlega*, *ſplendens*, ut in Syrâ paraphraſi, Apoc. 21. 21. vel מולק *Mazlec*, *ardens*, unde זליק *zelic* Chaldæis *ſcintilla*.

Moſylon, promontorium, & emporium Æthiopiæ. Steph. *Omgauli* hodiè, teſte Moletio. Inde *portus Moſylicus*, quo Cinnamomum devehitur, uti loquitur Plin. Simeon Sethi de facultate ciborum; ubi de Cinnamomo: ἄριςον δὲ τὸ λεγόμενον Μόσυλον τὸ ἀπὸ Μοσύλυ πόλεως.

Moſyni, vel *Moſſynœci*, pop. Cappadociæ ad Pont. Euxinum, inter Cytorum, & Ceraſuntem urbes longo tractu incolentes. Getis finitimos collocat Tibullus 4. 1.

Quaque Hebrus, Tanaiſque Getas rigat, atque Moſynos.

Mela 1. 19. *Ultra Tibarenos Moſyni turres ligneas ſubeunt.* Ita locum illum reſtituit Voſſius. *Moſſonychi* dicuntur Val. Flac. lib. 1. verſ. 150.

Vos quoque non notæ mirati vela carinæ
Moſſonychi.———

Apollonius lib. 2. verſ. 1018.

Ἢ ἐπὶ Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάυσι
Μόσσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι.
Ubi Moſſynœci in montibus tenent
Falas, unde & ipſi cognomen traxerunt.

Dionyſ. Perieg. verſ. 765.

Βύζηρές τοι ἔπειτα, καὶ ἀγχόθι φῦλα Βεχείρων,
Μάκρωνες Φίλυρές τε, καὶ οἳ Μόσσυνας ἔχυσι
Δυρατέυς, τῶν δ' ἄγχι πολύρρηνες Τιβαρηνοί.

Ubi Schol. Λέγει ὁ Γεωγράφος ἀπὸ Μοσσύνων, ὅ ἐςι πύργων, αὐτοὺς ὀνομάζεσθαι. Vide Steph.

Motene, Armeniæ majoris regio ad Cyrum flu. Ptol. *Ezechia* Caſtaldo.

Motenum, Pannoniæ ſuperioris urbs. Anton. à Vienna 4. leuc. in merid. *Bruck an der Leyte* Simlero. Sed Lazio *Martz* pagus eſt ejuſdem tractûs.

Motho, vicus Arabiæ in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occiſus eſt. Significat autem linguâ Arabum τόπος θανάτυ. Steph.

Mothone, Laconicæ opidum Am. Marcell. fine lib. 26. Ubi Valeſius: *Methone* Laconicæ opidum memoratur à Thucyd. lib. 2. eamque adhuc ſuâ ætate nomen id retinuiſſe ſcribit Euſt. in Hom. Catalogum. Sed cæteri Meſſeniæ aſſignant, inter quos Mela & Strabo, Plinius ac Ptolemæus. Eamque Pauſan. in Meſſen. *Mothonem* nominat, perinde ac Porphyrius lib. 2. de abſtinentiâ: Μάγος, inquit, ἦν Βασιλεὺς Μακρωσίων ὁ ἐν Μοθώνη σφαγεὶς ὑπ' Ἀριςίππυ. Scribe Βόσος, ex Strab. lib. 8. In Tab. quoque Reutingerorum *Mothone* dicitur. Neque aliter hoc in loco tam editio Rom. quam Regius codex ſcriptum habent. Quid quod & in prologo 7. Trogi Pompeii *Mothone* dicitur, quæ à reliquis Methone, opidum Magneſiæ, longe ab hoc noſtro diverſum.

Motieni, parva regio Iberiæ, Colonia Romanorum, Phlegon *Mutenum* eam vocat. Steph.

Motya, vel *Motye*, urbs Siciliæ, de quâ ſic Vir Magnus. De Phœn. Col. lib. 1. cap. 27. A Lilybæo promontorio verſus Aquilonem navigantibus ſtatim occurrit Motye, Pœnorum colonia. Diod. lib. 14. Οὐ μακρὰν δὲ λόφυ τύτυ Μοτύη πόλις ἦν, ἄποικος Καρχηδονίων, ᾗ μάλιςα ἐχρῶντο κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμητηρίῳ. *Non procul ab illo colle* (Eryce) *ſita erat urbs Motye, colonia Carthaginienſium, quâ potiſſimum utebantur, ut belli ſede, unde in Siciliam irrumperent.* Proinde Thucydides de Phœnicibus Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον, &c. ἐνέμοντο, &c. ὅτι ἐντεῦθεν ἐλάχιςον πλεῖν Καρχηδὼν Σικελίας ἀπέχει, *Motyam, Soluntem & Panormum incoluerunt, &c. quia minimo inde in Carthaginem trajectu Sicilia diſtat.* Et Pauſanias in Eliacis: Ἔςι δὲ κατὰ τὸ ἄκρον

ἐν Σικελίᾳ τὸ τέλεσμα μένειν ἐπὶ Λιβύης καὶ Νότε, καλουμένην δὲ Πάχυνον (lege Λιλυβαῖον) Μοτύη πόλις. Οἰκοῦσι δὲ Λίβυες ἐπ' αὐτῇ καὶ Φοίνικες. *Ad Pachynum (imo ad Lilybæum) Siciliæ promontorium, quod in Africam ad Auſtrum, eſt Motye urbs, quam tenent Afri & Pœni.* Motye in Diodoro legitur urbs fuiſſe valdè inſignis τῷ τε πλήθει, καὶ τῷ κάλλει τῶν οἰκιῶν εἰς ὑπερβολὴν πεφιλοτεχνημένη, διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν κατοικούντων, *& domorum copiâ, & ſpecie magnificè exornata propter incolarum divitias.* Situs prope qualis Tyri, nempe in inſula quam Iſthmus manufactus ſtadiorum 6. ita continenti junxerat, ut ex inſulà facta eſſet Cherſoneſus. Idem Diodorus: Αὕτη δ' ἡ πόλις ἦν ἐπί τινος νήσου κειμένη τῆς Σικελίας ἀπέχουσα σταδίους ἕξ. Et paulo poſt, εἶχε δὲ καὶ ὁδὸν στενὴν χειροποίητον, φέρουσαν ἐπὶ τὸν Σικελίας αἰγιαλόν. Dictam fabulatur Stephanus, ἀπὸ Μοτύης γυναικὸς μηνυσάσης Ἡρακλεῖ τοὺς ἐλάσαντας τοὺς αὐτοῦ βοῦς. Ego dictam interpretor Punicâ voce מתוה *metuha*, i. e. *protenſam*, propter Cherſoneſi longitudinem. Ad Aquilonem fuit Motyenſium portus, quem multis deſcribit Polyænus lib. 5. *in Dionyſio.* Gentile *Motyæus*, nam corruptè legitur apud Steph. Μοτυσαῖος.

Motychanus, flu. Siciliæ per oram auſtralem fluens inter Motyam & Inycum, Ptol. *Xicli*, teſte Fazello.

Mucræ, Samnii pagus inter Fauces Caudinas & Bovianum. Silius Ital. lib. 8.

Qui Batulum Mucraſque colunt, Boviania quique
Exercent luſtra, aut Caudinis faucibus hærent.

Mugillones, pop. Germaniæ, quorum nomen torrens *Muhel* in Auſtriâ redolere videtur, teſte Lazio.

Mulacha, vel *Mulucha*, Africæ fluvius, Numidiam à Mauritaniâ dividens. Strabo. Plin. 5. 2.

Mulda, flu. Bohemiæ in Albim ſe exonerans juxta Melnicum op.

Mulhuſia, urbs Alſatiæ ſuper. ad Hellelum flu. Imperialis & Helvetiis aggregata An. Dom. 1615. 3. leuc. à Baſilea in Circ. quot à Neoburgo in occ.

Mulhuſia, urbs Germ. in Thuringiâ Imperialis & ſatis culta. Diſtat fere 7. mill. Germ. ab Erfordiâ in occ. & 4. ab Iſenaco in ſept.

Muliadas, flu. Hiſp. poſt Tagum fluens. Strabo lib 3. ubi Caſaubonus Μένδας legit.

Munda, op. Hiſp. Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem, & Pompeii liberos geſto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta utrinque edita eſt ſtrages, ut Cæſar victor hoſtes, qui fugâ ſeſe in urbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum conſtruxit. Lucan. lib. 1.

Ultima funeſtâ concurrunt prælia Mundâ.

Silius lib. 3.

Et Munda Æmathios Italis paritura dolores.

Long. 15. 38. Lat. 36. 28.

Munitium, urbs Germaniæ, Ptol. *Gottingen*, teſte Villanovano, in Haſſiæ, Saxoniæque Confiniis, media inter Mundam ad meridiem, & Eimbecam ad Bor. Long. 31. 47. Lat. 51. 32.

Munychia, portus Atticæ Piræeo proximus inter illum ad occ. & Sunium promont. ad ort. apud Iliſſi flu. oſtium, antiquum nomen retinens. Ovid. Met. 2.

Munychioſque volans agros, gratamque Minervæ
Deſpectabat humum.———

A *Munycho* principe nomen habet, qui ibi templum Dianæ extruxit, quæ propterea Mynichia, & feſta ejus eodem nomine appellata. Strab. & Plut.

Mura, *Muer*, flu. Germaniæ. Oritur in ditione Salisburgenſi, deinde per Stiriam fluens Dravo miſcetur in ipſo limite Hungariæ.

Muranum, *Morano*, op. Lucaniæ, nunc caſtr. Calabriæ citer. in confin. Baſilicatæ, 40. m. p. à Coſentia in Bor. & med. inter ſin. Tarentinum ad ort. & mare Tyrrhenum ad occ. 16. mill. utrinque diſtans. Long. 40. 15. Lat. 39. 30.

Muranum, *Mouraon*, op. Portugalliæ, juxta Anam flu. Quibuſdam eſt *Moro.*

Muratum, *Murat*, op. Gall. in Alvernia ſuper. juxta Alagnonem amnem, 3. leuc à Floriopoli in Circ.

Muravia, *Muraw*, op. Germ. in Stiria ſuper. ad Muram flu. 6. mill. à Judenburgo in occ. & 4. à lim. Auſtriæ.

Murbachum, op. Germ. in Alſatiâ ſuper. 2. leuc. à Vogeſo monte in ort. & 3. à Colmariâ in Afr.

Murbogi, pop. Hiſp. Tar. quorum metropolis Burgi, urbs regia Caſtellæ vet. vulgò *Burgos*, intra montes.

Murcia, urbs ampla Hiſp. Tar. ad Seguram flu. & regni Murciani caput, 3. leuc. ab Oriola in occ. & 6. à Carthagine Nova in Bor.

Murgantia, Samnii opidum. Liv. hodiè *Morcone.*

Murgentia. Vide *Morgantium.*

Murgis, vel *Murgi* Anton. op. Hiſp. geminum; unum maritimum in Hiſp. Tar. & Bæticæ confin. in orâ regni Granatenſis, *Muxacra* hodiè, teſtibus Flor. & Marianâ. Alterum op. Bæticæ, nunc pagus regni Granatenſis, *Murga*, teſte Marianâ. Sed Cluſio eſt *Murcia* urbs regni Murcienſis caput.

Murcela, urbs Pannoniæ ſuperioris. Ptol. *Muera* Lazio. Aliis eſt *Mureck*, op. Stiriæ.

Murſa, urbs Ioniæ, ab Adriano condita. Steph. Item urbs Pannoniæ inferioris, *Murſia* Ptol. nunc op. Hungariæ, *Eſſeck*, ſive *Ezeck* Lazio.

Murſella, op. Pannoniæ ſuper. inter Sabariam & Arabonem.

Murta, *la Meurte*, flu. Gall. in Lotharingiâ. Oritur ex Vogeſo M. ac in Moſellam cadit, 3. leuc. ſupra Muſſipontem.

Murthlacum, *Murtlay*, op. Scotiæ in Marriâ reg. Murvis Africæ propriæ op. Ptol.

Murum, *Mur*, pag. Rhætorum inter Clavennam ad merid. & Tinnetionem ad Bor. Long. 30. 35. Lat. 45. 50.

Murus, *Muro*, urbs Lucaniæ in Baſilicatâ prope Apenninum M. 24. m. p. à Marſico, à Potentiâ v. 18. in occ.

Murus, mons Luſitaniæ, Vindii ramentum, per agrum Viſenſem & Lamacenſem extenſus, Marano & Alcobæ agri Conimbricenſis junctus, teſte Reſendio.

Murus Picticus, *The Picts Wall*, antiquus ultimuſque Romani Imperii in Albione limes. Primo ex ceſpitibus & Stipitibus ab Hadriano Imp. factus eſt: Poſt à Severo Imp. multo jam munitior conſtructus per continentem à mari Germ. ad mare Hibern. perductus fuit. Tandem Imperio jam devergente è ſolido ſaxo 8. pedum lat. & 12. altitud. à *Boulneſſe*, prope Itunæ ſinum in occ. inchoatus perpetuo tractu ad Tinæ oſtium in ort. ductus eſt, & linea maxima ex parte directa per montes vaſtos aſcenſu & deſcenſu ſuper præruptas rupes 100. fere m. p. longitudine collegit: cujus quidem ductus multis in locis etiamnum extat in Cumbriâ & Northumbriâ provinciis ſuis tantum pinnis nudatus. In eo crebræ turres ſpeculatoriæ mille paſſus inter ſe diſtantes extructæ ſunt, in quibus milites ad tutandos ab hoſtilibus incurſibus fines excubarunt, teſte Jo. Speede.

Muſicani terra, quam Strabo totius Indiæ auſtraliſſimam ponit. Erit ergo ea quæ hodiè *Malaca* vocatur. At idem eam paulo inferius ad Pantalenam inſulam (hæc ad Indi oſtia eſt) ponit. Cui ſententiæ etiam Arrianus lib. 5. & Diodorus lib. 17. ſubſcribunt. Meminit eorum Qu. Curtius.

Muſio, primus eſt amnis poſt Cumerum promontorium, ut ſcribit Blondus, qui eum ad oſtia *Aſpidum* vocari addit, utrumque forte recens eſt.

Muſiſtratum, Polybio, aut potius *Myttiſtratum*, *Mutuſtratum* Plinius ſcribit, Siciliæ urbs eſt, quam Fazellus & Aretius *Miſtretſa* vocant. Hos eoſdem eſſe cum *Ameſtratinis*, quorum Cic. in Verrem meminit, ait Aretius, ſed negat Hermolaus. *Mytiſerata* habet Steph. urbs Siciliæ.

Muſolani, Africæ pop. à Coſſo duce exercitûs Octavii Cæſaris victi. Oroſius lib. 6. cap. 21.

Mutilum, op. Gall. Togatæ in viâ Æmiliâ, ſive Romandiolâ non obſcurum. *Mutila* Julio Obſequenti; hodiè *Mutigliano* Blondo. *Modiana* Leandro.

Mutina, civitas Gall. Ciſalpinæ in Flaminiâ, inter Regium Lepidi, & Bononiam. Strabo. Colonia Romanorum, in quâ Antonius D. Brutum obſedit, quam tamen Hirtius & Panſa, Conſules, victo Antonio, liberavit. Ptolemæo Μούτινα Latinâ formatione, reliquis vero Græcis omnibus Μουτίνη, excepto uno Polybio, apud quem forte rectius Μότινη, quippe brevem eam ſyllabam fuiſſe habitam patet ex poetis. Ovid. Met. 15.

———*Mœnia pacem*
Victa petent Mutinæ, Pharſalia ſentiet illum.

Lucan. lib. 1.

His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæque labores
Accedant fatis.———

Silius lib. 8.

Certavit Mutinæ quaſſata Placentia bello.

Martialis 3. 58.

Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupa dabit.

Vide Plin. 2. 83. *Modena* hodiè dicitur. Long. 33. 00. Lat. 43. 50.

Mutiſtratus. Vide *Ameſtratus.*

Mutuſcæ, quæ & Trebia, ac Trebula, vulgò *Trevi*, urbs Umbriæ Epiſcopalis olim, nunc op. in colle amplum inter Fulginium 6. & Spoletium 9. m p. Pop. *Trebulani* & *Mutuſcæi.* Virg. Æn. 7.

Ereti manus omnis, oliviferæque Mutuſcæ.

Sed cum Eretum ſit in Sabinis, Mutuſcas quoque in finibus Sabinorum fuiſſe crediderim, Trebiamque à Trebulâ diverſam eſſe. Itaque *Mutuſcæ*, *M. Leone* in Sabinis hodiè Ferrario. Opidanos *Mutuſcæos*, ut dixi, Plin. vocat, lib. 3. cap. 12. addit ibidem *& qui Suffenates.* Dionyſ. vero *Suffenas* vocat.

Muza, portus, & emporium Arab. Felicis, quò appellunt, qui ex Ægypto in Indiam navigant, *Gezien* Moletio.

Muziris, urbs & emporium Indiæ citerioris. Plin. 6. 23. *Chaul* Moletio. *Anor* vero ſupra Calicut Dalechampio.

Mycale, op. & mons Cariæ, ſeu potius Ioniæ; Herodoto, promont. è reg. Sami inſ. Inde *Mycalæus*. Claud. lib. 2. in Eutrop.

Icarium pelagus Mycalæâque littora.

Mycaleſſus, urbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd. lib. 7. ſic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit; hodiè *Malacaſa*. Stat. Theb. 7.

——Quos pinigeris Mycaleſſus in agris
Palladiuſque Melas Hecatæaque gurgite nutrit
Gargaphie.——

Hinc Ceres *Mycaleſſia*, cujus templum juxta mare Mycaleſſum ſingulis noctibus ab Hercule aperiri, rurſuſque claudi putabatur. Quinetiam fama erat omnes fructus autumnò colligi ſolitos, ſi ante pedes Mycaleſſiæ Cereris depoſiti fuiſſent, toto anno integros manere. Eſt & alia Cariæ, item mons è regione Sami. Steph.

Mycenæ, urbs Peloponneſi, quam Perſeus Danai fil. extruxit, in quâ regnavit Agamemnon. Inde Virg. Æn. 6.

Agamemnoniaſque Mycenas.

Idem Æn. 2.

Millia quot magnis nunquam venere Mycenis.

Pelopeiades Mycenas vocat Ovid. Faſt. 3. quia illic Pelops habitavit, à cujus etiam filio Thyeſte *Thyeſtæas* vocat Lucanus lib. 1.

——Qualem fugiente per ortus
Sole Thyeſteæ noctem duxere Mycenæ.

Inachias vocat Papinius, quòd juxta Inachum flu. poſitæ videantur. *Agios Adrianos* Sophiano. Nigro *Charia* eſt, *Gerbigni* Theveto. Equi Mycenarum in pretio fuere. Virgil. Geor. 3.

Et patriam Epirum referat, forteſque Mycenas.

Gratius in Cynegetico:

Conſule Penei qualis perfunditur amne
Theſſalus, aut patriæ quem conſpexere Mycenæ
Glaucum.——

Horat. 1. Od. 7.

Aptus dicet equis Argos, diteſque Mycenas.

Epitheton traxit ab Homero apud quem:

——Πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Hæc urbs Junoni & curæ & cordi fuit. Hom. Il. 4.

Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

Ovid. Faſt. 6.

——Sparten, Argóſque, meáſque Mycenas.

Silius lib. 1.

Hic Juno ante Argos——
Ante Agamemnoniam, gratiſſima tecta, Mycenen, &c.

Inde *Mycenæus*, Prop. 2. 22.

Quid? ferus Andromaches lecto cum ſurgeret Hector
Bella Mycenææ non timuere rates?

Ovid. Epiſt. 5.

Iſta Mycenæâ litera ſcripta manu.

Mycone, ſeu *Myconos*, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, ſub quâ poetæ fabulantur ſepultos eſſe Gigantes, poſtremò ab Hercule interfectos: unde proverb. *Omnia ſub unam Myconon congerere*, quod in eos dici conſuevit, qui res naturâ disjunctas eodem libro, vel titulo conantur complecti. Hujus proverbii mem. Them. Orat. 1. & Stephanus his verbis: Μύκονος δέ ἐστιν ἐφ' ᾗ μυθεύονται κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑγινοτάτους ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας. Ἀφ' ὧν ἡ παροιμία πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγαγόντων τὰ διῃρημένα τῇ φύσει. Ubi lege ὑστάτους & vide Zenobium. Scribit Servius hanc inſulam terræ motu diu laboraſſe: quo ceſſante, è vicinis inſulis populos veniſſe, qui eam tenerent, & incolerent. Inſulares *Myconii*, de quibus literis proditum eſt, calvos eſſe ſolere. Inde *Myconius* pro Calvo. Plin. 11. 37. *Micole* hodie Nigro & Soph. Vilis autem inſula fuit ac deſpecta; Unde Stat. 1. Achill.

——Placet ire per altas
Cycladas, hinc ſpretæ Myconos, humiliſque Seriphos.

Ovid. Met. 7.

Hinc humilem Myconen cretoſaque rura Cymoli.

Virg. tamen *celſam* vocat Æn. 3. comparativè cum Delo eam conferens. Athen. lib. 1. *Myconios* dicit διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν, ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι. Unde illud Cratini in hominem ſordidum & avarum Πῶς ἂν Ἰσχομάχου γεγονὼς Μυκωνίου φιλόδωρος ἂν εἴης· i. e. *Quomodo tu ab Iſchomacho Myconio genitus munificus eſſes?* Item Proverb. Μυκόνιος γείτων, & Μυκονίων δίκην in eos qui non vocati ad convivia ſe ingerebant. Proinde Μύκονος Phœnicibus erat מוכ און *Muc-on* quaſi dixeris *cenſu tenuem*. Bochartus.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens inter Axium, & Strymonem flu. Plin. 4. 10. Pop. *Mygdones*, qui in Aſiam tranſgreſſi in eâ parte Myſiæ conſederunt, quæ Troadi ſuperjacet, Rhyndaco amni, & Daſcylitico lacui propinqua, eamque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdoniam appellarunt. In hâc reg. Nioben natam volunt poetæ. Eſt item magnæ Phrygiæ regio, Stephanus, qui hanc quoque *Mychthoniam* vocari ait. Hinc *Mygdonia* mater Deorum. Val. Flac. Arg. 3.

——Ancipitem lymphaverat urbem
Mygdoniæ Pan juſſa ferens ſæviſſima matris.

Et lib. 8.

Sic ubi Mygdonios planctus ſacer alluit Almo
Lætaque jam Cybele.

Claudianus de conſulatu quem Manlius Theodorus cum Eutropio geſſit:

Perfoſſique ruunt populo pallente leones,
Quales Mygdonio curru frænare Cybele
Optat.——

Porro Mygdoniam terram divitem fuiſſe patet ex Horat. apud quem lib. 2. od. 12. legimus,

Aut pinguis Phrygiæ Mygdonias opes.

Marmore etiam abundabat. Ovid. Ep. 15.

Quæ mihi Mygdonii marmoris inſtar erunt.

Mylæ, inſulæ circa Cretam ſunt Plinio, *Cambruſæ* Nigro. Pineto vero *Gnioſa* & *Liſto*. Item Siciliæ urbs, Ptol. & Thucyd. *Malazon*, vel *Mylazzo* Fazello, & Aretio hodiè appellatur. Sunt etiam *Mylæ* Theſſaliæ, incola *Mylæus*. Steph. *Myle* Silio dicitur lib. 14.

Et juſti quondam portus, nunc littore ſolo
Subſidium infidum fugientibus æquora Myle.

Vide Sen. Nat. Qu. l. 4. & Plin. 2. 98. Item *Myle* Siciliæ flu. Vide Cluverium & Dauſqueium ad Silium pag. 597.

Myndus, urbs Cariæ maritimæ inter Bargyliam & Halicarnaſſum, *Menteſe* Leunclavio. Plin. 5. 29. Fuit in eâdem Cariâ, & alterum ejuſdem nominis opidum, quod poſtea ad recentioris differentiam *Palæmyndum* appellavere. *Sancto Pietro* hodie dici ſcribit in ſuo Livio Nardus. Diogenes apud Laertium. Εἰς Μύνδον ἐλθὼν καὶ θεασάμενος μεγάλας τὰς πύλας, μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, Ἄνδρες Μύνδιοι, ἔφη, κλείσατε τὰς πύλας μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ.

Myonneſos, op. Ioniæ in peninſula inter Teum & Lebedum. Steph. Item inſula Theſſaliæ ante Lariſſam, teſte Strabone. Caſ. Strabo 194.

Myos hormos, urbs Ægyptorum cum portu ad ſinum Arabicum, inter Arſinoen, & Berenicen. *Coſir* eo loco ponit Ramuſius. Vide Suckium ad Arrianum pag. 2.

Myra, urbs Lyciæ mediterranea, num. plu. *Strumita*, teſte Stunica. Long. 59. 40. Lat. 38. 25.

Myrmidones, Theſſaliæ populi, qui Achillem ad bellum Trojanum ſecuti ſunt. Sic apud poetas dicti (ac teſte Plinio 4. 7. ſic in univerſum Græci nominantur; unde Philoſtratus in Heroicis ait Μυρμιδόνας ὀνομασθῆναι πάντας Θετταλούς) à formicis, quas ad Æaci preces in homines (illis peſtilentiâ ſublatis) converſas fabulantur. Vir. Æn. 2.

Myrmidonum Dolopumve, &c. Vide *Æacus*.

Myrtoum mare, pars Ægæi inter Peloponneſum & Atticam, ac Eubœam inſulam, licet Ptolemæus illud *Myrtoum* appellet, quod Cariam ad occid. alluit. Sic dictum à *Myrtylo* Oenomai aurigâ ibi ſubmerſo. Plin. tamen 4. 11. appellatum mavult à *Myrto* exiguâ inſulâ non procul à Caryſto. Ejus meminit Horat. lib. 1. Od. 1.

Myrtoum pavidus nauta ſecet mare.

Vide Lambinum ad locum. *Mar di Mandria* Caſtaldo.

Myrtuſſa, vel *Myrtuſa*, mons Libyæ. Callimachus in Apollinem. Στὰς ἐπὶ Μυρτώσσης κεραταδέος. Ubi Schol. Μυρτῶσα ὄρος Λιβύης. Idem habet Steph. Ejus meminit Apoll. l. 2.

Αἱ Λιβύην ἐνέμοντο παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.

Myſia, regio min. Aſiæ ad Helleſpontum Troadi contermina: cujus incolæ *Myſi*, abjectiſſimæ conditionis homines, fortiſque adeo contemptæ, ut ceſſerint in proverbium. Quoties enim hominem nullius pretii volebant denotare, *Myſorum ultimum* eſſe dicebant. Cic. pro L. Flacco. Strabo etiam *Myſos* conſtituit in Europâ in confinio Pannoniæ ad Danubium flu. putatque *Myſos* Aſiæ populos ab his, ut originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio *Mæſi* dicuntur. Vide Boch. Phaleg. lib. 1. cap. 12. Dividitur autem *Myſia* in majorem, & minorem. Major Helleſpontica appellatur à Galeno, & pop. Helleſpontii à Strabone, in quâ Cyzicus & Lampſacus urb. præcipuè. Minor à Strabone Olympica à monte Olympo dicitur, in quâ Pruſa urbs Bithyniæ. *Myſia* etiam Europæ gemina eſt apud Ptol. ſuperior, & inferior. Vide *Mæſia*.

Myſomacedones, pop. Aſiæ in tractu majoris, Myſiæ à *Macedonibus* oriundi, unde & nomen habent. Plin. 5. 26.

Myſtia, op. Magnæ Græciæ apud oram inter Locros, & Cauloniam. *Gioioſa* Barrio.

Mythepolis,

Mythepolis, locus Bithyniæ apud Aſcanium paludem, à Cio 120 ſtad. diſtans Ariſt. *Mythopolis* Antigono.

Mytiſtratum, vide *Ameſtrata.*

Myus, untis, urbs Ioniæ in Cariæ confinio, apud Mæandri oſtia. Herod. Strab. Plin. Steph. cujus populi à culicibus infeſtati Miletum proximam urb. migrarunt. Hanc Artaxerxes Perſarum rex Themiſtocli Athenienſi in obſonium dedit cum Magneſiam in panem, & Lampſacum in vinum dediſſet, teſte Thucydide.

N.

N*Aarmalcha*, Perſis ſignificat *fluvium regium.* Am. Marc. lib. 24. *Naarmalcha nomine, quod flumen regium interpretatur, Cteſiphonta prætermeat.* Et rurſus eodem libro: *Ventum eſt hinc ad foſſile flumen Naarmalcha nomine, quod amnis regum interpretatur, tunc aridum.* Græci ποταμὸν βασίλειον vocant. Strabo lib 16. Μεταξὺ δὲ τοῦ Εὐφράτου, καὶ τοῦ Τίγριδος ῥεῖ καὶ ἄλλος ποταμὸς Βασίλειος καλούμενος. Plin. 6. 26. *Euphratem Gobaris Præfecti opere deductum, ubi eum diximus findi, ne præcipiti curſu Babyloniam infeſtaret; ab Aſſyriis vero univerſis appellatum Armalchar quod ſignificat regium flumen.*

Nabathæa, regio orientalis, *Barraab* Sarracenis, teſte Moletio. Euſt. Ἡ Ναβαταία πολύανδρος ἐστὶν ἡ χώρα, καὶ εὔβοτος. Videtur legendum πολύαγρος. Eſt enim regio frugum inops, plena pecorum, teſte Hieronymo. Pop. *Nabathæi*, à *Nabioth* Iſmaelis filio, teſte Iſidoro, dicti. Alii in Arabiâ Petræâ ponunt, quorum metropolis eſt Petra, quæ Nabathæa cognominatur à Strabone; Alii in Arabiâ Felici. Τῶν Ἀράβων τοὺς καλουμένους Ναβαταίους, inquit Plut. in Demetrio. Diod. lib. 2. Τὰ μὲν ἓν πρὸς τὴν ἕω μέρη κατοικοῦσιν Ἄραβες οὓς ὀνομάζουσι Ναβαταίους, νεμόμενοι χώραν τὴν μὲν ἔρημον, γῆν τε ἄνυδρον, ὀλίγην δὲ καρποφόρον. Ἔχουσι δὲ βίον λῃστρικὸν καὶ πολλὴν τῆς ὁμόρου χώρας κατατρέχοντες λῃστεύουσιν ὄντες δυσμαχοι κατὰ τοὺς πολέμους. De ſitu eorum Dionyſ. v. 854.

> Ἀλλ' ἤτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνοιο
> Ἀφνειοὶ ναίουσιν ἐπωνυμίην Ναβαταῖοι.

Ovid. Met. 1.

> *Eurus ad auroram Nabathæaque regna receſſit.*

Lucanus lib. 4.

> *Torſit in occiduum Nabatæis flatibus orbem.*

Elephantos olim aluit hæc regio. Juvenal. Sat. 11.

> *Et quos depoſuit Nabathæo bellua ſaltu.*

Incolas Dacharenos vocant Euſtathius ac Stephanus.

Nævia, porta urbis Romæ extra quam ad 4 mille paſſus *ſylva Nævia* occurrit, teſte Feſto: à *Nævio* cive, cujus erat, dicta. Ea inter Eſquilinam, & Tiburtinam ſita eſt à Baſilicâ S. Mariæ majoris propiore hodie nomen habens.

Nagam, urbs Arab. Fel. mediterranea. *Negron* ex tabb. recent. Item urbs Hiſp. Tarracon. vulgò *Naja.*

Nagidus, Natidos Melæ, urbs Pamphyliæ in Ciliciæ confinio, *Nigde* incolis, & *Nigidia* Turcis, teſte Leunclavio, contra quam *Nagiduſa* inſula. Sed Stephano Iconio finitima eſt. Long. 63. 10. Lat. 41. 20.

Nagnata, urbs Iberniæ. Ptol. apud quem ſitus loci (inquit Waræus) locum aliquem deſignare videtur non procul à Sligoa urbe.

Namurcum, Nameur, urbs Belg. inter duos montes ad lævam Moſæ ripam, 8. mill. à Lovanio diſtans. Sabis flu. ipſam bifariam ſecat. Hinc *Namurcenſis Comitatus*, inter Leodienſ. ditionem, Hannoniam, & Brabantiam. Long. 26. 12. Lat. 50. 28.

Nanceium, Nancy, urbs Lotharingiæ ad Murtam flu. Duplex eſt, nempe antiqua, ubi ſedes Ducis, & nova; diſtatque fere 5. leuc. à Tullo in ort. paulò amplius à Marſalio in occ.

Nanigeris, Indici maris inſ. Ptol. cujus populi *Chingale*, teſte Garcia ab Horto.

Nannetes pop. & urb. Gall. Celt. ad Ligerim flu. 15. leuc. ab ejus oſtio in ort. 22. à Rhedonibus in meridiem, quot à Venetis in ort. 16. ab Andegavoin occ. Long. 18. 25. Lat. 47. 00.

Nanquinum, urbs ampla regni Sinarum, juxta ſinum *Nanquinenſem*, emporium celeberrimum, olim imperii ſedes regia per aliquot ſæcula, nempe ſub Regibus è domo Taimingâ, à quibus poſtea Pequinum ſedes Regia effecta eſt contra irruptiones Tartarorum.

Nautonenſe caſtrum, Chaſteau Landon, urbs Gall. in Prov. Inſulæ Franciæ in Vaſtinio tractu.

Nantuates, pop. Gall. Celt. fuere ubi nunc Caballicus Ducatus, *le Chablais*, provincia Subaudiæ borealior, juxta Lac. Lemanum extenſa, inter Valleſiam prov. ad ort. & Genevam ad occ.

Naparis, flu. Sarmatiæ, forte eſt Tyras, inter Scythiam, Europæam & Daciam, qui nunc *Dnieſter* dicitur, influitur in Pont. Euxinum.

Napitia, op. Brutiorum ad ſinum Hipponiatem, qui & *Napitinus* ex eo nominatur, *Lo Pizzo*, teſte Barrio. Sunt qui Nepetiam à Napatiâ diſtinguentes, *Amantiam* indigitent. Long. 40. 09. Lat. 38. 42.

Napuca, op. Daciæ in Valachiâ. Ptol. *Buſaten*, teſte Lazio.

Nar, flu. Umbriæ è montibus Amiterninis fluens, perque Velinum lacum tranſiens, à quo emiſſus, ingenti fragore (qui ad aliquot mill. paſſ. exauditur) præcepſque deſcendens ad Interamnam per campos, & ad Narniam per anguſta loca in Tiberim inter Ocriculum, & Hortam defertur. Ovid. Met. 14.

> *Quas Anienis aquæ, curſuque breviſſimus Almo,*
> *Narque tulit præceps, & amœnæ Farfarus umbræ.*

Lucan. lib. 8.

> ——*Et quà Nar Tiberino illabitur amni.*

Q. Ennius, lib. 6. Annalium:

> *Sulphureas poſuit ſpiramina Naris ad undas.*

Virg. Æn. 7.

> *Sulphureâ Nar albus aquâ, fonteſque Velini.*

Ubi Servius:

> *Sabini linguâ ſua Nar dicunt ſulphur.*

Sil. lib. 6.

> ——*Narque albeſcentibus undis*
> *In Tybrim properans.*——

Claud.

> *Et Nar vitiatus odoor*
> *Sulphure.*——

Plin. 3. 12. *Nar ſulfureis aquis.* Auſonius Idyll. 12.

> *Fluminibusque Italis præpollens ſulfureus Nar.*

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 10.

Naracuſtoma, ſecundum Iſtri flu. oſtium. Arrian.

Narangara, urbs Africæ mediterranea, proxima Tebeſtæ, & Aſſuro, inter Siccam, Thaguram, nomen antiquum retinens.

Narbaſi, & *Narbaſes* Iſidoro, pop. & montes Hiſp. Tarracon. in finibus Aſturum, inter Legionem, & Ovetum.

Narbeta, regio Palæſtinæ inter Cæſaream, & Samariam. Joſephus.

Narbo, urbs & colonia Gall. Narbonenſis, cui nomen dedit in orâ, apud Atacis flu. oſtia (licet Plin. illam à mari 12. diſtare ſcribit) inter Montem Peſſulanum ad ort. ac Toloſam ad occid. *Narbo Martius* Plinio, quòd eo Cæſar ex Martiâ legione colonos deduxerit. A Romanis condita olim 160. teſte Polybio. Auſonius de claris urbibus:

> *Nec tu Martia* Narbo, *ſilebere: nomine cujus*
> *Fuſa per immenſum quondam provincia regnum*
> *Obtinuit.*——

Narbonenſis Gallia, quæ & *Braccata* Plinio, una ex quatuor Galliæ partibus, à Pyrenæis M. Galliam ab Hiſp. ad Alpes, quæ eandem ab Italiâ dividunt, extenditur, in 4 reg. diviſa, *Occitaniam* à Garumnâ ad Rhodanum, *Provinciam* à Rhodano ad Alpes maritimas, *Delphinatum*, à Druentiâ flu. & montibus ad Hiſaram flu. & *Sabaudiam* ab Hiſara ad Rhodanum & Lemannum lacum.

Nargara, Africæ propriæ urbs Livio, ubi Scipio & Hannibal colloquebantur. *Margarum* Polybio.

Nariſci, pop. Germ. quorum reg. *Nortgow*, teſte Aventino. *Beyrn* Rhenano. Fabricius, & Willichius *Voitlander* faciunt.

Narna Straboni, vel *Narnia*, Umbriæ civitas per quam Nar. flu. labitur, à quo & nomen accepit. Liv. lib. 10. Olim *Nequinum* dicebatur, teſte Plinio. Municipes hujus loci *Nartes* quondam dictos fuiſſe ex antiquis marmoribus docet Hermolaus. Plinio verò *Narnienſes.* Sic enim ille 31. 4. *In agro Narnienſi quædam terræ imbribus ſicciores fiunt, quod admirandis ſuis inſeruit M. Cicero, ſiccitate lutum fieri prodens, imbre autem pulverem.* *Nerni* hodie dicitur Leandro. Sil. lib. 8.

> *Hiſpellum ac duro monti per ſaxa recumbens*
> *Narnia.*——

Martialis 7. 92.

> *Narnia ſulfureo quam gurgite candidus amnis*
> *Circuit, ancipiti, vix adeunda jugo.*

Claud. de 6. Conſul. Honorii:

> *Celſa dehinc patulum proſpectans Narnia campum*
> *Regali calcatur equo; rarique coloris*
> *Non procul amnis abeſt urbi, qui nominis auctor*
> *Ilice ſub denſâ ſylvis arctatus opacis*
> *Inter utrumque jugum tortis anfractibus albet.*

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag. 637.

Neron,

Naron, flu. Dalmatiæ Naronam urb. alluens, ac pelago inter Peguntium & Epidaurum urbes exceptus, hodie *Narenta*. Nicander:

——— Δείλων καὶ Νάρυκος ὄχθη.

Narthecis, parva inſula prope Samum. Strabo. & Steph. *Narthex* Suidæ, ſic enim ille: Νάρθηξ νησίδιον ἐγγύς φασι Σάμου ἐν δεξιᾷ τοῖς προσπλέουσι.

Narycia, Ferrario, urbs Magnæ Græciæ, aliis *Narycium* opidum Locrorum vetuſtiſſimum, unde Ajax Oileus. Stephanus Νάρυξ πόλις Λοκρίδος. Ovid. Met. 15.

———Dextrâ prærupta Ceraunia parte
Romethiumque legit, Caulonaque, Naryciamque.

Abundat autem *Narycia* pice optimâ. Virg. Geor. 2.

Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum,
Naryciæque picis lucos.

Vide de la Cerdam in illud Virgilii Æn. 3.

Hic & Narycii poſuerunt mœnia Locri.

Naſabath, ut ſcribit Ortelius, ſed *Naſava* eſt in Græcis codd. Ptolemæi, *Nabar* Plinio ac Melæ, Mauritaniæ Cæſarienſis amnis, *Soſſagia* Caſtaldo.

Naſamones, populi Libyæ, navium Syrtibus involutarum ſpoliatores, & rapto viventes. Lucanus lib. 8.

Quas Naſamon gens dura legit, qui proxima Ponto
Nudus rura tenet, quem mundi barbara damnis
Syrtis alit; nam litoreis populator arenis
Imminet, & nullâ portus tangente carinâ
Novit opes, ſic cum toto commercia mundo
Naufragiis Naſamones habent.

Silius:

Quin etiam Libyco ſi quid de litore raptum
Bellator Naſamon, &c.

Idem lib. 1.

Hunc coit æquoreus Naſamon invadere fluctu
Audax naufragia, & prædas avellere ponto.

Idem ibidem:

Et vaſtæ Naſamon Syrtis ſpoliator Hyempſal
Audax in fluctu laceras raptare carinas.

Quin & Qu. Curtius idem memorat lib. 4. his verbis: *A ſeptentrione Naſamones ſunt, gens Syrtica, navigiorum ſpoliis queſtuoſa; quippe obſident litora, & æſtu deſtituta navigia notis ſibi vadis occupant.* Plin. 5. 5. Nominis rationem tradit. *Etiam in orâ Syrtis Naſamones quos antea Meſammones Græci vocavere ab argumento loci, medias inter arenas ſitos.* Apud hos moris erat, ut cum quis primùm uxorem duxiſſet, ſponſa nocte primâ cum ſingulis convivis coiret, ac mox perpetuò caſtitatem ſervaret. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 4. De Rer. Invent. Porro Naſamones coluiſſe ſolos manes, non item ſuperos arguit locus ille Dionyſii in Periegeſi:

Κεῖνον δ' αὖ περὶ χῶρον ἐρημωθέντα μέλαθρα
Ἀνδρῶν ἀθρήσειας ἀποφθιμένων Νασαμώνων,
Οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή.

Quæ ſic binis verſibus expreſſit Priſcianus:

Hos licet ad fines deſertas cernere terras
Extinctis populis Naſamonum Marte Latino.

Sed deeſt interpretatio eorum, quòd poeta eos Διὸς οὐκ ἀλέγοντας vocat. Id ita ſimpliciſſimè expreſſeris:

Quod Jovis aut divum, nulla illos cura teneret.

Mirum etiam Feſtum Avienum ad verba hæc non attendiſſe: cùm vel maximè interſit, cauſam ſciri interitus. Eam hanc adfert Dionyſius, quòd Manium cultu continenti, nullo Jovem ac ſuperos honore dignarentur, ſolo inferorum cultu contenti. Veriſimile tamen eſt his verbis non rebellionem tantum, ut Salmaſio videtur, verum & neglectum Jovis cultum ab Herodoto notatum obiter poetam innuere. Non tamen exciſionis cauſa iſtis verbis ſignificatur. Neque enim Romanis curæ fuit quos Deos colerent gentes illis ſubditæ; ſed ideo deleti ſunt quòd contra Romanos rebellantes arma ſumpſerint, quod ſub Domitiano contigiſſe probat Salmaſius ex Zonara, cujus hæc ſunt verba. Δακοὶ καὶ Νασαμῶνες ἐπαναστάντες Ῥωμαίοις ἐφθάρησαν. Horum ritus in mortuis ſepeliendis talis fuit, teſte Silio Ital. lib. 13.

———Quid qui ſævo ſepelire profundo
Exanimes mandant Libycis Naſamones in oris?

Euſtath. v. in Dionyſ. trahit nos in contrarium. Nam vaticinari eos prodit, intratis majorum ſepulcretis, & jurare mortuos, qui habiti juſtiſſimi, tacto tumulo Euſtathio facem tradidit Herodotus in Melpomene, ubi ab inſtituto Nomadum abire ſcribit Naſamones. Οὗτοι δὲ κατημένους θάπτουσι φυλάσσοντες, ἐπεὰν ἀπίῃ τὴν ψυχὴν ὅκως μιν καθίζωσι μηδὲ ὕπτιος ἀποθανέεται.

Naſida, vel *Naſis*, op. Siciliæ ad Naſum flu. *Naſo* hodiè.

Naſium, urbs Gall. Belg. Auſtraſiæ ſeu Lotharingiæ caput. *Nancy*, teſte Divæo. Sed Ferrario potius videtur *Nas*, vicus in Ducatu Barrenſi ad Moſam flu. à Nauceio 12. leuc. diſtans. Long. 27. 44. Lat. 48. 45.

Naſſovia, *Naſſau*, op. Germ. in Franconiâ reg. & in Veteravia tractu ad Lanum flu. 2. mill. Germ. à Rheno flu. in ort. 5. à Bingio in Bor. 12. à Coloniâ ad merid. Francofurtum verſus. Subeſt proprio Principi cum Ditiunculâ adjacente. Hinc orti ſunt Principes celeberrimi Naſſovii dicti.

Natho, inſ. Ægypti intra Deltam, cum urbe quæ Atarbechis nomine. Dicitur & *Proſopitis*. *Gezat Eddeheb*, quaſi *inſula aurea*, teſte Jo. Leone.

Natiſo, Venetiæ flu. Ptol. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. p. 183.

Nava, flu. Germ. ſup. in Rhenum apud Bingium op. influens, *Naba*, teſte Rhenano. *Die Naw* aliis. Auſonius in Moſella:

Tranſieram celerem nebuloſo flumine Navam.

Navæthæus, Italiæ flu. à *navium exuſtione* ſic nuncupatus, vide Cæl. Rhod. lib 24. cap. 5.

Navalia, urbs Germ. Ptol. vulgò *Suell.*

Navaris, urbs Sarm. Aſiat. ad Tanaim flu. in finibus Jaxamatarum. *Nagariziachi* incolis, teſte Moletio.

Navarra, pars Hiſp. Septentrionalis, Vaſconibus adjacens; ad meridiem vero Tarraconiam habet regionem.

Naucratis, op. & nomus Ægypti mediterr. intra Deltam à *Naucratico* Nili oſtio introrſum parum diſtans, cui nomen tribuit, incolæ *Naucratitæ* & *Naucratiotæ*. Hinc etiam Athenæus *Naucratites* dicitur. Plin. 5. 10. *Naucratis, inde oſtium quidam Naucraticum nominant, quod alii Heracleoticum*: vel ut Athenæus *Ceramicum*. Sic enim ille lib. 11. Πολλοὶ δὲ ἐν τῇ Ναυκράτει Κεραμεῖς, ἀφ' ὧν καὶ ἡ πλησίον τῶν Κεραμείων πύλη Κεραμικὴ καλεῖται.

Naulium, civitas in Liguriâ portu, ac turribus inclyta. *Noli* hodiè. Long. 30. 10. Lat. 43. 10.

Naulochus, op. Thraciæ in orâ maris Euxini apud Meſembriam urb. & fines Myſiæ inferioris. Item Imbri inſulæ promontorium meridionale: ubi fons ex quo fœminæ bibentes maſculos pariunt Eunuchos, teſte Philoſtrato in Heroicis.

Naulochus item Plinio, *Naumachos* Melæ, inſ. parva Cretæ ante Salmonium. *Naulochum* quoque op. Phocidis, apud Anticyram, & Criſſam, teſte Plinio. *Naulochus* vero gen. maſcul. apud eundem Plin. op. Thraciæ apud Hæmum montem. Quin & *Naulochum*, Smyrna olim dicta, Ioniæ urbs, teſte Stephano in *Smyrna*.

Naunes, pop. Alpini in Alpibus Rhæticis. *Nanſers*, teſte Simlero, quorum op. *Naunium*, cum flu. cognomine in finibus Tridentinorum, teſte Jano Pyrrho. Gaud. Merula *Naunes Val di Ganna* in finibus Inſubrum interpretatur.

Naupactus, vel *Naupactum*, urbs Ætoliæ, & regionis caput, cui nomen hodie tribuit, in orâ ſinûs Corinthiaci, apud fauces, & Antirrhium promontorium inter Nicopolim urb. Epiri 125. & Corinthum in ort. 90. mil. paſſ. Hic ſedes eſt Præfecti Turcarum. Hinc *Naupactæus* Ovid. Faſt. 2.

Amphiaraides Naupactæo Acheloo.

Naupactum excubare. Apud. Zenod. proverbio dicitur, in eos qui pereunt ignaviâ ſuâ, vel qui munus ſuſcipiunt plenum diſcriminis, uti Pauſanias Naupacti excubiis præfectus, ab Achivis captâ urbe interfectus. Aliter hoc adagium apud Suidam refertur. A compactis navibus ſic dictum volunt, quòd ibi Heraclidæ primùm navem conſtruxerint. Long. 47. 26. Lat. 38. 50.

Nauplia, urbs Peloponneſi maritima, & navale Argiæ reg. ad ſinum Argolicum, ab Argo, 7. m. p. in ort. diſtans. *Napoli di* Romania Sophiano.

Naupontius, amnis, qui & *Pamportus* Straboni, ex Illyrio navigabilis in Savum defertur.

Nauportus, urbs Japodum cum flu. cognomine, *Lubiana* Italis. Item fluvius Iſtriæ per Æmoniam urb. exciſam fluens, ac in mare Hadriaticum ad urbem novam exiens. *Quieto*, teſte Leandro. Long. 37. 00. Lat. 46. 14.

Nauſtathmus, portus Siciliæ, qui & Phœnicus, Ptol. *Vindicari*, teſte Fazello, in orâ ad ort. inter Elorum flu. & Macaram, à Pachyno prom. 10. m. p. Syracuſas verſus. Item portus Cyrenaicæ apud Apolloniam urb. *Porto di Bonandria*, teſte Moletio.

Naxos, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum, cæteras ſuperans, antea *Strongyle*; poſt vero *Dia* dicta. Schol. Apollonii in lib. 4.

Δίῃ, ἐν τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος.
Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ,

Euſtath. in Odyſſ. 11. Δῖα, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ ἥτις Νάξος καλεῖται, ἱερὰ δὲ αὐτὴ τοῦ Διονύσου. Verum cum Cares, duce Naxo, eam occupaſſent, à duce *Naxon* appellarunt. Hanc Dionyſiam à vinearum fertilitate dici ſcribit Plin. 4. 12. vel quia, ut alii volunt, Naxiæ mulieres octavo menſe pariant, quoto & Liber Pater natus creditur; ſive quia in ea fons vino fluat. Diſtat à Delo 7. mill. Hinc *Naxius ardor* apud Comellam pro Bacchi Coronæ ſidere. Nam, ut ferunt poetæ,

in

in inſula Naxo relicta Ariadne à Theſeo, nuptias cum Baccho fecit, donataque corona, inter ſidera relata fuit. Alii *Siciliam minorem*, alii *Callipolim* appellarunt. Virg. Æn. 3.

Bacchatamque jugis Naxum, viridemque Donyſam.

Seneca in Oed.

Naxos Ægæo redimita ponto.

Naxi vocabulum veteres dum conantur ad Græcam linguam revocare, vel cæci palam faciunt Syram habere originem. Naxus, inquiunt, περὶ τὸ νάξαι, ὅ ἐϛι θύσαι. Ita Euphorion, Stephanus, Suidas, Phavorinus. At in Græcorum ſcriptis, νάξαι pro θύσαι nuſquam occurrit. Syris quidem נכס *necas*, eſt *immolare*, & נכסא *Nicksa*, *ſacrificium*. Phœnices ſcripſere *Nacſa*, ac inde *Naxus*. Eadem vox ſignificat *cenſum* & *opes*, quod Naxo non male quadrat. Herod. lib. 5. Ἡ Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων προέφερε. Vide Bochart. Geogr. pag. 446. & 447.

Nazianzum, urbs Cappadociæ, Cæſareæ finitima, (ab eâ in occ. recedens) patria D. Gregorii qui *Nazianzenus* dicitur.

Nea, inſ. maris Ægæi inter Lemnum & Helleſpontum. *Nea* Stephano & Suidæ. *Nia* hodie Nigrò.

Neæthus, flu. Magnæ Græciæ, *Neto*, teſte Barrio, per agrum Crotoniatem fluens. Ovid. Met. 15.

Præterit & Sybarin Salentinumque Neæthum.

Siciliæ fluvius eſt Theocriti Scholiaſte; ſed ſciendum mediæ ætatis ſcriptores hanc Italiæ partem Siciliæ vocabulo indigitare ſolitos eſſe, quod hactenus receptum manet, cum dicunt *utramque Siciliam*, inſulam nempe, ac eam continentis partem, quæ ab altera parte freti Mamertini eſt.

Neapolis, colonia, & urbs archiep. Campaniæ maritima, regni Neapolitani caput, ac totius Italiæ clariſſima, civium multitudine ac nobilitate, facile omnes ſuperans, ab urbe Româ 125. m. p. in Eurum diſtans, ſic ab Auguſto dicta, cum priùs *Parthenope* diceretur. Pop. *Neopolitani*. Vulgò *Naples*. Horat.

Et otioſa credidit Neapolis.

Stat. 4. Sylv. 8.

Nec ſolum feſtas ſecreta Neapolis aras
Ambiat.———

Neapoli ludicrum quinquennale celebratum olim ex Strabone omnibus notum eſt. Νυνὶ δὲ, inquit, Πενταετηρικὸς ἱερὸς ἀγὼν συντελεῖται. Rectè autem νυνὶ, nam id Strabonis ætate fuiſſe inſtitutum docet Suetonius in Octav. cap. 98. Papinius ad uxorem:

Quid nunc magnificas ſpecies, cultuſque locorum,
Templaque & innumero ſpatia interſtincta columnis,
Et geminam molem nudi tectique theatri,
Et Capitolinis quinquennia proxima luſtris.

Neapolis, Africæ urbs gemina, una in orâ apud Mercurii promont. inter Curubim 12. & Clypeam 20. m. p. à Carthagine 65. in ort. *Nabel* incolis, teſte Marmolio. Altera in orâ apud Syrtim parvam, & oſtia Cinyphii flu. nunc *Napoli di Barbariâ*, inter Carthaginem ad occ. 639. m. p. ex Antonino. Hujus meminit Dionyſius v. 204.

Τῶν δ' ἀμφοτέρων μεσάτη πόλις ἐστήκει
Ἣν ῥά τε κικλήσκουσι Νέην πόλιν.

Neapolis, Macedoniæ urbs, apud ſinum Strymonicum, *Chriſtopoli* Sophiano. Long. 50. 10. Lat. 42. 30.

Neapolis, Palæſtinæ in Samariâ urbs, quæ & *Sichem*, ante *Mamortha*, teſte Plinio. Sunt & aliæ urbes hujus nominis, una Ioniæ in Cariæ confin. inter Epheſum, & Samum, Strab. & Ptol. Altera Sardiniæ in orâ Auſtrali exciſa, adhuc *Napoli* dicta. Item opidum olim, nunc pagus Cypri apud Amathuntem: *Lemiſe la neuve*, teſte Luſignano. Item Syracuſarum pars una. Cic. lib. 5. in Verrem *Quarta urbs, quia poſtremò ædificata eſt, Neapolis nominatur.* Thucydides *Temeniten* vocat.

Nebriſſa, *Lebrixa* Morali, op. Hiſp. Bæt. inter Hiſpalim 10. & oſt. Bætis 8. leuc. Long. 14. 25. Lat. 36. 47.

Nebrodes, mons in Siciliâ, Νευρώδη ὄρη Straboni, vitioſè proculdubio pro Νεβρώδη. Solinus cap. 11. *Sunt & alii montes duo, Nebrodes, & Neptunius.* Silius lib. 14.

Nebrodes gemini nutrit divortia fontis,
Quo mons Sicaniâ non ſurgit ditior umbrâ.

Nempe denſi umbram efficiebant ſaltus quos pervagabantur hinnuli, atque damulæ; unde nomen jugo quæſitum. Solinus dicto loco: *Nebrodi damarum copia nomen dedit, quem damæ & hinnuli gregatim pervagantur: inde Nebrodes dictus.* Gratius in Cynegeticis:

———*Victæque fragoſum*
Nebrodem liquere feræ. *Madonia* Fazello.

Nemauſus, Colonia, & urbs Gall. Narbon. in Occitanâ reg. inter Avenionem ad ort. & Montem Peſſulum in occid. urbs antiquiſſima, ubi amphitheatrum, & plura antiquæ nobilitatis & magnitudinis veſtigia. Vulgò *Niſmes*, & *Nimes*. Non longè *Nemauſus* fons inſtar amnis fluens. Auſonius in catalogo Urbium:

Non Aponus potu, vitreâ non luce Nemauſus
Purior.———

Long. 25. 05. Lat. 43. 06.

Nemea, ſylva Achaiæ, ſeu regio ſylvoſa inter Cleonas & Phliuntem, in quà Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus eſt *Nemeæus*. Poſtea in Cœlum poëtarum fabulis ſubductus, æſtiferum ſydus. Stat. Sil. 1. 3.

Illum nec calido latravit Sirius aſtro,
Nec gravis aſpexit Nemees frondentis alumnus.

Germanicus:

Horrentéſque jubas & fulvum cerne Leonem,
Hunc ubi contigerit Phœbi violentior axis
Accenſa in Cancro, jam tum geminabitur æſtus,
Tunc lymphæ tenues, tunc enim triſtiſſima tellus.

Avienus:

Maxima flammigeri, mundus trahit ora Leonis
Membra dehinc, longi qua ſeſe ſemita cœli
Plurima protendit, torrentur fomite acuto
Singula & aſſiduis ardet, Leo, viſcera flammis.

Unde ibi in honorem ejus inſtituta ſunt ſolemnia quædam certamina, quæ & ipſa à loco *Nemeæa* dicta. Quanquam non deſunt qui ea potius in honorem Archemori inſtituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cum Hypſipyle nutrix Argivis fontem oſtenſura in gramine depoſuiſſet, ſerpens à proximis virgultis interfecit.

Nemea, flu. Peloponneſi in ſinum Corinthiacum fluens. Strab. Etiam rupes apud Thebas in Bœotiâ ſeu potius apud Nemeam op. Argiæ. Virg. Æn. 8.

Prodigia, & vaſtum Nemeæ ſub rupe leonem.

Fons etiam Hiſpaniæ in Celtiberis. Mart. 1. Epig. 49.

Et Nemea, quæ vincit nives.

Nemetes, pop. & urbs Germ. ſup. ad Rhenum libera in Palatinatu. *Speyr*, teſte Rhenano, inter Argentinam, & Moguntiam.

Nemenia fons agri Reatini, qui ortum mutans, annonæ quoque mutationem portendit. Plin. 3. 103.

Nemerobriga, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. Vulgò *Val de Nebro*, teſte Taraphâ.

Nemetocerna, op. Gall. Beligicæ, dictum fortè à *Nemetibus*, nunc Spirenſibus.

Neoburgum, quod & *Neopyrgum*, & *Nova caſtra* multiplex eſt urbs Germaniæ: ſed quæ præcipuæ, una ad Salam fluv. in confin. Miſniæ, Thuringiæ, & Saxoniæ, vulgò *Naumburg*, inter Erfordiam, & Lipſiam. Altera in Bavariâ ad Danubium, hodie *Neuburg*, ſedes Ducis Neoburgenſis.

Neocæſarea, urbs Cappodociæ ad Lycum flu. archiep. & metrop. reg. caput, quæ *Tocato* dicitur, ac ſedes Satrapæ Turcarum, quæ etiam *Hadrianopolis* dicitur, teſte Stephano, inter Amaſiam ad occid. & Trapezuntem in ort. *Nixar* Leunclavio, *Thocato* Nigro. Fuit & *Neocæſarea* urbs Syriæ epiſcopalis ſub Archiep. Hierapolitano in Euphrateſiâ.

Neocaſtrum, cujus pop. *Neocaſtrenſes* dicuntur, urbs Brutiorum in Magnæ Græciæ confin. hodiè *Nicaſtro*.

Neoclaudiopolis, anteà *Andrapa*, urbs Paphlagoniæ Claudiopoli veteri, & Tavio finitima, *Conique* vulgò, aliis *Caſtromena*.

Neodunum, urbs Gall. Celt. in Britanniâ minori, vulgò *Dol*, teſte Cœnali.

Neomagus, Regnorum civitas in Britanniâ. Ptol. hodiè *Guildford* Lhuydo; Talbotus idem cum Noviomago Antonini eſſe putat, & hodiè *Croyden* dici. Vide omninò Guil. Burtonum in Anton. Itin. pag. 175. Long. 19. 38. Lat. 52. 15.

Neomagus, op Gall. Celt. Ptol. *San Salveur* Villanovano in orâ Normanniæ Boreali, & maritima, à Julioboná 4. leuc. in occid. ſicut ab oſtio Sequanæ. Sed eſt potius urbs Lexoviorum, vulgò *Liſieux*; nam apud Ptol. mediter. eſt, non maritima, cui etiam *Nœomagus* dicitur.

Neomagus, etiam, eidem Ptolemæo, urbs Nemetum in Germani ſup. in Palatinatu apud Rhenum, teſte Jo. Heroldo, vulgò *Odenheim*, vel *Udenheim*. Sed Ferrario ipſa Spira potius videtur, ita ut eadem ſit *Neomagus* Antonini & Ptolemæi.

Neomagus, op. Gall. Narbon. in finibus Tricaſtinorum. Ptol. *Nyon*, teſte Jo. Poldo. Et in Gall. Belgicâ in finitibus Trevirenſium, vulgò *Numagen*, pagus ad Moſellam, à Treviris 3. leuc. in ortum. Et in Campaniâ. *Nogent ſur Seine* hodiè, inter Agendicum 7. à Trecas 12. leuc. in fin. Senonum.

Nepe, Tuſciæ urbs mediterranea, hodiè nomen retinet, Procopio Gothicarum rerum lib. 4. eſt Νέπα, Ptolemæo Νέπιτα, Straboni lib. 5. Νέπιτα. Genuina autem formatio eſt apud Livium, & in antiquo lapide *Nepete*, ut *Tergeſte*, *Ateſte*, *Præneſte*, *Reate*, *Soracte*. Græci ultimam ſyllabam

formarunt

formarunt plerumque in τ@, unde apud Dionyſ. Hal. lib. 13. qui interiit, ſcriptum fuit Νέπετος. Apud Stephani enim epitomatorem ſic legitur Νέαπετος, πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος τεισκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας· τὸ ἐθνικὸν Νεαπεσῖνος; per ſummam imperitiam proculdubio ſic ſcripſit pro Νέπετος. Opidani *Nepeſini*, eadem ſc. etymologiâ, ut à *Mileto*, *Mileſii*. Cluverius. Sil. Ital. lib. 8.

Hos juxta Nepeſina cohors, æquique Faliſci.

Hodie *Nepe* vel *Nepi*. Long. 35. 57. Lat. 41. 59.

Nephthalitæ, pop. in Oriente. Joſeph. Steph. Sic ſcribendum apud Agathiam pro *Nepthalitæ*; A Procopio *Euthalitæ* vocantur, ſic Lewenclavius monuit. Hunnica natio eſt, ſed Perſis vicina, quorum civitas Gorga; vide Procop. lib. 1. bell. Perſ. ubi eos eleganter deſcribit.

Nequinum, op. quod nunc *Narnia* dicitur, ob incolarum libidinoſam inertiam ſic dict. Plin. 3. 14. *Narnienſes*; *quod opidum Nequinum ante vocatum eſt*. Stephani epitomator Νηκυῖα, πόλις Ὀμβρικῶν. Διονύσιος ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας· τὸ ἐθνικὸν Νηκυϊάτης. Omnino credendum ſcripſiſſe, ſi non Stephanum, ſaltem ipſum Dionyſium Νηκυῖνα Νηκυϊνάτης, h. e. *Nequinates*: quorum op. erat Νηκυῖνα *Nequina*. Liv. lib. 10. *Alter Conſul Apuleius in Umbria Nequinum opidum circumſedit. Locus erat arduus; in parte unâ præceps, ubi nunc Narnia ſita eſt; nec vi, nec munimento capi poterat.* Vide *Narnia*.

Nereſſus, op. in Ceâ inſ. cujus mem. Æſchines epiſt. 1. ad Polyc. Ita vett. edd. lege *ad Philocratem*. Locus ſic ſe habet; Λύσαντες ἐκ Μουνυχίας ἑσπέρας λαμπρῷ σφόδρα Σκίρωνι περὶ μέσην ἡμέραν, κατήχθημεν εἰς Νηρησσὸν τῆς Κέω.

Nericus, urbs Acarnaniæ, quam Hom. ἐϋκτίμενον πτολίεθρον vocat Odyſſ. ult.

Nerigon, regio ſeu peninſula Scandinaviæ, ſub rege Danorum, non inſula Oceani Britannici, ut putavit Plinius; vulgò *Norwey*. Statius Theb. 4.

Quæque pavet longâ ſpumantem valle Charadron
Neris. ———

Ubi Lutatius montem facit, quum revera ſit vicus. Pauſ. lib. 2. Καὶ ἑτέρα κώμη Νηρίς.

Neritos, mons Ithacæ inſ. Virg. Æn. 3.

Dulichiumque Sameque & Neritos ardua ſaxis. Habuit ex Homero Il. 2. Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Inſula etiam fuit ejuſdem nominis; utriuſque expreſsè mem. Strabo. lib. 10. adductis locis Homericis. Originem nominis hanc adducit Didymus ad Odyſ. 18. Perilai liberi Ithacus & Neritus, qui à Jove genus ducebant, incoluerunt Cephalleniam. Placitum his, relictâ gente ſuâ, trajicere in Ithacum. Loci hujus ſitum diligenter contemplati ad inhabitandum idoneum, quòd proximè adjacentibus regionibus altior eſſet, huc commigrarunt, condideruntque Ithacam. Inſulæ itaque ab Ithaco, Nerito monti adjuncto, à *Nerito* nomen inditum. Hinc *Neritius* nomen gentile. Ovid. Met. 13.

Neritiaſque domos, regnum fallacis Ulyſſis.

Neritum, urbs Salentinorum epiſcop. ſub Arch. Brundufino, apud oram ſinus Tarentini, inter Aletium, & Callipolim, vulgò *Nardo* dicitur. Νήρητον MSS. Ptolemæi. Item *Neritum*, urbs epiſc. Leucadis inſ. ſub archiep. Naupactenſi, vulgò *S. Maura*, ubi ſedes Præfecti Turcarum. *Neritos* Melæ & Straboni. Long. 42. 30. Lat. 40. 08.

Nerium, promont. & op. Hiſp. Tar. in orâ occiduâ Callaicorum, quæ & *Artabrum*, & *Celticum* Plinio ac Melæ dicitur.

Nerolinga, *Norlingen*, urbs Germ. imperialis, in Sueviâ ad amnem *Eger*, 4. mill. à Laugingâ in Bor. & 10. ab Ingolſtadio in occ. Long. 32. 30. Lat. 48. 49.

Neronias, urbs Ciliciæ mediterranea,, quæ & Irenopolis.

Neronias, urbs Cœleſyriæ, quæ & Cæſarea Philippi. Joſeph.

Nertobrica, op. Hiſp. Bæt. in confin. Luſitan. vulgò *Valera*.

Nertobriga, op. Hiſp. Tar. in Celtiberis, inter Cæſar-auguſtam 9. & Bilbilim 5. leuc. *Almuntia* Varrerio, *Rota* Suritæ, *Ricla* Marianæ, *Val de Nebro* aliis.

Nerva, flu. Hiſp. in Biſcaia, vulgò *Nervio*. Bilbaum rigat, & 5. mill. infra in Oceanum Cantabricum ſe exonerat.

Nervii, Belgarum pop. in finibus Ambianorum, qui ſemper reliquos Belgas increpitabant, quòd ſe populo Rom. dediſſent; ſe autem neque legatos ad Cæſarem miſſuros, neque ullam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem vero difficillimo & periculoſiſſimo prælio à Cæſare victi ſunt. Lucan. lib. 1.

———*Nimiumque rebellis*
Nervius, & cæſi pollutus ſanguine Cottæ.

Hodiè *Tornacenſes* dicuntur in Flandriâ, eorumque urbs *Tornacum*, Gallicè *Tournay*, & Germanis *Dornick* dicitur, media inter Duacum & Aldenardum.

Nerulum, op. Lucaniæ mediterraneum, *Lagonero*, teſte Celſo Cittadino, vi captum, repentino adventu Æmilii Liv. lib. 9. Inde *Nerulonenſes* Suetonio in Aug. Alterum in Sabinis, vulgò *Neruli*, inter Nomentanum, & Cutilias, 10. m. p. ab urbe Roma ſupra 20. Pop. *Nerulani* Plin. 3.

Neruſi, pop. Alpini apud montem Veſulum, Plinius, *Neruſii* Ptolemæo, quorum urbs eſt Vintium, *Venza* & *Vence*, urbs epiſc. in Provincia.

Neſactium, Iſtriæ op. Plin. *Neſactum* Ptolemæo, & *Neſattium* Livio. *Caſtello novo* ad Arſium flu. hodie eſſe ſcribit D. Niger.

Neſi, Scythiæ Europæ pop. optimis quondam equis abundantes. Plin. 6. 20.

Neſiades, inſ. parva Gall. contra Ligeris oſtia, quæ & Veneticæ, *Iſles de Vannes*, teſte Camdeno.

Neſis, Campaniæ inſ. aſparago optimo nobilis. Plin. Nunc *Neſita* dici ſcribit Geo. Fabricius in Itinerario Romano. Inter Pauſilypum promont. & Puteolos eam deſcribit Hermolaus. Mem. ejus Lucanus lib. 6.

Traxit iners cælum fluidæ contagia peſtis
Obſcurum in nubem; tali ſpiramine Neſis
Emittit Stygium nebuloſis aera ſaxis.

Stat. 2. Sylv. 2.

———*Inde malignum*
Aera reſpirat pelago circumflua Neſis.

Et 3. Sil. 1.

Salvaque quæ fixam pelago Neſida coronat.

Utroque loco ad etymon alluſum; dicitur enim à νησίον *inſula*.

Neſonis, palus Theſſaliæ apud Lariſſam urb. Strabo, *Neſonium ſtagnum* Suidæ dicitur.

Neſus, flu. Thraciæ, illam à Macedoniâ diſterminans, ab oſtio Strymonis 60. m. p. in ort. diſtans, ac Pangæi montis radices lambens, teſte Solino. *Neſtus* dicitur Herodoto & Plinio; *Naſtos* Stephano, aliis *Neſſus*. Hodie *Neſto* Sophiano, & *Charaſon* Turcis, teſte Bellonio. *Neſus* alter, Ptol. *Neſtus* Stephano. Vulgò *Niſſava*, op. & flu. Myſiæ ſuperioris. Long. 47. 45. Lat. 43. 38. Item *Neſus*, urbs Iberica. Steph.

Netium, Peucetiæ op. in Italiâ. Strabo. *Andri* Nigro.

Netum, urbs Siciliæ inter Motycam & Acras. Græcè Νέητον, vulgò nunc vocatur *Noto*; unde tertia univerſæ inſulæ pars vulgò incolis *Val di Noto* dicitur. Vocabulum urbis antiquum apud Ptol. vitiatum legitur Νέκτον, facili librarii lapſu κ pro η ſcribentis. Sed idem urbis vocabulum etiam unico vocali η dictum fuiſſe Νῆτον, apparet ex Silii verſu quodam lib. 14.

Et Netum, & Micite, pubeſque liquentis Acheti.

Unde etiam apud Cic. verr. 5. opidani quater *Netini* dicuntur, ut & apud Plin. 3. 8. Apud eundem Cic. ver. 2. aliâ formatione ſunt *Netinenſes*; ſed voluiſſe ipſum Ciceronem variare, minimè veri eſt ſimile, librarii errorem eſſe puto; qui ſic ſcripſit, quia præcedebant *Agyrinenſes*. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 358.

Neuri, pop. Sarm. Europ. quos Mela ad ortum Tyræ flu. locat, Solinus vero circa Boryſthenem. Horum urbs *Nerva* in orâ Livoniæ extrema, à Revaliâ urbe 3. leuc. in Bor. diſtans, nonnullis eſſe ex alluſione nominis videtur. Hos narrant in lupos ſe transformare, & ad priorem, cum volunt, formam redire. Mela 2. 1. *Neuris ſtatum ſingulis tempus eſt, quo ſi velint, in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutentur.* Ubi notat Voſſius non omnibus Neuris idem eſſe tempus, quo ſeſe in lupos transforment, ſed unicuique ſtatum tempus μεταμορφώσεως ſuæ. Verum ſi Herodotum ſequamur, legendum erit, *ſingulis annis*. Porro de *Neuris* omnes conveniunt, præter Val. Flaccum, qui Neuris tribuit, id quod alii aliis Scytharum populis, cum & illos & Jazyges ſcribit parentes ſuos devorare lib. 6.

———*Et raptor avorum*
Neurus, & expertes canentes Jazyges ævi.

Non rectè vulgò legitur, *& raptor amorum*. Nec meliora ſunt illa quæ viri eruditi ſubſtituunt. Horum mem. Dionyſ. verſ. 310.

Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες ἱππημολγοί,
Νευροί θ' Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ', ἠδ' Ἀγάθυρσοι,
Ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ πεπτυσμένον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, κεράς προπάροιθε μέτωπε.

Neuſtria, quæ & *Normannia*, reg. Gall. Celt. inter Sequanam ad ort. & Argenen ad occ. Quamvis Neuſtria magis patet, quàm Normannia, ad Ligerim uſque pertingens. Hic Ortelius non ſine manifeſto errore Neuſtriam cum Auſtraſiâ, quæ Lotharingia eſt, confundit. Neuſtria autem à nonnullis ea pars Gall. Belg. quæ vulgò *Weſtreich* dicitur, appellatur. Alia eſt Francia occidentalis, ſed malè, ut Jo. Goropius Becanus in Gallicis ſcribit. Non enim Neuſtria totam Franciam occidentalem, quæ Germanis *Weſtrych* nominatur, ſed partem duntaxat complectitur. Ferrarius.

Nicæa,

Nicæa, urbs gemina: una urbs archiep. Bithyniæ ad Aſcaniam paludem, prius *Antigonia*, teſte Strabone, *Olbia* Plinio, & *Ancore*, teſte Stephano dicta. Vulgò *Iſnich* de nomine lacus Aſcanii, & *Nichor*, teſte Leunclavio, ſed Sophiano *Nichæa*, inter Nicomediam ad Bor. 44. & Pruſam in Eurum 25. m. p. diſſita. Hic Philiſtion Comicus, Socratis contemporaneus, nimio riſu repente expiraſſe traditur; quod & Sophroni contigit, teſte Politiano in *Nutricia.* In hâc urbe Synodus adverſus Arrii ſectam, An. Dom. 324. celebrata. Item Liguriæ op. maritimum. *Nicia* Antonino dicitur, vulgò *Nizza.* Meminit ejus Steph. Νίκαια, πόλις Κελτικὴ, Μασσαλιωτῶν ἄποικος. Plin. 3. 5. *Nicæa, opidum à Maſſilienſibus conditum.* Ptol. Μασσαλιωτῶν Νίκαια. Sunt & aliæ 6. teſte Stephano. 1. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, Thermopylis proxima, ad ſinum Maliaeum. 2. Illyriæ. 3. Indiæ. 4. Cyrni, ſeu Corſicæ inſulæ. 5. Leuctrorum Bœotiæ. 6. Thraciæ. Vide Steph. & *Nicia.*

Nicephorium, urbs circa Edeſſam, aliàs *Conſtantina.* Steph. *Naſivancaſi* hodiè nominari ſcribit Caſtaldus. *Nephrun* Pinetus vocat.

Nicates, à Livio vocatur mons ille Italiæ, qui hodie *Maiella*, & *Matheſio* dicitur, teſte M. Nigro.

Nicer, Germaniæ flu. Amm. *Neckar* hodiè Rhenano, in Ducatu Wirtemburgenſi.

Nicia, & *Nicæa*, nomen 2. urbium, quarum una eſt Galliæ, alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis. Strabo lib. 4. Nicæam primus Antigonus Philippi fil. condidit, & Antigonam nominavit: poſtea Lyſimachus à nomine uxoris Antipatri filiæ *Nicæam* appellavit. Urbis ambitus ſtadiorum 16. Fuit figurâ quadratâ in campo ſita; habuit 4. portas ad rectos angulos; ex lapide, qui circa medium Gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic, jubente Conſtantino, celebris illa Synodus celebrata eſt 318 Epiſcoporum, & impium Arrii dogma reciſum. De eâ vetus ſcriptor à Jac. Gothofredo editus; Καὶ Νικαίας μὲν πόλεως θέας δυσχερὲς ἐστιν ἑτέρωθι εὑρίσκειν, κανόνα δὲ νομίζει τις ἐπιτεθέντα πάσῃ πόλει, διὰ τὴν ἰσότητα, καὶ κάλλος, καὶ ἐστιν ἐν πᾶσι κεκοσμημένη, καὶ σύστατος. Libanius Orat. Fun. Jul. κάλλει μεγίστην vocat, & multis locis καλὴν Νίκαιαν.

Nicia, flu. Æmiliæ in Padum influens. *Lenza* Nigro, & Leandro; non *Nura*, ut ſcribit Gaudentius Merula.

Niciæ vicus, in Ægypto eſt. Steph. & Strab. inter Alexandriam 95. & Memphim 48. m. p. ex Anton. *Fuoa*, teſte Leone Africano.

Nicii villa, Ægypti inferioris metropolis ad Nilum ſita. Ptol. *Niciæ vicum* Strabonis eſſe vult Villanovanus. Hic tamen ad mediterraneum mare à Strabone ponitur illa, vero à Ptolemæo in mediterraneis.

Nicomedia, civitas Bithyniæ, ad Propontidem, inter Byzantium 61. & Nicæam 44. m. p. Hic obiit Conſtant. M. Imp. qui cùm vellet in Jordane flu. baptizari, atque idcirco Hieroſolymam peteret, morte præventus, ab Euſebio Nicomedienſi epiſcopo Arrianæ perfidiæ ſectatore baptizatus eſt; quæ res Chriſtiani Principis fidem apud pleroſque in dubium vertit. Sed non eſt veriſimile, eum principem, qui per omnem vitam ſuam Arriani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementiæ conſenſiſſe, quam ſummo ſtudio de ejus imperio prius eliminaverat. *Aſtacus* olim dicta fuit, Pauſaniâ, Ammiano, Cedreno, ac Trebellio Pollione, auctoribus. Turcis hodiè *Nichor*, vulgò autem *Comidia* dicitur. Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus: Νικομηδία δὲ καὶ αὕτη, ἐξέχουσα, καὶ θαυμαστὴ, καὶ ἐν πᾶσι προκόπτουσα. Zoſimus itidem lib. 1. Νικομήδειαν μεγίστην οὖσαν, καὶ εὐδαίμονα διὰ τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν εἰς ἅπαντα εὐπορίαν, ὀνομαστοτάτην. Long. 56. 40. Lat. 43. 00.

Niconia, urbs ponti. Strabo lib. 7. Gentile *Niconiates* Stephano. Suidas. Νικωνία, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἴστρου. *Niconium* Ptolemæo. *Momanoſter* Nigro dicitur.

Nicopolis, urbs Myſiæ epiſc. olim, nunc archiep. ſeu metropol. apud Jatri flu. cum Danubio confluentiam, à Trajano Imp. poſt Dercebalum regem victum, teſte Ammiano, condita. *Nigeboli* vulgò, Turcis autem *Sciltaro*, teſte Leunclavio, dicitur. Eſt & *Nicopolis* Thraciæ ad Hæmum mont. urbs à Ptol. memorata, adhuc *Nicopoli* Sophiano dicta. Item urbs ad Neſum fluvium.

Nicopolis, civitas Epiri, à Victoriâ Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio ſuperavit. Vulgò *Gallipoli, la Preveſa* vero Sophiano. Long. 46. 20. Lat. 39. 29. Item Alexander Iſſum urbem, inter Ciliciam & Syriam *Nicopolin* appellavit, quoniam ibi Darium viciſſet.

Nicopolis, urbs Armen. min. epiſc. ſub Arch. Sebaſtenſi, à Pompeio, teſte Dione, condita. *Gianich* Caſtaldo, *Chiorme* aliis. Long. 69. 00. Lat. 42. 25.

Nicopolis, quæ & *Emmaus* Ptolemæo, urbs Palæſtinæ in Judæâ epiſc. ſub Patriarchâ Hieroſolymit. inde fere 8. m. p. occ. Joppen verſus 38. à Rhamâ 20. Eſt & *Nicopolis* op. Bithyniæ, ad Propontidem ſita, teſte Plinio, *Montanea* hodiè, unde ſinus *Nicopolitanus*, à Pruſâ 20. m. p. diſtans, Nicææ propius. Long. 56. 10. Lat. 43. 28.

Nicotera, olim Medama, urbs Brutiorum litoralis, teſte Gabriele Barrio, *Nicedro* dicitur. Long. 40. 00. Lat. 38. 25.

Nidroſia, urbs archiep. Scandinaviæ, in orâ Norvegiæ occiduâ, ab Eugenio 3 Pont. Max. metropolis effecta, à Birgis urbe regiâ 70. leuc. in Bor. Hic templum auguſtiſſimum. Vulgò *Trontheim*, & *Druntheim.* Long. 26. 10. Lat. 46. 35.

Nidum, op. Albionis in Walliâ & Glamorganiâ regione, inter Leucarum & Bomium 15. m. p. à Mariduno urbe 45. in merid. Briſtolium verſus. Vulgò *Neath*, aut *Nyth.* Long. 15. 26. Lat. 52. 00.

Nigira, urbs Libyæ interioris, Nigritarum metropolis, ad Nigrum flu. Ptol. *Guber* hodie ex tab. recent. urbs regia.

Nigir, *Niger*, *Nigris*, & *Nigres*, Africæ flu. à quo *Nigrites*, ſeu *Nigretes*, pop. Libyæ dicti. Steph. Ptolemæo Νίγειρ dicitur; quem, cum Latinorum aliqui, more linguæ ſuæ inflectentes, *Nigrum* dixerint, hinc Solini error ortus eſt, qui ab aquæ colore ita dictum cenſuit, cap. 27. *Inde Niger eſt amnis, qui atro colore exit per intimas & exuſtas ſolitudines.* Barbarum potius vocabulum cenſendum; neque enim aut ipſi Libyes, aut Græci à vocabulo Latino urbem *Nigira* vocarent, ſed ea ſic Nigira à Νίγειρ flu. ut alia urbs *Gira* à *Gir* denominatur.

Nigiutimi, Africæ Propriæ pop. Ptol. Hos Villanovanus *Cinitios* Taciti, & *Ethinos* Plinii eſſe teſtatur.

Nigris, fons Æthiopiæ, quam nonnulli caput Nili eſſe autumaverunt, quòd ſit ejuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eoſdemque gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin. 5. 8. Ptol. 4. 5.

Nigritæ, pop. Africæ. Ptol. *Nigretes* Dionyſio v. 215.

Γαίτουλοί τ' ἐφύπερθε καὶ ἀγχίγυοι Νιγρῆτες.

De his vide Geographum lib. ult. Plin. 5. 8. Melam 3. 10. Papius *Negretes* legit; ſic enim vertit.

Gætulique ultra, & finitimi Negretes.

Pro ἀγχίγυοι autem Ceporinus ἀγχίγειοι, alii ἀγχέμαχοι legunt.

Nilus, Africæ flu. celeberrimus, ut Aſiæ Ganges, & Indus, atque Europæ Danubius. Plurima ejus ab antiquis perhibentur, & celebrantur nomina. Nos, omiſſis reliquis, de notiſſimo eorum tantum impræſentiarum agemus, ac primum de Nomine, cujus originem quod attinet, variæ ſunt authorum de illa ſententiæ, potiſſimæ vero ſunt hæ ſequentes. *Primo* Diodorus Siculus eum à *Nileo* quodam, Ægypti rege ſic dictum arbitratur, lib. 1. ubi de regibus Ægyptiorum antiquis loquens, ait, Οὐδὲν αὐτῶν ἔργον παντελὲς, οὐδὲ πρᾶξις ἱστορίας ἀξία παραδέδοται, πλὴν ἑνὸς Νειλέως, ἀφ' οὗ συμβαίνει τὸν ποταμὸν ὀνομασθῆναι Νεῖλον. *Secundò* Euſtathius à *Nilo* quodam Atlantis nepote ſic appellatum putat. Νεῖλον φασὶν ὠνομάσθαι ἀπὸ Νείλου τινὸς ἀπογόνου Ἄτλαντος βασιλεύσαντος ἐκεῖ. Ibidemque addit aliis ſic dictum videri ἀπό τινος Νείλου βασιλικοῦ παιδὸς ἐκεῖ ῥίψαντος ἑαυτόν. *Tertiò* doctior eſt, quæ etiam pleriſque veterum placuit etymologia, quâ Νεῖλος dicitur quaſi Νέαλυς, quòd νέαν ἰλὺν, hoc eſt, *novum limum* ſingulis annis mittat. Eam diſerte innuit Heliodorus Æthiopicorum lib 9. his verbis. Ὡς δὲ τὴν ἑορτὴν ἐξεθείαζον ἐπὶ μέγα Νεῖλον αἴροντες, Ὧρόν τε καὶ τὸν ζείδωρον ἀποκαλοῦντες, Αἰγύπτου τε ὅλης, τῆς μὲν ἄνω σωτῆρα, τῆς κάτω δὲ πατέρα, καὶ δημιουργὸν νέαν ἰλὺν δι' ἔτους ἐπάγοντα, καὶ Νεῖλον ἐντεῦθεν ὀνομαζόμενον. Quod ipſum Nonnus Panopolitanus optime expreſſit uti videre eſt in his:

Νεῖλον ἐφημίξαντο φερώνυμον, οὕνεκα γαίης
Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος πεφορημένος ὑγρὸς ἀκοίτης
Χεύματι πλωόεντι νέην περιβάλλεται ἰλύν.

Quid quod & Dionyſius Periegetes eò quoque alluſiſſe videatur v. 229. ubi ait:

Οὐ γάρ τις ποταμῶν ἐναλίγκιος ἔπλετο Νείλῳ,
Οὔτ' ἰλὺν βρίθειν, οὔτε χθονὸς ὄλβον ἀέξειν.

Ubi Scholiaſtes, Νεῖλος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ νέαν, ἤτοι ἐνιαύσιον ἄγειν ἰλύν. *Quartò* doctiſſima proculdubio eſt Nicolai Fulleri ſententia, qui nihil alienius eſſe ait, quam originem nominis Ægyptiaci à linguâ peregrinâ, qualis eſt Græca, derivare. Ipſe ergo Miſcellan. 4. 10. ſtatuit *Nilum* dici ab Hebræorum נחל *nahal* quod *flumen*, ſeu *torrentem* ſig. quia omnium fluminum princeps eſt. Nec à Scripturâ alienum hoc eſt, quæ Nilum vocat נחל מצרים, h. e. *fluvium Ægypti*; unde etiam Juvenalis *flumen* ſimpliciter poſuit pro *Nilo*, Sat. 15. Hanc etymologiam probabilem quoque reddit Æthicus, qui Nilum ab accolis *Nuchal* vocari ſcribit, quod

dubio procul idem cum Hebræorum *Nachal.* Mela quoque fontem Nili ita nominatum tradit lib. 3. cap. 10. Qui autem plures hujuſce fluvii derivationes ſcire velit, Martinium videat in *Nilo.*

II. Ortum ejus quod attinet, eum inveſtigare fruſtranei laboris conatus olim habitus eſt: unde in proverb. abiit, *Nili caput quærere*, quod uſurpatur de re ſupra humanas vires arduâ. Quam ſententiam primus videtur prodidiſſe Herodotus qui ſcribit, neque Ægyptiorum, neque Afrorum quenquam à ſe repertum, qui fateretur, ſe ſcire Nili ortum. Hunc alii ſecuti ſunt. Tibullus 1. 7.

Nile pater, quânam poſſim te dicere causâ,
Aut quibus in terris occuluiſſe caput?

Horat. Carm. lib. 4. Od. 14.

Te fontium qui celat origines
Nilus.——

Lucanus lib. 10.

Arcanum natura caput non prodidit ulli,
Nec licuit populis parvum te, Nile, videre.
Amovitque ſinus, & gentes maluit ortus
Mirari, quam noſſe, tuos.——

Claudianus de Nilo:

Qui rapido tractu mediis elapſus ab Auſtris
Flammiferæ patiens zonæ, Cancrique calentis,
Fluctibus ignotis noſtrum procurrit in orbem,
Secreto de fonte cadens, qui ſemper inani
Quærendus ratione latet, nec contigit ulli
Hoc vidiſſe caput.——

Ovidius cum auctario figmenti poetici idem exprimit Met. 2.

Nilus in extremum fugit perterritus orbem,
Occuluitque caput quod adhuc latet: oſtia ſeptem
Pulverulenta vacant, ſeptem ſine flumine valles.

Inde Ammianus Marcellinus lib. 22. *Origines fontium Nili, ut mihi quidem videri ſolet, ſicut adhuc factum eſt, poſteræ quoque ignorabunt ætates.* Sidon. Apollinaris in Panegyr. Aviti:

——*Ignotum plus notus, Nile, per ortum.*

Inter falſas autem de Nili ortu ſententias, celeberrima, multorumque veterum Theologorum ſuffragiis munitiſſima eſt, quæ Nilum ex ipſo Paradiſo terreſtri ortum ducere, & inter Paradiſi flumina eſſe ſtatuit. Aſſentiuntur veteribus recentiores quoque, imprimis Pontificii doctores, inter quos Patres Conimbricenſes, tract. 9. de meteoris cap. 10. ubi aſſerunt, Nilum è terreſtri Paradiſo ortum ſubterraneis cuniculis abſcondi, tum quaſi primùm naſci in quodam Africæ lacu, in regno Congenſi; quod obſervatum ſcribit Zanardus ab iis, qui noſtro ſæculo loca illa peragrarunt. Sed hæc opinio, ſive ſomnium potius, jam diu exploſa eſt. Virgilius videtur Nili fontes in Indiâ collocare, uti videre eſt in his, Georg. 4.

Nam quà Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum,
Et circumpictis vehitur ſua rura phaſelis:
Quaque pharetratæ vicinia Perſidis urget,
Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ, &c.

Quærunt hic viri docti, quid Perſis commune cum Nilo, qui quam longiſſimè à Perſide abeſt. Indos autem hoc loco Scaliger Æthiopas interpretatur. Neutrum benè, inquit V. C. Iſ. Voſſius. Omnino hic Virgilius ſecutus eorum opinionem, qui putarunt Nilum iiſdem quibus Indus & Aceſines concipi fontibus, ac deinceps per multas, vaſtaſque fluere ſolitudines, donec Æthiopiam contingeret, atque illic demum *Nilum* vocari. Arrianus lib. 6. Καὶ ἀκούσας ὅτι ὁ Ἀκεσίνης ἐμβάλλει εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν, ἔδοξε ἐξευρηκέναι τοῦ Νείλου τὰς ἀρχὰς, ὡς τὸν Νεῖλον ἐνθένδε πόθεν ἐξ Ἰνδῶν ἀνίσχοντα, καὶ δι' ἐρήμου πολλῆς γῆς ῥέοντα, καὶ ταύτῃ ἀπολλύοντα τὸ Ἰνδὸν τὸ ὄνομα. Pauſanias ipſum Euphratem Nilum poſtea fieri contendit; Scribit enim in Corinthiacis, Εὐφράτην ὄντα εἰς ἕλος ἀφανίζεσθαι, καὶ αὖθις ἀνίοντα ὑπὲρ Αἰθιοπίας, Νεῖλον γίγνεσθαι. Nempe totum Erythræum & Indicum mare lacum eſſe crediderunt veterum nonnulli, quæ mira fuit imperitia. Sive autem Euphratem, ſive Indum accipias unde profluit Nilus, jam rectè Virgilius dixerit eum vicinia Perſidis urgere. Et hæc quidem eſt veriſſima interpretatio loci iſtius Maroniani. In hâc opinione etiam fuiſſe videntur plurimi Chriſtianorum, inter quos Philoſtorgius lib. 3. cap. 10. cum ait Nilum in Arctois regionibus oriri, & iiſdem ex partibus fluere, unde Hyphaſis, Euphrates ac Tigris. Ita quoque ſenſit Lucanus, cum de Nilo canit:

Teque vident primi, quærunt tamen hi quoque Seres.

Ex horum quoque ſententiâ loquitur Solinus cap. 37. cum ait Euphratis ac Nili fontes ſub iiſdem parallelis eſſe, & ad modulum ejuſdem perpendiculi conſtitutos. Atque hactenus Nili originem quæſivimus, nec tamen adhuc invenimus. Paulus Jovius Hiſt. ſui temporis lib. 18. eam ex relatione Petri Abyſſini viri doctiſſimi ſic deſcribit. *Ab immenſis* (inquit) *aſperrimiſque rupibus, quæ* Lunæ montes *vocantur, frequenti, & copioſâ ſcaturigine, Nili fontes erumpunt, in loco vehementer abſtruſo, qui* Beth, i. e. *deſertum Abyſſinâ linguâ dicitur.* Cum Jovio conſentit Oroſius, de rebus geſtis Immanuelis lib. 9. Scripſit quoque idem ante hos Philoſtratus lib. 1. Icon. Νείλου μὲν Αἰγύπτιοι ἔχουσι τὰς ἐκβολὰς, Αἰθίοπες δὲ τὰς πηγάς. Ab hâc relatione non diſſentiunt recentiores Geographi, qui duos ingentes lacus intra Tropicum Capricorni, & Æquatorem deſcribunt, unum ad ortum, qui minor, & *Zaflan*, aliis *Zahan* appellatur: alterum ad occaſum & *Zembre* nominatur. Ex hiſce lacubus duo validi effluunt fluvii, qui Æquatorem tranſcurrunt, & in Abyſſina regione *Bagamidri* coeunt, Nilique nomen ex multorum ſententiâ accipiunt. Etſi ex aliorum Geographorum opinione, ex ſolâ palude *Zembre* Nilus effluit, & nomen ipſo ſtatim effluxu, cis Æquatorem ſortitur, quam & Wendelinus veriorem ſententiam judicat, & Nili majeſtati accommodatiorem. Qui vero ab ipſis Lunæ montibus magis ad Auſtrum vergentibus nili caput cum Ptolemæo arceſſunt, non videntur contemnendi; ſed dicendum tum fuerit, vel ab ipſo Nilo paludem *Zembre* effici, loci forſan concavitate flumen excipiente, & in ingentem paludem diducente, vel paludem iſtam ex aliis fontibus ortam à Nilo pertranſiri. Qui autem ex Mauritaniæ Cæſarienſis monte Atlante Nilum oriri olim tradiderunt, ſecuti Jubam regem, uti teſtantur Plin. 5. 9. Solin. cap. 35. Am. Marcell. lib. 22. Vitruvius lib. 8. cap. 2. Xiphilinus in Severo, ubi ait ἐκ τοῦ Ἄτλαντος τοῦ ὄρους σαφῶς ἀναδιδόναι, non video qui ſuam cum veritate ſententiam poſſint conciliare. Mauritania enim Cæſarienſis ad occid. à Lunæ montibus quàm remotiſſima eſt; nec ullus inde fluvius Æthiopiam attingit, niſi forte *Gir*, qui *Niger* Mercatori dicitur, & varia in progreſſu nomina ſortitur, tandemque cum Nubiæ nomine in Nilum influit, & inde nonnullis viſus Nilum parere, quos inter Solinus cap. 30. *Omnis hæc plaga*, inquit, *ab Æthiopiâ, & terminis Aſiæ Nigri flumine, qui Nilum paret, ab Hiſpaniâ freto ſcinditur.* Vide Voſſium lib. de origine *Nili*, & Athanaſ. Kircherum in Oedip. Ægypt. tom. 1. cap. 7. pag. 57.

III. Omnium unanimi conſenſu Nilus omnium fluviorum maximus eſt; idque inde licet æſtimare, quòd perpetuam ſimul hyemem, & æſtatem patiatur. In ortu enim cùm hyemem habeat, in exitu habet æſtatem, unde quoque diem ſimul & noctem habet, quod nulli fluviorum contingit. Facile hoc admittent ii, qui eam Nili longitudinem eſſe norint, ut à Lunæ montibus per Æquatorem, & Circulum Cancri in mare mediterraneum decurrat, quod intervallum eſt graduum circiter 35. Nonnulli tamen curſum ejus, ſi rectus eſſet, nulliſque ambagibus inflexus, ad mill. Germanica 700. extendunt. Cum vero plurimis quæſitis ambagibus, cogentibus ita montium obſtaculis, multiplici flexu Æthiopiam pererret 900. vel 1000. mill. Germ. longitudinem ejus æſtimant. Latitudo ejus non uſque adeo magna eſt, quia maximam partem montium faucibus arctatur. Ariſtides in Orat. Ægyptiacâ, ὡς ἐπιπαραπλέων τῷ κατ' Ἐλεφαντίνην ὅρμῳ, εἰκάσεις κεκλεῖσθαι τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου, στενὸν ἤδη φαίης ἂν ὑπορρεῖν ὑπὸ τὴν πέτραν αὐτόν. Ἴδοις δ' ἂν καὶ πρὶν εἰς Ἐλεφαντίνην τελέσαι, περὶ οὐκ οἶδ' ὁπόσον τινῶν φαίνων συνιόντα οὕτω τὰ ὄρη, ὡς μέσον εἶναι μηδὲν, πλὴν τοῦ ῥεύματος αὐτοῦ, καὶ τοῦτο ἐνταῦθα εὖρος Αἰγύπτου, ὅπερ καὶ ποταμοῦ. In aliquibus tamen Abaſſinorum provinciis ex multorum amnium concurſu dimid. mill. Germ. æquare dicitur. Diodorus vero Siculus minimam latitudinem ſtadiorum 10 aſſignat lib. 1. ubi vero infra Meroen pervenit, latitudinem 22 ſtadiorum habet. Ad ſummam, *Omnium fluminum*, inquit Gellius lib. 10. cap. 7. *quæ in Maria, quâ imperium Romanum eſt, fluunt, quam* Græci τὴν εἴσω θάλασσαν, (h. e. internum mare) *appellant, maximum eſſe Nilum conſentitur.* Unde κατ' ἐξοχὴν *magnus* Virgilio dicitur, Georg. 3.

Atque hic undantem bello magnumque fluentem
Nilum.——

Strabo lib. 15. quatuor flumina nominat ingentis magnitudinis, Gangem, Indum, Iſtrum, Nilum. Ariſtot. lib. 2. Met. cap. 2. Ἴστρος καὶ ὁ Νεῖλος μέγιστοι τῶν ποταμῶν. Sen. Nat. Qu. 4. 2. *Nilus cæteris major.*

IV. Illud autem quod in hoc fluvio maximè admirandum eſt, Incrementum ejus merito putatur. *Incrementum Nili* (inquit Diodorus Siculus) *adſpicientibus videtur admirabile, incredibile audientibus. Nilus*, inquit Plinius, *certis diebus, auctu magno per totam ſpatiatus Ægyptum, fœcundus innatat terræ.* Idem tempus inundationis ex Herodoto ita deſcribit. *Incipit creſcere Lunâ novâ, quæcunque poſt ſolſtitium eſt, ſenſim, modiceque, Cancrum Sole tranſeunte, abundiſſimè autem Leonem, & reſidit in Virgine, iiſdem quibus accrevit modis. In totum autem revocatur inter ripas in Libra, ut tradit Herodotus centeſimo die.* Similia habet Ammianus Marcellinus lib. 22. Cum *Sol*, inquit, *per Cancri*

Cancri ſidus cœperit vehi augeſcens, aduſque tranſitum ejus in Libram, diebuſque centum ſublatius fluens, minuitur poſtea, & mitigatis ponderibus aquarum, navibus antea pervius equitabiles campos oſtendit. Strabo tamen lib. 17. tempus hoc nonnihil contrahit. Πλείους δ' ἢ τετταράκοντα ἡμέρας τοῦ θέρους διαμένειν τὸ ὕδωρ, ἔπειθ' ὑπόβασιν λαμβάνειν κατ' ὀλίγον, καθάπερ καὶ τὴν αὔξησιν ἔσχεν, ἐν ἑξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦσθαι, καὶ ἀναψύχεσθαι τὸ πεδίον. Sed & poetas de tempore Incrementi Nili canentes audiamus. Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Qualis & arentes eum findit Sirius agros
Fertilis æſtivâ Nilus abundat aquâ.

Lucanus lib. 10.

——————Conſurgere in ipſis
Jus tibi ſolſtitiis, alienâ creſcere brumâ
Atque hyemes adferre tuas.

Idem:

————Nilus neque ſuſcitat undas
Ante Canis radios, nec ripis alligat amnem
Ante parem nocti Librâ ſub judice Phœbum;
Inde etiam leges aliarum neſcit aquarum:
Nec tumet hybernus, cùm longè ſole remoto
Officiis caret unda ſuis: dare juſſus iniquo
Temperiem cœlo, mediis æſtatibus exit.
Sub torrente plagâ, ne terras diſſipet ignis
Nilus adeſt mundo, contraque accenſa Leonis
Ora tumet. Cancroque ſuam torrente Syenen
Imploratus adeſt, nec campos liberat undis,
Donec in autumnum Phœbus declinet, & umbras
Extendat Meroe.——————

Claudianus Epigr. de Nilo:

Cumque die Titana Canis flagrantior armat
Et rapit humores madidos, venaſque calore
Compeſcit, radiiſque potentibus æſtuat axis,
Nilo bruma venit, contraria tempora mundo
Defectis ſolitum referens cultoribus æquor,
Effluit Ægæo ſtagnantior, acrior alto
Ionio, ſeſeque patentibus explicat arvis.

Cæterùm de verâ ſtati hujus incrementi causâ, variè inter doctos diſputatur, ut videre eſt apud Herodotum in Euterpe. Diod. Sic. 1. 4. Ariſtidem Orat. Ægypt. Heliodorum lib. 9. & 10. Plin. 5. 9. Sen. Nat. Qu. 4. Ammianus Marcellinus lib. 22. Lucret. lib. 6. Lucan. lib. 10. &c. Varias de hâc re veterum opiniones collegit doctiſſimus Wendelinus, in Admir. Nili, quas hic in Lectoris ſtudioſi gratiam recenſere non gravabor.

Primò, Thales incrementi cauſam retulit ad Eteſias, multoſque applauſores invenit. Statuit autem ſpirantibus Eteſiis, Nili influentis curſum per ventos contrarios ſiſti, flumenque retroagi, & aquis ob hanc cauſam excreſcentibus, & velut aggeratis, Ægypti, quæ plana, & humilis regio eſt, inundationem ſequi. *Acto*, inquit Plinius, *per Eteſias contra Nili oſtia mari, undas fluminis repelli, & reverberatas in ſe recurrere.* Pulchrè quoque eandem ſententiam exprimit Am. Mar. lib. 22. *Opinio celebratior eſt alia, quòd ſpirantibus Prodromis, perque dies 45 Eteſiarum continuis flatibus repellentibus ejus meatum, velocitate cohibitâ, ſuperfuſis fluctibus intumeſcit: & reluctante ſpiritu controverſo adoleſcens in majus, hinc vi reverberante ventorum, inde urgente curſu venarum perennium, progrediens in ſublime tegit omnia.* Idem quâ felicitate reddiderit Lucretius lib. 6. ſequentes docent verſiculi:

Nilus in æſtate creſcit, campiſque redundat
Unicus in terris Ægypti totius amnis.
Is rigat Ægyptum, medium perſæpe calorem:
Aut quia ſunt æſtate Aquilones oſtia contra
Anni tempore eo quo Eteſia flabra feruntur,
Et contra fluvium flantes remorantur, & undas
Cogentes rurſus replent, coguntque manere.

Sed hanc ſententiam Scaliger puerilem vocat.

Secundò, Anaxagoras quoque applauſores invenit, qui ex Æthiopiæ jugis nives ſolutas, ad Nilum uſque decurrere, indeque fluvium augeri ſtatuit. Quâ in opinione, ut Seneca refert omnis vetuſtas fuit, & poetæ imprimis, Æſchylus, Sophocles, Euripides, qui in Helenâ ſuâ ita canit:

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
Ὃς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδου
Λευκῆς τηκείσης χιόνος, ὑγραίνει γύας.

Inter recentiores quoque Cardanus hujus ſententiæ patrocinium ſuſcepit. Eam vero ſic refutat Lucanus lib. 10.

Vana fides veterum, Nilo, quod creſcat in arva,
Æthiopum prodeſſe nives. Non Arctos in illis
Montibus, aut Boreas. Teſtis tibi Sole peruſti
Ipſe color populi, calidique vaporibus Auſtri.
Adde, quod omne caput fluvii, quodcunque ſoluta
Præcipitat glacies, ingreſſo vere tumeſcit
Primâ tabe nivis: Nilus neque ſuſcitat undas
Ante Canis radios nec ripis alligat amnem.

Tertiò, Democritus Incrementum Nili non ad Auſtralem, ſed ad Septentrionalem nivem retulit. Sententiam vero quæ conſideratis locorum intervallis planè abſurda videtur, ita explicat. In mundi parte Boreali maxima nivium copia brumæ tempore congelata, æſtate liqueſit, inde elevatis ſurſum vaporibus, multæque denſæque nebulæ circa cacumina montana attolluntur; quæ ab Eteſiis ad altiſſimos Æthiopum montes delatæ, in pluvias vertuntur: inde maximi in Æthiopiâ imbres, quibus augetur Nilus. Ammianus Marcellinus ita ſententiam hanc eloquitur. *Affirmant aliqui Phyſicorum, in ſubjectis Septentrioni ſpatiis, cum hyemes frigidæ cuncta conſtringunt, magnitudines nivium congelaſcere, eaſque poſteà vi flagrantis ſideris reſolutas fluxis humoribus nubes efficere gravidas, quæ in Meridianam plagam, Eteſiis flantibus, pulſæ, expreſſæque tepore nimio, incrementa ubertim ſuggerere Nilo creduntur.* Hæc autem ſententia ſtare non poteſt, quia Nilus incipit creſcere ſolſtitio æſtivo, teſte Diodoro, Eteſiis nondum flantibus; ceſſat vero æquinoctio autumnali, longè antè ſedatis hiſce ventis.

Quartò, Herodotus, ut à Diodoro Siculo refertur, putat Nilum naturâ ſuâ tantum eſſe, quantus incrementi tempore viſitur: minui vero hyeme, quia ad Libyam tum Sol defertur, Nilique aquam ad ſe trahit, & quaſi haurit: Contra vero in æſtate, cum ad Arctum aſcendat, & Libyam quodammodo deſerat, aquas ſuas totas, & illibatas Nilus retinet, & ob naturalem aquæ copiam exundat. Nec hæc conſiſtere poteſt ſententia; Quo enim declivior fit Sol, eò minùs efficax, minoremque trahendi vim habet: Contra cum ad Arctum adſcendat, & Ægypto verticalior fit, longè efficaciùs aquas haurit, ſecumque trahit. Ex hâc igitur ſententiâ Nilus in hyeme potius quam æſtate creſcere deberet.

Quintò, Ephorus aiebat omnem Ægypti terram, Nili inundatione aggeratam, raram, aridamque naturâ eſſe, in quâ maximi hiatus exiſtant pluribus in locis: hyeme igitur omnem humiditatem illos attrahere, & in ſe continere, quam æſtate, veluti ſudorem quendam, emittunt; unde fluminis incrementum. Paulo aliter ſententiam hanc refert Lucanus:

——————Sunt qui ſpiramina terris
Eſſe putent, magnoſque cavæ compagis hiatus.
Commeat huc penitus tacitis diſcurſibus unda
Frigore ab Arctoo medium revocata ſub axem,
Cum Phœbus preſſit Meroen, telluſque peruſta
Illuc duxit aquas: trahitur Gangeſque Paduſque
Per tacitum mundi: tunc omnia flumina Nilus
Uno fonte vomens, non uno gurgite perfert.

Sententia hæc Ephori à vero quàm longiſſimè abeſt, quia idem Nili Incrementum deprehenditur, priuſquam Ægyptum attingit amplius 6000 ſtad. ab Ægypto in Æthiopiâ.

Sextò, quorundam in Memphi Philoſophorum opinio fuit, Nilum oriri in Zonâ Ægypto oppoſitâ, ita quidem, ut cùm in Ægypto æſtas eſt, in Zonâ illâ fit hyems; unde ingentem aquarum copiam Nilus hauriat, & in Ægyptum ſecum devehat: Non potuiſſe verò oppoſitam illam Zonam hactenus explorari, propterea quòd inter illam & noſtram interjaceat inhabitabilis, & inacceſſa Zona Solis ardore aduſta. Idem Galenus refert in libello de Hiſtor. Philoſophicâ. *Eudoxus*, inquit, *ab Ægyptiis ſacerdotibus ſe accepiſſe memorat, permutationem æſtatis in hyemem cauſam eſſe, ut Nilus quotannis exundet. Nam quando nobis, qui ſub Cancro degimus, æſtas ingruit, habitantibus ſub Capricorno hyems adeſt, quo fit, ut inde advectus Nilus continuis pluviis auctus increſcat, & ruptis alveis latiſſimè ſpatietur.* Eandem in ſententiam interpretari poſſis Theodoretum. Serm. 4. Θεραπευτικῆς τῶν Ἑλληνικῶν παθημάτων, ubi Niloticæ exundationis cauſam aſſignat Solis ad circulum Borealem acceſſum, & à locis Auſtralibus diſceſſum, qui cæteris quidem ad Septentrionem fluviis incubat radiis ardentioribus, à Nilo verò magnis abſcedit ſpatiis. Horum Philoſophorum ſententiâ nihil abſurdi deprehendit Wendelinus.

Septimò, Oenopides Chius, cùm videret aquas nonnullas fontanas æſtate frigidas, hyeme vero calidas eſſe, Nilum hyeme parvum, compreſſumque aiebat eſſe, quòd calor internus humorem conſumeret, & pluviæ nullæ eſſent quæ abſumptum humorem reſtituerent; æſtate verò effuſum ob caloris interni abſentiam, Hoc ſi verum eſſet, omnibus fluminibus idem eveniret quod Nilo; ſimiles enim ubique fere ſunt cauſæ; at contrarium teſtatur experientia.

Octavò, Timæus Mathematicus apud Plinium, exiſtimat Nilum ardoris vi extrahi, & ſuſpenſum abundare, à Canis ortu, per introitum Solis in Leonem, ſtante ſidere contra perpendiculum fontis Nili, quem *Phialam* appellant. Similem ferè ſententiam refert Lucanus ubi ſupra:

Rumor, ab Oceano, qui terras alligat omnes,

Exundante procul violentum erumpere Nilum,
Æquoreoſque ſales longo miteſcere tractu.
Nec non Oceano paſci Phœbumque Polumque
Credimus. Hunc, calidi tetigit cum brachia Cancri,
Sol rapit, atque undæ plus quam quod digerat aer
Tollitur: hoc noctes referunt, Niloque refundunt.

Parum probabilitatis hæc habet opinio; nam præterquam quod Sol verticalis aquas non augeat, ſed minuat potius, partibus aliquibus exhauſtis, & in vapores reſolutis; idem in aliis omnibus fluminibus contingeret, quæ eodem modo Sol aſpicit, cujus contrarium verum eſt.

Nonò, alii ad Oceanum retulerunt Nili incrementum: putarunt enim Nilum ex Oceano fluere, & inde tantam aquarum copiam Ægypto inducere. Hanc rudem opinionem appellat Herodotus, quam refutatione indignam judicat. Negari quidem non poteſt Nili ortum, ut fluminum aliorum omnium, Oceano deberi, quod & Heſiodus quoque innuit in Theog.

Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας
Νεῖλόν τ' Ἀλφειόν τε.——————

Ubi *Tethys*, h. e. Terra, fluminum mater; *Oceanus* pater ſtatuitur: quia è terrâ quaſi utero flumina & fontes ſcaturiunt; terra autem ex Oceano aquas concipit. Qui verò ſtati iſtius incrementi Nilotici cauſa ad Oceanum referri poſſit, nemo facilè demonſtraverit. Et cur idem in aliis quoque fluminibus, quæ ex Oceano derivantur, non contingeret? Interim tamen Herodoti reſponſio non placet: negat enim Oceanum dari, qui terram circumfluat, contra temporum noſtrorum certiſſima experimenta.

Decimò, Achoreus apud Lucanum lib. 10. ſententiam ſuam his verbis exprimit:

Aſt ego, ſi tantam fas eſt mihi ſolvere litem,
Quaſdam, Cæſar, aquas poſt mundi ſera peracti
Sæcula, concuſſis terrarum erumpere venis,
Non id agente Deo, quaſdam compage ſub ipsâ
Cum mundo cœpiſſe reor, quas ille Creator
Atque Opifex rerum certo ſub jure coercet.

Nullam hic video Nilotici incrementi cauſam, niſi univerſalem, quæ Deus eſt, qui eam Nili naturam eſſe voluit, ut ſingulis annis exundaret. In quam ſententiam etiam Ariſtides concedit; qui ſe non videre profitetur cuinam cauſæ Nili incrementum attribuat πλὴν ἐν τῇ μεγάλῃ σοφίᾳ καὶ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ. Atqui cum Deus plerumque cauſarum ſecundarum utatur miniſterio, illibata de cauſis ſecundis adhuc incrementi Nilotici manet quæſtio.

Ultimò, itaque Agatharchides Cnidius aſſerit ſingulis annis, per Æthiopiæ montes, continuos à ſolſtitio æſtivo, uſque ad æquinoctium autumnale, imbres cadere: mirum igitur non eſſe, Nilum hyeme compreſſum, ſecundum naturam, iis aquis fluere, quas fontes & alia flumina influentia ſubminiſtrant, æſtate verò propter imbres incrementum capere. Laudat hanc ſententiam Diod. Sic. eamque ſequitur Arrianus in Indicis, ſive hiſtoriæ de Alex. lib. ultimo. Aſſentitur quoque Strabo lib. 17. itemque Theophylactus Simocatus Ægyptius lib. 7. Hiſtoriarum; cui & nos etiam impræſentiarum ſubſcribimus, & V. loco ad aquæ Niloticæ affectiones, ſive qualitates feſtinamus. Quarum Prima eſt Dulcedo, eaque apud ſcriptores celebris eſt. Hinc Sen. lib. 4. Nat. Qu. cap. 2. *Nulli fluminum dulcior guſtus eſt. Et vino ob ſuavitatem dicitur æquiparata à Peſcennio Nigro Imp. qui* (*auctore Spartiano*) *militibus Ægyptiacarum ſtationum petentibus vinum reſpondit, Nilum habetis, & vinum petitis? Quærit Ariſtides, aquæ Niloticæ dulcedinem quantam eſſe credis? Reſpondet, Quantam nunquam dixeris.* Bibenti (inquit Achilles Tatius) ὕδωρ γλυκὺ ἦν καὶ ψυχρόν, Heliodorus Πιεῖν ἐστὶ γλυκύτατος. De cauſâ dulcedinis quæritur. Scaliger Exerc. 48. cauſam ſuavitatis refert vel ad fluminis naturam, vel ad ſolis operam, vel ad curſûs longinquitatem. Duas poſteriores cauſas attingit quoque Scholiaſtes Apollonii in lib. 4. ex ſententiâ Democriti, qui aiebat, Ἀπογλυκαίνεσθαι τὸ ὕδωρ, διὰ τὸ διάστημα καὶ τὸ μῆκος τοῦ πόρου, καὶ ὑπὸ τοῦ καύματος ἀφεψόμενον. Contradicit tamen Diod. Sic. *Dulcedinis fluvii*, inquit, *cauſa quam afferunt ratione penitus caret. Si enim caloris æſtu decoctus fluvius dulcedinem ſortiretur, nequaquam gigneret animantia, neque varias piſcium, aut ferarum ſpecies contineret. Aqua enim omnis à naturâ immutata nequaquam generat.* Reſpondetur, Aquam ab ignis naturâ elaboratam, & à craſſitie terreſtri liberatam, nullam habere vim generandi, nos falſum eſſe arbitramur. Teſtatur enim experientia pluvias calidiores longè fœcundiores eſſe, quam frigidas, quæ etiam noxiæ multis humi naſcentibus ſunt. Longè quoque ſalubriores eſſe aquas Soli expoſitas, quam ab eo abſconditas, apud omnes in confeſſo eſt. Secunda Nili qualitas eſt, à quâ ἄναυρος, h. e. *auræ expers* dicitur. Quâ de re Plin. lib. 3. cap. 9. *Idem amnis* (de Nilo loquitur) *unus omnium nullas expirat auras.* Quod ex Euterpe Herodoti deſcripſit, cujus verba, Αὔρας ἀποπνεούσας μοῦνος πάντων ποταμῶν οὐ παρέχεται. Cujus affectionis cauſam hanc adfert idem Herodotus; Quod Nilus ex calido loco in calidum fluat, adeoque & ipſe totus ſit calidus; auras verò è frigidis exhalare. Cui contradicit Ariſtoteles Problem. Sect. 23. probl. 16. ubi auram è calidis & frigidis aquis exhalare docet: quod cùm rationi, tum experientiæ conſentaneum eſt: Rationi quidem; quia nulla aqua auram exhalat, niſi prius aliquo modo calore ſit alterata: quo diutiùs vero aquæ calor incumbit, eò plures extrahit vapores, niſi alia obſtet cauſa: Experientiæ vero, quia calidas aquas & fontes maximè fumare experimur. Scaliger cauſam refert in aquæ Niloticæ tenuitatem: quam ingenioſiſſimè hoc modo explicat: *Longo curſu exercitus attenuatur humor, ita ut ne ſublatus quidem in aerem poſſit corpus capere. Ita aer auram acceptam ſibi ſimilem diffundi in ſeipſum patitur, neque cogit, ut conſiſtat: ut non tam reſolvat, quam nullius indigam reſolutionis ſecum habeat.* Hæc ille. Itaque ſi rem accuratè ponderemus, Nilus non tam revera erit ἄναυρος quam eſſe videbitur; exhalat enim auram, ſed adeò ſubtilem, ut ejus in aere veſtigia nulla appareant, quia aeri ſimillima eſt: unde nec in pluviam illo loco denſatur. Lælius Biſciola tom. 2. Horar. ſubſec. lib. 1. cap. 19. cum Brodæo lib. 3. Miſc. cap. 30. exiſtimat ἄναυρον dici Nilum, & alia flumina, non, quòd nullam prorſus exhalent auram, ſed quòd perexiguam & tenuem reddant; quam in ſententiam trahit particulam privativam, quæ ſæpe non univerſam rem tollit, ſed imminuit tantum. Tertia Niloticæ aquæ affectio Salubritas eſt, quam inſigniter commendant veteres Medici & Philoſophi. Platoni in Timæo videtur hoc nomine Σωτὴρ appellari. Galeni judicium hujuſmodi eſt, *Nilum ita laudo, ut bonitatis excellentiâ paucis admodum fluminibus comparari poſſit, nam & mulierum partionem inſigniter adjuvat.* Ætius omnes fluviatiles & paluſtres aquas damnat, exceptâ ſolâ Niloticâ, quæ judicio ipſius πάσαις ταῖς ἀρεταῖς κεκόσμηται *omnibus virtutibus inſignis eſt.* Videntur autem aquæ Niloticæ ſalubritatem à pluviis habere, quibus incrementa ſua debet Nilus. Sunt enim aquæ pluviæ ſalubriores reliquis, ut norunt naturalium rerum periti. Videatur Vitruvius 8. 2. & Columella 1. 5. Omnibus verò hiſce contradicere videtur Hirtius in Bello Alexandr. ubi ait *Nili aquam limoſam & turbidam, multos varioſque morbos efficere.* At vero Nili ſalubritas non à limosâ & impurâ, ſed à limo omni probe purgatâ aquâ commendatur. Ultima & præcipua Nili aquæ qualitas eſt fœcunditas. Eam fusè proſequitur Wendelinus in *Admirandis Nili*; nos paucula ex variis authoribus olim decerpta hic ſubjungemus: Virg. Georg. 4. de Nilo:

Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ.

Idem Æn. 9.

——————*Aut pingui flumine Nilus.*

Inde à Plinio Panegyr. Trajani dicitur *fœcunditatis parens.* Ibidem de Ægypto: *alendis, augendiſque ſeminibus ita eſt gloriata, ut nihil imbribus, cœloque debetur: ſiquidem proprio amne ſemper perfuſa, nec alio genere aquarum ſolita pingueſcere, quam quas ipſe devexerat, tantis ſegetibus induebatur, ut cum feraciſſimis terris, quaſi nunquam ceſſura, certaret.* Mitto multa, quæ peti ab eodem Plinio poſſunt. Hujus vero avunculus cap. 9. lib. 5. *Per totam ſpatiatus Ægyptum fœcundus innatat terræ.* Dionyſius:

Ἔνθεν πελάτοιο κατέρχεται ὕδατα Νείλου.

Idem de eodem:

Ὕδασι πιαίνων λιπαρὸν πέδον Αἰγύπτοιο.

Theophilus Simocat. lib. 6. Hiſt. cap. 17. Πολυγονώτατον αὐτὸν ὑπὲρ ἅπαντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκουμένην ποταμοὺς πεφυκέναι φασίν. Ammianus lib. 22. dat illi *pinguem ceſpitem*; vocatque *benevolum omnium flumen.* Hinc *fœcunda clementia Nili* apud Statium Theb. 3. & *divitis Nili* apud Juvenal. Sat. 13. Maximo Tyrio Νεῖλος γόνιμος dicitur; & ῥεῦμα γόνιμον Plutarcho Orat. 1. de eſu carnium. Nazianzenus Orat. 21. vocat εὔσταχυν, ut Nonn. lib. 31. σταχυώδει Νείλῳ & Oppian. 2. Cyneget. ὄχθαις ἀγλαοκάρποις Νείλου πυροφόροιο. Stat 3. Sylv.

Unde paludoſi fœcunda licentia Nili.

Tibullus lib. 1.

Fertilis æſtivâ Nilus abundat aquâ.

Hactenus de Nili qualitatibus VI. de exitu ejus & oſtiis agendum eſt. Exit autem in mare Mediterraneum; Oſtia autem per quæ exoneratur apud authores claſſicos & veteres decantatiſſima ſeptem ſunt, Moſchus:

——————Ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ.

Unde ἑπτάστομος Nonno in Dionyſiacis dicitur. Dionyſius Perieg.

Ἑπτὰ διὰ στομάτων εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει.

Catullus ad Furium & Aurelium:

Sive quà ſeptemgeminus colorat
Æquora Nilus.

Virgilius Æneid. 6.

Et ſeptemgemini turbant trepida oſtia Nili.

Prop. 2. 1.

Aut canerem Ægyptum & Nilum, cum tractus in urbem
Septem captivis debilis ibat equis.

Ab Ovid. 1. & 5. Met. *ſeptemfluus*, & *ſeptemplex* dicitur. A Silio lib. 1. Claudiano in Ruffinum, & Lucano lib. 8. *ſepteno gurgite* à Val. Flacco lib. 8.

———Septem projectus in amnes.

Septem *cornua* dat ei Claud. in Nupt. Honorii & Mariæ. *Septem portas* Ovidius in Epp. *Septem fauces* Manilius Aſtronom. lib. 3. Belliſſimè & ſatis novè Papinius lib. 8. *hyemes* nominat, cum ait

———Septemque patentibus arvis
In mare fert hyemes.

Hactenus Poetæ. Sed audiamus Veritatem ipſam Eſaiæ cap. 11. verſ. 15. והכהו לשבעה נחלים *Et percutiet eum in ſeptem rivis.* Idem habet Chaldæus Paraphraſtes. Et LXX Interp. *Καὶ πατάξει ἑπτὰ φάραγγας, Et percutiet ſeptem valles.* Quanquam minus Hebræo נחל Græca reſpondet *φάραγξ.* Nomina oſtiorum ab urbibus indita ſunt 1. *Canopicum* (quod nonnullis *Heracleoticum* quoque dicitur, teſtibus Ptol. & Strabone) 2. *Bolbiticum*, 3. *Sebennyticum* (cujus vina laudat Plinius lib. 17.) 4. *Pharmiticum* (Herodoto *Bucolicum*, autore Sabellico Ennead. 1. lib. 3.) 5. *Mendeſium*, 6. *Taniticum* (Herodoto *Saiticum*) 7. *Peluſiacum*. Diſcrepant autem autores nonnihil in nominibus & ordine, ut videre eſt apud Ptolemæum, Herodotum, Plinium, Melam, Ammianum, Ortelium. Numerum quod attinet, fatentur aliqui plura eſſe. Et Plinius quidem lib. 5. cap. 10. undecim reperiri, ſuperque quatuor. Septem tamen quæ recitavimus celeberrima eſſe, omnes veteres affirmant. Unde Euſt. in Dionyſium. Ὁ γεωγράφος λέγει, δίχα τῶν ἑπτὰ τούτων στομάτων καὶ ἄλλα εἶναι ἄσημα, ψευδοστόματα. Herodotus v. in Euterpe quinque proprie docet eſſe Nili oſtia quod Bolbitinum & Bucolicum non ſint nativa oſtia ſed foſſa. Τὸ δὲ Βολβιτινὸν στόμα καὶ τὸ Βουκολικὸν, οὐκ ἰθαγενέα στόματά ἐστι, ἀλλ' ὀρυκτά. *Lagæum* vocant eum Lucanus & Silius. Hic lib. 1.

Quà mare Lagæi mutatur gurgite Nili.

Ille eodem libro:

Terminus huic roſeos amnis Lagæus ad ortus.

Vide plura apud Wendelinum ubi ſupra. Verum de *Nilo* ſatis. *Nilus* etiam urbs Ægypti Steph.

Ninæa, urbs Oenotrorum mediterranea. Steph. Hodie *S. Donato*, teſte Barrio, in Calabriâ citeriore.

Ningium, vel *Mingium*, utroque enim modo legitur apud Auſonium inquit Simlerus, qui *Mugium* interpretatur Iſtriæ urbem.

Nineve, urbs Aſſyriorum, quæ & *Ninos* dicitur, quam ædificavit Aſſur, egrediens de terrâ Sennaar; à *Nino* rege ſic dicta, teſte B. Auguſtino. Eſt autem juxta Tigridis amnis partem. Ptol. Jonæ prophetæ prædicationem audivit, & pœnitentiam egit. Suidas à Semiramide mœnibus cinctam, & mutato nomine, *Babyloniam* vocatam fuiſſe ait. Euſebius in Chronico *Niſibin* ſuo tempore dictam ſcribit. Eſt & alia civitas Judæorum in angulo Arabiæ. Populi Ninivetæ.

Ninoe, Cariæ urbs, alias Aphrodiſias, quam Leleges Pelaſgi condiderunt, unde *Lelegum* urbs dicta eſt, deinde *Megalopolis*, poſtea à *Nino Ninoe*. Steph.

Ninos, urbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus, Semiramidis maritus in Aturiâ. Steph. Lucan. lib. 3.

Et felix, ſic fama, Ninos.———

Πάλαι ποτὲ μεγάλη, καὶ εὐδαίμων teſte Arriano. Lucianus in Charonte Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς. Qui cum fuerit Samoſatenus, Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriæ mereri videtur, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninos vel Nineve, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12. Annal. de expedit. Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima ſedes Aſſyriæ.* Sed & Straboni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16. ait. Ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. Ergo contra Strabonem Amaſenum, & Luſianum Samoſatenum, Orientales viros & doctos non videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quâdam nominis ſimilitudine & eam Ninum opidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu male accepit pro antiquiſſimâ & populoſiſſimâ illâ urbe, quæ fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & uſque ad miraculum celebrata: aliter non poſſemus abſolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, captâ, ut dixi, aliquâ urbeculâ, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquæ illius Nineves, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt ſe antiquam Ninon, ſedem Aſſyriæ regum cepiſſe. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim uſque perveniſſe, cum ab eo flu. abeſſent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multi Hieroſolymitani equites & aliæ nautæ ac negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt, vel negotiati ſunt, aſſerunt ſe vidiſſe antiquæ Trojæ ruinas, nec aliquis unquam eis aliter perſuadere potuit. At Troadis (de qua B. Paulus ep. ad Timotheum 2.) ruinas viderant non Trojæ, cujus jam tempore Strabonis nulla extabant veſtigia, ut ipſe teſtatur, lib. 13. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in literis virum caſtigare, qui eo quod Am. Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſc. ad Euſebium ſcribere; *Nineve autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Palmerius.

Niphagres, nomen urbis. Herod. lib. 7. Φάγρης Thucydidi lib. 3. & ſic legendum apud Herodotum Palmerius poſt Leopardum optime obſervavit.

Niphates, mons dividens Armeniam minorem ab Aſſyriâ, ex quo Tigris flu. oritur. Quidam vero maj. Armeniæ flu. faciunt, qui ex eodem monte defluens, in Tigrim defertur. Alii Scythiæ fluvium faciunt. Sic dictus ἀπὸ τῆς νιφάδος à *nivibus*, teſte Stephano. Virg. Georg. 3.

Addam urbes Aſiæ domitas, pulſumque Niphatem.

Horat. lib. 2. Od. 9.

———Potius nova
Cantemus Auguſti tropæa
Cæſaris, & rigidum Niphatem,
Medumque flumen gentibus additum
Victis, minores volvere vortices.

Claud. de Rapt. Proſerp. lib. 3.

Arduus Hyrcanâ quatitur ſic matre Niphates
Cujus Achæmenio Regi ludibria, natos
Avexit tremebundus eques.

Niſæa, navale Megaridis, & ipſa Megaris, à *Niſo*, Pandionis filio Steph. Strabo lib. 9. Ἡ δὲ Νισαία ἐστὶν ἐπίνειον τῶν Μεγαρέων, δέκα καὶ ὀκτὼ σταδίους τῆς πόλεως διέχον, σκέλεσιν ἑκατέρωθεν συναπτόμενον πρὸς αὐτήν. Sic Pauſanias, qui diſertè teſtatur navale Megarorum ſuâ etiam ætate Niſæam fuiſſe appellatum. Ptolemæus confundit, μετὰ τὸν ἰσθμὸν, inquit, Νισαία, ἡ καὶ Μέγαρα καλουμένη. Fuere autem μακρὰ τείχη quæ Niſſæum Megaris conjungerent, ſimillimè, ut Piræus fungebatur Athenis, teſte Thucydide lib. 1. *Salina* Sophiano.

Niſæus campus, locus in Mediâ, ubi equi valdè proceri erant corporis. Ita habetur in Suida, voce Νίσαιον, & in Euſt. ad Dionyſ. Herodotum ſecutis, cujus verba ſunt in Polyhymnia: Ἔστι πεδίον μέγα τῆς Μηδικῆς, τῷ οὔνομά ἐστι Νίσαιον· τοὺς ὦν δὴ ἵππους τοὺς μεγάλους φέρει τὸ πεδίον τοῦτο. Proinde idem Herodotus in Thaliâ aſſerit, Indica animalia eſſe cæteris multo majora, πάρεξ τῶν ἵππων, οὗτοι γὰρ ἑσσοῦνται ὑπὸ τῶν Μηδικῶν, Νισαίων δὲ καλευμένων ἵππων. Et Strabo lib. 11. Τοὺς δὲ Νισαίους ἵππους οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς ἀρίστοις οὖσι καὶ μεγίστοις. Ammianus Marcellinus ubi de Media lib. 23. *Sunt apud eos prata virentia, fœtus equorum nobilium, quibus (ut ſcriptores antiqui docent, noſque vidimus) ineuntes prælia viri ſummâ vi vehi exultantes ſolent, quos Niſæos appellant.* Suidas: Νίσαιον, τόπος Περσίδος, ἔνθα ἵπποι ὤκιστοι γίνονται Νισαῖοι λεγόμενοι. Unde eſt quod camelos (dromadas videlicet) eſſe perniciſſimos eo argumento probat Philoſophus Hiſt. Animal. lib. 9. cap. 50. quòd θέουσι θᾶττον τῶν Νισαίων ἵππων πολύ. Sed & decorem iis fuiſſe eximium colligas ex Syneſii epiſtola 40. ad Uranium; ubi poſtquam multis laudavit ἵππον ἀκροφυέστατον εἰς ἅπασαν ἀρετὴν ἵππῳ προσήκουσαν, unum excipit quod Νισαίων ἵππων ἰδεῖν ἐστιν ἀειδέστερος. Deſcriptio eorum petenda eſt ex his Oppiani lib. 1. Cyneget.

Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπείροχος ἵππος
Νισαῖος, τὸν ἄγουσιν ἐϋκτέανοι Βασιλῆες·
Καλὸς ἰδεῖν, ἀταλὸς τὸ φέρειν, εὐπειθεῖ δεσμῷ
Βαιὸς μὲν κεφαλήν, πολλὸς δὲ βαθύτριχα δειρήν,
Κυδιόων ἑκάτερθε μεταχρύσοισιν ἐθείραις.

Nempe flavi plerumque erant equi Niſæi. Ideoque apud Suidam in Ἵππος Νισαῖος, Grammatici Niſæas equas aſſerunt εἶναι ξανθὰς πάσας. Proinde Polemon ibidem arguitur quòd Niſæum equum album vocaverit: Ὁ δὲ Πολέμων κακῶς φησὶ λευκὸν ἵππον Νισαῖον. Phavorinus: Νισαῖος ἵππος ὁ ἐστὶ ξανθός· ἡ γὰρ Νίσα πάσας τοὺς ἵππους ξανθοὺς ἔχει. Tamen præter Polemonem Philoſtratus etiam Apollonii ſui lib. 1. memorat λευκὸν ἵππον τῶν σφόδρα Νισαῖον. Vide Boch. de Solomonis Equitatu Animal. Bibl. part. prim. pag. 164.

Niſibis, urbs Meſopotamiæ apud Tigrim flu. Amidæ urbi propinqua, quæ & Antiochia Mygdoniæ, teſte Plinio, dicitur, inter Carras ad occ. & Seleuciam ad ort. *Niſibena Conſtantina* vocatur in Lib. Notit. Long. 75. 10. Lat. 37. 30. Eſt etiam Ariæ urbs. Ptol. Long. 111. 00. Lat. 35. 30.

Niſicates, & *Niſitæ*, pop. Æthiopiæ ſub Ægypto, fabuloſi, ternis, aut quaternis oculis, teſte Plinio; qui tamen addit,

dit, non quia ſic ſint, ſed quia ſagittis præcipuâ contemplatione utantur.

Niſſa, urbs ſupra Tralles ad Orientem; maximâ ex parte monte accumbit, torrente quodam diviſa, qui convallem efficit. Ex hac fuerunt Apollonius Stoicus, Panetii familiaris, & Menecrates, Ariſtarchi diſcipulus, & Ariſtodemus ejus filius, item Soſtratus, Ariſtodemi frater, & alius Ariſtodemus ejus conſobrinus, qui M. Pompeium erudivit.

Niſyros, hodie *Niſaro* Sophiano, inſ. maris Carpathii, Cariæ adjacens, Coo propinqua, à quâ avulsa vi fluctuum traditur, quæ & Porphyris olim dicta, teſte Plinio. In eâ Neptuni aliquando templum, & ſubtus jacens Polybotes Gigas à Neptuno victus, ut veteres tradidêre. Hic Thermæ ſcaturientes ſunt. Urbs in eâ eſt ejuſdem nominis, teſte Strabone. Hanc aiunt (inquit Vir Magnus de Phœn. Col. pag. 402.) ἀπόθραυσμα εἶναι τῆς Κῶ, *Co inſulæ fragmentum eſſe*, à quâ diſtat ſtadiis circiter ſexaginta. Fabulâ etiam additâ, Ὅτι Ποσειδῶν διώκων ἕνα τῶν Γιγάντων Πολυβώτην, ἀποθραύσας τῇ τριαίνῃ τῆς Κῶ ἐπ' αὐτὸν βάλοι, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος. Geographi verba ſunt lib. 10. quibus conſona hæc Apollodori lib. 1. Πολυβώτης δὲ διὰ τῆς θαλάσσης διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἧκεν εἰς Κῶ. Ποσειδῶν δὲ τῆς νήσου μέρος διαῤῥήξας, ἐπέῤῥιψεν αὐτῷ τὸ λεγόμενον Νίσυρον. Neque multò aliter Stephanus de eodem Polybote: Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴν τρίαιναν τοῦ μὲν ἥμαρτε. Γέγονε γὰρ (malim γέγονε δὲ) νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος. Et proinde Niſyri nomen deducit Euſt. ἀπὸ τοῦ νέω καὶ τοῦ σύρω, διότι ἀποκοπεῖσα τῆς νήσου Κῶ τῇ τοῦ Ποσειδῶνος τριαίνῃ ἐπεσύρη τῷ γίγαντι Πολυβώτῃ νέοντι, *à natando ac trahendo, quia Neptuni tridente ab inſulâ Co abſciſſa Niſyrus in Polybotem Gigantem enatantem* (vel *abeuntem*) *attracta eſt*. Quæ nugæ nugaciſſimæ. Omnino enim *Niſyrus* Phœnicium nomen. Phœnicibus ſcilicet apud quos nata hæc fabula נסורת *niſſoreth* eſt *fragmentum*, & נסירו *neſiru*, vel נסירות, *neſiruth*, *ſectio*. Inde dicta *Niſyrus* quaſi *fragmentum*, vel *pars deciſa* ex inſulâ Co. Radix Hebræis נשר *neſar* & Arabibus נשר *naſara*, propriè eſt πρίειν *ſerrare*, unde משור eſt πρίων *ſerra*, Eſ. 10. 15. Quod non obſervo de nihilo. Nam inde *Prion*, i. e. *ſerra* dicebatur pars Coæ inſulæ, ex quâ *Niſyrus* credebatur abrupta. Plinius in Coæ deſcriptione: *Mons ibi Prion, & Niſyron abruptam illi putant.* Fortè legendum *abruptam illic*, vel *abruptam illi*, i. e. *ab illo*. Bochart.

Nitiobriges, pop. Aquitaniæ, teſte Ptol. non Celticæ, ut ſcribit Ortelius. Petrocoriis & Cadurcis finitimi; quorum urbs mons Albanus, *Montauban* vulgò dicta. Sed Poldo & Marliano eſt Mons Peſſulus, ſeu Peſſulanus, *Montpellier*, urbs epiſcop. Gall. Narbon. in Occitaniâ reg. Ex verbis Cæſaris lib. 7. Belli Gall. inter Ruthenos & Gabalos eſſe videntur.

Nitria, Ægypti regio, & nomen 2. urbium ſupra Memphim. Strabo lib. 17. Stephano locus eſt Ægypti. Hinc *Nitriotis* præfectura, & *Nitrites* Nomus. Eſt & *Nitria* urbs epiſc. ſub Archiep. Strigonienſi in Jazygibus Metanaſtis vel in Hungariâ trans Danubium, à Strigonio 6. leuc. in Bor.

Nitriæ, Indiæ emporium juxta Gangem. Ptol.

Nivaria, una ex fortunatis inſulis, à Canariâ 30. leuc. Hiſp. *Gomera*, teſte Alexandro Epiſcopo Gerundenſi cum Andreâ Dacio. Aliis eſt *Tenariffa*. A perpetuâ nive cognominata. Plin. 6. 32. Eſt item Hiſp. urbs inter Salmanticam & Complutum.

Nivernum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim flu. in finibus Æduorum, ſeu Burgundiæ, quaſi media inter Lutetiam & Lugdunum. *Nivernium* Turoneſi. *Nivernæ* Lib. Concil. vulgò *Nevers*. Olim *Noviodunum* dicebatur.

Niveſdum, op. Belgii in Brabantiâ, medium inter Brabantiam & Machliniam, vulgò *Liere*.

Nivigella, vulgò *Nivelle*, op. Belgii cum cœnobio Virginum præclaro, in Brabantiâ, apud fines Hannoniæ, à Bruxellis 5. leuc. à Namurco 8. cujus cœnobii Abbatiſſa opidi Domina eſt. Long. 25. 35. Lat. 50. 36.

Noas, Thraciæ flu. ex Hæmo monte naſcens & in Iſtrum influens. Herod. lib. 2. Alii in Scythiâ eſſe volunt, quem Peucerus hodie *Sithnizum* nominat. *Noes* eſt in Græco. Val. Flac. lib. 4.

Quas Tanais, flavuſque Lycus, Hypaniſque Noaſque.

Idemque lib. 6.

Hyberni qui terga Noæ, gelidumque ſecuri
Eruit & totâ non audit Amazona ripâ.

Noega, *Noegaucesia*, Ptol. op præclarum Hiſp. Tarr. in orâ Aſturum, teſte Mela, ab oſtio Meari 6. leuc. in ort. ab Oveto urbe 14 in occ. *Navia* Cluſio, licet illud mediterr. quam litoreum ſit, juxta fines Gallaciæ. Long. 12. 30. Lat. 44. 00.

Noela, op Hiſp. Tarr. Plin. *Noya* Cluſio & Floriano. *Novium* Ptolemæo, inquit Ferrarius.

Nola, urbs Campaniæ. Νῶλα Ptolemæo & Stephano, Νώλη vero Polybio lib. 2. Virgilio:

———*Vicina Veſevo*

Ora jugo dicitur; ubi prius *Nola* legebatur. Ferunt autem poſtea Virgilium petiiſſe à Nolanis aquam, uti duceretur in propinquum rus. Nolanos autem beneficium petitum non feciſſe; Poeta itaque offenſus nomen urbis eorum quaſi ex hominum memoriâ, ſic ex carmine ſuo deraſiſſet, *Oram* pro *Nola* mutavit. Agellius 7. 12. De ſitu opidi ita canit Silius lib. 12.

Campo Nola ſedes, crebris circumdata in orbem
Turribus, & celſo facilem tutatur adiri
Planitiem vallo.———

Livius lib. 23. *Et ſunt omnia campi circa Nolam.* Exiguo poſt *Expugnate Nolam, campeſtrem urbem, non flumine, non mari ſeptam.* De origine ejus variant auctores. Silius lib. dicto:

Hinc ad Chalcidicam transfert citus agmina Nolam.

Velleius lib. 1. *Quidam aiunt à Tuſcis Capuam, Nolamque conditam.* Solinus cap. 8. *Conſtituta Nola à Tyriis.* Id fortaſſe ridiculum, inquit Cluverius. Forte itaque Tyrrhenis ſcripſit Solinus. Long. 38. 28. Lat. 40. 54.

Nomades, pop. in Scythiâ Europæâ, quorum vita omnis in habendis gregibus verſatur. Nunc *Tartari* dicuntur, juxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum Strabo lib. 11.

Nomades, Aſiæ pop. juxta Caſpium mare. A noſtris hodie appellantur *Daæ*, & cognomento *Parni*, inquit Strabo.

Nomades, Africæ pop. inter Zeugitanam reg. & Mauritaniam ſiti, qui poſtea literis aliquot mutatis *Numidæ* appellati ſunt. Hos ſcribit Salluſtius ex Perſis ortum traxiſſe, qui Herculem in Hiſpaniam comitati ſunt, eoque mortuo in Africam trajeciſſe, locaque occupaſſe Oceano proxima, alveoſque navium inverſos pro tuguriis habuiſſe: deinde paulatim per connubia ſibi Gætulos miſcuiſſe, poſteaque Numidiæ nomo propter multitudinem à parentibus digreſſos, poſſediſſe ea loca, quæ proxime Carthaginem ſunt, & *Numidia* appellatur. Dicti *Nomades* ἀπὸ τῆς νομῆς, h. e. *à paſcendo*, quod paſtionibus præcipuè vacarent, herbiſque in uno loco depaſtis papiliones ſuas curribus aliò tranſveherent. Dionyſius verſ. 186.

Τοῖς δ' ἔπι δὴ Νομάδων παρατείνεται ἄσπετα φῦλα,
Ἔνθα Μασαισύλιοί τε καὶ ἀγρόνομοι Μασυλῆες
Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν' ἤπειρόν τε καὶ ὕλην,
Μαιόμενοι βιότοιο χαλεπὴν καὶ ἀεικέα θήρην.
Οὐ γὰρ γειομόροιο τομὴν ἐδάησαν ἀρότρου,
Κείνοις δ' οὔποτε τερπνὸς ἀκούεται ὁλκὸς ἁμάξης,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων,
Ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες ἀνὰ δρία βουκολέονται
Νήιδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμήτοιο.

Horum Virgilius mem. Æn. lib. 4. & 8.

Nomæ, op. Siciliæ. Νωμαὶ Diodoro lib. 11. Silius:

———*Comitata Nomæis*
Venit Amaſtra viris.

Malè vulgo *Nemæis*.

Nomentum, pagus Sabinorum apud Eretum, ab urbe Româ 12. m. p. *Lamentano* Blondo dicitur. Suidas. Νωμεντὸς, πόλις οὐ πόῤῥω τῆς Ῥώμης. Idem habet Stephanus, cujus Gentile facit Νωμεντῖνος cum ſcribere debuiſſet Νωμεντανὸς, ut omnes pariter habent Latini authores, tum Dionyſius lib. 5. & item Strabo lib. 5. Vide Cluverium de Ital. Ant. pag. 666. Habuit autem hæc urbs colles vitiferos vino non omnino peſſimo nobilitatos. Mart. 13. 16.

Nomentana meum tibi dat vindemia Bacchum.

Nomus, Præfectura, ſive conventus juridicus apud Ægyptios. Ægyptum enim diviſit Seſooſis, ſive Seſoſtris in *Nomos* triginta ſex, quorum 10. Theb. 10. τῷ Delta, & reliqui 16 regionibus intermediis attributi. Singulis *Nomis* præfecti ſinguli *Nomarchæ*, qui quaſi totidem reguli provinciæ præerant & regiis vectigalibus. Inde eſt quod nomos Plinius *præfecturas*, & Eſaios ממלכות *mamlacoth*, h. e. *regna* interpretatur cap. 19. verſ. 2. ubi LXX Seniores νομὸς ἐπὶ νομόν. Ubi Cyrillus: Νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων χώραν οἰκοῦσι ἑκάστη πόλις, καὶ οἱ περιοικίδες αὐτῶν, καὶ αἱ ὑπ' αὐτῇ κῶμαι. Καὶ τέθειται παρ' αὐτοῖς ἡ τοιάδε φωνή. Sed & ante Cyrillum Epiphanius in hæreſi Baſilidianorum: Ὅπου γὰρ ἐν τῷ ἁγίῳ προφήτῃ Ἡσαΐᾳ εὕροις γεγραμμένον περὶ νομῶν πόλεως Αἰγυπτιακῶν, οἷον Τάνεως, ἢ Μέμφεως, ἢ Νομοῦ τοῦ Βουβάστου, Αἰγυπτιακῆς τὴν περίχωρον (al. περίμετρον) τυχούσης πόλεως σημαίνει. Hoc imitatus author lib. 1. Macchabæorum cap. 10. verſ. 30. meminit νομῶν etiam in Samaritide & Galilæâ, quod à Joſepho redditur τοπαρχιῶν. Pari χαρακτῆρι Herodotus in Thalia *nomos* appellat Perſarum Satrapias. Nomos Euſt. in Dionyſ. vult idem eſſe quod ἐνορίας, h. e. regiones

gions iiſdem finibus comprehenſas. Et eodem teſte τοῦ Λιβυκοῦ ἡ συνήθης φράσις ἐστὶ βέλε). Senſus eſt, ut quidem puto, *nomos* propriè dici eas Ægypti partes, quæ verſus Libyam vergunt. Itaque ibidem obſervat, omnes urbes *Heptanomi*, exceptâ Babylone eſſe à ſiniſtrâ Nili, i. e. à parte Libyæ. Res eſt tamen omnino certa, non minus *nomos* dici Ægypti partes, quæ ad Arabiam, quam quæ ad Libyam inclinant. Perperam igitur hinc colligunt *Nomi* vocem eſſe Libycam. Quin iis aſſentior potius, qui vel Græcam eſſe volunt, vel Ægyptiam. Quæ ipſa lis eſt adhuc ſub judice. Caſaub. in Strab. *Quidam putant hanc vocem eſſe Ægyptiacam, quos falli & omnes ſciunt, qui aliquid Græcè ſciunt, & Diodorus diſertè admonet.* Nempe lib. 1. pag. 46. ubi Ægypti partes *nomos* appellari aſſerit κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Tamen Caſauboni ſocer Henr. Stephanus Græcis literis æquè imbutus, in notis ad Diodorum pag. 830. *Ego* (*νομὸν*) *Græcam eſſe vocem vix mihi perſuaſero.* Et Caſaubonus ipſe agnoſcit *νομὸν* apud Græcos proprie dici locum ubi ſunt *αἱ νομαὶ, paſcua.* Quo ſenſu ii non ſumunt, qui Ægyptum diſtingui ſcribunt in *nomos* 36. Neque enim Ægypti ager eſt ubique compaſcuus. Denique quam vocem Diodorus Græcæ linguæ ſupra aſſeruit, eandem idem adſcribit Ægyptiis, cum dicit de Seſooſi lib. 1. pag. 35. τὴν δὲ χώραν ἅπαξ εἰς ἓξ καὶ τριάκοντα μέρη διελὼν ἃ καλοῦσιν Αἰγύπτιοι νομοὺς. Neque aliter Cyrillus ſupra: νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων οἰκοῦσι χώραν. Et Epiphanius diſertiſſimè: Αἰγυπτιακῶς τὴν περίχωρον τῆς τυχούσης πόλεως σημαίνει. Fallor, an ex Hebræo מנה *mana*, vel מנא *mono*, ut Syri efferunt factum eſt *νομὸς*, vel ab Ægyptiis, vel à Græcis hac metatheſi peregrinum vocabulum emollire conatis? Certè huc facit, quod *nomum* Diodorus exponit μέρος, i. e. *partem* ſeu *portionem*: Cum Syrâ voce מנא *mono* quam diximus, id ipſum deſignare ſit notiſſimum. Euſeb. itidem lib. 3. Præp. p. 57. μέρος τῆς Αἰγύπτου ὃ καλοῦσι νομόν. Bochart.

Nonacris, mons Arcadiæ in Peloponneſo, cum op. olim cognomine, ex quo Styx, aqua frigidiſſima emanat, quam inferorum paludem fabulantur. Ibi etiam *Nonacrinum nemus*. Ovid. Faſt. 2.

Cinctaque pinetis nemoris juga Nonacrini.

Et lib. 5. *Nonacrius heros* pro Evandro. Hinc *Nonacrinus*. Ovid. Met. 2.

Dum redit itque frequens in Virgine Nonacrinâ
Hæſit.———

Eidem *Hamadryades Nonacrinæ* pro Arcadicis.

Nora, urbs Sardiniæ exciſa, in orâ Auſtrali. Ptol. Pop. *Norenſes* Plinio. *Nura* Antonino; *Calviri* dicitur Leandro. De nominis origine ſic Bochartus. Tertia, inquit, in Sardiniam migratio apud Pauſaniam Hiſpanorum eſt. Sic enim ille. Μετὰ δὲ Ἀρισταῖον Ἴβηρες ἐς τὴν Σαρδὼ διαβαίνουσιν ὑπὸ ἡγεμόνι τοῦ στόλου Νώρακι, καὶ ᾠκίσθη Νῶρα ὑπὸ αὐτῶν. Ταύτην πρώτην γενέσθαι πόλιν μνημονεύουσιν ἐν τῇ νήσῳ. Παῖδα δὲ Ἐρυθείας τε καὶ Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ λέγουσιν εἶναι τὸν Νώρακα. At in Solino Ariſtæum præceſſit Norax. Verba ſunt: *Nihil attinet dicere*, ut *Sardus Hercule, & Norax Mercurio procreati, quum alter ab Libyâ, alter ab uſque Tarteſſo Hiſpaniæ in hoſce fines permeaſſent, à Sardo terræ, à Norace opido nomen datum. Noræ* ſaltem nomen Punicum eſt, nempe נערה *Naara*, unde emphaticum נערתה *Naaratha*; cujus nominis cenſetur op. in tribu Ephraim Joſ. 19. *Naara* vero Pœnis ſonabat *Nora*, ut מעכה *Maacha* Μωχὰ, quomodo LXX efferunt. 1 Par 2. 48. Unde *Mochur* nomen Punicum. Sic נערן *Naaran* alterius opidi nomen in eâdem tribu. 1 Par. 7. 27. Hieronymus *Noran* ſcribit & LXX Interpp. medio quodam ſono Νοαρὰν. Sed inter N & R eſt *Ajin*, quod in O mutatum eſt in Alphabeto Cadmi. Hodie locus *Nori* vocatur. N pertinet ad formam nominis: & ערה eſt *graminetum*; nempe in paſcuo ſita fuit *Nora* non procul à ripâ *Sæpri* amnis, hodiè *Servi*, ut conſtat ex itinerariis. Itaque perperam à Ptolemæo *Nora* ponitur in Auſtrali Sardiniæ litore inter Caralin & Sulcos; quod Cluverius verè obſervat.

Norba Cæſarea, urbs Luſitaniæ ad Tagum flu. Ptol. *Alcantara* Taraphæ, & Cluſio. Long. 14. 30. Lat. 39. 50.

Nordlinga. Vide *Aræ Flaviæ*.

Nordovicum, & *Norvicum*, urbs clariſſima in orâ Angliæ Orientali, à Londino 90. mill. in Cæciam. Vulgò *Norwich*. Long. 22. 10. Lat. 53. 08.

Noreia, hodiè *Goritia*, teſte Amaſæo, urbs Carnorum ad Iſontium vel Natiſonem flu. ubi, ut ſcribit Strabo, auri lavacra, & ferri ſecturæ ſunt. Hic Cn. Carbo inani conatu cum Cimbris conflixit. Long. 36. 00. Lat. 45. 47.

Noremberga. Vide *Nuremberga*.

Norenſes, pop. Sardiniæ. Plin. *Mara* interpretatur Pinetus.

Norfolcia, Com. Angl. in orâ maris Germ. à quo terminatur ad ort. & Bor. uti à Com. Cantabrigiæ in occ. & à Suffolcia in merid. Sunt in ea Norvicum, provinciæ primaria; Hiarmuthum & Linum Regium.

Noricum, reg. Germ. (quam nunc bona ex parte Bavariam appellant) habens ab occaſu Ænum flu. qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos; à Sept. Danubium, ab ort. mont. Cecium, qui Pannoniam ſuperiorem diſterminat à Norico: A meridie mont. Curvancum, qui eſt ſupra Iſtriam. Dionyſius verſ. 321.

Πρὸς δὲ νότον Γέῤῥαι καὶ Νωρικὰ ἄστε ἐρυμνά.

Ubi multa nugatur Euſtathius dum quærit, an *Noricum* & *Oricum*, de quo verſ. 399. locus unus ſit an diverſi, quaſi vero regio Germaniæ confinis ab Epiri finibus non ſatis diſtet, ut ea dignoſci poſſint. Ferri ferax regio fuit. Ovidius Met. 14.

Sævior & ferro quod Noricus excoquit ignis.

Et Horatius:

———*Quos neque Noricus*
Deterret enſis.———

Virg. Georg. 3.

Tum ſciat aereas Alpes & Norica ſi quis
Caſtella è tumulis.———

Hanc regionem Solinus cap. 23. *frigidam* vocat *& parcius fructuoſam.*

Normannia, provincia Gall. Celt. quæ & *Neuſtria*, vulgò *Normandie*, ad Oceanum Britannicum, inter oſtia Sequanæ ad ort. & Argenis ad occ. in quâ ſeptem urbes Epiſcopales, quarum metropolis eſt Rothomagus, vulgò *Roven*, Ducatus amplus; à Normannis pop. Septentrionalibus ex Scandinaviâ, ſeu Norvegiâ, & Sueviâ profectis, qui in Galliam irrumpentes, in eâ reg. conſedere, nomen habens. Pop. *Normanni*, quaſi viri ſeptentrionales, à Carolo Magno devicti, & ad Chriſti fidem perducti.

Noroſſi, Scythiæ intra Imaum gens, & *Noroſſus* ibidem mons. Ptol.

Northantonia, Com. Angl. inter Huntingdoniam ad ort. Leiceſtriam & Rutlandiam ad bor. & Warwicenſ. Com. ad occ. Ejus op. præcipuum eſt Northantonia ad Antonem flu. 18. mill. à Varvico in ort. quot à Leiceſtriâ in merid.

Northumbria, regio Angliæ, Scotiæ finitima, *Northumberland*. Habet ad ort. oceanum Germ. ad bor. terminatur Scotiâ, ad occ. Cumbria & à merid. Diœceſi Dunelmenſi. Ejus op. præcipuum eſt Novum Caſtrum.

Norvegia, reg. Europæ ſeptentrionalis verſus Oceanum Germanicum ſitum vulgò *Norwey*, quæ interpretatur *Septentrionalis Via*. *Nort* enim Germanicâ linguâ, *Septentrionem* ſig. *Weg*, *viam*. Fuit regnum Norvegiæ aliquandiu florens, imperiumque tenuit per Daniam, Friſiam, inſulaſque adjacentes, donec domeſticum imperium per hæreditariam ſucceſſionem adminiſtratum fuit. Poſtea ſub interregno, conſenſu procerum inſtitutum eſt, ut reges per electionem ſuſciperentur; eſtque hoc tempore ſub poteſtate Danorum.

Notium, Hiberniæ promontorium Auſtrale, Ptol. *Niſſenbead* Camdeno. Item urbs Ioniæ, à Colophone 12. m. diſtans, contra Chium inſ. teſte Strabone. Pop. *Notienſes*. Item Calydnæ inſ. opidum.

Nottinghamia, Com. Angl. inter Lincolnienſ. Com. ad ort. Darbienſ. ad occ. & Leiceſtriam ad merid. Ejus primaria eſt Nottinghamia ad Trentam flu. 10. mill. à Darbeia in ort. & 12. à Leiceſtriâ in bor.

Nova civitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hiſpaniæ. Virg. Æn. 1.

———*Atque Novæ pateant Carthaginis arces.*

Ubi alluſum ad etymon. Hebraicè enim קרתא חרת *novam urbem* fig. & ex *Karthada* Græcorum Καρχηδὼν, χ. & θ. permutatis quod Siculorum proprium eſt, qui pro ὄρνιθες ὄρνιχες dicunt. Stephanus etiam Καινὴν πόλιν interpretatur. Item *Nova civitas* tergemina. Una urbs epiſc. in Auſtriâ ſub Archiep. Salisburgenſi à Viennâ 8. leuc. in Auſt. vulgò *Neuſtadt*: Altera in Hiſtriâ in orâ, epiſc. quæ Æmoniæ urbi proximæ exciſæ ſucceſſit, inter Juſtinopolim, & Parentium: Tertia in Venetis in orâ Marchiæ Tarviſinæ, apud Heracliam urbem exciſam, & ipſa everſa, epiſcopalis tamen.

Novæ, Myſiæ infer. op. ubi Legio 1. Italica, ab Oeſco 55 m. p. ex Anton. in ort. *Novomont*, Lazio teſte. *Novenſis urbs* Marcellino.

Nova mœnia, Sarm. Europ. urbs Ptol. Hodie *Album caſtrum*. *Weiſſemburg*, Græcè Νέον τεῖχος.

Novana, Piceni op. in orâ inter Montem Sanctum ad occ. & Empulum ad ort. Firmum verſus 8 m. p.

Novante, Ptol. *Novantes* Camdeno, pop. Albionis in Scotiâ ad occ. quorum regio ubi hodie Gallovidia *Galloway*, cujus pars occidentalis eſt peninſula contra Hiberniam (inde 20. mill. diſtantem, teſte Lhuydo) nonnullis Noven-

tum

tum Cherſonéſus, & Novantum promontorium dicta.

Novanus, Umbriæ flu. trans Apenninum, qui æſtivo ſolſtitio ſupra modum augetur, & circa brumam ſiccatur. Plin. 2. 103.

Navaria, urbs Inſubriæ epiſc. ſub arch. Mediolanenſi, inter Mediolanum 25. & Vercellas 10. m. p. à Ticino 30. Petri Lumbardi patria. Vulgò *Novara*. Long. 30. 27. Lat. 44. 35.

Novauguſta, op. Hiſp. in fin. Arevacorum. Plin. *Atienza* Moletio.

Novempagi, poſtea Balneoregium, urbs Hetruriæ epiſc. media inter montem Phyſconem & Oropitum, 6. m. p. à Viterbio 14. in Bor. *Bagnarea*. Long. 35. 35. Lat. 42. 20.

Novempopulonia, reg. Aquitaniæ, inter Garumnam flu. & montes Pyrenæos, Oceanumque comprehenſa, vulgò *La Guaſcogna*, ſic à *novem populis* dicta, qui ſunt *Vaſates*, *Meduli*, *Boiates*, *Auſci*, *Convenæ*, *Bigerrones*, *Tarbelli*, & *Eluſates*, teſte Cænali.

Noverogus, op. Gall. clarum in Pictonum finibus, à Rupella 9. leuc. Pictavos verſus, teſte Scaligero. Vulgò *Niort*. Long. 20. 00. Lat. 46. 15.

Noverus, ſive *Novarus*, *les Nouliers*, teſte Eliâ Vineto, pagus Aquitaniæ in finibus Santonum, apud Engeriacum. *Novioregum* Antonino, ut videtur Scaligero. Ejus mem. Auſon. Ep. 24.

Totque mea in Novero ſibi proxima prædia pago.

Noveſium, vulgò *Nuys*, op. celebre Germ. infer. ad Rhenum apud Duſeldorpium urbem à Coloniâ 5. leuc. in bor. *Nuæſium* Ptolemæo. Long. 28. 12. Lat. 58. 10.

Novidunum Ammiano, *Noviodunum* Ptolemæo op. Myſiæ infer. ad Iſtrum flu. medium inter Deſtorium ad primum Iſtri alveum, & Kiliam novam in ort. ad 6. mill. Germanica.

Novientum, pagus Germ. ſuper. in Alſatiâ cum cœnobio, vulgo *Eberſheym*.

Noviodunum, op. Norici ad Saum flu. in Carniolâ, à Labaco 4. leuc. Villacum verſus. *Neumarck*, teſte Lazio, ſive *Krainburg*.

Noviodunum, quod *Noviomum* poſterioribus dicitur, vulgò *Noyon*, urbs Gall. Belg. epiſc. ſub archiep. Rhemenſi in Picardiâ, inter Sueſſiones 10. & Ambianos 15. leuc. quot à Rhemis in Bor. à Lutetiâ 22. in Cæc. Long. 24. 6. Lat. 49. 25.

Noviodunum alterum, op. Gall. Celt. in finibus Biturigum, inter Bridoborum & Condate ad Ligerim flu. inde 2. hinc 4. leuc. à Nivernis 17. in bor. *Neuvy*, vel *Neufuy*.

Noviodunum, item Heduorum. Vide *Nivernum*.

Noviomagum, op. Germ. ſup. in Palatinatu. Vulgò *Odenheim*. Vel eſt ipſa Spira urbs, à quâ *Odenheim* pagus 1 leucâ verſus Tabernam diſtat. *Noviomagum* item *Newenburg*, ut videtur Ortelio op. Germ. ſup. in Alſatiâ ad Rhenum, inter Hagenoiam 5. & Spiram 6. leuc. Item *Noviomagum*, op. Germ. inf. Geldriæ ducatûs primariâ, inter Rhenum & Moſam. *Nemimgen*.

Noviomagus multiplex: unus in finibus Biturigum Vibiſcorum. Ptol. *Solac*, teſte Vineto: alter in Gall. Belg. inter Sueſſiones & Ambianos. Anton. Tertius Gall. Celt. in Normannia poſt Juliobonam. Idem. Quartus Angliæ pagus apud Londinium, inde 10. m. p. *Woodcote*, teſte Camdeno.

Novius, flu. Albionis geminus: unus Walliæ, *Conwey*, teſte Lhuydo; alter *Nid*, ſeu *Nirth* in Scotiâ, teſte Camdeno, apud Solvacum op. in mare occiduum lábens.

Novocomum, ſeu *Novum Comum*, urbs Inſubriæ ad lacum Larium. Pop. *Novocomenſes*. Vide *Comum*.

Novogardia, vulgò *Novogrod*, ſeu *Novorod*, urbs gemina Sarmatiæ in regno Moſchorum: una magna cognomine, archiep. & metropolis Ruſſiæ albæ, urbs ampliſſima à Moſchâ Moſchorum regiâ 100. leuc. in occid. quot à Pleſcoviâ in bor. Long. 57. 00. Lat. 70. 10. Altera inferior cognominata ad Volgam flu. inter Moſcham 100, & Caſſanum in Eurum 70. leuc. Germ. teſte Sigiſmundo Herberſteinio. Long. 72. 00. Lat. 60. 10.

Novopyrgum, urbs Myſiæ ſuperioris in Serviâ, ad Moravam flu. *Novomont*.

Novum, op. Carnorum in agro Aquileienſi. Item locus Inſubriæ medius inter Mediolanum & Laudem Pompeiam.

Novus Portus, *Newhaven*, teſte Ortelio, aliis *Rhie*, op. cum portu Albionis in orâ Angliæ Auſtrali, à Cantuariâ 20. m. p. Ciceſtriam verſus. Eſt & *Portus novus* op. Vectis inſ. primarium, vulgò *Newport*.

Noym, Nilus ab Ægyptiis ſic dictus. Orus Apollo Hieroglyph. 21. Νεῖλον ἀνάβασιν σημαίνοντες, ὃν καλȣ̃σι Νȣ̃ν, ἑρμηνευθὲν δὲ σημαίνει νέον. Ubi Cauſinus: *Quod autem ait Nilum ab Ægyptiis* Νȣ̃ν *appellari, congruentia dicit Heſychio qui in dictione* νȣ̃ς ait eam ſignificare ψυχλὼ, ποταμόν. At vero ſi flu. hicce *Noym* appellatur, quid ſi pro Νȣ̃ν Νοῦν reponamus? Certè non invenuſta eſt illa Wendelini conjectura, qui ab Hebræo נעים *naim*, quod eſt *jucundum*, deducit. Quid enim Ægypto jucundius vel ſuavius Nilo accidere poteſt? *Illa facies*, ait Seneca, *pulcherrima eſt, cum jam ſe in agros Nilus ingeſſit*, &c.

Noys, Græce Νȣ̃ς, Ciliciæ flu. Vide *Ceſcus*.

Nuagerta, inquit Nebriſſenſis in ſuo Dictionario, Ptolemæo Gall Belg. urbs eſt. *Aquiſgranum* Jovio, *Vegerra* Sabellico, *Veterra* Volaterrano.

Nubæ, pop. Libyæ juxta Nilum. Dicuntur & *Nubæi* & *Dabæi* & *Numides*. Steph. forte vero pro Δαβαῖοι Ναβαῖοι reponendum. Claud. l. 1. de Laud. Stilic.

Venerat & parvis redimitus Nuba ſagittis.

Nubia, reg. Ægypto adjacens, Presbyteri Joannis, Æthiopiæ Imp. regno in multas provincias diſtincto undique cincta; olim Chriſtanam religionem profeſſa, nunc ab eâ deficit. Regio eſt ditiſſima auro, atque ebore, ſaccari & frumenti feraciſſima. Præcipua urbs eſt Dangala, cujus incolæ ſunt admodum divites & cum Ægypti mercatoribus negotiantur. Quod Presbyteri Joannis mentionem faciat author, mihi in mentem revocat quid de eo tradit D. Brianus Waltonus, Epiſcopus haud ita pridem Ceſtrenſis in Præfat. Introductionis ſuæ ad lectionem Linguarum Orientalium. Sic enim ille: *Rex Æthiopiæ, qui longè lateque multis populis per Africam imperat, à multis vocatur* Presbyter Joannis (*Angli vocamus* Preſter John) *ſeu* Pretegianus, *quem poſt Scaligerum Regem Abyſſinorum eſſe volunt, errore manifeſto; cum certum ſit in ultimis Aſiæ finibus, non in Africâ ante* 400. *an. regnaſſe regem Chriſtianum qui ſermone Perſico* Padeſtia Priſtigiani, i. e. *Apoſtolicus vocabatur, unde* Presbyteri Joannis *nomen ortum.*

Nubiani, errones qui ſe Ægyptios vocant. Vide *Cyngari*.

Nuceria, Italiæ urbs, infra Brixellum, haud procul à Padi ripâ, vulgari nunc vocabulo *Lucera*; ſive, ut alii dicunt, *Luzzara*. Hoc omnium ferè judicio eſt id opidum quod Ptolemæo vocatur Νȣκεία. Ἡ δὲ Γαλατία inquit, ἡ Τογάτα ἔχει πόλεις τάσδε· Πλακεντία, Φιδεντία, Βείξελλον, Πάρμα, Ῥήγιον Λέπιδον, Νȣκεία, Τάνητον, Μȣτίνα, Βονωνία. Nec mirum ſit, quæ olim fuerit *Nuceria*, eam nunc dici *Luceriam*, quando clariſſima quondam Romanorum colonia *Luceria* in Apuliâ, vulgò nunc vocatur *Nucera*; raro *Lucera*. Quanquam hæc apud antiquos etiam auctores, Ptolemæum, & tabulam itinerariam, legitur Νȣκερία Ἀπȣλῶν. Apud Appianum vero Civilium bellorum lib. 2. ſimpliciter Νȣκερία. Unde mihi haud levis, nec vana conjectura, iſthanc etiam in Galliâ Togatâ dictam fuiſſe jam olim, ut nunc *Luceriam*, quâ de causâ poſtea ad diſcrimen hujus Ptolemæus, atque auctor Tabulæ ſcripſerunt Λȣκερία Ἀπȣλῶν. Cluverius. Long. 36. 15. Lat. 43. 03.

Nuceria, Campaniæ urbs, trans Veſuvium mont. in valle, quam Sarnus amnis inter Veſuvium & Lactarium montem efficit, ſita; vulgò *Nocera*. Plin. 3. 5. *Herculanium Pompeii; haud procul ſpectante monte Veſuvio, adluente vero Sarno amne: ager Nucerinus; & 9. m. p. à mari ipſa Nuceria.* Lucan. lib. 2.

Tu quoque commiſſæ nudatam deſeris arcem
Scipio Nuceriæ.

Silius Ital. lib. 8.

Illic Nuceria, & Gaurus navalibus aptus
Prole Dicarchæâ; multo cum milite Graio;
Illic Parthenope, & Pœno non pervia Nola.

Opidani *Nucerini*, Polyb. lib. 3. Liv. lib. 27. Origo opidi licet non adnotata ſit, tamen antiquitas ejus inde apparet, quòd jam inde in 1. Decade hiſtoriarum ſuarum ejus mem. Livius, qui lib. 9. ſic ſcribit: *Conſules partiti provincias. Etruria Decio, Samnium Fabio evenit; Is profectus ad Nuceriam, Alifates, jam tum pacem petentes, quod uti eâ, quum daretur, noluiſſent, aſpernatus, oppugnando ſubegit.* Mira ſanè admodum res: Fabium, uti Aliſas, Samnii opidum, oppugnaret, longè hinc ad Nuceriam, extremam Campaniæ in mediterraneis urbem, profectum. Sed mendum hic indicat Diodorus lib. 19. Οἱ δὲ τὴν Νȣκερίαν τὴν Ἀλφατέρναν καλȣμένην οἰκȣ̃ντες, πεισθέντες ὑπό τινων τὴν μὲν Ῥωμαίων φιλίαν ἀπέστησαν, πρὸς δὲ τοὺς Σαμνίτας συμμαχίαν ἐποιήσαντο. Et Sigonius ad locum Livii prædictum teſtatur, in veteri exemplari ſe reperiſſe ita *ad Nuceriam Alfaternam*. Et Franciſcus Modius affirmat, in membranis Fuldenſibus ſic eſſe; *ad Nuceriam Alfaternamque*. Unam intelligi debere urbem, diſerte teſtantur verba. Tum *Alfaternos* ſcribendum eſt, ſi orationi ſuus ſenſus conſtare debet. *Nuceria* igitur hæc *Alfaterna* dicta; & opidani ejus *Nucerini Alfaterni*, ad diſcrimen *Nuceriæ Camellariæ*, quæ eſt in Umbriâ. Appianus ἐμφυλ. 4. ubi narrat, præcipuas Italiæ urbes ab triumviris militibus fuiſſe deſtinatas, ad colonias deducendas, hanc etiam

Nuceriam

Nuceriam inter eas connumerat. Coloniam deductam fuiſſe, ex Tacito apparet. Is quippe Annal. lib. 13. in principatu Neronis ita ſcribit: *Coloniæ Capua atque Nuceria additis Veteranis confirmatæ ſunt.* Et lib. 14. *Sub idem tempus levi contentione atrox cædes orta inter colonos Nucerinos, Pompeianoſque, gladiatorio ſpectaculo.* Ab Auguſto Imp. primùm deducta eſt, cognominataque *Nuceria Conſtantia.* Frontinus lib. de Coloniis: *Nuceria Conſtantia, muro ducta colonia, deducta juſſu Imperatoris Auguſti.* Cluver. Long. 38. 42. Lat. 40. 14.

Numana, op. Piceni in Italiâ. Plin. 3. 13. *Numana à Siculis condita.* Silius lib. 8.

——*Scopuloſæ rura Numanæ.*

Numantia, urbs Hiſp. Tarrac. circa 20. an. bellum cum pop. Romano geſſit, & à Romanis obſeſſa per annos 14. cùm haberet tantum quatuor hominum millia, non ſolum ſuſtinuit, ſed etiam vicit 40. millia Romanorum. Tandem tamen à Scipione poſt longam & arctiſſimam obſidionem deleta eſt. Pop. *Numantini*, qui cum fame laborarent, nec eis daretur juſti certaminis copia, omnia ſua, & ſeipſos igni immiſerunt. Horat. lib. 2. Od. 12.

Nolis longa feræ bella Numantiæ.

Cic. 1. Offic. *Majores noſtri Carthaginem, Numantiamque funditus ſuſtulerunt.* Et Philip. 4. *Everterunt Numantiam Romani.* Vide Florum 2. 18. Hinc *Numantinus* adjectivum Prop. 4. eleg. ult.

Afra Numantinos regna loquuntur avos.

Long. 18. 58. Lat. 42. 30.

Numentana via, extra portam Viminalem, etiam *Figulnenſis* dicta fuit, teſte Livio.

Numicus, Latii fluviolus, in quo repertum fuit cadaver Æneæ, & in quo Anna, ſoror Didûs, ſe ſubmerſit. Virgilius Æn. 6.

——*Fontis ſtagna Numici.*

Pari modulo Silius lib. 8.

——*Parvo deſcendens fonte Numicus*
Labitur & leni per valles volvitur amne.

Horatius impari. Sic enim ille:

Brunduſium Numici melior via ducit an Appi.

Ejus mem. Tibullus lib. 2.

Illic ſanctus eris, cum te veneranda Numici
Unda Deum cœlo miſerit indigetem.

Virgil. ubi ſupra:

——*Sacrumque Numici*
Littus amant.——

Numidia, reg. Africæ mediter. *Metagonitis* Plinio in Libyæ inter. & Maurit. confin. Pop. *Numidæ*, apud quos urſi ferociſſimi gignuntur, teſte Solino. *Biledulgerid* Marmolio. Juvenal. Sat. 4.

Profuit ergo nihil miſero quòd cominus urſos
Figebat Numidas.——

In Solino v. forſan leg. *Uros.*

Numidia altera, quæ *nova* nominatur, incolis *Guzuntina*, teſte Marm. pars Africæ propriæ litoralis ad ſinum Numidicum, in Maurit. Cæſarienſis confin. inter Ampſagam & Bagradam flu. in quâ Cirta, Saldæ & Cullu urbes. *Regno di Conſtantina* vulgò dicitur. Sinus vero Numidicus *Golfo di Stora*, vel *di Eſtora*, teſte Marmolio. Pop. quoque *Numidæ*. Virg. Æn. 4.

Et Numidæ infræni cingunt, & inhoſpita Syrtis.

Numidæ equites in comitatu divitum Romanorum fuere, de quo legendus Lipſius ad lib. 2. Hiſt. Tac. itemque Torrentius ad Suetonii Neronem cap. 34. Hæc regio camelostruthionem avem prægrandem fert, quæ proverbio *Avis Numidica* dicitur apud Ariſtoph. in Avibus de homine prægrandi ac timido. Vide *Nomades.*

Nuremberga, Norenberg, urbs ampla & libera Germ. in Franconiâ ad Regnitium flu. & ei etiam ſubeſt ditiuncula adjacens; 15. mill. Germ. diſtat ab Herbipoli in Eurum; eſtque inter Epiſcopatum Bambergenſ. in Circium, & Palatinatum ſuper. in Eurum.

Nurſæ, op. in Æquiculis. Virg. Æn. 7.

Et te montoſæ miſere in prælia Nurſæ.

Jamdudum interiit, unde & Servio ſitus ejus ignotus.

Nurſia, Piceni civitas. Ptol. Σαβίνων πόλις Νουρσία. Diod. lib. 48. Ὁ Καῖσαρ ἐπὶ Νουρσίαν ἐς τοὺς Σαβίνους ἐστράτευσε. Pop. *Nurſini.* Virg. Æn. 7.

Qui Tiberim, Fabarimque bibunt, quos frigida miſit
Nurſia.——

Ubi Servius. *Nurſia, Piceni civitas, frigida autem vel reverâ, aut certè, venenoſa, nocens. Gracchi namque ubique in concionibus ſuis Nurſinos ſceleratos appellavere; & ſcimus amare Virgilium hiſtoriarum rem per tranſitum tangere.* Atqui nullam hic intellexit hiſtoriam Virgilii imitator Silius, qui lib. 8. ita canit:

——*Nec non habitata pruinis*
Nurſia.——

Frigidam igitur dixit Virgilius, quia inter Apennini pruinas ſita. Hinc *Nurſinus* adjectivum. Mar. 13. 20.

Nurſinas poteris parciùs eſſe pilas.

Id eſt rapa, quæ in orbem optima naſcuntur in Nurſiâ, Sabinorum civitate. Long. 36. 30. Lat. 42. 50.

Nymphæum, op. Tauricæ Cherſoneſi apud Theodoſiam urb. *Ciprico*, teſte Nigro. Item promontorium geminum Macedoniæ: unum montis Athi in latere Auſtrali, *Capo Ninfeo* ex tab. recent. Alterum in orâ maris Ionii, apud Apolloniam & Aoum flu. *Capo Pali* Luccaro. Lucan. lib. 5.

Nymphæumque tenent, nudas Aquilonibus undas.

Nyſa, urbs Arabiæ, ſivè, ut alii putant, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, ut Diodoro placet, à Nymphis eſt educatus, unde *Dionyſius* ex Διὸς, i. e. Jove & *Nyſa* conflato vocabulo. Plin. 8. 13. *Nyſam* Indiæ montem eſſe tradit, lacertas immenſæ magnitudinis alentem.

Nyſa, vel *Nyſſa*, Indiæ civitas, a Libero Patre condita, teſte Strab. lib. 13. ſita ſub radicibus montis, quem Meron vocant. Virg. Æn. 6.

Nec qui pampineis victor juga flectit habenis
Liber agens celſo Nyſæ de vertice tigres.

Hinc *Via Nyſſæa.* Dionyſ. verſ. 1159.

Τοὔνεκα Νυσαίην μιν ἐφημίξαντο κέλευθον.

Vide ſis illic Euſtathium. Item *Nyſa* unus ex Parnaſſi verticibus Baccho conſecratus. Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio; niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Nyſæque feruntur
Pectora noſtra, duas non admittentia curas?

Lucanus lib. 8.

Et juga tota vacant Baccho Nyſeia.

Idem lib. 1.

——*Cyrrhæa velim ſecreta moventem*
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nysâ.

Alia eſt *Nyſa* in Thracia. Steph. Hom. Iliad. ζ. ubi de Lycurgo:

Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον.——

Vide ſis illic Didymum. Nicander in Alexipharmacis v. 30.

Ὡς δ' ὁπότ' ἀγγειοῖσιν ὑποθλίψαντες ὀπώρην
Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοὶ,
Πρῶτον ἐπ' ἀφρίζοντι ποτῷ φρένα θωρηχθέντες
Ὄμμασι δινήθησιν, ἐπὶ σφαλεροῖσι δὲ κώλοις
Νυσαίην ἀνὰ κλιτὺν ὑπέδραμον ἀφραίνοντες.

Decem *Nyſas* enumerat Stephanus & Homeri Scholiaſtes ubi ſupra. Vide Heſychium in Νύσα, & Caſaubonum ad Nyſſeni epiſtolam. Item hominis proprium. Cic. 3. de N. D. *Dionyſios multos habemus, primum Jove & Proſerpinâ natum; ſecundùm Nilo, qui Nyſam interemit.*

O.

O*anus*, urbs Lydiæ. Steph. & Siciliæ flu. Pindarus, hodiè *Fraſcolari.* Vide Bochart. Geogr. Sacr. pag. 605.

Oaſis, vide *Avaſis.* Erat autem urbs gemina in medio Libyæ, teſte Strabone. Minor *Alzagar*, teſte Bar. Long. 60. 15. Lat. 26. 45. Major *Gademez* Zeiglero. Long. 59. 30. Lat. 23. 30. Hæc abeſt à Thebis Ægypti itinere ſeptem dierum in occ. teſte Herodoto, qui ait Samios eam urbem tenuiſſe. *Oaſſis* dicitur lib. Concil.

Oaxes, flu. Cretæ, ab *Oaxe* Apollinis filio dictus. Rara hujus mentio apud veteres; nobis interim ſatis eſſe debet auctoritas Virgilii Eclog. 1.

Pars Scythiam, & rapidum Cretæ veniemus Oaxem.

Quin & Vibius Cretæ flu. facit, ut non audiendus ſit Servius, qui in Meſopotamiâ ponit. Accedit argumentum ab Apollonio lib. 1. Argon. qui ait Cretam dictam eſſe *Oaxida.*

Oaxus, civitas Cretæ, ab *Oaxo* Minois ex Acacallide filiâ nepote; vel à ſitu loci, quòd *crepidines* Græci *Axos* vocant. Herod. quoque lib. 4. *Oaxum* urbem Cretæ facit, in quâ Etearchus pater Phronimæ matris Bacchi regnavit, qui Cyrenen condidit. Civis *Oaxius.* Steph.

Obius, Oby, alias *Carambycis*, flu. Moſcoviæ ampliſſimus, qui è *Kitayſco* lacu exiens, & à mer. in Sept. tendens, Europam ab Aſiâ ſeparat, & per Tartariam Moſcoviticam fluens, receptis Protacâ, Salâ, & Toboliâ flu. cum plurimis al. 6. oſt. in Oceanum Glacialem ſe exonerat inter Obdoram, & Samojedam prov.

Oboca, flu. Hiberniæ; hodie *Dora* dicitur, eſtque in Lagenia prov. Oritur in Com. Dublinienſi, ac dein per Caterlo-

 ghenſ.

ghenſ. labitur, ubi juxta Arcloam portum & op. in mare Hibern. ſe exonerat 35. m. p. infra Dublinium in meridiem.

Obrincus, Gall. Belg. flu. *Moſella* Tacito & Auſonio, teſte B. Rhenano, qui per Lotharingiam & Trevirenſes in Rhenum ad Confluentes urbem fluit. Heroldus non fluvium ſignificare docet apud Ptol. ſed eum Germ. tractum, quem hodie *Ober Rhingaw* vocant. Aliqui credunt eo vocabulo ſignificari ſuperiorem partem Rheni fluminis, quaſi diceret *Oberrhyn*.

Obris, nomen flu. Gall. Narbon. ex agro Gavillitano per Biterenſem urbem, inter Narbonem & Agatham in mare delabens. *Orobis* Ptol. *l' Orobe* Cluſio.

Obroatis, Perſidis urbs. Ptol. *Orobatis* Ammiano, hodie *Omara*, teſte Moletio.

Obtricum, ſive *Obtricenſe* Amm. lib. 20. op. ad Moſam, idem quod aliis Trajectum ſuperius, vulgò *Obtryck*.

Obulco, Hiſp. Bæt. urbs. Ptol. *Pontificenſe* vocat Plinius. *Sicura* Nigro dicitur. Villanovanus *Ullam* Hirtii putat. *Porcuna* ex vet. Inſcriptione, teſte Morali.

Occara Antonini videtur Simlero *Coara* Ptolemæi. Chalcidiæ regionis in Syria.

Occitania, pars Gall. Narbon. hodiè *Languedoc*.

Ocelis, Ptol. *Ocila* Plinio, *Acùl* Straboni, urbs & emporium Arab. Fel. ad fin. Arab. à Mochurà, ſive, ut nunc vocatur, Mecchâ 40. m. p. *Zidem* Nigro. *Capo de Celi* Rhamuſio.

Ocelli, promontorium Angliæ, *Holderneſſe* Camdeno, cujus extremitatem *Spurnhead* vocat.

Ocelum, vulgò *Eſilles*, teſte Vigenereo, op. Alpinum Gall. Narbon. in confin. Taurinorum. Aliis eſt *Oulx*, Italis *Ours*, pagus paulo remotior; *Ocey* Ferrario in finibus Sabaudiæ.

Ocelum, *Ocellum Durii* Antonino, *Ocelis* Appiano, op. ſeu pag. Hiſp. Tarrac. in finibus Arevacorum, ad Durium flu. *Fermoſel*, teſte Zuritâ. Item op. Hiſp. in Callaicis mediterr. *Otero de Rey* Moletio.

Ocetis, inſ. maris Deucaledonii, Scotiæ adjacens apud Orcada promont. *Hethy* Camdeno, *Sandes* aliis. *Ranaldſda* Ortelio ex Lhuydo.

Ocha, mons Eubœæ. Item inſ. ipſa ſic dicta. Strabo καὶ Ὄχη δ' ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος, καὶ ἔστιν ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν. Eſt & apud Plin. *Ocha* una è vetuſtis Eubœæ urbibus. עוקה *Oca* Pœnis *anguſtum* ſonat; quo nomine illos hanc inſulam appellaſſe veriſimile eſt διὰ τὴν στενότητα, ut Græcos *Macrin* à longitudine. Mela. *Eubœa*, &c. *nuſquam lata, duûm millium ſpatium habet ubi arctiſſima eſt*. Scylax. Τὸ δὲ πλάτος στενὴ ὅλη Εὔβοια. Alexius Comicus in cenſu 7. inſularum Εὔβοια πέμπτη στενοφυής. Boch. Vide Caſaub. in Strab. lib. 10.

Ochus, flu. Indiæ. Plin. 6. 16. ſeu potius Bactrianæ: ſic enim idem Plin. 31. 7. *Præterea apud Bactros amnis Ochus, & Oxus ex oppoſitis montibus deferunt ramenta.* Oritur autem ex Parapamiſo monte, Oxoque flu. congrediens, cum eodem in Margianâ reg. Caſpium mare petit. *Obenger* Caſtaldo.

Ocinarus, vulgò *Savuto*, flu. Brutiorum in Calabr. citer. in ſinum Terinæum influens. Hodie *Sabario* dici, & *Sabbacum*, vel *Sabbatum* Antonini eſſe oſtendit Barrius.

Ocite, inſ. parva Hiberniæ ad occ. quæ *Baz* incolis dici fertur.

Ocrea, Umbriæ op. exciſum, cujus magna adhuc manent rudera apud Tiberim ex adverſo Galeſii, Ocriculo vicinum, minus 2. m. p. diſtans in Auſt. vulgò *Ocre*.

Ocriculum, ultima Umbricarum urbium verſus meridiem, Romæque proxima, urbs antiqua, cujus nomen alii plurali numero *Ocriculi* protulerunt. Opidani inde ſunt Ciceroni, Livio, ac Plinio, *Ocriculani*; Inſcriptioni veteri & Stephani epitomatori *Ocricolani*, vulgò nunc op. incolis *Otricoli* vocatur: Οἱ Ὄκρικλοι Straboni, τὸ Ὀκρίκολον Ptolemæo. Stephanus: Ὀκρίκολα, πόλις Τυῤῥηνῶν. Διονύσιος Ὀκτωκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανὸς, ὡς αὐτός φησιν. Neſcio autem an ipſi Dionyſio opidi vocabulum formatum fuerit Ὀκρίκολα; neſcio item, an Tyrrhenorum id ille fecerit opidum; vereorque de ſuo id gentis nomen adjeciſſe Stephanum, cujus ætate Umbria etiam ſub Etruriæ, ſive, ut tum adpellabant, Tuſciæ titulo comprehendebatur. Long. 36. 00. Lat. 42. 16.

Ocrinum, quod & *Damnonium* Ptol. promont. Albionis in Cornubiâ reg. occidentaliſſimum, Antiveſtæ proximum, ubi op. S. Michaelis, de quo *Capo di S. Michael* etiam nominatur; ab Exonia urbe 79. m. p. in occ. recedens. *The lands end* Camdeno.

Octapiturum, promont. Albionis. Ptol. *S. David's head* Camdeno. Eſt autem in Walliâ reg. maximè occiduum, ubi Menevia urbs epiſc. quæ *S. David*, dicitur, à Londino 192. m. p. in occ. à Mariduno reg. primaria 36.

Octapolis, Lyciæ op. Ptol.

Octodurum, Hiſp. Tar. urbs ad Durium flu. in Vaccæis. Ptol. vulgò *Toro*. Long. 14. 52. Lat. 42. 00.

Octodurum, vel *Octodorus*, vulgò *Martenach*, teſte Simlero, op. olim, nunc pagus Veragrorum in Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. inter Allobroges & Sedunos, Long. 28. 38. Lat. 45. 28.

Octogeſa, op. Hiſp. Tarracon. apud Iberum flu. in regno Arragonio; *Etoviſa* Plinio. *Etoviſſa* Livio. *Mequinenza* hodie, teſte Morali. *Hitona* autem Epiſcopo Gerundenſi.

Odera, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, & in mare Balticum influens. *Oder* vulgò dicitur.

Odeſſus, urbs Myſiæ infer. cum monte cognomine ad Euxinum mare, inter Meſembriam & Dionyſiopolim. Stephanus illam Almydeſſo proximam facit. Ejus mem. Ovidius lib. 1. Triſt. eleg. 9.

Inde Meſembriacos portus & Odeſſon, & arces
Prætereat dictas nomine, Bacche, tuo.

Eſt & *Odeſſus*, amnis ibidem. Vide Stuckium ad Arrianum pag. 189.

Odones, pop. Thraciæ. Dionyſius Baſſaricôn lib. 14.

Μαίδων τ' ἄγρια φῦλα καὶ Ὤδονες ἐγχεσίπαλοι.

Odryſæ, pop. Thraciæ circa Hebrum flu. Solinus. Hos Thucydides inter Abderam & Iſtrum collocat. Laonicus eos *Moldavienſes* eſſe putat. Horum civitas *Odryſa* Straboni dicitur, Hinc *Odryſius*. Claud. in Gigantomachia:

Primus terrificum Mavors non ſegnis in hoſtem
Odryſios impellit equos, quibus ille Gelonos
Sive Getas turbare ſolet.———

Statius Achilleidos lib. 1.

Sic cum palantes Phlegræa in caſtra coirent
Cœlicolæ, jamque Odryſiam Gradivus in haſtam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues, &c.

Sil. Ital. lib. 7.

Non graviore movent venti certamina mole
Odryſius Boreas, & Syrtim tollere pollens
Africus.———

Val. Flac. lib. 5.

———*Odryſio gaudebant carmine Phocæ.*

Id eſt Orpheo. Ubi alii *Othryſio*.

Odyſſeia, *Ediſſa* Cic. *Ulyſſis portus* Plin. *Capo Marzo*, teſte Fazello, port. & promont. Siciliæ in Auſtrali orâ ad Pachynum, ultra Motyam urb. deletam.

Oea, Tripoleos in Africâ urbs, Ὀίη apud Stephanum eſt in Ἀσβύστα, Plinio *civitas* Oeënſis. Ἑῶα Ptolemæo, Silio *Æa*, Apuleio *Ææa*, mendosè *Ocea* in Antonino, & *Occa* in Iſidoro. In ſitu ejus graviter errat Callimachus, cum eam à loco ejus, qui fuit juxta mare, ad Tritonem amnem admovit his verbis.

Ὀίη τ' Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύστοιο.

Quod in Africano poetâ minus ferendum. Vide Boch. Geogr. pag. 526.

Oeanthe, *Oeanthia* Pauſ. & Melæ, op. Achaiæ in finibus Locrorum Ozolorum in orâ ſin. Corinthiaci, ex adverſo Ægiræ op. Peloponneſi.

Oeaſo, promont. Hiſp. Tarrac. in orâ Oceani, Cantabrici, in Guipuſcoâ reg. cum op. exciſo, *Aiſo* Garibæo & Cluſio. *Eaſon* Melæ, *Olarſo* Plinio, *Jarſo* Marciano, *Orſona* Appiano, *Idanuſa* Straboni, teſte Pinciano.

Oeaſopolis, op. Hiſp. Tar. apud Eaſonem promont. *Fuenterabia* Ortelio. A Baionâ urbe Aquitanicâ 6. leuc. in occ. recedens. Aliis *S. Sebaſtian*, op. ejuſdem oræ, à Fonte Rapido 5. leuc. in occ. Long. 19. 00. Lat. 44. 31.

Oebalia, duplex fuit. *Una* quæ & Laconia dicta fuit, ab Oebalo Arguli filio cognominata. Hinc *Oebalius*, Statius Achilleide 1.

Solverat Oebalio claſſem de littore paſtor
Dardanus.———

Hinc *Oebalides*. Ovid. in Ibin.

Quo puer Oebalides ictus ab orbe cadis.

Id eſt Hyacinthus, qui Lacon fuit, ab Apolline diſco interfectus Ovid. Faſt. 5. ubi de Caſtore & Polluce:

Effugere Oebalidæ curſu potuere ſequentes.

Hinc *Oebalis*. Stat. 1. Sylv. 2.

———*Queis purpura ſæpe*
Oebalis, & Tyrii moderator livet aheni.

Altera v. in Italiâ juxta Tarentum urbem. Virg. Georg. 4.

Namque ſub Oebaliæ memini me turribus altis,
Quà niger humectat flaventia culta Galeſus,
Corycium videre ſenem.———

Eſt enim Galeſus Calabriæ flu. Tarento proximum, teſte Livio. Hinc *Oebaliæ matres*, quæ *Latinæ nurus*. Ovidius Faſt. 3.

———*Meas celebrare Calendas*
Oebaliæ matres non leve pondus habent.

Oechalia, op. multiplex. Strabo lib. 8. οὐ μιᾶς οὔσης. *Cum non ſit unica tantum Oechalia.* Ubi Apollodorum reprehendit, ὅτι μίαν φησί. Ille autem fatebatur Oechaliam eſſe multiplicem; ſed ex omnibus unam, quæ Euryti urbs appellaretur. *Oechalias* autem 5. eſſe è Strabone ſic annotat Euſtathius. Ἐν ἑτέροις δέ φησιν, ὅτι Οἰχαλία κώμη τῆς Ἐρετρικῆς ὁμώνυμος τῇ Τραχινίᾳ καὶ τῇ περὶ τὴν Τρίκκην, καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ, καὶ τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ. Locus autem Strabonis eſt in lib. 10. ubi de Oechaliâ Euboicâ, quæ eadem eſt cum Chalcide, teſte Plinio. Cæterum *Oechalia*, Euryti regia erat tractu Meſſeniaco, quam Hercules diruit, quia pactam filiam Jolen Eurytus ei non daret. Virg. Æn. 8. ubi de Hercule:

——*Ut prima novercæ*
Monſtra manu, geminoſque premens eliſerit angues,
Ut bello egregias idem disjecerit urbes,
Trojamque, Oechaliamque.——

Ovid. Epiſt.

Gratulor Oechaliam titulis accedere noſtris.

Idem Ponticorum quarto:

Alcides capta traxit ab Oechaliâ.

Et Metam. 9.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat
Vota Jovi.——

Oenanthia, op. Sarm. Aſianæ in orâ Maris Euxini. *S. Soſia* Mercatori & Moletio. Long. 69. 40. Lat. 47. 15.

Oenipons, *Oetingen* Simlero & Lazio, op. Norici ad Oenum flu. in Bavaria, med. fere inter Salisburgum & Landſhutum 8. leuc. Long 33. 48. Lat. 47. 04.

Oenipons, op. Vindeliciæ, vulgo *Alten Hokenaugh*, vic. in Bavaria ſuper. vix 1. leuc. à Vaſſerburgo, 5. ſupra Oetingam diſtans, & 6. à Monachio in ort. Salisburgum verſus. Long. 35. 03. Lat. 48. 08.

Oenipons, vel *Ænipons*, *Inſpruck*, urbs Germ. ad Oenum flu. ſub dom. Imperatoris è gente Auſtriacâ, 20. mill. à Saliſburgo, & 18. à Tridento.

Oenoſtadium, *Inſtadt*, urbs Germ. ſuper. ſeu potius pars urbis Paſſaviæ, infra confluentes Oeni in Danubium.

Oenotri, pop. Italiæ, tractum illius inter Pæſtum, ac Tarentum incolentes, quorum reg. *Oenotria* partem Lucaniæ, Brutiorum, & Magnæ Græciæ complectens. Virg. Æn. 1.

Eſt locus, Heſperiam Graii cognomine dicunt;
Terra antiqua, potens armis, atque ubere glebæ.
Oenotri coluere viri: nunc fama minores
Italiam dixiſſe, ducis de nomine gentem.

Ubi vulgò malè *Oenotrii*, Græci enim Οἰνωτροὺς vocant. Hinc dicta Italia *Oenotria*, ſed diſcrimen interim quare ſic dicta. Aliqui dicunt ab *Oenotro* Arcade Lycaonis filio, qui Italiam incoluit; in his Myrſilus Lesbius, Pauſanias in Arcadicis, Antiochus Syracuſanus, & Halicarn. Dionyſius, cujus hæc ſunt verba, lib 1. ubi de Arcadibus. Πρῶτοι γὰρ Ἑλλήνων οὗτοι, περαιωθέντες τὸν Ἰόνιον κόλπον, ᾤκησαν Ἰταλίαν, ἀγόντος αὐτοὺς Οἰνώτρου τοῦ Λυκάονος, ἑπτακαίδεκα γενεαῖς πρότερον τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων, i. e. annis 459. Ætatem quippe ipſe Dionyſius 27. annorum facit. Refellit hoc Cato in Originibus, & nomen hoc ducit ab *Oenotro* rege Sabinorum, & Hetruſcorum. Varro autem illud refert ad *Oenotrum* regem Latinorum. Servius tamen à *Vino* hoc nomen deducit, quod optimum in Italiâ; nam Græci οἶνον *vinum* vocant. Conſentit hæc opinio cum Virgilio ubi ſupra, cum Ariſtot. lib. 7. Polit. cum Strabone lib. 6. qui nullius factâ Oenotri mentione, tantùm aiunt, eam, quæ prius dicta eſt Oenotria, vocatam deinde Italiam. Sed ſeveriſſimè ſententiam iſtam Goropius tuetur lib. 4. contra Dionyſium, & Græcos alios, quos levitatis, proditionis, & ſacrilegii arguit. Nam revera à vino dicta *Oenotria*, non à rege aliquo Græcorum. Græci enim ambitione quâdam multorum Latinorum voces ad Reges ſuos transferunt, multaſque terrarum orbis partes ſuas eſſe colonias volunt. Inclinant autem multi in Janum Italiæ regem, qui ἀπὸ τοῦ οἴνου Οἰνωτρὸς dici videtur, ut ab Ebræo יין *Jain Janus*.

Oenotrides, quæ & *Oenotriæ* Plinio, inſulæ maris Tyrrheni ante Veliam urb. Lucaniæ in orâ exciſam, quarum una Pontia, *Ponza*, altera Legia, & Iſcia, *Iſchia* vulgò. *Pontias* numero multitudinis legit Dio lib. 59.

Oenus, vulgo *Inn*, flu. Germ. Rhætos, in quibus oritur, Vindelicos & Noricos, quos à Vindelicis ſeparat, alluens, ac Danubio, ad Pataviam urb. exceptus.

Oenuſſa, olim vocabatur Carthago. Steph. Item inſula duplex maris Ægæi, una inter Tenedum & Samum; alia minor apud Chium, *Oenuſæ* Stephano.

Oenuſſæ, *Oenuſæ* Pauſaniæ inſulæ parvæ tres Peloponneſi, ante Acritam promont. teſte Pauſaniâ, Plinio vero ante Meſſenen. *Oenuſa* Melæ, & *Theagnuſa*, *Sapienza* Sophiano. Sed hæc *Sphaeria* aliis dicitur.

Oerya, inſ. Bœotiæ in agro Plateenſi, quam Aſopus flu. efficit unà cum Gargaphiâ fonte. Pauſanias.

Oeſcus, op. Myſiæ infer. in Triballis, cum flu. cognomine ex Rhodope monte, ſeu verius ex Hæmo, qui Cius videtur Herodoto, *Budini*, ſeu *Bydini* Lazio. Sed Nigro eſt *Blida*, op. ultra Rhætiariam 7. m. p.

Oeſporis, op. Africæ mediterraneum. Ptol. *Sibaca* hodie, teſte Marmolio.

Oeſtros, Pamphyliæ flu. Melæ, *Ceſtrus* dicitur Ptol.

Oeſyma, vel *Oeſyme*, urbs Macedoniæ, inter Arethuſam ad occ. & Neapolim ad ort. proximas urbes, non longè ab oſtio Strymonis flu. *Calla* ex tab. recent.

Oeta, mons in finibus Theſſaliæ. Doridi à tergo incumbens, morte & ſepulchro Herculis nobilitatus. Plin. 4. 7. Stat. Theb. 4.

Herculeum Pæana canunt, vaſtataque monſtris
Omnia; frondoſa longum Deus audit ab Oetâ.

Pedo Albinovanus:

Qualis in Herculeæ colluxit collibus Oetæ
Cum ſunt impoſito membra cremanda Deo.

Vide quæ habet Barthius ad Stat. Theb. 4. verſus 158. Silius Italicus lib. 3.

Inter quæ fulget ſacratis ignibus Oete,
Ingentemque animam rapiunt ad ſidera flammæ.

Papin. Theb. 1.

——*Dubiamque jugo fragor impulit Oetam*
Inlatus.——

Ubi Lutatius: Dubiam dixit Oetam, quia inter Theſſaliam & Thraciam hic mons interjacit, ut cujus eſſe videatur, incertum ſit. Secus tamen mihi videtur (inquit Barthius) *& dubiam jugo* dixit Statius, inclinatam velut, dubiamque quo reſpiciat. Situs ipſe montis veritatem nobis firmabit in tabulis introſpectus. Videatur & Strabo lib. 9. qui partem ejus ad Thermopylas nutantem indicat. Quod Virg. dixit Eclog. octavâ:

——*Tibi deſerit Heſperus Oeta.*

Ita accipiendum, quod in eo monte ſtellæ videantur occidere, ſicut in Idâ naſci. Hæc Servius. Imò potius Virg. dixit, quòd ab Oetâ oriantur. Vide Turneb. Adverſ. 28. 25. & Gevart. ad Statium lib. 5. cap. 8. Verba Livii lib. 46. pro ratione erunt. *Extremos ad orientem montes Oetam vocant.* Hinc factum ut dies, nox, Sol, ſidera dicantur oriri ab Oetâ. De ortu diei Seneca in Hercule Oetæo:

Hæc, hæc renatum prima quæ videt diem
Oeta eligatur.——

Idem in Hercule Furente Act. 1. deſcribens diei ortum:

Jam cæruleis evectus equis
Titan ſummum proſpicit Oetan.

Papinius lib. 5. Silv.

Septima jam rediens Phœbe mihi reſpicit ægras
Stare genas, totidem Oetææ, Paphiæque reviſunt
Lampades.——

Silius lib. 6.

Vix dum clara dies ſummâ luſtrabat in Oetâ
Herculei monumenta rogi.——

De ortu noctis infinita ſunt teſtimonia; 2. tantum adducam; Catull.

Jamdudum Oetæos oſtendit noctifer ortus.

De cujus verſus lectione adi Achillem Statium. Virgil. in Culice:

Et piger aurato procedit veſper ab Oetâ.

Et hæc altitudinem montis hujus indicant. Longitudine autem maximè patet; incipit enim à Leucade in Epiro, & deſinit in ſin. Maliacum ad Thermopylas, inter Parnaſſum & Pindum extenſus. Hic op. *Oetæa*, teſte Stephano, *Oetis* vero Diodoro, *Trachis* Straboni. Pop. *Oetæi* Thucydidi vocantur. Mons hodie *Bunina* Sophiano.

Ogygia, quæ & *Calypſus* Homero, inſ. parva maris Auſonii Magnæ Græciæ ante promontorium Lacinium adjacens, à litore 10. aut 12. m. p. recedens; ubi Ulyſſes à Calypſo nymphâ hoſpitio acceptus eſt. Hom. Odyſſ. η.

Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται,
Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός.——

Ubi Schol. Ὠγυγίη, ἡ Καλυψοῦς νῆσος. Heſychius: Ὠγυγίη, ὄνομα τῆς νήσου Καλυψοῦς. Item urbs maxima Myſiæ inter. in conf. Thraciæ ad Hæmum montem, quæ & *Priſthlaba*, ſeu *Preſtlaba*, & *Paraſtlaba* Cedreno dicitur.

Ogyris, inſ. maris Indici ex adverſo oræ Arabiæ Fel. ad ort. Erythræi regis monumento nobilitata. Ejus mem. Dionyſius ὁ Περιηγητὴς verſ. 607.

Ἔστι δέ τοι προτέρω Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης
Ὤγυρις, ἔνθα τε τύμβος Ἐρυθραίου βασιλῆος.

Mela lib. 3. cap. 8. *Ogyris, quod in eâ Erythræ regis monumentum eſt, magis clara quam cæteræ.* Sic quoque alii inſulam hanc nominant. Strabo *Ogyrinam* videtur appellare. Ἀπὸ δὲ τῆς Καρμανίας εἰρήκασι καὶ Νέαρχος, καὶ Ὀρθαγόρας, νῆσον Τυρρίνην κεῖσθαι πρὸς νότον πελαγίαν ἐν δισχιλίοις σταδίοις, ἐν

ἡ τάφος Ἐρύθρα δείκνυται, χῶμα μέγα ἀγρίοις φοίνιξι κατάφυτον. Salmaſius nullum in toto Strabone locum iſto corruptiorem extare putat, quique felicius emendari potuerit, quàm hoc modo; Ἀπὸ δὲ Καρμανίας ἄκρας φησὶ Νέαρχος Ὠγυρίδα νῆσον ἐρήμην κεῖσθαι. Addit etiam nullum fuiſſe auctorem, qui Orthagoras dictus ſit. Verum fallitur. Indicorum Orthagoræ meminit ſemel, iterumque Ælianus. Meminit etiam Philoſtratus de vita Apollonii lib. 3. cap. 15. Facile vero ſanari poteſt hic Strabonis locus. Scribe νῆσον Ὠγυρίνην, vel mutatione minimâ Γυρίνην. Sanè omnia Melæ exemplaria habent *Gyris*, non *Ogyris*. In Ptolemæo appellatur Ὀργάνα, nonnulli tamen libri manu exarati legunt illic Ὤγυρις. Attamen Ὀργάνα etiam dicitur Arriano. Nimis autem longe à litore Carmaniæ removent hanc inſulam Nearchus & Orthagoras, cum bis mille ſtadiorum intervallum faciunt. Satis tamen benè cum hâc menſurâ convenit Plinius lib. 3. cap. 28. *Inſula in alto objacet Ogenis, clara Erythrâ rege ibi ſepulto. Diſtat à continente* 225. *m. p.* Non dubito quin ita ſcripſerit Plinius, cum ſic habeant codices ſcripti, ac Ὠγυρὶς idem ſit, quod Ὠκεανῖτις. Eandem menſuram exhibet quoque Ptolemæus, ut facile appareat, pleroſque unum eſſe ſecutos; Certum tamen eſt erraſſe. Quocunque enim nomine inſula hæc appelletur, ſive *Ogyris*, ſive *Gyris*, & *Gyrine*, ſive etiam aliter, omnino hæc illa eſt, quæ vulgò *Gerun* vocatur. Non amplius 36. m. p. abeſt hæc à continente, ac ſita in ipſo ſinus Perſici oſtio. Olim clara Erythræ regis ſepulchro, ſed nunc nobiliſſimo totius Orientis emporio longè clarior. Hebes eſt, aut ſaltem indoctus, qui non intelligit de Harmuziâ me loqui. Iſ. Voſſius.

Olbia, urbs Sarm. Europ. ad oſtium Boryſthenis flu. teſte Strabone, *Stapenor*, vel *Strapenor*, teſte Nigro. Long. 57. 00. Lat. 49. 00.

Olbia, op. Bithyniæ ad Propontidem, Nicææ, & Apamiæ proximum, *Velia* Sophiano, ubi *ſinus Olbianus*, Melâ teſte.

Olbia, urbs Pamphyliæ marit. in Lyſiæ confin. inter Phaſelidem ad occ. & Attaliam ad ort. *Acopende* Moletio.

Olbia, Gall. Narb. urbs in orâ Provinciæ, inter forum Julii 5. & Telonem 8. leuc. cujus mem. Cic. & Mela. *Eres*, Poldo, vel, ut alii ſcribunt *Hieres*. Long. 27. 40. Lat. 42. 00.

Olbia, urbs Sardiniæ. Hodie nomen in ruinis retinet, inquit Cluverius. Ab Jalo condebatur, teſte Solino, in orâ orientali, ex adverſo Corſicæ ſita. *Ulgienſis urbs* Oroſio. Claud. de bello Gildonico:

Partem litoreo complectitur Olbia muro.

Vide Steph. qui novem *Olbias* recenſet.

Olbius, Arcadiæ amnis, quem Pauſ. dicit Arcadibus nonnullis *Arcanium* appellari.

Olcachites, ſinus Zeugitanæ reg. Ptol. ubi hodie *Alcon* civitas.

Olcades, Hiſp. pop. intra Iberum flu. quorum urb. Stephanus *Althæam* vocat. In regno Toleti eſſe prope urb. *Oleauma* dictam putat Nebriſſenſis. Long. 17. 00. Lat. 40. 00.

Olchinium, *Olcinium* Livio, *Colchinium* olim, teſte Plin. *Ulcinium* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ marit. ad ripam Drilonis. *Dulcigno* Volaterrano. *Polæ* olim, teſte Cantero in Lycophronem. Long. 43. 30. Lat. 42. 35.

Oldemburgenſis Comitatus, prov. Germ. in Weſtphaliâ, inter Friſiam Orient. ad occ. Duc. Bremenſem ad ort. Diœceſim Monaſterienſem ad Auſt. & mare Germ. ad Bor.

Oldemburgum, urbs Germ. in Weſtphaliâ ad Hontam flu. ſub dom. regis Daniæ, 25. m. p. à Brema in occ. & 40. ab Embda in ort.

Oleaſtrum, Hiſp. op. circa ſinum Gaditanum. Ptol. Item Turdetanorum in Bæticâ: Antonino etiam eſt inter Tarraconem, & Dertoſſam. Item promont. Maurit. Tingitanæ, *Capo di Gebba*, teſte Marmolio.

Olenatum, op. Albionis in Angliâ, in orâ Cumbriæ ad occ. ubi Caſtrum *Linſtock*, ad Vallum. Camdenus.

Olenus, *Olenum* Plinio, urbs gemina, una Achaiæ, in Peloponneſo, inter Patras ad ort. & Cyllenen ad occ. ab *Oleno* Vulcani filio condita, & nominata, *Canigriza* hodie, ut quidam putant. Altera Ætoliæ, inter Calydonem, & Chalcidem, ad Evenum flu. *Oleno* adhuc dicta.

Oliaros, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum. Stephanus Sidoniorum coloniam eſſe ſcribit, ac diſtare à Paro ſtad. 55. Ejus mem. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque & Tenos & Andros.

Hodie *Quiniminio* incolis vocatur, teſte Nigro.

Oliba, Hiſp. Tar. urbs. Ptol. *Olit* vulgò dicitur. Eſt autem inter Pompelonem ad Bor. 7. & Tutelam ad mer. 9. leuc. Al potius *Oliva* eſt op. in regno Navarræo, à Pompelone 12. leuc. à Tutelâ 10. verſus ort. quod magis probatur, inquit Ferrarius. Long. 19. 50. Lat. 43. 28.

Olicana, urbs Britanniæ, Ptol. Lhuydo *Halifax* dicitur in Eboracenſi comitatu, *Ilkely* vero Camdeno.

Olimacum, *Lymbach*, teſte Lazio, op. Pannoniæ ſuper. in Hungariæ Stiriæque confiniis, geminum: unum ad Muram flu. alterum ad Arrabonem, 3. leuc. inter ſe diſtantia; utrumque à Bolentio 5. in ort. Long. 40. 10. Lat.

Olinia, Gall. Lugd. flu. Ptol. Item Callaicorum Lucenſium urbs in Hiſp. Tar. *Orna* fluvius apud Cænalem nominatur.

Olino, cujus mem. Lib. Notit. *Hole* nunc à Baſileenſibus nominari ſcribit Rhenanus, qui vicum eſſe vult cum nemuſculo non procul à Baſileâ, ubi multa antiquitatis monumenta effodiuntur.

Oliſſippo. Vide *Olyſſippo.*

Olitingi, Luſitaniæ op. inter oſtia Bætis & Anæ flu. Mela lib. 3. cap. 1.

Oliveti Mons, ſive *Olivetum*, & *Mons Olivarum*, mons ad Orientem Hieroſolymæ, torrente Cedron interfluente, Sabbathi habens iter ab Hieroſolymâ. Act. 1. Luc. 19. Hic mons, poſtquam eſt idolis inquinatum הר המשחית *har-hamaſchith*, i. e. *Mons Corruptionis*, dicitur, & non ſolum הר המשחה *har-hamiſcha*, i. e. *Mons Olivarum* ſeu *Unctionis*, mutato elemento, & *Jod* addito, ut nimirum ad nomen alludatur, nec opprobrium deſit. Locus eſt. 2 Reg. 23. Com. 13. Retinent ibi LXX. Μόσθαθ pro *Maſchith*, at Chaldæus Paraphraſtes חור זתאי *Tour-zithaia*, i. e. *Mons Olivarum* ibi habet.

Olizon, urbs Theſſaliæ. Homerus:

Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν.

Stephanus: Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ γὰρ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν κτίσεσι, τὸ μικρὸν, ὄλιζον καλοῦσι.

Olympia, urbs inter Oſſam, & Olympiam mont. non procul ab Elide & Piſâ, civitatibus Græciæ, ubi erat templum Jovis Olympii, vel Olympici, mercatu, & celebritate illâ quinquennali ludorum Olympicorum nobilis. Strabo lib 8. *Arpina* olim dicebatur, ut Nicanor ſcribit, à matre Oenomai. Stephanus etiam *Piſam* prius vocatam tradit. Hodie *Langanico* dici ſcribit Caſtaldus, *Stauri* Nigro.

Olympus, inter Theſſaliam, & Macedoniam mons, omnium toto orbe terrarum altiſſimus, adeo ut ſupra ejus verticem nulla avium ſublimetur, ut Apuleius de eo loquitur, lib. de Deo Socratis. Vide ipſum, & quæ ad lucem ejus Thuanus affert, ac aſſerit lib. 2. de vitâ ſuâ pag. 1322. Hanc ob cauſam & ipſi cœlo hoc nomen tribuitur, quo nihil altius eſt. Apuleius de mundo. *Hujus* (DEI ſc.) *locum quærimus, qui neque finitimus eſt terræ contagionibus, neque tamen medius in aere turbido, verum in mundano faſtigio, quem Græci* οὐρανὸν *rectè vocant, ut qui ſit altitudinis finis; Et iidem eâ ratione* Ὄλυμπον *nominant, quem ab omni ſuſcitatione, & perturbatione vident liberum. Neque enim caliginem nubium recipit, vel pruinas, & nives ſuſtinet, nec imbribus cæditur. Hæc enim nec Olympo, qui eſt celſitudinis ſummæ, contingere Poeta his verbis cecinit:*

Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι, οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Ex quibus verbis intelligere licet, non omne cœlum, ſed ejus altiſſimam tantum, & remotiſſimam partem, in quâ Deorum ſedes, *Olympum* antiquis appellatum. In Apocolocynthoſi. *Placet in eum ſeverè animadverti, eumque quàm primum exturbari, & cœlo intra dies* 30. *excedere, Olympo intra diem tertium.* De ſumma ſerenitate ac tranquillitate quæ in Olympi montis vertice eſt, Lucan. lib. 2. v. 266.

——Melius tranquilla ſine armis
Otia ſolus ages, ſicut cœleſtia ſemper
Inconcuſſa ſuo volvuntur ſidera lapſu.
Fulminibus propior terræ ſuccenditur aer,
Imaque telluris ventos, tractuſque coruſcos
Flammarum accipiunt: Nubes excedit Olympus
Lege Deûm: minimas rerum diſcordia turbat:
Pacem ſumma tenent.——

Claudianus de Mall. Theodori Conſul. verſ. 206.

——Nec tot molimina rerum
Aut tantum turbavit onus. Sed ut altus Olympi
Vertex, qui ſpatio ventos, hyemeſque relinquit,
Perpetuum nulla temeratus nube ſerenum,
Celſior exurgit pluviis, auditque ruentes
Sub pedibus nimbos & rauca tonitrua calcat.

Vide Barthium ad illud Stat. Theb. 2. verſ. 35.

Stat ſublimis apex, ventoſque imbreſque ſerenus
Deſpicit, & tantum feſſis inciditur aſtris.

Apollonii Scholiaſtes ſex montes hujus nominis enumerat, alii quatuor. Item Cyri Ἀκρώρεια quædam *Olympus* vocabatur. Vide ſis Ferrarium.

Olynthus, urbs Macedoniæ, ſeu Thraciæ, cui à Xenophonte attribuitur, quondam maxima, inter Athon mont. & Pallenen

lenen urb. à Mecybernâ op. 20. ſtad. teſte Suidâ, in Sithoniâ reg. *Rebus omnibus aucta & ornata*, quemadmodum de eâ in tertiâ Verrinâ ſcripſit Cicero; quam cum Philippus Macedonum rex obſideret, nec tamen vi capere poſſet, ejus cuſtodes auro corrupit, atque hoc modo ſuæ ditioni adjecit. Poſtea verò ab Athenienſibus deleta fertur: quamvis non deſint, qui à Philippo everſam tradant, cum ad ipſum quidam dixiſſet, Ἀλλ' ἐκ ἂν οἰκῆσαί γε πόλιν ἐκεῖνος δύναιτο τηλικαύτην. Idemque de ira dicendum eſſe, Plutarchus addit, quæ ſubvertere quidem, perdere, ac diruere poſſet, erigere vero ac ſtruere minimè. Lib. de cohib. ira.

Olyras, flu. prope Thermopylas, quem fabulantur conatum eſſe Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olyſſippo, *Ulyſſippo* Melæ, *Olios Hippon* Ptolemæo, urbs maxima Luſitaniæ regia, emporium, & archiepiſc. 7. collibus, ut Roma, conſtans, ad Tagum flu. oſtiis ipſius vicina. Vulgò *Lisbon.* Ab eâ *Olyſſipponenſe promont.* vulgò *Capo di Spichel.* Erat autem municipium Romanorum. Vide Plin. 4. 22. Fruſtra ab *Ulyſſe* deducitur, cum ſit Phœnicium עליץ עבא *aliſ-ubbo*, i. e. *amœnus ſinus*, In ſinu ſitam eſſe Mela obſervat. *Sinus*, inquit, *interſunt*, *& eſt in proximo Salacia, in altero Ulyſſippo, & Tagi oſtium.* Et ſinum illum eſſe amœniſſimum ſcribunt recentiores. Boch. Vide Mercatorem & alios. Long. 11. 00. Lat. 35. 50.

Omana, urbs Felicis Arabiæ. Steph. *Omanum* Ptolemæo, cui pop. *Omanitæ* dicuntur. Plinio vero *Omani* ſunt. *Omanagda* hodie Moletio.

Ombrici, pop. Illyrici, quos Peucerus *Crabaten* indigitat, qui potius ſunt in eâ reg. quæ *Crabaten* appellatur, & multos alios populos complectitur. Ex quâ reg. Capris & Alpis flu. in Iſtrum fluunt, teſte Herod. *Ombrici*, teſte Stephano, pop. Italiæ fuere ad ſin. Adriaticum incolentes, ubi Padus ſubit mare, qui & *Ombri* Italis, apud quos etiam flu. quidam *Ombrus* nominatur, diverſus ab *Ombrone.* Ferrarius.

Ombrios, una ex inſ. Fortunatis. Plin. 6. 36. *Iſola di ferro* quibuſdam, *Porto Santo* vocatur Nigro, cui *Aproſitos* Ptolemæi eſſe videtur.

Omole, vel *Homole*, Theſſaliæ mons, Steph. Et Thraciæ urbs Apollonii Scholiaſtæ. Ejus mem. Theocritus in *Thalyſiis*:

Τόν μοι Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας.

Vide ſis ibi Scholiaſten. Virg. Æn. 7.

Ceu duo Nubigenæ, cum vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Omolen, Othrynque nivalem
Linquentes curſu rapido, dat euntibus ingens
Sylva locum, & magno cedunt virgulta fragore.

Onæum, *Oenæum* Livio promont. & op. Dalmatiæ, inter Epetium ad occ. & Epidaurum ad ort. apud oſt. Naronis flu. *Cabo Cumano* Sophiano, aliis *Cabo Loviſcha* dicitur.

Oncæ, portæ Thebarum, Nam *Onca* ſecundum Phœnices, Minerva eſt. Steph. Nonnus Dionyſ. lib. 44.

Λάϊνος Ὀγκαίης ἐλελίζετο βωμὸν Ἀθήνης
Ὅν ποτε Κάδμος ἔδειμεν.

Qui de *Oncâ* plura volet, legat aureum Seldeni libellum de Diis Syris. Syntag. 2. cap. 4. Mihi monuiſſe ſufficiet, Deam bellorum Præſidem Ὄγκαν vocaſſe Phœnices, à verbo אגח *aggah*, quod Syris eſt *movere bellum*; proinde pro *Onca* nonnulli Ὄγγαν *Ongan*, vel *Oggan* ſcribunt. Heſychius Ὄγγα Ἀθηνᾶ ἐν Θήβαις. Bochartus.

Oncheſmus, Epiri portus. Ptol. *Santi Quaranta* Sophiano. *Onchimus* vocatur Straboni. *Echinus* Plinii eſſe vult Villanovanus.

Oncheſtus, Bœotiæ urbs, non procul à lacu Copaide. Strab. & Pauſ. condita putatur ab *Oncheſto* heroe Bœoto, Neptuni filio, & ab eo nomen accepiſſe. Ejus mem. Hom. in Catalogo:

Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος.

Ubi Schol. Τόπος Βοιωτίας ἱερὸς Ποσειδῶνος. Εἴρηται δ' ἀπὸ Ὀγχηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ. Idem Homerus λεχεποίην, h. e. *herboſum* vocat Hymno in Mercurium. Eſt & palus juxta Thebas, teſte Æliano, & flu. apud Mycaleſſum, teſte Polybio. Statius lib. 7. Theb.

——*Neptunia proles*
Oncheſti quos pinigeris Mycaleſſus in agris,

Onoba, civitas inter ſacrum promont. & Herculeas columPlin. 3. 1. Mela lib. 3 Strab. l. 3. vide ſis ibi Caſaubonum, & Bochart. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 34. & Voſſium ad Melam, pag. 226.

Onobala, amnis Siciliæ, de quo ſic Vir magnus de Ph. Col. lib. 1. cap. 28. Prope Tauromenium, inquit, eſt amnis Tauromenius, quem Appianus appellat *Onobalem.* Παρέπλει, inquit, τὸν ποταμὸν τὸν Ὀνοβάλαν, καὶ τὸ ἱερὸν τὸ Ἀφροδίσιον, καὶ ὡρμίσατο ἐς τὸν Ἀρχηγέτην, ἀξιῶν τὸν θεὸν, ὡς χάρακα ἐπιστάμενος ἐνταῦθα, καὶ ἀποπειράσων τῶν Ταυρομενιτῶν. Veneris fanum intelligit, de quo in Vaticanâ Proverbiorum appendice ex emendatione Cluverii; Γέῤῥα Ναξιακά, Γέῤῥα Σικελοὶ λέγουσι τὰ ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα αἰδοῖα. Ἦν δὲ ἐν Σικελίᾳ Νάξῳ τέμενος ἐπιθυμάσιον Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ μεγάλα αἰδοῖα ἀνέκειτο. Naxus hic idem eſt, quod Tauromenium, quam condiderunt, qui è Naxiis erant reliqui. Unde Plinius: *Colonia Tauromenium quæ antea Naxos.* Et Solinus; *Colonia Tauromenia, quam priſci Naxum vocabant.* Itaque in his Nonii; *Et ſunt gerræ faſcini, qui ſic in Naxo inſulâ Veneris ab incolis appellantur*: errore manifeſto Naxo inſulæ, uni Cycladum, id tribuitur, quod Naxi Siculæ proprium erat. Nam præter proverbiorum authorem, quem citavimus, Heſychius etiam, & Phavorinus, & author Etymologici, Γέῤῥα παρὰ Σικελοῖς dici ſcribunt τὰ γυναικεῖα, καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα. Niſi quod Etymologus ſolum habet, τὰ γυναικεῖα. Atque hinc colligere eſt, cur Tauromenius amnis alio nomine vocetur *Onobalas*, nempe propter αἰδοῖα, & faſcina, quæ pendebant à templo Veneris ad illius oſtium extructo. Arabicè enim hodieque ענבלה *Onbala* muliebre pudendum eſt, vel ut preſſius loquar, id ipſum quod Samiis νύμφη, aliis κλειτορὶς & μύρτον. Bochartus.

Ophir, ſig. *cinerem*, ſeu *incinerationem*, aut rectius *cineream*, ac *pulverulentam terram*, Ebraicè אופיר. Eſtque nomen reg. & terræ ſic dict. ab *Ophir* filio Jectanis, nepote Eberi ex Gen. cap. 10. verſ. 29. utpote qui cum fratre ſuo Havilah hanc terram occupavit, ibidemque factâ linguarum confuſione, & variâ populorum migratione, ſedem poſuit. Ut igitur India (ea ſc. quæ intra Gangem) etiam dicta eſt Havilah: ita ab Ophiro quoque altera Indiæ pars (quæ eſt extra Gangem) nomen eſt ſortita, & dicta eſt *Ophir.* Ita enim tunc moris erat, ut quas quis terras primus occupaſſet, eas pro ſe, ſuiſque poſteris poſſideret, atque iis nomina daret. Id quod totidem verbis nobis inculcat Hieronymus de Loc. Ebr. *Fuit unus de poſteris Eber, nomine Ophir, ex cujus ſtirpe venientes à flu. Cophene uſque ad regionem Indiæ, quæ vocatur Serie, habitaſſe refert Joſephus.* Joſephus Acoſta arbitratur, quod quemadmodum noſtri homine Indiam vocant quamcunque longius diſſitam regionem, ſub eâque Americam, Mexico, Chinam, & Braſiliam comprehendunt: Ita quoque in ſcripturâ nomine *Ophir* & nomine *Tharſis* notari terram, aut locum quemlibet remotum arbitratur. Non videtur longè recedere ab hâc opinione Jo. Gorop. Becanus. Optimo jure, inquit, Atlanticus orbis Ophir dictus eſt, quo non aliud in Japeti, cujus Atlas nepos fuit, linguâ denotatur quam id quod *Ultra* jacet. Et ſane multis difficultatibus ſatisfieri poſſet, ſi hæc teneatur opinio. Sive enim in Americam, ſive in Africam, ſive in Sianam Indicam excurriſſet Solomonis claſſis, ſemper tamen in *Ophir*, i. e. in remotam provinciam iviſſe dici poteſt. Attamen ex ſequentibus manifeſtum fiet, quòd Ophir propriè hic accipiatur, notetque certam iſtam Indiæ Orientalis partem, quam diximus. Quis enim Solomonis claſſem in incertum evagatam eſſe, & certum ſibi terminum præfixum non habuiſſe credet? Neque ullus vel in ſacrâ, vel profanâ hiſtoriâ locus eſt, in quo Ophir incertum aliquem terræ tractum ſignificet. Neque eadem ratio denominationis in *Indiâ* & *Ophir* eſt. Nam Hiſpani & eorum more nos Angli quoque Indiam vocamus utramque Orientalem & Occidentalem *Eaſt and Weſt Indies*; ſed falſò & impropriè. Cum vera *India* Aſiæ reg. ſit ab inſigniori flu. *Indo* nominata. Hoc itaque poſito quod Ophir certum quendam locum ſignificet, quis autem & ubi terrarum ſit, porro eſt diſpiciendum.

I. Primus hic Autorum cenſus eſt, qui Ophir Solomonæam in Africâ ponunt. Et ii quidem iterum in 4 claſſes diſcinduntur, quarum aliqui in Cuſpide Meridionali, aliqui in umbilico Mediterraneo, aliqui in medio litorali ad Ægyptum, aliqui denique in Fronte Africæ minoris ad confinia Numidiæ ſolicitè *Ophiram* indigitant. Primi igitur opinantur Ophir eſſe *Melinden*, ſeu *regnum Melindanum*, ut Bartholdus Nihuſius in Tract. Chorogr. quod in potentiſſimâ & litorali reg. *Zangibar*, præ aliis regnis præcellit, & avorum noſtrorum memoriâ humaniſſimos & erga exteros benevolos Reges habuit, hodieque Luſitanorum mercatorum frequentiâ admodum celebratur. In eo metropolis & ſedes regia *Melinda* ſita fere ſub Circulo Æquinoctiali, quæ cum ſuâ vicinâ *Quiloa* ditiſſimarum aurifodinarum plena eſt, uti Joanni Regi Luſitanorum nunciavit Petrus Covillanius, primus Abyſſinorum & Indicorum emporiorum luſtrator apud Jo. Petr. Maffæum H. Indic. lib. 1. Secundi, citante Cornelio à Lapide in Hierem. 10. Ophir eſſe Angolam in Æthiopiâ arbitrantur, quia Joſephus dicat claſſem Solomonis præter aurum etiam Æthiopica mancipia advexiſſe; Eſt autem iſta Angola ſub ipſo Circ. Æquinoct. ad flu. *Onchu*, in Nilum ſe exonerantem. Tertii longius progrediuntur, & ad *Zophalam* confluunt, ibique Ophiram ſtatuunt, ut Volaterranus, Stuckius & plurimi Luſitanorum apud Lud. Venetum in deſcript. Navig. Indic. Eſt autem ea *Zaphala*, aliàs *Ceſala*, ſub imâ Africâ ad Oceanum Ægyptiacum ſita, non procul à Trop. Capric. au-

riſodinis

rifodinis prænobilis terra, ex quâ à Luſitanis magna auri copia tranſportatur. Quarto pro Ophirâ locum aliqui ex R. D. Kimchi aliorumque, qui Latinum Interpr. avidius quam decet, ſequuntur, opinione aſſignant in Africa *Carthaginem*, eo potiſſimum fundamento ducti, quia *Tarſhiſh* & *Ophir* hic conjungi videntur, tanquam nomina ejuſdem reg. *Tharſis* in multis ſcripturæ locis vertitur à Vulgato, & intelligitur quoque ab Hieronymo *Carthago*. Sed hæc ſententia plane repudianda eſt. Nam *Primo*, ut ὕϛερον πρότερον faciam, quo minus credam Carthaginem eſſe Ophiram, aut Tharſis, hæc immota ſunt fundamenta. 1. Quia tempore Solomonis Carthago nondum erat in rerum naturâ, utpote quæ demum annis poſt Solomonem centum & ultra eſt ædificata. 2. Portus Solomonis navigationis non Joppe fuit, ex quo verſus Ægyptum & Numidiam facilis fuiſſet in mari Mediterraneo in regnum Carthaginenſium expeditio; ſed Eſiongeber in lit. Rubri maris, ex quo in mari Indico Æthiopico & Atlantico ſuperato *Capite Bonæ Spei*, incredibilis, & planè diſpendioſa videtur navigatio. *Secundò*, Quantum ad *Angolam* Æthiopicam ſpectat, illa Ophir eſſe non poteſt, quia non maritima, ſed mediterranea ora eſt, neque ita dives auro, quam aliis metallis, imprimis autem ære. Imò in Joſepho nihil de mancipiis Æthiopibus invenio quod ea claſſe Solomonæa ſint advecta, ut alias diffiteri nolimus, quod Solomoni tantopere ob divitias & magnificentiam celebrato undequaque dona allata, & ſic forte etiam ex Æthiopiâ tales vernæ dono mitti potuerint: ſed iſtâc navigatione aſportatos eſſe nullibi legitur. Deinde quod *Zophala* aut *Melinde* Ophiræ titulo non veniant, ex his conficitur rationibus. Nam primò *Melinde* & *Zophala* viciniores ſunt portui Arabico, quam ut triennalem navigationem requirerent. Sanè Covillanus Luſitanicus horum locorum explorator in Melindes & Zophalæ loca excurrit, & inde reverſus eſt Dairum in ſemeſtri anni ſpatio, quum hujus pelagi non admodum gnarus eſſet. Secundò, Quæ regio nullos pavones gignit, nullum gemmarum pretioſarum genus, nullumque argentum habet, ea non poteſt eſſe Ophir Solomonis. Atqui Zophala, & Melinde nullas gemmas, nullum argentum habent, quod habet Varer. in Com. ſuo Topogr. lit. cap. 8. Ergo.

II. Novus nunc adeundus Orbis eſt, cum iis, qui Ophiram noſtram ex orbe veteribus cognito verſus occidentem in *Americam* tranſportant. Hi in tres abeunt ſententias. Primi ponunt in *Hiſpaniolâ*, ſecundi in *Peru*, tertii in *Peruanâ* & *Mexicana* ditione ſimul conjunctâ. Primò, in *Hiſpaniolâ* eam ponunt Genebrardus ad A. M. 3150. & Vatablus ad 3 Reg. 9. Et ſanè Chr. Columbus cum hanc terram primo patefecit, ſæpe dicere ſolitus eſt, ſe Ophir Solomonis inveniſſe, teſte Petro Martyre. Secundò, in *Peru* ponunt Ben. Arias Montanus, Jo. Goropius Becanus, & M. Marinus Brixianus de Arca Noe in voce *Ophir*, & plures alii. Tertiò, conjunctim in Peru & Mexico collocant Malvenda, & Gregor. Garcias; Quibus quoque *Quarta* poſſet recenſeri non neminis ſententia, qui in inſulis Solomonis ad novam Guineam ſitis Ophiram eſſe ſitam aſſerit. Hæc quoque ſententia ſtare non poteſt. Et quo minus poſſet, iſtud unicuique æquo rerum æſtimatori cogitandum relinquo, viz. Nunquid conſentaneum ſit, Solomonem ex mari Rubro (ibi enim navigium ejus ſolvit) relictâ Indiâ orientali, viciniori ac notiori, multoque rerum pretioſarum fertiliori, atque minus periculoſâ aditu, immenſo circuitu navigationem facere ad novam reg. Amer. Peruenſem, præſertim cum ad eam reg. ex Joppe vel alio portu Maris Medit. per fretum Gaditanum multo breviori, faciliori & magis uſitatâ navigatione pervenire potuiſſet? Porro quare Solomon ex remotis adeo oris peteret, quod viciniores affatim ſuppeditabant?

III. Relictâ itaque Americâ, ſaniores Geographi & interpretes in eo conveniunt, quod Ophir Aſiæ aliqua & Orientalis plaga mundi ſit, in proprio tamen ejus ſitu ſignando in varias ſcinduntur partes. 1. Primo autem eam in *Urphen* aliqui collocant, inſula ſc. in mari Rubro ſitâ; Additque Bochartus Ὀυρφὴ eſſe fœmininum Arabicum ex אופר quaſi *Terram ditiſſimam* dicas; tradit inſuper jam tum Solomonis parentem Davidem naves eò miſiſſe petitum aurum apud Euſeb. Evang. 9. 4. putat denique ex cognatione nominis *Urphen* dictam eſſe *Ophir*. At præterquam quod cognatio nominalis non ſit genuina, neque tam difficilis, neque tam longa, neque tam ſumptuoſa ea fuiſſet navigatio, ſi ad vicinam inſulam in Rubro mari itum fuiſſet. Quid quod ea *Urphen* vel nihil vel parum rei mercatoriæ contineat, atque producat. 2. Secundò, alii eam ad imam Perſiam in regno *Ormuz* transferunt, quia & vicinum, & auri prægnans eſt. Cæterum hæc loca propiora ſunt quam ut expeditionem triennalem requirant; & quanquam ibi multum auri & margaritarum, tanta tamen ubertas & pretioſitas earum rerum non eſt, quanta in reliquis Indiæ provinciis. Ut ut igitur huc veniſſe dicatur claſſis aurifera, ulterius tamen progreſſa non negatur. 3. Tertiò, non procul ab hoc recedit Geo. Hornius Obſ. ad Sulp. Severum qui ex H. Grotio opinatur eſſe *Aphar*. *Cogitemus*, inquit, *an forte non in Indiam uſque iverint naves Phœniſſæ & Judaicæ, ſed ad opidum adſitum ſinui Arabico, quà is ad Oceanum ſpectat, quod* Aphar *vocat Arrianus, Plinius* Saphar, *Ptolemeus* Saphora, *Stephanus* Saphirinam, *ut Indi nempe ſuas res huc tulerint, inde autem petierint longius ab Indiâ abſiti*. Atqui vel ipſo Hornio arbitro *Aphar*, quod opidi nomen eſt, non poteſt eſſe *Ophir*, quæ totam regionem complectitur. 4. Quarto, Bochartus refert ad Zeilam, ſeu Taprobanem in quâ portus Hipporus, quem Phœnices & Græci appellarunt *Ophir*. Eum ut plenius intelligas, ita habe. Duplicem terram Ophir facit Vir magnus; Unam in Arabiâ prope Sabæos, alteram in Indiâ. Illam fuiſſe *Caſſaniſin* Ptolemæi, & Stephani, cujus incolas Diodorus *Gaſandes* & Agatharchides *Caſandos* vocat. Hanc vocat Davidis Ophiram, ex quâ Rex ille tot pondo auri acceperit. 1 Chron. 29. Alteram in Indiâ ponit ſc. in Taprobane, vulgò Zeilan, & eam Solomonis Ophiram eſſe ſtatuit. 5. Quinto, Maffæus cenſet Ophir eſſe Indiam extra Gangem, ad urb. quæ Ptolemæo dicatur *Triglypton*: hodie autem vocetur *Pegu*, cum quia ibi copia auri & argenti maxima, tum quia ex Bomferri, ex Familiâ Franciſcanâ Sacerdotis, natione Galli, literis conſtet, quòd Peguſii originem ſuam à Judæis exulibus ducant, qui à Solomone damnati ad Ophirinas aurifodinas, hæc loca primum tenuerint. 6. Sextò, Alii ad Malacam referunt, Regionem Indiæ Gangeticæ maritimam, quæ potentiſſima & opulentiſſima fere omnium eſt, omniumque rerum ad Solomonem allatarum apprime dives. 7. Septimò, Jo. Tzetzes Ophiræ ſitum aſſignat inſulæ Sumatræ, quæ profert aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile, gemmas præterea & margaritas præcipuæ bonitatis. 8. Octavò, audiendus quoque eſt Joſephus. Ant. lib. 1. cap. 2. qui Ophiram vocat Cherſoneſum Auream, ſeu Auream Terram, quem ſequuntur Theodoretus & Procopius. 9. Denique Lipenius ex quo hæc deſumuntur, ſicut Ophiram in Indiâ Orientali ſtatuit, ita putat ejus quantitatem & ſitum non ita eſſe in unâ vel alterâ inſulâ, aut regione coarctandum, ut vel ſola Sumatra, vel ſola Pegu, vel alia aliqua inſula orient. ſit, ſed extendenda potius hæc Aurea Cherſoneſus ſit, & conſtituenda cum ampliatione quâdam in Sumatrâ, Malaca, Sian, Pegu, Bengala, aliiſque conterminis ac finitimis inſulis, & continentibus terris, quas omnes Ophiri Jectanici nepotes longâ ſerie nati oppleverunt & habitaverunt. Σωφεὶρ dicitur Origeni in Job 22. 24. Sic enim ille Φασὶ δέ τινες τῶν ἑρμηνευτῶν τὴν Σωφεὶρ τὴν Ἀφρικὴν εἶναι. *Sophir*, i. e. *Ophir*: Ita legitur in Græcâ verſione, S. repetito perperam ex τοῦ Ὠφεὶρ. Σωφεὶρ vero Heſychio, cui χώρα dicitur ἐν ᾗ οἱ πολύτιμοι λίθοι καὶ ὁ χρυσὸς ἐν Ἰνδίᾳ.

Ophis, flu. Cappadociæ in Pontum Euxinum defluens. Arrian. Stuckius eum Opharum putat, quem Plin. in Lagoum amnem ſe exonerare ſcribit.

Ophiuſa, inſ. in mari Balearico, Ptol. ex duabus Pityuſis minor (nam major Ebuſus dicitur) propter *ſerpentum* copiam inculta, inde & *Colubraria* Latinis dicta. Rhodus quoque inſ. ſic olim vocabatur. Strab. lib. 14. Vide Stephanum in Βέσβικος, Κύθνος, Λιβύη, Ῥόδος, Τῆνος, & Τύρος. Item inſula non procul à Cretâ. Plin. 4. 12. Item urbs Myſiæ. Val. Flaccus lib. 6.

——*Gelidis pollens Ophiuſa venenis.*

Opici, pop. Campaniæ, qui poſtea *Auſonii*, teſte Ariſtotele dicti ſunt, juxta Tyrrhenum mare incolentes, & in Latium novum etiam extenſi. A linguarum colluvie ſic dicti, ſive à ſerpentibus, ut Stephano placet, quaſi *Ophicos* dicas. Cæterum *Opicum*, teſte Feſto, pro *Oſco* ponitur & *ſordidum, immundum*, aut *obſcænum* ſig. Juv. Sat. 3.

——*Divina Opici rodebant carmina mures.*

Id eſt, fœdi, & putidi. Idem Sat. 6.

Nec curanda viris Opicæ caſtigat amicæ
Verba.——

Id eſt, quæ non Latinè loqueretur, ſed Opicè, hoc eſt barbarè. Plin. 29. 1. ſub Catonis perſonâ. *Nos quoque dictitant barbaros, & ſpurcius nos quam alios Opicos appellatione fædant.* Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9.

Opitergium, Carnorum op. inter Cenetam & mare Adriaticum, nunc *Oderzo*, vel *Uderzo* & *Ovederzo* dictum. Ptolemæus. Ὀυενετίας δὲ μεσόγειοι πόλεις, Ὀυϊκετία, Βελοῦνον, Ἄκελον, Ὀπιτέργιον, Ἄλτινον. Tacitus Hiſt. lib. 3. *Primus ac Varus occupantes Aquileiæ proxima quæque, & Opitergii & Altini lætis animis accipiuntur.* Am. Marc. lib. 29. *Obſeſſa à Quadis ac Marcomannis Aquileia diu, Opitergiumque exciſum.* Corruptiſſimè apud Strabonem lib. 5. ὀπίτεργον & Ὄρδια legitur pro Ὀπιτέργιον, & Κονκορδία. Populi *Opitergini*. Lucan. lib. 4.

Hic Opiterginis moles onerata colonis
Conſtitit. Long. 34. 10. Lat. 45. 30.

Opidum novum, *Rabach*, teſte Nigro, urbs Mauritan. Tingitaniæ mediter. inter Tingri 62. & Volubilim colon. 74. m. p. ex Itin. Anton. Long. 16. 00. Lat. 32. 40.

Opidum novum alterum, ſed apud Ptol. *Oppidon* tertiæ inflexionis, *Mezuna*, teſte Marmolio, colon. & urbs Maurit. Cæſar. mediter. à Ruſuccurro 86. m. p. introrſum, à Tigaudâ 32. à Vagis 72. olim ex primis. Eſt & *Oppidum*, urbs Epiſcop. Brutiorum in Calabriâ ulter. ſub Arch. Rhegino. *Oppido* etiam vulgò dicitur.

Opus, *puntis*, civitas Locrorum Epicnemidiorum, non procul ab Aſopo fluvio. Ovid. Ponticorum lib. 1. eleg. 4.

Cæde puer factâ Patroclus Opunta reliquit.

Hinc *Opuntius*, ut *ſinus Opuntius* in Ægæo. Et *Opuntii* pop. Phocenſibus Bœotis finitimi. Ab *Opoente* quodam Eleo dictam volunt. Dicitur etiam *Opoïs*, teſte Vadiano. Sic Orpheus in Argon. paſſim Ὀπόεις Ὀπόεντος extulit, quæ vox vel *ſucculentum*, vel *foraminoſum* ſig. Long. 49. 10. Lat. 39. 30.

Orcades, inſ. maris Germanici, Scotiæ adjacentes, inter illam & Norvegiam, numero 40. Plinio; 30. vero Pomponio, ab Hebudibus 5. dierum navigatione in ort. diſtantes. Magnæ Britanniæ regi parent. *Orkney* Camdeno. Juven. Sat. 2.

———*Arma quidem ultra*
Littora Juvernæ promovimus, & modo captas
Orcadas, ac minimâ contentos nocte Britannos.

Claudianus, citante Ferrario:

Orcades; incaluit Pictorum ſanguine Thule.

Orcelis, vulgò *Horiguela*, teſte Cluſio, *Oribuela* aliis, urbs Hiſp. Tar. ad Taderum flu. Ptol. Long. 20. 28. Lat. 38. 30.

Orchæ, Babyloniorum urbs. Ptol. *Urchao* aliis dicitur. *Ur Chaldæorum* in ſacris literis, patria Abrahami.

Orchalis, tumulus Bœotiæ in finibus Haliarti ad Heliconem vergentibus, qui poſtea *Alopecos* dictus fuit. Plut. in Lyſandro.

Orchomenus, ſive *Orchomenum*, op. geminum; unum Bœotiæ inter Theſpiam & Coroneam proximas urbes, adhuc *Orchomeno* dictum: ubi templum Charitibus, h. e. Gratiis dicatum erat: olim ditiſſimum, ac potentiſſimum cui Thebani tributa pendebant. Hujus ſolum à talpis ferme evertebatur, authore Plinio. Alterum in Arcadiâ inter paluſtria & paludoſa loca, Mantineæ urbi proximum. Eſt & *Orchomenus* flu. Theſſaliæ. *Minyeius* ante, poſtea *Minterius* dictus, teſte Strabone, cum op. cognomine. Hom. Iliad. β.

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχόμενον Μινύειον.

Ubi Schol. Τὸν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ λέγει Ὀρχόμενον, τὸν ὑπὸ Μινύου βασιλευθέντα, τὸν ὀνομασθέντα ἀπὸ Ὀρχομένου τοῦ Διὸς υἱοῦ, καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ. Παραῤῥεῖ αὐτὸν ποταμὸς Μινύας, ἀφ' οὗ Μινύαι ἐκλήθησαν οἱ τὴν χώραν κατοικοῦντες. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ὀρχόμενος τῆς Ἀρκαδίας, ὃν πολύμηλον καλεῖ ὁ Ποιητής, καὶ ἕτερος τῆς Θεσσαλίας. Ovid. Met. 6.

Orchomenoſque ferax, & nobilis ære Corinthus.

Stat. Theb. lib. 4.

Dives & Orchomenos pecorum, & Cynoſura ferarum.

Heſychius: Ὀρχόμενος, πόλις Βοιωτίας, ἣν Μινύειον καλοῦσι.

Orcus Theſſaliæ flu. è Stygiâ palude profluens aquis adeo pinguibus, ut Peneo fluvio, in quem illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ, ut Orcus inferorum fluvius eſſe dicatur, cujus apud Deos ſanctiſſimum ſemper habitum ſit juramentum. Apud Heſiodum vulgò legas Ὅρκον τιννυμένας. Ubi Interpp. *Perjurium vindicantes.* Quis vero unquam audivit ὅρκον eſſe perjurium; Sane in MS. (notante Grævio) legitur. Ὅρκον γεινόμενον. *Orcum natum.* Et ſic legiſſe videtur Virg. Geo. 1.

———*Quinctam fuge; pallidus Orcus*
Eumenideſque ſatæ.———

Ubi Servius: *Heſiodus Orcum quinctâ Lunâ dicit natum.* Ex Celſo quoque tradit Orcum eſſe jurisjurandi Deum, pallidum dictum, quia jurantes trepidatione palleſcant. Apud Orcum enim defunctas animas jurare, ne quid ſuos, quos in vitâ reliquerunt, contra fas adjuvent. *Orcus* autem Latinis eſt Pluto, ſummus inferorum Deus. Cic. in Verr. *Ut alter Orcus veniſſe Ætnam, & non Proſerpinam, ſed ipſam Cererem rapuiſſe videatur*, hoc eſt, alter Pluto. Plautus. *Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiſerit.* Nonnullis tamen Charon eſt. Gloſſæ Philoxeni. *Orcus* Χάρων. Quin & Sil. Italicus Cerberum *Orcum* vocat:

———*Illatrat jejunis faucibus Orcus,*
Armenti quondam cuſtos immanis Iberi.

Ut veteres videantur omnibus inferis tribuiſſe nomen *Orci*, quod à Græcis illos accepiſſe certum eſt, qui Ὄρκον vocarunt ſepulchrum, ut benè obſervat maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro. Vide Grævium ad Heſiod. pag. 91.

Ordovicæ, pop. Albionis in orâ ad ort. quorum urbs Bervicum *Barwick*, in Scotiæ Angliæque confin. teſte Hect. Boethio.

Ordovices, pop. fuere Albionis, ubi nunc Wallia Borealis, teſte Camdeno & aliis. Terminabantur autem ab Oriente Cornaviis, à merid. Demetis; ab occ. autem & Bor. mari Hibernico.

Oreſtia, urbs Oreſtis, in monte ſupra Macedoniam eminente, in quâ natus eſt Ptolemæus Lagi filius, primus Ægypti rex. Alia eſt Arcadiæ. Steph.

Oreſtes portus, apud Plinium eſt in orâ Calabriæ ulter. *Porto Ravaglioſo*, teſte Barrio. Item regio Macedoniæ. Ptol. (& op. ejuſdem reg. Livio) quæ *Oreſtias* Straboni, in quâ Amantia op. Ptol. quod *Oreſtia* Stephano, & *Oreſtis* Livio dicitur, cujus populi *Oreſtæ*. Plin.

Oretæ, pop. Sarm. Aſianæ ad mare Euxinum, inter Cercetios, & Achæos incolentes: Dionyſius:

———Καὶ οἱ πέλας Εὐξείνοιο
Κερκέτιοί τ' Ὀρέται τε καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί.

Ita vulgò quidem locus iſte legitur. Atqui *Oretarum* nomen alibi, ni fallor, non invenitur. *Toretas* hic locat Plinius Cercetiis propinquos, in promontorio quodam, quod etiam *Toreticum* Ptolemæus vocat. Stephano quoque Τορέται ἔθνος Ποντικὸν dicitur. Eadem etiam gens eſſe videtur quos *Toreatas* nominat Mela, ſed Mæoticæ, non Ponticæ, oræ incolas, quos etiam Mæoticis gentibus annumerat Strabo lib. 11. ut dubitari poſſit, an utrumque mare eorum fines attigerint, an à Mæotide ad Pontum demigrarint. Extra dubium vero eſt, (inquit Montanus) hic legendum eſſe Κερκέτιοι Τορέται τε, quamvis Euſtathius Ὀρέται legerit.

Oretani, pop. Hiſp. Tarraconenſis, quorum regio *La Mancha* in regno Caſtellæ novæ. Plinius eos *Germanos* cognominat. Eorum urbs Ptolemæo *Oretum Germanicum* vocatur. *Calatrava* hodie, teſte Cluſio. *Oreto* vero Morali, ab Almagro (ex ruinis Oreti extructo, vel aucto, ut Vetus Inſcriptio indicat) 4. leuc. recedens apud Anam flu. Long. 16. 30. Lat. 39. 15.

Orethus, flu. Siciliæ apud Panormum, *Fiume della Muraglia* Leandro. Victoriâ Metelli adverſus Haſdrubalem Carthaginienſem memorabilis.

Oreum, Eubœæ inſ. urbs Plin. *Horæus* Ptolemæo vocatur. Pauſanias tradit eam quoque *Iſtiæam* vocatam. Thucydides *Heſtiæam* legit. Camerarius in ſuis Homericis Commentariis dicit eam prius *Talentiam* dictam. Stephanus *Hiſtiæam* ſcribit, & ſuo tempore Oropum nuncupatum addit. *L' Oreo* hodie Sophiano.

Organa, inſ. Arab. fel. in orâ, & in mari Arabico, extra fauces ſin. Perſici, & extra trajectum ex eâ in Carmaniam. Nunc *Muzira* dicitur; eſtque oblonga. Vix 30. m. p. diſtat ab ora Arabiæ, 140. à Corodamo promont. in Africum, & 300. ab Armuziâ in merid.

Orge, *Sulgas* Straboni, *La Sorgue*, teſte Jo. Poldo, fons & fluviolus Gall. Narbon. in provinciâ in Druentiam apud Cabillionem urb. influens. *Sorge* legendum apud Plinium videtur, de quo vide mirum apud illum lib. 18. cap. 22. Nam in eo herbæ quædam naſcuntur, quas boves avidè capite in aquam merſo decerpunt & edunt.

Orgelium, *Orgia* Ptol. *Orgella* Lib. Concil. & *Urgella*, urbs Hiſp. citer. in Catalauniâ ad mont. Pyrenæorum radices. Ortelius illam in Arragoniâ collocat. Pop. *Orgelitani*, & *Urgellenſes*. Long. 27. 10. Lat. 45. 50.

Orgia, Hiſp. Tar. urbs, in fin. Oretanorum, à Toleto 28. leuc. Murciam verſus, *Alcaraz* Wernero; Aliis *Orgaz*, op. amplum Toleto finitimum, ab eo 5. leuc. Oretum verſus quod veriſimilius videtur. Long. 17. 00. Lat. 39. 55.

Oricum, vel *Oricus*, *Orco* hodie, teſte Nigro, op. Epiri maritimum, inter Acroceraunia ad Auſt. & Aulonem urb. Macedoniæ ad Bor. à Brundufio 58. m. p. quot à Japygio promont. Salentinorum. Dionyſius verſ. 399.

Ὠρικίην δ' ὑπὲρ αἶαν, ἐρείδεται Ἑλλάδος ἀρχὴ
Πολλὸν ἀνερχομένη, διζῇ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ,
Αἰγαίῃ, Σικελῇ τε.———

Prop. 1. 8.

Ut te felici vectam per cærula remo
Accipiat placidis Oricos æquoribus.

Lucanus lib. 3. verſ. 187.

Tunc qui Dardaniam tenet Oricon.

Ubi *Dardaniam* vocat ab Heleno & Andromache Dardanis ibi regnantibus. Hecatæus apud Stephanum Μετὰ δὲ Βούθρωτος πόλις, μετὰ δὲ Ὠρικὸς λιμήν. Plin. 2. 89. *Epidaurus & Oricum inſulæ eſſe deſierunt.* Horat. Carm. 3. Od. 7.

Ille Notis actus ad Oricum.

Hic *Oricus* mons, teſte Polybio, ubi *Oricia terebinthus*. Virg. Æn. 10.

Incluſum buxo, aut Oriciâ terebintho.

Ubi Servius: *Oricos civitas eſt Epiri, juxta quam naſcitur Terebinthus, nigrum lignum habens folia, in buxi ſpeciem.* Inde Prop. lib. 3.

Sed

Sed Thyæ thalamo, aut Oriciâ terebintho.

Ormuzium. Vide *Armuzia.*

Orolaunum, Gall. Belg. op. in duc. Lucemburgenſi. Anton. Vulgo *Arlun*, quaſi *Aram Lunæ* dicas. Long. 27. 15. Lat. 49. 45.

Oromanſaci, pop. Belgii inter Morinos, Geſſoriaco proximi, in Picardiæ, Arteſiæ, Flandriæque confin. ubi Audomarum urbs, *Guiſnes* & *Ardres* opida ſunt.

Oromedon, mons Co inſulæ altiſſimus. Theocrit. Idyl. 7.

Ἶσον ὄρεος κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος.

Ubi Caſaubonus: *Probo eam interpretationem, quæ Oromedontem eſſe montis nomen ſtatuit. Videtur enim mons ille à Gigante ibi occiſo & obruto ſic eſſe dictus.* Sanè *Oromedon* Gigantis nomen eſt apud Propertium lib. 3.

Te duce vel Jovis arma canam cœloque minantem
Cœum, & Phlegræis Oromedonta jugis.

Vide ſis Theocriti Schol. ad locum prædictum.

Orontes, *Typhon* prius, teſte Strabone, *Ophites* Pomponio Læto, *Ladon* Philoſtrato; flu. maximus Syriæ, ex monte Libano profluens, multiſque urbibus irrigatis, in quibus Antiochia, quam interluit, ad Seleuciam Pieriam in Syrum pelagus delabitur. Variè legitur. *Oronz* intus, teſte Theveto; *Soldino* apud oſtia; interius *Fer*, teſte W. Tyrio. *Farfaro* autem Olivario. Hujus meminit Ovid. Met.

Arſit & Euphrates Babylonius, arſit Orontes.

Prop. lib. 2. cap. 23.

Et quas Euphrates, & quas mihi miſit Orontes.

Dionyſius verſ. 919.

Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην κελαρύζεται ὑγρὸς Ὀρόντης
Ἄπλετος, Ἀντιόχοιο μέσην διὰ γαῖαν ὁρίζων.

Juvenal. Sat. 3.

Jampridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes.

Pauſanias in Arcadicis videtur ſignificare ab *Oronte* quodam Gigante nomen inditum huic fluvio, cujus in alveo ſiccato corpus repertum undecim cubitorum. Hinc *Oronteus.* Prop. lib. eleg. 2.

Aut quid Orontea crinem perfundere myrrhâ.

Oropite Catoni, *Oropitum* Antonino, *Orobitum* ſeu *Orbitum* in tabulâ Deſiderii regis, *Herbanum* Plinio, *urbs vetus* P. Diacono, *Urbſvetana* & *Urbevetanum* Procopio, urbs Hetruriæ mediterranea, inter Viterbum 20. & Peruſiam 30. m. p. *Orvieto* Leandro dicitur. Long. 36. 20. Lat. 42. 24.

Oropus, vulgò *Zucamini*, teſte Alexandro Zardo, *Suſamino* Nardo. op. Bœotiæ in Atticæ confin. in orâ, inter Chalcidem 20. & Tanagram 18. mill. à Thebis 36. ab Athenis 44. Quod cum Athenienſes vaſtaſſent, à Romanis 500. talentis multati ſunt, teſte Agellio. Item urbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris, ab *Oropo* filio Lycaonis dicta. Item op. Eubœæ, quod Ariſtoteli *Oræa* dicitur, teſte Stephano, quem ſis conſule.

Oroſa, quæ & *Alinza* Ptol. urbs Mediæ mediterranea, inter Nazadam & Arſiſacam ad ort. *Archiech* Caſtaldo.

Oroſpeda Straboni, *Ortoſpeda* Ptolemæo, mons Hiſp. Tar. poſt Pyrenæum maximus, longè, lateque diffuſus, varia habens nomina, à locis quæ attingit. In Celtiberis enim *Sierra de Molina* dicitur, teſte Floriano, in Arevacis & Carpetanis *Palomera d' Avila. Puerto di Somma ſiera, del Pico*, & *della Tablada*, in regno Caſtellæ vet. In regno autem Legionenſi apud Callaicos, *Sierra di Ponfria* vocatur.

Orrhea, *Forfair*, vel *Forfar*, teſte Camdeno, op. Scotiæ in Anguſiâ reg. inter Brechinum ad ort. & Duncaledinum ad occ. 12. m. p. Aliis eſt *Newcaſtle* op. Northumbriæ apud Tinam flu. à Dunelmo 12. m. p. in Bor. Bervicum verſus. Item op. Myſiæ ſuper. ad Margum flu. in Danubium influentem, *Horreum Margi* Antonino.

Orſata, Arm. min. urbs. Ptol. *Taniſa* Antonini, ut putat Simlerus, ipſe autem legit *Horſa* ex codicibus fortè mendosè.

Orſona, *Urſo* colonia Straboni, & Plinio, quæ & *Genua Urbanorum* eidem Plin. *Urſa* autem Aulo Hirtio, op. amplum Hiſp. Bæticæ, ducatus & Academia in Vandalitia, inter Hiſpalim 8. & Malacam 16. ab Aſtigi 5. leuc. in merid. *Oſſuna* Morali.

Orthoſia, *Antaradus* prius, teſte Plinio; *Orthoſias* Straboni. *Orthoſis* Dionyſio. *Tortoſa* Moletio & aliis, urbs Phœnices Epiſc. ſub Arch. Tyrio in orâ, inter Balaneas ad Arct. 24. & Tripolim ad Auſt. 50. m. p. Item cognomen Minervæ ab *Orthoſio* Laconiæ mont. in reg. Peloponneſi.

Orthura, urbs Indiæ citer. ampla & regia in Mediter. apud oram in ort. inter Narſingam & Bengalam à quâ in occ. ad 200. leuc. abeſt. *Oriſſa* Caſtaldo.

Orton, vel *Ortona*, Italiæ op. in Marrucinis, non longè ab Aterno amne. Strabo lib 5. Μετὰ Ἄτερνον Ὄρτων, ἐπίνειον Φρεντανῶν. Ptolemæus falsò Pelignis tribuit; ut magnus eſt Italiæ turbator. Πελιγνῶν, inquit, Σάγρου ποταμοῦ ἐκβολαί, Ὄρτων. Hodie etiam *Ortona* vocatur. Long. 38. 35. Lat. 42. 40.

Ortopula, *Ortopla*, Ptol. op. Liburniæ litoralis, inter Seniam ad occ. & Vegiam ad ort. *Ortopola* Moletio.

Ortoſpana, Paropaniſi in Aſiâ urbs. Ptol. *Candahor* Caſtaldo. Long. 118. 00. Lat. 35. 00.

Ortoſpanum, Indiæ urbs, inter Arachoſiorum urb. 50. & Indum flu. 337. m. p. diſtans. Plin.

Ortoſpeda. Vide *Oroſpeda*, & Boch. de Ph. Col. lib. 1. cap. 34.

Ortygia, Delos à copiâ *coturnicum* ſic dicta. Eſt & lucus Epheſiorum, teſte Tacito, & alius apud Panormum Mileſiorum Straboni. Inſula quoque Siciliæ apud Syracuſas. Virg. Æn. 3.

Linquimus Ortygiæ portus, pelagoque volamus.

Vide Steph. in Ἔφεσος & Λιβύη.

Oſæa, Sardiniæ op. Ptol. Simlerus dubitat, num ſit *Othoca* Antonini. *Salino* Nigro dicitur.

Oſca, vulgo *Hueſca*, urbs Hiſp. citer. in regno Arragonio. Hic Sertorius vitam morte commutavit. Velleius: *Sertorium inter cœnam Etoſcæ interemit.* Imo *Oſcæ.* Strab. lib. 3. de eodem Sertorio Ἐτελεύτα δ᾽ ἐν Ὄσκῃ, ita enim egregie emendavit Cl. Puteanus; ubi olim corrupte νόσῳ. Florus etiam 3. 22. Oſcam inter urbes recenſet, quæ Sertorio occiſo in poteſtatem Romanam venêre. Locus illius ita ſcribendus eſt: *Ipſæ quoque in Romanam fidem venêre urbes, Oſca, Thermes, Tutia, Valentia, Uxama.* Long. 21. 20. Lat. 43. 00.

Oſca, urbs Bæticæ in Tarracon. confin. *Eſcua* Plinio. vulgo *Hueſcar*, vel *Gueſcar*, inter Baſti 7. & Caravaccam in Bor. 14. leuc.

Oſcarus, vulgo *Ouſche*, teſte Cænali, flu. Gall. Celt. per Burgundiam (Divionem urbem interluens) in Ararim flu. inter Auxonam & Suram fluens.

Oſcella, op. Inſubriæ in Lepontiorum confinio apud Mont. Sempronium. Ptol. *Domo d' Oſcela* Italis dicitur. Long. 39. 10. Lat. 45. 08.

Oſci, pop. Campaniæ in Latii & Samnii conf. *Sidicini* poſtea dicti, teſte Strab. quorum urbs Teanum. Virg. Æn. 7.

Oſcorumque manus.——————

Sic ab oris fœditate dicti. *Oſci* enim apud veteres, turpitudinis, libidinis, & ſermonis notantur, autore Feſto ex Titinnio. Unde *Oſcè loqui*, proverb. dicitur de iis, qui turpiter, & impudicè loquuntur. *Oſce* etiam & *Volſce* fabulari dicuntur, qui Latinè neſciunt loqui. Scopticè Horatius:

——————*Meſſi clarum genus Oſci.*

Oſcius, mons & flu. Thraciæ ex eodem monte apud Rhodopen non longè ab Hebro fluvio. Thucydides.

Oſi, pop. Germ. quos Althamerus ponit in Sileſiâ, ubi *Oppeln*, & *Neiſſe* urb. ſunt. Reyneccius vero in Weſtphaliâ, quorum urbs eſt *Oſenburg*, vel *Oſnaburg*, quaſi *Oſorum burgum*, à Monaſterio 6. leuc. in Bor. Bremam verſus. Rantzovius vero in inſ. maris Baltici, quam *Oeſel* vocat.

Oſicerda, vel *Oſſera*, teſte Varrerio, op. Hiſp. Tarracon. in regno Arragonio. Ptol. Plinius *Oſigerdenſe* vocat.

Oſilia, inſ. cum urbe in ſinu Venedico, Livoniæ adjacens; vulgo *Oeſel.*

Oſincum, pagus Corſicæ, ad Hieri flu. ortum. Ptol. *Omiſo*, ut putatur hodie dicitur.

Oſiſmi, Cæſari, *Oſiſmii*, Pomponio & Plinio, pop. Gall. Celt. in orâ Britanniæ minoris, quorum tractus adhuc *Oſiſmer*, teſte Bertrando Argentæo, dicitur. *Timios* vocat Pytheas apud Strabonem, qui eos quoque *Siſmios* appellat.

Oſmus, flu. Myſiæ. Cedrenus. *Sladitza* Leunclavio.

Oſnabrucenſis, ſeu *Oſnabrugenſis Epiſcopatus*, tractus Germ. in Weſtphaliâ, ſub dominio proprii Epiſcopi. Extenditur ad 40. m. p. à Sept. in merid. ſed vix ad 25. m. p. ab ort. in occ. Terminatur à Sept. Occid. & meridie ditione Epiſcopi Monaſterienſis, & ab Oriente Principatu Mindenſi, & Com. Ravenſpergenſi. In eo unica tantum urbs eſt, nempe,

Oſnabrucum, ſeu *Oſnabrugum*, urbs Hanzeatica Germ. in Weſtphaliâ Epiſc. facta ſub Arch. Colonienſi à Carolo M. an. 776. Sedet ad Haſam flu. ſub dom. proprii Epiſcopi cum tractu adjacente. Diſtat 8. mill. Germ. à Monaſterio in Cæc. & 15. ab Oldenburgo in merid. Long. 29. 45. Lat. 52. 26.

Oſones, op. olim, nunc pagus Pannoniæ ſuper. *Zanto*, teſte Lazio.

Oſopium, urbs Carnorum apud Tilavemptum flu. *Oſopo* hodie.

Oſrhoene, reg. Syriæ in Meſopotamiæ confinio, in quâ Edeſſa & Nicephorium urbes juxta Euphratem flu. Pop. *Oſroeni*, de quibus vide Herodianum ſub finem lib. 6. & principium lib. 7.

Oſſa, Italiæ flu. in Tuſciâ. Ptol. *Fiore* hodie dicitur.

Oſſa, mons in finibus Theſſaliæ, Centaurorum ſtabulum, quem Seneca dicit Olympo quondam fuiſſe conjunctum; Her-

culis

culis autem operâ abſciſſum, ab eâ parte ubi per Tempe fluit Peneus fluvius. In hoc eſſe fertur tanta pinorum copia, ut in flexione, atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Quod Lucanus lib. 1. tetigit:

Quantus piniferæ Boreas cum Thracius Oſſæ
Rupibus incubuit, curvato robore preſſæ
Fit ſonus aut rurſum redeuntis ad æthera ſylvæ.

Virg. Georg. 1. ubi de Cœo & Typhœo.

Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam,
Scilicet atque Oſſæ frondoſum involvere Olympum.

De quorum montium ſubſtructione Græci & Latini frequentiſſimè agunt. Hom. Odyſ. 11.

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἄμβατος εἴη.

Antipater Sidonius:

——— Οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος.

Ovid. Faſt. 1.

Sic petitur cœlum, non ut ferat Oſſan Olympus,
Summaque Peliacus ſidera tangat apex.

Horat. lib. 3. Od. 4. ſine mentione Oſſæ:

Fratreſque tendentes opaco
Pelion impoſuiſſe Olympo.

Seneca in Herc. Fur.

Videat ſub Oſſâ Pelion Chiron ſuum:
In cœlum Olympus tertio poſitus gradu
Perveniet aut mittetur.

Et in Agamemnone:

——— *Stetit impoſitâ*
Pelion Oſſa; pinifer ambos
Preſſit Olympus. ———

Ovid. Met. 1.

Tum pater omnipotens miſſo perfregit Olympum
Fulmine, & excuſſit ſubjectum Pelion Oſſæ.

Sidon. Apoll. ad Magnum Felicem plures conjungit:

Nec Phlegræ legis ampliata rura,
Miſſi dum volitant per aſtra montes,
Pindus, Pelion, Oſſa, Olympus, Othrys.

Oſſenburgum, ſive *Oſnabrugum*, inſignis Saxoniæ civitas, à Julio Cæſare erecta, duobus Canonicorum collegiis celebris. Multum ſibi lucri ex cinericio & lineo panno comparat; ſub paucis annis munitior facta: ſitu amœnam obtinet vallem, amnique Haſâ erigatur. Carolus M. Saxonibus 33. annorum bellum edomitis, Widekindi etiam arce, huic urbi vicinâ, expugnatâ, eâque impoſito præſidio firmatâ, decem in Saxoniâ epiſcopatus inſtituit, quorum præcipuum Oſnaburgenſem eſſe voluit. Summè etenim hanc urbem præ cæteris coluit, cui privilegium novæ Scholæ conceſſit, ubi Græcæ & Latinæ literæ è viris doctis traderentur. Munſterus.

Oſſeria, vulgo *Oſſery*, urbs Hiberniæ Epiſc. ſub Arch. Dublinenſi, in Laginiâ reg. Fano S. Canici propinqua, ad 3. m. p. recedens. Camdeno autem & aliis non urbs eſt, ſed comitatus, qui epiſcopatum habet conjunctum Kilkennienſi, cujus ſedes epiſc. Kilkennia eſt, ſeu Fanum S. Canici.

Oſſeriates, Ptol *Oſeriates* Plinio, pop. Pannoniæ ſuper. apud Dravum flu. incolentes, Jaſſiis & Coletianis finitimi.

Oſſet, op. Hiſp. Bæt. quod & *Julia Conſtantia* Plinio, Hiſpali finitimum, ſed exciſum, *Triana* Pineto. *Sevilla la Veja* Marinæo.

Oſſonaba, urbs Luſitanicæ exciſa. *Luſturia* Plinio, *Onoba* Melæ, *Sonoba* Straboni. *Exuba* Mauris dicta, *Eſtoy* Hiſpanis, & *Eſtombar* aliis apud Sylvam urb. quæ illi ſucceſſit. Long. 11. 30. Lat. 37. 00.

Oſtenda, urbs Flandriæ in orâ maris Germ. ſub dom. Hiſpanorum, 3 leuc. à Novo portu in Cæc. & fere 4. à Brugis in occ.

Oſteodes, inſulæ Siciliæ adjacentes ab eâ parte quâ Africam ſpectat. Plin. 3. 8. Vulgo *L. Pozzelli*. Nomen Græcum eſt *ab oſſibus* defunctorum ibi fame à Carthaginenſibus interfectorum, teſte Diodoro Siculo.

Oſtervicum, op. Saxoniæ infer. ad flu. Olſam, ſub dom. Electoris Brandeburgici, 3. mill. ab Halberſtadio in occ. & fere 5. à Brunſvico in merid.

Oſtia, urbs ad oſtia Tiberis ſita, ab Anco Martio condita, teſte Livio, in ipſo mari fluminiſque confinio, ab urbe Româ 16. m. p. diſtans. Ad Cardinalem ſeniorem, à quo Pont. Max. coronatur, pertinet. Hic Fauſta mulier uno partu duos mares, & duas fœminas peperiſſe dicitur. Strabo τὰ Ὤστια dicere ſolet, ubi alii τὴν Ὠστίαν vocant. Dion Halic. lib. 3. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης ἀγκῶνι πόλιν ὁ βασιλεὺς ἐνετείχισεν, ἣν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Ὠστίαν ὠνόμασεν, ὡς δ' ἂν ἡμεῖς εἴποιμεν θύραν. Feſtus. *Oſtiam urbem ad exitum Tiberis in mare fluentis, Ancus Martius rex condidiſſe, & fœmineo appellaſſe vocabulo fertur.* Quod autem Strabo ait Oſtiam eſſe ἀλίμενον διὰ τὴν πρόσχωσιν, repugnat Dionyſius, cujus hac de re verba operæ pretium fuerit attexere. Ἐπίνειον ἔγνω κατασκευάζειν ἐπὶ ταῖς ἐκβολαῖς αὐτοῦ, λιμένι χρώμενος αὐτῷ τῷ τοῦ ποταμοῦ στόματι. Εὐρύνεται γὰρ ἐπὶ πολὺ τῇ θαλάττῃ συνάπτων, καὶ κόλπους λαμβάνει μεγάλους οἵους οἱ κράτιστοι τῶν θαλαττίων λιμένων. Ὃ δὲ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, οὐκ ἀποκλείεται τὸ στόμα ὑπὸ τῆς θαλαττίας θινὸς ἐμφραττόμενον. Idem Dionyſ. affirmat Tiberis oſtium unum eſſe γνήσιον, quo mare ingrediatur. At Rutilius ita ſcribit:

Tum demum ad naves gradior, quà fronte bicornis
Dividuus Tiberis dexteriora ſecat.
Lævus inacceſſis fluvius vitatur arenis,
Hoſpitis Æneæ gloria ſola manet.

Inde *Oſtienſis lacus*, hodie pene exſiccatus; & *Oſtienſis Porta*, una ex Portis Romæ, quæ *Tergemina*, & vulgo *Porta di S. Paulo* vocatur & *Via Oſtienſis*, quæ Oſtiam deducit.

Oſtiones, pop. ad Oceanum occidentalem Stephano, quos etiam *Coſſinos* vocari ait. Pytheas apud Strabonem *Oſtiæos* vocat.

Oſtippo, urbs Hiſp. Bæticæ, in orâ litorali, à Calpe 6. leuc. Malacam verſus, olim ſub Hiſpalenſi conventu. Plin. vulgò *Eſtepona*. Long. 15. 25. Lat. 36. 00.

Oſtracine, urbs Palæſtinæ in Ægypti confin. cui à Ptolemæo tribuitur. *Stragioni* Pineto. Long. 64. 15. Lat. 31. 50.

Oſtrogium, *Oſtrog*, op. Poloniæ, Ducatus tit. inſignitum in Volhiniâ ſuper. ad Horinum flu. 3. mill. Germ. à Zaſlavia in occ. & vix 1. à Miedireczo.

Oſtrogothia, reg. Sueciæ in Gothiâ, ſub quâ ſunt prov. Oſtrogothia propria, & Smalandia, cum Oelandia, & Gothlandia inſ. in mari Baltico. Limites habet à Sept. Sueoniam, ab orient. mare Balticum, à meridie Blekingiam, & Scaniam, & ab occ. Weſtrogothiam.

Oſtunum, *Oſtuni*, urbs regni Neapol. in prov. Hydruntinâ, verſus oram maris Adriatici, 16. mill. à Brunduſio in occ. & 22. à Tarento in Cæc.

Otadini, ſeu *Otadeni*, pop. fuere Albionis in orâ Oceani Germ. ubi nunc Northumbria, in lim. Scotiæ inter oſt. Tuvædæ ad Sept. & oſt. Tinæ ad merid.

Otholinia, reg. Scotiæ ad ort. vergens. *Fife* hodie dicitur.

Othona, op. Albionis in reg. Eſſexiæ, *Ithanceſter* Camdeno videtur, locus non procul à Camaloduno.

Othonia, ſylva Germ. in Sueviæ & Franconiæ confin. apud Rhenum, inter Nicrum & Rhenum flu. vulgo *Ottenwaldt*.

Othrys, Theſſaliæ mons, non procul ab Oetâ; Centaurorum olim ſedes & Lapitharum. Strabo lib. 9. *Delacha* incolis vocatur. *Nivalis* Virgilio dicitur, quod forte hauſit ex Nicandro; ſic enim ille Theriacôn v. 145.

Ναὶ μὴν καὶ νιφόεσσα φέρει δυσπαίπαλος Ὄθρυς
Φοινὰ δάκη. ———

Ubi Schol. Ὄθρυς, ὄνομα ὄρους Θεσσαλίας. Ex utroque Statius Theb. 3. ——— *Non ocyus alti*

In terras cadit ira Jovis, ſi quando nivalem
Othryn, & Arctoæ gelidum caput inſtitit Oſſæ.

Idem Achilleidos lib. 1.

——— *Jam nubibus ingemit Othrys.*

Pinos dat ei Val. Flac. lib. 6.

Qualiter exoſus Pyrrhæ genus, æquora rurſus
Jupiter, atque omnes fluvium ſi fundat habenas;
Ardua Parnaſſi lateant juga, ceſſerit Othrys
Piniger, & merſis decreſcant rupibus Alpes.

Oximum, vulgo *Hyeſmes*, op. Gall. Celt. in Normanniâ clarum, inter Aquilam & Cadomum. Long. 21. 20. Lat. 48. 54.

Oxonia, vel *Oxonium*, urbs Angliæ Epiſcopalis, & Academia totius orbis terrarum longè celeberrima. Athenæ noſtræ nobiliſſimæ, uti loquitur Camdenus, Angliæ μουσεῖον, & ἔρεισμα, imò Sol, oculus, & anima, literarum & ſapientiæ clariſſima officina, unde Religio, Humanitas, & Doctrina in omnes regni partes uberrimè diſtribuuntur. Urbs egregia, & nitida, ſive privatorum ædificiorum elegantiam, ſive publicorum dignitatem (inter quæ BIBLIOTHECA BODLEIANA, & THEATRUM SHELDONIANUM præcipuè excellunt,

Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.)

Sive ſitûs ſalubritatem, & amœnitatem ſpectes. Planitiem enim ita obvallant nemoroſi colles, ut hinc peſtilenti Auſtro, illinc tempeſtuoſo Zephyro excluſo, tantùm ſerenantem Eurum, & Aquilonem αἰθρηγενέα, & corruptionis vindicem admittant, unde ab hoc ſitu *Belloſitum* quondam dictam fuiſſe produnt ſcriptores. Nonnulli, qui tamen meâ opinione, fallacem opinionis ſuccum imbiberunt, hanc *Caer Vortigern*, & *Caer Vember* Britannicè appellatam, & neſcio quos Vortigernos, & Mempricios extruiſſe opinantur. Quodcunque vero Britannicis temporibus fuerit, Saxones *Oxenford* appellarunt, & eâ plane ſignificatione, quâ Græci ſuos *Boſphoros*, & Ger-

mani ſuam *Ochenfurt* ad Oderam habent, à *Boum* ſc. *vado*, quo etiam ſenſu Britannis noſtris *Rhidychen* vocatur. Lelandus tamen probabili conjecturâ ab *Ouſe* fluvio, qui Latinè *Iſis*, nomen deducit, & *Ousford* vocatum fuiſſe arbitratur, cum inſulæ amnicæ, quas *Iſis* hic diſpergit, *Ouſney* dicantur. Plura vide apud Camdenum, & Brianum Twynum in *Antiquitatis Academiæ Oxonienſis Apologiâ*; & librum verè aureolum, plurimo labore, nec minore judicio conſignatum; in quo

OXONIA,

SIVE CELEBERRIMÆ UNIVERSITATIS Oxonienſis Hiſtoria ET ANTIQUITATES.

Ex intimâ antiquitate luculenter illuſtrantur.

Authore

ANTONIO VUOOD,

Collegii Mertonenſis in eâdem Univerſitate Artium Magiſtro.

Cujus laudes, integerrimam erga me amicitiam, & ſingularem in hiſce ſtudiis induſtriam & ſcientiam deprædicabo,
Dum thymo paſcentur aves, dum rore cicadæ.

Collegia Academiæ Oxonienſis.

Nomina.	Fundatores.	A. D.
Collegium Univerſitatis,	Rex Alfredus.	872.
Coll. Baliolenſe,	Jo. Baliol Eques, & Dervorguilla, uxor ejus.	1263.
Coll. Mertonenſe,	Walt. de Merton, Clericus; poſtea v. Epiſcopus Roffenſis.	1267.
Coll. Exonienſe,	Walt. Stapleton, Epiſcopus Exonienſis.	1316.
Coll. Orielenſe,	Edvardus Rex II.	1323.
Coll. Reginæ,	Robertus Eglesfield, Clericus.	1340.
Coll. Novum,	Willielmus Wickhamus, Epiſcopus Wintonienſ.	1379.
Coll. Lincolnienſe,	Robertus Fleming, Epiſcopus Lincolnienſ.	1427.
Coll. Omnium Animarum,	Henricus Chicheley, Archiepiſcopus Cantuarienſ.	1438.
Coll. Magdalenenſe,	Willielmus Wainfleet, Epiſcopus Wintonienſ.	1458.
Coll. Æneanaſenſe,	Willielmus Smith, Epiſcopus Lincolnienſ. Richardus Sutton, Miles.	1511.
Coll. Corporis CHRISTI,	Richardus Fox, Epiſcopus Wintonienſis.	1516.
Coll. Ædis CHRISTI,	Henricus Rex VIII.	1546.
Coll. Trinitatis,	Thomas Pope, Miles.	1554.
Coll. S. Johannis Baptiſtæ,	Thomas White, Miles.	1555.
Coll. JESU,	Dr. Hugo Price.	1571.
Coll. Wadhamenſe,	Nicolaus Wadhamus, & Dorothea, uxor ejus.	1613.
Coll. Pembrochienſe,	Thomas Tiſdale, Arm. Richardus Whitwick, Cler.	1624.

Aulæ in Academia Oxonienſi.

Aula S. Albani.	Aula Cervina.
Aula B. Mariæ.	Aula S. Edmundi.
Aula Gloceſtrenſis.	Aula B. Magdalenæ.

Aula Novi Hoſpitii.

Oxus, fluvius ingens Sogdianæ per Margianam in Hyrcanium mare decurrens. *Geichon* Rhamuſio; *Deiſtan* Nigro; Aliis *Xa. Cappanach* Perſis, teſte Theveto. *Monarach* Arabibus. *Nicaprach* incolis. *Abiamu* Caſtaldo. Ejus mem. Dionyſ. verſ. 746.

——— Οἷς ἔπι γαῖα
Σουγδιὰς, ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος,
Ὅστε λιπὼν Ἠμωδὸν ὄρος, μετὰ Κασπίδα βάλλει.

Hunc flu. medium terminum inter Bactrianam & Sogdianam, ut Jaxarten inter hanc & Sacas, ſtatuit Eratoſthenes apud Strab. lib. 11. affirmans διείργειν Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τὸν Ἰαξάρτην, Σογδιανοὺς δὲ καὶ Βακτριανὴν τὸν Ὦξον. Cum quo ſatis conſentit Ptol. lib. 6. cap. 12. & 13. Neque in cæteris Dionyſio malè cum his convenit, niſi quod Oxum affirmet per mediam Sogdianam fluere: quæ loquendi forma apud eum nova non eſt, cum de flu. loquitur, qui reg. alicujus terminos tantum perſtringit, quod facit ubi de Tyberino flu. loquitur, verſ. 351. Montanus. Arrian. de Exped. Alex. Lib. 3. Ὁ δὲ Ὦξος ποταμὸς ῥεῖ μὲν ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Καυκάσου, ἔστι δὲ ποταμῶν μέγιστος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅσους γε δὴ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ ἐπῆλθον, πλὴν τῶν Ἰνδῶν ποταμῶν, οἱ δὲ Ἰνδοὶ ποταμοὶ μέγιστοι εἰσίν. Ἐξίησι δὲ ὁ Ὦξος ἐς τὴν μεγάλην θάλασσαν, τὴν καθ' Ὑρκανίαν. Διαβαίνειν δὲ ἐπιχειροῦντι αὐτῷ τὸν ποταμὸν πάντη ἄπορον ἐφαίνετο. Τὸ μὲν γὰρ εὖρος ἦν ἐς ἓξ μάλιστα σταδίους, βάθος δὲ, οὐδὲ πρὸς λόγον τοῦ εὔρους, ἀλλὰ πολὺ δή τι βαθύτερος καὶ ψαμμώδης. Καὶ ῥεῦμα ὀξὺ, ὡς τὰ καταπηγνύμενα πρὸς αὐτοῦ τοῦ ῥοῦ ἐκ τῆς γῆς οὐ χαλεπῶς, οἷα δὴ οὐδὲ βεβαίως κατὰ τῆς ψάμμου ἱδρυμένα. Qu. Curtius 7. 10. *Quarto die ad flumen Oxum perventum eſt: hic quia limum vehit, turbidus ſemper, & inſalubris eſt potu.*

Oxybii, Ligurum gens Straboni & Stephano, *Oberrois* Dalechampio.

Oxydracæ, Indiæ citer. pop. à quibus cum Alexandrum liberaſſet Ptolemæus, *Soter*, i. e. *ſalvator*, cognominatus eſt. Alii fabuloſa eſſe tradunt quæ de Oxydracis dicuntur. Steph. Vide Qu. Curtium lib. 9. cap. 4.

Oxyrynchus, civitas Ægypti ad Nilum, ab *Oxyryncho* piſce, quem colebant cives, ſic dicta. Ptol. Strabo lib. 7.

Ozecarus, *Zecaro*, alias *Zezare*, flu. Luſitaniæ, qui Nabane, Beſelga, aliiſque minoribus flu. acceptis in Tagum ſe exonerat 7. leuc. ſupra Scalabim in Cæc.

Ozene, urbs Indiæ citer. Ptol. *Pali* Caſtaldo.

Ozogardana, opidi nomen apud Am. Marcell. circa Meſopotamiam eſſe videtur, ubi Trajani tribunal oſtenditur.

Ozolæ, *Ozoli* Plinio, pop. Achaiæ, Ætolis finitimi, ad ſinum Corinthiacum. Vide *Locri*; quorum alii ad ſinum Corinthiacum, alii ad ſinum Euboicum ſunt.

P.

P*Achynus*, ſive *Pachynum*, unum ex tribus Siciliæ promontoriis, Peloponneſum ſpectans, ab aeris craſſitudine, ut vulgò creditur, nomen habens. Nam παχὺ pingue & craſſum ſonat. Bochartus vero ab Ebræo בחון *bachon*, ſeu *Bachun* deducit, quæ vox Tyriis *ſpeculam* ſig. B. & P. permutatis. *Pachynus enim turrim habet ſpeculam in mare prominentem*, uti loquitur Fazellus, Dec. 1. lib. 5. cap. 1. Quantitatem priorum ſyllabarum pro licentiâ ſuâ variant Poetæ. Dionyſius primam corripit & ſecundam:

Ἄκρα δὲ οἱ Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε.

Idem alibi ſecundam produxit:

——— Καὶ μέχρι πολυκλύστοιο Παχύνου.

Virgilius itidem priorem brevem fecit. Æn. 3.

Præſtat Trinacrii metas luſtrare Pachyni.

Quam tamen Ovidius producere non dubitat. Met.

Equibus imbriferos verſa eſt Pachynos in Auſtros.

Pachynus portus, vulgò *Porto Longobardo*, teſte Fazello, portus Siciliæ inter Pachynum promont. & Motyam urbem exciſam.

Paconia, inſ. Siciliæ inter Lilybæum & Africam *Levica* Nigro, *Li porcelli* Ortelio, *Pantalarea* aliis.

Pacta, ſeu *Pactæ*, urbs Siciliæ maritima, in orâ occiduâ apud Tyndaridem urb. exciſam, ab eâ 6. m. p. in merid. recedens. *Patti* vulgò dicitur. Long. 38. 58. Lat. 38. 18.

Pactius, flu. Apuliæ Peucetiæ per oram inter Barium ad occ. & Brunduſium in ort. fluens. Plin. 3. 11.

Pactolus, Lydiæ flu. ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum in Hermum influens, qui & *Chryſorrhoas*, ab eo quod aureas ſecum trahat arenulas, ex quo Midas in eo ſe laviſſet. Plut. in Pactolo: Πακτωλὸς ποταμός ἐστι τῆς Λυδίας, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Χρυσορρόας. Scholiaſtes Apollonii. Ὁ

νῦν

νῦν Χρυσοῤῥόας λέγεται). Plinius. *Et ex eo profluente Pactolo, eodemque Chryſorrhoâ.* Et ex eo Solinus: *Quem aurato fluore inclytum aliter Chryſorrhoan vocant.* Virg. Æn. 10.

——Pactoluſque irrigat auro.

Ovid. Met. 11.

Pactolumque petit, quamvis non aureus illo
Tempore.——

Lucanus lib. 3.

Paſſaque ab auriferis tellus exire metallis
Pactolon, quà culta ſecat non vilior Hermus.

Seneca in Oedipo:

Divite Pactolus vexit te Lydius undâ,
Aurea torrenti deducens flumina ripâ.

Varro apud Nonium in *agere*:

Non hos Pactolus aureas undas agens
Eripiet unquam è miſeriis.

Silius lib. 1.

Hic certant, Pactole, tibi Duriuſque, Taguſque.

Juvenal. Sat. 14.

Sed cujus votis modo non ſuffecerat aurum,
Quod Tagus, & rutilâ volvit Pactolus arenâ.

Claudianus:

Dives Pactolus rutilas deſpumat arenas.

Lycophron in Caſſandrâ: Χρυσοῤῥγὰ Πακτωλοῦ ποτά. Dionyſ. Periegetes:

——Τόθεν Πακτωλὸς ὁδεύων,
Χρυσὸν ὁμοῦ δίνῃσιν ἐφελκόμενος κελαρύζει.

Max. Tyrius Diſſert. 34. Χορηγοῦσι δὲ καὶ οἱ ποταμοὶ τῶν βασιλέων ἡδοναῖς, Πακτωλὸς χρυσὸν, Νεῖλος πυρὸν, Χοάσπης ὕδωρ. Strabo lib. 13. dat huic fluvio χρυσοῦ σμῆγμα πολὺ, *multa auri ramenta.* Eadem habent Dio Pruſæenſis Orat. 78. & Philoſtratus lib. 6. de Vitâ Apollonii Tyanei, cap. 16. Herodotus quoque & Athenæus uterque dant illi χρυσοῦ σμῆγμα. Aurea verè Apollonii ſimilitudo eſt lib. 4. quæ & huc ſpectat:

Ἠ ὅτε καλὰ νάοντος ἐπ' ὀφρύσι Πακτωλοῖο
Κύκνοι κινήσωσιν ἑὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
Ἑρσήεις βρέμεται ποταμοῖό τε καλὰ ῥέεθρα.

Nonnus Baſſaricωn lib. 41.

Οὐ τότε Σάρδιες ἦσαν, ὅπῃ Πακτωλίδος ὄχθης
Χρυσὸν ἐρευγομένης ἀμαρύσσεται ὄλβιος ἰλύς.

Ab eodem Nonno lib. 21. celebratur ὄλβος Πακτωλίδος ὄχθης. Idem lib. 10.

Πακτωλὸς κελάρυζε χέων χρυσαυγέα ὕδωρ.

Et libro proximo:

Ἀστεροπῆς ῥόος οὗτος ἐρευθιόωντι μετάλλῳ.

Denique ab eodem alibi χρυσαυγὴς & βαθύπλουτος appellatur. Sophocles quoque in Philoctete Εὔχρυσον eum dixit. Claud. 1. in Ruff.

——Non ſtagna rubentis
Aurea Pactoli.——

Varro in Lege Mœniâ dat illi *aureas undas.* Auctor Thebaidos *opulenta vada.* Idem Varro in Hecatombe, citante Nonio: *Ladon fluens ſub Sardibus flumen tulit aureum later.* Quin & Tibull. κατ' ἐξοχὴν lib. 3.

——Lydius aurifer amnis.

Et Prop. lib. 1. eleg. 6.

Lydia Pactoli tingit alata liquor.

Claud. 2. in Eutrop.

——Gemuit Nyſæo palmite fœlix
Hermus, & auratâ Pactolus inhorruit undâ.

Horatius proverbialiter in Epod. Od. 13.

Sis pecore, & multâ dives tellure licebit,
Tibique Pactolus fluat.——

Cæterum Lyciæ flumen fuiſſe Pactolum innuit Virg. Æn. 7.

Aut Hermi campo, aut Lyciæ flaventibus arvis.

Loquitur enim ibi, ut notant interpretes de Pactolo. Nonnus Baſſaricωn lib. 22.

Τάχα δ' ἀφνειοῖσι κορύσσετο Λυδὸς ἀνὴρ,
Χρυσοφαῆ Λυκίοιο τύπον Γλαύκοιο κομίζων,
Κηρύσσων νέον ἔδος, ὅπῃ Πακτωλίδος ὄχθης
Φαιδρὸς ἐρευθομένης ἀμαρύσσεται ὄλβος ἐέρσης.

Vide *Midas.*

Pactorum portus, in Tauricâ Cherſoneſo. *Calamita*, teſte Nigro, inter Ctenuntem & Cherſoneſum op. in orâ Auſt.

Padeborna, urbs Germ. Epiſc. ſub Archiepiſc. Moguntino, à Carolo M. inſtituta; inter Monaſterium & Caſellam, ferè 10. leuc. diſſita, Lupiæ proxima. Long. 30. 30. Lat. 51. 45.

Padinates, pop. Gall. Ciſpadanæ, juxta Padum incolentes, Regiatibus finitimi, quo nomine Guaſtallenſes vocari poſſunt.

Padua, Venetorum urbs. Vide *Patavium.*

Padus, flu. Italiæ, nulli amnium claritate inferior, præcipuè pœnâ Phaethontis nobilis, de quâ vide *Eridanus*; ſic enim amnis iſte Græcis Poetis dici ſolet. Mart. 10. 12.

Et Phaethontei qui petis arva Padi.

De vocabulo *Padi* ita Plin. 3. 16. *Pudet à Græcis Italiæ rationem mutuari. Metrodorus tamen Scepſius dicit quoniam circa fontem arbor multa ſit picea, quæ Pades Gallicè vocetur, Padum hic nomen accepiſſe. Ligurum quidem linguâ amnem ipſum Bodincum vocari: quod ſignificet fundo carentem.* Hoc etiam graviſſimus auctor Polybius atteſtatur lib. 11. his verbis: Παρὰ γε μὲν τοῖς ἐγχωρίοις ποταμὸς προσαγορεύεται Βόδεγκος. De origine ejus Pomponius lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Veſuli montis exoritur. Viſendum fontem* ejus appellat Plin. ubi ſupra. Atqui ſpiſſus eſt error Blondi, qui docet fontis hujus nomen proprium fuiſſe *Viſendus.* Quippe quid Plinius, epitomatorque ejus Solinus *viſendo fonte* intellexerint, diſertè oſtendit alius Plinii Epitomator Martianus Capella lib. 6. in deſcriptione Italiæ his verbis: *Padum amnem mons Veſulus, inter montes Alpium elatior, gignit fonte mirabili, qui in Ligurum finibus flumen creat.* Polybius innuit duos ſaltem Padi fontes eſſe. Sic enim ille ubi ſupra: Ὁ δὲ Πάδος, inquit, ποταμὸς ἔχει τὰς πηγὰς ἀπὸ τῶν Ἄλπεων. Servius vero ad Æn. 11. *Alii Padum tribus fontibus naſci dicunt.* Et Iſidorus Originum lib. 13. cap. 21. *Padus à jugis Alpium fuſus ex tribus fontibus oritur, ex quibus uni vocabulum eſt Padus.* Ac totidem ſane fontes ejus hodieque naſcuntur, inquit Cluverius, ſub prædicto lacu *è gremio*, uti loquitur Plinius, *Veſuli montis*, ſive *ab imis*, ut Mela ait *ejus radicibus exorientes*: quorum unus reliquis duobus ſitu inferior eſt, longeque uberior, qui *Padus* olim propriè dictus eſt. Inde unus jam factus amnis per ſaxa præcipitia delabens, ſtrepitum, fragoremque edit ingentem. Plinius ubi ſupra: *Padus è gremio Veſuli montis viſendo fonte profluens, condenſque ſeſe cuniculo, in Forovibienſium agro iterum exoritur.* Et Epitomator ejus Solinus: *Submerſus cuniculo rurſus in agro Vibienſi extollitur.* Itemque Capella: *Dehinc fluvius merſus in penita agri Vibienſis emergit.* Nempe à dicto præcipitio in plana dejectus, tantâ aquarum copiâ, quanta verſandæ molæ frumentariæ ſufficiat, nullo tamen certo alveo, per ſaxeum ſolum tria ferme millia paſſuum, ad vicum uſque, cui vulgare vocabulum *Paiſana* defertur. Heic cuniculo ſe condit, ita ut vix exigua quædam veſtigia ſupra terram appareant. Inde poſt duo millia rurſum emergit: receptiſque aliis ſubinde atque aliis fluminibus, mirum in modum augetur, idque ſub ortum Canis. Plinius ex emendatione magni Cluverii: *Augetur ad Canis ortus, liquatis nivibus, aquis: & quamvis torrentior, nil tamen ex rapto ſibi vendicans.* Patet hoc ex epitomatore Solino, qui eandem rem ita refert cap. 8. *Intumeſcit exortu Canis, tabefactus nivibus, & liquentibus brumæ pruinis: auctuſque aquarum acceſſione 30. flumina in Hadriaticum defert mare.* Martianus quoque Capella: *Canis ortu diffuſior. Nam ſolutis Alpium nivibus flagrantiâ Solis æſtivi, exuberat ultra gurgitis ripas; nullique gloriâ nobilium amnium cedens, 30. receptis fluminibus, Hadriaticum mare magnâ opimus granditate perfundit.* Inſignis eſt locus Polybii lib. 2. quem tranſcribere non gravabor: Ὁ δὲ Πάδος ποταμὸς ἔχει μὲν τὰς πηγὰς ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καταφέρεται δ' εἰς τὰ πεδία, ποιούμενος τὴν ῥύσιν ὡς ἐπὶ μεσημβρίαν. Ἀφικόμενος δ' εἰς τοὺς ἐπιπέδους τόπους, ἐκκλίνας τῷ ῥεύματι, πρὸς ἕω φέρεται δι' αὐτῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἐκβολὴν εἰς τοὺς κατὰ τὸν Ἀδρίαν μυχούς. Τὸ δὲ πλεῖον ἀποτέμνεται μέρος τοῦ πεδιάδος χώρας εἰς τὰς Ἄλπεις καὶ τὸν Ἀδριατικὸν μυχόν. Ἄγει δὲ πλῆθος ὕδατος, οὐδενὸς ἔλαττον τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ποταμῶν, διὰ τὸ τὰς ῥύσεις, τὰς ἐπὶ τὰ πεδία νευούσας, ἀπό τε τῶν Ἄλπεων, καὶ Ἀπεννίνων ὀρῶν ἐς τοῦτον ἐμπίπτειν ἁπάσας καὶ πανταχόθεν. Μεγίστῳ δὲ καὶ καλλίστῳ ῥεύματι φέρεται περὶ Κυνὸς ἐπιτολὴν, αὐξόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀνατηκομένων χιόνων ἐν τοῖς προειρημένοις ὄρεσιν. Oſtia Padi quod attinet, duo facit Polybius, ubi ſupra: Ποιεῖ δὲ τὴν ἐκβολὴν δυσὶ στόμασι εἰς τοὺς κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπους. Septem vero memorat Mela lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Veſuli montis exortus, parvis ſe primum fontibus colligit: & aliquatenus exilis & macer, mox aliis amnibus adeo augeſcit atque alitur, ut ſe per ſeptem ad poſtremum oſtia effundat.* In eandem mentem & Herodianus lib. 8. Ὁ δὲ Μάξιμος ἀπὸ τῆς Ῥαβέννης ἄρας, ἐπέσχε Ἀκυληΐᾳ, διαβὰς τὰ τενάγη ἃ ὑπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ πληρούμενα καὶ περικειμένων ἑλῶν, ἑπτὰ στόμασιν ἐς θάλατταν ἐκχεῖται. Ἔνθεν καὶ τῇ φωνῇ ἑαυτῶν καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι Ἑπτὰ πελάγη τὴν λίμνην ἐκείνην. Idem quoque tradit Plinius: *Quia largius vomit*, inquit, *Septem maria dictus facere.* Atque hinc tandem natus eſt Apollonii error, quo Rhodanum Ἑπτὰ διὰ στομάτων καὶ λιμνῶν δυσχειμόνων in mare effluere tradit lib. 4. quia hoc de Eridano, i. e. de Pado acceperat, quem ille unâ cum Æſchylo, unum eundemque cum Rhodano amnem eſſe credit. *Populifer* Ovidio dicitur:

Frigidus Eurotas populiferque Padus.

Olorifer Claudiano:

Cygnus oloriferi venit ab amne Padi.

Padi inundationis meminit Lucanus lib. 4.

Sic Venetus ſtagnante Pado, fuſoque Britannus
Navigat Oceano.——

Idem libro 6.

Sic pleno Padus ore tumens ſuper aggere tutas
Excurrit ripas, & totos concutit agros.
Succubuit ſi quà tellus, cumulumque furentem
Undarum non paſſa, ruit: tum flumine toto
Tranſit, & ignotos aperit ſibi gurgite campos.
Illos terra fugit dominos: his rura colonis
Accedunt, donante Pado.——

Sed nimium ſibi & fluvio iſti indulget lib. 2.

Quoque magis nullum tellus ſe ſolvit in amnem
Eridanus, fractaſque evolvit in æquora ſylvas,
Heſperiamque exhaurit aquis.
Non minor hic Nilo, ſi non per plana jacentis
Ægypti Libycas Nilus ſtagnaret arenas.
Non minor hic Iſtro, niſi quod, dum permeat orbem
Iſter, caſuros in quælibet æquora fontes
Accipit, & Scythicas exit non ſolus in undas.

Paduſa, foſſa ex Pado Ravennam uſque ducta. Plinius *Auguſtâ foſſâ Ravennam trahitur, ubi Paduſa vocatur, quondam Meſſanicus adpellatur.* Unde ita legitur apud Blondum. *Is eſt S. Alberti locus, unde per foſſam Paduſæ Meſſanicam 12. milliaria Ravennam itur.* Blondum poſtea ſecuti ſunt plerique alii. At vero ſi hic alveus *Meſſanicus Padus* fuit dictus ſive *Meſſanica foſſa*; certè idem al eus & Paduſa adpellandus erit ex iiſdem Plinii verbis, quod tamen minimè ſic intellexit ipſe Blondus, falſumque eſſe ex Virgilio patet, qui *piſcoſum amnem* vocat Paduſam, Æn. 11. uti videre eſt in his:

Haud ſecus atque alto in luco quum forte catervæ
Conſedere avium; piſcoſoque amne Paduſæ
Dant ſonitum rauci per ſtagna loquacia cygni.

Ubi Servius: *Alii dicunt Paduſam eſſe partem fluminis Padi, in quam deſcenditur foſſâ.* Valgius in elegiis:

Et placidam foſſæ quà jungunt ora Paduſam,
Navigat Alpini flumina magna Padi.

Ubi apertiſſime diſtinguitur inter ipſum Paduſam & foſſam. Claudianus in Epithalamio Palladii & Celerinæ:

Eridani ripas & raucæ ſtagna Paduſæ
Diffugiens nudavit olor.——

Vide plura apud Cluver. de Ital. Ant. lib. 1. cap. 35.

Pæmani, Belgii pop. Cæſar. *Peelanders* (hi in Brabantia ſunt) eos vertit Divæus; Leodio autem in Arduennâ ſylvâ ſunt, ubi nunc *Pemont* vicus eſt.

Pæones, pop. Macedoniæ in Myſiæ ſuper. confinio, quos Herodotus ad Strymonem flu. deſcribit; Dio ad Rhodopen montem; Ptolemæus ad ortum Haliacmonis flu. Horum regio *Pæonia*, Strab. Plin. & Ptol. intra montes. Sic dici volunt à *Pæone* Endymionis filio, Epei fratre, qui victus curſu ab Epeo (ſicut inter eos convenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſſit. Hos memorat Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 2.

Adde triumphatos modo Pæonas, adde quieti
Subdita montanæ brachia Dalmatiæ.

Alii Pæoniam circa Axium flu. deſcribunt Æmathiæ finitimum. Xylander autem quos Strabo Παίονας & Παννονίους appellat, eoſdem putavit eſſe, & indiſcriminatim, tum illos Pannonios vocat. Sed fallitur vehementer. Nam Pæoniam ut oſtendimus, Macedoniæ & Thraciæ faciunt Geographi finitimam: Pannoniam autem hinc procul ſubmovent ad μυχὸν fere Adriatici, ſinus ubi eſt Segeſtica; nec aliter Ptolemæus docet, nec Plinius. Eſt autem error antiquus eorum qui *Pæonas* & *Pannonios* confundunt; non ferendus tamen, ſi Dioni, qui poſt patrem Pannoniæ præfuit, & loca illa diligenter oculis luſtravit, ulla fides. Is lib. 49. poſtquam docuit Romanos à *pannis* appellaſſe *Pannonios*, eos qui νέμονται πρὸς τῇ Δαλματίᾳ παρ' αὐτὸν τὸν Ἴστρον, ἀπὸ Νωρικοῦ μέχρι τῆς Μυσίας τῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ſubjicit mox, de iſto Græcorum errore: Τῶν δὲ Ἑλλήνων τινὲς τἀληθὲς ἀγνοήσαντες, Παίονας σφᾶς προσεῖπον, ἀρχαῖον μέν τι προσρήματος ὄντος, οὐ μέντοι καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἔν τε τῇ Ῥοδόπῃ, καὶ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῇ νῦν μέχρι τῆς θαλάσσης. Ὅθεν περ καὶ ἐγὼ ἐκείνους μὲν Παίονας, τούτους δὲ Παννονίους, ὥσπερ που καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαγορεύσω.

Pæſtanus ſinus, à *Pæſto* urbe dictus, qui & *Poſidoniates*; *Golfo Agropolitano* à Leandro vocatur.

Pæſtum, Lucaniæ op. Græcis Ποσειδωνία à Neptuno ſc. unde etiam *Neptunia* Paterculo dicitur. Plin. 3. 5. *Opidum Pæſtum, Græcis Poſidonia adpellatum: ſinus Pæſtanus.* Strabo l. 5. Τὸ τῶν Πικεντίνων ἔθνος, μικρὸν ἀπόσπασμα τῶν ἐν τῇ Ἀδρίᾳ Πικεντίνων, ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον μετῳκισμένον, ὃς νῦν Παιστανὸς καλεῖται, καὶ ἡ πόλις Ποσειδωνία, Παῖστος, ἐν μέσῳ τῷ κόλπῳ κειμένη. Non longè abeſſe à Silaro flu. innuit Ptol. Σιλάρου ποταμοῦ ἐκβολαί, Παῖστον. Mela 2. 2. *Pæſtanus ſinus, Pæſtum opidum, Silarus amnis.* Silius Italicus lib. 8.

——*Nunc Picentia Pæſto miſit.*

Conditores ejus quod attinet, Solinus cap. 8. *Notum eſt*, inquit, *Pæſtum à Dorenſibus conſtitutum.* Sed aliter Martianus Heracleenſis in Περιηγήσει:

Προσεχεῖς δὲ τούτοις εἰσὶ πάλιν Οἰνώτριοι,
Μέχρι τῆς Ποσειδωνιάδος ὠνομασμένης,
Ἥν φασι Συμβεῖτας ἀποικίσαι ποτέ.

Lege Συβαρείτας ex emendatione magni Cluverii. Opidum hoc roſarum abundantiâ valdè ab antiquis celebratur. Prop. lib. 4. eleg. 5.

Vidi ego odorati victura roſaria Pæſti
Sub matutino cocta jacere Noto.

Ovid. Met. 15.

Calthaque Pæſtanas vincet odore roſas.

Mart. 42. ep. lib. 4.

Leucaſiamque petit, tepidique roſaria Pæſti.

Idem Ponticorum 2. Eleg. 4.

Pæſtanis rubeant æmula labra roſis.

Hæ roſæ autem ob cœli clementiam bis in anno producebantur (Maio ſc. & Septembri.) Virgil. Georg. 4.

Forſitan & pingues hortos quæ cura colendi
Ornaret, canerem; biferique roſaria Pæſti.

Mart. 12. 31. *Prataque nec bifero ceſſura roſaria Pæſto.*

Claud. de nuptiis Honorii & Mariæ:

——*Vel flore ſub uno*
Cum geminæ Pæſtana roſæ per jugera regnant.

Aliis etiam floribus abundare Pæſtum author eſt Martialis lib. 9. epigr. 27.

Pæſtano violas, & cana liguſtra colono,
Hyblæis apibus Corſica mella dabit.

Pæſula, op. Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ & conventu Hiſpalenſi. *S. Domingo*, teſte Moletio; quod aliquibus non probatur, cum *S. Domingo de Silos* ſit in finibus Vectonum: niſi ſit geminum.

Pæſuri, qui & *Pæſures* Plin. Pop. Luſit. circa Tagum flu. *La Comarcha de Covilhan* Jac. Vaſconſello.

Pæſus, vide *Apæſus*. Eſt autem urbs Troadis inter Lampſacum & Parium op. Παισὸς, πόλις, καὶ ποταμός.

Pæti, Pop. Thraciæ inter Hebrum & Melam flu. quorum regio *Pætica* Arriano dicitur. Æno urbi proximi fuere.

Pætovium, urbs Pannoniæ ſup. i. e. Auſtriæ. Ptol. *Pætovionem* Tacitus ſcribit lib. 19. Alii *Pætoniam*, vulgò *Betta*. Sane in Græcis codicibus legitur Παταούιον.

Paganorum inſula, Marcel. Comes. *Pago* Ortelio, videtur inſula Illyrici apud oram Liburniæ. Vide *Curiola*.

Pagaſæ, *Pagaſa* Ptolemæo ac Straboni, op. Theſſaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus ſinus *Pagaſicus* appellatur Plinio; *Pagaſæus* Melæ, *Pagaſiticus* autem Straboni. *Volo* nunc op. dicitur, aliis autem *Armiro*. Juxta hanc urb. Argo navis ædificata fuit, quam inde *Pagaſæam* vocant. Ovid. Met. 13.

Litoraque intravit Pagaſæâ Colcha carinâ.

Luc. l. 2. *Ut Pagaſæa ratis peteret cum Phaſidos undas.*

Prop. lib. 1. eleg. 20.

Namque ferunt olim Pagaſæ navalibus Argon
Egreſſam longe Phaſidos iſſe viam.

Quia autem ex ſinu Pagaſico Argonautæ profecti ſunt, ideo urbem Pagaſas, quæ nomen ſinui dedit, plerique dici volunt ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. Οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ τεθεῖσθαι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν αἳ πολλαί τε καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι. *At* (ex ſententiâ Strabonis) *probabilius alii ſtatuunt loco nomen eſſe à fontibus* (Doricè παγαῖς) *qui frequentes ibi, largique fluunt.* Scepſius etiam apud Apollonii Scholiaſten lib. 1. *Pagaſas* dici aſſerit ἀπὸ τοῦ παγαῖς περιῤῥέεσθαι τοὺς τόπους. Vide *Cicynethus*.

Palæpaphus, Cypri urbs Veneri ſacra. *Paphon veterem* vocat Statius Theb. 5. Servius ad illud Æn. 10.

——*Eſt celſa mihi Paphos.*

Antiqua Paphos, quæ nunc Palæpaphus dicitur. Erat autem alia à Papho. Utraque enim inter 15. civitates Cypri, uti videas apud Plin. 5. 31. Strab. lib. 14. Ptol. 5. 14. Loca delicioſa & amœna fuiſſe notat Tib. Donatus com. ad Virg. ubi ſupra. Vide Barthium ad Statium Theb. p. 38.

Palæſte, vicus Epiri, apud Oricum urb. Lucan. lib. 5.

Lapſa Palæſtinas uncis conflixit arenis.

Ubi Grotius *Apameſtinas* leg. jubet; nam *Apameſte* eſt in prominente parte Italiæ, quæ ad Epirum accedit, contra Ampſum flu.

Palæſtina, provincia Syriæ Arabiæ contermina. Herodotus totam Syriam vocat Palæſtinam. In ea quinque civitates continebantur, *Gaza*, *Aſcalon*, *Gath*, *Accaron*, & *Azotus*. Vide Plin. lib. 5. cap. 20. *Alii terram Sanctam* vocant, in Galilæam ad bor. Judæam cum Idumæâ ad Auſtrum, & Samariam in medio diviſam. Sane Ptolemæo, Straboni, ac Tacito,

cito, Syria Palæſtina eadem ipſa eſt quæ Judæa. Aliis diverſæ ſunt; ſic Ebræi à Palæſtinis diſterminantur. Papinius Sylv. lib 5. ——*Palæſtini ſimul, Ebræique liquores.*
Quod libentius (inquit Seldenus) adduxi, ut magni ejuſdem poetæ nimis depravatam in Glauciæ Epicedio lectionem inde emendarem. In eo ita legitur:

Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi,
Quodque Arabes Phariique (palam eſt vidique) liquores
Arſuram lavere comam.——

Quid (malum) *palam eſt vidique*? Tantuſque poeta tantæ monimentum oſcitantiæ etiam ridiculum infarciret? Quæ habent heic Domitius, Cælius Rhodiginus, etiam & ipſe Gevartius, planè frigent. Reſtituimus:

Quodque Arabes Phariique Palæſtinique liquores.

Palæſtina aqua, pro Tigride ponitur apud Ovid. Faſt. l. 2.

Inque Palæſtinæ margine ſedit aquæ.

Sittacena enim reg. Aſſyriæ à Tigride flu. irrigata, *Palæſtina*, teſte Plin. nominatur. Ovid. Faſt. 4.

Et modo tolle faces, remove modo verbera clamaat,
Sæpe Palæſtinas jurat adeſſe Deas.

Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Ubi Scaliger, *ſuo.* Neque enim dicitur, inquit, Celta Gallus, nec Romanus Latius; ſic neque Syrus *Palæſtinus.* Verum fallitur. Tres enim veteribus Syriæ. Κοίλη Φοινίκη, Παλαιστίνη. Syria autem Palæſtina, eadem quæ Judæa. Ptolemæus: Παλαιστίνης Συρίας, ἥτις καὶ Ἰουδαία καλεῖται θέσις. Hinc Strabo Judæos jungit cum Syris lib. 16. Ἔνιοι τὴν Συρίαν ὅλην εἴς τε Κοιλοσύρους, καὶ Φοίνικας διῄροντες, τούτοις ἀναμέμιχθαι φασὶν τέτταρα ἔθνη, Ἰουδαίους, Ἰδουμαίους, Γαζαίους, Ἀζωτίους. Silius Italicus lib. 3. de Tito Veſpaſ. loquens:

———*Hic fera gentis*
Bella Palæſtinæ primo delevit in ævo.

Ubi *bellum Judaicum* intelligit. *Palæſtina* itaque olim *Chanaan* dicta, Judæam, Samariam, & Galilæam complectitur: Dio lib. 3. 6. Ταῦτα μὲν πρὸς ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἐγένετο, οὕτω γὰρ τὸ σύμπαν ἔθνος, ὅσον ἀπὸ τῆς Φοινίκης μέχρι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν θάλασσαν τὴν ἔσω παρήκει, ἀπὸ παλαιῶν κέκληται. Amm. Marcell. lib. 14. *Ultima Syriarum eſt Palæſtina, per intervalla magna protenta, cultis abundans terris & nitidis, & civitates habens quaſdam egregias, nullam nulli cedentem, ſed ſibi viciſſim velut ad perpendiculum æmulas.*

Palatinus, mons Romæ, inhabitatus longo tempore ante urb. conditam à Valentiâ, Itali filiâ, inde ab Evandro, qui & in eo arcem conſtituit. Idem inter ſeptem colles præcipuus, ideoque celebris præ reliquis; varias ſui nominis cauſas habet apud auctores bonos. Nam & *Palatium* dictum conſtat, quòd Arcades cum Evandro *palantes*, i. e. nullo ordine vagantes in illum locum venerint, Varrone teſte. Quanquam alii nomen trahant à *Palatinis*, i. e. Aboriginibus, quòd hi venientes ex agro Reatino, qui appellatur *Palatium*, ibi conſederint. Addit Varro exiſtimare nonnullos inditum hoc illi nomen à *Palatiâ*, Latini uxore. Sunt qui à *Pallante* Evandri proavo deducunt. Alii à *Palathro* Hyperborei filiâ, quæ ex Hercule Latinum ſuſcepit; nonnulli à ſepulto *Pallante*, quem à Turno occiſum canit Virgilius. Livius primò vocatum cenſet *Palantium* à *Palanteo* Arcadiæ urbe, inde *Palatium*. Præter hos omnes, ſunt qui à pecorum *balatu*, quæ ibi ſolebant paſci, anteaquam incoleretur, nomen ejus derivant; quapropter *Balantium* nominavit vetus Poeta Nævius, cui & Feſtus ſtipulari videtur his verbis: *Palatium mons Romæ eſt appellatus, quòd ibi pecus paſcens balare conſueverit.* Solinus verò ſcribit quoſdam auctores eſſe, datum ei nomen à *Pale*, paſtorum Deâ. Fungerus. Vide Voſſ. in *Palatium.*

Palatinatus inferior, ſive *Rheni*, prov. Germ. à Rheno flu. biparita, ſub Dom. Electoris Palatini. Terminatur à Sept. ditione Moguntinâ, ubi etiam partim ab Oriente & Ducatu Wirtemburgico; ab occ. ditione Trevirenſi, & Duc. Bipontino, à mer. autem Alſatiâ & Marchionatu Badenſi. Ejus primaria eſt Heydelberga.

Palatinatus ſuperior, prov. Germ. in Circulo Bavariæ, inter Bohemiam ad ort. Franconiam ad occ. & Bavariam ad mer. ſub dom. Ducis Bavariæ. Ejus primaria eſt Amberga.

Palici, qui & *Delli*, & *Crateres* nominantur, lacus ſive fontes in Siciliâ ſunt, qui continuâ eructatione, ad 3. circiter cubitos in altum efferuntur, cadenteſque in ſeipſos recipiuntur. Horum hiſtoriam & nominis originem vide apud Macrob. & Diod. Sic. in fine lib. 11. & apud Fazellum, qui ſcribit eos hodie *Naphtha* vocari. *Palicam* urb. & *Palicinum fontem* habet Stephanus.

Palici, vel ut alii *Paliſci*, gemini fratres, Jovis filii & Thaliæ Nymphæ, vel, ut alii volunt, Ætnæ. Tradunt enim hanc Nympham à Jove in Siciliâ juxta Simæthum amnem non longè à Catinâ urbe compreſſam, metu Junonis optaſſe, ut ſibi terra dehiſceret, & ab irâ Deæ iſtius ſe occultaret. Quibus precibus exauditis terra molliter dehiſcens, intra viſcera ſuâ eam recepit, ubi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuo ſe aperiens in lucem edidit: Unde & *Palici* dicti ſunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quòd in terram demerſi *denuo ſint reverſi.* Quam verum ſit hoc etymon poſtea videbimus. Oſtendunt autem accolæ 2. lacus, ex quibus fratres hoſce putant emerſiſſe, eoſque *Dellos* vocant, qui tantâ olim in veneratione habiti ſunt, ut circa eos juramenta exigi ſolerent, ſi quis in furti ſuſpicionem incidiſſet, prius tamen accepto fidejuſſore, qui ſi juranti quid accidiſſet, præſtaret, quod exitus oſtenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & jusjurandum à ſuſpecto petebatur, uterque ab omni contagione mundus ad Crateras accedebat; deinde loci Numine invocato, jurabat; quod ſi jure fiebat, diſcedebat illæſus: ſi vero malè juratum eſſet, mox in lacu peribat perjurus. Magnâ præterea veneratione erat Palicorum templum, quòd cum Siciliam ſterilis annus arefeciſſet, divino Palicorum reſponſo admoniti Siculi certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reverſa eſt ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congeſſerunt in Aram Palicorum, quæ ob id *pinguis* à Virgilio dicitur Æn. 8.

——*Simæthia circum*
Flumina, pinguis ubi & placabilis Ara Palici.

Palicorum Græcum etymon obtrudunt nobis Macrobius & Servius. Sed hæ Gerræ Siculæ ſunt, inquit, Bochartus, nugæque nugaciſſimæ, ab Æſchylo & aliis, non alia de causâ confictæ, quam ut è Græcâ linguâ *Palicorum* nomen peterent, quod eſt planè Punicum. *Palici* enim פליחין *Palichin* vel *Pelichin* à Pœnis nominati ſunt, ut Athenis Σεμναὶ θεαὶ voce *à veneratione* deductâ. Syris enim verbum פלח *pelach* ſig. *colere* & *venerari.* Quo ipſo nomine Æſchylus ipſe inſignivit his verbis:

Σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν.
Summos Palicos Jupiter venerabiles
Voluit vocari.——

Et vero Palicos non Jovis ſed Adrani eſſe filios ex Heſychio diſcimus: Ἀδράνῳ, inquit, δύο γίνονται υἱοὶ Παλικοί; quod multo eſt veriſimilius, quia tam Palici, quam Adranus ſunt ἐντόπιοι θεοὶ, extra Siciliam nullibi noti. Vide omnino Claud. Dauſqueium Silii Commentatorem in illud lib. 14.

Et qui præſenti domitant perjura Palici
Pectora ſupplicio.

Palinurus, vel *Palinurum*, Lucaniæ promont. haud longè à Veliâ, inter Pæſtum & Talaum. Ita dictum à *Palinuro* navis Æneæ gubernatore, qui ſomno oppreſſus unà cum gubernaculo in mare decidit, totoque triduo fluctibus jactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnavit; jamque terram tenebat, cùm loci ejus accolæ ſpe prædæ impetum in eum fecerunt, occiſumque & ſpoliatum denuò in mare objecerunt. Quod ob facinus cum Velini poſtea gravi peſtilentiâ laborarent, oraculo moniti, ut Palinuri Manes placarent, lucum ei conſecrarunt, cenotaphiumque erexerunt in promont. quod ab eo *Palinuri* nomen obtinuit. Virg. Æn. 6.

Æternumque locus Palinuri nomen habebit.

Dicitur autem *Palinurus* qu. *iterum meiens*, πάλιν enim *rurſus*, οὖρος *urinam* ſig. ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3. 68.

Minxiſti, Palinure, ſemel currente carinâ;
Meiere vis iterum? jam Palinurus eris.

Paliſcorum, vel *Palicorum* ſtagnum in Siciliâ, ſulphurei odoris. Unde Ovidius Pontic. 2. eleg. 10.

Ætnæoſque lacus & olentia ſtagna Palici.

Idem lib. 5. Met.

Stagna Palicorum ruptâ ferventia terrâ.

Apud Stephanum legitur Κρήνη τις ἐν Παλικοῖς, apud Philoſophum vero in lib. de Mirabilibus ἐν Παλισκοῖς.

Pallene, quæ & *Phlegra* Herodoto, *Patalene* Ptolemæo dicitur; peninſ. Macedoniæ ad ſinum Thermaicum, cujus Iſthmus *Pallenſis* Plinio dicitur, quæ & penninſ. Caſſandriæ ab Euſt. nominatur, *Pallenea* à Val. Flacco. Virgil. lib. 4. Georg. de Proteo.

Hic nunc Emathiæ portus, patriamque reviſit
Pallenen.——

Hic *Pallene*, op. teſte Plinio & Stephano, *Caniſtro*, teſte Sophiano hodie, Nardo autem *Tarcho*, ſeu *Tarſo* dictum, Caſſandriæ finitimum. Vide Steph. in Παλλήνη. Hinc *Pallenæus.* Stat. lib. 4. Sylv. Carm. 2.

Et Pallenæos Phœbum laudare triumphos.

Claud. *Pallenæa Jovi mutavit fulmina Cyclops.*

Palma, colonia & urbs Balearis majoris epiſc. ſub archiep. Tarracon. Long. 24. 40. Lat. 40. 00.

Palmaria, inſ. maris Tyrrheni contra Terracinam, inde 37. m. p. diſtans, proxima Pontiæ. *Palmarola* Nigro.

Palmyra, *Amegara* Caſtaldo, urbs Syriæ archiep. in Arab. Deſ. confin. inter Damaſcum 225. & Seleuciam magnam ad

Tigrim 533 ab Antiochiâ magnâ 240. in ort. Palmyrenæ regionis, quæ *Arden* Caſtaldo dicitur caput. Pop. *Palmyreni*, qui & *Adrianopolitæ* dicti, urbe ab Adriano reædificatâ, teſte Stephano. Long. 71. 30. Lat. 34. 00.

Paloda, *Blechisfield*, ut Lazio videtur, op. Daciæ, cujus ager ſic in Tranſylvaniâ appellatur. Item op. Pannoniæ ſuper. in Hungariâ, nunc *Palotta*, inter Taurinam op. & Datam op. 2. leuc.

Paltos, *Boldo* nunc op. Phœnices in orâ apud Byblum urb. quod Niger *Gibel* indigetat, cum *Gibel* ſit ipſa Byblos. Ejus mem. Strab. Mela & Artemidorus in Epitome. Hic Memnon. fil. Auroræ, ut fabulantur, ſepultus eſt. Pop. *Palteni*.

Pamiæ, vel *Apamiæ*, vulgò *Pamiers*, urbs Gall. Narbon. in Occitaniâ ad flu. Alburacim 3. leuc. à Fuxio in Bor. & 9. à Toloſa in merid. Long. 22. 10. Lat. 42. 59.

Pamiſus, *Paniſus*, Ptolemæo qui & *Amathus*, *Mamaus*, & *Arcadiacus*, à Strab. nominatur, & *Pamiſſus*, fluvius Meſſeniæ in Peloponneſo, cujus oſtia à Meſſene 300 mill. abſunt. *Stromio* Nigro. al. *Tifeo*, al. *Spirnazza*. Eſt & Theſſaliæ flu. in Peneum ſe exonerans: itemque Myſiæ infer. inter Odeſſon, & Meſembriam in mare Euxinum influens.

Pammonia, locus in Europâ, ubi vipera ſerpens reperitur. Nicander in Theriacis.

Pamphylia, quæ & *Mopſopia*, teſte Plinio, regio Aſiæ mari, quod Pamphylium appellatur, ad Auſtrum objecta, inter Lyciam ad occid. & Ciliciam ad ort. à Phrygiâ magnâ Tauro monte diviſa. *Settalia*, teſte Giravâ, *Zina* Theveto, *Caraman* Nigro dicitur. *Scandalor* eidem Nigro eſt pars occidua & ad mare terminata. Pamphyliæ inter poetas mem. Stat. l. 1. Sylv. Carm. 4.

Hunc quoque perque novem timuit Pamphylia meſſes.

Hinc *Pamphylius* adject. Lucan. lib. 8.

——*Pamphylia puppi*

Occurrit tellus.——

Item Pamphylia, urbs Mediæ. Steph.

Panchæa, Arabiæ Troglodyticæ pars, quæ oſtio ſinus Arabici adjacet. Vide Voſſ. ad Melam 3. 9. Virg. Geo. 2.

Totaque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Idem Georg. 4.

——*Panchæis adoleſcunt ignibus aræ.*

Ovid. Met. 10.

Cinnamaque coſtumque ſuam, ſudataque ligno

Thura ferat, floreſque alios Panchaia tellus.

Claud. 2. Rapt.

Quicquid thuriferis ſpirat Panchaia ſylvis.

De hoc thure capiendi Lucretius, Claudianus, Tibullus, Arnobius ſub nomine *odorum*, *ramorum*, *mercium*, *reſinæ*. Ait primus lib. 2.

Araque Panchæos exhalat propter odores.

Alter de 3. Conſul. Honor.

Indus ebur, ramos Panchaia, vellera Seres.

Tertius l. 3.

Illic quas mittit dives Panchaia merces.

Quartus lib. 7.

Panchaicas ardere reſinulas.

Panæa, op. non procul ab Alexandria, quod eſt Sogdianorum. Plin. 6. 16.

Pandæ, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Bacchum pugnaverunt; hi ſoli reguntur fœminis. Steph.

Pandane, porta Romæ à *pandendo* dicta, quod ſemper pateret ad res quæ in urb. ferebantur. Eadem dicebatur *Libera* à *Libertate*.

Pandaria, vel *Pandataria*, Plinio & Solino, *Pandateria* Tacito inf. maris Tyrrheni in ſinu Puteolano, Palmariæ & Pontiæ finitima, ab eis in ort. ante Caietam recedens, inde 250. ſtad. diſtans.

Pandoræ, Indorum pop. qui degunt in convallibus. Vivunt annos ducentos; in juventute ſunt candido capillo, in ſenectute vero nigro.

Pandoſia, urbs gemina: una Brutiorum (licet Strabo in Lucaniâ reponat) in monte, apud præterfluentem Acheruntem flu. exciſa, apud opidulum vulgo *Caſtel Franco*, quod, teſte Barrio, locum tenet Pandoſiæ, in territ. Conſentino, inter Conſentiam & Mont. Altum 6. m. p. circiter. Hic Alexander, rex Epiri, ab oraculo deluſus (cumque Pandoſia ſibi fatalis eſſet, haud præmonitus fuiſſet) Tarentinis opem ferens à Brutiis obtruncatus eſt. Altera in Epiro ad flu. Acherontem quoque, ubi Pandoſia lacus, teſte Plinio, in Caſſiopeæ & Theſprotiæ confin. in ipſâ Theſprotiâ. *Vid. Liv. His. VIII. 24.*

Paneas, fons Palæſtinæ in Cœleſyria, unde Jordanis flu. effluit apud Cæſaream Philippi urbs nunc everſam, quæ & *Paneas* dicta eſt, à Sidone urbe Phœniciæ 20. m. p. in ort. recedens.

Panebi, pop. Arabiæ; de quibus ſic ſcriptum legimus. Si quando rex moritur, corpus ejus quidem defodiunt, caput vero auratum in templo auguſtiſſimo conſecrant, dicuntque. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 2.

Panelas, urbs circa Pontum, ſic dicta ab Heracleotâ quodam ex poſteris Penelei ducis in bello Trojano, qui illuc ex Bœotiâ venit. Steph.

Pangæus, *Malaca* & *Caſtagna* Bellonio, mons Thraciæ in Macedoniæ confin. Philippis urbi imminens. *Pangæa*. Virg. Georg. 4.

Altaque Pangæa, & Rheſi Mavortia tellus.

In hoc, teſte Herodoto Muſâ 7. aurea ſunt & argentea metalla. Cinnamis eum abundare ait Ferrarius deceptus loco Claudiani, ubi legendum eſt:

——*Panchaia turgent*

Cinnama.——

Lucan. lib. 1.

——*Video Pangæa nivoſis*

Cana jugis, latoſque Æmi ſub rupe Philippos.

Statius Theb. 10.

Perfindunt inarata diu Pangæa juvenci.

Hinc *Pangæus*. Lucan. lib. 7.

Pindus agit gemitus, Pangæaque ſaxa reſultant.

Val. Flac. lib. 1.

Carbaſa Pangæâ Boreas ſpeculatus ab arce.

Panhellenes, ſimpliciter pro Græcis apud Heſiodum, ubi de Sole hyberno:

——Βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει.

Ubi non vertendum *univerſis Græcis*, ut vulgò, ſed ſimpliciter *Græcis*. Πανέλληνες, enim tempore Heſiodi, Homeri, & Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων propriè ſic dictorum. Hellenes autem tunc temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab *Hellene* Deucalionis filio, qui illius partis Theſſaliæ rex fuit. Ante hunc nominabantur Γραικοὶ, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & ſubjectos vocat Myrmidonas & Hellenas. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti ſunt Πανέλληνες. Vide Thucydidis prooemium, Strabonem lib. 8. Apollodor. lib. 1. Bibliothecæ. *Panhellenia* autem ſacra totius Græciæ vocantur.

Panionium, lucus ſacer in Mycale promont. in Sept. vergens, communiter ab univerſis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conveniebant Iones ad peragenda ſacrificia, quæ & ipſa *Panionia* dicebantur. Stephanus: Πανιώνιον, τέμενος, καὶ πόλις ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Ἐφεσίων καὶ Σαμίων. Herodotus non urbem ſed χῶρον ἱερὸν vocat. Sic enim ille lib. 1. Τὸ δὲ Πανιώνιόν ἐστι τῆς Μυκάλης χῶρος ἱερὸς, πρὸς Ἄρκτον τετραμμένος κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ. Ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τῆς Ἠπείρου ἄκρη, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κατήκουσα Σάμῳ. Ἐς τὸν συλλεγόμενοι ἀπὸ τῶν πολίων Ἴωνες ἄγεσκον ὁρτὴν τῇ ἔθεντο οὔνομα Πανιώνια. Herodoto conſonat Strabo l. 14. Πρῶτον δ' ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ τὸ Πανιώνιον, τρισὶ σταδίοις ὑπερκείμενον τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ Πανιώνια, κοινὴ πανήγυρις τῶν Ἰώνων συντελεῖται τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι καὶ θυσία. Meminerunt etiam Plinius lib. 5. cap. 29. Itemque Pomponius Mela. Plinius ita: *In orâ quæ Trogylia appellatur, Geſſas amnis. Regio omnibus Ionibus ſacra, & ideo Panionia appellata.* Mela vero ſic: *Ubi eſt Panionium ſacra regio, & ob id eo nomine appellata, quod eam communiter Iones colant.*

Pannonia, reg. Europæ maxima, inter Danubium ad Bor. à Metanaſtis Jazygibus ſeparantem, & Saum flu. ad merid. dividentem, ac inter Noricum ad occid. & Myſiam ad ort. contenta; In ſuperiorem (quæ *Prima* Rufo, Marcellino, & Lib. Notit. dicitur) in quâ *Ala Flaviana*, ſeu *Vienna*, ut nunc vocant, *Flexum* ſeu *Poſonium*, *Arrabo*, ſive *Jaurinum*; *Sabaria*, *Savaria*, ſeu *Græcium* & *Petovio* urbes continentur: Et inferiorem ad ortum, in quâ *Buda*, *Strigonium*, *Alba Regalis*, *Colocia*, *Quinque Eccleſiæ*, *Sirmium*, & *Taurinum* urbes ſunt, diviſa. Utraque *Hungaria* nominatur, non tamen ex æquo; Nam Hungaria trans Danubium uſque ad Carpatem montem extenſa Jazyges Metanaſtas complectitur, & Pannonia partem Auſtriæ & Stiriæ, Carniolæque comprehendit. Ex quo error Ortelii patet, Pannoniam ſuper Auſtriam appellantis, cum modicam partem Auſtriæ (in quâ Vienna & Sapronium) tantum contineat, maximaque Auſtriæ ac Stiriæ pars cum Carinthia & Carniola ſit in Norico. Ovid. Triſt. 2.

Nunc tibi Pannonia eſt, nunc Illyris ora domanda.

Pop. *Pannonii* Idem Ovid. ad Liviam:

Summaque diſperſi per juga Pannonii.

Hinc *Pannonicus*. Mart. 8. 14.

Dum nova Pannonici narratur gloria belli.

Et *Pannonis* fœm. Lucan. lib. 6.

Pannonis haud aliter poſt ictum ſævior urſa

Cum

Cum jaculum parvâ Libys amentavit habenâ,
Se rotat in vulnus, telumque irata receptum
Impetit & ſecum fugientem circuit haſtam.

Horum mem. Dionyſius, verſ. 321.

Πρὸς δ' νότον Γέῤῥαι καὶ Νωρικὰ ἄστε' ἐρυμνά,
Παννόνιοι, Μυσοί τε.——

Solinus cap. 24. *Jam Pannonia viro fortis, & ſolo plano læta, atque uber Dravo Savoque inclytis amnibus circumflua.*

Pannonia Savia, quæ & *Riparia*, ſeu *Ripenſis*, *Bubalia* Aurel. Victori, *Sirmienſis* Caſſiodoro. *Cibalienſis* P. Diacono, pars Pannoniæ infer. circa *Saum* flu. ubi Amantini pop. Plin. quæ partim *Hungaria*, partim *Boſſina* & partim *Sclavonia* nunc dicitur.

Pannonia Valeria, quæ & *Valeria* ſimpliciter, pars Pannoniæ ſup. in quâ pars Stiriæ ad ortum continetur.

Panormus, Siciliæ urbs. Ptol. hodie *Palermo*, teſtibus Aretio & Fazello. Polybius hanc lib. 1. in duas partes diſtinguit, in veterem nempe & novam, quas Neapolin & Palæopolin vocat. Hanc unà cum Soluntе & Motye Pœnis illis antiquiſſimis attribuit Thucydides lib. 6. Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον, &c. ἐνέμοντο. Hæc, ut Polybius author eſt lib. 1. Ἦν βαρυτάτη πόλις τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπαρχίας. Ac Diodorus lib. 22. eandem habere aſſerit λιμένα κάλλιστον τῶν μετὰ τῆς Σικελίαν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν συμβέβηκε τετυχέναι ταύτης τῆς προσηγορίας. Quod ipſum mirari ſubit, unde Græcum habuerit nomen urbs, quam nec Græci condidiſſe, nec niſi ſero admodum obtinuiſſe leguntur. Proinde veriſimile eſt aliud Panormi nomen in uſu fuiſſe apud Pœnos, puta לבתין *Leptin*, i. e. ὅρμον, *ſtationem*. Boch. Ejus mem. Sil. lib. 14.

Tergemino venit numero fœcunda Panormus.

Panormus, op. multiplex. Unum Cretæ. Ptol. cujus mem. Plinius. *Mirabello* nunc Nigro, *Voliſmeni* pagus Bellonio in orâ Boreali. Alterum Macedoniæ in orâ apud Athon mont. Ptol. *Teriſco* Ortelio, *Macri* Moletio. Tertium in Samo inſula. Liv. *Macri* quoque *Nardo*. Quartum Achaiæ. Polyb. Plin. Pauſan. Thucyd. in Peloponneſo juxta Rhium promont. contra Naupactum. Quintum Cherſoneſi Thraciæ Plin. inter Elæum, & Caridiam. Sextum in Phrygiâ ad Helleſpontum apud Cyzicum. *Palermo* Leunclavio.

Panormus, portus multiplex. Unus Epiri apud Oricum Straboni inter Acroceraunia & Oncheſimum, *Palermo* Moletio. Alter Atticæ. Ptol. Pauſ. *Raphei* Sophiano, inter Sunium & Cynoſuram promontoria. Alius Cephaleniæ inſ. teſte Porphyrio.

Pantagias, vel *Pantagies*, fluvius Siciliæ, valde quidem exiguus. Sil. lib. 14.

——*Ac facilem ſuperari gurgite parco*
Pantagiam.——

Sed rapidiſſimi curſûs, quique magno murmure per multa ſaxa in mare præceps devolvitur. Hunc mirâ vocum contractione *Pantagium* dictum volunt, quaſi Πᾶν ἄγει τὸ πᾶν ἀγαν *ubique obſtreperum*. Servius in lib. 3. Æn. *Hic fluvius Siciliæ cum plenus flueret, implebat ſonitu pene totam Siciliam, unde* & Pantagias *dictus, quaſi* ubique ſonans. *Hic poſtea cum Cereri quærenti filiam obſtreperet, tacere juſſus eſt numinis voluntate.* Et Vibius in Catalogo fluminum: *Pantagias Siciliæ ita dictus, quod ſonitus ejus decurrentis per totam inſulam auditus eſt, uſque eo donec Ceres quærens filiam comprimeret eum.* At, ut cætera taceam: *Pantaciam* appellarunt Græci veteres, non *Pantagiam*. Thucydides lib. 6. de Lamo quodam: Ὑπὲρ Παντακύα τε πόταμον Τρώτιλόν τι ὄνομα χωρίον οἰκίσας. In Ptolemæo legitur: Παντάχυ ποταμοῦ ἐκβολαί, quaſi à recto Πάνταχυς. Fallor (inquit Bochartus) an Pœni פתך *pattak* vocabant à verbo Syro פתק *petak*, i. e. jaculari, projicere, & cum impetu propellere. Unde Claud. de Rap. lib. 2.

——*Et ſaxa rotantem*
Pantagiam.——

Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Panticapæa, & *Panticapæum*, Plin. ac Steph. *Voſpero*, teſte Nigro, urbs Tauricæ maxima ad Boſporum Cimmerium, *Boſphorium* olim, teſte Plinio.

Panticapes, flu. Scythiæ Europææ per Lithuaniam fluens in Euxinum mare, Nomadas à Georgiis ſeparans, teſte Plinio. *Przepets*, vel *Przypicks*, teſte Peucero, *Conſcavado* Mercatori. Quintus flu. eſt ab Iſtro inter celebres apud Herod. lib. 4. Dionyſ. verſ. 314.

Κεῖθι γὰρ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.

Paphlagonia, *Roni* Caſtaldo, regio Aſiæ ad Pont. Eux. Galatiæ pars Borealis Ptolemæo inter Bithyniam ad occid. & Cappadociam ad ort. Galatiâ ad Auſt. cohærente. Nomen habet à *Paphlagone* Phinei filio, teſte Stephano. Populi *Paphlagones*, quos ſuperſtitioſos ac ſtolidos eſſe affirmat Lucianus in Pſeudomanti. Horum mem. Dionyſ. verſ. 787.

Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐπ' ἠϊόνεσσι νέμονται,
Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον——

A *Paphlagone* Phinei filio, uti diximus, *Paphlagoniam* deducit Stephanus. Ita enim Conſtantinus Porphyrogenneta *Paphlagones* deducit ἀπὸ Φινέως τοῦ πρώτου τῆς Παφλαγονίας οἰκήσαντος, ὃς ἔσχεν υἱὸν Παφλαγόνα ἐξ οὗ καὶ ἡ χώρα τὴν προσηγορίαν ἐκληρονόμησεν. Fortaſſe autem, inquit vir Magnus, Phinei filius pro *Paphlago* fuit *Phaleg*, unde *Paphlagonia* compoſiti nomine פאה פלג dicta fuerit, h. e. *plaga Phalegi*. Id enim proprie פאה *pea*. Homerus eos à fortitudine commendat. Il. ε.

Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.

Idem Iliad. ν.

Τὸν δὲ Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο.

Paphos nova, Cypri inſ. urbs. Ptol. *Neapaphos* Plinio *Bapho* Nigro. Paphum ab Auguſto Imp. *Auguſtam* appellatam ſcribit Dio lib. 54. ſed veteremne an novam non diſcernit. Duæ enim ſunt in Cypro, teſte Ptolemæo.

Paphos, Cypri civitas, Veneri quondam ſacra. Virg.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos.

Horat. Carm. 1. Od. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique,
Sperne dilectam Cypron.

In hâc urbe ante nuptias puellæ dotem quæſituræ in honorem Veneris in litore ſe proſtituebant. Juſt. lib. 18. Pompon. lib. 2. Strabo lib. 14. Plin. 5: 31. Hinc Nonnus in Baſſaricis lib. 13.

Καὶ Πάφον ἁβροκόμων στεφανηφόρον ὅρμον Ἐρώτων.

Conſtruxit etiam in eâ templum & aram in honorem Veneris, quæ à loco *Paphia* dicta eſt, cui diu ſolo thure ſacrificatum eſt. Long. 64. 20. Lat. 35. 10.

Papia, quæ & *Flavia* aliquando in antiquis nummis, olim *Ticinum*, urbs Inſubriæ poſt Mediolanum clariſſima. Quondam Oſtrogothorum, & Longobardorum ſedes. Item flu. ejuſdem nominis. Vide *Ticinum*.

Parabyſton, forum Athenis in quo undecim viri judicabant, & quidem res viliores. Vide Meurſium Atticarum Lectionum lib. 2. cap 9. & Mauſſacum ad Harpocrationem.

Paracheloitæ, pop. apud Theſſalos circa Maliam urb. ad Acheloum flu. & apud Ætolicos. Strabo. Alios in Phthiotide ponit Stephanus.

Paradiſus, op. Syriæ, ſeu Phœnices ſupra Antaradum cum flu. cognomine. Plin. Ptol. Item pagus Siciliæ. Steph.

Paradiſus, quem Dominum Deum in Eden plantaſſe meminit Moyſes his verbis ויטע יהוה אלהים גן בעדן *vajitta Jehova Elohim gan beheden*, transferentibus id Septuaginta; ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς παράδεισον ἐν Ἐδέν, ut non tam voluptatem, quam nomen proprium iſtius loci accepiſſe videantur. Origine autem *Paradiſus* vox Perſica eſt, ſicut Xenophon non ſolum teſtatur hortos à Perſis *Paradiſos* appellari, verum etiam Plutarchus in Demetrio, & Philoſtratus in vitâ Apollonii Tyanei, cum ita ſcribit: Μέλλων ὁ Δάμις περὶ θήραν γίνεσθαι τῶν ἐν τοῖς παραδείσοις χωρίων εἰς οὓς λέοντές τε ἀπόκλειντο τοῖς βαρβάροις καὶ ἄρκτοι, καὶ παρδάλεις. Et Pollux. Παράδεισοι βαρβαρικὸν μὲν δοκεῖ τοὔνομα, ἧκε δὲ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικήν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ Περσικῶν. Etenim Perſæ nominabant Paradiſos ampliores hortos δένδρα ἔχοντας ἥμερα, interdum etiam vivaria, ut quibuſdam placere video. Agellius lib. 2. cap. 20. *Vivaria quæ nunc dicuntur ſepta quædam loca, in quibus feræ vivæ paſcuntur.* Et paulo poſt, *Vivaria quæ nunc vulgus dicit ſunt quos* Παραδείσους *Græci vocant.* Quocirca Vandalorum regum paradiſum in Africâ pulcherrimum & amœniſſimum fontibus non tantum irriguum, ſed etiam arboribus pomis onuſtis plenum fuiſſe ſcribit Procopius. Unde Heſychius: παράδεισον τὸν Βασιλέως κατάλυσιν interpretatur. Valeant ergo qui cum Scholaſticis *Paradiſum* dici volunt qu. *parans Dei viſum*. Valeant qui cum Suidâ peregrinæ hujus vocis originem aut παρὰ τὸ δεύω, i. e. βρέχω, aut παρὰ τὸ τῆς δεῖς, i. e. Botάνων συλλογὴν ποιεῖσθαι arceſſunt. Tandem hanc vocem receperunt literæ ſacræ. Ait enim Solomon Eccleſ. 2. *Feci mihi hortos & paradiſos (ganoth vepardeſſim) & plantavi in eis omne lignum fructiferum.* Canticorum quoque 2. & Neemiæ 2. eandem vocem reperias. In Novo Teſtamento eſt Tranſlata S. Lucâ & D. Paulo ad æternam illam & beatam Dei, angelorum, & animarum felicium ſedem, ut cum Chriſtus inquit latroni: *Hodie mecum eris in Paradiſo.* Eadem ſignificatione accipitur Apoc. 2. ubi *vincenti lignum vitæ* promittitur, *quod eſt in paradiſo.* Ubi forte Seleuciani negarunt fuiſſe olim Paradiſum terrenum, ut & Origenes lib. 4. περὶ ἀρχῶν, pueriliter ratiocinatur, haud fore aliquem uſque adeo ſtupidum, ut putet Deum agricolam fuiſſe, &

arbores

arbores plantaſſe in Paradiſo. Sed eum confutat Epiphanius. Quin ipſa creatio verbo Dei facta redarguit ineptias tales; nec eſſe in Paradiſi Hiſtoriâ ſemper quærendas allegorias monet Hieronymus. Fuit itaque Paradiſus aliquis terrenus, ſed ubi fuerit ab eruditis diſputatur. Sunt qui ſub Æquinoctiali circulo conſtituunt, & nomine *gladii, torridam zonam* accipiunt. Alii in altiſſimis montibus ponunt, ut ad Lunarem uſque circulum pertingat, aquarum diluvii expers. Nonnulli extra orbem noſtrum locum illi faciunt, myſticè intelligentes omnia illa quæ de eo commemorantur. Philo quoque Judæus cœlum intelligit. Sed hanc ejus opinionem improbat & rejicit Theodoretus multis modis, tum pariter his verbis: Ἐδὲν οἱ μὲν τὸν παράδεισον αὐτὸν λέγεσθαί φασιν, οἱ δὲ τόπον πάντα, ἐν ᾧ καὶ παράδεισος ἦν, ὅθεν καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη. Καὶ ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ τῆς γῆς ἐν Ἐδὲν γεγενῆσθαι προσηγορεύθη, ἐδὼν γὰρ τὸ πυῤῥόν. Quanquam poſteriora hæc minime ſint vera, eò quod Adamus nomen tulerit à terrâ quæ Ebræis dicitur אדמה *Adama*. In quâ regione ergo plantatus eſt hortus hic voluptatis? Probabiliter loqui ac ſcribere videntur, qui locum ejus deſignant in Meſopotamiâ inter Judæam & Arabiam, maxime circa Babylonem & Seleuciam, ubi Tigris & Euphrates 4. flumina ſuo concurſu conſtituunt, ſupra Babylonem autem uno alveo recipiuntur, & infra rurſus dividuntur in flumina duo, aut potius in Chaldæâ vel Aſſyriâ. Sed & hanc ſententiam evertere conantur nonnulli, non ſatis animadvertentes, ubi primi iſti homines vixerint, ubi turrim condiderint, ubi Nineven prius conditam ab Aſſur, à quo circumjacens regio Aſſuria, vel (quod idem eſt) Aſſyria eſt dicta. Suſpicionis etiam nonnihil injicit, quòd inter Magorum præcepta, quorum in Chaldæâ & proximis regionibus magna fuit auctoritas, Paradiſi quoque mentio fiat his verbis:

Ζήτησον παράδεισον.

Quanquam myſticè eos de Paradiſo loqui intelligat Pſellus, qui diſertis verbis Χαλδαϊκὸν παράδεισον vocat, & alio loco ἱερὸν παράδεισον κατὰ Χαλδαίους, quaſi fuerit indubitatum tum temporis eſſe aliquem Paradiſum Chaldaicum. At quia perierat aquis diluvii vaſtatus, atque ideo digito monſtrari non poterat, myſticè intelligendum exiſtimarunt, ſicut & nonnulli Chriſtianorum Theologi. Adde quod verſus Orientem habitaverint Adam, Cain, Abel, & ab eodem tractu coloniæ fuerint in alias regiones deductæ. Poſt cataclyſmum enim venit in Ægyptum Mizraim, i. e. Ægyptus, ut Chus in Æthiopiam. Atqui Orientalis regio eſt Chaldæa, cujus incolæ quoque non falsò, Arcadum inſtar, ſed magno jure ſe omnium hominum antiquiſſimos jactare ſolent. Jam & ipſe hortus voluptatis plantatus fuiſſe legitur à Deo, Gen. 2. מקדם *Mikedem*; quam vocem licet Onkelos *à principio vertat*, Hieronymus *ab exordio*, Aquila ἀπ' ἀρχῆς, Theodoretus ἐν τοῖς πρώτοις, Symmachus ἐκ πρώτης; quaſi ante conditum mundum extiterit Paradiſus; tamen horum ſententiæ omnino ſtandum non eſt, cum eadem vox *ab Oriente* quoque ſignificat, teſte Aben Ezra & aliis. Atque hâc adeo de causâ Septuaginta verterunt κατὰ τὰς ἀνατολάς, i. e. *ad Orientem*, reſpicientes ad locum, non ad tempus. Hoc certum eſt, ante hominem formatum extitiſſe Paradiſum. Ante mundum vero creatum non extitiſſe, vel inde probari queat, quòd terreſtris fuerit, arbores in ſe fructiferas habens, fluviorumque & regionum Orientalium mentio fiat in ejus deſcriptione. Credibile quoque eſt temperatiſſimam fuiſſe regionem hanc, atque ideo priſcos illos homines vitam in plures quam nos, annos, produxiſſe, cum nondum immanis illa ventris ingluvies, vere Hydra Lernæa, irrepſiſſet in mundum, quæ jam & morbos plures generat, & manes anticipat. Cæterum periit Paradiſus terreſtris everſus aquis diluvii, horridus jam & incultus, aut certe priſtinâ amœnitate deſtitutus. Quò ſtultè faciunt prorſus, quicunque eum inquirunt, eò quòd ab aliis locis quoad ſplendorem, culturamque dignoſci haudquaquam poſſit. Falluntur etiam Judæi, qui in terreno Paradiſo etiamnum verſari putant Thisbitem Eliam, & Enoch, cùm in cœleſtem revera tranſlati ſint, de quo Salvator locutus eſt pendens in cruce, & B. Paulus 2 Cor. 12. ubi ſe raptum eſſe affirmat in Paradiſum tertium aduſque cœlum, atque ibidem multa audiviſſe verba arcana, quæ homini aperire non licet. Hæc ex Fungero. Conſtantinus M. in Orat. ad Sanctorum cœtum apud Euſeb. videtur Paradiſum illum in quo Adamus à Deo collocatus eſt, extra terram ponere; in quâ opinione fuere plerique veterum. Stephanus Gobarus in Cap. 11. hoc problema tractaverat: ὡς ὁ Παράδεισος οὔτε ἐν τῷ οὐρανῷ οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ τούτων μεταξύ Et capitis 12. hic erat Titulus, Quod Paradiſus eſt ſuperna Jeruſalem & in tertio Cœlo: & quod arbores quæ illic ſunt intellectu & ſcientiâ præditæ ſunt: & quod Adamus poſt tranſgreſſionem illinc in terram dejectus eſt. Deinde aſſertio contraria, Paradiſum non eſſe in tertio cœlo, ſed in terrâ. Sane Tatianus in Orat. contra Græcos, Paradiſum in quo Adamum Deus collocavit non in hac quem incolimus terra fuiſſe dicit, ſed in aliâ multo præſtantiore. Verba ejus hæc ſunt: Μετῳκίσθησαν οἱ δαίμονες, ἐξῳκίσθησαν οἱ πρωτόπλαστοι· καὶ οἱ μὲν ἀπ' οὐρανοῦ κατεβλήθησαν, οἱ δ' ἀπὸ γῆς μὲν, ἀλλ' οὐκ ἐκ ταύτης. Sed & Tertullianus idem ſenſiſſe videtur. Sic enim ſcribit de Adamo lib. de Patientiâ: *Innocens erat* & Deo amicus, & Paradiſi colonus. At ubi ſemel ſuccidit impatientiæ, deſivit Deo ſapere, deſivit cœleſtia ſuſtinere poſſe. Exinde homo terræ datus & ab oculis Dei dejectus. Idem elici poteſt ex libro ejus 2. adverſus Marcionem cap. 2. & 10. ubi eâdem metaphora utitur quâ Tatianus. Quid mirum ſi redhibitus animæ ſuæ & in ergaſtulum terræ laborandæ relegatus, i. e. ἐξοικισθείς. Quod ſi liber ille quem *de Paradiſo* Tertullianus ſcripſerat, hodie extaret; hanc ejus fuiſſe ſententiam quam dixi apertius cognoſcere liceret. Denique Clemens Alexandrinus in libris Hypotyp. p. 341. Edit. Commelinianæ, Paradiſum terreſtrem in quo Eva facta eſt in quarto cœlo collocat: ὅθεν ἐν τῷ παραδείσῳ τῷ τετάρτῳ οὐρανῷ δημιουργεῖται, &c. Origenes vero Paradiſum, cujus incola fuit Adamus in tertio cœlo collocaverat, uti docet Methodius in lib. de Reſurrectione apud Epiphanium, pag. 572. Et ante hos omnes Valentinus Paradiſum in quo Adamus verſatus eſt, ſupra tertium cœlum poſuerat & intellectualem eſſe affirmaverat, teſte Irenæo lib. 1. Videat eruditus Lector tractatum Anglicano ſermone conſcriptum, cujus titulus eſt: *A diſcourſe of the Terreſtrial Paradiſe.* Londini, excudebat Jac. Fleſherus, A. D. 1666.

Parætaca, urbs Mediæ, pop. *Parætaceni* Straboni, ac Plinio, ac *Paretacæni* Herodoto in Perſide, ubi *Parætacene* regio Ptolemæo, *Paritaca* Arriano, *Paretacene* Straboni inter Perſidem & Parthiam. Ita variè de locis remotis ab autoribus ſcribitur.

Parætonium, Berton Mercatori & aliis, urbs Marmaricæ, olim epiſc. & præcipua in orâ Boreali ac marit. inter Apolloniam urb. Cyrenaicæ, ad occ. 390. & Alexandriam Ægypti in ort. 144. m. p. à Catabathmo 900. ſtad. in ort. Ovidius Met. 9.

Iſi, Parætonium, Mareoticaque arva, Pharumque.

Hinc *Parætonius*: Lucan. lib. 3.

Uſque Parætonias Eoa ad litora Syrtes.

Paragontinus, ſinus in Carmaniâ, ultra Armozum & Carpellam promont. *Paragon* Ptolemæo, *Golfo de Gugerath* nunc, teſte Nigro.

Pariſii, pop. fuere Gall. Celt. quorum urbs *Pariſii*, ſeu Lutetia Pariſiorum dicitur; vulgò *Paris*, ad Sequanam flu. Galliæ caput, ſedeſque regia. Diſtat circiter 10. leuc. à Sylvanecto in merid. 28. à Rothomago in Eurum, & 34. ab Aureliis in Bor. Vide *Lutetia*.

Pariſii, qui & *Pariſi*, pop. Albionis in Angliâ, quorum locus *Holderneſſe* in Com. Ebor. teſte Camdeno, dicitur.

Parium, civitas Aſiæ in regione Myſiæ, ex quâ fuit Neoptolemus cognomento Gloſſographus, vir memoratu dignus. Strab. lib. 10. & 12. Parii quoque ortus eſt Archilochus Poeta Iambographus, unde Horatius:

——*Variis ego primus Iambis, &c.*

Malim autem hunc ad *Paron* inſ. referre. Vide Steph. in Πάρος, qui à *Pario*, Jaſonis filio dictum tradit. Juxta hanc urb. teſte Plinio 7. 2. gentes ſunt quæ Ophiogenes vocantur. In eodem op. Cupido nudus fuit par Veneri Cnidiæ nobilitate & induſtria. Ejus mem. Val. Flac. lib. 2.

Jam juga Percotes, Pariumque infame fragoſis
Exſuperant, Pythiamque vadis.

Pario adhuc Sophiano, *Pariſo* Nigro. Ab Homero *Adraſtiam* appellatam tradit Plinius; Eandem & *Pæſtos* apud Homerum dici ſcribit Camerarius.

Parma, nomen fluvii in Italiâ, à quo urbs inter Placentiam & Cremonam ſita *Parma* appellata eſt. Hæc patria fuit Caſſii poetæ, quem ideo *Parmenſem* vocat Horatius, itemque Macrobii, viri ingenio ac doctrinâ præſtantis. Nomen antiquum hodie retinet. Opidani inde dicuntur *Parmenſes* Ciceroni, Plinio & Martiali. At Stephano ſunt inuſitato Romanis, ut arbitror, vocabulo, *Parmani*. Πάρμα, inquit, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Παρμαῖος, ἢ Παρμανός. Illa Græca, hæc Romana erat formatio. De ipſo opido ſic Strabo lib. 5. Πόλεις δ' εἰσὶν ἐντὸς τοῦ Πάδου, καὶ περὶ τὸν Πάδον ἐπιφανεῖς, Πλακεντία μὲν καὶ Κρεμώνη πλησιαίταται κατὰ μέσην που τὴν χώραν, μεταξὺ δὲ τούτων τε καὶ Ἀριμίνου, Πάρμα καὶ Μουτίνη καὶ Βονωνία. Ptolemæus: Ἡ δὲ Γαλλία ἡ Τογάτα ἔχει πόλεις τάσδε· Πλακεντία, Φιδεντία, Βρίξελλον, Πάρμα, Κολωνία. Plin. 3. 15. *Intus Coloniæ, Bononia, Brixillum, Mutina, Parma, Placentia. Opida Cæſena, Claterna.* Quando Colonia huc ſit deducta oſtendit Livius lib. 39. *Eodem*, inquit, *anno Mutina & Parma Coloniæ Romanorum civium ſunt deductæ: bina millia hominum, in agro, qui proximè Boiorum, ante Tuſcorum fuerat, octona jugera Parmæ, quina Mutinæ acceperunt.* Annus is fuit urb. Romæ 569. quo an. Conſſ. fuere M. Claudius Marcellus, & Q. Fabius Labeo. Longo tempore

pore poſt, quum ſub Auguſto Imp. novos colonos accepit, cognomenta ei tum addita, quæ antiquus lapis refert hoc modo: COL. JUL. AUG. PARMA. Lana illius olim in pretio. Martial. lib. 14.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis.———

Idem 5. 13.

Tondet & innumeros Gallica Parma greges.

Idem 4. 37.

Et pecore redeunt ter ducena Parmenſi.

Et alibi:

Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo,
Vel quam ſepoſito de grege Parma dedit.

Long. 32. 38. Lat. 43. 58.

Parnaſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſacer, duos vertices habens, quorum unum Tithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus. Cithæron autem & Helicon, quos Servius malè putavit eſſe Parnaſſi juga; montes ab hoc diverſi, licet non admodum disjuncti, ſunt. Hujus autem duo juga ſunt *Cyrrha* & *Niſa*. Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio, niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Niſæque feruntur
Pectora noſtra duas non admittentia curas?

Magnitudinem ejus innuit Strabo lib. 9. ubi Heliconem (quem Heſiodus vocat ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε) κατά τε ὕψος καὶ περίμετρον *altitudine & ambitu* ſcribit eſſe Parnaſſo ἐνάμιλλον, h. e. *conferendum*: De quo Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 3. Ἔν γε τοῖς μεγάλοις ὄρεσιν, οἷον τὰ ἐν Παρνήσῳ, *in magnis montibus, ut in Parnaſſo.* Unde Παρνασσῶν μεγέθη apud Ariſtophanem in *Ranis*, & ἄνθρωπες Παρνάσσιοι pro *magnis* in Acharnanenſibus. Altitudinem ſatis innuit Ovid. Met. 1.

Mons ibi verticibus petit arduus aſtra duobus,
Nomine Parnaſſus, ſuperatque cacumine nubes.

Catullus:

———*Parnaſſi è vertice ſummo.*

Et Lucanus:

Cardine Parnaſſus gemino petit æthera colle
Mons Bromio, Phœboque ſacer.

Perſius in Prologo:

Nec in bicipiti ſomniaſſe Parnaſſo
Memini.———

Seneca:

Gemina Parnaſſi nivalis arx trucem ſonitum dedit.

Stat. Thebaid. 1.

———*Si ſtagna petit Cyrrhæa bicorni.*

Idem: ———*Summaque biverticis umbrâ*
Parnaſſi reſidens.———

Proinde Nonno in Dionyſiacis δικάρηνος, h. e. *biceps* dicitur. Quod autem Seneca *nivalem* arcem dixerit, habuit forte ex Homero, qui ſic in Hymnis de Parnaſſo:

Ἵκεο δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα.

Unde quoque, ni fallor, Euripides in Phœniſſis νιφοβόλον vocat. Lauru abundaſſe hunc montem innuit Virg. Georg. 2.

———*Etiam Parnaſſia laurus*
Parva ſub ingenti matris ſe ſubjecit umbra.

Quo circa Nonnus εὐδενδρον, h. e. *bonas arbores habentem*, vocat. *Parnaſſi deſerta avia* dixit Virgilius Georg. 3. Hauſit forſan ex Pindaro, cui Od. 10. Pyth. Παρνάσιος μυχὸς dicitur. Pauſanias in Atticis, Gallos, cum in Græciam irrupiſſent, ait, Delphos, ad diripienda Delphici templa donaria ſe contuliſſe; incolas autem iis occurriſſe, ac tum crebra de cœlo fulmina, & divinitus ac ſponte avulſa de Parnaſſo ſaxa Gallorum aciem perculiſſe. Quò alluſit Propertius lib. 2. el. 32.

Altera dejectos Parnaſſi vertice Gallos.

Et planius lib. 3. eleg. 13.

Torrida ſacrilegum teſtantur lumina Brennum,
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.
At mons laurigero concuſſus vertice, duras
Gallica Parnaſſi ſparſit in arma nives.

Prius hic mons *Larnaſſus* dictus fuit à *Larnace* arcâ Deucalionis, quæ eo delata autore Stephano cum Apollonii Interp. Poſt diluvium vero *Parnaſſus* vocabatur ab heroe *Parnaſſo*, uti tradit Hellanicus. Lege Lilium Gyraldum Synt. de Muſis. Peucerus ab Ebræo הר *Har* & נחש *Nahas* deducit; litera p. loco h. adſcripta in compoſitione. *Har* autem eſt *mons*; *Nahas* vero *augurium*, ac *divinatio*, qu. dicatur *mons divinationis.* Nam Oraculum Delphicum ſedem habuit ad radices Parnaſſi. In medio orbis terrarum ſitum eſſe hunc montem antiqui voluerunt, unde Claud. in prolegom. ad Conſul. Mallii Theodori:

Jupiter, ut perhibent, ſpacium cum diſcere vellet
Naturæ, regni neſcius ipſe ſui;
Armigeros utrinque duos æqualibus alis
Miſit ab Eois Occiduiſque plagis.
Parnaſſus geminos fertur junxiſſe volucres,
Contulit alternas Pythius axis aves.

Statius Theb. 1.

Audiit & Cœli medius Parnaſſus, & aſper
Eurotas.———

Ubi malè Gloſſographus: *Altitudinem innuit montis, non ſitum.* Nam oriente tantum quantum occidente diſtantem facit Poeta. Lucanus lib. 5.

Heſperio tantum quantum ſemotus Eoo
Cardine Parnaſſus.———

Parnes, mons Atticæ vitifer. Statius lib. 12.

Dives & Hegaleos nemorum, Parneſque benignus
Vitibus.———

Genitivus caſus *Parnethos* apud Ariſtoph. *in Nubibus.* Et hic mons & *Parnaſſus* alludunt ad Syrum פרנס *parnes*, h. e. *paſcere*, unde פרנוס *pirnus*, paſchuum. Bochart.

Parneſſus, Aſiæ mons inter Arianam & Bactrianam. Dionyſ. verſ. 737.

———Κνημοῖς ὑπὸ Παρνησσοῖο.

Hic pleriſque Παροπαμισὸς, Ptolemæo vero Παροπανισὸς dicitur, unde per ſyncopen fit Παρπανισὸς, & iterata eadem ſyncope Παρνισὸς. Παρνισσοῖο enim apud Dionyſium legendum docet Salmaſius & ex variantibus lectionibus probat Montanus.

Paropamiſſadæ, pop. fuere Aſiæ, quorum reg. *Paropamiſſus*, vel *Paropaniſſus* dicta fuit; eratque pars Aſiæ in Imperio Perſarum, inter Bactrianam ad occ. Arachoſiam ad merid. Caucaſum M. ad Bor. & Indiam ad ort. ubi nunc *Cabul*, provincia in ditione Magni Mogolis, teſte Sanſone.

Paropamiſus, *Paropamiſſus* Plinio, *Paropaniſus* Ptolemæo, *Parnaſſus* Ariſtoteli, *Parneſſus*, vel *Parniſſos* Dionyſio, mons excelſus Paropamiſſadarum, Tauri pars, ex quo Bactrus flu. oritur. *Calchiſtan* Caſtaldo & Moletio. Ex eo etiam Indus flu. profluit, teſtibus Plinio, & Arriano. Hujus montis jugum altiſſimum *Navagrot* à M. Paulo Venero vocatur, *Pamer* v. Mercatori dicitur.

Paroræa, urbs Arcadiæ. Stephanus. Alia Macedonum. Idem.

Paros, *Pario* Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, prius *Pactya*, & *Minoa*, teſte Plinio, dicta. *Demetrias*, *Zacynthus*, *Hyria*, *Hyleeſſa*, & *Cabarnis* Stephano. Ita dicta putatur, à *Paro*, Jaſonis filio, vel ab Arcade quodam *Paro* Parrhaſii filio. Plin. 4. 12. In eâ eſt opidum etiam *Parum* vocitatum. In hâc inſulâ marmor candidum proveniebat, ad Deorum ſimulacra maxime expetitum, idque à loco *Parium* dicebatur. Unde Ovid. Met. lib. 7.

———*Planamque Seriphon,*
Marmoreamque Paron.———

Sidonius Apollinaris:

Candentem jam nolo Paron, jam nolo Caryſton.

Horat. lib. 1. Car. Od. 19.

Urit me Glyceræ nitor
Splendentis Pario marmore purius.

Strab. lib. 10. πάρῳ ἡ Παρία λίθος λεγομένη, ἀρίστη πρὸς τὴν μαρμαρογλυφίαν. Virg. Georg. 3.

Stabunt & Parii lapides, ſpirantia ſigna.

Et lib. 1.

Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo
Argentum, Pariuſve lapis circumdatur auro.

Idem lib. 3.

———*Viridemque Donyſam*
Olearon, niveamque Paron.———

Ovidius 1. Amorum:

Aſtitit illa gemens albo, & ſine ſanguine vultu,
Cæduntur Pariis qualia ſaxa jugis.

Seneca in Hyppolito:

Lucebit Pario marmore clarius.

Paros frigidam habet aquam & mulieres formoſas apud Ariſtoph. quod adagii ſpeciem habet quo ſignificamus, Non eſſe commodum ſine incommodo. Hic mures non reperiri feruntur. Hinc etiam proverbium: Ἀναπαριάζειν, de illis qui pacta & conventa violant. Item inſula Liburnorum. Stephanus, quem ſis conſule in voce *Paros*. Porro *Paros*, Nicanore teſte apud Stephanum, etiam *Zacynthus* dicta eſt. An quia זכות *Zachuth* Phœnicibus erat ſublimitas, ut infra docebimus, ubi de inſulâ *Zacyntho*? Certe ut Zacynthus, ita Parus montoſa fuit & ſublimis. Dioſcorides Antholog. lib. 3. cap. 12.

Οὔτε Πάρου νήσων αἰπυτάτων ἱερῶν.

Parii porro montes profundis cuniculis ſcatent, & Soli tam inacceſſis, ut candidum marmor in iis latens non niſi ad lucernas erui poſſit. Unde factum, ut *lychnites* ſeu *lucernarius* diceretur Parius lapis. Plin. 36. cap. 5. locutus de Chiis quibuſdam ſculptoribus magni nominis: *Omnes autem tantum candido marmore uſi ſunt à Paro inſulâ, quem lapidem cœ-*

fere Lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur, ut author eſt Varro. Λίθον λυχνέα ob id ipſum appellat Callixenus Rhodius apud Athen. lib. 5. ubi de thalamego Philopatoris: ἵδρυται δ' ἐν αὐτῷ τὸ τῶν βασιλέων συγγενείας ἀγάλματα εἰκονικὰ λίθου λυχνέως. A cuniculis hiſce quos diximus nomen habere *Paron* inſulam, ſtatim agnoſcet, quiſquis ſciet Ebræis פרה *pera* ex Eſ. 2. 20. & פרעא *paro* Syris eſſe terræ cuniculum. Bochartus.

Parrhaſia, Parrhaſiæ Plin. *Parrhaſii* Strab. & Vib. op. reg. & pop. Arcadiæ in Peloponneſo, ubi *Parrhaſium nemus* Statio, & *Parrhaſius mons* Heſychio. Lycaonis patria fuit, à quo univerſa Arcadia à poetis quandoque *Parrhaſia* dicitur. Virgilius:

Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Faſt. 2.

Altaque Trœzene, Parrhaſiæque nives.

Partheni, Plin. *Parthini* Pomponio ac Dioni, Illyrici populi, quos hodie *Raguſienſes* licebit appellare.

Parthenia, vicus prope Pontum. Samos etiam olim ſic dicta eſt, teſte Stephano. Cum autem Nicander

——Βάρος ἀίνυσο γαίης Παρθενίης,

dixit, *Samiam terram* intellexit, teſte Scholiaſte.

Parthenium, urbs Eubœæ, ac alia Thraciæ.

Parthenius, flu. Paphlagonum in Pont. Eux. influens. Heſych. Per mediam Amaſtrianorum urb. fluit: Sic dictus, teſte Stephano, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quod placido, tanquam virgineo gradu profluat; Ὡς ἀγαλὰ προρέων, ὡς ἁβρὴ παρθένος εἶσι· vel quod virgo Palætinis regia filia in eo ſubmerſa ſit. Ejus meminit Arrianus; itemque Ovid. Pont. 4.

Partheniuſque rapax, & volvens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Ubi cum *rapacem* vocat, ſecundum etymon ab Ethnicographo productum planè evertit. Eſt etiam promontorium prope Heracleam. Eſt item *Parthenius*, portus in litore Brutio: & mons in Arcadiâ, ſic dictus qu. *Virgineus*, à *Virginibus*, quæ ibi Veneri frequenter ſacra facere ſolebant, vel venari, ut vult Servius. Virg. Eclog. 10.

——*Non me ulla vetabunt*
Frigora Parthenios canibus circundare ſaltus.

Propertius 1. 1.

Nam modo Partheniis amens errabat in antris,
Ibat & hirſutas ille videre feras.

Claud 2. de raptu:

Jam neque Partheniis innectere retia luſtris,
Nec pharetram geſtare liber.

Ovid. Epiſt. 9.

Non ego Partheniis temeratam vallibus Augen,
Nec referam partus, Ormeni nympha, tuos.

Item *Parthenium nemus* apud Stat. Theb. 4. Callimachus Hym. in Delum:

φεῦγε μιν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον.——

Scholiaſtes: παρθένιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα τὴν Αὔγην τὴν Ἀλέου θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Ἀθηνᾶς ἔφθειρεν Ἡρακλῆς.

Parthenope, una Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe præcipitarunt. Harum aliæ alia in loca; Parthenope autem eò delata eſt, ubi poſtea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ, quæ ab ejus nomine etiam Parthenope eſt appellata: Neapolin autem poſtea dictam volunt hanc urbem, quòd ab Auguſto fuerit inſtaurata: Sed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, *Neapolis* hæc urbs appellatur, & cives ejus *Neapolitani*: quos ſcribit quotannis ad templum Parthenopes faces ferre conſueviſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc urb. à Cumanis conditam tradunt: qui cum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiſſent, nomen ejus urbi indidere. Sed poſtquam loci ubertate atque amœnitate majorem in modum frequentari civitas cœpit, veriti ne Cumæ desererentur, diruendi Parthenopen concilium inivere. Quo facto mox immani peſtilentiâ vexati, oraculo moniti ſunt, ut novam urbem reſtituerent. Cui oraculo obtemperantes, urbem paulo ante dirutam ſplendidius inſtaurarunt, & ex reſponſi verbis arrepto nomine *Neapolin*, hoc eſt, *novam urbem* appellaverunt. Dionyſ.

——Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον, ἔνθα μέλαθρον
Ἀγνῆς Παρθενόπης.——

Plin. 3. 5. *Neapolis Chalſidenſium & ipſa, Parthenope à tumulo Sirenes appellata.* Otio deditam eſſe civitatem, ſequentium teſtimonia firmant. Horat. Epod. 5.

Et otioſa credidit Neapolis.

Ovid. Met. 15.

——*Et in otia natam*
Parthenopen.——

Silius principio lib. 12.

Nam molles urbi ritus, atque hoſpita Muſis
Otia, & exemptum curis gravioribus ævum.

Virgilius in fine Georgicorum:

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope ſtudiis florentem ignobilis oti.

Parthenopolis, urbs Macedoniæ, ſic dicta à filiabus Geræſti, filii Mygdonis, quæ cum agreſtes & inhumanæ eſſent; pater, ut eas ad civiliorem vitam invitaret, civitatem earum gratiâ condidit.

Parthenubieron, i. e. *virginis templum* & *Partheuacra*, nomen loci & promontorii ante Cherſoneſum Boſpori urbem. Strabo. Incola *Parthenius*.

Parthia, Aſiæ regio, ab occaſu Mediâ, ab Aquilone Hyrcaniâ, ab ortu Arianâ, à meridie Carmaniæ deſertis terminata. *Parthienen* Q. Curtius vocat lib. 6. cap. 2. ubi docet Parthos Scytharum progeniem eſſe, quod & Dionyſius teſtatur. *Parthiam* quidem à *Parthyene*, ut totum à parte diſtinguit Ptolemæus, Parthyénen Parthiæ provinciam faciens, ſed ab eo in hâc re diſſentit Strabo lib. 11. cui tota regio, quæ *Parthia* Ptolemæo eſt, *Parthyene* dicitur, cum quo Polybius & alii conſentiunt. Stephanus Byzantinus: Λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι. Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα, καὶ Παρθυηνή. Fuit initio obſcura & minus valida gens, deinde nobiliſſima & potentiſſima evaſit. Vide Dionem Caſſium, lib. 40. in rebus Craſſi, ubi accuratè de iis exponit. Recentiores Latini aliquando Parthiæ nomen ad totum Parthicum imperium ſub Arſacidis acquiſitum extendunt. Ita Solinus cap. 59. *Parthiam, quanta omnis eſt, à Septentrione Hyrcanio claudi* affirmat; & *regna in eâ duo deviginti* numerat. Horum ſitum ac mores his verſibus deſcribit Dionyſius ὁ Περιηγητὴς, verſ. 1039.

Ἀλλ' ἤτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιάων
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήϊοι ἀγκυλότοξοι,
Παντοίου πολέμοιο δαήμονες· οὐ γὰρ ἀρότρῳ
Αὔλακ' ἐπιθύνουσι διαγλάζοντες ἀρούρας,
Οὐδὲ μὲν ἐν νήεσσιν ἅλα τμήγουσιν ἐρετμοῖς,
Οὐδὲ νομῷ φέρβουσι βοῶν γένος, ἐκ δὲ γενέθλης
Νηπίαχοι τόξοισι καὶ ἱπποσύνῃσι μέλονται.
Αἰεὶ δ' ἠχήεσσαν ἀνὰ χθόνα δοῦπος ἀκόντων,
Ἢ βελέων· πάντῃ δ' ἔτ' ἀελλοπόδων δρόμος ἵππων
Θυνόντων· οὐ γάρ σφι θέμις δόρποιο πάσασθαι,
Πρὶν πολέμου μόχθοισι χάρην ἱδρῶτι πλῦναι·
Φέρβονται δ' ἄγρῃσι δορυκτήτου βιότοιο.
Ἀλλ' ἔμπης κατ' ὄπισθεν ἀμαιμακέτους περ ἐόντας
Αὐσονίου βασιλῆος ἐπεπρήυνεν ἀκωκή.

Parthos autem è Scythiâ primum profectos *Parthiam* ab ipſis dictam occupaſſe refert Juſtinus, lib. 41. idque nominis indicio probat, quod *Scythico ſermone Parthi exules dicantur*; quod & Euſtathius, aliique confirmant. Hi arcu plurimum valuerunt, quo vel fugientes hoſtibus plurimum detrimenti afferebant. Virg. Georg. 3.

Fidentemque fuga Parthum, verſiſque ſagittis.

Idem lib. 4. de apibus:

——*Aut ut nervo pulſante ſagittæ,*
Prima leves ineunt ſiquando prælia Parthi.

Horatius lib. 1. Carm.

——*Et verſis animoſum equis*
Parthum dicere.——

Et lib. 2. Od. 13.

Miles ſagittas & celerem fugam Parthi.

Idem alibi:

Aut labentis equo deſcribat vulnera Parthi.

Claudianus:

——*Refugo quæ ſit fiducia Partho.*

Catullus:

Seu Sacas ſagittiferoſque Parthos.

Ovid. 1. de Arte Am.

Tergaque Parthorum, Romanaque pectora dicam,
Telaque ab adverſo quæ jacit hoſtis equo.

Idem ibidem:

Ut celer averſis utere Parthus equis.

Idem alibi:

——*Parthus tutus ab hoſte fugâ eſt.*

Propertius 2. 10.

Jam negat Euphrates equitem poſt terga tueri.

Idem lib. 3. el. 7.

Parthorum aſtutæ tela remiſſa fugæ.

Et lib. 4. eleg. 3.

Subdolus & verſis increpat arcus equis.

Seneca in Oedipo:

Vidit & verſas equitis ſagittas
Terga fallacis metuenda Parthi.

Idem in Thyeſte:

Nil armis & inertibus

Telis, quæ procul ingerit
Parthus cum ſimulat fugas.

Boëtius lib. 5.

Rupis Achæmeniæ ſcopulis, ubi verſa ſequentum
Pectoribus figit ſpicula pugna fugax.

Stat. 1. Sylv.

——*Arcuque horrenda fugaci*
Armenia.——

Lucan. lib. 1.

——*Torto Balearis verbere fundæ*
Ocyor, & miſsâ Parthi poſt terga ſagittâ.

Unde *refugi* dicti ab eodem lib. 6.

——*Fragili circumdata teſtâ*
Mœnia mirentur refugi Babylonia Parthi.

Parthi ſuperſtitiosè admodum & venerabundè Regi ſuo obſequium impendiſſe dicuntur, oſculis pedum & ſervili ſupplicatione: quin eum adituri terram ore tangebant, teſte Xenophonte. Virg. Georg. 4.

Præterea regem non ſic Ægyptus, & ingens
Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaſpes
Obſervant.——

Mart. 10. 71.

Fruſtra blanditiæ venitis ad me,
Ad Parthos procul ite pileatos
Et turpes, humileſque, ſupplicesque
Pictorum ſola baſiate regum.

Parthyene. Vide *Parthia.*

Partiſcum, Jazygum Metanaſtarum urbs. Ptol. Eſt autem in Hungariâ Tranſdanubianâ Agriæ urbi finitima, ab eâ in ort. & merid. recedens. *Cechometh* Nigro, *Poroocʒlo* vero teſte Lazio.

Paſargada, Perſidis urbs. Ptol. *Cholqueta* Theveto. Fuit autem prope Carmaniam. à Cyro ibi loci condita, ubi Aſtyagen prælio vicit; & nomen quidem ipſum Περσῶν στρατόπεδον, h. e. *Perſarum caſtra*, ſignificare, teſtatur tum Euſt. tum Steph. de urbibus, cujus verba ſic ſe habent: Τὰς δὲ Πασαργάδας ἔκτισεν ὁ Κῦρος ἐφ' οὗ τόπου παραταξάμενος Ἀστυάγην ἐνίκησεν. Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις διερμηνευθεῖσα Περσῶν στρατόπεδον. Sed tunc eſſet *Parſagada.* Dionyſius vero *Paſargadas*, non tanquam urbem, ſed gentem nominat; cui genti proculdubio Paſargadæ urbs, quam cum locis vicinis tenuere, nomen dedit. Sic enim ille: Πρῶται Σάβαι, μετὰ τοὺς δὲ Πασαργάδαι. Q. Curt. lib. 10. ubi de Alexandri ex Indiâ in Carmaniam reditu. *Ventum eſt*, inquit, *inde Paſargadas; Perſica gens eſt; cujus Satrapes Orſines erat.* Scribitur & *Paſſargadæ.*

Paſitigris, nomen quo Tigris flu. ubi remeavere aquæ appellatur. Plin. 6. 20. Strab. lib. 15. Καὶ ὁ Πασίτιγρις, ὃς ἐκ τῆς Οὐξίας καὶ αὐτὸς ῥεῖ. Adſcribam de hoc flu. quæ habet Q. Curtius: *Rex*, inquit, *quartis caſtris pervenit ad flumen, Paſitigrim incolæ vocant; oritur in montibus Uxiorum, & per quinquaginta ſtadia ſylveſtribus ripis præceps inter ſaxa devolvitur. Accipiunt deinde eum campi quos clementiore alveo præterit, jam navium patiens: ſexcenta ſtadia ſunt mollioris ſoli, per quod leni tractu aquarum Perſico mari ſe inſinuat.*

Patara, urbs Lyciæ, Patari opus. Strab. lib. 14. in quâ Apollo 6. hybernis menſibus oracula reddebat. Hinc *Patareus*; ut apud Horatium:

Delius & Patareus Apollo.

Item *Patareius.* Ovid. Met. 1.

——*Mihi Delphica tellus,*
Et Claros, & Tenedos, Patareaque regia ſervit.

Statius Theb. 1.

Phœbe parens, ſeu te Lyciæ Patarea nivoſis
Exercent dumeta jugis.

Mela 1. 15. ubi de Lyciâ: *Atque ut multa opida, ſic præter Patara non illuſtria. Illam nobilem facit delubrum Apollinis, quondam opibus & oraculi fide, Delphico ſimile.* Ubi vir doctiſſimus Iſaacus Voſſius: Alio ordine, inquit, Plinius hæc opida recenſet atque Mela. Ille quippe prius Xanthum, deinceps Patara nominat. Rectè tamen uterque. Limyra enim proficiſcentibus Xanthos opidum vicinius erit Pataris. Verum Xanthi oſtia remotiora, & ultra Patara erant ſita. Xanthos enim mediterranea urbs eſt, Patara vero ſita erat ad ipſum mare. Nam quod Scylax ait, ad Patara adverſo amne Xantho navigari, id falſum eſt, & omnino verum eſt, vel erraſſe Scylacem, vel ita ſcripſiſſe: Ξάνθος, δι' οὗ ἀνάπλους εἰς πόλιν. Πάταρα πόλις ἣ καὶ λιμένα ἔχει. Valdè autem errat Salmaſius, quum exiſtimat hanc eſſe urbem, quam Dionyſius Alexandrinus vocat Παταρηΐδα ἄκρην. Verſus illius, aliter quam ipſe facit, ſunt corrigendi hoc modo:

——Τῶς κεῖνος ἐλίσσεται εἰν ἁλὶ κόλπος
Νήχυτος, ἔνθα καὶ ἔνθα βαθυνόμενος προβολῇσι.
Τοῦ μὲν ἐπὶ προχοῇ Παμφύλιοι ἀμφινέμονται,
Ὅσσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδονίων ἐπὶ μυχόν.
Σῆμα δ' ἔχει ζεφύρου Παταρηΐδα τηλόθεν ἄκρην.

Patara urbs nullum efficit promontorium, portu enim præcingitur. Licet vero exigua aliqua litoris hic eſſet prominentia, quæ tamen nulla eſt, non tamen μεγάλην ἄκρην appellaſſet, ut alibi facit:

Τὴν δὲ μετ' ἀντολίην Χελιδόνιαι γελάασι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἔνδοθεν ἄκρης.

Illud vero plane à ratione alienum, quod oſtendere conatur idem vir doctiſſimus, Dionyſium hic per magnum Pataredis promontorium intelligere portum Patarenſem. Nam quis unquam portus & promontoria confudit? Longe vero diverſa fuit mens Dionyſio: Παταρηΐδα ἄκρην vocavit ille totum Lyciæ promontorium, ſive peninſulam. Sciendum enim Lyciæ oram, quæ à Chelidoniis uſque ad Telmeſſum extenditur, valde in mare prominere, & peninſulam efficere. Ideo alio in loco Dionyſius:

Πρὸς δ' ἅλα κεκλιμένην Λύκιοι χθονὰ ναιετάουσι.

At vero in tabulis Ptolemaicis tantum abeſt ut Lycia in mare excurrat, ut potius immenſum quantum intus recedat. Verum id non tam errore factum eſt Ptolemæi, quam librariorum qui tabulas confecerunt. Taurus quippe mons à Piſidicis deſcendens jugis multis in hoc mare exit promontoriis. Ab aliâ parte mons Cragus & ipſe quoque ſatis longè in mare evehitur. Hi duo montes efficiunt magnum iſtud Lyciæ promontorium, quod multa alia continet promontoria, multos quoque portus, & non paucas urbes. A Pataris vero præcipuâ hujus promontorii ſeu peninſulæ urbe Παταρηΐδα ἄκρην vocat Dionyſius. Meminit & Heſychius, ſed ex Dionyſio, ut arbitror: Παταρηΐς, πόλις καὶ ὄρος Λυκίας. Stephanus Λυκίων χερρόνησον vocat, quod non de Patarenſi portu, ſed de totâ peninſulâ accipiendum eſt. Addit idem nominis originem, nempe dictum eſſe ἀπὸ πατάρος, quod κίστην & κιβωτὸν interpretatur. Ἀλέξανδρος Σαλακίαν κόρην φησὶ φέρειν ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Πατάρᾳ. Ἦσαν δὲ ταῦτα πέμματα λύραι τε, καὶ τόξα καὶ βέλη οἷς παίζειν νηπίους ὄντας.

Patavia, vocatur vulgo Latinè ea urbs Germaniæ ad Danubium ſita, quam incolæ *Paſſaw* vocant, Bruſchio teſte.

Patavium, civitas Venetiæ, recentiore nomine *Padua* appellata; cujus originem è Trojanæ urbis ruinis auctores deduxerunt. Mela 2. 4. *Urbium quæ procul à mari habitantur, opulentiſſimæ ſunt, ad ſiniſtram, Patavium Antenoris, Mutina & Bononia, Romanorum coloniæ.* Solinus cap. 8. *Notum eſt, Patavium ab Antenore conſtitutum.* Mar. Capella lib. 6. *Patavium Antenor condidit.* Ælian. de Anim. 14. 8. Πόλις ἐστὶν ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν ἑσπέραν χωρίοις Ἰταλικοῖς, καὶ ὄνομα αὐτῇ Παταβιον. Ἀντήνορος ἔργον εἶναι λέγουσι τοῦ Τρωός. Virg. Æn. lib. 1.

Antenor potuit, mediis elapſus Achivis,
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi;
Unde per ora novem vaſto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva ſonanti.
Heic tamen ille urbem Patavi, ſedeſque locavit
Teucrorum; & genti nomen dedit, armaque fixit
Troia.——

Vide ſis illic Servium, & Livium initio lib. 1. Idem Servius ex emendatione magni Cluverii: *Patavium autem dictum, vel à Padi vicinitate, vel, ut alii putant, à palude Paduâ, quæ vicina civitati eſt, quaſi Padavium: vel* ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, *quod captato augurio dicitur conditum, vel, quod avem telo petiiſſe dicitur* (Antenor) *& eo loco condidiſſe civitatem.* Atqui de ave petitâ, vel de Augurio, grammaticorum ineptorum putidum eſt commentum, inquit Cluverius; & Græcâ linguâ Trojanum voluiſſe novæ urbi nomen imponere, minimè credibile eſt. A magno nobilique amne, haud ita longè diſſito, vocabulum ei quæſitum eſſe, nihil abſonum fuerit. Ab Antenore tamen eſſe inditum dubitari poteſt, quando Celticam formationem habere videtur, quaſi *Padow*; quod poſtea Latini ſuo ore formarunt *Patavium*: ut *Batavium* vocaverunt Batavorum ad Rheni oſtia agrum, qui incolis erat *Bataw.* A Venetis igitur Illyriis forte nomen inditum fuerit urbi, in quam poſtea cum ſociis receptus eſt à Trojâ captâ profugus Antenor, quemadmodum ad alterum mare, in Latii ac Romæ urbis partem cum ſuis Æneas: hinc poſterioribus auctores conditoreſque earum urbium exiſtimati ſunt. Strabo lib. 5. Παταούιον vocat. Παταούιον, inquit, πασῶν ταύτῃ ἀρίστη τῶν πόλεων· ibidemque τὴν εὐανδρείαν τῆς πόλεως, καὶ τὴν εὐτυχίαν celebrat. Populi *Patavini.* Unde Martialis 11. 17.

Tu quoque nequitias noſtri luſuſque libelli
Uda puella leges; ſis Patavina licet.

Idem 14. 143.

Vellera cum ſumant Patavinæ multa trilices;
Et pingues tunicas ſerra ſecare poteſt.

Patavium, urbs in Ponto, ſive Bithyniâ. *Polmen* hodie dicta.

Pathiſſus, *Tibiſcus* Ptolemæo, *Tyſſa* vel *Teiſſa* Lazio, flu. ingens Jazygum Metanaſtarum in Hungariâ Tranſdanubianâ à Carpato monte profluens, longoque tractu in Danubium inter Petrovaradinum op. ac Taurunum urb. decurrens, Solnocum & Segedinum urbes alluens, Jazygaſque à Dacis ſeparans. *Tibeſis* Herodoto, & *Parthiſcus* Ammiano dicitur.

Pathros, & *Pathruſim*. Vide Boch. Phaleg. lib. 4. cap. 27.

Patiorus, Siciliæ mediter. urbs. *Palazzolo* hodiè, teſte Aretio.

Patmos, Icarii maris inſula Plinio & Straboni, nomen antiquum hodie retinet, ſi Nigro creditur. *Palmoſa* vero novo nomine eam vocat Sophianus. Hæc, teſte Plinio lib. 4. cap. 12. patet circuitu triginta m. p. in quam relegatum ferunt Johannem Apoſtolum, à Domitiano Imp. Apocalypſ. 1. 9. in Arabicâ Paraphraſi per B. ſcribitur בטמוס *Batmos*. Nomen habet, ex conjecturâ Bocharti, à terebinthis. Syris enim terebinthus eſt בטמא *batmo*, ut Chaldæis *butma*, & Arabibus *botmon*, unde Barbaris *botim* & *albotim*. Et, ut author eſt Dioſcorides naſcitur terebinthus in Judæâ, Syriâ, Cypro, Libyâ, καὶ ἐν ταῖς Κυκλάσι νήσοις. Quod ſequutus Iſidorus Orig. lib. 17. cap. 7. terebinthinam afferri aſſerit ex *Arabiæ partibus, atque Judæâ, & Syriâ, Cypro & Africâ, ex inſulis quoque Cycladibus*. E quo numero eſt Patmus latè ſumpto vocabulo quomodo illi ſumunt.

Patracorii, Gall. pop. Ptol. vulgò *Perigort*. Legitur hodiè *Petrocorii*.

Patræ, civitas in Achaiâ, quam Pauſanias *Aroen* dici prius ſolitam ſcribit; mox à *Patreo*, mœnibus ampliatis nomen accepiſſe, quod nunc habet. Plin. 4. 4. Silius lib. 15.

Tum luſtrata Ephyre, Patræque & regia Pleuron.

Et ante eum Ovid. Met. 6.

Meſſeneque ferox, Patræque humileſque Cleonæ.

Item *Patræ* in Phthiotide Laonico, quæ *Patræ Theſſalicæ* dicuntur à D. Paulino, apud Thermopylas.

Patraſis, urbs Pontica. Steph.

Patricius, vicus Romæ dictus, quod ibi *Patricii* habitaverint, jubente Servio Tullo, ut ſiquid adverſus illum molirentur, ex locis ſuperioribus opprimi poſſent.

Pauſilypum, promont. Campaniæ apud Mergillinen, non procul a Neapoli, ab eâ ad 3. m. p. Puteolos verſus diſtans. Nomen habet ab amœnitate, ſc. ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης, h. e. *à mœroris ceſſatione* ſic dictum. Addit Ferrarius: *In Theſauro linguæ Latinæ pro promontorio villa malè ſcribitur.* Atqui Plinius lib. 9. cap. 53. *Pauſilypum villa eſt Campaniæ haud procul Neapoli.*

Pax Julia, urbs Luſitaniæ in regno Portugallico, vulgò *Beja* & *Pacca*. Sunt qui hanc *Pacem Auguſtam* eſſe velint, ſed antiquæ obſtant inſcriptiones. Long. 13. 00. Lat. 38. 45.

Pecuſcum, pars Palatii, ſic dict. à *pecore*, teſte Feſto, cujus & Varro mem. lib. 4. de L. L. *Sed hoc alii à Palantiâ uxore Latini putarunt, eundem hunc locum Pecuſcum à pecore dictum quidam putant; itaque Nævius Balantium appellat.* Ovid. Faſt. 3.

Jam modo quæ fuerant ſilvæ, pecorumque receſſus
Urbs erat. ———

Loquitur de Palatio.

Pedaſus, urbs Meſſeniæ Pylo proxima, vini ferax. Hom. Il. 9. Plin. 5. 30. *Et in orâ quæ ſinum cognominavit, & conventum Adramytteos, olim Pedaſus dicta.* Populi *Pedaſenſes*; quibus mirum hoc contingere ſcribunt Herodot. Ariſtot. & Strabo, ut quoties adverſi quippiam illis aut vicinis immineret, Antiſtiti Minervæ, quæ illic eſt, prolixa barba naſcatur. Cæl. 14. 21.

Pedemontana regio, olim regio Taurinorum, nunc *Pedemontium* vocatur, tanquam *pedem montium* dicas; quoniam ad radices Alpium eſt, quæ Galliam, Sabaudiamque ab Italiâ dividunt. Fines ejus ponunt Geographi ab Oriente Padum, à meridie Ligurum Alpes, à ſept. Duriam Ripariam. *Ducatus Taurinus* ſub Longobardis appellabatur, à quibus in provinciæ formam, cui dux præerat, redactus eſt. Hodie ſub ditione Ducis Sabaudiæ. Plura de hâc regione habet Domin. Niger. Vulgò *Piemont*.

Pedum, op. in Latio, olim à Camillo conſule captum. Liv. Stephano *Peda* dicitur: Πέδα, πόλις Αὐσονική, τὸ ἐθνικὸν Πεδανός. Ex antiquiſſimo aliquo hæc habuit auctore, qui vetuſtiſſimo illo uſus eſt vocabulo *Auſoniæ* pro Italiæ nomine. Hinc *Pedana regio*. Horat. lib. 1. epiſt. 4. ad Tibullum:

Albi noſtrorum ſermonum candide Judex,
Quid nunc te dicam facere in regione Pedanâ.

Ubi vetus Commentator: *Pedana regio inter Tibur & Præneſte fuit; ab opido Pedo, quod non longè fuit ab Urbe: ſed modo non eſt.*

Peguntium, Ptol. *Peguntiæ*. Plin. urbs Illyrici mediter. in orâ Dalmatiæ, inter Salonas ad occ. & Epidaurum ad ort. *Almiſſa*, teſte Nigro. Long. 44. 50. Lat. 43. 45.

Peiſo, lacus Norici in confin. Hungariæ & Auſtriæ, *Neuſidler See*. Lazio.

Pelagonia, regio Siciliæ. Steph. Alii, ut Plinius, in Macedoniâ ponunt, & *Tripolim* dicunt, auctore Strabone, quod *tribus urbibus* conſtaret.

Pelaſgia, reg. Græciæ circa extremam partem Macedoniæ, verſus Achaiam, olim Theſſalia dicta; à quâ *Pelaſgi* populi, quaſi *Pelargi*, quoniam errabundi, ritu *ciconiarum* per multas regiones iverunt, Strabone teſte. Vel à Pelaſgo Jovis filio. Heſychius: Πελασγοὶ οἱ Θεσσαλοί. Aliquando latiùs extenditur hæc vox, nempe ut univerſos Græcos comprehendat. Ovid. Met. 13.

Si mea cum veſtris valuiſſent vota Pelaſgi.

Idem ibidem:

Quid tamen hoc refert, ſi ſe pro claſſe Pelaſgâ
Arma tuliſſe refert? ———

Id eſt, pro navibus Græcis. Strabo Pelaſgos Græciæ populos vetuſtiſſimos vocat, qui, ut ex Heſiodo idem refert, ab Arcadiâ originem duxerunt, eos quippe è Lycaone natos extitiſſe ait, quem Pelaſgus procreavit. Æſchylus autem in Danaidibus, eorum genus ex Argis Mycenarum extitiſſe prodidit: Peloponneſum enim & Pelaſgiam vocatam fuiſſe, teſtis eſt Ephorus. Euripides quoque in Archelao, Danaum illum 50 filiarum genitorem, Argos venientem, Inachi urbem habitaſſe commemorat, quique antea Pelaſgi nominabantur, ut Danai dehinc vocarentur, lege Græcâ ſanxiſſe. Plerique etiam gentes Epiroticas appellavere *Pelaſgicas*. Lesbos quoque *Pelaſgia* dicta fuit: & habitantibus Troadem Cilicibus finitimos *Pelaſgos* nuncupat Homerus. Argos quoque Pelaſgicum Theſſalia dicitur inter eruptiones Penei & Thermopylas, uſque ad montanum Pindi tractum. Jovem quoque Dodonæum idem Poeta Iliad. 16. *Pelaſgicum* vocat.

Pelendones, pop. Hiſp. Tarrac. quorum tractus eſt nunc pars Caſtellæ veteris, verſus fontes Durii & limites Aragoniæ prope M. Caunum.

Pelethronium, mons Theſſaliæ apud Pelium M. cum op. cogn. Pop. *Pelethronii*, qui & *Lapithæ*. Hi primum equos domuiſſe feruntur. Virg. Georg. 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere, &c.

Peligni, pop. in 4. regione Italiæ, Marſis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ovidii patria, teſte ſeipſo Ponticorum lib. 4. eleg. 14.

Gens mea Peligni, regioque domeſtica Sulmo.

Mart. 1. 62.

Naſone Peligni tument.

Idem 2. 41.

Pelignus puto dixerat Poeta.

i. e. Ovidius. Marſis fuiſſe conterminos, vel ex hoc Cæſaris patet loco Belli Civilis lib. 1. *Domitius ipſe circiter 20. cohortes Albâ ex Marſis & Pelignis, & finitimis regionibus coegerat.* Samnitibus etiam vicinos fuiſſe Livius teſtatur, lib. 26. ubi de Annibale: *Ex Campaniâ in Samnium, inde in Pelignos perveniſſe.* Eos inter μικρὰ ἔθνη numerat Strabo lib. 5. Nomen eorum quod attinet, mirum in modum apud Græcos auctores, Diodorum atque Appianum corruptum legitur. Apud priorem lib. 20. in Xenippi Athenienſis magiſtratu exſcriptores fecere Παλινίους, & in Phereclis magiſtratu Παλληνούς. Apud poſteriorem Civ. lib. 1. Μαρσῖνοι. Feſtus Pelignos ex Illyrio ortos fuiſſe tradit. A Sabinis vero originem eorum ducit Ovid. Faſt. lib. 3.

Et tibi cum proavis, miles Peligne, Sabinis
Convenit. ———

Apud hos peſſima vina naſcebantur. Mart. lib. 1. ep. 27.

Non hæc Pelignis agitur vindemia prelis,
Uva nec in Tuſcis naſcitur iſta jugis.

Idem lib. 13. ep. 121. Cujus Lemma *Pelignum*:

Marſica Peligni mittunt turbata coloni,
Non tu, libertus ſed bibat illa tuus.

Pelinæus, mons Chii altiſſimus eſt. Ita Strabo lib. 14. Πελιναῖον ὄρος ὑψηλότατον τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Ælianus ſcribit Πελινναῖον, lib. 16. de Anim. cap. 39. Ita etiam Pindari Scholiaſtes Pyth. 10. Unde Πελινναῖος ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ apud Heſychium, & Phavorinum. Unde in Dionyſio pro eo quod vulgò legitur:

Καὶ Χίος ἠλιβάτου Πελλιναίου ὑπὸ πέζαν.

Reſcribendum, ἠλιβάτοιο Πελιναίου. Ita enim legiſſe Avienum docet verſio:

Tumque Chius patulæ proſpectans arva Pelinnæ.

Sub hoc monte vetuſtiſſimæ Chiorum hiſtoriæ referunt quondam latuiſſe draconem μεγέθει μέγιστον, portentoſæ magnitudinis, qui inſulares aliquandiu territavit ſibilis ſuis, donec incendio abſumeretur. Rem narrat Ælianus ubi ſupra. A dracone tam immani Chii mons, quem diximus, Phœnicio ſermone vocatus eſt פליא נחש *Peli-naas*, i. e. *ſtupendi* ſerpentis. Bochartus.

Pelion,

Pelion, Theſſaliæ mons in ſinum Pelaſgicum incumbens, verticem habens pineto, reliquam partem querneo nemore tectam. Ovid. Faſt. 5.

Pelion Æmoniæ mons eſt obverſus in Auſtros:
Summa virent pinu: cætera quercus habet.

Altum vocat Virgilius Georg. 3. *Ingentem* Statius lib. 1. Achilleidos. Homerus. Πήλιον εἰνοσίφυλλον appellat. Ornis etiam abundare hunc montem teſtatur Val. Flac. hoc verſu:

Quantum Peliacas in vertice vicerat ornos.

Mart. 8. 36.

Septenos pariter credas aſſurgere montes,
Theſſalicum brevior Pelion Oſſa tulit.

Hinc *Pelius* adjectivum. Cic pro Cœlio ex veteri poetâ:

Utinam ne in nemore Pelio.

Item *Peliacus*. Catullus:

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus.

Item urbs Theſſaliæ, & alia Illyriæ. Steph.

Pella, colon. & urbs Macedoniæ in Emathiâ, inter Berrhœam & Lariſſam, natalibus Philippi & Alex. M. clara. *Jeniza* Sophiano. De eâ Lucanus lib. 10.

Exiguo ſecura fuit Provincia Pellæ.

Hinc *Pellæus*. Juvenal. Sat. 13.

Unus Pellæo juveni non ſufficit orbis.

Martialis lib. 9. ep. 44.

Hoc habuit numen Pellæi menſa tyranni,
Qui cito perdomito victor in orbe jacet.

Pella altera, urbs Palæſtinæ in Cœleſyriâ, & reg. Decaopolitanâ trans Jordanem flu. Eò omnes Chriſtiani cum à Romanis obſideretur Jeruſalem, divino oraculo, moniti ſe receperunt. *Pella* item in Theſſaliâ & quarta in Achaiâ, teſte Steph. qui primam à *Pella* conditore dictam ſcribit. *Bunomos* quondam & *Bunomia* dicta, teſte Herodoto. *Pellæa gulæ*, apud Martialem pro Ægyptiacâ Alexandrinâ, ab Alexandro Pellæ Macedoniæ nato, qui Alexandriam condidit, l. 13. ep. 85.

Princeps Niliaci raperis, Coracine, macelli:
Pellææ prior eſt gloria nulla gulæ.

Pellene, *Pellina* Stephano, op. Achaiæ in Peloponneſo, à ſinu Corinth. 60. ſtad. in Auſtrum recedens, inter Phliuntem & Buram. Hujus lanæ nobiles ab antiquis habebantur, ex quibus lacernæ fiebant, quæ in ludis & certaminibus Junoniis victoribus loco præmii dabantur, authore Julio Polluce: Unde Proverb. *Tunica Pellenica*, vel *Pellenæa* apud Suidam de ſplendidâ veſte dicitur.

Peloponneſus, nobiliſſima totius Europæ peninſula, Iſthmo anguſtiſſimo Græciæ annexa, inter duo maria, Ægæum & Ionium, platani folio ſimilis (unde Dionyſ.

——— Πέλοπος δ' ἐπὶ νῆσος ὀπηδεῖ
Εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετήλῳ.

Idem habent Strabo lib. 8. & Plin. 4. 4.) anguloſis receſſibus duos efficiens ſinus, ab ortu Saronicum, Criſſæum, ſive Corinthiacum ab occaſu 6. m. anguſtiis diremptos. Vetus Tragicus à Sen. citatus. Ep. 80.

Enimvero Argis, regna mihi liquit Pelops,
Quà Ponto ab Helles, atque ab Ionio mari
Urgetur Iſthmos.———

Hæc quidem propriè non eſt inſula, ſed χερρόνησος. Sed Iſthmi anguſtia effecit, ut non tantum inſula nominetur, verum etiam inter inſulas quandoque numeretur, ut à Ptolemæo lib. 7. *Peloponneſus* autem dicta eſt à *Pelope* Tantali filio, qui è Phrygiâ coloniam eo deduxit, ibique regnavit, teſte Strabone lib. 7. (Πέλοπος μὲν ἐκ τῆς Φρυγίας ἐπαγαγομένου λαὸν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πελοπόννησον) cum ante Plinio & Apollodoro teſtibus, *Apia* & *Pelaſgia* diceretur. *Argos* etiam, teſte Strabone lib. 8. tota inſula olim vocata (ut multis teſtimoniis ex Homero adductis probat) & quidem *Argos Achaicum* ut à Theſſaliâ diſtingueretur, quam *Argos Pelaſgicum* vocarunt. Peninſula hæc in 6. regiones diviſa eſt: Ita Mela lib. 2. cap. 3. *In Peloponneſo Argolis, Laconice, Meſſenia, Achaia, Elis, Arcadia.* Hinc *Peloponneſius*, ut *civitates Peloponneſiæ* apud Cic. ad Att. Item *Peloponneſiacus*, ut *bellum Peloponneſiacum* Græcorum, quod duravit an. 27. De quo Thucydides & Xenophon.

Peloris, idem quod *Pelorus*. Item oſtrei genus, à magnitudine ſic dictus, ut ait Euſt. Πελωρὶς λέγεται διὰ τὸ μέγεθος, cum quo congruens Athenæus lib. 3. ita ſcribit: Πελωρίδες ὠνομάσθησαν παρὰ τὸ πέλωριον. Plinius 31. 11. inter cancrorum genera numerare videtur. Lucrino in lacu præcipuæ fuere. Horat. Serm. 2. Sat. 4.

Murice Bajano melior Lucrina Peloris.

Mart. lib. 6.

Tu Lucrina voras, me paſcit aquoſa Peloris.

Pelorus, unus ex tribus Siciliæ promontoriis quod in Italiam vergens, Scyllæ adverſum eſt; ita dictum à *Peloro*, Annibalis gubernatore; quem is in Syriam fugam parans (ut Pomponio placet) ibi interemit, ſe ab eo proditum ratus, eò quod procul intuenti continua videbantur eſſe litora, pelaguſque minimè pervium. Val. Max. lib. 9. cap. de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore quo is à Petiliâ olvens in Africam reditum parabat, à ſuis revocatus, ut patriæ periclitanti opem ferret adverſus Scipionem. Quæ ſententia videtur multo veriſimilior. Non enim video quid ex Africâ Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotii; niſi quis hoc prætexat, vi tempeſtatis eò fuiſſe appulſum: quanquam legimus etiam ante Pelorum dictum. *Pelorus* (inquit Bochartus) articulo addito Græcis vulgò dicitur ὁ Πέλωρος. Quod Pœni ſic acceperunt, quaſi diceretur הובל הראש *hobel-haros*, vel *hobel-horos*, i. e. ad verbum *Gubernator*, ſive *Nauclerus Ducis*. De eo Silius lib. 14.

Celſus arenosâ tollit ſe mole Pelorus.

Dicitur & *Pelorias*. Ovid. Faſt. 4.

Jamque Peloriaden, Lilybæaque, jamque Pachynon
Luſtrarat.———

Ita Græci. Polyb. lib. 1. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἄρκτους κεκλιμένον ἀκρωτήριον προσαγορεύεται Πελωριάς. Peloris Dionyſio vocatur, ubi de tribus Siciliæ promontoriis:

Ἄκρα δ' οἱ Πάχυνός τε, Πελωρίς τε Λιλύβητε.

Anguſtiori linguâ ſeu cuſpide in mare excurrit, quam reliqua duo promontoria. Virgil. Æn. 3.

———*Anguſti rareſcent clauſtra Pelori.*

Ovid. Met. 15.

Evincitque fretum, Siculique anguſta Pelori.

Dixi ſupra Pelorum Italiæ objectum fuiſſe. Confirmant id paſſim auctores. Ovid. Met. 5.

Dextra ſub Auſonio manus eſt ſubjecta Peloro.

Statius 1. Sylv.

Brutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

Dionyſius Orbis deſcriptor:

Ἠνεμόεσσα Πελωρὶς, ἐς Αὐσονίην ὁρόωσα.

Apollonii Scholiaſtes ad lib. 4. Τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων ἀφορᾷ πρὸς Ἰταλίαν ἡ Πελωρίς. Hodie *Cabo de la torre del faro* vocatur. Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 6.

Peluſium, op. in extremâ Ægypti orâ, quæ Caſiotidi contermina eſt, à quo & extremum Nili oſtium, quo Ægyptus ab Aſiâ terminatur, *Peluſium*, ſeu *Peluſiacum* vocatur. Lucan. lib. 8.

In vada decurrit Peluſia ſeptimus amnis.

Ammian. lib. 22. *Opidum Peluſium eſt nobile, quod Peleus Achillis pater dicitur condidiſſe, luſtrari Deorum monitu juſſus in lacu, qui ejuſdem civitatis alluit mœnia, cum poſt interfectum fratrem nomine Phocum horrendis furiarum imaginibus raptaretur.* Neſcio autem quos auctores ſecutus id aſſerit Ammianus, nam Peleum occiſo fratre Phoco pulſum ab Æaco patre Phthiam confugiſſe ad Eurytum, ſeu Eurytionem Actoris F. ab eoque luſtratum eſſe omnes hiſtorici conſentiunt. Inter quos Diod. Sic. l. 4. Apollod. Bibl. Ant. Liber. c. 28. ut omittam Scholiaſtem Ariſtoph. Apollon. ac Lycophronis. Cumque Peleus Euryum inter venandum caſu occidiſſet, Phthiâ relictâ Iolcum ſe contulit, ut quidam memorant. *Belbais* hodie, teſte G. Tyrio, ſeu *Belves*. Incolæ *Peluſiotæ*, quos Pathruſæos eſſe, ut nonnulli volunt, falſum eſt, cùm ob alias cauſas, tum maximè, quia Ezechielis cap. 30. verſ. 14, & 15. diverſa loca ſunt *Pathros* & *Sin*, id eſt, *Peluſium*, ut rectè interpretatur Hieronymus. Nam Peluſio nomen fecit πηλὸς, h. e. *lutum*. Strabo lib. ult. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει ἕλη ἅ τινες βάραθρα καλοῦσι, καὶ τέλματα. Et paulo poſt ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ. Merito ergo (inquit Bochartus) Peluſium סין Sin appellatur à Syris, quibus סין id ipſum eſt quod Græcis πηλός. Rurſus Ezechiel dicit Sin eſſe מעוז מצרים h. e. robur Ægypti, quia ex illâ parte Ægyptus eſt aditu maxime difficilis. Strabo lib. 17. Ταύτῃ δὲ καὶ δυσείσβολός ἐστιν ἡ Αἴγυπτος. Et Diodorus lib. 15. Μάλιστα τὸ Πηλουσιακὸν στόμα κατασκευάσας διὰ τὸ κεῖσθαι μὲν αὐτὸ πρῶτον πρὸς τοὺς ἀπὸ Συρίας πορευομένους. Suid. Πηλούσιον, &c. κλεὶς τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰσόδου καὶ ἐξόδου. Polyænus lib. 7. Stratagem. Καμβύσης Πηλούσιον ἐπολιόρκει, Αἰγύπτιοι καρτερῶς ἀνθίσταντο, ἀποκλείοντες τῆς Αἰγύπτου τὰς ἐμβολάς. Juxta Peluſium eſt optima lens. Virgilius Georgicon lib. 1.

Nec Peluſiacæ curam aſpernabere lentis.

Ubi Servius: *Peluſium unum eſt de ſeptem oſtiis Nili, ubi optima lens naſcitur, unde* κατ' ἐξοχὴν *locutus eſt* Mart. lib. 13. ep. 5.

Accipe Niliacam, Peluſia munera, lentem.

Auſonius Idyll. 12.

Et Peluſiaco de ſemine plana teres lens.

Ubi *planam* & *teretem* dicit, quia *duo genera ejus in Ægypto, alterum rotundum, nigriuſque, alterum ſuâ figurâ,*

uti

uti loquitur Plinius lib. 18. cap. 28. Inde Alexandrini *σύντροφοι τῷ φακίῳ βρώματι*, h. e. *lente plurimum veſcebantur*; ac tota urbs *πλήρης φακίνων*, plena lenteorum, teſte Cynulco apud Athenæum lib. 4. Bochartus. Long. 63. 20. Lat. 31. 10.

Peneius, flu. Elidis in Peloponneſo, in mare Ionium labens inter Araxum & Chelonatem promontoria. *Igliaco* Nigro. Item Siciliæ fluvius Theocriti Scholiaſtæ.

Peneus, flu. Theſſaliæ inter Oſſam & Olympum decurrens, collibus dextra lævaque molliter curvis. Ex Pindo monte oritur & per Tempe in ſinum Pegaſicum influit. Ovid. Met. 1.

Eſt nemus Hæmoniæ, prærupta quod undique claudit
Silva: vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis:
Dejectuque gravi tenues agitantia fumos
Nubila conducit, ſummaſque aſpergine ſilvas
Impluit, & ſonitu pluſquam vicina fatigat.

Catullus:

Quale ferunt Graii Peneum propter amœnum.

Torrens dicitur Senecæ:

Novâ concurrit Theſſalus torrens viâ.

Ἀργυροδίνης Homero:

Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ.

Hujus fluvii ripâ Daphne in laurum fingitur commutata. Unde *Peneia Daphne* apud Ovidium; & *Peneia laurus* apud Val. Flaccum. Hodie *Salampria* Sophiano; *Pezin* verò Theveto dicitur.

Penne, op. Gall. Narboneuſis ad lacum Lemannum in itinere inter Auguſtam Prætoriam, & Auguſtam Rauracorum occurrens. *Neufville*, ſeu *Villeneuf* Simlero.

Penninus, *Mont S. Bernard* Simlero, mons Alpium Pœninarum, per quem Hannibal exercitum in Italiam trajecit.

Pennocrucium, op. Albionis in Angliâ inter Viroconium 23. & Erocetum 12. m. p. in Staffordiâ reg. ubi nundinæ fiunt equorum in itinere inter Rutupinum portum & Vallum occurrens Anton. *Pencridg* Camdeno.

Pentadactylus, mons Ægypti ad fin. Arab. apud Berenicen urb. *Pentadactylum* Ptolemæo, inter Berenicen, & Bazyum promont.

Pentapolis, reg. Cyrenaicæ mari Libyco expoſita, à numero urbium quæ ſunt in illâ appellata, ſc. *Berenice*, *Arſinoe*, *Ptolemais*, *Cyrene*, & *Apollonia*. Ammian. lib. 22. *Pentapolin* à Libyâ *ſicciore diſſociatam*. Sic ille. Atqui Pentapolis quæ & Cyrenaica, ſemper à Libyâ ſeparata eſt & ex diviſione Auguſti ſub Proconſule Cretæ erat, teſte Strab. ac Dion. Nec niſi ſerò Ægypti provinciis contributa eſt. Item regio Palæſtinæ ad lacum Aſphaltiten, in quâ Sodoma & Gomorrha, & aliæ urbes tactæ de cœlo. Item urbs Hetruriæ Epiſc. Nepitæ, & Sutrio proxima, nunc exciſa: locus apud Mont. Roſulum *Straccia cappe* nominatur.

Peparethus, inſ. maris Ægæi, una Cycladum. *Lemene* Nigro; *Saraquino* Caſtaldo; *Opula* aliis. Opidum habet ejuſdem nominis, eſtque olivifera. Ovid. Met. 7.

Et Gyaros, nitidæque ferax Peparethos olivæ.

Quondam *Evonus* dicta fuit, ut Plinius tradit. Locus autem Plinii quem citat auctor eſt lib. 4. cap. 12. ſed pro *Evonum* ſcribendum *Evœnum*, i. e. Εὔοινον, monet Bochartus: talis enim erat hæc inſula. Ita habetur in Heraclidis politiis: Αὕτη ἡ νῆσος (inquit) εὔοινός ἐστι, καὶ εὔδενδρος, καὶ σῖτον φέρει. In Philoctete Sophoclis legitur; Ἐς τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον, verſ. 549. Itaque à verbo פרה *para*, quod *parere* & *feracem eſſe* ſonat (duplicatis radicalibus) primo *Perpareth* factum, dein *Pepareth*, altero R. pereunte. Bochartus.

Popuza, Phrygiæ urbs apud Calliſtum, unde *Pepuziani* hæretici; de quibus Epiphanius Hæreſi 48.

Pepylychnius, Ptolemæo flu. eſt quo Macedoniam ab Auſtrali parte terminari ſcribit.

Pequinum, urbs Imperii Sinarum primaria, totius regionis caput ab anno 1404. quo ſedes Regia eo tranſlata fuit à Nanquino. Innumeris referta eſt incolis, ſubeſtque dominio Tartarorum cum toto imperio.

Peræa, Judææ pars ulterior, Ægypto proxima. Plin. 5. 14. Item Syriæ opidulum. Steph. Item reg. parva Cariæ marit. contra Rhodum inſulam. Polyb. Item op. Æolidis, Mitylenæorum colonia. Lib. 37.

Perces, Hiſp. flu. ab incolis ſic dictus; aliàs Bætis. Stephanus. Βαῖτις, ποταμὸς κατ' Ἰβηρίαν, ὃς Πέρκης λέγεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca*, i. e. à *ſtagno*. Quem in *Certem*, aut *Certim* mutarunt ſcribæ *imperiti* in his Livii lib. 28. *Martius ſuperato Bæti amne, quem incolæ Certim appellant.*

Percope, civitas juxta Pontum, quæ Trojanis auxilium miſit Hom.

Percote, quæ & *Percope* olim dicta fuit, urbs Troadis. Steph. Val. Flac. lib. 2.

Jam juga Percotes, Pariumque infame fragoſis
Exuperant Pythiamque vadis.

Hinc *Percoſius* nom. gent. Val. Flac. lib 3.

———*Primas conjux Percoſia veſtes*
Quas dabat, & picto Clite variaverat auro.

Perge, & *Perga*, Pamphyliæ op. ab Attaliâ urbe 8. m. p. in occ. recedens. Hic erat Dianæ templum, de quo Sic. Verr. 3. quæ inde *Pergæa*, teſte Mela, *Pergaſia* vero teſte Stephano, dicebatur. Dionyſius verſ. 854.

Ἄλλαι δ' ἑξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες
Κώρυκος, Πέργη τε καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.

Pirgi hodie dicitur Sophiano.

Pergama, n. pl. arces Trojanæ, quæ quoniam altiſſimæ erant, omnia alta ædificia *Pergama* ſunt appellata, teſte Servio. Schol. Homeri in illud Iliad. 4. verſ. 505.

Περγάμου ἐκκατιδὼν
ἐκ τῆς ἀκροπόλεως περγάμων. Ὅμηρος δὲ μόνην τῆς Ἰλίου ἀκρόπολιν Πέργαμον καλεῖ, οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκροπόλεις. Stat. Silv. 1. 1.

Hunc neque diſciſſis cepiſſent Pergama muris.

Loquitur de equo Durateo, quem portæ Trojanæ capere non potuerunt. Ideoque (ut obiter notem) Virgilius:

Dividimus muros & mœnia pandimus urbis.

Qu. Smyrnæus lib. 12.

———οἱ δὲ μολόντες
Ἄστυ ποτὶ σφέτερον μεγάλης κρήδεμνα πόληος
Λυσάμενοι λυγρὸν ἵππον ἐσήγαγον.

Magis Poeticè, uti ſolent Græci, Tryphiodorus, portas numine Divum ampliores ſubito factas fatalem machinam admiſiſſe ſcribit in his:

Αἱ δ' οἱ ἐρχομένῳ θυρέων πτύχες ἐσκίδναντο·
Ἀλλ' Ἥρη μὲν ἔδυσεν ὀχῆα θέμεθλον ὁδοῖο
Πρόσθεν ἀναστέλλουσα, Ποσειδάων δ' ἀπὸ πύργων
Σταθμὸν ἀνοιγομένων πυλέων ἀνέκοπτε τριαίνῃ.

Item locus Cretæ, ubi Lycurgi ſepulchrum. Plut.

Pergamus, urbs Troadis, ſeu Myſiæ mediter. ad Carcum flu. diu ſub Attalicis regibus fortunata, & poſtea Romanorum provincia facta; apud quam chartæ uſus inventus eſt, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur; ab *Attalo*, ut Ælianus; vel ab Eumene, ut Plinius ait, condita, & Galeni patria. In hâc urbe Æſculapium medicinam exercuiſſe, ibique officinam habuiſſe Lucianus in Icaromenippo tradit. Martialis 9. 17.

Conſilium formæ ſpeculum, dulceſque capillos
Pergameo poſuit dona ſacrata Deo.

Pergus, lacus Siciliæ apud Ennam urb. ubi à Plutone raptam eſſe Proſerpinam fabulantur. Claudianus lib. 2. de Raptu:

Haud procul inde lacus (Pergum dixere Sicani)
Panditur; & nemorum frondoſo margine cinctus
Vicinis palleſcit aquis. Admittit in altum
Cernentes oculos, & latè pervius humor
Ducit inoffenſos liquido ſub gurgite viſus:
Imaque perſpicui prodit ſecreta profundi.

Perguſam vocat Ovidius Met. lib. 5.

Haud procul Ennæis lacus eſt à mœnibus altus
Nomine Perguſa.———

Ità vulgò creditum. Verum de Pergusà nugæ ſunt, inquit vir doctiſſimus Nic. Heinſius, qui totum locum ſic excudi voluit:

Haud procul Hennæis lacus eſt à mœnibus altæ,
Nomine Pergus, aquæ; non illo plura Cayſtros
Carmina cygnorum labentibus audit in undis.
Silva coronat aquas, cingens latus omne, ſuiſque
Frondibus, ut velo, Phœbeos ſubmovet ignes.
Frigora dant rami, Tyrios humus humida flores.
Perpetuum ver eſt.

Percus dicitur Jul. Firmico. *Lago di Goridan*, hodie, teſte Laurent. Ananiâ. Lacum hunc deſcribit Silius lib. 14. hoc modo:

Hic ſpecus ingentem laxans telluris hiatum,
Cæcum iter ad manes tenebroſo limite pandit,
Quà novus ignotas Hymenæus venit in oras.
Hâc Stygius quondam ſtimulante cupidine rector
Auſus adire diem, mœſtóque Acheronte relicto
Illicitas egit currum per inania terras.
Tum raptâ præceps Ennæâ virgine ceſſit
Attonitos cœli viſu, lucemque caventes
In Styga rurſus equos & prædam condidit umbris.

Cic. lib. 4. in Verrem: *Etenim prope* (Ennam) *eſt Spelunca quædam converſa ad Aquilonem, infinita altitudine, ex quâ Ditem patrem ferunt repente cum curru extitiſſe, abreptamque ex eo loco virginem ſecum aſportaſſe, & ſubito non longè à Syracuſis penetraſſe ſub terras, lacumque eo loco repente extitiſſe.*

Perimele,

Perimele, inſ. maris Ionii, una Echinadum, aſpectu jucunda,, ut Ovidius teſtatur. lib. 8. Met. ubi Perimelem Nympham Hippodamantis filiam in inſulam converſam deſcribit.

Perimula, *Patane* Caſtaldo ex levi, ut videtur, conjectura, urbs aureæ Cherſoneſi; ex quâ *ſinus Perimulus* Ptolemæo.

Perincari, urbs Indiæ citer. Ptol. *Pelagonga* Caſtaldo.

Perinthus, , quæ & *Heraclea*, urbs Thraciæ ad Propontidem, inter Byzantium ad Bor. 60. & Apros in Noto lib. 48. m. p. Ejus mem. Ptolemæus, Marcellinus & Zoſimus. Hæc olim *Mygdonia* dicta fuit, poſtea vero *Heraclea*, ab *Hercule* ſc. uti Tzetes tradit, Chil. 3. num. 100. *Perintheras* Antonino eſt. *Peralia* quoque vocata fuit, ut ſcribit Procopius de ædificiis Juſtiniani. *Pera* hodie Volaterrano; *Rodoſto* Bellonio; *Pantiro* Caſtaldo, *Heraclia* Sophiano & Nigro dicitur.

Peripolis, Plin. *Peripolium* Thucyd. op. Brutiorum in finibus Locrenſium, ad Halecem flu. in orâ Calabriæ ulter. medium inter Leucopetram, & Herculeum promont. 18.m.p. apud Bovam urb. à Rhegio mill. *Amendolia* hodie, teſte Barrio. Aliis *Pagliopoli*, pagus vicinus, loco editiore, ultra Bovam ad 3. m. p. Patria Praxitelis, Ferrarius.

Periſtaſis, vel *Periſtacium*, urbs Thraciæ ad Propontidem inter Hexamiliam ſeu Lyſimachiam ad Auſtr. 10. & Myriophytum ad Arctos 12. m. p.

Permeſſus, flu. Bœotiæ, ex Helicone monte profluens, & in lacum Copaidem apud Haliartum op. influens, *Permeſo* adhuc appellatus. Virg. Eccl. 6.

Tum canit errantem Permeſſi ad flumina Gallum,
Aonas in montes ut duxerit una ſororum;
Utque viro Phœbi Chorus aſſurrexerit omnis.

Ubi *Permeſſi flumina* pro ipſo Permeſſo, phraſi poeticâ, quâ Græci quoque delectati; nam & de hoc ipſo flumine Nicander in Theriacis:

——————Παρ᾽ ὕδασι Περμησσοῖο.

Prop. lib. 2. el. 13.

Nondum etiam Aſcræos norunt mea carmina fontes,
Sed modo Permeſſi flumine lavit Amor.

Martialis *Permeſſida* vocat, lib. 7.

Quid tibi cum Cyrrhâ? quid cum Permeſſidos undâ?

Idem lib. 8.

Cum ſiccare ſacrum largo Permeſſida poſſet,
Ore, verecundam maluit eſſe ſitim.

Hic fluvius & Holmius, quia ex Helicone fluunt, ſunt muſis ſacri, de quibus Heſiodus in Theogoniâ:

Καί τ᾽ λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο
Ἠ᾽ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Perrhoebi, pop. Theſſaliæ, qui Lapitharum potentiâ fracti fugerunt in Ætoliæ montana Pindo M. proxima, quæ reg. ab ipſis *Perrhœbia* dicta eſt, & Pindus *Perrhaebus*. Propertius 3. 3.

Aut cur Perroebi tremuere cacumina Pindi?

Perſæpolis, urbs Perſidis, à Perſeo condita, teſte Strab. lib 15. quam poſtea Alexander ebrius demoliri juſſit. Non longè ſitam fuiſſe ab Araxe innuit idem Strabo, ubi ſupra. Πρὸς αὐτῇ δὲ Περσεπόλει, τὸν Ἀράξην διέβην. Subdit Ἦν δὲ ἡ Περσέπολις ἔχουσα βασίλεια ἐκπρεπῆ μάλιστα τῇ πολυτελείᾳ τῶν κειμένων. Deſcribit hanc urbem Diodorus diligentiſſimè: ejus incendium omnes commemorant. Fuerat extructa, ut idem Diod. Siculus lib. 1. ait ex direptione Thebarum Ægyptiacarum. Combuſta eſt ab Alexandro, hortatu maximè Thaidis, nobilis ſcorti. Miror autem cum dicat Qu. Curt. Perſæpolim ſemel incenſam, & dirutam, nunquam poſtea reſurrexiſſe, recenſeri tamen à Ptolemæo, non ſecus, ac ſi tunc quoque floruiſſet. Qu. Curtii verba ſunt hæc, quæ propter elegantiam adſcripſi: *Hunc exitum*, ait, *habuit regia totius Orientis, unde tot gentes ante jura petebant: patria tot regum; unicus quondam Græciæ terror, molita decem millium navium claſſem, & exercitus quibus Europa inundata eſt, contabulato mari molibus, perfoſſiſque montibus, in quorum ſpecus fretum immiſſum eſt. Ac ne longâ quidem ætate, quæ excidium ejus ſecuta eſt, reſurrexit.*

Perſia, *Perſis*, Ptol. Plin. & Melæ, *Farſtan*, & *Farſiſtan* incolis, teſte Caſtaldo, Provincia Aſiæ notiſſima atque clariſſima, inter Suſianam ad occ. & Carmaniam ad ortum; atque inter Parthiam ad Bor. & ſinum Perſicum ad merid. contenta. Populi *Perſæ*, quos à *Perſeo* tuliſſe nomen affirmat Euſtathius Iliad. α. cum inquit: Περσεὺς παρονομάζει τοὺς Πέρσας. Quod etymon à Q. Curtio approbatum invenio. Atqui probabilior ſententia Bocharti eſt, qui Perſis nomen ex re fuiſſe ſcribit, id eſt, ab equitatu, quo maximè valebant, equitare è teneris annis edocti. Herodotus: Παιδεύουσι τοὺς παῖδας τρία μοῦνα· Ἱππεύειν, καὶ τοξεύειν, καὶ ἀληθίζεσθαι. Quâ tamen diſciplina primus illos imbuit Cyrus. Antea enim ut tradit Xenophon lib. 1. Cyrop. Ἐν Πέρσαις, διὰ τὸ χαλεπὸν εἶναι καὶ τρέφειν ἵππους, καὶ ἱππεύειν, ἐν ὀρεινῇ οὔσῃ τῇ χώρᾳ, καὶ ἰδεῖν ἵππον σπάνιον. At Cyro ſic providente (ut narrat idem lib. 4.) Perſæ ex peditibus equites facti, equis deinceps ita aſſueverunt, ut; οὐδεὶς ἄν, inquit τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἑκὼν ὀφθείη Περσῶν οὐδαμοῦ πεζὸς ἰών. Itaque ex tam repentinâ mutatione factum, ut hæc regio פרס *Paras*, & incolæ רסאפ *Perſæ* dicerentur, id eſt, *equites*. Arabicè enim *Pharas* eſt *equus*, & *Pharis*, *eques*, ut Ebraicè *Paras*. Equis etiam in ſacrificiis ſuis utebantur. Ovid. Faſt. 1.

Placat equo Perſis radiis Hyperiona cinctum.

Sicut etiam aliæ gentes, ut pop. Armeniæ. Ibi Xenophon equum ſuum jam Senecionem immolandum huic Numini tradidit. Ὅτι, inquit lib. 4. de Cyri min. Exped. ἤκουσεν αὐτὸν ἱερὸν εἶναι τοῦ ἡλίου. Cauſa quæ ſequitur apud Naſon:

———*Ne detur celeri victima tarda Deo.*

Redditur etiam ab Herodoto de Maſſagætis in ipſâ metâ lib. 1. Fuere gentes, quæ jungerent matres filiis: ut Perſæ, quorum Antiſtites tali conjugio oportebat prodire. Catullus:

Naſcitur Magus ex matris Gelliique nefando
Conjugio, & diſcat Perſicum haruſpicium.
Nam Magus ex matre & gnato gignatur oportet,
Si vera enim Perſarum impia pelligio.

Lucanus Parthorum reges ita naſci autumat lib. 8.

—————————*Jacuere ſorores*
In fratrum thalamos, ſacrataque pignora matrum.
Damnat apud gentes ſceleris non ſponte peracti
Oedipodionias infelix fabula Thebas.
Pharthorum dominus quoties ſic ſanguine mixto
Naſcitur Arſacides? cui fas implere parentem.

Sextus Pyrrhonius Hypotypoſ. l. 3. c. 24. Ἄθεσμον δὲ ἐστὶ παρ᾽ ἡμῖν μητέρα ἢ ἀδελφὴν ἰδίαν γαμεῖν. Πέρσαι δὲ, καὶ μάλιστα αὐτῶν οἱ σοφίαν ἀσκεῖν δοκοῦντες οἱ Μάγοι, γαμοῦσι τὰς μητέρας, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι τὰς μητέρας ἄγονται πρὸς γάμον. Quod quidem ſcelus & tota & barbara utcunque conſenſu excuſet: At Sapientiam profeſſos, & Regum inſtar ea excellere cupientes, tam procul communi ſenſu & ratione abiiſſe vix ſit credibile. De Stoicis idem præclariſſimi ingenii ſcriptor ſubjicit: Ἀλλὰ καὶ ὁ Κιτιεὺς Ζήνων φησὶ, μὴ ἄτοπον εἶναι τὸ μόριον τὸ τῆς μητρὸς τῷ ἑαυτοῦ μορίῳ τρῖψαι· καθάπερ οὐδὲ ἄλλο τι μέρος τοῦ σώματος αὐτῆς τῇ χειρὶ τρῖψαι φαῦλον ἂν εἴποι τις εἶναι. Καὶ ὁ Χρύσιππος δὲ ἐν τῇ πολιτείᾳ δογματίζει, τόν τε πατέρα ἐκ τῆς θυγατρὸς παιδοποιεῖσθαι, καὶ τὴν μητέρα ἐκ τοῦ παιδὸς, ἢ τὸν ἀδελφὸν ἐκ τῆς ἀδελφῆς. Et cap. ſequ. ipſa verba Chryſippi ponens: Δοκεῖ δέ μοι ταῦτα οὕτω διεξάγειν, καθάπερ καὶ νῦν οὐ κακῶς παρὰ πολλοῖς εἴθισται, ὥστε καὶ τὴν μητέρα ἐκ τοῦ υἱοῦ τεκνοποιεῖσθαι, καὶ τὸν πατέρα ἐκ τῆς θυγατρὸς. Quos ſceleratos homines cum ſuis libris non minus eſt publicè pœnas humanitatis non dediſſe, quam Platonem ipſum cum ſuâ politiâ, quo opere ſi rectè inſpicias, vix dicas unquam magis impium ab quoquam extuſum. Barthius. A Græcis quoque dicti ſunt Κηφῆνες, à ſeipſis Ἀρταῖοι, teſte Herodoto. Dicuntur & Ἀχαιμένιοι, reg. *Achæmenia*, ſecundum Stephanum. Suidas & Cedrenus *Maguſæos* vocant. Perſarum veterum mores fusè refert Herodotus lib. 1. & Amm. lib. 23. De regno Perſarum libros tres ſcripſit Barn. Briſſonius. Bellicoſi fuere. Sen. ep. 32. Fortitudo & induſtria & ad bellum prompta mens tam in Perſas quamvis alte cinctos cadit. Amm. Marc. 23. Adeo autem diſſoluti ſunt & artuum laxitate, vagóque inceſſu jactantes ſe ut effœminatos exiſtimes, cùm ſint acerrimi bellatores. Cor. Nepos in Alcib. Veniſſe ad Perſas apud quos ſumma laus eſſet fortiter venarri, luxurioſè vivere. De Idololatria eorundem Strab. lib. 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν καλοῦσι Μίθραν, καὶ Σελήνην, καὶ Ἀφροδίτην, καὶ πῦρ, καὶ ἀνέμους, καὶ ὕδωρ. Habuit ex Herod. lib. 1. Θύουσι δὲ Ἡλίῳ τε καὶ Σελήνῃ, καὶ Γῇ, καὶ Πυρὶ, καὶ Ὕδατι, καὶ Ἀνέμοισι. Perſas plurimùm ſagittis valuiſſe, auctores ſunt Xenophon lib. 1. Pæd. qui loquens de ſtudio Perſarum in Venatione, ait habere illos τόξα περὶ τὴν φαρέτραν: Procop. lib. 1. de bello Perſico: Πέρσαι τοξόται σχεδόν τι εἰσὶν ἅπαντες. Meminit etiam jaculorum Perſicorum, & ſagittarum Heliodorus lib. 6. & 9. Hiſtor. Æthiop. & Herod. lib. 1. Polyb. lib. 5. Oppianus 2. Halieut. adjicit illos excogitaſſe artem adjiciendi venenum ſagittis. Πέρσαι φαρμακτῆρες ὀλέθρια μητίσαντο. S. Ambroſius lib. 6. Hexaem. *Gens Perſarum ferox bellis, valida ſagittis.* Hinc Virgilius Georg. 4.

Quaque pharetratæ vicinia Perſidis urget.

Laertius lib. 5.

Ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεύς.

De Perſis Dionyſius 1056.

Μοῦνοι γὰρ τ᾽ Ἀσίης βασιλεύτατον ἔθνος ἔχουσι,
Μοῦνοι δ᾽ ἄσπετον ὄλβον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
Ὁππότε Μηονίην καὶ Σάρδιας ἐξαλάπαξαν.
Χρύσεά τοι κείνων μὲν ἐπὶ χροῒ τεύχεα φωτῶν,
Χρύσεα δ᾽ αὖθ᾽ ἵπποισιν ἐπὶ στομάτεσσι χαλινά,
Χρυσῷ δ᾽ ἀμφὶ πόδεσσιν ἐκοσμήσαντο πέδιλα·
Τόσσος γὰρ σφίσιν ὄλβος ἀπείριτος.

Hunc

Hunc Perſicorum armorum apparatum in prælio ad Iſſum cum Alexandro geſto deſcribit Q. Curtius lib. 3. *Illi aureos torques, illi veſtem auro diſtinctam habebant, manicataſque tunicas gemmis etiam adornatas.* Dion Chryſoſtomus Orat. 2. de Regno: Χρυσῶν φαλαρῶν ϗ χαλινῶν, ὁποῖα τοὺς Πέρσας φασὶν ἐπιτηδεύειν. Splendidis hiſce indumentis poſt victum demum Crœſum eos conſueviſſe teſtatur Ammianus Marcellinus lib. 23. *Armillis uti, monilibuſque aureis, & gemmis aſſuefacti poſt Indiam victam & Crœſum.* Idem lib. 31. *Perſæ, qui ſunt originitùs Scythæ, pugnandi ſunt peritiſſimi.* Ubi *Perſas* poſuit pro *Parthis*: nam de Parthis quidem, id ſcriptores antiqui docent, eos originem ex Scythis ducere. Sic Trog. Pompeius lib. 2. & 41. & ex illo Jornandes in Geticis. Sic Q. Curtius lib. 6. & Steph. Byzantius & Arrianus in Parthicis, qui, imperante apud Ægyptios Seſoſtri, apud Scythas autem Jandyſo, Scythas in eam regionem quæ Parthia dicitur, migraſſe memorat. Arriani verba referuntur in Bibliotheca Photii. Auctor quoque Chronici Alexandrini Scytharum Juventutem ait à Seſoſtri in Parthiam eſſe tranſlatam. Ex quibus liquidò apparet Marcellinum *Perſas* pro Parthis perperam dixiſſe. Eâdem licentiâ Tertull. lib. de Pallio dixit: *Scythæ exuberant Perſas.* Idem tamen caſtigatius loquitur in lib. de Animâ: *Dum aborigines occupant terras, ut Scythæ Parthicas.* Καλλιγυναῖκα fuiſſe hanc regionem innuit Am. lib. 24. ubi de Nabdate: *Ex virginibus autem quæ ſpecioſæ ſunt captæ, ut in Perſide, ubi pulcritudo fœminarum excellit, nec contrectare aliquam voluit, nec videre.* Perſæ valdè obnoxii ſuis regibus; & inde Cicero: *Regnum non modo Romano homini*, ſed nec Perſæ quidem cuiquam *terribile.* Unde Sen. 2. de Ben. *Perſicam ſervitutem* pro durâ poſuit.

Perſicum mare, & *Perſicus ſinus*, pars maris Rubri (quod Arabiam Fel. ad ortum alluit) inter Arabiam ad merid. & Carmaniam, Perſidem, & Suſianam ad Bor. ingrediens, & alluens, in longitudinem 10000. ſtad. patens ex Strabone, at ex recentioribus 225. leuc. Hiſp. inter Teredonem, ſeu oſtia Tigridis ad occ. & Armuziam inſ. ad os illius in ort. Mela 3. 8. *Perſicus, quà mare accipit, utrinque rectis lateribus grande oſtium, quaſi cervice complectitur: deinde terris in omnem partem vaſtè & æquâ portione cedentibus, magno litorum orbe pelagus incingens, reddit formam capitis humani.* Ubi non potuit alio nomine ſinum hunc appellare Mela, atque ab omnibus appellatur. Unum tantum inveni Theophraſtum, cui ſinus Perſicus etiam vocetur Arabicus. Verba ejus lib. 4. cap. 19. ſic concipienda ſunt: Ἐν Τύλῳ δὲ τῇ νήσῳ (κεῖται δ' αὕτη ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ τῷ μὲν πρὸς ἕω) τοσοῦτον πλῆθος εἶναί φασι δένδρων, ὅτ' ἐκβαίνῃ ἢ πλημμυρεῖ, ὥστ' ἀπωχυρῶσ. Et ſanè nulla eſt ratio, cur non æquè Arabicus, ac Perſicus nominetur ſinus, cum portionem ejus majorem cingant Arabes. Ad diſtinctionem tamen alterius Arabici, Perſici ſibi cognomen adſciviſſe videtur. Iſ. Voſſius.

Peruſia, Hetruriæ civitas, ab Achæis condita, in quâ L. Antonius ab Oct. Auguſto obſeſſus, cum extremâ fame laboraret, coactus eſt deditionem facere. Lucan. lib. 1.

His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæque labores
Accedant fatis.——

Incolæ *Peruſini.* Trogus lib. 10. *Peruſini originem ab Achæis ducunt.* Straboni, Ptolemæo, ac Dioni Περουσία; Diodoro, Appiano, ac Procopio Περυσία; Stephano Πεῤῥάλσιον dicitur. Hodie *Perugia* dicitur.

Peſſinus, untis, urbs Galatiæ in Phrygiæ magnæ confin. cui adſcribitur à Livio, ſub Agdiſti monte, in quo Atys tumulatus creditur, teſte Pauſaniâ in Atticis. Hic Cybele, cujus ſimulacrum auguſtum ibi habebatur, culta eſt, quæ idcirco *Peſſinuntica* dicta fuit, teſte Apuleo. Mem. Strabo lib. 12. Livius lib. 29. *Civitatem eo tempore recens religio invaſerat, invento carmine in libris Sibyllinis, propter crebrius eo anno de cœlo lapidatum inſpectis. Quandocunque hoſtis alienigena terræ Italiæ bellum intuliſſet, eum pelli Italiâ, vincique poſſe, ſi mater Idæa Peſſinunte Romam advecta eſſet.* Idem ibidem: *Oratores Romani Pergamum ad Regem venerunt. Is legatos comiter acceptos, Peſſinuntem in Phrygiam deduxit, ſacrumque his lapidem, quem Matrem Deûm eſſe incolæ dicebant, tradidit, & deportare Romam juſſit.* Herod. lib. 1. Αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα Διοπετὲς, ὥς λέγουσιν· οὔτε γὰρ τὴν ὕλην, οὔτε τεχνίτην ὅστις ἐποίησεν ἐγνωσμένον, οὐδὲ ψαυστὸν χειρὸς ἀνθρωπίνης. Τοῦτο δὲ πάλαι ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι λόγος εἴς τινα τῆς Φρυγίας χῶρον. Πεσινοῦς δὲ ὄνομα αὐτῷ, τὴν δὲ προσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι. Quæ ſequuntur Latinè adſcribam: *Licet apud alios comperiam, pugnam illic Ilum Phryga, Tantalumque Lydum inter ſe conſeruiſſe, ſive de viâ ortam, ſive potius ob raptum Ganymedis. Cumque diu æquis viribus decertatum foret, ac permulti utrinque cecidiſſent, nomen ex eâ clade loco eſſe impoſitum. Hic etiam fama fert Ganymedem, ipſum trahentibus in diverſa germani, atque amatoris manibus, vitâ eſſe orbatum, ſublatumque è medio, pro calamitatis ſolatio, relatâ ad Jovem raptorem fabulâ, divinis fuiſſe honoribus affectum. In hoc, quem diximus, Peſſinunte, Phrygas olim Orgia colebant, ad ipſum fluvium Gallum, à quo etiam evirati Deæ ſacerdotes cognominantur. Sed ubi res Romana crevit, reſponſo accepto, manſurum imperium, atque ad ſummam auctum iri, ſi Peſſinuntiam Deam ad ſe transferrent: miſſi in Phrygiam legati ſunt petitum Deæ ſimulacrum. Quod quidem facilè conceſſum eſt, conſanguineos ſe dictitantibus, atque oriundos ab Ænea Phryge. Quum itaque navigio devectum ſimulacrum ad ipſas Tiberis fauces appuliſſet, quibus tum Romani vice portuum utebantur, confeſtim divinâ quâdam vi navigium ſubſtitit, neque ullis Romani pop. certatim trahentis moveri viribus potuit, donec Veſtalis Sacerdos adeſſet. Ea, cum virginitatem perpetuo ſervandam polluiſſe falſo argueretur, damnationem metuens, ſupplex petiit à populo, ut judicium de ſe Deæ Peſſinuntiæ committerent. Quo impetrato, zonam recinxit, clarè precata, ut ſi intemeratam ſe eſſe, ac virginem Dea ſciret, navim progredi juberet. Quæ ubi dixit, ſtatim alligatam zonam manu ducta navis ſequi cœpit. Ita ſunt pariter Romani manifeſtam numinis divinitatem, atque innocentiam virginis admirati.* Hæc Herodianus.

Petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites, qua Româ in Græciam pedeſtri itinere itur. Strabo lib. 6. Hodie *Policaſtro.* Long. 24. 30. Lat. 42. 50.

Petilia, Plinio, Ptol. ac Stephano, Magnæ Græciæ urb. non procul à Lacinio promont. à Philoctete condita, ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, ut volunt, i. e. à *volando*, quod ex volatu avium ſumpto augurio, ibi futuræ urbi locus ſit delectus. Virg. Æneid. 3.

——*Hic illa ducis Melibœi*
Parva Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Πετηλία Straboni dicitur. Silius lib. 12.

Fumabat verſis incenſa Petilia tectis
Infelix fidei, miſeræque ſecunda Sagunthο.

Populi *Petillini.* Val. Max. 6. 6. deploratâ, laudatâque Sagunthinorum fide: *Idem præſtando Petillini eundem laudis honorem meruerunt.* Sequitur apud Silium:

Ac quondam Herculeam ſervare ſuperba pharetram.

Strabo lib. 6. Πετηλία μὲν οὖν μητρόπολις νομίζεται τῶν Λευκανῶν, ϗ συνοικεῖται μέχρι νῦν ἱκανῶς· Κτίσμα δ' ἐστὶ Φιλοκτήτου φυγόντος τὴν Μελίβοιαν κατὰ στάσιν. Hinc *Petilianus.* Martialis 2. 57.

——*Petilianis delicatus in regnis.*

Vide *Petelia.*

Petovio, Col. & urbs Pannoniæ ſuper. in Stiriâ ad Draum flu. in ipſo lim. Sclavoniæ, ſub dom. Arch. Salisburgenſis, 9. leuc. à Celeiâ in Cæc. quot à confin. Hungariæ in occ. Vulgo *Petaw.*

Petra, Arabiæ op. Nabatæorum metropolis, unde ea pars *Petræa* nuncupatur. Steph. Long. 66. 45. Lat. 30. 20.

Petra, op. Siciliæ. Πέτρα πόλις, teſte Ptolemæo. Opidani Diodoro Πετρῖνοι, unde Ciceroni & Plinio *Petrini*, *Petrenſes* vero Solino cap. 11. *Stagnum Petrenſium*, inquit, *ſerpentibus noxium eſt, hominibus ſalutare.* Silio lib. 14. hoc op. derivativo vocabulo dicitur *Petræa.* Sic enim ille:

Romanos Petræa duces, Romana petivit
Fœdera Callipolis, lapidoſique Engyon artus.

Ptolemæus, magnus totius Orbis terrarum, non tantum Siciliæ, turbator; rectè quidam Petram ab Engyo ab occaſu oppoſuit, at malè ac perperam utrumque opidum inter Ennam & Syracuſas locavit. Hodie *Petraglia* vocatur, teſte Cluverio, qui plures *Petras* in hâc inſulâ olim fuiſſe, & etiamnum eſſe affirmat. Long. 37. 50. Lat. 37. 05.

Petra, op. Macedoniæ in orâ maris Ionii apud Dyrrhachium. *Lachi*, teſte Nigro. Ejus meminit Lucanus lib. 6. verſ. 16. & 70.

Petrinum, op. cum arce Campaniæ apud Sinueſſam urb. exciſam. Horat. Ep. lib. 1. ad Torquatum:

Vina bibes iterum Tauro diffuſa, paluſtres
Inter Minturnas, Sinueſſanumque Petrinum.

Roccha di M. Dragone, teſte Cruquio. *Petrinum* etiam, inquit Ferrarius, op. amplum Salentinorum apud Neritum urb. 3. m. p. diſtans, Aletium verſus 13. Long. 42. 32. Lat. 40. 21.

Petroburgum, urbs Angliæ Epiſc. inter Bedfordiam 24. & Lincolniam 40. mill. Vulgo *Peterborough.* Long. 20. 20. Lat. 52. 58.

Petrocorii, *Petrogori* Plin. pop. & urbs Gall. Aquitan. Pop. *les Perigourdins*, & regio *Perigord* appellatur, à Toloſanis Tarne flu. diſcreta; urbs vero quæ Aimoino & al. poſterioribus Petrogoricum, & Petrogorica, vulgò *Perigueux*, inter

Burdigalam

Burdigalam 20. & Lemovicos 12. leuc. quot ferme ab Engoliſmâ. Long. 21. 50. Lat. 45. 20.

Petromantalum, op. Gall. Celt. ad Sequanam flu. à Lut. Pariſ. ad 22. leuc. Rothomagum verſus, Meulano opido propinquum, 4. leuc. diſtans.

Petronia, fluviolus Latii apud Romam fluens in Tiberim, quem magiſtratus in campo aliquid acturi tranſibant. Feſtus.

Petuaria, op Albionis in Angliâ. Ptol. Recent. Latinis Beverlacum in orâ ad ort. apud Hullam portum, ab Eboraco 20. m. p. *Beverley* Camdeno.

Peuce, inſ. Myſiæ infer. ad oſtia Iſtri flu. *Barillana* Leoni Gorecio, *Pizina* vero Nigro. Ejus mem. Claud. de 4. Conſ. Honor.

Corporibus premitur Peuce per quinque recurrens
Oſtia.———

Lucan. lib. 3.

———*Sparſamque profundo*
Multifidi Peucen unum caput alluit Iſtri.

Mart. lib. 7. ep. 84.

I liber ad Geticam Peucen, Iſtrumque tacentem.

Dionyſius ubi de Iſtro:

Πενταπόρεις προχέησιν ἑλισσόμενος περὶ Πεύκην.

Val. Flac. lib. 8.

Inſula Sarmaticæ Peuce ſtat nomine nymphæ,
Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque
In freta per ſævos Iſter deſcendit Alanos.

Idem ibidem:

———*Oſtia donec*
Danubii, viridemque vident ante oſtia Peucen.

Peuceſtes, Alexandri M. ſervator. Vide Q. Curtium lib. 9. cap. 5.

Peucetia, vulgò *Terra di Bari*, Apulia ſic ad alterius differentiam (quæ *Daunia* dicitur) nominata; reg. Italiæ in regno Neapolitano, ad oram maritimam, inter Apuliam Dauniam (à qua Aufido fluvio ſeparatur) ad occid. & Japygiam ad ort. In quâ Barium metropolis. Pop. *Peucetii* Plinio, Straboni & aliis. Ovid. Met. 14.

Peucetioſque ſinus, Meſſapiaque arva reliquit.

Phæacia, inſ. maris Ionii Epiro adjacens quæ & *Corcyra*. Pop. *Phæaces*, otio olim, luxuique dediti; unde *Phæacem* pro homine bene curato, ventrique & gulæ addicto uſurpat. Horat. Epiſt. lib. 1. ad Valam:

Pinguis ut inde domum poſſim, Phæaxque reverti.

Phæaces autem ſic dicti ſunt qu. *eminentes*, ex Arabicâ linguâ, quâ פאיק *Phaik* dicitur qui vel opibus, vel dignitate præ cæteris eminet. Unde Poeta eos appellat Ἀγχιθέους, id eſt, εὐδαίμονας, ut recte interpretatur Heſychius poſt veteres Scholiaſtas. Ex quo rerum ſucceſſu factum ut tandem inſoleſcerent, & nimio faſtu turgerent, quod ex Ariſtotele colligit idem Heſychius in Κερκυραῖα. Bochartus. Phæacum regio mirâ pomorum copiâ pollet. Ovid. Met. 15.

Proxima Phæacum felicibus obſita pomis
Rura petunt.———

Juvenalis Sat. 5.

———*Illa jubebit*
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,
Qualia perpetuus Phæacum auctumnus habebat.

Propertius 3. 2.

Nec mea Phæacias æquant pomaria ſilvas.

Lege *Phæacas*.

Phædrias. Suidas: *Dicunt Æſopum à Delphis per injuriam interiiſſe præcipitatum de Phædriadibus rupibus.*

Phæſtus, urbs Cretæ, à quâ *Phæſtius* Epimenides dictus eſt, quem adjutorem condend. legg. Soloni fuiſſe tradit Plutarchus inclytum vaticinio, & rerum divinarum peritia. Heſychius: Φαιστός, πόλις Κρήτης. Stephanus: Ἐκλήθη ἀπὸ Φαίστου τοῦ Ῥοπάλου Ἡρακλέους παιδός. Hanc à Gortyniis, quibus vicina fuit, direptam fuiſſe refert Strabo lib. 10. Ideo à Ptolemæo non memoratur. Viginti Stad. à mari diſtabat; unde Dionyſius ἠπειρῶτιδα dixit quod non prorſus maritima eſſet. Sic enim ille verſ. 88.

Πάρ θ' ἱερὴν Γόρτυνα, καὶ ἠπειρῶτιδα Φαιστόν.

Fuit & *Phæſtus* urbs Achaiæ; alia quoque Peloponneſi, quæ prius *Phryxa* vocabatur. Item op. Locrorum Ozolorum ad ſin. Criſſæum ſive Corinthiacum, ubi Apollo inſigne templum habuit, unde *Phæſtius* quoque dicebatur.

Phanæ, promontorium Chii, ſic dict. quod Latona illic apparuerit. Steph. *Phanæa* dicitur Ptolemæo, *Phaneus mons* Vibio. *Capo Maſticho* Sophiano, & Bellonio, *Panale* vero Favolio in ſuo Hodæporico Byzantino. Virg. Georg. 2.

Tmolus & aſſurgit quibus & Rex ipſe Phaneus.

Ubi ſis vide Lud. de la Cerda.

Phanagoria, *Matriga* Theveto, *Mapotrinica* Moletio, urbs olim Epiſc. Sarmatiæ Aſianæ ad Boſporum contra Theodoſiam urbem Tauricæ. *Phanagore* Dionyſ. v. 552.

Ἧς ἔπι Φαναγόρη τε καὶ εὔκτιτος Ἑρμώνασσα.

Phanuel, vel *Phanuela* Joſepho, qui & *Peniel*, locus extra torrentem Jabboc in finibus Amorrhæorum in Rubeniâ forte, ubi Jacob, qui deinde Iſrael, totâ nocte cum Angelo luctatus eſt. Gen. 32. Hæc civitas Gedeonis exercitui panes negavit, cujus turrim deſtruxit Gedeon, & habitatores occidit. Judic. 8. Fuit autem contigua Tripoli, ubi mons Libanus deſinit. Item fil. Seſak. 1 Par. 8. & pater Annæ prophetiſſæ. Luc. 1. Lat. *videns Deum*, vel *faciem Dei*. Ideoque Strabo *Faciem Dei* vocat, lib. 16. Τῇ δὲ Τριπόλει συνεχές ἐστι τὸ τοῦ Θεοῦ Πρόσωπον, εἰς ὃ τελευτᾷ ὁ Λίβανος τὸ ὄρος.

Pharia, Ptolemæo, Plinioque; Straboni v. *Pharus*, inſ. contra Dalmatiam & Jaderam, quæ nunc *Liſna* Illyrico ſermone dicitur. Eſt quoque urb. in eâ, unde pop. *Pharienſes*.

Pharis, urbs Laconiæ, cives Pharitæ Pauſaniæ, *Pharietæ* v. Homero. Stat. Theb. 4.

Quos Pharis, volucrumque parens Cythereia Meſſe.

Ejus mem. Strabo lib. 8.

Pharos, olim Ægypti inſ. oblonga, parvaque, Canopico Nili oſtio objecta; dieique unius navigatione (ſi Homero credimus) à continenti dirempta. Sic enim ille, Odyſ. 4.

Νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Αἰγύπτου προπάροιθε (Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι)
Τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς
Ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν.

Ad quæ verba Ariſtides in deſcriptione Ægypti ait: Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω πιστεῦσαι. Nempe Pharos diſtat ab Alexandria, tantum ſtad. 7. aut, ut alii, m. p. Ariſtides ubi ſupra. Καί τοι τῆς μὲν ἠπείρου ἀπέχει Φάρος ἑπτὰ μάλιστα σταδίους. Amm. Marcel. lib. 22. *Inſula Pharos, ubi Protea cum Phocarum gregibus diverſatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille paſſibus diſparata.* Vide ſis Palmerium pag. 487. Habuit hæc inſula turrim ingentem ex candido marmore, in petrâ ſitam, 800 talentis à Ptol. Philadelpho, Soſtrati Cnidii architecti operâ extructam, quæ & ipſa *Pharos* dicta eſt; in quâ noctu accenſæ faces navigantium curſum regebant. A cujus ſimilitudine, cæteræ quoque ſpeculæ, ſimilem in uſum constructæ *Phari* vocantur. Vide Martinium, & Fungerum in *Pharos*. Luc. lib. ult.

Tunc clauſtrum pelagi cepit Pharon: inſula quondam
In medio ſtetit illa mari, ſub tempore vatis
Proteos: at nunc eſt Pellæis proxima muris.

Id eſt Alexandriæ adjacet. Et ante illum Ovid. Met. 15.

Fluctibus, ambitæ fuerant Antiſſa, Pharoſque
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Mela, 2. 17. *Pharos Alexandriæ nunc ponte conjungitur, olim (ut Homerico carmine proditum eſt) ab iiſdem oris curſu diei totius abducta: & ſi ita res fuit, videri poteſt conjectantibus in tantum mutatæ cauſas Nilum præbuiſſe, dum limum ſubinde, & præcipuè cum exundaret, litori annectens, auget terras, ſpatiumque augeſcentium in vicina vada promovet.* Ubi vir doctus: Pomponii tempore Pharus non jam amplius ponte, ſed mole continua Alexandriæ conjungebatur, idque impenſis Cleopatræ. Fallitur vir magnus ad Euſebium, cum negat id Cleopatram feciſſe, & Soſtrato Cnidio tribuit. Ita ſeſe res habet. Pharus prius octo ſtadiorum intervallo diſtabat. Sed inſula hæc, ut inquit Cæſar. 3. de Bello Civ. *à ſuperioribus Ægypti regibus, nempe Ptolemæis, in longitudinem paſſuum 900. in mare jactis molibus, anguſto itinere, & ponte cum opido conjungitur.* Strabo, & Joſephus, ubi agit de 70 interpp. vocant ἑπταστάδιον χῶμα. Verùm moles iſta non continua, ſed interrupta erat duobus pontibus, quorum unus vicinus erat turri Phariæ, qui etiamnum extat, alter vero propior urbi, & fortior, ut ait Hirtius de bello Alexandrino. Per hunc præcipue egreſſus erat in Eunoſti portum, qui eſt is, quo Turcæ privatim utuntur, quemque Chriſtianis ingredi non licet. Cæſar autem fornicem quo pons iſte ſuſtinebatur, quique etiam erat aquæ ductus Pharitis, lapidibus juſſit oppleri, ne Alexandrinis ex uno in alterum portum aditus pateret. Cleopatra vero fuit quæ opus abſolvit, & iſthmum perduxit, ſi fides, non Tzetzæ tantum & Cedreno, ſed Amm. Marcellino & auctori Faſtorum Siculorum. Verùm illi omnia miſcent, & uni Cleopatræ tribuunt, quæ Soſtrato Cnidio, quæ Philadelpho & aliis Ptolemæis, erant tribuenda. Inepte præterea fretum iſtud faciunt 4. m. p. & Dexiphanem, Dexiphanis filium; & illum æqualem Cleopatræ. Unum quod Cleopatra fecit, eſt quod ἑπταστάδιον χῶμα urbi conjunxit, ponte everſo. Turrim vero Phariam eſſe Philadelphi juſſu extructum à Soſtrato Cnidio, vel ipſa inſcriptio luculenter docere poſſet. Inepti ſunt itaque, qui vel Cleopatræ, vel Alexandro M. opus hoc tribuunt, uti faciunt Arabes, & vetus Scholiaſtes in Lucianum necdum editus. Verum recte is vaſtam hujus turris molem deſcribit, ambitum ei tribuens parem Pyramidibus, altitudinem vero tantam, ut à 100. m. p. ſit conſpicua. Ait enim quod ſit τετράγωνος, σταδίου τὸ πλάτος, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, ὥστ' ἀπὸ ρ'

ὀρϑῶς μιλίων. Hoc ipſum affirmat Geographus Nubienſis, qui à curſûs diſtantiâ ignes Phari percipi adfirmat, curſum vocans intervallum centum m. p. Altitudinem vero Phari idem docet 300. cubitorum. Ridiculum poſſet videri id quod in quorundam legitur itinerariis, tantam molem inſiſtere 4. cancris vitreis. Utrum hoc verum ſit, nec ne, exploratu difficile eſt, quia Turcæ inferiores Phari partes & angulos præſertim, munimentis ſuis obruerint, nec Chriſtianis aditus illuc pateat. Interim hoc non eſſe recens commentum, colligo ex fragmento vetuſti auctoris de miraculis mundi, quod penes me extat, cujus hæc ſunt verba: *Secundum miraculum eſt Pharus Alexandrina ſuper quatuor cancros vitreos per paſſus viginti ſub mari fundata. Hoc namque mirum, quomodo tam magni cancri fieri poſſent, vel quomodo deportari & non frangi valerent: qualiter fundamenta ſuperhærere potuerint; & quomodo ſub aquâ cementum ſtare valeat, & quare cancri non frangantur, & quare non lubricant deſuper jacta fundamenta. Hanc Pharum Soſtratus Cnidius conſtruxit in Alexandriâ.* Puto Soſtratum ornatus gratiâ ad baſin Phari, proxime ſuperficiem maris, cancros iſtos addidiſſe, tanquam ſi iis tota moles niteretur. Vitreos autem fuiſſe cancros iſtos impoſſibilé eſt, ſed proculdubio ex duriſſimo aliquo lapide Æthiopico, qualis eſt Obſidianus, quem vitri generibus annumeratum fuiſſe teſtatur Plinius, exſecti fuere. Forſan etiam ex marmore Memphitico, quod & ipſum eſt gemmantis naturæ. Atque hæc quidem omnia unius Soſtrati fuere opera. Verum etiam antequam hæc tam vaſta moles exſtrueretur, puto Pharum navibus præluxiſſe. Quin Græcum ſit vocabulum, nullus dubito; ut enim à φαίνω eſt φανὸς, & deinde φανῥὸς, ſic quoque à φάω & φάΘ eſt φαῥὸς, & hinc φάρΘ, tranſlato accentu in priorem ſyllabam, ut ſemper fit cum ex adjectivis fiunt ſubſtantiva. Cæterum ignes illi, qui in Pharis diſponuntur, quandocunque ex ingenti cernuntur intervallo, coire & corrivari videntur, ac ſtellæ inſtar apparent. Hoc ſæpe incautis & ignaris impoſuit nautis, qui ita coarctatam Phari lucem conſpicati, & Canopum, aliamve ſtellam rati in arenæ Marmaricæ curſum ſuum direxerunt. Statius videtur Lunæ comparare iſtas nocturnas flammas:

Lumina noctivagæ tollit Pharos æmula Lunæ.

Claudianus:

———*Longeque carinis*
Nota Pharos.———

Sed hoc tantum verum eſt, ſi è propinquo videantur. Tum enim vix ulla aliquando differentia apparet inter Lunam, & alterum iſtud lumen. Hæc clariſſimus Voſſius. Pergit. Mirum eſt veteres quoſdam tam religioſos fuiſſe Homeri cultores, ut maluerint rerum naturam & ſitum regionum ad ejus poeſin componere, quam ipſum erroris arguere, aut ſaltem poemata ejus ad rei veritatem exigere. Nempe quod Tuſcis eſt Dantes, id illis fuit Homerus. Nulla erat ſcientia, quam ex Homero ſolo non exiſtimarent eſſe petendam, ne medicinâ quidem exceptâ, aut chirurgicâ. Quia Homerus ſcripſit Pharum navigatione diei abeſſe ab Ægypto, ideo ſc. mutandus fuit Ægypti ſitus naturalis; nullo aliunde petito argumento, quàm ex aggeſtione limi. Verùm hoc inſigniter confutavit Bochartus, quem vide. Mihi valde probabilis videtur opinio Eratoſthenis, dicentis Homero ignota fuiſſe Nili oſtia. Explodit hanc tamen Strabo, non ſequi, inquiens, ut ignota fuerint, quia non meminit, nam neque patriæ meminiſſe. Verùm, ut puto, non benè aſſecutus eſt Eratoſthenis mentem Strabo. Eratoſthenes ideo dixit Homerum ignoraſſe oſtia Nili, non quia eorum nullam faciat mentionem, ſed quia Pharum à Nilo diei navigatione abeſſe tradidit. Hoc, ut intelligatur, ſciendum eſt, Nilum ab Homero vocari Ægyptum, quod omnes norunt. Cum ergo dicit Pharum ab Ægypto, ſive Nilo, diei navigatione eſſe remotam, manifeſtè intelligit Peluſiacum Nili oſtium. Tantum enim circiter ſpacium uno die percurrere poteſt navis vento ſecundo, uti ait Homerus, impulſa. Si ergo per Ægyptum intellexit remotiſſimum à Pharo oſtium, clarum eſt eum ignoraſſe cætera Nili oſtia. Lucan. 10.

Tum clauſtrum pelagi cepit Pharon; Inſula quondam
In medio ſtetit illa mari, ſub tempore vatis
Proteos, at nunc eſt Pellæis proxima muris.

Pharſalia, à *Pharſalo* op. dicitur tota Theſſalia. Lucan. lib. 1.

———*Diros Pharſalia campos*
Impleat.———

Item Lucani poema, quod ſcripſit de bello Civili inter Cæſarem & Pompeium:

———*Pharſalia noſtra* (inquit ipſe)
Vivet, & à nullo tenebris damnabitur ævo.

Pharſalos; Theſſaliæ op. ad Enipeum flu. Catullus:

Pharſalon coeunt, Pharſalia tecta frequentant.

Lucan. lib. 6.

Emathis æquorei regnum Pharſalos Achillis.

Hinc *Pharſalici campi*, pugnâ inter Cæſ. & Pomp. memorabiles. Hi poſtea Philippici dicti ſunt. ſivé à *Philippo* rege, ſive à *Philippis*, urbe vicinâ. Vide Steph.

Pharuſii, vel *Phauruſii*, pop. Africæ ultra Mauritaniam. Mela 3. 10. *Deinde Pharuſii, aliquando, tendente ad Heſperidas Hercule, dites: nunc inculti, & niſi quod pecore aluntur, admodum inopes.* Plin. 5. 8. *Pharuſii quondam Perſæ, comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis.* Ubi Salmaſius legit, *per ſe comites*, & interpretatur, ſuâ ſponte prorſus ridiculè, inquit Iſ. Voſſius. Vulgatam enim lectionem veram eſſe, apparet ex Salluſtio, qui in Jugurthino, ubi de Herculis exercitu in diverſas oras dilapſo agit, addit; *Ex eo numero Medi, Perſæ, & Armenii navibus in Africam tranſvecti, proximos noſtro mari locos inhabitavere: Sed Perſæ intra Oceanum magis, hique alveos navium inverſos pro tuguriis habuere.* Nempe Perſas iſtuc conceſſiſſe ſcribit, ubi hic Pharuſios deſcribit Pomponius. Dionyſius:

Ἄγχι δ' Μαυρουσίδαι προνενευκότες Αἰγύπτοιο,
Γαιτυλοί τ' ἐφύπερθε, καὶ ἀγχίγυοι Νιγρῆτες·
Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖς, Φαυρούσιοι.———

Vide Strab. lib. ult. ubi de Mauris.

Phaſelis, nomen urbis. Mela 1. 14. *Phaſelis à Mopſo condita, finis Pamphyliæ.* Hanc alii Pamphyliæ, alii Lyciæ, alii Cilicum urbem eſſe dixerunt. Hoc mirantur viri eruditi, neque minus iſtud, quòd cum Strabo hanc vocet πόλιν ἀξιόλογον, tribuſque portibus inſtructam, Lucanus tanquam opidulum deſcribat; ait namque lib. 8.

———*Te primum, parva Phaſeli,*
Magnus adit. Nam te metui vetat incola rarus,
Exhauſtæque domus populis, majorque carinæ
Quam tua turba fuit.———

Verum ita ſeſe res habet. Phaſelis à Lyciis olim fuit habitata, Lyciæque attributa fuit primitùs. Pamphyliis vero latè oram maritimam tenentibus, Pamphyliæ annumerata fuit urbibus, licet incolæ eſſent Lycii. Poſtmodum opportunitate ſitûs allecti, & invitati à Cilicibus, ipſi quoque piraticæ ſe applicuerunt, aut ſaltem piratis receptaculo fuere, deſertâ communi Lyciorum ſocietate, vel ſuâ ſponte, vel ejecti ab illis. Tum Cilicum dicta fuit urbs Phaſelis. Deinceps Pub. Servilius eam evertit. Propter incolarumque itaque paucitatem, *parvam* eam vocat Lucanus. Nam, ſi aliter intellexerit, & exiguum opidulum fuiſſe exiſtimarit Phaſelida, valdè erravit. Siquidem Aſconius Pædianus, Corycum, Olympum & Phaſelida, tres magnas Cilicum appellat urbes. Iſ. Voſſius. Ejus mem. Dionyſius:

Ἄλλαι δ' ἑξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες,
ΚώρυκΘ, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.

Incolæ hujus urbis, quia ſolerent piſciculos ſalſos diis ſacrificare, citra ſanguinem, eorum ſordidus tenuiſque ſacrificandi mos abiit in proverbium: *Phaſelitarum ſacrificium.*

Phaſis, fluvius celeberrimus, cujus elegans admodum deſcriptio extat apud Arrianum in Periplo Ponti Euxini. Virg. Georg. 4.

———*Phaſimque Lycumque.*

Quæ conjunctio ad laudem utriuſque fluvii. Siquidem, teſte Strabone lib. 11. Ποταμοὶ πλείους μὲν εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ, γνωριμώτατοι δ' ὁ Φάσις μὲν καὶ ΛύκΘ. Ut plerique tradunt, Colchorum, ut Plutarchus (ſive quiſquis author illius libri) libro de Fluminibus & Montibus, Scythiæ fluvius eſt. Sic dictus fuit, teſte Euſt. in Dionyſ. à Colchide, cujus filius Colchus fuit. Alii volunt appellatum à *Phaſi* nymphâ in eum converſâ. Ita Stukius ex Valerio Flacco. Atqui *Phaſidis* hujuſce nemo, quod ſciam, mentionem facit, verſus autem Valerii ſic legendi ſunt:

Barbarus in patriis ſectatur montibus Æam
Phaſis amore furens, pavidas jacit illa pharetras.
Virgineo turbata metu, diſcurſibus & jam
Deficit, ac volucri victam Deus alligat undâ.

Plutarchus ubi ſupra, ab initio *Arcturum* fuiſſe nominatum ſcribit; nimirum à ſitu regionis frigidæ verſus Arcturum; ſed poſtea hujuſmodi quodam caſu Phaſin fuiſſe appellatum. Phaſis enim Solis & Ocyroæ fil. matrem ſuam in adulterio deprehenſam interemit. Furore itaque correptus, ſemetipſum in Arcturum præcipitavit, unde poſtea fluvius *Phaſis* fuit cognominatus. Stukio videtur hoc nomen ſortitum, vel à claritate limpidâ, quam Arrianus ei tribuit, quaſi διαφανὴς, vel (cujus idem teſtis eſt) coloris illius mutabilitate, quòd variæ crebræque ſint illius φάσεις, h. e. modò hoc modò illo colore appareat. *Phaſidis* vocabulum (inquit Bochartus) pro rivo, vel flumine merè Syrum eſt. Sic Pſalmo Syro 42. 2. על פצירא דמויא (*al phaſide demoio*) *ad rivos aquarum*. Procopius lib. 2. de bello Perſico, ab initio ortûs ſui *Boam* dicit appellari; hodie corrupto vocabulo *Phaſa*, vel *Faſſo* dicitur. Ortum ſuum ducit (ut Plinius inquit) in Moſchis, ut Strabo,

Strabo, in Armeniâ, ut Dionyſius, à monte Armenio ; verſus ejus hi ſunt :

——— Ἔνθα δὲ Φᾶσις
Κιρκαίου κατὰ νῶτον ἑλισσόμενος πεδίοιο,
Εὐξείνου ποτὶ χεῦμα θολὸν ἐπιδέδρομεν ἄγχιν.
Ἀρξάμενος προπάροιθεν ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο.

Apoll. lib 2. eum oriri dicit,

——— Ἀμαραντίων
Τηλόθεν ἐξ ὀρέων, πεδίοι ὅθι Κιρκαίοιο.

Amaranta autem (ut ibidem Scholiaſtes) vel urbs eſt in Ponto, vel montes Colchici, unde (ſecundum Herodotum) Phaſis delabitur. Quo ignorato Egeſtratus Epheſius Phaſidis portus ἀμαραντίας, h. e εὐθαλεῖς, καὶ ἀμαράντους, i. e. *ſemper florentes* reddidit. Amaranta autem eſſe montes Colchorum, Cteſias quoque lib 2. prodidit. Stephanus Amarantos populos dicit eſſe inter Colchos, apud quos Phaſis flu. naſcitur, unde à quibuſdam *Amarantius* dicitur. Atque hæc de illius ortu, quem ex Armeniâ duci, inter omnes ferè authores ſatis conſtat. De exitu ejus (inquit Lud. de la Cerda) quæſtio aliqua, ſed non incerta. Aliqua, nam Hecatæus Mileſius ſcripſit in Oceanum influere, ſed non ita incerta ; nam certum influere in Euxinum ex Apollonii Scholiaſte, ex Agathiâ, ex Eratoſthene 3 Geogr. ex aliis. Ergo cum Hecatæus nominat Oceanum, credibile intellexiſſe mediterraneum. Regio, per quam fluit ſive quæ illi adjacet *Phaſiana*, & illius incolæ *Phaſiani* Diodoro Siculo dicuntur. Xenophon quoque lib. 4. à Phaſide 40. m. p. biduo confectis, obvios ſe habuiſſe dicit in montium verticibus *Chalybas*, *Taochos* & *Phaſianos* ; quos Heraclides de politiis commendat, ut quam maximè hoſpitales: Φιλόξενοι δ' εἰσίν, inquit, ὥστε τοὺς ναυαγοὺς ἐφοδιάζειν, καὶ τρεῖς μνᾶς διδόντας ἀποπλεῖν (malim διδόναι ἀποπλέουσι) *hoſpitum ita ſunt amantes, ut naufragium paſſis viaticum præbeant, & abnavigantibus tres minas largiantur.* Et de iiſdem ſic Agathias lib. 3. Ἐν γὰρ τοῖς ἔθνεσι τοῖς ὅσα ὑφ' ἑτέραν βασιλείαν τέτακται, οὐκ οἶδα ἔγωγε ἄλλο οὕτω κλεινόν τι φῦλον καὶ εὐδαίμον, πλούτου τε ὑπερβολῇ, καὶ πλήθει κατηκόων, τόπων τε εὐκαιρίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων, καὶ τῇ τῶν ἠθῶν εὐκοσμίᾳ τε καὶ δεξιότητι, *inter nationes quæ ſub alieno imperio conſtitutæ ſunt* (id eſt extra Romanam ditionem) *nullam equidem aliam vidi ita celebrem atque felicem, tam opum excellentiâ, quam multitudine ſubditorum, locorum etiam opportunitate, abundantiaque rerum neceſſariarum, ac morum elegantiâ & dexteritate.* Bochartus. Hos Hippocrates lib. de aere, aquis & locis Φασιηνοὺς vocat, vitamque agere dicit in paludibus, domos ligneas, & ex arundinibus in ipſis aquis habere extructas, neque inde multum ad emporia, urbeſque prodire, verum naviculis quibuſdam ex uno ligno fabrefactis ſurſum ac deorſum commeare. Aquas habere calidas, & ſtagnantes, à Sole putrefactas, imbribuſque auctas. Regionem illorum calidam, aquoſam ac denſam, imbribus magnis, & impetuoſis obnoxiam. Ob hanc cœli terræque conſtitutionem, & fructus inſalubres qui ibi naſcuntur, qui nunquam matureſcunt ; & incolæ magni, corpulenti, quorum neque juncturæ, neque venæ apparent, colore pallido, qualis eorum qui morbo Regio laborant, linguâ graviſſimâ ob aerem obſcurum, & humidiſſimum, ad laborem à naturâ ſegnes. Hinc *aves Phaſiani*, Anglicè *Pheſants.* Mart. 3. 58.

Et impiorum Phaſianam Colchorum.

Et ep. 77. ejuſdem libri :

Nec Libye mittit, nec tibi Phaſis aves.

Et lib. 13. ep. 72.

Argivâ primum ſum tranſportata carinâ,
Ante mihi notum nil, niſi Phaſis erat.

Fluvius hic multis nominibus clariſſimus eſt. Primò urbibus celeberrimis, quibus illius ripæ veſtitæ, atque ornatæ fuerunt. Ut *Tiritace*, *Cygnus*, & quæ (teſte Plinio) in illius faucibus ſita eſt *Phaſis*, *Poliſtonia* hodiè, Colchorum (ut Strabo tradit) emporium, quod ex aliâ parte amni præcingitur, ex aliâ lacu, ex aliâ mari, unde biduo triduove Amiſum, Sinopemque navigatur. Præterea, quæ (ut inquit Plinius) maximè inclaruit, Æa 15. m. p. à mari, ubi Hippus & Cyanus, ſive Cyaneus, vaſti amnes in eum confluunt, quæ urbs Mileſiorum eſt colonia ; item Dioſcurias, uti teſtatur Marcellinus, nunc uſque nota. Per hunc fluvium Argonautæ cum Jaſone in Colchos navigarunt ad rapiendum vellus aureum. Unde Ovid Met. 7.

Multaque perpeſſi claro ſub Iaſone tandem
Contigerant rapidas limoſi Phaſidos undas.

Idem lib 4. de Ponto :

Et quondam Graiis Phaſi petite viris.

Catullus :

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas
Phaſidis ad fluctus, & fines Æetæos.

Val. Flaccus initio operis :

Fatidicamque ratem ; Scythici quæ Phaſidos oras
Auſa ſequi.———

Hinc proverbium illud natum :

Δὶς Φᾶσιν ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος δρόμος.

Unde Plin. 26. 8. *Alvi causâ ad Phaſim navigatur.* Prop. 1. 20.

Namque ferunt olim Pagaſæ navalibus Argo
Egreſſam longè Phaſidos iſſe viam.

Theocritus in fine Idyllii 13.

Πέζος δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Magnam præterea, ut Euphrates, Nilus, aliique fluvii Phaſis quoque agros fœcundandi vim obtinet. Hinc illud Lucani :

Colchorum qui rura ſecat ditiſſima Phaſis.

Admirabilis porro eſt fluvii hujus profunditas (eſt enim ut inquit Procopius lib. 2. de bello Perſico ſub finem, ſi quis alius, maximè profundus) Theocritus ubi ſupra :

———Βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν.

Et Orpheus in Argonaut. Φᾶσιν δινήεντα. Val. Flac.

———*Finem cum Phaſidis alti*
Tranſierit Perſes.

Deinde ejuſdem latitudo, quam Procopius magnam, Xenophon lib. 4. Ἀναβάσ. circiter 20. p. eſſe dicit : non ſine causâ igitur ab Apollonio εὐρὺς, & εὐρυρέεν lib. 2. dictus fuit. Denique ejuſdem celeritas tanta eſt, teſte Procopio ubi ſupra, ut in mare Euxinum prorumpens longè diſtinctus feratur, nuſquam cæteris aquis commixtus, ita, ut ex eo pura bibendi nautis in medio pelago ſit facultas. Hinc optimo jure ab Ovidio & Val. Flacco *rapidus* dicitur. Apollonius lib. 2.

Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.

Hinc Marcellinus lib. 2. tremebundis curſibus eum Colchos dicit attingere. Val. Flac. lib. 5.

Magnus ubi adverſum ſpumanti Phaſis in æquor
Ore ruit.———

Mirum itaque ab Agricola inter tardos & leniter fluentes fluvios enumerari, & ab Hippocrate στασιμώτατον, & ἠπιώτατον ῥέοντα vocari. Æſchylus in Prometheo ſoluto, Europæ atque Aſiæ δίδυμον, καὶ μέγαν τέρμονα Phaſin vocat. Frigiditatem ejus haud obſcurè innuit Statius in Theb.

———*Non ulla nurus nec alumna nivoſi*
Phaſidis———

Idem Sylv. 2.

Vinceret aſpectu gelidi non Phaſidis ales.

Idem *ferum* & *horridum* in Sylvis appellat. Claudianus :

———*Calcabitur aſper*
Phaſis equo.———

Romani luxuriam ſuam ultra hunc flu. extendebant. Sen. de Conſol. *Ultra Phaſin capi volunt, quam ambitioſam popinam inſtruat.* M. Manilius :

———*Jam ventri longius itur*
Quàm modo militiæ. Numidarum paſcimur oris
Phaſidos & damnis.

Panegyricus : *Dapes quas poſitas extra Romanum Colchus imperium mittit.* Vide plura apud Stukium Scholiis in Periplum Ponti Euxini. Item *Phaſis* fluvius in Taprobane. Stephanus.

Pheneum, op. Arcadiæ, ubi Moly herba naſcitur. Pop. *Pheneatæ*, qui adorant Mercurium Quinctum. Cic. lib. 3. de N. D. ubi de Mercuriis : *Quinctus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe*, &c.

Pheneus, lacus Arcadiæ in Alpheum defluens, cujus aqua nocturno tempore pernicioſa, diurno tempore ſalutaris eſt. Ovid. Met. 15.

Eſt lacus Arcadiæ (Pheneum dixere priores)
Ambiguis ſuſpectus aquis, quas nocte timeto ;
Nocte nocent potæ, ſine noxâ luce bibuntur.

Papinius Theb. 4.

Et Pheneos nigro Styga mittere credita Diti.

Ubi inſcitè Muretus Peneum amnem in Arcadiâ ex Theſſaliâ tranſtulit, merito notatus à Scalig. ad Catulli Carm. 64.

———*Tanto te abſorbens vortice amoris*
Æſtus in abruptum detulerat barathrum ;
Quale ferunt Graii Pheneum prope Cyllenæum
Siccari emulsâ pingue palude ſolum.

Et reliqua, ubi Herculem ejus effoſſorem canit. De Pheneo multa Pauſanias. De Stygis ad eam aquis Herodotus Euterpe. *Phenei* meminit Hom. in Catalog.

Οἵ Φενεόν τ' ἐνέμοντο, καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον.

Pheræ, *Cheramidi* Sophiano & al. op. Meſſeniæ, in orâ ſinûs Meſſeniaci, inter Meſſenen ad Bor. & Abeam ad Auſt. Item op. in Achaiâ Peloponneſiacâ. Ptol. *S. Georgio* Nigro. Long. 48. 25. Lat. 37. 00.

Pheræ, *Fere* adhuc, teſte Leunclavio, & *Jenizar*, teſte Nardo, op. Theſſaliæ geminum, ad diſtantiam 8. ſtad. in Pelaſgiâ reg. à Pelio monte 180. ſtad. diſtans, teſte Strabone, à Pagaſis 90. inter Demetriadem & Pharſalum, apud Bœbeidem

lacum. Hinc *Pheræus* Alexander tyrannus quidam dictus apud Plut. in Pelopidâ. Ab uxore ſuâ Thebe ob pellicatûs ſuſpicionem interfectus eſt, teſte Cicerone lib. 2. de Officiis, & Val. Max. lib. 9. cap. 13. Ovidius in Ibin:

Inque tuo thalamo jugulatus more Pheræi,
Qui datus eſt letho conjugis enſe ſuæ.

Fuit & *Pheræ*, op. Atticæ inter Megara & Thebas.

Pherezei, populi, de quibus id ſolum ex Scripturâ conſtat eos habitaſſe in montanis & ſilveſtribus locis. Hinc agreſte hominum genus fuiſſe colligas, qui cum procul ab urbibus in ſolis pagis degerent, *Pherezæi* dicti ſunt non immerito. Hebræi quippe pagos פרזות *pherazoth*, paganos פרזים *Pherazim* vocant.

Phila, urbs Macedoniæ, quam Demetrius, Antigoni filius, *Gonatas* cognominatus, juxta Peneum flu. condidit. *Fello* hodie Nardo. Item inſ. parva Libyæ intra Tritonem flu. in quâ Nyſa opidum, ad quod unicus eſt aditus. Eſt & inſ. parva Gall. Narbon. inter Leronem & Phœnicem, teſte Plinio. Ferrar.

Philadelphia, urbs gemina: una Lydiæ, adhuc *Philadelfia* cognominata, urbs olim Epiſcopalis, ſub Archiepiſc. Sardiano, nunc & ipſa metropolis, inter Sardes 28. & Tripolim ſupra 30. m. p. ac inter Epheſum ad occ. & Tiberiopolim ad ort. 60. à Thyatirâ 64. in merid. ad Tmoli mont. radices, terræ motibus vexata. Altera in Cœleſyriâ, *Amana*, & *Aſtarte* olim Stephano. *Rabbath* Ebræis, teſte D. Hieronymo, Epiſc. ſub Archiep. Boſtrenſi, Gadaræ & Areopoli finitima, in Decapolitanâ reg. à Philadelpho rege condita. Eſt & *Philadelphia* urbs Ciliciæ. Ptol.

Philæ, op. Ægypti in Thebaide. Eſt & inſ. Ægypti parva, aſpera, & undique prærupta, Ptol. & Heliodorus. Lucanus lib. ult.

Rurſus multifidas revocat piger alveus undas,
Quà dirimunt Arabum populis Ægyptia rura
Regni clauſtra Philæ.——

Plin. 5. 9. *Et in adverſo inſulæ quatuor Philæ, 600. m. p. à Nili fiſſurâ, unde appellari diximus Delta.* Sen. Nat. Eu. 4. 2. *Nunc vero magnas ſolitudines pervagatus, & in paludes diffuſus, genteſque ſparſus, circa Philas primum ex vago & errante colligitur*, &c. Ac rurſum: *Primum incrementum Nili, circa inſulam quam modo retuli Philas naſcitur.* Forſan illic legend. *inſulas quas.* Inde eidem Senecæ ad finem epiſtolæ ſecundæ *Philiſtæ* latrones & prædones, quales fuere earum 4 inſularum incolæ. In iis accipiter numinis inſtar colitur.

Philippi, Col. & urbs Macedon. Archiep. in Thraciæ confin. apud M. Pangæi radices, *Crenides*, teſte Diod. Sic. apud oram maris Ægæi, olim clara, nunc penè jacens & deſerta. Hic *campi Philippici*, ubi inter Cæſ. & Pomp. pugnatum eſt; poſtea vero inter Auguſtum & Caſſium. Virg. Æn. 1.

Romanas acies iterum videre Philippi.

Ovid. Met. 15.

Emathiique iterum madefient cæde Philippi.

Prop. lib. 2.

——*Mutinam aut civilia buſta Philippos,*
Aut canerem Siculæ claſſica bella fugæ.

Sen. in Oct.

Pavere volucres & feras ſævas diu
Triſtes Philippi, hauſit & Siculum mare
Claſſes.

Mem. hujus urb. B. Lucas, Act. Ap. 16. 12.

Philyres, pop. juxta Pontum. Dionyſ. v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε, καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους.——

Val. Flac. lib. 5.

Meſſynichi, vos & ſtabulis Macrones ab altis,
Byzereſque vagi, Philyræque à nomine dicta
Litora.——

Phinthia, Siciliæ fons, in quem, ut Apion refert, nihil immergi poteſt, ſed omnia fluitant, Plin. 35. 2. Φιντιὰς Diodoro. Unde Phalaridi in epp. opidani ſunt Φιντιεῖς. Item amicus Damonis cujuſdam, ut ex Plutarcho invenimus. Quanquam apud Val. Max. & Cicer. de Off. *Pythias* dicitur.

Phintonis, *Phinton* Capellæ, inſ. inter Sardiniam & Corſicam. Plin. Ptol. *Iſola roſa* Ortelio, *Iſle de Figo* Pineto.

Phiræſi, Scandiæ inſ. pop. Ptol. *Franci* Turnebo, cujus opinionem rejecit F. Hotoman. in Francogalliâ, & merito quidem, ut à vero alienam.

Phiſon, vel *Piſon*, i. e. *oris mutatio*; ſive *multitudo*, ſive *extenſio*, fluvius è Paradiſo fluens. Gen. 2. qui ab Euſeb. & Hieronymo in Qu. Hebr. Ganges dicitur. Heſychius: Φείσων ποταμὸς Παραδείσου ὃ ἑρμηνεύεται στόμα κόρης, παρὰ δὲ Ἕλλησι Γάγγης. Alcimus Avitus:

Quartus dehinc Phiſon, quem nominat India Gangen.

Interim vero mirus Geographus eſt Epiphanius qui Orientem ſimul & Occidentem conturbat. Sic enim ille in Anchoratu: Καὶ Φεισῶν μὲν ἐστιν ὁ Γάγγης παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καλούμενος καὶ Αἰθίοψιν. Ἕλληνες δὲ τοῦτον καλοῦσιν Ἰνδὸν ποταμὸν, &c. Διαπερᾷ δὲ τὴν μεγάλην Αἰθιοπίαν καὶ δύς ἔσωθεν Γαδείρων, εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανόν.

Phlegethon, flu. infernalis, flammis æſtuantibus rapidus, ab *urendo* ſic dictus; quam etymologiam poetæ paſſim innuunt. Author Culicis:

Nec timuit Phlegethonta furentem ardentibus undis.

Silius lib. 13.

——*Exundantibus urit*
Ripas ſævus aquis Phlegethon, & turbine anhelo
Flammarum reſonans ſaxoſa incendia torquet.

Idem ibidem:

Ardenti Phlegethonte natat fornacibus atris.

Statius Theb. 4.

Fumidus atra vadis Phlegethon incendia volvit.

Silius ni fallor,

Fons rapidus furit, atque uſtas ſub gurgite cautes
Egerit, & ſcopulis pulſat flagrantibus ora.

Seneca in Thyeſte:

Phlegethon arenas igneus totas agens.

Virgil. Æneid. 6.

Quæ rapidus flammis ambit torrentibus amnis
Tartareus Phlegethon, torquetque ſonantia ſaxa.

Hinc *Phlegethonteus*. Claud. 1. de Raptu:

Et Phlegethonteæ requierunt murmura ripæ.

Et *Phlegethontis*. Ovid. Met. 5.

——*Sparſumque caput Phlegethontide lympha.*

Phlegra, urbs Macedoniæ, in quâ Gigantes olim cum cœleſtibus conflixere, & ab Hercule extincti erant. Hanc Eudoxus poſtea *Pallenen* dictam ſcribit. Steph. Silius lib. 12.

Tradunt Herculeâ proſtratos mole Gigantes
Tellurem injectam quatere, & ſpiramine anhelo
Torreri latè campos, quotieſque minatur
Rumpere compagem impoſitam, expalleſcere cœlum.

Ubi loquitur de *Phlegræo campo* qui eſt in Campaniâ juxta Cumas. De quo vide Cluverium Ital. Ant. pag. 1114. Hinc *Phlegræus*. Ovid. Met. 10.

——*Prius cecini plectro graviore Gigantes*
Sparſaque Phlegræis victricia fulgura campis.

Propertius 3. 11.

Iſſent Phlegræo melius tua funera campo.

Poetæ fabulâ hac in comparationibus ſuis plerumque utuntur. Lucan. lib. 7.

Non aliter Phlegrâ rabidos tollente Gigantes
Martius incaluit Siculis incudibus enſis,
Et rubuit flammis iterum Neptunia cuſpis,
Spiculaque extenſo Pæan Pythone recoxit,
Pallas Gorgoneos diffudit in ægida crines,
Pallenea Jovi mutavit fulmina Cyclops.

Statius Theb. 2.

Non aliter (Geticæ ſi fas eſt credere Phlegræ)
Armatum immenſis Briareus ſtetit æthera contra,
Hinc Phœbi pharetras, hinc torvæ Palladis angues,
Inde Pelethroniam præfixa cuſpide pinum
Martis, ac hinc laſſo mutata Pyracmone temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obnixus Olympo
Tot queritur ceſſare manus.——

Idem 1. Achilleidos:

Sic cum palantes Phlegræa in caſtra coirent
Cælicolæ, jamque Odryſiam Gradivus in haſtam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues,
Ingentemque manu curvavit Delius arcum,
Stabat anhela metu ſolum Natura Tonantem
Reſpiciens, quando ille hyemes, tonitruſque vocaret
Nubibus igniferam qui fulmina poſceret Ætnam.

Silius lib. 9.

Tollitur immenſus deſerta ad ſidera clamor,
Phlegræis quantas effundit ad æthera voces
Terrigenum campis exercitus, aut ſator ævi
Quantâ Cyclopas nova fulmina voce popoſcit
Jupiter, extructis vidit cum montibus ire
Magnanimos raptum cæleſtia regna Gigantes.

Et lib. ult.

Qualis odoratis deſcendens Liber ab Indis
Egit pampineos frænatâ tigride currus:
Aut cum Phlegræis confecta mole Gigantum
Inceſſit campis tangens Tirynthius aſtra.

Val. Flac. lib. 6.

——*Tremebundaque pulſu*
Nutat humus; quatit ut ſævo cum fulmine Phlegram
Jupiter, atque imis Typhœa verberat arvis.

Atque hæc poetæ. Theagenes vero & Eudoxus qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc reducere conantur; Pallenen, inquiunt

quiunt, quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & ſuperbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cœlo miſſa ſunt, donec ii fugere coacti ſunt, & ingenti victorii ſuperati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, ut Gigantes moverint bellum Diis. Id autem ideo fictum eſt, quoniam ea regio tota ſulphure plurimo ſcatet. Hinc fit, ut ventorum impulſu excitetur paſſim ignis, qui, cum exitum è cavernis natura expetat, dum luctatur aſſiduè terram tandem quatit, & commovet, exuritque frequenter; unde & nomen ſortitur, φλέγω enim Græcè *exurere, ardereque* ſignificat.

Phlius, untis, à *Phliunte* conditore, teſte Pauſaniâ, op. Peloponneſi geminum: Unum in Sicyoniâ reg. prius *Arantia*, & *Aræthyrea*, teſte Strabone. *Tri* Sophiano, *Rupela* Laonico, *Phoica* Pineto, à Corintho 30. ſtad. in occ. à litore 20. Alterum in Elide, teſte Plinio, à Cyllene 15. m. p. à litore 2. ab Olympiâ 63. Populi *Phliaſii* Xenophonti fide & fortitudine clari.

Phocæa, urbs Æolidis in orâ, inter Cumam ad Bor. & Smyrnam ad merid. à quâ 25. m. p. recedit, apud oſtia Hermi flu. Epiſc. ſub Archiepiſc. Smyrnenſi. *Phocis* Melæ, Athenienſium colonia. Mem. ejus Lucan lib. 3.

Et poſt tralatas exuſtæ Phocidis arces.

Item *Phocæa* alia opidum Cariæ juxta Mycalen Mont. Plinius. *Phocenſes* Ioniæ pop. patrium ſolum communi conſilio relinquentes, ſe non reverſuros jurejurando, additis devotionibus, & execrationibus, polliciti ſunt, & in Galliam profecti Maſſiliam urb. condiderunt, ut authores ſunt Herod. lib. 1. & Strabo lib. 4. Hinc ortum adagium eſt: *Phocenſium execratio*, de jurejurando multis vinculis aſtricto, uti Horat. meminit Epod. 16. à quo *Phocæi* dicuntur. *Phocenſes* quoque Phocidis in Græciâ pop. rem memoratu dignam feciſſe narrat Plutarchus. Hi enim in prælium contra Theſſalos exeuntes, mulieres & liberos in unum locum congeſtos, ubi ipſi à Theſſalis victi eſſent, & interfecti, comburendos illico mandarunt iis, quos ad cuſtodiam reliquerant: quod conſilium & mandatum etiam mulieres ipſæ approbarunt, licèt non adimpletum fuerit, victoriâ adverſus Theſſalos reportatâ. Ex eâ deliberatione natum eſt proverbium: *Phocenſium deſperatio*, de ſtulto & inſano conſilio. *Phocæi*, etiam & *Phocenſes* dicuntur, & *Phocaici*, pop. Æolidis in Aſiâ, & Phocidis in Græciâ, qui & *Cyrrhæi* & *Caſtalii* quoque apud poetas dicuntur.

Phocis, regio Achaiæ, inter Bœotiam & Ætoliam ad occ. in quâ Delphi urbs, & Parnaſſus mons cum Helicone. Ovid. Met. 1.

Separat Aonios Actæis Phocis ab arvis.

Dionyſius verſ. 437.

Τῷ δ' ἔπι Φωκὶς ἄρουρα πρὸς ἀντολίην τ' ἠδ' ἠῶ,
Ἑλκομένη βορέην δὲ, κατὰ ςόμα Θερμοπυλάων
Παρνησσοῦ νιφόεντος ὑπὸ πτυχί.——

Phœnice, reg. Syriæ maritima, inter reliquam Syriam ad Bor. Eleutherio flu. diſterminante, & Palæſtinam ad merid. Chorſeo flu. ab eâ diviſa; Ubi Tripolis, Byblos, Tyrus & Sidon, urbes quondam claræ. Pop. *Phœnices*, quos Joſephus author eſt inveniſſe Græcas literas. Sane Lucanus lib. 3.

Phœnices primi (famæ ſi creditur) auſi
Manſuram rudibus vocem ſignare figuris.

Phœnices inter alia de nimio cauponandi ſtudio apud Pindarum notantur. Unde adagium, *Phœnicum more*, de compenſatione quæ fieri ſolet de manu in manum; quod fit ubi res eſt cum homine incertæ fidei; Sic enim caupones faciunt, manu dantes ſimul & recipientes. Fuere & aſtuti ac inſidioſi, ut adagium ab illis prodierit apud Diogen. & Suidam: *Phœnicum pacta*, in vafros & aſtutos, quales fuere Phœnices, qui hoſpitia terræ per diem & noctem impetrata, juſſi abire, reſponderunt, illum diem & noctem nondum præteriiſſe. Phœnices primi mercaturam exercuiſſe feruntur, uti ex Sophocle legitur. Dionyſius verſ. 904.

Οἱ μὲν ἐπ' ἠπείρῳ, τοίπερ Σύριοι καλέονται,
Οἱ δ' ἁλὸς ἐγγὺς ἐόντες ἐπωνυμίην Φοίνικες,
Τῶν δ' ἀνδρῶν γενεῆς οἱ Ἐρυθραῖοι γεγάασιν,
Οἳ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο,
Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων πόρον ἐφράσαντο.

Nunc ſecundo loco (inquit Bochartus) ſe offerunt Phœnicum navigationes, qui paulo poſt ætatem Moſis à Joſuâ & Iſraelitis è patrio ſolo pulſi, primò in Phœnices litora, mox per totum mare Mediterraneum cœperunt ſe diffundere, & in multis Europæ, Aſiæ, & Africæ locis colonias diſſeminare. Partem in Africam conceſſiſſe colligere eſt ex Procopii Vandalicis, ubi meminit columnarum in Africâ Tingitana erectarum cum Phœniciâ inſcriptione: ΗΜΕΙΣ ΕΣΜΕΝ ΟΙ ΦΥΓΟΝΤΕΣ ΑΠΟ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ ΥΙΟΥ ΝΑΥΗ. Hoc eſt: *Nos ii ſumus qui fugerunt à facie Joſuæ latronis filii Nave.* Phœnices ſcripſerant, ut fas eſt conjectare אנו בורחים מפני יהושע איש החמס בן נון *Phœnicum* porro vel *Phœniciæ* nomen, ſit licet pervulgatum, obſcuræ tamen eſt originis, & perincertæ. Sunt qui ἀπὸ τῶν φοινίκων à palmarum copiâ *Phœniciam* dictam volunt; alii à colore Rubri maris, unde ſc. in Syriæ litora migraverint primi Phœnices; alii à purpuræ colore puniceo, cujus Tyri magnus proventus; alii παρὰ τὸ φόνος à *cædibus* quibus fuerint olim impensè dediti; alii à *Phœnice* Tyrio, cujus in poetarum fabulis multa mentio. Plerique recentiorum nomen Hebræum eſſe putant, à Græcis interpolatum, quod quidem Scaliger פנחם *Pinchas*, Fullerus פנק *Panek*, alii פנג *Pannag* ſcribi volunt, nullis authoribus freti: Cùm Hebræus ſcriptor vetuſtus nullus extet, qui Pœhniciam vel Phœnices his nominibus appellaverit. His igitur omiſſis, Bochartus *Phœnicum* vocabulum Græcum eſſe non diffitetur; ſed quomodo Græcæ ſunt tot populorum, urbium, fluminum nomenclaturæ, quas ex Hebræâ linguâ deſumptas Græci ad ſuæ typum ſic effinxerunt, ut viderentur apud ſe natæ. Ita ex *Moph* fecere *Memphin*; ex *Boſra*, *Byrſam*; ex torrente *Jabboc*, *Joboccbum*; ex torrentibus *Kedron* & *Kiſon*, torrentes τῶν Κέδρων, καὶ τῶν Κισσῶν, i. e. *cedrorum* & *picarum*. Eâ plane ratione *Phœnicum* vocem à Græcis effictam fuiſſe putat vir magnus ad inſtar Hebraicarum פני ענק *phene Anak*, ac ſi *filios Anak*, vel *Anacæos* dixeris. Item Φοίνικες, γένος τι Ἀθλώνησιν, teſte Heſychio. Vide Meurſ. Attic. Lect. pag. 311.

Pholegandrus, inſula una Sporadum. *Philocandrus* Ptol. & Heſychio. *Phlegandrus* eſt Punicè פלג גינדרי *Phelecgundari*, h. e. *tractus lapidoſus.* Rectè Bochartum ſic conjectaſſe doceant hæc Strabonis lib. 10. quæ inde deſcripſit Stephanus: Φολέγανδρος, ἣν Ἄρατος σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. Arati verſus ſic ſe habet:

Ὦ Δηλοῖ σὺ μένεις γε σιδηρείη Φολεγάνδρῳ.

Pholoe, mons Peloponneſi in Arcadiâ ſylvoſus, nivoſus, & excelſus, Piſæ Olympiæ proximus. Hujus mem. Ovid. lib. 2. Faſt.

Teſtis erit Pholoe, teſtes Stymphalides undæ.

Stat. 3. Theb.

Unus ut ex ſylvis Pholoes habitator opacæ.

Sidonius Apollinaris:

Paſſim per Pholoen jacet nivoſam.

Lucan. lib. 3.

——*Tunc linquitur Æmus*
Thracius, & populum Pholoe mentita biformem.

Strabo lib. 8. Καὶ ἡ Φολόη δ' ὑπέρκειται τῆς Ὀλυμπίας ἐγγυτάτω ὄρος Ἀρκαδικὸν, ὥστε τὰς ὑπωρείας τῆς Πισάτιδος εἶναι. Nomen ſortitur à *Pholo* illo Herculis intimo ibi ſepulto. Inſignis eſt locus Diod. Sic. lib. 4. Ὃν Ἡρακλῆς μεγαλοπρεπῶς ἔθαψεν ὑπὸ τὸ ὄρος, ὃ ςήλης ἐνδόξου γέγονε κρεῖττον. Φολόη γὰρ ὀνομαζόμενον διὰ τῆς ὁμωνυμίας μηνύει τὸν ταφέντα, καὶ οὐ δι' ἐπιγραφῆς. Inde *Pholoeticus.* Sidon. in Paneg. Majoriano.

——*Non ſic Pholoetica monſtra*
Atque Pelethronios Lapithas Semeleius Evan
Miſcuit.——

Eſt etiam famulæ cujuſdam textricis nomen. Virg. Æn. 5.

Olli ſerva datur operum haud ignara Minervæ
Creſſa genus Pholoe, geminique ſub ubere nati.

Phrudis, Gall. Belg. flu. Ptol. *Some* Becano, *Sambri* vero Cænali.

Phruri, Scythica gens Sericæ vicina. Dionyſius:

Καὶ Τόχαροι, Φροῦροι τε, καὶ ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν.

Ubi aliqui Φρῦνοι.

Phrurium, promont Cypri, inter Zephyrium promont. ad occ. & Curium urb. ad ort. *Capo Blanco* Mercatori. Item Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Phrygia, regio Aſiæ gemina: *Magna* Ptolemæo, ſeu *Major* Xenophonti, Livio, & aliis, quæ & *Pacatiana* in Lib. Notit. & Concil. dicitur; in quâ Synnada & Laodicea metropoles, tota mediterranea. *Germian* Caſtaldo, *Durgat* vero Turcis, teſte Leunclavio, Galatiæ, Pamphyliæ, Lydiæ, Cariæque confinis. Altera *Minor*, quæ Epictetos, teſte Strabone, dicta eſt & Helleſpontiaca, & Troas Ptolemæo, Myſia vero Plinio, *Sarcum*, vel *Sacrum* Caſtaldo, in quâ urbes Alexandria, & Dardanum in orâ, & intus Ilium, ſive Troja. Pop. *Phryges.* Virg. Æn. 9.

O verè Phrygiæ, neque enim Phryges, ite per alta
Dindyma.——

Antiquitas eos *Bryges* appellavit, uti docet Herodotus in Polyhymnia, qui addit ſic dictos eſſe priuſquam tranſmigraſſent in Aſiam. Strabo habet Βρίγες & Βρύγες. *Brigantes* eoſdem nominari ab Herodiano tradidit Stephanus. Item locus inter Bœotiam & Atticam. Steph. Porro *Phryges* barbari ac ſervili ingenio eſſe feruntur, qui ſolis verberibus in officiis continentur, unde Proverbium: *Phryx verberatus melior*, teſte Suida;

dì; quod & Cicero habet in Orat. pro L. Flacco, ubi ait, *Phrygem* plagis meliorem fieri ſolere. Illud quoque: *Serò ſapiunt Phryges:* non ſolum ab Andronico, ſed etiam à Tullo in epiſt. Famil. uſurpatur in eos, quos ſerò pœnitet malè ſeu ſtultè factorum.

Phthia, urbs Theſſaliæ, patria Achillis, unde *Phthius* dicitur ab Horatio in Odis:

——Trojæ prope victor altæ
Phthius Achilles.

Ejus mem. Ovid. Met. 13.

Quis locus Ajaci? Phthiam hac Scyronve ferantur.

Virg. lib. 1. Æn.

Cum domus Aſſaraci Phthiam, claraſque Mycenas
Servitio premeret.——

Item portus Marmaricæ. Ptol. Plin. Strab. *Porto del Patriarcha*, teſte Moletio.

Phthinthia, op. ſeu pagus Siciliæ mediterr. in orâ Auſtrali ad flu. cognominem, inter Camarinam, & Terram novam in mare influentem. *Drilo*, teſte Nigro.

Phthuris, Æthiopiæ op. unum ex iis quæ C. Petronius, quum ab Auguſto Ægypto præfectus eſſet, expugnavit. Plin. 10. 39.

Phthuth, Maurit. Tingitanæ flu. extra Herculis columnas, in Oceanum Atlanticum influens, inter Solis mont. & Phut op. *Tenſiſt* Caſtaldo, *Fez* Varrerio.

Phycole, urbs Æmiliæ marit. Epiſc. ſub Archiepiſc. Ravennate, inde 15. m. p. Ariminum verſus 20. ubi ſal coquitur, ingenſque illius proventus eſt in totâ Æmiliâ: urbs ob aeris inſalubritatem à paucis habitata. *Cervia* vulgò dicitur.

Phycus, untis, promont. Cyrenaicæ apud Cyrenen urb. inde introrſum ad 12. mill. diſtantem. Eſt etiam caſtrum, quod Niger ſcribit ab Italis nautis *Cabo de Carena*, & à Barbaris *Baxaſen* dici. Lucan. lib. 9.

——Sævas meritum Phycunta rapinas
Sparſit.——

Phylace, op. Theſſaliæ in Epiri, ſeu Moloſſidis (quæ eſt regio Epiri) confin. à *Phylaco* Deionis filio conditum. In hoc Proteſilaus regnavit, unde ipſe *Phylacides* dictus. Ejus mem. Lucan. lib. 6.

——Prima Rhœteia litora pinu
Quæ tetigit Phylace, Pteleoſque & Dorion ira
Flebile Pieridum.——

Phylace etiam Pauſan. & Apollod. locus eſt Peloponneſi in Arcadiâ, unde Alpheus flu. oritur. *Phylace* quoque Hermopolitana, urbs Ægypti ab Nilum, *Beniſuaif* Zeiglero, cui etiam *Phylace Thebaica* eſt in eadem reg. quam *Munia* dici idem ait. Item *Phylace* Macedoniæ op. in Pieriâ reg. inter Lariſſam & Pellam. Plin. Ptol.

Picardia, prov. Gall. Belg. in regno Franciæ, in confin. Belgii, inter Campaniam ad ort. Hannoniam & Arteſiam ad Bor. mare Britannicum & Normanniam ad occ. & provinciam inſulæ Franciæ ad merid. Ejus caput eſt Ambianum, *Amiens.*

Picentia, Picentinorum op. quod caput gentis fuit, teſte Strabone lib. 5. Τῶν δὲ Πικεντίνων ὑπῆρχε μητρόπολις Πικεντία. Silius lib. 8.

——Nunc ſeſe oſtendere miles
Leucoſiæ è ſcopulis, nunc quem Picentia Pæſto
Miſit.——

Mela 2. 4. *Pæſtum opidum, Silarus amnis, Picentia. Picentum* Stephano dicitur. *Vicentiam* hodie vocari tradit Leander. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 6.

Picenum, Picentium regio, qui Umbris & Sabinis ab ortu Solis proximi fuerunt. Dicitur & *Picenus ager*, vocabulo adjectivo: quod etiam in aliis rebus ad hoc ſolum pertinentibus uſurparunt veteres Romani. Horat. lib. 2. Sat. 3.

——Picenis excerpens ſemina pomis.

Juvenal. Sat. 11.

Signinum, Syriumque pyrum, de corbibus iiſdem
Æmula Picenis & odoris mala recentis.

Martial 1. 43.

Nec de Picenis venit oliva cadis.

Auſon. Ep. 3.

Qualis Picenæ populator turdus olivæ
Clunes opimat cereas.

Plutarcho ac Ptolemæo, gens ipſa dicitur Πικηνοί, regio vero Appiano Civil lib. 1. Πικηνίς, quæ Polybio lib 2. & Straboni lib. 5. eſt Πικεντίνη, quo vocabulo gentilitio Romani quoque uſi ſunt. Polybio lib. 3. ac Dion. lib. 63. gens dicitur ad ſuperum mare, ut omnibus pariter Latinis, Πικέντες. Stephano vero corruptè Πικίαντες. Regio vero eorundem eidem τὸ Πικεντικόν. Ὀμβρικοί, inquit, ἔθνος Ἰταλικὸν περὶ τὸν Ἀδριανὸν κόλπον, μέσον τοῦ Πάδου καὶ Πικεντικοῦ. De origine gentis ita Plin. 3. 13. *Orti ſunt à Sabinis, voto vere ſacro.* Et Strab. lib. 5. Ἔστι δὲ παλαιότατον ἔθνος οἱ Σαβῖνοι, οἱ καὶ αὐτόχθονες. Τούτων δ' ἄποικοι Πικεντῖνοί τε καὶ Σαμνῖται. Et eodem libro poſtea: Ἔστι δ' ἡ Πικεντίνη μετὰ τὰς τῶν Ὀμβρικῶν πόλεις, τὰς μεταξὺ Ἀριμίνου καὶ Ἀγκῶνος· ὥρμηνται δ' ἐκ τῆς Σαβίνης οἱ Πικεντῖνοι, δρυοκολάπτου τὴν ὁδὸν ἡγησαμένου τοῖς ἀρχηγέταις, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα· Πῖκον γὰρ τὸν ὄρνιν τοῦτον ὀνομάζουσι, καὶ νομίζουσιν Ἄρεως ἱερόν. Feſtus: *Picena regio in quâ eſt Aſculum: dicta quòd Sabini, quum Aſculum proficiſcerentur, in vexillo eorum picus conſederit:* Forſan à ſimilitudine vocabuli *Picentium* Latinis occaſio nata fabulam de pico ave fingendi. Quam tamen longe aliter conſtruxit, lepidiuſque adornavit Silius, non à volucre, ſed ab homine, nomen, originemque gentis deducens. Sic enim ille lib. 8.

Et qui Picenæ ſtimulat telluris alumnos,
Horridus & ſquamis & equinâ Curio criſtâ
Pars belli quàm magna venit!
Heic & quos paſcunt ſcopuloſæ rura Numanæ;
Et queis litoreæ fumant altaria Cupræ,
Quique Truentinas ſervant cum flumine turres,
Cernere erat.——
Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Libyco; ſtatque humectata Vomano
Hadria, & inclemens hirſuti ſignifer Aſcli.
Vepicus quondam, nomen memorabile ab alto
Saturno, ſtatuit genitor, quem carmine Circe
Exutum formæ volitare per æthera juſſit,
Et ſparſit plumis croceum fugientis honorem.

De ubertate regionis ita tradit Strabo lib. 5. Οἰκοῦσι δ' οἱ Πικεντῖνοι ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀρξάμενοι μέχρι τῶν πεδίων καὶ τῆς θαλάττης, ἐπὶ μῆκος ἔχοντες ηὐξημένην μᾶλλον ἢ πλάτος τὴν χώραν, ἀγαθὴν πρὸς ἅπαντα, βελτίω δὲ τοῖς ξυλίνοις καρποῖς ἢ σιτικοῖς. Liv. lib. 22. *Hannibal in agrum Picenum divertit iter, non copiâ ſolum omnis generis frugum abundantem, ſed refertum prædâ.* De incolarum frequentiâ Plin. 3. 13. *Quinta regio Piceni eſt; quondam uberrimæ multitudinis, CCCLX millia Picenum in fidem pop. Romani venere.* Plura vide apud Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 11.

Picis mons, mons Italiæ, ad fontes Sontii & Natiſonis. Jornandes de rebus Gothicis; *Attila* primâ adgreſſione Aquileienſium obſedit civitatem: cujus ab oriente muros Natiſo amnis, fluens à monte Picis, elambit. Vulgò *M. di Venzone.*

Picneſii, Myſiæ ſuper. pop. Ptol. *Erſech* Caſtaldo.

Picra, ſtagnum Africæ in Marmar. apud Hammonis oraculum, cis illud 100. ſtad. qua Alex. Magn. cum ad illud oraculum conſulendum pergeret, tranſiſſe fertur. Diodorus Siculus.

Pictavi, *Pictones* Cæſari, Plinio ac Straboni, populi Gall. Aquit. & urbs Epiſc. ſub Archiepiſc. Bituricenſi, & Academia. Populi *Poictovins*, & reg. *Poictou*, urbs vero *Pictavæ Poictieurs* hodie dicitur. *Auguſtoritum* olim vocabatur, teſte Ptolemæo.

Picti, pop. Britanniæ ſecundæ, h. e. Scotiæ, quorum reg. Deucaledonia Marcellino, ſed aliis Laudonia reg. putatur. Hi hodie linguâ Scoticâ *Phictiaid*, teſte Lhuydo, vocantur. Eorum mem. Mamertinus in ſuo Panegyrico. Claud. de vict. Stiliconis:

Perlegit exſangues Picto moriente figuras.

Hos è Scythiâ in Britanniam profectos, ac in Scotiâ conſediſſe autor eſt Beda, ſic à *pictura*, quâ utebantur, dictos; quibus Scoti ſucceſſere.

Pictones. Vide *Pictavi.*

Picuentum, Hiſtriæ urbs mediterranea. Ptol. *Priguento* Leandro.

Pieria, reg. gemina; Una Macedoniæ, cum op. cognomine, inter Axium & Peneum flumina, *Veria* Nigro. Altera Syriæ cum monte in Caſiotide reg. qui *Monte Nero* dici videtur Ortelio, ex Guil. Tyrio. Reg. autem Pieria in orâ, inter Ciliciam & Phœnicen ſita eſt, ubi Seleucia urbs præcipua cognomento *Pieria.*

Pierius ſinus, mare Thraciæ juxta Pangæum mont. ubi Oeſyme & Chryſopolis urbes. Thucyd.

Pierius, mons Theſſaliæ, Muſis ſacer, In hoc monte quidam Muſas natas volunt, atque inde *Pieridas* appellatas, quanquam alii à *Pieriâ* reg. & alii a *Pieri* filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt, qui & *Pierus* Feſto & Pauſaniæ, in Macedon. confin. apud mont. Olympum, ubi op. ejuſdem nominis, Pheris proximum, de quo Plinius, cum lacu cognomine, teſte Pauſan.

Pierus, flu. Achaiæ in Peloponneſo, Pheras opidum alluens. Et Plin. op. Theſſaliæ cum monte, & Pauſan. mons Macedoniæ cum lacu, qui tamen, teſte Æliano eſt in Theſſaliâ.

Pimpla, mons Macedoniæ in Theſſaliæ confin. Olympo vicinus, Muſis ſacer, qui *Pimpleus* Catullo dicitur; ubi &

fons

fons ejuſdem nominis, unde Muſæ *Pimpleæ* & *Pimpleides* dicuntur. Horat. 1. Od. 26.

Necte meo Lamiæ coronam
Pimplea dulcis.————

Stat. Silv. lib. 4.

Excludat Pimplea ſitim, nec conſcia detur
Pirene.————

Pinarus, flu. juxta Iſſum urb. inter Ciliciam & Syriam. Steph. Ejus meminit Dionyſius Periegetes, ut videre eſt in his:

Καὶ τῷ μὲν πλεόνων ποταμῶν ἐπιμίσγεται ὕδωρ
Τηλόθεν ἐρχομένων, Πυράμοιό τε καὶ Πινάροιο,
Κύδνου τε σκολιοῖο μέσην διὰ Ταρσὸν ἰόντος.

De ſinu Iſſico ſeu mari Cilicio loquitur.

Pindeniſſus, op. Ciliciæ in Syriæ confin. ad Amanum mont. quod M. Cicero Imperator cum eſſet, oppugnavit, nomenque ex eo op. ſibi dari, ſicuti à *Numantiâ* devictâ dictus eſt *Numantinus* Scipio, exoptavit. Cic. ad M. Cœlium: *Oppugnavi quinque & viginti diebus, aggeribus, vineis, turribus, opidum Pindeniſſum munitiſſimum, tantis operibus, ut mihi ad ſummam gloriam nihil deſit, niſi nomen opidi.* Ptolemæus Πεδνηλισσόν, Stephanus autem Πεδνιλισσὸν vocat. Polybius quoque, quem per omnia ſequitur Strabo Πεδνηλισσεῖς hujus op. incolas vocat.

Pindus, *Mezzovo* Sophiano & Laonico, mons Macedoniæ (inter illam & Ætoliam, ac inter Epirum & Theſſaliam) ingens, Ætolos ab Acarnanibus dividens, ex quo Inachus & Æas, teſte Strabone, & Peneus, teſte Ovidio, flum. effluunt. Vide Strab. lib. 9. Propertius *Perrhœbum* vocat lib. 3. el. 5.

Aut cur Perrhœbi tremuere cacumina Pindi?

Sen. Tragœdus:

Quà celſus aſtris inſerit Pindus caput.

Idem in Medeâ *ingentem* vocat, & alibi *nivalem*:

Pindi nivalis vertice, aut Nyſæ jugis.

Virg. Ecl. ult.

Nam neque Parnaſſi vobis juga, nam neque Pindi.

Lucan. lib. 1.

————*Qualis vertice Pindi*
Odonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ubi alii *Edonis*. Item Ciliciæ flu. in ſinum Iſſicum ſe exonerans. Strab.

Pinna, urbs Veſtinorum in Italiâ qui Prægutt iis finitimi magis ſunt Orientales, Pop. *Pinnenſes*. Plin. 3. 11. Ejus mem. Silius lib. 8.

Quæ Fiſcellæ, tuas arces, Pinnamque virentem.

Long. 28. 34. Lat. 42. 45.

Pinon, Daciæ op. Ptol. *Phiſtona* Nigro.

Pinſium, Palatium Romæ eſt ad Collatinam portam, quæ & ob id *Pinſiana porta* dicta eſt. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 16.

Pintia, op. geminum: unum Hiſp. Tar. in Vaccæis & regno Caſtellæ vet. *Penafiel* Hieronymo Suritæ, apud Durium flu. inter Valliſoletum & Arandam 9. leuc. ſed Cluſio & Marianæ ipſa urbs Valliſoletum eſſe videtur, vulgò *Valladolid*, urbs præclara, & Caſtellæ vet. conventus juridicus. Long. 16. 25. Lat. 42. 00. Alterum in Siciliâ exciſum, in orâ Auſtrali, inter Thermas & Selinuntem, ubi adhuc veſtigia durant, teſte Fazello.

Piræa, civitas inſignis, *Amiſus* olim dicta, teſte Strab. lib. 12. Mileſii eam condiderunt prius: deinde Cappadocus princeps, ut refert Theopompus: poſtea, ab Athenocle & Athenienſibus habitata fuit, & *Piræa* nuncupata.

Piræeus, ſive *Piræus*, portus Athenarum, 400 navium capax, muro 2. m. p. urbi conjunctus. Catullus:

————*Curvis è litoribus Piræi.*

Prop. lib. 3.

Inde ubi Piræi capient me litora portûs.

Portus Piræi tutiſſimus fuit, unde Stat. lib. 12. Theb.

————*Trepidis ſtabilem Piræea nautis.*

Ovidius Faſtorum 4.

Sunion expoſitum, Piræaque tuta receſſu
Liquit.————

Idem Met. 6.

Cecropios intrat, Piræaque litora tangit.

Scylax Caryandenſis; Ὁ δὲ Πειραιεὺς λιμένας ἔχει γ. Ubi Iſ. Voſſius: omnes fermè arbitrantur, Piræeum ideo triplicem dictum, quòd tres portus, comprehenderet; nimirum ipſum Pyræeum, Phalerum, & Munychiam. Verùm quâ ratione Phalerus, & Munychia, Piræei portus dici mereatur, equidem non video; & prorſus omni id ratione caret. Nam quamvis uno murorum clauſtro ſepti eſſent, diverſi tamen erant portus, maximoque à ſe invicem diſtabant ſpatio. Sed diſertè docet Pauſanias, jam antequam Themiſtocles Phalerum & Munychiam, Piræeo junxiſſet, tres habuiſſe portus; Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἦρξε (τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς ἐφαίνετό οἱ προσκεῖσθαι, καὶ λιμένας τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς ἔχειν τοῦ Φαληροῖ) τοῦτο σφίσιν ἐπίνειον εἶναι κατεσκευάζετο. Nullus itaque dubito, quin ideo triplex dictus ſit Piræeus, quòd tres diverſæ ſtationes in eo eſſent. Et ſane ex his tribus ſtationibus unam Piræei nomine fuiſſe inſignitam facilè, mihi perſuadeo. Alteram dictam fuiſſe Κανθάρου videtur innuere Heſychius: Κανθάρου, λιμὴν οὕτω καλεῖται ἐν Πειραιεῖ. Tertia appellata eſt Ζέα. Heſych. Ζέα, ἡ Ἑκάτη παρὰ Ἀθηναίοις, καὶ εἷς τῶν ἐν Πειραιεῖ λιμένων ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς Ζειᾶς. Ἔχει δ' ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς κλειστούς. Ubi rectè κλειστοὺς appellat tres hoſce portus, ſive ſtationes; ſepto namque Munychiæ continebantur. Ideo Munychiam Rhodiorum urbi comparat Strabo lib. 9. Τὸ μὲν παλαιὸν ἐτετείχιστο καὶ συνῴκιστο ἡ Μουνυχία, παραπλησίως ὥσπερ ἡ τῶν Ῥοδίων πόλις, προσειληφυῖα τῷ περιβόλῳ τὸν Πειραιᾶ, καὶ τοὺς λιμένας πλήρεις νεωρίων. Iſ. Voſſius.

Pirene, fons ad radicem Acrocorinthi, Muſis ſacer, cujus aqua ſuaviſſima eſt ad potandum, teſte Strabone. Plaut. in Aulul.

Interbibere ſola, ſi vino ſcatet
Corinthienſem fontem Pirenen poteſt.

Statius Sylv. 1. 4.

Excludat Pimplea ſitim, nec conſcia detur
Pirene.————

Caballinus fons dicitur Perſio in Prologo, qui *pallidam* eam quoque ibidem vocat. Statius in Genethliaco Lucani:

Lucani proprium diem frequentes,
Quiſquis collibus Iſthmiæ Dionis
Docto pectora concitatus œſtro,
Pendentis bibit ungulæ liquorem.

Et alibi:

————*Nec conſcia detur*
Pirene largos potius mihi gurges in hauſtus,
Qui manat de fonte tuo.————

Idem Theb. lib 3.

It comes Inoas Ephyre ſolata querelas,
Cenchreæque manus: vatum quà conſcius amnis
Gorgoneo percuſſus equo.

Ubi Lactantii vetus interpres; *equo Pegaſo, cujus ungulâ percuſſus locus, fontem effudit, qui Hippocrene dicitur: hoc enim fonte qui labra proluerit, poeta fiet.* Similem errorem vides eruditi grammatici, ei quem in Perſii Scholiaſte notat magnus Caſaubonus. Quia enim ſciebat fontem Muſis dicatum Hippocrenem dictum, falsò pro Pirene Hippocrenen hic hariolatur. Hujus fontis aqua διαυγὴς καὶ πότιμος dicitur Straboni, Pauſaniæ quoque πιεῖν ἡδὺς & apud Athenæum, *omnium leviſſima.* Quod igitur *pallidam Pirenen* vocat Satyricus, vel ad fabulam referendum, & luctum Pirenæ matris Cenchriæ, ex cujus lachrymis fontem hunc manaſſe fabulantur, auctore Pauſaniâ: vel ad pallorem, quem ſibi etiam ſtudio, & arte interdum conciliabant iſti famæ negotiatores poetæ.

Piſa, urbs Peloponneſi ad Alpheum flu. & mont. Piſæum, de quo Plut. Regio *Piſatis* dicitur Straboni. Virgil. Georg. 3.

Aut Alphea rotis prælabi flumina Piſæ.

Hinc *Piſæus*, nomen gentile. Ovid. Am. lib. 3.

Ad quam pene Pelops Piſæo concidit axe.

Piſæ Milo tyrannus, cum ſubditos variis tormentis affeciſſet, ab eis in mare demerſus eſt. Ovid. in Ibin:

Utque Milo ſub cruciata eſt Piſa tyranno,
Vivus in occultas præcipiteris aquas.

Sic dictam volunt, vel à *Piſo* Apharei filio, vel à *Piſâ* filiâ Endymionis. Steph.

Piſæ, pl. num. Tuſciæ op. inter Arnum & Auſerem amnes, à *Piſæis* conditum, Elidis populis. Strabone teſte lib. 5. qui Neſtorem ad Ilium ſecuti, in reditu tempeſtate disjecti, alii quidem Metapontum, alii litus Tyrrhenum tenuerunt, ubi à nomine relictæ patriæ, Piſas condiderunt. *Piſſa* duplici ſſ. habent Ptolemæus & Lycophron. Alpheas vocat Virg. Æn. 10.

Hos parere jubent Alpheæ ab origine Piſæ.

Claud. de bello Gildonico:

————*Nec Alpheæ capiant navalia Piſæ.*

Rutilius lib. 1.

Elide deductas ſuſcepit Etruria Piſas.

Ejus Lucanus lib. 2.

Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Piſæ.

Long. 33. 06. Lat. 42. 52.

Piſaurus, Piceni flu. à quo *Piſaurum* civitas Umbriæ ei ſuperpoſita nominatur. Hodie *Peſaro* dicitur. Servius v. ſcribit *Piſaurum* dictum, quod illis *aurum penſatum* ſit. Nam cum Camillus Gallos intereniſſet, aurumque quod Galli à Româ acceperant pro Capitolio non everſo, recepiſſet, & ſigna civitati appendiſſet, civitati nomen dedit. Plin. 3. 4.

Vibius Sequeſter in Catalogo fluminum: *Piſaurus, qui & Iſaurus, ut Lucanus, à quo civitas Piſaurum, de quâ Catullus:*

Moribundà ſede Piſauri.

Lucani locus eſt lib. 2.

Cruſtumiumque rapax, & junctus Sapis Iſauro.

Alii *Iſapis.* Long. 36. 08. Lat. 43. 48.

Piſidæ, antea *Solymi* vocati à *Solymo* Jovis & Chaldenæ filio: Populus eſt barbarus juxta Aſpendum & Ciliciam habitans. Steph.

Piſidia, Aſiæ reg. Bithyniæ, Iſauriæ, & Pamphyliæ finitima, cujus op. enumerantur, *Selga, Salagaſſum, Pedneliſſum, Adadata, Brias, Grenna*, & alia nonnulla. Pop. *Piſidæ*; de quibus Livius lib. 38. ubi de expeditione Manlii in Piſidiam & vicina loca: *Inde in agrum Salagaſſenum uberem, fertilemque omni genere frugum ventum eſt. Colunt Piſidæ longè optimi bello regionis ejus.*

Piſtoria, Piſtorium Plinio, *Ad Piſtores* Antonino, urbs Hetruriæ ad mont. Apennini radices inter Florentiam & Lucam 12. m. p. hodie *Piſtoia.* Long. 33. 34. Lat. 43. 10.

Piſtrenſis villa, pagus Pannon. infer. ad Danubium, patria Sozomeni, à Sirmio urbe 26. m. p. teſte Ammiano, diſtans in ort. contra Petrovaradinum, qu. medius inter Bononiam & Taurinum. *Biſtricz*, teſte Lazio.

Pitane, urbs Æolidis in Aſiâ non procul à Caici flu. oſtio, duobus inſignis portubus, cujus incolæ *Pitanæi* & *Pitanitæ* nominantur. Fama eſt apud Pitanam lateres inventos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum eſt. Ovid Met. 7.

Æoliam Pitanen à læva parte reliquit.

Long. 55. 00. Lat. 40. 20. Item *Pitane* op Laconicæ mediter. ad Eurotam flu. & op. Macedoniæ marit. in orâ orientali. Pitane urbs à Pelaſgis capta, illis ſervire coacta fuit, donec ab Erythræis liberata, in priſtinam libertatem vindicata eſt. Hinc adagium: *Pitane ſum*, de iis qui redacti ad extremam calamitatem, rurſus ad priorem fortunam reſtituti ſunt, apud Zenodotum.

Pitanus, Corſicæ, flu. unus ex tribus majoribus, in orâ occid. inter Fiſeram op. & Marianum promont. Ptol. *Talabo* Caſtaldo.

Pithecuſæ, inſula Campano litori adjacens, non procul à Neapoli, à Virgilio *Inarime* dicta, à quibuſdam etiam *Ænaria*, à ſtatione navium Æneæ. Dicta Pithecuſa (ut Ovid. lib. 12. Met. fabulatur) à Cercopibus, teterrimo hominum genere, quorum fraudem, perjuriumque exoſus Jupiter in ſimias eos commutavit. Græci vero ſimias πιθήκους vocant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabuloſam rejicit Plinius lib 3. cap. 6. docetque Pithecuſas non à ſimiis appellatas, ſed à figlinis doliariorum, dolia enim Græci πίθους vocant. Habent autem hæc inſula in vertice op. ejuſdem nominis. Vide *Ænaria.*

Pitthea, op. Peloponneſi apud Trœzena, vel ipſa Trœzen in orâ Argiæ. Plut. Hinc *Pittheus.* Ovid. Met. 15.

Eſt prope Pittheam tumulus Trœzena ſine ullis
Arduus arboribus.———

Pityæa, urbs inter Parium & Priapum. Steph. Apol. Arg. lib. 1.

———Ζαθέην τε παρήμειϐον Πιτύειαν.

Ubi Schol. Ἡ Λάμψακος πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο, ἣν τινες Πιτύαν ὀνομάζουσι. τινὲς δέ φασιν ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνθάδε θησαυρὸν ἔθηκε, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θρᾶκες γὰρ τὸν θησαυρὸν Πιτύην λέγουσι.

Pityuſa, inſ. parvâ ſinus Argolici ante Hermionen. Sunt & *Pityuſæ* inſ. duæ in mari Iberico, anguſto freto inter ſe diviſæ, quarum major Ebuſus, minor Ophiuſa. Ita Strabo. Idem & Ptolemæus docet. Pomponius quoque Mela idem ſentire videtur, licet Pityuſas utramque communi appellatione dici non moneat. At Plinio longè alia mens, qui utrique huic inſulæ nomen Ebuſus convenire ait; & Colubrariam ſive Ophiuſam aliam facit à Pityuſis. Longè falluntur qui Plinium Straboni & Ptolemæo conciliare quærunt. Diodorus Siculus eoſdem cum Plinio ſequi autores videtur, Πιτύουσ enim agnoſcit unam magnam inſulam, in quâ urbs ſit quæ appellatur Ἐρεσὸς: niſi ejus codex ſic corrigendus & legendum Ἔϐυσος. Idem Diodorus annotat Pityuſam à copiâ τῶν πιτύων, quas illa inſula fert, nomen inveniſſe. Plinius à frutice pineo Caſaub.

Placentia, Piacenza, colon. & urbs epiſc. ſub archiep. Bononienſi in Gall. Togata circa finem Æmiliæ apud Padum flu. non longè Trebiam flu. excipientem, urbs ampla Farneſiorum in Ducatu Parmenſi, inter Mediolanum & Parmam. Silius lib. 8.

Certavit Mutinæ quaſſata Placentia bello.

Long. 31. Lat. 45. 43. 58.

Placentia, urbs Hiſp. Tarrac in. Luſitaniæ confin. inter Salamanticam ad Bor. & Emeritam ad Auſt. 22. leuc.

Placia, Myſiæ op. juxta Cyzicum. Plin. 5. ult. Heſychius: Πλακία, χώρα παρὰ τὴν Θράκην, εἰς ἣν ἀποικίαν ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι· Ubi Palmerius: Hæc non ſunt intelligenda de urbe Myſiæ vel Phrygiæ, de quâ Herodotus lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 32. Dionyſ. Halicarn. lib 1. Neque enim benè diceretur χῶρα quæ eſt urbs, neque παρὰ τὴν Θράκην, quæ à Thraciâ dividitur totâ Propontide intercedente; ſed de Cherroneſo Thraciæ intelligo, quam Euripides in Hecuba Χεῤῥονησίαν πλάκα vocat, eo quod plana eſt; nec dubito ad locum Euripidis reſpexiſſe Heſychium; & forte ſcripſerat Πλάκα χώραν.

Planaria, inſ. ultra Corſicam, à ſpecie ſic dicta, quòd æqualis freto exiſtat, ideoque navigii fallax. Plin. 3. 6.

Planaſia, inſ. maris Tyrrheni, inter Iluam & Corſicam. Item *Planaſia*, inſ. Gall. Narbon. teſte Strab. poſt Stoechadas, quæ *S. Marguerite* Dalechampio dicitur. Item op. ejuſdem Galliæ ad Rhodanum flu. Strabo. *Pont S. Eſprit*, teſte Jo. Poldo, inter Vivarium 4. & Avenionem ad Auſt. 8. leuc.

Planeſia, inſ. parva Hiſp. Tarrac. apud Ferrariam promont. & ante Dianiam op. *Iſla de Denia* vulgò dicitur.

Planctæ, inſulæ maris Euxini, quæ & *Cyaneæ.* Herod. lib. 4. Ἔπλεε ἐπὶ τὰς Κυανέας καλεομένας, τὰς πρότερόν ποτε Πλαγκτὰς Ἕλληνές φασιν εἶναι. Scylax Cariand. Αὗται δὲ αἱ Κυάνεαι ἃς λέγουσιν οἱ Ποιηταὶ Πλαγκτὰς πάλαι εἶναι, καὶ διὰ τούτων πρώτην ναῦν περάσαι τὴν Ἀργὼ, ἥτις εἰς Κόλχους τὸν Ἰάσονα ἤγαγεν. Strabo lib. 3. Ταῖς δὲ Κυανέαις ἐποίησε παραπλησίως τὰς Πλαγκτάς. De Homero loquitur, cujus verſus ex Odyſ. μ'. heic apponam:

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διῒ πατρὶ φέρουσιν,
Ἀλλά τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη,
Ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
Τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥτις ἵκηται.
Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς
Ἀργὼ πασιμέλουσα παρ' Αἰήταο πλέουσα.
Καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Platæa, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, ab Aſtypalæâ 60. m. p. *Placeda* vulgò. Item inſ. Cyrenaicæ ante Cyrenen. Herod. lib. 4. Cujus Cives *Plateenſes*, & regio *Plataica* dicitur, teſte Stephano. Cæterum à *Platæis* Bœotiæ, quas Hom. ſing. num. Πλάταιαν vocavit ſimiliter *Platæis*, vel *Platæatis.*

Platææ, arum, civitas Bœotiæ, ſub Cithærone monte, non longè à Thebis. Steph. Dicta à *latitudine* nemorum. Non procul ab hâc urbe Pauſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem & conſobrinum ſuperaverunt.

Plemmyrium, flu. Siciliæ, agrum Syracuſanum, per quem labitur, crebris inundationibus irrigans; unde & nomen accepiſſe videtur ſc. ἀπὸ τοῦ πλημμυρεῖν quod eſt *exundare.* Unde Virg. Æn. 3.

Sicanio prætenta ſinu jacet inſula contra
Plemmyrium undoſum.

Pleuron, Pleurone Ptol. & Pauſan. op. Æoliæ mediter. ad Evenum flu. proximum Calydoni, *Meleagria* Statio cognominata, & *Pleuronia* Straboni. Cujus mem. Ovid. lib. 7. Met.

Adjacet his Pleuron, in quâ trepidantibus alis
Opthias effugit natorum vulnera Combe.

Stat. 8. Theb.

———*Nunc torva Pylenes*
Agmina, nunc mæſtæ fundens Pleuronis alumnos.

Pliſtus, flu. Phocidis Parnaſſum montem circumfluens, ac in ſinum Corinthiacum apud Cirrham op. labens. Ejus mem. Strab. l. 9. Ubi ſis Caſaubonum adi.

Plotæ, inſ. duæ maris Ionii, quæ & *Strophades* Plinio, Straboni ac Apollonio dicuntur. Vide *Strophades.*

Plotæ, Æoliæ inſulæ ſic dictæ. Dionyſ. in Periegeſi:

Τὴν δὲ μετ' Αἰόλου εἰσὶ περίδρομοι εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Ἑπτὰ δὲ οἱ ταίγ' εἰσὶν, ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταὶ,
Οὕνεκα μέσσην ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.

Plote quidem una ab Homero nominatur Odyſ. κ', quo nomine eum Æoli inſulam appellaſſe teſtatur Euſtathius: videtur tamen is unus eſſe ex locis ab Homero nominatis, quorum certum ſitum non citius invenias, quam ſutorem qui utres conſuit, quibus venti in Ulyſſis gratiam, ab Æolo incluſi, ut facete apud Strabonem jocatur Eratoſthenes. Montanus.

Plubium, Sardiniæ op. Ptol. *Soſſari* Nigro.

Pluitalia, Ptol. *Pluvialia* vero Plinio, una ex inſulis Fortunatis, quam Bacchius *Iſola del ferro* vocari ſcribit. *Lanzerotta* vero Nigro dicitur.

Plumbaria, inſ. parva Hiſp. Tarracon. in orâ orientali, apud Ferrariam promont. *Plumbariam* quoque invenio apud Ptol. ſed in Sardoo mari.

Podolia, prov. Poloniæ ampla, ſub Lithuaniâ latè ſumptâ ſæpe comprehenſa, cum ipſius pars ſit. Terminatur à Sept. Volhinia, à merid. Moldavia, & ab occ. Ruſſiâ nigrâ

Pœcile, porticus clara Athenis, quam Polygnotus Thaſius gratuitò pinxit, cum partem ejus Mycon mercede pingeret, in quâ Stoici philoſophabantur. Plin. 35. 9 Latinè *varia* ſive *variegata*. In hâc autem porticu Zenos diſcipulos docebat, unde *Stoica* ſecta nomen appepit, & Philoſophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonii ab ipſo doctore appellabantur, στὰ enim Græcè *porticus* dicitur. Fuit & in Elide portus *Pœcile*, quæ à Plinio *Heptaphonos* appellatur, quoniam *ſepties eadem vox* in eâ reddebatur.

Pœdiculi, Italiæ pop. Strabo, ubi de Iapygiâ: *Τινὲς δὲ αὐτῶν Ποίδικλοι λέγονται, μάλιστα οἱ Πδυκέτιοι.* Apud Appian. Ποδίκλυς pro Ποιδίκλυς. Val. Max. lib. 7. *Ex Apuliâ quoque & Fidiculis.* Ubi *Pediculis* legendum docet Cluverius.

Pœni, *Carthaginenſes* qu. *Phœni* dicti, qui à *Phœnicibus* orti fuere, ut ait Servius in illud Virgilii Æn. 1.

——Ponuntque ferocia Pœni
Corda, volente Deo.——

Qu. Ennius:

Pœni ſunt ſoliti ſuos ſacrificare puellos.

Nempe Saturno, Tertullianus Apologetico: *Infantes penes Africa Saturno immolabantur palam uſque ad proconſulatum Tiberii, qui ipſos ſacerdotes in eiſdem arboribus templi ſui obumbratricibus ſcelerum votivis crucibus expoſuit, teſte militiâ patriæ noſtræ, quæ id ipſum munus illi proconſuli functa eſt.* Silius lib. 15.

——Sacris Carthaginis illum
Suppoſito mater partu ſubduxerat olim.

Ubi Dauſqueius: Piaculum duxere Pœni in ſacris Saturni ſuis præteritis externos puellos coemptos, aut ſuppoſititios mactare. Apud Diodorum lib. 20. huic ſacrorum præpoſteræ negligentiæ caſus ſuos imputant: Ἠτιῶντο δὲ καὶ τὸν Κρόνον αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι, καθ᾽ ὅσον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις θύοντες τούτῳ τῷ θεῷ τῶν υἱῶν τοὺς κρατίστους, ὕστερον ὠνούμενοι λάθρᾳ παῖδας καὶ θρέψαντες ἔπεμπον ἐπὶ τὴν θυσίαν· καὶ ζητήσεως γενομένης εὑρέθησάν τινες τῶν καθιερουργημένων ὑποβολιμαῖοι γεγονότες. Id ergo ut emendarent, ducentos nobiliſſimorum puellorum publicitus immolarunt: & facinoroſi facile trecenti ſuapte ſponte ceciderunt. Plato Minoe: ἡμῖν οὐ νόμος ἐστὶν, ἀνθρώπους θύειν ἀλλ᾽ ἀνόσιον· Καρχηδόνιοι δὲ θύουσιν τῷ Κρόνῳ, &c. Juſt. ex Trogo lib. 18. de Carthaginienſib. iiſdem, *Cum inter cætera mala etiam peſte laborarent, cruentâ ſacrorum religione & ſcelere pro remedio uſi, ſc. quippe homines ut victimas immolabant.* Idem de iis habet Plut. lib. de Superſt. Sil. autem Italicus:

Mos fuit in populis quos condidit advena Dido
Poſcere cæde Deos veniam, ac flagrantibus aris
Infandum dictu parvos imponere natos.

Lactant. lib. 1. c. 31. Peſcennius Feſtus in libro Hiſtoriarum refert Carthaginienſes Saturno humanas hoſtias ſolitos immolare, &c. Minucius Octavio: Saturno in nonnullis partibus Africæ à parentibus infantes immolabantur. Aug. C. D. 7. 19. Ideo à quibuſdam pueri Saturno ſoliti ſunt immolari, ut à Pœnis, Tertullianus Scorpiac: Afrorum Saturnum ſuum victimâ placari apud ſeculum licuit. Athenagoras: Φοίνικες καὶ Κρῆτες τὸν Κρόνον ἐν ταῖς τεκνοφονίαις ἐθρήσκευον. Derivativum dipthongum *œ* in *u* mutat, ut *Punicus*. Virgilius:

Punica regna vides, Tyrios, & Agenoris urbem.

Hinc *malum Punicum*; unde Crateris dictum apud Laert. *Sicut omnibus malis Punicis ineſt aliquod granum putre: ſic nemo eſt, qui omni prorſus vitio careat.* Et *Punica fides* pro fallaci, ab ejus gentis peculiari perfidiâ in proverbium abiit. Hinc *Puniceus* aliud. Adj. Ovidius in Ibin. de M. Regulo:

Vel quæ qui redimi Romanos turpe putavit.
A duce Puniceo pertulit, ipſe feras.

Puniceum etiam & *Punicum* dicitur quod colorem rubenter habet. Ipſe enim color ille *Punicus*, ſive *Puniceus* appellatur, qui Græcis Φοίνικος eſt. Virg. Æn. 12.

——Cum primum craſtina cœlo
Puniceis invecta rotis Aurora rubebit.

Hinc *Punicare* verbum pro *Puniceum colorem trahere*, ſeu *habere*, apud Apul. princ. lib. 3. Metamorph. *Commodum Punicantibus phaleris Aurora ſecum quatiens lacertum cœlum inequitabat.* Item *Punicanus* adj. aliud apud Cicer. legitur orat. pro Murænâ. *Punicani lectuli*, quibus Carthaginenſes uti ſolebant.

Pœninæ Alpes, *Pœnæ* Ptolemæo, *Pœninus mons* Livio. Hodie *M. Maggiore di S. Bernardo*, *Groſs S. Bernharts berg* Germanis, vel etiam *Monte di Giove* Leandro, mons qui Allobroges & Centrones à Salaſſis, h. e. Gall. Narbonenſ. in quâ Sabaudia ab Italiâ ſeparat.

Pola, Iſtriæ civitas (ubi *Polaticus ſinus*, qui & *Flanaticus*. Vulgò *Il Carnero*, quòd ibi nautæ periclitentur. & *Polaticum promontorium*, de quo Steph.) quondam à Colchis condita, ſed poſtea facta colonia Romanorum. Mela 2. 4. *Pietas tua* Plinio 3. 19. in deſcriptione Iſtriæ. Fuit (inquit Bochartus) in Iſtriæ & Italiæ confiniis *Pola* urbs a Colchis exulibus condita, quod ipſum Polæ nomen ſignificaſſe teſtantur hæc Callimachi apud Strabonem lib. 1. & 5.

Ἄστυρον ἐκτίσαντο τὸ μὲν Φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ᾽ ὀνόμηνε Πόλας,

Nempe פלה *pala* in *Piel* Hebræis & Syris eſt *ſeparare, auferre, amovere*. Inde *Pola* Colchis *exulem*, vel *exilium* ſonabat. Long. 37. 00. Lat. 45. 04.

Polemonium, Cappadociæ urbs Ptol. *Vatiza* Nigro, aliis *Leona*, inter Amiſum, ac Trapezuntem. Portum habet cognominem, teſte Stephano.

Polendos, inſ. maris Ægæi, parva & deſerta ad Cherſoneſum Thraciæ. Plin.

Polentia, vel *Pollentia*, vulgò *Polenzo*, urbs Liguriæ apud Tanarum flu. cujus rudera inter Tanarum & Braidam oppi. latè ſparſa cernuntur. Hic Stilicho feliciter adverſus Viſigothos pugnavit. Claudianus:

O celebranda mihi cunctis pollent ſeclis!

Hinc Pollentinus adj. Statius Sylv. 2. 6.

Seu Polentinos merſiſſent flumina ſaltus.

Polentia altera in Piceno *M. Melone*, op. amplum in colle inter Maceratam & Septempedam 10. m. p. Pop. *Polentini* Plinio, Pamphilius ſcribit illam prorſus interiiſſe. *Polentia* item, *Pollentia*, Ptolemæo, op. Balearis maj. non obſcurum apud Alcudiam urb. Licet Moletius ipſam Alcudiam eſſe putet. Long. 24. 42. Lat. 40. 20.

Polentina plebs, vulgò *Polenta*, pagus Æmiliæ inter Ravennam urb. 24. m. p. & Apennini mont. radices Bretinorio urbi finitimus, teſte Hieronymo Rubeo.

Pollentia, op. in maj. Balearium inſ. Plin. Fuit altera *Pollentia* juxta Aples inclyta lanarum nobilitate. Plin. 8. 48. *Hiſpania nigri velleris præcipuas habet: Pollentia juxta Alpes cani.* Columella 7. 2. *Sunt etiam ſuapte naturâ pretio commendabiles colores pullus atque fuſcus: quos præbent in Italiâ Pollentia, in Bæticâ Corduba.* Sil. Ital. lib. 8.

——Fuſcique ferax Pollentia villi.

Mart. lib. 14. epigr. cui Lemma, *Lanæ Pollentinæ*.

Non tantum pullo lugentes vellere lanas,
Sed ſolet & calices hæc dare terra ſuos.

Polonia, regnum peramplum Europæ, ubi alias Germano-Sarmatia, cum parte Orient. Germaniæ, prope Viſtulam flu. Terminatur à Sept. mari Baltico, Livoniâ, & Moſcoviâ, ſeu Ruſſia Alba, à quâ etiam ſeparatur ab ortu, ab occ. Germaniâ, & à merid. Hungaria, Tranſylvania & Moldavia. Dividitur in duas partes, nempe in Poloniæ regn. proprium, & magnum Ducatum Lithuaniæ. Poloniæ regni partes ſunt, 1. *Polonia ſuperior*, ſeu *parva*, cujus cap. Cracovia, totius regn. primaria. 2. *Polonia inferior*, ſeu *magna*, cujus cap. Poſnania. 3. *Mazovia*, cujus cap. Warſovia, regia ſedes. 4. *Cujavia*, cujus primaria Gedanum. 5. *Ruſſia Nigra*, ubi Leopolis. Magni Duc. Lithuaniæ partes ſunt 1. *Lithuania propria*, cujus cap. eſt Vilna. 2. *Volhinia*, ubi Luceoria. 3. *Podolia*, ubi Camenecium. 4. *Poleſia*, ubi Breſlia: & 5. Samogitia, ubi Mednichia.

Pomerania, prov. Germ. ad mare Balticum, Ducatûs tit. nobilis eſt in Circulo Saxoniæ ſup. Terminatur autem à ſept. mari Baltico, ab Oriente Pruſſia, à merid. Marchia Brandeburgica, & ab occid. Duc. Megalopolitano. Dividitur in decem partes. Suntque 1. Ducatus Stetinenſ. 2. Principatus Rugiæ. 3. Dominium Barthienſe. 4. Dominium Volgaſtenſe. 5. Com. Gutzovienſ. in citeriori Pomeraniæ, ſub dom. Suecorum. 6. Ducatus v. Pomeraniæ. 7. Duc. Caſſubiæ, & 8. Duc. Vandaliæ, in ulteriori, ſunt ſub Electore Brandeburgico; uti etiam 9. Dominium Bythovii. & 10. Dom. Lauemburgi. Totius autem prov. cap. eſt Stetinum ad Oderam.

Pompeia Tropæia, locus Hiſp. in Gall. Narbon. confin. ad Pyrenæi montis radices, apud Templum Veneris, à Narbone 36. m. p. in Auſtrum.

Pompeianum, villa Ciceronis prope Nolam, à Neapoli 12. m. p. Locus hodie *Pomigliano*, teſte Ambroſio Leone. Blondo autem *S. Maria Nuntiata*, vel *Anontiata*.

Pompeianus Lupercus, Conſul cum Attico Attiliano, an. U. C. 881. Alius Conſul cum Lolliano Avito, an. U. C. 961.

Pompeii, *Pompeium* Salluſtio, Senecæ, ac Tacito, colon. & op. Campaniæ in orâ apud Sarnum flu. Stabias urb. & Veſuvium mont. ubi nunc *Caſtel à Mare di Stabia*, teſte Collenutio, à Neapoli 18. m. p. Salernum verſus, ab Hercule,

conditum, cum boves Geryonis abduceret, teſte Solino. Hinc *Pompeianus*. Stat. Sylv. l. 1. Carm. 2.

Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Pompeii villa, locus Campaniæ apud Avernum lacum, *Magnarello* hodie. Sed hic locus *Pompeii* eſt de quo prius. Ferrarius.

Pompeiopolis, urbs gemina; Una Ciliciæ maritima prius *Soli*, nunc exciſa & in vicum redacta; *Poleſoli* dicta inter Sebaſten & Lamum ad occid. & Tarſum ad ort. Altera in Paphlagoniâ, prius Eupatoria, poſtea evicto Mithridate à *Pompeio* M. ſic appellata, & ipſa everſa. Prior *Trajanopolis* etiam dicta, ibi enim Trajanum obiiſſe ferunt.

Pomptina palus. Vide *Pontina*.

Poneropolis, urbs Thraciæ ſub Rhodope monte ſita, deinde *Philippopolis* ab inſtauratore, & poſtremo *Trimontium* à ſitu dicta. Plin. 4. 11.

Pons Ælii, op. Angliæ in Northumbriâ, inter Novum caſtrum, & Morpetum. *Ponteland*, teſte Camdeno.

Pons Ælius, unus ex pont. Romæ apud molem Hadriani, quo ex urbe in Vaticanum tranſitur. *Ponte di S. Angelo.*

Pons Æmilius, qui primùm ſublicius, poſtea lapideus, *Ma-marato* nunc. Juvenal. Sat. 6.

Cum tibi vicinum ſe præbeat Æmilius pons.

Pons Aufidi in Apuliâ, à Venuſiâ 18. m. p. ab Equotutico 69. hodie non extat.

Pons Aurelius, vulgò *Ponte Rotto*, pons Romæ disjectus inter Ælium & Sublicium, ſeu Ceſtium.

Pons Aureoli, pagus Inſubriæ ad Adduam flu. inter illum & Brembum, ubi Aureolus interfectus à Claud. Imp. à Bergomo 13. m. p. à Mediolano 26. vulgò *Pontirolo*.

Pons Candidus, *Condiniani* Jornandi, pons erat Ravennæ proximus, ad 3. m. diſtans.

Pons Centeſimus, pons & op. Umbriæ ad Tiniam flu. inter Fulginium 5. & Nuceriam 7. m p.

Pons Ceſtius, *Ponte di L. Bartolomeo*, Romæ ad inſ. Lycaoniam, quo in reg. Tranſtyberinam tranſitur.

Pons Fabricius, *Ponte Giudeo*, quod Hebræi Romæ ibi inhabitant.

Pons Ferri, in Syriâ ſuper Oronte, ab Antiochià 7. m. p.

Pons Janiculenſis, idem cum ponte Aurelio.

Pons Longus, in Apuliâ, à Siponto 30. m. p.

Pons Lucanus, ſuper Aniene, apud Tibur. urb. opus Trajani Cæſaris.

Pons Mammolus, apud Romam in viâ Tiburtinâ, potius *Mammæus* dicendus, à matre Alex. Severi.

Pons Manſuetinus, op. Pannoniæ inter Poſſegam 6. & Zigetum in Cæc. 4. leuc. à Sopianis 25. m. p. *Babolza*, teſte Lazio.

Pons Milvius, urbs Romæ extra portam Flaminiam. Unde *Ponte Molle* dicitur.

Pons Nevius, ſeu Neviæ, op. Hiſp. Tarrac. in Gallæciâ inter Aſturicam & Villam Francam, hodie *Ponferrada*.

Pons Nomentanus, *Ponte Lamentano* in viâ Normentanâ ſuper Aniene in Sabinis.

Pons Palatinus, qui & *Senatorius*, in urbe Româ *Ponte S. Maria*, apud mont. Palatinum.

Pons Sarnix, vulgò *Sarbruck*, op. Germ. ſup. inter Alſatiam & Lotharingiam.

Pons Scaldis, vulgò *Condet*, op. Belgii ad Scaldim flu. in Hannonia.

Pons Sociorum, in Pannoniâ à Manſuetino 25. m. p.

Pons Sublicius. Vide *Sublicius pons*.

Pons Tiluri, in Dalmatiâ à Salonis 16. m. p.

Pons Timavi, in Carnis, ab Aquilegiâ 7. m. p.

Pons Tirenſis, in Latio inter Arpinum & Minturnas, ſuper Liri flu.

Pons Trajani, in Myſiâ ſup. ad Danubium, apud Severum urb. Alter in Hiſp. Luſit. *Alcantara*, op. ſuper Lago flu. non obſcurum in Extremadurâ reg.

Pons Vaticanus, ſuper Tiburi Romæ exciſus.

Pontes, & *Pontacum*, op. Belgii in Picardiâ. Anton.

Pontes, Caſtellum Daciæ in Danubii ripâ contra Theodoram op. Vide Procop. de ædificiis Juſtin.

Pontes, *Paunton* Camdeno, pagus Albionis in Angliâ ad Thameſin flu. inter Londinum & Oxoniam: vel *Reading*, pagus vicinus, teſte Lhuydo. Al. *Colbrook*, pagus apud Buckingham op. indigitatur, op. agri Buckinghamienſis in confin. Middleſexiæ: *Paunton* v. eſt *Ad pontem* in agro Lincolnienſi.

Pontes Oeni, vulgò *Oeting*, op. Vindeliciæ ad Oenum flu. in Bavariâ.

Pontes Terſenini, vulgò *Schoeflern*, pagus Vindeliciæ in Bavariâ inter Ambram & Parthanum, teſte Simlero.

Onteſium, op. Galliæ, vulgò *Pontoyſe*.

Pontia, inſ. gemina: una maris Tyrrheni in ſinu Formiano, ſeu paulo ſupra illum, contra Terracinam urb. Latii, cum urbe, olim Colonia eodem anno quo Sueſſa, teſte Livio lib. 9. deducta, in quam cives Romani damnati deportabantur. Vulgò *Porce*, non longè à Palmariâ in ſinu Cajetano, in quâ turtures & coturnices cum ad Italia n veniunt, primâ volaturâ requieſcendi causâ, paucos dies morantur. Varro. *Pontiæ* pl. num. apud Plin. legitur. Altera in eodem mari ante Veliam urb. Lucaniæ, cum Iſacia, vel Icia.

Pontificia ditio, *Stato della Chieſa*, pars eſt Italiæ, à Sept. in merid protenſa per 240. mill. nempe à caſtro *Francolino* in Ferrarienſi Duc. Terracinam uſque. Ejus autem major lat. nempe a Centumcellis Anconam uſque eſt 120 mill. Sed multo minor eſt in al. locis, præſertim in Romandiola, ubi valde reſtringitur inter Hetruriam & mare Hadriaticum; ſubeſtque dominio Summi Pontificis. Terminatur hæc ditio à merid. mari Tyrrheno, ab ort. regn. Neapolit. ab occ. Hetruriâ, & Duc. Mutinenſi, à Sept. autem mare Adriatico, & dominio Veneto. Ejus partes, ſeu prov. ſunt 1. Campania Romana. 2. Provincia Patrimonii S. Petri. 3. Sabina. 4. Ager Orivetanus. 5. Ager Peruſinus. 6. Umbria, ſeu Duc. Spoletanus. 7. Marchia Anconitana. 8. Territorium civitat s Caſtelli. 9. Duc. Urbinas. 10. Romandiola. 11. Ager Bononienſis: & 12. Duc. Ferrarienſis. Subſunt etiam dom. S. Pontificis *Avenio*, & Com. Vindaſcinus in Gall. uti Beneventum in regn. Neapolitano. Crevit autem maxime hæc ditio liberalitate Francorum regum Pipini, & ejus fil. Caroli M. & donatione Ludovici Pii ejus nepotis.

Pontina, vel *Pomptina*, Volſcorum palus juxta Forum Appii, haud longè à Terracinâ, diſtat ab urbe 25. m. p. quam Plinius lib. 3. cap. 5. non longè fuiſſe à Circeis dicit, quem locum 24. urbium fuiſſe Mutianus t r Conſul prodidit. Lucan. lib. 3.

Et quà Pontinas via dividit uda paludes.

Martialis 10. ep. 73.

Nec quæ paludes delicata Pontinas
Ex arce clivi ſpectat uva Setini.

Idem lib. 13. ep. 109.

Pendula Pontinos quæ ſpectat Setia campos.

Exſiccata eſt à Corn. Cethego Conſule, cui ea provincia obvenerat; agerque ex eâ factus. Lib. 47. Inſequentibus deinde ſeculis iterum exſiccata à Theodorico Gotthorum rege, ut ex ejus inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Juvenalis Sat. 3. oſtendit:

Interdum & ferro ſubitus graſſator agit rem;
Armato quoties tutæ cuſtode tenentur
Et Pontina palus & Gallinaria pinus.

Pontus, totum illud mare quod à palude Mœotide uſque in Tenedum protenditur: Sed ubi primum ſe arctat à Tenedo incipiens, à caſu *Helles* vocatur *Helleſpontus*; ubi ſe expandit. *Propontis*, ubi iterum arctatur, *Thracius Boſporus*, ubi autem latè diffunditur pontus Euxinus; qui curvatus in figuram Scythici arcûs committitur oſtio Mœotidis, idque oſtium *Cimmerius Boſporus* vocatur. Figuratè autem pro quovis mari ponitur.

Pontus, reg. Aſiæ min. à *Ponto* rege ſic dicta, ab occid. Haly flu. ab Oriente Colchide clauſa: à Meridie min. Armeniâ, à Sept. mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus vero lib. 5. paulo aliter. *Pontus*, inquit, *ab occaſu ore Ponti, & Thracio Boſporo: à Meridie regione, quæ proprie Aſia dicitur: à Sept. parte maris Euxini terminatur.* Eſt autem hæc reg. venenorum inprimis ferax, unde & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuiſſe. Virgil. Eccl. 8.

Has herbas, atque hæc Ponto mihi lecta venena,
Ipſe dedit Mœris; naſcuntur plurima Ponto.

Veneni quoque Pontici, & herbarum Ovidius meminit. Seneca in Herc. Oet.

Quas Pontus herbas generat, aut quas Theſſala
Sub rupe Pindus.——

Virgil. Georg. 1.

——*Viroſaque Pontus*
Caſtorea.

Hinc *Ponticus*. Ovid. de Nuce:

Sic ubi detracta eſt à te tibi cauſa pericli,
Quod updatereſt tutum, Pontice Caſtor, habes.

Pontus Cappadocius, Ptolemæo eſt pars Cappadociæ verſus Colchidem. Arrianus in Periplo maris Euxini vocat eam Thiannicam, cum ſcribit Ophim fluvium Thiannicam regionem à Colchide dividere.

Pontus Euxinus, vide *Axenus*. *Mare Cimmerium* vocat Oroſius, *Caucaſeum* Apollonius lib. 4. *Mare Ponticum* nominant Horatius & Plutarchus in Pompeio & Eumenide; Ptolemæus etiam & Jornandes hoc nomine illud novere. Herodotus *mare Boreale*, & lib. 4. ἀξιοθέατον, i. e. *maximè ſpectatu dignum* vocat. Pontum hunc veteres arcui Scythico compararunt Manilius:

Euxinus Scythicos Pontus ſinuatus in arcus.

Dionyſius:

Ἐκ τοῦ δ' ἂν καὶ Πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα,
Τόρνῳ ἐειδόμενον περιηγέος ἄμματι τόξου.

Strabo: Εἰκάζουσι δέ τινες τὸ σχῆμα τῆς περιμέτρου ταύτης ἐντεταμένῳ Σκυθικῷ τόξῳ. Plin. 4. 12. *Retro curvatus magno litorum flexu in cornua utrinque porrigitur, ac ſi planè arcus Scythici forma.* Val. Flac. lib. 4.

Atque hâc Europam curvis anfractibus angit,
Hâc Aſiam, Scythicum ſpecie ſimulatus in arcum.

Lucan. lib. 8.

Boſporon & Scythiæ curvantem litora Pontum
Spectamus.——————

Color illius albus eſt, unde Theocr. in Dioſcuris:

Ἀργὼ καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου.

Quærit Ariſtoteles in Problem. Cur mare Ponticum candidus ſit, quam mare Ægæum? Reſpondit, hoc ideo accidere, quòd lacus omnes mari ſint candidiores; jam v. Pontus, teſte Naſone:

——*Stagno ſimilis, pigræque paludi eſt.*

Quod itaque ab Appiano, & hodie à nautis *mare* N*igrum* dicitur, non ad illius colorem, vel profunditatem, ſed cœli conditionem referendum eſt; unde Pomponius Pontum hunc ait eſſe nebuloſum, cui aſtipulatur Val. Flac.

Illic umbroſæ ſemper ſtant æquore nubes.

Et Apollonius: Ἠέριον στόμα Πόντου. Hujus aquam dulcem eſſe innuit Strabo lib. 1. Διὸ καὶ γλυκυτάτην εἶναι τὴν Ποντικήν. Ejus dulcedinis rationem aſſignant cum eodem Strabone ſcriptores omnes, concurſum ſc. plurimorum in Pontum ingredientium fluminum. Nec tamen exiſtimandum ὅλον δι' ὅλον, ut ita loquar, mare hoc dulce eſſe, ſed partem tantum ejus ſupernam, infernam autem ſalſam. Ovidius in Ponticis:

Copia tot laticum, quas auget, adulterat undas,
Nec patitur vires æquor habere ſuas.
Innatat unda freto dulcis, læviorque marina eſt
Quæ proprium mixto de ſale pondus habet.

Populonia, Populonium Plinio & Straboni; *Poplonium* Ptolemæo & Stephano, urbs Hetruriæ in orâ maris Tyrrheni, contra Ilvam inſ. 10. m. p. diſtantem. Meminit *Populoniæ* Virgilius Æn. 10.

Sexcentos illi dederat Populonia mater.

Porata, Prut Peucero, flu. Sarmatiæ Europææ per Moldaviam in Iſtrum influens, qui *Poritus* à Ptolemæo videtur appellari, nec ſitus repugnat. Ferrarius.

Porta Auguſta, Hiſp. Tar. in Vaccæis op. *Torquemada* Taraphæ.

Portæ Caucaſiæ, vide *Caucaſiæ Portæ.*

Porta Capena, vulgo *Di S. Sebaſtiano*, unde via Appia. Ejus mem. Ovid. Faſt. lib. 6.

Lux eadem Marti feſta eſt, quem proſpicit extra
Appoſitum dextræ porta Capena viæ.

Martialis:

Capena grandi porta quà pluit gutta.

Juvenalis Sat. 3.

Subſtitit ad veteres arcus, madidamque Capenam.

Porta Carmentalis, à Carmentâ, quam Romani uti Deam templo illi extructo coluere, nominata eſt. Virg. Æn. 8.

————*Monſtrat & aram,*
Et Carmentalem Romano nomine portam.

Quæ & *Carmentis* ab Ovid. dicitur. 2. Faſt.

Carmentis portæ dextra eſt via proxima Jano:
Ire per hanc noli, quiſquis es, omen habet.

Porta Collatia, vel *Collatina*, vulgò *Pinciana.* Ovidius Faſt. 2.

Accipit æratâ juvenem Collatia portâ.

Porta Collina, quæ & Agonenſis. Ovid. Faſt. 4.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ.

Porta Feneſtralis, in cæde Tarquinii nominari cœpit, ſic dicta, quòd Tanaquil uxor Tarquinii per *feneſtram* allocuta populum Romanum placarit. Ovid. 6. Faſt.

Nocte domum parvâ ſolita eſt intrare feneſtrâ;
Unde Feneſtralis nomina Porta tenet.

Porthmia, vicus ad oſtium Mæotidis paludis. Steph.

Porthmos, id ipſum eſt quod nos fretum dicimus; unde apud Juven. *Porthmeus* pro Portitore ponitur.

——*Tetrumque novitius horret Porthmea.*

Eſt & op. Eubœæ. Plin. 3. 5. & 4. 12.

Porticus, Romæ plures fuere: in his *Livia* & *Octavia*, ab Auguſto ædificatæ. Una in viâ ſacrâ juxta templum pacis, cujus meminit Ovidius 6. Faſt.

Diſce tamen veniens ætas ubi Livia nunc eſt
Porticus, immenſæ tecta fuere domus.

Eadem *Claudia* dicta. Martialis:

Claudia diffuſas ubi porticus explicat umbras
Ultima pars aulæ deficientis erat.

Altera *Octavia*, gemina: una à Cn. *Octavio* in Circo Flaminio: altera ab Auguſto in *Octaviæ* ſororis honorem apud theatrum Marcelli, conſtructa. Tertia *Pompeia*, à Cn. *Pompeio* exædificata. Ovid. 1. de Art. Am.

Tu modo Pompeia lentus ſpatiare ſub umbrâ,
Cum Sol Herculei terga Leonis habet.

Prop. lib. 2. el. 32.

Silicet umbroſis ſordet Pompeia columnis
Porticus aulæi nobilis Attalicis.

Portugallia, vide *Luſitania.*

Portus Annibalis, op. Luſitaniæ marit. apud Sacrum promont. *Villanova* Vaſconoello, *Albor* Floriano.

Portus Auguſti, qui & Romanus, urbs Hetruriæ prorſus exciſa, apud oſtia Tiberis contra Oſtiam urb. etiam exciſam, ab urbe Româ 16. m. p. in merid. Hodie *Porto*, epiſcopatus unus è ſeptem qui Cardinalibus conferuntur. Erat & *Portus Auguſti* in orâ Gall. Narbon. ad oſtia Rhodani ab Arelato 38. m. p. diſtans. Ex Itin. Anton.

Portus Calenſis, vulgò *Portugallo* (unde nomen regno Luſitanorum) urbs Luſitan. ad oſtia Durii flu. ab Ulyſſione 47. leuc. à *Cale* pago proximo ſic dicta.

Portus Erycis, op. in orà Liguriæ extremâ ad Portum Lunæ. Vulgò *Lerice.*

Portus Herculis, vulgò *Villa Franca* portus cum arce Liguriæ inter portum Monœci & Nicæam urb. Alter, portus cum op. in orà Hetruriæ ad mont. Argentarium apud Coſas urb. exciſam, à Centum cellis 40. m. p. diſtans. *Porto Ercole*, ſub Hiſpanis. Tertius, portus Brutiorum in orà Calabriæ ulter. apud Tropeam urb. ab eà 5. m. p. in ort. Nicoteram verſus.

Portus Lunæ, hodie *Golfa della Spezzia*, portus Liguriæ maximus in Hetruriæ confin. ad oſtia Macræ fluvii. Strabo. Ejus mem. Qu. Ennius apud Perſium Sat. 6.

Lunai portum eſt operæ cognoſcere cives.

Portus Magnus, tergeminus: Unus Hiſp. Bæt. vulgò *Almeria*, urbs epiſc. ſub Arch. Granatenſi, inde 19. leuc. recedens. Alter in Mauritaniâ Cæſarienſi, *Marzaquivir*, ſub Hiſpanis, apud Quizam ſeu Auranum urb. Tertius Albionis, in orâ Angliæ Auſtrali contra Vectim inſulam, vulgò *Portſmouth.* Erat & *Portus Magnus*, teſte Strabone, in Bæotiâ inter Aulidem & Oropum.

Portus Mauritius, Liguriæ op. in litore maris, *Porto Moriſo* Leandro.

Portus Meneſthei, op. amplum Hiſp. Bæt. in orâ inter Cæſarianam, & fanum Luciferi urbes proximas, ab Hiſpali 15. leuc.

Portus Monœci, Liguriæ op. Strabo. Ptol. Steph. Idem cum *Portu Herculis.* Lucan. lib. 1.

Quaque ſub Herculeo ſacratus nomine portus
Urget rupe cava pelagus: non Corus in illum
Jus habet, aut Zephyrus: ſolus ſua litora turbat
Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci.

Portus Navonius, in Corſicâ in orâ inter Portum Syracuſanum & Philonium.

Portus Oreſtis, in orâ Brutiorum, ad oſtia Metauri flu.

Portus Romanus, vide *Portus Auguſti.*

Portus Romatinus, op. amplum Carnorum ad Romatium flu. Hodie *porto Gruaro.*

Portus Santonum, vulgò *La Rochella.*

Portus Velinus, in Lucaniâ apud Veliam urb. extinctam. Virgil. Æneid. 6.

Injice (namque potes) portuſque require Velinos.

Portus Veneris, opidulum cum arce oræ Liguſticæ, contra Palmariam inſ. parvam apud os portus Lunenſis.

Portus Ulyſſis, in Siciliâ apud Engyium, *Lognina*, teſte Fazello cum Aretio.

Poſidium, Arſinoe Ptol. *Suez* vulgò, op. Ægypti ad intimum ſin. Arabici receſſum.

Poſidium, promont. *Capo Fagona* Theveto, promont. Bithyniæ ad Propontidem in ſinu Olbiano. *Fanum Neptuni* Melæ. Alterum, promont. Phthiotidis ad ſinum Pagaſicum inter Demetriadem & Lariſſam ad merid. *Selaſſis* Theveto, aliis *Capo Paſſara* dicitur. Tertium, promont. Cariæ apud Miletum in Ioniæ confin. cum op. cognomine, olim Apollinis oraculo clarum. *Capo di Melaxo.* Item portus Epiri, Corcyræ inſ. obverſus, apud Buthrotum urb. *Capo Riſotto* ex tabb. recent.

Poſidonia, (Vide *Pæſtum*) urbs Lucaniæ. Pop. *Poſidoniatæ*, & *Poſidionates ſinus* pro *Pæſtano.*

Poſidonium, (*Poſidonia* Stephano) promont. Brutiorum ad Columnum Rheginam ex adverſo Pelori promont. Siciliæ: *Capo di Volpe*; ſed hoc *Cænis* aliis dicitur.

Poſnania, Poſen Germanis, urb. Polon. infer. Com. cogn. caput ad Wartam. flu, 8. leuc. à Gneſnâ in occ. 20. mill. Germ. à Uratiſlaviâ in Bor. uti 50. à Crocovia. Long. 39. 45. Lat. 52. 44.

Poſonienſis Comitatus, prov. Hungariæ ſuper. inter Moraviam ad bor. Auſtriam ad occ. Danubium ad merid. & Com. Nitrienſem ad ort. Ejus cap. eſt *Poſonium*, *Presburg* ad Danubium flu. 8. leuc. à Viennâ in ort. quot à Comara in Circium. Long. 40. 10. Lat. 48. 24.

Potentia, urbs Lucaniæ in Baſilicata prov. vulgo *Potenzam*, colon. & Epiſc. ſub Archiepiſc. Acherontino, à Mateolâ ſupra 36. m p. inter Tricaricum urb. & Polam 18. Salernum verſus 50. Pop. *Potentini* Plinio. Long. 40. 10. Lat. 40. 35.

Potentia, urbs Piceni ad oſt. flu. cogn. exciſa, mediter. inter Anconam & Firmium 20. m. p. à Numantia 10. in ort.

Potniæ, op. geminum: unum Bœotiæ, Thebis proximum, ubi *Potnius fons*, teſte Æliano. Ibi Glaucus ab equis dilaceratus traditur. Alterum in Magneſiâ, teſte Plinio, in Macedon. & Theſſal. confin. Neutrum perdurat. Apud Potniam autem paſcua eſſe in quibus aſini in rabiem vertantur, ſcribit Plinius 25. 8. A Potniâ vero *Potniæus* & *Potnias*. Virgilius Georg. 3.

———Quo tempore Glauci
Potniades malis membra abſumpſere quadrigæ.

Prægutii, qui & *Præguttiani*, & *Præcuttini*, Italiæ pop. in Piceno, trans Truentum flu. in Aprutiâ reg. *Abruzzo* vulgò dicitur.

Præmonſtratum, pagus geminus cum Cœnobio: unus in Gall. Celt. in Normanniâ, in territorio Baiocenſi, teſte Cænali. Alter in Belgio in ſylvâ Arduennâ apud Laudunum urbem Picardiæ, vulgò *Premonſtre*. Vide Munſter. lib. 3.

Præneſte, urbs Latii una ex celeberrimis, in finibus Æquorum, a Româ 24. m. p. verſus Fucinum lacum. Memoratur Plauto, Ciceroni, Varroni, Virgilio, Propertio, Horatio, Livio, Dionyſio, Velleio, Val. Maximo, Straboni, Plinio, Statio, Juvenali, Suetonio, Plutarcho, Appiano, Ptolemæo, Floro, Solino, Itinerariis, Servio Honorato, Martiano Capellæ, Feſto, Stephani Epitomatori, & aliis. Vocabulum ejus declinatur in genitivo ac dativo tantum, ut *Tergeſte*, *Atteſte*, *Soracte*, *Reate*, *Teate*. Virg. Æn. 7.

Quique altum præneſte viri, quique arva Gabinæ
Junonis, gelidumque Anienem & roſcida rivis
Hernica ſaxa colunt.———

Horat. Carm. lib. 4. Od. 4.

———Seu mihi frigidum
Præneſte, ſeu Tibur ſupinum,
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Stat. Sylv. 4. Carm. 4.

Hos Præneſte ſacrum, Nemus hos glaciale Dianæ,
Algidus aut horrens, aut Tuſculo protegit umbra.

Et fæminino genere, ut omnia opidorum licet effari nomina. Virg. Æn. 8.

Qualis eram, cum primam aciem Præneſte ſub ipsâ
Stravi.———

Juvenalis Sat. 3.

Quis timet, aut timuit gelidâ Præneſte ruinam?

Propertius 2. 32.

Nam quid Præneſtis dubias, ô Cynthia, ſortes,
Quid petis Ææi mœnia Telegoni?

Et quemadmodum *Soracte*, Hetruriæ mons, & *Reate*, Sabinorum opidum, Græcis dicebantur Σώρακτον & Ῥέατον, ita *Præneſte* etiam Dionyſio, ac Straboni, & Plutarcho, & Appiano, Stephanoque Πραίνεστον dicitur. Apud Plautum in Capteiveis τὴν Πραινέστην, corruptè pro Πραίνεστον poſitum cenſet Cluverius. Oppidani paſſim Πραινεστῖνοι, corruptè apud Appianum Ἐμφυλ. α. Πραινέστιοι. Dionyſio lib. 5. ſunt Πραινεστηνοί. De nominis origine ſic tradit Pompeius Feſtus: *Præneſte dicta eſt, quia is locus, quo condita eſt, montibus præſtet*. Sed hoc ille aliunde habuit. Servius ad ſupra ſcriptum locum Virgilii Æn. lib. 7. *Altum Præneſte, Cato dicit, quia is locus montibus præſtet, Præneſte opido nomen dedit*. Sanè mera grammatica, non hiſtorica, eſt originatio. Stephani epitomator ita tradit: Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Πραινέστου, τοῦ Λατίνου, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης υἱοῦ. Martianus Capella lib. 6. *Præneſte conditum ab Ulyſſis nepote Præneſte; licet alii velint Cæculum conditorem*. At illud antiquus in primis tradidit auctor Zenodotus Trœzenius: quem Dionyſius lib. 2. teſtatur Umbricæ gentis hiſtoriam ſcripſiſſe: quanquam Suidas etiam alium referat Zenodotum, Epheſium, natione Alexandrinum, qui Romæ neſcio quibus temporibus vixerit. Solinus cap. 8. *Pæneſte conditum eſt, ut Zenodotus refert, à Præneſte, Ulyſſis nepote, Latini filio: aut, ut Præneſtini ſonant libri à Cæculo*. De hoc Cæculo ita canit Virgilius Æn. 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit urbis;
Vulcano genitum pecora inter agreſtia regem,
Inventumque focis, omnis quem credidit ætas,
Cæculus.

Vide ſis illic Servium. Apud Plut. in Parallelis tertius memoratur urbis Præneſtinæ conditor: Τηλέγονος, inquit, Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, ἐπὶ ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς πεμφθεὶς, ἔμαθε πόλιν κτίσαι, ἔνθα ἂν ἴδῃ γεωργοὺς ἐστεφανωμένους, καὶ χορεύοντας· γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον τῆς Ἰταλίας, καὶ θεασάμενος ἀγροίκους πρινίνοις κλάδοις ἐστεφανωμένους, καὶ ὀρχήσει προσδιακαιρεύοντας, ἔκτισε πόλιν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος, Πρίνιστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παραγώγως Πραίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν. Hinc Plin. 3. 5. *Præneſtini: urbe quondam Stephane dictâ*. Ut innumeros paſſim alios, ita circa hanc etiam fœdum nobis tradidit errorem Stephanus: cujus epitomator, Τίβυρις, inquit, πόλις Ἰταλίας. Αὕτη Πολυστέφανος ὠνομάζετο πρότερον. Hunc errorem Stephanus ex Strabone hauſiſſe videtur, oſcitanter perlecto; Sic quidpe ille habet lib. 5. Πραίνεστος δ' ἐστὶν ὅπου τὸ τῆς Τύχης ἱερὸν ἐπίσημον χρηστηριάζον. Ἀμφότεραι δ' αἱ πόλεις αὗται τῇ αὐτῇ προσιδρυμέναι τυγχάνουσιν ὀρεινῇ, διέχουσι δ' ἀλλήλων ὅσον σταδίους ἑκατὸν, τῆς δὲ Ῥώμης Πραίνεστος μὲν καὶ διπλάσιον, Τίβουρα δ' ἔλαττον. Φασὶ δ' Ἑλληνίδας ἀμφοτέρας· Πραίνεστον γοῦν Πολυστέφανον καλεῖσθαι πρότερον. Ἐρυμνὴ μὲν οὖν ἑκατέρα, πολὺ δ' ἐρυμνοτέρα Πραίνεστος. Ἄκραν γὰρ ἔχει τῆς μὲν πόλεως ὕπερθεν ὄρος ὑψηλὸν, ὄπισθεν δ' ἀπὸ τῆς συνεχούσης ὀρεινῆς αὐχένι διεζευγμένον, ὑπεραίρον καὶ δυσὶ σταδίοις τούτου πρὸς ὀρθίαν ἀνάβασιν. Πρὸς δὲ τῇ ἐρυμνότητι καὶ διώρυξι κρυπταῖς διατέτρηται πανταχόθεν, μέχρι τῶν πεδίων, ταῖς μὲν ὑδρείαις χάριν, ταῖς δ' ἐξόδων λαθραίων, ὧν ἐν μιᾷ Μάριος πολιορκούμενος ἀπέθανε. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις πόλεσι πλεῖστον τὸ εὐερκὲς πρὸς ἀγαθοῦ τίθεται, Πραινεστίνοις δὲ συμφορὰ γεγένηται διὰ τὰς Ῥωμαίων στάσεις, καταφεύγουσι γὰρ ἐκεῖσε οἱ νεωτερίσαντες, ἐκπολιορκηθέντων δὲ, πρὸς τῇ κακώσει τῆς πόλεως καὶ τὴν χώραν ἀπαλλοτριοῦσθαι συμβαίνει, τῆς αἰτίας μεταφερομένης ἐπὶ τοὺς ἀναιτίους. Tanta hujus urbis antiquitas eſt, ut 1500. amplius annis ante natum Chriſtum condita fuerit. Hinc etiam inter alias priſci Latii populos connumerata fuit. Liv. lib. 2. *Præneſte ab Latinis ad Romanos deſcivit*. Amplam tenuiſſe ditionem, patet ex ejuſdem Livii lib. 6. *Octo præterea opida erant ſub ditione Præneſtinorum. Ad ea circumlatum bellum*. Coloniam poſtea factam Romanorum ex Ciceronis Catilinariâ primâ patet: *Quid cum te Præneſte*, inquit, *occupaturum nocturno impetu eſſe confideres; ſenſiſtine, illam coloniam meo juſſu, meis præſidiis, cuſtodiis, vigiliiſque eſſe munitam?* Sed municipium etiam fuiſſe, teſtantur lapides antiqui; tum Florus atque Feſtus: quorum ille lib. 3. cap. 21. quod eſt de bello Civili Mariano: *Poſitis ſingulorum hominum fere pœnis, municipia Italiæ ſplendidiſſima ſub haſtâ venierunt, Spoletium, Interamnium, Præneſte Florentia*. Ut vero Florus inter ſplendidiſſimas Italiæ urbes Præneſte computat, ita Appianus Civil. 1. inter opulentiſſimas; eandem cum Floro hiſtoriam narrans de bello Mariano: Τὴν πόλιν, inquit, διήρπαζε πολυχρηματωτάτην ἐν τοῖς μάλιστα τότε οὖσαν, ὧδε μὲν δὴ καὶ Πραίνεστος ἑάλω. At nihil penè æquè celebre fuit Præneſte, ac *Fortunæ Primigeniæ* in innumeris fere lapidibus cognominatæ templum. Unde Stat. 4. Sylv. 4. *ſacrum* vocat. Et Silius lib. 8.

———Sacriſque dicatum
Fortunæ præneſte jugis.———

Lucanus:

———Vidit Fortuna colonos
Præneſtina, ſuos cunctos ſimul enſe reciſos.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 3. pag. 933.

Præpeſinthus, vel *Prepeſinthus*, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, à Melo parum diſtans in Auſtrum, *Arzentara* Nigro. Strabo dicam ſcribit Artemidoro, quòd *Prepeſinthum*, *Gyarum* & *Oliarum* Cycladibus accenſeat; Tamen de *Gyaro* Varro & Hyginus, & de *Oliaro* Plinius, Stephanuſque idem ſentiunt. De *Prepeſintho* præter Geographos, eoſque pauciſſimos, non mem. ullus veterum, quod quidem ſciam. Nempe propter ſaxa, aut arenas deſerta fuit inſula; ſed propter ſaxa potius, ut ſuſpicatur Bochartus. Nam *Prepeſinthum* dici putat pro *Treteſintho*, quomodo πίσυρες pro τέσσαρες, quaſi *ſaxoſam* dixeris. Syris enim & Phœnicibus טרשא *tarſa*, & primâ geminatâ טרשיא *tarſiſa*, *ſaxum* aut *rupem* ſonat.

Prætorium, Angliæ op. *Coventrie* Talbato. *Patrington* vero Camdeno in agro Eboracenſi.

Prætutium, op. Piceni. Ptol. Sil. lib. 15.

Tum quà vitiferos domitat Prætutia pubes
Læta laboris agros.———

Praga, urbs Germ. ampliſſima, Bohemiæ regia, & Archiepiſc. à Clem. 6. Pont. Max. metropolis effecta. Vide *Marobudum*. *Caſturgis* Ptolemæo. Eam aggere atque muro Primiſlaus tertius Bohemiorum dux, cinxit, & ab ejus uxore Libuſsâ, à *limino*, quod Bohemicè *Praga*, inditum urbi nomen. Tres in partes dividitur, parvam, veterem, ac novam. Parva ſiniſtrum latus Mulaviæ flu. occupat, colleque conjungitur, in quo ſita eſt regia. Vetus in plano jacet, univerſa mag-

nificis

nificis operibus adornata. Jungitur minori lapideo ponte 24. arcuum. Æn Sylvius. Long. 36. 38. Lat. 50. 06.

Pramnium vinum, Athen. lib. 1. Εἶναι ἐν Ἰκάρῳ φησὶ Σῆμος, Πράμνιον πέτραν, καὶ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα, ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὰς καλεῖν. Δίδυμος δὲ Πράμνιόν φησι οἶνον, ἀπὸ πραμνίας ἀμπέλου οὕτω κληθέντος. Οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα. Ἔνιοι δὲ ἐν τῇ καθόλου τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον, οἱονεὶ παραμόνιον ὄντα. Οἱ δὲ πραΰνοντα τὸ μένος, ἐπεὶ οἱ πίνοντες προσηνεῖς.

Priapus & *Priapum*, *Laſpi*, teſte Nigro, urbs Myſiæ Aſianæ ad Helleſpontum marit. cum flu. cognomine. Pario & Lampſaco finitima, Plinius inſulam ſic vocat circa Ioniam, & *Priapis*, reg. ſeu tractus.

Priene, *Palathia*, teſte Nigro, urbs Ioniæ maritima in Cariæ confin. quæ & *Cadme* Straboni dicta. Inter hanc & Miletum Mæander fluvium in mare excurrit. Dionyſius:

Μαίανδρος λιπαρῇσι κατέρχεται εἰς ἅλα δίναις,
Μιλήτου τε μεσηγὺ καὶ εὐρυχόροιο Πριήνης.

Solinus cap. 43. ubi de Mæandro: *Præcipitatur in ſinum qui Miletum dividit & Prienen.* Hanc urbem vero nihil magis nobilitavit quam *Panionia* ibi celebrata, & Bias ibi natus, unus è ſeptem ſapientibus habitus. Inde *Prienenſis juſtitia* Proverb. de integerrimo judicio, apud Geographum lib. 14. quòd Bias juſtiſſimus fuerit.

Prillapum, urbs Macedon. in Albaniâ reg. quæ Caſtaldo *Albanopolis* Ptolemæi dici videtur. Glycas.

Prille, *Aprilis* Antonino flu. & lacus Hetruriæ apud oram litoream: fluvius *Bruno*, lacus vero *Lago di Caſtiglione* ab opidulo proximo ex tab. recent. dicitur.

Prima Juſtiniana, vulgò *l' Ochrida*, urbs Archiepiſc. Macedoniæ. A Juſtiniano Imp. dicta, quæ prius *Achridus* vocabatur. Niceph. 17. 28.

Primis, vel *Primmis* Plinio. *Premnis* Straboni, urbs Æthiopiæ ſub Ægypto apud Meroen inſ. gemina, magna & parva. Ptol.

Privernum, urbs Latii circa Ufentem flu. & Forum Appii Πρίβερνος Stephano, Πρίβερνον Ptolemæo, Straboni vero Πρέβερνον. Ejus mem. Virg. lib. 11.

Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe.

Silius lib. 6.

——*Levinus ab altâ Priverno.*

Pop. *Privernates*. Idem Silius lib. 8.

Sylla Ferentinos Privernatumque maniplos
Ducebat ſimul excitos.——

Quod Setiam, & Norbam op. finitima infeſtaſſet, & Pl tio Conſ. diruta fuit, teſte Livio lib. 8. Long. 36. 54. Lat. 41. 15.

Prochyta, inſ. Campaniæ in ſinu Puteolano, Ænariæ proxima, anguſto freto diſcreta, cui olim juncta fuiſſe putatur, à Neapoli 12. m. p. diſtans. Stephanus falsò Siciliæ inſulam facit. Virg. Æn. 9.

Tum ſonitu Prochyte alta tremit, durumque cubile
Inarime, Jovis imperiis impoſta Typhœo.

Hanc Dionyſius deſcribit lib. 1. ſic dicta *à profuſione*; nam quæ de Æneæ aut nutrice, aut cognata dicuntur, falſa ſunt. Tu lege Servium, Pontanum, alioſque ad Virgilii adductum. Adi & Plinium cap. 6. lib. 3.

Promontorium Minervæ, ſic appellatur promont. extremum Campaniæ illam à Picentinis dividens, quod *Athenæum* Strab. Ptol. & aliis Græcis dicitur, quod Maſſam urb. contra Capreas inſulam, inde ad 4. m. p. quot à Surrento, à Neapoli vero ad 30. recedens. Ovid. lib. 15. Met.

Inde legit Capreas promontoriumque Minervæ.

Pronectus, inter opida quæ Phœnices in Bithyniâ condiderunt, inquit Bochartus, *Pronecti* fit mentio. Stephanus: Πρόνεκτος, πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν οἱ Φοίνικες. *Drepane* autem, aliis *Drepanum*, & *Hellenopolis* erat ad Nicomediæ ſinum ut à Nicephoro deſcribitur. Ibidem igitur Pronectus: quod & alii teſtantur, quibus *Prænetum*, vel *Prenetum* dicitur. Socrates lib. 6. cap. 16. Καταλαμβάνει αὐτὸν ἐν Πρενέτῳ, ἐμπόριον γὰρ τοῦτο καταντικρὺ τῆς Νικομηδίας κείμενον. Πραίνετον, vel Πραίνητον habent Cedrenus & Conſtitutiones Pontificiæ Imp. Orientalium. Et Antholog. lib. 1. cap. 19. epigramma habetur Εἰς λουτρὸν ἐν Πραινέτῳ. Factum videtur nomen ex Syro בירנתא *biranta*, vel *birneta*, quod pro caſtro vel palatio paſſim occurrit in Paraphraſtis. Sed & Ebraicè בירניות *birnaiot* ſunt *arces*, aut *caſtella*. 2 Par. 17. 12.

Propontis, uno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleſponti anguſtiis ad Thracium uſque Boſporum protenditur. Suidas: Προποντίς, ἡ πρὸ τοῦ πόντου θάλασσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ ἐπικειμένη. Dionyſius:

——Ὅθεν στεινὸς ἔρχεται αὐλὼν
Συρόμενος Βορέην δὲ Προποντίδος ἔνδοθι πάσης.

Longitudinem ei tribuit Ovidius Ponticorum quarto:

Miſit in has ſi quos longa Propontis aquas.

Altitudinem Claudianus:

——*Quorumque profundam*
Ingluviem non Ægæus, non alta Propontis, &c.

Inde *Propontiacus*. Propert. 3. 22.

Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos
Tulle, Propontiacâ quâ fluit Iſthmos aquâ.

Ovid. 1. Triſt. 9.

Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris.

Silius lib. 14.

——*Pontumve ſonantem*
Ejicit anguſto violentius ore Propontis.

Strabo: Ὁ Ἑλλήσποντος ἐκδίδωσι πρὸς Ἄρκτον εἰς ἄλλο πέλαγος, ὃ καλοῦσι Προποντίδα κἀκεῖνο εἰς ἄλλο τὸ Εὔξεινον προσαγορευόμενον πόντον.

Pruſa, *Pruſias* Solino, *Burſa* Bellonio, *Buruſſe* Turcis, teſte Leunclavio, urbs Bithyniæ hoc tempore primaria, apud mont. Olympi radices, à Nicæâ 25. m. p. in occ. diſtans, Cotyæum verſus 60. ex quâ pars Bithyniæ *Burſia* nominatur, Epiſc. olim ſub Archiepiſc. Nicomedienſi, ſed poſtea metropolis facta, à *Pruſia* rege an. mundi 3279. condita; ampliſſima ante Turcarum in Europam adventum regia, ab Othomanno eorum rege capta, An. Dom. 1300. Hic Aſclepiades medicus claruit, qui ſenex lapſus ſcalis interiit, cum multos ſanitati reſtituiſſet. Plin. lib. 7. Hic etiam Dion Pruſæus, qui ſcripſit lib. 10. de virtute Alexandri M. &c. *Pruſa* altera, *Pruſias* Ptolemæo, *Cios* Stephano, urbs Bithyniæ maritima Epiſc. in orâ, inter oſtia Aſcanii flu. & Daſcyleum urb. à quâ parum abeſt. Pruſiæ magna ceraſorum copia provenit, ut propterea *Cheraſia* vulgò, & *Cheris*, teſte Theveto, dicta fuerit. *Pruſa* tertia, urbs Bithyniæ mediterranea ad Hippium mont. & flu. *Pruſias* Straboni Epiſc. ſub Archiepiſc. Claudiopolitano, quam Hylas flu. & lacus alluunt. *Barech* hodie ex tab. recent. à Priore Pruſâ ſupra 50. m. p. in Bor. diſtans. Hinc *Pruſiacus*. Silius lib. 13.

Donec Pruſiacas delatus ſegniter oras.

Pruſſia, nomen regionis, quæ habet ab Oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Livoniam, ab Occidente Pomeraniam. Maritimas urbes habet *Montem regium*, ubi principis ſedes, & omnium nunc locupletiſſimum: *Gedanum* (*Dantiſcum* vulgò vocant) urb. ingentem, magnumque mercatorum emporium. Munſterus. Cromerus lib. 3. Hiſt. Polon. Eraſmus Stella de Boruſſiæ antiquitatibus.

Prytaneum, placet hic adſcribere Etymologici magni verba, quæ ſunt Τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο, οἱονεὶ πυρεταμεῖον. πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος· τουτέστι τοῦ σίτου δημοσίου ταμεῖον. Locus erat apud Athenienſes, in quo cuilibet ex populo benè de Rep. merito alimento præberi ſolebant. Unde & *Prytaneum* appellabatur quaſi *frumenti horreum*. Eſt enim πρυτανεύεσθαι nihil aliud, quam ταμιεύεσθαι, & πρύτανις ὁ σιτοφύλαξ. In hoc ipſo loco, ut ſibi in poſterum alimenta ſuppeditarentur, quoad viveret, dixit ſe meritum Socrates propediem moriturus. Suidas: Πρυτανεῖον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἰκίσκος δημόσιος, ἔνθα ἐσιτοῦντο δημόσια οἱ τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυχόντες· ἐπὶ γὰρ μεγάλοις κατορθώμασι, τὴν τοιαύτην ἀπεδίδοντο χάριν. Nec mirum quod Scholiaſtes in Ariſtophanis Pace prodiderit: ὅτι χρησμολόγοι μετεῖχον τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Atque hinc facilius intellexerit quilibet, cur ſcripſerit Plutarchus Sympoſ. 4. Probl. 4. Cimonem Athenienſem liberaliſſimum virum præſtitiſſe domum ſuam πρυτανεῖον κοινόν. Fungerus. Dionyſius πρυτανεῖα vocat Cunias, in quibus ſacra fiebant ab iis qui maximam in urbe habent poteſtatem. Theocritus Idyll. 21.

——Τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγρην τόδ' ἔχειν.

Ubi Palmerius: Mutat vir doctus (inquit) legendo ἄγαν, & credit omnem hujus loci obſcuritatem hâc mutatione illuſtrare. Sed fateor me non capere quid velit per hæc verba quæ ſubjungit: *Conqueritur piſcator ille obiter, & ſignificat ocioſum ſe plane, & longe opulentiam à ſe abeſſe; non eſſe tamen quod ſollicitus ſit, cum τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ſit; quod quidem λύχνιον ſemper habet τὸ ἄγαν. Intelligit Lychnum, qui Athenis in gratiam Vulcani πῦρ ἀθάνατον habebat, ſicut Romanorum Veſta.* In quibus verbis non video quo modo conveniat piſcatori egeno & Siculo conſolari ob perpetuitatem ignis, qui Athenis in Prytaneo ſervabatur. Plura ad hunc locum doctiſſimus Caſaubonus, qui nihil mutat, & meliorem ſententiam exhibet, ſed tamen, quæ non uſquequaque vera mihi videtur, & mihi non ſatisfacit nec tamen aliquid habeo quod dicam. Meræ mihi ſunt tenebræ, hic locus Saliari carmine obſcurior, accedant alii & lucernam accendant.

Pſitulcis,

Pſitulcis, Indiæ inſ. quæ & *Scilluſtis*. Plutarchus in vit. Alex. Magni. *Cillutam* appellat Arrianus. Q. Curtius eam non nominat; quadringentis vero ſtadiis ab Indi flu. oſtiis in mare remotam ſcribit.

Pſophis, urbs Peloponneſi in Arcadiâ, prius *Phegia*, teſte Pauſaniâ, à conditore ſic dicta, Tegeæ, Erymantho, Clitorio, ac Nonacri monti finitima. Ovid. Met. lib. 5.

Uſque ſub Orchomenon, Pſophidaque Cyllenenque.

Fuere aliæ urbes hujus nominis apud Stephanum, in Acarnaniâ, in Libyâ, & in Achaiâ.

Pſychrus, flu. Thraciæ in agro Chalcidico in Macedoniæ confin. frigidiſſimus, ex quo oves bibentes agnos nigros pariunt. Ariſtoteles.

Pſylli, pop. Libyæ ſupra Garamantes Plinio; in Pentapoli Ptolemæo; Syrtes attingentes, contra virus ſerpentum muniti, ſic à *Pſyllo* rege dicti, Naſamonibus finitimi, à quibus victi fuere. De his Cinna apud A. Gellium lib. 9. cap. 12.

Somniculoſam ut Pœnus aſpidem Pſyllus.

Lucan. lib. 9. ———*Gens unica terras*
Incolit à ſævo ſerpentum innoxia morſu
Marmaridæ Pſylli: par lingua potentibus herbis:
Ipſe cruor tutus, nullumque admittere virus,
Vel cantu ceſſante, poteſt. Natura locorum
Juſſit ut immunes miſti ſerpentibus eſſent, &c.

Horum hiſtoriam vide apud Herod. lib. 4. & Plin. 7. 2. De *Pſyllis* poema Xenophanes Colophonius ſcripſit. Rem dignam riſu narrat Gellius 16. 11. Pſyllos quòd aqua eos defeciſſet, arma adverſus Auſtrum ſumpſiſſe & omnes interiiſſe.

Pſyra, inſ. maris Ægæi apud Chium, inde 60. ſtad. in occaſum diſtans, cum op. cognomine, in quo vinum non provenit. Unde proverb. apud Suidam ex Cratino: *Pſyra Bacchum*: ſubaudi *non producit*. Stephanus: Λαμβάνει δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείᾳ, διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. *Pſyra* igitur vocem eſſe Phœniciam, nemo negaverit, qui ſciet בסירא *bſira*, Chaldæis & Syris idem eſſe quod εὐτελῆ, *vilem*, nempe ac *deſpicabilem*. Bochartus.

Pteleum, duorum op. nomen, unum Theſſaliæ, alterum Meſſeniæ, Spartanis poſtea attributum. Theſſalicum Plinio eſt *nemus Pteleon*, tanquam ſi *ab ulmis* dicta fuiſſet Πτελεών. Ejus mem. tum alii, tum Lucan. lib. 6.

———*Pteleoſque & Dorion ira*
Flebile Pieridum.———

Vide ſis Iſ. Voſſ. ad Melam lib. 2. cap. 3.

Pteria, urbs munitiſſima Cappadociæ, à Cyro expugnata ac deleta. Herodotus.

Pterophoros, reg. Scythiæ circa Hyperboreos montes, damnata caligine. Hinc mos pennas in pileis geſtandi proceſſiſſe videtur apud omnes penè Europæos. Ferrarius. Vide Plin. 4. 12.

Ptolemais, urbs quatergemina: Prima Æthiopiæ ſub Ægypto, ad ſin. Arabicum, quæ *Theron*, i. e. *ferarum*, cognominatur à Ptolemæo, & *Epitheras* à Plinio, *Suachen* nunc dicta, à Berenice urbe ejuſdem oræ 602. m. p. in ort. Long. 66. 00 Lat. 16. 26. Secunda Cyrenaicæ, in orâ litorali, antea *Barce*, nomen habens à *Ptolemæo* rege conditore, *Tolometta* hodie inter Arſinoen ad occ. & Cyrenen ad ort. Long. 49. 06. Lat. 31. 10. Tertia Phœnices marit. apud Palæſtinæ fines, olim *Ace* Plinio, *Acon* Ebræis, colonia quondam Cl. Cæſaris, teſte Plinio 5. 19. *Ace* etiam Stephano, qui ſic dictam prius putat, quòd ibi Hercules à vulnere curatus ſit. Long. 66. 30. Lat. 33. 00. Quarta Ægypti in Thebaide, ad Nilum, inter urb. Crocodilorum, & Abydum, à quo 22. m. p. aberat in Bor.

Ptolemais, foſſa quædam Ægypti manu facta, ducta ab oſtio Peluſiaco ad urb. Arſinoen in ſin. Arabicum: ſic dicta à *Ptolemæo* rege, qui eam abſolvit. *Ptolemæorum fluvium* vocat Ælian. ad Anim. lib. 12. cap. 29. Item Ciliciæ urbs. Strabo. Urbs quoque Arſenoitis Nomi in Ægypto. Ptol.

Pucinum, opidum eſt Hiſtriæ in Mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Proſecho*, in foro Julio ſitum eſt. Hinc vina à Plinio tantopere laudata, *Pucina* vocata, quæ nunc à Germanis *Beinfal* appellantur. Plin. lib. 14. cap. 6. ſtatim ab initio. Long. 36. 20. Lat. 45. 40.

Puteoli, poſt Lucrinum lacum (inquit Cluverius) ſequitur opidum *Puteoli* pl. num. Latinis fere autoribus, exceptis poetis, dictum; Græcis vero Δικαιάρχεια, ſive Δικαιαρχία, & contractè Δικαρχία· quo frequenter Latini uſi ſunt poetæ: ut Græci etiam ſub Romanis Imp. ſæpe uſurparunt Ποτίολοι, ſive Πετέολοι. Fama opidi apud auctores eſt celeberrima; vulgari nunc vocabulo dicitur *Pozzuolo*. Plin. lib. 3. cap. 5. *Lacus Lucrinus & Avernus: dein Puteoli colonia, Dicæarchia dicti*. Strabo lib. 5. poſt deſcriptionem Lucrini, Avernique lacus: Ἑξῆς δ᾽ εἰσὶν αἱ περὶ Δικαιαρχίαν ἀκταὶ, καὶ αὐτὴ ἡ πόλις· ἦν δὲ πρότερον μὲν ἐπίνειον Κυμαίων, ἐπ᾽ ὀφρύος ἱδρυμένον. Κατὰ δὲ τὴν Ἀννίβα στρατείαν συνῴκισαν Ῥωμαῖοι, καὶ μετωνόμασαν Ποτιόλους ἀπὸ τῶν φρεάτων. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς δυσωδίας τῶν ὑδάτων, &c. Feſtus: *Puteolos dictos putant ab aquæ calidæ putore: quidam à multitudine puteorum, earundem aquarum gratiâ factorum.* Varro lib. 4. de L. L. *A puteis opidum Puteoli, quod ſint circa eum locum aquæ frigidæ & calidæ multæ; niſi à putore potius, quod putidus ſit odoribus ſæpe ex ſulfure & alumine.* Primos opidi conditores quod attinet, quia id, Strabone teſte, navale fuit Cumanorum, ab his conditum videri poterat. At Stephani Epitomator ſic habet: Ποτίολοι, κτίσμα Σαμίων, ἥτις καὶ Δικαιάρχεια. Et B. Hieronymus in Euſebii Chronicor. lib. 2. ſic tradit: Olymp. 64. an. 4. *Samii Dicæarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant.* Pop. *Puteolani*. Inde *ſinus Puteolanus*, de quo Cluver. Ital. Ant. lib. 6. 4. pag. 1141. Long. 38. 11. Lat. 40. 47.

Pygela, urbs Ioniæ; Πολίχνιον vocat Strabo lib. 14. Pomponius & Plinius ſcribunt per Φ. & nomen ἀπὸ τῆς φυγῆς ducunt. Melæ verba ſunt: *Ibi à fugitivis, ut aiunt, condita (nomen famæ annuit) Phygela.* Plinii: *Juxta fugitivis conditum (uti nomen judicio eſt) Phygela.*

Pygmæi, pop. in extremis Indiæ montibus habitantes (Plin. 7. 3.) ſalubri cœlo ſemperque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedentes: Sunt qui nomen eos habere volunt ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. e. *pugno*, contra rationem; cum ἀπὸ τοῦ πήχυος, i. e. *cubito*, originatio deducenda ſit. Πυγμαῖοι ergo erunt quaſi πηχυαῖοι, quippe *cubitales*. Hinc & *Spithamæi* dicuntur, quòd ternas *ſpithamas* longitudine non ſuperant. Etymon hoc approbatur ab Euſtathio in principio Iliad. γ. & ab Auguſt. de C. D. 16. Hieronymus vero aliter in 27. Ezech. *Sive Pygmæi ſunt* (inquit) *id eſt, bellatores, & ad bella promptiſſimi*, ἀπὸ τῆς πυγμῆς, *quæ Græco ſermone in certamen vertitur.* Quædam de Pygmæis habet Lud. Vives ad Aug. de C. D. lib. 16. cap. 8. Diverſis locis ab auctoribus collocantur. Plinius, uti ſupra, inter Indiæ gentes recenſet. Pomponius lib. 3. ponit in eâ Arabiæ parte, quæ ultra ſinum Arabicum in Æthiopiam vergit. Ibidem eos quoque collocare videtur Ptolemæus, ſi per *Nubas* intellexeris *Pygmæos*, uti Heſychius: Νοῦβαι, Πυγμαῖοι, nec enim de aliis quam de his accipi poſſit locus iſte Heſychii. Ariſtot. lib. 9. de Hiſt. An. eos ad fontes Nili traducit. Verba ejus ſic concipiuntur in libris manu exaratis: Οἷον οἱ γέρανοι ποιοῦσι· μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν πεδίων, εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥεῖ, οὓ καὶ λέγονται τοῖς Πυγμαίοις ἐπιχειρεῖν, οὐ γὰρ ἐστὶ τοῦτο μῦθος. Quod narratiunculæ huic fidem adſtrueret Philoſophorum ſummus, id concoquere non potuit quiſquis vulgatæ lectionis auctor fuit; ac propterea verba illa de pugnâ Pygmæorum cum gruibus ſuo modo reformavit. Quamvis autem fabella hæc excuſa ſit à Græculis, fingendi & fabulandi ſemper cupidis, ratio tamen quamobrem hoc in tractu Pygmæos collocarint veteres, hanc fuiſſe putat Clariſſ. Voſſius; quòd Troglodytarum & Æthiopum multi eſſent κολοβοὶ ſive recutiti. Hinc tot Coloborum gentes in Æthiopiâ. Idem vero Ariſtoteli & aliis nonnullis κολοβὸς & Pygmæus, ſive nanus. Κολοβοὺς enim lib. 2. de Gen. Anim. circa finem & alibi, vocat non illos tantum, qui uno aliquo membro eſſent mutilati, ſed eos etiam, quorum univerſæ corporis partes in utero matris oblæſæ, & juſto eſſent breviores. Strabo lib. 17. iiſdem in locis creditos quidem, ſed confictos exiſtimat, ſumptâ inde fictionis occaſione, quòd in Æthiopiâ interiori omnia fere animalia exigua naſci compertum ſit. Contra Philoſtratus lib. 3. ſub terrâ eoſdem ponens, loca incolere ſcribit ſupra flu. Gangem, cui cum Ariſtotele convenit in eo, quod ſpecus habitari dicit ab illis. Solinus in Thraciæ deſcriptione ad Geraniam urb. juxta Strymonem & Hæmum creditos fuiſſe Pygmæos, & à gruibus pulſos ait. Vide Plin. 4. 11. Horum mulieres quincto anno pariunt, & ſeneſcunt octavo. *Fama eſt* (inquit Plinius) *inſidentes arietum, caprarumque dorſis, armatos ſagittis veris tempore, univerſo agmine ad mare deſcendere, & ova pulloſque gruum conſumere, ternis expeditionem eam menſibus confici, aliter futuris gregibus non reſtiti, caſas eorum luto, penniſque & ovorum putaminibus confici.* Stephanus eos ſic dictos ſcribit à *Pygmæo* Dori filio, Epaphi nepote. Qualia autem ſint eorum corpora, eleganti ſimilitudine docet Ariſtot. ubi ſupra: Ὥσπερ οὖν οἱ ἐπὶ τῶν καπηλίων γεγραμμένοι, μικροὶ μὲν εἰσι, φαίνονται δὲ ἔχειν πλάτη, καὶ βάθη, ὁμοίως συμβαίνει καὶ τοῖς Πυγμαίοις. Fruſtra quærunt viri eruditi (inquit Voſſius) quænam ſint illæ tabernarum picturæ, quæ effigiem hujuſmodi Pygmæorum exhibeant. Scribendum; οἱ ἐπὶ καμπύλων γεγραμμένοι, vel, ſi mavis, καμπυλέων, idem ſignificante vocabulo. Tales nempe ſunt Pygmæi, quales videntur eſſe imagines, quæ in curvis & ſinuoſis tabulis repræſentantur. Hinc rectè *curvatum* dixit Prop. lib. 4.

Nanus & ipſe ſuos breviter curvatus in artus
Jactabat truncas ad cava buxa manus.

De pugnâ Pygmæorum cum gruibus paſſim poetæ. Homerus Iliad. 2.

'Ηΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ
Αἵτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον, καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

Statius ni fallor:

Pendula ceu parvis moturæ bella colonis
Ingenti clamore grues, æſtiva relinquunt
Thracia, cum tepido permutant Strymina Nilo
Ordinibus variis per nubila texitur alis
Litera pennarumque notis inſcribitur aer.

Oppianus Halieuticωn lib. 1.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιόπων τε καὶ Αἰγύπτοιο ῥοάων
Ὑψιπετὴς γεράνων χορὸς ἔρχεται ἠεροφώνων
Ἄτλωτον νιφόεντα πάγον, καὶ χεῖμα φυγοῦσαι,
Πυγμαίων τ' ὀλιγοδρανέων ἀμβλωθρὰ γένεθλα.
Τῇσι δ' ἄρ' ἰπταμένῃσι κατὰ στίχας εὐρέες ἐσμοὶ
Ἠέρα τε σκιάουσι, καὶ ἄλλυτον ὄγμον ἔχουσιν.

Juvenal. Sat. 13.

Ad ſubitas Thracum volucres, nubemque ſonoram
Pygmæus parvis currit bellator in armis.
Mox impar hoſti, raptuſque per aera curvis
Unguibus à ſævà fertur grue. Si videas hoc
Gentibus in noſtris riſu quatiere: ſed illic
Quanquam eadem aſſiduè ſpectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non eſt altior uno.

Hinc *Pygmæus*. Ovid. 6. Faſt.

Nec quæ Pygmæo ſanguine gaudet avis.

Id eſt *grus*. Juvenal. Sat. 6.

———*Breviorque videtur*
Virgine Pygmæà, nullis adjuta columnis,
Et levis erectâ conſurgit ad oſcula plantâ.

Vide Tho. Brown, de Pſeudodoxiis epidemicis lib. 4. cap. 11.

Pylene, Ætoliæ op. Hom. Iliad. 2. Ejus mem. Papinius Theb. lib. 8.

Nunc tumidæ Calydonis opes, nunc torva Pylenes
Agmina.———

Idem Theb. 4.

———*Senſit ſcopuloſa Pylene.*

Pylus, Tres olim fuere *Pyli*, juxta adagium apud Ariſtoph. quod etiam Plutarchus refert:

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μὲν ἔστι καὶ ἄλλος.

(In eos dictum qui ſupra alios gloriantur, quaſi doctiores, aut fortiores, aut aliâ in re præſtantiores.) Meſſeniæ erat una, altera Arcadiæ, tertia vero Elidis ſita inter Penei & Selleentis oſtia. Omnes tres Neſtorem ſibi vindicabant. Neſtori autem novem parebant urbes juxta Homerum, quas omnes ordine in Bœotiâ recenſet. Harum vero caput erat ipſa Pylos, atque inde *Enneapolis* vocabatur. Huc quoque refer novem ſedilia in litore Pylio extructa apud Hom. initio lib. 3. Odyſ. Quæ ita interpretatur Euſtathius: Οἱ δὲ παλαιοί φασιν ἐννέα Πυλίοις ἕδρας εἶναι διὰ τὸ καὶ πόλεις τοσαύτας ὑπὸ ἐξουσίαν κεῖσθαι τῷ Νέστορι. Inepti vero ſunt qui Neſtorem tribus illis Pylis præfuiſſe credunt: Hoc enim qui potuit fieri, aut cur controverſia fuiſſet, quam Pylum intellexiſſet Homerus? Itaque verum eſt, urbes Neſtori ſubjectas, fuiſſe illas novem quas ordine Homerus recenſuit. Porro ab iſtis 3. *Pylis* dicta eſt regio *Triphylia*. Iſ. Voſſ. Ovid. Epiſt. 1.

Nos Pylon, antiqui Neleia Neſtoris arva
Miſimus: incerta eſt fama remiſſa Pylo.

Hinc *Pylius*. Idem Ponticorum 1.

Crede mihi Pylio Neſtore major eris.

Martialis:

Sic pater in Pylios, Cumæos mater in annos
Vivat.———

Pyramides, nihil aliud fuerunt quàm regum Ægyptiorum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plin. lib. 26. cap. 12. quippe cum faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus, aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Ægypto paſſim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis de quibus Mela ſcribit, lib. 1. cap. 9. quæ orbem implevere famâ, conſpicuæ undique adnavigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo, ſterilique inter Memphin op. & Delta. unde Martialis:

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis.

Turres autem ſunt, inquit Solinus, faſtigiatæ ultra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſſit. Sub his Ægyptiorum reges ſepulti fuerunt. Sunt autem propriè Pyramides, moles Geometricâ ratione conſtructæ in modum flammæ (ἀπὸ τοῦ πυρὸς) ut à lato videlicet in acutum tendant. Ammianus Marcellinus lib. 22. *Pyramides ad miracula ſeptem provectæ, quarum diuturnas ſurgendi difficultates ſcriptor Herodotus docet, ultra omnem omnino altitudinem, quæ humanis confici poteſt, erectæ ſunt turres, ab imo latiſſimæ, in ſummitates acutiſſimas deſinentes. Quæ figura apud Geometras ideo ſic appellatur, quòd ad ignis ſpeciem τοῦ πυρὸς, ut nos dicimus, extenuatur in conum: quarum magnitudo quoniam in celſitudinem nimiam ſcandens graciſeſcit paulatim, umbras quoque mechanicâ ratione conſumit.* Aliqui dictas volunt ἀπὸ τῶν πυρῶν, h. e. *à tritico*, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum ſecuta eſt. Docet id Stephanus περὶ πόλεων· Ὠνομάσθησαν δὲ Πυραμίδες ἀπὸ τῶν πυρῶν, οὓς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεὺς, ἔνδειαν ἐποίησε σίτου κατὰ τὴν Αἴγυπτον. Videtur hoc etymon priori præferendum, eò quòd *Pyramis* & πυρὸς conveniant primæ ſyllabæ modulo, contra quam fit in πῦρ, ejuſque derivatis. *Pyramidis* autem vocabulum forſan Ægyptiacum eſt; quod illis *Paramon*. Certe Arabes, Ægyptiis vicini, *Haramon* vocant Pyramidem. Sicut *Alharaman* duæ Ægypti Pyramides in occidentali ripâ Nili dicuntur. *Haramon* itaque *Pyramis* dicta. Ita Græcis palus ab ἕλος, *pubes* ab ἥβη. Sicut הרמון *harmon* Ebræis *arcem* & *palatium* denotat, uti ab altitudine quoque *Hermon* mons dictus videtur. Lucan. lib. 9.

Non mihi Pyramidum tumulis evulſus Amaſis.

Propertius 3. 2.

Nam neque Pyramidum ſumptus ad ſidera ducti.

Inde *ſaxa Pyramidum* apud Statium in Sylvis.

Pyramus, flu. qui per anguſtias Tauri montis per Ciliciam defertur. Ejus mem. Dionyſius verſ. 866.

Καὶ τὸ μὲν πλεόνων ποταμῶν ἐπιμίσγεται ὕδωρ
Τηλόθεν ἐρχομένων, Πυράμοιό τε καὶ Πινάροιο.

Ubi Scholiaſtes: Ὁ δὲ Πύραμος σκολιός τε ῥεῖ, ὥς εἴρηται, καὶ καταπίπτων εἰς βαθεῖαν φάραγγα ψόφον περιβάλλει βροντῇ παραπλήσιον, καὶ χοῦν δὲ πάνυ πολὺν, ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ κατάγει ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Διὸ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν ἐν ὑποβολῇ τοιοῦτος.

Ἔσσεται ἐσσομένοις, ὅτε Πύραμος εὐρυδίνης
Ἠϊόνα προχέων ἱερὴν εἰς Κύπρον ἵκηται.

Heſychius: Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας, ἄλλοι δὲ χέρτον οὕτω καλοῦσι. Ejus meminere Strabo lib. 12. Arrianus lib. 1. & Qu. Curtius lib. 3. cap. 4. Hodie *Malmiſtra* Nigro dicitur.

Pyrenæa Venus, *Portus Veneris* Melæ, & aliis *Templum Veneris*, op. Gall. Narbon. in confin. Hiſp. *Capo de Creuz* hodie dicitur.

Pyrenæus, mons Hiſp. maximus, illam à Galliâ ſeparans, ab Oceano in mare Mediter. extenſus ad 80. mill. Hiſpanica, ex cujus medio ferunt utrumque mare conſpici. Auſon. Epiſt. 24.

———*Me Punica lædit*
Barcino, me bimaris juga ninguida Pyrenæi.

Dionyſius verſ. 288.

Τοῖς δ' ἐπὶ Πυρρηναῖον ὄρος καὶ δώματα Κελτῶν.

Hi montes Ptolemæo & Stephano Πυρήνη vocantur, ut & Sil. Italico *Pyrene*. Ab Æmilio Probo nuncupantur *ſaltus Pyrenæus*, quo nomine etiam Cæſar, Livius, Suetonius & Oroſius appellarunt. *Alpes* vocantur ab Agellio ex Varrone; nominat enim horum accolas *Hiſpanos Alpinos*. Cæterùm de *Pyrenæis* duplex fabula jactatur apud Græcos: Una de *Pyrenes* nomine dictis, Bebrycis regis filiæ, quæ ab Hercule illâc iter faciente vitiata, cum metu patris aufugiſſet in ſylvas, à feris diſcerpta eſſe creditur. Silius lib. 3.

Pyrene celsâ nimboſi verticis arce
Diviſos Celtis altè proſpectat Iberos;
Atque æterna tenet magnis divortia terris.
Nomen Bebryciâ duxere à virgine colles,
Hoſpitis Alcidæ crimen, qui forte laborum
Geryonis peterit cum longa tricorporis arva
Poſſeſſus Baccho ſævâ Bebrycis in aulâ
Lugendum forma ſine virginitate reliquit
Pyrenen, &c.

Hanc fabulam merito rejicit Plinius 3. 1. *Quæ de Hercule*, inquit, *ac Pyrene, vel Saturno traduntur, fabuloſa imprimis arbitror.* Alii ex Pyrenæo ſaltu incenſo referunt argenti fluxiſſe rivos, unde maximas opes contraxerint Phœnices, cum illud vili pretio ab accolis comparaſſent. Hujus conflagrationis meminere Ariſtoteles in Mirabilibus & Poſidonius apud Strabonem, itemque Diodorus lib. 5. qui addit τὰ μὲν ὄρη διὰ τὸ συμβεβηκὸς κληθῆναι Πυρηναῖα *montes propter hunc caſum Pyrenæos eſſe dictos*: tanquam ἀπὸ τοῦ πυρὸς συχνὰς ἡμέρας συνεχῶς ἐπιφλεγομένου, *ab igni qui per multos dies continuè exarſerit.* Hæc illi. Bocharto autem nomen *Pyrenes*, vel *Pyrenæorum* montium videtur poſſe deduci non abſurdè ex Phœnicio פארני *purani*, pro *ramoſo*, ſc. & *opaco*. Nempe Ebræis פארה *pura*, vel *pora*, eſt *ramus*. Et ut ex רוחא *rucha*, *ſpiritus*, eſt רוחני *ruchani*, *ſpiritualis*: ita ex פארא *pura*, *ramus*, פארני *purani*, *ramoſum* ſonat, vel, quod idem eſt *opacum*: Qualem fuiſſe Pyrenæum, ſaltem à parte Hiſpaniæ, veteres diſertè docent. Strabo lib. 3. Αὐτῆς

ᾗ ᾗ

δὲ τῆς Πυρήνης τὸ μὲν Ἰβηρικὸν πλευρὸν εὔδενδρόν ἐστι παντοδαπῆς ὕλης καὶ τῆς ἀειθαλοῦς. Diodorus lib. 5. Πολλῶν δὲ ὄντων ἐν αὐτῇ δρυμῶν, καὶ πυκνῶν τοῖς δένδρεσι. Silius lib. 3.

Ac Pyrenæi frondoſa cacumina montis.

Et verſ. 442. de Annibale:

Jamque per & colles, & denſos abiete lucos
Bebryciæ Fœnus fines tranſcenderet aulæ.

Inde *Pyrenæi ſaltus* in Æmilio Probo, Oroſio & Æthico, qui hodieque nomen retinent. Adhuc notandum Pyrenæi vocabulum eſſe æquivocum eoque nomine appellari non tantum montes qui Galliam ſeparant ab Hiſpaniâ, ſed etiam montem Germaniæ prope ſylvam Hercyniam, nomine *Pyrenen*, ex quo fluere Danubium ſcribit Ariſtoteles in Meteoris. Hinc & Plinius in Panegyrico: *Germaniam quamplurimæ gentes, ac prope infinita vaſtitas interjacentis ſoli, tum Pyrenæus, Alpes, immenſique alii montes, niſi his comparentur, muniunt, dirimuntque.* Mons ille, cujus & B. Rhenanus meminit, hodie *Brenner* Germanis.

Pyrgi, gorum, Pyrgum ſing. num. Stephano, colonia & op. Hetruriæ, inter Antium, & Graviſcas. Virg. Æn. 10.

Et Pyrgi veteres, intempeſtæque Graviſcæ.

Martialis 12. 2.

Qui modo litoreos ibatis carmina Pyrgos.

Rutil. lib. 1.

Alſia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt,
Nunc villæ grandes, opida parva prius.

Unde Straboni πολίχνιον dicitur. Opidani *Pyrgenſes* Ciceroni ac Livio dicuntur. *Pergites* vero Stephano.

Pyrrha, Cariæ civitas juxta Myrtoum pelagus, & inſ. circa Mæotim, quam pontus abſtulit. Plin. 2. 92. Item urbs Ioniæ ad Mæandri oſtia Ptolemæo, nunc *Demonage*, teſte Moletio. Eſt & Liguriæ vicus, item Phocidis, Magneſiæ & Lyciæ.

Pyrrhæa, quæ & *Pyrrha*, Theſſalia ſic dicta à *Pyrrhâ* Deucalionis uxore. Strabo ad calcem libri noni: Καθόλου δ' ὅτι πρότερον ἐκαλεῖτο Πυῤῥαία ἀπὸ Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος γυναικός. Rhianus de variis Theſſaliæ appellationibus.

Πύῤῥαν δή ποτε τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον,
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο,
Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς
Γείνατο φέρτατον υἱόν, ὁ δ' αὖ τέκε Θεσσαλὸν Αἵμον.
Τοῦ δ' ἀπὸ Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίξαντο.

Pytho, urbs Phocidis. Hom. Iliad. β. quam ἐπιθετικῶς πετρήεσσαν vocat. Unde monendi ſumus erraſſe Gerbelium, imò Rhodiginum Cælium, qui epitheton pro nomine proprio urbis accipiunt.

Q.

QUadi, Germaniæ populi. Tacitus: *Juxta Hermunduros Nariſci, ac deinde Marcomanni, & Quadi agunt. Eaque Germaniæ velut frons eſt, quatenus Danubio prætexitur.* Ergo Quadi in Danubii ripâ: ſc. infra Marcomannos. Ptolemæus: Ὑπὸ τὸν Ἑρκύνιον δρυμὸν Κουάδοι, ὑφ' οὓς τὰ σιδηρωρυχεῖα, καὶ ἡ Λοῦνα ὕλη, ὑφ' ἣν μέγα ἔθνος, οἱ Βαῖμοι, μέχρι τοῦ Δανουβίου. Bæmos vero eoſdem eſſe, quos Marcomannos, maleque heic ultra Bojohæmum, notat clariſſimus Cluverius. Id tamen haud falſum, quod ſub Hercyniâ ſylvâ, i. e. ſub Bojohæmo ponuntur Quadi. Ferri autem iſtæ ſecturæ fuerunt in eo montium jugo, quod à Moraviæ opido Oſtra, & fluvio *Morawa* ad Viſtulæ fontem procurrit. Strabo lib. 7. ex emendatione Cluverii: Ἐν ταύτῃ δ' ἐστὶ καὶ ὁ Ἑρκύνιος δρυμὸς, καὶ τὰ τῶν Σοήβων ἔθνη, τὰ μὲν οἰκοῦντα ἐντὸς τοῦ δρυμοῦ. (Ἐν ᾧ ἐστὶ καὶ τὸ Βοίαμον, τὸ τοῦ Μαροβόδου βασίλειον, εἰς ὃν ἐκεῖνος τόπον ἄλλους τε μετανέστησε πλείους, καὶ δὴ τοὺς ὁμοεθνεῖς ἑαυτῷ Μαρκομάννους· ἐπέστη γὰρ τοῖς πράγμασιν οὗτος ἐξ ἰδιώτου, μετὰ τὴν ἐκ Ῥώμης ἐπάνοδον· νέος γὰρ ἦν ἐνθάδε· καὶ εὐηργετεῖτο ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ· ἐπανελθὼν δὲ ἐδυνάστευσε, καὶ κατεκτήσατο, πρὸς οἷς εἶπον, Λουγίους, τὸ μέγα ἔθνος, καὶ Λεμοβίους, καὶ Γούτονας, καὶ Βουργουνδίωνας, καὶ Σιβινοὺς, καὶ τῶν Σοήβων, αὐτῶν τὸ μέγα ἔθνος Σίμνωνας) πλὴν τά γε τῶν Σοήβων, ὡς ἔφην, ἔθνη, τὰ μὲν ἐντὸς οἰκεῖ, τὰ δ' ἐκτὸς τοῦ δρυμοῦ, καθάπερ τὰ τῶν Κουάδων, ὅμορα τοῖς Γέταις. A Dione lib. 71. ubique Quadi Marcomannis, ac Jazygibus conjunguntur. Ac ſanè ſocietatem ipſis armorum contra Romanos ſemper fuiſſe etiam poſterioribus ſeculis, vel ex uno Marcellino ſatis patet, lib. 17. *Auguſto inter hæc quieſcenti per hyemem apud Sirmium, indicabant Nuncii graves & crebri, permixtos Sarmatas & Quados, vicinitate & ſimilitudine morum, armaturæque concordes, Pannonias, Mæſiarumque alteram cuneis incurſare diſperſis.* Vide quæ ſequuntur. Unde liquebit, Quadorum gentem ad flu. Granuam uſque tunc temporis pertinuiſſe. Quod etiam atteſtatur M. Antoninus Imp. in vitâ ſuâ, lib. 1. his verbis: Τὰ ἐν Κουάδοις, πρὸς τῷ Γρανούᾳ. Adverſus hos Quados Marcomannis junctos non ſine proſpero ſucceſſu bella geſſiſſe Imperatorem prædictum, autores ſunt Dio Caſſius, & Jul. Capitolinus. Sed & Lucianus in Pſeudomanti, cujus hæc ſunt verba: Ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Eam expeditionem celebriorem reddiderunt Chriſtianorum ſuppliciis impetrati cœlitus imbres, cum exercitus ſiti fere confectus jam eſſet. Meminere Tertullianus ad Scapulam, & in Apolog. cap. 5. & ex eodem atque Apollinario Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 5. cap. 5. & Chron. lib. 1. & 2. Nicephorus Calliſtus lib. 4. cap. 12. Zonaras Annal. Tom. 5. Xiphilinus in Marco. Oroſius hiſt. lib. 7. cap. 15. Otho Friſingenſis Chron. lib. 3. cap. 25. Jo. Aventinus Boior. Annal. lib. 2. aliique. Quanquam iſtud Caſſius, Arnuphis Ægyptii, vel Juliani, ut apud Suidam alius neſcio quis, Magicis procurationibus, Marci ipſius precibus Capitolinus, moribus pietateque Claudianus, Chriſtiano nomine iniquiores, adſcribant. Gatakerus.

Quadrata, Romæ locus in Palatio, ante templum Apollinis dicitur, ubi repoſita ſunt, quæ ſolent adhiberi boni ominis gratiâ, quia ſaxo munitus eſt initio in ſpeciem *quadratam*. Ejus loci Ennius mem. cum ait,

Et qui ſe ſperat Romæ regnare Quadratæ.

Ita author noſter. At vero Ennius non Romæ locum aliquem peculiarem *Quadratam* vocat, ſed totam Romam ſic olim vocatam perhibet. Solinus cap. 1. *Dictaque eſt Roma primum Quadrata*: dein Ennii verſum producit. Plutarchus in Romulo: Ῥωμύλος μὲν οὖν τὴν καλουμένην Ῥώμην Κουαδράτην, ὅπερ ἐστὶ τετράγωνον, ἔκτισε.

Quadrata, Germ. op. Anton. Et Italiæ mediterranea urbs. Lib. Notit.

Quadratum, op. Pannon. ſuper. in Carniola ad Saum flu. inter Vacorium ad occ. & Labacum ad ort. 6. leuc.

Quadriburgium, *Quaetraed* Ortelio, pag. Germ. inf. inter Colon. Agrippinam & Juliacum. Al. eſt *Wœringen*, pagus ejuſdem Germ. ad Rhenum, inter Coloniam prædict. & Noveſium in medio. Long. 28. 10. Lat. 50. 59. Eſt & *Quadriburgium* in Lib. Notit. op. geminum. Unum in Norico Ripenſi; alterum in Valeria Ripenſi.

Quantia, *Canche*, flu. Gall. Belg. ex Arteſia per Picardiam in Oceanum Britan. influens, non longe ab Hedena, & Monaſteriolo decurrens.

Quariates, pop. Gall. Narbon. in Provinciæ mediterraneis, inter Suetros, & Adunicates, juxta Alpes maritimas. Plin.

Quaris, urbs Bactrianæ, ad Oxum flu. Ptol.

Quarius, flu. Bœotiæ, apud Coroneam urb. qui & *Coralius* ab Alcæo nominatur. Item flu. Theſſaliæ.

Quartenſis pagus, *Weert*, pag. Belgii in Brabantiâ à Ruremunda 3. leuc. in occ. Item op. Hiſp. Tar. à Valentia 4. m. p. Toletum verſus, vulgò *Quart*. Item caſtr. ſeu pag. Liguriæ, ab Aſta urb. 4. m. p. Alexandriam verſus, vulgò *Quarta*.

Quedelinburgum, op. Saxon. ſuper. 2. mill. Germ. ab Halberſtadia in merid.

Quercetum, *Queſnoy*, urbec. Belgii in Hannonia, 3. leuc. à Landrecio in bor. & 5. à Cameraco in ort.

Querquermi, pop. Hiſpan. citer. Gallæciæ finitimi.

Quilva, urbs Africæ in inſ. cogn. regn. cogn. cap. in Zanguebariâ reg. & in ora Oceani Æthiopici.

Quimperlæum, *Quimperley*, op. Gall. in Britan. min. 2. leuc. à Coriſopito in ort. Blabiam verſus.

Quina, *Arrades* Marmolio, colon. & op. Africæ propriæ mediter. in Bagradam & Tritonem flu.

Quintinopolis, *S. Quintin*, urbs Gall. in Picardia, 6. leuc. à Perona in ort. 9. à Novioduno in Bor.

Quinda, urbs Ciliciæ ſupra Anchialem.

Quinque Eccleſiæ, *Funfkirchen Germanis*, *Otegiazac*, v. Hungariis, urbs Pannoniæ infer. in Hungariâ, non longe à Dravo flu. 6. mill. Germ. à Danubio in occ. & 23. à Taurino in Circium. Long. 42. 08. Lat. 46. 09.

Quintanæ, & *Quintianæ*, vulgo *Kyntzen*, Col. & urbs Vindeliciæ, ſeu Bavariæ ad Danub. à Patavia urbe 5. leuc. in occ. Ratiſponam verſus.

Quintanæ, locus Latii in via Lavicana ab Urbe 15. m. p.

Quintanica, *Vilſſe* flu. Vindeliciæ in Bavariâ.

Quintia prata, locus Romæ trans Tiberim, apud Navalia, 4. jugerum, Quintii Conſ. ſeu Dictatoris.

Quintia via, quæ ab urbe Roma in Sabinos ducebat, Salariæ proxima, teſte Onuphrio.

Quirinalis mons, qui & *Agonus* unus ex 7. collibus urb. Romæ. Hodie *Monte Cavallo* dicitur. Ovid. Faſt. lib. 6.

Inque Quirinali conſtituere jugo.

Quirinalis porta, quæ & *Agonalis* & *Collina*, una ex portis urb. Romæ. Hodie *Porta Salara*.

Quirites, propriè loquendo ii fuere qui *Cures* incolebant, Sabinorum opidum, in quo regnabat Tatius; uti *Romani*

vocabantur,

vocabantur, qui cum Romulo *Romam* tenebant. Verum poſt fœdus ictum inter Romulum ac Tatium pro eodem populo habiti ſunt *Romani*, & Quirites: unde *Quiritari* pro *populi Romani auxilium implorare*. Dubium vero num *Curibus* ſit nomen à *Curis*, quæ Sabinis, teſte Feſto, *haſtam* ſignificat, an *haſtæ* à populo *haſtato* ſit impoſitum nomen Ovidius de *Quirini* appellatione varias eſt contentus adduxiſſe opiniones; judicium vero ſuum non interponit. Sic enim ait Faſt. 2.

Sive quod haſta quiris priſcis eſt dicta Sabinis
Bellicus à telo venit in aſtra Deus.
Sive ſuo regi nomen poſuere Quirites
Seu quia Romanis junxerat ille Cures.

Priorem hujus tetraſtichi verſum quod attinet, ei adſtipulatur Halicomaſſeus Dionyſius lib. 2. Κυρεῖς γὰρ οἱ Σαβῖνοι τὰς αἰχμὰς καλοῦσι. Mart. deducit ab כרה *charah fodio*, vel à קרע *Kara rumpo, lacero*, & Arabicè *pulſo*. Poteſt etiam deduci à Gr. *κορύσσω armo.*

R.

RAceburgum, *Ratzenburg*, urbs Saxoniæ, inter 6. mill. à Severino in occ.

Radiantia, *Rednitz*, flu. Franconiæ paulo infra Bambergam Mœno ſe miſcens.

Radnoria, *Radnor*, op. Walliæ, com. cogn. caput, 15. m. p. Herefordia in Circium, & 20. à Salopiâ in merid. Rageia, Mediæ op. à Nicanore conditum. Strabo. Vide Bochart. Geogr. Sacr. pag. 106.

Raria, campus in Eleuſine, in quâ Triptolemus primùm ſeminaſſe dicitur. Stephanus: Ῥάριον, πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ Ῥαρία γῆ, Ῥαρίας ἡ Δημήτηρ. Malè apud Heſychium: Ῥάριον, παιδίον, pro πεδίον. Nomen hoc inditum erat illi campo à *Rharo*, Triptolemi patre. Heſychius: Ῥᾶρος, ἰσχυρὸς, καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός. Filius hic erat Cranal, ut idem alibi: Κραναοῦ υἱὸς Ῥᾶρος.

Ratæ, Antonino. *Raga* Ptolemæo, Coritanorum urbs in Britanniâ. Vulgò *Leiceſter*, ut putat Camdenus. *Ratiford* v. Talboto. Long. 19. 58. Lat. 53. 04.

Ratiaſtum, Lemovicum urbs. Ptol. vulgò *Limoges*. *Rais* v. Bertrando. i

Ratisbona, urbs libera German. ubi ſæpè fiunt Imperi Comitia, in Bavaria inferiore & in lim. Palatinatûs ſuperioris, 15. mill. Germ. à Monachio in Bor. 17. ſupra Patavium in occ. & 16. ab Auguſta Vindelicorum in Cæc. Long. 34. 18. Lat. 49. 00.

Ravenna, urbs Gall. Togatæ, Æmiliæ archiepiſc. & metropolis apud oram litoream inter Ferrariam 50. & Arimum in ort. 35. m. p. à Bononiâ 45. ab Anconâ 102. Ἀρχαίαν πόλιν vocat Geographus lib. 5. Unde Claudianus de 6. Conſ. Honorii:

Dixit, & antiquæ muros egreſſa Ravennæ
Signa movet, jamque ora Padi, portuſque relinquit
Flumineos, certis ubi legibus advena Nereus
Æſtuat, & pronas puppes nunc amne ſecundo,
Nunc redeunte vehit, nudataque litora fluctu
Deſerit, Oceani lunaribus æmula damnis.

Silius Italicus lib. 8.

Quique gravi remo limoſis ſegniter undis
Lenta paludoſæ proſcindunt ſtagna Ravennæ.

Sidonius Apollinaris Carm. 9.

Undoſæ petiit ſitim Ravennæ.

Nempe inter marinas paludes dulcibus aquis deſtituebantur Ravennates. Martialis:

Sit ciſterna mihi, quam vinea, malo Ravennæ:
Cum poſſim multo vendere pluris aquam.

Ranarum, culicumque multitudinem in his paludibus adnotavit idem Martialis:

Meliuſque ranæ garriant Ravennates,
Et Hadrianus dulcius culex cantet.

Strabo lib. 5.

Ἐν δὲ τοῖς ἕλεσι μεγίστη μέν ἐστι Ῥάβεννα.

Zoſimmus Comes lib. 5. Ῥάβεννη μητρόπολίς ἐστι Φλαμινίας, πόλις ἀρχαία, Θεσσαλῶν ἀποικία, Ῥήνη κληθεῖσα διὰ τὸ πανταχόθεν ὕδασι περιῤῥεῖσθαι. Long. 34. 53. Lat. 43. 54.

Ravius, lacus Hiberniæ, flu. cognominem emittens in occid. per Connaciam fluentem, & inter Dumbroſam, ac Dungallam urbes in Oceanum labentem. Ptol. *Erne* ex tab. recent.

Rauraci, qui & *Raurici*, & *Rauriaci*, pop. Germ. Helvetiis finitimi. Cæſar Comm. lib. primo, de Helvetiorum expeditione loquens: *Perſuadent Rauracis, & Tulingis, & Latobrigis, finitimis ſuis*, &c. Plin. 4. 12. ubi de Danubio: *Ortus hic in Germaniæ jugis montis Abnobæ, ex adverſo Raurici Galliæ opidi*, & cap. 17. ejuſdem libri: *Mediomatrices, Sequani, Raurici, Helvetii.* Fuere igitur in Rheni ripâ, inter Helvetios ac Sequanos. Opida tempore Plinii Rauracos nulla habuiſſe, niſi unum, teſtis eſt ipſe ubi ſupra; nam ſi plura fuiſſent, nomen huic proprium tribuiſſet, quo ab reliquis diſcerneretur. Ne Ammiani quidem ævo plura fuiſſe exiſtimo. Sic enim ille lib. 14. *Prope Rauracum ventum eſt, ad ſupercilia fluminis Rheni.* Ptolemæus vocat Αὐγοῦσταν Ῥαυρικῶν. Antoninus ac tabula Itineraria, *Auguſtum Rauracum.* Plin. 4. 7. *Coloniam Rauriacam.* Nomen *Auguſtæ* in vulgari uſu permanſit. Extat etiamnum eodem loco in pago admodum exiguo, vulgo *Augſt* dicto, ad Rheni ripam 6. m. p. ſupra Baſiliam ſito. Juliani tempore urbem deſtructam fuiſſe, patet ex Eunapii Sardiani hiſtoriâ; qui ita de Juliano: Ἤδη δὲ ἦν πρὸς τοὺς Ῥαυράκους ὅ ἐστι φρούριον. Vide ſis Cluver. de Ant. Germ. p. 353. Incolæ hodie *Baſler* ſunt Tſchudo in territorio Baſilienſi.

Reate, op. Sabinorum; vocabulum ejus indeclinabile, ut *Ateſte*, *Tergeſte*, &c. niſi quòd ea habeant genitivum in *tis*. Græcis autem ὁ Ῥέατος, ut Præneſte ὁ Πραίνεστος. Hinc Straboni lib. 5. obliquus caſus eſt τῷ Ῥεάτῳ, ac Dionyſio lib. 1. aliquoties, ἀπὸ τοῦ Ῥεάτου. At Stephani epitomator ita habet: Ῥιάτιον, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Ῥεατῖνος. Ejus mem. Silius lib. 8.

———*Hunc Foruli, Magnæque Reate dicatum*
Cœlicolum matri.———

Opidi vetuſtiſſima eſt origo; quod Aborigines, à Sabinis urbe ſuâ *Liſtâ* pulſos, intra ſeſe recepiſſe, Dionyſius lib. 1. teſtatur, quod ante bellum Trojanum factum eſt. Quapropter Virgilio Æn. 7. in Catalogo Sabinarum urbium non recenſeri miratur Cluverius, quem ſis vide Ital. Ant. p. 676. Long. 36. 36. Lat. 42. 20.

Recem, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. fil. Hebron. 1 Par. 1. Rex item Madianitarum, Num. 31. quem Joſephus lib. 4. ſcribit ſui nominis condidiſſe urbem, à Græcis poſtea *Petram* dictam. Lat. *vacuus*, vel *vanus*, vel *pictura varia*, aut *ſaliva eorum*. Idem Joſeph. cap 7. lib. 4. Ῥεκέμος οὗ πόλις ἐπώνυμος τὸ πᾶν ἀξίωμα τῶν Ἀράβων ἔχουσα γῆς. Et rurſus: Ἀρεκέμη καλεῖται Πέτρα παρ' Ἕλλησι λεγομένη. Euſebius de locis Hebraicis: Ῥεκὲμ αὕτη ἐστὶ Πέτρα πόλις τῆς Ἀραβίας ἧς ἐβασίλευσε Ῥοκόμ. Quin tota regio indidem *Recem*, vel *Rocom* eſt appellata. Epiphanius in hæreſi, Melchiſedechianorum: Ἐν τῇ Ἀραβίᾳ τῇ Πετραίων Ῥωκὼμ τῇ καὶ Ἐδὼμ καλουμένῃ. Vide Bochartum de Phœn. Col. p. 765.

Regillus, urbs Sabinorum. Steph. & Halicarn. Eſt etiam lacus Plinio Latii in agro Tuſculano, Liv. lib. 2. Vide Cluver. de Ital. Ant. lib. 3. cap. 5.

Regium. Vide *Rhegium*.

Regium, op. Gall. Ciſalpinæ, à Lepido ædificatum; unde *Regium Lepidum* vocatur. Long. 32. 26. Lat. 43. 50.

Regius campus, locus prope Rhenum, inter Ryſam, Arulamque Helvetiorum flu. Æmil. lib. 8.

Regni, Angliæ pop. Ptol. quorum op. *Regnum* vulgò. *Ringwood* in agro Hantonenſi, à Ventâ Belgarum 23 m. p.

Rha, Sarmatiæ flu. in Europâ, hodie *Volga*, Tartaris *Edel* dicitur. Armeni eum *Thamar* appellant, uti ſcribit Gurchinus. Am. Mar. lib. 22. Huic (Tanai ſc.) Rha vicinus eſt amnis, in cujus ſuperciliis quædam vegetabilis ejuſdem nominis gignitur radix, proficiens ad uſus multiplices medelarum. Pomponius lib. 3. cap. 5. *Sed qui famam habent, ex Cerauniis montibus uno alveo deſcendit, duobus exiit in Caſpium Rha.* Verum (annotante illic clariſſimo Voſſio) non rectè fluvium hunc ait oriri ex Cerauniis montibus, quorum ſitus notus eſt ex Ptolemæo, cum remotiſſimis oriatur fontibus, ac plus quam quadringentas Germanicas leucas curſu ſuo conficiat. Sed neque illud verum, duobus tantum alveis in Caſpium mare exire: Septuaginta enim oſtia numerarunt, qui viderunt, aut etiam plura: quamvis alii viginti quinque tantum referant, quod de majoribus forſan & permanentibus oſtiis eſt intelligendum. Quum vero ſcribit uno alveo deſcendere, tum quoque errat, cum plurimi in eum amnes, partim in Tartariâ, partim in Moſcoviâ nati, influant, quod hodiernâ experientiâ compertiſſimum. Diverſi illi *Rha*, ſive *Volgæ* fluminis fontes noti fuere jam olim Ptolemæo. Præter duos longiſſimè à ſe invicem diſtantes fontes, quos ex Hyperboreis ait oriri montibus, amnibus quoque aliquot augeri ait, qui ex Rhymnicis montibus in eum influant. Verba ejus hæc ſunt, agens de Scythiâ intra Imaum, & Rhymnicis in eâ montibus: Ἀφ' ὧν ῥέουσιν ὅ τε Ῥύμμος καὶ ἄλλοι τινὲς εἰς τὸν Ῥᾶ ποταμόν· οἱ δὲ συμβάλλοντες τῷ Δαίκι ποταμῷ κατὰ τὸ Νόρωσσον ὄρος. Sic habent veteres manu exarati libri, & rectè. Vulgata enim lectio falſa eſt, & meras offundit tenebras. Ex Rhymnicis montibus præter Rhymnum, qui proprio oſtio in

mare Caſpium exoneratur, egrediuntur quoque alii amnes, quorum aliqui *Rha* flu. ſubeunt, alii *Daici* conjunguntur fluvini, qui vulgò *Jaick* appellatur. Hinc nomen *Rha* Ponticæ radici. Atqui *Rhabarbarum* hodiernum nihil commune habet cum vero *Rhabarbaro*. Et ſpecie & virtute plurimùm differt, hoc ϛυπτικὸν, illud vero καθαρκτικόν. At poſtquam ex iiſdem oris, unde prius *Rha Barbarum*, à mercatoribus allata fuit radix illa, quæ apud ſolos creſcit Sinenſes, ac *Taiboang* ab ipſis nominatur, uſus obtinuit, ut in illam *Rhabarbari* appellatio transferretur. Hæc Voſſius.

Rhacotes, Alexandria prius ſic dicta. Steph. Strabo: Κατοικίαν δ' αὐτοῖς ἔδωκε τὴν προσαγορευομένην Ῥακῶτιν, ἣ νῦν μὲν τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεως ἐστὶ μέρος, τὸ ὑπερκείμενον τῶν νεωρίων, τότε δὲ κώμη ὑπῆρχε. Pauſanias in Eliacis prioribus, ubi de Alexandriâ: Λέγεται δὲ καὶ πρότερον ἔτι πόλισμα Αἰγυπτίων ἐνταῦθα οὐ μέγα εἶναι Ῥακῶτιν.

Rhætia, reg. gemina: prima inter ortum Rheni, ſeu inter Rhenum à capite uſque ad lacum Brigantinum, Danubum, Lycum, & ortum Oeni: cujus pop. Rhæti, *Grawpuntner*, & Italis *Griſoni* dicuntur. Altera, teſte Welſero, Vindelicia appellatur à Ptolemæo, à primâ Lyco flu. diviſa. Aliis vero ex Lib. Notit. Rhætia I. ea appellatur, quæ Italiæ contermina eſt, Inſubriæ ſc. & Cenomannis Venetiæ; in quâ tota Rhætorum regio, cujus caput eſt Curia, urbs & Comitatus Tirolenſis continentur. Rhætia autem II. à Curiâ uſque Danubium, à Vindeliciâ ſeu Bavariâ Lyco flu. diſcreta; quæ Suevia Ciſdanubiadici poteſt. Ejus mem. Claudianus:

Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſylvæ.

Vide omnino Cluverium in Vindeliciâ & Norico cap. 2. Itemque de Ital. Ant. lib. 1. cap. 16. Hinc *Rhætica juga*, quæ & *Alpes Rhæticæ*, *Monte Braulio* Italis, & *Wurmſerloch* Germanis, quæ ad Inſubrum & Cenomannorum confinia extenduntur. Inde *Rhætica vina*, quibus maximè delectatum Auguſtum Cæſarem ſcribit Suetonius, *maxime*, inquit, *delectatus eſt Rhætico.* Hinc forte Virg. Georg. 2.

———Et quo te carmine dicam
Rhætica? Nec cellis ideo contende Falernis.

In explicando Poeta diſſentiunt Seneca & Plinius. Priori enim lib. 1. Nat. Qu. cap. 2. videtur Virgilius incertus fuiſſe, laudaretne, an vituperaret Rhæticum vinum. Poſterior lib. 14. cap. 6. ita: *In Veronenſi item Rhætica, Falernis tantum poſthabita à Virgilio.* Quæ poſterior ſententia Turnebo placuit, & ad mentem Poetæ propius accedere videtur.

Rhaga, Mediæ urbs à Nicanore condita, quæ & *Rhagæ*. Olim *Europus* vocabatur, deinde *Arſace*, ab *Arſace* rege Perſarum. Gentile *Rhagenus*.

Rhage, ſeu *Rage*, *Nottingham*, ut aliquibus videtur, op. Angliæ inter Conventriam ad occ. & Lincoln. ad ort. Ptol. Aliis *Rhatæ* Antonino eſſe videtur.

Rhamnus, Atticæ reg. vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemeſis Phidiacæ ſimulacro inſignis, quæ ab hoc vico *Rhamnuſia* dicta eſt. Hæc indignationis Dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ovid. Triſt. lib. 5. eleg. 8.

Exiget at dignas ultrix Rhamnuſia pœnas.

Claudianus:

Sed Dea quæ nimiis obſtat Rhamnuſia votis.

Suidas: Ῥαμνούσιος, ἐπὶ τῶν σοφῶν, καὶ ἐλλογίμων. Ῥαμνοῦς γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, ἐν ᾧ καὶ Ἀντιφῶν ἤκμασε κατὰ ῥητορικήν, ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς λογίους Ῥαμνουσίους καλεῖν. Cæterum de fano Amphiarai, quòd in Rhamnunte non fuerit, vide Voſſ. ad Melam 2. 3.

Rhebas, qui & *Rhebus* Val. Flacco, *Rhebanus* Orpheo, *Rhebæus* Apollonio, flu. Bithyniæ ex Olympo monte oriens & in Euxinum mare apud Pſillidem labens. *Ribas* hodie Petro Gyllio. Dionyſius verſ. 794.

Ῥήβας εἰσ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον,
Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει,
Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.

Ubi Montanus. Cur exigui fluvii *Rhebæ* ſeu *Rhebantis*, (nam utroque modo inflecti Euſtathius teſtatur, Ῥηβαντίας γῆς ab eo denominatæ Arrianum meminiſſe affirmans) tam ſolennis mentio à Dionyſio facta eſt, adeo ut ejus nomen, veluti Thymbridis verſ. 352. per Anaphoram ter repetitum ſit, (cum eum Ptolemæus & Strabo ne nominare quidem dignentur) niſi cum Suidâ, leve hoc argumentum arripiamus, ad confirmandam opinionem, quod ipſe Byzantius fuerit? Plinius quidem hujus flu. mem. lib. 6. cap. 1. & aliter *Rheſum* dictum refert: *A faucibus Boſpori eſt Rhebas fluvius, quem aliqui Rheſum dixerunt, deinde Pſillis.* Val. Flac. lib. 4. Argonaut.

Litora longinqui quà exirent flumina Rhebi.

Si quis (inquit Bochartus) ריפת *Riphat* malit, eo alludet *Rhebus*, vel *Rhebæus*, vel *Rhebanus*, Bithyniæ amnis in Pontum exiens, non procul à Paphlagoniâ. Apollonius lib. 2. Argonaut.

Ἔστ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοάς, σκόπελόν τε Κολώνης
Παφλαγόνες τε.———

Orpheus Argonaut. verſ. 711.

Ῥηβανοῦ προχοαῖσι μέλαιν' ἐξικόμεθ' ἀκτήν.

Arrianus in Periplo: Ἀπὸ δὲ τοῦ ἱεροῦ πλέοντι ἐν δεξιᾷ Ῥήβας ποταμός. Sed & Apollonius ubi ſupra:

Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμόν, ἀκτήν τε μέλαιναν.

Rhebas etiam regionis nomen, cujus pop. *Rhebæi*, Stephanus: Ῥήβας, ποταμὸς παρὰ τῷ Πόντῳ, ἔστι δὲ καὶ χώρα, τὸ ἐθνικὸν Ῥηβαῖοι.

Rhedones, Gall. Celt. pop. Cæſar. *Rennes en Bretagne.*

Rhegianum, Myſiæ infer. op. Ptol. *Roſi* Nigro.

Rhegium, op. in Viâ Æmiliâ, Tanneto proximum, Scribendum *Regium.* Dicebatur enim primo *Forum Lepidi*, poſtea vero *Regium Lepidum.* Feſtus, *Rhegium*, inquit, *ſignificare oportere, ait Verrius, id municipium, quod in freto Siciliæ eſt: quoniam id dictum eſt à rumpendo, quod eſt Græcè ῥαγῆναι, eò quidem magis, quia in Galliâ Ciſalpinâ, ubi Forum Lepidi fuerat, Regium vocatur.* Diſcrimen voluit eſſe debere Verrius in Orthographiâ. Illud opidum ad fretum Siculum Græco modo, ſcribendum eſſe cum aſpiratione *Rhegium*; quia Græcum ejus eſt vocabulum: hoc vero in Galliâ Ciſalpinâ ſine ſpiritu *Regium*, qu. à *regiæ* cujuſdam dignitatis argumento. Hinc apud Phlegontem Trallianum in Macrobiis, ubi bis nominatur πόλις Βασίλεια putat Cluverius idem eſſe opidum, quod ibidem ſexies vocatur πόλις Ῥήγιον, quem ſis vide de Ital. Ant. lib. 1. pag. 276. Long. 35. 35. Lat. 41. 40.

Rhegium, extremum agri Brutii op. cognomento *Julium.* Ptol. Σκύλλαιον ἄκρον, Ῥήγιον Ἰούλιον, Λευκόπετρα ἄκρα. Vulgò nunc incolis, & elegantius loquentibus, *Reggio* dicitur. Mela adverſo itinere incedens, lib. 2. cap. 4. *Columna Rhegina, Rhegium, Scylla.* Ubi male *Rhegium* ponitur inter Columnam & Scyllam, cum Columna fuerit inter Scyllam & Rhegium. Opidani inde fuere *Rhegini* (*Rhegienſes* enim vel *Rheginenſes* ſunt incolæ *Rhegii*, vel *Regii Lepidi* in Gall. Ciſpadanâ) Stephanus: Ῥήγιον, πόλις Ἑλληνίς, ὁ πολίτης Ῥηγῖνος. Plin. 3. 8. *Columnam Rheginam. Ab hoc deſciſcendi argumento Rhegium Græci dedere opido, in margine Italiæ opido.* Ejus mem. Ovid. Met. 14.

Oppoſitumque petens contra Zancleia ſaxa
Rhegion ingreditur.———

Dictam ſic volunt ἀπὸ τοῦ ῥηγνύναι, quod ibi Sicilia ab Italiâ credatur eſſe *rupta* vel *avulſa*. Cui ſententiæ mordicus adhærent Poetæ. 1. Virg. lib. 3. Æn.

Hæc loca vi quondam & vaſtâ convulſa ruinâ
(Tantum ævi longinqua valet mutare vetuſtas)
Diſſiluiſſe ferunt, quum protinus utraque tellus
Una foret, venit medio vi pontus, & undis
Heſperium Siculo latus abſcidit, arvaque & urbes
Litore deductas anguſto interluit æſtu.

2. Ovid. Met. 15.

———Zancle quoque juncta fuiſſe
Dicitur Italiæ, donec confinia pontus
Abſtulit, & mediâ tellurem reppulit undâ.

3. Lucanus Pharſal. lib. 3.

Curio Sicanias tranſcendere juſſus in urbes,
Quà mare tellurem ſubitis aut obruit undis,
Aut ſcidit, & medias fecit ſibi litora terras.
Vis illic ingens pelagi, ſemperque laborant
Æquora, ne rupti repetant confinia montes.

4. Valerius Flaccus Argonaut. lib. 1.

———Neque enim tunc Æolùs illis
Rector erat, Libyca cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum fluens Siculos Oenotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.

Idem libro ſecundo:

Has etiam terras, conſertaque gentibus arva,
Sic pelago pulſante, reor, Neptunia quondam
Cuſpis & adverſi longus labor abſcidit ævi;
Ut Siculum Libycumque latus: ſtupuitque fragorem
Janus, & occiduis regnator montibus Atlas.

5. Silius Italicus de bello Punico 2. lib. 14.

Auſoniæ pars magna jacet Trinacria tellus,
Ut ſemel expugnante Noto & vaſtantibus undis
Accepit freta cæruleo propulſa tridente,
Namque per occultum cæcâ vi turbinis olim,
Impactum pelagus laſcerato viceræ terræ
Diſiicit, & medio perrumpens arva profundo
Cum populis pariter convulſas tranſtulit urbes.

6. Claudianus de raptu Proſ. lib. 1.

———Trinacria quondam
Italiæ pars una fuit, ſed pontus, & æſtus
Mutavere ſitum: rupit confinia Nereus

Victor,

Victor, & abſciſſos interluit æquore montes,
Parvaque cognatas prohibent diſcrimina terras.

7. Statius Thebaidos lib. 3.

———It clamor ad auras,
Quantus Tyrrheni gemitus ſalis; aut ubi tentat
Enceladus mutare latus; procul igneus antris
Mons tonat, exundant apices, fluctuſque Pelorus
Contrahit, & ſperat tellus abrupta reverti.

Idem Sylv. lib. 1.

———Sic diſſociata profundo
Erutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

8. Dionyſius in περιηγήσει, verſ. 467.

Τειναχείη δ' ἐπὶ τῇσιν ὑπὲρ πέδον Αὐσονιήων
Ἐκτέταται, πλευρῇσιν ἐπὶ τρισὶν ἑστηκυῖα, &c.
Τῆς μὲν πρὸς βορέην ὀλοὴ ναύτῃσι κέλευθος,
Στεινή τε, σκολιή τε καὶ ἄγχιστος, ᾗχι θάλασσα
Συεργομένη μακροῖσι περιβρέμεται σπιλάδεσσιν,
Ἀονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.

Vide ſis illic Euſtathium. Hactenus poetæ; reliquos auctores ſententiam hancce confirmantes videat, ſi vilit, lector apud magnum Cluverium de Sic. Ant. lib. 1. cap. 6. de quo etiam nos plura in *Sicilia.*

Rhemi, vulgò *Reims*, pop. & urbs Gall. Belg. Archiep. & Campaniæ metropolis, à *Rhemo* Galliæ rege, ut quidam volunt, dicta, ubi Galliæ reges inaugurantur, populi *Rhemenſes* & *Rhemi*. Lucanus lib. 1.

Optimus excuſſo Leucus, Rhemuſque lacerto.

Long. 25. 20. Lat. 49. 40.

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum demum morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non eſt veritus.

Rhene, Rheneia Straboni, *Rhenis* Stephano, quæ & *Artemitis* & *Celaduſſa* prius, teſte Plinio dicta eſt, *Fermene* hodie Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, inter Ceam & Delum.

Rheni, pop. juxta Rhenum incolentes, inter Helvetios ac Rhætos. Perſius Sat. 6.

Eſſedaque ingenteſque locat Cæſonia Rhenos.

Rhenus, flu. Italiæ, ex Apennino monte oriens, ac per Galliam Togatam in Romandiolà per agrum Bononiæ, ab eà non longè fluens, in Padum ſuper Ferrariam labens: *Il Rhen*, & *Rheno* hodie dicitur. Silius lib. 8.

———Parvique Bononia Rheni.

Rhenus, notiſſimus, & maximus Germaniæ poſt Danubium fluvius, illam à Gallià diſterminans. Primus auctorum, quorum monumenta nobis ſuperſunt (nam qui Ariſtotelis operibus nomen ejus immiſcent, opido quam imperitè faciunt) Rhenum, retulit Jul. Cæſar, in Com. de bello Gallico. Beſcripſit autem eum ſic: *Rhenus oritur ex Lepontiis, qui Alpes incolunt: & longo ſpatio per fines Nemetum, Helvetioſum, Sequanorum, Mediomatricorum, Tribocorum, Trevirorum, citatus fertur: & ubi Oceano appropinquat, in plures diffluit partes, multis ingentibus inſulis effectis (quarum pars magna à feris barbariſque nationibus incolitur; ex quibus ſunt, qui piſcibus, atque ovis avium vivere exiſtimantur) multiſque capitibus in Oceanum influit.* Poſt Cæſarem omnes ferè auctores Græci juxta atque Latini, ſcriptis ſuis eum celebrarunt. Tacitus, Annal. 2. *Rhenus uno alveo continuus, aut modicas inſulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in duos amnes dividitur; ſervatque nomen ac violentiam curſûs, quà Germaniam prævehitur, donec Oceano miſceatur: ad Gallicam ripam latior & placidior adfluens. Verſo cognomento, Vahalem accolæ dicunt: mox id quoque vocabulum mutat Moſà flumine; ejuſque immenſo ore eundem in Oceanum effunditur.* Idem libro de Germanià: *Rhenus Rhæticarum Alpium inacceſſo ac præcipiti vertice ortus, modico flexu in occidentem verſus, ſeptentrionali oceano miſcetur.* Mela l. 3. c. 2. *Rhenus ab Alpibus decidens, prope à capite duos lacus efficit, Venetum, & Acronium; mox diu ſolidus, & certo alveo lapſus, haud procul à mari huc & illuc diſpergitur.* Dio lib. 39. Ὁ δὲ Ῥῆνος ἀναδίδωσι μὲν ἐκ τῶν Ἄλπεων τῶν Κελτικῶν, ὀλίγον ἔξω τῆς Ῥαιτίας. Προχωρῶν δὲ ἐπὶ δυσμῶν, ἐν ἀριστερᾷ μὲν τήν τε Γαλατίαν, καὶ τοὺς ἐποικοῦντας αὐτὴν, ἐν δεξιᾷ δὲ τοὺς Κελτοὺς ἀποτέμνεται· καὶ τελευτῶν ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἐκβάλλει. Herodianus lib. 6. Μέγιστοι γὰρ δὴ οὗτοι ποταμοὶ ὑπ' ἄρκτῳ ῥέουσι, Ῥῆνός τε καὶ Ἴστρος· ὁ μὲν Γερμανοὺς, ὁ δὲ Παίονας παραμείβων· οἱ θέρους μὲν ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον, διὰ βάθος τε καὶ πλάτος. Τοῦ δὲ χειμῶνος, παγέντες ὑπὸ τοῦ κρύους, ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύονται· ἀντίτυπος δὲ οὕτω καὶ στερρὸν γίνεται τὸ ποτὲ ῥεῖθρον, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀντέχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρύσασθαι θέλοντας, μὴ κάλπεις ἐπ' αὐτῷ μηδὲ κοῖλα σκεύη φέρειν, πελέκεις δὲ καὶ δικέλλας, ἵν' ἐκκόψαντες, γυμνόν τε σκευῶν ἀρύμενοι τὸ ὕδωρ, φέρωσιν ὥσπερ λίθον· φύσις μὲν δὴ τῶν ποταμῶν αὕτη. Ejus mem. Ovid. Met. 2.

Heſperioſq; amnes, Rhenum, Rhodanumq; Padumq;

Itemque Virgilius lib. 8.

Extremique hominum Morini, Renuſque bicornis.

Ubi duo tantum Rheno oſtia tribuit, uti & Claudianus ubi de Alarici victorià:

———Te Cimbrica Tethys
Diviſum bifido conſumit Rhene meatu.

Hodie vero tria celebrantur. Vide Cluver. de tribus Rheni alveis, & l. 2. de Germ. Ant. c. 40. Horatius:

Aut flumen Rhenum, aut pluvius deſcribitur arcus.

Non ἀπὸ τοῦ ῥεῖν (inquit Fungerus) quod eſt *fluere* Latinis, etſi aliquibus veriſimilè id queat videri; nec à *Rhodani* ſocietate, ſecundum Iſidorum, verùm potiùs à voce Germanicâ *Rhin*, quæ *nitorem, puritatemque* ſignificat, quòd claritatis quâdam prærogativâ polleat, dum clariſſimas perlabitur gentes: ſive quod arbiter olim & velut vindex fuerit puritatis conjugii. Quippe ſolebant Germani liberos recens natos, clypeo impoſitos, committere fluminis alveo, qui ſi fluitaſſet, legitimi partûs indicium dabat; ſicut Adulterini, cùm ſubſidebat, fundum petens, teſte quoque Galeno. Unde Claudianus:

Et quos naſcentes explorat gurgite Rhenus.

Hinc in Anthologiâ legimus lib. 1.

Θαρσαλέοι Κελτοὶ ποταμῷ ζηλήμονι Ῥήνῳ.

Et ibidem:

Κεκριμένον λούεσιν ἐλεγχιγάμου ποταμοῖο.

D. quoque Nazianzenus:

Ἐς νόθον ἐυγενέος Ῥήνου κριθέντα ῥεέθροις.

Nonnus in Baſſaricis:

Ῥῆνος ἀσημάντοιο θεμιστολόγος τοκετοῖο.

Gallicum Rhenum dixit Catullus ad differentiam Rheni Bononienſis. Lucanus lib. 1.

Fregit & Arctoo ſpumantem vortice Rhenum.

Statius lib. 1. Sylvarum:

Non vocat Arctoas acies, Rhenumque rebellem.

Claudianus:

———Rhenumque minacem
Cornibus infractis adeo miteſcere cogis.

Seneca in Hercule Inſano:

Violentus undâ Tigris, aut Rhenus ferox.

Olim arundinetis obſitus erat, licet hodie cultiſſima loca permeat. Ovid. lib. 3. 3. de Ponto:

Squallidus immittat fractâ ſub arundine crines
Rhenus & infectas ſanguine potet aquas.

Claud. de laud. Stilic.

———Si quis defenſus arundine Rheni
Vaſtus aper nimio dentes curaverat ævo.

Rhigodunum, Rippon, teſte Lhuydo: ſed aliis *Warrington*, op. Albionis in orâ Angliæ occid. medium inter Ceſtriam & Lancaſtriam. Ejus mem. Ptolemæus. Long. 18. 15. Lat. 55. 10.

Rhinocorura, urbs Palæſtinæ marit. in confin. Ægypti, ſic ab antiquis incolis dicta, quorum *naſi* erant *mutulati* Steph. *Rhinocolura* Straboni ac Plinio. *Faramida* vero hodie Nigro. Long. 64. 40. Lat. 31. 50. Sen. 3. de Ira: Rex Perſarum totius populi nares recidit in Syriâ, unde *Rhinocolura* nomen eſt.

Rhion, Ætoliæ promontorium. Plin. 4. 2. è cujus regione aliud promont. eſt quod *Antirrhion* vocant. Mela lib. 2. cap. 3. ex emendatione Voſſii: *Rhion deinde, id maris nomen eſt, anguſtè & velut freto, litus oræ ſequentis incidens.* Ubi quod *Rhion* maris ſive freti nomen eſſe inquiat, id ex uſu vulgari fecit, cum & Livius lib. 7. & item lib 8. decadis tertiæ, fauces ſinûs Corinthiaci ab accolis *Rhion* vocari ſcribat.

Rhiphe, vel *Ripha*, urbs Arcadiæ. Steph. Ejus meminit Papinius lib. 4. Thebaidos:

Rhipheque & Stratie, ventoſaque donat Eniſpe.

Rhiphæi, montes Septentrionales in Scythiâ, ut vulgò creditur, quos ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, h. e. *à flatuum* vi ſic dictos quidam putant. Vide *Rhiphæi.*

Rhiſpia, op. Pannoniæ ſuper. in Stiriæ & Hungariæ confin. Ptol. *Rekaſburg* Lazio.

Rhittium, op. Pannoniæ infer. ad Danubium. Ptol. inter Bononiam, & Taurunum. *Ratza* Lazio. *Salankemen* Simlero.

Rhitymna, vel *Rhithymna*, urbs Cretæ. Ptol. & Steph. *Retimo* Sophiano. Long. 53. 30. Lat. 35. 06.

Rhium, vel *Rhion*, quod & *Drepanum* Strab. ac Ptol. & *Molycrium* Straboni, promont. & op. apud Steph. Peloponneſi in Achaiâ ad fauces ſinûs Corinthiaci contra Antirrhium promont. Ætoliæ. *Trapani* Nigro, al. *Capo Patras*; ubi Peloponneſii ab Athenienſibus navali prælio victi, teſte Xenophonte. Eſt & *Rhium* promont. Corſicæ apud Urcinium urb. Ptol. vulgò *Capo d' Aiazzo.*

Rhiuſiava, Germ. urbs. Ptol. *Gengen* Villanovano in Sueviâ, inter Ulmam & Nerolingam.

Rhizana, op. Dalmatiæ mediterran. inter Naronam & Scodram. *Rudine* Moletio. Long. 45. 15. Lat. 42. 00.,

Rhizius, *Rhizus* Ptolemæo, portus circa mare Euxinum. Vide Stukium ad Arriani Periplum.

Rhizon, Polybio, *Rhizinium* Plinio, *Rhiſinum* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ ad ſinum Rhizonicum, ab Epidauro 20. m. p. ad ort. ab Aſcrivio 10.

Rhizophagi, pop. Æthiop. inter Aſtapum & Aſtaboram flu. in Meroe inſulâ, *Elii* Straboni. Apud Ælianum in Indiâ ad Aſtaboram ponuntur. Sed ibi *Meroe* legendum.

Rhizus, portus & urbs Cappadociæ maritima. Alia in Magneſiâ apud Melibœam op. teſte Plinio, ſeu Theſſaliâ, ut eſt apud Steph.

Rhoas, flu. Colchidis ex Caucaſo monte in Euxinum mare labens. Plin.

Rhobogdii, pop. Hyberniæ Ptol. ad Rhobogdium promont. (quod *Capo Verſoda* Moletio, *Fair Foreland* Camdeno dicitur) in orâ Boreali: ubi pagus *Robogh* hodie nomen retinens.

Rhoda, op. geminum: unum Hiſpan. citer. in orâ Catalauniæ in finibus indigetum, inter Gerundam & Ruſcinonem. *Reſes* hodie. *Rhodope* olim Strab. *Rhodipolis* vero Ptol. à Rhodienſibus conditum. Long. 25. 10. Lat. 43. 10. Alterum Gall. Narbon. apud oſt. Rhodani. *Foçe di Rhore* hodie Dalechampio.

Rhodanus, *le Roſne* Gall. flu. maximus Gall. Narbon. ex Adulâ monte è regione Rheni oriens, ac per Sedunos in occ. fluens, in Lemannum lacum ingrediens, & ad Genevam urb. egrediens, donec ad Lugdunum, Arari accepto, in meridiem converſus, Viennam, Valentiam, Avenionem & Arelatum urbes attingit. Hunc M. Varro, teſte Agellio 10. 7. tertium Europæ flu. haud Iſtro minorem ſcribit. Ortelius illum non longè à Danubio oriri ait, cum fontes illius à fontibus Danubii ſupra 120. m. p. diſtent, Græci pro *Eridano*, *Rhodanum* dixere, de quo vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap 34. Vide & Iſidor. Origin. lib. 14. cap. 6. Oſtia ejus quod attinet, Diod. Sic. cum Timæo affirmare auſus eſt Rhodanum eſſe πεντάστομον. Ἀρτεμίδωρος δὲ τρίστομον λέγει, teſte Strab. lib. 4. Etiam Plinius Rhodani 3. oſtia agnoſcit. Ptolemæus cum Polybio 2. tantum. Livius autem ſcribens Rhodanum pluribus oſtiis diviſum in mare decurrere, ſibi, ne mendacii argui poſſet, cavit. Scribit de eo Marcellinus lib. 15. hoc modo: *A Pœninis Alpibus effuſiore copiâ fontium Rhodanus fluens, & proclivi impetu ad planiora digrediens, proprio agmine ripas occultat, & paludi ſe ingurgitat nomine Lemano, eamque intermeans nuſquam aquis miſcetur externis, ſed altrinſecus ſummitates undæ præterlabens ſegniores, quæritans exitus, viam ſibi impetu veloci molitur. Unde ſine jacturâ rerum per denſa paludium fertur, & Sequanos, longeque progreſſus Viennenſem latere ſiniſtro perſtringit, dextro Lugdunenſem: & emenſus ſpatia fluctuoſa Ararim, quem Sauconam appellant, inter Germaniam primam fluentem, ſuum in nomen adſciſcit, qui locus exordium eſt Galliarum. Exinde non millenis paſſibus, ſed Leucis itinera metiuntur, ubi auctus Rhodanus aquis advenis locupletior vehit grandiſſimas naves, ventorum flatu jactari ſæpius aſſuetas, finituſque inter valles, quas ei natura præſcripſit, ſpumeus Gallico mari concorporatur per patulum ſinum quem vocant*, Ad gradus, *Arelate octavo-decimo ferme lapide diſparatum.* Ejus mem. Horatius, cum ait:

———Me peritus
Diſcet Iber, Rhodanique potor.

Id eſt Rhodani accola: ut alibi:

Non qui profundum Danubium bibunt.

Quo ſenſu etiam Martialis voce iſtâc uſus eſt:

Et qui prima bibunt deprenſi flumina Nili.

Silius lib. 3.

———Tumidique minaces
Accedit Rhodani feſtino milite ripas.
Aggeribus caput Alpinis & rupe nivali
Proſilit in Celtas, ingentemque extrahit amnem
Spumanti Rhodanus proſcindens gurgite campos,
Ac propere in pontum lato ruit incitus alveo.

Vide *Arar*. *Rhodanum* (inquit vir magnus) ſive *Rhodanitas*, nam id populi nomen eſt, non in inſ. *Rhodum* ſed in Galliam appuliſſe putamus, circa oſtia *Rhodani* quem de ſuo nomine nuncupaverint. Certè ſi de voce certetur, *Rhodanim* ad *Rhodani* nomen accedit propius quam *Rhodi*, vel *Rhodiorum*. Præterea videtur Rhodus cum vicinis inſulis in Eliſæ ſortem cecidiſſe. Sed objectio in promptu eſt, *Rhodanum* non à *Rhodanim*, ſed à *Rhodo* opido dici, quod à *Rhodiis* conditum poſtea Maſſilienſium fuit. Ita Plinius 3. 4. *Agatha quondam Maſſilienſium, & regio Volcarum Tectoſagum, atque ubi Rhoda Rhodiorum fuit, unde dictus multo Galliarum fortiſſimus amnis Rhodanus.* Et Hieronymus in Epiſt. ad Galatas. *Opidum Rhoda coloni Rhodiorum locaverunt, unde amnis Rhodanus nomen accepit.* Hæc illi. At illorum ſententiæ cur non accedam has habeo rationes. Primò amnis à *Rhodâ*, non *Rhodanus*, ſed *Rhodius* dictus fuerit, cujus nominis fluvium in Troade Homerus & alii recenſent. Præterea *Rhodani* nomen qui novitatis arguunt, debuerant priſcum indicare: Neque enim ante Rhodiorum coloniam eò tranſlatam ſine nomine fuit flu. ingens, quem inter tres Europæ maximos computant Scylax, & Solinus. *Rhodanum* certe conſtanter vocant hunc flu. non ſolum Apollonius, Timæus, Polybius, Artemidorus, aliique ſine numero, ſed & his longè vetuſtiores Æſchylus & Euripides apud Plinium. Hoc potiſſimum, quod ut à *Rhodâ* nomen ſortiretur *Rhodanus*, debuit eſſe Rhodæ vicinus. At à *Rhodano Rhoda* diſtat immenſum quantum; ut quæ in Hiſpaniâ ſit, non in Galliâ, procul à *Rhodani* oſtiis terreſtri itinere m. p. fere 150. Strabo ubi de Rhodiis: μέχρι Ἰβηρίας ἐπλεῦσε, κἀκεῖ μὲν τὴν Ῥόδον (Ῥόδην legit Caſaubonus) ἔκτισε, ἣν ὕστερον Μασσαλιῶται κατέσχον. Mela 2. 6. *Proxima eſt rupes quæ in altum Pyrenæum extrudit; dein Thicis flumen ad Rhodam.* Ptol. in deſcript. Hiſp. Tarracon. Ἐνδιγετῶν Ῥοδίπολις, vel, ut eſt in emendatis exemplaribus, Ῥόδη πόλις. Stephanus: Ῥόδη, πόλις Ἰβηρίας. Livius lib. 14. *Inde Rhodam ventum & præſidium Hiſpanorum*, &c. Ex his abunde liquet, illam ipſam Rhodam, quam condidere Rhodii, & Maſſilienſes tenuerunt, in Hiſpaniâ fuiſſe, non in Galliâ. Jam vero quis in mediâ Galliâ flu. credat traxiſſe nomen ab Hiſpanicâ urbe trans Pyrenæos. Sed quid viris magnis impoſuerit, puto mihi eſſe compertum. Ad *Rhodanum* fuit *Rhodanuſia* Maſſilienſium urbs, quam acceperunt illi pro *Rhodâ*. Marcianus Heracleota:

Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔχον Φωκαεῖς
Ἀγάθην, Ῥοδανουσίαν, Ῥοδανὸς ἣν μέγας
Ποταμὸς παραρρεῖ.———

Stephanus: Ῥοδανουσία, πόλις ἐν Μασσαλίᾳ. Hujus ita mem. Sidonius Apollinaris lib. 1. ep. 1. *Egreſſo mihi Rhodanuſiæ noſtræ mœnibus*: ubi Lugdunum videtur ſignificare. Hinc & ipſa regio *Rhodanuſia* vocatur, & incolæ *Rhodanenſes*. Irenæus Lugdunenſis Epiſcopus, lib. 1. cap. 9. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς κλίμασι τῆς Ῥοδανουσίας πολλὰς ἐξηπατήκασι γυναῖκας. Vide Epiphan. Hæreſ. 34. Itaque firmum hoc manet, nihil obſtare quo minus à *Rhodanim* nomen *Rhodani* deducatur. Bochart.

Rhodigium, op. Venetiæ amplum, patria Cælii Rhodigini viri doctiſſimi, à Ferrariâ 25. m. p. ab Hadriâ 20.

Rhodiorum Colonia, Lyciæ reg. op. quod nunc *Macbri*, ſic Niger eam vult, quam Ptol. *Rhodiam*, Plin. *Rhodiopolim*, & Appianus lib. 4. Civil. *Rhodiorum caſtellum* vocat.

Rhodope, mons Thraciæ, à *Rhodope* Thracum Reginâ in hunc montem, ut Ovidius fabulatur, converſa; vel, ut aliis placet, ibi ſepulta. Vel à *Rhodope* Strymonis amnis filiâ, ex quâ Neptunus Athon Gigantem genuit, qui & ipſe monti nomen dedit. Virg. Eclog 8.

———Duris in cotibus illum
Iſmarus, aut Rhodopen, aut extremi Garamantes.

Idem Georg. 1.

———Ille fragranti
Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo
Dejicit.———

Ubi alii *Athon*, ſed exprimere voluit illud Theocriti.

Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόωντα.

Idem Georg. 3.

Quaque redit medium Rhodope porrecta ſub axem.

Mons hic eo eſt ſitu, ut veluti avulſus ab Æmo videatur, redeatque ſub Septentrionem, quod Ovid. in Epiſt. ita videtur explicuiſſe:

Quà patet umbroſum Rhodope glacialis ad Hæmum.

Patet, inquam, eâ parte quâ avulſus ab Hæmo. Idem Metam. 6. rem *anguli* nomine explicat.

Threiciam Rhodopen habet angulus unus & Hæmum.

Hinc *Rhodopeius*. Virgil. *Flerunt Rhodopeiæ arces*, ſic *Rhodopeia regna*, *Rhodopeius Orpheus*, & *Rhodopeia Phyllis*. Marti ſacer fuit hic mons cum fluviis illius quòd ibi natus putatur. Claud. de 4. Conſul. Hon.

Flumina laverunt puerum Rhodopeia Martem.

Rhodopolis, urbs Germ. marit. in orâ maris Baltici, vulgò *Roſtock*.

Rhodus, inſ. nobiliſſima in mari Carpathio, Cariæ adjacens, inter Aſiaticas inſulas tertia numeratur, nam Lesbus & Cyprus majores habentur. Amm. Marcell. lib. 17. *Rhodus, Ophiuſa & Pelagia prioribus ſeculis dictitata, aureo quondam imbri perfuſa.* Ubi fabula de aureo imbre ex Homero fluxit, qui in Catalogo ſic ait de Rhodiis: Καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. Quam fabulam poſtea latius extendit Pindarus

rus in Od. 7. Olymp. Claudian. lib. 3. de laud. Stiliconis:

Auratos Rhodiis imbres, naſcente Minervâ,
Defluxiſſe ferunt.———

Solinus Author eſt, nullum toto anno diem tam nubilum eſſe, quo in hâc inſulâ Sol non cernatur. Inde forſan *clara* Horatio dicitur: *Laudabant alii claram Rhodon.* Lucan. lib. 8.

———*Gnidon inde fugit, claramque relinquit*
Sole Rhodon.———

Idem lib. 4.

———*Phœbeia donis*
Exornata Rhodos.———

Ovid. Met. 7.

Phœbeamque Rhodon & Jalyſias Telchinas.

Stat. Sylv. 1.

Lumina contempto mallet Rhodos aſpera Phœbo.

Ejus meminit Catullus, cum ait;

Rhodonve nobilem, horridamve Thraciam.

Nomen ejus quod attinet, ita Grammatici: Παρὰ τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι δονεῖσθαι, πρὶν φανῆναι τὴν νῆσον. Alii ἀπὸ τῶν ῥόδων, *à roſis* potius, quæ ibi magnâ copiâ ſuccreverint: ut ab hortenſi roſâ Rhodus nominata ſit, quomodo à ſylveſtri vicina inſ. *Cynorrhoduſa.* Ita nonnulli veterum in Pindari Scholiaſte Olymp. 7. Τινὲς δέ φασι κληθῆναι οὕτω διὰ τὸ σπουδαῖα ἔχειν Ῥόδα, i. e. *quidam Rhodum vocari aiunt, quia eximias habet roſas.* Vide & Iſidor. Origin. lib. 14. cap. 6. Bochartus vero nomen hujus inſ. putat eſſe Phœnicium: ירוד *Jarod*, inquit, Syris & Chaldæis eſt *draco.* Phœnices per aphæreſin רוד *Rod* vocarunt. *Rhodi* nimirum priſcum nomen erat *Ophiuſa.* Strabo: Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ῥόδος πρότερον Ὀφιοῦσα. Cauſam addit Heſychius: Διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄφεων. Rem pluribus narrat Diodorus lib. 5. Μετὰ δὲ ταῦτα τῆς Ῥοδίας γῆς ἀνεῖσης ὄφεις ὑπερμεγέθεις, συνέβη πολλοὺς τῶν ἐγχωρίων διαφθαρῆναι. Dionyſius verſ. 504.

———Ἄντα δὲ πέζης
Αἰγυπτίης Ῥόδος ἐστὶν Ἰηλυσίων πέδον ἀνδρῶν.

Notandum hic, Rhodum fere ſolitos Romanorum proceres, qui præſenti rerum ſtatu non lætarentur, ſecedere. Suetonius de Tiberio: *Rhodum enavigavit, amœnitate & ſalubritate inſulæ jam inde captus.* Manilius lib. 4.

Virgine ſub caſtâ felix terraque marique
Eſt Rhodus, hoſpitium recturi principis orbem.
Tuque domus vere Solis, cui tota ſacrata es,
Cum caperes lumen magni ſub Cæſare mundi.

D. Brutus in epiſt. ad M. Brutum & C. Caſſium: *Quid ergo eſt inquis? Dandus eſt locus fortunæ, cedendum ex Italiâ, migrandum Rhodum,* C. Marius Ciceroni: *Mihi quidem, ſi optata contingent, quod reliquum eſt vitæ, in otio Rhodi degam.* In eâ fuerunt urbes *Rhodus, Lindus, Camirus & Jalyſus.* Gymnaſium habuit Rhodus Aſiaticâ eloquentiâ & Mathematicis ſtudiis clariſſimum. Ideo Ariſtippus Philoſophus Socraticus cum naufragio ejectus in Rhodienſium litus animadvertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites ita dicitur: *Bene ſperemus, hominum veſtigia video.* Vitruv. lib. 7. In eâ fuit admirandæ magnitudinis Coloſſus 70. cubit. altus. Vide *Coloſſus.* Incolæ *Rhodii*, qui, ut Diogenianus refert, cum Minervæ Lindiæ ſacrificarent, & ibi plures dies agerent, oraculum conſuluerunt, an matulam liceret inferre: quo, *licere*, reſpondente, rurſus quæſierunt, an æream, vel teſtaceam; quibus Deus indignatus, *neutram* reſpondit: hinc proverbium *Rhodiorum oraculum*, in ſcrupuloſos, nimiſque de re minutâ ſciſcitantes. *Hic Rhodus, hic ſaltus*: proverbium in vanitatem eorum, qui facto oſtendere potius, quam verbis jactare ſua debebant, petitum ex fabulis Æſopi. Quidam enim cum domum rediiſſet peregrè inter alia, quæ gloriabatur, jactabat & Rhodi ſe ſaltum ſaltaſſe, quem nemo alius ibi potuiſſet ſaltare, teſteſque ſe habere affirmabat. Tum ex aſtantibus unus: Ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ πήδημα. Pop. Rhodii, Tac. An. 12. *Eodem (Nerone) oratore redditur Rhodiis libertas.* Cujus libri quam maxime conducit Epigramma illud quod nomine Antiphili legitur, primo Antholog. Εἰς νήσους, nec enim alio ſpectat quam ad hoc factum:

Ὡς πάρος ἀελίου, νῦν Καίσαρος ἡ Ῥόδος εἰμὶ
Νᾶσος, ἴσον δ᾽ αὐχῶ φέγγος ἀπ᾽ ἀμφοτέρων.
Ἤδη σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισεν ἀκτίς,
Ἅλιε, καὶ παρὰ σὸν φέγγος ἔλαμψε Νέρων.
Πῶς εἴπω; τίνι μᾶλλον ὀφείλομαι; ὃς μὲν ἔδειξεν
Ἐξ ἁλός· ὃς δ᾽ ἤδη ῥύσατο δυομέναν.

Argutum epigramma, & comparat Neronem cum Sole. Quia ut ille Rhodum retexit, fecitque oriri radiis; ſic iſte preſſam, & occidentem reſtituit reduxitque in lucem.

Rhœteum, ſive *Rhœtus*, Trojæ promont. in quo ſepultus fuit Ajax Telamonius. Quòd à Sigæo non longè abfuerit, Ovid. teſtatur Metam. lib. 11.

Dextera Sigæi, Rhœtei læva profundi.

Idem lib. 4. Faſtorum:

Rhœteumque capax, Sigæaque litora tranſit.

Utroſque illos ἀγκῶνας intelligit, qui in mare protenduntur de quibus Strabo lib. 13. Ἀπὸ δὲ τῶν κατὰ τόπους Ἰδαίας ὀρεινῆς δύο φησὶν ἀγκῶνας ἐκτείνεσθαι πρὸς θάλατταν, τὸν μὲν εὐθὺ Ῥοιτείου, τὸν δὲ Σιγείου, ποιοῦντας ἐξ ἀμφοῖν γραμμὴν ἡμικυκλιώδη, τελευτᾶν δ᾽ ἐν τῷ πεδίῳ, τοσοῦτον ἀπέχοντας τῆς θαλάττης, ὅσον τὸ νῦν Ἴλιον. His convallibus certè nomen inditum ab iiſdemmet urbibus Sigæo & Rhœteo ibidem ſitis. Ab unâ ad aliam ſpatium inerat 60. ſtadiorum, ſi ejuſdem vulgatis fides aliqua, nam alii habent ἑπτὰ, alii ἑβδομήκοντα.

Rhœti. Vide *Rhæti.*

Rhoſphoduſa, inſ. in Carcinite ſinu. Plin *Saline* Pineto. Steph. eam *Rhoduſſam* nominat, auctore Pintiano.

Rhoſus, nominatur à Stephano, nec explicatur. Gentile *Rhoſius*, vel *Rhoſeus*, poſſeſſivum *Rhoſicus*, ut *ſcopulus Rhoſicus.* Strabo lib. 14. *Rhoſum* ſcribit civitatem eſſe in Iſſico ſinu. Cæterum *Rhoſicus*, vel *Rhoſſicus ſcopulus*, Iſſico ſinui imminet, & *Coryphæus* à Polybio lib. 5. dici videtur, ubi Seleuciam huic ſcopulo adjacentem deſcribit. *Capo Gangir* Nigro.

Rhotala, vicus Jordani finitimus, ubi longitudo Galilææ ſuperioris habet initium. Hegeſippus lib. 3.

Rhotanus, Corſicæ inſ. flu. Ptol. *Tavignani* Leandro. *Aleria* Moletio.

Rhotomagus, urbs Archiepiſc. Gall. Celt. Normanniæ caput. *Roven* Gallis, *Roan* Italis dicitur, à Lutetiâ Pariſiorum 28. leuc. in Bor. Long. 22. 20. Lat. 49. 20.

Rhaxalani, pop. Scythiæ. Plin. 4. 10. qui & *Rhoxolani.*

Rhoxia, reg. Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.

Rhoxolani, pop. Scythici ultra Danubium, quos quidam *Ruthenos* eſſe putant.

Rhucantii, Straboni Rhætica gens, in Helvetiis, ubi hodie *Aſpermont* Scudo.

Rhus, Atticæ vicus, ſic dictus quòd ex imminentibus loco montibus aqua in eum defluebat. Pauſ.

Rhuſuncoræ, Maurit. Cæſarienſ. urbs. Ptol. quæ *Ruſcurium* fortaſſe Plinii.

Rhuteni, & *Rutheni* Cæſari. *Ruteni* Plinio, *Rhutani* Ptolemæo, pop. & urbs epiſc. Gall. Aquitanicæ ad mont. Commenum, inter Velaunos & Helvios. Regio *Rovergue*, urbs autem *Rodez* appellatur. Lucan. lib. 1.

Solvuntur flavi longâ ſtatione Rutheni.

Long. 23. 40. Lat. 44. 20.

Rhyndacus, flu. (& op. Stephano) Myſiæ Aſianæ magnus, qui & *Lycus* Plinio, ex Artyniâ ſtagno apud Olympum mont. effluens, & in Propontidem inter Aſcanium flu. & Cyzicum urb. prolabens, variè indigitatus. *Lico* Moletio, *Lartacho* Nigro, *Lupadi* Caſtaldo, *Ulubat* Turcis, teſte Leunclavio. Apud illum angues immanes naſcuntur, qui aves prætervolantes abſorbent. Mela & Plin. 8. 14. Valerius Flaccus lib. 3. Argon.

Et te jam medio flaventem Rhyndace Ponto.

Ricina, Ptol. *Ricnea* Plin. *Riduna* Anton. inſ. Albionis Scotiæ adjacens ad occ. inter Ebudas. *Racline* Camdeno. Aliis *Shye* contra Itis flu. oſtia.

Ricinenſes, Populi in Piceno. Plin. quorum urbs *Helvia Ricina* fuit, vulgò *Recanati*, ut indicat inſcriptio vetuſta quæ Maceratæ aſſervatur.

Rigiacum, Atrebatum civitas. Ptol. vulgò *Arras.* Corruptè pro *Origiacum*, teſte Ferrario.

Rigodulum, pagus Trevirenſium ad Moſellam, vulgò *Rigol.* Item *Rigodulum* apud Confluentes ab Ammiano memoratur. Hic Julianus Imp. pacem cum Franciis iniit, teſte eodem Ammiano.

Rigodunum, op. Angliæ in Comit. Eboracenſi, vulgò *Richmond.* Aliis *Rippon* dicitur, Camdeno autem eſt *Riblecheſter* in Com. Lancaſtrenſi.

Rigomagus, op. ſeu caſtrum Ciſalpinæ in finibus Ligurum. Amm. vulgò *Rinc.*

Riguſa, op. Hiſp. Tarrac. in Novâ Caſtellâ inter Toletum, & Malagonum, *Orgaz* ex tab. recent.

Riphai, montes. Ῥιπὴ Græcis *impetus* eſt, unde dicti *Riphæi* vel *Rhipæi* montes Scythiæ à ventis inde cum impetu flantibus. Dalechampius in notis ad Plinium lib. 5. cap. 27. ubi fit mentio horum montium: *Fallitur* (inquit) *Plinius, nulli enim exiſtunt Riphæi montes.* Ubi non ſolùm negat hos montes ullibi gentium eſſe, ſed putat omnes montes dici poſſe *Riphæos* in quibus venti flant cum impetu. Itaque *Riphæi* montes nullibi ſunt ſignatè. Ptolemæo ita vocantur montes, ubi oritur Tanais. Ita Virg. Georg. 4.

Solus Hyperboreas glacies, Tanaimque nivalem,
Arvaque Riphæis nunquam viduata pruinis
Luſtrabat.———

Damaſtes ultra Arimaſpos eos ſubmovet. Ait enim ille, ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν· Ἄνω Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δ' ἀνωτέρω Ἀριμασποὺς, ἄνω δ' Ἀριμασπῶν τὰ Ῥίπαια ὄρη ἐξ ὧν τὸν Βορέαν πνεῖν, χιόνα δ' αὐτὰ μή ποτε ἐκλείπειν· ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑπερβορέους καθήκειν εἰς τὴν θάλασσαν. Unde Catullus in Carm. penultimo :

Uſque ad Hyperboreos, & mare ad Oceanum.

Dionyſius, ubi gentes enumerat inter Iſtrum, Pont. Euxinum, Mæotimque paludem, & inter glacialem Oceanum incolentes :

Κεῖθι καὶ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.
Τῶν δὲ παρὰ προχοῇσι πεπηγότος ἐγγύθι πόντου
Ἠλύφαις ἤλεκτρος ἀέξεται.

Ubi Euſtathius ait eum non oſtia ſed fontes horum fluminum intelligere: quod etiam ex Feſto Avieno hujus Poetæ interprete planè patet. Sic enim ille :

——Tunc æquora Panticapæi
Ardeſcique tibi cæſo de vertice ſurgunt.
Riphæi montes ibi durâ ſæpe ſub arcto
Denſa pruinoſos eructant nubila nimbos.

Priſcianus perperam per πεπηγότα πόντον *mare Euxinum* intelligit. Verba ejus hæc ſunt :

Hic ſunt Aldeſci quoque Panticapique fluenta :
Dividui currunt Riphæis montibus ambo.
Immiſcent quà ſe Ponti glacialibus undis,
Naſcitur electrum præfulgens luce nitenti.

Nemo enim unquam electrum ad Pont. Euxinum naſci, vel legi tradidit. Mela lib. 1. cap. ult. *Ultra ſurgit mons Riphæus ; ultraque eum jacet ora, quæ ſpectat Oceanum.* Eundem Riphæis montibus tribuit ſitum Æthicus Coſmographus: *Europæ incipit initium ſub plagâ Septentrionali, à fluvio Tanai, quà Riphæi montis ardua Sarmatico adverſa Oceano, Tanaim flu. fundunt.* (Unde Lucanus :

——Vertice lapſus Riphæo Tanais.——)

Ptolemæus eodem hoc ſitu *Hyperboreos* deſcribit *montes :* perperam eos ac falsò à Riphæis, quos malè adverſum Tanais collocat ortum, diverſos faciens, quum fuerint iidem. Æthicus alio loco utrumque nomen confundens, *Fluvius,* inquit, *Tanais naſcitur de monte Hyperboreo, quà ſunt Riphæi montis ardua.* Horum montium juga dicta fuiſſe *Obia*, jam inde ab antiquis ſeculis ex Athenæo lib. 6. cap. 4. colligit Cluverius ; quanquam ibi mirificè tum res tum rerum nomina confunduntur. Verba ejus hæc ſunt: Καὶ τά τε πάλαι μὲν Ῥιπαῖα καλούμενα ὄρη· εἶθ' ὕστερον Ὄλβια προσαγορευθέντα· νῦν δὲ Ἄλπια. *Alpes* quidem antiquis Græcis *Riphæos* fuiſſe adpellatos *montes*, teſtatur Protarchus, vetus auctor. Stephanus ex emendatione magni Cluverii: Πρώταρχος δὲ τὰς Ἄλπεις Ῥιπαῖα ὄρη ὑπὸ προσαγορεύεσθαι· καὶ τοὺς ὑπὸ τὰ Ἄλπεια ὄρη κατοικοῦντας πάντας, Ὑπερβορέους ὀνομάζεσθαι. Huic adſcentiuntur Æſchylus & Apollonius ; hujus verba in 4. Argon. de Iſtro flu. hæc ſunt :

——Πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσι.

Ubi Schol. Τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι, καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν. Οὕτω δὲ εἶπεν, ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ, ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τοῦτο. Vide plura apud Cluver. de Germ. Ant. lib. 1. cap. 1. Doctiſſimus Iſ. Voſſius ad iſta verba Melæ lib. 1. cap. 19. *Tanais ex Riphæo monte dejectus :* hæc notat. E lacu, quem vaſta undique cingit planities, oritur Tanais. Montes iſti Riphæi æquè ſunt fabuloſi, ac Hyperborei. Obſervatione dignum, in toto Septentrione non eſſe montes qui inſignem habeant celſitatem. Nam quæ de monte Sloto, qui ſit ſub ipſo Polo, aut aliis in ſeptentrione excelſis narratur montibus, meræ ſunt fabellæ, quibus miror Scaligerum, & alios ſeculi noſtri Philoſophos, aurem accommodaſſe. Norwagici montes omnium, qui ſunt in Septentrione, altiſſimi eſſe creduntur, attamen illorum nullus eſt qui ad 2. ſtadiorum perpendiculum aſſurgat. In reliquo ſeptentrione rarò vel unicum equant ſtadium, quantoque polo viciniores fiunt, tanto magis decreſcunt. Contra vero torridæ Zonæ montes, ac huic vicini omnium ſint celſiſſimi. Hujus rei cauſa hæc eſt. In regionibus Zonæ fervidæ ſubjectis, ubi nulli ſunt montes excelſi, qui nubibus caput inſerant, ibi etiam nullæ pluviæ uſque ad terram perdurant. Sic itaque diſpoſuit naturæ Auctor, ut plurimi in calentibns & ſiccis regionibus montes ſint, in quorum ſinubus aqua collecta ad terram perveniat, quæ abſque illâ mortua & inhabitabilis ſit futura. At vero in frigidis regionibus, ubi non eſt tantus æſtus, ut pluviæ, antequam in terram decidant, conſumantur, aut lapſæ deficiant ; ideo opus non fuit tam vaſtas erigere moles, ad aquam, tam altè excipiendam, quæ etiam abſque illis ſatis copiosè, & quandoque nimium deſcendit. Hinc fit ut in ſeptentrione flumina non è montibus, ſed è lacubus, & aquis in plano ſtagnantibus plerumque profluant, quod in regionibus fervidis aut nunquam, aut quam rariſſimè contingit.

Ripuarii, vocantur Germ. infer. pop. qui trium fluviorum *Ripua* abunduntur, Rheni ſc. Moſellæ, & Moſæ, *Ribuarii* quibuſdum vocantur. *Ripariolos* habent Cænalis & Jornandes. Hi alio nomine *Auſtraſii* vocantur.

Rætius, mons Corſicæ inſ. Ptol. *Capo di Muro* Leandro. *Monte di Mezzo* Pineto. Ex tabulis vero *Monte Roſſo* videtur.

Roma, Latii in Italiâ urbs, de cujus origine & conditore diverſa legimus apud auctores. Receptiſſima opinio eſt, à Romulo & Remo fratribus conditum fuiſſe, unde & nomen acceperit, anno primo ſeptimæ Olympiadis, teſte Dionyſio Halicarnaſſeo, quâ tempeſtate Achas Judæorum rex regnavit an. Mundi 3118. Aprilis 21. Alii vero ante Romulum conditam volunt, & appellatam *Valentiam* initio, deinde *Romam* ab Evandro Arcade, à Græco Ῥώμη *Robur.* V. Gloſſ. Ῥώμη *Valentia.* *Romam* autem dictam à muliere *Rome*, quam quidam Telephi filiam, Æneæ nuptam ; alii Aſcanio natam, Æneæ neptem ; alii Æſculapii filiam, uti tradit Marinus, ſive Marianus Lupercaliorum poeta, cujus hi verſus, qui apud Servium leguntur ad Eclog. 1. ita digerendi ſunt, & concipiendi.

Roma ante Romulum fuit
Et ab eâ nomen Romulus
Adquiſivit.——
Sed Diva flava & candida
Roma Æſculapi filia
Novum nomen Latio fecit.
Hanc conditricis nomine
Ab ipſo omnes Romam vocant.

Nonnulli & appellationem & originem urbis à *Romo*, ſeu *Remo* Æmathionis filio ; alii à Latinorum quodam tyranno ejuſdem nominis deduxerunt. Vide Plut. in *Romulo*, & Solinum cap. 1. Topographiam Urbis Marlianus dedit. Vide & Onuphrium Panvin. lib. 1. Com. Reip. Rom. *Admiranda Romæ* peculiari libello recenſuit Lipſius, qui & *De magnitudine Romanâ* inſcribitur. Elogia hujus urbis penè ſunt infinita, Dionyſius verſ. 354. ubi de Tybride :

Θύμβρις, ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην,
Ῥώμην τιμήεσσαν ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.

Vult Romam fuiſſe totius mundi Metropolin. Sic Horat. lib. 4. Od. 3.

Romæ, principis urbium.

Ab Ammiano lib. 14. *Urbs Æterna* dicitur ; Sic etiam locis infinitis alibi appellatur non ſolum ab Ammiano, ſed ab ipſis quoque Impp. ut ex illorum conſtitutionibus notum. In nummis quoque antiquis inſidens ſcuto Roma Victoriam dextrâ, ſcipionem ſiniſtrâ gerens cum hâc inſcriptione videtur. ROMÆ ÆTERNÆ, Polemon apud Athenæum : Ἐπιτομὴ τῆς ὅλης οἰκουμένης. Marcianus Heracleota Ἄστρον τι κοινὸν τῆς ὅλης οἰκουμένης. Eunapius Sardianus in Proæreſio : βασιλεύουσα Ῥώμη. Rutilius Numat. lib. 1.

Regina——pulcherrima mundi
Inter ſidereos Roma recepta polos.

Virg. Georg. 2. ſub finem :

Scilicet & rerum facta eſt pulcherrima Roma.

Æthicus: *Domina totius orbis Roma.* Solinus: *Caput orbis.* Jul. Frontinus: *Regina & Domina orbis.* Tityrus apud Virgilium Eclog. 1. de urbe Româ :

Verùm hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.

Erant autem pecuniarum avidiſſimi. Unde Salvian. lib. 7. *Avaritiæ inhumanitas proprium Romanorum malum.* Unde Mithridates apud Juſtin. lib. 36. *Non temerè ſe lupi uberibus alitos jactare, omnes enim habere luporum animos inexplebiles, ſanguinis, imperii, divitiarumque avidos eſſe & jejunos.* Juvat hic ad Virgilii imitationem dixiſſe Velleium lib. altero: *Super totum terrarum orbem Roma extulerat caput :* & Vopiſcum in Caro de eâdem Româ: *Paſſa deinceps tot Nerones poſt Veſpaſianum caput extulit.* Ovidium quoque lib. 1. Faſtorum :

At poſtquam fortuna loci caput extulit hujus,
Et tetigit ſummo vertice Roma Deos.

Et lib. 4.

Poſt ubi Roma potens opibus jam ſecula quinque
Vicit, & edomito ſuſtulit orbe caput.

Eodem elogio illam afficiunt Plin. 3. 5. Juſtinus lib. 43. Idem Juſtinus lib. 18. *Cyneas à Pyrrho interrogatus, qualis Roma eſſet, reſpondit ; Regum urbem ſibi viſam.* Propertius lib. 3. eleg. 22.

Omnia Romanæ cedant miracula terræ ;
Natura hic poſuit quicquid ubique fuit.

Cum quo Propertii encomio conſonant verba iſta Ariſtidis, in oratione, quæ tota eſt *de laudibus Romæ* : Ὡς ἐοικέναι τὴν πόλιν κοινῷ τῆς γῆς ἐργαστηρίῳ. Et poſtea pulcherrimè :

Ὅ, τι δ' ἂν μὴ ἐνταῦθα ἴδοι τις ἐκ τῶν γινομένων, ἢ γιγνομένων. Martialis:

Terrarum Dea, gentiumque Roma,
Cui par eſt nihil, & nihil ſecundum.

Compendio hoc Martialis; ſed pulchrè item & ubertim Claudianus:

Quâ nihil in terris complectitur altius æther,
Cujus nec ſpatium viſus, nec corda decorem,
Nec laudem vox illa capit, quæ luce metalli
Æmula vicinis faſtigia conſerit aſtris.
Armorum legumque parens, quæ fundit in omnes
Imperium, primique dedit cunabula juris.
Hæc eſt exiguis quæ finibus orta, tetendit
In geminos axes, parvaque à ſede profecta,
Diſperſit cum Sole manus, &c.

Erinna etiam Poetria audienda eſt: Ea igitur ſic ad urbem Romam:

Χαῖρέ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
Χρυσεόμιτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρέσβυστα δέδωκε μοῖρα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλήϊον ἀρχᾶς,
Ὄφρα κοιρανήϊον ἔχοισα κάρτος
Ἀγεμονεύῃς.
Σᾷ δ' ὑπὸ ζεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται, σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Ἄστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν
Καὶ μεταπλάσσων βίον, ἄλλοτ' ἄλλως,
Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
Ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλως λοχεύεις,
Εὔσταχυν Δάματρος ὅπως ἀνεῖσα
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

Petronius arbiter:

Orbem jam totum victor Romanus habebat,
Quà mare, quà terræ, quà ſidus currit utrumque.

Horat. lib. 4. Od. 15.

Porrecta majeſtas ad ortum
Solis ab Heſperio cubili.

Idem lib. 3. Od. 3.

Horrenda latè nomen in ultimas
Extendat oras, quà medius liquor
Secernit Europen ab Afro,
Quà tumidus rigat arva Nilus.

Et poſt pauca:

Quicunque mundi terminus obſtitit,
Hunc tangat armis viſere geſtiens;
Quà parte debacchentur ignes,
Quà nebulæ pluviique rores.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Roma tuum nomen terris fatale regendis,
Quà ſua de cœlo proſpicit arva Ceres.
Quaque patent ortus, & quà fluitantibus undis
Solis anhelantes abluit amnis equos.

Dionyſ. Halicarn. Ἡ δὲ Ῥωμαίων πόλις ἁπάσης μὲν ἄρχει γῆς, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστιν, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων κατοικεῖται· πάσης δὲ κρατεῖ θαλάσσης, οὐ μόνον τῆς ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Ὠκεανίτιδος, ὅση πλεῖσθαι μὴ ἀδύνατός ἐστι, πρώτη καὶ μόνη τῶν ἐκ τοῦ παντὸς αἰῶνος μνημονευομένων ἀνατολὰς καὶ δύσεις ὅρους ποιησαμένη τῆς δυναστείας. Idem lib. 1. Romam vocat τὴν ἡγεμόνα τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης πόλιν. Cedrenus de ea: Πᾶσαν δουλωσαμένη τὴν οἰκουμένην. Philo de legatione ad Caium loquens de imperio Auguſti: διὰ γῆς καὶ θαλάττης ἄχρι τῶν τοῦ κόσμου περάτων. De nomine, præter ſupra dicta, audiamus B. Hieronymum, ævo jam inclinante: *Urbs potens*, inquit, *urbs Domina, urbs Apoſtoli voce laudata, interpretare nomen tuum: Roma aut* FORTITUDINIS *nomen apud Græcos* eſt, aut SUBLIMITATIS *apud Hebræos*; nempe à רום *exaltare.* Vide *Septimontium.* Populi *Romani*, de quibus Cicero: *Semper appetentes gloriæ præter cæteras nationes ſunt Romani.* Plutarchus: Ῥωμαῖοι προθυμότατοι τοῖς φίλοις. Vide de la Cerd. ad Virg. Æn. 6. verſ. 784. Dicuntur etiam *Romulidæ.* Perſius Sat. 1.

——— *Ecce inter pocula quærunt*
Romulidæ ſaturi quid dia poemata narrent.

Long. 36. 30. Lat. 40. 40.

Romandui, vel *Romandui* Ptol. populi ſub Rhotomago, quos Northmannos eſſe ſcribit Volaterranus. Hodie *Vermandois.*

Romatinum, Carnorum flu. Plin. hodie Venetæ ditionis eſſe, & *Limino* dici ſcribit Leander.

Romechium, locus Magnæ Graciæ inter Locros & Caulonem. Ovid. Met. 15.

Romuli Caſa, Locus Urbis R. quem Sen. aliique commemorant; ſed in τῷ ubi varietas aut pugna videtur. Nam Dionyſius palam in Palatio locat: & Palatium quidem gemelli illi ſedem habuere. Verba lib. 2. Romulus & Remus ſolent humiles caſas ſtruere in vitâ illâ paſtoritiâ: quarum nunc una meo ævo ſupereſt, in latere, quod è Palatio ad Circum flectit, Romuli Caſa, dicta, quam curant, tuenturque Sacerdotes, quibus id commiſſum eſt, nihil ad ampliorem tamen cultum addentes; ſed ſi quid tempeſtate aut tempore periit, ſarcientes, ſupplenteſque, ad priorem, ut poteſt formam. Item Victor: *Regione decimâ Palatii Romuli Caſam ponit.* Et Notitia Imperii: *Regio decima Palatii continet Caſam Romuli.* Quid tamen alii? Aliter. Sen. Pater. 2. lib Contr. 1. *Colit etiamnum in Capitolio Caſam victor gentium populus.* In Capitolio ecce ponit. Idem Contr. 6. *Inter hæc tam effuſa mœnia nihil eſt humili caſâ nobilius. Faſtigiatis ſupra tectis, auro puro fulgenti prælucet Capitolio.* Vitruvius lib. 2. *In Capitolio commonefacere poteſt & ſignificare mores vetuſtatis Romuli Caſa, in arce ſacrorum ſtramentis tecta.* Ait *in arce*, non tamen in ipſo templo Capitolino, ſed monte fuit, juxta Curiam Calabram, ne erres. Induci & Martial. lib. 8. poſſit:

Sic priſcus ſervatur honos te Præſide templis
Et Caſa, tam culto ſub Jove, Numen habet.

Eſt de iſtâ Caſâ, quod Interpp. parum advertunt. Nec tamen in ipſo Jovis templo, ſed juxta. Macrob. Sat. 1. *Vocatâ in Capitolium plebe juxta Curiam Calabram, quæ Caſæ Romuli proxima eſt.* Vides diaſkeuaſin, quem ſic Lipſius componere conatur. Duplicem hanc Caſam fuiſſe putat, veram & veterem in Palatio, alteram adſimilem, religionis causâ, in M. Capitolino, ubi omnia, aut præcipuè ſacra. Certè ſacra hæc habita, & per illa etiam Valerius jurat lib. 4. cap 4. *Per Romuli Caſam, perque veteris Capitolii humilia tecta juro.* Quin & Pontifices in eâ ſacrificare ſoliti, ut templo. Dio lib. 48. Ἥ τε σκηνὴ τοῦ Ῥωμύλου, ἐξ ἱερουργίας τινὸς, ἣν οἱ Ποντίφικες ἐν αὐτῇ ἐπεποιήκεσαν, ἐκαύθη. *Caſa Romuli, ex ſacrificio quopiam quod in eâ Pontifices fecerant, exuſta eſt.* Atque id incendium inter dira habet. Et ſi prorupta ea ſanè ardere, ut materies & ſtructura fuit. Ovidius:

Quæ fuerit noſtri ſi quæris Regia nati,
Adſpice de cannis ſtraminibuſque domum.

Roſeæ campus, *Roſia* Ciceroni lib. 4. ep. ad Atticum, ager Sabinorum in territorio Reatino apud Velinum lacum. Virg. lib. 7.

Qui Nomentum urbem, qui Roſea rura Velini.

Roſtochium, urbs maritima Saxoniam attingens, Λακιβούργιον Ptol. Duci Mechelburgenſi ſubdita, populis ac divitiis opulentiſſima. Primùm arx fuit ruſticorum caſtellis ſepta, tunc circa annum 1170. communiri cœpit, & vallo cingi, atque in opidi formâ conſurgere. Frequentibus ſeditionum motibus, incendio, aliiſque calamitatibus ſæpe devaſtata eſt. Academiam habet Principum Megalopolitanorum, Senatus & vicini populi liberalitate inſtitutam. Long. 34. 20. Lat. 54. 20.

Roſtra, templum Romæ in foro ante Curiam Hoſtiliam, in quo erat ſuggeſtus è roſtris navium Antiatum, ex quo concionabantur.

Roſtrum Nemaviæ, op. Rhætiæ inter Auguſtam Vindeliciæ & Campodunum. Anton. *Roſhoptem* Lazio, *Memmingen* Simlero.

Roſulum, vicus Etruriæ, Sutrio & Nepitæ urbibus proximus, medius inter urbem Romam & Viterbium, 20. m. p. utrinque. *Monte-Roſi* Leandro. Long. 30. 00. Lat. 41. 58.

Rotenburgum, elegans Franconiæ op. ad Tubarum flu.

Roterodamum, urbs Batavorum litorea, elegans & longa inter Dordrachum & Delphos. Long. 25. 45. Lat. 52. 06.

Rotomagus. Vide *Rhotomagus.*

Roveſium, Velaunorum op. in Gall. Aquitanicâ. Ptol. *S. Flour* Villanovano.

Roxani, pop. cujus ſatrapam Gaurum 300. annis vixiſſe ſcribit Plutarchus de flum. circa Tigrim flu.

Roxicum, Corſicæ civitas. Ptol. vulgò *Rogebo.*

Roxolani, *Roſſi* Cedreno, *Baſtarnæ* Tacito, teſte Willichio, pop. Sarm. Europ. quorum reg. *Ruthenia* & *Ruſſen* in regno Polonico, inter Poloniam min. ad occ. & Podoliam ad ort. inter Daciam ad merid. & Lithuaniam ad Arctos, cujus metropolis *Leopolis* dicitur.

Rubeæ, promont. cujus Plin. meminit. Mercatori Livoniæ promontorium eſt ad mare Balticum, *Dagerort* nomine. Becano autem Scandiæ promont. ſeptentrionale eſt verſus Bor.

ultimum,

ultimum, quod hodie *Wardhuis* vocant. Idem ſcribit à Plinio *Duarma* dici.

Rubi, urbs Apuliæ Peucetiæ, inter Canuſium & Barium. Horatius in Hodœporico:

Inde Rubos feſſi pervenimus, utpote longum
Carpentes Iter. ————

Hinc *Rubeus*. Virg. Georg. 1.

Nunc facilis Rubeâ textatur fiſcina virgâ.

Ita Servius, nec ineptè; videtur enim Poeta voluiſſe conjungere duo opida Italiæ. Alii tamen volunt vocem à *rubo* denominatam, quem fruticem inter vitilia enumerat Plinius; facilè enim flectitur, & apta eſt texendis fiſcinis. Long. 40. 42. Lat. 41. 07.

Rubicon, flu. in octavâ Italiæ regione, in Apennino monte naſcens, & inter Ariminum & Ravennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus. Lucan. lib. 1.

Fonte cadit modico, parviſque impellitur undis
Puniceus Rubicon, cum fervida canduit æſtas,
Perque imas ſerpit valles, & Gallica certis
Limes ab Auſoniis diſterminat arva colonis.

M. Tullius Philippicâ 6. *Flumen Rubiconem, qui finis eſt Galliæ.* Plinius Rubico quondam finis Italiæ Sidon. Ap. 5. Qui olim Gallis Ciſalpinis Italiſque Veteribus terminus erat. Appian Civil. 2. Ὃς ὁρίζει τὴν Ἰταλίαν. Apud ortum *Rugon*, inferius vero *Piſatello* vocatur. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 296.

Rubo, Sarm. Europ. flu. per Livoniam fluens ac mare Balticum ad Rigam urbem ſubiens. Ptol. *Dwina*, vel *Duna*, teſte Peucero.

Rubra, op. ſeu pagus Corſicæ in orâ Auſtrali, inter Bonifacium, & Graniacum promont. 4. m p. Ptol. Hodiè *Solenſara* Ferrario.

Rubra ſaxa, locus Hetruriæ in agro Veientum in viâ Flaminiâ, ab urbe Româ 9. m. p. circa Cremeram. *Grotta Roſſa* Celſo Cittadino. *Rubræ* Mart. lib. 4. ep. 64.

Fidenâs veteres, breveſque Rubras.

Rubrenſis lacus, hodiè *le lac de Narbonne* lacus Gall. Narbon. urb. ſeu ſtagnum per quod Atax flu. labitur. *Rubreſus* Melæ, *Narbonenſis* Straboni, Steph. & Suidæ.

Rubricatus, flu. geminus: unus Hiſp. Tarracon. in Catalauniâ apud Barcinonem urb. fluens cum op. cognomine quod interiit, *Lobegrat* Cluſio. Alter in Africâ propriè dictâ, *Armua* Plinio, *Ardalia* Oroſio, ac Diacono, *Ladog* Caſtaldo, *Jadig* Leoni. Moletio vero *Quadibalbat*, inter Hipponem Regium, & Tabracam fluens. Utriuſque meminit Ptolemæus. Prior Melæ *Rubricatum* dicitur.

Rubrum, marè. Vide *Erythræum*. Interim notandum *Rubrum mare* nihil aliud eſſe, quam *Phœnicium*, vel *Puniceum*, à Pœnis ſc. & Phœnicibus ſic dictum, qui ſuis claſſibus coloniiſque illud frequentarunt. Livius lib. 45. de Macedonibus & Alexandro: Non ante vincere deſierunt, quam Rubro mari incluſis, quod vincerent, defuerit. Vide Schefferum de Re Mil. lib. 1. cap. 1.

Ruconium, Daciæ urbs. Ptol. *Regen* Lazio.

Rudiæ, urbs Calabriæ in Salentinis, à Græcis condita, patria Ennii poetæ, quem idcirco *Rudium hominem* vocat Cicero pro Archaiâ poetâ. Ejus meminit Sil. Ital. lib. 12.

———— *Rudiæ genuere vetuſtæ,*
Nunc Rudiæ ſolo memorabile nomen alumno.

Ptolemæo ſing. num. Ῥυδία, itemque *Rhudia* Plinio. Reliquis auctoribus plur. Stephano Ῥοδαὶ, Straboni Ῥωδίαι, *Ruia* hodie, teſte Cluverio.

Rueſium, urbs Aquitaniæ, inter Toloſam & Convenarum urb. Ptol. *Rieux* Mercatori. Sed Villanovano eſt *S. Flour*, urbs in fin. Arvernorum; inter illos & Ruthenos.

Rufæ, op. Campaniæ in Samnii confin. ſive è contrâ, Eſerniæ finitimum. Virg. lib. 7.

Quique Rufas Batulumque tenent, atque arva Celennæ.

Rufrium Livio dicitur. *Rufræ* autem Silio pl. num.

Ruſiana, Nemetorum urbs in Gall. Belg. Ptol. *Oppenheim* ad Rhenum eſt, auctore Heroldo.

Rugii, pop. Germ. in orâ maris Baltici, quorum reg. *Rugia* inſula *Rugenlandt*, continenti Pomeraniæ penè juncta, contra Sundim urb. ubi *Rugium* Ptol. urbs, quæ & Vineta *Hohnurg* Villanovano. Althamerus vero *Caminum* interpretatur, Pomeraniæ urb. Epiſcopalem. Long. 38. 40. Lat. 55. 25.

Ruguſci, *Rhiguſcæ* Ptol. *Rheni* Steph. pop. Rhætiæ ad Rhenum flu. incolentes. *Rhyntbaler*, & *Rhyngoewer* Scudo & Simlero teſtibus.

Rupella, portus Santonum. Ptol. urbs Gall. Aquit. maritima; vulgò *la Rochella*. Long. 19. 25. Lat. 45. 50.

Ruſcino, *Ruſino*, Ptol. *Ruſcinus* Avieno, vulgo *Rouſillon*, colonia & urbs exciſa apud Parpinianum inter Narbonem ad Bor. & Gerundam urbem Hiſp. in ort. Item flu. ex monte Pireneo in mare per urbem Ruſcinonem labens, *Thelas* Melæ, *Tet* vulgò, teſte Varrerio.

Ruſconia, *Ruſcinona* Livio, *Ruſtonium* Ptol. *Rungoniæ* Anton. col. & urbs Maurit. Cæſarienſ. marit. inter Icoſium ad occ. & Ruſuccurrum ad ort. à Juliâ Cæſareâ 78. m. p. in ortum. *Moraſus*, & *Temen de Fuſt* Marmolio. Long. 18. 30. Lat. 32. 14.

Ruſcurium, *Ruſcurrum*, Anton. *Rhuſuccoræ*, Ptol. *Garbel*, teſte Moletio, urbs & Col. Maurit. Cæſar. inter Ruſconiam ad occ. & Saldas ad ort.

Ruſellæ, Thuſciæ op. mediter. Ptol. & Liv. hodie *Roſella*, teſte Leandro. *Ruſellana Colonia* Plinio, *Roſellæ* Antonino. Long. 34. 45. Lat. 42. 25.

Ruſibis, *Ruſubis* Vict. Uticenſi, *Rutubis* Plinio, portus & op. Mauritan. Tingitanæ ad Cuſæ oſtium in mare Atlanticum labentis. *Omirabi* Marmolio. Long. 06. 40. Lat. 32. 30.

Ruſicada, op. Africæ propriæ maritimum apud Cullu urb. *Eſtora*, ſive *Stora* Marmol. & Moletio. Long. 38. 00. Lat. 32. 20.

Ruſium, Cedreno, *Topiris* Ptol. *Doberus* Thucyd. *Toprus* Procopio, urbs Thraciæ inter Philippos & Maximianopolim; hodie *Ruſio*.

Ruſpæ, Ptol. Africæ propriæ urbs maritima. Stella ſcribit eam *Alfaques* hodie vocari.

Ruſpina, urbs Africæ marit. inter Hadrumetum & Ruſpas. Silius lib. 3.

Quæque procul cernit non æquos Ruſpina fluctus.

Ruſſia, Poloniæ regio ad Meridiem, montes ac terminos regni Hungarici pertingens, cujus metropolis *Leunpurg*, quam Latini *Leopolin* vocant. *Ruſſia* quoque olim Sarmatia, nunc *Muſcovia* vocatur. Vide Ægid. Fletcherum in Ruſſorum Rep. cap. 1.

Rutlandia, *Rutlandſhire*, provincia parva Angliæ, inter Leiceſtriam ad occ. Lincolniam ad ort. & Northantoniam prov. ad merid.

Rutuba, flu. Liguriæ ex Appennino monte in mare Liguſticum deſcendens, vulgò, *la Rotta*. Ejus mem. Lucanus lib. 2.

Dexteriora petens montis declivia Tybrim
Unda lavat, Rutubamque cavam.

Rutuli, Latii pop. quorum Ardea metropolis fuit. Virg. Æneid. 10.

Tros Rutiluſne fuit, nullo diſcrimine habebo.

Rutunium, *Routon* adhuc teſte Camdeno, op. Angliæ in comit. Salopienſi. Anton.

Rutupæ, Ῥουτούπιαι Ptolemæo, *Repcheſtre* Lhuydo, *Richborow* Talboto & Camdeno; portus & op. Albionis in orâ Angliæ exciſum apud Sandovicum port. & op. Hinc *Rutupinus*. Lucan. lib. 6.

———*Veluti mediis qui tutus in arvis*
Sicaniæ, rapidum neſcit latrare Pelorum:
Aut vaga cum Tethys, Rutupinaque litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Juven. Sat. 4.

————*Circæis nata forent, an*
Lucrinum ad ſaxum, Rutupinove edita fundo
Oſtrea. ————

Auſonius in Catalogo Urb.

Puniſti Auſonio Rutupinum Marte latronem.

Vide Guil. Burtonum ad Antoninum, pag. 20. &c.

Ryſſadirum, Maurit. Ting. urbs ad mare Ibericum. Ptol. *Deyrat Milila* incolis, teſte Marmolio. Long. 10. 10. Lat. 34. 45.

Ryſſadium, Libyæ promont. Ptol. *Capo de Verde* Nigro.

S.

S*Aba*, vel *Seba*. Ex Scripturâ, inquit Bochartus ὁ μέγας, ſcimus 4. eſſe populos Seba nomine, quia totidem gentium conditores hujus nominis recenſet Moſes. Primum Chuſi filium. Secundum nepotem ex Rhegmâ. Gen. 10. 7. Tertium filium Joctan. Gen. 10. 28. Quartum denique filium Jockſan. Gen. 25. 3. Primi nomen per ס *ſamech*, reliquorum per ש *ſhin* ſcribitur. E primis tribus nati populi commerciis, & ex quarto latrociniis dediti. Primus & ſecundus è Chami ſtirpe, tertius & quartus è Semi poſteris. Primus, ſecundus, & quartus mari Perſico, tertius Arabico propior fuit. Inde eſt quod Sabæos ſcribit Plinius lib. 5. cap. 28. ad utrumque mare habitare. *Sabæi*, inquit, *propter thura clariſſimi ad utraque maria porrectis gentibus.* Nam quatuor

hi pop. quantumlibet diverſi, ſub uno tamen Sabæorum nomine continentur. Nos ex Viro magno ſingulis propriam ſedem aſſignabimus, & primum de *Sabæis* filiis *Joctan*. Cum autem de his agitur, eorum quoque nomen non caret homonymiâ. Sæpe enim ſacri ſcriptores, & poſt Agatharchidem, Diodorus & Artemidorus apud Strab. atque alii veterum Sabæorum nomine quatuor illos populos complectuntur qui Arabiæ πέζαν occupaverunt, Minæos nempe, Catabanos, & Chatramotas. Hic vero agimus de *Sabæis* propriè dictis, quorum pater fuit שבא *Seba*, vel *Saba* filius Joctan. De his Eratoſthenes, qui primus veterum Sabæos diſtinguit à reliquis Arabiæ odoratæ gentibus: Ἐχόμενοι δὲ τούτων Σαβαῖοι. Μητρόπολις δ' αὐτῶν Μαριάβα. Locum inſpicienti apparebit his verbis poni Sabæos ad mare Rubrum inter Minæos & Catabanos, qui Arabici ſinûs fauces occupant. Dionyſius Periegetes:

——————————Γαῖαν
Χατραμὶς ἐνναίει κατεναντία Πρῶνος αἴης,
Αὐτὰρ Ἐρυθραίης πλευρὴν ναίουσι θαλάσσης,
Μινναῖοί τε Σάβαι τε καὶ ἀγχίγυοι Κατάβανοι.

Sabæorum metropolis *Sabo* vel *Sabas*. Agatharchides cap. 50. Τὸ δὲ τῶν Σαβαίων ἄστυ τοῦ παντὸς ἔθνους προσηγορίαν δηλοῦν ἐπ' ὄρους ἐστὶν οὐ μεγάλου, πολὺ κάλλιστον τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν, ὃ καλεῖται Σαβάς. In Diodoro autem quem palam eſt Agatharchidem ſequi, meliùs legitur Σάβα. Verba ſic habent: τοῦ δὲ ἔθνους τούτου μητρόπολις ἐστὶν ἣν καλοῦσι Σάβα, ἐπ' ὄρους ᾠκοδομημένη. Ita Philoſtorgius lib. 3. Felicem Arabiam, in quâ Sabæi, tradit καθήκειν ἐπὶ τὸν ἐξώτατον ὠκεανὸν, ἧς μητρόπολις ἡ Σάβα. Et cum Theophraſtus aromata gigni ſcribit περὶ τὴν Σάβα καὶ Ἀδραμύτα, intelligit Saba Sabæorum metropolin, & regionem ei cognominem. Saba Ptolemæo eſt Σαβὴ, Stephano Σαβαὶ & Σάβω. Σαβαί, inquit, πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ φρούριον. Idem alibi: Σάβω, πόλις μεγάλη, πέραν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, οἱ πολῖται Σαβαῖοι. Ejuſdem urbis aliud eſt nomen ab iſto plane diverſum *Mariaba*. Eratoſthenes de Sabæis: Μητρόπολις δ' αὐτῶν Μαριάβα. Artemidorus: Ἡ δὲ πόλις τῶν Σαβαίων, ἡ Μαριάβα, κεῖται μὲν ἐπ' ὄρους εὐδένδρου. Nomen *Mariabæ* Plinius *dominus omnium* interpretatur, nempe à verbo רבא *rabba*, quod *dominari* ſig. formatur nomen *Marab* pro loco vel tempore dominationis. Tres Metropoles in Arabiâ hujus nominis enumerat Plinius. Cæterùm Saba Græcorum alii myſterium explicant, ut in Plinio habetur lib. 12. cap. 14. alii ridiculè deducunt ἀπὸ τοῦ σέβειν, eo quod in cultu Deorum præcipuus thuris uſus eſt. Heſychius multò verius Σαβὰ, αἰχμαλωσία. Nam Ebraicè שבה Chaldaicè & Syriacè שבא, & Arabicè סבו eſt *captivum ducere*. Tamen *Saba* refert Bochartus potius ad Arabicum שבא, quod *eminere* ſig. Id enim in Sabæos apprimè quadrat, ſive ſitum reſpicias urbis metropoleos, quæ fuit in monte ſita, ut ſupra oſtendimus, ſive ſtaturam corporum incolarum, de quibus Agatharchides: Τὰ σώματά ἐστι τῶν κατοικούντων ἀξιολογώτερα. Præterea ſi mores hominum ſpectes, Geographus Arabs eos ita deſcribit: *Faſtu, jactantiâ, & ſuperbiâ reliquos populos ſuperabant.* Denique dignitate etiam & numero, & potentiâ videntur cæteris præcelluiſſe. In Agatharchide: τὸ τῶν Σαβαίων γένος μέγιστον τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν, καὶ παντοίας κύριον εὐδαιμονίας. In Strabone: Ἡ τῶν Σαβαίων εὐδαιμονεστάτη μεγίστου ἔθνους. In Diodoro Siculo Sabæi ſunt πολυανθρωπότατοι τῶν Ἀραβικῶν ἐθνῶν. Divitiæ Sabæorum partim balſamo, & caſiâ conſtant, & myrrhâ, & thure, & cinnamono, & palmâ, & calamo odoratis, & cæteris id genus tantâ ubertate, ut in igne quotidiano non aliud lignum adhibeant quam ex caſiâ & cinnamono. Plin. 12. 17. *Non alia ligni genera in uſu ſunt, quam odorata: ciboſque Sabæi coquunt thuris ligno, alii myrrhæ.* Unde Virgil.

————*Molles ſua thura Sabæi.*

Et rurſum:

————*Solis eſt thurea virga Sabæis.*

Sen. in Herc. Oetæo:

Splendeſcat ignis thure, quod Phœbum colens,
Dives Sabæis colligit truncis Arabs.

Val. Flac. l. 6.

————*Thuriferos, felicia regna, Sabæos.*

Theophr. Hiſt. Plant. 9. 4. Γίνεται μὲν οὖν ὁ Λίβανος ἐν τῇ τῶν Ἀράβων χώρᾳ, περὶ τὴν Σαβὰ καὶ Ἀδραμύτα· Strabo de Sabæis ubi ſupra: ἐν οἷς καὶ Σμύρνα καὶ Λίβανος καὶ Κιννάμωμον. Plin. 6. 28. *Sabæi Arabum propter thura clariſſimi.* Iterum: *Sabæos ditiſſimos ſylvarum fertilitate odorifera.* Sidonius in Protrept. *Thurifer Sabæus.* Eadem Hieronym. c. 3. in Joelem. Sunt & pro Sabæo thure auctores qui hanc mercem faciunt Arabicam; nam Sabæi in Arabiâ. Hi ſunt Herod. lib. 3. Mela 3. 8. Tibullus 1. 2.

Urantur pia thura focis, urantur odores
Quos tener è terra divite mittit Arabs.

Sed adeo nihil non ſub lite. Nam Strabo lib. 16. per extrema ait eſſe nonnullos qui dicant: τοῦ δὲ Λιβάνου βέλτιστον τὸ πρὸς τῇ Περσίδι. Et Philoſtratus lib. 3. ubi de Caucaſo: *In montis præruptis lateribus arbores, è quibus thus deſtillat, pulcherrimæ naſcuntur, & aromatum aliæ ſpecies multæ.* Dioſcorides quoque l. 1. c. 70. diſcriminat inter thûs Arabicum atque Indicum. Papinius 4. Silo clare *thus Niliacum*, qui perinde hanc mercem Ægypto tribuit. Non pono in hoc numero Plinium, cum nominat *thus Minæum*, nam Arabicum intelligit. De la cerda. De Reginâ Seba, vel Saba vide Bochart. lib. 2. cap. 26. De שבא *Seba* vel *Saba* filio Rhegma. Vide eundem Phaleg. lib. 4. cap. 7. Sabæi, inquit, ex ſtirpe Chuſi, ubi locorum ſedes finxerint, conabimur hic aperire. Sabæos dicit Pomponius Arabiæ Fel. tenere partem oſtio maris Perſici proximam & Carmanis. Et in illo ipſo oſtio Carmanis proximo recenſet Arrianus in Periplo ὄρη μέγιστα λεγόμενα Σαβὼ, tanquam à *Sabâ*, Ptol. ſcribit *Aſabo*, & Marcianus *Paſabo*. Sed utrobique monent veſtigia nominis *Sabæ*. Hos Sabæos, ut putem patrem habuiſſe Sabam Rhegmæ filium ac Dedanis fratrem, facit locorum vicinia. Nam urbs *Dedan*, hodie *Dadan* proximè abeſt ab illo freto, & prope Dedan erat Rhegma. Eoſdem veriſimile eſt per freti anguſtias trajeciſſe in vicinam Carmaniam, in quâ *Sabin* urbem deſcribit Ptol. & Plin. *Sabin* flu. Dionyſ. Perieg. *Sabas* populos vicinos Paſargadis. Sic enim ille:

Πρῶται Σάβαι, μετὰ τοὺς δὲ Πασαργάδαι.

De altero *Sebâ* filio Chus, ac de *Sebâ* Abrahami nepote, vide Boch. Phal. l. 4. c. 8. & 9.

Sabadibæ, Anthropophagorum inſ. 3. in mari Indico, ſive Eoo. Ptol.

Sabæ, Indiæ pop. vulgò putantur apud Dionyſium, cujus cujus verba ſunt:

Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι.————

Id eſt, *horum autem* (fluminum) *medii habitant Sabæ*, ſc. inter Aceſinem, Hydaſpen, & Cophetem, de quibus proximè egerat. Atqui hoc loco pro Σάβαι legendum Σίβαι rectè monuit vir magnus in Plinianis. Quippe in Indiâ Sabas nemo alius nominavit. Sed *Sibarum* mem. Strabo lib. 15. Diodorus lib. 17. Arrianus in Indicis, Nonnus in Dionyſiacis lib. 26. v. 218. Steph. in Σίβαι. Bochartus.

Sabalingii, pop. Germ. inter Cimbros quos *Jutlander* cum *Gutis* & *vitis* Peucerus interpretatur.

Sabana, aureæ Cherſoneſi urbs. Ptol. *Saendebar* Mercator vocat, & in inſ. Japan locat.

Sabarcæ, Indiæ pop. qui populi, non regum imperio regebantur. Q. Curtius.

Sabaria, hujus mem. Ammianus & Antoninus. Plinius eam Norico annumerat, & Coloniam D. Claudii nominat. Lazio Auſtriæ op. eſt ad Angrum flu. nomine *Stain*. Bruſchius dicit Sabariæ, An. Dom. 1508. ſepulchrum Ovidii Naſonis inventum, teſtudine magnificum, & hoc epitaphio ornatum:

Fatum neceſſitatis lex.
Hic ſitus eſt Vates, quem Divi Cæſaris ira
Auguſti patriâ cedere juſſit humo:
Sæpe miſer voluit patriis occumbere terris,
Sed fruſtra, hunc illi fata dedere locum.

Sabaria, *Gunſs* Germanis. *Benges* Hungaris, flu. Pannoniæ Sabariam urb. alluens, & in Arrabonem influens.

Sabarim, locus trans Jordanem in terrâ Amorrhæorum, qui à *frangendo* hoc nomen invenit; ſiquidem ibi Iſraelitarum acies fracta eſt. Joſ. 7.

Sabata, Liguriæ urbs, quæ & *Vada Sabatorum*, & *Vada Sabatia*. Ptolemæus: Τῆς δὲ Λιγουρίας ὑποκειμένης τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσιν, εἰσὶ μεσόγειοι πόλεις, Σάβατα, Πολεντία, Ἄστα, Ἄλβα Πομπηΐα, Λιβάρνα, Imperitè opidum maritimum in mediterraneis poſuit. Jul. Capitolinus in Pertinace: *Avaritiæ ſuſpicione privatus non caruit, quum apud Vada Sabatia oppreſſis fœnore poſſeſſoribus, latiùs ſuos teneret fines.* Strabo lib. 4. in deſcriptione Alpium: Ἄρχονται δ' αἱ Ἄλπεις, οὐκ ἀπὸ Μονοίκου λιμένος, ὥς εἰρήκασί τινες, ἀλλ' ἀπὸ τῶν αὐτῶν χωρίων, ἀφ' ὧνπερ καὶ τὰ Ἀπέννινα ὄρη κατὰ Γένουαν καὶ τὰ καλούμενα Σαβάτων Οὔαδα, ἅπερ ἐστὶ τενάγη, &c. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 68. Silius lib. 8.

Quique tuos Flavina focos, Sabatia quique
Stagna tenent.————

Sabathra, urbs Arab. Fel. Plin. Item col. & op. Africæ marit. *Saxambis* Moletio. *Rakianabes* Villanovano. Long. 77. 00. Lat. 16. 56.

Sabatia, regiuncula Tuſciæ, circa lacum Sabatinum, inter urb. Romam ad ort. & Tarquinios ad occ. hodie *Paeſa di Anguillara*.

Sabbaticus amnis, de quo ſic Joſephus Bell. Jud. 7. 23. Τίτος δὲ Καῖσαρ, χρόνον μέν τινα διέτριψεν ἐν Βηρυτῷ, διὰ παρειρήκαμεν. Θεᾶται δὲ κατὰ τὴν πορείαν ποταμοῦ φύσιν ἄξιον ἱστορηθῆναι. Ῥεῖ μὲν γὰρ μέσος Ἀρκαίας τῆς Ἀγρίππα βασιλείας

καὶ Ῥαφαναίας, ἔχει δὲ θαυμαστὴν ἰδιότητα. Πολὺς γὰρ ὢν ὅτε ῥεῖ, καὶ κατὰ τὴν φορὰν οὐ χαλαρός, ἐπίσταται δὲ πᾶς ἐκ τῶν πηγῶν ἐπιλείπων, ἐξ ἡμερῶν ἀριθμόν, ξηρὸν παραδίδωσιν ὁρᾷν τὸν τόπον. Εἶθ' ὥσπερ οὐδεμίας γινομένης μεταβολῆς, ὅμοιος κατὰ τὴν ἑβδόμην ἐκδίδωσι, καὶ ταύτην ἀεὶ τὴν τάξιν ἀκριβῶς τετήρηται διαφυλάττων, ὅθεν δὴ καὶ Σαββατικὸν αὐτὸν κεκλήκασιν, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰουδαίων Ἑβδόμης, οὕτως ὀνομάσαντες. Hæc ille. Hic vero de Sabbatis Judæorum nonnihil annotare liceat. Etſi enim obſervatio hebdomadûm, quæ hodie obtinet ante tempora Theodoſii vulgò recepta non fuit, Græcos tamen & Aſiaticos in functione vitæ quotidianæ tale aliquid obſervare ſolitos accepimus. Quod quia imitatione Judæorum, qui jam tum per orbem ſparſi erant, inſtitutum eſt, etiam Sabbati nomen multi retinuerunt. Ejuſmodi eſt quod Suetonius ait, *Diogenem Grammaticum ſolitum Rhodi Sabbatis diſputare.* Sic ſeptimo quoque die feriæ pueris ſolitæ in Scholis concedi. Lucianus in Pſeudologiſta: Καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε καὶ διεγέλα. Gellius 15. 2. *Is in conviviis juvenum, quæ agitare Athænis hebdomadibus Lunæ ſolenne nobis fuit, ſimulatque modus epulis factus, & utiles, delectabileſque ſermones cœperant; tum ſilentio ad audiendum petito, loqui cœptabat.* Ubi notandum quod Ἑβδόμη feſtum erat publicum Athenis, quod Septimo quoque die Lunæ celebrarent in honorem Apollinis, cui dies ille ſacer. Suidas: Ἡμέρας τινὰς ἐνόμιζον τῷ. Ἀθήνησι θεοῖς τισίν, οἷον Νουμηνία, καὶ Ἑβδόμη Ἀπόλλωνος. Heſiodus Ἡμέραις:

———— Καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ,

Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.

Idem ſervatum etiam in aliis rebus. Vulcatius Gallicanus in Avidio Caſſio: *Exercitium ſeptimo die fuit omnium militum, ita ut ſagittas mitterent, & armis luderent.* Lampridius in Alexandro Severo: *Capitolium ſeptimo die cum in urbe eſſet, aſcendit, templa frequentavit.* Diſputat etiam Clem. Alex. Strom. 5. ὅτι τὴν ἑβδόμην ἱερὰν, οὐ μόνον Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι. Sed ante eum ſcripſit Joſephus jam ſuâ ætate adeo increbuiſſe ſeptimi diei obſervationem ex Judaico ritu, ut neget ullam urbem, aut Græcorum, aut Barbarorum, h. e. non Græcorum poſſe reperiri, quæ ceſſationem ab opere diei ſeptimi in ſuos mores non recipiſſet. Inſignis planè locus, ideoque verba ipſa proferam: Οὐδ' ἔστιν οὐ πόλις Ἑλλήνων, οὐδ' ἡτισοῦν, οὐ δὲ βαρβάρων, οὐ δὲ ἓν ἔθνος, ἔνθα μὴ τὸ τῆς Ἑβδομάδος ἣν ἀργοῦμεν ἡμεῖς, τὸ ἔθος οὐ διαπεφοίτηκεν. Hæc ille lib. poſteriore contra Apionem. Utcunque hoc ſit, illud interdum pro certo habetur, Ethnicos Judæorum Sabbata contemptui ac ludibrio ſemper habuiſſe, ſecundum Eccleſiæ querimoniam. Thren. 1. 7. *Viderunt eam inimici ac Sabbata ejus deriſere.* Seneca apud Auguſtinum l. 6. de Civit. Dei c. 11. Judæis vitio vertit, *quod ſeptimam ætatis ſuæ & vitæ partem otiando perderent.* Juvenalis quoque:

———— *Cui ſeptima quæque fuit lux*
Ignava, & partem vitæ non attigit ullam.

Idem alibi:

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbatha reges.

Tacitus lib. 5. Hiſtor. *Septimo die otium placuiſſe ferunt; dein blandiente inertiâ, ſeptimum quoque annum ignaviæ datum.* Claud. Rutilius:

Radix Stultitiæ, cui frigida Sabbata cordi,
Sed cor frigidius religione ſuâ eſt,
Septima quæque dies turpi damnata veterno,
Tanquam laſſati mollis imago Dei.

Plura inveniri poſſunt huc ſpectantia in Dione Caſſio, Juſtino, aliis. Sed hæc obiter.

Sabbatus, Italiæ flu. Antonino eſt in Samnitibus, quem Leander nunc *Fiume di Benevento* ait vocari; & *Samnium* à Floro dictum addit.

Sabelli, pop. Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marſos incolentes. Hinc *Sabellus.* Horatius:

Sed ruſticorum maſcula militum
Proles, Sabellis docta ligonibus
Verſare glebas.——

Itemque *Sabellicus.* Virg. Georg. 3.

Ipſe ruit, denteſque Sabellicus exacuit ſus.

Sabini, pop. in 4. reg. Italiæ, non procul à Româ, à religione & cultu Deorum cognominati, ut vulgò volunt, qu. ἀπὸ τοῦ σέβεσθαι. Plinius lib. 3. cap. 12. *Sabini, ut quidam exiſtimavere, à religione & Deorum cultu Sebini appellati.* Et Feſtus Pompeius: *Sabini dicti, ut ait Varro Terentius, quòd ea gens præcipuè colat Deos,* i. e. ἀπὸ τοῦ σέβεσθαι. Eccui vero credibile fiet, Italiam gentem in primis antiquam nomen ſibi impoſuiſſe è Græcâ linguâ quæſitum? Itaque longè aliter ſenſerunt alii auctores; à quibus Iſidorus Origin. lib. 9. cap. 11. habuit iſta: *Ab Italo Itali, à Sabino Sabini, à Sicano Sicani.* Hæc haud dubie, inquit Cluverius, habuit è Porcii Catonis Originibus gentium, civitatumque Italicarum. De hoc quidpe ita tradit Halicarnaſſ. Dionyſius lib. 2. Ζηνόδοτος δὲ ὁ Τροιζήνιος συγγραφεὺς Ὀμβρικοὺς ἔθνος, αὐθιγενεῖς ἱστορεῖ τὸ μὲν πρῶτον οἰκῆσαι περὶ τὴν καλουμένην Ῥεατίνην· ἐκεῖθεν δ' ὑπὸ Πελασγῶν ἐξελαθέντας, εἰς ταύτην ἀφικέσθαι τὴν γῆν, ἔνθα νῦν οἰκοῦσιν· καὶ μεταβαλόντας ἅμα τῷ τόπῳ τοὔνομα, Σαβίνους ἐξ Ὀμβρικῶν προσαγορευθῆναι. Κάτων δὲ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ Σάγκου, δαίμονος ἐπιχωρίου. Hunc Sabini gentis conditorem Silius Italicus non *Sabinum*, ſed *Sabum*, pronunciat, à quâ quidem primitivâ voce rectius derivatum provenit gentis vocabulum *Sabini.* Sic enim ille lib. 8.

Cunctis haſta decus clypeuſque refertur in orbem.
Vertice & implumes, ac levi tegmine cruris
Ibant, & læti, par, Sancum voce canebant,
Auctorem gentis; pars laudes ore ferebant,
Sabe, tuas; qui de patrio cognomine primus
Dixiſti populos magnâ ditione Sabinos.

Sabinos *fortiſſimos, & florem Italiæ, adeo ac Reip. robur* Cicero vocat Orat. pro Q. Ligario. Laudati iidem gravitate morum & ſanctitate imprimis fuerunt. Sanè *triſtem ac tetricam diſciplinam* antiquis Sabinis Livius tribuit: *illoque genere nullum aliud incorruptius fuiſſe* diſertè ſcribit lib. 1. c. 18. Hinc libenter Poetæ cum matronas caſtas, pudicas, ſedulas, viri, familiæque magis, quam formæ ſtudioſas laudare volunt, cum Sabinis conferant. Horat. Epod. 2.

Quod ſi pudica mulier in partem juvet
Domum, atque dulces liberos,
Sabina qualis, aut peruſta Solibus
Pernicis uxor Appuli, &c.

Quem totum locum Statius lib. 5. Sylv. 1. ſic expreſſit:

Ipſa dapes modicas, & ſobria pocula tradit,
Exemplumque ad herile monet, velut Appula conjux,
Agricolæ parci, vel Sole infecta Sabino,
Quæ videt emeriti jam proſpectantibus aſtris,
Tempus adeſſe viri, propere menſaſque toroſque
Inſtruit, expectatque ſonum redeuntis aratri.

Martialis 1. 62.

Caſta nec antiquis cedens Levina Sabinis.

Juv. Sat. 6.———*Intactior omni*
Crinibus effuſis bellum dirimente Sabinâ.

Idem Sat. 10.

————*Veteres imitata Sabinas.*

Virgil. Georg. 2.

Caſta pudicitiam ſervat domus, &c. dein ſubdit:
Hanc olim veteres vitam coluere Sabini.

Vetus adagium de iis fuit: *Sabini, quod volunt, ſomniant.* De quo Feſtus & ad eum Scaliger. De Lacedæmoniis orti fuerunt. Plut. Νουμᾶς γένος μὲν ἦν ἐκ Σαβίνων· Σαβῖνοι δὲ βούλονται Λακεδαιμονίων ἑαυτοὺς ἀποίκους γεγονέναι. Vide Cluver. Ital. Ant. l. 2. c. 8.

Sabis, flu. eſt inter Belgas, qui Nervios irrigat, & in Moſam flu. penes Condruſios, ſeu Mamurcium op. Leodienſium influit. *Sambre* Leſſabæo. Item flu. Carmaniæ in ſinum Perſicum influens.

Sablones, Anton. *Sambeck* vicus Simlero circa Moſam prope Trajectum ſuperius.

Sabonam, vocat Bruſchius *Brixon* Germ. urb. in Alpibus ſitam & epiſcopali ſede decoratam. Hanc Niger tradit *Bretina* Ptolemæi eſſe. *Sabiona* legit Simlerus, & *Sebatum* Antonini eſſe dicit, atque *Brixinam minorem* deſignari, ubi olim epiſcopi ſedes fuit.

Sabrina, *Severn*, flu. Angliæ celeberrimus. Oritur in Walliâ, Bor. in Com. Montgomerienſi, ex monte *Plym-Llimmon* dicto; & paulo poſt auctus aliquot fluviis, & per Angliam fluens, Salopiam rigat & Vigorniam. Hinc paulo infra auctus Temdo flu. uti & Avona ad Theocicuriam juxta Gloceſtriam labitur; & receptis Vaga flu. Walliæ, & Avona flu. qui Briſtolium rigat, ſinum Sabrianum efficit, vulgò *Severn Flud*, inter Walliam & Cornubiam. Ejus mem. Tacitus Ann. 12.

Sacæ, pop. Aſiæ inter Scythiam citer. ad Bor. & Indiam citer. ad merid. Sogdianis ad occ. finitimi (quorum regio *Belor* Mercatori) ſine urbibus, unde Nomades per deſerta habitantes appellantur. Dionyſ. v. 749.

Τὸν μέτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ἰαξάρταο νέμονται
Τόξα Σάκαι φορέοντες, ἃ μηκέτις ἄλλος ἐλέγχοι
Τοξευτής· οὐ γὰρ σφι θέμις ἀνεμώλια βάλλειν.

Hi cum Maſſagetis adeo celebres præ cæteris Scythis fuere, ut omnes Scythæ Aſiatici Maſſagetæ & Sacæ ab antiquis dicti fuerunt, teſte Strabone. Imò *Perſæ Scythas in univerſum Sacas appellavere à proximâ gente*, uti loquitur, Plin. 6. 17. De Sacarum incurſionibus in Hyrcaniam & alias reg. ad Armeniam uſque, ubi regionem occuparunt *Sacaſenam* ab illis appellatam, quæ Ptolemæo eſt *Sacapene* (unde *Sagapenum* affertur) vide Strab. lib. 11. Montanus.

Sacazania, pagus Africæ ad Syrtim magnam. *Zedic* Marmolio.

Sacer mons, locus ad tert. milliarium ſupra Anienem, quem plebs Rom poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupavit. Cic. in Bruto. Ibi creati ſunt Tribuni plebis. Ovid. Faſt. 3.

Plebs vetus & nullis etiam tunc tuta Tribunis
Fugit, & in Sacri vertice montis erat.

Sacer portus, vel *Sacriportus*, locus in Italiâ Syllæ & Marii Junioris prælio nobilis. Velleius libro altero: *C. Marius ſepties Conſulis filius apud Sacriportum pulſus à Syllâ.* Lucanus lib. 2.

Jam quot apud Sacri cecidere cadavera portum.

Ἱερὸς λιμὴν dicitur Appiano Ἐμφυλ. α.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: ſic dictus, quòd incolæ *ſcutum*, σάκος Græcis dictum, primi invenerint. Gentile *Sacius* Steph.

Sacra Via, in Urbe Româ vocata eſt, quòd in eâ ictum ſit fœdus inter Romulum & Tatium. Hâc triumphantes in Capitolium ibant. *Sacer clivus* Horatio dicitur. Idem Sermonum lib. 1. Satyrâ nonâ.

Ibam forte Viâ Sacrâ (ſicut meus eſt mos)
Neſcio quid meditans, &c.

Sacrani, pop. Italiæ non procul à Româ. Servius illud Virgilii Æn. 7.

Et Sacranæ acies & picti ſcuta Labici.

Dicunt, inquit, *quendam Corybantum veniſſe an Italiam ac tenuiſſe loca, quæ Urbi vicina ſunt. Ex eo populos ducentes originem Sacranos appellatos; nam ſacrati ſunt Matri Deûm Corybantes.*

Sacrum nemus, ſylva Batavorum in Hollandiâ apud Ageducem pagum, inter Lugdunum, Delfos & Hagam.

Sacrum promontorium, Luſitaniæ locus Ptol. *Caput. S. Vincentii* hodie dicitur. Aliud in Corſicâ eidem Ptolemæo, *Capo Chelidoni* Sophiano.

Sænia, Tuſciæ mediter. op. Ptol. *Siena* hodie dici, & Coloniam *Senenſem* Tacito vocari docet Orlandius.

Sagaris, flu. Aſiæ, qui ex Dyndymo Galatiæ monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque flexuoſo curſu delatus, tandem influit in Pont. Euxinum. Ovidius Pont. 4. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniuſque Hypaneſq; Crateſq;
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Sagra, flu. Magnæ Græciæ per fines Locrenſium in mare Auſonium influens. *Alaro* hodie Gabr. Barrio. *Sagriano* Leandro. *Suchriano* Nigro.

Saguntia, olim op. nunc pag. Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ, *Gigonza*, vel *Giſconza*, teſte Morali. Long. 18. 28. Lat. 41. 30.

Saguntum, vel *Saguntus*, *Morvedre* Morali, op. olim clariſſimum Hiſp. Tarraconenſis in finibus Hedetanorum, ab Annibale expugnatum & everſum. Fuit autem Pop. Romani fideliſſima ſocia, quam cum Annibal contra jus fœderis obſidione premeret, maluerunt Saguntini ſe, ſuaque omnia igni conſumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deſerere, aut vivi in hoſtis poteſtatem pervenire. Florus 2. 6. *Saguntus vetus Hiſpaniæ civitas & opulenta, fideique erga Romanos, magnum quidem ſed triſte monumentum.* Hanc Stephanus *Zacanthan* appellare videtur. Inde Appiano in Ibericis populi Ζακανθαῖοι. Ζακανθαῖοι, inquit, ἄποικοι Ζακυνθίων ἐν μέσῳ τῆς Πυρήνης, καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴβηρος ὄντες. Sed peſſimus Geographus in rebus Hiſpanicis eſt Appianus, qui Saguntum inter Pyrenæos, & Iberum flu. collocat, quæ omnium Geographicorum conſenſu fuit inter Iberum & Sucronem, non longè à loco ubi nunc *Valentia*. Idem paulo pòſt miſerè prodit ſuam ignorantiam in Hiſpaniæ Geographiâ, qui Carthaginem novam, ſeu Spartariam eandem eſſe putat, quæ olim Saguntus, quæ à ſe invicem, plus quam 50. leucis diſtabant. Strabo lib. 3. Σάγουντον κτίσμα Ζακυνθίων. Livius lib. 21. *Civitas ea longè opulentiſſima, ultra Iberum ſita paſſus mille ferme à mari, oriundi à Zacyntho inſula dicuntur: miſtique etiam ab Ardea Rutulorum quidam generis.* Silius lib. 2. ubi de Annibalis clypeo:

Eminet excelſo conſurgens colle Saguntbos,
Quam circum immenſi populi, condenſaque cingunt
Agmina cirtantum, pulſantque trementibus haſtis.
Extremâ clypei ſtagnabat Iberus in orâ.

Polyb. l. 3. Ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μὲν ἐπὶ τῇ πρὸς θάλατταν καθήκοντι πρόποδι τῆς ὀρεινῆς τῆς συναπτούσης τὰ πέρατα τῆς Ἰβηρίας καὶ Κελτιβηρίας· Ἀπέχει δὲ τῆς θαλάττης ὡς ἑπτὰ στάδια. Long. 20. 55. Lat. 39. 45. Hinc *ſaguntina fames* pro magnâ & extremâ. Lucan. l. 3.

Nec pavet hic populus pro libertate ſubire
Obſeſſum Pœno geſſit quod Marte Saguntum.

Sais, urbs Ægypti juxta unum ex Nili oſtiis, quod ab ipſa *Saiticum* dicitur. Pop. *Saitæ*, qui Minervam colunt; Propertius 2. 2.

Mecurioque Sais fertur Bœbeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Ubi quæ de urbe *Sai*, & *Sai* de Minerva comminiſcitur Beroaldus ἀπροσδιόνυσα ſunt. Pro *Sais* enim *ſacris* legendum, uti emendat Paſſeratius. Long. 61. 30. Lat. 30. 50.

Sala, flu & urbs Maurit. Tingit. cis Atlantem minorem Flu *Buragrag*, urbs autem *Sella*, ſeu *Cela*. Eſt & *Sala* flu. ejuſdem Maurit. apud Atlantem majorem. Ptol. Long. 06. 40. Lat. 33. 50.

Sala, op. Pannoniæ ſup. in Hungariâ. Ptol. *Zalawar* ex tab. recent. Item flu. Gall. Belg. per Lotharingiam fluens, *la Seille* vulgò. Eſt quoque *Sala* Turdulorum in Bæticâ urbs, & Hyrcaniæ op. Ptol. & urbs litoralis Thraciæ circa Hebrum flu. Herod. Item Germ. vicus non procul ab op. *Kunigbofen*, à quo Franci dicti ſunt *Salici*, qui circa hunc vicum & flu. ejuſdem nominis habitarunt. Verum *leges Salicæ*, teſte Munſtero, non ab iſto vico ſeu flu. ſed à *Sala* dictione Franci, quæ Latinè *palatium* ſeu *aulam* ſig. hoc nomen habent. Long. 40. 30. Lat. 46. 48.

Salacia, urbs Turdetanorum in Luſitaniâ. Ptol. *Alcazar d' Oſal*, teſte Morali cum Reſcindio. Long. 11. 05. Lat. 38. 28.

Salamantica, op. in orientali tractu Luſitaniæ, vulgò *Salamanca*. Vide *Salmantica*.

Salamii, Arab. pop. ſic dicti, quòd fœdus cum Nabathæis pepigerint. Salama enim *pacem* ſig. Stephanus. Nempe ab Hebræo שלום *Shalom* quod eſt *pax*.

Salamis, *Salamine*, Plinio & Polyæno, poſtea *Conſtantia*, teſte Stephano, urbs Cypri in orâ Orientali, exciſa, apud Hamacoſtum, ſive, nunc vocant, Famaguſtam, ab eâ parum in Bor. recedens. Pop. *Salaminii*. Long. 66. 40. Lat. 35. 30.

Salamis, vel *Salamin*, hodie *Coluri*, teſte Sophiano, inſ. ſinus Saronici, inter Peloponneſum & Atticam, Æginæ proxima. Dionyſius v. 511.

Πρόσθε δὲ Σουνιάδος κορυφῆς, ἐσύπερθεν Ἀβάντων
Φαίνονται Σαλαμίς τε καὶ Αἰγίνης πολίεθρον.

Olim *Cychria*, & *Sciras*, & *Pityuſſa* dicta, teſte Strabone. Item *Ophis*, ut Euſt. refert. *Draconis inſulam* à Lycophrone appellari ſcribit ejus Commentator, quòd eam primò draco fera occuparit. *Salaminam* eam Hyginus vocat, & dicit ab Apollonio *Atthida* nominari. Nobis (inquit Bochartus) inſula *Salamin* eſt inſula τῶν ὀφιοδήκτων. Arabicè enim סלם *ſalama* de ſerpente eſt *mordere*. Interpretatio nominis ex hiſtoria patet. Cychreus, vel Cenchreus, dum in eâ inſula regnaret, ἀπέκτεινεν ὄφιν ὑπερφυῆ τὸ μέγεθος λυμαινόμενον τοὺς ἐγχωρίους. Ita Diodorus lib. 4. Et de eodem Apollodorus l. 4. Κτείνας δὲ ὄφιν οὗτος ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε. Inde *Salamin* à Lycophrone appellatur νῆσος δράκοντος. Ubi Scholiaſtes: Τὴν Σαλαμῖνα πρώην δράκων κατεῖχεν. Et paulo poſt: Κυχρεὺς δὲ ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος υἱὸς, ὥς φησιν Εὐφορίων, ἀνεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ τὴν Σαλαμῖνος βασιλείαν κατεῖχεν. Et rurſum: Ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἀνάξιφος ἐκλήθη. Nullo ſenſu; ſed legendum ἄναξ Ὄφις, i. e. Serpens dictus eſt. Quod ipſum agnoſcit Stephanus, quamvis alio transferat cum de Cychreo ſcribit in Κυχρεῖος πάγος· Ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων. Euſtathius itidem, niſi quod Cychrei cognomen *Ophis* ibi ridiculè refertur ad τραχύτητα τόπου; ſed ſcribendum τρόπων. Eodem pertinet quod legitur in Pauſaniæ Atticis, Athenienſibus in Medos navali pugnâ circa Salaminem decertaturis, δράκοντα ἐν ταῖς ναυσὶ φανῆναι, & Apollinem de eâ re conſultum reſpondiſſe Κυχρέα εἶναι τὸν Ἥρωα. Quin juxta Steph. & Euſt. Salaminis vaſtator ſerpens non alius fuit, quam ipſe Cychreus, quem ab Eurylocho inde pulſum, Cereris æditum volunt Eleuſine egiſſe. Et in Heſiodo apud Strabonem ſerpens à Cychreo educatus in inſulanorum perniciem ὑπὸ Εὐρύκλῳ (lege Εὐρυλόχῳ) ab Eurylocho pellitur. Denique in Etymologo Aſopus è Bœotiâ Salaminem profectus regem Ὄφιν interfecit, & pro eo regnavit. Hic claſſis Perſarum ſub Xerxe rege à Græcis diſſipata, teſte Mela. In eâ Telamon Ajacis ac Teucri pater regnaſſe fertur. Ajax ipſe apud Homerum:

——————Οὐδὲ γὰρ οὕτω
Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

Horatius:

——————*Teucer Salamina patremque*
Cum fugeret.——————

Hinc *Salaminius* & *Salaminiacus*. Horatius:

Urgent impavidi te Salaminii
Teucerque, & Sthenelus ſciens
Pugnæ.——————

Lucan. lib. 5.

Ut Salaminiacum meminit mare.———

Salampſii, Maurit. Cæſar. pop. Ptol.

Salapia, *Salapiæ* Ptol. *Salpia* Dionyſ. Halicarn. urbs Apu-

liæ Dauniæ ad lacum, media fere inter Sipontum ad occid. & Barolum ad ort. ubi Annibal poſt Cannenſem victoriam amori meretricio operam dedit. Hinc *Salapina palus*, ſuper quo Salapia urbs. Lucan. lib. 5.

Quas recipit Salapina palus, & ſubdita Sipus
Montibus.————

Long. 40. 12. Lat. 41. 28.

Salaria, via & porta urbis Romæ in Sabinos ducens. Mart. 4. 64.

Illic Flaminiæ Salariæque.

Vide Gronovii diſſert. Epiſtolic. in T. Liv. pag. 14. Sic dicta, teſte Feſto, quod per eam Sabini *ſalem* ab urbe acceptum deferrent. Long. 17. 35. Lat. 38. 00.

Salaria, urbs Hiſp. Tarraconenſ. gemina. Una Colonia Julia Salarienſis in vet. inſcript. urbs olim epiſc. in finibus Baſtetanorum, *Cazorla*, teſte Morali. Altera in finibus Oretanorum, op. ſeu pag. hodie apud Viſum op. inter Almagrum & Ubedam.

Salas, Germ. flu. Strabo, inter quod & Rhenum Druſus occubuit. *Saal* hodiè vocatur, è Sudeto monte naſcens, & in Albim ad Calbam op. Saxoniæ influens.

Salaſi, *Salaſſii* Ptol. *Salaſſi* Strab. pop. Gall. Subalpinæ in Pedemonto principatu, per quos Duria flu. decurrit. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 13. quod eſt *de Salaſſis*.

Saldæ, Colon. & urbs Maurit. Cæſarienſ. Ptol. Hodie *Alger* Caſtaldo *Tadelis* vero Mercatori; cujus ſententia videtur probabilior. Long. 22. 00. Lat. 32. 30.

Salduba, op. Hiſp. Bæticæ apud oram, inter Malacam urbem, & Barbeſulam op. *Fuengirola* ex tab. recent.

Salduba, flu. qui fortè *Saduca* etiam dictus, hodiè C. Cluſio eſt *Guadalquivirejo*, prope Malacam in mare Medit. ſe exonerans. Aliis eſt *Rio Verde* amnis, 7. leuc. à Malaca in Occ.

Sale, urbs Hircaniæ, Ptol.

Sale, urbs & reſp. Piratarum, in regno Feſſano, nunc ſub Maroci rege.

Salebim, nomen loci, 3 Reg. IV. Lat. *reſpiciens corda*, ſive *pugillus*, aut *vulpes*, vel *ſemita in mari*.

Salecha, civitas in Baſan, Joſ. XII. Lat. *Caniſtrum tuum*, aut *elevatio*, vel *conculcatio tua*.

Salecis, vel *Salex*, flu. Maurit. Tingit. ultra Abylen Herculis columnam, 90. ſtad. diſtans. Philoſtr.

Salem, vel *Salim*, in tribu Manaſſe. Hieron. docet hanc non eſſe Jeruſalem, ſed opidum juxta Scythopolim, quod uſque hodie appellatur *Salem*, ubi oſtenditur palatium Regis Melchiſedec. Hinc *Sulamitis* quaſi *Salamitis*. Eſt etiam nomen loci, Joh. III. Item villa ejus nominis oſtendebatur in tribu Benjamin, tempore Hieronymi, juxta Æliam, contra Occidentem plagam.

Salenæ, op. Albionis mediter. in Angliâ. Ptol. *Salndy* Camdeno in agro Bedfordienſi, non procul, ab ipſa Bedfordiâ.

Saleni, pop. & op. Hiſp. Tarrac. in finibus Vardulorum & Cantabrorum, ad Neſuam flu. ab Ituriſsâ 7. leuc. in Occid. Mela.

Salentini, pop. Italiæ, quorum reg. (in mare ad ort. contra Epirum inſtar peninſulæ porrecta) Meſſapia, & Iapygia, cum Calabriâ in orâ Boreali, *Terra d'Otranto* vulgo, Apuliæ Peucetiæ ad occ. contermina, in quâ 3. metropoles, *Brunduſium*, *Tarentum* & *Hydruntum*. *Salentinum* promont. idem eſt cum Iapygio. Virg. Æn. 3.

Et Salentinos obſedit milite campos.

Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 13.

Salentinus lacus, apud Salentinos, qui ad margines uſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis aquis augetur.

Salernum, Picentinorum op. in Italiâ: Ejus mem. Lucan. lib. 2.

Veſtinis impulſus aquis, radenſque Salerni
Culta Siler.————

Silius lib. 8.

Ille & pugnatis laudavit tela Salerni.

Horatius lib. 1. ep. 15.

Quæſit hyems Veliæ, quod cœlum, Vala, Salerni.

Titulo principis & Academiâ gaudet, præcipuè vero ſtudio medicinæ inſignis eſt. Cujus Doctores librum conſcripſerunt, cui titulus *Schola Salerni*, vel *Salernitata*, ac Anglorum regi dicarunt, non Henrico Octavo, ut quidam putant; Sic enim commentarius Arnoldi Villanovani (qui floruit A. D. 1313.) antiquior eſſet libro ipſo. Videtur itaque inſcriptus fuiſſe Richardo ſecundo, ſive Edvardo primo, qui cum Terram ſanctam verſus peregrinarentur, forte ad locum hunc pervenerunt, & profeſſores ejus honorario aliquo emolumento adornarunt. Long. 38. 44. Lat. 40. 33.

Saleſii, pars Pæonum. Steph. Forte qui hodie *Sileſii*, vel *Sleſii* vulgò.

Saletio, op. Germ. ſup. apud Rhenum flu. in Alſatiâ inter Argentoratum ad merid. & Spiram ad Bor. *Seltz* Rhenano.

Salganeus, *Salganea* pl. num. Strab. & Liv. op. Bœotiæ ad Euripum, inter oſtium Iſmeni flu. & Anthedonem op. *Saganeus* Ptolemæo. Inde *Salganius* vel *Salganites*, vel *Salganeus* Apollo. Steph. *Salganico* Moletio.

Salia, flu. & op. Hiſp. Tarrac. in orâ Aſturum, patria Prudentii poetæ. Sic enim ille præfat. Hymn. Cathemer.

Oblitum veteris me Saliæ conſulis arguens,
Sub quo prima dies mihi.

Pop. *Salini*. *Salia* item flu. Lotharingiæ, vulgò *Selle*.

Salii, Germ. pop. qui & Franci dicuntur, quorum reg. *Franconia*. Sidonius Apollin.

————*Salius pede, falce Gelonus.*

Amm. Marcell. lib. 17. de Conſtantio ſcribens: *Quibus paratis, petit primos omnium Francos, eos videlicet, quos conſuetudo Salios appellavit.* Althamerus à *Salâ* flu. dictos putat. Hi, Gallis expulſis, eorum ſedes occuparunt, Franciamque de ſuo nomine appellarunt. Item *Salii*, vulgò *Oldenzeel* pop. & op. Germ. in Tranſiſalanâ reg. inter Daventriam & Coverdiam.

Salim, nomen loci. 1 Reg. 9. Fil. Roboam. 1 Par. 11.

Salinæ, ſeu *Salenæ*, Ptol. op. Albionis in Angliâ, apud Verulamium, vulgò *S. Albans*. Camdeno vero *Salndy*. Item urbs Suetriorum apud Alpes maritimas in Gall. Subalpinâ, *Salutiæ* poſterioribus & *Saluzzo* vulgò, teſte Varrerio. Item op. Daciæ exciſum in Tranſylvaniâ, circa Tibiſci fontes, olim urbs clara, nunc pagus, *Sigeth*, teſte Lazio. *Salinæ* quoque Rutilio locus erat Hetruriæ ad Cecinnam flu. ubi ſal conficiebatur; & *Salinæ* urbs Burgundiæ in Sequanis ampliſſima, vulgò *Salins*. *Salinæ* denique Saxonicæ dicitur Halla urbs Saxoniæ.

Salinum, Ptol. Pannon. infer. op. ad Danub. *Adem* Lazio. Long. 42. 20. Lat. 46. 45.

Saliſſo, op. inter Treviros & Argentoratum. Anton.

Saliunca, Autrigonum urbs in Hiſp. Tarracon. Ptol.

Sallyes, *Salyi* & *Salyes*, Plinio, *Salvii* Livio, *Saluvii* Marcellino, pop. Gall. Narbon. quorum metropolis Aquæ Sextiæ. Strabo.

Salmacis, op. olim & fons Cariæ apud Halicarnaſſum urb. qui bibentes molles & obſcœnos & effœminatos facit. Ovid. Met. 15.

Cui non audita eſt obſcœnæ Salmacis unda?

Cujus rei rationem poetæ ad hujuſmodi fabulam referunt. Salmacidem Nympham ſc. fuiſſe fonti huic præſidentem, quæ Hermaphroditi, Mercurii & Veneris filii, pueri formoſiſſimi, amore capta, cum nullis eum blanditiis ad concubitum poſſet adducere, ſimulato deſceſſu ſeſe poſt vepres occultavit: cumque vidiſſet illum, qui ſolum ſe eſſe exiſtimabat, poſitis veſtibus, fontem ingreſſum eſſe, ſubito accurrens, abjectis indumentis arctiſſimè eum complexa eſt. Verum cum ne ſic quidem obſtinatum juvenis animum poſſet inflectere, à ſuperis dicitur petiiſſe, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo unum in corpus coaluerunt, ita tamen ut ſexus uterque remaneret integer. Quam corporis ſui mutationem cernens Hermaphroditus parentes ſuos dicitur invocaſſe, & ab iis ſummi muneris loco petiiſſe, ut eo fonti natura maneret, ut qui vir eum ingrederetur, ἀνδρόγυνος, h. e. *utrumque ſexum habens*, inde exiret, Ovid. Met. 4.

Unde ſit infamis, quare male fortibus undis
Salmacis enervet, tactoſque remolliat artus,
Diſcite.————

Salmantica, *Salmatis* Polyæno, nunc *Salamanca* urbs & Academia Hiſp. Tarracon. in finibus Vettonum. *Elmantica* Polybio, & *Helmantica* Liv. Sed hæc in Vaccæis. Long. 14. 45. Lat. 41. 15.

Salmonium, prom. Cretæ, Salmonis Dionyſio. Sic enim ille:

Ἐκ δ' ὀρέων Σικελῶν Κρήτης ἀναπέπταται οἶδμα
Μακρὸν ἐπ' ἀντολίην Σαλμωνίδος ἄχρι καρήνου
Ἣν Κρήτης ἐνέπουσιν ἑῷον ἔμμεναι ἄκρην.

Salmona, flu. Gall. Belg. parvus in Moſellam cadens. Hodie *Salm*, teſte Scal. Auſon. in Moſel.

Nec faſtiditos Salmonæ uſurpo fluores.

Salmone, op. & fons Peloponneſi, unde Enipeus flu. oritur, in Alpheum ab Olympiâ 40. ſtad. influens, quæ *Salmonis* Ovid. dicitur lib. 3. Amor.

Siccus ut amplecti Salmonida poſſit Enipeus:

Salmydeſſus, ſinus Ponti. Steph. Strabo lib. 7. ait Salmydeſſum eſſe litus: alii flu. eſſe volunt, ut Sophoclis & Lycophronis interpretes, Plinius vero opidum. Straboni aſſentitur Xenophon Ἀναβάσ. lib. 8. de Salmydeſſo: Τέναγος γάρ ἐστιν ἐπιπολὺ τῆς θαλάττης. At Æſchylus in Prometheo in dextro Ponti latere Salmydeſſum conſtituit. Sic enim ille:

—Ἵνα

———— Ἴνα
Τρηχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος
Ἐχθρόξενος ναύτῃσι μητρυιὰ νεῶν.

Scribitur & *Halmydeſſus*. *Stagnara* hodie ex tab. recent.

Salo, *onis*, flu. Hiſp. Tarrac. per Celtiberos in regno Arragonio apud Bilbilim urb. fluens, ac in Iberum influens. Hodie *Xalon*. Martial. 10. 20.

Salo, Strab. *Salonæ* Cæſari ac Ptol. *Salona* Plinio & Melæ, urbs Dalmatiæ in colle apud oram litoralem excisa. *Salena* adhuc Sophiano, *Spalatro* aliis. Lucan. lib. 4.

Quà maris Adriaci longas ferit unda Salonas.

Colonia Martia Julia Salona vocatur in antiquà inſcriptione. Populi *Salonenſes*. Long. 43. 20. Lat. 43. 10.

Salodorum, & *Salodurum* in vet. inſcript. urb. Helvetiorum, unus ex 13. conventibus Juridicis, inter Baſileam & Friburgum. *Salothurn* Rhenano. Long. 29. 05. Lat. 46. 57.

Salon, regio Bithyniæ paſcendis bobus idonea, unde & *Salonenſis caſeus*. Strabo lib. 12. Stephano eſt urbs Bithyniæ. Gentile *Salonites*, vel *Saloneus*.

Salona, op. Gall. Narbon. in Provincia inter Avenionem, & Maſſiliam, vulgò *Salon*, apud Druentiam flu.

Salonæ. Vide *Salo*.

Saloniana, Dalmatiæ urbs mediterranea. Ptol. *Czernicz* Moletio. Long. 45. 00. Lat. 43. 20.

Salopia, *Shropſhire*, prov. Angliæ in limite Walliæ, juxta Sabrinam flu. inter Ceſtrenſem Com. ad Bor. Staffordienſem ad ort. Herefordienſem ad merid. & Montgomerienſ. Com. ad occ. Ejus cap. eſt *Salopia*, *Shrewsbury*, ad *Sabrinam* flu. Inter Ceſtriam ad Bor. 30. & Herefordiam ad merid. 35. m. p. Long. 17. 32. Lat. 55. 20.

Salſulæ, op. ſeu potius arx Gall. Narbon. in orâ contra Leucatem arcem Gallorum proximam, ſub Hiſpanis. Melæ quoque eſt fons ejuſdem reg. *Fonte de Salſas*. Long. 29. 05. Lat. 46. 57.

Salſum, flu. Hiſp. Bæt. Hirtius. *Guadajos* Cluſio. *Salobral* autem Vigenereo.

Saltiga, op. Hiſp. Tarrac. in Baſtetanis Bigerræ urbi finitimum. Ptol. *Suorniglia* Moletio.

Saltuares, inſ. parvæ in Nymphæo flu. Latii ſunt, quæ ad ictus ſaltantium moventur. Plin. 2. 95.

Saltus, *Conte de Sault*, comitatus Gall. Garbon. in Delphinatus & Provinciæ confin. Avenionenſi comitatui finitimus.

Saltus Caſtulonenſis, mons Hiſp. Tarrac. in Bæticæ confin. *Puerto Muledar* Floriano.

Saltus Galliani, pagus Æmiliæ apud Meldulam, hodie *Galeata*.

Saltzburgum, Latinis *Juvania* à *juvando* dicta. Nam Germanos Jul. Cæſar aggreſſus, in faucibus montium arcem munitiſſimam extrui curavit, ut milites in eâ refugium, & ſatellites juvamen haberent. Inde caſtrum *Juvanenſe*, Germanicè *Heljenberch* appellatum eſt.

Samaria, reg. Palæſtinæ inter Judæam ad merid. & Galilæam ad Sept. cum urbe ejuſdem nominis. Steph. Σαμάρεια, πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομασθεῖσα Νεάπολις· καὶ Ἐπαφρόδιτος μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶπε, ὁ δὲ Ἀντίοχος Σαμαρείτης. Joſephus ab Amri Iſraelis rege conditam ſcribit, qui *Simeron*, vel *Schomronem* montem à quodam *Semer* emit: civitatemque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine *Simeron*, ſive (ut tranſtulit noſter interpres 3 Reg. 16.) *Samariam* appellavit. Hâc deinde reges Iſraelitarum pro regiâ uſi ſunt. Alias *Ecthenias* dicta eſt, teſte Euſebio. Mox poſt Hyrcani Judæorum Pontificis expugnationem ab Herode rege iterum ædificata, & in honorem Cæſ. Auguſti Σεβαστὴ dicta fuit. Long. 66. 40. Lat. 31. 00. Vide *Samaritani*, in ſecunda hujus Lexici parte.

Samarobrina, urbs Gall. Belg. Ambianorum caput, vulgo *Amiens*; eſtque ampla, & totius Picardiæ primaria, ad Somonam flu. Vide *Ambianum*.

Samnites, Italiæ pop. quorum regio *Samnium*, & *Samnis*, inter Latium, Campaniam, Caracenos, Pelignos, Veſtinos, & Sabinos continetur. Originem hujus gentis oſtendit Cluverius Ital. Ant. lib. 3. cap. 8. ubi de Auſonum gente diſſerit: qui poſtea dicti fuere *Opici*, & *Oſci*, ac tandem *Sabini* & *Sabelli*: quorum deinde pars maxima *Samnites* vocati. Strabo lib. 5. Ἔστι δὲ παλαιότατον γένος οἱ Σαβῖνοι, καὶ αὐτόχθονες· τούτων δ' ἄποικοι Σαυνῖται. Varro de L. L. lib. 6. *Hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt.* Gens bellicoſa fuit & ſummè potens, teſte Livio lib. 10. utpote cujus opes & vires creverunt in tantum, ut 80. M. peditum & 8. millia equitum armarent ad bellum. Sæpè graviſſimis bellis fatigarunt Romanos, nonnunquam vicerunt, ut memorabilis illa ad Caudinas Furcas parta victoria teſtatur, quam Livius lib. 9. commemorat; addens 50. annis eos planè ſubactos à Fabiis atque Papyriis. Sylla eorum 4. millia, vel (ut alii) 6. millia in Circo maximo, vel (ut nonnulli) in Campo Martio, ut Ovilia, militibus ad cædem immiſſis, tradidit jugulanda per 3. dies continuas, clamitans, Romanum populum nunquam habiturum pacem, quamdiu Samniticum ſupereſſet nomen. Equitibus ſors belli peperciſſet; ſed eos proſcriptione eſt inſectatus. Scribit & Strabo pleraſque eorum urbes tempore Syllæ funditus everſas, inque vicos redactas. Apud Livium quoque Papyrii Curſoris, de iiſdem reportatam victoriam, eaſque urbium ruinas legas, ut ſuâ ætate, inquit Florus, *Samnium in ipſo Samnio requirerent*. De Samnitibus Horatius lib. 2. epiſt. 2.

Cædimur, & totidem plagis conſumimus hoſtem,
Lento Samnites ad lumina prima duello.

Lucanus lib. 2.

———— *Romanaque Samnis*
Ultra Caudinas ſperavit vulnera Furcas.

Samnites ab haſtis quas ferebant dicti ſunt apud Feſtum, haſtæ enim à Græcis σαυνίαι dicuntur. Sane Græci quoque eos Σαυνίτας vocant. Dionyſ. verſ. 357.

Σαυνῖται δ' ἐπὶ τοῖσι μέσην χθόνα ναιετάουσι.
Καὶ Μαρσῶν ἱερὰ φῦλα. ————

Samnium, urbs Britanniæ. Steph. Strabo lib. 4. Ἐν δὲ τῷ Ὠκεανῷ φασὶν εἶναι νῆσον μικρὰν, οὐ πάνυ πελαγίαν, προκειμένην τῆς ἐκβολῆς τοῦ Λίγηρος ποταμοῦ· οἰκεῖν δὲ ταύτην, τὰς τῶν Σαμνιτῶν γυναῖκας, Διονύσῳ κατεχομένας, καὶ ἱλασκομένας τὸν θεὸν τοῦτον τελεταῖς τε καὶ ἄλλαις ἱεροποιίαις ἐξιλεουμένας, &c. Ubi Caſaubonus: Dionyſius Periegetes unus eſt, ut puto, è veteribus, qui hujus rei meminerit. Sic enim ille:

Ἄγχι δὲ νησιάδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες
Ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγαυῶν Ἀμνιτάων
Ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ.

Ad quem locum Euſt. Strabonis verba profert, & legit Ἀμνιτῶν, deficiente litera σ. ut in *Halmydeſſus* pro *Salmydeſſus*, &c. Stephano urbs eſt Britanniæ, decepto opinor, propter locorum vicinitatem.

Samogitia, prov. regni Poloniæ, inter Curlandiam ad Bor. Lithuaniam propriam ad ort. Pruſſiam Ducalem ad merid. & mare Balticum ad occ.

Samojeda, pars olim Tartariæ deſertæ, verſus oſtia Obii flu. ubi *Samojedæ* populi; nunc ſubeſt magno Duci Moſcoviæ, eſtque verſus Oceanum Septentr. & Tartaricum.

Samos, inſ. maris Icarii, Ioniæ adjacens contra Epheſum urb. *Parthenia* olim à *Parthenio* flu. teſte Strabone, cui & *Anthemuſa*, *Melamphylos Dryuſa* Ariſtoteli. *Cypariſſia*, *Parthenoaruſa*, & *Stephane* Plinio. *Imbriſos* Stephano, *Imbraſia* Hygino. Hic primùm vaſa fictilia fabricata, teſte Gellio, lib. 7. unde Auſonius:

Atque Abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.

Horat. lib. 1. ep. 11.

Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abſens.

Samon inſ. Apul. lib. 2. Florid. *Frumento pigram aratro irritam, fœcundam olivetis*, ait, *nec à vinitore ſcalpi, ſed totam ejus, quamvis frequentibus incolis, culturam eſſe in ſurculo & ſarculo.* Vide locum. Populi *Samii*. Ovid. Met. 15. de Pythagorâ:

Vir fuit hic ortu Samius.

Plinio ibi urbs ejuſdem nominis. Samios Plut. in vitâ Periclis valdè *literatos* eſſe tradit ex Ariſtophane. Sed Suidas ex Ariſtot. Samios *literatos* vocat, h. e. ſtigmate notatos; quod deficientibus civibus coacti fuerint ſervos, notis ſtigmaticis inſignitos, ad Reip. adminiſtrationem admittere. *Samiorum Flores* erat locus apud Samum, teſte Plutarcho, in quo Samii cum mulieribus omnibus voluptatis (præſertim libidinis) generibus operam dabant. In hâc inſulâ Juno præcipuè colebatur. Ovid. Met. 8.

———— *Et jam Junonia lævâ*
Parte Samos fuerat. ————

Virg. Æn. 1. ubi de Carthagine:

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam
Poſthabitâ coluiſſe Samo. ————

Dionyſius verſ. 534.

Καὶ Σάμος ἱμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ἥρης.

Juven. Sat. ult.

Et Samiâ genetrix quæ delectatur arenâ.

Ab hoc cultu Samii in Junonem ait Athenæus lib. 15. Ἐπὶ τοῦ νομίσματος τῶν Σαμίων ταὼς ἐστι. Quæ avis pavo nimirum, Junoni ſacra. II. *Samos* altera inſ. maris Ægæi Thraciæ adjacens, quæ *Samothrace* Ptol. & Pomponio, *Samothracia* Plinio dicitur. Virg.

Threiciamque Samon, quæ nunc Samothracia fertur.

Ovidius:

Threiciam tetigit feſſa carina Samon.

Eſt autem inter Lemnum, & Imbrum; *Dardania* olim, teſte Plinio. III. *Samos*, quæ & *Same* Straboni, *Teleboas* Pauſan.

Melæna

Melæna Plin. eadem cum Cephallenia, inſ. ſc. in mari Ionio prope Zacyuthum. Homerus:

Δουλιχίῳ τε Σάμῳ τε ϗ ὑλήεντι Ζακύνθῳ.

Ovid. Epiſt. 1.

Dulichieque Sameque, & quos tulit alta Zacynthus.

Idem lib. 1. Triſt. eleg. 4.

Nec mihi Dulichium domus eſt Ithaceve Sameve.

Denique *Samrs* vicus Meſſeniæ, urbs Elidis & Lyciæ civitas. Strabo. Nomen *Sami* quod attinet prout hiſce 3. inſulis, itemque Elidis urbi commune eſt, mere Phœnicium eſt, inquit Bochartus. Nemo neſcit Hebraicè cœlos שמים *ſamaim* dici: Phœnices *ſamen*, vel *ſemin* efferebant. Hinc illis ζωφασημὶν צופה שמין ὁ ὀυρανοῦ κατόπτης, & Σαμημροῦμος שמים רום ὁ ὑψουράνιος. Ita ex Sanchoniathone Philo Byblius. Radix Arabicè שמי *ſama, eminere, & excelſum eſſe* ſonat. Unde factum, ut celſa loca Σάμοι dicerentur à Phœnicum illis qui primi colonias in Græciam deduxerunt; Talis *Thracia Samos*, vel *Samothrace*; de quâ Homerus:

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης

Θρηϊκίης.———

Neptunum fingit è ſummo vertice montium Samothraces tanquam ex altiſſimâ ſpeculâ Trojanos & Græcos obſervaſſe. Nempe Samothrace, teſte Plinio, *attollitur monte Saoce immenſæ altitudinis, à quo & Saocis olim dicta eſt.* Heſychius: Σαωκὶς, ἡ Σαμοθρᾴκη, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον, Priſcianus in verſion. Dionyſ.

———*Samothracia cernitur alta.*

Hâc *Samus* Ionica nihilo fuit humilior. Strabo lib. 14. *Promontorium habet Samus, quod Ampelos dicitur, obverſum Drepano Icariæ.* Eodemque nomine totus mons dicitur, ὁ ποιεῖ τὴν ὅλην νῆσον ὀρεινήν. Montem hunc Herodotus in Thaliâ, & Euſt. in Dionyſ. celſum eſſe ſcribunt εἰς πεντήκοντα ϗ ἑκατὸν ὀργυιάς. Tertia etiam *Samos* prope Ithacam ab Homero παιπαλόεσσα, i. e. *prærupta* vocatur, quia montibus eſt inæqualis. Denique de *Samo* Elidis, ita Strabo lib. 8. Ἀχαιαὶ πέτραι ἀπότομοι τοῦ αὐτοῦ ὄρους ὑπὲρ ὧν ἡ Σάμος γέγονε πόλις. Itaque nequis nos putet meris conjecturis niti, idem Strabo agnoſcit ab altitudine ſic dictam, ἐπειδὰν Σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη. Et Samochraciam.

Samoſata, vulgo *Schamſat*, urbs Syriæ ad Euphratem flu. Commagenes reg. caput, ab Edeſſâ 22. m. p. in bor.

Samothracia, quæ & *Samothrace*, inſ. maris Ægæi, Thraciæ adjacens, eâ in parte quâ Hebrus in mare influit. Olim *Dardania* dicta, à *Dardano* Trojano, qui Palladium ſecum ferens, eò traditur confugiſſe. Ariſtoteles de Rep. Samothraciæ ſcribens, ait eam olim *Leucoſiam* dictam, deinde *Samum* (m literâ interpoſitâ) à *Sao* Mercurii & Rhenes filio. Gentile *Samothrax*, vel *Samothracius*. Fuit hæc inſula religione ac templo nobilis, quod unà cum Delphico, toto orbe ſanctiſſimum habebatur: Cereris ibi Proſerpinæque myſteria celebrabantur. Lege Strab. & Liv. lib. 45. Plutarchum in Æmilio, ac Diod. Sic. lib. 5. Hìc annulorum genus inventum, qui, cum ex ferro eſſent facti, auro cingebantur, vel planè aurei decolorabantur. Plin. 23. 1. Hinc *Ferrea Samothracia* Lucretio lib. 6. De his etiam Iſidorus lib. 19. cap. 5. Illuſtris Scaliger hos Samothracum annulos in 5. Manilii notat ex eorum genere fuiſſe, quos Græci φυσικοὺς ϗ φαρμακίτας δακτυλίους & ἀλεξιτηρίους appellarunt. De quibus Johannem Kirchmannum, ſi lubet, vide, erudito de Annulis Comment. cap. 21.

Sampſa, vicus Arabiæ. Sig. autem *Sampſa* Arabicè *Solem.* Ita Stephanus. Nempe ab Ebræo *Shemeſh.*

Sangarius, flu. Aſiæ in Dindymo monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque in Pontum illabens. Claud. lib. 2. in Eutrop.

———*Dindyma fundunt.*

Sangarium, vitreo puri qui gurgite Galli.

Ejus mem. Dionyſ.

———Ἑτέρη δέ τοι ἔνδοθι κεῖται

Εὐρυτέρη γαῖα παρ' ὕδασι Σαγγαρίοιο.

Orpheus in Argonaut.

Σαγγάριος θ' ὃς κύματ' ἐπιρρέχει

Εὐξείνοιο———

Heſych. Σαγγάριος, ποταμὸς Λυδίας, ϗ Φρυγίας. *Sangarus* Ptolemæo dicitur. Ovidius *Sagarim* vocat Pont. 4. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, &c.

Sanzari Bellonio, *Zagari* Nigro dicitur.

Santones, qui & *Santonæ*, pop. & urbs Gall. Aquitanicæ Epiſc. ſub Archiepiſc. Burdigalenſi, quorum reg. *Xantonge*, vel *Xantoigne* & urbs *Xainctes* ad Carantonum flu. inter Pictavos ad Bor. & Burdigalam ad merid. Pop. etiam *Santoni.* Lucanus lib. 1.

Signa movet, gaudetque amoto Santonus hoſte.

Hinc *Santonicus* Oceanus, pars maris Aquitanici, qui Aquitaniam inter oſtia Garumnæ & Ligeris alluit. Tibullus 1. 8.

Teſtis & Oceani litora Santonici.

Santonicum abſinthium à Columella memoratur, cujus etiam Martialis mem. 9. 94.

Santonicâ medicata dedit mihi pocula virgâ.

Juven. Sat. 8.

Tempora Santonico velas adoperta cucullo.

Santonum portus, la Rochelle. Vide *Rupella. Santonum promontorium* Cap. *de Malvaſon* Mercatori, promont. Aquitaniæ in orâ inter Burdigalam, & Santonum portum.

Sapæi, Thraciæ pop. Ovid. in Faſtis:

Exta canum vidi Triviæ libare Sapæos.

Ubi vulgo perperam *Sabæos.* Herodot. lib. 7. Ἔθνεα δὲ Θρηΐκων, δι' ὧν τῆς χώρης ὁδὸν ἐποιέετο, τοσάδε· Παῖτοι, Κίκονες, Βίστονες, Σαπαῖοι, Δερσαῖοι, Ἠδωνοὶ, Σάτραι. Hos *Sapæos* ab Homero *Sintas* vocatos auctor eſt Strabo lib. 10.

Saracena, Arabiæ Petrææ regio. Ptol. populi *Saraceni*, ſecundum alios in Arabiâ Felici. Qui ad *Saram* referunt, nugas agunt, ſed nec à loco *Saracâ* fuiſſe nominatos Stephano concesserim, cujus verba ſunt: Σάρακα χώρα Ἀραβίας, μετὰ τοὺς Ναβαταίους, οἱ οἰκοῦντες Σαρακηνοί. Neque enim fuit *Saraca* prope Nabatæos, ſed in Sabæis, loco à Nabatæis remotiſſima. Vide Ptol. lib. 6. cap. 7. Verum eſt hodieque in Arabiâ extare vicum *Sawarakiam* inter Meccham & Medinam, vel ut alii volunt, in viâ quâ itur Mecchâ Hieroſolymas. Sed vicus ille obſcurior eſt, quam ut genti nomen fecerit. Neque ab eo *Saraceni*, ſed *Sawarakieni* dicerentur. Hoc potiſſimum quod *Saracenos* ipſe ſe nunquam appellant, ſed à vicinis populis per contemptum ſic vocantur. Melius itaque à latrociniis ſic dici putat Bochartus ὁ μέγας nam Arabicè סרק *ſaraka*, eſt *latrocinari*; ſunt enim genus hominum plane λῃστρικόν.

Sardinia, inſ. in mari Liguſtico. Græcis Σαρδὼ Σαρδοῦς. Item Σαρδὼν Σαρδόνος. Heſychius: Σαρδὼν, νῆσος μεγάλη πλησίον Ἀφρικῆς, ἡ ϗ Σαρδώνη, vel potius Σαρδινία. Dionyſ. Perieg.

Σαρδώ τ' εὐρυτέρη ϗ ἀπειρέσιος εἰν ἁλὶ Κύρνος.

Incolæ Græcis plerumque Σαρδῷοι, & nonnunquam Σαρδόνιοι ac Σαρδώνιοι· Romanis vero *Sardi.* Nomen id unde originem traxerit, planè incertum eſt; quidpe Græcorum fabulas ſequi piget. Sic Martianus Capella, lib. 6. *Sardinia à Sardo, filio Herculis adpellata.* Idem habet Solinus cum Iſidoro. Eadem Græcis Σανδαλιῶτις & Ἰχνοῦσα à figura fuit appellata. Stephanus: Ἐκαλεῖτο δὲ Ἰχνοῦσα διότι ἐοικυῖα ἦν ἀνθρώπου ἴχνει. Plin. 3. 7. *Sardiniam Timæus Sandaliotin adpellavit, ab effigie ſoleæ, Myrſilus Ichnuſam, à ſimilitudine veſtigii.* Manil. Aſtr. 4.

Sardiniam in Libyco ſignant veſtigia plantæ.

Claudianus de bello Gildonico:

Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat
Inſula: Sardiniam veteres dixere coloni.

Silius Italicus lib. 2.

Inſula fluctiſono circumvallata profundo
Caſtigatur aquis, compreſſaque gurgite, terras
Enormes cohibet nudæ ſub imagine plantæ.
Inde Ichnuſa prius Grais memorata colonis.

Pauſanias in Phocicis: Ὄνομα δὲ τῇ Σαρδοῖ τὸ ἀρχαῖον ὅτι μὲν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἐγένετο, οὐκ οἶδα. Ἑλλήνων δὲ οἱ κατ' ἐμπορίαν ἐσπλέοντες Ἰχνοῦσαν ἐκάλεσαν, ὅτι τὸ σχῆμα τῇ νήσῳ κατ' ἴχνος μάλιστά ἐστιν ἀνθρώπου. Magnitudinem ejus quod attinet, Hiſtiæus Mileſius apud Herodotum lib. 5. νῆσον μεγίστην vocat. Scylax in Periplo: Μεγίστη Σαρδὼ, δευτέρα Σικελία. Diodorus lib. 5. Ἐχομένη δὲ τῆς Κύρνου νῆσός ἐστιν ἡ προσαγορευομένη Σαρδὼ, τῷ μεγέθει παραπλήσιος τῇ Σικελίᾳ. Pauſanias ubi ſupra: Ἡ δὲ Σαρδὼ μέγεθος μὲν ϗ εὐδαιμονίαν ἐστὶν ὁμοία ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις. Polybius lib. 1. Ἡ μὲν Σαρδὼ νῆσος ϗ τῷ μεγέθει, ϗ τῇ πολυανθρωπίᾳ ϗ τοῖς γεννήμασι διαφέρουσα. Plura vide apud Cluver. de Sard. Ant. cap. 1. Habet hæc inſ. à Sept. montes editiſſimos, qui prohibent quo minus à Boreâ poſſit perflari, quo ſit ut aeris peſtilentiæ maximè ſit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audivit, ut M. Cicero Quinctum fratrem moneat, etiam tum cum optimè valeret, meminiſſe eum debere, in Sardiniâ ſe eſſe; & alibi, Tigellium quendam Sardum hominem eſſe ait patriâ ſuâ peſtilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam ſaluberrimo loco peſtilentiſſimum op. ponit:

Nullo fata loco poſſis excludere, cum mors
Venerit in medio Tybure Sardinia eſt.

Strabo lib. 5. νοσερὰ ἡ νῆσος τοῦ θέρους. Mela *Cætera fertilis, & ſoli quam cœli melioris, atque ut fœcunda, ita peſtilens.* Silius Italicus:

Serpentum tellus pura ac viduata venenis;
Sed triſtis cœlo, ac multâ vitiata palude.

Cauſam hujus rei Claudianus eleganter expreſſit:

Dives ager frugum; Pœnos, Italoſque petenti

Opportuna

Opportuna ſitu, quæ pars vicinior Afris
Plana ſolo, ratibus clemens: quæ reſpicit Arcton,
Immitis, ſcopuloſa, procax, ſubitiſque ſonora
Fluctibus: Inſanos infamat navita montes.
Hinc hominum, pecudumque lues, hinc peſtifer aer
Sævit, & excluſis regnant Aquilonibus Auſtri.

Σαρδὼ ἰμβόεσσα dicitur Callimacho, quod mirum, cùm in eam Inſ. exules ut in Gyaros mitterentur. Mart. 8. 32.

Hæc à Sardois tibi forſitan exulis oris
Fratre reverſuro nuncia venit avis.

Fertilitatem hujus inſ. quod attinet, ſupra Polybium ac Pauſaniam audivimus. Inde Val. Max. 7. 6. *Siciliam & Sardiniam benigniſſimas urbis Romanæ nutrices* vocat. Silius ubi ſupra:

Quà videt Italiam, ſaxoſo torrida dorſo,
Exercet ſcopulis latè freta; pallidaque intus
Arva coquit, nimium Cancro fumantibus Auſtris
Cætera propenſæ Cereris nutrita favore.

Strabo lib. 5. Ἔστι δὲ αὐτῆς τὸ πολὺ μέρος τραχὺ, καὶ οὐκ εἰρηναῖον, πολὺ δὲ καὶ χώραν ἔχον εὐδαίμονα τοῖς πᾶσι, σίτῳ δὲ καὶ διαφερόντως. Horat. lib. 1. Carm. Od. 31.

———*Non opimæ*
Sardiniæ ſegetes feraces.

Sardi vænales, Proverbium apud Cicer. lib. 7. epiſt. ad Gallum, quod vulgò de negotio prolixo accipiunt, ex eo quod Gracchus, captâ Sardiniâ, tantam captivorum multitudinem abduxit, ut in eâ vendendâ multum temporis inſumptum fuerit. Licet alii per Sardos Etruſcos intelligunt, quod à Lydis, quorum Sardis urbs regia erat, genus duxerint; eoſque cænales appellari, qu. dubiæ fidei, & omni vento mobiles. Hinc *Sardonius riſus* adagium eſt in eos, qui intus triſtes, foris lætitiam ſimulant, ab herbâ *Sardoâ*, quæ guſtata dulcis videtur, ſed mortem affert, rictu ora contrahens, ut moriens ridere videatur, Solino teſte. Pauſanias in Phocicis: Πλὴν δὲ βοτάνης μιᾶς καθαρεύει καὶ ἀπὸ φαρμάκων ἡ νῆσος, ἃ ἐργάζεται θάνατον· ἡ πόα δὲ ἡ ὀλέθριος σελίνῳ μέν ἐστιν ἐμφερής, τοῖς φαγοῦσι δὲ γελῶσιν ἐπιγίνεσθαι τὴν τελευτὴν λέγουσιν· ἐπὶ τούτῳ δὲ Ὅμηρος, τὸ καὶ οἱ ἔπειτα ἄνθρωποι τὸ ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ Σαρδόνιον γέλωτα ὀνομάζουσι. Heſychius: Σαρδόνιος γέλως, ὁ καθ᾽ ὑπόκρισιν, ἢ ἐπὶ καλάθῳ ἐρριμμένος γέλως· ἢ ὑποκριτικῶς Σαρδόνιος γέλως, οἱ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, τῷ Κρόνῳ ἐθύοντο γελῶντες, καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν· τὸν οὖν προσποιητὸν γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον· τινὲς δὲ ἀπὸ Σαρδόνος τῆς νήσου· φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσι· ἄλλοι τὸν καθ᾽ ὑπόκρισιν γινόμενον γέλωτα, Σαρδόνιον καλεῖν εἰώθασιν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσιν. Dio Chryſoſtomus Orat. 32. Τὴν γοῦν βοτάνην ἀκηκόατε τὴν Σαρδόνιον καλουμένην, ἣ γέλωτα μὲν ποιεῖ, χαλεπὸν δὲ τοῦτον καὶ ἐπ᾽ ὀλέθρῳ. Nonnus Baſſaricon lib. 20.

Σαρδόνιον γελόων φιλοκέρτομον ἴαχε φωνήν.

Videndus de la Cerda in illud Virg. Eclog. 7.

Imò ego Sardois videor tibi amarior herbis.

Alii proverbium à *Sardone* Carthaginenſium regione, ubi filii parentes ſeptuagenarios Saturno ridentes ſacrificabant, teſte Zenodoto. *Sardonica tinctura* apud Heſychium de colore præcellenti, qualis olim in Sardiniâ fuit: & per metaphoram de eo qui pudore rubeſcit, aut plagis ſanguine conſpergitur. Appellationem denique hujus inſ. quod attinet, Bochartus Σαρδοῦς, vel Σαρδόνος nomen Punicum eſſe putat. Ebræis סעד *Saad*, eſt *greſſus*, ſive *veſtigium*. Inde Σαρδὼ, vel Σαρδὼν dicta videtur hæc inſula, ſive Græci R. inſeruerint, aut etiam ipſi Pœni, quâ epentheſi nil frequentius, Ut Ebræis *Dameſok* & *Darmeſek*, quod pluribus probat eruditiſſimus author pag. 632.

Sardis, *Sardes*, Straboni & Zenophonti, urbs Lydiæ Archiep. & metropolis, apud Tmolum mont. inter Thyatiram ad Bor. 36. & Philadelphiam ad Auſtr. 26. m. p. Horatius:

Quid concinna Samos, quid Crœſi regia Sardis?

Ovid Met. 11. de Mæandro:

Vade, ait, ad magnis vicinum Sardibus amnem.

Sarepta, urbs Phœniciæ, Sidoni proxima, ab eâ 4. m. p. diſtans in ort. *Saphet* hodie Poſtello. *Sarapta* legitur apud Stephanum. Sic enim ille Σάραπτα, πόλις Φοινίκης, ὁ πολίτης Σαραπτίος, καὶ Σαραπτία, καὶ Σαραπτηνός.

Sargetia, *Sargentia* Tzetzæ, flu. Daciæ per Valachiam in Iſtrum fluens, in quo Decebalus rex theſauros condidit à Trojano bello petitus. *Strel* Hungaris, *Iſtrig* Germanicè hodie nominari ſcribit Sambucus.

Sarisberia, olim *Dunium*, & alias *Sorviodunum*, *Sarisbury*, vel *Sarum*, teſte Camdeno, urbs epiſc. Angliæ inter Bathoniam 24. & Wintoniam 20. m. p.

Sarmagana, urbs Ariæ provinciæ in Aſiâ, *Samarchant* hodie Nigro; non illa *Samarcand* quæ eſt in Sogdianâ.

Sarmatia, regio latiſſima, ab ipſis Germaniæ finibus, & Viſtulâ amne in Hyrcaniam uſque extenſa. Sunt autem duæ *Sarmatiæ* Tanaide flu. diviſæ: quarum quæ Occaſum ſpectat, *Europæa*; quæ ortum, *Aſiatica* cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quem *Sarmaticum* ab eâ appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem & Viſtulam amnem, à Meridie Jazygas Metanaſtas: ab Ortu vero Sarmatiam Aſiaticam & Tanaim fluvium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Aſiatica ab Ortu Hyrcaniâ terminatur, à Septentr. terrâ incognitâ, ab Occaſu Sarmatiâ Europæâ, & Tanaide fluvio, à Meridie vero Ponti Euxini parte. Breviter, Sarmatia Europæa, *Ruſſiam* hodie dictam, cum *Poloniæ* regni parte, & ejus membris *Livonia*, Lithuaniâ, &c. (& nonnullis *Tartariam Crimæam*) complectitur. Aſiatica *Tartaros*, *Petigoras*, *Circaſſos* & *Morduitas* comprehendit. Habet autem utraque populos efferatiſſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim plauſtris pro domibus utentes, qui inde *Hamaxobii* dicuntur, partim rapto viventes, ſanguineque equino cum lacte commiſto inediam tolerantes. Unde Martialis lib. de Spectaculis:

Venit & epoto Sarmata paſtus equo.

Vide *Hippemolgi*. Populi Stephano ſunt Σαρμάται. Aliis, uti Dionyſio, Σαυρομάται, & Σαμάται. Sic enim ille de Sarmatiæ Europææ incolis, verſ. 304.

Τοὺς μὲν πρὸς Βορέην τετανυσμένα φῦλα νέμονται
Πολλὰ μάλ᾽ ἑξείης Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοί, Σαρμάται τε, Γέται θ᾽ ἅμα, Βαστάρναι τε.

Idem verſ. 652. ubi de Sarmatiæ Aſiaticæ populis:

Ἤτοι μὲν λίμνης Μαιώτιδος ἄγχι νέμονται
Αὐτοὶ Μαιῶταί τε καὶ ἔθνεα Σαυροματάων,
Ἐσθλὸν Ἐνυαλίου γένος Ἄρεος· ἐκ γὰρ ἐκείνης
Ἰφθίμης φιλότητος Ἀμαζονίδων ἐγένοντο,
Τὴν ποτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ᾽ ἀνθρώποισι μιγῆναι
Πλαγχθείσας πάτρηθεν, ἀπόπροθι Θερμώδοντος.

Plinius lib. 3. *Sauromatas gentes Scytharum Græci vocant, quos Sarmatas Romani.* Qui tamen & Romanis etiam *Sauromatæ* dicuntur. Ovidius:

Proxima Baſtarnæ Sauromatæque tenent.

Juvenalis Sat. 2.

Ultra Sauromatas fugere hinc libet, & glacialem
Oceanum.———

Seneca in Hyppolyto:

Vacuiſque vagus Sarmata campis.

h. e. carens certis ſedibus. Unde Statius:

———*Mutatoreſque domorum*
Sauromatæ.

De *Sarmatis* Tacitus Hiſt. lib. 1. *Mirum dictu, ut ſit omnis Sarmatarum virtus extra ipſos, nihil ad pedeſtrem pugnam tam ignavum: ubi per turmas* (hæ equitum ſunt) *advenit, vix ulla acies obſtiterit.* Florus lib. 4. cap. 12. *Sarmatæ patentibus campis inequitant; nihil præter nives, raraſque ſylvas habent. Tanta barbaries eſt ut pacem non intelligant.* Dicti ſunt *Sauromatæ*, ut vulgò volunt, ab oculis lacertarum. Σαῦρος enim *lacerta* eſt, & ὄμμα, *oculus*. Ego certè, quid ſibi velit hæc etymologia, plane neſcio. Veriorem illam credo doctiſſimi Bocharti, qui *Sarmatas* dici putat שאר מדי *Sear*, vel *Sar Madai*, quaſi *Medorum reliquias* dixeris. Hoc ex antiquis auctoribus ſatis patebit. Plin. lib. 6. cap. 7. *Incolunt Sarmatæ, Medorum, ut ferunt, ſoboles, & ipſi in multa genera diviſi.* Mela: *Sarmatæ gens habitu, armiſque Parthicis proxima.* De Parthis porro ſic Trogus lib. 41. *Sermo his inter Scythicum, Medumque medius, ex utroque miſtus. Veſtis olim ſui moris, poſteaquam acceſſere opes, ut Medis perlucida & fluida. Armorum patrius ac Scythicus mos.* Quin & Æthicus Medos & Parthos pro iiſdem habet populis. *Generaliter*, inquit, *Parthia dicitur, quamvis univerſæ ſcripturæ ſæpe Mediam vocant.* Legendum *universè*. Ita enim eſt in Oroſio quem ſequitur κατὰ πόδα lib. 1. cap. 2. Bochartus. Hinc *Sarmaticus*. Lucan. lib. 3.

———*Et barbara Cone*
Sarmaticas ubi perdit aquas.

Item *Sarmatis*. Ovid. Triſt. 4. eleg. 10.

Juncta pharetratis Sarmatis ora Getis.

Contis olim uſos fuiſſe Sarmatos teſtantur Poetæ. Val. Flac. lib. 7.

———*Ingentis frænator Sarmata Conti.*

Statius Achilleid. 2.

Quo Macetæ ſua geſta citent, quo turbine contum
Sauromates.

Tac. An. 6. Sarmatæ omiſſo arcu quo brevius valent, contis gladiiſque ruerent. Claud. lib. 1. in Stil.

———*Non falſe Gelonus,*
Non arcu pepulere Getæ, non Sarmata conto.

Sarnus, flu. Picentinorum, eos à Campaniâ dividens, ex monte Tifatâ profluens (qui ibi *Sarnus* Vibio Sequ. dicitur) &

& in mare apud Stabias illabens cum urbe cognomine apud ort. vulgo *Sarno*. Virg. Æn. 7.

——Latè jam tum ditione premebat
Sarraſtes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

Ubi Servius: *Populi Campaniæ ſunt à Sarno fluvio: Conon in eo libro, quem de Italiâ ſcripſit, quoſdam Pelaſgos, alioſque ex Peloponneſo convenas ad eum locum Italiæ veniſſe dicit, cui nullum antea nomen fuerit, & fluvio, quem incolerent, Sarno nomen impoſuiſſe ea appellatione patris fluminis, & ſe Sarraſtes appellaſſe.* Verſum Virgilii ita reddidit Silius lib. 8.

Sarraſtes etiam populos, totaſque videres
Sarni mitis opes.——

Vocat *mitem*, quia hic flu. non præceps, ſed placidus & utilis irrigandis agris. Statius Sylv. 1.

Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Saronicus, portus Achaiæ ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus *ſinum* facit *Saronicum*. Plin. 4. 5. *Sinus Saronicus olim querno nemore redimitus, unde nomen: ita Græciâ antiquâ appellante quercum.* Multi à *Sarone* Deo marino, nam Saronem fuiſſe regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperavit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. *Salaminiacus ſinus* dicitur Straboni. Hodie *Golfo del Engia* Caſtaldo.

Sarra, urbs Phœniciæ, deinde Tyrus dicta, à piſce quodam qui illic abundat, quem *Sarram* vocant, ex cujus ſanguine ſericum in purpuram tingebatur. Inde *Sarranæ veſtes* Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ. Virgilius Georg. 2.

Ut gemmâ bibat, & Sarrano dormiat oſtro.

Hinc Auſonius:

——Sarrano videor diſcumbere in oſtro.

Juvenal.

——Aut pictæ Sarrana ferentem
Ex humeris aulæa togæ.——

Sidonius *Sarranam chlamydem* dixit Paneg. Anthem. & Columella *Sarranas violas*, pro purpureas, & Silius lib. 15. *Sarranum muricem*. Probus ad Virgilii locum ſupra productum: *Tyrum Sarram appellatam Homerus docet, quem etiam Ennius ſequitur, cum dicit, Pœnos Sarrâ oriundos.* Agellius quoque lib. 14. cap. 6. ait, Tyrum prius dictam fuiſſe *Sarram*. Nomen autem *Sarræ* deduci notum eſt ex Ebræo *Tyri* nomine צור *Tſor*. In quo literam *Tſade*, quæ medii eſt ſoni inter T. & S. Græci in T. mutarunt, & Romani in S. Ita factum, ut ex eodem צור *Tſor* & Τύρος naſceretur & *Sarra*. Bochartus.

Sarraſtes, Italiæ populi. Vide *Sarnus*.

Sarſina, vetus civitas in Æmiliâ, uberrimis paſcuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti patriam faciunt, indeque eum *Sarſinatem* dictum volunt. Strabo lib. 5. Ἀπὸ Ῥαβέννης ἀρξάμενοι οἱ Ὀμβρικοὶ, χαλέχουσι τὰ πλησίον, καὶ ἐφεξῆς Σαρσίναν, Ἀρίμινον, Σηίαν, καὶ Καμαρῖνον. Silius lib. 8.

——His populi fortes, Amerinus, & armis
Vel raſtris laudande Camers; his Sarſina dives
Lactis.——

Populi *Sarſinates*, Plinius lib. 3. cap. 14. Plautus in Moſtellaria:

Sol ſemper heic eſt, uſque à mani ad veſperum,
Quaſi flagitator adſtans uſque ad oſtium.
Nec mihi umbra uſquam eſt, niſi in puteo quæpiam eſt.
TR. Quid? Sarſinatis ecqua eſt; ſi Umbram non habes.

Ubi ad patriæ nomen alludit; quia *Sarſinas* ipſe erat.

Sarus, flu. geminus; unus Italiæ in Pelignis, apud Aufidenam oriens, vulgariter *Sangro*. Alter Ciliciæ, vulgò *Adena*, Adanam urb. alluens, ac in ſinum Iſſicum inter Cydnum (qui Tarſum alluit) & Pyramum influens. Eſt & *Sarus* in Cappadociâ, cujus mem. Plin. lib. 6. cap. 3.

Saſon, inſ. inter Epirum & Brundiſium, 5. m. p. ab utroque diſtans. *Saſeno* Sophiano. De Saſone Polybius lib. 5. Κεῖται δὲ κατὰ τὴν εἰσβολὴν, τὴν περὶ τὸν Ἰόνιον πόρον. Scylax Cerauniis vicinam facit, Strabo à Brundiſio lib. 6. Eſt & flu. in mare Adriaticum influens. Lucan. lib. 5.

Non humilem Saſona vadis, non litora curvæ
Theſſaliæ ſaxoſa timent.——

Idem lib. 2.

Spumoſa Calaber profunditur æquore Saſon.

Silius lib 7.

Adriaci fugite infauſtas Saſonis arenas.

Saſones, pop. Scythiæ apud Imaum mont. Ptol. Hos forte pridem ex Scythiâ in Germaniam veniſſe, atque ibi *Saxones* dictos ex aliorum ſententiâ memorat Albertus Crantzius.

Satarchæ, Scythiæ Europ. pop. juxta Mæotidem: qui, teſte Solino, auri & argenti uſu damnato, ſe à publicâ avaritiâ abdicarunt. Hi bellicoſiſſimi ſunt. Val. Flac. lib. 6.

Exomatæ, Torinique, & flavi crine Satarchæ,
Mellis honos Torinis, ditam ſua mulctra Satarchen,
Exomatas venatus alit.——

Saticula, Colon. & op. Samnii. *Saticola* Stephano & Diodoro Siculo. Pop. *Saticuli*. Virg. Æn 7.

Accola Vulturni, pariterque Saticulus aſper.

Satraidæ, Arianæ gens. Dionyſius verſ. 1098.

σαβαίδας δ' ὅ(τοις τὸ περὶ πτυχὶ Παρπανισοῖο
Ξυνῇ ὁμῶς μάλα πάντας ἐπωνυμίην Ἀριηνούς.

Satrapeni, Mediæ pop. militantes ſub Tigrane, quos Lucullus fugavit. Plutarchus.

Satura, palus Latii inter Antium & Circeios, quæ & Pontina, 23. olim urbium locus, ut ex Mutiano tradit Plin. 3. 5. Virg. lib. 7.

Quà Saturæ jacet atra palus, gelidúſque per imas
Quærit iter valles, atque in mare conditur Ufens.

Et ejus imitator Silius lib. 8.

Quà Saturæ nebuloſa palus reſtagnat, & atro
Liventes cœno per ſquallida turbidus arva
Cogit aquas Ufens, atque inficit æquora limo.

Saturium, vel *Satureium* urbs Calabriæ, non procul à Tarento. Steph. Hinc *Satureianus*. Horat. lib. 1. Sat. 6.

Me Satureiano vectari rura caballo.

Saturnia, op. Latii à *Saturno* conditum. Editiora autem loca (teſte Diodoro) *Saturnia* dici conſueverant. Σατουρνία (inquit Stephan.) Italia primum dicebatur. Gentile *Saturninus*, quod & proprium viri eſt apud hiſtoricos Romanos. Virg. Georg. 2.

Salve magna parens rerum Saturnia tellus,
Magna virum.——

Plinius Romam ipſam ſic vocat. Inde *Saturnia porta* cujus mem. Varro & Plin. quæ & *Pandana* à ſemper *pandendo*, per quam neceſſaria in urb. inferebantur.

Saturum, urbs Calabriæ non longè à Tarento. Vide Servium in illud Georg. 2.

Saltus, & ſaturi petito longinqua Tarenti.

Ex Stephano poſſit videri eſſe ſcribendum Σατύριον, qui ait eſſe χώραν πλησίον Τάραντος.

Satyri, Africæ interioris gens vaga, & ſemifera. Solinus.

Savaria, *Muer* Lazio & Heroldo, flu. Norici per Stiriam fluens in Dravum. *Savaria* vero op. Pannon. ſuper. urbs eſt Stiriæ primaria, vulgò *Gratz*, 17. leuc. à Viennâ in Auſtr. recedens: licet Lazius *Leybnitz* eſſe putet, à Græcio (*Graitz*) 4. leuc. in ort. diſtans.

Savo, vulgo *Savona*, urbs Liguriæ inter Genuam & Albingaunum. *Savo*, item *Saone*, teſte Sanfelicio, flu. Campaniæ inter Sinueſſam & Vulturnum in mare delabens. Plin. 3. 5. Hujus mem. Papinius Sylv. lib. 4.

Et Linterna palus, pigerve Savo.

Sauromatæ, pop. Septentrionales, qui & *Sarmatæ* dicuntur, quorum alii Aſiatici ſunt, alii Europæi. Tanai flu. diſcreti. Vide *Sarmatia*. Juven. Sat. 15.

——Sauromatæque truces.

Idem Sat. 2.

Ultra Sauromatas, &c.

Ubi vetus Scholiaſtes: *Sauromatæ Sarmatæ ultimi ultra Pontum ſunt, vicini Amazonum, unde Sauromatides* (ita εὐστόχως emendat Rurgerſius) *appellantur.* Amazonas quoque *Sauromatidas* dictas, teſtantur Euſtathius Dionyſii Interpres, Stephanus & Plato de L L. lib. 7. De his Hippocrates lib. de aere, locis, & aquis, Sect. 3. *In Europâ*, inquit, *eſt gens Scythica, quæ Mæotin paludem incolit, & à reliquis plurimum differt, Sauromatæ appellantur. Horum fœminæ equitant, arcu utuntur, atque ex equo jaculantur, & cum hoſtibus bellum gerunt, quoad virgines exiſtunt. Nec ante virginitatem deponunt, quam tres hoſtes interfecerint, neque prius cum viris congrediuntur, quam Sacra Deo patrio more peregerint. Quod ſi quæ virum ſibi delegerit, equitatu ſoluta eſt, niſi communis expeditionis neceſſitas ingruat. Dextram autem mammam non habent. Puellis enim adhuc infantibus ferro ad id fabricato, & candente dextræ mammæ admoto, eam exurunt, ut ne incrementum capiat, ſed ad dextrum humerum & brachium omne robur & copia tranſmittatur.*

Saus, *Savus*, Ptol. Sol. *Sabus* Trogo, flu. Norici ex Ocrâ monte profluens à Villaco 3. leuc. per Carniolam in ort. & per Saviam Pannoniam longo tractu in Danubium ad Taurunum urb. fluens. Claudianus de laud. Stiliconis lib. 2.

Pannonius, potorque Savi, qui clauſa tot annis,
Opida laxatis auſus jam pandere portis, &c.

Saxonia, *Sachſen*, pars ampla Germ. quæ dupliciter ſumitur, vel latè, vel ſtrictè. I. Late ſumpta complectitur, 1. Saxoniam infer. in quâ Ducatus Brunſvicenſ. Luneburgenſ. Magdeburgenſ. Bremenſ. Megalopolitanus, Holſatiæ, & Lauemburgenſis; Principatus Ferdenſ. & Halberſtadienſ. & Epiſcopatus Hildeſheimenſis: eſtque inter Weſtphaliam ad occ. Saxoniam ſuper. ad ort. & merid. & mare Balticum cum Jutiâ ad Bor. 2. Saxoniam ſuper. quæ continet Marchiam Brandeburgicam,

burgicam, Pomeraniam, Thuringiam, Miſniam, Ducatum Saxoniæ, & Principatum Anhaltinum. Terminatur ab Orient. Poloniæ regno, & Luſatia à Sept. mari Baltico, ab occ. Saxonià infer. & à merid. Franconiâ & Bohemiâ 2. ſtrictè ſumta ſeu propria & Electoralis, prov. eſt parva Germ. in Saxoniæ ſup. Circulo, verſus Albim flu. inter Luſatiam ad ort. Marchiam Brandeburgicam ad Bor. Principat. Anhaltinum ad occ. & Miſniam ad meridiem. Populi Saxones de quibus jam dicendum.

Saxones, Germaniæ populi. Ex veteribus eorum primus Ptolemæus meminit, qui Aurelii ætate fuit. Hic eaſdem Saxonibus ſedes tribuit, quas Tacitus Foſis, ut hi cum illis iidem putandi, niſi *Foſorum* vox apud Tacitum corrupta, quæ Cluverii opinio eſt, Ant. Germ. l. 3. c. 21. Unde nomen inditum non conſtat. Qui à *Sacis* Aſiatico populo & appellationem & originem repetunt, æque ineptiunt, atque qui *Miſnios* à *Myſis* derivant. Nec audiendi, qui à duritie & truculentiâ, quaſi *Saxei* eſſent, deducunt: namque quis credat Germanicam gentem à Latio ſibi appellationem petiiſſe? Wittichindus Corbeienſis lib. 1. Annal. refert, Saxonibus olim magnorum cultellorum (ut ipſe loquitur) uſum fuiſſe, quibus uſque hodie Angli utuntur, progenies Saxonum. Cultellos autem illos *Sahs* appellatos. Cum itaque inter eos & Thuringos ad dirimendas armorum diſceptationes, quibus invicem hactenus commiſſi fuerant, conſtitutus dies eſſet, quo convenirent ex utraque parte inermes, Saxones accinctos cultris ſub ſagis dicto loco & tempore adfuiſſe, & opportunitatem nactos Thuringos inermes ac imprudentes ſtrictis cultellis adortos ad unum omnes confeciſſe. Hinc factum, ut ab hàc memorabili ſtrage, quam cultris illis, quos *Sahs*, ut diximus, appellabant, obtinuerant, *Saxonum* nomen ſibi acquirerent. Reinerus autem Reineccius Commentatione de Saxonum origine, quam Apologiæ inſtar Joanni Bodino oppoſuit, nomen gentis à vocabulo *Sache* fortaſſis dicendum exiſtimat; qu. judices ac diſceptatores, nempe à juſtitiæ laude, & judiciorum æquitate.

Scæa, urbis Trojanæ porta, ubi Laomedontis erat ſepulcrum, ita (ut Grammaticis placet) quod ad ſiniſtrum, h. e. occidentale urbis latus ſita eſſet. In Augurum enim diſciplinâ, quæ Ortum ſpectant, dextra; quæ occaſum, ſiniſtra dicuntur, Strabo tamen lib. 12. videtur ſentire *Scææ* portæ nomen à *Scæis* Thraciæ populis ſumptum fuiſſe, cum quibus Trojanos multa nomina communia habuiſſe oſtendit. Virgil. Æn. 3.

——Arentem Xanthi cognomine rivum
Agnoſco, Scææque amplector limina portæ.

Alibi plurali numero extulit:

——Tum Scæas Juno ſæviſſima portas.

Hauſit ex Homero, apud quem loco non uno:

Αὐτὰρ ἐπεὶ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο.

Propertius lib. 3.

Nec referam Scæas, & Pergama Apollinis arces.

Homerus Iliad. Σ.

Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.

Plautus in Bacchidibus ſcen. 9. act. 4.

Illio tria audivi fuiſſe fata, quæ illi forent exitio:
Signum ex arce ſi periiſſet: alterum etiam eſt Troili mors:
Tertium cum portæ Scææ lumen ſuperum ſcinderetur.

Scalabis, *Scalabiſcus* Ptol. *Julium præſidium*, & *Scalabitanus conventus*, Plin. Colon. & urbs olim Luſitaniæ ad Tagum flu. ab Ulyſſipone 13. leuc. in ort. Toletum verſus. Hodiè *Santaren* (à D. *Irene* virgine ibi martyrium paſsâ nomen habens) op. ampliſſimum, à Chriſtianis ingenti Maurorum clade recuperatum. A. D. 1184.

Scalæ Annibalis, pars mont. Jovis eminentior in orâ Hiſp. citer. ſeu Catalauniæ. *Monjui* Varrerio, *Coſta de Garaff* aliis, inter Barcinonem & Emporias.

Scaldia, inſ. Zelandiæ, à præterlabente *Scaldi* flu. ſic dicta.

Scaldis, *Scaldium* Cæſari, *Tabuda* Ptolemæo, vulgò *Scheld*, flu. max. Belgii in Veromanduis oriens, ac inter Arteſiam & Hannoniam per Flandriam & Brabantiam, in Oceanum infra Antwerpiam decurrens. Ejus mem. Plin. 4. 17. Vide Cluver. Germ. Ant. p. 451.

Scaldis, pons, urbs Belgii, Hannoniæ præcipua, ad Scaldem flu. inter Cameracum & Montes 7. leuc. vulgò *Valenchiennes*.

Scamander, vel *Scamandrus* Homero, Herodoto, Qu. Calabro ac Ptolemæo, flu. Myſiæ in Aſiâ apud Helleſpontum ex Idâ monte profluens, quem Heſiodus θεῖον Σκάμανδρον, vocat. Ante *Xanthus* dicebatur, quod & Homerus innuit, cum ait:

Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Suo more vetuſtiorem appellationem Diis, recentiorem hominibus aſſignavit. Ab exercitu Xerxis epotus fuit, authore Herodoto. In hoc fluvio ſponſæ jam nupturæ ſe abluebant, his verbis eum invocantes: Λάβε μου, Σκάμανδρε, τὴν παρθενίαν. Quâ occaſione uſus Cimon quidam Athenienſis: cum generoſæ puellæ amore teneretur, quæ jam viro deſponſata erat in Scamandri virgultis ſeſe occultavit, caputque arundine coronavit; cumque illa ex more lavaretur, carmenque ſolenne caperet, Scamandrum, ut virginitatem ſuam acciperet, invocans, Cimon à virgultis proſiliens: Ego vero, inquit, accipio lubens, virginemque in ripam ſuſtulit, ubi & vitium ei obtulit. Videre poteris hàc de re plura in Epp. Æſchinis hujus flu. mem. Catullus de nuptiis Pel. & Thet.

Teſtis erit magnis virtutibus unda Scamandri,
Qui paſſim rapido diffunditur Helleſponto:
Cujus iter cæſis anguſtans corporum acervis
Alta tepefaciet permiſtâ flumina cæde.

Achilles ipſe apud Atticum ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ.

Scamandriam undam ſanctam ſalſo obtexi ſanguine,
Atque acervos alta in amni corpore explevi hoſtico.

Xanthus ipſe ad Hom. Iliad. φ.

Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τι πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν
Στεινόμενος νεκύεσσι.

Virg. Æn. 5.

——Cum Troja Achilles
Exanimata ſequens impingeret agmina muris,
Millia multa daret letho, gemerentque repleti
Amnes, nec reperire viam, atque evolvere poſſet
In mare ſe Xanthus.——

Horat. Epod. 13.

Te manet Aſſarici tellus, quam frigida parvi
Findunt Scamandri flumina, Lubricus & Simoïs.

Duos fontes habuiſſe innuit Poeta, Iliad. χ.

Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος·
Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
Ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
Καλοί, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες,
Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.

Scandia, vulgò *Schetland*, inſ. Oceani Britannici, ſeu Germanici, inter Orcadas ad occ. & Scandinaviam ad ort. Norvegis parens. *Scandia* quoque pars Scandinaviæ Auſtralis è reg. Silandiæ inſ. in ort. recedens, vulgò *Schonen*.

Scandiæ, inſ. plures ſinûs Codani, Cimbricæ Cherſoneſo ad ort. adjacentes. Ptol. cui 4. ſunt, quarum maxima nunc *Gothland* contra oſtia Viſtulæ; ſed apud Melam ſunt ſeptem.

Scandinavia, quæ & *Scandia*, (licèt Scandia ſit portio Scandinaviæ inter Norvegiam & Sueciam in ſinum Codanum porrecta) & *Baſilia* Diodoro, & *Baltia* Pytheæ, teſte Plinio, non inſ. ut credidit idem Plinius, ſed peninſ. maxima Septentrionalis inter mare Balticum ad Auſtr. quo à Germaniâ ſeparatur, & Oceanum Septentrionalem, in plures regiones diviſa ac 3. continens regna, Norvegiæ, Sueciæ & Gothiæ. *Vagina gentium* à Jornande dicitur.

Scapteſyle, urbs parva Thraciæ è reg. Thaſi. Steph. Corruptè vulgò legebatur olim *Scaptenſia*, apud Lucretium, lib. 8. v. 810. Tu autem lege,

Qualeis expirat Scapteſula ſubter odores.

Feſtus, *Scaptenſula* (lege Scapteſula) *locus ubi argentum foditur in Macedoniâ, dictus à fodiendo: namque Græce* σκάπτειν *effodere dicitur.*

Scaptia, op. Latii, à quo *Scaptia tribus* Plin. 3. 5. Erat autem inter Soram & Fabrateriam. Populi *Scaptenii* Halicarn. Silius lib. 8. *Scaptia pubes.*

Scardo, *Scardona* Ptol. *Scardo* adhuc, teſte Nigro cum Volaterrano, urbs Liburniæ marit. in Dalmatiæ confin. inter Jaderam ad occ. & Sicum ad ort. 12. m. p. Pop. *Scardonitani* Plinio. Ibi *lacus Scardonius*, vulgò *Proclian.*

Scardona, inſ. Illyrici, Liburniæ oræ adjacens. *Mal Conſiglio* Villanovano.

Scardus, *Scodrus* Livio, inter Dalmatiam & Mœſiam infer. Ptol. *Marinat* Barletio.

Scarphia, *Scarphe* Straboni, op. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, in Phthiotidis confin. apud oſtia Boagrii flu. *Bondoniza* Moletio. Seneca in Troadibus:

Beſſan, & Scarphen; Pylon an ſenilem?

Hinc illud:

Βῆσσαν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς.

Scarphe & *Scarphia* Euſtathio eadem; quem falli putat Delrius, quia, ſecundum illum, una eſt *Scarphia* Locrorum diſtincta à *Scarphe*, de quâ Pauſan. in Corinthiacis & Achaicis. Alia *Scarphia* Bœotiæ Straboni. Quod autem Seneca Pylon *ſenilem* dixerit, idem eſt quod Ovidius de eâdem urbe:

Nos Pylon antiquam, Neleia Neſtoris arva, &c.

Scarponna, op. olim, nunc pag. Gall. Belg. in Lotharingiâ inter Tullum & Metas. *Scarpaigne* Ortelio.

Scenæ, urbs Ægypti apud Nilum. Anton. pop. *Scenitæ*.

Scenitæ, Arab. Petrææ gens. Plin. Solinus cap. 37. *Verum hæc Arabia procedit ad uſque illam odoriferam ac divitem terram, quam Catabanes, & Scenitæ tenent, Arabes nobiles monte Caſio: qui Scenitæ cauſas nominis inde ducunt, quod tentoriis ſuccedunt, nec alias domos habent.* Ubi ſis vide Salmaſium in Plin. Exerc. pag. 483.

Scheria, dicta eſt Phæacia, ſive *Corcyra*, eò quòd Ceres metuens, ne fluvii ex continente influentes continenti eam adjungerent, Neptunum rogavit, ut amnes averteret, quo facto *Scheria* vocata eſt. Steph. Meliùs Bochartus deducit à Phœnicio סחרא *Schara*, quaſi *emporium* dixeris, aut *negotiationis inſulam*. Talis enim à Poeta deſcribitur, Odyſſ. 3.

Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, οὐδὲ φαρέτρη,
Ἀλλ᾽ ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, καὶ νῆες ἐΐσαι
Ἧισιν ἀγαλλόμενοι, πολιὴν περόωσι θάλασσαν.

Schinuſſa, inſ. parva maris Ægæi, una Sporadum, inter Melon & Ion. Plin. 4. 12. Stephano eſt inſula Phocica, vel Phocææ adjacens.

Schœnus, *Schœno* adhuc, portus Peloponneſi ad ſinum Saronicum, & ad Iſthmum, ubi is anguſtior, à Cenchreis 40. ſtad. in bor. *Schœnus* item pagus à Thebis 50. ſtad. cum flu. cognomine. Eſt & *Schœnus, nuntis*. teſte Stephano, regiuncula à *Schœneo* patre Atalantes dicta, & flu. Arcadiæ, & alter apud Athenas fluens, teſte Strabone. *Schœni* meminit Papinius Theb. 7.

Qui breve litus Hyles, Atalantæumque ſuperbi
Schœnon habent.——

Sciapodes, vel *Sciopodes*, pop. Æthiopiæ, q. d. *umbripedes*. Plin. 7. 1. ex Cteſiâ hominum genus eſſe ſcribit qui Monoſceli vocantur, ſingulis cruribus miræ pernicitatis ad ſaltum; eoſdem *Sciapodes* vocari, quòd in majori æſtu humi jacentes reſupini, umbrâ pedum ſe protegant.

Sciathis, urbs Ægypti, apud Stetin mont. Ptol. Item Arcadiæ mons, teſte Pauſaniâ.

Sciathus, inſ. maris Ægæi inter Eubœam & Theſſaliam, Scopelo proxima, ante Magneſiam promont. Ejus mem. Val. Flac. lib. 2.

Jam Sciathos ſubſedit aquis.

Sciathus autem ſecundum Bochartum, per metatheſin ex קשיתא *Kſiatha*, qu. dixeris *duram* & *aſperam* inſulam facto ex argumento nomine. Quod planum faciunt hæc Senecæ de conſolat. ad Helviam cap. 6. *Deſerta loca & aſperrimas inſulas, Sciathum & Seriphum, Gyarum & Coſuram pete.*

Sciron, mons Atticæ in orâ inter Megara & Corinthum, ubi *Scironia ſaxa*, & *Scironides petræ* Straboni l. 9. à *Scirone* latrone dicta, non procul à Piræeo in mare inſtar ſcopuli 6. m. p. porrecta, teſte Solino. Seneca in Hippolyto.

Et ſcelere petræ nobiles Scironides.

Σκιρωνίδες πέτραι dicuntur etiam Euripidi in Hippolyto. Eſt & promont. Phthiotidis ad ſin. Maliacum, in quod Thermopylæ terminantur. Claud. de bello Getico:

Thermopylæ: vaſtata mari Scironia rupes.

Statius Theb. 1. *Infames Scirone petras.* Σκείρωνος ἀκταὶ apud Eurip. in Hippolyto. Ubi Σκιρωνίδα locum ipſum appellatum docet Scholiaſtes. Rupem Scironiam vocat Claud. Bello Getico. *Abruptas Scironis arces* Corn. Gallus, ſeu quis alius author poematis quod *Ciris* vocatur. Hyginus Fab. 38. Scironem, qui ad mare loco quodam prærupto ſedebat, & qui iter gradiebatur, cogebat eum ſibi pedes lavare & ita in mare præcipitabat: Hunc Theſeus pari lethò in mare projecit, ex quo Scironis petræ ſunt dictæ. Quæ ad verbum pene tranſlata ſunt ex Diodoro lib. 4. Locum pulcrè deſcribit Strabo initio libri 9. Μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρκεινται τῆς Ἀττικῆς αἱ Σκιρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ ἀπολείπουσαι πρὸς θαλάττῃ· ὑπὲρ αὐτῶν δ᾽ ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἐπὶ Μεγάρων, καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ, οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνός ἐστι διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος, δυσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. Ἐνταῦθα δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τοῦ Σκείρωνος, καὶ τοῦ Πιτυοκάμπτου τῶν ληϊζομένων τὴν λεχθεῖσαν ὀρεινὴν οὓς καθεῖλε Θησεύς. Barthius.

Sclavi, pop. Scythiæ Europ. qui in Illyricum demigrantes *Sclavoniæ* nomen indiderunt. De nominis origine vide Ægidium Fletcherum in Ruſſorum rep. c. 13. Subjicitur hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Venetis & principibus Auſtriæ. Duobus præcipuè fluminibus tota regio irrigatur, Savo, & Dravo, qui in Danubium corruunt. Sclavonica lingua, quæ nonnullis *Windiſcht*, & apud Latinos *Illyrica* appellari putatur, hodie omnium latiſſimè patet, ut quæ à mari Adriatico ad Oceanum Septentrionalem extendi videatur. Nam eâ utuntur Iſtrii, Dalmatæ, Boſnenſes, Moravi, Bohemi, Luſatii, Sileſii, Poloni, Lithuani, Prutheni, Scandinaviæ incolæ, Ruſſi longè lateque imperantes, Bulgari, multæque circumvicinæ regiones Conſtantinopolim ferè uſque, adeo ut ejus etiam inter Turcas frequentiſſimus ſit uſus. Σκλαβηνοὶ Procopio, *Sclavini* Jornandi. Vide Cluver Germ. Ant. lib. 3. cap. 44. Quare autem *Sclavus* pro *ſervo* poni ſoleat, vide Voſſ. de Vitiis Sermonis lib. 2. cap. 17.

Scodra, urbs Dalmatiæ in Macedon. contin. apud Drilonem flu. Ptol. *Scurari*, & *Eſcodar* Turcis. Albaniæ reg. præcipua, ab Epidauro ſeu Raguſâ 60. m. p. in ort. ab Aſcrivio in medio 30. *Scodrus* ibi mons altiſſimus, de quo Liv. lib. 3. dec. 5. forte qui aliis *Scardus*.

Scolus, mons in orâ Bœotiæ ad ort. apud Eteonon & oſtia Aſopi flu. cum op. cognomine. Fuit & Macedon. op. apud Olynthum urb. teſte Strabone. Stat. l. 7.

Qui Scolon, denſamque jugis Eteonon iniquis.

Hinc proverbium: *Scolon ne proficiſceris ipſe, nec alteram comiteris*: quo utimur, teſte Euſt. cum ſignificatur, abſtinendum à convictu alicujus, vel à loco, à quibus nihil ſit ſperandum boni. Nam *Scolos* apud Strab. lib. 9. vicus eſt Bœotiæ ad radices montis Cithæronis inamœnus, incultus, infrugifer, de quo Plin. 4. 7. Nihilominus in Scolo Bœotiæ pago panis totius Græciæ laudatiſſimus fiebat, Pauſaniâ teſte. Vide Boch. Geogr. pag. 473.

Scombraria, promont. Hiſp. Tarrac. apud Carthaginem Novam, *Saturni promontorium* Plinio. *Cabo di Palos*, hodie vocatur, teſte Cluſio.

Scombraria, Hiſpaniæ inſ. ante *Scombrariam* promont. & apud Carthaginem Novam à qua 24. ſtad. recedit. *Scombroaria* Ptolemæo, quæ & Herculis, teſte Strabone lib. 3. qui à multitudine *Scombrorum*, qui inibi capiuntur, ſic dictam tradit. Vide ſis illic Caſaubonum. *Eſcombrera* hodie dici ſcribit Florianus.

Scordiſci, & *Scordiſcæ* Straboni, *Scordiſſi* Trogo, Poſidonio, & S. Rufo, pop. Pannoniæ infer. Araviſcis finitimi ad Auſtr. quorum urbs *Sirmium*, teſte Niceta.

Scoti, Britanniæ pop. Septentrionales, quondam Anthropophagi, teſte B. Hieronymo 2. contra Jovinianum. *Quid* (inquit) *loquitur de cæteris nationibus, cum ipſe adoleſcentulus in Galliâ viderim Scotos, gentem Britannicam humanis veſci carnibus, & cum per ſylvas porcorum greges, & armentorum, pecudumque reperiant, paſtorum nates, & fœminarum papillas ſolere abſcondere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari?* Ammianus primus inter ſcriptores Latinos eorum meminit, quos ex Hiſpaniæ Cantabriâ oriundos, atque inde in Hiberniam migrantes, tandem in Scotiâ ſedem fixiſſe dicit. *Guydhyl* Britannis, teſte Lhuydo, à picturâ qu. *Picti* appellati, teſte Iſidoro, vel ab *obſcuritate* ac *tenebris*, quæ σκότος dicuntur. An vero Scoti prius Hiberniam occuparint, dijudicent alii ex hiſtoriis. Illud certum (inquit Ferrarius) nomen Scotiæ utrique regioni fuiſſe commune; ac Scotos, ejectis Pictis, regione potitos, illi nomen indidiſſe. Scotos etiam (quos alii à Scythis voce depravatâ dictos putant) olim in Hiberniâ conſediſſe, nomenque Scotiæ ipſi Hiberniæ indidiſſe, & illam etiam Scotiam per aliquot ſecula appellatam fuiſſe invenitur apud Oroſium, D. Proſperum, Iſidorum, Bedam, Bernardum, &c. Horum regio *Scotia* dicitur olim *Caledonia*, de quâ Tacitus in Agricolæ vitâ. Vulgò *Albayn*, teſte Lhuydo, hodiè *Scotland*, ab Angliâ monte Cheviotâ diſcreta, in plures regiones diviſa: in quâ Alata Caſtra, ſive Edinburgum, urbs regia, Andreapolis, & Glaſquum metropoles. Grampio monte aſpero & informi (cujus Tacitus meminit) bifariam dividitur. Is enim à Germanici maris litore ad oſtia Deæ fluminis latera Aberdoniæ abluentis, per mediam Scotiam, in Hibernicum mare tendens ad lacum Lomundum ſiſtitur. Incolæ qui cis Grampium mont. meridionalem partem habitant, ſunt benè morati, & humaniores: qui alteram partem Septentr. verſus accolunt, genus hominum aſperum ac longè duriſſimum eſt. Hinc *Scoticus* Claud. de laud. Stilic.

——*Ne bella timerem*
Scotica, vel Pictum tremerem.

Vide plura apud H. Boëthium, J. Majorem, & G. Buchananum in hiſtoriis Scoticis.

Scotiæ Urbes.

Aberdonia, *Aberdeen*, Academ.
Abrenetha, *Abernethy*.
Aërea, *Ayre*.
Alata caſtra, *Edinburgh*, urbs regia & Acad.
Andreapolis, *S. Andrews*, Academ.
Brechinium, *Brechin*.
Candida caſa, *Withern*.
Caſtrum Britonum, *Dumbritton*.
Caſtrum Caledonium, *Dunkelden*.

Chanrea,

Chanrea, *Chanonry*.
Donum Dei, *Dundee*.
Dornocum, *Dornock*.
Dumblanum, *Dunblane*.
Dunfreſa, *Dunfrieſe*.
Elginum, *Elgin*.
Fordunum, *Fordon*.
Glaſquium, *Glaſcow*, Academ.
Hamiltonum, *Hamilton*.
Innernium, *Innerneſſe*.
Inſula S. Columbi, *Columb-kill*, juxta Mulam.
Kirchvallum, *Kirkwall* in Pomoniâ.
Liſmoria, *Liſmore*.
Muſſalburgum in Laudoniâ, *Myſſelborough*.
Perthum, *S. Johnſton*.
Stephanodinum, *Dunſtafag*.
Strivilingum, *Sterling*.
Suavicordium.
Victoria, *Wington*, al. Inch-Keith.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus. Verum inde nomen non habet, ſed à Jove *Scotino* illic honorato. Steph. ex Pauſaniâ. Locus quem reſpexit in Laconicis, reperitur, qui eſt liber 3. Itaque ſcribendum τείτῳ apud eum pro δεκάτῳ. Inſuper pro Σκοτινὰ, & Σκοτινᾶς, ſcribe Σκοτιτὰ, & Σκοτιτᾶς. Loci ejuſdem mem. Polybius extremo lib. 10.

Scultenna, fluvius Flaminiæ. Liv. Plin. *Panaro* Leandro. Apud Strab. antiquum vocabulum corruptum legitur Σκουτάνα pro Σκουλτάνα: locus eſt lib. 5. *Lanam mollem & omnium longè pulcherrimam* οἱ περὶ Μουτίνην τόποι καὶ τὸν Σκουλτάναν ποταμὸν φέρουσι.

Scylla, ſaxum in freto Mamertino inter Siciliam & Italiam, periculoſum nautis mare faciens, hodie *Scyllo*, teſte Fazello. Brutiorum item op. apud Melam, *Siglio* Leandro. Et inſ. deſerta circa Thraciæ Cherſoneſum. Plin.

Scyllaceum, op. in finibus Calabriæ. Virg. Æn. 3.

Cauloniſque arces & navifragum Scyllaceum.

Dicitur etiam *Scylletium*, vulgò *Squilacci*. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 15. Long. 41. 40. Lat. 38. 53.

Scylleum, promont. Peloponneſi, in orâ Argiæ reg. in agro Hermionico, *Scyllium* Ptolemæo, *Capo Scigli* Sophiano, ſinum Argolicum à Saronico dividens. Σκύλλαιον ἄκρα Stephano dicitur. Eſt & op. Brutiorum in Italiâ. Mela lib. 2.

Scyros, inſula contra Magneſiam in mari Ægæo, Lycomedis regis patria,, in quâ Achilles puellari habitu educatus Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eà Pyrrhum ſuſcepit. Hinc *Scyrius*, & *Scyrias*, fæm. Ovid. 1. Art. Am.

Scyrias Æmonio victa puella viro.

Hæc inſ. capris abundat feris, ex quibus adagium eſt apud Zenodotum. *Capra Scyria*, in eos qui beneficium maleficio contaminant, ſicuti *capra Scyria* quæ calce mulctram lacte plenam evertit. *Scyrius principatus*, adagium ortum eſt, de tenui regno dictum, teſte Suidâ, quòd hæc inſ. à Pelaſgis & Caribus quondam inhabitata, petricoſa ſit & infrugiferâ. Lapis hujus inſ. integer ſupernatat, comminutus mergitur. Plin. 36. 17. Dionyſ. verſ. 521.

Σκῦρός τ' ἠνεμόεσσα, καὶ αἰπεινὴ Πεπάρηθος.

Ubi ſis vide Montanum. Græcè quidem σκῦρος eſt λατύπη, ut volunt, i. e. quod à lapidibus marmorarii abradunt: Et in Euſt. σκυρώδης occurrit pro *petricoſo*, & in Heſychio σκυρωθῶσι pro λιθωθῶσι. Et in Pindaro Pythiâ 5. σκυρωτὰν ὁδὸν, Scholiaſtes λιθόστρωτον, Heſychius ἀπόκρημνον interpretatur. Inde Scyrus dici putatur, quia petricoſa eſt inſula. Sed vox hæc Græcis quam eſt infrequens, tam familiaris eſt Arabica צחור *ſuchur* pro petris, à quâ Σκύρου nomen deduci potuit non incommodè. Boch. Statius in Achilleide.

Quam ſe ſcopuloſa levavit Scyros.

Heſychius; Ἀρχὴ Σκυρεία, παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων. Ἔστι γὰρ καὶ λυπρὰ καὶ πετρώδης ἡ Σκῦρος. Strabo quidem hanc inſ. præcipuè ab Achillis latebris & affinitate cum Lycomede celebratam memorat; deinde etiam ob marmor, quo integræ columnæ exſectæ Romæ fuerint conſpicuæ; tertio & ob capellarum fœturam. Hæ tamen res non potuerant facere, quin & infelici & aſperâ reg. hæc inſ. habita fuerit, cum exules etiam in eam deportatos lectum ſit. Jul. Pollux lib. 8. cap. 7. Σκυρίαν δὲ δίκην ὀνομάζουσιν οἱ νομοδιδάσκαλοι τὴν τραχεῖαν, οἱ γὰρ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκῦρον, ἢ εἰς Λῆμνον ἀποδημεῖν. Quindecim m. p. Delo abſtitiſſe auctor eſt Plin. 4. 12. Quinquaginta mill. infra Lemnum ſitam, & altiſſimis montibus conſpicuam P. Bellonius obſerv. 1. 34. Sitam medio itinere inter Leſbum & Eubœam notat Jo. Anton. Maginus. Inter Cycladas refertur Pomponio. Melæ lib. 2 cap. 7. Ἠνεμόεσσαν vocat Dionyſ. Perieg. verſ. 521. Quo loco de etymo ejus Euſtathius, quem ſis conſule. A Pelaſgis & Caribus olim habitatam ex Nicolao ſcribit Stephani Epitomator. Adoleſcens autem admodum eò detruſus eſt Achilles. Unde Claud. Epithal. Hon.

Scyria ſic tenerum virgo flammabat Achillem.

Scythia, provincia Aſiæ gemina; citerior, quæ intra Imaum mont. Ptol. dicitur, inter Sarmatiam Aſiæ ad occ & Scythiam alteram ad ort. ac inter mare Caſpium ad merid. & Oceanum Borealem, ſeu Scythicum ad Arctos, in plures regiones diviſa, quæ omnes ſub uno Tartariæ nomine comprehenduntur. Altera ulterior, ſeu extra Imaum mont. in ort. vergens, & ipſa in plures diviſa regiones, quarum quæ ad ort. extenditur Sericæ contermina *Cathay* nominatur; quæ ad occ. *Regno di Çambalu* dicitur, & *Mongul*. Equis Scythia maximè abundat, quorum carnibus populi veſcuntur. Aſinis vero, propter loci frigiditatem, (uti & à fulminum caſu ob eam cauſam immunis eſt) caret, Plinio teſte. *Scythia* quoque Europæa pars eſt Sarmatiæ, ab oſtiis Tanais ad oſtia Iſtri Mæotidi & mari Euxino expoſita. Dionyſius:

Σύρεται εἰς Σκυθίην τε καὶ εἰς Μαιώτιδα λίμνην.

Virgil. lib. 1. Georg.

Mundus ut ad Scythiam, Riphæaſque arduus arces
Conſurgit, premitur Libyæ devexus ad Auſtros.

Pop. *Scythæ*, hodie *Tartari*, gens numeroſiſſima in plures populos diviſa. Sunt & *Scythæ* in Europâ, apud Mæot. paludem incolentes, qui & Mæotæ, Alani, Agathyrſi, Geloni, & Sauromatæ, quos omnes tam Europæos quam Aſiaticos Tartaros nominamus. Qu. Curtius lib. 6. c. 2. *Scythæ regionem campeſtrem, ac fertilem occupaverunt, graves adhuc accolæ* (Perſis *ſc.*) *Sedes habent in Europâ & Aſiâ. Qui ſuper Boſporum colunt, aſcribuntur Aſiæ. At qui in Europâ ſunt, à lævo Thraciæ latere ad Boryſthenem, atque inde ad Tanaim alium amnem rectâ plagâ pertinent. Tanais Europam & Aſiam medius interfluit: nec dubitatur quin Scythæ, qui Parthos condidere, non à Boſporo, ſed ex regione Europæ penetraverint.* Sunt in eruditis, inter quos eſt M. Zuerius Boxhornius, qui gentem Scythicam à ſagittandi ſtudio & arte Germanico vocabulo appellatam cenſeant. Neque pudere Germanos poteſt originis Scythicæ, quòd illa gens & rerum geſtarum gloriâ, & rectitudine morum ac ſimplicitate laudata ſcriptoribus ſit. Nec ſapientiæ laudem iis adimit Curtius lib. 7. cap. 8. *Scythis*, inquit, *non ut cæteris barbaris rudis & inconditus ſenſus eſt. Quidam eorum ſapientiam capere dicuntur, quantamcunque gens capit, ſemper armata.* Et docet oratio, quæ ibi ſequitur, libera quidem, cæterum magnanima & ſapiens. Lege etiam egregium Horatii carmen lib. 3. Od. 24. in quo Scytharum mores Romanis præfert, & gentem ab æquitate, juſtitia, & pudicitiâ elegantiſſimis verſibus commendat. Scythæ & Ægyptii diu de generis antiquitate contenderunt: in quo certamine ſuperatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores viſi ſunt. Scythæ olim nullas urbes habuerunt, nulla mœnia, domos ſecum ferentes, unde & *Hamaxobii* dicuntur. Hinc Horatius:

———*Campeſtres melius Scythæ*
Quorum plauſtra vagas rite trahunt domos.

Idem alibi:

Te Dacus aſper, te profugi Scythæ.

Seneca in Herc. Inſano:

Intravit Scythiæ multivagas domos,
Et gentes patriis ſedibus hoſpites.

Herodot. lib. 4. Τοῖσι δὲ μήτε ἄστεα, μήτε τείχεα ἦν ἐμπεπολισμένα, ἀλλὰ φερέοικοι ἐόντες πάντες ἔωσι, ἱπποτοξόται, μὴ ἀπ' ἀρότου ἀλλ' ἀπὸ κτηνέων ζῶντες. Scytharum juſtitiam oſtendit Boch. lib. 3. Geogr. c. 9. Vide quoque plura de illis apud eundem, cap. 13. ejuſdem libri. Scytharum vocabulum quàm latè ſumptum antiquiſſimis Græcis, docet Cluver. Germ. Ant. 1. 2. *Scytharum* nominis origo ab Ebraicâ voce שרח cum puncto ſemol deduci, quod eſt *declinare*, *errare*; poteſt & à שוח cum puncto dextro derivari quod ſig. *diſcurrere*, & *obambulare*. Utraque notio Scytharum moribus apprimè congruit, quos πλάνητας errabundos & ἁμαξοβίους fuiſſe conſtat. Sed ea vocabuli ratio, quam Epiphanius affert, quod ſc. ἀπὸ τοῦ κλίματος τοῦ πρὸς Εὐρώπην εἰς Ἀσίαν declinaverint, non valdè mihi probatur. Neque enim verum puto, Scytharum nomine priſcos illos inſignitos, qui poſt diluvium turrim illam architectati ſunt. Etymologicon M. σκύζεσθαι quod eſt *iraſci* & *ſupercilium contrahere*, παρὰ τοὺς Σκύθας nominatum ſcribit; quoniam iracundi Scythæ. Sed forſan Σκύθας Græci ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι reduxerunt Dionyſ. Petavius. Morem ſepeliendi apud Scythas innuit Sil. lib. 13.

At gente in Scythicâ ſuffixa cadavera truncis
Lenta dies ſepelit putri liquentia tabo.

Ab his Scythis hâc in re non uſque diſcrepant Colchi, de quibus Apollonii Schol. in lib. 4. Οὐ θέμις οὔτε καίειν, οὔτε θάπτειν· βύρσαις δὲ νεαραῖς εἰλοῦντες ἐκρέμων τῶν δενδρέων τὰ σώματα. Fœminis ob modeſtiam aliter conſulebatur.

Scythia minor, ſic dicta eſt pars Mœſiæ, ad diſtinctionem majoris Scythiæ illius, quam Scytharum innumeræ gentes olim incolebant: ut ſcribit Jornandes in Geticis, ubi de Tomyri Re-

ginâ: *In partem*, inquit, *Mœſiæ, quæ nunc ex magnâ Scythiâ nomen mutuata, minor Scythia eſt appellata, tranſiens.*

Scythopolis, urbs Libyæ. Steph. Alia eſt in Decapolitanâ Syriâ. Plin. 5. 18. Strabo lib. 16. Galilææ proximam eſſe ſcribit. Ejus vetus nomen erat *Bethſan*. Euſeb. 1 Chron. Σκύθαι τὴν Παλαιστίνην κατέδραμον, καὶ τὴν Βαισὰν κατέσχον τὴν ἐξ αὐτῶν κληθεῖσαν Σκυθόπολιν. Long. 66. 20. Lat. 31. 36.

Sebaſte, tergemina: una Palæſtinæ in Samariâ, vulgò *Samaria*. Altera Ptol. & Steph. quæ & *Auguſta* in orâ Ciliciæ apud Corycum, inde in ort. parum diſtans, hodie *Seveſta*. Alia Ptol. in Albione op. in fin. Damnoniorum. *Leskerd.* Villanovano.

Sebaſtopolis, urbs gemina, una Cappadociæ mediterranea, *Suvas* hodie, præclara, à quâ nomen eſt regioni, & ubi ſedes eſt ſatrapæ Turcarum. Altera quæ & Dioſcurias Ptol. *Savatopoli* Nigro, urbs Colchidis maritima inter Phaſidem ad merid. 100. & Heracleam urb. Heniochorum ad occ. 80. m. p. Long. 71. 10. Lat. 46. 45.

Sebenicum, Sicum, Ptol. urbs Dalmatiæ in orâ, epiſc. ſub arch Spalatenſi, Scordonæ proxima, inter Jaderam ad occ. 48. ac Tragurium in ort. 32. m. p.

Sebeniticum, Sebennyticum Steph. Strab. ac Ptol. *Sebeniticum* Melæ ac Plinio, oſtium Nili inter Bolbitinum ad occ. & Pathmeticum ad ort. *Sturioni* Nigro.

Sebetus, hodie *fiume della Meddalena*, teſte Scipione Mazzellâ, flu. Campaniæ apud Neapolim fluens. Ejus mem. Columella lib. 10.

Doctaque Parthenope, Sebethide roſcida lymphâ.

Statius Sylv. lib. 1. Carm. 2.

At te naſcentem gremio mea prima recepit
Parthenope: dulciſque ſolo tu gloria noſtro
Reptaſti, nitidum conſurgat ad æthera tellus
Eubois; & pulchrâ tumeat Sebethos alumnâ.

Vibius in Catalogo fluminum: *Sebethos Neapoli in Campaniâ.* Virgil. Æn. 7.

Nec tu carminibus noſtris indictus abibis
Oebale, quem generaſſe Telon Sebethide nymphâ
Fertur Teleboûm Capreas quum regna teneret.

Ubi Servius: *Oebalus filius eſt Telonis & nymphæ Sebethidis: hæc autem eſt juxta Neapolim, ſed Telon diu regnavit apud Capreas inſulam, contra Neapolim ſitam.*

Secoanus, flu. Maſſilienſium. Steph. De *Sequanâ* flu. loqui videtur.

Secontia, quæ & *Seguntia* Livio dici videtur, gemina eſt: *nova*, nunc *Siguenza*, urbs Hiſp. Tar. in Celtiberis, academia & epiſc. ſub Arch. Toletano, in nova Caſtella, apud Arragoniæ fines. *Segontia* Plinio, & *Segortialacta* Ptol. inter Bilbilim urb. Arragoniæ, & Complutum op. & acad. Caſtellæ novæ 16. leuc. *Vetus* vero *Medina Cœli*, op. vicinum, à novâ 4. leuc. Bilbilim verſus 12. in monte, Ducali titulo ornatum.

Secontia, altera Ant. *Seguncia* Livio, op. Hiſp. Tar. in regno Arragonio, & in fin. Celtiberorum, *Muela* hodie, teſte Gaſq. Varrerio. Aliis eſt *Epila*, op. ejuſdem regni à Cæſarauguſtâ 7. leuc.

Secor, Gall. Aquit. portus. Ptol. *Lyſſon* Villanovano & Cænali.

Secuſiani, Seguſiani Cæſari, pop. Gall. Celt. quorum reg. *La Foreſt*, teſte Pineto, nominatur, inter Lugdunenſes ad ort. & Arvernos ad occ. ubi *Forum Seguſianorum* vulgò *Feurs*, & Mons Briſonis, *Montbriſſon* op. primarium.

Sedetani, Sedentani Silio, *Hedetani* Ptol. pop. Hiſp. Tarrac. apud Sucronem flu. incolentes. Silius lib. 3.

Sedentana cohors, quam Sucro rigentibus undis
Atque altrix celsâ mittebat Setabis arce.

Σιδυταὶ Appiano in Libycis. Σιδητανοὶ Straboni lib. 3. Μετὰ δὲ τοὺς Κελτίβηρας πρὸς νότον εἰσὶν ἐπ' ὄρος οἰκοῦντες, τὴν Ὀροσπέδαν, καὶ τὴν μετὰ τὴν Σούκρωνα χώραν Σιδητανοὶ μέχρι Καρχηδόνος. Vide Dauſqueium ad prædictum Silii locum, pag 132.

Seduni, pop. Gall. Belg. ad Rhodanum inter Allobroges ad ad occ. & Rhetos ad ort. *Valleſiani* Italis, quorum urbs *Sedunum*, *Sion* Italis, & *Sitten* Germanis inter Mediolanum & Genevam.

Seduſii, pop. Germ. Suevis finitimi. Sunt qui horum op. *Sedan*, ſive *Eſdan* in Gall. Belg. ad Moſam putent; ſed falluntur, cùm apud Cæſarem pop. ſint. Germ. non Galliæ.

Segalauni, Segovellauni Plin. pop. Gall. Narbon. ad Rhodanum in Delphinatu, quorum urbs *Valentia* & op. *Saillans*, teſte Dalechampio.

Segeda, Segida Strab. & Steph. *Seges*, teſte Marianâ, op. olim, nunc pag. Hiſp. Tarrac. inter Numantiam ſeu Soriam, & Uxamam. Fuit & *Segeda* op. Hiſp. Bæt. *Julia Contributa* cognominata, teſte Plinio.

Segedunum, op. Albionis in Northumbriâ, *Stighil* Camdeno, prope *Seton*. Item op. ſeu urbs Jazygum in confin. Daciæ ad Tibiſcum flu. *Segedin*, vel *Seged* Lazio.

Segelocum, op. Angliæ. Anton. *Littleborough* Camdeno in Comit. Nottinghamenſi.

Segerra, Ptol. op. olim, nunc pagus Hiſp. Tar. in regno Valentiæ.

Segeſta, op. Siciliæ ab Ænæâ conditum. Vide *Egeſta*, & Cluver. Sicil. Ant. l. 2. c. 2.

Segeſta, Tiguliorum, op. Liguriæ in orâ litorali, inter Genuam & Spediam. Vulgò *Seſtri di Levante.*

Segeſte, Segeſtica Straboni, urbs Pannon. ſup. ad Segeſticam inſ. penè extincta, quæ *Seged*, vel *Segeſd*, & *Soſſed* hodie dicitur, Bonfinio teſte.

Segeſterorum urbs, *Segeſtero*, & alibi *Seguſtero* Anton. urbs Gall. Narbon. epiſc. Provinciæ in Delphinatûs confin. ad Druentiam flu. Hodie *Siſteron*, vel *Ciſteron*.

Segeſtica, hodie *Zigea*, teſte Lazio, inſ. Pannon. ſup. in Illyrici ſeu Liburniæ confin. ad Colapis cum Sao flu. confluentiam. Item op. Hiſp. Tarrac. quod Ambr. Moralis idem *Segedæ* eſſe putat. Hujus mem. Livius lib. 4. dec. 4. eam urbem opulentam vocans, & à Rom. P. Manlio duce captam, referens.

Segiſama Julia, *Segeſama* Strab. op. olim, nunc pag. Hiſp. Tar. in fin. Vardulorum. *Veyzama*, teſte Steph. Garibaio. Alii in Vaccæorum & Cantraborum confin. ponunt, quibus Ptol. magis ſuffragatur, illam inter Rhaudam, & Palantiam deſcribens.

Segiſamonclum, Segiſmonculum Ptol. op. Hiſp. Tar. in fin. Autrigonum, inter Calagurim, & Locobrigam.

Segni, pop. & op. Belgii in tractu Leodienſi, à Leodio 8. leuc. in Sylvâ Arduennâ. *Signey*, vel *Siney*, teſte Huberto Leodio.

Segobricga, hodie *Cabezza del Griego*, teſte Morali, urbs olim epiſc. Hiſp. Tar. ſub arch. Toletano, nunc pagus in Celtiberis. Eſt & *Segobriga*, op. Hiſp. Tar. in regno Caſtellæ, hodie *Sepulveda*.

Segodunum, urbs Germ. Ptol. *Nurnberg*, teſte Pirchaimero. Item urbs Ruthenorum in Gall. Aquitanicâ, vulgò *Rhodez*.

Segontia, Seguntia Livio, *Secontia* Anton. urbs Hiſp. Tarracon. Hodie *Siguenza*.

Segontia altera, Ptol. *Seguntia* Plin. *Seguntia* Livio, *Serguntia* Straboni, vulgò *Giſgonza*, op. olim, nunc pag. Hiſp. Bæt. apud Lethem flu.

Segontiaci, pop. Belgarum in Comit. Hantonenſi. Cæſar. Horum op. *Vindonium*, hodie *Silceſter* Anglis, & *Caer Segont* Britannis; *Segontium* vero Antonini eſt op. Arvoniæ comit. Walliæ, contra Monam. inſ. non procul à Bangorio, à Devâ, ſeu Ceſtriâ urbe plus 40. mill. Nomen à prætereunte flu. qui etiamnum *Sejont* appellatur, ſumpſit. Long. 15. 40. Lat. 53. 45.

Segoregii, pop. Gall. Narbon. de quibus Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

Segortialacta, Arevacorum in Hiſp. Tarrac. urbs hodie *Sepulveda*, teſte Villanovano.

Segovellauni, Plin. qui forte *Segalauni* Ptol. pop. Gall. Narbon. *Valentinois* Pineto.

Segovia, Arevacorum urbs in Hiſp. Tar. *Segubia* Ptol. Alia in Bæticâ. Plin. Eſt item Germ. op. Ortelius ex Ptol. quam *Seckow* urb. Salisburgenſis ditionis eſſe volunt. Long. 35. 30. Lat. 47. 25.

Seguntium, vel *Segontium*, Angliæ urbs. Anton. quæ *Silcheſter* hodie dicitur in agro Southamptonenſi.

Seguſiani, Secuſiani Plin. pop. Gall. Celt. quorum tractus *Lyonnois*, & *la Foreſt*, trans Rhodanum nominatur, cujus caput eſt Mons Briſonis inter Lugdunum & Podium. Male *Sebuſiani* errore librariorum Cæſari dicuntur.

Seguſium, Seguſio Plin. & Ant. urbs Gall. Subalpinæ ad Alpium Cottiarum radices, vulgò *Suſa*.

Seleucia, urbs Aſiæ multiplex. I. in Meſopotamiâ ad Tigrim flu. contra Cteſiphontem, inde 3. m. p. cognomento magna, patriarchæ Neſtorianorum ſedes, *Moſul*, teſte Nigro. Apud hanc, utpote Tigranis regiam, Amphicrates Athenienſis rhetor exulans, à Seleucianis rogatus, ut eos rhetoricam doceret, reſpondit, *Delphinum non capit patina*: quo dicto ſignificare voluit exiguos ingenio non poſſe magna capere, quales erant ipſi Seleucienſes. Refertur à Plut. in Lucullo. Long. 79. 20. Lat. 35. 40. II. Syriæ, *Pieria* cognomine, apud oſtia Orontis, *Soldin*, teſte Nigro; utraque à *Seleuco*, Antiochi filio, unâ cum Antiochiâ, & Apamiâ, condita. Long. 68. 36. Lat. 35. 26. III. Ciliciæ, cognomento *Aſperæ*, ad Calycadnum flu. prius *Olbia*, & *Hyria*, teſte Seph. Long. 64. 00. Lat. 38. 40. IV. Piſidiæ in Pamphyliæ confin. inter Antiochiam Piſidiæ ad Bor. & Pergen. Pamphyl. ad merid.

Seleucobelus, urbs Syriæ juxta Belum. Steph. Long. 60. 30. Lat. 39. 35.

Selga,

Selga, urbs Pamphyliæ meditер. hodie *Philadelphia* Nigro. Stephanus eam in Piſidiâ ponit. Strabo quoque *Selgenſes* Πσιδῶν ἀξιολογωτάτους vocat, & 20. virorum millia olim in eâ urbe fuiſſe, ac prudentem Reip. adminiſtrationem laudat. Dionyſ. verſ. 859.

———Καὶ ἣν ἐπολίσσατο λαὸς
Πρὶν ποτ᾽ Ἀμυκλαίων μεγαλώνυμος ἐν χθονὶ Σέλγη.

Hinc tamen impudici ἀσελγεῖς dicti cum α epitatico. Ita Suidas & Etymologus. Euſt. ὅθεν κατ᾽ ἐπίτασιν λέγεται τὴν ἀσέλγειαν ἐπὶ τῶν οὐ καθαρῶς ζώντων. Ex quo fit, ut *Selgam* ſuſpicetur Bochartus per literarum metatheſin, nomen habere ab Hebræo שגל *ſhagal*, i. e. *coire* & *conſtuprare*.

Selinus portus, *Salonef* Mercatori, *Porto Alberto* Caſtaldo, portus Marmaricæ inter Catabathmum ad occ. & Parætonium urb. in ortum.

Selinus, urbs gemina cum flu. cognomine; Una in orâ Siciliæ Auſtrali, inter Thermas ad ort. 18. & Mazaram ad occ. 100. m. p. (licet Ptol. oſtia Selinuntis inter Mazaram & Lilybæum ſtatuat) exciſa, à Megarenſibus, ſive à Phœnicibus condita: *Terra di Pulici* hodie Fazello; flu. vero *Madiuni* nominatur. Virg. Æn. 3.

Teque datis linquo ventis palmoſa Selinus.

Silius Italicus lib. 4.

Audax Hybla favis, palmis quoque onuſta Selinus.

Altera in orâ Ciliciæ, *Iſlenos* hodie Turcis, inter Jotapam ad occ. & Antiochiam ſuper Crago ad ort. prope oſtium Selinuntis flu. quæ & *Trajanopolis* dicta fuit, teſte Xiphilino, quòd ibi Trajanus Imp. deceſſerit. Lucan. lib. 8.

Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

Sellæ, pop. Epiri. Lucan lib. 3.

———*Quercuſque ſilentes*
Chaonio veteres liquerunt vertice Sellæ.

Σελλοὶ apud Homerum, & ex eo Strab. & Steph.

Selleis, flu. Peloponneſi ex Pholoe monte in Arcadiâ profluens, ac inter Chelonatem promont. & Cyllenen urb. in Ionium mare delabens. Hom. Iliad. ό.

Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Selybria, Thraciæ urbs ad Propontidem Ptol. Σηλυμβρία Stephano. Strabo tradit ante *Selin* dictam, poſtea addita *Bria*, quod Thracum linguâ urbem ſig. *Selybriam* appellatam. At Heſychius explicat Βρίαν τὴν ἐν ἀγροῖς κώμην. *Olybria* Suidæ dicitur. Long. 55. 15. Lat. 43. 10.

Semnones, Ptol. pop. Italiæ in orâ Umbriæ, mari Adriatico expoſiti, inter Æmil. ad occ. & Picenum ad ort. Item pop. Germ. Ptol. quorum regio Marchia Brandeburgenſis hodie dicitur.

Sempronium, op. Pannon. ſuper. à *Sempronio* Secundino cive Romano conditore dictum, in Hungariæ & Auſtriæ confin. inter Viennam & Sabariam, *Oedenburg* Lazio. Long. 39. 34. Lat. 47. 56.

Sena, Piceni ſive Umbriæ in Italia op. in litore Adriatici maris non longè à Metauro flu. à Gallis Senonibus conditum, & appellatum, ut ex Polybio conſtat lib. 2. Unde *Senogallia* dicitur Plinio lib. 3. cap. 4. Sil. lib. 8.

Et Clanis, & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Idem lib. 15.

———*Quà Sena relictum*
Gallorum è populis ſervat per ſecula nomen.

Alia op. Hetruriæ in eâdem Italiâ, ſive urbs hoc nomine, quæ hodieque durat, elegantiâ ſermonis Italici celebris. De utraque plura Cæſar Orlandius de urbis Senæ, ejuſque epiſcopatus Antiquitate. Eſt & Flaminiæ ſive Æmiliæ flu. *Sena*. Vide *Senna*.

Sephorim, urbs Palæſtinæ in Galilæâ ad mont. Carmeli radices, proxima Canæ; quæ & *Autocratoris* & *Diocæſarea* dicebatur. Long. 66. 40. Lat. 32. 26.

Sepias, Macedon. promont. Ptol. Apollonii Scholiaſtes: Σηπιὰς, ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ οὕτω καλούμενον διὰ τὸ τὴν Θέτιν ἐνταῦθα εἰς σηπίαν μεταβληθῆναι διωκομένην ὑπὸ Πηλέως.

Sepinum, *Sæpinum* Ptol. col. & op. Samnii. Populi *Sepinates*. Long. 38. 48. Lat. 41. 40.

Seplaſia, forum Capuæ, in quo unguentarii negotiabantur. Hinc *Seplaſiarius* pro unguentario, & effœminato.

Septa, Græcis *Septon*, urbs Maurit. Tingit. ad fretum Herculeum. *Zeuta* Hiſpanis, *Beni Maraz* Mauris, teſte Marmolio.

Septem Aræ, olim op. nunc pagus in Luſit. *Azumar* Vaſconcello.

Septem Fratres, ſeptem montes Maurit. Tingit. apud Herculis columnas; ubi olim elephantorum copia, teſte Solino.

Septem maria, Herodian. ἑπτὰ ὕδατα Dionyſ. Halicarn. *Atrianorum paludes* Plinio, *Stagna Hadriatica* Servio, *Paludes Tartari* Tacito, hodie *Lagune di Venetia*, paludes circa urb. Venetam, in quas Padus, cum Atheſi & Tartaro 7. oſtiis effunditur.

Septempeda, Picenorum urbs mediter. Ptol. *S. Severino* hodie L. Alberto. Long. 37. 00. Lat. 43. 15.

Septicollis, urbs Roma ſic dicta quod *ſeptem colles* habeat, viz. *Palatinum*, *Quirinalem*, *Aventinum*, *Cælium*, *Viminalem*, *Exquilinum*, & *Janicularem*. Virg. Georg. 2. ubi de Româ.

Septemque una ſibi muro circumdedit arces.

Horatius in Carm. Seculari:

Dii quibus ſeptem placuere colles.

Propertius 3. 11.

Septem urbs alta jugis, toti qui præſidet orbi.

Martialis lib. 4.

Hic ſeptem dominos videre montes.

Statius in Sylvis:

Quis ſeptem geminæ poſuiſſet mœnia Romæ.

Cic. Epiſt. 5. lib. 6. ad Att. ἐκ ἄστεως ἑπταλόφου. Vet. Gloſſ. *Septimons*, ἑπτάλοφος. *Septimontium* ἑπταβόειον. Ovidius Triſt. 1. 4.

Sed quæ ſeptem totum circumſpicit orbem
Montibus, imperii Roma, Deûmque locus.

Idem lib. 3. el. 7.

Dumque ſuos victrix ſeptem de montibus orbem
Proſpiciet domitum Martia Roma, legar.

Claud. de ſec. Conſul. Stiliconis:

———*Septem circumſpice montes,*
Qui Solis radios auri fulgore laceſſunt.

Et poſtea:

Quæ ſeptem ſcopulis zonas imitatur Olympi.

Septimancæ, Hiſp. Tar. urbs in Vaccæis. Anton. *Simanca* Cluſio in Caſtellâ reg.

Septizonium, *Septiſolium* Plinio, locus Romæ in 12. regione à Severo Imp. fabricatus, ſicque à 7. columnarum ordine dictus. Fuit & *Septizonium* Titi in 10. reg. cujus mem. Suetonius & P. Victor.

Septumani, pop. Gall. Narb. quorum urbs Biteræ: ſic dicti à ſeptimâ legione, quæ ibi locata fuerat.

Sequana, *Sequanus* Straboni, vulgo *Seyne* flu. Gall. Celt. Lutetiam Pariſiorum mediam interſecans, unaque cum Matronâ Belgas à Celtis dividens. Sidonius Apol. in panegyr. Major:

Rhenus, Arar, Rhodanus, Moſa, Matrona, Sequana, Ledus.

Lucan. lib. 1.

Optima gens flexis in gyrum Sequana frœnis.

Hinc *Sequanicus*. Martialis 4. 19.

Hanc tibi Sequanicæ pinguem textricis alumnam.

Sequani, pop. Gall. Belg. ab Æduis Arare flu. diviſi. Horum loca hodie tenent Burgundiones, Gallicè *Ceux de la Franche Comté, ou les Burguignons*. Munſterus hos Sequanos dividit in *Ciſiuranos*, quos in *Obern Elſas* & *Suntgoew* ſtatuit, & *Tranſiuranos*. Eutropius lib. 6. de Sequanis Ciſiuranis: *Helvetii qui nunc Sequani appellantur.*

Sera, Sericæ reg. metropolis. Ptol. *Cambalech* Nigro, *Sindinfu* Mercatori.

Serabis, flu. Hiſp. Tar. per regnum Valentiæ in mare Balearicum fluens inter Segorbiam & Dertuſam. Hodie *Segura*, vel *Zinira*, teſte Cluſio.

Serbes, *betis*, flu. Maurit. Cæſar. Ptol. *Miron* eum vocat Caſtaldus. *Sardabala* Plinio, teſte Villanovano.

Serbi, pop. circa Mæotim. Plin. Hos Dubravius ſcribit poſtea Luſatiam Germ. regionem occupaſſe. *Serbi* Cedreno ſunt circa Dalmatiam, quos dicit quoque Scythas vocari.

Serbinum, Ptol. op. Pannon. infer. ad Saum flu. *Swynaw*, vel *Swynar*, teſte Lazio.

Seres, pop. Æthiop. inter. ad ort. inter Blemyas: & Oroſio teſte, pop. Indiæ citer. inter Indum & Hydaſpen. Sunt & *Seres* pop. Aſiæ ad ort. extremi, ultra Sinas; omnium mitiſſimi, juſtitiæque amantiſſimi, inter Sinas ad Auſt. & Scythiam extra Imaum ad occ. & bor. quorum regio *Serica*, nunc *Cathay*, teſte Ferrario. De Seribus Dionyſius v. 752.

Καὶ Τόχαροι Φρουροί τε καὶ ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν.
Οἵτε βόας μὲν ἀναίνονται καὶ ἴφια μῆλα,
Αἰόλα δὲ ξαίνοντες ἐρήμης ἄνθεα γαίης
Εἵματα τεύχουσιν πολυδαίδαλα, τιμήεντα,
Εἰδόμενα χροιῇ λειμωνίδος ἄνθεσι ποίης,
Κείνοις οὔ τι κεν ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειεν.

Ubi Montanus: *Seres* ultima ad Orient. & Septentr. olim cognita gens, *ſerico* apud ipſos confecto, & ab iis nominato, nobilis, famâ ſolâ Dionyſio noti fuerunt, diſtantia vero eorum à Scythiâ citeriore (quæ Scythia intra Imaum Ptolemæo dicitur) prorſus ignorata, & eos quidem juxta Imaum conſtituere videtur. *Barbarios* autem eos vocat quod inſtar ferarum homines fugere dicerentur. Ita de iis Plinius lib. 6. cap. 17. *Seres mites quidem ſed & ipſi feris perſimiles, cœtum reliquorum mortalium fugiunt cum commercia expectant.* Quibus ſimilia à Solino traduntur cap. 53. Sed quamvis hoc ve-

rum

rum fuiſſe videatur, quod exterorum ſocietatem fugerent, ut hodie Chinenſes peregrinos in reg. ſuam introire non permittunt; ingenioſos tamen artifices fuiſſe ex telis ſericis, ab iis confectis, conſtat; uti etiam hodie Chinenſes artificiis nobiles ſunt, & ingenio miti & quieto (perinde ac Seres, teſte Solino) cum vicini Scythæ ſævi ac truces ſint. Et profecto quamvis *Sericam* plerique *Cathaiam* eſſe ſtatuant, hoc eſt, Orientalem Tartariæ hodie dictæ partem; mihi tamen perſuaſum eſt Borealem potius eſſe Chinenſis regni partem. Ptolemæus enim lib. 6. cap. 16. Sericam (cujus Occiduum tantum latus cognitum habuit, neque enim Oceano, ſed terrâ incognitâ eam terminat) non tantum Sinis, verum etiam magnâ ex parte Indiæ extra Gangem à meridie confinem facit, & præcipuas ejus urbes Ottocororam, & Seram circa gr. latitud. 37. & 38. conſtituit, cum Cathaia ſec. tabulas recentiorum, ab Indiâ longè remota ſit, neque ulla ejus pars gradu latitud. 55. auſtralior ſit. Plinius etiam lib. 6. cap. 17. Sericam Indiæ contiguam facit; quod etiam Melam ſenſiſſe, collato cap. 6. cum cap. 7. lib. 3. non obſcurum eſt. Ubi ſis Voſſium conſule. Stephanus *ἀπερόσμικτον ἔθνος* vocat. Sagittandi peritiſſimi habebantur. Horat. lib. 1. Odyſſ. 29.

Doctus ſagittas tendere Sericas
Arcu paterno.———

Sericum è *Sericâ* reg. à Perſicis, Medicis, & Aſſyriis mercatoribus olim afferebatur; unde veſtes inde confectæ modo Aſſyriæ & Medicæ, à gentibus unde materia immediatè allata, modo Sericæ, à gente ubi oriebatur, olim vocatæ, ut plerique ſtatuunt. Satis probabile tamen eſt, quod ſentit Fullerus, *Sericum* dictum ab Ebræâ voce שריקות *Sericoth*, quæ pro *ſerico* uſurpatur, Eſaiæ 19. 9. inde vero regionem unde allatum eſt, Græcos *Sericam*, & ejus incolas *Seres* appellaſſe; ut *ſericum* cum denominativi formam præ ſe ferat, à populo denominatum videretur. Quâ autem ratione apud Seres ſericum conficeretur plerique veteres, tam Græci quam Latini, ignorarunt, ideoque varias de eo conjecturas habuerunt, quales ratio propria ſuppeditabat. Plurimi igitur confectum putarunt ex lanugine quâdam foliis arborum adnaſcente. Amm. Marcell. lib. 23. *Apud eos* (Seras) *abundè ſylvæ ſublucidæ, à quibus arborum fœtus aquarum aſperginibus crebris, velut quædam vellera mollientes, ex lanugine & liquore admiſtam ſubtilitatem tenerrimam pectunt, neneteſque ſubtegmina conficiunt ſericum, &c.* Plin. 6. 17. *Seres lanificio ſylvarum nobiles, perfuſam aquâ depectentes frondium canitiem.* Non ipſas frondes eos carminaſſe, ut nonnulli nimis craſsè intelligunt, ſed canitiem frondium, h. e. frondibus adhærentem, depexuiſſe affirmat. Eadem etiam Solini ſententia eſt, cap. 53. qui *lanuginis teneram ſubtilitatem humore domitam* eos *depectere* affirmat. Plinius quidem alibi *lanata Sericarum arborum folia* nominat: Atque huc ſpectat illud Virgil. Georg. 2.

Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres.

Seneca in Hippolyto:

Quæ fila ramis ultimi Seres legunt.

Idem in Hercule Oeteo:

Quæ Phœbeis ſubditus Euris
Legit Eois Ser arboribus.

Claudianus:

Stamine quod molli tondent de ſtipite Seres.

Silius lib. 14.

———*Munera Rubri*
Præterea ponti, depexaque vellera ramis
Fœmineus labor his tectis, opibuſque potitus.

Ubi benè *fœmineus labor*, quia more gentis vellera carpunt fœminæ; viri domi ſedent, unguntur, emaſculantur. Epiphan. lib. 3. Hæreſ. Σηρὶ μὲν ἄνδρες ἐμπλέκονται, οἴκαδε καθεζόμενοι, μυριζόμενοί τε καὶ θηλυνόμενοι, γυναιξὶν ἑτοιμαζόμενοι. Αἱ δὲ γυναῖκες τὸ ἀνάπαλιν τὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς κειρόμεναι ἀνδρείῳ ζώματι ζωννύμεναι τὰ κατὰ τῶν ἀγρῶν πάντα ἔργα ἐπιτηδεύουσι. Eratoſthenes apud Strab. à Nearcho refert, fieri τὰ Σηρικὰ ἐκ τινῶν φλοιῶν ξαινομένης βύσσου. Dionyſius, ex floribus fieri affirmat. Sed licet ipſe in Epitheto αἰόλα & aliis quæ verſ. 756. habet, poetico more ludat, ſerici lanificium perinde deſcribens, ac ſi ex ipſis floribus conficeretur; probabile eſt tamen eos unde hæc hauſit, de lanugine quâdam floribus adhærente, aut iis ſuccedente, intellexiſſe, qu. ſalicis julis (qui ejus quaſi flores ſunt) adnaſcitur, aut qualis in goſſipio, ſeu xylo planta in folliculo floribus ſuccedente provenit. Materia ea Plinio bombyx vocatur per metaphoram, lib. 19. cap. 1. ubi de Goſſipio loquens in Ægypto naſcente, *ſimilem*, inquit, *barbatæ nuci defert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur.* Eadem etiam hodie *bombagia* Italis dicitur, voce à nomine *bombyx* deducta; quamvis propriè *bombyx* ſignificet animalculum, à quo bombycina tela netur, & μετωνυμικῶς telam ipſam, ſicut araneæ nomen tum animali tum ejus telæ tribuitur. Et profectò à veritate prorſus alienæ ſunt iſtæ veterum de ſerici ortu opiniones; à bombycibus enim vermiculis, quos & σῆρας Græci vocant, reverà conficitur. Heſych. Σῆρες ζῶα νήθοντα μέταξαν, ἢ ὄνομα ἔθνους, ὅθεν ἔρχεται καὶ τὸ ὁλοσήρικον. Et poſtea: Σηρῶν, σκωλήκων τῶν γεννώντων τὰ σηρικὰ, Σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες. Quod & Suidas confirmat. Ex antiquioribus, etiam Pauſanias in Eliacis bombyces σῆρας etiam vocatos, ſericum nere agnovit. Iſidorus 19. 27. *Sericum dictum quia id primum Seres miſerunt. Vermiculi enim ibi naſci perhibentur, à quibus hæc circum arbores fila ducuntur. Vermes autem ipſi Græcè βόμβυκες nominantur.* Unde Chryſoſtomus: Κἂν τὰ σηρικὰ ἱμάτια, ἀλλὰ σκωλήκων ἐστὶν ὕφασμα. Vide Voſſium in *Sericum.*

Seriphus, inſula maris Ægæi, una Cycladum inter Siphnum & Theram, quam Ariſtophanis Scholiaſtes in Acharnanes dicit eſſe νῆσον εὐτελεστάτην. h. e. *inſulam viliſſimam*; Seneca ad Helviam, cap. 6. deſertam & aſperrimam: *Deſerta*, inquit, *loca, & aſperrimas inſulas Sciathum, & Seriphum pete.* Et apud Plut. de exilio, Stratonicus eò delatus cum ab hoſpite didiciſſet τοὺς ῥᾳδιουργοὺς *falſarios* in exilium mitti: Τί οὖν (εἶπεν) οὐκ ἐρρᾳδιούργησας, ὅπως, ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης μεταστῇς. De eâdem ſic agit Corn. Tacitus, ac ſi tota ſit ſaxum, de Caſſio Severo dicens lib. 4. Annalium: *Boniſque exutus, interdicto igne & aquâ, ſaxo Seriphio conſenuit.* Seriphus ſcilicet, Euſtathio referente poſt Geographum, οὕτω πετρώδης ἐστὶν, ὥστε κωμῳδεῖται ὑπὸ τῆς Γοργόνος τοῦτο παθεῖν, ὡς τε Περσέως αὐτόθι τραφέντος, καὶ τὴν τῆς Γοργόνος δῆθεν ἐκεῖ κομίσαντος κεφαλὴν, δι' ἧς τοὺς ἐκεῖ ἀπολίθωσεν. *Seriphos* igitur pro *Reſipho* dicta videtur per metatheſin, quia רציף *reſiph* apud Phœnices *lapidibus ſtratum* ſonabat. Ovid. Met. 7.

———*Planamque Seriphon,*
Marmoreamque Paron.———

Idem lib. 3. de Art. Am.

Sic tibi veſtitæ preſſa Seriphos erat.

Juvenal. Sat. 10.

Ut Gyaræ clauſus ſcopulis, parvaque Seripho.

Statius in Achilleide:

———*Hinc ſpretæ Mycones, humiliſque Seriphos.*

In hâc inſ. ranas prorſus mutas eſſe tradunt: unde proverbialiter *Seriphia rana* dicitur in homines mutos, ac dicendi, canendique prorſus imperitos.

Seſtus, urbs Europæ in litore Thracio, ab Abydo Aſiæ urbe Helleſponti anguſtiis dirempta, Herûs & Leandri amoribus nobilitata. Lucan. lib. 2.

Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo.

Muſæus:

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου
Γείτονές εἰσι πόληες.———

Solinus cap. 15. *Omnis magnus Helleſpontus ſtringitur in ſtadia ſeptem, quibus ab Europâ Aſiaticam plagam vindicat. Hic quoque urbes duæ, Abydus Aſiæ eſt, & Seſtus Europæ.* Seneca in Thebaide:

Hinc quâ relinquit nomen Ionii maris
Fauces Abydi Seſtos oppoſita premit.

Dionyſius in deſcriptione Orbis, verſ. 515.

———Ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Σηστὸς ὅπῃ καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο.

Plin. 4. 11. *Helleſpontus ſeptem ſtadiis Europam ab Aſiâ dividens, quatuor illic inter ſe contrarias urbes habet: in Europâ Callipolin & Seſton; in Aſiâ Lampſacum & Abydon.* Xenophon 8. ſtadia videtur aſſerere: Διαβὰς καὶ εἰς Σηστὸν καταντικρὺ ὄντα Ἀβύδου, καὶ ἀπέχοντα οὐ πλεῖον ὀκτὼ σταδίων. Sic ille lib. 4. rerum Græcarum. Pomponius lib. 2. *Eſt & Abydo objacens Seſtus, Leandri amore pernobilis. Eſt ea regio in quâ Perſarum exercitus diviſas ſpatio pelagoque terras auſus pontibus jungere.* Vide *Abydus.*

Seſuvii, pop. Gall. Celt. Cæſar; quorum urbs *Exiſmis*, teſte Marliano in provinciâ Turonenſi. Aliis autem *Seez* urbs epiſc. in Normanniâ ſub archiepiſc. Rhotomagenſi.

Setabis, op. Hiſp. inter Carthaginem & Saguntum, in loco celſo ſitum. Silius lib. penultimo:

———*Excelſo nutritum colle crearat*
Setabis.———

In Strabone ſcribitur Σέταβις, in Ptol. Σαίταβις, cum amne cognomine, & vicinâ Sætabiculâ. Nomen factum eſſe ſuſpicatur Bochartus ex שתי בוץ *Seti-buts*, i. e. *ſtamine*, vel *telâ byſſi*, quæ ibi texebatur. Catullus:

Nam ſudaria Setaba ex Iberis
Miſerunt mihi munera Fabullus
Et Verannius.———

Silius lib. 3.

Atque altrix celſâ mittebat Setabis arce,
Setabis & telas Arabum ſpreviſſe ſuperbas,
Et Peluſiaco filum componere lino.

Agrum habuit ſibi propinquum nomine *Spartarium*, à *ſparto*

lini

lini genere, ſive junci. Strabo ſiquidem σχοινοῦντα, i.e. *juncarium* interpretatur.

Setæum, regiuncula in M. Græciâ inter Sybarin & Thurios, ubi *petra Setæa* Lycophroni, teſte Barrio. Vide Steph.

Setantiorum portus, *Winander mere*, teſte Camdeno, portus Albionis in orâ Angliæ occiduâ inter Walliam & Scotiam, Devæ, ſeu Ceſtriæ urbi finitimus. Camdeno tamen videtur pro λιμὴν *portus*, λίμνη *lacus* leg. apud Ptol. & *Winander mere* deſignari paludem in agro Lancaſtrenſi, à Ceſtriâ ad 6. m. p.

Seteia, *Dee-mouth* Camdeno, æſtus ſeu flu. Albionis in orâ Angliæ & Walliæ, inter Beliſamam & Tiſobim flu. Aliis *Merſey*, apud quem *Lerpool*, vel *Leverpool*, op. & portus in Comit. Lancaſtrenſi.

Setelſis, Jaccetanorum in Hiſp. Tarracon. urbs Ptol. *Aſtarlid* Marinæo.

Setia, urbs Campaniæ in Italiâ non procul à Tarracinâ, vino generoſo nobilitata, quod inde *Setinum* appellabatur. Mart. lib. 13.

Pendula Pomptinos quà ſpectat Setia campos.

Idem lib. 4. ep. 64.

———*Pendulamque*
Uni dedite Setiam colono.

Sil. lib. 8.

———*Ipſius menſis ſepoſta Lyæi*
Setia.

Juvenal. Sat. 5.

Cras bibet Albanis aliquid de montibus, aut de
Setinis.

Mart. 9. 3.

Incenſurâ nives dominæ Setina loquantur.

Idem alibi:

Setinum dominæque nives, &c.

Plutarcho & Appiano Σήτιον. Strab. ac Ptol. Σητία: Vide Cluver. pag. 1021. Plin. 14. 6. *D. Auguſtus Setinum prætulit curatu.*

Severiani, vulgò *Wiltſhire Men.* teſte Lhuydo, quorum urbs *Severia*, *Salisbury*, urbs Angliæ inter Wintoniam & Dorceſtriam.

Severus, mons Italiæ, teſte Servio in illud Æn. 7.

Qui Tetricæ horrentis rupes, montemque Severum.

Licet Marcellus Severum ibi adjective poſitum intelligat.

Siadæ, Anton. 7. inſulæ maris Britannici, oræ Gall. Celt. Boreali adjacentes ante Leonam urb. Britanniæ minoris, ab eâ 7. leuc. in Cæc. Vulgò *les 7 Iſles*, teſte Camdeno. *Siadæ* autem à numero ſic dictæ, *Saith* enim Britannis *ſeptem* ſignificat.

Sibæ, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Dionyſium pugnaverunt. Steph. Dionyſius verſ. 1141.

Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σίβαι, καὶ Τάξιλοι ἄνδρες.

Ubi Σάβαι corruptè vulgò legitur, teſtibus Salmaſio & Bocharto. Quippe in Indiâ *Sabas* nemo alias nominavit. Sed *Sibarum* meminere Strabo, Diodorus, Arrianus, Nonnus, &c. Et Strabo quidem eos collocat inter Indum, & Hydaſpen, quo loco Σάβας Dionyſius.

Sicambri, *Sigambri*, Strab. nunc *Geldrenſes*, teſte Marliano, pop. Germ. infer. inter Moſam & Rhenum: Sed veriùs Geldrenſes trans Rhenum ex Suetonio, qui eos ad ulteriorem Rheni ripam deſcribit, ubi etiam Zutphanienſes. Ovid. ad Liviam:

Nec tibi deletos poterit narrare Sicambros,
Enſibus & Suevos terga dediſſe ſuis.

Horat. Carm. lib. 4. Od. 2.

———*Quandoque trahet feroces*
Per ſacrum clivum meritâ decorus
Fronde Sicambros.

Et Od. 14. ejuſdem libri:

Te cæde gaudentes Sicambri
Compoſitis venerantur armis.

Flavam eorundem cæſariem innuit Claud. 3. de laud. Stil.

———*Illinc flavente Sicambri*
Cæſarie, nigris hinc Mauri crinibus irent.

Idem bello Getico:

Agmina quinetiam flavis objecta Sicambris.

Et in quarto Conſulatu:

———*Flavam ſparſere Sicambri*
Cæſariem.

Sidon. Panegyrico Aviti:

———*Flavis in pocula fracta Sicambris.*

Horum regio *Sicambria*. Claud. lib. 1. in Eutropium:

Militet ut noſtris detonſa Sicambria ſignis.

Sicani, Hiſp. pop. Sicoris flu. olim accolæ, qui relictis ſedibus ſuis, Sicano duce, in Italiam ſe contulerunt, pulſiſque Aboriginibus Latium occuparunt, ipſique poſtea ab ipſis pulſi, quos ante pepulerant, inſ. vicinam Italiæ occupaverunt, & eam *Sicaniam* à ſuo nomine nuncupaverunt. Servius in illud Æn. 7.

Auruncæque manus, Rutuli vetereſque Sicani.

Silius lib. 16.

Sicana nunc tellus, nunc litora Ibera cruorem.

Hinc *Sicanis* fœm. Ovid. in Ibin:

Plurima quæ flammis Sicanis Ætna vomit.

Porro *Sicanos* à *Siculis* (uti putat Bochartus ὁ μέγας) neque gens, neque ſermo diſtinxit, ſed ſitus, & variæ, ut evenit, in eadem gente factiones. Et Punicè voce שכנים *Sicani* dicti, qui Siculorum Pœnis erant proximi, qu. *vicinos* dixeris. Hebræis enim & Syris *Saken*, cujus plurale *Sekenim*, *vicinum* ſonat. Diodorus Siculus cum Sicanis conferens ait: Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὰ μὲν πρὸς ἕω κεκλιμένα μέρη κατῴκουν Σικελοί, τὰ δὲ πρὸς δυσμὰς Σικανοί. Huc facit illud Poetæ Æn. 5.

———*Nec litora longè*
Fida reor fraterna Erycis, portuſque Sicanos.

Sicca, *Sicca Veneria*, Ptol. & Procop. *Veneria* Solino, colon. & urbs Africæ mediter. media inter Cirtam ad occ. & Narangaram ad ort. Pop. *Siccenſes*.

Sichem, *Neapolis* Ptol. *Mamortha* Plinio, urbs Samariæ apud M. Garizim exciſa, à Samariâ 8. m. p. diſtans. Heſych. Σίκημα, ἡ νέα πόλις, ἡ ἀναβαίνουσα ἦγον ἡ ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησία.

Sicilia, (vide *Trinacria*) Tyrrheni maris inſula, à Thucydide *Sicania* dicta; frumenti adeo ferax, ut non immeritò olim *Rom. Imperii horreum* fuerit appellata. Namque & optimum triticum, & nobiliſſima vina gignit: de quo Plinius; qui lib. 10. cap. 10. auctor eſt Leontinos Siciliæ campos ſtipulas cum centeſimo germine fundere. Unde Πολυκάρπου Σικελίας apud Æſchil. in prom. v. Et ideo inter ſubſidia frumentaria Reip. Rom. hæc inſula Ciceroni memoratur pro lege Maniliâ oratione. Sil. lib. 14. ubi de Sicilia:

Multa ſolo virtus jam reddere ſemen aratris,
Jam montes umbrare olea, dare nomina Baccho,
Cornipedemque citum lituis generaſſe ferendis,
Nectare Cecropias Hyblæo accendere ceras.

Itaque mirum ab Euripide in Phœniſſ. *infrugiferam* appellari. Sed id ad illa tempora referendum eſt, cum a Cyclopibus, ſerendarum frugum ignaris, habitata inſula fuit, ut eruditè Grotius monet, quem vide, ſi lubet, Prolegomenis in illam Tragœdiam Poetæ. Hæc olim agro Brutio creditur adhæſiſſe, poſteaque impetu maris avulſa fuiſſe. Vide *Rhegium*. Vulgati Etymologi inde nomen traxiſſe volunt, qu. *Sicilita*, i. e. *reſecta*. Quanto melius Bochartus, qui duas tradit nominis notationes: Prima eſt hæc; *Siciliam* ſc. à Phœnicibus appellatam eſſe inſulam שכלול *Siclul*, i. e. *perfectionis*; quia inter omnes inſulas quæ notæ erant tunc temporis, facilè primas obtinuit Strabo lib. 2. Αὕτη δὲ καὶ τῶν ἄλλων τῶν καθ᾽ ἡμᾶς ἐστὶ μεγίστη, καὶ ἀρίστη. Altera eſt hæc. אשכול *Eſcol* Hebræis botrus eſt, ut & סגול *ſegol* Syris, vel סגולה *ſegula*, cujus plurale סגוליא *ſegulaia* pro botris. Quâ ipsâ voce veriſimile eſt Phœnices Siciliam appellaſſe, qu. *botrorum inſulam*. Eſt enim vini feraciſſima. Populi *Siculi* quos *acutos* & *lepidos* Cicero tradit, Tuſcul. cap. 8. Et quia *lepidi*, idcirco iiſdem *ſales*, atque *facetias* idem tribuit 2. de Oratore, & in Verrinis. *Trilingues* Apuleius vocavit, quòd primò barbarè, deinde Græcè, & poſt Latinè locuti fuerint. Licet alii eâ voce *vafros* & *acutos* intelligunt. Quanquam neutrâ earum linguâ ſatis benè uterentur, quod Aſconius in Divinationem Ciceronis in Verrem notat. Hinc *Siciliciſſitare* per jocum, pro Siculorum more malè Græcè loqui Prologo Menæchmorum Plautus dixit. Siculi olim vitam opiparam ducebant, ut apud Plat. lib. 3. *menſa Sicula*, & apud Athen. l. 14. ex Cratino, *coquus Siculus* eſſent proverbio. Alio tamen tempore non deliciis ſed laboribus operam dantes militiæ inſerviebant, ut *Siculus miles* proverbialiter, teſte Zenodoto, de mercenario milite, ac de nullum miniſterii genus lucri causâ recuſante diceretur. Furaces quoque habiti ſunt; unde adagium apud Suidam: *Siculus omphacizat*, in eos qui vel vilia furentur, qualis eſt *omphax*. *Aula* quoque *Sicula* apud Juvenal. pro imperio duro, proverbio dicitur. Plin. 9. 53. *Murænæ in Siciliâ.* Mart.

Quæ natat in Siculo grandis Muræna profundo
Non valet exuſtam mergere ſola cutem.

Plura de Siciliâ videri poſſunt apud Fazellum, Cluverium, Bochartum, &c.

Sicilibra, Africæ Propriæ urbs. Anton. *Sicilippa* B. Auguſtino.

Sicinus, Ptol. *Sicynus* Melæ, *Sicenus* Straboni, *Sycinus* Plinio, *Oenoë* etiam Apollonio & Stephano, inſ. maris Ægæi, una Sporadum. Prope Pholegandrum (inquit Bochartus) eſt *Sicinus*, de quâ præter Melam & Ptolemæum meminit Scylax & Apollonius lib. 1. & apud Schol. ibidem Theolytus, Xenagoras, Cleon, Curienſis, & Aſclepiades Myrleanus. *Oenoë* quoque dicta fuit, διὰ τὸ εὐάμπελον, ut placet Etymo-

logo

logo & Apollonii Scholiaſti. Tamen Apollonius utrumque nomen è fabulis repetens Thoantem Lemni regem in arcâ huc delatum narrat ex *Oenoë* nymphâ *Sicinum* peperiſſe; unde factum, ut inſ. prius *Oenoë*, deinde *Sicinus* diceretur. Et apud Scholiaſten etiam Xenagoras *Sicini* nomen deducit, ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ Νηΐδος Νύμφης pro quo Etymologus ἀπὸ τοῦ Θόαντος Σικίνου καὶ Νύμφης Οἰνοναΐδος. Utrobique legendum Οἰνωΐδος. Mihi *Sicinus* tam fabuloſus quam *Oenoë*, vel *Oenois*. Et *Sicinus* vel *Sicenus* inſ. dicta videtur à paupertate: quia סכן *ſiccen* Ebræis eſt *indigere*. Miſera enim erat inſula & ignobilis. Proinde apud Laertium Solon Pholegandrum & Sicinum tanquam, inſulas obſcuri nominis, & parvæ rei ita apponit Athenarum celebritati:

Εἴην δὴ ποτ' ἐγὼ Φολεγάνδριος, ἢ Σικινίτης
Ἀντί γ' Ἀθηναίης πατρίδ' ἀμειψάμενος.

Sicoris, Hiſp. Tar. flu. non longè ab Ilerdâ fluens, juxta quem Cæſar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, ſiti ad deditionem compulit. *Segre* Cluſio, *Agua Naval* Beuthero. Lucanus lib. 4.

——Super hunc fundata vetuſtâ
Surgit Ilerda manu: placidis prælabitur undis
Heſperios inter ſicoris non ultimus amnes:
Saxeus ingenti quem pons amplectitur arcu,
Hibernas paſſurus aquas.

Siculum mare, anguſtum atque anceps alterno curſu, modo in Tuſcum, modo in Ionium pelagus influit, verticoſum, Scyllæ & Charybdis ſævitiâ inclytum. Hor. l. 2. Carm. Od. 12.

Nec durum Annibalem, nec Siculum mare
Pœno purpureum ſanguine.

Ovid. *Siculum profundum* appellat. Met.

——Ratibuſque inimica Charybdis
Nunc ſorbere fretum, nunc reddere, cinctaque ſævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Silius *Siculum pontum* lib. 1.

——Avet Ægates abolere parentum
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Sicum, urbs Dalmatiæ maritima in Liburniæ confin. inter Jaderam ad occ. & Salonas ad ort. ferme 50. m. p.

Sicyon, *Baſilica* Sophiano, urbs Peloponneſi, Sicyoniæ regionis caput; quæ & *Ægialea*, & *Ionia*, teſte Strabone, ac *Demetrias*, teſte Plutarcho dicta eſt, inter Corinthum & Elidem, oleo abundans ac celebris. Virgil. Georg. 2.

Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

Ovid. 4. Pont. eleg. 15.

Quot Sicyon baccas, quot parit Hybla favos.

Idem in Ibin:

Aut ut oliviferâ quondam Sicyone fugato.

Statius Theb. 4.

Qui Drepani ſcopulos, & oliviferæ Sicyonis
Culta tenent.——

Sicyoniti Mollitiei maximè apud Cic. notantur, præſertim in calceis apud Athen. lib. 4. & Lucian. in Rhetore. Lucilius:

Et pedibus lævâ Sicyonia demit honeſta.

Lucretius lib. 4.

Unguenta & pulchra in pedibus Sicyonia rident.

Sicyone etiam præcipua fuit marmoris & metallorum officina: ibique Dipœnus & Scyleſis primi ſculpturæ marmoris operam dedere.

Sida, vel *Side*, urbs Pamphyliæ maritima apud Ciliciæ confinia, inter oſtia Eurymedontis ad occ. & Coraceſium urb. ad ort. Pop. *Sidetæ*. Vide Gronov. diſſert. Ep. p. 38. *Sida* item Nicephoro, locus Palæſtinæ à Cæſareâ 50. ſtad. diſtans. Prior *Chriſonda* Nigro, *Scandalor*, vel *Candalor* Moletio.

Sidene, reg. Cappadociæ, in quâ *Siden* op. juxta Themiſcyram, in orâ maris Euxini. Pop. *Sideni* Plinio, & *Sidenum* flu. Polemonium urb. alluens. *Sidene* item urbs Lyciæ Steph.

Sideni, Germ. pop. Ptol quorum reg. *Setinerland*, in orâ Pomeraniæ. *Sideni* quoque pop. & urbs ac emporium Arab. Fel vulgò *Ziden*, ad fin. Arab. apud Meccham, inde 12. m. p. diſtans.

Sidenum, vide *Sidene*.

Sidia, reg. quædam, ſic rectè legitur apud Stephanum, cui *Tios* civitas eſt Sidiæ.

Sidicinum, urbs Campaniæ. Hinc *Sidicinus*. Virgilius Æn. 7.

Aurunci miſere patres, Sidicinaque juxta
Æquora——

Alio nomine *Teanum* dicebatur Plin. 3. 5. *Teanum Sidicinum cognomine*. Strabo quoque Σιδικινοῦ meminit. Et Horat. epiſt. 1. lib. 1.

——Cras ferramenta Teanum
Tolletis fabri.

Pop. *Sidicini*. Livius lib. 8. *Toties jam Sidicini, aut ipſi moverant bellum, aut moventibus auxilium tulerant, aut cauſa armorum fuerant.* Silius lib. 12.

Tum Sidicina legunt pernicibus arva maniplis.

Sidon, i. e. *venatio*, aut *inſidiatio*, ſive *viaticum*, vel *cibarium*, aut *navis judicii*, Filius Chanaan. Gen. 10. Boderianus in Lexico Chaldaico ציידון per *admirationem* explicat, quod non ſine admiratione ſe legere teſtatur Bochartus. In loco quem citat ex libro *Vaikra rabba* nil tale habetur: nec ibi explicatur *Sidon*, ſed ציא vel הציא ex Dan. 4. 14. idque voce Græcâ אונטוס ὄντως, i. e. ἀληθῶς *vere*, ut Græci & Vulgatus habent. Itaque hæc οὐδὲν πρὸς ἔπος. Sed verum eſſe puto quod *Sidonem* ſcribit Trogus *à piſcium ubertate* ſic appellari. Nam *Said*, i. e. *piſcatio*, hodieque *Sidon* dicitur, ut Galilææ op. *Bethſaida*, qu. *domum piſcationis* dixeris. Nam Sidoni minus congruit, quam Hebræi nos docent eſſe ad mare piſcoſiſſimum. Itaque cum Gen. 10. 15. legitur Sidon fuiſſe Chananis primogenitus, per Sidonem intellige Sidoniorum patrem, vel Sidonis conditorem, quocunque fuerit nomine. Ex quo loco Sidonem diſcimus fuiſſe valdè vetuſtam, ut quæ conditorem habuerit Chami nepotem, Noachi pronepotem. Itaque licet Tyrum Sidonis æmulam, *antiquam* & *Cadmeam*, & *Ogigyam* Poetæ paſſim appellent; & Tyrii Eſaiæ 23. 7. & Herodoto l. 2. 2. antiquitatis nomine plurimum ſeſe efferant tamen Sidoni Tyrus cogitur ſubmittere faſces, & illam pro parente agnoſcere. *Poſt multos deinde annos* (inquit Trogus lib. 18.) *à rege Aſcaloniorum expugnati Sidonii, navibus appulſi Tyrum urbem ante annum Trojanæ cladis condiderunt.* Id eſt, Joſepho interpretante, lib. 8. Antiqu. annis 240. antequam templi fundamenta jeciſſet Solomon. Proinde cum de Sidone agatur in libris Moſis & Joſue, & Judicum, & in vaticinio Jacobi Patriarchæ, qui vixit diu ante Moſem, de Tyro nihil reperimus ante tempora Davidis, niſi quis מבצר צור Joſ. 19. 29. putet eſſe *Palætyrum*. Itaque, ut obſervat Strabo; Οἱ μὲν οὖν ποιηταὶ τὴν Σιδόνα τεθρυλλήκασι μᾶλλον. Et Homerus qui Sidonis & Sidoniorum meminit in tot locis, Tyrum ne nominat quidem. Jam ſi de magnitudine certamen inſtituatur, in libro Joſue *Sidon* appellatur רבה *magna*, i. e. inter Phœnicias urbes maxima. Diodorus lib. 16. πλούτῳ τε καὶ ταῖς ἄλλαις χορηγίαις ἡ πόλις πολὺ προεῖχε τῶν κατὰ τὴν φοινίκην πόλεων· τὸ δὲ μέγιστον τριήρεις καὶ πεντήρεις εἶχε πλείους τῶν ἑκατόν. Pomponius 1. 12. *Adhuc opulenta Sidon, antequam à Perſis caperetur, maritimarum urbium maxima.* Sed Tyrus illi deinceps, ſi Straboni credatur, ἐνάμιλλος *conferenda*; ſi Curtio *præferenda*. Is enim Tyrum affirmat & claritate & magnitudine, ante omnes urbes Syriæ, Phœniceſque fuiſſe memorabilem, quo tempore obſeſſa eſt ab Alexandro. Vide *Tyrus*. Sidonis Achilles Tatius, ſtatim operis initio duos deſcribit portus anguſto aditu & lato ſinu, in quorum interiorem naves hyeme ſe recipiunt, quia tutior eſt ſtatio. Cæterum Tyrus a Sidone diſtat ſtadiis fere 200. Ita habetur in Strabone. In medio Sarepta nomen habet ab æris & ferri fuſione, cujus ibi magnum fuiſſe proventum, Hebræi colligunt ex benedictione Aſer horum locorum incolæ. Deut. 33. 25. *Ferrum & æs ſub calceo tuo.* Atque huc omnino pertinet illud Eumæi Sidonii apud Homerum antiquitatis ſedulum indagatorem:

Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι.

Nec erat cur interpretes Poëtæ verba traherent in alienum ſenſum, qu. circa Sidonem æris fodinæ nullæ fuiſſent. Tyri & Sidonis incolis indulſerat Deus ingenium acre, vividum, & ad omnia flexile. Arithmetica & Aſtronomia ab iis manarunt ad Græcos. Et, ut taceam recentiores, Sidoni Mochus de atomis philoſophari cœpit ante Trojani belli tempora. Et Abdemonus Tyrius quæſtionibus propoſitis Regem Solomonem provocare auſus eſt. Sed præcipua celebritas ex mechanicis artibus. Tyri mixtura purpuræ, Sidoni vitraria & textura ſindonum ex lino tenuiſſimo feruntur inventa primum. Et fabrorum peritiam impensè laudat Solomon his ad Hiramum Tyri regem. 1. reg. 5. 6. *Noſti non eſſe quenquam inter nos qui ſciat cædere ligna ut Sidonii.* Hinc eſt quod Homerus appellet πολυδαιδάλους, & ſi quid concinnum in veſtibus, aut in vaſis affabrefactum, aut ludicrum in crepundiis, id tribuere ſolet Sidoniorum induſtriæ. His artibus illorum opes in immenſum brevi crevere, dum iis vacare licuit, per longæ pacis otium. Nam pacatè diu vixiſſe præ cæteris mortalibus vel hinc colligas quod Jud. 18. Sidonii proponuntur in exemplum ſummæ ſecuritatis. Ita enim habetur verſ. 7. de Lais incolis: *Habitabant ſecurè, pro more Sidoniorum, quietè & confidenter.* Long. 67. 00. Lat. 33. 06.

Siga, colon. & urbs Maurit. Cæſar. Ptol. regia quondam Syphacis, inter oſtia Malvæ ad occ. & Quiſam urb. ad ort. apud oſt. *Sigæ* fluvii, *Areſgol* Marmolio. *Humain* Caſtaldo. Aliis *Zerzen*. Flu. *Tenne* dicitur Caſtaldo.

Sigamia, Colchidis flu. Plin. quem Arrianus Σιγγάμην vocat.

vocat. Ptolemæus Σιοάνεον oppidum, ſic (ut eſt veriſimile) à flu. dictum, inter Cyaneum flu. & Neapolin collocat.

Sige, urbs Troadis. Gentile *Sigites* Stephano, qui & *Sigeum* promont. & op. Troadis Ajacis ſepulcro nobilitatum eſſe ſcripſit. Dictum Σιγεῖον, ut quidam volunt, ἀπὸ τοῦ σιγᾷν, h. e. à *ſilendo* eò quòd Hercules præmio ſuo à Laomedonte fraudatus, diſſimulato ſeceſſu, ibi ſe occultarit, indeque ſilentio magno reverſus urbem repente adortus ceperit. Alii per antiphraſin ſic dictum putant, quòd nullum ibi unquam ſit ſilentium, aquis ſe perpetuò magno cum murmure ſaxis illidentibus. *Janizari* hodie Nigro, Sophiano, & Bellonio dicitur. Hinc *Sigeus* adjectivum. Virgil. Æn. 2.

Sigea igni freta lata relucent.

Item *Sigeius*. Ovid. Met. 13.

———*Sigeia torvo*
Litora proſpexit.

Idem ep. primâ:

Hac ibat Simois, hic eſt Sigeia tellus.

Sigillaria, vicus Romæ, ubi *ſigillaria* vendebantur. Gellius lib. 5. *Apud Sigillaria forte in librariâ ego & L. Paulus poeta conſederamus.*

Sigindunum, Myſiæ ſup. op. Ptol. quod Niger *Simedro* vocat. *Singidunum* Antonino. *Sigidunum* Zoſimo lib. 3.

Sigius, Mons Gall. Narbon. à quo ſinus Galliæ incipit. *Setium* Ptol. & Avieno. *Capo de ſet* Cluſio.

Signia, Latii op. in cujus agro vinum naſcebatur mirè auſterum, ideoque ventris profluvio ſedando utile. Martialis lib. 13.

Potabis liquidum Signina morantia ventrem.

Silius lib. 8.

———*Spumans inimico Signia muſto.* Strab. lib. 5. ubi de Signiâ: Ἡ δὲ στυπτικώτατον τῆς κοιλίας τὸ Σίγνιον καλούμενον. Ideo Plin. 14. 6. *Quod Signiæ naſcitur auſteritate nimiâ continendæ alvo utile inter medicamenta numeratur.* Σίγνινα Stephano ſive potius Σιγνία. Σιγναία, Dionyſio, vel melius Σίγνεια. Σίγνιον vero Plutarcho dicitur in Syll. Long. 36. 50. Lat. 41. 30.

Sila, ſilva Brutiorum maxima juxta Apenninum M. Virg. Æn. 12.

Ac velut ingenti Sila, ſummóne Taburno, &c.

Silarus, flu. Picentinorum, illos à Lucanis dividens, medius fere inter Salernum ad occ. & Pæſtum ad ort. Hujus flu. ea fertur eſſe natura, ut vigulta & folia in ipſum decidentia lapideſcant. Plin. 2. 103. *Sili* Nigro. Virgil. Georg. 3.

Eſt lucos Silari circa, illicibuſque virentem
Plurimus Alburnum, volitans, cui nomen aſilo.

Silius lib. 8.

Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt
Duritiem lapidum merſis inoleſcere ramis.

Strabo lib. 5. Σιλάρειδος ποταμοῦ meminit ἐφ' οὗ (inquit) τοῦτ' ἴδιον ἱστορεῖται, τὸ καθιέμενον εἰς αὐτὸν φυτὸν ἀπολιθοῦσθαι. Dionyſius:

Πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν, ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην
Φαίνονται προχοαὶ Πικεντίνου Σιλάροιο.

Lucano *Siler* dicitur, lib. 2.

———*Radenſque Salerni*
Culta Siler.———

Sileſia, prov. ampla Germ. & regno Bohemiæ adjecta à 3. ſæculis, cum antea fuerit pars regni Poloniæ. Hodie ſubeſt dominio Auſtriacorum. Terminatur ab oriente Poloniâ, à ſept. Marchiâ Brandenb. ab occ. Luſatiâ & Bohemiâ, & à merid. Moraviâ & Hungaria ſuper. Totius prov. cap. eſt Uratiſlavia ad oderam fluvium.

Sillina, inſ. Angliæ, vulgò *Silly* Sulp. Severus l. 2. ubi de Inſtantio Priſcilli aniſtâ: *Ad Sillinam inſulam, ultra Britanniam deportatus.*

Silures, *Silyres* Ptol. pop. Albionis inter Demetas ad occ. & Atrebatios in ort. quorum reg. ſeu tractus *Wenceland*, teſte Lelando; al. *Southwales*, quorum urbs *Venta Silurum* vocatur. *Silures* autem Camdenus ſtatuit in Herefordiâ, Radnoriâ, Brechiniâ, Monumethiâ, & Glamorgianâ.

Silurum inſulæ, vulgò *The Sorlings*, & Anglicè *Silley*, teſte Ortelio, ab occiduo Angliæ promont. 6. leuc. Germ. diſtantes inter Waterfordiam urb. Hiberniæ ad Bor. & 34. Senam inſ. Britanniæ minoris vicinam Gobeo promont. 26. Vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 39.

Simæthus, Siciliæ flu. non procul à Catanenſi urbe, fluit enim in agrum Catanenſem, teſte Strab. lib. 6. Græcè Σύμαιθος ποταμός; Latini poſtea ſimpliciter ſuis literis ſcripſerunt *Simætus*, unde tandem factum *Simetus*. Alii hinc Grammatici, vel exſcriptores, quibus dictitatum fuit apud Virgil. atque Ovid ac Macrobium idem vocabulum, facere *Simæthus* & *Simethus*, ac *Symetus*, ut variè eorum auctorum varia referunt exemplaria. Apud Ptol. legitur Σιμαίθου ποταμοῦ ἐκβολαί. Sed Συμαίθου ſcripſiſſe ipſum Ptolemæum, argumento eſt vocabulum opidi mediterranei apud eundem Δύμηθος, quòd & ipſum corruptum à Σύμηθος ſeu rectius Σύμαιθος; unde opidani *Symæthii*. Apun Theocritum antiquiſſimum poetam natione Siculum, Idyllio 2. nomen mulieris ab hoc fictum legitur Σίμαιθα; quanquam eodem nomine memoratur meretrix Megarenſis, Alcibiadis amica, Heſychio, Suidæ, Phavorino, & aliis. Porro Virg. Æn. 9. ita canit:

Stabat in egregiis Arcentis filius armis,
Pictus acu chlamydem, & ferrugine claruſs Iberâ,
Inſignis facie; genitor quem miſerat Arcens
Eductum Martis luco, Simæthia circum
Flumina, pinguis ubi, & placabalis ara Palici.

Ad quæ ita Servius: *Symæthus fluvius eſt Siciliæ, à rege Symetho dictus, haud longè ab urbe Catinenſi: circa quem ſunt Palici Dii.* Vibius in Catalogo: *Simetus* Siciliæ, vicinus Palicis. Ovid. Faſt. lib. 4.

Quaque Simethæas accipit æquor aquas.

Idem 13. Met. nympham ei adfingit *Simethidem*:

Acis erat Fauno, nymphâque Simethide cretus.

Hinc de eodem Acide ita poſtea:

Terga fugæ dederat converſa Simethius heros.

Silius lib. 14.

Qui fontes Vaga druſa tuos, & pauperis alvei
Hipparin, ac facilem ſuperari gurgite parco
Pantagiam, rapidique colunt vada flava Simethi.

De nomine Bochartus ut Adranus (inquit) in Cynamoſorum, ita Cynamoſorus in Symæthum influit, amnem Siciliæ, totius inſulæ ampliſſimum, de quo ſic Cluverius lib. 1. cap. 10. *Symæthus igitur eſſe deprehenditur is qui non modo hoc Pelorum inter Pachynumque litore; ſed totius inſulæ maximus*, &c. Itaque tam à magnitudine ſumptum eſt *Symæthi* nomen quàm inſulæ *Samathus*, de quâ Stephanus: Μάγνα, νῆσος, Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν, ἣ κατὰ τῶν Λιβύων φωνὴν Σαμαθὼ, ὅ ἐστι μεγάλη. Pro *Symætho* autem & *Samatho*, Afri, h. e. Pœni dicebant עצומת *Aſumath*, & עצמת *Aſamath*, vel etiam *Sumeth*, & *Sameth* per Aphæreſin apud illos receptiſſimam. Radix עצם *Aſam* Hebræis, *numeroſum eſſe* ſig. Sed verbum diſcretæ quantitatis tranſlatum eſt ad continuam. Hæc ille ſubdit. Τοὺς ἐν Συμαίθῳ κεστρέας, *in Symætho mugiles*, qui hodieque ſunt in pretio commendat Athen. l. 1. Itaque in loco ex Cyclope Antiphanis, quem lib. 7. idem citat, omnino legendum, ἔστω δ' ὑμῖν κεστρεὺς Συμαίθιος, non Ὑμήττιος, ut habent noſtri codices. Quis enim mugiles procreari dixerit in Atticæ monte Hymetto? Sed neque mendo vacat quod in Polluce legere eſt, κεστρεὺς ἐκ Σκιάθου: Et in Clemente Alexandrino lib. 2. Pœdag. Τοὺς ἐν Σκιάθῳ κεστρεῖς. Utrobique enim *Scyathus* eſt pro *Symætho*; ſed hæc obiter.

Simbrivius, vel *Simbruvius*, lacus in Tiberim defluens, per quem Anio ferebatur. Silius lib. 8.

Quique Anienis habent ripas, gelidoque rigantur
Simbruvio.———

Ubi tamen Lipſius ex Livii lib. 8. mavult *Imbruvio*: itaque reponit in Tacito. Simbruvii autem gelu ſanum pronunciant medicorum filii Celſus. 4. 5. *Conſiſtere in gelidis, medicatiſque fontibus, quales Cutilianarum, Simbruvianarumque ſunt, ſalutare eſt.*

Simeni, Albionis inſ. pop. Ptol. quorum op. *Axon*, teſte Lelando, ad Alænum flu. in fin. Damnoniorum. *Hamſhirenſes* vero ſunt Nevyllio. Revera autem fuerunt iidem qui *Iceni*, in ora maris Germ. ubi hodie Nordovolgæ & Sudovolgæ.

Simois entis, flu. Troadis, qui ex Idâ monte labitur per campum Trojanum, qui ab eo dicitur *Simoeſius*, & mari appropinquans commiſcetur Xantho, atque in paludem cogitur qui exit in Helleſpontum juxta Sigeum promontorium. Dionyſius v. 812.

Ξάνθῳ ἐπ' εὐρὺ ῥέοντι καὶ Ἰδαίῳ Σιμόεντι.

Virgil. Æn. 1.

Tune ille Æneas, quem Dardonio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?

Vide *Scamander*. Maximam autem fluviis hiſce famam Ilium, cujus mœnia olim præterlabebantur, conciliavit; unde *famâ quam naturâ majora eſſe flumina*, affirmat Mela l. 1. c. 18. Item flu. Siciliæ. Strabo lib. 13. Οἱ δ' εἰς Αἴγεσταν τῆς Σικελίας φασὶ κατᾶραι τὸν Αἰνείαν σὺν Ἐλύμῳ Τρωῒ καὶ Ἔρυκα, καὶ Λιλύβαιον κατασχεῖν καὶ ποταμοὺς περὶ Αἴγεσταν προσαγορεῦσαι Σκάμανδρον καὶ Σιμόεντα. Nempe ab eorundem nomine fluminibus in priſtinâ patriâ Troade. Sic enim eodem libro antea, οἱ δὲ ποταμοὶ, ὅτε Σκάμανδρος, καὶ ὁ Σιμόεις μικρὸν ἔμπροσθεν τοῦ νῦν Ἰλίου συμβάλλουσιν, εἶτ' ἐπὶ τὸ Σίγειον ἐκδιδόασιν.

Sina, mons Arab. Petræ excelſus, qui & *Sinai*, *Syneus* Trogo, *Synæus* Joſepho, ubi olim urbs epiſc. ſub Arch. Petrino, ab Hieroſolym. 300. m. p. Etymologus falſo deducit ab ἴς ἰνός, ὅτι ἐκεῖ ἐδόθη ἡ τοῦ νόμου δύναμις.

Sinda, urbs Piſidarum. Strab. lib. 12. Εἰσὶ δὲ πόλις φρυξὶν ὁμόρει καὶ τῇ Καρίᾳ Τάβαι, καὶ Σίνδα, καὶ Ἀμβλαδά. Pop. *Sindenſes*. Livius: *A Cibyrâ per agros Sindenſium exercitus ductus.*

Sinæ, pop. Aſiæ extremi ad ort. ultra Indiam extra Gangem, *Chineſi* hodie; ut reg. eorum *le China*, mari Eoo expoſita, inter Indiam & Sericam. Doctiſ. Iſ. Voſſ. ad iſta verba, Melæ lib. 1. cap. 2. *Seres media Eoæ partis incolunt*: Rem (inquit) acu tetigit, cum Seras media Eoi lateris tenere ſcribit. At vero quantum à veritate receſſit Ptol. & qui eum ſequuntur, quum tractum Aſiæ, qui eſt ultra Auream Cherſoneſum, ac Sinum magnum Auſtrum verſus vaſtè adeo extendit, ac Sinas in eo collocat? Sinenſes hodiernos antiquorum Seras qui eſſe dubitat, is quoque dubitet licet, idemne nunc atque olim Sol luxerit. At vero inſigniter falluntur, qui exiſtimant Sinas, vel Thinas veteribus celebratos, eoſdem eſſe ac ſint Sinenſes vulgo dicti. In toto eo regno, Sinæ, & Sinenſium nomen ignotum eſt. Genus iſtud hominum omne id ſcit, quod ſparſim norunt cæteræ gentes, quæ cum iis comparatæ pro barbaris merito haberi poſſint, ſi ſolos exceperis Græculos; unum tamen hoc ignorant vocabulum. Sed ſane merà factum eſt imperitiâ, ut vaſtum illud Serum imperium, quo nullum in orbe unquam illuſtrius fuit, Sinarum nomine cognoſcatur. Mirum nemini obſervatum hactenus. Sinas eſſe regnum iſtud quod vulgò *Siam*, vel *Sian*, vel etiam *Siim* adpellatur. Sinarum metropolim Sinas, vel Thinas vocat Ptol. Quis dubitare poſſit, quin illa ſit ea ipſa, quæ nunc *Siam* appellatur, regia nempe Siamenſium, ac ſita in inſ. ad orientalius oſtium flu. dicti *Menam*, quod *matrem aquarum* Indi interpretantur. Longè is oritur è lacu *Chiamay*, ac totus in ditione Siamenſium fluit, donec tribus tandem oſtiis in Oceanum effluat. Regnum hoc etiamnum nobile, olim tamen multò fuit nobilius. Diminutum eſt multum, ex quo reges complures huic à multis ſeculis ſubditi rebellare cœperunt. Illo tempore, nondum detectâ illâ Tartariæ parte, quæ orientem verſus excurrit, non niſi tria ultra Indum vaſta imperia noſcebantur, Serum, Indorum, ac inter utroque ſitum, Siamenſium, quod veteres Sinarum adpellarunt. Quicquid à Gange Seras aduſque interjacet, id olim reges Siam poſſederunt. Primi Arabes Seras cum Sinis confuderunt, quorum errorem poſtea ſecuti ſunt alii. Verum hæc obiter, ut oſtenderemus quos vulgo Sinenſes dicimus, rectius Seras adpellari, Sinas vero antiquorum hodiernos eſſe Siamenſes.

Sinarum Imperium pars eſt ampla Aſiæ, maximè in ort. extenſa, cultiſſima, mirè rigua & fertilis. Ejus lim. ſunt à Sept. regna Tangutum & Nihulhanum, in Tartariâ magna, à quâ ſeparatur, partim montibus excelſis, & partim muro 500. fere leucarum; ab occ. Indiâ extra Gangem, & regnum Anamiticum, à mer. mare Eoum, quod & Sinicum, à quo ſeparatur etiam ab oriente à Japoniâ. Alias proprios habuit Imperatores; ſed ab an. 1630. variè vexata à Tartaris, tandem ipſis ſubeſt, & imperatorem habet Tartarum commorantem Pechini, quæ urb. imperii cap. eſt in prov. cogn. Dividitur tota reg. in 15. provincias peramplas ſeu regna, de quâ varii varia ſcripſere. Sed tu vide Atlantem Sinicum Martinii, qui Sinas fuſius deſcripſit.

Sindi, pop. Scyth. Europ. ad Mæot. palud. incolentes. Val. Flaccus lib. 6.

> *Degenereſque ruunt Sindi, glomerantque paterno*
> *Crimine.*———

Dionyſius verſ. 681.

> Σινδοὶ, Κιμμέριοί τε, καὶ οἳ πέλας Εὐξείνοιο
> Κερκέτιοί τ' Ὀρέται τε, καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί.

Singara, urbs Arab. juxta Edeſſam. Steph. Item mons Meſopotamiæ cum urb. cognomine apud Tigrim flu. Ptol. Dicitur & *Singoras*. *Sima* Nigro, *Atalib* aliis dicitur.

Singidonum, urbs Pannon. infer. apud Sirmium urb. Hodie pagus modicus eſt, & *Sigetincz* dicitur Lazio.

Singidunum, urbs Myſiæ ſuper. apud Danubium *Zenderin* Lazio. Long. 45. 10. Lat. 45. 20.

Singilia, vel *Syngilia* urbs Hiſp. Bæt. inter Aſtigi 25. & Malacam 7. leuc. vulgò *Antequara*.

Singilis, & *Singulis* Plin. & *Singilius* Iſidoro, Hiſp. Bæt. flu. ex agro Granatenſi oriens, ac apud Singiliam urb. decurrens, & per Aſtigi in Bætem fluens. *Xenil* Morali, *Guadaxenil* Navagiero.

Singiticus ſinus, ſinus Macedon. Ptol. *Eliacus* videtur à Diodoro Siculo nominari lib. 11. *Golfo di monte Santo* dicitur Caſtaldo.

Sinonia, inſ. maris Tyrrheni, inter Palmariam & Pontias. Ex quo errare Pinetus deprehenſus eſt illam *Januti* indigitans, cum *Januti* Dianium ſit Igilio proxima. Error item in Theſ. Ling. Lat. eſt, in quo inſula Corſicæ nominatur, à quâ longiſſimè diſtat.

Sinope, colon. & urbs maritima Paphlagoniæ, inter Cytorum ad occ. 164. & Amiſum ad ort. 139. m. p. olim Mithridatis regia. Fuit quoque Diogenis patria. Ovidius Pont. 1. 4.

> *Non Doluit patriâ Cynicus procul eſſe Sinopeus.*

Val. Flac. lib. 6.

> *Aſſyrios complexa ſinus ſtat opima Sinope;*
> *Nympha prius, blandeſque Jovis quæ luſerat ignis*
> *Cælicolis immota procis.*———

Apollonius Rhodius:

> Αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονός. Ἔνθα Σινώπην
> Θυγατέρ' Ἀσωπῖο καθίσσατο, καὶ οἱ ὄπασσε
> Παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς ὑποσχεσίῃσι δολωθείς, &c.

Dionyſius Periegetes:

> Ἔνθεν Ἀμαζονίδεσσιν ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο
> Λευκὸν ὕδωρ προΐησιν Ἐνυάλιος Θερμώδων,
> Ὅς ποτ' ἀλωομένην Ἀσωπίδα δέκτο Σινώπην,
> Καί μιν ἀκηχεμένην σφετέρῃ παρενάσσατο χώρῃ,
> Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσιν· ὁ γὰρ φιλότητος ἐραννῆς
> Ἱεμένων, πόρσης ἀπενόσφισεν οὐκ ἐθέλουσαν.
> Ἐκ τῆς καὶ πτολίεθρον ἐπώνυμον ἄνδρες ἔχουσι.

Sinopen autem Amazonum unam fuiſſe, & ab eâ urb. hanc dictam teſtatur Andron. apud Etymologum in voce Σινώπη. Ὁ δὲ Ἄνδρων φησὶν μίαν τῶν Ἀμαζόνων φυγοῦσαν εἰς Πόντον παρὰ τὸν βασιλέα τοῦ τόπου, πονοῦσαν τὸ πλεῖστον οἶνον προσαγορευθῆναι Σινώπην· μεταφραζομένης δὲ τοῦτο σημαίνει τὴν πολλὰ πίνουσαν. Atqui non Σινώπη id ſign. ſed Σανάπη, quomodo ei ſcribendum fuerat. Auctor Scholiorum ad 2. Apollonii Rhodii librum: Ἐπεὶ δὲ οἱ μέθυσοι Σανάπαι λέγονται παρὰ Θραξὶν, ἢ διηγέκτῳ χρῶνται καὶ Ἀμάζονες, κληθῆναι τὴν πόλιν Σανάπην, ἔπειτα κατὰ φθορὰν Σινώπη. Sic Scribendum. Heſychius: Σανάπην τὴν οἰνώδη, Σκύθαι. Sic lege, vulgo enim conſpurcatiſſimus hic locus.

Sintii, vel *Sinties*, Thraces qui Lemnum olim incoluerunt. Hom. Iliad. α. ubi de Vulcano:

> Κάππεσον ἐν Λήμνῳ———
> Ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

Idem de eodem Ulyſſeâ θ.

> Οἴχεται εἰς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

Apollonius lib. 1. Argonaut.

> Αὐτὰρ ἅμ' ἠελίοιο βολαῖς ἀνέμοιο λιπόντος
> Εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο.

Ubi Scholiaſtes: Σιντηΐδα] ἐπιθετικῶς Σιντηῒς ἡ Λῆμνος, Τυρσηνοὶ γὰρ αὐτὴν πρότερον ᾤκησαν, βλαπτικώτατοι ὄντες. Ἑλλάνικος δέ φησι Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους διὰ τὸ πρώτους ὅπλα ποιῆσαι πολεμικὰ πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον καὶ βλάπτειν. Pergit poeta:

> Ἔνθ' ἄμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασίῃσι γυναικῶν
> Νηλειῶς δέδμητο παροιχομένῳ λυκάβαντι,
> Δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας
> Ἀνέρες ἐχθήραντες.———

Scholiaſtes: Αἱ Λήμνιαι γυναῖκες ἐπιπολὺ τῶν τῆς Ἀφροδίτης τιμῶν καταλιγωρήσασαι καθ' ἑαυτῶν τὴν θεὸν ἐκίνησαν. Πάσαις γὰρ δυσοσμίαν ἐνέβαλεν ὥστε μηκέτι αὐτὰς τοῖς ἀνδράσιν ἀρέσκειν.

Sinueſſa, colon. & urbs Campaniæ, non procul à Liri flu. ubi Minturnæ urbs extincta. Hujus ager *Sinueſſanus* dictus eſt copioſum apricis in ſaxis vinum gignens. Martialis 13. 108.

> *De Sinueſſanis venerunt Maſſica prælis.*

Mollis Sinueſſa Martiali dicitur 6. 42. Hinc *Sinueſſanus*. Martialis 11. 83.

> *A Sinueſſanis conviva Philoſtratus undis.*

Horatius:

> *Inter Minturnas Sinueſſanumque Petrinum.*

Sinueſſa hodie nominari tradunt Leander & Goltzius, qui dicit tantum ſupereſſe ruinas, & exiguum opidulum, hodie *Rocca di Mondragone* dictum. Sane ſerpentibus olim abundantem fuiſſe Sinueſſam teſtatur Ovid. Met. lib. poſtremo:

> *Vulturnus, niveiſque frequens Sinueſſa colubris.*

Sinope quondam dicta fuit. Plin. 3. 5. *Colonia Minturnæ, opidum Sinueſſa, extremum in adjecto Latii, quam quidam Sinopen dixere vocitatam.* Livius lib. 10. deſcribit eam juxta agrum Falernum: *Ubi Sinope*, inquit, *dicitur Græca urbs fuiſſe, Sinueſſa deinde ab colonis Romanis adpellata.* Strabo lib. 5. Ἡ Σινούεσσα ἐν Οὐεστίνῳ κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα· σίνος γὰρ ὁ κόλπος. Σινόεσσα dicitur Plutarcho in Othone, *Sinueſſa tepens* dicitur Silio lib. 8. Ab aquis commendatur. Tacitus Ann. 12. *In tantâ mole curarum Claudius valetudine adversâ corripitur, refovendiſque viribus, mollitie cœli, & ſalubritate aquarum, Sinueſſam pergit.* Plin. 31. 11. *In eadem Campaniæ regione Sinueſſanæ aquæ ſterilitatem fœminarum & virorum inſaniam abolere produntur.* Hinc Mart. 11. 8.

> *Dicet & ictericam ſe forſitan altera mœcha*
> *In Sinueſſano velle ſedere lacu.*

Siphnos, quæ & *Merope*, teſte Steph. ſeu *Meropia*, & *Acis*, teſte Plin. *Siſano* Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, inter Melon ad Auſtr. & Delon ad Arctos. Siphnum (inquit vir magnus Phœn. col. 1. 14.) cætera miſeram auri & argentifodinæ in immenſum locupletarunt. Euſtathius: Λέγονται δέ ποτε ἀκμάζειν τοῖς πράγμασιν οἱ Σίφνιοι, καὶ πλουτεῖν μάλιστα, διὰ τὸ χρυσοῦ καὶ ἀργυρέου ἐν τῇ νήσῳ εἶναι μέταλλα. Ita etiam Herodotus Muſâ 3. Νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον, ἅτε ἐόντων αὐτοῖσι ἐν τῇ νήσῳ χρυσέων καὶ ἀργυρείων μετάλλων, οὕτω ὥστε ἀπὸ τῆς δεκάτης τῶν γινομένων αὐτόθεν χρημάτων θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοιος τοῖσι πλουσιωτάτοισι. Et vetus auctor apud Suidam in Σίφνιοι· Οὗτοι πλουσιώτατοι ἐγένοντο οὐ μόνον τῶν νησιωτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἠπειρωτῶν εὖ μάλα συχνῶν, ἕως μὲν οὖν τὴν δεκάτην ἐς Δελφοὺς ἀπέστελλον εὐτάκτως, καὶ ἐπείθοντο τῷ χρησμῷ τῷ τοῦτο προστάξαντι, τὰ τοῦ πλούτου αὐτοῖς ἐπίδοσιν εἶχε, φανέντων ἀργυρείων μετάλλων. Idem Suidas & Phavorinus: Ἰσοϋψεῖς οἰκίαι, καὶ παράλληλοι τῷ τείχει, ἐν Σιφλῷ (lege Σίφνῳ) οὖσαι καταλύματα τοῖς ἐργαζομένοις τὰ χρύσεια μέταλλα. Ab hâc opulentiâ *Siphnus* Phœniciè dicta eſt צפנא *Siphna*; quia צפן *ſaphan*, eſt *recondere*. Græci reddunt θησαυρείσειν, Prov. 1. 18. Et צפונים *ſephunim* ſunt *theſauri reconditi*, Symmacho ἀπόθετα, Pſal. 17. 15. Quomodo Siphnii ex his opibus in ſummam inopiam inciderint, diſcere eſt ex Herodoto & Suidâ. Heſychius: Σίφνιοι ἀκάθαρτοι, ἀπὸ Σίφνου τῆς νήσου. Idem Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν· διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. Vide Eraſmum in *Siphnia archa*.

Sipus Stephano, *Sipuntum* Melæ, *Siponto* adhuc dicta, colon. & urbs Apuliæ Dauniæ in orâ litoreâ ad Gargani montis radices, à Diomede condita. De origine nominis ita refert Strabo lib. 6. Ὠνομάζετο δὲ Σηπιοῦς Ἑλληνικῶς ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν. Silius lib. 8.

Quæſivit Calaber, ſubductâ luce repente
Immenſis tenebris, & terram & litora Sipus.

Lucanus lib. 5.

Quas recipit Salapina palus, & ſubdita Sipus
Montibus. ———

Sipylum, & *Sipylus*, *Sipylos* Stephano, op. Lydiæ in Magneſiâ, abſorptum, teſte Plinio. Item *Sipylus*, mons ad Mæandrum flu. prius *Ceraunius* dictus, teſte Plut. lib. de Fluminibus & Montibus. Ovid. Met. 6.

Tunc cum Mæoniam virgo, Sipylumque colebat.

Propertius lib. 2.

Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba
Sollicito lachrymans defluit à Sipulo.

Papinius Theb. 6.

———*Geminis Niobe conſumpta pharetris*
Squalida biſſenas Sipylon deduxerat umbras.

Permiſcet autem fabulam Propertius loco adducto. Nam in Sipylo Niobe cum flet, longè abeſt à liberorum buſtis, quæ ad Thebas. Apollodorus lib. 3. Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα, πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἧκεν εἰς Σίπυλον, κἀκεῖ Διῒ εὐξαμένη τὴν μορφὴν εἰς λίθον μετέβαλεν, καὶ χεῖται δάκρυα νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν τοῦ λίθου. Hom. Iliad. lib. ult.

Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

Sirbonis, *Sirbon* Steph. *Serbonis* Herodoto ac Diodoro Siculo, *Barathra* Polybio, palus ingens Palæſtinæ in Ægypti confin. inter Caſium & Peluſium, in orâ maris Syriaci. Dionyſius:

Ἡ δ' ὅσσοι νοτίῃσιν ἐπ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Παρραλίην ναίουσιν ἔσω Σερβωνίδος ἅλμης.

Diodorus lib. 1. ἔστι γὰρ ἀνὰ μέσον τῆς τε κοίλης Συρίας, καὶ τῆς Αἰγύπτου λίμνη, τῷ μὲν πλάτει στενὴ παντελῶς, τῷ δὲ βάθει θαυμάσιος, τῷ δὲ μήκει ἐπὶ διακοσίους παρήκουσα σταδίους, ἡ προσαγορεύεται Σερβωνίς. Τοῖς δ' ἀπείροις τῶν προσπελαζόντων ἀνελπίστους ἐπιφέρει κινδύνους. Στενοῦ γὰρ τοῦ ῥεύματος ὄντος καὶ ταινίᾳ παραπλησίου, θινῶν τε μεγάλων πάντῃ περικεχυμένων, ἐπειδὰν Νότοι συνεχεῖς πνεύσωσιν, ἐπισείεται πλῆθος ἄμμου· αὕτη δὲ τὸ μὲν ὕδωρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἄσημον ποιεῖ, τὸν τε τῆς λίμνης τύπον συμφυῆ τῇ χέρσῳ καὶ κατὰ πᾶν ἀδιάγνωστον. Ejus mem. quoque Plut. in Antonio. Strabo vero lib. 17. lacum hunc turpi errore cum Aſphaltide Judææ confundit, *Serbonidem* quidem nominans, ſed *Aſphaltiten* manifeſto deſcribens.

Sirenuſſæ, vel *Sirenuſæ*, *Petræ Sirenum* Melæ, *Saxa Sirenum* Solino, inſ. 3. parvæ, velut ſcopuli in ſinu Pæſtano apud promont. Sirenuſſarum, quod ſinum prædictum finit: quarum propior *Leucoſia*, ſive *Leucaſia* dicitur, reliquæ *Parthenope* & *Ligia*. In genere *Le Sirene* dicuntur; in ſpecie, prior *la Licoſâ*, altera *San Piatro*, reliqua *Gale*, ſeu *la Galetta*, & al. *il Gallo*.

Sirenuſſarum promontorium, vulgò *Capo Leucoſo*, promont. Lucaniæ, quod ſinum Pæſtanum ad ort. finit, ex adverſo Athenæi in Picentibus eundem ſinum ad occid. claudentis, medium ferè inter Pæſtum ad occ. & Veliam ad ort. Dionyſius;

Πρὸς δὲ Νότον μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην
Φαίνονται προχοαὶ Πικεντίνου Σιλάροιο.

Ubi Montanus: Fallitur Euſt. qui Dionyſium affirmat Neapolim *Sireniam petram* hic vocare. A Neapoli Poeta jam ad alia progreditur; à quâ primò in Auſt. occurrit *Sirenia petra*, ultra quam Silarus flu. in Picentinis magis adhuc in Auſt. vergens. *Sireniam* autem *petram*, Minervæ promont. vocat, juxta Surrentum, quod *Sirenes* inſediſſe feruntur, talem planè ſitum inter Neapolin, & Silarum obtinens, Plin. 3. 5. *Surrentum cum Minervæ promontorio, Sirenum quondam ſede.* Niſi Sirenuſas inſulas intelligat huic propinquas ex deſcriptione Strabonis lib. 5. 6. licet eæ ex Ptolemæi deſcriptione longius hinc diſtare videantur. Strabo lib. 1. *A locis Surrento vicinis cubito ſimilis quidam terræ fluxus excurrit verſus fretum quod eſt juxta Capreas. Ab uno hujus jugi latere eſt* τὸ Σειρήνων ἱερὸν, *Sirenum templum. Ab altero, quod Poſidoniatem ſinum proſpectat, tres exiguæ ſunt inſulæ deſertæ atque ſaxoſæ, quas Sirenuſas vocant.* Sed & Ariſtot. in lib. Mirabil. eundem Sirenuſis ſitum aſſignat: Atque hi ſunt *Sirenum ſcopuli*, de quibus Virgilius, Ovidius, Mela, Hyginus, alii. Quin & *Surrentum* vel Σύρεντον, ut Græci efferunt dici putatur à *Sirenibus*. Stat. lib. 2. Carm. 2.

Eſt inter notos Sirenum nomine muros
Saxaque Tyrrhenæ templis onerata Minervæ.

Siris, flu. Magnæ Græciæ apud Metapontum, & Heracleam in ſin. Tarent. influens ad Sirim op. quod ibi erat, teſte Plinio. *Senno* hodie, teſte Scip. Mazzellâ. *Siris*, ab Æthiopibus dicitur Nilus antequam totus confluat. Nam, ut inquit Plinius, *nec ante Nilus dicitur, quam ſe totum aquis concordibus junxit.* Dionyſ. verſ. 221.

Ἔνθεν ποταμοῖο κατέρχεται ὕδατα Νείλου,
Ὅς δή τοι Λιβύηθεν ἐπ' ἀντολίην πολὺς ἕρπων
Σῖρις ὑπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται.

Ineptæ autem ſunt quas recenſet Euſtathius, ſed neque ipſe probat, etymologiæ nominis Σῖρος è Græcâ linguâ petitæ, cum Æthiopica ſit vox: & quod ad illam attinet, quæ à Σείριος ducitur, quia circa Sirii ſeu Canis ortum Nilus maximè exundet (Plin. lib. 5. cap. 9.) è converſo *Sirium* à *Siri* fit dictum, qu. Niliacam ſtellam Fullerus probabiliter cenſet. Quod ad vocem σῖρις, Hebræis שחור *Shior* vocatur, quod Æthiopes linguâ ſuâ *Shichri*, vel *Shihri* dixerunt, ut monet Scaliger, teſte Salmaſio; pro hoc Græci, voce ad linguæ ſuæ formam deflexâ, Σῖρις ſcripſerunt.

Sirmio, pagus Cenomanorum Venetiæ ad Benacum lacum in peninſulâ inter Brixiam ad occ. & Veronam ad ort. 20. m. p. circiter. Catullus ep. 32.

Peninſularum Sirmio, inſularumque
Ocelle, quaſcunque in liquentibus ſtagnis
Marique vaſto fert uterque Neptunus,
Quam te libenter, quamque lætus inviſo.

Sirmium, urbs Pannon. infer. non procul à Danubio flu. Ptol. *Sirmiſch* Lazio. Stephanus Sirmium Παιόνων eſſe ſcribit, *Pæones* pro *Pannoniis* accipiens. Long. 43. 05. Lat. 45. 24.

Siſapone, Ptol. *Siſapo* Strabone op. olim Hiſp. Tarrac. in finibus Oretanorum, nunc pagus *Chilon*, teſte Henr. Coquo.

Siſapone, Plin. *Siſapo* Strab. op. Hiſp. Bæticæ in Bæturiâ, nunc *Fuente Oveiuna*, teſte Morali, à Cordubâ 14. leuc. Emeritam verſus. Hic quæſtus magnus minii, ut propterea Cic. Philip. 2. *communem Siſaponem* dixerit, veluti proverbium, optimum enim ibi provenit, auctore Plinio.

Sithonia, pars Thraciæ. Plin. 4. 11. quæ ab Hæmo monte averſa vergit in Pont. Eux. Herodotus vero lib. 7. Sithoniam reg. in orâ marit. Macedoniæ collocat ad ſinum Termæum; ejuſque urbes facit *Toronam*, *Sermylam*, *Mecybernam*, & *Olynthum*. Poetæ autem Sithoniam pro ipsâ Thraciâ fere accipiunt. Ovid. ep. 2.

Nec vehit Actæas Sithonis unda rates,

Virg. Eclog. 10.

Sithoniaſque nives hyemis ſubeamus aquoſæ.

Heſychius: Σειθονία, ἡ Θεσσαλία. Ubi non ſolum corrigenda lectio, & leg. Σιθονία, ſed magis interpretamentum; nullus enim præter eum *Sithoniam* pro *Theſſaliâ* poſuit, quæ olim Thraciæ pars fuit, poſtea Macedoniæ accenſita longè à Theſſalia. Palm.

Slavi, pop. Germ. qui ab Hamburgo urbe ad Albim flu. uſque ad mare Scythicum varias reg. incoluere, qui & *Vandali*, & *Vinuli*, & *Oboritæ* dicti ſunt. Reg. *Slavia*, & *Slavonia*.

Sleſia, reg. Germ. (à *Sleſo* flu. qui in Oderam excipitur) ampla, in quâ ducatus 12. cujus caput eſt *Uratiſlavia*.

Sleſuicum, olim *Edeba*, hodie *Schleſwick*, urbs Cimbricæ Cherſoneſi epiſc. ſub Arch. Lundenſi: ab Hamburgo & Lubeco 16. leuc. diſtans in Bor.

Slingæ, Friſiæ loci mem. vetus lapis Romæ ſub Carolo M. ſculptus.

Slatna, locus Daciæ in ingreſſu Tranſylvaniæ ad Auſtrum ubi aurifodinæ apud Tunſtenium op. *Saladna* Sambuco.

Smyrna, urbs Ioniæ. Milete amne irrigata, una ex 7. Aſiæ Eccleſiis de quibus B. Johannes in Apocalypſi. Homeri, ut plurimi credunt, patria, qui inde *Smyrnæus* à Poetis vocatur. Lucanus:

Quantum Smyrnæi durabant vatis honores,
Venturi te meque legent.

Silius lib. 8.

Mantua Muſarum domus, atque ad ſidera cantu
Evecta Andino & Smyrnæis æmula plectris.

Statius:

Nectat honoratas & Smyrna & Mantua laurus.

Cum Sardiani Smyrnæos obſiderent non diſceſſuri, niſi Smyrnæi uxores ſuas ſtuprandas emitterent, illi ancillas veſtibus uxorum indutas emiſerunt; ſicque hoſtes coitu ancillarum defatigatos interfecerunt. Plut. Hi quanquam deliciis & luxui, operam darent, ſe tamen fortiter, ubi caſus accidiſſet gerebant, teſte Ariſtide: unde proverb. *Mores Smyrnæi*, de iis qui ita deliciis ſe dedunt, ut quæ viros fortes decent, non omittant. Long. 55. 30. Lat. 39. 28.

Sodoma, ſing. num. & plur. *Sodomum* Solino, urbs maxima quondam Palæſtinæ ad lacum Aſphaltitem, de cœlo cum Gomorrha, Admah, & Zeboiim tacta, & à lacu abſorpta, cujus veſtigia adhuc apparent, ab Hieroſolymis ad 50. m. p. in ort. diſtans. Hic poma proveniunt aſpectu quidem pulcherrima, ſed levi tactu fumum exhalant, fuliginem favillaceam intrinſecus continentia, uti Tertull. in Apol. Hegeſippus, & Joſephus auctores ſunt. Vide *Aſphaltus*.

Sogdiana, reg. *Maurenhaer* Mercat. *Zagati* Leunclavio, provincia Aſiæ ingens, Scythiæ ad Bor. & Sacis ad ort. Bactrianæ ad merid. & Margianæ ad occ. confinis: per quam Jaxartes flu. magnus in mare Hyrcanum labitur. Urbes in eâ olim claræ, Oxiana, Maruca, Drepſa, & Alexandria: nunc pollet Maracanda, vulgo *Samarcand*. Pop. *Sogdii*, & *Sogdiani*, qui vitam ita deſpiciebant, ut ad mortem læti & alacres irent, autore Herodoto. Dionyſius:

Τοῖς δ' ἐπὶ πρὸς βορέην Χωράσμιοι, οἷς ἐπὶ γαῖα
Σουγδιὰς, ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος.

Qu. Curtius lib. 7. *Sogdiana regio majori ex parte deſerta eſt; octingenta ferè ſtadia in latitudinem vaſtæ ſolitudines tenent. Ingens ſpacium rectæ regionis eſt, per quam amnis, Polytimetum vocant incolæ, fertur torrens.* Vide ſis quæ ſequuntur.

Solis fons, qui & *Hammonis fons* Val. Max. *Canzaron di Mahoma*, Nebriſſenſi in Marmarica. Eſt & *Solis fons* in Troglodytarum reg. mirus, teſte Plinio. Nam circa merid. dulcis & frigidus eſt, circa med. noctis calidus & amarus.

Solis inſula, in mari Indico, inter Carmaniam & Gedroſiam.

Solis menſa, locus Æthiop. in Meroe inſ. quam ſemper novis ferculis inſtructam fabulantur. *Paeſe della Cucagna* Italis, *Pays de Panegon* Gallis, *Tierra di Mogollone* Hiſpanis, *Luy Lackerlandt* Germanis.

Solis mons, promont. Maurit. Tingit. inter oſtia Diur, & Phthuth flu. *Benimager* Marmol. *Azafi* aliis, *Cabo Cantin* Caſtaldo, *Cabo Boiador* Floriano.

Solis vallis, urbs non obſcura Marchiæ in Saxon. confin. Vulgo *Soltwedel*.

Solis urbs (vide *Heliopolis*) urbs Cœleſyriæ & Ægypti.

Sollax, flu. Aſiæ, idem Tigridi, Plin. qui & *Sylax* Euſtathio.

Soloce, magna civitas, quæ notiore nomine *Seleucia* dicitur. Strab. lib. 16.

Solæ, vel *Soli*, civitas inſignis Ciliciæ, ab Achivis & Rhodiis ædificata, Arati, Chryſippi, & Philemonis Comici patria; Stephanus à *Solone* conditam ſcribit; poſtea *Pompeiopolis* dicebatur à *Pompeio* M. qui piratas in eam tranſtulit; quos dignos exiſtimavit, ut ſervarentur. Dionyſius:

Πολλαὶ δ' ἑξείης Κιλίκων γεγάασι πόληες,
Λυρνησσὸς, Μαλλός τε, καὶ Ἀγχιάλεια, Σόλοι τε.

Eidem Dionyſio in Baſſaricis σώλεια dicitur, ſi Stephano fides. Græcorum hic inter Cilices agentium cum tandem ſermo corrumperetur, hinc effectum eſt, ut qui vitioſè loquerentur σόλοικοι, qu. *Solis degentes*, & ipſa corrupta loquutio σολοικισμὸς vulgò à Græcis diceretur. Quinctil. lib. 1. *Barbariſmi, ac Solœciſmi fœditas abſit*. Heſychius: Σολοικισμὸς, ὅτε τις ἀτέχνως διαλέγεται. Idem Σόλοικον, τὸ ἀμαθές.

Quid autem differant Solœciſmus & Barbariſmus præter Euſt. ad Iliad. β. docet Suidas in his: Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακιῶν λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιμούντων Ἑλλήνων. Σολοικισμὸς δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος ὡς τὸ, Ἐγὼ περιπατῶν, ὁ τοῖχος ἔπεσον. Sed interdum confunduntur. Sanè Heſychius: Σολοικίζει, βαρβαρίζει. Eſt etiam Cypri civitas Σόλοι dicta. Etymologus: Σόλοι, ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις, ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Ἀθηναίων νομοθέτου. Mem. ejuſdem urbis Laertius in Solone: Εἰσὶν οἱ μὲν ἔνθεν, Σολεῖς, οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου, Σόλιοι. Idem habet Achilles Tatius in Vita Arati. Long. 65. 00. Lat. 36. 00.

Solonium, op. Latii in confin. Hetruriæ. Agri Lanuvini fuit *Solonius campus*. Cic. de Div. lib. 1. *Educatus in Solonio, qui eſt campus agri Lanuvini*. Plutarchus in C. Mario *villam* vocat: Εἴς τι τῶν ἐπαυλίων αὐτοῦ Σολώνιον κατέφυγε. Feſtus: *Pomonal eſt in agro Solonio, viâ Oſtienſi, ad duodecimum lapidem diverticulo à milliario octavo.*

Solorius, mons Hiſp. quo Tarraconenſis à Bæticâ & Luſitanicâ diſtinguitur. Plin. Omnibus Hiſp. montibus altiorem eſſe ſcribit Iſidorus.

Solothurum, una ex præclaris & vetuſtiſſimis Helvetiæ civitatibus ad Arolam flu. auriferum ſita, quam paulo poſt Trevirim conſtructam exiſtimant, *Soluthurum* dicitur Antonino. Sita eſt in agro plano & fertili. Ad fœderis perpetui ſocietatem recepta eſt, A. D. 1481.

Solverſe, op. Plin. inter Noricas civitates numerat; locus hodie *Solveld* vocatur, teſte Lazio.

Solus, untis, Siciliæ op. inter Eleutherum amnem & Thermas Himerenſes, teſte Ptol. apud quem Ὀλουλὶς corruptè ſcribitur. Hodie *Solanto*. Græcis olim Σολόεις, & contractè Σολοῦς. Romanis *Soluntum* & *Solentum*; quemadmodum in Italiâ Ὑδρόεις, ſive Ὑδροῦς, *Hydruntum* & *Hydrentum*; Πυξόεις, ſive Πυξοῦς, *Pyxuntum*, ſive *Pyxentum*. Opidani Σολούντιοι, & Σολουντῖνοι. Apud Stephani Epitomatorem ita legitur: Σόλοι, Κιλικίας πόλις, ἡ νῦν Πομπηϊού πόλις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, κέκληται δὲ ἀπὸ Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων, ἀνεκτίσθη ὑπὸ Πομπηΐου, καὶ μετωνομάσθη Πομπηϊούπολις ὁ πολίτης, Σολεὺς, καὶ Σόλιος· τὸ θηλυκὸν Σολοῦντις, ὡς ἀπὸ τοῦ Σολοῦς Σολοῦντος. Et ſequenti mox dictione: Σολοῦς, πόλις Κιλικίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς· ὁ πολίτης Σολούντιος, καὶ Σολουντῖνος, μετὰ τοῦ ν. καὶ Σολουντινὶς, καὶ Σολουντιὰς, καὶ Σολουντίς. Apud Suidam etiam hæc leguntur: Σόλοι, Σικελίας πόλις καὶ Κύπρου. Poſterioris autem ſeculi Grammatici, ſive horum exſcriptores vocabula ea miſere confuderunt, abſurdaſque ac miras inde Chimæras fabricarunt. A Suidâ ſiquidem ſcriptum fuiſſe haud dubito: Σόλοι, πόλις Κιλικίας, &c. Apud Steph. vero ſic legendum: Σολοῦς, πόλις Σικελίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ, κέκληται δὲ, &c. Plin. 3. 7. *Opida, Panormum, Solus, Himeracum fluvio*. De antiquis hujus op. incolis ita Thucydides lib. 6. Ὤκουν δὲ καὶ Φοίνικες περὶ πᾶσαν μὲν τὴν Σικελίαν· ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες πολλοὶ κατὰ θάλασσαν ἐπεισέπλεον, ἐκλιπόντες τὰ πλείω, Μοτύην καὶ Σολόεντα, καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων ξυνοικήσαντες ἐνέμοντο. Nomen ejus quod attinet quia urbs in loco prærupto & confragoſo condita fuerat (teſte Fazello) ideo dicta eſt à Pœnis סלעים *ſelaim*, h. e. *rupes*, unde Græcorum Σολόεις. Bochartus. Item Σολόεις Libyæ promont. λάσιον δένδρεσι, in quo Neptuni templum. Hinc apud Heſychium, Σολουντὶς ἄκρα & Σολούντιοι populi, quamvis utrumque ad meridiem longius removeat, Apud Plinium Agrippa corrupte *Surrentiam* appellat. Verum autem nomen erat *Solois* ab Hebræo סלעים i. e. *rupes* ubi ſupra oſtenſum.

Solyma, ſing. & pl. num. & *Solymæ*, urbs clariſſima Judææ, quæ & *Hieroſolyma*. Juvenal.

Interpres legum Solymarum.——

Item *Solyma*, urbs Lyciæ mediter. in colle, quæ *Solymus* Straboni dicitur apud urb. Termeſſum; pop. *Solymi* Plinio, qui eoſdem facit cum Piſidis. Alii *Solymos* eoſdem fuiſſe cum Lyciis aſſerunt, quorum tamen ſententia cum Homero non ſatis convenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege miſſum ait ad ſubjugandos Solymos. Solymi Deos coluere poſt mortem tres iſtos è viris principibus Ἄρσαλον, καὶ Δρύον, καὶ Τροσόβιον, ut eos appellat Plut. lib. de def. Orac. ubi eos ait vocatos Deos σκληρούς· unde Turnebus *ſævos* vertit: ſed σκιρροὺς reſcribendum eſſe ſatis conſtat ex Euſeb. lib. 5. Præp. Evang. cap. 5. ubi hunc locum adducit: ſed tres Principes appellat Ἄρσαλον, Ἄρυτον καὶ Τόσιβιν. Ac Τόσιβις quoque eſt apud Suidam. Sed apud Theodoretum lib. 3. Græc. Affect. cur. ubi idem Plutarchi locus adducitur, pro Τόσιβιν eſt Τάσιβιν; item pro Δρύον, vel Ἄρυτον, ibi legas Ἄρυον. Σκιῤῥοὶ autem dicti videntur, quia ſtatuæ eorum eſſent è σκίρῳ, h. e. *marmore*, vel, ut alii malunt, *gypſo*. Ac nihil minus veriſimile, quam σκληροὺς dixiſſe, quos interemptos tantopere dolerent, & pro benefactis divinis afficere honoribus vellent. Ita Voſſius, contra

tra

ſtra quem vide Bochartum de Phœn. col. lib. 1. cap. 6. ex quo ſequentia delibavimus. Ciliciæ, inquit, vicina eſt Piſidia, montana regio, quam occupabant Piſidæ Solymorum ſoboles. Plin. 5. 27. *Inſident verticem Piſidæ, quondam Solymi appellati.* Steph. in *Piſidia*: Οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι. Solymos porro Phœnicum eſſe colonos ſermo palam arguebat. Chœrilus apud Joſeph. lib. 1. contra Ap.

Τῷ δ' ὄπιθεν διέβαινε γένος θαυμαστὸν ἰδέσθαι,
Γλῶσσαν μὲν Φοίνισσαν ἀπὸ στομάτων ἀφιέντες,
Ὤκει δ' ἐν Σολύμοις ὄρεσι, πλατέῃ ἐνὶ λίμνῃ.

Nempe Strabone teſte lib. 14. prope Phaſelidem eſt λίμνη, ὑπέρκειται δ' αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρος. Ex horum vertute Neptunus apud Hom. Ulyſſem ad Phæaces navigantem proſpectat Odyſ. ε. verſ. 282.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων Ἐνοσίχθων
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν.

Et Iliad. ζ. verſ. 184. Lyciorum dux Bellerophon:

——Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι,
Καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.

Rurſum verſ. 204. Bellerophontis filium *Iſandrum*, aut *Piſandrum*, ut leget Strabo:

Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε.

Unde Solymos colligere eſt Lyciis fuiſſe vicinos. At Joſephus, quem hæc latebant, cum in Chœrilo legeret Phœnicii ſermonis homines in Solymis montibus prope lacum habitaſſe, putavit de Judæis agi, & Aſphaltite lacu, à quo non procul abſunt Solymi montes, i. e. Hieroſolymorum, ut quidem interpretatur. His ſimile quid in Tacito Hiſt. lib. 5. *Clara alii Judæorum initia; Solymos carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ urbi Hieroſolyma nomen è ſuo feciſſe.* Et in Stephano: Ἱεροσόλυμα, ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, ἡ Σόλυμα ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρῶν. Et in Joſepho rurſus Ant. 7. 3. poſtquam urbem Hieroſolymam *Solyma* nominari dixit: Φασὶ τινὲς ὅτι καὶ Ὅμηρος ταῦτα ὀνόμασεν Σόλυμα. Atque id ſecutus Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 149.

——Σολύμους λέγει δὲ τυγχάνειν τοὺς Ἑβραίους,
Οὓς Ὅμηρος καὶ λέοντι ὡς ἀναιδεῖς εἰκάζει.

Jam tandem ipſum Solymorum nomen unde dicatur docere eſt operæ pretium צלם *ſelem* Hebræis *umbram*, ac *tenebras* notat. Ejuſdem eſt originis צלמון *Salmon*, montis nomen, Pſalm. 68. cujus verticem arborum denſitas opacabat, ut conſtat ex Jud. 9. Neque alia fuit ratio nominis Solymorum; quippe id nomen complectitur Piſidiæ montana, de quibus Strabo lib. 12. Κύκλῳ ὑπέρκεινται δρυμοὶ ποικίλης ὕλης. Bochartus.

Somerſetia, *Somerſetſhire*, Comitatus Angliæ meridionalis, verſus æſtuarium Sabrinæ flu. & inter Com. Gloceſtrienſem ad bor. Devonienſ. ad occ. Dorceſtrenſ. ad merid. & Wiltonienſ. ad ort. Ejus urb. præcipuæ ſunt Bathonia, & Theodorunum.

Somona, *la Somme*, flu. Gall. Belg. per Picardiam & Ambianos in Oceanum Britan. fluens.

Sontiates, pop. fuere Aquitaniæ ſub Auſciis, inter Lactoram ad occ. & confluentes Tarnis in Garumnam in ort. in Armeniaco tractu; quanquam aliqui credant fuiſſe verſus Atarum urbem.

Sontii, vel *Sentii*, pop. fuere in Provinciâ in eo tractu ubi hodie Dinienſis Diœceſis, & eorum cap. eſt *Dinia*, vulgo *Digne*.

Sophene, reg. Armen. maj. in Meſopotam. confin. ubi Tigris ſub terrâ conditus poſt 25. m. p. emergit. *Mollis* Lucano dicitur, lib. 2. Pop. *Sophenæ*.

Sopianæ, Pannon. infer. urbs. *Soppan* Lazio, *Zeeblack* Simlero. Long. 42. 14. Lat. 46. 15.

Sora, colon. & urbs Latii ad Lirim flu. in Campaniæ confin. inter Ferentinum, & Atinam, Arpino proxima. Juven. Sat. 3.

Si potes avelli Circenſibus optima Soræ
Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Silius lib. 8.

Sylla Ferentinos, Privernatumque maniplos
Ducebat ſimul excitos, Soræque juventus
Addita fulgebat telis, hîc Scaptia pubes
Hîc Fabrateriæ vulgus, nec monte nivoſo
Deſcendens Atina aberat, detritaque bellis
Sueſſa, atque à duro Fruſino haud imbellis aratro.

Plinius lib. 2. cap. 7. *Haud procul urbe Roma in Faliſcorum agro familiæ ſunt paucæ, quæ vocantur Hirpiæ; quæ ſacrificio annuo, quod fit ad Soracten, Apollinis montem ſuper ambuſtam ligni ſtruem ambulantes non aduruntur.* Strabo lib. 5. Ὑπὸ δὲ τῷ Σωράκτῳ ὄρει, Φερωνία πόλις ἐστὶν ὁμώνυμος ἐπιχωρίᾳ τινὶ δαίμονι τιμωμένῃ σφόδρα ὑπὸ τῶν περιοίκων, ἧς τέμενός ἐστιν ἐν τῷ τόπῳ θαυμαστὴν ἱεροποιΐαν ἔχον. Γυμνοῖς γὰρ ποσὶ διεξίασιν ἀνθρακιὰν, καὶ σποδιὰν μεγάλην οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς δαίμονος ταύτης ἀπαθεῖς, καὶ συνέρχεται πλῆθος ἀνθρώπων ἅμα τῆς τε πανηγύρεως χάριν, ἣ συντελεῖται κατ' ἔτος καὶ τῆς λεχθείσης θέας. Silius lib. 5.

Tum Socrate ſatum præſtantem onere, & armis
Æquanum noſcens, patrio cui ritus in arvo
Cum pius Arcitenens accenſis gaudet acervis
Exta ter innocuos latè portare per ignes,
Sic in Apollineâ ſemper veſtigia prunâ
Inviolata teras, victorque, vaporis ad aras
Dona ſerenato referas ſolemnia Phœbo.

Stephanus *Soram* alteram collocat in Phœnice.

Sorabi, pop. Germ. in Miſniâ & Saxoniâ: quorum tractus *Sirbia*, & loca *Sorbec*, ac *Serveſtein* dicuntur.

Soractes, & *Soracte* neut. gen. mons Faliſcorum in Hetruriâ apud Tiberim, Apollini quondam ſacer. Virg. lib. 11. Æneid.

Summe Deus ſancti cuſtos Soractis Apollo,
Quem primi colimus, cui pineus ardor acervo
Paſcitur, & medium freti pietate per ignem
Cultores multâ premimus veſtigia prunâ.

Idem lib. 7.

Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva.

Silius lib. 8.

Haud procul & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Horat. lib. 1. Carm. Od. 9.

Vides ut altâ ſtet nive candidum
Soracte.——————

Hic fons olim fuit, Sole oriente exæſtuans, ex quo aves bibentes mortuæ illico decidunt, teſte Varrone. Item Galatiæ mons, in quo eriphium, i. e. ruta ſylveſtris, naſcitur, teſte Dioſcoride.

Sorbiodunum, urbs Angliæ epiſc. in reg. Wiltoniæ inter Wintoniam ad ort. & Exoniam ad occ. vulgo *Saliſbury*. Duplex autem fuit *Sariſberia* (uti loquitur Bochartus) quarum vetuſtior collem occupabat aridiſſimum & prorſus inaquoſum. Id teſtantur diſertis verbis Britannici ſcriptores Guil. Malmeſburienſis: *Caſtellum erat, &c. aquæ penuriâ laborans, adeo ut mirabili commercio aqua ibi vendatur.* Et poeta anonymus ejuſdem ævi apud Camdenum:

Eſt ibi defectus lymphæ, ſed copia cretæ.

Et Petrus Bleſenſis in Epp. *Erat locus ille ventis expoſitus, ſterilis, aridus, deſertus.* Proinde vetuſtior illa Sariſberia in Itinerario Antonini *Sorbiodunum* dicitur priſco nomine, hodie *Old Sariſbury*, quod ex Britannicâ linguâ Camdenus *ſiccum collem* interpretatur. Nempe *dunum* eſt collis, & *ſorb*, vel *ſorba* tam Syris quam Britannis eſt *ſiccitas*. Radix שרב *ſerab*, eſt *ſiccum eſſe*. Unde שריב *ſiccus*, & שרבא *ſarba*, שרובא *ſeroba*, שורבא *ſorba*, vel *ſorbo*, *ſiccitas*. Hebræis etiam nota vox. Ubi enim habet Eſaias cap. 35. verſ. 7. *Erit locus aridus in ſtagnum, & locus ſiticuloſus in fontes aquarum*; pro loco arido in Hebræo textu eſt שרב *ſarab*. Boch. Long. 37. 20. Lat. 41. 30.

Spalatum, *Spalato* Italis, *Split* vero Slanis, urbs Dalmatiæ munita, olim Diocletiani Imp. Palatium, poſt everſas Salonas effecta Archiepiſcopalis, portu gaudens tuto, & capaci. Subeſt dominio Reip. Venetæ, & diſtat tantum 8. mill. paſſ. à Tragurio in ort. & 30. à Sebenico in Eurum. Long. 40. 54. Lat. 44. 00.

Sparta, Peloponneſi civitas nobiliſſima, Lycurgi legibus optimè olim inſtituta. Mœnibus diu caruit, ſed muri loco civium virtus fuit, quemadmodum ex Ageſilai reſponſione ad quendam, cauſam quærentem, quamobrem tanta civitas non eſſet mœnibus cincta, liquet. Euſt. in Odyſ. α. ſic dictam ſcribit ἀπὸ τῶν μυθολογουμένων μετὰ τοῦ Κάδμου Σπαρτῶν ἀνδρῶν, οἳ κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν ἐκεῖ ἐκπεσόντες Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν τὴν πόλιν ὠνόμασαν. Hiſtoriam hanc ex Timagorâ citat Stephanus Bizantinus in Σπάρτη. Hinc Epaminondæ ſepulchro clypeus impoſitus eſt cum dracone inſculpto, quo ſignificabatur eum eſſe τοῦ γένους τῶν Σπαρτιατῶν. Ita Suidas habet in Ἐπαμινώνδας. Sed ipſi Ethnici agnoſcunt quicquid narratur περὶ τῶν μετὰ Κάδμου Σπαρτῶν commentum eſſe putidiſſimum. Multo verius igitur, quod alii volunt, *Spartam* vel à *Spartâ* dictam, Eurotæ filiâ, & uxore Lacedæmonis, vel à *Sparto* Phoronei filio, vel διὰ τὸ τοὺς πρότους τῶν συνοικισάντας πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους εἰς ταὐτὸν συνελθεῖν, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. *Spartani* autem generoſiſſimi fuere, ſervitutis impatientes, ut potius ad imperandum, quam ad ſerviendum nati viderentur: unde Proverb. *Generoſior Spartâ*; de generoſis, ac minime timidis: Spartani enim nunquam tyrannidem admiſerunt in urbe. Spartani pueros ſuos plagis afficiendos eſſe ſummopere curabant. Sen. de Prov. *Nunquid tu inviſos eſſe Lacedæmoniis liberos ſuos credis, quorum experiuntur indolem publicè verberibus admotis? Ipſi illos patres adhortantur, ut ictus flagellorum fortiter perferant, & laceros ac ſemianimes rogant perſeverent vulnera præbere vulneribus.* Hoc factum ad aram Dianæ Orthiæ, de quo decantato ritu

Plut.

Plut. in Lacon. Inſtitutis, & Pauſan. lib. 3. Cicero Tuſculanâ 2. Spartæ pueri ad aram ſic verberibus accipiuntur, ut multus è viſceribus ſanguis exeat, nonnunquam etiam (ut cum ibi eſſem, audiebam) ad necem; quorum non modo nemo exclamavit unquam, ſed ne ingemuit quidem. Ubi vides Epheborum conſtantiam; quod ille apud Petron. alluſit: *Tres plagas Spartanâ nobilitate concoxi.* Et Plaut. in Capt. qui Paraſitos alapis & contumeliis ſuetos. *Laconas plagipatidas* facetè dixit. Tertull. ad Martyres: Nam quod hodie apud Lacedæmonios Sollenitas maxima eſt *διαμαστίγωσις*, i. e. Flagellatio, non latet. In quo ſacro ante aram, nobiles quique adoleſcentes flagellis affliguntur, adſtantibus parentibus, & uti perſeverent adhortantibus. Martialis vero etiam matres miſcet, nec hortantes ſolum, ſed jubentes:

Et non cæſus adhuc, matre jubente, Laconus.

Apud hos ſummus honor ſenibus habebatur, teſte Plut. in Laconicis: Unde proverb. *In ſolâ Spartâ expedit ſeneſcere.* Quod de iis etiam dici poteſt, apud quos virtus in prætio ſit, ut fuit apud Spartanos: *Σπάρτην ἔλαχες, ταύτην κόσμει*· ſign. Sorte tuâ contentus eſto, & officium tuum ſtrenuè facito. Cicero lib. 1. ad Att. *Eam quam mihi dicis obtigiſſe Σπάρταν, non modo nuſquam deſeram, ſed etiam ſi ego ab illâ deſerar, tamen in meâ priſtinâ ſententiâ permanebo.* Statius 1. Sylv.

Doctaque Cyrene, Spartave animoſa creavit.

Idem in Achilleide:

Progeniem cœli, Spartæve potentis alumnam.

Vide *Lacedæmon.*

Sperchius, flu. Theſſaliæ, teſte Strab. lib. 8. qui Pindo monte oriens rapide in ſinum Maliacum labitur. Hodie *Agriomela* vel *Selambria*, teſte Sophiano. Lucan. lib. 6.

——Ferit amne citato
Maliachas Sperchios aquas.

Ovid. lib. 1. Met.

Populifer Sperchius, & irrequietus Enipeus.

Virg. Georg. 2.

——O ubi campi,
Sperchiuſque, & virginibus bacchata Lacænis
Taygeta.——

Statius 4. Theb.

Sperchiuſque minax, Centaureuſque Lycormas.

Idem in Achilleide:

Et tenuis Sperchius aquis, ſpeluncaque docti
Muta ſenis.——

Hom. Iliad. π.

Υἱὸς Σπερχειοῖο, διϊπετέος ποταμοῖο.

Idem ibidem:

Σπερχειῷ ἀκάμαντι γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,

Sophocles in Philoctete:

Τραχινίαν τε δειράδα καὶ τὸν ἐγγὺς
Σπερχειὸν ἔσται.——

Spina, urbs extincta in Gall. Tog. in orâ, inter Ravennam ad merid. & Hadriam ad Bor. apud oſtium Padi, quod ex eâ *Spineticum* appellatur.

Spina, urbs Inſubriæ, nunc *Spin*, pagus ad Adduam flu. Fuit & *Spina*, urbs Græciæ, olim clara; teſte Strabone, & *Spinus* flu. apud Steph.

Spinæ, op. Albionis in Angliâ, quod Lhuydus cum aliis *Newbury* interpretatur ab Oxonio 20. m. p. ſed illud exciſum eſt. Locus autem *Spene* vocatur, teſte Camdeno, pagus apud Neoburgum op. in comitatu Bercheriæ.

Spinambri, Græciæ pop. à quibus originem traxiſſe Tarquinios in Tuſciâ ſcribit Juſtinus: *In Tuſcis*, inquit. *Tarquinii à Theſſalis & Spinambris.* Ubi MSS. habent, *Inſpinambris.* Lege *Spinâ in Umbris.* Plurimi enim veterum confundunt Umbrorum & Tuſciæ terminos. Voſſius.

Spineticum, unum ex Padi oſtiis, quò Claudius Cæſar à Britanniâ triumphans, prægrandi illâ domo verius quam navi intravit Adriam. A *Spinâ* urbe nomen habet, quam à Diomede conditam eſſe volunt. *Primero* hodie Fabricio.

Spira, *Spire*, urbs ampla Germ. & Imp. in Palatinatu ſuper. ſub dom. proprii Epiſcopi. Sedes eſt Cameræ Imperialis, & olim *Noviomagus*, *Nemetum*, ſeu *Nemetes* appellabatur. Eſt autem med. inter Argentoratum ad merid. & Moguntiacum ad bor. 50. m. p. utrinque diſtans, uti 5. à Philippoburgo, & 15. ab Heydelberga in Africum. Long. 30. 20. Lat. 49. 02.

Spoletium, Livio colon. & urbs Umbriæ inter Fulginium & Interamnam. Pop. *Spoletini* Plinio, *Spoletani* Livio. Hinc *Spoletinus* nomen gentile. Mart. 13. 117.

De Spoletinis quæ ſunt carioſa lagenis
Malueris, quam ſi muſta Falerna bibas.

Idem lib. 14. ep. 114.

Spoletina bibis, vel Marſis condita cellis.

Sporades, inſulæ quædam ſic dictæ, quia in mari diſperſæ ſunt, nec ſicut Cyclades in orbem jacent. Mela 2. 7. *Hæ quia diſperſæ ſunt Sporades.* Pleræque earum à Cycladibus (quæ ſunt in mari Ægæo) ad meridiem vergunt, ſitu Cretæ vicinore, aliæ ad occaſum, in Cretico mari, ut *Thera*, *Anaphe*, *Theraſia*, *Jos*, *Sicynus*, *Laguſa*, *Pholegandrus*, *Cimolus*, *Siphnus*, *Melus*. Aliæ ad ort. in Carpathio mari, ut *Aſtypalæa*, *Telus*, *Chalcia*, *Carpathus*, *Caſus*, *Leros*, *&c.* (ut à Strabone enumerantur.) His Plinius *Gyaron*, *Patmon*, & ignobiles plurimas; Mela *Icaron*, ſeu *Icariam* addit. Dionyſius verſ. 530.

Νῆσοι δ' ἑξείης Σποράδες περιπυμφανόωσιν,
Οἷον ὅτ' ἀννεφέλοιο δι' ἠέρος εἴδεται ἄστρα
Ὑγρὰ νέφη κραιπνοῖο βιασαμένου βορέαο.

Ab Homero *Calydnas* appellari putant, inquit Strabo.

Stabiæ, urbs marit. Campaniæ in Picentinorum confin. ad oſtia Sarni, Pompeiis proxima, exciſa à L. Syllâ, teſte Plinio, pro quâ novæ *Stabiæ* non procul conditæ, à Surrento 6. m. p. Neapolim verſus. Cujus ora litus *Stabianum* à Seneca dicitur. Silius lib. 14.

Lætaque complebat Stabiarum litora plebes.

Stabulæ, locus Germ. ſuper. in Alſatiâ, ab Argentorato 36. m. p. Baſileam verſus: & op. Gall. Belg. in orâ Picardiæ, vulgò *Eſtaples*, inter Monſteriolum ad merid. 3. & Bononiam ad Arctos 7. leuc. Long. 22. 34. Lat. 50. 28.

Stabulum, locus Gall. Narbon. Anton. inter Salſuſas 48. & Pyrenæum mont. ubi in Hiſp. tranſitur, 16. m. p. Long. 27. 31. Lat. 50. 25. Et *Stabulum novum*, eidem Anton. locus Hiſp. Tarrac. inter Barcinonem, & Tarraconem.

Stagira, *Stantira* Ptolemæo, op. Macedon. marit. ad mont. Athi radices, in agro Olynthiaco, patria Ariſtotelis, teſte Laertio. *Liba nova*, teſte Sophiano, *Macra* vero Nicetæ. Michael quidam recens ſcriptor dicit Ariſtotelem fuiſſe Thracem. Nempe quia *Stagira* quibuſdam eſt in Thraciâ, uti Pauſanias ait in Eliacis. Ac videntur duo antiquiſſimi hiſtorici, Herodotus in Polymniâ, & Thucydides lib. 4. & 5. *Stagiram* tribuere Thraciæ. Nempe antiquiſſimis temporibus *Stagiros* fuit Thraciæ. Nec tamen Ariſtoteles Thrax, quia cum naſceretur Ariſtoteles jam Stagira erat Macedoniæ pars. Sane Philippus Alexandri parens tum extendit Macedoniam (quæ uſque ad Strymonem extendi ſolet) uſque ad Neſſum. Sed Stagira non modo intra Neſſum, ſed etiam Strymonem eſt. Antiqui tamen limites, ne quidem uſque ad Strymonem patuiſſe videntur. Verum hoc multo ante natum Ariſtotelem fuit. Eſt autem & alia ratio, quamobrem Græcus, non Thrax, dicendus ſit Ariſtoteles. Quia nempe Græciæ, non Thraciæ attributæ fuerunt pleræque Græcorum coloniæ, quæ in Thraciæ litoribus ſitæ eſſent. Porro dicitur *Stagiros*, ut Herodoto, Thucydidi & in Epitome Strabonis. Dicitur item *Stagira* pl. num. ut Pauſaniæ, Stephano, aliis. Denique dicitur & *Stagira* in ſingulari num. ut Laertio & Ariſtotelis Teſtamento; Euſebio, &c. Voſſius. Stagiritarum lex fuit, *ὃ μὴ κατέθου, μὴ λάμβανε.* *Quod non depoſuiſti ne tollas.* Ælian. ποικίλ. lib. 3. quam legem inter Solonis etiam leges recenſuit. Laertius.

Staliocanus, portus Gall. Narbon. ad mare Britannicum. Ptol. *Roſcou*, teſte Bertrando Argentræo; *Leona* vero Villanovano.

Statellates, *Statiellenſes* Cic. *Statyelli* Plin. *Statelli* Straboni, pop. Liguriæ inter Apen. mont. & Tanarum flu. quorum urbes *Aquæ Statiellorum* dictæ, *Acqui* vulgò, & Alexandria urbs recens Tanaro flu. diviſa, ab aquis Statiellis 15. m. p. in Bor. & Cæciam.

Statinæ, aquæ & inſ. in Campaniâ ſubito terræ motu enatæ. Plin. 2. 88. Stat. lib. 3. Sylv. Carm. 5.

Ænarioſque lacus medicos, Statinaſque renatas.

Statones, Hetruriæ pop. quorum opidulum *Statonia* vocabatur, hodie *Scatono* Leandro. In horum agro vinum ſatis generoſum naſcebatur, quod *Statonienſe* appellabat. Plin. 4. 6.

Stellates ager Suetonio, *Stellates campus* Livio, ager Campaniæ miræ fertilitatis in territ. Calenenſi. Sil. lib. 11.

Stellateſque docent campos, Cereremque benignam.

Stetinum, *Stetin*, urbs Germ. Pomeraniæ caput, ad Viadrum flu. 8. leuc. ab ora maris Baltici in merid. 4. à confin. Marchiæ Brandenburgicæ, & 9. ab Uſedomiâ in Eurum. Lon. 37. 00. Lat. 53. 34.

Stiria, prov. Germ. ubi alia pars Norici & Pannoniæ ſuper. verſus Muram & Dravum flu. Terminatur ab Orient. Hungariâ, à ſept. Auſtriâ, ab occ. ditione Salisburgenſi & Carinthiâ, à meridie vero à Carniolâ.

Stœchades, inſulæ Gall. Narbon. contra Cithariſten promont. oræ inter Maſſiliam, & Forum Julium adjacentes. *Iſles des Jeres* pleriſque dictæ. *Liguſtides* eas vocat Stephanus, quas Ptol. & Strabo 5. faciunt, alii 3. *Proten*, *Meſen* (quam & *Pomponianam*) & *Hypæam*. Lucan. lib. 3.

Venerat in fluctus Rhodani cum gurgite claſſis,
Stœchados arva tenens.

Stratos, urbs Acarnaniæ. Strabo. Livius lib. 43. Ætolis tribuit. *Stratos*, ait, *validiſſima tum urbs Ætoliæ erat. Sita eſt ſuper Ambracium ſinum, prope amnem Acheloum.*

Stridon, S. Hieronymi patria, ut ipſemet fatetur, de quâ urbe idem ſic: *Hoc opidum à Gothis verſum, Dalmatiæ quondam, Pannoniæque confinium fuit.* Hodie *Sdrigna* vocatur. Long. 39. 38. Lat. 45. 15.

Strigulia, *Chepſtow*, teſte Lelando, Albionis op. in Com. Monumetenſi, ad confluentes Vagæ flu. in Sabrinam, 18. m. p. à Briſtoliâ in Bor.

Strongyle, inſ. maris Tyrrheni non procul à Siciliâ, una Æolidum, cujus incolæ triduo ante ex fumo prædicere ſolebant, quinam flaturi eſſent venti; unde factus eſt locus fabulæ, ut Æolus, qui in hâc inſ. regnabat, ventorum rex crederetur. Plin. 3. 9. *Tertia Strongyle in quâ regnavit Æolus.* Servianum fragmentum: *Æolus Lipari filiam Cyaneam in matrimonium ſumpſit, & Strongulam inſulam, in quâ maneret, accepit.* *Stromboli* Leandro dicitur. A rotunditate ſic dicta fuit; nam Græci rotundum Στρόγγυλον vocant. Cornel. Severus in Ætna:

Inſula, cui nomen facies dedit ipſa rotunda.

Silius Ital. lib. 14:

Mille Agathyrna dedit, perflataque Strongylos Auſtris.

Item inſ. maris Ægæi, una Cycladum, quæ notiore nomine *Naxos* appellatur.

Strongylum, caſtrum ſuburbii urbis Conſtantinopolitanæ, ubi Conſtantius Copronymus Iconomachus miſerè obiit, teſte Glycâ.

Strophades, Inſ. 2. in mari Ionio ad occidentale latus Peloponneſi, quæ & Plotæ. Apollonius lib. 2.

Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον αὖτ' ἐπὶ νῆα
Σεύεσθαι, Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
Νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.

Sic dictæ ſunt ἀπὸ τῆς στροφῆς, h. e. *à converſione* Calais & Zethæ, qui ad has uſque inſulas Harpyias perſecuti, inde retrorſum ſe converterunt. Virg. Æn. 3.

——Strophades Graio ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ.——

Ovid Met. 13.

Sævit hyems, jactatque viros, Strophadumque receptos
Portubus infidis.——

Struthopodes. Plin. 7. 2. *Eudoxus in meridianis Indiæ viris plantas eſſe cubitales; fœminas adeo parvas,* ut *Struthopodes appellentur.* Sic Struthocephalos Themiſtius dixit in Paraphraſi *Phyſicorum*, quibus amplius caput non eſt, quam paſſeri.

Strymon, *Conozus* ante, teſte Plut. flu. Macedoniæ ex Orbelo monte manans, inque Ægæum mare influens, ſinum *Strymonicum* denominans: vel ex Scomio monte per Graæos & Læos, teſte Thucyd. fluens. *Stromona* Sophiano, *Rendine* aliis, *Radini* Nardo, *Marmora* Bellonio, *Iſcar* Lazio; ſed hic Myſiæ, non Macedoniæ fluvius eſt. Hinc *Strymonius*, ut *Strymoniæ grues*, de quibus Virg. Æn. Georg. 1.

——Improbus anſer
Strymoniæque grues, & amaris intyba fibris
Officiunt, aut umbra nocet.——

Ubi indicat grues venire ad Italos à Strymone fluvio. Conſentit Papinius 4. Sylv. vocans *gruem hybernam*, & Statuens illam in Rhodope. Ideo Nonnus lib. 14. vocans grues Thracias, Θρηϊκίοις γεράνοισιν, iſtam attingit migrationem. Herodotus autem lib. 2. ait illas ex Scythiâ ire in Ægyptum. Id ipſum indicat Ariſtot. lib. 8. Hiſt. An. cap. 18. Senecâ Tragœdus in Oedipo ab Thraciâ in Ægyptum, Oppianus lib. 1. Halieut. ab Ægypto & Æthiopibus ad loca alia. Virgilius Æn. 10.

——Quales ſub nubibus atris
Strymoniæ dant ſigna grues, atque æthera tranant
Cum ſonitu, fugiuntque Notos clamore ſecundo.

Lucanus lib. 5.

Strymona ſic gelidum, brumâ pellente, relinquunt,
Poturæ te, Nile, grues, primoque volatu
Effingunt varias, caſu monſtrante, figuras,
Mox ubi percuſſit tenſas Notus altior alas,
Confuſos temerè immiſtæ glomerantur in orbes,
Et turbata perit diſperſis litera pennis.

Stat. lib. 7. Theb.

——Qualis cum pallida cedit
Bruma renidentem deducunt Strymona cycni.

Claudianus de bello Gildonico:

Pendula ceu parvis moturæ bella Colonis
Ingenti clamore grues æſtiva relinquunt
Thracia, cum tepido permutant Strymona Nylo.

Apud hunc flu. ſedit Orpheus poſt amiſſam Eurydicem. Virgilius Georg. 4.

Septem illum totos perhibent ex ordine menſes
Rupe ſub aeriâ, deſerti ad Strymonis undam
Fleviſſe, & gelidis hæc evolviſſe ſub antris
Mulcentem tigres & agentem carmine quercus.

Papinius Sylv. 5.

——Qualis conſpecta conjuge ſegnis
Odryſius vates, poſitis ad Strymona plectris
Obſtupuit, triſtemque rogum ſine carmine flevit.

Καλλιγέφυρον ποταμὸν vocat Euripides in Rheſo. Statius Silv. lib. 1. 1.

——Ingenti propellit Strymona flatu.

Baſil. Magnus ep. 41. Ὁ δὲ Στρυμὼν ὀξύτατα, ὧν ἐγὼ οἶδα ποταμῶν, ῥέων, βραχύ τι τῇ πέτρᾳ παραβαλόντι). Oritur hic flu. ex Rhodopes confiniis, mediuſque inter Macedoniam, & Thraciam fluit, uti docet Strabo lib. 7. Hoc autem nomen ſortitur à *Strymone* heroe Martis & Helices fil. qui in eum dolore Rheſi interfecti ſe projecerit. Schol. Æſchyli in Supplic. Στρυμὼν, ποταμὸς Θρᾴκης. Idem in Perſis: Στρυμόνος ἁγνοῦ] ἁγνοῦ διὰ τὸ καθαρὸν καὶ διειδὲς φυλάττειν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. Quod medium Thraciæ & Macedoniæ diximus, firmat Scylax in Periplo: Μετὰ δὲ Μακεδονίαν Στρυμὼν ποταμός, οὗτος ὁρίζει Μακεδονίαν καὶ Θρᾴκην. Mart. Capella lib. 6. *Inter Macedoniam & Thraciam amnis Strymon pro limite eſt, ab Æmi M. vertice diffluens.* Thracas quoque ab eo includi dicit Seneca Præfat. Nat. Quæſt. Plinius lib. 4. Nat. Hiſt. cap. 10. *Deinde Macedoniæ terminus, amnis Strymon, ortus in Æmo. Memorandum, in ſeptem lacus eum fundi priuſquam dirigat curſum Strymonii pelagi* mentio eſt apud Æſch. in Perſis. Vide Bellonium lib. 1. Obſerv. cap. 55. Fuit & civitas Thraciæ hoc vocabulo. Schol. Callimachi Hym. in Delum: Στρυμὼν ποταμός ἐστι καὶ πόλις Θρᾴκης.

Stucia, *Yſtwith* Camdeno, flu. Walliæ meridion. in Cardigania Com. In mare Hybernicum cadit 28. m. p. à Cardigano in Cæc. & 55. à Bangorio in merid.

Stugardia, urbs Sueviæ, in Duc. Wirtemburgico, Ducum ſedes, prope Nicrum flu. 1. mill. Germ. ab Eſlingâ in occ. & 4. à Tubingâ in bor.

Stura, flu. geminus Gall. Subalp. unus ex Alpibus Cottiis per Marchiam Salucienſem fluens, ac apud Claraſcum op. Tanaro flu. congrediens, maximæ claritatis: alter per fines Taurinorum in Padum labens.

Stymphæ, Schol. Callim. Στύμφαι, χωρίον τῆς Ἠπείρου. Unde nymphæ Στυμφαΐδες apud Callim. Hym. 3. i. e. Ἠπειρωτικαί, non ut vulgo Στυμφηλίδες.

Stymphalus, mons Peloponneſi altiſſimus in Arcadiâ, *M. Pogliſi*, teſte Nigro. Stat. 4. Sylv. Carm. 6.

——Quantuſque nivalem
Stymphalon, quantuſque jugis Erymanthon aquoſis
Terrueris.——

Idem in Theb.

Monſtriferumq; Erymanthon, & æriſonum Stymphalon.

Urbs vero quæ & *Stymphalum* Plinio, *Vulti* Nigro, ſeu *Longanico* Nigro, ad montis prædicti radices fuit, Tegena proxima. Eſt & *Stymphalus*, vel *Stymphalis* lacus, & flu. qui per agrum Argivorum ex eodem monte fluens, mutato nomine *Eraſinus* dicitur, teſte Pauſaniâ. Ab hoc lacu *Stymphalides* aves appellatæ ſunt, quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicuntur, ut Solis radios obumbrarent, omnemque Arcadiam devaſtarent, donec ab Hercule Ænæi crepitaculi ſonitu pellerentur. Lucretius lib. 5.

——Unciſque timendæ
Unguibus Arcadiæ volucres Stymphala colentes.

Placet vero in hoc Mnaſeæ ſententia, quòd non aves, ſed homines fuiſſe arbitretur. Videntur autem prædones fuiſſe, ac uncos habuiſſe ungues, ob rapinas quas exercebant. Planè vero errat Nat. Comes, qui *Stymphalidas* & *Harpyias* pro iiſdem habet: clare enim diſtinguit Petronius:

Tales Herculeâ Stymphalidas arte coactas
Ad cœlum fugiſſe reor, pennaque fluentes
Harpyias cum Phineo maduere veneno
Fallaces epulæ.——

Plura de hiſce avibus, ut poetas præteream, Pauſ. in Arcad. & Apollon. Schol. in 2. Argon. verſ. 1050.

Styx, fons Arcadiæ, ex Pheneo lacu, & ex Nonacri monte manans ex ſaxo (cujus aqua illico pota necat) & in flu. evadens. Ferrum ac æs erodit, ſolàque mulæ ungulâ aqua ejus contineri poteſt, cætera vaſa frigoris vehementiâ dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine conſilio Ariſtotelis. Palus item Theſſaliæ, teſte Plinio, ex quâ Titareſſus flu. egreditur. Styx etiam apud Poetas Inferorum flu. Ovid. Pont. lib. 4. eleg. 14.

Styx quoque (ſi quid ea eſt) bene commutabitur Iſtro:
Si quid & interius quam Styga mundus habet.

A ſuperis tanta Veneratione habitus eſt hic flu. ut nefas ducerent quicquam eorum, quæ Styge teſte juraſſent, quovis modo violare.

violare. Si quis contra feciſſet totos centum annos divinitate ſpoliatus à nectare arcebatur. Virgilius:

> ———*Stygiamque paludem*
> *Dii cujus jurare timent & fallere numen.*

Seneca in Thyeſte:

> ———*Talis eſt diræ Stygis*
> *Deformis unda quæ facies cælo fidem,*

Hunc honorem ei datum volunt fabulæ, vel quod hujus filiæ, Victoria, Vis, Robur, Zelus Jovi opem tulerint adverſus Titanas: vel quod Styx ipſa patefecerit Jovi conjurationem Deorum, qui ipſum volebant vincire. Homerus Iliad. 15. & Odyſſ. 5. de juramento Stygis ait, μέγιστος, & addit: Δεινότατος μακάρεσσι θεοῖσι· & Iliad. 14. Ἄαατον Στυγὸς ὕδωρ, *inviolabilem Stygis aquam.* Heſiodus in Theogoniâ:

> Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς, ἀθανάτοισι
> Δεινὴ Στύξ.———

Idem eundem vocat ἄφθιτον, & de hoc flu. ὕδω ποταμοῖο. Quin & Apollonio 2 Argon. juramentum ejus dicitur ῥιγίστη & ὀπιδνοτάτη θεοῖσι. Apuleius etiam lib. 6. ait aquas Stygis eſſe *formidabiles Jovi*, Diiſque aliis, Ovid. Met. 3.

> ———*Stygii quoque conſcia juro*
> *Numina torrentis, timor eſt Deus ille Deorum.*

Idem in Diris:

> *Quique per internas horrendo murmure valles*
> *Imperjuratæ taberis amnis aquæ.*

Silius lib. 13.

> *At magnis ſemper Divis, regique Deorum*
> *Jurari dignata palus, picis horrida rivo*
> *Fumiferum voluit Styx inter ſulfura limum.*

Virg. Georg. 4. & Æn. 6.

> *Alligat, & novies Styx interfuſa coercet.*

Unde Papinius Theb. 2.

> ———*Styx inde novis circumflua campis,*
> *Hinc objecta vias torrentum incendia claudunt.*

Hujus Stygiæ paludis nomen quibuſdam ἀπὸ τοῦ στυγεῖν deductum videtur, quod eſt *odiſſe, averſari, reformidare.* Unde Virg. ubi ſupra: *Triſti palus inamabilis undâ* dicitur, item Heſiodo στυγερὴ θεός. Alii ſtatuunt Στύγα eſſe ex שתיקה eliſo Sheva, ut fiat *Stika*, atque derivari à שתק *ſiluit*, quod mortuis convenit: unde Seneca in Hippolyto:

> *Regni tenacis dominus, & tacitæ Stygis.*

Venenatis aquis hujus paludis undas tempore peſtis alicujus infectas fuiſſe tradunt Poetæ. Sen. in Oedipo:

> *Phlegethonque ſua motum ripâ*
> *Miſcuit undis Styga Sidoniis.*

Claud. lib. 1. in Ruff.

> *Ac velut infecto morbus crudeſcere cælo*
> *Incipiens primo pecundum depaſcitur artus;*
> *Mox populos urbeſque rapit, ventiſque peruſtis*
> *Corruptos Stygiam peſtem diffundit in amnes.*

Lucanus paulo aliter:

> ———*Tali ſpiramine Neſis*
> *Emittit Stygium nebuloſis aera ſaxis.*

Suanetos, Suanitæ Ptol. pop. Rhætiæ, quorum regio *Algoew* in Sueviâ, teſte Simlero, & urbs *Ravenſpurg* libera, teſte Tſchudo, inter Ulmam & Conſtantiam, ab Auguſta Vindelicorum 14. m. p. in occid.

Suardones, pop. Germ. Tacito, quorum urbs *Swerin* epiſc. ſub Arch. Bremenſi ia ducatu Megalopolitano, inter Wiſmariam ad Arctos, & Domitium in Auſtrum 4. leuc. quot à Guſtroviâ in occ. à Lubeco 7.

Suaſa, Ptol. op. Semnonum mediter. in Umbriâ tranſapenninâ, in agro Senogalienſi. Item Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Subatrii, Germ. infer. pop. quos Druſus Germanicus in triumphum traxit, Sicambris bello victis. Strab. lib. 7.

Subi, *Beles* Morali, flu. Hiſp. citer. in Coſſetaniâ reg. Plin.

Sublacum, Latii op. mediter. eſt. Hermolaus ex Frontino. *Sublaqueum* Tacito & Plinio. *Sollago* hodie Leandro.

Sublicius pons, qui poſtea *Æmilius*, teſte P. Victore, unus ex Romæ pontibus, cujus adhuc durant veſtigia ſub monte Aventino, ubi *L' Arſenale*.

Subur, flu. Maur. Ting. qui ſe in Atlanticum Oceanum exonerat. Ptol. & Plin. *Subu* Marmolio & Caſtaldo. Item flu. Luſitaniæ, *Sor* vulgo, teſte Vaſconcello in Tagum apud Salvaterram op. influens.

Subur, op. Hiſp. citer. in orâ Catalauniæ, hodie *Siges*, vel *Ciges*, teſte Villanovano. Aliis *Cubilles* dicitur.

Suburra, vicus Romæ, de quo vide Varronem lib. 4. de L. L. Hinc vicina regio dicta eſt *Suburrana*, in quâ meretricum diverſoria erant, quæ ob id *Suburranæ*, vocantur Martialis 11. 79.

> *Ergo Suburranæ tironem trade magiſtræ,*
> *Illa virum faciet; non benè virgo docet.*

Idem 12. 21. *Nulla nec in mediâ certabit nata ſuburrâ.*
Idem lib. 6.

> *Famæ non nimium bonæ puellam*
> *Quales in mediâ ſedent Suburrâ.*

Juvenalis Sat. 3.

> ———*Ego vel Prochyten præpono Suburræ.*

Idem Sat. 10.

> *Nil actum eſt, inquit niſi Pæno milite portas*
> *Claudimus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.*

Perſius Sat. 5.

> ———*Totâque impune Suburrâ*
> *Permiſit ſparſiſſe oculos jam candidus umbo.*

Succubo, Succubitanum municipium Jul. Capitolino, op. Hiſp. Bæticæ, patria proavi Antonini Philoſoohi: locus apud Arundam urbem.

Succuſanus, pag. qui & Suburra. Vide Varronem lib. 4. de L. L.

Sucro, flu. & op. Hiſp Tarrac. in regno Valentiæ & finibus Conteſtanorum. Fluvius *Xucar* Beuthero; opidum *Cullera* hodie dicitur. Silius lib. 3.

> *Sedentana cohors, quam Sucro rigentibus undis*
> *Atque altrix celsâ mittebat Setabis arce.*

De *Sucrone* Strabo nonnulla lib. 3. ſed rigoris haud meminit, uti nec Mela lib. 2. cap. 6. Ubi ſis Voſſium vide.

Sudeni, Ptol. pop. Sarm. Europ. ad oram ſinûs Venedici incolentes: quorum reg. *Sudaw* in Pruſſia ducali, in peninſ. apud Regium montem.

Sudernum, Tuſcorum urbs mediterranea. Ptol. hodie *Muderno* Leandro.

Sudertani, pop. Hetruriæ, quorum op. *Souretto*, teſte Volaterano.

Sudeti, Σούδητοι Ptol. montes Germ. inter Franconiam ad occ. & Voitlandiam ad ort. *Wendenberg*, & *Fiechtelberg*. Ex quibus 4. flumina originem trahunt, Mœnus, Egra, Sala, & Nabus.

Suecia, vel *Suedia*, reg. Septentrionalis, Scandinaviæ pars, cui Norvegia ad occ. Gothia ad merid. hæret. Regnum amplum, plures complectens ad bor. & ort. regiones. Regia Holmia, metropolis Upſala. Pop. *Suedi*, & *Sueci*, *Suiones* veteribus dicti apud Tacitum. Eſt & *Suedia*, ſeu *Suecia*, urbs Helvetiæ libera, & conventus jurid. *Sweitz* apud Lacum Lucerinum.

Suel, Hiſp. op. poſt Carteiam & Calpen. Σουὴλ Ptolemæo; ejus meminere Mela, Plinius & Antoninus, ubi corruptè *Sivel.* A vulpibus dici putat Bochartus, quia Ebræis שועל *ſual*, eſt *vulpes*; & ex Bæticâ tam vulpium, quam muſtelarum pelles peti ſcribunt recentiores. Sic à vulpibus nomen habent in Mæotide *Alopeciæ*; in Helleſponto *Alopeconneſus*. Contra Smyrnam *Alopece*, in Bœotiâ mons *Alopecos*, in agro Attico *Alopecæ* vicus tribûs Antiochidis, ex quo Socrates oriundus; in Judæâ *Saalim*, vel *Sualim* ut legi mavult Hieronymus, 1 Sam. 9. 4. In Phrygiâ denique Ἐζουάνων, de quo Steph. in Ἀζανοὶ.

Sueſſa, Campaniæ op. Plin. 3. 5. *Intus coloniæ, Capua, Aquinum, Sueſſa, Venafrum.* Silius lib. 8.

> ———*Detritaque bellis Sueſſa.*

Vocatur *Aurunca*, ſive *Auruncorum* ad diſcrimen *Sueſſæ Pometiæ*, ſeu *Pometiorum*, quæ erat in Volſcis. At quia illa Pometia jam inde à Tarquinio Superbo everſa; plerumque hæc in Auruncis ſimpliciter ab auctoribus dicitur *Sueſſa*, ſine cognomine. Opidani inde *Sueſſani*.

Sueſſa, Volſcorum urbs, cognomine *Pometia.* Μητρόπολιν Οὐόλσκων appellat Strabo lib. 5. Dionyſius ἐπιφανεστάτην πόλιν vocat, & ἡγεμόνα τοῦ ἔθνους. Et Livius lib. 2. *opulentiſſimam*, ſed addit; *ut tum res erant.*

Sueſſiones, & *Sueſſones* Cæſari alicubi, *Sueſiones* Strab. *Veſſones* Ptol. (cui Auguſta *Veſſonum*, pro Sueſſonum) pop. & urbs Gall. Belg. in Campaniæ & Picardiæ confin. ad Axonam flu. vulgò *Soiſſons*.

Sueſſitani, pop. Hiſp. Tarrac. in Vaſconibus, quorum op. *Sueſtaſium* Ptol. *Sangueſa*, teſte Floriano, & Jo. Marianâ, in regno Navarræ, à Pompelone 6. leuc. in ort. Jaccam verſus, ad Aragonem flu. Legitur & *Sueſſetani*.

Sueſſula, *Sueſula* Straboni, colon. & op. Campaniæ apud Clanium flu. ægrè habitatum à Neapoli 8. m. p. diſtans. Pop. *Sueſſulani* Plinio.

Suevi, pop. Germ. qui magnam illius partem tenuere, Mechelburgiam, Pomeraniam, & Marchiam (per quam *Suevus* flu. labitur) incolentes, ſic à *Suevone* monte (Germaniam à Sarmatiâ ſeparante, teſte Solino) dicti. Lucan. lib. 2.

> *Fundit ab extremo flavos Aquilone Suevos*
> *Albis, & indomitum Rheni caput.*

Claud. de laud. Stilic. lib. 1.

> *Ut Suevus jam rura colat, flexoſque Sicambri*
> *In falcem curvant gladios.*

Horum

Horum reg. *Suevia* Tacito & Eutropio dicitur, vulgò *Schwaben*, multis & claris conſtans urbibus (quarum magna pars ſunt liberæ) olim ducatus ampliſſimus. In hâc Danubius oritur, teſte Ferrario.

Suevicum mare, idem quod *Balticum.*

Suevo, *Sevo* Solino, mons Germ. Carpatis pars occidua, inter Moraviam & Hungariam Tranſdanubianam ad Danubium uſque extenſus.

Suevus, *Spre* Althamero, Germ. flu. ex montibus Bohemiæ oriens, perque Luſatiam & Marchiam fluens, mixtuſque Havellæ in Albim influens. Becanus *Oderam* eſſe ſcribit.

Suinum, Piceni flu. ultra Truentum in Aprutio, Angolum urbem alluens, ac inter Vomanum ad occ & Aternum ad ort. in mare decurrens. *Sino* ex tab recent. aliis *Salino* vel *Salinello* dicitur. *Suiones*, pop. Germ. in ora maris Baltici in Pomeraniâ, inter Lemovios & Rugios. Willichius Suedos interpretatur.

Sulchi, Sardiniæ, urbs notiſſima. Strabo lib. 5. ubi de Sardiniâ: Πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις, καὶ Σοῦλχοι. Pomponius 2. 7. *Sardiniæ urbium antiquiſſimæ Caralis & Sulchi.* Pauſanias in Phocicis: Ὤκισαν δ' ἐν τῇ νήσῳ καὶ αὐτοὶ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι, Κάραλιν τε, καὶ Σοῦλχους. Claudianus de bello Gildonico:

Pars adit antiquâ ductos Carthagine Sulchos.

Stephanus: Σοῦλχοι, πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων κτίσμα. Inde *Sulcitani* Plinio & Hirtio, Σολκιτανοὶ Ptolemæo, qui eos etiam μεσημβρινωτάτους, h. e. *maxime Auſtrales* vocat. *Sulchis* autem, inquit Bochartus, nomen fecit Syrum צולקא vel שולקא *ſulka*, i. e. *exuſtio*, quia cum urbs ſit in inſulæ parte maxime Auſtrali, Noto plane eſt expoſita, à quo Sardinia valdè infeſtatur. Pauſanias ubi ſupra: Ὁ δὲ ἀὴρ ὁ ἐνταῦθα θολερός τε ὡς ἐπίπαν ἐστὶ καὶ νοσώδης, &c. Claud.

———*Hinc peſtifer aer*
Sævit & excluſis regnant Aquilonibus Auſtri.

Sulmo, op. Pelignorum in 4. reg. Italiæ, nonageſimo ab urbe diſtans lapide; Ovidii poetæ patria, ut ipſe teſtatur Triſt. 4. 10. Græcè apud Ptol. ſcribitur Σουλμών. Quod Latino formatum ore *Sulmo.* At apud Strab. lib. 5. accuſativus legitur Σέλμον, corruptè forſan pro Σάλμονα, à recto caſu Σάλμων. Quippe Latinis auctoribus pariter omnibus conſtanter dicitur *Sulmo*, *Sulmonis.* Unde Cæſari belli Civ. lib. 1. & Plinio 3. 12. itemque Juvenali Sat. 6. opidani *Sulmonenſes.* Ovid. Pont. 4. 14.

Gens mea Peligni, regioque domeſtica Sulmo.

Aquis uſque frigidis abundabat. Ovid. Faſt. 4.

Hâc ego Pelignos, natalia rura petebam;
Parva, ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Idem 2. Amor. eleg. 16.

Me pars Sulmo tenet Peligni tertia ruris;
Parva, ſed irriguis ora ſalubris aquis.

Et Triſt. 10.

Sulmo mihi patria eſt gelidis uberrimus undis,
Millia qui novies diſtat ab urbe decem.

Silius Ital. l. 8.

———*Conjungitur acer*
Pelignus; gelidoque rapit Sulmone cohortes.

Sulmonenſis puella, pro ruſticâ apud Juvenalem:

De Sulmonenſi mera Cecropis.———

Porro idem Ovidius Faſt. l. 4. à *Solymo* Phryge *Sulmonem* conditum denominatumque, fabuloſè fingit:

Serus ab Iliacis, & poſt Antenora, flammis
Attulit Æneas in loca noſtra Deos.
Hujus erat Solymus Phrygiâ comes unus ab Idâ:
A quo Sulmonis mœnia nomen habent:
Sulmonis gelidi, patriæ, Germanice, noſtræ
Me miſerum, Scythico quàm procul illa ſolo eſt.

Silius Italicus lib 9.

Xantippo captus, Libycis tolerarat in oris
Servitium Satricus. Mox inter præmia regi
Autololum dono datus ob virtutis honorem.
Huic domus & gemini fuerant Sulmone relicti
Matris in uberibus nati, Mancinus, & unà
Nomine Rhœteo Solymus; nam Dardana origo
Et Phrygio genus à proavo: qui ſceptra ſecutus
Æneæ, claram muris fundaverat urbem,
Ex ſeſe dictam Solymon celebrata colonis
Mox Itális paulatim attrito nomine S U L M O.

Verum hanc fabulam, ex nudâ vocabulorum ſimilitudine confictam Virgilius riſiſſet: qui omnes Æneæ comites in unum confert Latium. Niſi forte eorum heic amplectenda ſit auctoritas, qui, ut habet Dio Chryſoſtomus in oratione de Ilio non capto, totius Italiæ Æneam fecere Dominum. De cetero miſerandam hujus opidi calamitatem, quam bello civili inter Marium & Syllam perpeſſum eſt, narrat Florus 3. 21. Cluverius.

Summœnium, dicebatur locus lupanaris, quòd ferè ſub mœnibus eſſet: qu. *Submœnium.* Inde *Summœnianæ* meretrices dicuntur. Mart. 3. 40.

Conviva quiſquis Zoili poteſt eſſe,
Summœnianas cœnet inter uxores.

Sunam, *Sonna* Joſepho op. olim Palæſtinæ in tribu Iſſachar, nunc pagus. *Torondotes Gabrarelis* hodie, teſte Benjam. Tudelenſ.

Sunici, pop. Germ infer. ad Rhenum, quorum op. *Zuns*, vel *Zons*, teſte Divæo, inter coloniam Agrip. 3. & Noveſium 2. leuc. apud Durnom agrum.

Sunium, promont. *Capo delle Colonne*, teſte Sophiano, ſic ob multas columnas marmoreas ibi exiſtentes dicta, promont. Atticæ inter Piræeum portum Athenarum ad occ. 43. & promont Leonum Eubϕæ in ort. 37. m. p. cum op. cognomine, teſte Cicerone. Stat. l. 12. Theb.

Linquitur Eois longe ſpectabile proris
Sunion.———

Dionyſius verſ. 511.

Πρόσθε δὲ Σουνιάδος κορυφῆς ἐφύπερθεν Ἀβάντων,
Φαίνονται Σφαμίς τε καὶ Αἰγίνης πολίεθρον.

Vide Ptol. decimâ Europæ tabulâ, Strab. initio lib 9. Pauſan. lib. 1. itemque Ariſtophanem pag. 321.

Surrentum, Campaniæ op. perantiquum; quod etiam nunc vulgò incolis dicitur *Sorrento.* Memoratur Ennio, Diodoro, Straboni, Melæ, Silio, Plinio, Statio, Tacito, Suetonio, Frontino, Ptolemæo, Dioni, Tabulæ Itinerariæ. Plin. lib. 3. cap. 5. *Herculanium, Pompeii: haud procul ſpectante monte Veſuvio, adluente vero Sarno amne: ager Nucerinus; & 9. m. p. à mari ipſa Nuceria: Surrentum, cum promontorio Minervæ, Sirenum quondam ſede.* Mela lib. 2. cap. 4. adverſo litoris ordine, *Minervæ promontorium, ſinus Puteolanus, Surrentum, Herculeanum.* Ptolemæus: Νεάπολις Πικεντίνων ὅμοιως παρὰ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, Σάρνου ποταμοῦ ἐκβολαὶ, Σύρεντον. Hoc quidem falſo, atque imperitè ſic tradidit Ptolemæus; niſi auctoritas ejus plus valeat, quàm reliquorum ſcriptorum omnium, qui Picentini agri initium ſtatuunt poſt Minervæ promontorium. Strabo lib. 5. Συνεχὴς δέ ἐστι τῇ Πομπαίᾳ τὸ Σύρεντον τῶν Καμπανῶν· ὅθεν πρόκειται τὸ Ἀθηναῖον ἀκρωτήριον, Ubi malim Συῤῥεντον, ut eſt apud eundem Strab. lib. 1. Diodorum lib. 5. ac Dionem fine libri 52. Unde Latini ſuum *Surrentum* formaverunt. Quin à *Sirenum* nomine (vide *Sirenes*) opidi vocabulum deductum eſſe, maximè credibile eſt; quando illa circa hæc loca ſedem habuiſſe feruntur. Quod ipſum apertè adfirmat Statius Sylv. lib. 2. carm. 2. quo Pollii celebrat *Surrentinum* his verſibus:

Eſt inter notos Sirenum nomine muros
Saxaque Tyrrhenæ templis onerata Minervæ
Celſa Dicarchæi ſpeculatrix villa profundi,
Quà Bromio dilectus ager, colleſque per altos
Uritur, & prælis non invidet uva Falernis.

Silius l. 5.

———*Felicia Baccho*
Æquana, & Zephyro Surrentum molle ſalubri.

Cui loco luxerit à Statio, qui in Pollii Surrentinum ita ludit:

Mira quies pelagi ponunt hic laſſa furorem
Æquora, & inſani ſpirant clementius Auſtri.
Hic præceps minus audet hyems, nulloque tumultu
Stagna modeſta jacent.

Cæterum *Surrentini colles*, qui opido imminent, circumjacentque vini præſtantiâ maximè celebrantur. Ovidius Met. 15.

Inde legit Capreas, promontoriumque Minervæ,
Et Surrentino generoſos palmite colles.

Statius Sylv. 3. 5.

Caraque non molli juga Surrentina Lyæo.

Mart. lib. 13. ep. 110.

Surrrentina bibis? nec Myrrhina picta, nec aurum
Sume; dabunt calices hæc tibi vina ſuos.

Columella Ruſticarum rerum lib. 3. cap. 2. de vite Amineâ loquens; *Campaniæ celeberrimos Veſuvii colles, Surrentinoſque veſtit.* Strabo lib. 5. ubi nobiliſſima Campaniæ vina enumerat: Ἡ δὲ καὶ ὁ Συῤῥεντῖνος ἐνάμιλλος καθίσαται· τούτοις νεωστὶ πειραθεὶς, ὅτι παλαίωσιν δέχεται. Plin. 14. 6. *Ad tertiam palmam variè venere Albana vina, urbi vicina, prædulcia, ac rara in auſtero. Item Surrentina; in vineis tantum naſcentia; convaleſcentibus maximè probata propter tenuitatem, ſalubritatemque. Tiberius Cæſar dicebat, conſenſiſſe medicos, ut nobilitatem Surrentino darent: alioquin eſſe generoſum acetum: Caius Cæſar, qui ſucceſſit illi, nobilem vappam.* Long. 38. 20. Lat. 40. 33.

Suſa, orum, urbs Aſiæ nobiliſſima, Suſianæ reg. caput & regia ad Eulæum flu. inter Seleuciam magnam ad occ. 450. & Perſæpolim ad ort. 275. m. p. ab Ecbatanis 450. in merid. à Memnone condita. Dionyſius:

Κρεὶς μὲν Κῦρος ἐστι μέγας, χωρὶς δὲ Κοάσπης,
Ἕλκων Ἰνδὸν ὕδωρ, περὶ τὴν ῥείων χθόνα Σουσῶν.

Ubi ſis vide Mantanum. Junguntur Suſa & Ecbatana, quia ut æſtivos dies in Ecbatanis, ita hybernos Suſis agebat rex Perſarum. Ita Xenoph. Cyrop. lib. 8. Strabo lib. 15. Plutarchus de exil. Athenæus lib 12. Euſtathius in Dionyſ. Ariſtides in orat. de Româ. Ut vel falli neceſſe ſit, vel corruptum eſſe Ælianum de An. l. 10. cap. 6. ubi Regem Perſarum deſcribit θερίζοντα μὲν ἐν Σούσοις, χειμάζοντα δὲ ἐν Ἐκβατάνοις, repugnante naturâ rerum. Ecbatanis enim æſtate multo commodius degebatur, quia clima frigidius eſt quam Suſis, ubi aer æſtivus eſt tam fervidus, ut lacerti & angues circa meridiem in viis intercepti uſtulentur. Ita habetur apud Strabonem. Pop. *Suſiani*, ob artem ſagittariam olim clari. Prop. lib. 2.

Non tot Achæmeniis armantur Suſa ſagittis.

Claud. de bello Gildonico:

———*Noſtræque premant pharetrata ſecures*
———*Suſa.*

Lucan. lib. 2.

———*Conjuret in arma*
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Suſis
Agmina.———

Dicta autem putatur hæc vox à liliorum copiâ quæ illorum linguâ *Suſa* dicuntur. Athenæus lib. 12. Κληθῆναι δὲ τὰ Σοῦσα φασὶν Ἀριστόβουλος καὶ Χάρης διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ τόπου. Σοῦσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον. Stephanus: Σοῦσα, &c. κέκληται ἀπὸ τῶν κρίνων, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ πεφύκει ἐκείνῃ, Σοῦσα τε αὐτὸ καλοῦσιν οἱ βάρβαροι. Etymologus: Σοῦσα ἡ πόλις ἀπὸ τῶν περιπεφυκότων κρίνων. Σοῦσα γὰρ τὰ λείρια λέγεται. Quod multo verius quam quod ibidem alii volunt, *Suſa* dici ἀπὸ τοῦ ἱππάσιμον αὐτὴν εἶναι, σουσὶ γὰρ ὑπὸ Σύρων τὸν ἵππον λέγεσθαι. Chaldæis quidem & Syris equus dicitur סוסא *ſuſa* & סוסיא *Suſia*. Sed Scriptura differt a שושן. Ut taceam Suſa nuſquam ab equitatu commendari. Bochartus.

Suſana, op. Hiſp. Tarr. quod & *Suſanum*, *Campanillo*, teſte Hieronymo. Suritâ. Silius lib. 3.

At non Sarmaticos attollens Suſana muros.

Suſiana, *Suſis* Strab. reg. Aſiæ inter Aſſyriam ad occ. & Perſidem ad ort. cui Media ad Arctos incumbit, ſinu Perſico ad Auſtrum definita. *Suſiſtan* vulgò & *Caſiſtan*.

Suſidata, Germ. civitas. Ptol. *Wilſnach* P. Apiano in Marchiâ Brandeburgicâ. Al. eſt *Stetin*.

Suſſexia, prov. Angliæ meridionalis. Terminatur à Sept. Surriâ, ab orient. Cantio, ab occid. Hantoniâ, & à merid. mari Britannico. Ejus urbs præcipua eſt Ciceſtria vulgò *Chicheſter*.

Sutrium, urbs prima Tyrrhenorum, deinde Romanorum. Apud Appianum Civil. bell. lib. 5. Σούβειον corruptè legitur, quod imperitus Geographiæ interpres, unà cum ſequenti voce χωρίον malè vertit *Inſubrum regionem*. Opidani Livio, Plinio & Frontino *Sutrini*: Σουτρῖνοι Stephano. A Romanis cum defecerint eos ad fidem reducendum mittitur Camillus, qui ut celeritate eos opprimeret, juſſit milites 3. dierum commeatum ſecum ferre, teſte Liviol. 6. Hinc natum proverbium: *Quaſi Sutrium eant*; apud Plautum in Caſina, & Feſtum, cum quid celeritèr fit & inſtructè. Hinc etiam *Sutrius*. Sil. lib. 8. *Sutria tecta*. Coloniam Romanam fuiſſe, & quo tempore deductam docet Velleius l. 1. *Poſt ſeptem annos quàm Galli urbem ceperunt Sutrium deducta colonia eſt.* Long. 35. 41. Lat. 41. 50.

Sybaris, *Cochile*, teſte Barrio, & *Sabaro* teſte Mazzellâ, flu. M. Græciæ, ex fin. Brutiorum apud Muranum oriens, ac in ſinum Tarentinum non longè à Crathi flu. ſeſe exonerans. Ejus aqua oves & boves nigros facit, ſicuti contra Crathis albos. Plin. 31. 2. Ariſtoteles in mirandis: Ὁ μὲν ἐν Σύβαρις τοὺς πινόντας ἀπ' αὐτοῦ πτυρτικοὺς εἶναι ποιεῖ· ὁ δὲ Κρᾶθις τοὺς ἀνθρώπους, λουομένους. Idem habet Strabo lib. 6. Pythagoras apud Ovid. Met. 15.

Crathis & huic Sybaris noſtris conterminus arvis
Electro ſimiles faciunt auroque capillos.

Sybaris, M. Græciæ op. inter Crathin & Sybarim amnes, ab Achivis conditum, qui poſt Trojæ excidium vi tempeſtatis eò fuerunt appulſi. Hujus olim tanta fuit potentia, ut quaternas proximas rexerit gentes, & 25. urbes ſuo ſubdiderit imperio, & contra Crotoniates 300. hominum millia armârit. Strabo l.b 5. Ejus mem. Ovid. Met. 15.

Præterit & Sybarim, Salentinumque Neæthum.

Poſtea *Thurium* & *Copiæ* vocabatur. Stephanus ex Strab. Θούριοι, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σύβαρις, ὕστερον δὲ Κωπίαι. Dionyſius verſ. 372.

Ἔστι δέ τοι, κακεῖθι Διὸς μέγα χωσαμένοιο
Δειλαίη Σύβαρις, ναίουσα στεναχοῦσα πεσόντας,
Μυρομένους ὑπὲρ ὕδωρ ἐπ' Ἀλφειοῦ προχοῇσι.

Ubi quam exitii cauſam innuat Poeta, dum eos *Jove valdè irato* periiſſe indicat, hoc poſtea ſubjiciens de furioſi Olympicorum prœmiorum cupiditate, vix ſatis conſtat. Narrat vero Euſtathius eos τὰ ἐν ναῷ ἀναθήματα, dona Jovi Olympio dedicata, diripuiſſe; quæ Dionyſio Ἀλφειοῦ γέρα vocantur, quòd Jovis Olympii templum poſitum eſſet in Olympia, quæ & Piſa, Elidis urbe, quam Alpheus flu. alluit: urbi autem Olympiæ nomen impoſitum ferunt ab Olympo monte vicino, Theſſalico Olympo cognomini teſte Strab. lib 8. Hæc quidem commodiſſima videtur interpretatio, ſi qua melioris hiſtoriæ fide firmetur. Receptius tamen eſt (quod non modo Euſtathius, verum & Stephanus περὶ πολ. aliique tradunt) *eos oraculo monitos, Sybarin tunc interituram, cum hominem pluſquam Deum colerent, idque eveniſſe cum ab hero ſervus flagris cæſus primo in templum confugeret, nec tamen dominus à verberibus temperaret; cum vero ad herilis patris ſepulchrum confugeret, tum demum, monumenti paterni veneratione, abſtineret.* Hinc Jove irato, in perditiſſimam luxuriem eos ruiſſe ferunt, quam proximam fuiſſe exitii cauſam apud omnes conſtat. Oraculum, de quo modo dictum ab Eraſmo in Chiliad. è Stephano recitatur:

Εὐδαίμων Συβαρῖτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἰεί,
Ἐν θαλίῃσι θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων.
Εὖτ' ἂν δὴ πρότερον θνητὸν θεοῖο σεβίζῃ,
Τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἔμφυλος στάσις ἥξει.

Cæterum de luxu & mollitie Sybaritarum. Plut. hoc refert in convivio 7. Sap. Συβαρῖται, ὡς ἔοικε, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὰς κλήσεις ποιοῦνται τῶν γυναικῶν, ὅπως ἐκγένοιτο κατὰ σχολὴν παρασκευασαμέναις ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ φοιτᾶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Zenobius, Cent. 5. Συβαριτικὴ τράπεζα [ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ. Τρυφηλοὶ γὰρ οἱ Συβαρῖται. Idem ibidem, uti quoque Diogenianus, Cent. 8. Συβαρῖται διὰ πλατείας] παροιμία ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων. Vide Cluverium de Ital. Ant. l. 4. c. c. 14. Hinc *Sybaritus*. Ovid. 2. Triſt.

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.

Ubi opus intelligit Hemitheontis cujuſdam cinædi, de generibus voluptatum, & obſcœnarum libidinum.

Sychar, Euſebius: Συχὰρ πρὸ τῆς Νέας πόλεως, πλησίον τοῦ χωρίου, οὗ ἔδωκεν Ἰακώβ, Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Qui v. poſterius ſcripſerunt ipſam Neapolim dixerunt eſſe Sychar. Vide Burchardum & Sanutum Torſellum ſic etiam accipi debet quod ſcribitur in Itin. Benjamini נבילש היא שכם *Nebilas eſt Sichem.*

Syene, *Aſna*, teſte Jo. Leone, urbs Ægypti extrema, in Æthiopiæ confin. ad Nilum, olim Rom. Imperii, ſicut & tunc Turcici, terminus, inter Alex. Ægypti ad arctos 570. & Meroen ad Auſtrum 962. m. p. teſte Plinio. Sed apud Strab. abeſt à Meroe 3000. ſtad. & apud Anton. ab Alexandriâ 600. m. p. à Memphi 160. ſchœnis, à Thebis 60. Ovid. Ponticorum lib. 1. eleg. 6.

Quid tibi ſi calida, proſit, laudare Syene,
Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Dionyſius:

———Βαθυκρήμνοιο Συήνης.

Σολλὴ ἐν ἱστορίαις (inquit Sholiaſtes ad verſum 223. ejuſdem Dionyſii) ἡ Συήνη, ἀπὸ συήνης τινὸς οὕτω κληθεῖσα, ἐν ᾗ καὶ φρέαρ εἶναι φασὶ τὰς θερινὰς τροπὰς ἐκεῖ διασημαῖνον τοῦ ἡλίου ἐν τροπαῖς· ὅπου καὶ ἄσκιοι κατὰ μεσημβρίαν εἰσὶν οἱ ὡρολογικοὶ γνώμονες διὰ τὸ ὑποκεῖσθαι τοὺς τόπους τούτους τῷ θερινῷ. Ammianus Marcellinus lib. 22. *Dein Scyen, in qua Solſtitii tempore, in quo Sol æſtivum Auſtrinus curſum extendit, recta omnia ambientes radii excedere ipſis corporibus non ſinunt. Inde ſi ſtipitem quiſquam fixerat rectum, vel hominem aut arborem viderat ſtantem, circa lineamentorum ipſas extremitates contemplabitur umbras abſumi.* Heliodor. Æthiopic. hiſt. lib. 9. Ἐδείκνυε δὲ καὶ τοὺς τῶν ὡρονομίων γνώμονας ἀσκίους κατὰ μεσημβρίαν ὄντας, τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος κατὰ τροπὰς θερινὰς ἐν τοῖς περὶ Συήνην εἰς ἀκρίβειαν κατὰ κορυφὴν ἱσταμένης, &c. Achilles Tatius: Iſagog. in Phœn. Φασὶ δὲ ἐν Συήνῃ καὶ Ἐλεφαντίνῃ ἀσκίους γίνεσθαι, ὅτε ὁ ἥλιος γένηται ἐν Καρκίνῳ περὶ ὥραν ἕκτην. Lucan. lib. 2.

———*Umbras nuſquam flectente Syene.*

Claudianus *atram* vocat. Eidyllio de Nilo.

Is loca continuo Solis damnata vapore
Irrorat, populiſque ſalus ſitientibus errat,
Per Meroen, Blemyaſque feros, atramque Syenen.

Statius *Eoam*. Sylv. 2. 2.

———*Quod Eoæ reſpergit vena Syenes.*

Idem Theb. lib. 4.

———*Nullaque mbratam nube Syenen.*

Obiter emenda Stephanum: Συήνη, inquit, πόλις Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας ἐπὶ τῷ Νείλῳ· Lege μεταξὺ Αἰγ' καὶ Αἰθ.

Sylvanectum, *Senlis*, urbs Provinciæ Inſulæ Franciæ in Valleſiæ ducatu ad amnem *Nonvelle*, 10. leuc. à Lutetiâ in Bor. 8. à Compendio in Africum. 9. autem à Bellovaco in Eur.

Symæthus,

Symæthus, flu. Siciliæ, non longè ab Ætnâ. Vide Cluver. Sic. Ant. p. 124.

Symbolon, & *Symbolorum Portus*, qui & Pactorum *Portus* Straboni, *Sibula* Mercatori & al. portus Tauricæ, inter Eupatoriam ad Iſthmum, & Cherſoneſum urb. ad fin. Carcinilem

Syme, inſ. inter Rhodum & Cnidum. Plin. 5.38.

Symplegades, quæ & *Cyaneæ*, inſ. duæ, ſive poius ſcopuli trans Boſporum Thracium in ipſo Ponti Euxini oſtio mille quingentis paſſibus ab Europâ diſtantes; tam modico autem inter ſe diſcretæ intervallo, ut ex adverſo quidem intrantibus geminæ cernantur, paulum vero deflexâ acie, coeuntium ſpeciem præbeant. Quæ res occaſionem præbuit poetarum fabulis, qui eas olim inter ſe concurriſſe tradunt; unde & nomen acceperuns ἀπὸ τοῦ συμπλήτ7εσθαι, h.e. *à concurrendo*, ſeu *conflictando*. Am. Marc. lib. 22. *Quibus controverſæ extraneæ ſunt Symplegades, gemini ſcopuli in vertices undique porrecti diruptos aſſueti priſcis ſeculis obviam ſibi cum horrendo fragore colliſis molibus ferri, cedenteſque retrorſus acri aſſultu ad ea reverti quæ pulſarunt. Per has ſaxorum dehiſcentium, concurſantiumque crebritates, ſi etiam ales intervolaſſet, nulla celeritate pennarum eripi poterat, quin interiret oppreſſa. Hi ſcopuli cum eos Argo prima omnium navis, Colchos ad direptionem aurei properans velleris, præteriſſet innoxia, immobiles turbine circumfracto ſtetere concorporati, ut eos aliquando fuiſſe diremptos nulli nunc conſpicantium credant, niſi ſuper hoc congruerent omnes priſcorum carminum cantus.* Ovid. Met. 15.

——*Timuit concurſibus Argo*
Undarum ſparſas Symplegadas eliſarum.

Idem 1. Triſt. eleg. 9.

Altera namque parat Symplegadas ire per altas,
Scindere Biſtonias altera puppis aquas.

Et rurſus in Epiſtolâ Medeæ:

Compreſſos utinam Symplegades eliſiſſent.

Euripides in Prologo Medeæ:

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν Κυανέας Συμπληγάδας.

Ubi Scholiaſtes: Τὰς περὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου λέγει, αἳ δι' ἀπάτην τῆς ὄψεως δοκοῦσιν ἐνταῦθα κἀκεῖ φέρεσθαι. Eratoſthenes Συνορμάδας vocavit, Iſacio teſte, ut Latini *Concurrentia ſaxa*. Alii Συνδρομάδας dixerunt. Unde Val. Flac. lib. 1.

Certus Scythico concurrere Ponto Cyaneas.

Eſt etiam *Symplegas* ſing. numero. Lucan. lib. 2.

Ut Pagaſæa ratis peteret cum Phaſidos undas
Cyaneas tellus emiſit in æquora cautes,
Raptâ puppe minor ſubducta eſt montibus Argo,
Vanaque percuſſit Pontum Symplegas inanem.

Seneca Tragœdus in Hercule Inſano:

——*Illa quæ Pontum Scythen*
Symplegas arctat.——

Mart. l. 11. *Si conſtringantur geminâ Symplegade culi.* Vide *Cyanea*.

Synnada, *Synada* Ptol. Sing. & pl. num. urbs Phrygiæ magnæ archiep. & metropolis, ingens, ſub quà 20. urbes epiſc. olim fuere, marmore clara, quod *Synnadicum* appellatur, teſte Strab. l. 12. Claud. in Eutrop. l. 2.

——*Pretioſaque picto*
Marmore, purpureis cui cedunt Synnada venis.

Vide ſis illic Heinſium. Stephanus: Σύνναδα, πόλις Φρυγίας. Papinius *Synnaden* vocat. Sic enim ille in Surrentino Pollii Sylv. 2. 2.

Synnade quod mœſtâ Phrygiæ fodere ſecures
Per Cybeles lugentis agros, ubi marmore picto
Candida purpureo diſtinguitur area gyro.

Syracuſæ, *Syracoſſæ* Theocrito, prius *Ortygia*, urbs Siciliæ ampliſſima, in orâ ad ort. inter Catinam 48. & Pachynum promont. in Auſt. 40. m. p. Magnitudinem ejus innuit Pindarus quando μεγαλοπόλιας Συρακόσσαις, h. e. *grandiurbes Syracuſas* vocat. Erat ſiquidem urbs non Sicularum modo, ſed & Græcarum omnium celeberrima; ab Archiâ Corinthio annis ante Chriſtum plus ſeptingentis condita. Hujus partes 4. *Inſulam*, *Acradinam*, *Tychen*, & *Neapolin* multis deſcribit Cicero Verrinâ quarta. Unde Auſonius:

Quis Catinam ſileat, quis quadruplices Syracuſas?

Alii quinctam addunt *Epipolas*. Portus duplex: Major unus octoginta ſtadiorum, cujus fauces quingentis paſſibus patent, ad Ortygiam inſ. Arethusâ fonte inſignem. Seneca de Conſ. ad Marc. *Videbis* (loquitur de Syracuſis) *portum quietiſſimum omnium, quos aut natura poſuit in tutelam claſſium, aut adjuvit manus, ſic tutum ut ne maximarum quidem tempeſtatum furori locus ſit. Videbis ibi Athenarum potentia fracta: ubi tot millia captivorum, ille, exciſis in infinitam altitudinem ſaxis, nobilis carcer incluſerat: ipſam ingentem civitatem, & laxius territorium, quàm multarum urbium fines ſint. tepidiſſima hyberna, & nullum diem ſine interventu Solis. Sed cum omnia iſta cognoveris, gravis & inſalubris æſtas hyberni cœli beneficia corrumpet.* Hæc Seneca, quæ forſan hauſit ex Tullio. Sic enim ille in Verrem 4. & primum de portu: *Nihil eſſe pulcrius quàm Syracuſarum mœnia & portus.* 2. De carcere: *Latomias Syracuſanas omnes audiſtis, pleriique etiam noſtis. Opus eſt ingens, magnificum, regum, ac tyrannorum. Totum eſt ex ſaxo in mirandam altitudinem depreſſo, & multorum operis penitus exciſo. Nihil tam clauſum ad exitus, nihil tam ſeptum undique, nihil tam tutum ad cuſtodias nec fieri, nec cogitari poteſt.* 3. De magnit. civitatis: *Syracuſas maximam eſſe Græcarum urbium, pulcherrimamque.* Unde Livius 25. *Vaſtæ magnitudinis urbem* vocat. Quam autem *vaſtæ*, Strabo prodit qui ſtadia circumdat 180. ea ſunt milliaria circiter 22. Denique de Sndo: *Syracuſarum hic ſitus, atque natura eſſe loci, cœlique dicitur, ut nullus unquam dies tam magnâ turbulentâque tempeſtate fuerit, quin aliquo tempore Solem ejus diei homines viderent.* Quàm laudem & cum Rhodo Plin. communicat: *Rhodis & Syracuſis nunquam tanta nubila obducis, ut non aliquâ hora Sol cernatur.* Murorum ambitus apud Strab. erat ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα σταδίων, i. e. 24. m. p. Dicit Liv. lib. 25. in Syracuſis captis *prædæ tantum fuiſſe, quantum vix captâ Carthagine fuiſſet.* Plut. etiam in Marcello: Λέγεται οὐκ ἐλάττονα τούτων ἢ τῶν ὕστερον ἀπὸ Καρχηδόνος διαφορηθέντα πλοῦτον γενέσθαι. Vocis originem quod attinet, doctiſſimus Fullerus Miſcel. l. 4. cap. 10. Syracuſarum nomen Punicè ſcribit צור כוסיא *Sor-Coſia*, qu. *Tyrum latentem* dicas. Fruſtrà, inquit Bochartus, cum Syracuſas non condiderint Phœnices, ſed Græci Dorienſes, Arcaiâ duce; vide Thucydidem, Strabonem, & alios. Sed præcipuè Marcianum Heracleotam, qui ſimul nominis originem aperit his verbis:

Τὸ δὲ Ζέφυρον τῆς Ἰταλίας οἱ Δωριεῖς
Κατέσχον· Ἀρχίας δὲ τούτους προσλαβὼν
Ὁ Κορίνθιος μετὰ Δωριέων κατῴκισεν
Ἀπὸ τῆς ὁμόρου λίμνης λαβούσας τοὔνομα
Τὰς νῦν Συρακούσας παρ' αὐτοῖς κειμένας.

Paludem intellige *Syraco*, de quâ Steph. ubi de Syracuſis: καὶ λίμνη, ἥτις καλεῖται Συρακώ. Melius quam *Tyraca*, quomodo ſcripſit Vibius in catologo paludum: *Tyraca*, *Syracuſis*. *Syraco* autem vox Phœnicia eſt, ut *Hanno*, *Giſco*, *Dido*, *Samatho*. Radix סרח *ſerach*, vel *ſarach* fœtere eſt. Nec immerito ἀπὸ τῆς δυσωδίας nomen paludi factum, cujus exhalationes morbos creabant plurimos. Id ipſum enim Syracuſani damno ſuo multoties experti ſunt, & fere quotquot hoſtes æſtatis aut auctumni menſibus Syracuſas circumſedernut. Hinc illud Diodori l. 13. de Athenienſibus hanc urbem obſidione prementibus: Διὰ τὸ τὸν παρακείμενον τόπον ὑπάρχειν ἑλώδη, λοιμικῆς καταστάσεως εἰς τὸ στρατόπεδον ἐμπεσούσης. Et lib. 14. de Carthaginenſibus, quos ibidem per æſtivos ardores gravis invaſerat lues: Ἔοικε δὲ ὁ τόπος αἴτιος γεγονέναι πρὸς τὴν ὑπερβολὴν τῆς συμφορᾶς. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι πρότερον τὴν αὐτὴν ἔχοντες παρεμβολὴν, πολλοὶ διεφθάρησαν ὑπὸ τῆς νόσου ἑλώδους ὄντος τοῦ τόπου καὶ κοίλου. Ita cum eidem urbi Marcellus immineret: *Acceſſit* (inquit Livius) lib 25.) *peſtilentia, commune malum.* Et paulò poſt: *temporis & loci vitio, & ægri erant, & moriebantur.* Cauſam ad conditorem referunt. Miſcellus enim & Archias, cum Delphos ſe contuliſſent oraculum conſulturi de loco condendi urbis, ab Apolline rogati utrum mallent,

Πλοῦτον ἔχειν κτεάνων, ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν.

Salubritatem Miſcellus, & Archias divitias elegit. Quarum urbium illa ſaluberrima, ſed pauper fuit; hæc ditiſſima, ſed inſalubris. Hanc ſive hiſtoriam, ſive fabulam referunt Strabo lib. 6. Steph. in Συρακοῦσαι, Ariſtophanis Interpres in Equit. ad verbum πλουθυγίειαν, quo comicus tribuit Athenis Syracuſarum opes, & Crotonis ſalubritatem. Suidas denique in Ἀρχίας, & rurſum in Μύσκελος. Bochartus. Plura de civitate Syracuſanâ legere volentibus adeundi ſunt Fazellus & Cluverius.

Syria, provinia maxima Aſiæ, inter Ciliciam & mare Syrium ad occ. & Meſopotamiam ad ort. Euphrate flu. hanc diſterminante, illam monte Amano: cui Armenia minor incumbit ad Arctos, ad merid. vero Arabia deſerta, & Palæſtina; (quæ apud Ptol. à Syriâ diviſa eſt, ſed apud alios in Syriâ comprehenditur, ut pars illius) dividitur in plures regiones, Comagenem ad ſept. Phœniciam ad occ. Cœleſyriam ad meridiem, Palmyrenem ad ort. & Seleucidem circa medium. Longa inter Ciliciam & Arabiam 470. m. p. lata inter Seleuciam Pieriam & Zeugma 175. teſte Plinio. Heſychius annotat Συρίαν λέγεσθαι γῆν τὴν ἀπὸ Φοινίκης μέχρι Βαβυλωνίας. Vide *Aſſyria*, & Seldenum de Diis Syris Proleg. cap. 1. & Montanum ad Dionyſ. verſ. 772. Pop. *Syri*. Hinc proverbium: *Syri adverſus Phœnices* apud Suidam in verſipelles & fraudulentos mutuo, quales erant inter ſe Syri & Phœnices. Herodianus:

anus: Φιλέορτοι οἱ Σύροι. *Multa Syrorum olera* apud Plin. 20. 5. vice proverbii habeatur in eos, qui in rebus plus voluptatis, quam utilitatis afferentibus occupantur. *Syrus cum non ſis ne Syriſſa*, h. e. ne alius videri velis, quam ſis. Hinc *Syrius*. Virg Georg. 2.

Cruſtumiis, Syriiſque pyris, gravibuſque volemis.

Propert. 2. 11.

Cum dabitur Syrio munere plenus onyx.

Quod hæc gens fuerit ἄπιχθυς, ſi veteribus fides, non eſt dubium. Ovid. Faſt. 2.

Inde nefas ducunt genus hoc imponere menſis
Ne violent timidi piſcibus ora Syri.

Athenæus lib. 8. Καὶ τοσαῦτα μὲν ἔφη Δημόκριτος καὶ αὐτὸς ἡμῖν προσσφωνήσας οὐκ ὀψοφαγήσων, παρῆλθον διὰ τὸ πάντα ἄριστον Οὐλπιανὸν ὃς διὰ τὰ Σύρων πάτρια καὶ ἡμᾶς τῶν ἰχθύων ἀπεστέρησεν. Hinc Comicus ille Timocles apud eundem de Hyperide:

Τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ
Ὀψοφάγος γὰρ ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους.

Cauſa vero cur piſcibus abſtinuerint non eadem omnibus. Hanc refert Antipater Tarſenſis lib. 4. Περὶ δεισιδαιμονίας, ſed fortè nugatur: Λέγεσθαί φασι πρός τινων, ὅτι Γάτις ἡ τῶν Σύρων βασίλισσα οὕτως ἦν ὀψοφάγος, ὥστε κηρύξαι, Ἄτερ Γάτιδος μηδένα ἰχθὺν ἐσθίειν, ὑπ᾽ ἀγνοίας δὲ τοὺς πολλοὺς αὐτὴν μὲν Ἀτεργάτιν ὀνομάζειν, ἰχθύων δὲ ἀπέχεσθαι.

Syrictæ, gentes inter Nomadas & Indos, narium loco foramina tantum habentes, *anguium* modo loripedes. Plinius ex Megaſthene lib. 6. cap. 2. Ubi Salmaſius legendum cenſet *Syrtas*; quia nempe traherent pedes, ἀπὸ τοῦ σύρειν. Sed rectè ſeſe habet vulgata lectio. Quâ enim fiſtulâ ſorbebant, eâdem etiam ſibilabant. Confirmat hanc lectionem Ælianus de Anim. lib. 16. cap. 22. Ἔστι δὲ καὶ Σκειρᾶται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος καὶ τοῦτο, καὶ εἰσὶ σιμοὶ τὰς ῥῖνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν ἀπαλῶν ἐν θαλάσσῃ τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες· εἴτε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τίκτονται. Male vulgò σκιεῖται. Sed & ſequentia quis intelligat? Ridiculè verterunt interpretes: *Sunt & Sciratæ gens ultra Indiam, ſimi naribus, ſive ita nati, ſive à teneris aſſueti in mari degere, & urinando naſum offendere ad ſaxa.* Profectò ſcripſit Ælianus ἐν θλάσει non ἐν θαλάσσῃ. Hæc vera eſt cauſa, quamobrem Mauri & variæ Indorum & Æthiopum gentes ſimas habeant nares, quia nempe recens natis naſus infringitur. Voſſius ad Melam, lib. 3. cap. 9.

Syrophœnix, habitans in orâ maritimâ Syriæ. Juvenalis Sat. 8.

Sed cum pervigiles placet inſtaurare popinas;
Obvius aſſiduo Syrophœnix udus amomo
Currit, Idumææ Syrophœnix incola portæ.

Mulier *Syrophœniſſa* dicitur. Marc. 8.

Syros, maris Ægæi inſ. quam Homerus *Syriam* vocat in Odyſſeâ, uti Strabo & Stephanus teſtantur. *Syra* Sophiano adhuc dicitur. Locus Hom. eſt Odyſ. O. verſ. 402.

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται (εἴ που ἀκούεις)
Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο·
Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ᾽ ἀγαθὴ μὲν,
Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος.
Πείνη δ᾽ οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπιστυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.

Inde per aphæreſin Phœnicibus familiarem, vel שירה *Sira* pro אש רה, i. e. *dives*. Vel שורה *Sura* pro אשורה *Aſyra*, i. e. *beata* dicta eſt hæc inſula. *Scyron* vero pro Syro perperam habent Scylax, Mela, & Ptolemæus. Sed in cenſu Cycladum apud Plinium Scyros eſt intruſa perperam, & libris repugnantibus, ut obſervatum eſt à magno Salmaſio. Bochartus. *Syros* quoque flu. Arcadiæ in Alpheum influens. Pauſan. Item flu. M. Græciæ in Calabriâ ult. in ſinum Scyllaceum per Choniam urb. ſe exonerans, teſte Ferrario.

Syrtes, mare vadoſum & ſcopuloſum Africæ, inter Byzacenam ad occ. & Cyrenaicam ad ort. longè lateque diffuſum; vulgo *le Secche di Barbaria*, & *Baxos di Barbaria* Hiſpanis, *mare Syrticum* apud Senecam. In magnam & parvam dividitur. *Magna*, ſinus eſt maris Africi, inter Leptin magnam ad occ. & Berenicen urb. Cyrenaicæ ad ort. additu 316. m. p. patens, circuitu 625. teſte Plinio. *Golfo di Solocho*, & *Golfo di Palo*, in tab. *Parva*, inter Taphruras ad occ. & Zetham promont. ad ort. apud Leptim magnam, quæ inter utramque intercedit, ambitu 300. m. p. patens, quot à Carthagine diſtat. *Golfo di Caps* Ortelio; & *Golfo di Beito* Fazello. Utraque navigantibus eſt periculoſiſſima, quòd mare ibi vadoſum ſit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem viciſſim immutant, dorſaque & brevia in alia atque alia loca transferunt. Virg. Æn. 1.

——————*tres Eurus ab alto*
In brevia & Syrtes urget (miſerabile viſu)
Illiditque vadis, atque aggere cingit arenæ.

Idem Æn. 4.

Et Numidæ infræni cingunt & inhoſpita Syrtis.

Horat. Carm. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes ubi Maura ſemper
Æſtuat unda.

Idem lib. 1. Od. 22.

Sive per Syrtes iter æſtuoſas.

Idem Epod. 6.

Exercitatas aut petit Syrtes Noto.

Propertius lib. 2.

Non ſic incerto mutantur flumine Syrtes,
Nec folia hyberno tam tremefacta Noto.

Inde *incerta Syrtis* dicitur Senecæ in Hippolyto. Idem Prop. 4. 19. ubi de impoſſibilibus:

Et placidum Syrtes portum, & bona litora nautis
Præbeat hoſpitio ſæva Malea ſuo.

Silius lib. ult.

——————*Et ſemper naufraga Syrtis.*

Val. Flac. Argon. lib. penult.

——————*Et ſævas accedere Syrtes.*

Lucan. lib. 9. verſ. 304.

Syrtes vel primam mundo Natura figuram
Cum daret, in dubio pelagi terræque reliquit,
(Nam neque ſubſedit penitus, quo ſtagna profundi
Acciperet, nec ſe defendit ab æquore tellus:
Ambiguâ ſed lege loci jacet invia ſedes:
Æquora fracta vadis, abruptaque terra profundo,
Et poſt multa ſonant projecti litora fluctus.
Sic malè deſeruit, nulloſque exegit in uſus
Hanc partem Natura ſui;) vel plenior alto
Olim Syrtis erat pelago, penituſque natabat:
Sed rapidus Titan ponto ſua lumina paſcens,
Æquora ſubduxit Zonæ vicina peruſtæ:
Et nunc pontus adhuc Phœbo ſiccante repugnat.
Mox ubi damnoſum radios admoverit ævum,
Tellus Syrtis erit: nam jam brevis unda ſuperne
Innatat, & latè periturum deficit æquor.

Salluſtius in Jugurtha: *Cæterùm ſitum erat inter duas Syrtes, quibus nomen ex re inditum. Nam duo ſunt ſinus prope in extremâ Africâ, impares magnitudine, pari naturâ, quorum proxuma terræ præalta ſunt, cætera, uti ſors tulit alta, alia in tempeſtate vadoſa: nam ubi mare magnum eſſe, & ſævire ventis cœpit, limum, arenamque & ſaxa ingentia fluctus trahunt; ita facies locorum cum ventis ſimul mutatur.* Seneca lib. de Vitâ beatâ: *Sicut deprehenſi in mari Syrtico, modo in ſicco relinquuntur, modo torrente undâ fluctuantur.* Vide Plin. lib. 5. cap. 4. Mela lib. 1. cap. 7. *Syrtis ſinus eſt centum fere millia paſſuum, quà mare accipit, patens: trecenta, quà cingit. Verum importuoſus, atque atrox, & ob vadorum frequentiam brevis, magiſque etiam ob alternos motus pelagi affluentis & refluentis infeſtus.* Solinus cap. 30. *Inter duas Syrtes, quas inacceſſas vadoſum ac reciprocum mare efficit. Cujus ſali defectus atque incrementa haud promptum eſt deprehendere; ita incertis motibus, nunc in brevia reſcinditur dorſuoſa, nunc æſtibus inundatur inquietis.* Hactenus Latini; jam Græcos videamus. Dio Chryſoſtomus in fabulâ Libyeâ Orat. 5. Ἔστι δὲ ἡ Σύρτις κόλπος θαλάττης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, καὶ τριῶν ἡμερῶν, φασὶ, πλοῦς ἀκωλύτως πλέουσι. Τοῖς δὲ κατενεχθεῖσιν, οὐκ ἔστι τὸν ἔκπλουν δυνατόν. Βράχεα γὰρ καὶ διθάλαττα, καὶ ταινίαι μακραὶ μέχρι πολλοῦ διήκουσαι παντάπασιν ἄπορον καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος· οὐ γὰρ ἐστὶ κατ᾽ ἐκεῖνα τὸ τῆς θαλάττης ἀγγεῖον καθαρὸν· κοῖλος δὲ καὶ ψαμμώδης ὁ τόπος ὤν, ἐνδέχεται τὸ πέλαγος, οὐδὲν ἔχων στερεόν, &c. Strabo lib. 17. Ἡ χαλεπότης δὲ καὶ ταύτης τῆς Σύρτεως καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλαχοῦ τεναγώδης ἐστὶν ὁ βυθὸς κατὰ τὰς ἀμπώτεις, καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη, καὶ καθίζειν, σπάνιον δ᾽ εἶναι τὸ σωζόμενον σκάφος. Διόπερ πόῤῥωθεν τὸν παράπλουν ποιοῦνται, φυλαττόμενοι μὴ ἐμπέσοιεν εἰς τοὺς κόλπους ὑπ᾽ ἀνέμων ἀφύλακτοι ληφθέντες.

T.

TRes *Tabernæ*, locus non longè à Româ, Act. 28. Item *Tabernæ*, Anton. Germ. op. quod *Zabern* vocat Simlerus ſub epiſc. Argentoratenſi. Item op. Maurit. Tingitanæ inter Lixum & Ziliam. Anton.

Tabii, urbs Italiæ, in quâ Remus inſtitutus eſt. Steph. Ita quidem vulgo apud eum legitur, ſed per ſummam imperitiam. Nam pro Τάβιοι Γάβιοι reponendum, illic enim Remus Romuluſque nutriebantur. Plut. in Romulo; Οἱ παῖδες εἰς Γαβίους κομισθέντες.

Tabraca, *Tabracha* Plinio, *Tabathra* Stephano, *Thabraca* Ptolemæo, vulgò *Tabarca*, colon, & urbs olim epiſc. Africæ

marit,

marit. cum inſ. vicina cognomine, inter Hipponem ad occ. & Uticam ad ort. qu. 100. m. p. coralii piſcatione dives. Claud. Prolog. l.b. 2. in Eutrop.

Inclyta captivo memoratur Tabraca Mauro.

Silius lib 3.

Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis.

Juvenalis Sat. 10.

Quales umbriferos ubi pandit Tabraca ſaltus
In vetulâ ſcalpit jam mater ſimia buccâ.

Ad quæ verba vetus Scholiaſtes: *Opacas ſilvas eſſe in Africâ Poeta dicit in regione Tabracenâ.* Nempe חרק Syris eſt libri folium, & Arabibus etiam arboris: unde חוריק *thauric*, φυλλῶσις, φυλλοφοεία. Itaque חורקא *Thauraca* eſt Φυλλὰς, cujus nominis in Theſſaliâ fuit opidum, Stephano & Strabone teſtibus. Long. 31. 15. Lat. 32. 20.

Tabuleium, poſtea *Theologium*, ſive *Dologium*, hodie *Tholie*, teſte Waſſerburgio, cœnobium in monte apud Treviros. Suris in vitis *S. S.*

Taburnus, mons Campaniæ, olivetis abundans. Virgilius Georg. lib. 2.

——————*Juvat Iſmara Baccho*
Conſerere, atque oleâ magnum veſtire Taburnum.

Hodie *Taburo* dicitur, teſte Leandro.

Tacape, urbs Syrtis parvæ. Ptol. vulgò *Campis*, Pœnis, inquit Bochartus erat טחב *tacabh*, h. e. locus humidus & irriguus. Plin. 18. 22. *Civitas Africæ in mediis arenis, petentibus Syrtes, Leptinque magnam vocatur Tacape, felici ſuper omne miraculum riguo ſolo. Ternis fere m. p. in omnem partem fons abundat, largus quidem, ſed certis horarum ſpatiis diſpenſatus inter incolas.* Long. 38. 00. Lat. 30. 30.

Tænaria, *Capo Matapan* Soph. *Capo Matna* Gregoræ, promont. Peloponneſi, dividens ſinum Meſſeniacum à Laconico, à Maleâ promont. 84. m. p. Suidas: *Ταίναρον, ἀκρωτήριον Λακωνικῆς.* Stat. Theb. 2.

Eſt locus Inachiæ, dixerunt Tænara gentes,
Quà formidatum Maleæ ſpumantis in auras
It caput, & nullos admittit culmine viſus.
Stat ſublimis apex, ventoſque imbreſque ſerenos
Deſpicit, & tantum feſſis inſiditur aſtris.

Hic ſpecus horrendi, & hiatus profundi, ubi Cerberum, inferorum canem ab Hercule occiſum fabulantur. *Tænarus* Straboni, *Tænarum* Solino, nomen non tam promontorii, quam urbis epiſc. ſub Archiepiſc. Lacedæmonienſi, quæ Ptolemæo *Tænarium* dicitur, vulgo *Matna*, à Lacedæmone 45. m. p. in Africum. Sed Nigro *Porto delle Quaglie*, à coturnicum copiâ nominatur. Lucan. lib. 9.

Dorida tunc Malean & apertam Tænaron umbris.

Plin. 5. 4. *Opida, Tænarum, Amyclæ, Pheræ*, &c. Solinus cap. 12. percurrens hunc tractum: *Eſt & opidum Tænarum nobili vetuſtate.* Incolæ *Tænaritæ*. *Pro Pytho Tænarum* adagium eſt, cum permutantur inæqualia, teſte Euſtathio. Item *Tænarium malum* proverbium eſt, cum crudeliùs in ſervos ſævitur. Nam Lacedæmonii ſervos, qui Tænarum confugiebant, reductos capite plectebant. Cæterum Tænarus, non ſolum op. & promont. nomen eſt, ſed portus; de quo ſic Papinius lib. 2. Theb.

Interiore ſinu frangentia litora curvat
Tænarus, expoſitos non audens ſcandere fluctus:
Illic Ægæo Neptunus gurgite feſſos
In portum deducit equos.——

Apollonii Scholiaſtes in lib. 1. ex Pherecyde: Ταίναρος ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται, ἥ πόλις, καὶ ἡ ἄκρα, καὶ ὁ λιμήν. Fuit in hoc loco antrum, per quod aditus erat ad inferos. Suidas poſt nuper adducta verba: ἐν ᾧ στόμιον ἦν καλούμενον εἰς ᾅδου. Euripides in Hercule: Ταινάρου στόμα. Solinus ubi ſupra: *In Laconiâ ſpiraculum eſt Tænaron.* Apuleius lib. 6. de Tænaro: *Inibi ſpiraculum Ditis, & per portas hiantes monſtratur iter invium.* Sen. in Hipp. *Tænarii ſpecus.* Et in Oet. *Tænarias fores.* Lucanus lib. 6.

——*Non Tænariis hic faucibus aer*
Sedit iners, mæſtum mundi confine latentis
Ac noſtri.——

Papinius Theb. 2.

Hoc, ut fama, loco pallentes devius umbras
Trames agit.——

Val. 1. Argon.

——*Semperque patentem*
Tænaron.——

Horat. lib. 1. Carm. Od. 34.

Quo Styx, & inviſi horrida Tænari
Sedes, &c.——

Deſcenſus Orphei hoc loco ad inferos ipſe inprimis meminit in Argon.

Ταίναρον ἡνίκ' ἔβην σκοτίην ὁδὸν ἄϊδος εἴσω,
Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο.

Virgilius Georg. 4.

Tænarias etiam fauces, alti oſtia Ditis,
Et caligantem nigra formidine lucum
Ingreſſus, maneſque adiit, regemque tremendum,
Neſciaque humanis precibus manſueſcere corda.

Ovid. Met. 10.

Ad Styga Tænariâ eſt auſus deſcendere portâ,
Perque leves populos, ſimulacraque functa ſepulcrò
Perſephonen adiit, inamœnaque regna tenentem
Umbrarum dominum.——

Stat. Theb. 1.

Tænariæ limen petit irremeabile portæ.

Tænarus, (inquit Bochartus) vel Ταίναρ, eſt ipſiſſima vox Phœnicia טינר *tinar*, quæ pro rupe paſſim occurrit in Chaldæâ Paraphraſi. Syri vero trajectis literis ſcribunt טירן *tiran*, & טרנא *tirno*. Itaque *Tænar* eſt rupes. Et vero in Tænaro monte lapidicinas deſcribit Strabo lib. 8. Εἰσὶ δὲ, inquit, λατομίαι λίθου πολυτελοῦς, τοῦ μὲν Ταιναρίου ἐν Ταινάρῳ παλαιαί. Unde Prop. 3. 2.

Quod non Tænariis domus eſt mihi fulta columnis.

Tibullus lib. 3. eleg. 3.

Quidve domus prodeſt Phrygiis innixa columnis
Tænare ſive tuis, ſive Caryſte tuis?

Fuit & circa Tænarum, ut in Cytheris purpuræ piſcatio. Martialis lib. 3.

Accipe Tænarii chlamydem de ſanguine aheni.

Tagus, mons Luſitaniæ, apud quem equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, flu. Hiſp. celeberrimus, vulgò *Taio*. Oritur ex monte Oroſpeda in Celtiberis gemino fonte, ac per Toletum, Liboram, Norbam Cæſaream, Scalabim & Ulyſſipponem longo decurrens tractu, in Oceanum occiduum ſeſe (latus in ore 2. leuc.) exonerat, aurum gignens Mela 3. 1. *Ulyſſippo & Tagi oſtium, amnis aurum gemmaſque ferentis.* Plin. 4. 22. *Tagus auriferis arenis celebratur.* Et ex eo Solinus cap. 26. *Tagum ob arenas auriferas cæteris omnibus prætulerunt.* Audiamus Poetas. Ovid. Met. 15.

Quodque ſuo Tagus amne vehit, fluit ignibus aurum.

Idem Amor. 1. 15.

Cedant carminibus reges, regumque triumphi;
Cedat & auriferi ripa beata Tagi.

Martialis lib. 10.

Auriferumque Tagum ſitiam, patriumque Salonem.

Idem eodem libro:

Aurea quicquid habet divitis unda Tagi.

Idem lib. 1.

Æſtus ſerenos aureo franges Tago.

Seneca Tragœdus:

Taguſque Iberâ turbidus gazâ fluens.

Quod autem *turbidus* dixit, idem eſt quod Martialis lib. 8.

Non illi ſatis eſt turbato ſordidus auro
Hermus, & Heſperio qui ſonat orbe Tagus.

Et ante eum Virgilius lib. 1. Georg.

——*Atque auro turbidus Hermus.*

Juvenal. Sat. 3.

——*Tanti tibi non ſit opaci*
Omnis arena Tagi, quodque in mare volvitur aurum.

Idem Sat. 10.

Sed cujus votis modo non ſuffecerat aurum
Quod Tagus & rutilâ volvit Pactolus arenâ.

Silius lib. 1.

Hic certant, Pactole, tibi Duriuſque Taguſque,
Quique ſuper Gravios lucentes volvit arenas
Infernæ populis referens oblivia Lethes.

Claudian. de Conſul. Olybr. & Probin.

Quantum ſtagna Tagi rudibus ſtillantia venis
Effluxere decus, ſi quis tellure revulſa
Sollicitis fodiens rimetur collibus aurum.

Seneca in Thyeſte;

Non quicquid fodit Occidens,
Aut undâ Tagus aureâ
Claro devehit alveo.

Idem in Hercule Oetæo:

——*Stupet aurato*
Flumine clarum radiare Tagum.

Bœt. lib. 3. Met. 10.

Non quicquid Tagus aureis arenis
Donat aut Hermus rutilante ripa.

Et ante omnes Catullus epigr. 30.

——*Amnis aurifer Tagus.*

Nomen ejus quod attinet, Phœnicè dictus eſt דג *Dag*, (ſi Bocharto credas) vel דגי *Dagi*, i. e. *piſcoſus*. Et laus à Trogo tribuitur in genere Hiſpaniæ amnibus, qui ſunt, ut ait, *lenes, & vineis, campiſque irrigui, æſtuariiſque Oceani affatim piſcoſi.* At alii ſolum Tagum à piſcium ubertate commendant.

tendant. Strabo lib. 3. Πολύϊχθυς δὲ ὁ ποταμὸς (Τάγος) καὶ ὀστρέων πλήρης. Mart. 10. 78.

Piſcoſi calamo Tagi notata.

Claudianus:

Non Tarteſſiacis illum ſatiarit arenis
Tempeſtas pretioſa Tagi.

Taizali, (vide *Texali*, ut in codice Græco habet Ptol.) Northumbri, teſte Lhuydo, pop. Albionis in orâ Angliæ Orientali, & Scotiæ confin. Verniconibus (in codice Græco Venicontibus) finitimi, quorum reg. *Northumberland* vocatur. Sed ex Ptolemæi deſcript. in orâ Scotiæ orientali ſunt, ubi Devana urbs, quæ *Aberdone* hodie dici putatur, *Taizalo* promont. (de quo mox) Borealior.

Taizalum, Ptol promont. Albionis in orâ Scotiæ orientali, inter oſtia Celnii & Divæ flu. in ortum maximè porrectum, inter op. S. Johannis, & Aberdonam urb. Borealiorem.

Talabrica, & *Talabriga*, Luſitan. urbs Ptol. *Talaga* Jac. Vaſconcello.

Talamina, op. Hiſp. Tarrac. inter Aſtyres & Callaicos. Ptol. *La Vega* Moletio.

Talaus, op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. in orâ Calabriæ citer. Strabo. *Scalea*, teſte Barrio.

Talca, Ptol. *Talga* Melæ, *Tazata* Plinio, inſ. maris Caſpii fertiliſſima, ex quâ aliquid contingere nefas erat veteribus, quod Diis ſacra habebatur; Hyrcaniæ adjacet, & *Alca* hodie dicitur.

Talcinum, Ptol. *Talſini* hodie territorium, op. olim Corſicæ mediter. circa ortum Tuoli flu. inter Niolum & Curiam, opida ex majoribus, inter Baſtiam & Adiacium 40. m. p. in Corſicæ umbilico.

Taletum, fanum erat Soli dicatum in Taygeti montis vertice. Pauſ.

Talliates, pop. Germ. infer. quorum pagus cum arce *Tallendorff*, ſeu *Dallendorff*, vel *Dollendorff*, in reg. Eifaliâ, apud Bonnam urbem.

Tamare, Ptol. *Tamerton*, teſte Camdeno, op. Albionis in Damnoniis, & Cornubiâ reg. inter Exoniam ad ort. 30. & Bodminum ad occ. 20. m. p. Aliis *Taveſtock* eſſe videtur op. ejuſdem reg.

Tamaris, *Tamara* Ptol. *Tamar* vulgò, flu. Hiſp. in Callaicis, à quo pop. *Tamarici*, per quos fluit, mori apud Celticum promont. exceptus. Hujus fontes habebantur in auguriis, teſte Plinio.

Tamarus, *Tamer*, vel *Tamar* Camdeno, flu. Albionis per oram Cornubiæ Auſtralem fluens, *Tamaram* op. alluens, marique apud Plymmouthum (Plymouth) op. & port. exceptus. Aliis *Tone* dicitur.

Tamaſſus, Cypri inſ. urbs, Ταμάσος Stephano, ἡ Ταμασσὸς Straboni, Ταμάσσος Ptol. Ταμασία Polybio, Ταμασία Conſtantino Porphyrogennetæ in Them. *Tamaſeum* etiam hanc urbem vocat Plin. apud quem tamen codd. nunnulli antiqui *Tamaſus*. Eam innuere videtur Ovid. Met. 10. ex emendatione Nicolai Heinſii.

Eſt ager, indigenæ Tamaſenum nomine dicunt,
Telluris Cypriæ pars optima.

Tamaſſum, ubi μέταλλα χαλκοῦ ἐστιν ἄφθονα, teſtibus Strab. lib. 14. & Steph. in Ταμάσος Phœnices condidiſſe nemo ſcripſit. Nomen tamen eſt Syrum à metallorum fuſione. Nam אטמסא *etmeſa* verbum eſt *liqueſcere*. Ac תמס *temes* eſt Ebræis *liquefactio*, dubitant autem interpretes utrum ad hanc Tamaſſum, an ad Brutiorum Temeſam, quæ & ipſa ære abundavit, pertineat illud Hom. Odyſ. α. v. 184.

——— Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν.

Tameſis, vel *Thameſis*, *Vamiſſa* Ptolemæo, vulgo *Thames* (*Tems* vero pronunciant) flu. Albionis ex maximis, Londinum Angliæ regiam interluens, ac à Roffâ urbe 5. m. p. fluens, mari Britannico contra portum Iccium urb. Gallicam exceptus. Julius Cæſar lib. 5. de B. Gall. *Cujus* (loquitur de Caſſibellauno) *fines à maritimis civitatibus flumen dividit, quod appellatur Tameſis, à mari circiter millia paſſuum* 80. Et paulo poſt: *Quod flumen uno omnino loco pedibus, atque hoc ægre tranſiri poteſt.* Ubi vetus Interpres, (quem nonnulli Max. Planudem fuiſſe volunt) Θάμεσιν vocat. Dioni vero lib. 40. Ταμέσας vocatur. Vide Burton. in Anton. pag. 173.

Tamnum, Anton. op. Gall. Celt. Matiſconæ urbi finitimum *Burg en Breſſe* Fuſtillario Matiſconenſi. Item op. Aquitaniæ, Blaviæ proximum, *Talemond* Scaligero.

Tamuda, op. Maurit. Ting. cum flu. cognomine, *Tamuada* Melæ, *Bedia*, teſte Olivario.

Tamugada, urbs Africæ mediter. in Mauritaniæ confin. à Lambesâ 14. m. p. diſtans.

Tamuſida, Ptol. urbs Maurit. Ting. mediter. Feſſæ finitima. *Tefeifelde* Marmolio.

Tamuſiga, op. Maurit. Ting. extra Herculis columnas, in orâ Oceani Atlantici. Ptol. *Gazola* Moletio.

Tanagra, Ptol. Bœotiæ nobile op. *Græa* Homero, teſte Stephano, cui *Gephyra*, ut & *Oropus* ab Ariſtotele dicitur. Hodie *Anatoria* dicitur Caſtaldo. Ejus mem. Stat. 7. Theb.

Mille ſagittiferos gelidæ de colle Tanagræ.

Nemo paulo humanior eſt, inquit vir magnus, qui non aliquid audiverit de Tanagræis gallis ad certamina natis. De illis ita Varro de R. R. 3. 9. *Sine dubio ſunt pulchri, & ad certandum inter ſe maximè idonei.* Plin. 10. 31. *Quidam Galli ad bella tantum & prælia aſſidua naſcuntur, quibus etiam patrias ſuas nobilitarunt Rhodum ac Tanagram.* Et Pauſanias in Bœoticis ubi de Tanagrâ: Ἔστι δὲ καὶ γένη δύο ἐνταῦθα ἀλεκτρυόνων, οἱ τε μάχιμοι, καὶ οἱ κόσσυφοι καλούμενοι. *Sunt ibi Gallorum genera duo, pugnaces, & qui merulæ vocantur.* Columella lib. 9. cap. 2. *Tanagrici plerumque Rhodiis ac Medicis amplitudine pares.* Idem *Deliaci*, *quoniam procera corpora & animos ad prælia pertinaces requirebant, præcipuè Tanagricum genus & Rhodium probabant.* Unde eſt quod proverbio jactabant veteres: Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον, *Gallum pugilem Tanagræum.* Hi Galli Colæphryges dicti ſunt à monte cognomine prope Tanagram in quo alebantur. Heſychius: Κοιλόφρυξ, Ταναγραῖος ἀλεκτρυὼν, καὶ ὄρος Βοιωτίας. Unde Bochartus nomen Phœnicium eſſe ſuſpicatur. Gallus enim Syris eſt תרנגל *tarnegal*. Græci autem L. finali rejecto, ut in Ἀννίβα & Ἀσδρούβα, ex *Tarnega* unius literæ trajectione *Tanagram* fecere. Ita ut urbs Tanagra ſit urbs Galli, i. e. Gallorum.

Tanagrus, ſive *Tanager*, *Negro*, teſte Celſo Cittadino, flu. Lucaniæ ex Alburno monte apud Picenum op. oriens, haud procul à Potentiâ decurrens, Auletamque opidum alluens, qui in campo Atinate merſus ſub terrâ, poſt 20. m. p. emergit. Virg. Georg. 3.

——— *Et ſicci ripa Tanagri.*

Tanais, *Don* incolis, flu. Sarm. Europ. notiſſimus & maximus, illam ab Aſiâ diſterminans, in Moſcorum finibus oriens, ac in merid. obliquè decurrens, ac in Mœoticam paludem magnâ vi aquarum influens. *Silus* Scythis dicitur, teſte Plinio, *Danubius* quoque olim dictus fuit, teſte Acrone Horatii Scholiaſte. Dixi hunc flu. Aſiam diſterminare ab Europâ. Diod. Sic. lib. 1. Μέχρι Ταναΐδος ποταμοῦ τοῦ διορίζοντος τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Incertus auctor in Pont. Euxin. & Mæotid. palud. periplo: Τὸν δὲ Τάναϊν ποταμὸν, ὅς ἐστι τῆς Ἀσίας ὅρος τέμνων τὴν ἤπειρον ἑκατέρα δίχα. Lycophron. in Caſſan.

Λίμνην τε τέμνων Τάναϊς ἀκραίφνης μέσην.

Dionyſius verſ. 14.

Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει·
Ὅς ῥά τ' ἑλισσόμενος γαίης διὰ Σαυρομαλάων
Σύρεται ἐς Σκυθίην τε καὶ ἐς Μαιωτίδα λίμνην.

Et poſtea verſ. 661.

Ὅστε καὶ Εὐρώπην ἀποτέμνεται Ἀσίδος αἴης
Ἐς δύσιν Εὐρώπην, ἐς δ' αὐγὰς Ἀσίδα γαῖαν.

Ovidius in Ponticis:

Quique duas terras, Aſiam, Cadmique ſororem
Separat, & curſus inter utramque facit.

Hinc ab Horatio *diſcors* vocatur in Odis:

———*Tanaiſque diſcors.*

Lucan. lib. 3.

———*Quà vertice lapſus*
Riphæo Tanais diverſi nomina mundi
Impoſuit ripis, Aſiæque & terminus idem
Europæ, mediæ dirimens confinia terræ,
Nunc hunc, nunc illum quà flectitur, ampliat orbem.

Qu. Curtius lib. 6. *Tanaïs Europam & Aſiam medius interfluit.* Mela 1. 1. *Hoc mari & duobus inclytis amnibus Tanaï & Nilo in tres partes univerſum dividitur. Tanaïs à Septentrione ad merid. vergens in mediam fere Mæotida defluit.* Vide eundem lib. 2. cap. ult. Ammian. lib. 22. *Qui* (Tanais) *inter Caucaſeas oriens rupes per ſinuoſos labitur circumflexus, Aſiamque diſterminat ab Europâ, & in ſtagnis Meoticis deliteſcit.* Marcianus Heracleota: Καὶ πάλιν ὁ Τάναϊς ποταμὸς, ὅστις τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας ὁμοίως κατὰ τὸ Ἀρκτῷον διορίζει μέρος, εἰς τὴν Μαιῶτιν ἐκβάλλων λίμνην. Herodotus lib. 4. Ὄγδοος δὲ Τάναϊς ποταμὸς, ὃς ῥέει τὰ κατύπερθεν ἐκ λίμνης μεγάλης ὁρμεώμενος, ἐκδιδοῖ δὲ ἐς μέζω ἔτι λίμνην καλεομένην Μαιῆτιν, ἣ οὐρίζει Σκύθας τε τοὺς Βασιληΐους καὶ Σαυρομάτας. Addenda etiam erant è Plutarcho nonnulla, ſed lectorem ad authorem ipſum remittimus (modo Plut. auctor ſit) lib. de Fluminibus. Ariſtoteles in Meteorologicis docet, veterum nonnullos credidiſſe, Tanaim flu. ex Araxe profluere. Locus eſt lib. 1. Ἐν μὲν οὖν τῇ Ἀσίᾳ πλεῖστοι τε ἐκ τοῦ Παρνάσου καλουμένου φαίνονται ῥέοντες ὄρους καὶ μέγιστοι ποταμοί. Τοῦτο δὲ ὁμολογεῖται πάντων εἶναι μέγιστον ὄρος τῶν πρὸς τὴν ἕω τὴν χειμερινήν. Ὑπερβάντι γὰρ ἤδη τοῦτο φαίνεται ἡ ἔξω θάλαττα ἧς τὸ πέρας οὐ δῆλον τοῖς ἐντεῦθεν. Ἐκ μὲν τούτου ῥέουσι ἄλλοι τε ποταμοὶ, καὶ ὁ Βάκτρος, καὶ ὁ Χοάσπης, καὶ ὁ Ἀράξης. Τούτου δὲ Τάναϊς ἀποσχίζεται μέρος ὢν, εἰς τὴν

Μαιῶτιν

Μαιῶτιν λίμνην. Sic ſcribendus ille locus. Παρνισὸς Dionyſio & aliis dicitur *Paropaniſus*, uti ſupra vidimus. Fruſtra vero hic Olympiodorus Parnaſſum in Aſiâ quærit. Ineptè item Orpheus in Argonauticis:

> Ἔνθα δ' Ἀράξου ῥεῦμα μεγαβρεμέτου ποταμοῖο
> Ἐξ οὗ Θερμώδων, Φᾶσις, Τάναϊς τε ῥέουσι.

Nugatur, more ſuo, poeta ille. Fragmentum Peripli Ponti Eux. & Mæot. pal. à Voſſio editum (cui hanc notam debeo) Ἐξίησι δὲ δίστομον ἔχων τὸ ῥεῖθρον. Ubi rectè Tanaim δίστομον vocat, ut & alii omnes. Ne fallunt Troades Senecæ Tragici, cujus in exordio ſtatim Tanais ſeptem ora habere dicitur.

> ——— *Columen everſum occidit*
> *Pollentis Aſiæ, cœlitum egregius labor.*
> *Ad cujus arma venit, & qui frigidum*
> *Septena Tanaim ora pandentem bibit;*
> *Et qui renatum primus excipiens diem,*
> *Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.*

Sic legendum ex MS. ſed nemo unquam Græcorum tam imperitus fuit, ut Tanaim ἑπτάστομον eſſe proderet. Error iſte ſolum eſt Romanorum. Quod jam Acron in Commentario ad Horatium videtur ſubodoratus fuiſſe. Romani namque ſolent ſæpe confundere Tanain & Iſtrum. Teſtis ejus rei etiam eſt Seneca in Qu. Nat. lib. 6. *Hinc qui medius inter pacata, & hoſtilia fluit, Danubius ac Rhenus; alter Sarmaticos impetus cohibens, & Europam Aſiamque diſterminans: alter Germanos, avidam gentem belli, repellens.* Non ſollicitanda eſt hæc lectio, quod tamen quidam faciunt. Danubium etiam Tanaim vocat Tibullus lib. 4. ad Meſſalam, cum inquit:

> *Quaque Hebrus, Tanaiſque Getas rigat, atque Sigynos.*

Sic emendandus iſte verſus. Getæ enim & Sigyni ad Iſtrum ſunt, non Tanain. Noli audire eos qui *Moſonos* ſubſtituunt: nam immenſum quantum ab Iſtro, & Tanai diſtant. Ineptiſſimi vero qui *Morinos* cogitarunt; qui tantum abſunt.

> *Quantum Hypanis Veneto diſtat ab Eridano.*

Mirabitur forſan aliquis, quod auctor fragmenti ſupra memorati inquiat in Boſp. Cimmerium exonerari Tanain; & quod infra os Mæotidis paludis idem faciat ac os Tanaidis, cum tamen tam vaſtum interſit ſpatium. Sanè id ipſum quoque innuit Arrianus in περίπλῳ Ponti: Τάναϊς ποταμὸς λέγεται ὁρίζειν ἀπὸ τῆς Ἀσίας τὴν Εὐρώπην, καὶ ὁρμᾶται μὲν ἀπὸ λίμνης τῆς Μαιώτιδος, ἐσβάλλει δὲ εἰς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Quem locum fruſtra emendare aggreſſi ſunt viri docti. Plutarchus Junior in lib. de Flum. Criu-metopon ad Tanaim collocat: Παράκειται δὲ τῷ Τανάϊδι ὄρος τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐνοικούντων προσαγορευόμενον Βριξάβα, ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι Κριοῦ μέτωπον. Alibi quoque ſimilia occurrunt exempla, ubi urbes Boſporanæ Tanaiticæ dicuntur. Ratio ejus rei eſt, quod Boſporus Cimmerius etiam Tanais appellatus fuerit. Oſtendit hoc Procopius lib. 4. de Gothis: Τάναϊν δὲ καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι καὶ τὴν ἐκβολὴν ταύτην ἐκ λίμνης ἀρξαμένην τῆς Μαιώτιδος, ἄχει ἐς Εὔξεινον Πόντον. Iſ. Voſſius.

Tanais, urbs & emporium celebre (maximè pellium) Sarmatiæ, ad oſtia Tanais flu. ab iſthmo Tauricæ, ubi Precopenſium regia, itinere 5. dierum, ſeu 30. leuc. Germanis diſtans. *Aſoph* incolis, teſte Mercatore. Long. 67. 00. Lat. 54. 30.

Tanarus, flu. Lombardiæ Ciſpadanæ. *Tanaro* Leandro. Corruptum ejus vocabulum legitur apud Ælianum Ταίναρος pro Τάναρος, quod inſcitia librarii factum, cui notius erat extimum Peloponneſi verſus meridiem promontorium hoc nomine quam *Tanarus* Italiæ amnis. Locus eſt Hiſt. Anim. lib. 14. cap. 29. ubi οὐ πάντῃ γνώριμος ποταμὸς dicitur.

Tanetos, *Toliapis* Ptol. inſ. Albionis in Angliâ Cantio adjacens, vulgò *Tenet*, vel *Thanet*.

Tanetus, *Tannetum* Anton. *Tanitum* Ptol. op. olim, nunc pagus Æmiliæ in agro Regienſi, apud Niciam flu. inter Regium Lepidi 9. & Parmam 6. m. p. *Taneta* P. Diacono.

Tanfanæ, templum, *Benthemerberg*, teſte Georg. Bruno, locus Germ. in Weſtphaliæ & Friſiæ confin. apud veteres Marſos & Salios, ubi Benthema op. & comitat. à veteribus Saliis vix mill. Germanico in ort. diſtans.

Tanis, *Tanitis præfectura* Plinio, *Taphnis* Ezechieli, urbs Ægypti apud oſtium Taniticum, à Gigantibus condita & nominata teſte Iſiodoro, & Pharaonis quondam regia, ubi Moyſes, tot edidit ſigna. *Tanes* adhuc dicta, teſte Nigro, urbs quondam magna, Stephano authore.

Taniticum oſtium, *Saiticum* Strab. *Tanicum* Pomponio, unum ex 7. Nili oſtiis, inter Peluſiacum ad ort. & Mendeſium ad occ. *Callixene*, teſte Bonacciolo cum aliis.

Tanus, flu. Peloponneſi per Argiam fluens. Pauſ. *Tanaus* Euripidi dictus, agrum Argivorum à Spartano dividens. Item Siciliæ mons, teſte Fazello.

Taoca, Perſidis urbs Ptol quam Thevetus *Thimar* vocari ait. Pop. *Tacci*. Dionyſius verſ. 1069.

> Πρῶται Σάβαι, μετέπειτα Πασαργάδαι, ἄγχι Ταοκοί.

Ubi vulgo ἄγχι δὲ Ταοκοί. Atqui cum *Taſcorum* alibi non fit mentio, Salmaſio libens aſſentior, qui Τασκοὺς pro Ταόκους in auctore aliquo malè exarato Dionyſium legiſſe arbitratur. In maritimâ enim Perſidis orâ, non longè à Paſargadis, *Taocene* regio, ubi *Taoce* urbs cum promont. cognom. à Ptol. ſtatuitur, cujus quoque mem. tum Arrianus, tum Strabo lib. 15. urbem regiam nominans: Ubi enim in editis libris eſt ἐν τῇ παραλίᾳ κατὰ τὴν Ὤκην λεγομένην, pro τὴν Ὤκην Ταόκην legendum eſſe monent Caſaubonus & Salmaſius. Montanus.

Tape, urbs Hyrcaniæ regia fuit, apud oram maris Caſpii à portis Caſpiis in ort. ſtad. 1400. diſtans. Strabo.

Taphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas Strabo lib. 10. ponit, quarum caput *Taphus*. Iis Taphii ac Teleboæ imperarunt; de quibus hujuſcemodi repetit originem Scholiaſtes Apollonii. Perſeo ex Andromedâ, ut narrat Herodotus, 4. fuere filii, Alarus, Sthenelus, Neſtor & Electryon, qui ſimul regnaverunt. Ex Hippothoe Neſtoris filiâ & Neptuno Pterelas genitus eſt, ex eo Telebos & Taphus, à quò *Taphus* inſ. in quâ Teleboæ ac Taphii communi nomine, & imperio fuere. Igitur ii Hippothoes eorum aviæ pecuniam ab Electryone eorum neceſſario, qui pro eâ reſpondit, repetebant; quâ negatâ ad arma venere, armenta abigerunt, ipſum denique ac filios ſuſtulere. Alcmena vero Electryonis filia patrem ultura, Amphitryonem Thebanum, hominem potentiſſimum, in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorumque regnum Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Ulyſſem ſucceſſione pervenit. Hæc ille. *Taphiorum* nomen deducit Bochartus per aphæreſin ab חתף *hataph*, i. e. à rapiendo. Erat enim gens latrociniis admodum dedita. Hom. Odyſſ. O.

> Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες.

Idem Odyſſ. Π.

> Οὕνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισι.

Apollonius lib. 1. Argon.

> ——— Ἀτὰρ οἵ γ' ἐθέλοντες ἀμέρσαι
> Ληϊσταὶ Τάφιοι. ———

Taphra, *Taphrura* Ptol. Africæ min. urbs. *Tachs* Moletio, & Oleario, inter Uſillam ad occ. & Theænas ad ort. à Carthag. 300. m. p.

Taphræ, *Taphros* Ptol. *Precop*, vel *Przecop* Mercatori, aliis *Mancup*, urbs Tauricæ in Iſthmo, regia Tartarorum Precopenſium à Tanais oſtio 30. mill. Germanica in Auſt. Axiacam, ſive (ut nunc vocant) Oczacoviam verſus 14. à Boſporo Cimmerio 260. m. p. in occ. teſte Plin. quanta eſt Tauricæ longitudo. Auſpiciis Trajani Imp. capta fuit, teſte Floro, qui eâ tempeſtate vixit. *Taphre* Stephano dicitur, à ſervis, qui dominis cum Thracibus bellum gerentibus, ſe eorum uxoribus commiſcuerant, habitata. Long. 60. 40. Lat. 48. 09.

Taphros, *Fretum Etruſcum* Melæ, *Fretum Gallicum* Antonino, *Sinus Sardonius* Euſtathio, mare quod inter Sardiniam & Corſicam intercedit.

Taposiris, *Taphosiris*, Plut. & Apuleio, op. Ægypti parvum, inter Alexandriam & Canopum, ubi Oſiridis templum erat.

Taprobane, *Zeilan*, teſte Jo. Barrio cum Varrerio, inſ. magna maris Indici contra Cory promont. (non *Sumatra*, ut Mercator ait. longè in ort. diſtans, cum Ptol. illam apud Cory promont. Indiæ citer. deſcribat) cujus ambitus 2000. m. p. eſſe traditur. Lucet ibi Canopus, ſidus clarum & ampliſſimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cœruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Vivunt ultra annos 100. Naſcuntur in eâ berylli & hyacinthi, ut Ptol. refert. lib. 6. Item aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile; præterea gemmæ & margaritæ præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neque ſunt fora, aut lites. Herculem colunt. Populus regem eligit, ſenectâ, clementiaque venerandum, & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignit, abdicant, ne fiat hæreditarium regnum. Dionyſius verſ. 591.

> Κεῖθεν δὲ στρεφθεὶς, νοτίης προπάροιθε κολώνης,
> Αἶψά κε Κωλιάδος μεγάλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο
> Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων·
> Αὐτὴ δ' εὐρυτάτη μέγεθος πέλει.

Hæc inſ. olim Σιμούνδου (vel πάλαι Σιμούνδου) dicta eſt, teſte Ptol. ipſius vero ætate Σαλική & ejus incolæ Σάλαι. Sic enim ille: Ταπροβάνη, ἥτις ἐκαλεῖτο πάλαι Σιμούνδου, νῦν δὲ Σαλική, καὶ οἱ κατέχοντες αὐτὴν κοινῶς Σάλαι. Eadem etiam habet Steph. de urb. uti etiam Marc. Heracleota, & Peripli auctor; niſi quòd hi duo Παλαισιμούνδου habent, ubi Ptol. & Steph. diviſis vocabulis πάλαι Σιμούνδου. Sanè Plinius *Palæſimundi* fluvii cum op. cogn. in Taprobanâ mem. à quo inſulam

Jam denominatam veriſimile fit. Unde ſatis probabiliter contendit Salmaſius in cæteris etiam Παλαισιμένδυ legendum. A Σελικὴ autem vel Σάλη *Seilan*, vel *Zeilan* deduci videtur. Quod autem Dionyſius Taprobanen elephantis abundare ait, idem eſt quod apud alios authores traditur. Solinus ex Plinio: *Elephantis repleta eſt majoribus multò quam fert India.* Alexander Lychnus apud Stephanum. Ælian. Hiſt. An. 16. 18. ubi de hac inſulâ: Ἔχει δὲ ϗ νομὰς ἐλεφάντων πλείστων ϗ μεγίστων, &c. Tzetzes Chil. 8. Hiſt. 213.

Ἡ Ταπροβάνη τῶν Ἰνδῶν νῆσός ἐστι μεγίστη,
Ἐν ταύτῃ ϗ ἐλέφαντες, &c.

Notandum heic obiter Manilianum illud lib. 4.

Et duplici clauſos elephantes carcere terræ.

Recte omnino. In Aſiâ ſc. & Africâ: nam in Europa nulli. Hujus inſ. mem. quoque Ovid. Pont. 1. 5.

Quid tibi ſi calidâ, proſit, laudere Syene,
Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Nomen ejus quod attinet *Taprobane* Bocharto eſt טפ פרון *Taph Parvan*, i.e. litus Parvan, ſeu Parvain, vel *Taph Provan*, ex ט quod Arabice ſig. *Litus* vel *oram maris*, quam vocem apud Phœnices in uſu fuiſſe docent Phœnicum in Africâ urbes maritimæ *Taphrura*, & *Tabraca*, & promont. *Taphitis*, &c. quod facit Solomonis Ophir; vide ſis doctiſſimum auctorem Geogr. pag. 768.

Tapſus, vide *Thapſus*. Item urbs Africæ marit. inter Rhuſpinam, & Rhuſpas, Lepti parvæ vicina. Silius lib 3.

Et Zama, & uberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

Tapyri, populi non procul ab Hyrcanis. Dionyſius:

Ὑρκάνιοι, Ταπυροί τε.———

Ubi Montanus. Tapyros quod attinet (neque enim admitti poteſt altera lectio Ὑρκάνιοι τ' Ἄπυροί τε, obſtat enim aliorum ſcriptorum auctoritas, qui nuſquam Ἀπύρους, ſed Ταπύρους appellant) eos Hyrcaniæ propinquos faciunt Q. Curtius & Plinius, quamvis de accurato eorum ſitu nihil ex illis colligi poſſit. Sed ſi recto ordine hic progrediatur Dionyſius, eos Hyrcaniâ Orientaliores, & proinde in Margianâ eſſe oportet, ubi Ταπύρους quoſdam locat Ptolemæus. Atque eo ferè ſitu eos locat Eratoſthenes, teſte Strab. affirmans μεταξὺ Ὑρκανῶν ϗ Ἀρείων Ταπύρους οἰκεῖν· manifeſtius vero conſentit ipſe Strabo, dum μεταξὺ Δρβίκων τε ϗ Ὑρκανῶν eoſdem conſtituit. Alibi tamen Ταπύρους habet Ptol. in Mediâ ſc. ac Tapuræos cum Tapuris montibus in ipsâ Scythiâ. His mos fuit, ut proprias uxores aliis viris, nuptui concedant, cum 2. aut 3. liberos ex iis ſuſcepiſſent. Vino proinde ac unguento oblinuntur. Juſtitiam colunt. Strabo lib. 12. Vide Steph.

Taracina. Vide *Tarracina*.

Taraco. Vide *Tarraco*.

Taras, flu. Italiæ juxta Tarentum Stephano. Inter Metapontum ac Tarentum Appiano. Pauſanias quoque in Phocicis dicit fluvium eodem nomine, quo urbs, vocari.

Taras, Aſiæ min urbs. Curopalates. Eſt etiam Scythiæ flu. Val. Flac. lib. 6.

Quoſque Taras, niveûmque ferax Evarchus olorum.

Ubi alii *Tarax*.

Tarbelli, pop. Gall. Aquitan. apud Pyrenæi mont. radices; quorum urbs *Tarba*, & *Aquæ Tarbellicæ*. Hinc *Tarbellius*, & *Tarbellicus*, nom. gent. Auſonius in Moſel.

Numine adorato Tarbellius ibit Aturrus.

Lucanus Lib 1.

——— *Et ripas Aturi, quà litore curvo*
Molliter admiſſum claudit Tarbellicus æquor.

Tarbellus, mons Cariæ, Cauno urbi maritimæ imminens. Qu. Calaber.

Tarentaſia, Anton. & alibi *Darantaſia*, reg. & urbs Archiepiſc. Allobrogum, cujus Antiſtes Monaſterii op. inde ad 2. leuc. diſtant. moratur.

Tarentinus ſinus, *Thurinus* Ovidio, ſinus M. Græciæ inter 2. promont. Japygium ad Bor. & Lacinium ad Auſt. terminatus. *Golfo di Taranto* vulgò.

Tarentum, vel *Tarentus*, M Græciæ urbs clariſſima, in intimo receſſu ſinus Tarentini, à *Tarante*, Neptuni filio primum condita, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc adventantes, expulſis incolis (ut Juſtinus lib 3 ſcribit) eam tenuerunt. Incolæ *Tarentini*, qui cum Romanis aliquandiu bellum geſſerunt: quibus cum pares non eſſent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio ſibi acciverunt. Sunt qui *Tarentum* non à *Tarante* Nept. filio, ſed à Sabinâ voce *Tarentum* deducant, quæ illis *molle* ſig. propterea quod in agro Tarentino & nuces & lanæ molliſſimæ provenirent. Locum luxui deditum fuiſſe innuunt Strabo, & Euſtathius, qui τρυφὴν illi tribuunt. Unde Horat.

Pectinibus patulis jactat ſe molle Tarentum.

Idem ad Mæcenatem:

——— *Mihi jam non regia Roma,*
Sed vacuum Tibur placet, aut imbelle Tarentum.

Juvenalis Sat. 6.

Atque coronatum & petulans, madidumque Tarentum.

Sidonius Carm. 5.

Ipſaque, quæ petiit, trepidaverat uncta Tarentus.

Lacedæmonium vocant Horatius & Ovidius. Pari ratione *Tyndareum* Silius lib. 15.

Tunc & Tyndarei Latias Fortuna Tarenti
Auxit opes, laudemque ſimul.———

Uti Claudianus *Oebalium* in Mallii Conſul.

At non Pythagoræ monitus, annique ſilentes
Famoſum Oebalii luxum preſſere Tarenti.

Hinc *Tarentinus*. Horat. lib. 2. ep 1.

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Vide omnino clariſſimum Cluverium de Ital. Ant. pag. 1229. &c. Long. 41. 30. Lat. 39. 58.

Targines, *Vernauda*, teſte Barrio, fl. M. Græciæ apud Locros decurrens. Mazzellà vero teſte, antiquum nomen retinet, ac per agrum Crotonienſium fluit, ubi *Bernalda* opidum.

Tarichea, op. Palæſtinæ in Galilæâ ad lacum Geneſaret. *Jeſſirkin*, teſte P. Lachſtenio. Fuit etiam *Tarichea* op. Ægypti apud Canobum, teſte Stephano: & alterum apud Scenitas.

Tarinates, vel *Taranates*, pop. Sabinorum, quorum op. Taranum ad Himellam flu. apud mont. Severum & Cures, à Reate 10. m. p. in occ. diſtans, quot à Colle Scipionis.

Tariana, Liburniæ caſtellum. *Tuina* Nigro. Plinius incolas vocat *Tariotas*.

Tarna, urbs fertiliſſima. Hom. Iliad. 5. quam Enarratores vocatam poſtea *Sardis* dixerunt. Τάρνη Stephano, urbs Achaiæ: civis *Tarnius*. Heſychius: Τάρνη, πόλις ἐν Λυδίᾳ, οἱ δὲ ἐν Μυσίᾳ, ὅθεν ἦν Ἑρμείας ὁ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου γνώριμος. Ubi Palmerius: Cave credas, lector amice, falſus enim hoc loco Grammaticus noſter, & qui eum exſcripſit Phavorinus. Confundunt duas diverſas urbes. Τάρνη fuit olim Lydiæ, poſtea *Sardis* vocata, Græcis Σάρδεις, urbs celeberrima, metropolis & ſedes regum, & poſtea Satraparum Lydiæ. At alia urbs Ἀταρνεὺς fuit Myſiæ, urbs maritima, cujus tyrannus fuit Eunuchus ille Hermias Ariſtotelis familiaris & affinis, non adeo celebris fuit. Et alia Τάρνη Bœotiæ, quæ nihil ad hunc locum pertinet.

Tarne, flu. Aquitaniæ ex Cebennis mont. oriens, & in Garumnam influens. *Tarnis* Sidonio, carm. ult.

Hinc te Leſora Caucaſon Scytharum
Vincens aſpiciet, cituſque Tarnis.

Item fons Lydiæ ad Tmolum mont. cum op. cogn. Strabo.

Tarpeius mons, idem Capitolino. Virg. Æn. 8.

In ſummo cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis
Stabat.———

Propert. 4. 4

Tarpeium nemus, & Tarpeiæ turpe ſepulcrum
Fabor, & antiqui limina capta Jovis.

Tarpeia ſedes, & *rupes Tarpeia* Lucano dicitur.

Tarpha, Steph. urbs Locrorum Epicnemidiorum juxta Phrygas. Homer. in Catal. Nomen habet à *Tarphe* propinquo fonte, ſive ab arborum denſitate: ταρφειὸς enim Græcis *denſus* dicitur.

Tarquinii, colonia & urbs Hetruriæ; οἱ Ταρκυνίοι Dionyſio Halicarnaſſenſi. Strab. vero ac Stephano ἡ Ταρκυνία, Ptolemæus habet Ταρκυῖναι· quem tamen, quia Romanorum plerumque ſequitur formationes, ſuſpicari poſſis ſcripſiſſe Ταρκυίνιοι. Opidani inde dicuntur Vitruvio, Varroni, Tullio, Livio, Plinio, ac Frontino, *Tarquinienſes*, qui Dionyſio lib. 5. & 6. Ταρκυνιῆται, & Straboni lib. 5. Ταρκυνῆται. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 518.

Tarrabeni, Corſicæ Inſ. pop. Ptol. quorum tractus & op. *Baſtilica* Leandro dicitur.

Tarracina, quæ & Anxur prius dicta, teſte Plinio, *Taracina* Straboni, *Tarrachina* Stephano, colon. & urbs Latii in colle apud Ufentis oſtia, media fere inter urb. Romam & Neapolim. A Græcis urbi hoc nomen fuiſſe impoſitum teſtatur Strabo lib. 5. *Sequitur poſt centum ſtadia à Circæo Tarracina*, Τραχίνη καλουμένη πρότερον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, i. e. ab aſperitate. Long. 37. 02. Lat. 41. 08.

Tarraco, inſignis Hiſp. civitas, Scipionum opus, à quo provincia ipſa *Tarraconia* & *Tarraconenſis* vocatur. Mela lib. 2. cap. 6. *Tarraco, urbs eſt in his oris maritimarum opulentiſſima.* Hinc *Tarraconenſia vina* optima. Mart. 13. 115.

Tarraco Campano tantum ceſſura Lyæo.

Silius lib. 3.

——— *Dat Tarraco pubem*
Vitifera, & Latio tantum ceſſura Lyæo.

Plin. 14. 6. *Hiſpaniarum Laletana* (vina) *copiâ nobilitantur, elegantiâ vero Tarraconenſia.* Syrum habet nomen

Auſonius

טרכין *Tarcon*, qui regiam, aut palatium dixeris. Martialis 10. 104.

Hiſpanis pete Tarraconis arces.

Auſonius in Emeritâ:

Corduba non, non arce potens tibi Tarraco certant.

Quod vero ait auctor noſter, Tarraconem eſſe Scipionum opus teſtes ſecum habet Plinium & Solinum, idque quia non parum auxerunt. Alioquin autem de Tarracone jam ſcripſerat Eratoſthenes, antequam Scipiones pedem in Hiſpaniâ fixiſſent. Long. 22. 53. Lat. 41. 58.

Tarraga, colon. & op Hiſp. citer. haud obſcurum in Catalauniâ. Pop. *Tarragenſes* Plin.

Tarrhas, *Tharros* Anton. *Larghier*, teſte Nigro, urbs Sardiniæ litoralis ad occid. epiſc. ſub Arch. Turritano.

Tarrha, urbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucii Grammatici, ubi *Tarrheus* Apollo collitur. Item alia juxta Caucaſum, colonia Cretenſium.

Tarſa, vicus olim Comagenes in Syriâ populoſus ad Euphratis ripam, à Samoſatis 150. ſtad. in merid.

Tarſatica, *Tarſaticum* Anton. op. Liburniæ litorale. *Terzacz* Lazio. *S. Maria de Tranſiarch* Simlero.

Tarſium, Ptol. op. Pannoniæ infer. ubi Maximinianum Imp. occubuiſſe Aurel. Victor teſtatur. *Tarſum* habent alii codices.

Tarſus, urbs Ciliciæ clariſſima, Strabo lib. 15. & reg. totius caput, in campis ſita, & Cydno amne irrigata: cujus conditorem volunt fuiſſe Perſeum, Danaes filium. Solinus cap. 41. *Matrem urbium habet Tarſon, quam Danaes proles nobiliſſima Perſeus locavit.* Unde Lucan. lib. 4.

Deſeritur Taurique nemus, Perſeaque Tarſos.

Alii tamen urbis hujus originem ad Sardanapalum referunt, poſtremum Aſſyriorum regem: cujus etiam monimento inciſum erat, quòd Tarſum & Anchialum die uno condidiſſet. Hæc fuit Apoſtoli Pauli patria. Act. 21. com. 39. Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰουδαῖος Ταρσεὺς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης. Dicta vero Tarſus eſt, ut quidam exiſtimant, à ſiccitate. Τερσαίνειν enim & Τέρσειν ſiccare ſig. vel quòd hujus reg. loca primò poſt diluvium ſiccarentur: vel ut Eratoſthenes, quoniam in eo tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, ut reconditæ perdurarent, exſiccaſſe perhibentur. Alii à parte pedum, quæ *Tarſus* dicitur, ut in manu ſic vocatam volunt; quoniam eo loco Bellerophon de Pegaſo cecidiſſe, pedemque offendiſſe dicitur. Dionyſius Periegetes verſ. 869.

Ταρσὸν ἐϋκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ' ἵππων
Ἐς Διὸς ἱέμενος πέσεν ἥρως Βελλεροφόντης.

Polyhiſtor. tamen non Bellerophontem, ſed Pegaſum eo in loco crus fregiſſe ſcribit. Ideo Juvenalis de Tarſo Sat. 3.

———*Ripâ nutritus in illâ,*
Ad quam Gorgonei delapſa eſt penna caballi.

Hodie *Teraſſa* incolis, & *Terſis* Turcis, teſte Leunclavio. Long. 66. 14. Lat. 38. 56. Scholiaſtes Juvenalis ad loc. præd. *Apud Tarſum civitatem Ciliciæ, quam præterfluit amnis Cydnus, cujus urbis conditor Perſeus, qui nomen civitati ex facto dedit, quia ibi una ex talaribus pinnis ei excidit.* Doctè quidem, inquit doctiſſ. Valeſius, nam ταρσὸς *talum* ſignificat Græcè: ſed hoc præter mentem Juvenalis, qui de pinna Pegaſi, non Perſei loquitur, uti ſupra dictum. Et v. à Pegaſi pinna denominatam Tarſum prodit Dionyſius, loco ſuperius adducto. Sed à talaribus Perſei ita dictum celebrior ac teſtatior fama eſt. Unde Nonnus lib. 18. Dionyſius de Perſeo Tarſi conditore canit his verſibus:

———Εὔπτερος ἤλυθε Περσεὺς
Γείτονα Κωρυκίοιο διαυγέα Κύδνον ἐάσας·
Ὦ σὺ φίλος, καὶ ἔφασκεν ἐπώνυμον ᾤκεε ταρσῷ
Ἀνδράσι παρ' Κιλίκεσσι νεόκλιτον ἄστυ χαράξαι.

Idem lib. 41. inter antiquiſſimas urbes memorat Tarſum.

Ταρσὸς ἀειδομένη πρωτόπολις.

Tartari, populi longè lateque in Scythiâ & Sarmatiâ dominantes, olim *Scythæ* dicti ſunt.

Tartaria, pars Aſiæ ampliſſima, ad Boream maxime extenſa, ubi alias Scythia intra & extra Imaum, & Serica regio. Dividitur à quibuſdam in quinque partes ſeu regna; nempe in Tartariam veram, quæ ad Bor. Cathaiam, quæ ad ort. Tartariam deſertam, quæ ad occ. Zagataiam, quæ verſus Perſiam; & Turcheſtaniam, quæ ad Auſtr. verſus Indiam propriam. Alii autem & melius, uti Arabes dividunt Tartariam magnam in plures partes Europæis vix notas; quarum præcipuæ ſunt *Thibetum regnum*, ubi alias pars Auſtralis Scythiæ extra Imaum. *Mauralnabaria*, ubi olim Jaxartæ, & Sogdiana pro maj. parte. *Olgaria*; ſeu *Calmuchi* pop. ubi alias Orguſi pop. Scythiæ intra Imaum. *Chaulachitæ*, ubi Alani Scythæ in Scythiâ etiam extra Imaum M. *Mongalia*, ubi olim Hyperborei Scythæ. *Kaimachitarum*, ſeu *Naimanorum* reg. ubi alias pars Borealis Scythiæ extra Imaum, & Sericæ regionis. *Tangurum* regnum, ubi pars Auſtralis Sericæ regionis. *Nuicanum* regnum, ubi minor pars Sericæ Auſtralis, & *Jipa* reg. maximè in ort. extenſa. De quibus omnibus pauca dici poſſunt cum in his raræ ſunt urbes: & de illis Abulfeda fuſius. Terminatur autem hæc Tartaria, à Sept. mari Boreali, ſeu Scythico, uti ab oriente, & mari Kaimachitarum; ab occ. Moſcoviâ, & à merid. Perſiæ, Indiæ, & Sinarum Imperiis.

Tartaria minor, ſeu *Precopenſis*, reg eſt Europæ inter Pont. Euxinum ad merid. paludem Mæotidem ad ort. Moſcoviam ad Bor. & Podoliam atque Volhiniam, prov. Poloniæ ad occ. ubi alias parva Scythiæ, ſeu Cimmeria, & Scythia Europæa in parte Auſtr. Sarmatiæ Europ. Duplex eſt *Crimæa*, alias *Taurica Cherſoneſus*, & Nogaienſis, ubi olim Nomades Scythæ & Mæotæ.

Tartari Budziacenſes, pop. ſunt Europ. in parte infer. Daciæ, ubi nunc Beſſarabiæ pars Auſtralis, verſus oram Pont. Euxini; inter oſtia Danubii & Tiræ fluviorum.

Tartari Dobrucienſes, pop. ſunt Europ. in parte orient. Bulgariæ, ubi alias Scythia provincia Mœſiæ infer. extenduntur que inter oſt. Danubii ad Bor. & Varnam ad Auſt.

Tartari Oczacovienſes, Pop. ſunt in ora Pont. Eux. inter oſt. Boryſthenis & Tyræ flu. in ipſo lim Poloniæ & Tartariæ min. ſuntque Turcarum vectigales, ut alii Tartari Europæi. Cæterum de Tartariæ deſcriptione librum edidit Mart. Broniovius Col. Agrip. 1595.

Tartarus, flu. Venetiæ ex Atheſi in Padum per Hadriæ fines decurrens; ex quo unum ex Padi oſtiis *Tartarum* à Plinio nominatur. Eſt & *Tartarus*, & *Tartara* num. pl. locus inferorum à poetis plurimùm celebratus; in quo ſontes plectuntur, à verbo Græco ταράττω, *conturbo*, quod illic omnia plena ſint perturbationis; vel ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, i. e. à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Servius. Aliis placet ab ἔταρον derivari, ſecundo indefinito τοῦ τείρω, Τάρος, atque per anadiploſin Τάρταρος. Doctiſſimo D. Windetto origo Chaldaica multò magis placet, à themate דרדר *dardar*, i. e. *decidit*; quo ſenſu Tartarus pro eo quod ſubſidit, ac fundum petit, accipitur. Sic Hebræi תחתיות ארץ, *infima terræ* pro Gehennâ uſurpant. Hom. Iliad. θ.

Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον,
Τόσσον ἔνερθ' ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.

Virg. Æn. 6. ———*Tartarus ipſe*
Bis patet in præceps tantum, tenditque, ſub umbras
Quantus ad æthereum cæli ſuſpectus Olympum.

Non deſunt, inquit vir magnus, quibus Tartarus nihil aliud eſt, quam aer craſſus, frigidus ac tenebroſus circa polos. Ita Crates apud Stephanum: Τάρταρος, Κράτης, ὁ ὑπὸ τοῖς πόλοις ἀὴρ παχύν τε καὶ ψυχρόν τινα, καὶ ἀφώτιστον. Heſychius: Τάρταρος, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος τόπος.

Tarteſſos, *Cartheia*, vel *Carteia* Ptolemæo, nomen habet à flu. præterlabente. Steph. vulgò *Tariffa*, op. Hiſp. Bæt. in orâ, inter Calpen & Bellonem. Apud Sil. Italicum Carteia à Tarteſſo diverſa eſt. Livius autem Carteiæ ſitum deſcribens omnino eadem fuiſſe oſtendit. Uno verbo (inquit Bochartus) triplex eſt Tarteſſus apud veteres. Una propriè dicta in inſulâ ad Bætis oſtia, qui & ipſe Tarteſſus de nomine urbis dictus eſt. Duæ ſic dictæ καταχρηστικῶς, Carteia, nimirum, & Gades. Has condidere Phœnices, ac primam illam jam conditam invenerunt. Vide quæ ſequuntur, imò & quæ præcedunt apud authorem erudituſſimam Geogr. p. 671. Hinc *Tarteſſius*. Ovid. Met. 14.

Preſſerat occiduus Tarteſſia littora Phœbus.

Item *Tarteſſiacus*. Mart. lib. 9. ep. 61.

In Tarteſſiacis domus eſt notiſſima terris.

Tarvanna, urbs Belgii, Morinorum metropolis, in Picardiæ & Arteſiæ confin. à Carolo 5. Imp. ſolo æquata.

Tarvedum, *Orchas*, Ptol. *Orcha* Diodoro Siculo, promont. Albionis in orâ Scotiæ Boreali, contra Orcades porrectum. *Howburn* Camdeno.

Tarveſede, pagus Rhætiæ, *S. Jacob in Clavenerthal* Scudo. *Speluga* vero Simlero.

Taulantii, *Taulanti* Plinio, *Talantii* Procopio, pop. Macedoniæ mediter. Dyrrachio finitimi & Apolloniæ, quorum reg. *Tallandt* Lazio, *Tamoriza* Caſtaldo, *Muſachia* Nigro: apud quos vinum ex melle fit, ut Ariſt. author eſt. Urbs Arniſſa, *Alada* Moletio. Zonaræ ſunt inter Dalmatas. Lucan. l. 6.

Quemque vocat collem Taulantius incola Petram.

Silius lib. 15.

Quaque per Illyricum Taulantius incola littus, &c.

Taurentinum, *Tauroentium* Ptol. *Taurenta* Cæſari, *Taurentum* Antonino, *Tolon*, ut pleriſque videtur, urbs Gall. Narbon. in orâ Provinciæ inter Maſſiliam, & Forum Julium 12. leuc. in ort. Sed apud Anton. Telo à Taurento diverſus eſt, 12. m. p. ab eodem diſtans in ort. *Tauroes*, ſeu *Taurois* à Steph. Maſſilienſium colonia dicitur.

Taureſium, op. Macedoniæ in Myſiæ confin. in Dardaniâ reg. Juſtiniani Imp. patria, quæ aliis *Priſtena*, ſeu *Priſdena* nominatur, apud Juſtinianam primam, teſte Procopio, quæ à Nicephoro Calliſto Achridus appellatur, Lychnidus Ptolemæo. Item *Taureſium*, urbs Mediæ, Perſarum regia, quæ *Tabreſium* quoque dicitur.

Tauri, pop. Sarm. Europææ, qui, teſte Plinio, Tauricam Cherſoneſum incolunt, qui & *Tauroſcythæ* Plin. ac Ptolemæo dicuntur, ſed teſte Procopio Dromum Achillis inſulam inhabitant. Lucan. lib. 2.

Armenios, Cilicaſque ferox, Tauroſque ſubegi.

Ovid. Pont. lib. 3. eleg. 2.

Eſt locus in Scythiâ, Tauros dixere priores.

Taurianum, urbs Brutiorum à Saracenis exciſa, cujus rudera apud Palmam pag. cernuntur: cui *Seminaria*, op. ſucceſſit amplum. Long. 40. 25. Lat. 39. 20.

Taurianus, ſcopulus, Ptol. *Terinæus* Plin. locus Brutiorum in orâ litorali, *la Nave*, teſte Barrio.

Taurica, Cherſoneſus, vulgò *Tartaria minore* Europæis & Italis, *Gazaria*, aliis, & incolis *Precopika*, penninſula Europæ, cujus fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Pontus & Cimmerius Boſporus. Famoſa olim arâ Dianæ, ſive, ut Herodotus vult Iphigeniæ, Agamemnonis filiæ, cui ibi humanis hoſtiis immolatum. Ovid. Triſt. 4. el. 4. Qu. Curtius lib. 4. Herodotus lib. 4. Aug. de C. D. l. 7. cap. 19. & 26. Hæc ara poſtea Ariciam in Italia tranſlata eſt, teſte vetere Schol. ad ep. Horatii ad Piſones, verſ. 16. Ovid. Pont. 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, quid Jazyges acres,
Cultaque Oreſteæ Taurica terra Deæ.

Lucanus lib. 1.

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Juv. Sat. 15.

——— *Quippe illa nefandi Taurica ſacri*
Inventrix. ———

Taurini, pop. Italiæ in Gall. Subalpinâ & Pedemontanâ reg. inter Libycos ad ort. Suetrios ad occ. Salaſſos ad Arctos, Pado eos ad Auſtr. terminante. Licet eos Leander *Piemonte* indigitet. Horum caput eſt *Auguſta Taurinorum*, urbs, & Academia, totius principatûs Pedemontani conventus juridicus. Principis ſedes eſt & vulgò *Turin* vocatur. *Taurinorum* mem. Sil. Ital. l. 3.

His tandem ignotas tranſgreſſus caſibus Alpes
Taurinis ductor ſtatuit tentoria campis.

Tauriſci, pop. Pannoniæ ſub quorum reg. *Steyrmark*, teſte Lazio, dicitur.

Tauriſci, pop. Alpini in finibus Helvetiorum apud Alpes ſummas, & ort. Rhodani, quorum urbs *Uren*, (*Eltorff*, teſte Scudo) nominatur ab *uris*, qui ſunt genus taurorum, primus Helvetiorum conventus qui ex Italiâ in Helvetios proficiſcentibus occurrit, inter Adulam, mont. 20. & Lucernam urb. 20. m. p. *Taurini* etiam Anton. teſte Ortelio dicuntur. Sunt & *Tauriſci* Plinio & Livio, pop. Norici Alpini, Alpes Noricas incolentes. Carni quoque *Tauriſci* Plin. dicuntur, Carnicas Alpes incolunt. *Tauriſci* etiam apud Steph. pop. Alpini, quos & *Taurinos* dici ait apud Polybium.

Taurocinium, flu. Brutiorum per agrum Rheginorum fluens. *Calopinaco*, teſte Barrio.

Tauromenius, Vib. Sequ. flu. Siciliæ prope Tauromenium urb. fluens, *Aceſine* Thucyd. *Aſine* Plin. *Cantara* Leandro.

Taurominium, *Tauromenium* Ptol. Paterculo & Strab. quod & Naxos, teſt. Plin. & Solino (licet apud Strab. ſint urbes diverſæ) colon. & urbs Siciliæ inter Meſſanam ad Bor. & Catanam ad Auſt. 30. m. p. nunc *Taormina*, ab Andromacho, Timæi hiſtorici patre, condita. *Tauromenon* Ovid. l. 4. Faſt.

Himeraq; & Didymen, Agrigentaq; Tauromenonque.

Hinc *Taurominitanus* nom. gent. Lucan. lib. 4.

Taurominitanam vincunt fervore Charybdim.

Silius lib. 4.

Taurominitanâ cernunt à ſede Charybdim.

Juvenal Sat. 5.

Mullus erit domino quem miſit Corſica, vel quem
Tauromenitanæ rupes. ———

Tauropolium, urbs Aquitaniæ. Erat & templum Dianæ in Samo inſ. præclarum, Steph. in *Icariâ*. Dionyſius:

——— Οἷ Ταυροπόλοιο θεοῖο.
Βωμοὶ κνισσήεντες ἀειδίνεα καπνὸν ἔχουσι.

Vide Suidam in ταυροπόλαν.

Tauroſcythæ, pop. Sarmatiæ, qui Taurum mont. habitant penes Achilleum curſum.

Taurunum, *Taururum* Ptol. *Belgrado* Italis, *Nander Alba* Hungaris, *Griechiſch-Weiſſemburg*, i. e. *Alba Græca* Germanis urbs Pannoniæ infer. ad Sai cum Danubio confluentiam, in Myſiæ ſup. confin. caput Serviæ.

Taurus, mons Aſiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgens vaſtè ſatis attollitur: dein dextro latere ad Sept. ſiniſtro merid. verſus flectitur, in occid. rectus, & perpetuo jugo, multarumque gentium, quà deorſum agit, terminus, ſed pro gentium ac linguarum varietate diverſa nomina ſortitur. Nam in Lycia *Cragus*, in Pamphyliâ *Coraceſius*, & *Sarpedon*, in Ciliciâ *Taurus* (unde Ovid. Met. 2.

Ardet Athos, Tauruſque Cilix, & Tmolus & Oete.)

in Armeniâ min. *Antitaurus*, in Syriâ *Amanus*, in Meſopotamiâ *Chaboras*, in Armeniâ maj. *Pariedrus* & *Gordiæus*, ac *Moſchicus*, in Meſopotamiæ & Armeniæ maj. confin. *Niphates*, in Colchide *Coraxicus*, in Iberiâ & Albaniâ *Caucaſus*, in Mediâ *Zagrus*, in confin. Aſſyriæ ulterius *Orontes*, *Jaſonius*, *Coronus* & *Choatras*, in Parthiâ *Paracoathras*, in Carmaniâ *Strongylos*, in Bractrianâ *Paropamiſus*, in Scythia *Imaus*, inter Scythiam & Indiam *Emodus*: quos montes in univerſum *Ceraunios* vocari à Græcis teſtatur Plinius. Mela etiam ſub eodem vocabulo maximam ejus partem comprehendit. Qu. Curtius videtur eum duobus tantum nominibus deſignare, *Tauro* & *Caucaſo*. Rationem nominis innuit Dionyſius verſ. 641.

——— Ταῦρον δέ ἑ κικλήσκουσιν·
Οὕνεκα ταυροφανές τε καὶ ὀξυκάρηνον ὁδεύει.

Taurus, mons. Germ. in fin. Cattorum Tacito, & Jornandi mons Sarm. Europ. juxta Mæotidem pal. & Herodiano, mons Tauricæ Cherſoneſi, & Melæ mons Germ. ſeu Norici in tractu Salisburgenſi & Carinthiæ confin. altiſſimus, teſte Ortelio, *Thaurn* incolis. Item *Taurus*, mons Arabiæ Petrææ ad fin. Arab. cum op. cogn. *el Tor*, à monte Sinâ 60. m. p. in merid. ab Heropoli urb. 60. in ort. Item *Taurus* promont. Siciliæ in orâ Orientali. *Capo di S. Croce* Fazello. Item fluviolus Peloponneſi per Argiam apud Trœzenem fluens.

Taus, Scotiæ fluvius. *Tay* Camdeno, Perthiam comit. fluens.

Taxila, orum. pl. urbs maxima Indiæ citer. inter Indum & Hydaſpen, quam Strabo lib. 15. amplam & legibus munitam ſcribit. Arrianus: *Alexander trajecto Indo Taxila venit urbem magnam, & felicem, omnium quæ inter Indum & Hydaſpen, maximam.* Vide Philoſtratum de vitâ Apollonii.

Taygetus, ſeu *Taygeta*, pl. num. *Portes*, teſte Nigro, mons Laconicæ apud Eurotam flu. & Spartam urb. Amyclis imminens, cujus bona pars cum terræ motu corruiſſet, Spartanorum urb. oppreſſit. Cic. lib. 1. de Divin. Claud. de bello Getico:

Culmina Taygeti trepidæ vidiſtis Amyclæ.

In hoc monte venari ſolebant veteres. Virg. Georg. l. 3.

Taygetique canes. ———

Propert. 3. 14.

Et modo Taygeti crines aſperſa pruinâ
Sectatur patrios per juga longa canes.

Lacænæ virgines ibidem bacchabantur. Virg. Geo. l. 2.

——— *Virginibus bacchata Lacænis*
Taygeta ———

Servius: *Mons Laconum Baccho conſecratus.* Erat enim vitifer. Theognis, verſ. 875.

Πῖν' οἶνον, ὃν ἐμῆς κορυφῆς ἀπὸ Τηϋγέτοιο.
Ἄμπελοι ἤνεγκαν.

Hunc montem Strabo vocat ὑψηλὸν lib. 8. Unde Statius lib. 1. Achil.

——— *Minor Othrys, & ardua ſidunt*
Taygeta. ———

Imò Taygeti tanta eſt altitudo, ut qui in ejus ſit cacumine totam Peloponneſum videre queat. Staſinus apud utrumque Tzetzen:

——— Αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Τανταλίδου Πέλοπος.

Longitudinem ejus innuit Homerus Od. ζ. hoc verſu;

Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον.

Lucan. lib. 5.

——— *Gelidique inculta juventus Taygeti.*

Unde Statius lib. 1. Sylv.

Et Dryadum viduare choris algentia poſſet
Taygeta. ———

Tazata, inſ. Oceani Scythici; quæ *Talga* Melæ dici videtur, & *Chalca* Ptolemæo in mari Hyrcano.

Tazus, Tauricæ Cherſoneſi op. mediter. Ptol. *Theodoro* Nigro. Item op. Sarmatiæ Aſianæ in ora maris Euxini, ad ſinum Cerceticum, inter Achæam vicum ad occ. & Ampſalim urb. ad ort. Ptol. *Suſaco* Mercatori.

Teanum, cogn. *Sidicinum* Plin. & al. vulgò *Tiano*, colon. & urbs Campaniæ, à Capuâ 12. m. p. Caſinum verſus 20. in colle, inter Cales 4. & Sueſſam 8. à Venafro 18. in merid. Nomen gent. *Teanus* apud Stephanum. *Teanum* alterum, *Apulum* cogn. *Theanum* Ciceroni, urbs Apul. Dauniæ

niæ apud Frentanorum fines exciſa, in mont. Apen. inter Luceriam ad ort. & Larinum in Corum, ab eo 18. m p. diſtans.

Tearus, flu. Thraciæ, qui ex 36. fontibus manat, teſte Herod. lib. 4. ubi ſcribit Darium ad Scythas proficiſcentem perveniſſe, & caſtra ad eum triduo continuaſſe, aquâ illius dulciſſimâ & limpidiſſimâ delectatum, columnâ ibi cum inſcriptione erectâ.

Teatea, *Teate* Silio, *Tegeate* Straboni, urbs Marucinorum metropolis inter Atriam ad occ. 12. & Anxanum ad ort. 15. Hic *Teatinorum* Societas exordium habuit. Pop. *Teatini* Plin. *Teates* Appiano Alexandrino. Silius l. 8.

Corfini populos, magnumque Teate trahebat.

Tectoſages, pop. Germ. juxta ſylvam Herciniam incolentes. Cæſar. quos B. Rhenanus apud Sylvam nigram juxta Nicri flu. ripas habitaſſe tradit. Quorum adhuc extat veſtigium *Teck* arx, antiquum nomen redolens in Ducatu Wirtembergenſi.

Tectoſages, *Tectoſagæ* Steph. & ſingulari *Tectoſax*, *Tectoſagi* Trogo. *Toliſtobigi* Floro, pop. gemini: primi Gall. Narbon. quarum metropolis eſt Toloſa. Auſonius in Catalogo urb. de Narbone:

Interiuſque premunt Aquitanica rura Gebenno
Uſque in Tectoſages.———

Tegea, *Tegæa* Ptol. *Tegeæa* Poetis, à *Tegeote* conditore dicta, urbs Peloponneſi in Arcadiâ, à Mantineâ 12. m. p. diſtans. Hic oſſa Oreſtis Gigantis Olymp. 58. inventa, teſte Solino. Virg. Æn. 5.

Alter ab Arcadiâ Tegeæ de ſanguine gentis.

Hinc *Tegeæus*. Ovid. Faſt. 6.

Liba ſuâ properata manu Tegeæa ſacerdos.

Propertius:

———*Calami, Pan Tegeæe, tui.*

Idem *Tegeaticus*. Sat. 1. Sylv. carm. 2.

Et de Mænaliâ volucer Tegeaticus umbrâ.

Quomodo Tegeatæ & Pheneatæ diutino bello ſe mutuo afflixerint, docet Plut. in Parallelis. Item *Tegea*, *Tege* Ptol. op. Africæ mediter. Thebariæ proximum ad 6. m. p. diſtans, apud ſinum Numidicum.

Teium, urbs Paphlagoniæ, in orâ maris Euxini, Anacreontis patria. Licet aliis patria ejus *Teios*, vel *Teos*, urbs Ioniæ; unde *Teius*. Horatius:

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Teium.

Ovid. Triſt. 2.

Præcepit Lyrici Teia muſa ſenis.

Tela, op. Hiſp. Tarrac. Anton. Hinc *Telenſe concilium.*

Telamon, ſive *Telamo*, Etruriæ portus. Plin. 3. 5. *Mox Umbro navigiorum capax, & ab eo tractus Umbriæ, portuſque Telamon.* Τελαμὼν Stephano, qui etiam πόλιν eum vocat. Ptol. Τελαμὼν ἄκρον dicitur. Originem opidi, nominiſque ad Argonautarum uſque tempora antiquiſſimi Græcorum ſcriptorum retulerunt, teſte Diodoro Siculo lib. 4. cui Τελαμὼν λιμὴν dicitur.

Telchines, pop. Rhodi inſ. eo ex Cretâ profecti (unde Rhodus *Telchinia* dicta) Jalyſum urb. incolentes. Ovidius Met. 7.

———————*Jalyſios Telchinas,*
Quorum oculos ipſo mutantes omnia viſu
Jupiter exoſus fraternis ſubdidit undis.

Malefici ſiquidem homines fuiſſe perhibentur, aſpectu ſolo omnia effaſcinantes. Unde Heſychius & Suidas interpretantur Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. Statius Sylv. 4.

———*Idæis Telchines in antris.*

Nicolaus in Hiſt. de mor. Gent. apud Stob. Τελχῖνες ἄνθρωποι ὀνομαζόμενοι οἱ τὸ ἀνέκαθεν Κρῆτες, οἰκήσαντές τε καὶ ἐν Κύπρῳ, μεταναστάντες δὲ εἰς Ῥόδον καὶ πρῶτοι τὴν νῆσον κατασχόντες, βάσκανοί τε σφόδρα ἦσαν καὶ φθονεροί, &c.

Teleboæ, vel *Teleboes* (vide *Taphii*) pop. Ætoliæ, ſeu Acarnaniæ, ut apud Ariſt. in politicis, & Caprearum inſularum latrociniis dediti.

Tellene, Latinorum urbs πόλιν ἐπιφανεστάτην appellat Dionyſ. Halic. lib. 3.

Tellina Vallis, *the Valtolin*, pars Rhetiæ propriæ ubi alias Vennonetes pop. ad radices Alpium. Subeſt dominio Rhætorum; terminatur autem à Sept. Rhetiâ propriâ, à merid. dominio Veneto, ab occ. Ducatu Mediolanenſi, & ab Orient. Com. Tirolenſi. Nomen ſortitur à *Telia*, vulgò *Teglo*, caſtro in Rhætorum & Inſubrum confinio.

Telmiſſus, urbs Piſidiæ, de quâ ſic vir magnus de Ph. Col. lib. 1. cap. 6. Solymi, inquit Strab. authore lib. 13. *Termiſſenſes* appellantur à *Termeſſo* promont. cui imminet Solymus: Τῆς γοῦν Τερμησσέως ἄκρας, inquit, ὁ ὑπερκείμενος λόφος καλεῖται Σόλυμος, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Τερμησσεῖς Σόλυμοι καλοῦνται. Ubi leg. *Telmiſſum* & *Telmiſſenſes*. Nam pro Τερμησσέως libri ſcripti habent Τελμησσέως, ut obſervatum eſt à Caſaubono. Sic in his verbis l. 14. Ὑπέρκειται δ᾽ αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρος, καὶ Τέρμισσος Πισιδικὴ πόλις ἐπικειμένη τοῖς στενοῖς. Ubi malè pro *Telmiſſo* legi *Termiſſum* patet ex Euſt. qui hunc ipſum locum ſic citat ubi de Phaſelide, habet enim Τελμισσός. Sed & Arrianus lib. 1. ἀναβάσ. conſtanter ſcribit Τελμισσὸν & Τελμισσέας. Et Heſychio Τελμισεῖς ſunt ἔθνος περὶ Λυκίαν; & apud Cic. de Divin. lib. 1. *Telmeſſus in Cariâ eſt.* Suidas etiam habet Τελμισεῖς ex Polemone ac Dionyſio Chalcidenſi, qui ſcripſit urbium origines. Et vero Solymorum linguâ *Telmiſſus* erat תחלמיש *Tabalmis*. Nempe *balmis* Ebræis *rupem* ſonat, & ad formam nominis pertinet ת præpoſitum: quod à ſaxo deductum ſeu monte prærupto cui incumbebat. Arrianus: χωρίον δὲ οἰκοῦσιν ὑψηλὸν καὶ πάντῃ ἀπότομον.

Telo, ſeu *Telo Martius*, vulgò *Toulon*, ſeu *Toloon*, urbs Gall. Narbon. in Provincia, cum portu capaciſſimo in orâ maris mediter. Armamentum habet inſtructiſſimum, & ibi regia claſſis præparatur. 15. leuc. diſtat à Foro Julii, & 2. ab Olbiâ eſtque in planitie & probe culta. Long. 26. 50. Lat. 42. 00.

Telos, inſ. maris Carpathii ante Gnidum urb. Cariæ, *Agathuſa* Callimacho, teſte Plinio, unde *Telina unguenta* eidem Plinio 13. 1. *Epiſcopia* Sophiano.

Tembrius, flu. juxta pontum: Orpheus in Argon.

Νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηΐδα τ᾽ ἀπάτερθεν
Τέμβρειος ἰχθυόεις θαλεραῖς πλημμύρεσκεν ὄχθαις.

Tempe, regiuncula Theſſaliæ, in valle amœniſſimâ, per quam Peneus flu. decurrit, à poetis celebrata, inter Lariſſam, & oram maritimam, montibus Olympo, Oſſâ, & Pelio cincta; ubi aquæ æs erodit, teſte Plinio l. 31. c. 2. De quâ Ælian. l. 3. c. 1. Ovid. Met. 1.

Eſt nemus Æmoniæ, prærupta quod undique claudit
Silva, vocant Tempe; per quæ Peneus ab imo
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis.

Virg Georg. 4.

Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia Tempe.

Hinc *Theſſala Tempe* Ovidio & Horat. Od. 7. lib. 1. qui alibi:

Aut Zephyris agitata Tempe.

Virg. ob frigiditatem laudat Georg. 2.

———*Aut frigida Tempe.*

Ubi Serv. *Tempe ſunt propriè loca Theſſaliæ amœna; abuſivè v. cujuſvis loci amœnitas.* Ambiguo ſenſu docet uſurpata vetus, Lexicon Herodoleum: Τέμπεα τὰ στενὰ τῶν ὀρῶν καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι. Nugantur grammatici cum *Tempe* dicta eſſe putant, tanquam τερπνή, vel τέρπη. A religione loci nomen hoc inditum eſt. Itaque rectè Mela: *Hic ſacro nemore nobilia Tempe.* A τέμνω enim fit τέμενος, & contractè τέμμος. Pro eo vero Macedones, & Æoles, quibus ubique placet π ἀντὶ τοῦ μ, dicebant τέμπος. Itaque τέμπος æque ac τέμενος & *lucum* & *fanum* ſig. Hinc quoque Romani ſuum fecere *tempus*, cujus tantum ſupereſt diminutivum *tempulum* vel *templum*, obliterato priori ad vitandam ambiguitatem ejuſdem, ſed aliud ſignificantis vocabuli.. Qui τέμπη interpretantur τὰ στενά, illi non vocem exprimunt, ſed ſitum deſcribunt. Iſ. Voſſius. Eſt qui τέμπεα ab Ebræo טמן deducit, i. e. *abſcondere.* Sanè Ovidius Tempe deſcribit per nemus *Prærupta quod undique claudit Sylva.* Unde Seneca in Troadibus:

———*Theſſali montes & opaca Tempe.*

Stat. Theb. lib. 6.

———*Umbroſaque Tempe.*

Idem lib. 10.

———*Tenebroſaque Tempe.*

Lucanus lib. 1.

———*Nemoroſaque Tempe.*

Val. Flac. l. 8.

Tempe viridi lucentia fumo.

Sunt & *Tempe* Bœotiæ, quæ *Teumeſſia* dicuntur à Teumeſſo op. Stat. 1. Theb.

Illius in ſpeciem, per quem Teumeſſia Tempe.

Ovid. Met. 7.

Inde lacus Hyriis videt & Cycneia Tempe.

Sunt & alia in Siciliâ. Ovid. Faſt. 4.

Hinc Camerinam adiit, Thapſonque & Heloria Tempe.

Denique loca quælibet amœna, nemora præſertim atque aquas habentia καταχρηστικῶς *Tempe* vocamus. Quin & montium anguſtiæ ſic appellantur. Favorinus: Τέμπη τὰ μέταξυ τῆς Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν στενά. Καθόλου δὲ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσιν αἱ στενόταται διάβολαι, ὡς Διονύσιος ὁ περιηγητής·

Πυμάτης παρὰ τέμπεα Κέρνης.

Tencteri, al. *Tenchteri*, *Tanchari* Appiano, *Tenterides* Plutarcho *Tenchateri* Livio, pop. Germ. quorum reg. *Drent*, teſte H. Junio dicitur inter Friſiam, ad Bor. & occ. Weſtphaliam ad ort. & Tranſiſalanam ad Auſt.

Tenea, *Tenea* Suidæ, pagus agri Corinthiaci, arboribus conſitus. Unde Proverbium:

Εὐδαίμων γε Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης.

Tenca, flu. Umbriæ. Vide *Tinia.*

Tenebrium, promont. Hiſp. Tar. cum op. cogn. inter oſtia Iberi in 2. alveos infra Dertuſam urb. diviſi. *Cabo de Alfaques* Moletio

Tenedos, *Tenedo* Sophiano, inſ. maris Ægæi, ſive Helleſponti, amœna, contra Sigeum, Troadis Promont. inde 12. m. p. (ſed teſte Strab. 40. ſtad. ad 80. patens) in occ. & Circium diſtans, Apollini, qui ibi præcipuè colebatur, ſacra, prius *Calydne*, teſte Pauſ. ac Diod. Sic. *Phœnice* & *Lyrneſſus* etiam, uti Plin. auctor eſt, 5. 13. Inſ. hæc ante bellum Trojanum florentiſſima fuit, in quâ Græci ſupremas illas, quibus Troja periit, inſidias ſtruentes, ſeſe occultarunt. Virgilius Æn. 2.

Eſt in conſpectu Tenedos, notiſſima famâ
Inſula, dives opum, Priami dum regna manerent.

Dionyſ. verſ. 537.

Λέσβου τ' εὐρυχέροιο, καὶ ἱμερτῆς Τενέδοιο.

Vulgò dici putatur qu. Τένου ἕδος, à Tene quodam, quem Cygnus pater à novercâ concitatus cum arcâ incluſum in mare projeciſſet, is ad inſ. Leucophryn ejectus eſt, & ab incolis Rex creatus, & poſt obitum pro Deo cultus. Atque ita factum ut inſ. pro Leucophry *Tenedos* appellaretur. Ita referunt Ariſtot. & Heraclides in politiis. Strabo lib. 13. Diod. lib. 5. Pauſ. in Phocicis, Plut. in Hellenicis, Conon apud Photium, Serv. in Æn. 7. Euſt. in Il. α. Iſacius in Lycophronem. Suidas in Τενέδιος ἄνθρωπος. Stephanus, Phavorinus, aliique. Tenem vero hunc à Tenediis relatum fuiſſe in Deos, docent hæc Ciceronis in Verrem 1. *Tenem ipſum, qui apud Tenedios ſanctiſſimus Deus habetur, qui urbem illam dicitur condidiſſe, cujus ex nomine Tenedos nominatur.* Tamen hanc fabulam non eſſe ex ultimâ vetuſtatis memoriâ repetitam ex eo colligere eſt (inquit Bochartus) quod de Tene nil quicquam habetur apud poetas vetuſtiores. Sed nec in Apollodoro, Hygino, Palæphato, & Mythologorum aliis. Nec à *Tene* fieret *Tenedos*, ſed Τένου ἕδος, ut Κεῶς μέτωπον, neque enim fert Græcæ linguæ genius, ut aliter coaleſcant ſubſtantiva cum adjectivis. Denique Τένεδος vel Τενέεδος neutrum eſſet, non fœmininum. Sed fingenda fuit hæc fabula, quia pudebat Tenedios neſcire ſuas origines, & rationem nominis ſui At Phœnices ſi conſuluiſſent, inſ. ſuam didiciſſent Tenedum dici qu. inſula טין אדום *tin-edom*, i. e. *luti rubri*, cujus plurimus in figulinis uſus. Et in Tenedo celebres fuere figulinæ. Unde *Tenedia vaſa* magno in pretio apud veteres, quod Plut. in lib. de vitandâ cenſurâ, & ex eo Ariſtoph. Schol. in Nub. Act. 4. Scen. 3. his verbis docent: Τὴν δὲ τράπεζαν ἡ κωμῳδία Αὐλὶς, ἡ Τένεδος ἀντικοσμήσει τοῖς κεραμεοῖς καθαρωτέροις ὄντα τῶν ἀργυρῶν. Boch. *Tenedius tibicen*, de falſo dicitur apud Steph. *Securis Tenedia* pro expeditâ & ſeverâ juſtitiâ. *Tenes* enim (de quo ſupra) legem tulit, atque induxit morem, ut à tergo Judicis aſtaret quiſpiam ſecurim tenens, viz. in hoc paratus, ut qui perperam quid in judicio dixiſſet mendacium, opinor, aut falſum teſtimonium, eum protenus ſecuri feriret.

Tenos, inſ. in Ægæo mari, una Cycladum, in quâ urbs eſt ejuſdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles *Hydruſſam* appellatam dicit, alioqui *Ophiuſum.* Plin. 12. 4. Steph. à *Tene* conditore dictam ſcribit. Ejus mem. Ovidius Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque & Tenos & Andros.

Tenos, inquit Bochartus, Doricè Τᾶνος, Phœniciè inſula תנות *thannoth*, i. e. draconum, ſeu ſerpentum. Ariſtoph. Schol. in Plutum: Ἐν τῇ Τήνῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσῳ ὄφεις καὶ σκορπίοι δεινοὶ ἐγίνοντο. Ibidem Ὀφιοῦσσα, i. e. *Anguina* dicitur ab Antimacho. Quod & alii imitati ſunt. Atque eodem referri poteſt quòd à nonnullis *Hydruſſa* dicebatur: nempe ab *hydris* facto nomine, non ab aquis, ut veteres volunt. Euſt. Ὕδασι κατάρρυτος, διὸ καὶ Ὕδρουσα ἐκλήθη. Steph. Ἐκλήθη δὲ Ὕδρουσα, διὰ τὸ κατάρρυτον εἶναι, καὶ Ὀφιοῦσα. Plin. *Tenos cum opido 15. m. p. porrecta, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles Hydryſſam appellatam ait, aliqui Ophiuſſam.* Quin & vipera *Tenia* dicta eſt, tanquam eſſet à Teno. Heſychius: Τηνία, ἔχιδνα· quia Tenus fuit θηριώδης. ut habet Scholiaſtes qui ſupra. Ariſtoteles in fine lib. de Mirab. narrat de ſerpente quodam in *Teno* urbe magicis cantibus exanimato. Sed *Tenus* illa in Theſſaliâ fuit, non in inſulâ *Teno.* Τηνίων σκορόδων *alliorum ex Teno* mem. Ariſtoph. in Pluto, quæ volunt fuiſſe δριμύτατα acerrima. In Ariſt. autem non occurrit, quod ex eo citat. Steph. ibi φιάλων σύγκραμα εἶναι ἐξ οὗ πῦρ ἀνάπτουσι πάνυ ῥᾳδίως. Nihilo fortaſſe verius quàm quod aſſerit Athenæus lib. 1. ibidem eſſe fontem cujus aqua vino non miſcetur. Antholog. 1. 38. Antipater Tenum ita cum Delo confert.

Νῦν δὲ σὺ μὲν ζώεις, ἡ δ' οὐκ ἔτι, τίς κεν ἐώλπει
Ὄψεσθαι Τήνου Δῆλον ἐρημοτέρην·

Unde colligitur Tenum inſulam eſſe non magnæ rei *Tenos* item apud ſcriptores Britannicos, inſ. Albionis ante oſtia Tameſis, Cantio adjacens, vulgo *The Iſle of Tenet.*

Tentyra, orum, & *Tentyris*, urbs & nomus Ægypti ad Nilum cum inſ. Teſte Plin. Incolæ *Tentyritæ*, qui tanto crocodilis terrore eſſe dicuntur, ut ſolâ voce eorum auditâ in fugam vertantur. Plin. 25. 8. Strab. lib. 17. Juvenal. Sat. 15.

Qua vicina colunt umbroſæ Tentyra palmæ.

Eſt & locus Thraciæ in ora contra Samothraciam inſulam, cujus mem. Ovid. 1. Triſt. el. 9.

Saltus ab hâc contra brevis eſt Tentyra petenti.

Ita quidem locus ille vulgo legi ſolet. Pro *Tentyra* vero (notante doctiſſimo Nic. Heinſio) veteres plerique *Epyra*, vel *Empyra.* Combianus autem pro diversâ lectione *Tempyra*, quomodo & duo alii, rectè. Liv. lib. 38. cap. 41. *Inde Æniorum fines, præter Apollinis, Zerinthium quem vocant incolæ, templum ſuperant. Aliæ anguſtiæ circa Tempyra excipiunt, (hoc loco nomen eſt) non minus confragoſæ.* Faceſſat ergo Ortelius, qui cum Merulâ *Stentora* emendandum cenſet.

Teos, *Teios* Thucydidi, *Suſor* nunc Theveto & Moletio, urbs & portus Ioniæ in orâ litorali inter Erythras ad Bor. & Colophonem ad Auſt. Anacreontis, & Erinnæ poetriæ patria, licet alii *Teium* Anacreontis patriam ſcribunt. Hinc *Teius* adject. Horat. ——*Et fide Teiâ*

Dices laborantes in uno
Penelopen vitreamque Circen.

Eſt alia in Scythiâ, de quâ ſis Stephanum conſulas.

Teſphlis, Cedreno *Tiphlis* Curopalati, urbs Mediæ, ſeu potius Armen. maj. in Georgianis, munitiſſima, ubi diu Turcarum præſidium fuit; ſed noſtrâ tempeſtate à Perſis recuperata eſt. *Artaxata* veteribus dicta putatur.

Tepula Aqua, urbis Romæ. Plin. 36. 14. etiam *Julia* vocatur apud Frontinum.

Teracatriæ, campi Germ. juxta Danubium. Ptol. *Kunigwiſer*, & *Marchfelder* Lazius dicit eos hodie vocari.

Terebus, flu. Hiſp. Tar. in mare Ibericum inter Carthaginem novam & Alonas influens, qui idem cum Tadero Plinii eſſe videtur.

Teredon, urbs ad ſin. Perſicum. Ptol. *Balſara* Ortelio. Hujus meminit Dionyſius verſ. 982.

Ὑστατίης προχοῇσι Τερηδόνος ἐγγύς ὁδάων.

Ubi Scholiaſtes πόλιν Περσικὴν vocat. Long. 84. 30. Lat. 31. 37.

Terentus, locus in Campo Martio, haud procul à Capitolio, ubi templum Plutonis & Conſi, araque ſub terrâ Inferis dicata, ſic à *terendo* dictus, quod ibi Tyberis ripas rumpens, terram terreret. Ejus mem. Papinius Sylv. 1. 4.

Aut inſtaurati peccaverit ora Terenti.

Hinc *ludi Terentini*, qui & *Seculares.* Mart. 4. 1.

Hic colat ingenti redeuntia ſecula luſtro,
Et quæ Romuleus ſacra Terentus habet.

Tergeſte, *Tergeſtum*, Ptol. & Melæ, colon. & urbs Carnorum, ſeu Hiſtriæ in confin. marit. ab Aquileiâ 25. m. p. in ort. Pop. *Tergeſtini.* Hic *Tergeſtinus ſinus*, qui & *Aquileius* dicitur. *Tergeſtra* vocatur Stephano. Dionyſ. verſ. 380.

——τόθι σύρεται Ἀδρείας ἅλμη
Πόντον ἐς ἀγχίποθον Ἀκυληΐων ἔνθα νέεσθαι
Ἄσυ Τεργεστραίων, μυχάτοις ἐπὶ πείρασι Πόντου.

Terias, *Tyrias* Diodoro, Siciliæ flu. inter Amenanum & Simæthum apud Catanam urb. fluens. Hodie *La Javetta.* Heſych. Τηρίας, ποταμὸς Σικελίας.

Terina, urbs Italiæ in Brutiis, ad ſinum Hipponiatem (qui & *Terinaus* Plinio ex eâ nominatur, vulgò *Golfo di S. Eufemia*) in Calabr. ulter. apud oſtia Ocinari, ſive Sabbati flu. *Terina* etiam flu. qui op. irrigat, appellatur, teſte Steph. qui *Terinam* à Crotoniatis conditam ſcribit.

Termantia, *Termes* Ptol. op. Hiſp. Tar. in Arevacis, apud Durium flu. exciſus. *Nueſtra Senora de Tiermes* adhuc nominatur, teſte Morali, apud Uxamam urb. Pop. *Termeſtini* Tacito.

Tetrapolis, reg. Syriæ, in qua ſunt quatuor urbes à Seleuco rege conditæ, quæ ſorores appellantur, *Antiochia*, à patre, *Seleucia*, à ſe, *Apamia*, ab uxore, & *Laodicea*, à matre, nominatæ. Item locus Atticæ, 4. op. conſtans, *Oenoë*, *Probalintho*, *Tricorytho*, & *Marathone*, Steph.

Tetricus, (inquit Servius) mons in Sabinis aſperrimus, unde triſtes homines *Tetricos* dicimus. *Tetrica* Virg. lib. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum
Caſperiaſque colunt.——

Itemque Silio Italico lib. 8.

——*Nec non habitata pruinis*
Nurſia, & à Tetricâ comitantur rupe cohortes.

Teuchira,

Teuchira, urbs Cyrenaicæ marit. quæ & *Arſinoe*, vulgò *Tocara.* Long. 48 40. Lat. 31. 20.

Teuderium, Ptol. urbs Germ. in Weſtphaliâ; vulgò *Paderborn.*

Teumeſſus, mons Bœotiæ (vide *Theumeſius*) ubi Hercules Teumeſſium leonem, adhuc puer, occidiſſe traditur. Hinc *Teumeſſius.* Papin. lib. 6. Theb.

Non alias tacita juvenes Teumeſſius iras
Mente acuit.———

Item parvum op. in Theban. finibus, flu. quoque & regio.

Teuthrania, *Tripoli* Moletio, urbs Paphlagoniæ ad Carambim promont. Stephanus vero *Teuthraniam* à *Teuthrante* dictam, urb. Myſiæ, non Paphlagoniæ facit. Unde Ovid. 2. Triſt.

Forſitan ut quondam Teuthrantia regna tenenti,
Sic mihi res eadem vulnus opemque feret.

Teuthras, flu. nomen. Prop lib. 1.

Aut teneat clauſum tenui Teuthrantis in undâ.

Apud Strab. lib. 6. eſt Italiæ urbs aut flu. de quo ſis ibi conſule Caſaubonum. Sanè Silius, qui ſolet à fluviis nomina fingere, Cumanum quendam Teuthrantem vocat, lib. 2.

Teutoburgenſis ſaltus, ſylva Germ. in Weſtphaliâ, inter Amaſium & Lupiam flu. apud *Falckenberg* arcem, inter Monaſterium, & Padeburnam.

Teutoburgium, *Draſat* Lazio; alias *Erdewdy*, & *Semia Erdet* op. proximum, urbs olim, nunc pagus Pannon. ſuper. ad Drai cum Danubio confluentiam, à Budâ 22. leuc. in Euronot. Alii, ut Lazius, *Funskirchen*, i. e. quinque eccleſias, illam indigitant. Long. 43. 40. Lat. 45. 50. *Teutoburgium* alterum, *Doesburg*, qu. Druſiburgum, op. Germ. infer. in Geldriam, ad Foſſam Rheni Druſianam, inter Noviomagum ad occ. & Zutphenum ad ort. Long. 28. 08. Lat. 51. 28.

Teutoni, *Teutones* Ptol. pop. Germ. mare Germanicum apud Cimbros incolentes. Quanquam hodie omnes Germani *Teutones* vocantur. Lucan. lib. 6.

Cantaber exiguis, aut longis Teutonus armis.

Hinc *Teutonicus.* Virg. 7. Æn.

Teutonico ritu ſoliti torquere cateias.

Claud in Eutrop. lib. 1.

Teutonicus vomer, Pyrenæique juvenci
Sudavere mihi.———

Thabor, mons Palæſtinæ in Galilæâ apud campum Eſdrelon, à Nazareth ad 6. m. p. in ort. diſtans. Alter eſt in tribu Nephthali verſus Dan. Jo. Damaſcenus inuſitatæ altitudinis montem hunc fuiſſe oſtendit cum ſic ait in eleganti homiliâ de Transformatione: Νῦν δὲ Θαβὼρ ἁγιάζεται καὶ γάνυται τὸ θεῖον ὄρος καὶ ἅγιον καὶ ὑψηλὸν, οὐκ ἧττον τῇ δόξῃ καὶ λαμπρότητι ἢ τῷ ἀέρι μετεωριζόμενον. Heſychius: Θαβὼρ, ὄρος Συρίας. Eſt & *Thabor*, urbs Bohemiæ, quæ & *Thaboria*, valdè munita, inter Pragam 11. & Budoviſſam 6. leuc.

Thalama, nomen urbis. Xenoph. Ἑλλην. lib. 7. Ἀποκεκρυμμένοις ἀπὸ τῶν θαλάμων. Lege cum Θ majuſculo. Eſt enim urbis proprium, de quâ Polyb. lib. 4. & Euſt. ad Odyſſ. ε.

Thalamæ, urbs Meſſeniæ, Paſiphaes templo & oraculo nobilis. Plut. in Agide. *Baſilipotamo* Nigro. *Calamata* Gemiſto.

Thapſus, op. Siciliæ vetus in peninſulâ ſitum non procul à Syracuſis, plana & quam minimum à mari eminens, adeo ut undis merſa videatur; unde & nomen ἀπὸ τοῦ θάπτεσθαι, quod in mare quodammodo *ſepulta* videatur. Unde Virg. Æn. 3.

———*Thapſumque jacentem.*

Ita vulgus Grammaticorum. *Thapſi* vero nomen è Phœnicio תפסיבא *thapſiba* ſumptum putat Bochart. ὁ μέγας, quod pro abſciſſione ſumitur in Ebræorum libris. Nempe Siciliæ Thapſus tam anguſto colle cohæret, ut ab eâ putetur eſſe divulſa, & planè abſciſſa. Thucyd. lib. 6. Ἔστι δὲ χερρόνησος μὲν ἐν στενῷ ἰσθμῷ προέχουσα εἰς τὸ πέλαγος, τῆς δὲ Συρακουσίων πόλεως οὔτε ὁδὸν πολλὴν ἀπέχει. Stephanus: Θάψος πόλις Σικελίας ἔστι καὶ χερρόνησος ἐν τῷ στενῷ τοῦ ἰσθμοῦ. Revera enim tam anguſtâ cervice continenti jungitur, ut eminus conſpicientibus videatur eſſe inſula. Nec deſunt qui *inſulam* appellent. Servius in Æn. 3. *Thapſus inſula non longè à Syracuſis, plana & penè fluctibus par.* Neque alia mens Dioſcoridis, cum *Thapſiam* ſcribit ἐν Θάψῳ τῇ νήσῳ primum eſſe repertam. Neque enim terrarum uſpiam ulla alia eſt inſula *Thapſus.* Et fallitur Marcellus cum vult unam eſſe Sporadum, quamvis præeuntem habuerit Nicandri Scholiaſtem in Theriaca verſ. 529.

Tharſis, op. ſeu locus Comagenes, à Samoſatis 13. mill. diſtans. *Tharſis* item in Sacris literis memorata *Tarſus* eſt, teſte Joſepho, urbs Ciliciæ præcipua. Euſebius autem ad Hiſp. refert: Θαρσεῖς ἐξ οὗ Ἴβηρες. Vide Bochartum in תרשיש Phal. lib. 3. cap. 7.

Thaſus, vel potius *Thaſſus*, inſ. maris Ægæi, inter Lemnon inſ. & Abderam urbem Stat. lib. 5. Theb.

Et Paros, & nemoroſa Thaſos, crebræque relucent
Cyclades.———

Item op. ejuſdem nominis in eâdem inſ. à Pariis conditum teſte Strab. *Thaſium vinum* a Plauto laudatur in Pœnulo, itemque apud Apul. in Apol. Unde adagium *Thaſium infudiſti*, ubi quis vinum temperat non aquâ, ſed alio vino potentiore; ex Ariſtoph. in Pluto. Antiphanes apud Athenæum:

Οἶνος τῆς Θάσου καὶ μύρον καὶ στέμματα.

Plin. 14. 7. *In ſummâ gloriâ fuere Thaſium Chiumque.* Dio Chryſoſt. Orat. 6. Ἥδιον δὲ πίνει τοῦ ῥέοντος ὕδατος, ἢ οἱ ἄλλοι τὸν Θάσιον οἶνον. Vide Ælian. ποικιλ. 12. 31. & 13. 6. Erat autem vinum iſtud ſuavi odore maximè celebratum; Unde Athen. lib. 1. vocat νεκταροσταγῆ. Et Clemens Pedag. lib. 2. cap. 2. *Thaſium odoriferum* dixit. De la Cerda in illud Georg. 2.

Sunt Thaſiæ vites, ſunt & Mareotides albæ.

Dionyſius frumenti feracem eſſe innuit hanc inſulam, v. 523.

———Ὠγυγίη τε Θάσος, Δημήτερος ἀκτή.

Mira quoque ejus fertilitas commendatur à Zenodoto, qui ſcribit Calliſtratum oratorem Athenienſibus perſuadere conatum, ut reg. illam occuparent, tanquam fœcundiſſimam, & quæ auri etiam venas haberet: qui tandem orationem concludens, dixit: *Summa Thaſus bonorum eſt.* Unde *Thaſi* nomen à טסי *Thaſe*, i. e. *auri bracteâ*, deducit Bochartus. Ante Phœnicium adventum Græcis nomen erat Χρυσῆ, propter aurum. Euſtathius ex Arriano: Ἐκαλεῖτό ποτε καὶ Χρυσῆ νῆσος διὰ τὰ χρυσᾶ μέταλλα. An eodem referendum, quod etiam *Odonis* dicta eſt? Sanè Heſychius: Ὀδωνὶς, ἡ Θάσος τὸ πάλαι· tanquam ab Arabico עדן *adana*, unde addito ſervili Mim, מעדן *madan*, eſt *fodina*, ut Hiſpanis *Almaden.*

Thaumacia, urbs gemina: Una in Magneſiâ, altera in Phthiotide, ad ſin. Maliacum, teſte Strabone, apud quem lib. 9. Θαυμακοὺς legas. Livius lib. 32. *Thaumaſi à Pylis ſinuque Maliaco per Lamiam eunti, loco alto ſiti ſunt, ipſis faucibus imminentes ejus quam Cœlen vocant: Theſſaliæque tranſeunti confragoſa loca, implicitaſque flexibus vallium vias, ubi ventum ad hanc urbem eſt, repente velut maris vaſti, ſic immenſa panditur planities, ut ſubjectos campos terminare oculis haud facile queas: ab eo miraculo Thaumaſi appellati.*

Thebe, *Theba*, & *Thebæ*, vulgò *Theves*, teſte Jo. Leone Africano, urbs Ægypti, à Buſiride rege condita, ambitu 140. ſtad. uti refert Herodotus; centum portis nobilis. Dionyſ. verſ. 249.

Θήβην Ὠγυγίην ἑκατόμπυλον.

Juvenal. Sat. penultimâ:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Mela lib. 1. cap. 9. *Et Thebæ, uti quæ (ut Homero dictum eſt) centum portas, ſive (ut alii aiunt) centum aulas habent, totidem olim principum domos, ſolitaſque ſingulas, ubi negotium exegerat, dena armatorum millia effundere.* Ubi nunquam ſine laude nominandus clariſſimus Voſſius: Primus Pintianus hunc locum ita conatus eſt corrigere *ducentos armatos milites effundere*: eamque emendationem valde probant viri eruditi. Nempe non rectè intellexerunt verſus iſtos Homeri Iliad. 9.

———Οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται
Αἵθ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

Loquitur hic non de universâ Thebanorum militiâ, ſed de ſolis aurigantibus & ἁρματοβάταις. Viginti enim curruum millia ex hâc urbe ad bellum ſolita fuiſſe prodire affirmat Diodorus Siculus. Sed vero numerus militum is omnem videtur fidem ſuperare. Nam ſi ex unâ quâque portâ dena armatorum millia ad bellum proficiſcerentur, jam oportet, ut numerus militum fuerit decies centenum millium. Rectè tamen ſeſe habere locum hunc Melæ, adparebit ex illuſtri loco vetuſtiſſimi cujuſdam auctoris, cujus verba nobis ſervavit Scholiaſtes quidam ad novum Homeri librum, ante aliquot annos in Germaniâ editus. Is itaque hoc pacto de Thebis loquitur: Ἐν ταύτῃ δὲ ἦν πρότερον τὰ βασίλεια τῆς Αἰγύπτου, εἰς ἃ πολλοὺς ἔφερον φόρους Λίβυες, Αἰγύπτιοι, Αἰθίοπες. Νῦν δὲ Διόσπολις ὀνομάζεται· εἶχε δὲ κώμας μὲν τρισμυρίας τρισχιλίας τριάκοντα. Τὸ δὲ ἄστυ εἶχεν ἀρούρας γφ', καὶ πύλας ἑκατὸν, ἀνδρῶν δὲ μυριάδας ͵φ. Ταύτην ἐτείχισεν ὁ βασιλεὺς Ὄσιρις. Ἐξ ἑκάστης δὲ πύλης ἐστρατεύοντο ὁπλῖται μὲν μύριοι ἱππεῖς δὲ χίλιοι, ἁρματηλάται δὲ διακόσιοι. Hæc verba unicè confirmant hanc quam reddidimus Melæ lectionem. Sed quis non obſtupeſcat tam portentoſo numero, aut credat in unâ urbe vel mille millia armatorum, vel ſeptuagies centena hominum millia claudi potuiſſe & comprehendi? Docet tamen id ipſum etiam Strabo qui eos centum myriadum exercitus habuiſſe ſcribit. Aliquanto pauciores refert Corn. Tacitus. Is namque lib. 2. Thebas olim habitaſſe inquit ſeptingenta millia

ætatis militaris. Nonnulli viri eruditi, & hanc ſummam nimiam eſſe exiſtimant, ideoque *ſeptuaginta* millia pro *ſeptingentis* reponunt. Verum illos errare, ſatis indicat is quem adduximus locus. Sunt tamen & in hoc nonnulla, de quibus aliquis meritò poſſit inquirere. Qui enim fieri potuit, ut hic centum equitum millia alerentur, cum tantum centum illic numerarit equilia Diodorus Siculus, quorum unumquodque ducentos caperet equos? Poſſit tamen hoc ita excuſari, ut nempe 100. iſta equilia dicantur deſtinata fuiſſe equis tantum Curulibus. Strabo ſuo tempore, cum minimæ eſſent Thebæ, in longitudine occupâſſe inquit octoginta ſtadia. Sed vero antequam Cambyſes urbem eam vaſtaret, tum longè maximam fuiſſe certum eſt. Euſtathius ad Dionyſium inquit eam tunc extenſam fuiſſe ad 420. ſtadia. Porphyrius in optimis Scholiis ad Iliada Homeri nondum editis, nec non Stephanus Grammaticus ſimilia ſupra memoratis ex Catone citant, ac 400. ſtadiorum faciunt longitudinem. Sed quomodo tanta potuit eſſe longitudo Thebarum, ſi mille tantum & ſeptingentas ἀρούρας comprehenderit? Iſte enim ἀρουρῶν numerus commodè contineri poteſt ambitu ducentorum & ſexaginta quatuor ſtadiorum. Videtur autem hæc urbs in longum fuiſſe porrecta ad ripas Nili, ac non multum poſſediſſe latitudinis. Sed vero omnia prius credam, quà tantam incolarum copiam in ullâ unquam fuiſſe urbe. Unum adferam unde quam maximè abſurdum id eſſe adparebat. Tradunt Diodorus Siculus & alii, Ægyptum cum maximè populo abundaret, habuiſſe in univerſum ſeptuagies centena hominum millia. Atqui ſi totidem quoque Thebis fuiſſent, jam oporteret cæteras Ægypti urbes vacuas fuiſſe habitatoribus. Hinc adparet quæcumque de Thebanis Ægyptiis, eorumque potentiâ dicuntur, accipienda de totâ Ægypto. Verum id eſſe & univerſam Ægyptum Thebas olim fuiſſe vocatam luculentiſſimus teſtis eſt Herodotus lib. 2. ubi de Deltâ: Πάλαι, inquit, αἱ Θῆβαι Αἴγυπτος ἐκαλέετο. Sed & Ariſtoteles Meteorolog. 1. Τὸ ἀρχαῖον ἡ Αἴγυπτος Θῆβαι καλούμεναι. Hæ Thebæ palmis inclytæ fuerunt. Vide Paſſeratium in illud Propert. 4. 5.

Seu quæ palmiferæ mittunt venalia Thebæ.

Long. 62. 00. Lat. 25. 30.

Thebe, Latinis *Thebæ*, urbs Bœotiæ ad Aſopum & Iſmenum flu. regionis quondam primaria, Ad Athenis 40. m. p. in Bor. *Tiva* Sophiano, & *Stives*, vel *Stibes*. A Cadmo condita fuiſſe dicitur. Hinc Prop. 1. 7.

Dum tibi Cadmeæ dicuntur Pontice Thebæ,
Armaque fraternæ triſtia militiæ.

Val. Flac. lib. 6.

Hac duce Cadmeæ viderunt prælia Thebæ.

Oraculum apud Sen. in Oedipo:

Mitia Cadmeis remeabunt ſidera Thebis.

Et apud eundem *Cadmea lues* pro Thebanâ. A Statio *Aoniæ* vocantur, ab Horatio & Statio *Echioniæ*, ab Ovidio & Lucano *Oedipodioniæ*, à Seneca *Herculeæ*. Hæ Thebæ ſeptem portas habuere. Unde Juvenalis de bonorum paucitate:

——*Numero* (inquit) *vix ſunt totidem quot*
Thebarum portæ, vel divitis oſtia Nili.

Heſiodus Ἔργ. α.

Τοὺς μὲν ὑφ᾽ ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ.

Ubi Tzetzes: Τρεῖς εἰσὶ Θῆβαι. Αἱ ἑπτάπυλοι, ἃς ὁ Κάδμος ἔκτισεν ἐν Βοιωτίᾳ. Αἱ ἑκατόμπυλοι ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ οἱ Ὑποπλάκιοι περὶ τὸ Ἀτραμύττειον. Ovidius:

Cur tacui Thebas, & mutua vulnera fratrum,
Et ſeptem portas ſub duce quamque ſuo.

Stat Theb. 10.

Monſtratæque ducum Septena per agmina portæ.

Mores incolarum haud obſcure innuit Papin. Theb. 1.

——*Sonteſque evolvere Thebas.*

Ubi priſcus Gloſſographus: *propter habitatores, qui peſſimi fuerunt.* Thebana enim ſcelera pro monſtroſiſſimis proverbia fecerunt. Vide Barth. ad locum. Euſt. novem Thebas fuiſſe memorat, ſed non nominavit. Sunt qui vocis originem ab Ægypto accerſunt, & Bœoticas Thebas volunt ab Ægyptiis nomen mutuari. Varro autem *Thebas*, vel ſine afflatu *Tebas*, ex Sabinorum linguâ *colles* exponit. Alii Cadmum ſibi fingunt urbem à ſe conditam à תבה *Theba* nominaſſe, i. e. nave, in formam arcæ, quà in Bœotiam ſit advectus. Pauſanias à *Thebe* deducit, Aſopi ſc. filiâ. Euſtathius: ἀπὸ τῆς θῆς ὁδοῦ, ἢ τοῦ δρόμου τοῦ βοός, à curſu bovis, quem ducem itineris habuerit Cadmus. Quin ſi fides Etymologo, & Iſacio in Lycophronem. Θίβα Συριστὶ λέγεται ἡ βοῦς. Nugæ nugaciſſimæ. *Thebæ* igitur Bocharto תבץ à בץ *bes*, vel בצה *betſa* lutum. Quod etymon quam ſit appoſitum, te docebunt hæc Dicæarchi in libro, cui titulus: Βίος Ἑλλάδος, p. 174. ubi de Thebis: Ἐγχειμάσαι χειρίστη διὰ τοὺς ποταμούς, καὶ τὰ πνεύματα, καὶ γὰρ νιφετὸν καὶ πηλὸν ἔχει πολύν. Vide ſis doctiſſimum authorem de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 16. Long. 49. 30. Lat. 39. 20.

Thebe, vel *Thebæ*. Ciliciæ urbs, Eetionis regia, patria Andromaches, quam Ovidius idcirco *Thebaidem* cognominat lib. 3. de Art. Am. *Philipopolim* vocatam refert Polybius lib. 5. Stephanus *Philippos*, qui eam in Theſſaliâ ponit. Hodie *Zeiton* appellari ait Sophianus. Ovid. Met. lib. 12.

Eetioneas implevi ſanguine Thebas.

Thebæ item Lucaniæ, op. Brutiorum mediter. in Calabriâ citer. ad Crathin flu. Item op. Troadis, ab Achille cum Lyrneſſo everſum. Hom. Sunt & *Thebæ* Saxonicæ, op. inter Vitebergam & Lipſiam; vulgò *Dieben.*

Themiſcyra, *Lirio* Nigro, *Fanagoria*, teſte Pineto (eo quod in Phanagoriâ ſit, quæ apud Strab. *Themiſcyra* dicitur, unà cum flu. in Irim labitur) urbs Cappadociæ maritima apud oſtia Iridis flu. (à quo nunc accipit nomen vulgare) in Ponti Galatici & Polemoniaci confin. Aliis *Temir*, & *Temiſira* dicitur, apud Thermodontem flu.

Theodoſia, *Theudoſia* Appiano, Polyæno, & Stephano *Caffa* Italis, *Cofo*, vel *Cofe* Turcis, teſte Leunclavio, urbs Tauricæ Cherſoneſi præclara, & Satrapæ Turcarum ſedes, inter Cherſoneſum urb. ad occ. 165. & Panticapæum ad ort. 35. m. p. à Byzantio 470. mari rectà navigatione in Bor. olim Genuenſium colonia, à Mahumete 2. Turcarum Imp. capta. Long. 63. 20. Lat. 47. 20. Item *Theodoſia*, urbs Paphlagoniæ Archiepiſc. & metropolis, *Gangrorum* cognominata ad alterius diſcrimen.

Thera, *Gozi*, teſte Nigro, inſ. maris Ægæi apud Cretam, quæ, ut primùm enata eſt, *Calliſte* appellata fuit, teſte Plinio, juxta Diam, à quâ Theraſia poſtea avulſa eſt, proxima Anaphe, ab Heracleo op. Cretæ 85. m. p. in Bor. ab Io 25. Callimachus apud Strab. lib. ult.

Καλλίστη τὸ πρόσθε, τὸ δ᾽ ὕστερον οὔνομα Θήρη
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Pauſanias in Laconicis: Τὴν δὲ ἀποικίαν ὁ Θήρας ἔστελλεν ἐς τὴν νῆσον τὴν τότε ὀνομαζομένην Καλλίστην, &c. Ab eo igitur hæc inſ. ſic dicta. Ex *Theræ* autem poſteris fuit Battus, qui Cyrenas in Africâ condidit. Ἱερὰν νᾶσον vocat Pindarus in Pythiis Odyſſ. 4. Vide ſis illic Benedictum. Apollonius lib. 4.

Ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἁλίωσεν ὑπόκρισιν Αἰσονίδαο
Εὔφημος· βῶλον δὲ, θεοπροπίῃσιν ἰανθεὶς,
Ἧκεν ὑποβρύχιον· τῆς δ᾽ ἔκτοθι νῆσος ἀέρθη
Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο,
Οἳ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηΐδα Λῆμνον ἔναιον.
Λήμνου δ᾽ ἐξελαθέντες ὑπ᾽ ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι
Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέστιοι, ἐκ δὲ λιπόντας
Σπάρτην Αὐτεσίωνος ἐῢς πάϊς ἤγαγε Θήρας
Καλλίστην ἐπὶ νῆσον, ἀμείψατο δ᾽ οὔνομα Θήρης
Ἐξ ἔθεν.——

In hâc inſulâ 7. aut 8. annorum pueros defunctos non lugebant. Eſt & Rhodi civitas humilis, & alia Sogdianæ, alia Cariæ. Steph. Vide omnino Palmerium ad Strab. lib. 1. pag. 57.

Therapnæ, *Theramne* Steph. *Terapne* Papinio, op. Laconicæ apud Eurotam flu. proximum quoque Spartæ urbi, ubi Diana primùm coli cœpit, teſte Solino. Sat. Theb. lib. 3.

Tænariumque cacumen, Apollineaſque Terapnas.

Idem 4. Silv. 8.

——*Umbroſæque magis coluere Terapnæ.*

Terapne dicitur Silio lib. 6. ubi

——*Animoſa Terapne.*

Hinc adject. *Terapnæus*, vel *Therapnæus*. Stat. Sylv. 2. 2.

Blanda Therapnæi placeant vineta Galeſi.

Theramnas, uti ſupra notavimus, vocat Stephani decurtator: Θεράμναι, πόλις Λακωνική, ἣν τινες Σπάρτην φασίν· ἔστι καὶ τόπος ἔχων ναὸν τῶν Διοσκούρων, διὰ τὸ ἐκεῖσε τούτους τιμᾶσθαι· θεραπεύειν γὰρ τιμᾶν σημαίνει. *Therapnen* autem à Lelegis filia nomen accepiſſe, inque eâ Menelai delubrum eſſe, quo is cum Helena cultus ſit, ſcribit Pauſan. in Lacon. cui aſſentit Æneas Gazeus in Theophraſto. Has Thebanis paruiſſe auctor eſt Strabo lib. 9. Ab his Dianæ cultum cœpiſſe auctor eſt Solinus cap. 13. *Therapnæ unde primum cultus Dianæ.* Helenæ quoque in eâ cultus notus, unde *Therapnæam* eam *Nympham* appellat *Tryphiodorus* Excidio Ilii:

Τοίη μαρμαίρουσα Θεραπναίη τότε νύμφη
Οἰνοπα πῆχυν ἀνεῖλε φίλον πυρὸς ἡνιοχῆα.

Sita erat autem hæc civitas non procul ab Eurotâ, uti deſcribitur Pauſaniæ. Coluthus in Rapt. Helenæ:

Σπάρτην καλλιγύναικα, φίλην πόλιν Ἀτρείωνος
Κεκλιμένην ἐνόησε παρ᾽ Εὐρώταο ῥεέθροις
Ἀγχι δὲ ναιομένην ὑποδείελον ἔρνεος ὕλην
Γείτονα παπταίνων ἐρατὴν θηεῖτο Θεράπνην.

Alius eſt locus Θειᾶ Θεράπνη apud Orpheum Argonautic. verſ. 948.

Thermæ Stygianæ, Tuſciæ urbs. Anton. *Bagni Sabatini* Leandro, Item civitas Thraciæ; unde *ſinus Thermaicus.*

Urbs

Urbs quoque Angliæ, vulgò *Bathe.* *Thermæ* quoque in Galliâ ſunt, vulgo *Chaudes Aigues*, op. Velaunorum, inter Fanum S. Flori & Mimatum. *Thermæ* item geminæ, Germaniæ urbes ſuperior & inferior, utraque *Baden* vulgò. Una in Helvetiis ad Limagum flu. inter Tigurum 2. & Baſileam 6. leuc. ubi comitia generalia Helvetiorum ſiunt. Altera urbs marchiæ Badenſis caput in Briſgoiâ & Slivâ nigrâ, inter Friburgum ad Auſtrum 8. & Spiram in Bor. ferè totidem leuc. ab Argentorato 5. Sunt & *Thermæ* Auſtriacæ, *Baden*, op. cum Balneis inter Viennam & urbem novam 4. leuc.

Thermæ Himerenſes, colonia & urbs Siciliæ in orâ occiduâ, ad oſtia Himeræ flu. inter Panormum ad Auſt. & Cephalenium ad Bor. Vide Cluv. Sicil. Ant. pag. 280.

Thermæ Selinuntiæ, colonia & urbs Siciliæ in orâ meridionali, inter Agrigentum ad ort. 40. & Lilybæum ad occ. 18. mill. paſſ. *Xacca*, vel *Sacca* hodie Fazello. Vide Cluver. Ant. Sicil. pag. 222.

Thermodon, *Pormon*, teſte Nigro, flu. Cappadociæ in mare Euxinum, inter Themiſcyram ad occ. & Polemonium ad ort. prolabens. Eſt etiam flu. Scythiæ Europ. apud Plut. & Thraciæ apud Suidam & Statium. Thermodonta vero Amazones incoluere. Unde Dionyſius de Amazonibus:

Πλαγχθεῖσαι πάτρηθεν ὑπόπροθι Θερμώδοντος.

Virg. Æn. 11.

Quales Threiciæ cum flumina Thermodontis
Pulſant, & pictis bellantur Amazones armis.

Propertius lib. 3. el. 4.

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Idem 4. 4.

Illatuit celerem qualis prope Thermodonta
Strymonis abſciſſo fertur aperta ſinu.

Claudianus:

Qualis Amazonidum peltis exultat ademptis
Nuda cohors: quoties Arcton populata virago
Hippolyte niveas ducit poſt prælia turmas.
Seu flavos ſtravere Getas, ſeu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanaim fregere ſecuri.

Nonnus lib. 10.

Οὐκ ἀπὸ Θερμώδοντος Ἀμαζόνες.

Hinc ab Ovidio *Amazonius Thermodon.* Idem Pont. 4. 10.

Et tu fœmineæ Thermodon cognite turbæ.

Statius quoque Amazonas deſcribens, *Thermodontiacas turmas* vocavit, uti Seneca Tragœdus *Thermodontiacam catervam.* Tryphiodorus:

Αἱ δ' ἀπὸ Θερμώδοντος ἀρηϊφίλοιο γυναῖκες.

Dionyſius Periegetes:

Λευκὸν ὕδωρ προΐησιν Ἐνυάλιος Θερμώδων.

Quinctus Calaber lib. 1.

Καί ποτε Θερμώδοντος ἀπ' εὐρυπόροιο ῥοάων.

Memoratur præterea ab Æſchylo, Apollonio, Orpheo, &c. Homeri Interpres.: Αἱ δὲ Ἀμαζόνες λέγονται εἶναι Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης θυγατέρες· τραφεῖσαι παρὰ Θερμώδοντι ποταμῷ τῆς Σκυθίας.

Thermopylæ, anguſtiæ montis Oetæ cum urbe cognomine in Phthiotide reg. apud ſinum Oetæum, ubi ex Phthiotide in Theſſaliam tranſitus eſt, variè indigitatæ. *Scelos* Jo. Lydo: *Terremotto* Bonacciolo; *Bocca di lupo* Nardo, *Lycoſtoma* Græcis. Hic Perſarum impetum Leonidas Spartanus cum paucis ſuſtinuit: ubi Euthycus ob cæcitatem domum remiſſus, potius dimicando mori voluit, quam ſolus periculum declinare. Cic. lib. 2. de Fin. Appellantur etiam *Pylæ* Livio lib. 6. Decad. 4. Catullus:

Lymphaque in Oetæis Mallia Thermopylis.

Claudianus:

———*Primo conamine ruptæ*
Thermopylæ.———

Vide Strab. lib. 9. & Plut. in Cat. Cenſor. Long. 48. 18. Lat. 39. 10.

Theſpia, Herodot *Theſpiæ* Xenophonti, Ptol. Plin. & Strab. *Teſpe* adhuc, urbs Bœotiæ proxima Thebis, inde 12. m. p. in Meridiem, ad Theſpium flu. (de quo Heſychius: Θέσπιος, ποταμὸς Βοιωτίας) Platæis finitima. Hinc *Theſpius*, & *Theſpia rupes* apud Catullum. Item *Theſpiacus*, ut *mœnia Theſpiaca* apud Val. Flaccum lib 1. Numeratur autem hæc urbs inter ea loca, quæ Muſis conſecrata credidit antiquitas, unde & Muſæ ipſæ *Theſpiades* cognominantur. Long. 49. 30. Lat. 39. 00.

Theſprotia, Epiri reg. Chaoniæ proxima. Plin. lib. 4. in prooemio, cujus incolæ *Theſprotæ* & *Theſproti* Ptol. & Strab. Horum mem. Lucan. lib. 3.

Theſproti, Dryopeſque ruunt, quercuſque ſilentes.

Vide ſis Paſſeratium in illud Prop. lib. 1. el. 11.

Et modo Theſproti mirantem ſubdita regno
Proxima Miſenis littora nobilibus.

Theſſalia, reg. & pars Macedoniæ apud Ptol. Achaiæ, ſeu Helladi ad merid. & Epiro ad occ. confinis, ad ſinum Pelaſgicum & Maliacum: licet apud Plinium ac Melam & Solinum ſit reg. à Macedoniâ diſtincta, inter illam ad Arctos, & Bœotiam ad Auſtr. montibus Olympo, Oſsâ, Pelio ad Bor. Othry & Oetâ ad merid. Pindoque ad occ. cingentibus. Varia nomina habuit apud veteres. *Æmonia* enim, teſte Halicarnaſſ. *Dryopis*, teſte Plinio, *Heſtiæotis*, teſte Strab. *Eſtiotis*, Ptol. *Pelaſgia*, teſte Steph. *Argos Pelaſgicum* Homero, teſte Strabone, & Solino, dicta eſt. Variè quoque vulgò nominatur. *Comenolitari* Caſtaldo. *Thumeneſtia* Anton. Geufræo; *Lumina* Lazio. In 4. reg. diſtribuitur à Strab. in *Theſſaliotim*, *Phthiotidem*, *Pelaſgiotim*, & *Hæſtiotim.* Hic primùm equi domari cœperunt. Vide Pauſan. initio Phocicorum ſive lib. 10. unde verſiculus:

Ἵπποι Θεσσαλικοὶ, Λακεδαιμόνιοί τε γυναῖκες.

Vide Barthium ad illud Claud. de 4. Conſ. Hon.

———*Gens exercita campo*
Theſſala.———

Fuit & *Theſſalia* op. illius reg olim, teſte Solino, præcipuum. Pop. *Theſſali*, Cic. Cæſ. & al. In Theſſaliâ diluvium ſub Deucalione contigit, ſtagnante Peneo flu. Unde Claud. lib 2. de Raptu Proſ.

Sic cum Theſſaliam ſcopulis incluſa teneret
Peneo ſtagnante palus, & merſa negarent
Arva coli, trifidâ Neptunus cuſpide montes
Impulit adverſos: tum forti ſaucius ictu
Diſſiluit gelido vertex Oſſæus Olympo.

Cæterum ora Theſſaliæ inter Penei flu. oſtia ad Bor. & Thermopylas ad Auſt. continetur. Lucan. lib. 6.

Theſſaliam quâ parte diem brumalibus horis
Attollit Titan, rupes Oſſæa coercet.
Cum per ſumma poli Phœbum trahit altior æſtas
Pelion opponit radiis naſcentibus umbras.
At medios ignes cœli, rabidique Leonis
Solſtitiale caput nemoroſus ſubmovet Othrys.
Excipit adverſus Zephyros & Japyga Pindus
Et maturato præcidit veſpere lucem,
Nec metuens imi Borean habitator Olympi
Lucentem totis ignorat noctibus Arcton.

Quæ deſcriptio ex 7. Herodoti tranſumpta videtur. Nam & ille Theſſaliæ ſitum eodem modo deſcribit: Τὴν δὲ Θεσσαλίαν, inquiens, λόγος ἐστὶ, τοπαλαιὸν εἶναι λίμνην, ὥστε γε συγκεκλῃσμένην πάντοθεν ὑπερμήκεσι ὄρεσι. Τὰ μὲν γὰρ αὐτῆς πρὸς τὴν ἠῶ ἔχοντα, τό, τε Πήλιον ὄρος καὶ ἡ Ὄσσα ἀποκλείει, συμμίσγοντα τὰς ὑπωρείας ἀλλήλοισι· τὰ δὲ πρὸς Βορέω ἀνέμου, Οὔλυμπος· τὰ δὲ πρὸς ἑσπέρην, Πίνδος· τὰ δὲ πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ ἄνεμον νότον, ἡ Ὄθρυς. Hæc ille. Ex quibus facilè apparet, temere ac ſine causâ Poetam hoc loco à Sulpitio reprehendi. Incolæ edaces fuiſſe perhibentur, quòd *Theſſala bucca* ſit in proverbio apud Athenæum & Jul. Pollucem: ſicut & *Theſſalicum numiſma*, apud Suidam & Heſychium pro pecuniâ adulterinâ, ſive pro fuco & fraude. *Theſſalorum* quoque *commentum* apud Suidam in eos qui fraude alios circumveniunt, dicitur. Theſſali maleficiis addicti fuiſſe, à Medeâ ſuperſtitiones & veneficia edocti, traduntur: unde apud Ariſtoph. Apul. & Plin. 30. 1. magiam apud Theſſalos propagatam apparet. Teſtantur id paſſim Poetæ. Plautus in Amphitryone:

Ego pol illum ulciſcar hodie Theſſalum veneficum.

Horatius in Odis:

Quæ ſaga, quis te ſolvere Theſſalis
Magus venenis, &c.

Idem in Epodis:

Quæ ſidera excantata voce Theſſalâ
Lunamque cœlo deripit.

Heſychius in Καθελεῖν Σελήνην. Ἐδόκουν αἱ Θετταλαὶ τὴν Σελήνην καθέλκειν. Statius Theb. 3.

Theſſalis haud aliter bello gaviſa recenti
Cui gentile nefas hominem revocare canendo, &c.

Val. Flac. lib. 1.

———*Sævóque vocat grandæva tumultu*
Theſſalis exanimes atavos.

Tibull. 2. 4.

Quicquid & herbarum Theſſala terra gerit.

Loquitur de venenatis. Unde Propertius 1. 5.

Et bibere è totâ toxica Theſſaliâ.

Idem 3. 24.

Quod mihi non patrii poterant avertere amici,
Eluere aut vaſto Theſſala ſaga mari.

Lucanus lib. 5.

Theſſala quinetiam tellus herbaſque nocentes
Rupibus ingenuit.———

Claudianus in Ruf. lib. 1.

——— *Novi quo Theſſala cantu*
Eripiat Lunare jubar.———

Statius

Stat. Theb. 2. ———*Seu te furiata ſacerdos*
Theſſalis arcano jubet emigrare ſepulcro.

Lucianus Dialogis Meretriciis: Ἔι τινα οἶδας Βακχὶ γραῦν, οἵας πολλὰς Θετταλὰς λέγουσιν ἐπᾴδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι. Suidas: Θετταλὴ γυνὴ, ἐπὶ τῶν φαρμακίδων, διαβάλλονται γὰρ οἱ Θετταλοὶ, ὡς γόητες. Soſiphanes in Meleagro apud Schol. Apollon. lib. 3.

Μάγοις ἐπῳδαῖς πᾶσα Θεσσαλὶς γυνὴ
Ψευδὴς Σελήνης αἰθέρος καταιβάτις.

Plin. 31. 1. *Menander quoque literarum ſubtilitati ſine æmulo genitus, Theſſalam cognominavit fabulam, complexam ambages fœminarum detrahentium Lunam.* Ariſtophanes Nebulis Act. 2. Sen. 2.

Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν
Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν Σελήνην.

Vide ſis Barthium ad Stat. Theb. pag. 206. & 710.

Theſſalonica, *Salonichi* Sophiano, & aliis, urbs Macedoniæ ad ſin. Thermaicum clariſſima, emporium amplum & ſedes Præfecti, ab Apolloniâ, & Dyrrhachio 265. m. p. in ort. Long. 47. 50. Lat. 42. 10.

Thinus, flu. Angliæ in orâ Orientali per Northumbriam fluens, *Tina* Ptolemæo; vulgò *Tine*, apud Boderiam cum portu *Tinmouth* vulgaritèr nuncupato.

Thisbe, quæ & *Ogygia* & *Hyantis* dicta eſt, Janizi nunc, teſte Nigro, op. Bœotiæ mediter. ſub Helicone M. Homerus:

Κώπας τ' Εὔβησίν τε πολυβήρωνά τε Θίσβην.

Unde Papinius Theb. 7.

———*Dionæis avibus circumſona Thisbe.*

Ubi ſis vide Barthium: Θίσβη πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Θίσβης τῆς Ἀσωποῦ· λέγεται καὶ πληθυντικῶς ὁ πολίτης Θισβαῖος, καὶ ὁ λιμὴν ὁ τῶν Θισβαίων, ὥς φησιν Ἐπαφρόδιτος, καὶ τὸ ἐπίνειον, περιστερῶν πλῆρες. Vide Homeri egregium illuſtratorem Strabonem lib. 9. Pauſaniam itidem lib. 9.

Thonites, Armen. maj. lacus in confin. Meſopot. Dionyſius verſ. 987.

Ἔστι δέ τις κατὰ μέσσα περίδρομος ὕδασι λίμνης
Οὔνομα Θωνίτις, ἣς ἕλκεται ἐς μυχὰ Τίγρις
Δύνων πολλὸν ἔνερθε· πάλιν δ' ἐξαῦτις ἀναχθεὶς
Ὀξύτερον προΐησι κάτω ῥόον.

Thonitis dicitur Straboni lib. 16. Διαρρεῖ δ' ὁ Τίγρις τὴν Θωνῖτιν καλουμένην λίμνην. *Thoſpites* eſt Plinio, ubi de Tigri: *Fertur autem & curſu & colore diſſimilis, tranſvectuſque occurrente Tauro monte in ſpecu mergitur: ſubterque lapſus, à latere altero ejus erumpit. Locus vocatur Zoroanda. Eundem eſſe manifeſtum eſt quod demerſa perfert. Alterum deinde tranſit lacum, qui Thoſpites appellatur, rurſuſque in cuniculos mergitur, & poſt 25. m. p. circa Nymphæum redditur.*

Thraceſium, Aſiæ min. tractus ad Ægæum mare. Complectitur ferè Lydos, Mœonas, Caras & Iones: uti docet Porphyrogen.

Thracia, ſic à ſævitia incolarum, teſte Iſidoro, dicta, olim *Perca*, teſte Steph. & *Sithon*, teſte A. Gellio, regio max. Europæ, mari Ægæo ad Auſtr. Propontide, quâ ab Aſiâ ſeparatur ad ort. & mari Euxino definita, à Myſiâ ſuper. & infer. ad occ. & bor. Hæmo monte diviſa: A Macedonia pariter ad occ. Neſſo flu. diſterminata. *Romania* Sophiano. In eâ Mars ubique colebatur; erat enim gens bellicoſa. Unde Horatius:

———*Bello furioſa Thrace.*

Et alibi:

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis
Pugnare Thracum eſt.

Ut & apud Ovid. Ep. 2. *Armiferum Thracen* legas. Quæ proinde forſan *horrida* Catullo, & *ſæva* Statio dicitur. Eidem Statio *Tumidi Thraces*. Cor. Nep. in Alcib. *Fuiſſe apud Thracas homines vinòlentos, rebuſque Venereis deditos.* Ubi Schottus *reique veterinæ* legend. cenſet: quomodo de hoc ipſo Alcibiade Plut. in Thraciâ vino & equitamoni indulgere ſolitum refert: Ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανὸς, ἐπιτερπὴς, ῥάθυμος· ἐν Θρᾴκῃ μεθυστικὸς ἱππαστικός. Sed priorem lectionem confirmant de hâc ipsâ gente Ovidii verba Met. 6.

Digna quidem facies, ſed & hanc innata libido
Extimulat; pronumque genus regionibus illis
In Venerem eſt, flagrat vitio gentiſque ſuoque.

Virg. Georg. 3.

Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis,
Thraces arant.———

Porro de virtute Martiâ Thracum ſunt illa Euripidis in Hecuba:

———Θρήκης
Λογχοφόρον, ἔνοπλον, εὔιππον, Ἄρει κάτοχον γένος.

Et in eâdem Tragœdiâ de eâdem gente, φίλιππον λαόν. Minutius in Octavio: *Mars Thracius.* Virg. Georg. 4.

———*Rheſi Mavortia tellus.*

Manilius Aſtr. lib. 4.

———*Thrace Martem ſortita colonum.*

Statius grues è Thraciâ tranſvehit in Ægyptum. Theb. 12.

Ceu patrio ſuper alta grues Aquilone fugatæ,
Cum videre Pharon, tunc æthera latius implent:
Tunc hilaro clangore ſonant. Juvat orbe ſereno
Contempſiſſe nives, & frigora ſolvere Nilo.

Lucan. lib. 5.

Strymona ſic gelidum brumâ pellente relinquunt
Poturæ te, Nile, greges.———

Seneca in Oedipo:

Nec tanta gelidi Strymonis fugiens minas
Permutat hyemes ales, & cœlum ſecans
Tepente Nilo penſat Arctoas nives.

Vide Hom. Iliad. 3. atque inibi Didymum. Nonnum lib. 14. Juvenal. Sat. 13. Ariſtot. Animal. 8. 2. Strab. 15. & 17. Anton. Liberal. Metam. 16. Max. Tyr. Serm. 13. Huc pertinet dici ab Arnobio lib. 4. ex ſententia Sophoclis Martem *in Thraciæ finibus procreatum*, & ab Hom. Odyſ. 8. Deum hunc abſolutum à Vulcani vinculis abiiſſe in Thraciam. Datum locum credit Lud. de la Cerda huic natalitio à moribus Thracum bellicoſiſſimis. Plin. 4. 11. *Thracia inter validiſſimas Europæ gentes.* Plut. lib. 1. de LL. Καρχηδόνιοι καὶ Σκύθαι καὶ Ἴβηρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικὰ ὄντα ταῦτα γένη. Ob hanc cauſam fortaſſe Pomponius Thracibus fœcunditatem negat, & ſolum fertile. Verba ejus opponam: *Regio nec cœlo læta, nec ſolo: & niſi quà mari propior eſt, infœcunda, frigida, eorumque quæ ſeruntur, malignè admodum patiens. Raro uſpiam pomiferam arborem, vitem frequentius tolerat: ſed nec ejus quidem fructus maturat ac mitigat, niſi ubi frigora objectu frondium cultores arcuere. Viros benignius alit, non ad ſpeciem tamen: nam & illis aſper atque indecens corporum habitus eſt: cæterum ad ferociam & numerum, ut multi immiteſque ſint, maxime ferax.* Hæc ille. Cæterum voces illæ *colitur*, & *arant* apud Poetam aliud planè præ ſe ferunt. Hinc fertilitatem ei dat Euripides in Hecuba, cujus hæc ſunt ex verſione Eraſmi:

———*Troico emiſit ſolo*
Ad hoſpitam Polymeſtoris Thraciæ domum,
Qui Cherroneſi fertilem glebam colens
Armis ferocem Martiis gentem regit.

Ubi Verba Græca ſignata ſunt, ἀρίστην πλάκα. Quin & Plato lib. 7. Leg. loquens de Thraciâ, illi attribuit γεωργεῖν, βουκολεῖν, ποιμαίνειν. Ammianus dat Thraciæ *immenſam camporum placiditatem*, lib. 27. ubi etiam prætextam Thraciæ deſcriptionem petas. Idem clarè lib. 31. loquens de Thraciâ, *ceſpitis*, inquit, *eſt feraciſſimi.* Iterum; *vicos uberes.* Apud Cedrenum orientales homines frumenti inopiam paſſi migrant in Thraciam, non facturi, niſi hæc fertilis. Vites vero quod attinet, Hippocrates in Epp. locum quendam Abderæ urbis (quod op. Thraciæ eſt) ornatum exhibet αὐτοφύτοις ἀμπέλοις. Unde Athen. lib. 1. Ἐπαινῶς δὲ ἡ Θρᾴκη ἐθαυμάζετο ὡς ἡδύοινος. Verum enimvero rectè Pomponius ait, infœcundam eſſe Thraciam, niſi quà mari vicina eſt. Univerſum enim hujus reg. litus Græcis erat refertum coloniis; vinaque hic naſcebantur generoſiſſima, Maroneum, Biblinum, aliaque, vixque in ullâ reg. major. erat cultus Bacchi, quam in litoralibus illis Thraciæ opidis, adeo illa paſſim erant πολύοινα. At vero interior tractus, qui proprie Thracia erat, altior & frigidior ora illa quam Græci inhabitabant, vel nullum omnino, vel malignum ſatis producebat vinum. Neque id tam regionis, quam incolentium vitio imputandum eſſe videtur. Barbari enim & bellatores erant plerique Thraces, agriculturæ ignari, lacte tantum & pecoribus viventes, aut raptu vicinorum. Vitam illorum breviter ſic deſcripſit Herodotus: Ἀργὸν εἶναι κάλλιστον, γῆς δὲ ἐργάτην, ἀτιμότατον, τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου καὶ ληϊστύος, κάλλιστον. Hinc *Thracius.* Ovid. Ep. 1.

Thracia nocturno tangere caſtra dolo.

Item *Threicius.* Virg. 3. Æn.

Infelix Priamus furtim mandarat alendum
Threicio regi.———

Cujus fœm. *Threiſſa.* Idem lib. 11.

———*Auratâ volucrem Threiſſa ſagittam*
Deprompſit pharetrâ.———

Item *Threſſa.* Horat.

Me nunc Threſſa Chloe regit.

De ſævitiâ & vinolentiâ Thracum Barth. ad Stat. pag. 308.

Thraſymenus, lacus in agro Peruſino, Annibalis victoriâ, & Flaminii Conſulis clade nobilis. Apud Strab. lib. 5. ubi de maximis ei ſermo eſt, Etruriæ lacubus, per ſimplex T legitur Τρασουμέννα λίμνη. Polybius Θρασυμέννην λίμνην habet. Statius *Traſimenum* vocat. Sylv. 1. 4.

———*Gaudent Traſimenus & Alpes*
Cannenſeſque animæ.———

Ovid.

Ovid. Faſt. lib. 6.

Sunt tibi Flaminius Thraſymenaque litora teſtes.

Silius Italicus lib. 5.

Effigiem in pelagi lacus exundabat inerti
Et latè multo fœdabat proxima limo;
Quæ vada Faunigenæ regnata antiquitus Auno,
Nunc volvente die Thraſymeni nomina ſervant.

Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag. 578.

Throni, *Pilo*, teſte Steph Luſignano, urbs (cum promont.) Cypri olim epiſc. nunc pagus in orâ Auſtrali, ubi Orientalis incipit. Aliis *Saline* dicitur.

Thronium, op. Achaiæ geminum; unum in fin. Locrorum Epicnemidiorum, à Scarphiâ 30. ſtad. in merid. diſtans: Alterum Phocidis, Lilææ finitimum, in merid. diſtans, inde 75. ſtad. recedens. Forte idem cum ſuperiore, ob vicinitatem utrique regioni attributum.

Thryon, vel *Thryum*, Meſſeniæ op. non procul ab Alpheo flu. Hom. in Catal. & Strabo lib. 8. Ejus quoque mem. Stat. lib. 4. Theb.

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

Thule, nomen inſulæ, de quâ differentem Bochartum his verbis audire operæ pretium fuerit. De Thules inſulæ ſitu, inquit, tres ſunt veterum ſententiæ. Una Procopii lib. 2. Gothicorum, Thulen eſſe Scandiam, quæ inſ. non eſt, ſed peninſula, & ab iis locis remotiſſima, in quibus alii Thulen deſcribunt. Secunda Pytheæ Maſſilienſis, Thulen 6. dierum navigatione in ſeptentrionem à Britanniâ diſtare, habere Tropicum æſtivum pro circulo Arctico, & ſolſtitio nullas noctes, ut nullos contra per brumam dies, quæ ad amuſſim *Iſlandiæ* quadrant. Tertia ſententia eſt Ptolemæi & Marini, quibus Thule inſ. eſt non magna ad gradum 63. ubi maxima dies eſt 20. horarum, à Britanniâ vix bidui curſu remota; quæ Schetlandiæ conveniunt, uni Orcadum. Ex his tribus ſententiis quarta emergit, quæ noſtra eſt. Græcos & Romanos ſcriptores cum ex incertâ famâ accepiſſent in ultimo ſeptentrione aliquam eſſe inſulam hujus nominis, atque ea nuſquam compareret, tamen quamque ſic appellaſſe, quam putavit eſſe extremam. Hanc porro famam à Phœnicibus ad Græcos dimanaſſe ſuadent, primò ipſum nomen Thule טולי quod planè Phœnicium eſt, teth expreſſum per theta, ut in Cadmi Alphabeto, טולי *Thule*, autem Syris propriè *umbræ* ſunt. Hinc טולי רמשא *thule Ramſa, umbræ veſpertinæ*, Jer. 6. 4. in Chald. Paraphr. Itaque Phœnicibus גזירת טולי *gezirat Thule*, erat *inſula tenebrarum*, vel quod idem eſt, *tenebricoſa.* Ita enim *Thule* à veteribus deſcribitur. Stat. Sylv. 3.

Vel ſuper Heſperiæ vada caligantia Thules.

Et lib. 4.

———*Aut nigræ litora Thules.*

Et lib. 5. ———*Quantuſque nigrantem*
Fluctibus aſſiduis feſſoque Hyperione Thulen
Intraret.———

Apud Strab. lib. 4. Ἥλιυς ὐκ ἔχυσι καθαρύς. Mela 3. 6. *Noctes per hyemem obſcuræ.* Plin. 2. 75. *Nulli per brumam dies.* Antonius Diogenes, antiquiſſimus ſcriptor, qui τ̃ ὑπὲρ Θύλιω ἀπίςων λόγυς κδ΄. h. e. *Incredibilium de Thule inſulâ*, libros 24. ſcripſit, ὐ λίαν πόῤῥω τῆς χρόνων τῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρυ, uti teſtatur Photius tmem. 166. vel fabulam, vel hiſtoriam ſuam profitetur ſe deſcripſiſſe ex cypariſſinis tabulis Tyri effoſſis, cum urbs capta eſt ab Alexandro, è Mantineæ & Dercyllidis tumulis, qui è Tyro profecti poſt varios errores tandem in Thulen migrarunt, & ibi aliquandiu hæſerunt. Unde Græcos liquidò conſtat à Phœnicibus didiciſſe de Thule inſulâ quicquid afferunt. Hæc vir magnus de Phœnic. colon. lib. 1. cap. 41. Miror autem quid Claudiano in mentem venerit, cum ſcripſit:

———*Ratibuſque impervia Thule.*

Cum disertè contrarium affirmet Dionyſius ὁ Περιηγήτης verſ. 581.

Νῆσόν κεν Θύλιω εὐζυγέι νηὶ περήσαις.

Quinque dierum ac noctium navigatione ab Orcadibus diſtare à Solino ſtatuitur. Hæc inſ. ſi qua alia, Poetis celebratiſſima, cum disjunctiſſimum aliquid innuere vellent, quaſi totius orbis remotiſſima. Virg. Georg. 1.

———*Tibi ſerviat ultima Thule.*

Seneca in Medea:

———*Nec ſit terris ultima Thule.*

Claudianus:

———*Thulen procul axe remotam.*

Statius:

———*Ignotam vincere Thulen.*

Imo Am. Marcell. qu. adagii loco uſurpat: *etiamſi apud Thulen moraretur*; ut cætera omittam. Statius autem *Thulen* pro *Britannia* uſurpari videtur, uti videre eſt in his:

Cœrulus haud aliter cum dimicat incola Thules
Agmina falcifero circumvenit acta Covino.

Et pro remotiſſimâ reg. ſumitur in illo Juvenalis:

De conducendo loquitur jam Rhetore Thule.

Nomen traxiſſe ſcribit Suidas à *Thule* Ægypti rege. Iſidorus autem à Sole, Reynerus Reyneccius à Saxonicâ dict. *Tell*, i. e. *limes*: qu Sept. & Occidentis limes fuerit. Cæterum an *Thule* aliqua fuerit dubitat Syneſius, & nuſquam comparere ſcribit Gyraldus Cambrenſis, ancipitique de eâ, ut ſupra vidimus, diſtrahuntur doctiores. Vide ſis Camdenum de inſulis Britannicis p. m. 814.

Thuria, Strab. *Thurium* Ptol. *Thyrea*, uti videtur Plinio, op. Meſſeniæ apud fines Laconicæ, *Calamata* Nigro, *Cumeſtra* Moletio. *Thurii* ob animi fortitudinem & conſtantiam apud veteres celebrabantur. Unde natum adagium *Thurium Lerna* apud Suidam, de intrepido, ad bellum parato. Sed tu lege Λέρνη Θεατῶν, vel ſi malis Λέρνη Κακῶν.

Thuria, fons Magnæ Græciæ, *Acqua Favella* Leandro.

Thuriæ, vel *Thurii*, vel *Thurium*, urbs M. Græciæ. olim nobiliſſ. ad fin. Tarentinum, inter Crathim & Sybarim amnes. Pop. *Thurii*, & *Thurini*; de quibus Strab. lib. 6. & Diod. Sic. lib. 12. Ovid. Met. 15.

Thurinoſque ſinus, Temeſenus & Japygis arva.

Thuſcia, vel *Tuſcia*, fœcundiſſ. Italiæ reg. à Latio Tiberi, à Liguribus Macra flu. dirempta, alio nomine Hetruria dicta, hodie vero *la Toſcana.* Sic dici quibuſdam videtur ἀπὸ τῦ Θύειν, h. e. *à Sacrificando*, propterea quòd Tyrrheni ſemper habiti fuerint religioſi, deorumque cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem uſque dediti. In hâc reg. apri ferociores erant. Juvenal. Sat. 1.

———*Mævia Tuſcum*
Figat aprum.

Martialis:

Thuſcæ glandis aper populator & ilice multo
Jam piger Ætolæ fama ſecunda feræ.

In eâ etiam *Servi vincti fodiebant.* Martialis:

Et ſonat innumera compede Thuſcus ager.

Juvenal. Sat. 8.

Quid facies talem ſortitus, Pontice, ſervum?
Nempe in Lucanos aut Thuſca ergaſtula mittes.

Thuſca vaſa viliora fuere. Perſius:

———*Et Thuſcum fictile mutat.*

Juvenal.

Ponebant igitur Thuſco farrata catino
Omnia tunc.———

Thyamis, *Capo Niſta* Nigro, promont. Epiri quod Theſprotiam reg. à Ceſtrinâ ſeparat, inter Buthrotum ad Arctos & Sybota ad Auſtr. ad oſtia flu. cognominis Theſprotiam à Ceſtrinâ dirimentis, teſte Thucydide.

Thyatira, urbs Lydiæ ad Lycum flu. *Pelopia*, & *Euhippa* aliquando dicta, teſte Plinio. *Semiramis* & *Myſorum ultima*, teſte Steph. inter Sardes ad merid. 30. & Pergamum ad Bor. 58. m. p. una ex 7. Eccleſiis Aſiæ in Apocalypſi D. Johannis memoratis. Long. 60. 15. Lat. 39. 50. Item una Echinadum. Plin. 4. 12.

Thybris. Vide *Tiberis.*

Thyella, *Hyella* Herodoto, op. Brutiorum, ab Oenotriis habitatum, apud Amantiam urb. in Calab. citer. *Thyeto*, vel *Gineto* Barrio.

Thymbræus, Apollinis cognomen, ſive à *Thymbrâ* Troadis campo; ſive ab ejuſdem nominis urb. in quâ colebatur, impoſitum. Campo autem *Thymbræ* nomen factum putatur à *thymbræ* herbæ copiâ, quam Latini *cunilam* vocant, cujus hoc in campo maximus eſt proventus. Servius in illud Virgilii Æn. 3.

———*Da propriam Thymbrææ domum.*

Apollinis *Thymbræi* templum Strabo ponit eâ in parte, quâ Thymbrius flu. in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Unde factus eſt locus fabulæ, Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe. Statius Sylv. 4.

Torpor eſt noſtris ſine te Camœnis
Tardius ſueto venit ipſe Thymbræ Rector.

Idem Sylv. 3. 2.

———*Pergama Thymbræa.*

Thymbris, Siciliæ flu. qui & *Thybris* Schol. Theocriti. Item flu. Bithyniæ, ortum habens in Galatiâ.

Thymiateria, urbs Libyæ ad Oceanum Atlanticum ſita. Steph. Hodie *Azamor* dici Ramuſius conjicere videtur.

Thymiathis, flu. Epiri, Strab. lib. 7. Ῥεῖ δ᾽ ϰ̀ Θυμίαθις πλησίον. *Thyamis* Thucydidi (de quo ſupra) ſic enim ille: Θύαμις, ποταμὸς ὁρίζων τ̃ Θεσπρωτίδα ϰ̀ Κεςρίνην· quem locum cum videatur Strabo exſcribere, non eſt dubium ſcripſiſſe eum Θύαμις. Sic enim Plin. & Ptol. habent, & libri veteres.

Thynia, reg. Thynorum. Steph. Thyni autem pop. Thraciæ ex adverſo Bithyniæ. Unde illud,

Thyni Thraces erant quæ nunc Bithynia fertur.

Hinc adj. *Thynus*, ut apud Horat. *Thynâ merce beatus*, i. e. inquiunt, *Bithynâ*. Idem alibi:

Ne Cibyratica ne Bithyna negotia perdas.

Thynias. *Sagora*, teſte Nigro, op. Thraciæ in orâ maris Euxini ad Thyniam promont. apud Apolloniam, ab eâ in meridionalem partem verſus. Inde *Thyniacus ſinus* apud Ovid.

Thynias, ſeu *Thynnias*, Plin. Mel. & al. inſ. maris Euxini in orâ Ponti, Bithyniæ adverſa, *Thyneis* Orpheo, *Thynis* & *Thyne* Steph. *Apollonia* Arriano, *Farnaſia* nunc, teſte Nigro. Catullus ad Sirm.

Vix mihi ipſe credens Thyniam atque Bithynos
Liquiſſe campos, & videre te in tuto.

Thyræi, pop. Salentinorum inter Tarentum & Brundufium, quorum op. *Turi* in Apuliæ Peucetiæ finibus apud Nuces op. à Cuperſano urbe 10. m. p.

Thyre, op. Meſſeniorum, cujus mem. Pap lib. 4. Theb.

Et Lacædemonium Thyre lectura cruorem.

Vide ſis illic Barthium. Hinc ager *Thyreates*, de quo quum bellum eſſet inter Argivos & Lacedæmonios, res pugnæ 300. militum utrinque commiſſa eſt: quibus omnibus interfectis, Othryades Spartanus, qui ſolus evaſerat, ſe interemit, & aliis ſe comitem dedit. Hinc *Thyreatis*. Ovid. Faſtor. lib. 2. ubi laus canitur Deo Termino:

Si tu ſignaſſes olim Thyreatida terram
Corpora non letho miſſa trecenta forent:
Nec fuit Othryades congeſtis tectus in armis
Heu quantum patriæ ſanguinis ille dedit!

Thucydides lib. 4. Ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θυρέαν ἥ ἐστι μὲν τῆς Κυνουρίας γῆς καλουμένης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, νεμόμενοι δὲ αὐτὴν ἔδοσαν Λακεδαιμόνιοι Αἰγινήταις ἐκπεσοῦσιν ἐνοικεῖν.

Thyrea, inſ. Peloponneſi apud Hermionem, unde *ſinus Thyreaticus*, qui & *Hermionicus*. *Thyrea* item Strab. Thucyd. & Herod. *Thyrea* Pauſan. op. Peloponneſi mediter. in Argivorum & Spartanorum confin. *Thyræum* Stephano, nunc *Burdugna*, teſte Nigro.

Thyrſagetæ, pop. Sarm. Gelonis ac Turcis finitimi, ſylvas incolentes, victumque ſibi venatu comparantes, *Tyrregetæ* Strab. *Thuſſagetæ* Plin. & alibi *Thyrſagetæ* in utraque Sarmatiâ apud Mæot. pal. Val. Flac. lib. 6.

Non ego ſanguineis geſtantem tympana bellis
Thyrſageten cinctumque vagis poſt terga ſilebo
Pellibus.——, —

Thyſdrus, *Tiſdrus* A. Hirtio. *Tiſdrum* Jul. Capit. *Tuſdrum*, ſeu *Tuſdrus* Anton. *Tuſdritanum*. op. Plin. colon. & urbs olim Africæ mediter. à Teveſtâ 185. m. p. ex Anton. diſtans.

Tiar Julia, urbs Hiſp. Tar. Ptol. *Tervel*, teſte Moletio.

Tiarantus, *Sereth*, teſte Peucero, flu. Scythiæ Europ. per Daciæ fines, ſeu per Moldaviam, ubi op. cognomen alluit, in Iſtrum influens.

Tibareni, pop. Cappadociæ apud Chalybes, inter eos ad ort. & Cotyorum ad occ. incolentes. Dionyſ. v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι
Δουράτεους· τῶν δ' ἄγχι πολύρρηνες Τιβαρηνοί.

Hos inter Pharnaciam ac Trapezuntem locat Strabo, Plinius vero ſitu aliquanto magis Occidentali eos & Chalybas ponit. De his Mela 1. 20. *Tibareni Chalybas attingunt, quorum in riſu luſuque ſummum bonum eſt.*

Tibeon, vide *Tibium*.

Tiberiacum, op. amplum in territ. Ravennate, à Ravennâ 13 m. p. Ferrariam verſus, *Bagnacavallo*, teſte Hieronymo Rubeo. Long. 34. 28. Lat. 43. 59. Item op. Germ. infer. in ducatu Juliacenſi, ad Erpum flu. inter colon. Agrip. ad ort. & Juliacum ad occ. 3. leuc. *Bercheim*, teſte Ortelio; Aliis eſt *Berrick* op. ad Rhenum ejuſdem tractus. Long. 28. 10. Lat. 50. 59.

Tiberias, *Tabarie* nunc, teſte Nigro, urbs Palæſtinæ cum lacu cognom. in Galilæâ à Nazareth ſupra 10. m. p. in ort. inter Scythopolin ad meridiem & Capharnaum ad Bor. Ab Herode in honorem Tiberii Cæſaris condita, teſte Steph. Lacus autem *Geneſareth*, & *mare Tiberiadis*, & *Galilææ* nominatur. Long. 67. 15. Lat. 32. 00.

Tiberina caſtra, pagus Vindeliciæ in Bavariâ apud Dingelfingum op. *Peringen*, teſte Lazio.

Tiberina, inſ. ut Vitruvius eam vocat, quam Tiberis flu. in urbe Roma ambit. *Lycaoniam* quondam dictam ſcribit Blondus. Æſculapio ſacram ſcribit Halicarnaſ.

Tiberina, oſtia duo, quibus Tiberis flu. in mare Tyrrhenum apud Oſtiam & Portum Auguſti urbes excifas urbe Roma 16. m. p. exoneratur.

Tiberiopolis, urbs Phrygiæ magnæ apud ort. Cayſtri flu. à Philadelphiâ ad 6. m. p. in Cæciam. Long. 60. 15. Lat. 39. 50. Altera in Thraciâ in Myſiæ infer. confin. *Strumitza* Curopal. *Varna* Leunclavio.

Tiberis, celeberrimus Italiæ flu. è mediâ fere longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde flu. auctus, ab Hetrurâ Latium Janiculumque ipſum ab urbe Româ dirimit, tandemque decimo ſexto ab Urbe lapide duobus oſtiis modico intervallo dirempto in mare evolvitur, ea in parte quâ Ancus Oſtiam extruxit. Dionyſ. Halic. lib. 1. Ὁ Τίβερις ποταμὸς τὰς μὲν ἀρχὰς λαμβάνει τῆς ῥύσεως ἐκ τῆς ὑπωρείας τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν, εἰς δὲ τὸ Τυρρηνικὸν ἐξερεύγεται πέλαγος, Ὠστίας πόλεως πλησίον ἐκδιδούς. Strabo lib. 5. Ῥεῖ δ' ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν ὁ Τίβερις· πληροῦται δ' ἐκ πολλῶν ποταμῶν· μέρος μὲν τοι δι' αὐτῆς φερόμενος τῆς Τυρρηνίας· τὸ δὲ ἐφεξῆς διορίζων ἀπ' αὐτῆς πρῶτον μὲν τὴν Ὀμβρικὴν εἶτα τοὺς Σαβίνους καὶ Λατίνους. Vide Plin. ſen. l. 3. c. 5. & Plin. jun lib. 5. ep 6. Dionyſ. lib. 9. de latitudine altitudineque ejus, inter urbem & oſtium ita tradit: τοῦ δὲ Τιβέρεως ποταμοῦ τὸ μὲν εὖρός ἐστι τεττάρων πλέθρων μάλιστα, τὸ δὲ βάθος, οἷόν τε ναυσὶ πλεῖσθαι μεγάλαις· τὸ δὲ ῥεῦμα, ὥσπερ τι ἄλλο, ὀξὺ καὶ δίνας ἐργαζόμενος μεγάλας, ὃν οὐκ ἔνεστι πεζοῖς διελθεῖν, εἰ μὴ κατὰ γέφυραν. De ratione nominis diverſi diverſa prodidere. Livius à *Tiberino* Albanorum rege dictum exiſtimat, in trajectu ejus ſubmerſo, quum ante *Albula* diceretur. In quâ ſententiâ Ovidius quoque fuiſſe videtur lib. 2. Faſt.

Albula, quem Tiberim merſus Tiberinus in undis
Reddidit, hybernis forte tumebat aquis.

Servius autem Tiberis nomen ipsâ etiam Albâ vetuſtius eſſe contendit, ideoque nominis ejus originem ad *Tybrim* potius Hetruſcorum regem referendam putat, qui Latium etiam crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc flu. eſt occiſus. Cui ſententiæ Virgilius quoque non obſcurè ſubſcribit, apud quem ſic loquitur Evander lib. 8. Æn.

Tum reges, aſperque immani corpore Tybris,
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Dicitur & Θύμβρις Stephanus: Θύμβρις, ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις. Vocabatur etiam Θύβρις, & ſine aſpiratione Τύβρις. Unde Servius in Æn. 8. *In ſacris Tiberinus, in* καινολεξίᾳ Τίβερις, *in poemate Tybris vocatur.* Dionyſius ubi de terrâ Latinorum:

——————Ἧς διὰ μέσσης
Θύμβρις ἑλισσόμενος καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει,
Θύμβρις ἐϋρρείτης, ποταμῶν βασιλεύτατος ἄλλων,
Θύμβρις, ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην.

Silius lib. 8.

Nec non ſceptiferi qui potant Tybridis undam.

Virg. Æn. 8.

————*Ego ſum pleno quem flumine cernis*
Stringentem ripas, & pinguia culta ſecantem
Cæruleus Tybris, cælo gratiſſimus amnis.

Idem alibi:

————*Ubi Lydius arva*
Inter opima virum leni fluit agmine Tybris.

Tibia, Phrygia, in univerſum ſic dicta. Suidas: Τιβία, Φρυγία ὅλη. Vide Palmer. pag. 575.

Tibiſca, Mœſiæ infer. op. Ptol. *Sophia* Nigro.

Tibiſcum, Daciæ flu. in Jazygum confin. ad *Tibiſcum* flu. in Hungariâ Tranſdanubianâ.

Tibur, civitas in Sabinis 16. ab Urbe lapide, crebris fontibus irrigua, & ſingulari aeris temperie commendata. Ovid. Faſt. 4.

Et jam Telegoni, jam mœnia Tiburis udi
Stabant; Argolicæ quæ poſuere manus.

Horatius:

Ne ſemper udum Tibur & Æſulæ
Declive contempleris arvum &
Telegoni juga parricidæ.

Eſt autem hoc op. origine Græcum, à *Tiburto*, Catillo, & Coro Amphiarai liberis poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à *Tiburti* nomine natu maximi *Tibur* appellatum. Virg. Æn. 7.

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia condunt,
Fratris Tiburti dictam cognomine gentem,
Catilluſque acerque Corus, Argiva juventus.

Silius lib. 8.

————*Et Tibur, Catille, tuum.*

Herculeum vocat. Propert. 2. 32.

Curve te in Herculeum deportant eſſeda Tibur?

Credo, quòd ibi templum Herculis. Strab. lib. 5. Τίβουρα, ἐν ᾧ τὸ Ἡράκλειον. Pomis abundabat. Horat. lib. 1. Carm.

Et præceps Anio, & Tiburti lucus, & udis
Mobilibus pomaria rivis.

Hinc *pomoſum* vocat Columella, lib. 10.

Hic Turni lacus, & pomoſi Tiburis arva.

Idem Horat. 2. Sat. 4.

Picenis cedunt pomis Tiburtia poma.

Silius lib. 4.

Quoſque

Quoſque ſub Herculeis taciturno flumine muris
Pomifera arva creant.

Long. 36. 20. Lat. 42. 00.

Tiburtinus mons, locus ebore notiſſimus. Mart. 7. 12.

De Tiburtinis albeſcere collibus audit.

Idem 8. 28.

Et Tiburtino monte quod albet ebur.

Ticinum, *Pavia*, urbs Inſubrum, poſt Mediolanum (à quo diſtat 20. m. p. in Auſt.) clariſſima Epiſc. & Acad. ac olim Langobardorum regia, ad Ticinum flu. Principatûs titulo illuſtris. Hanc inſigni errore Stephanus vicinam Ravennæ facit, à quâ 150. m. p. diſtat. Long. 31. 10. Lat. 44. 20.

Ticinus, *Teſino*, flu. Inſubriæ in Padum labens. Ejus mem. Silius lib. 4.

Cæruleas Ticinus aquas, & ſtagna vadoſo
Perſpicuus ſervat turbari neſcia fundo;
Ac nitidum viridi lento trahit amne liquorem;
Vix credas labi, ripis tam mihi opacis
Argutos inter volucrum certamina cantus,
Somniferam ducit lucenti gurgite lympham.

Unde Claud. in 6. Conſul. Honorii:

Colla levant pulcher Ticinus, & Addua viſu
Cærulus.

Tifata, Livio & Velleio Campaniæ mons, Capuæ urbi imminens, teſte Dionyſio. Ejus mem. Stat. 4. Sylv.

Ceſſat apex procul iſta tuis, Tifata, Teate.

Silius lib. 12. ubi de Annibale:

———*Arduus ipſe*
Tifata invadit proprior, quà montibus inſtat
Collis, & è tumulis ſubjectam deſpicit urbem.

Tifernum, urbs gemina Umbriæ: unum *Tiberinum* cogn. ſitum in planitie, non procul à Tiberi flu. à quo denominatur, vulgò *Citta di Caſtello.* Long. 35. 18. Lat. 43. 00. Alterum *Metaurenſe* dictum, ad *Metaurum* flu. in valle à priore 20. m. p. op. haud. obſcurum ducatus Urbinatis. Long. 35. 38. Lat. 43. 00.

Tifernus, *Phiternus*, Ptol. (ut quibuſdam placet) flu. Frentanorum, illos ab Apulis Dauniis dividens ex Apennino monte in mare Hadriaticum per Larinum ad Thermulas influens.

Tigava, Plin. Ptol. *Tigaviæ* Anton. urbs Maurit. Cæſar. mediter.

Tignia, flu. Piceni apud *Tignium* op. fluens. *Tenna* Franciſco Pamphilo, *Tinea* aliis.

Tignium, Piceni op. Cæſar. medium fere inter Firmum ac Tollentium. *S. Maria in Giorgio* Leandro. Long. 37. 25. 43. 15.

Tigrana, urbs Arm. maj. *Simolachach* Georgianis, *Tauris* Nigro & Theveto. Sed ſitus apud Ptol. haud convenit, cum *Tauris* in Mediâ ſit non in Armeniâ.

Tigranocerta, urbs Arm. maj. quæ *Tigranópolis*, ac *Tigranopetra*, teſte Appiano, dicta eſt, à Niſibi urb. Meſopot. 36. m. p. in Bor. ad Nicepharium flu. teſte Tacito, apud Maſium mont. qui Gordyæo finitimus eſt, teſte Strabone. Ea hodie *Sultania* Jovio dicitur, Bonacciolo vero *Sava.*

Tigris, inſignis Aſiæ flu. qui in Armeniâ maj. loco plano & conſpicuo naſcens per Arethuſam lacum ita tranſtulit, ut neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro in ſpecum demergitur, & ab altero ejus montis latere erumpit, & mox per Thoſpiten lacum tranſvectus, rurſus in cuniculos mergitur, & poſt 20. m. p. luci redditur. Poſt hæc Meſopotamiam ab ortu alluit, tandemque in duo diviſus cornua, in Euphratem influit, à quo in Perſicum ſinum defertur. Dionyſius:

———Ποταμῶν ὠκύτατος ἁπάντων
Τίγρις ἐϋρρείτης φέρεται.———

Solinus cap. 40. *In Armeniæ majoris regione caput tollit, mirè quam lucido conſpicuoque fonte, in loco haud edito, qui Elongoſine nominatur; nec tamen ab exordio totus eſt. Primum pigrè fluit, non cum ſuo nomine, at cum fines Medorum invectus eſt, Tigris dicitur: ita enim Medi nominant ſagittam.* Luc. lib. 3. verſ. 256.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, quos non diverſis fontibus edit
Perſis, & incertum, tellus ſi miſceat amnes,
Quod potius ſi nomen aquis. Sed ſparſus in agros
Fertilis Euphrates Phariæ vice fungitur unda:
At Tigrim ſubito tellus abſorbet hiatu,
Occultoſque tegit curſus, rurſuſque renatum
Fonte novo flumen pelagi non abnegat undis.

Juſtinus lib. 42. *A cujus* (Armeniæ) *montibus Tigris fluvius modicis primo incrementis naſcitur: interjecto deinde aliquanto ſpatio, ſub terras mergitur; atque ita poſt quinque & viginti millia paſſuum grande jam flumen in regione Sophene emergit, ac ſic in paludes Euphratis recipitur.* Boetius lib. 5. de Conſ. Phil.

Rupis Achæmeniæ ſcopulis, ubi verſa ſequentum
Pectoribus figit ſpicula pugna fugax;
Tigris & Euphrates uno ſe fonte reſolvunt,
Et mox abjunctis diſſociantur aquis.
Si coëant, curſumque iterum revocentur in unum,
Confluat alterni quod trahit unda vadi:
Conveniant puppes, & vulſi flumine trunci,
Miſtaque fortuitos implicet unda modos:
Quos tamen ipſa vagos terræ declivia caſus,
Gurgitis & lapſi defluus ordo regit.

A Seneca *Violentus* dicitur, à Nonno ὠκυρέεθρος, & in Antholog. lib. 3. legimus:

Ἰουλιανὸς μετὰ Τίγριν ἀγάρροον ἐνθάδε κεῖται.

Heſychius: Τίγρις, ποταμὸς Περσῶν, καὶ ὁ τοῦ ποταμοῦ ῥοῖζος, καὶ ζῶον. Παρὰ μὲν Ἰουδαίοις Φοράδ, παρὰ δὲ Ἕλλησι Τίγρις. Ubi tamen per Φοράδ videtur intelligere Euphratem, qui Ebræis פרת *perath*; à fertilitate. Vide Lud. de la Cerdam in illud Virg. Eccl. 1.

Aut Ararim Parthus bibit, aut Germania Tigrim.

Et Arrianum lib. 7. de exped. Alex. *Sylax* quondam vocatam tradit Euſt. *Sollax* habet Plut. lib. de Flum. *Hidekel* Ebræis dicitur, teſte Ar. Montano. *Tegil* hodiè nominari ſcribit Caſtaldus & *Sir* Pinetus. *Diglath* vocat eum Joſephus, *Diglito* quoque eum vocari eâ parte nempe quâ tardior fluit, Plinius auctor eſt, cui etiam *Paſitigris* dicitur, ut & Arriano. Euſtathius alium *Tigrim* in Paphlagoniâ eſſe ait, ex Xenophonte.

Tigulia, ſive *Tigullia*, op. Liguriæ in orâ litorali, ad ort. medium inter Genuam urb. ad occ. & Erycis portum ad ort. utrinque 30. m. p. *Seſtri di Levante* teſte Aug. Juſtiniano.

Tigurinus pagus, Cæſari in Helvetiis eſt. Rhellicanus credit *Zurich* hodie vocari. Poſterioris ſæculi ſcriptoribus *Tigurum* appellatur, urbs ad Limagum flu. in Helvetiâ. Long. 30. 20. Lat. 46. 58.

Til, Aſiæ amnis quem gens Sogor accolit. Turci *Nigrum* vocant, & antiquiſſimi principes *Ver* & *Cuni* nominarunt. Niceph. l. 18. cap. 30

Tilaventum, majus & minus, Venetorum reg. flumina apud Plin. ſunt. *Tilavemptum* Ptolemæus habet. Leander hos fluvios hodie in Foro Julio deſcribit, dicique majus *Tagliamento*, minus autem *Stella* ab indigenis vocari.

Tileburgum, vicus Albionis apud Thameſim flu. infra Londinum urb. haud procul. Beda. Vulgò *Tilbury.*

Tillium, Sardiniæ urbs litoralis verſus occ. Ptol. Hodie *S. Reparata* Moletio.

Tilogrammum, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Catigan* Caſtaldo.

Tilos, vide *Tylos.*

Tilox, Corſicæ promont. apud Calviam op. Ptol. *Capo Revelat*, vel *Chevalar*, M. *Tignoſo* Ferrario.

Tilphoſſa, Strab. *Tilphuſia* Apollodoro fons Bœotiæ ſub *Tilphoſio* monte labens, ubi Tireſiæ vatis ſepulcrum eſt, qui ibi ex aquâ frigidâ epotâ interiit, teſte Ariſtoph. Pindarus. Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ τιλφώσσας ἀπὸ καλλικρήνου. A *feracitate* dici videtur, quaſi תל פוש *Tel-phus*, h. e. *mons ferax.* Bochartus.

Timavus, flu. maximus Carnorum, ſed breviſſimi decurſus 19. fontibus ex vicino monte erumpens, quibus confluentibus vix ad 2. m. p. latiſſimus Hadriaticum pelagus ultra Aquileiam 7. Tergeſte verſus petit. Virg. Æn. 1. de Antenore:

Antenor potuit———
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi.
Unde per ora novem vaſto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva ſonanti.

Claud. de 6. Conſul. Honorii:

Mincius, inque novem conſurgens ora Timavus,

Lucanus:

Atque Antenorei diſpergitur unda Timavi.

Martialis 4. 25.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Hodie in foro Julio deſcribitur à Leandro, qui dicit eum *Timavo* vocari. Niger vero eum *Larechia* nominat. Martialis dat ei ſeptem tantum ora. 4. 25.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo
Hic ubi ſeptenas Cyllarus hauſit aquas.

Strabo etiam ἑπτὰ πηγὰς huic fluvio diſertim adſignat l. 5. Non deſunt qui octo. Unde cautius & indefinite alibi Mart. 8. 28.

An tua multifidum numeravit lana Timavum.

Et abſolute *ora* 13. 81.

Laneus Euganei lupus excipit ora Timavi.

Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 189.

Timethus, Siciliæ flu. *Il Patteſe* Fazello, ſic ab urbe nominatus,

minatus, *Traina* aliis, flu. Siciliæ in orâ occiduâ, inter Agathyrium ad Auſt. ac Tyndarum ad Bor. juxta urb. Pactenſem mari exceptus.

Tina, Ptol. flu. Albionis per Northumbriam in ort. fluens, vulgò *Tine*, Camdeno, ad cujus oſt. op. & portus *Tinmouth* a Bervico in confin. Scotiæ 50. m. p. in meridiem.

Tinda, *Stabulum Diomedis* Anton. op. olim Thraciæ mediter. inter Philippos ad occ. 61. & Maximianopolim ad ort. 18. m. p.

Tingi, *Tingis* Ptol. *Tingios* Steph. corruptè pro *Tingis*, vulgò *Tanger*, colon. & urbs Mauritaniæ Tingitanæ caput, extra Herculis columnas, inter Septam ad ort. 60. & Ziliam ad occ. 24. m. p. à Lixia 54. De ea Sil. l. 3.

Et Tingin rap.do mittebat ab æquore Lixus.

Tinia, Plin. *Teneas* Strab. Umbriæ flu. in Tiberim fluens. *Topino* Leandro. Sil. l. 8.

In Tiberim properans, Tiniæque inglorius humor.

Vide Plin. 3. 5.

Tinnetio, vicus Rhætorum Anton. *Tintſchen* Germanis, teſte Tſchudo.

Tinurtium, op. Gall. Celt. ad Ararim flu. Spartianus in Severo. Vulgò *Tournon*. Long. 26. 15. Lat. 46. 00.

Tiriſcum, (quod jam *Taros* dicitur) op. Daciæ; *Turo* Lazio, aliis *Groſſechana* in Valachiâ.

Tiriſſa, urbs Macedon. in Emathiâ. Ptol. *Leſterocori*, teſte Moletio.

Tiriſta, Ptol. vulgò *Driſta*, urbs Myſiæ infer. hodie metropolis in Bulgariâ.

Tiriſtria, vulgò *Capo Lemano*, Myſiæ inf. promont. in orâ maris Euxini, inter Dionyſiopolim & Odeſſum. Ptol.

Tirolis, reg. Germ. non obſcura, tit. Comitatus inſignis, partem Rhætiæ, partem Norici magnam, & partem minimam Cenomannorum Italiæ complectens, Auſtriacis principibus parens.

Tirynths, flu. Argivus. *Tirynths* vero *Tiryntha* Heſychio, nomen urbis, patriæ Herculis in Peloponneſo quæ proxima Argis eſt, unde Hercules *Tirynthius* appellatus eſt, quamvis Thebanus quoque vocatur.

Tiſobis, flu. Albionis per Walliam fluens pelago apud Aſaphenſem urb. exceptus, vulgò *Teſe*. Aliis *Cluyd Conwey* vero Camdeno. *Tæſobis* Ptolemæo. Sic enim ille lib. 2. cap. 3. Τοισόβιος ποταμοῦ ἐκβολαί.

Tiſſa, Siciliæ urbs. *Randazo* Nigro. Sil. lib. 14.

Venit Amaſtra viris & parvo nomine Tiſſe.

Titareſius. Heſychius: Τιταρήσιος, ποταμὸς Ἠπείρου. Ubi Grammaticus aliàs longè doctiſſimus ſuam in Geographicis inſcitiam prodit: Eſt enim Pieriæ & Theſſaliæ flu. longè ab Epiro. Sed fefellit eum Homerus, qui eò quòd de Peræbis dixit Iliad. β.

——Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
Οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί᾽ ἔθεντο
Οἵ τ᾽ ἀμφ᾽ ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ᾽ ἐνέμοντο.

Putavit Titareſium ac Dodonem eſſe in eodem regionis tractu. Sed in eo falſus eſt. Duplices enim *Peræbi*, qui cum à planis Theſſaliæ locis à Lapithis pulſi fuerunt, bifariam diviſi ſunt: Alii ad Olympum, & Pieriæ loca montuoſa, unde fluit Titareſius, habitavere; alii ad Æthicas profecti ſunt, & ibi manſerunt in montibus Theſprotiæ ac Dodonæ vicinis; qui nihilominus propter idem nomen & conſanguinitatem uniti ſub Guneo duce ad Trojam profecti ſunt. Lucanus hunc flu. *Titareſum* vocat, lib. 6.

Solus in alterius nomen cum venerit unda
Defendit Titareſus aquas, lapſuſque supernè
Gurgite Penei pro ſiccis utitur arvis.
Hunc fama eſt Stygiis manare paludibus amnem,
Et capitis memorem, fluvii contagia vilis
Nolle pati, ſuperumque ſibi ſervare timorem.

Nimirum voluit exprimere illud Homeri Iliad. β. ubi ſupra:

Οἵ τ᾽ ἀμφ᾽ ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ᾽ ἐνέμοντο,
Ὅς ῥ᾽ ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ,
Οὐδ᾽ ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠΰτ᾽ ἔλαιον,
Ὅρκου γὰρ δεινοῦ, Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Tium, *Tion* Ptol. *Teium* Strab. *Tio* etiam hodie, teſte Moletio, urbs marit. Paphlagoniæ, à Mileſiis condita, teſte Melâ. Quidam confundunt hanc urbem cum *Teo* urbe Ioniæ, Anacreontis patriâ. Long. 60. 00. Lat. 44. 00.

Tmarus, Theſprotiæ in Epiro mons *Tomarus* Plinio & Solino. Unde *Tmarius*. Heſychius: Τμάριος Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ. Callimachus hym. in Cererem:

Οὔρεσιν ἐν Τμαρίοισι.——

Tmolus, mons Phrygiæ magnæ, ex quo Pactolus fluit, in confin. Lydiæ (ad flu. cognom. in Mæandrum per Sardes, quas alluit influentem, cujus mem. Herod. & Plin.) in agro Tralleſi & Sardenſi, vitibus conſitus, qui & *Tempſis* dictus eſt, teſte Plinio; quem vide 15. 29. Virgil. Georg. 2. de variis vitium generibus:

Tmolus & aſſurgit quibus & rex ipſe Phanæus.

Theophr. 4. Hiſt. cap. 6. Τμῶλος ἔχει ἀμπέλον. Auctor Tragœdiæ Thebaidos:

Hinc nota Baccho Tmolus attollit juga.

Ovidius Pont. 4. 15.

Africa quot ſegetes, quot Tmolia terra racemos.

Strabo lib. 13. in genere. Τμῶλος εὐδαίμον ὄρος. Et lib. 14. inter loca quæ aſſerunt οἴνους ἀρίστους, numerat Tmolum. Et iterum de eodem *Tmolo*, & locis aliis ita ait: διαφέρεις χρυσοινοῦσιν, ἢ πρὸς ἀπόλαυσιν, ἢ πρὸς διαίτας ἰατρικάς. Huc pertinet hymnus Orphei ad Sabazium, ubi ait Bacchum inſutum à Jove femori, & eductum:

——Ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον.————

Crocum quoque plurimum gignit hic mons. Virg. Georg. 1.

——*Nonne vides croceos ut Tmolus odores,*
India mittit ebur?——

Nam ibi per *odores croceos*, vulgaris Servius *crocum* intelligit, cujus interpretatio commoda eſt. Nam Solinus, Columella, & Martianus aiunt hunc montem eſſe florentiſſimum croco: primus cap. 53. ſecundus lib. 3. cap. 8. poſtremus lib. 6. cap. de Phrygiâ; in quo, ubi legitur *Tmolus loco florens*, legendum *croco*, ex doctorum cenſurâ. Alii tamen per *croceos odores*, vinum redolens & fragrans intelligunt. Sil. Italicus lib. 7.

Is montis decus, atque ex illo tempore dives
Tmolus.

Dicitur quoque *Timolus* vel *Tymolus*, teſte Steph. Ovidius Met. 6.

Deſeruere ſui Nymphæ vineta Timoli.

Ubi tamen alii *Tmoli* legi debere contendunt. Idem Ovid. Met. 11.

——*Freta proſpiciens latè riget arduus alto*
Tmolus in aſcenſu: clivoque extenſus utroque,
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.

In hujus montis cacumine 150 annis vivere ſolent. Mucianus author eſt. Verba ſunt Plinii 7. 49.

Tobius, *Towy* ſeu *Tovy* Camdeno, flu. Albionis per Walliam in Oceanum ad Maridunum decurrens.

Tobrus, urbs Africæ propriæ. Ptol. Eandem cum Tuburbo Antonini eſſe credit Simlerus.

Tochari, pop. Indiæ vel Sericæ. Ptol. Dionyſius:

Καὶ Τόχαροι Φροῦροί τε.

Toletum, *Toledo*, urbs alias Carpetanorum caput, poſtea Gothorum regia & Maurorum; hodie Caſtellæ Novæ cap: & antea regum ſedes. Ampla eſt & elegans, cum arce antiqua in colle; ſed deficit indies, à paucis habitata, vix 6000 incolas continens. 42. leuc. Hiſpanicis diſtat à Cordubâ in Bor. & 50. à Valentia. Long. 16. 40. Lat. 40. 02.

Toliapis, *Shepey* Camdeno, inſ. Albionis in mari Germanico contra Trinobantes, & Thameſis oſtia: ubi etiam Counos *Goeyinge* haud procul ab oſtio Thameſis.

Toliſtobii, *Toliſtobogi* Strab. & Ptol. qui & *Teſtoſages*, pop. Galatiæ in Aſiâ. Τολιστοβώγιοι Stephano.

Toloſa, vulgò *Tholouſe*, colon. & urbs Gall. Narbon. in Aquitan. confin. ad Garumnam flu. Dicitur & *Tholoſa*. Hinc *Aurum Tholoſanum*; de quo vide Cic. 2. de N. D. Gellium & Juſtin. Long. 22. 15. Lat. 43. 30.

Toloſa, *Toloſa*, urbs Hiſp. in Guipuſcoâ prov. prope Orium flu. ad radices M. Pyrenæorum, vix 4. leuc. ab Oceano Cantabrico ad meridiem. Long. 19. 00. Lat. 43. 25.

Tomarus, (vide *Tmarus*) Strab. & Steph. mons Theſprotiorum Dodoneo oraculo imminens. Orpheus in Argonauticis, ubi de Argo:

Δή ποτ᾽ ἐπιβρεμένου Τομαριὰς ἔκλαγε φηγός.

Dicitur per conciſionem *Tmarus*. Unde Virg. Eccl. 8.

Aut Tmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Tomos, Ælian. & Strab. *Tomi* Ptol. *Tomis* Marcellino, *Tomiſwar* Cælio Calcagnino, *Kiow* Ciofano; ſic *ab inciſione* Abſyrti fratris Medeæ ibi ſecti dicta, urbs Myſiæ infer. in orâ maris Euxini, ubi Ovidius exulavit. Ovid. Triſt. 3. elegia 9. cui Titulus *Unde Tomos dicta?*

Inde Tomos dictus locus hic, quia fertur in illo
Membra ſoror fratris conſecuiſſe ſui.

Cic. in orat. pro lege Maniliâ: *Primum ex ſuo regno ſic Mithridates profugit, ut ex eodem Ponto Medea illa quondam profugiſſe dicitur, quam prædicant in fuga fratris ſui membra in iis locis quà ſe parens perſequeretur, diſſipaviſſe, ut eorum collectio diſperſa, mœrorque patrius celeritatem perſequendi retardaret.* Statius in Sylvis:

——*Nec triſtis in ipſis*
Naſo Tomis.——

Pop.

Pop. *Tomitæ.* Ovid. Pont. 1. 5.

Non vacat in quâ ſint poſiti regione Tomitæ
Quærere.———

Hinc *Tomitanus.* Idem Pont 1. 3.

Naſo Tomitanæ jam non novus incola terræ.

Long. 55. 00. Lat. 45. 50.

Tonice, Ptol. *Zazella* nunc teſte Stuchio, urbs & emporium Æthiopiæ ſub Ægypto ad ſinum Barbaricum inter Sarapionis portum & promont. ad Bor. & Raptam metrop. ad merid. Aliis eſt *Mombaza,* urbs regia & ampla in eadem regione.

Topiris, Ptol. *Topirium* Anton. *Doberus* Thucyd. *Toprus* ſeu *Toparum* Procop. *Ruſio* nunc, teſte Jo. Lydo, urbs Thraciæ à Philippis 38. m. p. in ort. ab Hadrianopoli 132.

Torini, pop. Scythiæ Jaxamatis proximi, ubi perfecti mellis copia. Val. Flac. lib. 6.

Mellis bonos Torinis, ditant ſua mulctra Satharchen.

Tornacum, olim Nerviorum in Gall. Belg. civitas. Hodie *Tournay.* Petrus Apianus dicit *Bagadum* eſſe Ptolemæi.

Toronaicus ſinus, Ptol. *Golfo di Rampo* Nardo, *Golfo di Agiomana* Caſtaldo, ſinus Macedon. inter Singiticum & Thermaicum.

Torone, op. geminum: unum Epiri in orâ litoreâ, inter Sybotam, & oſt. Acherontis flu. *Parga* Nigro. Alterum Macedon. ad ſin. Toronaicum, inter Derrim & Caſſandriam, à *Torone* Neptuni filiâ, teſte Steph. ſic dictum. *Longo* Sophiano, *Ratnero* Nigro. Vide Steph.

Totoneſium, litus & op. Angliæ in comitatu Devoniæ, vulgò *Totnes* Camdeno.

Tougeni, pop. Helvetiorum, quibuſcum Marius Rombellum geſſit. Strabo. Horum urbs *Tuggium,* ſeu *Tougium* vulgò *Zug,* unus ex 13. Helveticis conventibus ad lacum Tugienſ. inter Luceriam ad occ. 2. & Tigurum ad Cæc. 3 leuc.

Toxandri, pop. Belgii, quorum reg. *Toxandria* Marcellino cum *Toxandro* op. cogn. in Brabantiâ. Ammiani locus eſt l. 17. *Quibus paratis petit primos omnium Francos, eos, viz. quos conſuetudo Salios appellavit, auſos olim in Rom. Solo apud Toxandriam locum habitacula ſibi prælicenter figere.*

Trachas, urbs Latii. Ovid. Met. 15.

Antiphatæque domus Trachaſque obſeſſa palude.

Trache, inſ. parva inſtar ſcopuli in mari Ionio apud Corcyram.

Trachea, ſeu *Trachia* apud Strab. tota Iſauria apud Strab. dicitur, teſte Steph.

Trachin, vel *Trachis,* vel *Trachyna,* urbs Phthiotidis, à quâ *Trachinia* reg. ad. ſin. Maliacum ſub monte Oetâ.

Trachina, urbs Latii quæ nunc *Tarracina.*

Trachinia, regiuncula Phthiotidis in orâ ſinûs Maliaci, ubi Heraclea urbs cognomine *Trachin* cujus mem. Ovid. Met. 11. ubi *Herculeam Trachina* vocat. Hinc *Trachinius* apud eundem Ovid. ibidem.

Hæc quoque quæ ſequitur ventis Trachinia puppis.

Trachiris, Libyæ infer. flu. Ptol. *Gambea* Barraſo.

Trachones, duo colles Cœleſyriæ apud Damaſcum. *Hippos mons* Ptol. Inde pop. *Trachonitæ* in Arabiâ.

Trachonitis, *Bacar* hodie, teſte Gul. Tyrio, reg. Palæſtinæ, quæ & *Iturea* Straboni, & *Petræa* Hegeſippo in Cœleſyriâ, inter mont. Libani, & lacum Tiberiadis. Vide Plin. 5. 14.

Træmenothyritæ, Troadis pop. quos Tzetzes *Grimenothyritas* vocat.

Tragaſæ, reg. Epiri, à *Tragaſo* quodam, in cujus gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit: unde *ſal Tragaſæus.* Steph. Heſychius: τραγάσαι, οἱ ἅλες [οἱ ἀπὸ Λέσβου. Ubi legendum τραγασαῖοι ἅλες· Putavit *Tragaſæos ſales* in Lesbo inſulâ fieri ſolere. Sed ipſe Stephanus ait, Tragaſas urbem fuiſſe in continenti. Jul. Pollux, lib. 6. c. 10. Ἅλες τραγασαῖοι, λίμνη δ' αἱ Τραγάσαι τρωική. Sed ut patrociner hoc loco Heſychio, ea merx, ut credo, abundabat Lesbi, & ob vicinitatem illius ſalis, ibi maximum fiebat commercium: ideo dixit Λέσβου, quòd in alias Græciæ occidentalis partes ferebantur ii ſales. Palmer.

Tragia, Tragias, & *Tragæa,* Steph. inſ. maris Ægæi parva apud Samum, quam Strabo ante Miletum urb. Cariæ deſcribit, qu. inter illum & Samum. Item op. Naxi inſ. ubi Apollo colebatur. *Tragæus* dictus Steph.

Tragurium, Trau, inſ. Dalmatiæ proxima cum urbe cognomine. Vide Plin. 4. 21. Long. 40. 40. Lat. 43. 56.

Trajana, Picenorum urbs Ptol. Aliis *Triana.*

Trajana colonia, op. Germ. infer. ad Rhenum. Anton. *Keyſerwerd* Ortelio.

Trajana legio, Ptol. op. Germ. ſup. ad Rhenum. Ptol. *Drechſhauſen* Ortelio.

Trajana via, in Apuliâ, inter Beneventum in Hirpinis & Brunduſium in Salentinis.

Trajani monumentum, op. Germ. infer. ad Rhenum, & Francofurdam urbem. *Cronburg,* vel *Tranburg,* teſte B. Rhenano.

Trajani pons, Hiſp. urbs ſuper Tagum flu. *Ponte de Alcantara* Cluſio.

Trajanopolis, urbs Thraciæ inter Maximianopolim ad occ. 58. & Apros ad ort. 23. m. p. ab Hadrianopoli ad Euronotum 86. Item urbs Phrygiæ magnæ Ptol. Fuit etiam urbs Siciliæ mediter. *Dragina* Curopalatæ, *Troyanopolis* autem legit Fazellus. Vide *Tranum.*

Trajanus, flu. Ægypti. Ptol. Hujus oſtium apud Moyſen *Pihahiroth* vocari dicit Becanus.

Trajanus portus, op. olim & portus Tuſciæ in orâ inter Populonium ad occ. & Telamonem ad ort

Trajectum, geminum: ſuperius quod ad *Moſam,* & inferius quod ad *Rhenum* nominatur. Superius *Maeſtricht* vocatur, urbs Germ. infer. in Brabantiâ, à Coloniâ 12. leuc in occ. Antuerpiam verſus, à Leodio 4. leuc. in bor. quot ab Aquiſgrano in occ. Long. 27. 12. Lat. 50. 50. Inferius *Utrecht,* urbs. Germ. infer. in Batavis à Coloniâ 23. leuc. in bor. diſtans, à priore Trajecto 21. leuc. in Bor. & Cæc. recedens. *Ultrajectum* quoque Latinè dicitur. Long. 26. 26. Lat. 52. 10.

Trajectum, item Francorum geminum: Unum ad *Mœnum* in Franconiâ, emporium max. & urbs libera, à Moguntiâ 4. leuc. à Spirâ 12. Alterum ad *Oderam* in Marchia. Utrumque vulgò *Franckford.*

Trajectus, pagus Albionis ad Sabrinam flu. in Angliæ & Walliæ confin. Briſtolio, Chepſtovioque vicinus. *Auſtclive* Camdeno.

Tralles, & *Trallis,* num. ſing. Plin. & Ptol. quæ prius *Euanthia, Seleucia,* & *Antiochia,* dicta eſt, teſte Plin. *Chora* Nigro, urbs Lydiæ ab Epheſo ad 30. m. p. in Eurum. Juvenalis Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus aut Alabandis.

Long. 58. 40. Lat. 38. 06.

Tranſylvania, vel *Ultraſylvania,* quæ & *Pannodacia* & *Dacia* Ripenſis, vulgo *Sibemburgen* dicitur, pars fuit olim Daciæ, & extrema ejus reg. trans montes Carpathios ad Axiacum flu. uſque producta. Hanc cingunt 2. Walachiæ, Tranſalpina & Moldavia: illa Danubio, hæc mari Euxino admota; utraque cum Tranſylvaniâ, eam Europæ nunc occupant partem, quæ olim Daciæ erat. Vide Bonfin. lib. 1. rerum Hungaricarum.

Trapezus, urbs juxta Pont. Eux. Sinopenſium colonia, hodie *Trebiſonda.* Vide Steph. & Stuk. ad Arr. per. pag. 67. Long. 71. 06. Lat. 44. 03.

Trebia, Gall. Ciſalp. flu. non procul à Placentiâ, ex Apennino defluens; juxta quem Annibal L. Sempronium Conſ. maximâ clade profligavit. Apud Polybium Τρεβίας ποταμὸς, corruptè apud Appianum Τεβίας Silius. lib. 4.

——*Planitiem metuens Trebiamque petebat.*

Lucan. lib. 2.

————*Quod non in Punica nati*
Tempora Cannarum fuimus Trebiæque juventus.

Long. 31. 44. Lat. 44. 45. Item Celtiberorum civitas in Hiſpaniâ.

Trebula, op. Sabinorum, pop. *Trebulani.* Apud hos præſtantiſſimi fiebant caſei. Mart. 13. 33.

Trebula nos genuit: commendat gratia duplex,
Sive levi flammâ, ſive domamur aquâ.

Vide Plin. 3. 5. Signate de hujus urbis voluptatibus, deliciis, & blandimentis extat epigramma Mart. lib. 5.

Humida quà gelidas ſubmittit Trebula valles,
Et viridis cancri menſibus alget ager,
Rura Cleonæo nunquam temerata leone
Et domus Æolio ſemper amica noto.

Eſt autem Trebula eadem cum Mutuſcis, tantum diverſum nomen. Ita enim Plinius 3. 12. *Trebulani qui cognominantur Mutuſcæi.* Errat vero inſigniter Servius, cum ſcribit hanc Trebulam, Mutuſcæam eſſe eam quæ poſtea dicta Trebia, ubi Annibal Romanos delevit. Ea enim in agro Picentino fuit, longe autem ab hâc Trebulâ quæ in Sabinis.

Trecæ, arum, urbs nobilis & potens in Campaniâ Gallicanâ. *Troye en Champaigne.* Long. 25. 15. Lat. 48. 08.

Trecaſſes. Vide *Tricaſſini.*

Treviri, Treveri Melæ & Plin. *Triviri* Ptol. pop. urbs Galliæ Belg. ad Moſellam flu. vulgò *Triers,* vel *Treves* antiquiſſima, ut volunt, omnium urb. Europæarum, à *Trebetâ* Nini Aſſyriorum Regis fratre condita & nominata, an. ante χειροτονίαν 1496. Æn. Silvius. Lucan. lib. 1.

Tu quoque lætatus converti prælia Trevir.

Auſon. in Catalog. urbium:

Treveriæque urbis ſolum quæ proxima Rheno.

Hujus urbs Archiepiſc. unus eſt ex Imperii Electoribus, urbis

ac

ac Trevirenſis ditionis Dominus. Zoſimus Comes de hâc urbe: Ἔστι δὲ αὕτη πόλις μεγίστη τῶν ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ἐθνῶν. Long. 28. 06. Lat. 49. 50.

Triballi, vulgò *Bulgari*, pop. Myſiæ infer. teſte Nicephoro & Laonico, cum Lazio & al. quorum reg. *Bulgaria*. In his feruntur fuiſſe qui viſu faſcinabant, & interimebant quos irati diutius & fixis oculis aſpexiſſent, teſte Plinio. Hos Steph. in Illyrico perperam ponit.

Tribori, Gall. Belg. pop. Ptol. Hodie *Trieriſche* poſſunt appellari ab eorum metropoli *Trier*.

Triboces, *Tribocci* Ptol. *Tribochi* Plin. pop. Germ. ſuper. quorum reg. Alſatia, vulgo *Elſas*, cujus caput eſt Argentoratum.

Tribulium, *Tribunia* Lib. concil. urbs Dalmatiæ inter Epidamnum & Rhizanam. Vulgò *Trebigna*.

Trica, aut potius *Tricca*, urbs Theſſaliæ, à *Tricca* Penei filiâ dicta. Steph. Plin. verſ. 3. 10. *Tricam* & *Apinam* op. quondam fuiſſe Apuliæ ſcribit; à Diomede condita, quæ everſa in proverbium abiit. Nam *Tricæ* pro nugis, rebuſque futilibus accipiuntur ac etiam pro impedimentis, ut frequenter apud Cic. Unde *tricari*, verbum, & *tricones*, qui nugis alios detinent, & *Tricinus quæſtus*, qui tarde fit, & *Tricæ Atellanæ* apud Varr. pro nugis impeditiſſimis. Long. 47. 15. Lat. 40. 10.

Tricaſſini, Ammian. *Trecaſſes* Plin. *Tricaſes* Anton. *Tricaſii* Ptol. vulgò *Troyes* pop. & urbs Gall. Celt. in Belgicæ confin. ſive è contra, à Rhemis 26. leuc. in ort.

Tricaſtini, pop. Gall. prope Druentium flu. Hinc *Tricaſtinus*: Silius lib. 3.

Jamque Tricaſtinis incedit finibus agmen.

Tricca, vide *Trica*. Eſt autem Eſtiotidis Macedoniæ reg. urbs. Ptol. *Tricala* Sophiano & Bellonio. Hic natus eſt Eſculapius, qui ob id *Triccæus* dicitur.

Triceſimæ, Germ. urbs. Ammianus, quam Pet. Divæus putat eandem eſſe cum *Legione Trigeſima Ulpia* Ptolemæi; & an ea Ultrajectum in Hollandiâ deſignetur, ſe nolle contendere ait. Vide *Ulriceſium*.

Tridentum, Tridentinorum cap. in Rhætia propria, urb. ſatis culta; ſedes in valle inter altiſſimas montes poſita Concilio ſuo Oecumenico, uti Romanenſes volunt, ſed potius Conciliabulo Italico, ſi verum velimus, ſat celebris, vulgo *Trent*. Subeſt proprio Epiſcopo, ſub clientela tamen Imperatoris, uti Comitis Tirolis; 28. mill. Germ. diſtat ab Oeniponte in merid. 6. à Bolſano, 4. à proximiori orâ Lacûs Benaci in Cæciam, & 8. à Veronâ in Bor.

Trifolinus, mons Campaniæ Neapoli imminens, ſic à *trifolii* copiâ dictus. Unde *vinum Trifolinum* apud Martialem 31. 111.

Non ſum de primo fateor Trifolina Lyæo.

Trigaboli, pop. Gall. Ciſalp. ut Leander ſcribit inter 2. Padi flu. oſtia habitantes, quos poſtea *Teſalios* ait vocatos.

Trigemina, porta Romæ dicebatur per quam *Trigemini* fratres Horatii exierunt; eam Marcellinus *Oſtienſem* vocat, teſte Marliano, qui eam hodie *Porta S. Pauli* vocari ſcribit.

Triglypton, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol. *Pegu* Caſtaldo. Long. 154. 00. Lat. 18. 00.

Trileuci, 3. ſcopuli Oceani Cantabrici in orâ Hiſp. Bor. *Pennas de Guzman* Ortelio; ubi op. *Trileucum*.

Trimmanium, *Trimammion*, Anton. op. Myſiæ inf. ad Iſtrum flu. *Drimago* Ortelio.

Trimontium, op. Albionis in Selgoviis apud oram occiduam, inter Angliam, & Scotiam, *Atterith* nunc, teſte Camdeno. Item urbs Thraciæ eadem quæ *Philippopoli*.

Trinacria, Sicilia à *trinangulari* figurâ ſic dicta, quæ & *Triquetra*. Et hæc vera interpretatio eſt; quanquam Sibylla vult à *Trinaco* dictam: Ἦν ἔκγονος Τρινάκος ἀνὴρ υἱὸς Ποντομέδοιο δαίφρων. Hinc *Trinacrius*. Virgil.

Præſtat Trinacrii metas luſtrare Pachyni.

Item *Trinacris*, ut *Hybla Trinacris* apud Ovidium: Idem Faſtorum 4.

Terra tribus ſcopulis vaſtum procurrit in æquor
Trinacris, à poſitu nomen adepta loci.

Idem Ovid. Met. 5.

Vaſta Giganteis injecta eſt inſula membris
Trinacris. ————

Trinium, flu. Frentanorum in Aprutio (cum op. cogn.) ex Apennino monte, ubi is *Maiella* vocatur, profluens, & in mare Hadriaticum labens.

Trinobantes, *Trinouantes* Tacito, pop. Albionis, quorum reg. *Middleſex* hodie dicitur.

Triocala, *Triocla*, Ptol. *Tricala* & *Tricalum*, Steph. urbs Siciliæ apud oram Auſtr. pop. *Triocalini*. Ejus mem. Silius lib. 14.

Et mox ſervili vaſtata Triocala bello.

Nomen interpretatur Diodorus hoc pacto: Τρίοκλα δὲ αὐτοί φασιν, διὰ τὸ τρία καλὰ ἔχειν, πρῶτον μὲν ναμάτιαίων ὑδάτων πλῆθος διάφορων τῇ γλυκύτητι· δεύτερον παρακειμένην χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον, καὶ γεωργεῖσθαι δυναμένην θαυμαστῶς. Τρίτον ὑπεροχὴν ὀχυρότητα, &c.

Triphylia, eadem quæ *Elis*. Dicuntur autem *Triphyli* quod è *tribus* numero *tribubus* collecti ſint, vel à *tribus portis*, vel à *Triphyle* matre Clytii. Steph. *Triphyllis* Dionyſio verſ. 409.

Τῆς πρὸς μὲν Ζεφύροιο Τριφυλλίδος ἤθεα γαίης.

Hinc Jupiter *Triphyllius* dictus.

Tripolis, urbs gemina: Una Phœniciæ marit. & emporium ac ſedes præfecti, inter Orthoſiam ad Arctos 50. & Byblum ad merid. 36. m. p. ſic vocata quod *tribus urbibus* ſtadio inter ſe diſtantibus olim conſtaret, ſeu quod *trium urbium*, h. e. Aradi, Tyri & Sidonis eſſet colonia, teſte Steph. Dionyſius verſ. 914.

Καὶ Τρίπολιν λιπαρήν, Ὀρθωσίδα τε Μάραθόν τε.

Long. 63. 30. Lat. 34. 20. Altera *Tripolis* Solino, *Leptis magna* Plin. Ant. & Ptol. (qui Neapolim & Leptim magnam eandem urb. facit) urbs Africæ litoralis apud Syrtim parvam ex *tribus urbibus* & ipſa conſtans, Taphris, Abrotono & Lepti magna, quæ ad eam conſtituendam convenere. Long. 42. 00. Lat. 31. 40. Erant aliæ hujus nominis urbes; una in Theſſaliâ, teſte Livio, alia in Cariâ, teſte Steph. & alia in Lydiâ, teſte Plinio. Pop. *Tripolitani*.

Tripontium, pagus Angliæ in Com. Northamptonienſi. Anton. *Toceter* Camdeno. Long. 19. 20. Lat. 52. 00.

Triquetra, Sicilia ſic dicta. Horat. 2. Sat. 6.

———— *Militibus promiſſa, Triquetrâ*
Præmia Cæſar, an eſt Italâ tellure daturus?

Hinc *Triquetrus* adject. Lucret. lib. 1. de Empedocle,

Inſula quem Triquetris terrarum geſſit in oris.

Hinc Siciliam Lycophron τρίδειρον vocat *tricervicem*; Pindarus vero τριγλώχινα *tricuſpidem*.

Triſanton, flu. Albionis cum op. cogn. in Auſtrali orâ contra Vectim inf. decurrens. Ptol. op. vulgò *Southampton* dicitur in agro Hantonienſi.

Triſmis, Myſiæ inf. op. Ptol. *Trachina* Nigro. Sed lege Τρισμὶς vel Τρωσμὶς, quomodo Conſt. Porphyrogenneta lib. 2. Them. dicitur. Antonini etiam itinerario *Troſmis* eſt, & Notitiæ Imperii.

Tritea, urbs Troica ab Ariſbenſibus condita. Alia inter Phocidem & Locros Ozolos. *Triteeas* vero in Achaiâ eſt. Steph. Pop. *Tritees* Herodoto.

Tritium Metallum, Hiſp. Tar. op. in fin. Autrigonum exciſum, *Treio* Moletio.

Tritium, *Tuboricum* Ptol. *Tobolicum* Pompon. op. Hiſp. Tar. in fin. Vardulorum *Mondragon*; hodie, teſte Hen. Coquo.

Triton, Africæ flu. ex *Tritonide* palude erumpens, à cujus nomine Pallas *Tritonis* & *Tritonia* dicitur, quòd circa hunc flu. vel lacum primùm apparuerit. Lucan. lib. 9.

Hanc & Pallas amat, patrio quod vertice nata
Terrarum primam Libyem (nam proxima cœlo eſt
Quod probat ipſe calor) tetigit, ſtagnique quieta
Vultus vidit aqua, poſuitque in margine plantas,
Et ſe dilectâ Tritonida dixit ab undâ.

Silius lib. 3.

Hinc qui ſtagna colunt Tritonidos alta paludis
Qua virgo (ut fama eſt) bellatrix edita lympha
Invento primam Libyen perfudit olivo.

Hinc *Tritoniacus*. Ovid. Met. 15.

Quum Tritoniacam novies ſubiere paludem.

Cæterum flu. hic *Triton* תעריח *tarith* à Pœnis dicebatur, ἀπὸ τῆς νομῆς, *à paſcuo* ſc. quia Nomadum paſcuis initium erat à Tritone. Cum enim reliqua pars Africæ ut plurimum ſit arabilis, à Tritone uſque in Ægyptum plerique erant meri Nomades, carne ſolum & lacticiniis veſci ſoliti. Herodotus in Melpomene: Μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἀπ᾽ Αἰγύπτου Νομάδες εἰσὶ κρεοφάγοι τε καὶ γαλακτοπόται Λίβυες. Vide Boch. de Ph. Colon. pag. 533. In hâc palude Phla inſulam ponit Herodotus. Alia eſt *Triton* palus ad montem Atlantem proxime Oceanum. Diod. lib. 3. [cujus mem. Claud. 1. de laud. Stil.

Heſperidum Triton, & Gir ditiſſimus amnis.]

Qui lib. 5. *Tritonem* flu. habet in Cretâ. Cæterum de Tritonia Minerva vide Meurſium de regn. Athen. pag. 17.

Triturita, inſ. ſeu villa parva Hetruriæ, apud Arni flu. oſtia. Rutilius Itin. lib. 1.

Inde Trituritam petimus, ſic villa vocatur.

Triviæ lacus, *Stagnum Dianæ* Ovidio, *lacus Hippolyti* Statio, *lacus Nemorenſis* Tranquillo, *Speculum Dianæ* Servio, *Lago di Nemo* Erythræo, lacus Latii apud Ariciam op. ab eo 4. m. p. diſtans. Virg. Æn. 7.

Audiit & longè Triviæ lacus, audiit amnis
Sulfureâ Nar albus aquâ, fonteſque Velini.

Triviæ

Triviæ lucus, *Nemus Triviæ* Siſio, *Gallinaria Sylva* Ciceroni, locus Campaniæ in ſinu Cumano. Sed aliis *Selva di Nemo* in Latio apud lacum *Triviæ*. Virg Æn. 6.

Jam ſubeunt Triviæ lucos, atque aurea tecta.

Trivicum, Hirpinorum in Italiâ op. vulgò, nunc *Trevico* dictum, epiſcopali dignitate inſignitum. Horat. in Hodœporico:

———*Niſi nos vicina Trivici*
Villa recepiſſet.———

Triumphalis, porta Romæ dicta eſt, quòd per eam triumphantes victores in urb. deducerentur.

Triumpilini, Plin. ſedem habent juxta lacum Cumanum. Suntque Euganeorum reliquiæ, & vocantur hodie *Triplever*, & vallem Trupiam incolunt, teſte Simlero.

Troas, reg. Aſiæ min. quam Ptol. *minorem Phrygiam* vocat, Helleſponto adjacens. Hanc Hom. ab Aſopo flu. uſque ad Caici flum. oſtia produxit. Plin. autem, cæterique recentiores Lecto promontorio eam ab Æolide dividunt. Virgilius Æn. 5.

At procul in ſolâ ſecretæ Troadis actâ.

Ita quidem Ferrarius; ſed ibi legendum *Troades*, i. e. Trojanæ mulieres, quæ *Troiades* quoque Perſio dicuntur.

Trœzen, op. Peloponneſi ad ſin. Argolicum, Pitthei olim regia, & Theſei patria. Unde Stat. Theb. 4.

———*Et quas Theſeia Trœzen*
Addit opes.———

Qui inde a poetis *Trœzenius* appellatur. Ovid. Met. 5.

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros.

Trœzena dicitur Ptol. *Poſidonia* Strab. *Anthia* & *Hyperia* Pauſaniæ, *Apollonia* & *Aphrodiſias* Stephano, inter Corinthum & Scyllæum promont. ad 44. m. p. à litore 15. ſtad. Ovid Faſt. 2.

Altaque Trœzene, Parrhaſiæque nives.

Idem Met. 15.

Eſt prope Pittheam tumulus Trœzena ſine ullis
Arduus arboribus.———

Item op. Meſſeniæ mediter. ab Ithome 15. m. p. in ort. *Trœzina* in tab. recent. Pop. *Trœzenii*, quos fide ſocietatis Atticæ illuſtres vocat Mela. Vide Plut. in Themiſtocle.

Trogilia, *Trogilias* Plin. *Gatoniſi* Sophiano, inſ. parva Ioniæ apud Trogilium promont.

Trogilium, *Trogylium*, Ptol. *Mycale* Herodoto, promont. Ioniæ in orâ inter Epheſum & oſtia Mæandri contra Samum inſ. à Sunio promont. Atticæ 1600. ſtad. teſte Strab. *Capo Tigrua*, Moletio.

Trogilorum portus, *Stinctino* Fazello, portus Siciliæ in orâ inter Syracuſas, & Tapſum peninſ. Ibi Trogilus op. olim, nunc pagus, *Targia* teſte Aretio. Apud Steph. vero non op. ſed reg. appellatur. Pop. *Trogilii.*

Troglodytæ, pop. Æthiop. ſub Ægypto apud oram ſinus Arabici & Barbarici, quorum reg. *Sirfia* nominatur, teſte Caſtaldo. Hi in ſpecubus habitantes (unde nomen) paupertatem colebant, ſerpentibus veſcentes, teſte Melâ. Dicuntur & *Trogodytæ*. Inde ſinus *Troglodyticus*, qui & *Barbaricus.*

Trogylium. Vide *Trogilium.*

Troja, reg. min Aſiæ, teſte Servio, cujus caput fuit Ilium, Homeri, Virgiliique carminibus notiſſimum, ita dicta à *Troe* rege, Erichthonii fil. cum antea à Teucro *Teucria*, & à Dardanio *Dardania* diceretur. Non raro tamen Troja à poetis pro ipſo Ilio accipitur. Ovid. Ep. 1.

Troja jacet certè Danais inviſa puellis.

Virg. Æn. 3.

———*Et campos ubi Troja fuit.*

Catullus:

Troja virum & virtutum omnium acerba cinis.

Hujus urbis auctorem Apollinem vulgò faciunt, unde Virgilius Georg. 3.

———*Trojæ Cynthius auctor.*

Quod tripliciter capi poteſt, inquit Lud. de la Cerda. Trojam enim condidit Phœbus vel 1. quià verè ipſe cæmenta, lapides & architecturam ipſam tractavit manibus: ita aliqui, quod & Ovid. indicat epiſt. Oenones:

Me fide conſpicuus Trojæ munitor amavit.

Vel 2. quia ejus oraculo Ilus monitus Ilion condidit, quod eſt apud interpretem Lycophronis, & commeminit Alciatus Parerg. 6. 6. & firmat Statii loco Hoc etiam Germano placitum, atque etiam Parrhaſio in Claudian. lib. 2. Conſentit hoc cum locutionibus Tullii, cui *auctor* ſæpe dicitur *ſuaſor.* Vel 3. quia ſono Lyræ conduxit lapides; ita Ovid. in Epp.

Ilion aſpicies firmataque turribus altis
Mœnia Apollineæ ſtructa canore lyræ.

Bis capta fuit hæc urbs. Primo ſiquidem eam evertit Hercules, rege Laomedonte. Val. Flac.

Namque bis Herculeis deberi Pergama telis
Audierat.

Ovidius: *Troja bis Oetæi numine capta Dei.*

Ubi reſpicit ad Sagittas Herculis, ſine quibus Troja capi non poterat. Sil. Ital. lib. 1.

Haud me diſſimilem Alcide primoribus annis
Agnoſces, invicte, tuis: fer numen amicum,
Et Trojæ quondam primis memorate ruinis.

Sane Hercules in Sophoclis Philoctete ait bis debere Trojam telis ſuis expugnare:

Τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
Τόξοις ἁλῶναι.———

Seneca in Thyeſte:

Bis pulſata Dardana Graio
Mœnia ferro, biſque pharetras
Paſſa Herculeas.———

Sed & *Τὰν κρείδα τρίπορθον Trojam ter everſam* Theocritus dixit, quod etiam everſa fuerit:

———Ὅταν ἦλθον Ἀμάζονες ἀντιάνειραι.

Excidium hujus urb. in noctem incidiſſe conſentaneum eſt Æſchylo in Agamemnone, & Euripidi in Hecub. Auctor parvæ Iliados id ipſum probat:

Νὺξ μὲν ἔην μεσάτη, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε Σελήνη.

Unde Virg. Æn. 2.

———*Tacitæ per amica ſilentia Lunæ.*

Petron. Arb. in Trojæ Haloſi:

Jam plena Phœbe candidum extulerat jubar,
Minora ducens aſtra radiante face,
Cum inter ſepultos Priamidas nocte & mero
Danai relaxant clauſtra.———

Vide notas in illud Senecæ in Agamemnone:

Vidimus patriam ruentem nocte funeſta.

Long. 54. 25. Lat. 41. 15. Hinc *Troius.* Virg. Æn. 1.

Arma virum, tabulæque & Troia gaza per undas.

Item *Trojanus.* Ovid.

Puppis Achæmeniden Graium Trojana recepit.

Item *Troicus.* Ovidius Epiſt. 1.

———*Troica fata canunt.*

Item urbs Epiri mediter. in Chaoniâ, alia in Apuliâ Dauniâ, à Benevento 36. m. p. in bor. Long. 39. 27. Lat. 41. 27. Item vicus in Atticâ, qui & *Nypete* Stephano. Item pagus in Ægypto ad Troicum mont. Strabo lib 17. Manil. lib. 1.

Jam tum cum Graiæ verterunt Pergama gentes
Arctos & Orion adverſis frontibus ibant.

Troicus mons, & Troites flu. in Ægypto ſunt. Steph. Nimirum juxta Troiam Ægypti urbem.

Tronodorum, op. Gall. Celt. in Burgundiæ ducatu. *Tonnere* Belforeſtio. Long. 25. 20. Lat. 47. 00.

Tropæa, urbs Brutiorum marit. apud Vaticanum promont. ubi ſinus Hipponiates deſinit. Steph.

Tropæa Auguſti, Liguriæ op. marit. Ptol. Hodie *Torbia* Leandro.

Tropæa Druſi, op. Germ. inter Rhenum & Salam; ubi Druſus obiit, & Tiberius Auguſtus à militibus Imp. ſalutatus eſt. Tacitus.

Troſſulum, op. Tuſciæ mediter. inter Volſinios & Ferentinos 8. m. p. exciſum. Ex eo equites *Troſſuli* dicti. Plin. 33, 2. Perſius Sat. 1.

———*Unde iſtud dedecus, in quo*
Troſſulus exultat tibi per ſubſellia lævis?

Truentum, *Truentinum* Ptol. hodiè *Tronto* flu. Piceni ex Apennino mont. in Sabinis apud Nurſiam oriens, ac per Aſculum urb. quam circumfluit, in mare Hadriaticum ad Truentum op. exciſum, vel juxta illum influens. Hinc *Truentinus.* Silius lib. 8.

Quique Truentinas ſervant cum flumine turres.

Trullum, locus, (& nomen Templi Conſtantinopolitani) ubi Concilia celebrabantur, apud Byzantium; olim ſede Epiſcopali celebratus.

Trutavia, *Forcheim*, urbs Germ. in Franconiâ, inter Norimbergam & Bambergam.

Tuæſis, vulgo *Twede*, flu. Albionis in orâ Orientali Angliam à Scotia diſcludens, ubi Bervicum op. Aliis potius *Theſe*, vel *Tees* eſt, à Tuedâ 70. mill. in Auſt. *Tueſis* vero urbs olim Ottadinorum, hodie eſt *Berwick upon Twede.* Vide *Barvicum.*

Tuama, *Tuam*, urbs Hiberniæ in Connaciâ, & in Com. Clarenſi Archiepiſc. 24. m. p. diſtans à Gallivâ in merid. Claram verſus. Long. 12. 19. Lat. 55. 46.

Tubal, vel *Tuballa*, *Tafalla* Beuthero, op. Hiſp. Tar. in Vaſconibus & regno Navarræ, inter Pampelonem ad Bor. 6. & Tutelam ad auſt. 10. leucis. Long. 19. 25. Lat. 43. 30.

Tubantes, pop. Germaniæ fuere, ubi hodie Ducatus Weſtphaliæ ex parte.

Tubinga, *Tubing*, urbs Sueviæ & Academ. 4. mill. à Stutgardiâ in merid. & 12. ab Ulmâ in occ. Long. 31. 00. Lat. 48. 38.

Tubucci,

Tubucci, Anton. op. Luſitaniæ in regno Portugalliæ ad Tagum flu. *Abrantes* Vaſconcello

Tuburbis, Plin. *Tuburbi* D. Auguſt. *Tuburbum* Anton. colon. & urbs Africæ mediterranea à Muſti 6. m. p. Alterum quod *minus* cognominatur ab Anton. inter Carthaginem 46. & Vicum Auguſti 56. mill. *Caſal Romol* hodie nominari dicitur.

Tucci, Turdulorum in Bæticâ urbs. Ptol. *Tuccis* Strab. *Auguſta Gemella* Plinio. *Martos* Morali & Cluſio.

Tucia, flu. prope Romam decurrens. Silius 13.

Tucia deducit tenuem ſine nomine rivum.

Ubi al. cod. *Turia.*

Tucris, Hiſp. urbs. Ptol. vulgò *Trudela.*

Tude, Hiſp. Tar. urbs in Gallæciâ, vulgò *Tuy.*

Tuder, *Turde*, Ptol. *Turdetia*, Plut. *Tyderta*, Steph. vulgò *Todi*, colon. & urbs Umbriæ in colle apud Tib. flu. media inter Peruſiam & Narniam. Hinc *Tuders* & *Tudertes* pop. Silius lib. 4.

Et Gradivicolam celſo de colle Tudertem.

De hoc tractu vide quæ doctiſſimè, ut omnia, ſummus vir Joſ. Scaliger ſcribit ad Propertium. Idem monſtrum lectionis apud Strab. lib. 5. ſc. Τουδερδ'ελλις ita corrigit: Καὶ Τούδερ εὐκλεὴς πόλις, quemadmodum apud Silium:

Sed domus haud obſcura Tuder, motuque per Umbros
Bellator populos.———

Eſtque omnino ita legendum, inquit Caſaubonus, aut certe εὐερκὴς πόλις. Nam & ille locus naturâ fuit munitus in colle ac loco edito ſitus, & Strabo hujuſmodi locos ſolet εὐερκεῖς appellare. Silius lib. 6.

——*Colles Umbros, atque arva petebat*
Annibal, excelſo ſummus quà vertice montis
Devexum lateri pendet Tuder.———

Long. 36. 00. Lat. 42. 38.

Tullum, urbs Gall. Belg. in Lotharingiâ ad Moſellam flu. Anton. vulgò *Toul.* Item mons Illyrici mari Hadriatico obverſus, *Telez* Lazio. Item pagus Rhætiæ ad Oenum flu. in comit. Tirolenſi.

Tuerobis, flu. Albionis per oram Walliæ occiduam decurrens, & in mare Hibernicum prolabens. *Tivy* Camdeno.

Tueſis. Vide *Tuæſis.*

Tugia, op. Hiſp. Tar. mediter. vulgò *Alcaras*, inde *Saltus Tugienſis*, unde Bætis flu. profluit, *Argenteus* Strab. *Argentarius* Avieno.

Tugini, pop. in Helvetiis, quorum mem. Strab. lib. 4. & 7. ubi de Cimbris. Eorum op. *Tugium* eſt, quod vulgò *Zug* vocant. Long. 30. 10. Lat. 46. 45.

Tunes, *Tunis* Strab. *Tuniſenſe* op. Plin. (*Thiniſſa* forſan Ptol.) vulgò *Tuniſi*, urbs Africæ, à Carthagine 12. m. p. teſte Livio, hâc tempeſtate clara & regia, ampliſſima Satrapæ ſedes. Non longè abhinc Romani fracti & cæſi à Carthaginenſibus, Xantippo Lacedæmonio auxiliante, quo tempore M. Regulus captus eſt. Dicitur & *Tunetum*, unde pop. *Tunetei.* Sidonio *Tuniſei* in paneg. Anthem.

Torrida Tuniſeos infert mihi Byrſa furores.

Long. 34. 53. Lat. 32. 10.

Tungri, vulgò *Tongeren*, pop. & urbs Belgii in Brabantiâ, à Leodio & Trajecto 3. leuc. in ort. Long. 27. 00. Lat. 50. 48.

Tungrorum fons, *Iſerborn* Andr. Baccio, locus apud Tungros; ſed teſte Gilberto Limburgio *Savenier* apud pagum *Spa*, cujus aquæ ſalubres adverſus cujuſcunque generis morbos fere eſſe perhibentur. Vide Plin. 3, 12.

Tunicates, pop. Vindeliciæ inter Auguſtam & Ratisbonam. Ptol.

Tuntobriga, *Braganza*, urbs Hiſp. Tar. Ducatus titulo inſignis in Portugalliâ, inter Mirandam & Bracaram.

Tuola, Corſicæ flu. Ptol. *Golo* Leandro.

Turcæ, vel *Turci*, Scythiæ pop. teſte Pomponio lib. 1. cap. ult. à quibus orti judicantur qui tempeſtate noſtrâ latiſſimè imperitant, immaniſſimi & crudeliſſimi hoſtes Eccleſiæ Dei & Chriſti. *Turca* (inquit Faber) *vaſtatorem* ſig. veræ ſc. religionis, pietatis, honeſtatis & pacis. Herodotus inter feras gentes ſeptentrionis Ἰύρκας ponit, quæ appellatio à *Turcorum* nomine non eſt aliena, etſi ſunt qui à *Teucris Turcos* deducunt, Chron. Peuceri. At *Thartbak* Idolum eſt, Reg. 2. 17. Alii ex *Turcâ* Perſarum urbe magnâ & opulentâ hoc genus hominum progreſſum eſſe tradunt. Nomen *Turci* (inquit idem Faber) ſig. hominem, qui agreſtiorem victus rationem ſequitur. Chalcocondylas lib. 2. de rebus Turcicis. Et Perſas quidem Τούρκους dictos ex Nicetâ apparet. Invenio & à flu. rapido *Turck* qui in mare Hyrcanum influit, nomen ſuum *Turcos* accepiſſe. Hinc *Turcicus*, ut Turcicum imperium, quod cœpit, An. Dom. 623. Vide ſis Fungerum in *Turcæ.*

Turdetani, pop. Luſitan. in regno Portugal. ad meridiem, quorum reg. *Turdetania.* Hos adeo opulentos fuiſſe refert Strabo, ut præſepibus uterentur argenteis. *Turtutavi* Stephano ſunt, qui eos unà cum *Turdulis* confundens circa Bætim deſcribit.

Turduli, Ptol. & Mel. pop. Hiſp. Bæticæ inter Mellariam & Bariam incolentes, partim in Vandalitiâ, partim in regno Granatenſi, Baſtulis finitimi. Alii in Luſitan. in orâ inter Mundam & Durium flu. inhabitantes, quorum tractus *Betra* Vaſconcello.

Turgana, Arab. Fel. inſ. Ammian. lib. 23. in quâ Serapidis maximum eſſe templum ſcribit. Ortelius putat eandem eſſe cum *Serapide* Ptolemæi.

Turia, vel *Turias*, *Turium* Plin. *Durias* Melæ, *Guadalaviar*, teſte Cluſio, flu. Hiſpan. Tarracon. haud procul à fontibus, Tagi, & Sucronis, à Turulio urbe 10. leuc. oriens, ac in mare Ibericum juxta Valentiam influens. Claudianus de laud. Serenæ:

Floribus & roſeis formoſus Turia ripis.

Sil. l. 13. ———*Nullâ lædens ubi gramina ripâ*
Turia deducit tenuem ſine nomine rivum,
Et tacitè Tuſcis inglorius affluit undis.

Turiaſo, Ptol. *Turiaſſo* Plin. vulgo *Tarazona* urbs Hiſp. Tar. in regn. Arragonio. Long. 19. 02. Lat. 42. 50.

Turii, *Thurii* Strab. *Thurium* Plin. pop. & urbs M. Græciæ. Vide *Thuriæ.*

Turingi, *Toringi*, ac *Thuringi*, vulgò *Duringer*, pop. German. quorum reg. *Turingia*, vel *Thuringia*, cujus urbes *Erfordia*, *Iena*, &c.

Turni, Calabriæ op. mediter. Τοῦρνοι Ptol. ſive ut paulo vetuſtiores ejus auctoris interp. legerunt, Στοῦρνοι.

Turones, pop. & urbs Gall. Celt. Archiepiſc. & Academia, apud Ligerim flu. inter Aurelianos ad ort. 34. & Andegavos ad occ. 30. m. p. Gall. Regio *Turonia*, vulgò *Touraine*, & urbs *Turo*, hodie *Tours.*

Turres, Anton. vulgò *Turi*, op. Apul. Peucetiæ.

Turres, Anton. vulgò *S. Severa* op. Hetruriæ litorale inter urb. Rom. 30. & Centum cellas 28. m. p.

Turres, Anton. *S. Biaſo*, teſte Barrio, op. ſeu caſtrum Brutiorum in Calabriâ citer. in confin. ulterioris, ad ſin. Hipponiatem.

Turres, Anton. *Thurn* Lazio, op. Liburniæ mediter.

Turris, Libiſſonis, Plin. *Turris Biſſonis* Ptol. vulgò *Torre*, civitas Sardiniæ. Long. 31. 08. Lat. 39. 15.

Turulis, Hiſp. Tar. flu. Ptol. ad urb. cogn. *Rio de Morvedre*, Ortelio, *Rio Segura* Coquo.

Turulum, *Zorlich* Leunclavio, urbs Thraciæ inter Hadrianopolim & Byzantium.

Turuntus, Sarm. Europ. flu. Ptol. *Duina* Becano.

Turuptiana, Hiſp. Tar. urbs. Ptol. *Tui* vulgò.

Turrus, Fori Julii flu. Plin. *Turro* Leandro.

Tuſcanienſes, Etruriæ pop. Plin. 3. 5. *Toſcanello* hodie eorum locus dicitur Leandro.

Tuſcia, ſive *Thuſcia*, quæ & *Hetruria*, provincia Italiæ nobiliſſima, inter Liguriam ad occ. Macra flu. diviſa, & Latium, Umbriamque ad ort. Tiberi diſcreta, ad Arctos monte Apen. à Galliâ Togatâ ſeparata, ad merid. pelago Tyrrheno definita, longa 248. m. p. lata nullibi 100. In 2. reg. dividitur: in eam quæ paſſim *Toſcana* nominatur, (in quâ Florentia, Sena, Piſa, & Aretiæ urbes claræ) magno Duci Hetruriæ ſubjecta: & eam, quæ patrimonium Eccleſiæ dicitur, Pontifici Rom. ſubjecta, ab alterâ Peliâ & Oſâ flu. ſeparata.

Tuſculum, Strab. Latii op. 12. ab Urbe lapide, arduo in colle ſitum, opus Telegoni, Ulyſſis & Circes filii. Ptol. & Dio lib. 58. Latinâ formatione id habent Τούσκουλον, Straboni vero lib. 5. & Plut. in Cicer. Τοῦσκλον dicitur Dionyſ. vero Halic. & Steph. Τύσκλον. De nominis oratione lepidè Feſtus: *Tuſculum ſic dictum, quod additum difficilem habeat*, i. e. δύσκολον. Silius lib. 7.

Quod peperere decus Circeo Tuſcula dorſo
Mœnia, Laertæ quondam regnata nepoti.

Martialis 9. 60.

Seu tu Pæſtanis genita es, ſeu Tyberis arvis
Seu rubuit tellus Tuſcula flore tuo.

Propert. 2. 23.

Quid petis Æneæ mœnia Telegoni?

Hodie *Fraſcata* dicitur, *Tuſculo* vero Leandro. *Telegon* à conditore dictum ſcribit Niger. Hinc *Tuſculanum*, villa Ciceronis celebratiſſima, in quam ille poſt forenſia negotia animi recreandi gratiâ ſe recipiebat; ubi aut cum doctis aliquibus, quos abduxerat, ſe declamando exercere, aut philoſophica ſtudia intermiſſa revocare ſolebat. *Grotta Ferrata* hodie dicitur. Long. 26. 38. Lat. 41. 43.

Tuſcus, vicus Romæ in quo Tuſci habitaverunt, qui Porſenâ ab obſidione recedente remanſerant. Vide Marcilium in illud Horat. Serm.

———*Tuſci turba impia vici.*

Tyana,

Tyana, Cappadociæ civitas, media fere inter Cæſaream ad Bor. & Tarſum urb. Ciliciæ ad merid. Hic Apollonius natus fuit, qui ideo *Tyaneus* dictus eſt. Hinc *Tyaneius*. Ovidius Met. 8.

———Oſtendit adhuc Tyaneius illic
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis. Vide *Tiberis*.

Tybur. Vide *Tibur*.

Tyche. Vide *Syracuſæ*.

Tyde, urbs Hiſp. Tar. in Callaicis ad Minium flu. vulgo *Tuy*. Silius lib. 3.

Oenecæ miſere domus Ætolaque Tyde.

Long. 11. 18. Lat. 42. 00.

Tylus, inſ. ſinus Perſici, ab oſtio Euphratis navigatione 24 horarum in ort. diſtans. Hujus nominis duas inſulas habet Plin. in mari Rubro, 10. m. p. inter ſe diſtantes. Item Meſſeniæ in Peloponneſo urbs, quam nonnulli Oetylum vocant, inquit Strabo ex Xylandri interpretatione. Prioris memin. Theophraſtus & Arrianus lib. 7. ubi ſcribit ferre palmas, oleas creare, & vineis abundare.

Tymbriani, pop. inter Piſidiam, & Lycaoniam. Plin. quorum urbs *Tymbria* erat in Piſidiâ, *Tymbrion* Xenophonti dicta. Erat & *Tymbria*, vicus Cariæ apud Mæandrum flu. & Myuntem urb. inde 4. ſtad. ubi Avernus, teſte Strab.

Tympania, Ptol. *Tympanæa*, Polyb. *Tympaneæ*, & *Typaneæ*, Steph. *Typania* Plin. urbs Elidis mediterranea in Arcadiæ confin. *Strouiſo* Nigro, *Verdogna* Caſtaldo, *Leondari* Moletio.

Tymphæi, pop. inter Epirum ad occ. & Theſſaliam ad ort. quorum op. *Tymphæa*. Steph. Vide Strab. lib. 7. & Plin. 4. 2.

Tyndaris, *Tyndarium* Ptol. colon. & urbs Siciliæ, in orâ litorali, ſive potius mari abſorpta, à *Tyndaro* Lacedæmonio condita, & nominata. Silius lib. 14.

———Geminoque Lacone
Tyndaris attollens ſeſe adfuit.

Long. 39. 10. Lat. 37. 51.

Typhreſtus, op. & mons Trachiniæ, unde Sperchius flu. ortum habet; idem *Tymphreſto* apud Strab. Eſt & mons Mileſiorum in Cariâ.

Tyra, vel *Tyras*, Sarm. Europ. flu. inter Iſtrum & Boryſthenem in mare Euxinum labens, vulgo *Nieſter*, & *Turla* nonnullis. Ptol. Ejus mem. Ovid. Pont. 4. 10.

Partheniiſque rapax, & volvens ſaxa Cynapes,
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyragetæ. Vide *Tyritæ*.

Tyrangitæ. Vide *Tyritæ*.

Tyras, urbs Sarmatiæ, ab oſt. Tyræ flu. *Zothezavia* Nigro, alias *Moncaſtro* ſeu, *Bialogrod*, quæ & *Aſcerman*, Beſſarabiæ cap. 70. mill. Germ. à Taphris in occ. Sunt tamen qui credant Tyram urb. eſſe deſtructam. & *Moncaſtro* in viciniis creviſſe ex ejus ruderibus.

Tyrinthia. Vide *Tirynthia*.

Tyriſſa, *Cereſei*, teſte Mercat. op. Macedon. mediter. in Emathiâ. Al eſt. *Dinorigriza*, à Gyrtonâ 15. m. p. in auſt. inter Caſtoriam 46. & Gonnum 35. Atraci finitima. Pop. *Tyriſſæi*. Plin.

Tyriſtacis, vulgò *Periſtaſi*, urbs Cherſoneſi Thraciæ in orâ ad Propontidem. Vide *Periſtaſis*, quæ à Lyſimachiâ 18. m. p. abeſt in bor. & Cæc. ſed extra Cherſoneſum.

Tyritæ, *Tyrangitæ* Ptol. *Tyrigetæ* Strab. *Tyragetæ* Plin. pop. Sarmatiæ Europ. circa oſtia Tyræ & loca finitima incolentes.

Tyrrheni, pop. Italiæ, inter Macram & Tiberim amnem incolentes, quos Latini *Tuſcos* & *Etruſcos* vocant, *Tyrrhenos* autem Græci nominarunt à *Tyrrheno* Atyos filio, qui è Lydiâ colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex poſteritate Herculis & Omphales unus, cum ſterilitate ac fame populum ſuum emittere cogeretur, è duobus filiis ſorte jactâ, Lydum quidem regni ſucceſſorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bonâ populi parte ad quærendas novas ſedes emiſit: qui cum poſt longos errores in Inferi maris orâ ſedes fixiſſet, totum eum tractum de ſe *Tyrrheniam*, & mare ipſum *Tyrrhenum* vocavit. Vide Servium in illud Æn. 1.

Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat æquor.
Lydius huic genitor Tmoli decus, æquore longe
Mæoniam quondam in Latias advexerat oras
Tyrrhenus pubem, dederatque vocabula terris.

Plin 3. 5. *Umbros inde exegere antiquitus Pelaſgi; hos Lydi, à quorum rege Tyrrheni, mox à ſacrifico ritu linguâ Græcorum Thuſci ſunt cognominati.* Euſt. in Dionyſ. Καλοῦνται δὲ Τυῤῥηνοὶ ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ Λυδοῦ υἱοῦ Ἄτυος, ᾧ πολὺν λαὸν ὁ πατὴρ συστήσας ἐν καιρῷ λιμοῦ ἐξαπέστειλεν, ἀφ᾽ οὗ ἡ χώρα Τυῤῥηνία ἐκλήθη. Velleius lib. 1. *Lydus & Tyrrhenus fratres cum regnarent in Lydiâ, ſterilitate frugum compulſi ſortiti ſunt, uter cum parte multitudinis patriâ decederet.* *Sors Tyrrhenum contigit, qui provectus in Italiam & loco, & incolis, & mari nobile ac perpetuum à ſe nomen dedit.* Virg. Æn. 8.

———Ubi Lydia quondam
Gens bello præclara jugis inſedit Etruſcis.

Hos omnes ſcriptores ſuperſtitioſiſſimos fuiſſe tradunt, uti inter alios Plutarchus ſcribit in Sympoſ. A quibus Romani ceremonias ſacras edocti fuere. Scribit Athenæus in illorum conviviis & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines diſcumbentibus miniſtraſſe convivis; ulieresſque apud eoſdem fuiſſe communes, quæ etiam, pudore depoſito, gymnaſiis publicis & palæſtris nudæ cum viris luctari ac ſe exercere conſueverant. Minime enim apud illos turpe putabatur, nudatas fœminas vulgo conſpici. Fuiſſe autem illas dicunt formâ, ut plurimùm, eleganti, vinique imprimis cupidas, & potentes bibaces, &c. Tyrrheni tubam æneam inveniſſe dicuntur. Virgilius Æn. 8.

Tyrrhenuſque tubæ mugire per æquora clangor.

Idem Georg. 2.

Inflavit cum pinguis ebur Tyrrhenus ad aras.

Ubi 1. notat vitium gentis. Nam Catullus ad Egnatium:

Aut parcus Umber, aut obeſus Etruſcus.

2. Obiter tangit inventum tubæ quod fuit Etruſcorum. Ideo Sophocles in Ajace: Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς τυρσηνικῆς. Heſychius: Ληιστοσάλπιγγες, οἱ Τυῤῥηνοὶ, ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγος εὑρεταὶ γεγόνασι. Athenæus lib. 4. Τυῤῥηνῶν δ᾽ ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Euripides in Phœniſſis: Τυρσηνικῆς σάλπιγγος. Et in Heracl. Τυῤῥηνικῇ σάλπιγγι. Silius lib. 2.

———Tyrrhenæ clangore tubæ.

Diodorus lib. 5. ubi de Tyrrhenis: Τήν τε σάλπιγγα ἐξεῦρον, εὐχρηστοτάτην μὲν εἰς τοὺς πολέμους, ἀπ᾽ ἐκείνων δ᾽ ὀνομασθεῖσαν Τυῤῥηνήν. Sed cum tubarum non unum ſit genus, nec repertor unus, ſcrutemur cujuſmodi *Tyrrhena*. Euſtathius in Iliad. 6. ἔστι τυῤῥηνικὴ, ἧς εὑρεταὶ Τυρσηνοὶ ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸ κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος, ἧς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ μαστιγοφόρῳ μέμνηται. Amplius autem & adſtrictius, Tyrrhenus Atyos filius tubæ Tyrrhenæ repertor, Silius lib. 5.

Iſque inſueta tubæ monſtravit murmura primus
Gentibus & bellis ignava ſilentia rupit.

Tyrus, vel *Tyros*, Phœniciæ inſula, & urbs celeberrima, orbis olim emporium. Strabo lib. 16. Τύρος δ᾽ ἐστὶν ὅλη νῆσος, σχεδόν τι συνῳκισμένη παραπλησίως ὥσπερ Ἄραδος. Συνῆπται δὲ χώματι πρὸς τὴν ἤπειρον, ὃ κατεσκεύασε πολιορκῶν Ἀλέξανδρος. *Sarra* olim vocabatur, Feſto & Gellio teſtibus. Unde Virgilii Scholiaſtes in 4. Georg. *Quæ nunc Tyrus dicitur, olim Sarra vocabatur, à piſce quodam qui illic abundat, quem linguâ ſua Sar appellant.* Verum quidem eſt, ut dixit, Romanos veteres pro *Tyro* dixiſſe Sarram: Ita in fragmentis Ennii: *Pœnos Sarrâ oriundos*; unde eſt quod pro Tyrio poeta dixit *Sarranum oſtrum*: & Juvenalis *Sarrana aulæa*: & Silius lib. 6. *Sarranam Junonem*; & *Sarranam cædem*; & lib. 7. *Sarranum navitam*; & lib. 8. *Sarrana numina*; & lib. 9. *Sarranum nomen.* Columella quoque *Sarranam violam* dixit, i. e. purpuream, quia purpura ex Tyro. Et fortaſſe apud Steph. Φοινίκης πόλις Σώρα, unde Gentile *Soranus*; id ipſum erat Græcis quod Romanis *Sarra* & *Sarranus*: Σώρα ſaltem plurimum accedit ad Ebræum צור *Sor*, quo nomine Tyrum appellant ſacri ſcriptores. Sed piſcis *Sar*, unde *Sarra*, ſi quidem Servio fides, non extat ullibi gentium. Et *Sarræ* nomen deduci notum eſt ex Ebræo Tyri nomine צור *Tſor*; in quo literam צ quæ medii eſt ſoni inter T. & S. Græci in T. mutarunt & Romani in S. Ita factum ut ex eo de *Tſor* & Τύρος naſceretur & *Sarra*. Sed Servium veriſimile eſt, cum alicubi legiſſet quod in Trogo habetur, Sidonem à piſce dici, nempe à ציר titubante memoriâ id de Tyro ſcripſiſſe quod de Sidone legerat. Non diſpari errore Origenes: *Tyrus*, inquit, *apud Ebræos ſonat idem quod nobis venantes.* Imo *Tyrus rupem* ſonat, ſed *Sidon* vel à *venatione*, vel à *piſcatione* dicitur. Hæc Bochartus, qui ait in Phœnice Tyri nomen commune fuiſſe multis urbibus, ut conſtat ex Periplo Scylacis, qui hæc habet in deſcriptione Phœnices: Ἀπὸ δὲ Θαψάκου ποταμοῦ ἐστὶ Τρίπολις Φοινίκων, Ἄραδος νῆσος καὶ λιμὴν, βασιλεία Τύρου ὅσον ἡ στάδια καὶ λιμὴν, ἀπὸ τῆς γῆς. Et paulo poſt: Ὄρος, Θεοῦ πρόσωπον. (Ita legit Cl. Voſſius pro vulg. Τῆρος) Τύρος καὶ λιμὴν, Βήρυτος. Et aliquanto infra: Εἶτα ἄλλη πόλις Τύρος λιμένα ἔχουσα ἐντὸς τείχους. Αὕτη δὲ ἡ νῆσος βασιλεία Τυρίων. Quod ſequitur propter vitium interpunctionis vir quidam doctiſſ. uſque adeo non intellexit, ut è mari fecerit continentem: Καὶ ἀπέχει στάδια ἀπὸ θαλάττης γ᾽ Παλαίτυρος πόλις, καὶ ποταμὸς διὰ μέσης ῥεῖ. En tibi lector in unâ Phœnice quatuor urbes *Tyri* nomine, nempe 2. in continente, & inſulares duas: quarum illa celeberrima quæ fuit in inſulâ vicinâ Palætyro; non tamen antiquiſſima.

Eâ quippe vetuſtiorem eſſe Palætyrum, vel ex ipſo nomine conſtat. Neque enim aliud Palætyrus, quam vetus Tyrus. Itaque ejus mentio fit in libro Joſuæ 19. 29. Ibi enim מבצר צור *civitas munita Tyrus*, Aſeritarum limes ad mare non procul à Sidone, non poteſt alia eſſe quam Palætyrus. Tum igitur extabat Palætyrus, nempe tempore κληρουχίας ſeu diviſionis terræ Chanaan, annis ferè 200. antequam in vicinâ inſ. conderetur famoſa illa Tyrus. Vide quæ ſequuntur apud Authorem longè doctiſſimum de Ph. Col. pag. 861. Tyron Ὠγυγίην vocat Dionyſius, & Virgil. *Antiquam* Æn. 4. Inſula rupibus undiquaque cingebatur. Nonnus lib. 40. de Tyro:

——— Ἀκινήτοις δὲ θεμέθλοις
Αὐτομάτῃ ζωθεῖσα συνάπτεται ἄζυγι πέτρῃ.

Et de urbe ibidem conſtruenda:

Πήξατε δ' ἀμφοτέραις ἐπικείμενον ἄστυ κολώναις.

Lucan. lib. 3. *inſtabilem* vocat, inſula enim olim fuit. Ovid. Met. 15.

Fluctibus ambitu fuerant Antiſſa Pharoſque,
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Qu. Curtius Tyrum affirmat & claritate & magnitudine ante omnes urbes Syriæ, Phœniceſque fuiſſe memorabilem, quo tempore obſeſſa eſt ab Alexandro. De divitiis ejus & cum omnibus gentibus ob mercaturam commercio, vide Ezechielem Prophet. cap. 27. Tyros & Phœnices auctores navigationis facit Pomp. Sabinus in l. 1. Æn. *Phœnices condidere Tyrum in mari, propter merces, primi mortalium negotiatores in marinâ aleâ.* Dionyſius Afer de iiſdem:

Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο.

Etiam Propertius huc reſpexit 1. 7. cum ait:

Utque maris vaſtum proſpectet turribus æquor
Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Quin & Plin. 7. 56. *Mercaturas Pœni repererunt.* *Tyrus* item Laconicæ, Lydiæ, item Piſidiæ urbs. Steph. Fuit etiam locus & præſidium trans Jordanem, inter Arab. & Judæam, quem deſcribit Joſ. Ant. l. 12.

V.

V*Abar*, Maurit. Cæſ. op. Ptol. *Biſmeo* Caſtaldo, inter Ruſarum ad occ. & Saldas ad ort. occurrens.

Vabrenſe Caſtrum, & aliis *Vabræ* urbs Gall. Narbon. in reg. Occitanâ, Biteris proxima. Greg. Turonenſ. vulgò *Vabres*. Long. 23. 40. Lat. 43. 00.

Vacallineus pagus, in Germ. infer. apud Arnwillerium op. à Coll. Agrip. 6. leuc. in merid. *Vachlendorff*, teſt. Ant. Morillonio.

Vacca, *Vacua* Strab. *Vacus* Ptol. *Baccia* Oroſio, vulgò *Vouga*, flu. (cum op. ſeu pago) Hiſp. Luſitan. inter Durium ad Bor. & Mundam ad Auſtr. in Oceanum occiduum fere medius decurrens. Item urbs Africæ, unde pop. *Vaccenſes* apud Sall. de bello Jugurthino.

Vaccæi, pop. Hiſp. Tar. per quos Durius flu. labitur. Silius:

——— *Lateque vagantes*
Vaccæi. ———

Vacomagi, Albionis inſ. pop. Ptol. quorum op. *Sterling*, teſte H. Boetio. Camdeno vero ſunt, ubi Moravia, vulgò *Murray*.

Vacorium, urbs Norici Ptol. *Villach* Jovio & Sabellico. Sed Lazio eſt *Straesburg* op. Gurco urbi finitimum, milliario Germanico in Bor. Altenhoffium verſus diſtans: vel ipſum *Altenhoffen*, à Viruno 1. mill. in Auſtr. Vitopolim verſus recedens. Long. 36. 14. Lat. 46. 45.

Vada, *Wagening* Divæo, op. Batavorum in Ducatu Geldriæ, inter Noviomagum & Trajectum. Long. 27. 00. Lat. 52. 00.

Vadimonis, lacus eſt, in quo fluctuant inſulæ, de quo Plin. multa commemorat lib. 8. epiſt. 20. Mem. hujus lacûs Polyb. lib 2. Ubi τὴν Ὀυάδμονα λίμνην appellat, corruptè forſan à genuino Ὀυαδίμονα. In fragm. Sotionis de miraculis fontium, flu. & lacuum ſic ſcriptum eſt. Ἔστι δὲ καὶ Λαχόσικα ἡ Ἀμμώνος καλουμένη λίμνη, οὐ μεγάλη ἐν Ἰταλίᾳ, ὁμοίως ἔχουσα νησία πνοῇ μεταικινούμενα. Ubi etiam viri rectè correxerunt Λάκος Ὀυαδίμωνος. Sen. Nat. Qu. 3. 25. *Ipſe ad Cutilias natantem inſulam vidi; alia in Vadimonis lacu vehitur.* Plin. 2. 95. *Quædam inſulæ ſemper fluctuant, ſicut in agro Cæcubo, & Vadimonis lacu.* Apud Liv. lib. 9. leges apud hunc lacum à Romanis cæſos fuiſſe Etruſcos, an. U. C. 645. Denique Florus lib. 1. cap. 12. Tandem omnes reliquias Gallorum in Etruria ad lacus Vadimonis Dolabella delevit. *Lago di Baſſanella* Leandro dicitur, ſed *Lago di Viterbo* Fabricio.

Vaga, *Vagenſe* opidum, Plin. urbs Africæ mediter. exciſa, ubi Hunnericus rex Vandalorum Catholicorum perſecutor miſerè obiit. Ejus mem. Silius lib. 3.

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Alia, urbs Maurit. Cæſar. mediter. Juliæ Cæſareæ finitima, *Tegdemet* Villanovano.

Vaga, flu. Albionis in Walliâ, in Sabrinam apud Chepſtovium influens, *Gowy*, *Gwy*, vel *Wy* hodie vocatur.

Vagedruſa, fons Siciliæ apud Syracuſas, quæ & *Arethuſa*. Ejus mem. Sil. 14.

Qui fontes Vagedruſa tuos, & pauperis alvei
Hypaten. ———

Vageni, *Vagienni*, Plin. *Bagienni* Varroni, *Batieni* Ptol. *Bacienni* Paterculo, pop. Liguriæ ad ortum Padi, quorum op. vulgò *Vigon* dicitur. De Vagenis Silius lib. 8.

Tum pernix Ligur, & ſparſi per rura Vageni.

Vagniacum, vulgò *Maidſton*, teſte Camdeno, op. Albionis in Angliâ inter Londinum 28. & Durovernum 24. m. paſſus in Cantio. Anton. Talboto eſt *Wrotham*, pagus ejuſdem tractus.

Vahalis, Batavorum flu. aut potius pars Rheni. Tac. Annal. 2. *Rhenus*, inquit, *uno alveo continuans, aut modicas inſulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in duas amnes dividitur: ſervatque nomen & violentia curſus, quà Germaniam prævehitur, donec Oceano miſceatur: ad Gallicam ripam latior & placidior affluens; verſo cognomento Vahalem accolæ dicunt: moxque id quoque vocabulum mutat Moſâ flumine: ejuſque immenſo ore eundem in Oceanum effunditur.* Nomen *Vahalis* quod attinet, variè id in Cæſaris exemplaribus variis ſcriptum reperitur. Quædam enim habent *Vachalus*, quædam *Vaccalus*, alia etiam *Walis*. Cæterum verum & germanum hujus flu. nomen tam apud Cæſarem quam Tacitum *Vahales* eſſe affirmat Cluverius; quemadmodum apud Servium quoque legitur *Vahal*. Germanis olim ut nunc etiam dicebatur *Wael*, ſive *Waal*, geminato A. quia craſſus ejus in hoc vocabulo ſonus.

Valachia, ſeu *Walachia*, pars eſt antiqui regni Hungariæ ubi olim pars Daciæ. Terminatur à merid. Iſtro flu. & partim Bulgariâ, ab oriente Moldaviâ, à Sept. Tranſylvaniâ, & ab occ. Hungariâ. Ejus cap. eſt Tergoviſcum vulgo Taruis, & Principem habet proprium ſub Clientelâ Turcarum.

Valentia, urbs Hiſp. Tar. in orâ Conteſtanorum ad Turiam flu. regni Valentini caput, ampla, nobilis, & elegans, à Barcinone 49. leuc. in merid. à Toleto 60. in ort. Item Colon. & urbs Gall. Narbon. ad Rhodanum flu. in Delphinatu. Item op. Hiſp. Tar. ad Minium flu. in Bracarum & Callaicorum confin. contra Tyden urb. Item op. Gall. Ciſalp. ad Padum flu. Fuit & *Valentia* quoque in Brutiis. Vide *Roma*, nam & urbs iſta *Valentia* quondam dicta. Item *Valentia* Britanniæ inſ. pars Anton. quam Gyraldus Cambrenſis *Scotiam* vocat. Amm. Marc. lib. 28. *Valentia deinde vocaretur arbitrio principis.* Ubi Valeſius: Hæc non de totâ inſ. dici exiſtimo, ſed de eâ parte duntaxat, quam occupaverant Barbari. Ex quâ cum Theodoſius Comes Barbaros expuliſſet, relatione ad principem miſsâ petiit ut ea pars provinciæ Valentia diceretur, & in eam rector legitimus Conſularis ſcilicet mitteretur. Antea quippe Britannia quæ parebat Romanis, quatuor omnino provincias habuit, *Maximam Cæſarienſem*, *Flaviam Cæſarienſem*, *Britanniam primam*, & *Britanniam ſecundam*, uti ſcribit Feſtus Rufus in Breviario, quibus poſt hanc Theodoſii victoriam addita eſt Valentia, cujus etiam unà cum cæteris mentio fit in Notitia Imperii Rom. ſub diſpoſitione Vicarii Britanniarum.

Valeria Colonia, Corſicæ urbs. Ptol. *Leria* Pineto. Sed *Aleria* eſt in Græcis exempl. & ſic etiam apud Plin. & Anton. 2. Op. Hiſp. à quâ *Valerienſes* pop. Plin. 3. 1. *Querra* Cluſio ac Taraphæ. In Caſtella novà (ut vocant) ſita eſt. 3. Regio Italiæ juxta lacum Fucinum, cujus urbes *Valeria* ſive *Marſi*, *Carſeoli*, *Amiternum*, *Furconium* & *Reate*. 4. Regio Pannoniæ ſup. inter Draum & Saum flu. quæ hodie *Stiria* vocatur, teſte Lazio, *Crabaten* vero Rhenano.

Valeria Via, in Siciliâ, inter Meſſanam, & Lilybæum. Strabo. Alia in Italiâ, quæ ad urbes Valeriæ ducebat per Tybur. Strabo. Vulgò *Il piane di S. Spirito*, & *Della Cellu*, teſte Ciofano in 4. Ovid. Triſt.

Valinſa, eſt in Alpibus regiuncula, quæ hodie *Walliſſerlandt* vocatur. Eam olim tenuere *Vibori*, *Veragri*, & *Seduni*. Joſ. Simlerus.

Vallata, op. Hiſp. Tar. in Vaccæis. *Vanenza* Cluſio.

Vallatum, Rhætiæ op. *Veillenbach* Simlero.

Valliſoletum, *Valladolid*, urbs Hiſp. Tar. in Vaccæis, ad Piſoracum flu. 16. leuc. à Burgis in Afr. 22. à Legione in Eur. & 14. à Sentica in auſt. Vide *Tellina vallis*, *Vallis Telina*, *The Valtoline*.

Vallum, *the Picts Wall* adhuc dictum, murus Albionis, quem

quem Hadrianus Imp. inter Britanniam 1. & 2. h. e. Angliam & Scotiam, ad reprimendas barbarorum incurſiones, ædificavit. Æl. Spart. Vide *Murus Picticus.*

Vandali, qui & *Venedi*, *Fenni*, & *Slavi* poſterioribus, pop. Septentrionales, qui non ſolum Germaniam ad oram maris Baltici, ubi ducatus Megalopolitanus eſt, *Vandalia* olim dictus, tenuere, ſed etiam per Pomeraniam, Poloniam, Sileſiam, Bohemiam, Ruſſiam ac Dalmatiam, teſte Alberto Krantzio, effuſi ſunt: ſicut in Galliam ac in Hiſp. progreſſi, ibi ſedes in Bæticâ locarunt, quæ propterea *Vandalitiâ*, *Andaluzia*, magnâ ex parte nominatur: inde in Africam trajicientes illam occuparunt, diuque eam tenuere, ſicut & Sardiniam, ſub Genſerico rege. Alii *Vandalos* à *Vandâ* reginâ dictos, primo in Poloniâ juxta Viſtulam flu. habitaſſe ferunt. Alii ex *Vandalo* Tuiſconis filio, & Manni nepote, dictos volunt ex Beroſo.

Vangiones, *Worms*, pop. & urbs Germ. ſup. ad Rhenum in Palatinatu, inter Spiram ad Auſt. 6. & Moguntiam in Bor. 7. leuc. urbs libera. Lucan. lib. 1.

Vangiones, Batavique truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tubæ.

Vapingum, vel *Vapincum*, *Gap* Simlero, urbs Gall. Narb. alias Caturigum cap. nunc in Delphinatu & in confin. Provinciæ, 7. leuc. à Seguſterone in Bor. 6. autem ab Ebroduno in occ. Long. 27. 15. Lat. 43. 30.

Vara, flu. Albionis per Moraviam reg. Scotiæ in ortum fluens. *Murray Firth* Buchanano. Aliis eſt *Cloyd*. Quidam *Varar* legunt. Eſt autem *Varar*, ſeu *Vara*, uti apud Ptol. op. Scotiæ ad oſtia flu. cognominis, quod *Dunbar*, qu. *Varæ caſtrum* dicitur.

Varalii, pop. in orâ Dalmatiæ, quos *Ardiæos* vocarunt. *Vardæi* forſan Ptolemæi, quos Italiæ quondam populatores vocat Plinius.

Varamus, Venetorum flu. *Caloro* Leandro.

Vargiones, Germ. pop. Ptol. Scudo *Baer Landtgrafschaps* videtur, ad fontes Danubii.

Varianus, vicus inter Patavium & Bononiam. Anton. *Frigarola* forte hodie.

Varini, Germ. pop. Tac. *Newve Marck*, pars Brandeburgicæ Marchiæ Willichio; Althamerus cenſet hos *Vuarmienſi* urbi epiſc. in Pruſſiâ nomen reliquiſſe.

Variſti, qui *Nariſci* Tac. videntur (utroque modo apud Jul. Capitolinum legitur) pop. Germaniæ.

Varus, flu. Gall. Narbonenſem à Liguriâ diſterminans. Strabo. *Il Varo* hodie.

Vaſatæ, & *Vaſates*. *Vaſſatæ* Anton. *Vaſſæi* Plin. *Vaſarii* Ptol. vulgò *Bazas*, pop. & urbs Aquitaniæ. Auſon. Idyl. 1.

Vicinas urbes colui patriaque domoque,
Vaſatas patriâ, ſed lare Burdigalam.

Long. 19. 50. Lat. 44. 00.

Vaſcones, pop. citer. Hiſp. quâ in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum poſiti. Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, ut humanâ carne veſcerentur. Juv. Sat. 15.

Vaſcones (ut fama eſt) alimentis talibus uſi
Produxere animas.———

Vaſconia, *Gaſcogne*, prov. Galliæ latè ſumpta, continet partem Aquitaniæ, inter Oceanum, Garumnam flu. & Pyrenæos M. Strictè autem ſumpta continet Vaſconiam propriam ſeu veram, inter tractus Arminiacenſem & Condomenſem, Beneharniamque. Ibi olim fuere *Eluſates* & *Datii* populi.

Vaſio, *Vaiſon*, urbs Gall. in Provincia, ſub dom. Summi Pontificis, 8. leuc. ab Avenione in Cæc. uti 4. ab Auraſione, & 4. à Carpentoracte in Bor. *Forum Vocontorium* Ciceroni dicitur Long. 26. 06. Lat. 43.45.

Vataſtica, inſ. in flu. Rheno, finitima Batavis & Friſiis, quæ eſt Diœceſis Trajectenſis. Tacitus.

Vaticanus, collis non procul à Tiberi ſupra molem Adriani, conterminus Janiculo, vinum quidem ſatis copioſum gignens, ſed parum laudatum. Mart. 1. 19.

Quid te, Tucca, juvat vetulo miſcere Falerno
In Vaticanis condita muſta cadis?

Ejus mem. Juvenal. Sat. 6.

Et Vaticano fragiles de monte patellas.

Sic à *vaticiniis*, quæ ibi fiebant, dictus fuit, teſte Gellio, lib. 16. cap. 17. quem ſis conſule. Antepenultimam ſyllabam corripuit Horat. Carm. 1. Od. 20.

———*Simul & jocoſa*
Redderet laudes tibi Vaticani
Collis Imago.

Vatrenus, Plin. amnis qui Forum Cornelii alluit, ut Niger tradit. *Saterno* Leandro.

Vatuca, op. Germ. infer. in fin. Eburonum, apud Trajectum ſuperius, inde 2. leuc. in ort. *Valkenburg* Marliano. Aliis eſt *Hertzogenrode* op. inter Juliacum & Aquiſgranum, qui *Varucam* legendum volunt.

Vaunia, vel *Vannia*, Ptol. op. Venetiæ, Inſubriæ finibus propinquum. Hodie *Lovino* dici putatur.

Ubii, pop. Germ. infer. qui & Agrippinenſes, quorum extat adhuc pag. *Ubich* in territor. Juliacenſi, teſte Ortelio.

Ucraina, *Ukraine*, prov. Poloniæ, quæ ſic dicitur tanquam poſita in limite Moſcoviæ & Tartariæ min. Vocatur alias Volhinia inferior, ſeu Palatinatus Kiovienſis, & in duas partes ſcinditur à Boryſthene flu. Habitabant in eo tractu Coſacci populi.

Vectis Ptol. *Vecta* Eutropio, inſ. Angliæ in mari Britannico, ab Hantoniæ Com. exiguo freto diviſa. Long. eſt 20. m. p. ab ort. in occ Lat. vero. 12. & circuitus 60. circiter. Dividitur autem in duas partes, nempe in *Eaſt Medyne*, & *Weſt Medyne*; ejuſque primarium op. eſt Novus portus, olim Medena.

Vectones, pop. Hiſp. in Luſitaniâ, ab Aſturibus Durio amne diſcreti, Plinio teſte. Luc. lib. 4.

Vectoneſque leves, profugique à gente vetuſtâ
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Vedra, *Were*, teſte Camd. flu. Albionis in agro Dunelmenſi oriens, & in ortum fluens.

Vegeſatum, op. Belgii in fin. Eburonum ad Moſam, medium inter Leodium & Trajectum 2. leuc. *Weſet* Germanis, *Viſe* Gallis dicitur. Long. 27. 08. Lat. 50. 46.

Vegeti, Aſiæ pop. Mela.

Veii, colon. & urbs antiquiſſima Hetruriæ apud Tiberim, media fere inter urb. Romam & Feſcenniam 14. m. p. à Comero condita, & à Camillo longâ 10. annorum obſidione capta, & exciſa, an. U. C. 358. Fabiorum cæde memorabilis fuit hæc urbs. Ovid. Faſt. 2.

Hæc fuit illa dies in quâ Veientibus armis
Ter centum Fabii ter cecidere duo.

Pop. *Veientes*. Hinc *Veientanus*, ut *vinum Veientanum*, de quo Horat. 2. Serm. Sat. 3.

Qui Veientanum feſtis potare diebus
Campanâ ſolitus trullâ, vappamque profeſtis.

Martialis 3. 49.

Veientana mihi miſces, tibi Maſſica potas.

Et alibi:

Veientana tuam ſi bibat uva ſitim.

Velabrum, locus Romæ juxta Aventinum mont. *velis* obtenſus, ſub quibus oleum & ſimilia vendebantur. Plautus in Capteiveis:

Quaſi in Velabro olearii.

Horatius:

Cum ſcurris ſartor, cum Velabro omne macellum.

Hinc *Velabrenſis*. Mart. 11. 53.

Et Velabrenſi maſſa recocta foco.

Inde *Velabrenſis caſeus*, qui in Velabro conficiebatur. Martialis 13. 32.

Non quemcunque focum, nec fumum caſeus omnem,
Sed Velabrenſem qui bibit, ipſe ſapit.

Siquidem, teſtante Plin. 11. 42. *Fumus imbibitus auget gratiam caſei, qualis in ipsa urbe conficitur.* Varro *à vehendo* derivat, quòd cum Aventinus olim diſcluderetur paludibus à montibus reliquis, neceſſe eſſet eò navibus advehi. Unde *Velaturam facere*, dicebantur, qui operam ſuam collocantes mercede ex vecturâ vivebant. Duplex autem fuiſſe *Velabrum* invenio, majus & minus. Varro: *Palus fuit in minori Velabro.* Unde quod ibi vehebantur lintribus, *Velabrum*, ut & illud majus, Propertius:

Qua Velabra ſuo ſtagnabant flumine, quaque
Nauta per urbanas velificabat aquas.

Tibullus quoque:

At quâ Velabri regio patet, ire ſolebat
Exiguus pullâ per vada linter aquâ.

Velia, Lucaniæ op. in ſinu Pæſtano conditum à Phocenſibus, antea *Elea* dicta. Virgil. lib. 6.

———*Portuſque require Velinos.*

Horatius 1. 15.

Quæ ſit hyems Veliæ, quod cœlum, Vala, Salerni.

Hinc *Velina tribus*. Horat.

———*Hic multum Fabiâ valet, ille Velina.*

Perſius:

Libertate opus eſt, non hâc, qua ut quiſque Velinâ
Publius emeruit.———

Vide Steph.

Velinus, lacus Sabinorum in Umbriæ confin. Virgil. l. 7.

Sulfureâ Nar albus aquâ, fonteſque Velini.

Velitræ, colon. & urbs Latii in viâ Appiâ, à Româ 20. m. p. in Eurum Privernum verſus diſtans. Sil. l. 8.

Setia, & è celebri miſerunt valle Velitræ.

Vellaunii, vel *Velauni*, pop. & urbs Aquitan. ad mont.

Cemmenum. Arvernis, Gabalis, & Ruthenis finitimi, quorum reg. *Velay*, urbs vero *S. Flour*, teſte Jo. Poldo.

Vellaunodunum, op. Gall. Celt. quod Cænalis & Ortelius idem faciunt *Antiſſiodoro*. Anton. & *Autrico* Ptol. Aliis eſt *Chaſteaulandon*, teſte Vigenerio. Aliis *Veron* apud Senones. Long. 24. 40. Lat. 46. 26.

Vellica, urbs Cantabrorum mediter. Ptol. *Victoria* Villanovano.

Velocaſſes, pop. Gall. Belg. in confin. Celticæ circa Sequanam flu. Plin. 4. 8. Hos putat Ferrarius eſſe *Baiocenſes* in Normandiâ, *Verocaſſes* autem circa Sequanam: Cæſar enim eos inter Caletes & Veromanduos recenſet.

Venafrum, civitas Campaniæ, oleis abundans. Horat. 2. Carm. Od. 6.

> ———*Viridique certat*
> *Bacca Venafro.*

Mart. lib. 13. ep. 95.

> *Hoc tibi Campani ſudabit bacca Venafri.*

Juvenal. Sat. 5.

> *Ipſe Venafrano piſcem perfundit.*

Strabo lib. 5. Εὐέλαιός ἐστι καὶ πᾶσα ἡ περὶ τὸ Οὐέναφρον. Et alibi: Οὐενάφριον ὅθεν τὸ κάλλιστον ἔλαιον ἡ μὲν οὖν ἡ πόλις ἐφ' ὕψους κεῖται παραῤῥεῖ δὲ τὴν τοῦ λόφου ῥίζαν ὁ Οὐουλτοῦρνος. Plin. 15. 2. de oleo: *Principatum in hoc quoque bono obtinuit Italia toto orbe, maxime agro Venafrano. Venafri* hodie dicitur Leandro. Long. 37. 58. Lat. 41. 35.

Venantodunum, i.e. *venatorum mons*, ut ſcribit Lelandus, qui hoc Angliæ op. ſic vocat, quod vulgò *Huntington* dicitur.

Vendenis, op Myſiæ ſuper. *Raveniczen* Lazio.

Vendum, op. Japodum in Norici, Pannoniæ, Liburniæque confin. *Windiſchuſratz* Lazio.

Venedi, *Venedæ* Ptol pop. Germ. Boreales quorum reg. *Finlandt*, teſte Erberſtinio ad fin. Venedicum, ad Suedicum regnum ſpectans.

Venedotia, *Gwinedhia* Lelando, reg. Albionis in Cambriâ, ad Bor. vulgò *Northwales*.

Veneli, Ptol. *Unelli*, pop. Gall. Celt. quos Jul. Cæſar inter civitates Armoricas Oceanum attingentes reponit. Ptol. autem eos locat inter Lexovios & Biducelios.

Veneliocaſii, pop. Gall. juxta Sequanam flu. Ptol. *Verocaſſes* Cæſari. Vide *Velocaſſes*.

Veneria, inſ. vide *Venaria*. Fuit etiam cognomen Siccæ urbis in Africà, & Nebriſſæ urbis in Hiſp. Bæt. teſte Plin.

Veneris portus, op. oræ Liguſticæ cum arce contra portum Erycis. Anton.

Veneti, *Vannes*, pop. & urbs Gall. Celt. inter civitates Armoricas. Alii in Italiâ, de quibus mox.

Venetia, reg. Italiæ max. ab Addua flu. (quo ab Inſubriâ ad occ. ſeparatur) uſque ad Timavum flu. (quo ab Itris dividitur) protenſa, Pado ad merid. à Gall. Tog. diviſa, Alpibus vero Rhæticis & Juliis ad Arctos a Rhætia & Norico ſeparata, ſub ſe Carnos complectens: tametſi Ptol. Venetiam à Carnis diſtinguit. Pars occidua inter Adduam & Atheſin flu. *Lombardia* nominatur, ſeu ſub Longobardiâ continetur (Longobardia enim latius patet, Inſubres & alios pop. continens) inter Atheſin & Liquentiam flu. (qui Venetos dividit à Carnis) *Marca Treviſana* dicitur. Reliquum, in quo Carni & Forojulienſes ſunt, uſque ad Timavum *Friuli* & *La Patria* nominatur. Pop. *Veneti* ab *Henetis* pop. Paphlagoniæ in Aſia ſic dicti, & derivati, ut multi tradunt. Caput hujus reg. olim fuit *Aquileia*, nunc autem *Venetiæ*, urbs maxima inter ſtagna Hadriatica, poſt Aquileiæ excidium conſtructa ſuper palis in terrâ ſub aquâ defixis, & inſulis parvis cohærentibus, ut inter orbis miracula meritò adnumerari poſſit. Urbs libera, terrâ, marique longè dominans, *Venice* Anglis dicta. Actius Sannazarius;

> *Viderat Adriacis Venetam Neptunus in undis*
> *Stare urbem & toto ponere jura mari:*
> *Nunc mihi Tarpeias quantumvis Jupiter arces*
> *Objice & illa tui mœnia Martis ait;*
> *Sic pelago Tybrim præfers; Urbem aſpice utramque*
> *Illam homines dices, hanc poſuiſſe Deos.*

Quæ nos olim ita Græce reddidimus;

> Ἀδριακοῖς Βενετῶν ἴδεν εἰν ὑδάτεσσι Ποσειδῶν
> Ἄστυ στῆναι, ὅλῃ θεσμά τε θεῖναι ἁλί,
> Νῦν μοι Ταρπείας ὅσον, Ζεῦ, ἤθελες, ἄκρας
> Εἶπε καὶ αὐτὰ τεοῦ τείχη Ἄρηος ἔφη
> Ὡς πελάγους Θύμβριν προτίθης, πόλεας βλέπε δ' ἄμφω,
> Τὴν ἀνέρας φήσεις, τὴν θεῖναι δὲ Θεούς.

Hinc *Venetus*: Sil. lib. 8.

> *Nec non cum Venetis Aquileia perfurit armis.*

Propertius:

> *Quantum Hypanis Veneto diſſidet Eridano.*

Venetus lacus, *Cellerſee* Munſtero, & *Underſee* Scudo, lacus Sueviæ in Helvetiorum confin. Mela.

Venicnium, *Rameſhead*, teſte Camdeno, promont. Hiberniæ in orâ Bor. inter Boreum & Rhobogdium promont. Ubi populi *Venicnii*.

Vennenſes, pop. Hiſp. Tar. Mela, quorum op. *Duegna* videtur Pineto.

Vennonæ, Anton. op. Albionis in Angliâ inter Bennaventam 17. & Etocetum 18. m. p. Camdeno videtur eſſe *Highcroſs*, pag. agri Leiceſtrenſis non longè à *Bensford bridg* diſtans.

Vennones, *Venones* Plin. *Vinnones* Ptol. op. Rhætiæ. Strabo. quorum reg. *Vinſtgoew*, & *Engadin* dici ſcribit Tſchudus. *Venuſta vallis* dicitur Luithprando.

Vennonetes, pop. Rhætiæ Alpini in Italiæ confin. Plin. quorum reg. *Veltlin* Germanis dicitur.

Venta Belgarum, vulgò *Winchester* Anglicè, *Caer Gwent* Britannicè, *Wintancheſter* Saxonicè, urbs Albionis in Angliâ inter Londinium ad ort. 52. & Exon. ad occ. 90. m. p. à Sariſberiâ 20. ad ort. Item urbs Angliæ, & emporium præclarum ad oſtia Sabrinæ flu. quæ hodie *Briſtow* vocatur.

Venta Icenorum, quæ videtur *Venta Simenorum* Ptol. *Norwich*, teſte Priſæo, urbs Albionis in orâ Angliæ orientali, à Londinio 80. m. p. in Eurum, in Norfolciâ regione.

Venta Silurum, Camdeno & Lhuydo *Caer Went* op. Walliæ Comit. Monumetenſ. Briſtolio adverſum in alterâ ripâ Sabrinæ non procul ab oſtiis Rhatoſtathybii fluvii.

Venuſia, Ptol. op. Apulorum Dauniorum, non procul à finib. Lucaniæ, Horatii patria, qui ideo *Venuſinus* dictus eſt. Sic enim ipſe Sat. 1. lib 2.

> ——*Sequor hunc Lucanus an Appulus, anceps,*
> *Nam Venuſinus arat finem ſub utrumque colonus.*

Straboni Οὐενουσία Plutarcho Βενουσία dicitur. Hodie *Venoſo*. Juven. Sat. 1.

> *Hæc ego non credam Venuſinâ digna Lucernâ?*

Satyrâ Horatianâ.

Veragrani, pop. Gall. Narbon. inter Allobroges ad occ. & Sedunos ad ort. apud Rhodanum flu. quorum op. *Octadorus* Cæſari, nunc *Martenach* dicitur.

Verbanus, lacus Gall. Ciſalp. Ticinum Alpibus defluentem accipiens & eundem in Padum tranſmittens. Hodie *Lago Maggiore* dicitur.

Verbigenus, pagus Helvetiorum in Celtas. Cæſar in Comment. *Orbe* hodie dicitur.

Verbinum, Anton. op. Gall. Belg. in Picardiâ in fin Laudunenſium, hodie *Vervin*.

Vercellæ, urbs Libycorum in Inſubrum & Salaſſiorum confin. ad Seſſitem flu. etiam vulgò *Vercelli*. Ejus mem. Silius lib. 8.

> *Vercellæ, fuſcique ferax Pollentia villi.*

Vereſis, flu. Latii per agrum Præneſtinum, fluens. *Vereſto* Leandro, *Verde* aliis.

Veretum, op. Salentinorum exciſum, à Leucâ 4. m. p. diſtans, Japygio promont. vicinum. *Uretum* apud Ptol. legitur à *Vereto* diverſum quod aliis eſt *Vano*, aliis *Oria*.

Vergæ, Liv. poſtea *Vergianum*, *Rogiano* Barrio, op. Brutiorum mediterraneum in Calabriâ citer. ad Iſaurum flu.

Vergellus, qui & *Gellus*, flu. Apuliæ apud Cannas fluens, quem Annibal ponte ex Romanorum interfectorum cadaveribus confecto trajecit. Is in Aufidum labitur, & *Fiume di Canne* nominatur.

Vergeminum, op. Gall. Ciſpad. ad ripas Ticini, *Viglebanum* Hermolao Barbaro.

Vergivium mare, ut Ptol. vel *Hibernicum*, ut aliis placet, mare eſt quod Hiberniam & Angliam interluit, *Mor Uveridh* Britannis vocari ait Humfredus Lhuydus. *Canalem* vero *S. Georgii* vocant Angli & Galli.

Vergium, Liv. op. Hiſp. citer. in Catalaunia in fin. Ilergetum, nunc pagus. *Vierzo* Morali.

Vero, flu. Celtiberiæ. Vide *Verones*. Mart. 1. 49.

> *Sterilemque canum nivibus effractis ſacrum*
> *Unda Veronem montibus.*

Verocaſſes, pop. Gall. Belg. juxta Sequanam incolentes, Caletibus finitimi, hodie *Vulxin*.

Verodunum, *Verdun*, urbs Gall. Belg. ad Moſam epiſc. Lotharingiæ in Campaniæ confin. ſub archiep. Trevirenſi. Long. 26. 46. Lat. 49. 05.

Verolamium, Anton. *Verulamium*, Tac. *Urolanium*, Ptol. hodie *Verulam*, urbs olim Albionis, nunc pagus Angliæ apud Tameſim flu & op. S. Albani, inter Londinium ad ort. 21. & Oxonium ad occ 30. m. p.

Veromandui, Gall. Belg. pop. Plin. 4. 17. vulgò *Vermandois*.

Verometum, *Burrow*, teſte Camdeno, op. olim Albionis, nunc pagus Angliæ in Leiceſtriâ com. eo loco qui hodie *Burrow hill* dicitur, inter Margidunum & Ratas 12. m. p. à Lindo 40. in Au... r. Londinium verſus.

Verona, colon. & urbs Cenomanorum Venetiæ, ad Atheſim

ſim flu. interluentem, urbs clariſſima, & maxima totius Venetiæ, ſi Venetias excipias, inter Ferrariam ad Euronot. & Tridentum in Circium 50. m. p. Hujus vocabulum, ut reliqua Italiæ Latino more Ptolemæo quoque refertur Οὐηρῶνα. Apud Strab. vero lib. 4. legitur Οὐήρων, lib. autem 5. Βήρων Apud Procopium variè legitur in Gothicis: lib. 2. & 4. Βερόνη. lib. autem 3. ἐπὶ Βερῶνα, quum lib. 4. ſit ἀμφὶ Βερῶναν. Catulli patria fuit. Ovid. Am. 3. 14.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Mart. 10. 103.

Nec ſua plus debet tenui Verona Catullo.

Idem lib. 14. ep. 195.

Tantum magna ſuo debet Verona Catullo
Quantum parva ſuo Mantua Virgilio.

Catullus ipſe Carm. 68.

Atqui non ſolum hunc ſe dicit cognitum habere
Brixia, Chineæ ſuppoſita ſpeculæ;
Flavus quam molli percurrit flamina Mela:
Brixia Veronæ mater amata meæ.

Βέρων⊙ Stephano dicitur. *Verona* altera, urbs Helvetiorum, *Bern*, ut aliquibus videtur. Pop. *Bernenſes* Plinio, qui tamen tam Veronam quam *Bernenſes* in Rhætis commemoret. Ferrarius.

Verones, pop. Hiſp. Tar. quos Vero flu. alluit. Sil. l. 3.

At Veronum alas Balarus probat æquore aperto.

Veroviacum, *Werwyck*, pagus Belgii in Flandriâ ad Legiam flu.

Verovicum, *Warwick*, op. Angliæ Conventriæ finitimum, ab eâ 6. m. p. in Auſtr. recedens.

Veruca, op. Carnorum inter Natiſonem ac Timavum M. *Falcone*, teſte Leandro. Nigro autem Veruca longe hinc diſtat in agro Veronenſi ad Atheſim flu. *La Chiuſa* vulgò inter Veronam ac Tridentum. Eſt & *Veruca* arx firmiſſima in Gall. Subalp. ad Padi ripam contra Creſcentiam op. vulgò *Verra*.

Verulum, *Verulæ* Frontino, colon. & urbs Latii in Hernicis apud Coſam flu. media fere inter Anagniam & Soram. Pop. *Verulani*.

Vesbius, ſive *Veſvius*, & *Veſuvius*. Vide *Veſevus*.

Veſci, quod & *Faventia*, *Veſcis* Ptol. urbs Hiſp. Bæt. vulgò *Hueſca*, vel *Gueſca*.

Veſcianum, villa Campaniæ inter Capuam & Nolam in agro Veſciæ urb. extinctæ. Cic. A Livio memoratur inter Atellam & Veſuvium.

Veſciris, Liv. flu. Campaniæ apud mont. Veſuvium, fluens in Craterem ſinum.

Veſevus, qui & *Veſvius* & *Veſuvius*, mons Campaniæ Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis præterquam in ſolo cacumine, ubi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem. Conſtat enim hunc montem ſæpius arſiſſe; nunquam tamen vehementius, quàm imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latiſſimè populatus eſt, & Plinium, naturalis hiſtoriæ ſcriptorem, qui cognoſcendi cupiditate eò ſe contulerat, fumo flammiſque enecavit, quâ de re vide epiſtolam Plinii Junioris ad Corn. Tacitum. Galenus de Methodo medendi lib. 5. Ὃν λόφον ἔν τε τοῖς συγγράμμασιν οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι καὶ τῶν νῦν οἱ ἀκριβέστεροι Βεσούβιον ὀνομάζουσι· τὸ δὲ ἔνδοξόν τε καὶ νέον ὄνομα τοῦ λόφου Βέσβιον. Primum quidem Romani fecere *Veſevus*. Lucret. lib. 6.

Qualis apud Cumas locus eſt, montemque Veſevum, &c.

Virgil. Γεωργικῶν 2.

Talem dives arat Capua, & vicina Veſevo
Ora jugo. ————

Val. Flaccus Ἀργοναυτικῶν 4.

Sic ubi prærupti tonuit cum forte Veſevi
Heſperiæ lethalis apex.

Silius Ital. lib. 12.

Monſtrantur Veſeva juga, atque in vertice ſummo
Depaſti flammis ſcopuli, fractúſque ruina
Mons circum, atque Ætnæ fatis certantia ſaxa.

Statius Sylv. 4. 8.

Tertia jam ſoboles procerum tibi nobile vulgus
Creſcit, & inſani ſolatur damna Veſevi.

Auſon. Idyl. 10.

Perque vaporiferi graditur vineta Veſevi.

Boetius lib. 1. Met. 4.

Nec ruptis quoties vagus caminis
Torquet fumificos Veſevus ignes.

At Græci videntur poſtea feciſſe Βέσβιος, i. e. *Vesbius*, ſive *Veſvius*; quos Romani etiam ſecuti ſunt. Columella lib. 10.

Fontibus & Stabiæ celebres & Veſvia rura.

Silius lib. 17.

Evomuit paſtos per ſecula Veſvius ignes.

Stat. Silv. 4. 4.

———*Fractas ubi Vesbius egerit iras*
Æmula Trinacriis volvens incendia flammis.

Mart. 4. 34.

Hic eſt Pampineis viridis modo Veſvius umbris.

Incendia ejus crebra fuere variis temporibus. Diodorus lib. 4. Ὠνομάσθη δὲ καὶ τὸ πεδίον τοῦτο Φλεγραῖον ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ παλαιὸν ἄπλετον πῦρ ἐκφυσῶντος, καλεῖται δὲ ὁ τόπος Οὐέσβιος. Naturam ejus deſcribit Strabo lib. 5. Ὑπέρκειται δὲ τῶν τόπων τούτων ὄρος τὸ Οὐεσούβιον, ἀγροῖς περιοικούμενον παγκάλοις, πλὴν τῆς κορυφῆς, αὕτη δ' ἐπίπεδος μὲν πολὺ μέρος ἐστὶν, ἄκαρπος δ' ὅλη. Xiphilinus ex Dione. Καὶ αὐτοῦ τὰ μὲν ἄκρα καὶ δένδρα καὶ ἀμπέλους πολλὰς ἔχει, ὁ δὲ κύκλος ἀνεῖται τῷ πυρὶ, καὶ ἀναδίδωσι τὴν μὲν ἡμέρας καπνὸν, τὴν δὲ νυκτὸς φλόγα. Vide Sen. Nat. Qu. l. 6. c. 2.

Veſontio, *Viſontium* Ptol. *Biſuntio* Amm. quæ & Chryſopolis in lib. concil. *Bezanſon*, urbs maxima Sequanorum & metrop. Burgundiæ comitatûs ad Dubim flu. circumfluentem, emporium & urbs libera. Long. 27. 15. Lat. 46. 58.

Veſpaſiæ, pagus Umbriæ in monte juxta fines Sabinorum, à Nurſiâ 6. m. p. Spoletium verſus; unde nomen *Veſpaſiano* Imp. Suet.

Veſtini, pop. Italiæ Sabinis & Picentibus vicini. Plin. 3. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Mart. 13. 31.

Si ſine carne voles jentacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Vide Suidam in Βέστινοι.

Veſulus, mons Liguriæ juxta Alpes, inter cæteros clariſſimus ex cujus radicibus Padus erumpit. Plin. 3. 19. Virgil. Æn. 10.

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus quem pinifer annos
Defendit. ————

Hodie *Monviſo*.

Veſuna, Petrocoriorum urbs in Aquitaniâ. *Perigort* Villanovano.

Veſuvius, vide *Veſevus*. Hinc *Veſuvinus*. Stat. Sylv. 2. 2.

Ructaſſent dites Veſuvina incendia Locros.

Vetera Caſtra, urbs Germ. infer. apud Rhenum. *Santen* Pyramio. *Berk* vero Simlero. Item op. Vindeliciæ in Bavariâ ad Danubium, inter Ratisbonam ad occ. & Straubingam ad ort. 3. leuc. *Pfeter* Simlero.

Vettionenſes, & *Vettonenſes*, pop. Umbriæ, quorum op. *Bittonia*, qu. *Vettonium*, inter Mevaniam & Peruſiam.

Vettones, *Vetones*, vel *Vectones*, pop. Luſitaniæ, teſte Plin. 25. 8. qui herbam Betonicam invenerunt; horum reg. *Vettonia* Prudentio, hodie *Extremadura*. Luc. l. 4. *Vectoneſque leves*, &c. Vide Caſaub. in Strab. pag. 49. edit. Genev.

Vetulonia, *Vetulonium* Ptol. op. olim Hetruriæ apud Populonium, hodie *Vetulia*, ubi *ſylva Vetulonia*. Pop. *Vetulonii* Plin. Erat & *Vetulonia* apud *Viterbium*. Sil. l. 8.

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis.

Ufens, flu. juxta Tarracinam per paludes Pomptinas fluens. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 7.

Quà Saturæ jacet atra palus, geliduſque per imas
Quærit iter valles, atque in mare volvitur Ufens.

Unde Claud. de Prob. Olybr. conſulatu:

———*Tarduſque ſuis erroribus Ufens.*

Silius lib. 8.

————*Et atro*
Liventes cœno per ſqualida turbidus arva
Cogit aquas Ufens, atque inficit æquora limo.

Hic flu. antiquiſſimis Romanis *Oufens* dicebatur. Ennius:

Priverno Oufentina venit, fluvioque Oufente.

Sed & aliâ Diphthongo etiam dicebatur *Aufens*; unde vulgare ei hodieque vocabulum *Aufente*. Cluver. Item Æquicolarum dux, qui cum Turno adverſus Æneam ſuppetias ferret, à Gya Trojano eſt interfectus. Ejus mem. Virg. ubi ſupra:

Et te montoſæ miſere in prælia Nurſæ
Ufens, inſignem fama & felicibus armis.

Uffugum, Brutiorum civitas. Liv. *M. Alto*, teſte Barrio.

Viadus, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, longoque tractu per Sileſiam, Marchiam, & Pomeraniam in mare Balticum fluens, *Oder* Althamero.

Viana, *Weiſſenhorn* Lazio, op. Rhætiæ in Sueviâ, ab Ulmâ 2. leuc. in Auſt. ab Auguſta Vindelicorum 8. in Corum. Sed alibi eidem Lazio eſt *Voitſperg*, op. parvum ſeu pag. ejuſdem tractus. Simlero autem eſt *Wangen* op. ejuſdem Sueviæ inter Lindavium & Memingam. *Viana* autem apud Plin. urbs eſt Norici, & *Wien* urbs Auſtriæ caput putatur; licet Vienna Auſtriæ in Pannon. ſup. cenſeatur.

Vibali, pop. Hiſp. Tar. quorum locus *Formillan* Pineto & Moletio dicitur.

Viberi Plinii, eoſdem apud eundem *Juberos* vocari putat Simlerus in ſuo Valeſii libello, etſi Gelenius, ut idem ait, pro *Juberis Viberos*, ubi de Auguſti tropæo mentio fit, ſubſtituerit.

Vibiſcum,

Vibiſcum, op. Gall. in fin. Sedunorum ad lacum Lemannum. *Vivis* hodie.

Vibo, ſeu *Vibon*, urbs olim, nunc caſtrum Brutiorum in orâ ſinus Vibonenſis, *Hippo* Melæ, & *Hipponium* Straboni dicitur. Long. 40. 08. Lat. 38. 39.

Vicenta, Ptol. *Vicetia* Plin. *Vicentia* Tacito, *Vincentia* poſterioribus, urbs Venetiæ inter Veronam ad occ. 30. & Patavium in ort. 18. m. p. vulgò *Vicenza*.

Vicenumum, vel *Viceſimum* & *Vicenſimum*, *Trebiſari* Barrio, op. M. Græciæ in Calabriâ citer. apud ſin. Tarentinum, inter Thurios & Heracleam.

Victoria, urbs Mauritan. Cæſar. mediter. *Agobel* Marmólio. Item urbs Hiſp. Tar. in Cantabris. Item urbs Albionis in Damniis. Ptol.

Victoriacum, op. Gall. geminum: Unum in finibus Cenomannorum in Britanniæ min. confin. Alterum in Campaniâ ad Matronam flu.

Victoriæ, Juliobrigenſium portus, *S. Vincent*, ut videtur, op. & port. Hiſp. Tar. in orâ Cantabricâ.

Victoria mons, op. Hiſp. Tar. ſeu pagus in Catalauniâ apud Iberum fluvium, circa Dertuſam urb. *Monzia* Floriano.

Vicus Italicus, Sclavoniæ caput, *Zagrabia*, Bonfinio authore.

Vicus Valerius, vel Varronis, op. Sabinorum apud Anienem flu. *Villa Varronis* Tullio. Hodie *Vicovaro*.

Vidrus, flu. Germ. *Schwart Watter* Junio, *Groeninger Diep* Becano, apud Groningam urb. Friſiæ fluens, Althamero *Vecht*, ex Weſtphaliâ in Flevum ſin. inter Friſiam & Tranſiſalanam ad Gelmudam op. influens.

Vidua, *Crodagh* Camdeno, flu. Hiberniæ per oram Borealem in Oceanum inter Venicnium promont. & Argitam flu. decurrens.

Vienna, Auſtriæ metropolis, urbs inclyta, & omnium urbium quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentiâ, & rerum copiâ, clariſſima, *Viana* Plinio, teſte Hermolao. Auſonius in catalog. urbium:

Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.

Olim vicus tantum fuit, poſtea vero in formam civitatis redacta eſt, & Colonia tum vetuſtate, tum dignitate clara, Vitellii principatu ob iram Lugdunenſium fere everſa. Stephanus ab urbe Cretæ ejuſdem denominationis adpellatam refert. Advertat lector mendosè ſcribi apud eundem Steph. Viennam eſſe civitatem Galilææ juxta flu. Rhodam: cum pro ἐπὶ τοῦ Ῥόδαν ποτ. τῆς Γαλιλαίας leg. ſit, ἐπὶ τοῦ Ῥόδανον ποτ. τῆς Γαλατίας. Laudatur à Val. Martiale tanquam librorum ſuorum ſtudioſa:

Fertur habere meos, ſi vera eſt fama, libellos
Inter delicias pulcra Vienna ſuas.

Long. 39. 10. Lat. 48. 22. Eſt & *Vienna* illuſtris Gall. Narb. urbs Melæ lib. 2. *Vienne en Dauphine* vulgò. *Senatoriam* aliquando appellatam ſcribit Paradinus. Long. 26. 00. Lat. 45. 00.

Vigornia, *Worceſter*, urbs Angliæ inter Warvicum ad ort. fere & Herefordiam ad occ. 30. m. p. ad Sabrinam fluvium. Vide *Wigornia*.

Villa, op. Maurit. Cæſar. maritimum inter Lanigarum & Altaum.

Villa Cæſarum, flu. Tiberi impoſita juxta nonum lapidem in viâ Flaminiâ, quæ ob id vocatur *Ad Gallinas*. Sic Plin. 5. 30.

Villa Fauſtini, op. Albionis in Angliâ, vulgò *S. Edmundsbury*, teſte Talboto.

Villa Caninii Rufi apud Plin. Jun. in Epiſt. in orâ Latii, lacus erat apud Comum.

Villa Marii, *Marino*, op. ſeu caſtrum hodie Latii in colle in viâ Appiâ medio itinere inter urb. Romam & Velitras 10. m. p.

Villa Mariana, quoque op. Latii apud Præneſte, inde 5. m. p. Labicum verſus.

Villa P. Valerii, Cic. *La Motta*, teſte Gabr. Barrio, pag. Brutiorum in Calab. ulter.

Vilna, urbs Sarmatiæ, Lithuaniæ caput & metropolis in regn. Polonico, vulgò *Wilde*. Long. 49. 50. Lat. 55. 10.

Vilumbri, Umbriæ pop. orientales. Ptol. Horum caput eſt *Spoletium*.

Viminalis collis dictus eſt Romæ. quod ibi *Viminum* ſylva fuerit: vel à Jove *Vimineo* quòd ibi ejus aræ ſint. Inde *Viminalis via* quæ ad collem illum ducit.

Viminatium, Myſiæ ſup. op. Ptol. *Vidino* Nigro. Item urbs Hiſp. in Vaccæis. Anton. Item pagus Gall. Celt. ad Rhodanum flu, & Lugdunum urb. Æl. Spart. *Vimy* Paradino.

Vincentia, vide *Vicentia*.

Vindelici, pop. Rhætis vicini, inter Alpinas gentes. Plin. 30. 20. reg. eorum *Vindelicia*, cujus nomen adhuc durat in tractu qui *Lintzgow*, teſte Tſchudo, nominatur. Cæterum reg. hæc vulgò *Bayern*, & Italis *Baviera* dici poteſt, teſte Aventino. Nomen habet à *Vinda* & *Lico* flu. Horum mem. Horatius:

Videre Rhæti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem & Vindelici.

Claud. de Vict. Stilic.

Vindelicos ſaltus & Norica rura tenebant.

Vindelis, Anton. *Portland* Camdeno, inſ. maris Britannici inter Albionem (cui proprior eſt) & Galliam à Vecti inſ. 10. leuc. in occid.

Vinderius, flu. Hiberniæ in orâ orientali inter Iſamnium & Rhobogdium promontoria. *The Bay of Knocfergus* Camdeno.

Vindeſorium, op. Albionis in Angliâ ad Tameſim flu. à Londinio 20. m. p. in occ. ubi Aureæ periſcelidis Equites inaugurari ſolent, vulgò *Windeſore*.

Vindinum, *Vindecinum* Fortun. urbs Gall. Celt. non obſcura, & ducatus in Belſia reg. à Carnutibus 24. leuc. in occ. Turones verſus. Vulgò *Vendoſme*.

Vindius, *Edulius*, *Egdubeda*, *Ortoſpeda*, Hiſp. Tar. inſignes montes ſunt. Ptol. lib. 2. cap. 6. vulgò *M. d'Oca & de Aſturia*.

Vindobona, eadem quæ *Vienna*.

Vindogladia, *Wimburn*, Camdeno, op. Angliæ inter Sorviodunum 12. & Durnovariam 9. m. p. Anton.

Vindolana, op. Albionis in Angliâ ad Vallum in Northumbriâ, *Wincheſter in the Wall*, vel *Old Wincheſter*, teſte Camdeno.

Vindomagus, Gall. Narbon. urbs. Ptol. *S. Tibere*. Poldo.

Vindomora, op. Albionis in Angliâ inter Vallum 29. & Cataractonum 40. m. p. in Northumbriâ. *Wallſend* Camdeno.

Vindomus, vel *Vindonus*, aut *Vindonum*, op. Albionis in Angliâ, inter Calevam 15, & Ventam Belgarum in occ. 21. m. p. *Silceſter* Camdeno.

Vindoniſſa, urbs olim, nunc pag. Helvetiorum, à Conſtantiâ 6. leuc. in ort. proximus Badæ, inter Tigurum & Baſileam. *Windiſch* Rhenano.

Vingenna, vel *Vigenna*, Gall. flu. qui ſe in Ligerim exonerat. Hodie *Vienne*.

Vinius, flu. Samnii apud Caſinum decurrens, atque in Lirim influens. Varro. *Fiume di S. Germano*, teſte Sanfelicio.

Vinovium, op. Albionis in Angliâ, inter Vallum & Caractonum 22. m. p. Anton. Camdeno eſt *Bincheſter*, op. agri Dunelmenſis, quod alio nomine *Viconia* nominatur.

Vintimilium, Varro, urbs Liguriæ in orâ ſub Genuenſi rep. inter Albingaunam ad ort. 40. & Nicæam ad occ. 17. m. p.

Vintium, *Venza*, urbs Liguriæ in Alpibus maritimis in Provinciâ, à Nicæâ 4. leuc. in Bor.

Violaſcenſis pagus, qui *Martialis* ætate citeriore vocatus eſt. Sidon. lib. 2. ep. Ubi *Violvaſcenſis* legit. Jo. Savaro, quem vide p. 169. edit. Pariſ. 1599.

Vipitenum, op. Rhætiæ in Com. Tirolenſi inter Oenipontem & Brixinum, *Stertzangen* Simlero. Aliis eſt *Lug*, pag. inter Oenipontem & Stertzingum 3. leuc.

Virgao, Hiſp. Bæt. op. inter Cordubam & Iliturgim Anton.

Virgi, urbs Hiſp. Tar. in orâ Baſtetanorum litorali, in confin. regni Murcienſis, & Granatenſis. *Vera*, vel *Bera* Cluſio Inde *ſinus Virgitanus*, *Golfo di Cartajena*.

Virginia, reg. Americæ Septentr. Anglis ſubdita, ab Eliſab. regina ita dicta. Ejus urbs primaria Jacobipolis, *James-Town* ad fl. Pauhatanum ſeu Jacobæum.

Virgium, & *Voragium* Latinis dicitur Liguriæ op. quod vulgò *Voraigne* vocari, auctores ſunt Blond. & Leander.

Viriballum, Corſicæ op. Ptol. *Capo d' Aiazzo* Leandro.

Viroconium, op. Angliæ in Com. Salopienſi. *Wroxceſter* Camdeno. Alii *Vigorniam* eſſe volunt, vulgò *Worceſter*.

Virodunum, op. Sequanorum, vulgò *Verdun*. Vide *Verodunum*.

Viroveſca, *Burveſca* Ptol. op. Hiſp. Tar. in Caſtellâ ult. hodie *Brevieſca*.

Viroviacum, vide *Veroviacum*.

Virtingui, ſeu *Virtingi*, pop. Germ. in Sueviâ trans Danubium, ab Aureliano Imp. devicti. Trebel. Pollio. Hodiè *Wirtimbergenſes*, teſte B. Rhenano.

Virucinates, pop. Vindeliciæ in Bavariâ. Hodie *Friſingenſes* inter Ambram & Iſaram flu. teſte Simlero.

Virunum, Ptol. op. Norici in Carinthiâ, *Frieſach*, Lazio, *Bruneck* vero Simlero, op. Norici in Comitatu Tirolenſi.

Viſio, op. ſeu pag. Gall. Narbon. in Allobrogibus & Sabaudiâ. Anton. *Vignonnet* Paradino.

Viſontium, vel *Viſontum*, op. olim, nunc pag. Pannon. ſuper. in Hungariâ, apud Capronizam promont. *Vibicio* Lazio. Item urbs Hiſp. Tar. in Pelendonibus, *Viſeo* Villanovano.

Viſtula, flu. antiquiſſimus Germ. Sarmatiæque ad mare Suevicum terminus, antequam Aeſtii, Germanica gens, in Venedorum agros tranſiverant; hodie *Weiſſel.* Antiquis Græcorum Romanorumque auctoribus variè ſcribitur. Nam Plinio ac Solino, *Viſtula* & *Viſtulla* dicitur. Ptolemæo Ὀυιςούλας. Plinio etiam eſt *Viſtullus.* Apud eundem 4. 13: *Iſtula.* Melæ *Viſula* eſt, & Marcellino *Biſula*, quia Græcè ſcribebatur Βιςούλας. Vide Cluver. de Ant Germ. l. 3. p. 717.

Viſurgis, flu. ingens Germ. ex Meliboco monte in Franconiâ oriens, ac inter Haſſiam ad occ Thuringiam ad ort. Weſtphaliam ad Auſtr. & Saxoniam ad Bor in Oceanum Germ. ſe exonerans. Straboni Βίσουργις; apud Ptol. vero in deſcriptione Germanici litoris eſt genitivus caſus Ὀυισούργιος. At rectius poſtea, in recenſione populorum Germaniæ, idem caſus τοῦ Ὀυισούργιος. Dioni dicitur Ὀυίσουργις. Hodie *Weſer* vocatur. Viſurgis inquit Lipſius, mutuâ Romanorum Germanorumque clade nobilis amnis, cui famam præcipuè Tacitus dedit, & ipſe Tacito (mirum fatum) vitam. Nam 5. primores Annalium libri inventi Corbeiæ, quod monaſterium Viſurgim eſt.

Vitæ, Germ. pop. apud Bedam, de quorum origine ſunt, ut ipſe ait, *Cantuarii* & *Vectuarii*, h. e. qui *Vectim* inſ. & tractum è regione in continenti habitant. *Ibiti* à nonnullis vocantur, ut ſcribit Alex. Nevyllius.

Vitemberga, urbs Germ. vulgò dicta. Ptol. *Calegia.*

Viterbum, urbs Hetruriæ ad mont. Cimini radices prius *Vetulonia*, teſte Platinâ. Hodie *Viterbo.* Volaterranus putat fuiſſe *Longulam* Livii. Hermolaus ſcribit Ptolemæi *Elbii vicum* dici.

Vitis, *Montone* Leandro, *Rocone* aliis, & apud Ravennam *Aquedotto*, flu. Gall. Togatæ ex Apen. mont. per Æmiliam viam, viam ſecans Æmiliam apud forum Livii, in mare Hadriaticum apud Ravennam labens.

Vitodurum, op. Helvetiorum, medium ferè inter Conſtantiam urb. Sueviæ, & Tigurum urbem Helveticam, *Winterthur*, teſte Scudo.

Vituli inſula, *Selſey*, teſte Camdeno, inſ. Albionis Angliæ adjacens.

Vivario, vel *Vivarium*, olim *Alba Augusta Helviorum.* Hodie *Viviers*, teſte Jo. Poldo. urbs Gall. Vivarienſis tractûs caput in Occitaniâ, ad Rhodanum flu. in planitie è reg. Delphinatûs, 3. leuc. ſupra Pontem S. Spiritûs in bor. Long. 25. 30. Lat. 43. 49.

Uladiſlavia, urbs Poloniæ maj. ad Viſtulam flu. 15. leuc. à Gneſna, med. inter Poloſcam in Eur. & Thorunium in Circium 5. leuc. utrinque diſtans, & 22. infra Warſaviam.

Ulma, *Ulm*, urbs Germ. in Sueviâ, munita, Imperialis & libera, ad Danubium flu. ubi recipit. Ilarum in lim. Vindeliciæ; 10. mill. Germ. ab Auguſta Vindelicorum in occ. 15. à Conſtantiâ in Cæc. 25. ab Argentinâ in ort. uti 12. à Tubingâ. Long. 32. 00. Lat. 48. 16.

Ulmetum, *Elmeſly*, locus in Angliâ. Camd.

Ulmi, op. Pannon. infer. in Hungariâ. *Ileſſi* Lazio. *Iltz* Simlero.

Ulmus, pagus Myſiæ ſuper. à Naiſſo urbe 19. m. p. in ort. Sardicam verſus.

Ulpia Trajana. Vide *Zarmeſogethuſa.*

Ulpia, Legio 30. op. Germ. inf. apud Rhenum. *Alpen* Mercatori.

Ulpianum, geminum: unum Myſiæ ſuper. in Dardaniâ apud Macedon. confin. olim urbs epiſcopalis, & *Juſtiniana ſecunda* appellata; nunc Lat. rec. *Villa Procopiana*, teſte Lazio, proxima Scupi, inde ad 12. m. p. in occ. Alterum op. *Daciæ*, *Pyrethi*, teſte Lazio, apud Albam Juliam in Tranſylvaniâ. Aliis eſt ipſa Alba Julia.

Ultonia Ulſter, una ex quatuor Hiberniæ partibus ad Hyperboreum mare protenſa, & hinc Buinda flu. à Lageniâ, illinc Erno lacu & Bannâ flu. à Conachtiâ ſecluſa. Regio eſt ampla, ſed multis lacubus & ſtagnis (*Boggs* vocant) interfuſa. In eâ 10. ſunt Com. nempe Lugenſ. Dunenſ. Antrimenſ. Armachanus, Monaghanus, Cavanenſ. Fermanaghenſ. Dungalenſ. & Colranenſ. qui duplex eſt, nempe infer. & ſuper. Ibi olim fuere Darnii, Erdini, Rhobogdii, Venienii & Voluntii. Ejus autem præcipuæ urb. ſunt Dunum, Armacha, & Rupes Fergusii.

Ulubræ, op. Latii apud Velitras urb. ubi Auguſtus Cæſar educatus eſt. Juvenal. Sat. 10.

Frangere pannoſus vacuis Ædilis Ulubris.

Horat. 1. ep. 11.

———*Quod petis hic eſt,*
Eſt Ulubris, animus ſi te non deficit æquus.

Ulyſſea, Hiſp. Bæt. locus, in quo Minervæ fanum. Super Abdaram in Montanis eſt Straboni.

Ulyſſippo, *Oliſippo* Plin. *Olioſippon* Ptol. vulgò *Lisbon*, urbs Hiſp. Luſitaniæ caput, ſeu conventus juridicus & regia, archiep. & emporio clariſſima, omniumque urbium Hiſpaniæ max. 7. collibus impoſita, ad Tagum flu. haud procul ab orâ occiduâ, diſtans à Toleto 83. & ab Hiſpali 6. leuc. in occ. Ab *Ulyſſe* condita nomen habet, teſt. Plin. cum Solino. Long. 11. 00. Lat. 38. 50.

Ulyſſis portus, *Odyſſea* Ptol. portus olim Siciliæ in orâ ad ort. apud Engyum, nunc lapidibus ab Ætnâ monte oppletus. *S. Grovanni di Decatria* Fazello. Aliis eſt *Porto di Lognina*, inter Tauromínium 10. & Catanam 20. m. p.

Umbria, etiam vulgò *l' Ombria*, reg. Italiæ ampla, Apen. monte diviſa, inter Etruriam ad occ. Tiberi diſcreta, & Sabiniam ac Picenum ad ort. Nare flu. ad merid. terminata, mari Adriatico ad bor. *Ombria* olim dicta, teſte Plin qu. ab *imbribus*, vel ab *Umbrone* flu. teſte eodem Plin. Urbes *Narnia*, *Interamna*, *Fulginium*, *Nuceria*, *Aſſiſium*, *Eugubium*, *Tifernum*, *Tudertum*, *Ameria*, & *Spoletium*, à quo nunc ea reg. *Ducatus Spoletinus* dicitur, & hæ ſunt Ciſappenninæ. Tranſappenninæ vero *Urbinum*, *Piſaurum*, *Fanum*, *Senogalliæ*, *Forum Sempronii* & *Callium*. Pop. *Umbri*, ut Græcis Polybio ac Lycophroni Ὄμβροι, à reliquis autem Græcis ſcriptoribus Ὀμβρικοὶ dicuntur. Patria fuit Propertii poetæ. Sic enim ipſe l. 1. el. 22.

Proxima ſuppoſito contingens Umbria campo
Me genuit terris fertilis uberibus.

Vide Cluverium.

Umbro, flu. Hetruriæ, inter Senam & Aretium oriens, in Auſtrumque fluens, apud Roſetum urb. quam alluit, mari Tyrrheno exceptus. Rutilius lib. 1.

Tangimus Umbronem: non eſt ignobile flumen.

Item op. Hetruriæ in monte *S. Quiricio* Annio in Senenſi territorio.

Una, Maurit. Ting. flu. Ptol. *Sus*, teſte Marmolio.

Undalus, op. Gall. Narb. ad Rhod. flu. ubi Sulgas flu. confluit, *Ponte de la Sorgue* Paradino. Vel S. *Remy* pagus, teſte Jo. Poldo. Vel *Port de Traille*, teſte Scal. non procul ab Avenione.

Unelli, pop. ſunt inter Celtas ex maritimis civitatibus Oceanum attingentibus. Vulgò *Le pays du Perche.*

Uni, qui & *Unni*, vel *Hunni* pleriſque, pop. Germ. qui *Thunni* Euſtathio dici videntur, qui ex Septentr. profecti, Italiam, & Galliam oppreſſere. Hi *Avares* etiam apud Eginarthum, *Onogari* Agathiæ, unde nunc *Hungari*. *Unni* vero apud Dionyſ. ſunt pop. Scythiæ Caſpiis & Albanis finitimi. Sic enim ille verſ. 730.

Οὖννοι δ' ἑξείης, ἐπὶ δ' αὐτοῖς Κάσπιοι ἄνδρες,
Ἀλβανοί τ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρήιοι.

Ubi ſis conſule Montanum.

Voberca, ſive *Voberta*, op. Hiſp. Tar. in fin. Celtiberorum, *Bobierca*, vel *Bubierca* Varrerio. Ejus mem. Mart 149.

Præſtabit illic ipſa figendas prope
Voberta prandenti feras.

Vobrix, Maurit. Ting. op. Ptol. *Lamta* Marmolio.

Vocates, pop. Aquitan. quos Marlianus perperam cum *Vaſatibus* confundit, quorum op. hodie *Vique* dicitur; Licet Vigenereus velit horum tractum eſſe *Bigorre.*

Vocetus, mons in Helvetiis, Tacitus. *Botsberg* Scudo; Aliis eſt *Wichen* in Helvetiâ apud Arburgum.

Vocontia, vel *Vocuntia*, pop. Gall. Narbon. quorum reg. in Delphinatu *Val de Viſo*, teſte Pineto, nominatur. Silius lib. 3.

Jam faciles campos, jam rura Vocuntia carpit.

Vogeſus, mons Gall. Belg. Sequanos & Lingones dividens à Mediomatricibus, Araris & Moſæ fontibus inſignis. Lucan. lib. 1.

Caſtraque quæ Vogeſi curvam ſuper ardua rupem
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

A Gallis *Eſtay*, à Germ. vero *Auff der Stay* appellatur.

Volaterræ, colon. & urbs antiquiſſima Etruriæ in monte ad Cæcinam flu. hodie *Volterra.* Volaterranus hinc oriundus, tradit eam aliquando à Pannonibus everſam, ſed paucis poſt annis ab Othone 1. Imp. reſtitutam, & ſuo nomine *Othonianam*, ſed à poſteris corruptè *Antonianam* appellatam. Perſii poetæ patria fuit. Hinc *Volaterrana Vada*, quæ ab urbe 8. m. p. diſtant. Long. 33. 40. Lat. 42. 46.

Volcæ, vel *Volgæ*, pop. Gall. Narbon. ultra Rhod. flu. quorum reg. *Languedoc* dicitur. Sil. lib. 8.

———*Per inhoſpita rura*
Volcarum populatur iter.

Volcææ, paludes Pannon. ſup. in Hungariâ. Dio. *Balaton*, & *Flatſce* Bonfinio.

Volhinia, prov. regni Polon. & pars Magni Ducatûs Lithuaniæ, extenditur ab ort. in occ. 450. m. p. Latitudo autem ejus eſt tantum 100. m. p. Terminatur à Sept. Lithuaniâ propriâ & Poleſiâ prov. ab Orient. Moſcoviâ & à Merid. Podoliâ.

Voliba Ptol. *Falemouth*, ſeu *Volemouth* Camdeno, portus Albionis in orâ Auſtr. Cornubiæ, ab Exoniâ urb. 60. m. p. in occ.

Volſci, vel *Volci*, pop. Latii ultra Circeios. Plin. 3. 5. Virg. Geo. 2.

Aſſuetumque malò Ligurem, Volſcoſque verutos.

Græcis auctoribus dicuntur, Scylaci Ὀλσκοὶ, Dionyſio atque Diodoro Οὐολοῦσκοι, Straboni & aliis poſt eum Οὐολσκοί.

Volſinienſis lacus, *Vulſinienſis* Columellæ, *Bulſinus* Procopio & Agathiæ, lacus Hetruriæ ingens, & fere rotundus, circuitu 30. m. p. piſcoſus. In eo inſ. eſt parva, ubi Farneſiorum ſepultura, & ubi Amalaſuntha regina Athalarici Gothorum regis mater impiè occiſa eſt.

Volſinium, Ptol *Volſinii*, Strab. & Liv. Tuſcorum urbs; hodie *Bolſena*. Juven. Sat. 3.

Aut poſitis nemoroſa inter juga Volſiniis, aut
Simplicibus Gabiis, aut proni Tiburis arce.

Long. 35. 18. Lat. 42. 20.

Volumnæ Fanum, locus Etruriæ apud Ciminum mont. ubi nunc *Viterbium*, teſte Annio. Alii *Maſſam* eſſe velint in Sinenſi territorio.

Volubilis, vide *Fezza*.

Voluntii, Hiberniæ pop. Ptol. quorum op. Voluntium, vulgò *Arglas*, in orâ Lageniæ, ab Armachâ 12. m. p. in ort.

Vomanus Piceni flu. cujus mem. Silius lib. 8.

———*Statque humectata Vomano*
Adria.

Voreda, urbs olim, nunc pag. Albionis in Angliâ ad Carleolum urb. *Old Penrith* Camdeno.

Uplandia, prov. regni Sueciæ in Suevoniâ, ubi urb. Upſala & Holmia regni cap. Terminatur à Sept. Geſtriciâ, ab ort. mari Baltico, ab occ. Weſtmanniâ, & à merid. Sudermanniâ.

Upſala, ſive *Upſalia*, vulgò *Upſal*, urbs Scandinaviæ archiep. & metropolis Suediæ, ſive Sueciæ ab Eugenio 3. Pont. Max. erecta, olim regia ab Holmiâ regiâ 7. leuc in bor. recedens. Long. 44. 15. Lat. 60. 05.

Ur Chaldæorum. *Orche* Strab. *Orchoe* Ptol. reg. ſub Babyloniâ, Abrahami Patriarchæ patria.

Uratiſlavia, *Breſlaw*, urbs Germ. Sileſiæ primaria, 20. mill. à Gorlitiâ in ort. 35. à Cracoviâ in Circium. Long. 39. 20. Lat. 51. 10.

Urbicua, Hiſp. urbs. Liv. Hodie *Arbecha* Beutero & Cluſio dicitur.

Urbicus, Hiſp. flu. apud Auguſtam Aſturicam fluens. *Orbego* Morali.

Urbinum, Italiæ op. in Umbriâ. Pop. *Urbinates*. Plin. 3. 14. Long. 36. 02. Lat. 43. 35.

Urbs vetus, hodie dicitur ea pars Holſatiæ quam Saxones *Aldenburg*, Dani *Brannеſia*, & Wandali *Stargard* vocant. Crantzius. Long. 33. 10. Lat. 55. 06.

Urbs, Liguriæ flu. Claud. de bell. Get.

Pervenit ad fluvium miri cognominis Urbem.

Urba, vel *Orba*, hodie vocari credit Ortelius à Tanaro amne qui in Padum defertur.

Urgella, Vaſæo dicitur Arragoniæ urbs in Hiſp. Tarraconenſi, quæ hodie *Urgel* vocatur; Ilergetum urbem eam dicit Florianus. Long. 22. 45. Lat. 43. 21.

Urgenum, Strab. *Enargium* Anton. *Ernagium* Ptol. op. Gall. Narbon. in Provinciâ. *Orgon* Dalechampio.

Urgi, Sarmatiæ gens inter Iſtrum & Boryſthenem. Strab.

Urgia, cognominatum *Caſtrum Julium*, op. Gaditani conventûs. Plin. 3. 1. *Oriam* Strabonis eſſe putat Hermolaus. Villanovanus vero *Veiam* Ptolemæi.

Urgo, Plin. *Orgon* Steph. *Gorgon* Rutilio, inſ. parva maris Tyrrheni in Liguſtici confin. ſub Genuenſibus, inter Portum Liburnum & Corſicam.

Uria, Strab. urbs Iapygiæ inter Brundufium & Tarentum. *Oira* hodie. Item M. Græciæ op. apud oram Calab. ulter. in territor. Locrenſi. Varro. *Condoiani* vulgò.

Urſo, & *Genua Urbanorum*, teſte Plinio. *Urſao* A. Hirtio, *Orſona* Appiano, *Oſſuna* Morali, op. præclarum & Academia Hiſp. Bæt. in Vandaliтiâ. Long. 37. 40. Lat. 48. 13.

Urticini, pop. Piceni. Plin. quorum op. exciſum hodie *Ortezzano* dicitur.

Urunca, op. Germ. ſup. in Alſatiâ, *Enſiſheim* Simlero.

Urus, *Ouſe*, teſte Camdeno, flu. Albionis in Angliâ per Eboracum urb. fluens, ac in Abrum, ſive Humbrum influens.

Uſadium, Maur. Ting. promont. in orâ maris Atlantici. Ptol. *Capo di Alguer* Marmolio.

Uſbium, op. Norici ad Danubium in Auſtriâ. *Ips* hodie, teſte Lazio. Long. 30. 30. Lat. 36. 50.

Uſcenum, Ptol. op. Jazygum ad Granuam flu. in Hung. Tranſdanubianâ Strigonio finitimum. *Perſenburg* Moletio.

Uſcudama, urbs Thraciæ, poſtea *Hadrianopolis*. Ammianus Marcellinus.

Uſedomia, *Uſedom*, urbs Pomeraniæ citer. in inſ. cogn. inter oſt. Oderæ flu. 4. leuc. ab ora maris Baltici in occ.

Uſellis, Sardiniæ op. Ptol. *Boſſa* Nigrò.

Uſipetes, pop. Germ. quorum locus *Hechrug* dicitur B. Rhenano, inter Rhenum flu. & montes Haſſiæ. Sed *Uſipetes* Cæſari erant finitimi Sicambris & Tencteris; ſic apud Tac. quorum urbs Zutphen in Geldris, teſte H Junio; aliis *Weſop*, op. in fin. Batavorum, ab Amſtelodamo 2. leuc in Auſt. à Trajecto 3. *Viſpi* Ptolemæo, *Uſipii* Martiali, lib. 6. ep. 60.

Sic leve flavorum valeat genus Uſipiorum.

Uſtica, inſ. Siciliæ, imò & urbs. Ptolemæus: Οὐστίκα νῆσος καὶ πόλις. Arabs Geographus à Panormo diſtare ſcribit XLM. paſſus, & aquis eſſe irriguam, & portum habere commodum. Nomen hodie retinet. Arabes per Koph ſcribunt אשתקה. Sed Pœni olim, ut videtur per Cheth אשתחה, quæ vox depreſſionem & incurvationem ſonat; quia inſulæ maxima pars plana & depreſſa eſt. Horat lib. 1. Od. 17.

Utcunque dulci Tyndari fiſtulâ
Valles & Uſticæ cubantis
Levia perſonuere ſaxa.

Cubantis, h. e. depreſſæ. Boch. *Uſtica* etiam mons fuit in Sabinis, de quo verſus ſupra ſcripti ſunt intelligendi.

Uthina, urbs Africæ mediter. Ptol. Steph. & Polybio, &c. Colon. & urbs olim epiſc. Africæ litoralis, à Carthagine 34. m. p. in occ. Punicarum in Africa urbium, inquit Cl. Bochartus, ſi Carthaginem demas, nulli cedit Utica; unde Appianus: Ἰτύκη Λιβύης μεγίστη μετὰ Καρχηδόνα πόλις. Steph. eam ſcribit eſſe Τυρίων ἄποικον, h. e. *Tyriorum coloniam.* Ita Juſtinus lib. 18. *Cum & opibus & multitudine Tyrii abundarent, miſsâ in Africam juventute Uticam condidere.* Itaque de antiquitate non parum gloriabatur; qui & eo nomine Carthagini præferebatur. Silius lib. 3.

Proxima Sidoniis Utica eſt effuſa maniplis,
Priſca ſitu, veteriſque ante arces condita Byrſæ.

Utica, enim vel *Ityca* Punice עתיקא *Atica*, i. e. *priſca* dicebatur. Boch. Hodie *Biſerte* dicitur. Long. 33. 40. Lat. 32. 45.

Utica, quæ & *Ucetia*, ſive *Uzetia*, urbs Gall. Narbon in Occitanâ reg. inter Nemauſum 4. & Lutevam ad occ. 8. leuc. Long. 25. 10. Lat. 43. 36.

Utinum, & *Utina*, *Atina* Melæ, ut aliquibus videtur, urbs Carnorum, ac Forojulienſium conventus juridicus, ab Aquileia 20. m. p. in occ. à Foro Julio 8. & à Venetiis 70. in bor. Hodie *Udine*. Long. 35. 28. Lat. 45. 46.

Utriceſium, urbs Batavorum, *Utrecht*. Vide *Trajectum*.

Utricolum, hodie *Otricoli*, op. Umbriæ in monte, Tiberi proximum, inter Narniam 8. & Romam 36. m. p.

Wagri, pop. Germ. in Holſatiâ, quorum urbs primaria *Aldemburgum* fuit.

Wallia, quæ & Cambria, Anglis *Wales*, pars occidentalis regni Angliæ, antea regionem ſeparatam faciens ſub propriis Principibus uſque ad Leolinum; quo cæſo, Edvardus fil. primogenitus Henrici Tertii Regis Angliæ *Walliæ Princeps* dict. fuit, ut & deinceps cæteri primogeniti Regum Angliæ. Diviſa eſt hodie in partem Borealem & Auſtralem, ſub quibus ſunt duodecim provinciæ ſeu comitatus. Nempe in Wallia Boreali comitatus Flintenſis, Dengbighenſis, *Arvonia*, *Caernarvonſhire*, Mervinia, *Merionethſhire*, Montgomerienſis, & Mona inſ. *Angleſey*. In Wallia autem Auſtrali ſunt comitatus, Ceretica, *Cardiganſhire*, Radnoria *Radnorſhire*, Brechinia *Brecknockſhire*, Maridunenſis *Caermarthenſhire*, & Pembrochienſis *Pembrokeſhire*. Comitatus autem Monumetenſis revulſus fuit à Wallia ſub Henrico Octavo Rege & Angliæ additus.

Walliæ Urbes & Opida quæ extant.

Abergennium, *Abergevenny*, & *Abergenny* olim Gobannium, reg. Monumetenſis.
Arvone, *Caernarvon*, reg. cogn.
Bala, *Bala*, Merviniæ.
Bangoria, *Bangor*, Carnarv. urbs epiſc.
Bellomariſcus, *Beaumorrice*, Monæ inſ. portus.
Brechinia, *Brecknock*, reg. cogn.
Cardiffa, *Caerdiff*, Glamorganenſis.
Cardigania, *Cardigan*, reg. cogn.
Chepſtovium, *Chepſtow*, Monumet.
Civitas Legionum, *Caerleon*, Monumet.
Conovii oſtium, *Aberconway*, Carnarv.
Denbighia, *Denbigh*, reg. cogn.
Fanum S. Aſaphi, *S. Aſaph*, Flintenſ. urbs epiſc.
Fanum ad Taffum, *Landaff*, Glamorg. urbs epiſc.
Harlecum, *Arlech*, Mervin. portus.
Haverfordia, *Haverfordweſt*, Penbroch.
Maridunum, *Caermarden*, reg. cogn.

Menevia,

Menevia, *S.Davids*, Pembr. urbs epiſc.
Mons Gomericus, *Montgomery*, reg. cogn.
Monumethia, *Monmouth*, reg. cogn.
Nidum, *Neath*, Glamorgan.
Pembrochia, *Pembrook*, reg. cogn. portus.
Radnoria, *Radnor*, reg. cogn.
Ruthunia, *Ruthin*, Denbigh.
Trellinum, *Welſhpool*, Montgom.

Walones, ſic vocant Lat. juniores Gall. Belg. populos, qui ſeipſos *Walons* vocant, & à Germanis *Walen* dicuntur. Sunt inter Scaldim & Legiam fluvios, occupantque partem Com. Flandriæ, ubi tractus Tornacenſis & Duacenſis & Caſtellana Inſulana.

Warſavia, *Warſow*, urbs ampla Poloniæ, Mazoviæ cap. ad Viſtulam flu. ubi frequens Regum receſſus. Vix 3. leuc. diſtat à lim. Poloniæ min. in ort. uti 24. à Lanciciâ, & 33. à Gneſnâ, 25. à Thoruniâ in Eur. 24. à Sandominia in bor. uti 36. à Cracoviâ, & 58. à Vilna in Afr. Comitiis publicis regni Poloniæ nobilis.

Waterfordia, urbs Hiberniæ in Momonia prov. com. cogn. caput, in ipſo limite Lageniæ, ad Suirium flu. 8. m. p. ab orâ litorali, & 25. à Vexfordia in occaſum. Epiſc. eſt ſub Arch. Caſſilienſi.

Welliæ, ſeu *Wellæ*, vulgò *Wells*, urbs Albionis in Angliâ epiſcopalis, in Com. Somerſetenſi, Bathoniæ urbi proxima, quarum urb. hodie ſedes epiſcopales unitæ ſunt.

Weſtphalia, reg. ampla Germ. quæ unum ex decem circulis Imperii conſtituit, inter Saxon inf. ad ort. & Belgium ad occ. Suntque in eâ reg. Epiſcopatus, ſeu ditiones, Monaſterienſis, Paderbornenſ. Oſnabrucenſ. & Mindenſis. Comitatus Oldenburgenſ. Friſiæ orientalis, & Marchiæ; Weſtphaliæ propriæ Ducatus, Com. Heyenſis, Dielpholtenſis, Lingenſis, Luppiæ, Benthemenſis, & Scaumbergenſis. Terminatur à Sept. mari Germ. ab Orient. Ducatibus Clivenſi, & Montenſi, Veteravia, Valdecenſi Com. & Landgraviatu Haſſo Caſſellano. Totius autem reg. cap. eſt Monaſterium. Sed Duc. Clivenſ. Montenſ. Juliacenſ. & Epiſc. Leodienſis, non cenſetur proprie in Weſtphaliâ, quanquam partes ſunt Circuli Weſtphalici.

Wigornia, ſive *Vigornia*, vulgò *Worceſter*, urbs Angliæ, Com. cogn. primaria, epiſc. ſub Arch. Cant. *Brannonium* Antonino, *Brannogenium* Ptolemæo. A Romanis, ut probabile eſt condita fuit, cùm ad Tranſ-Sabrinos Britannos cohibendos ſecundum orientalem Sabrinæ ripam, uti ad Rheni meridionalem, urbes per intervalla diſponerent. Sedet in loco modice acclivi ad flu. quod turrigero ponte conjungitur, *olim Romanorum*, ut habet antiqua membranula, *ſuperba mœnibus*, nunc etiam muro, non tamen valde firmo, munita. Sed decus eſt ab incolis, qui ſunt numeroſi, humani, & lanificio opulenti, nec non ab ædificiorum nitore, à templorum numero, & maxime à ſede Epiſcopali, quem Sexwolfus Merciorum Epiſcopus an. 680. conſtituit, conſtructâ ad auſtralem urbis partem Eccleſia Cathedrali, quæ ſæpius reparata, & ab Epiſcopis paulatim producta ad occaſum fere uſque ad Sabrinæ ripam. Specioſum ſane & magnificum eſt ædificium, monumentis Joannis Regis, Arthuri Principis Walliæ, & quorundam *Beauchamporum* nobile, doctiſſimiſque viris (*Præbendarios* vocant, quorum numerus 10.) Collegium hodie non minus inclytum, quam olim fuerat Monachorum monaſterium, aut Presbyterorum cœnobium. Urbs hæc non ſemel conflagravit, nihilominus è favillis ſemper ſe pulchriori forma reſuſcitavit, politiaque jam floret optima, quam *Prætor* & *Vicecomes* è viginti quatuor civibus quotannis electi, ſex *Seniores* ſive *Aldermanni*, duoque *Camerarii* adminiſtrant, cum Communi Concilio, quod ex quadraginta & octo civibus conſtat. Quod ad Geographicam rationem attinet; ab occiduâ lineâ 22. temporibus, 52. ſcrupulis diſtat. Polus verò Arcticus 52. gradibus, 12. ſcrupulis attollitur.

Wintonia, *Wincheſter*, urbs Angliæ meridionalis in Hantoniâ provinciâ, alias *Venta Belgarum* dicta Epiſcopalis eſt ſub Archiep. Cantuarienſi, ſedetur ad amnem *Itching* 10. mill. à Southamptoniâ in bor. & 18. à Salisburiâ in ort. Long. 19. 12. Lat. 51. 10.

Winuli, pop. Germ. qui & *Vinuli* & *Longobardi*. P. Diaconus.

Wiſmaria, urbs & emporium Germ. in orâ maris Baltici, vulgò *Weiſmar*. Long. 33. 32. Lat. 54. 12.

Wirtembergenſis Ducatus, reg. ampla Germ. in Suevia, cujus cap. Stutgardia. Nomen habet à Wirtemberga arce veteri, haud procul ab Eiſlingâ, ſubeſtque proprio Duci. Terminatur ab oriente & merid. Suevia propria, à Sept. Palatinatu Rheni, ab occid. autem Sylva nigra, & Marchionatu Badenſi.

Witemberga, *Witenberg*, urbs Germaniæ ad Albim flu. Saxoniæ ſup. caput & Academia, 9. mill. à Lipſiâ in bor. 5. infra Torgaviam, & 14. à Dreſdâ in Circium, Magdeburgum verſus 12. Long. 35. 00. Lat. 51. 55.

Vulſinii, & *Vulſinienſis lacus*, vide *Volſinium*.

Vultura, vel *Vulturaria*, urbs Hirpinorum in Apuliæ confin. cujus mem. Virgil. lib. 3. Od. 4.

Me fabuloſæ Vulturæ in Apulo
Altricis extra limen Apuliæ, &c.

Ubi alii codd. habent *Vulture*. *Vultur* vero mons eſt vel flumen Apuliæ.

Vulturnum, urbs olim Campaniæ à Capuâ 10. m. p. ad oſtia Vulturni flu. nunc exiguum caſtrum inter Sinueſſam ad occ. 8. & Linternum ad ort. 9. mill. *Vulturnum* urbs prius poſtea Capua eſt appellata, teſte Livio. Ex quo *Vulturnum* geminum fuiſſe videatur, unum interius, alterum in orâ.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno ſpirans, quem Græci *Eurum* vocant. Plin 2. 47. Item flu. ad Vulturnum urbem in Campaniâ. Virgil. Æn. 7.

——————*Amniſque vadoſi*
Accola Vulturni.——————

Silius lib. 8.

——————*Fluctuque ſonorum*
Vulturnum——————

Ovid. Met. 15.

Linternum, multamque trahens ſub gurgite arenam
Vulturnus.——————

Διὰ μέσης Καμπανίας ῥεῖ, inquit Strabo. Lucanus lib. 2.

——————*Delabitur inde*
Vulturnuſque celer.——————

Statius lib. 4. Silv. ubi de Viâ Domitianâ:

At flavum caput, humidumque late
Crinem mollibus impeditus ulmis
Vulturnus levat ora, maximoque
Pontis Cæſarei reclivis arcu
Pandis talia faucibus redundat:
Qui me vallibus aviis refuſum
Et ripas habitare neſcientem
Recti legibus alvei ligaſti;
Et nunc ille ergo turbidus minaxque
Vix paſſus dubias prius carinas,
Jam pontem fero, perviuſque calcor.
Qui terras rapere & rotare ſylvas
Aſſueram (pudet) amnis eſſe cœpi, &c.

Silius l. 9.

Regnantem Æoliis Vulturnum in prælia campis
Effrœnat.

Plin. l. 6. c. 36. vocat *mare*. *Jam vero & in Vulturno mari Italiæ arena alba naſcens*, &c.

Wormacia, olim *Borbetomagus*, vulgò *Worms*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum, libera & epiſc. ſub Arch. Moguntino. Long. 30. 03. Lat. 49. 33.

Uxama, op. Hiſp. citer. Plin. 3. 3. *Oſma* Cluſio. Long. 17. 45. Lat. 42. 00.

Uxella, Ptol. Camdeno *Leſtithiel*, op. Albionis in Cornubiâ (aliis eſt *Kreckornwell*, op. ejuſdem reg. proximum) ab Exoniâ ultra 40. m. p. in occ.

Uxellodunum, op. Gall. Aquitan. in finibus Cadurcorum, *Cadenac* Vigenereo. Long. 22. 38. Lat. 44. 25.

Uxellum, Ptol. op. Albionis in Selgoviis in Scotiâ, apud Carbantorigum ac Trimontium.

Uxena, pagus Hiſp. Bæticæ. *Uzelis* Cluſio.

Uxentum, urbs Salentinorum, ab Hydrunto 20. m. p. in merid. *Uſento* Leandro.

Uxentus, mons Indiæ citer. cis Gangem flu. Ptol.

Uxii, montes Armeniæ maj. ex quibus oritur Tigris flu. Diod. ubi *Uxii* pop. & *Uxia* reg. Strabo.

Uxiſama, inſ. Oceani occidui, Strabo; una ex illis quæ ab Hiſpaniâ tridui navigatione in occ. diſtant; quæ *Azores* dici videntur Ortelio.

X.

X*Anthi*, pop. Thraciæ. Steph. Horum urbs *Xanthia*, de quâ Nicetas Choniata in Annalibus. Item Aſiæ pop. qui cum eorum urbs ab Harpago Cyri regis præfecto obſideretur, uxores ſuas ac ſervos unà cum ſupellectili in arce poſuerunt, eamque igni ſuccenderunt, inde omnes pariter contra Harpagum irruentes interfecti ſunt. Herodot. lib. 1.

Xanthus, urbs Lyciæ Straboni, quam *Arnam* olim vocatam Steph. ſcribit. Dicitur & *Xanthopolis*. Item Lesbi op. Steph. Et urbs Germ. infer. apud Rhenum, vulgò *Santen*. Long. 27. 45. Lat. 51. 38.

Xanthus, flu. Troadis, idem cum Scamandro, ita dictus, teſte Ariſt. de Hiſt. An. lib. 3. quòd ovium vellera flavo colore inficiat.

Virg. Æn. 8.————*Priuſquam*
Pabula guſtaſſent Trojæ, Xanthumque bibiſſent.
Item Lyciæ flu. *Xanthum* urb. interluens. Virg. Æn. 4.
Qualis ubi hybernam Lyciam, Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.
Item fluviolus Epiri. Hoc propterea nomine fuit unus ex equis Hectoris, cujus mem. Hom. Il. 33. Sunt etiam qui dicant Xanthum inter equos Solis numerari propter illud Martialis:
Quid cupidum Titana tenes? jam Xanthus & Æthon
Fræna volunt.————

Xera, urbs juxta Herculis columnas. Steph. hodie *Xeres de la Frontiera*. Long. 14. 30. Lat. 36. 32.

Xerolibya, pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam inculta. Unde Virg. 4. Æn.
Hinc deſerta ſiti regio.————

Xerxene, reg. Mediæ Borealis inter Iberiam & Albaniam, apud Alazonem flu. ſic à *Xerxe* Perſarum rege ibi orto dicta, teſte Eutropio. Apud Strab. eſt reg. Mediæ Armeniæ majori contermina.

Z.

Zabii, pop. Magici, qui Dæmonem hircinâ formâ apparere crediderunt, teſte Maimonide in More Nevochim, lib. 6. cap. 49. Videatur Gregorius noſtras in illud Exodi 23. 19. *Non coques hædum in lacte matris ſuæ.*

Zacynthus, vulgò *Il Zante*, (inſ. cum urbe cogn. à *Zacyntho* Dardano condita, unde nomen, teſte Steph.) maris Ionii, Peloponneſo ad occ. adjacens contra Cheloniten promont. inter Cephalleniam ad Arctos, & Strophades ad Auſtr. 30. m. p. Virg. Æn. 3.
Jam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthus.
Quod ex Hom. deſumpſit Odyſſ. α.
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζάκυνθος.
Ovid. in ep. 1.
Dulichii, Samiique & quos tulit alta Zacynthos
In me turba ruunt luxurioſa proci.
Theoc. Idyll. 3.
————Κᾀγὼ πόλις ἁ Ζάκυνθος.
Vide ſis ibi Palmerium.

Zama, urbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione victus fuit. Sil. lib. 3.
Et Zama, & uberior Rutilorum ſanguine Tapſus.

Zamæ, fons Africæ canoras voces reddens iis qui aquas illius potant. Plin. 31. 2.

Zamoſcium, *Zamosky*, urbs Poloniæ in Ruſſiâ Nigrâ & Belſienſi Palatinatu, Principatûs tit. inſignita, 14. leuc. Polon. à Scandomiriâ in ort. & 15. à Leopoli in bor. Lublinum verſus 9.

Zancle, Siciliæ urbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſenis inſtaurantibus *Meſſana* appellata. Omnium Siciliæ urbium fuit longè vetuſtiſſima, ſi B. Hieronymo credimus, qui ad annum 256. Chronici Euſebiani de ſuo hoc inſeruit: *Hoc tempore in Siciliâ Meſſana, quæ & Mamertina conditur.* Sic condita fuerit Zancle annis fere 600. ante excidium Trojæ. Sed & apud Diod. l. 4. Heſiodus *Zancles* meminit, tanquam urbis antiquiſſimæ, in quâ Orion Zanclo regi portum jactis molibus extruxerit. Sunt qui ab hoc *Zanclo* dictam volunt; alii à fonte *Zancle*; alii à Saturni falce, ibi abſconditâ. Stephanus ex Hecatæo: Οἱ μὲν τοῦ Ζάγκλου γηγενοῦς, ἢ ἀπὸ κρήνης Ζάγκλης, οἱ δὲ διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι. Sed Thucydides multo verius lib. 6. Ὄνομα δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ζάγκλη ἦν ἀπὸ τῶν Σικελῶν κληθεῖσα, ὅτι δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον τὴν ἰδέαν ἐστὶ, τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. Unde apud Steph. Nicander de Siciliâ l. 10.
Καί τοι καὶ Ζάγκλης ἐδάη δρεπανητίδος ἄσυ.
Quamvis falcatæ Zancles combuſſerit urbem.
Ovid. Faſt. 6.
Quique locus curvæ nomina falcis habet.
De falce nihil habet Strabo, tantum *Zanclion* curvum eſſe dicit. Verba ſunt: Ζάγκλη πρότερον ἐκαλεῖτο διὰ τὴν σκολιότητα τῶν τόπων, Ζάγκλιον γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ σκολιόν. Nempe παρὰ τοῖς ἐκεῖ, ab hominibus qui illic habitant, ut rectè addit Euſt. hunc ipſum locum citans in lib. 12. Odyſ. Itaque Ζάγκλη propriè *curvam* ſonat. Quam vocem eſſe Siculam fruſtra contendunt, cum ſit Punica צלגא *zalga* per Metatheſin G. & L. Bochartus.

Zarmeſogethuſa, quæ & *Ulpia Trajana* ex antiquâ inſcriptione, *Vexol* nunc & *Venecz*, & incolis *Varhel*, Sclavonicè *Gradigh*, teſte Lazio, urbs Daciæ, olim Regia, nunc pagus ab Albâ Juliâ 8. leuc. in auſt. paulò à Citibinio remota.

Zelandia, reg. marit. Germ. infer. Sic dicta qu. *Sealand*, quia olim mari obruta fuit. Vide Verſteganum c. 4.

Zeles, Strab. urbs Hiſp. ad Eretum, ſed à Romanis in Mauritaniam oppoſitam tranſlata, & poſtea *Julia Joza* vocata. Ζῆλιν Strabonem ſcripſiſſe putat Caſaub. quanquam iſtis in nominibus Barbaris nullam ſequuti ſint veteres certam Analogiam. Plinio *Zilis*, Ptol. Ζιλία vocatur.

Zelia Dioni, *Zela* Cæſ. & Plut. Cappadociæ op. ubi Cæſar Pharnacem regem devicit.

Zelia, Troadis urbs, ſub pede Idæ montis ad Æſopum flu. Hom. Il 2. in Lyciâ nempe reg. Strabo. Lyciorum op. quoque facit Plut. de virtutibus mulierum. Stephanus & Euſt. faciunt Cyzici caſtellum. Heſych. Ζέλεια, πόλις Τροίας.

Zephyrium, urbs Ciliciæ idter oſtia Calycadni ad occ. & Corycum urb. ad ort. *Tarſu* Nigro. Halicarnaſſus olim quoque ſic dicta fuit, teſte Steph.

Zephyrium, promont. M. Græciæ in orâ Calabriæ ult. apud Locros, à quo Locri *Epizephyrii*, *Capo Bruzano* Mazzellæ. Alterum Cretæ in orâ ad ort. *Capo d' Altelin* Luſignano, *Capo di Mirabello* Pineto. apud Cherſoneſum urb. Tertium Cypri in orâ occiduâ apud Paphum veterem, *Capo Chelidonio* Luſignano. Quartum Cyrenaicæ in orâ apud Darnim urb. proxim. Nauſtathmo, *Capo di Bonandrea* Nigro.

Zerynthus, urbs & antrum Hecates in Samothraciâ; *Canis antrum* Lycophroni. Inde *Zerynthius* adject. Ovidius Triſt. 1. 9.
Inde levi vento Zerynthia litora nacta
Threiciam tetigit feſſa carina Samon.

Zetha, Africæ promont. ad Syrtim min. Ptol. *Zerbi* Mercatori.

Zeugitana, reg. Africæ in orâ litorali, Numidiæ finitima, Tuſcâ flu. eos ſeparante. Zeugitana gens chiromantica fuiſſe putatur; & hinc quas *Cingaros* Itali dicunt, Belgæ *Egyptenaren*, Angli Gypſies, qui divinando ex manus inſpectione circumvagantur, profectos tradunt.

Zeugma, urbs Syriæ in Comagenâ ad Euphratem, à Samoſatis 72. m. p. in Auſtr. Stat. 3. 2.
Antiquæ Babylonis opes & Zeugma Latinæ
Pacis iter.————
Item Daciæ urbs. Ptol. *Zazſebes* Lazio.

Zilia, *Zelis*, Strab. *Arzilla* Marmolio, urb. regni Fezzæ, in orâ Oceani Atlantici, 32. m. p. à Tingi in merid. Lixum verſus 20. Long. 06. 35. Lat. 35. 30.

Zoar, nomen loci. Gen. 19. Suidas. Ζόαρ τόπος.

Zoara, urbs Perſidis. Cives *Zoari*, vel *Zoaritæ*. Eſt etiam Ζόαρα, vicus magnus ſive caſtellum Palæſtinæ ad mare mortuum, quò Loth confugit à Sodomis. Cives *Zoareni* vel *Zoroatæ*. Steph.

Zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidam lati, cœlum, terramque veluti cingulâ quâdam ambientes. Sunt autem numero quinque: ex quibus media, quæ inter Tropicos eſt, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ vero extremæ ſub Arctico & Antarctico circulis ſitæ, nimio frigore horrent, unde & ipſæ quoque habitationi parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, utpote quæ mediæ inter torridam & gelidam ſitum obtinent, temperatæ ſunt, & humanæ vitæ accommodatiſſimæ. Eratoſthenes apud Heraclidem Ponticum in Allegoriis Homeri:
Πέντε δ᾽ αἱ ζῶναι περιηγέες ἐσπείρηντο,
Αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο κελαινότεραι κυάνοιο,
Ἡ δὲ μία ψαφαρή τε καὶ ἐκ πυρὸς οἷον ἐρυθρὴ
Τυπτομένη φλογμοῖσιν, ἐπεί ῥά ἑ μοῖραν ὑπ᾽ αὐτὴν
Κεκλιμένοι ἀκτῖνες ἀειθερέες πυρόωσιν.
Αἱ δὲ δύω ἑκάτερθε πόλοιο περιπεπηγυῖαι
Αἰεὶ κρυμαλέαι, αἰεὶ δ᾽ ὕδατι μογέουσαι.
Virgilius Georg. 1.
Quinque tenent Cœlum Zonæ, quarum una corusco
Semper Sole rubens, & torrida ſemper ab igni,
Quam circum extremæ dextrâ lævâque trahuntur
Cærulea glacie concretæ, atque imbribus atris.
Has inter mediamque duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ Divum, & via ſecta per ambas
Obliquus quà ſe Signorum verteret ordo.
Ovidius Met. 1.
Utque duæ dextrâ cœlum, totidemque ſiniſtrâ
Parte ſecant Zonæ, quinta eſt ardentior illis:
Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem
Cura Dei, totidemque plagæ tellure premuntur.
Quarum quæ media eſt, non eſt habitabilis æſtu;
Nix tegit alta duas; totidem inter utramque locavit,
Temperiemque dedit miſtâ cum frigore flammâ.
Tibullus lib. 4. Panegyr. ad Meſſalam:
————*Circumfuſo conſiſtit in aere tellus,*
Et quinque in partes toto diſponitur orbe.
Atque duo gelidæ vaſtantur frigore ſemper.

Illic

Illic & denſâ tellus abſconditur umbrâ
Et nulla incepto perlabitur unda liquore,
Sed durata riget denſam in glaciemque nivemque.
Quippe ubi non unquam Titan ſuperegerit ortus.
At media eſt Phœbi ſemper ſubjecta calori,
Seu propior terris æſtivum fertur in orbem,
Seu celer hybernas properat decurrere luces.
Non ergo preſſo tellus conſurgit aratro,
Nec frugem ſegetes præbent, nec pabula terræ.
Non illic colit arva Deus, Bacchuſve, Cereſve,
Nulla nec exuſtas habitant animalia partes.
Fertilis hanc inter poſita eſt, interque rigentes
Noſtraque, & huic adverſa ſolo pars altera noſtro,
Quas ſimilis utrinque tenens vicinia cœli
Temperat: alter & alterius vires necat aer.
Hinc placidus nobis per tempora vertitur annus,
Hic & colla jugo didicit ſubmittere taurus,
Et lenta excelſos vitis conſcendere ramos,
Tondeturque ſeges maturos annua partus,
Et ferro tellus, pontus confinditur ære.
Quin etiam ſtructis exſurgunt opida muris.

Varro:

Mundus domus eſt maxima rerum
Quam quinque Altitonæ fragmine Zonæ
Scindunt, per quam limbus pictus
Bis ſex Signis ſtellimicantibus
Altus in obliquo æthere Lunæ
Bigas acceptat.

Claudianus lib. 1. de R. Proſ.

Addit quinque plagas, mediam ſub tegmine rubro
Obſeſſam fervore notat, ſqualebat aduſtus
Limes, & aſſiduo ſitiebant flamina Sole.
Vitales utrinque duas, quas mitis oberrat
Temperies habitanda viris, cum fine ſupremo
Torpentes traxit geminas, brumaque perenni
Fœdat, & æterno conſtringit frigore telas.

Achilles Tatius Iſag. Πρῶτος δὲ Παρμενίδης περὶ τῶν ζωνῶν ἐκίνησε λόγον· Περὶ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν πολλὴ διαφωνία τοῖς μετ᾽ αὐτὸν γέγονε· Οἱ μὲν γὰρ ἓξ αὐτὰς εἶπον, ὡς Πολύβιος καὶ Ποσειδώνιος, τὴν διακεκαυμένην, εἰς δύο διαιροῦντες· Οἱ δὲ πέντε παρέλαβον, ὥσπερ Ἐρατοσθένης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἷς καὶ ἡμεῖς κατηκολουθήσαμεν. Notat Junius horum fabuloſè Zonas 5. adumbraſſe in Achillis clypeo, nominans πτύχας, i. e. *plicas*. Nam duas finxit ex plumbo albo, duas æneas, mediam auream: verba ſunt:

Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ᾽ ἔνδοθι κασσιτέροιο,
Τὴν δὲ μίαν χρυσῆν.

Color albus plumbi refert duas extremas inhabitabiles propter nives: media aurea mediam igneam inhabitabilem; duæ reliquæ æneas duas habitabiles, quia hic color medius inter candidum & rutilum, & ab utroque temperatus. Eſt etiam in Phil. Judæo elegans deſcriptio Zonarum in lib. de Hærede rerum divinarum. Geminus Element. Aſtronom. cap. 12. Τῆς συμπάσης γῆς, ἐπιφάνεια σφαιροειδὴς ὑπάρχουσα, διαιρεῖται εἰς Ζώνας πέντε, ὧν δύο μὲν αἱ περὶ τοὺς πόλους, πορρώτατα δὲ κείμεναι τῆς τοῦ ἡλίου περιόδου Κατεψυγμέναι λέγονται, καὶ Ἀοίκητοι διὰ τὸ ψῦχος· Ἀφορίζονται δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρκτικῶν πρὸς τοὺς πόλους. Αἱ δὲ τούτων ἑξῆς, συμμέτρως δὲ κείμεναι πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου περίοδον Εὔκρατοι καλοῦνται· Ἀφορίζονται δὲ αὗται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ Ἀρκτικῶν, καὶ Τροπικῶν κύκλων μεταξὺ κείμεναι αὐτῶν. Ἡ δὲ λοιπὴ Μέση τῶν προειρημένων, κειμένη δὲ ὑπ᾽ αὐτὴν τὴν τοῦ ἡλίου περίοδον Διακεκαυμένη καλεῖται. Mela lib. 1. cap. 1. *Terra ab oriente diviſa ad occaſum Zonis quinque diſtinguitur. Mediam æſtus infeſtat, frigus ultimas; reliquæ habitabiles, paria agunt anni tempora, verum non pariter.* Cicero in Somn. Scipionis: *Cernis autem terram eandem quaſi quibuſdam redimitam & circumdatam cingulis? è quibus duos, maximè inter ſeſe diverſos, & cœli verticibus ipſis ex utraque parte ſubnixos, obriguiſſe pruinâ vides: medium autem illum & maximum Solis ardore torreri. Duo ſunt habitabiles, quorum auſtralis ille, in quo qui inſiſtunt, adverſa nobis urgent veſtigia: Hic autem alter ſubjectus Aquiloni quem vos incolitis.* Plin. 2. 68. *Cum ſint quinque partes quas vocant Zonas, infeſto rigore & æterno gelu premitur omne quicquid eſt ſubjectum duabus extremis circa vertices, hunc qui Septentrio vocatur, eumque qui adverſus illi Auſtrinus appellatur. Perpetua caligo utrobique, & alieno molliorum ſiderum aſpectu maligna, ac pruina tanquam albicans lux. Media vero terrarum, quà Solis orbita eſt exuſta flammis, & cremata cominus vapore torretur; circa duæ tantum, inter exuſtam & rigentes temperantur, eæque ipſæ inter ſe non perviæ propter incendium ſideris.*

Zoſter, op. & promont. Atticæ inter Pyræeum port. & Ceam inſ. cujus mem. Cic. ep. lib. 5. ad Att. Licet Strabo illud apud Iſthmum deſcribat, ſicut & Steph. qui ſic dictum ait, quòd ibi Latona *Zonam* ſolverit, in ſtagno lavatura, ubi incolæ piſces illi & Dianæ immolabant.

Zoſter, Italiæ promont. ubi Sibyllæ Cumanæ domicilium. Lycophron. In Campaniâ putat eſſe Ortelius.

F I N I S.

DICTIONARII

GEOGRAPHICI

Pars altera,

IN QUA

Locorum, Urbium, Fluviorum, &c. Vocabula recentia ac vulgaria Antiquis præpoſita exhibentur.

A.

A, Aa.
Aade, Aada.
Aare, Abrinca.
Abach, Abudiacum.
Abano, Aponus.
Abarino, Pylos.
Abaunas, Mant. palus.
Abbahus, Nilus.
Abbeville, Abbatis villa.
Abela, Abela.
Abellinas, Antilibanus.
Abenow, Abnobi montes.
Abenſperg, Abuſina.
Aberavon, Aberavonium.
Aberconway, Abercovonium,Conovium.
Aberdeen, *Aberdon*, Aberdona, Aberdonia, Devana.
Aberdour, Aberdora.
Aberford, Calcaria.
Abergavenny, Abergennium, Gobanium.
Aberiſtwyth, Aberiſtyvium, Tybius.
Abernethy, Abernethæum.
Abeſin, Antiochia.
Abexin, Æthiopia, Abaſſia, Abaſſinia.
Abiagraſſo, Abiatum ſive Albiatum.
Abiam, Oxus.
Abington, Abendonia ſeu Abingdonia.
Abiſſia & *Abiſſines*, Abaſſia, Habaſſia, Æthiopia.
Abo, Aboa.
Aboy, Aboya.
Abrantes, Abrantus, Tubucci.
Abrigada, Arabriga, Arrabida.
Abruzzo, Aprutium, Samnium.
Abutich, Abydos.
Abyſo, Elorum, Helorus.
Aca, *Acon* & *Acre*, Ptolemais.
Acada, Sangarius.
Accaron, Accaron.
Accum, Auxume.
Ac-Denghiz, Mare Mediterraneum.
Acdenis Turcis, *Archipelago* noſtris, Mare Ægæum.
Aceglio, Acellium.
Acellaro, ſive *Atellari*, Elorum, Elorus, Helorus.
Acerano, *l' Acerra*, Acerræ.
Acerenza, *Cirenza*, Acheruntia.
Achatana, *Esbahan*, Ecbatana.
Achaton, Aphrodiſium.
Achelo vel *Anchialo* Græcis, *Kenkis* Turcis, Anchialus.
Achlar, Araxes.
Achonry, Achonrita, Achada,
Achrida ſive *l' Ochrida*, quæ & *Giuſtandit* Turcis, Achris, Achridus, Lychnidus, Juſtiniana prima.
Achterwaldt, Arduenna.
Achyr, Achyrum.
Acilino, Acilius, Acithius.
Ackſteed, Ackſteda.
Acle, Aclea, Acleca.
Aclibia, Clupea vel Clypea.
Acoionlu, *Anaduole*, *Pegian*, Armenia minor.
Acon, *Acre*, Ptolemais.
Acopende, Olbia Pamphyliæ.
Acor, Icoſium.
Acous, *Aſpe*, Aſpartuca, Aſpaluca.
Acqs, *Dax*, Aquæ Auguſtæ, Aquæ Tarbellæ vel Tarbellicæ, Tarba.
Acqua Favella, Thuria.
Acqua pendente, Aquæ Taurinæ, Acula, Aquula, Aquila.
Acqua viva, Aquaviva.
Acque di Mondragone, Aquæ Sueſſanæ, Sinueſſanæ, quæ & *Torre di Bagni*.
Acque dolci, *Calora*, *S. Marco*, Calacta.
Acqui, Aquæ Statellæ vel Statiellæ; Bormiæ Aquæ.
Acra Spandona, Metopon.
Acre, *Aca*, *Acon*, *Acri*, Ptolemais.
Acremont, Acræ.
Acri, Aciris.
Acria Capo, Acritas.
Acs, vide *Acqs*.
Acſar, Anazarbus.
Acſu, Aſcanius.
Actamar, Mantiana palus.
Acul, *Zidem*, *Capo de Celi*, Ocelis, Ocila.
Acumoli, Acumulum.
Acuri, Azura.
Aczu, Auzacia.
Adare, Adara.
Adazar, *Albſor*, *Cocas*, *Cochias*, Caucaſus.
Adda, Addua.
Adegele, *Pharphar*, Chryſorrhoas,
Adel, Azania Æthiopiæ.
Adelſperg, Avendonis, Adula.
Adem, Salinum.
Aden, Adenum.
Adena, Sarus Ciliciæ.
Aderborn, Aderborna.
Aderburg, Aderburgum.
Aderno, Adranum, Hadranum.
L' Adige Italis, Germanis *Eeſh*, Atheſis.
Adington, Adingtona.
Admirati, Eleutherus Siciliæ, Orethus.
L' Adour, *Dour*, Aturrus, Aturius, Atyr.
Ardene, *Ædera*, *Eder*, Adrana.
Adri, *Atri*, Adria, Hadria, Atria.
Adrinza, Aſſyria, Adiabene.
Aerra, *Alter*, Elteri, Elterium.
Æſchecher, Leucopolis.
Ætino, Ætinium, Athenæum.
Afdime, *Alfdime*, Arſinoe.
Afrique, *Africk*, Africa, pars mundi meridionalis.
Africa, Aphrodiſium.
Agamer, Agamerum.
S. Agatha di Goli, Agatha Campaniæ.
Agde, Agatha Galliæ Narbonenſis.
Agen, Agenum, Aginum, Aginnum.
L' Agenois, Aginnenſis tractus.
L' Agerola, Acerræ.
Aggerhuis, Aggerhuſia.
Aggia, Himella.
Aghem ſeu *Ghem*, Agamium.
Agiomana Golfo, ſinus Toronaicus.
Agion oros Græcis, *Seididag* Turcis, *Monte Santo*, Athos.
Agios Adrianos, Mycenæ.
Agirone, Agyrium.
Aglar, *Aglay*, *Aglon*, Aquileia ſeu Aquilegia.
Aglio Selva, Algidum nemus.
Agmondeſham, *Amerſham*, Agmundeſhamum.
Agnano Bagni, Thermæ Anianæ.
Agno, Clanius, Clanis.
Agnone, Aquilonia.
Agnum, Morgantium.
Agobel, Victoria Mauritaniæ.
Agonara, Aganagora.
Agoro, Agorum.
Agouſte, Auguſta, aliis Xiphonia.
Agriomela, *Selambria*, Sperchius.
Agromento, Grumentum.
Agueda, *Agada*, Æminium.
Ahauſen, *Ahuis*, Ahuſa.
Ahinadal, Maſſagetæ.
L' Aia, Allia.
Aiazzo, *Aiaccio*, Adiacium, Aiacum, Urcinium.
Aichſtadt, *Eiſtat*, Aureatum.
Aiduacal, *Idevacal*, Atlas.
L'Aigle, Ad aquilas.
Aigues caldes, Aquæ calidæ, Aquæ Celinæ, Amphilochia, Auria; item Aquæ Quinctiæ vel Quinctianæ.
Aigues mortes, Aquæ Mortuæ, Foſſa Mariana.
Aila, *Elter*, Ælana, Leanites.
Ailsbury, Ælesburia, Æglesburgus.
Ailſham, Æleſhamia.
Ailzal, *Ailze*, Ailza.
Aiman, Turcis *Gemen* vel *Giæmen*; Arabia felix.

Ain Kems, Heliopolis Ægypti.
Ainay, *Aiſnay*, Ara Lugdunenſis, Cœnobium prope Lugdunum.
Aire, Alurium, Alurenſium Civitas; Æria.
Airy, Airiacum.
Airu, Airus.
L' Aiſne, *Eſnes*, Axona.
Aiſe, Oeaſo, Eaſon, Olarſo, Jarſo, Orſona, Idanuſa.
Aix en Provence, Aquæ Sextæ.
Aix la Chapelle, *Aken*; Aquæ Grani, Aquiſgranum.
Aken, *Aix la Chapelle*; Aquiſgranum.
Akmancheſter, *Bathe*; Bathonia, Aquæ calidæ, Aquæ Solis.
Al, Guttalus.
Aladuli, *Accionlu*, *Anaduole*; Armenia minor.
Alagon; Alavona.
Alan; Alanus.
Aland; Alandia.
Alandriana; Mæandria Epiri.
Alano, *Forcone*; Avia, Furconium.
Alanquera; Jerabrica.
Alaro, *Sagriano*, *Suchriano*; Sagra.
Alatri, Alatrium, Aletrium.
Alava; Alaba.
Albano; Albanum opidum, *Monte Albano*, Albanus.
S. *Albans* (ſc. *Town*) Verolamium, Fanum S. Albani.
Albany; Albania Scotiæ, Britannia ſecunda; item pars Macedoniæ, Albania, Epirus.
Albaſequia; Ampſalis.
Albe Royale, *Stulweiſſenburg* Germanis, *Stolni Biograd* Sclavis; Alba Regalis.
Albegna; Albania Italiæ fl. Almiana, Amiana.
Alben, *Byrrammerwaldt*, Albius M. Albium op.
Alben Germ. *l' Alpi* Ital. *the Alps* Angl. Alpes.
Albenga; Albingaunum.
Alberton; Paratonium.
Albi di Marſa; Alba Marſorum.
Albor, *Villa nova*; Portus Aunibalis.
Alboran; Erroris inſula.
Alborna; Alburnus.
Albs, *Savio*; Iſapis Sapis.
Albſor, *Adazar*, *Cocas*, *Cochias*; Caucaſus.
Albufeira; Baſſa.
Albunea; Albunea ſylva & Albuneus fons.
Alby; Alba Helviorum, Albiga.
Alca; Talca, Talga, Tazata.
Alcahira; Alcairum, Babylon, Memphis.
Alcala de Henares; Complutum.
Alcamo; Alcamus.
Alcanik; Alcanitium.
Alcanizes; Alcanitium.
Alcantaba; Aceſines, Aſcines, fl. Sic.
Alcantara; Norba Cæſarea, Pons Trajani.
Alcaraz; Alcaranum, Orgia, Tugia.
Alcaſor; *Laura*; Arcobriga.
Alcazar d' Oſal; Salacia.
Alchabar; Circeſium, Conſtantina.
Alchaſir, *Choſair*; Berenice, Bernice.
Alcipo; Halyzia.
Alcluyd; Dunbritonium.
Alcmaer; Alcmaria.
Alcol, *Larobo*; Collops magnus; Cullu.
Alcon, Olcachites.
Alcudia; Abiſa, Automala.
Aldea el muro; Auguſtobriga.
Aldea el rio; Illiturgis, Iliturgis, Ilurgia, Epora.
Aldeburgh vel *Alburrough*; Aldeburgum, Iſurium.
Aldenburgh vel *Oldenburgh*, *Stargard*; Aldeburga, Branneſia, urbs vetus.
Aldernay, *Orna*, *Riduna*; Ebodia, Oriniacum.
Alemdaghii, Olympus.
Alemain, Germania; Alemannia.
Alenſon; Alenconium.
Aleppo; Alepum, Chalybon, Berœa, Beroe, Chalopolis.
Aleria deſtrutta, Aleria.
Alexia, *Tavignavis*; Rhotanus.
Aleſſandretta; Arſinoe, Alexandria.
Aleſſandria di Egitto, *Scanderia* Turcis; Alexandria Ægyptis.
Aleſſandria, *Scanderoon*; Alexandria Ciliciæ ſeu Syriæ.
Aleſſandria della Paglia; Alexandria Statiellorum.
Aleſſano; Alexanum.
Aleſſio; Liſſus Albaniæ.
L' Aleſſo; Alex.
Aleſtoroſori, Alectryopolis.
Alfaques; Ruſpæ.
Alfeldt; Alfelda.
Alfeo; Anapus.
Alferton; Alfertonium.
Alfidena; Aufidena.
Alford; Alfordia.
Alfranges Æthiopibus, *Giavor* Turcis; Europæi populi.
Algarve; Algarbia.
Alger, *Geizer*; Iol, Colonia Cæſarienſis; Algezira.
Algier, *Algiers*; Algeria, Algerium; Ruſucurum.
Algow; Algovia
Alhama; Artigi, Artigis.
Alicante; Alona.
Alicata; Gela.
Alicur; Ericuſſa.
Aliphi; Alipha, Allifæ.
Allaway; Aluva.
Allemagne, *Allemans*; Germania, Germani.
Allendorf; Allendorfia.
Aller; Allera.
Allerburg; Allerburgum.
Allerton; Cataracton, Cataractonium, Caturractonium.
L' Allier; Elaver.
Allocan; Amana, Amanus.
Almacaron; Almacara.
Almagro; Almagrum.
Almance; Almantia, Almentia.
Almaz; Aliſca, Amantia, Anamaſcia.
Alme; Aliſo.
Almenara; Carthago, Byrſa.
Almeria; Portus magnus, Almeria.
Almiſſa; Pegontiæ, Pegontium.
Almiſta; Arviſium Promontorium.
Almondbury; Cambodunum, Campodunum, Camalodunum.
Almonde; Almon, fluvius.
Almantia; Nertobriga.
Almannezar; Exitani, Sexitani.
Alne ſeu *North-Tyne*; Alaunus.
Alnewick; Alaunovicum.
Alalphano vel *Goviano*; Fraxinum.
Alpen ſeu *Ulpen*; Caſtra Ulpia, Ulpia Legio.
Alphen; Caſtra Albiniana, Albina, Albimana.
Alresford; Alresfordia.
Alſace; Alſatia ſup. & inf.
Alt; Alta fl.
Altai, *Juifa*; Imaus mons.
Altamura; Minoa, Altus Murus, Petilia.
Altdorf & *Altorf*; Altdorfium Helvetiæ, Altorfia Franconiæ.
Altenburg; Altemberga Tranſylvaniæ, Altemburgum Miſniæ; Flexum Hungariæ.
Altenhofen; Arrianum in Auſtriâ, Vacorium in Norico.
Altenhohenaugh; Oenipons Vindeliciæ.
Alter, *Aerra*; Elteri, Elterium.
Alth, Germanis, *Olth*, Hungaris; Aluta, fl.
Altino; Altinum ſub dit. Venetâ; Altinum, Altinium Pannoniæ.
Altmul, *Atmul*; Alemannus, Almonus.
Altoboſce; Colophon.
Altophen; Herculia.
Altomonte; Balbia, Altomontium.
Alton; Altonium.
Altorf; Altorfia Franconiæ.
Altrip; Alta ripa.
Altſol; Altiſolium.
Altzheim; Aliſo.
Altzia, *Alzia*; Alſiatum.
Alverton; Alvertonia.
Alway, *Allaway*; Aluva.
Alyne; Alineus lacus.
Alzagar; Oaſis, Avaſis.
Amalfi, *Malfi*; Amalphis.
Aman; Apamia, Apamea, Epiphania.
Amance; Amantia, Almentia Lotharingiæ.
L' Amanthea; Amantia, urbs Italiæ.
Amarante; Amaranthus, Ara ducta.
Amber; Ambra.
Amberzee; Ambræ lacus.
Amberg; Amberga.
Ambleſide; Amboglanna.
Amboiſe; Ambaſia.
Ambresbury; Ambresburia, Ambroſii vicus.
Ambrun; Eborodunum, Ebrodunum.
Amegara; Palmyra, Adrianopolis Syriæ.
Amendolara; Heraclea Græciæ magnæ; Pelicore.
Amendolia; Peripolis, Peripolium.
Ameren, aliàs *North-Strandt*; Auſtriana, Gleſſaria.
Amid, ſive *Hemid* Turcis, *Simiſo* incolis; Amiſus, Amiſum.
Amid, Turcis *Carahemid*; Amida, Ammæa.
Amiens; Samarobriva, Ambianum.
Amiterno; Amiternus, Amiternum.
Ammeren, *Mierle*; Mederiacum.
Amonde, *Almonde*; Almon, fl.
Amorbach; Amorbachium.
Amorgo, *Amurgo*, *Murgo*; Amorgos, inſ.
Ampela; Ampelos Cretæ.
Amper, *Ambre*, *Brag*; Ambra.
Ampignone; Empulum.
Ampurias; Emporiæ.
Amſterdam, *Amſtelredam*; Amſtelodamum.
Amuzon, *Mezo*; Amizon.
Anaduole, *Pegian*, *Acoionlu*; Armenia minor.
Anagni; Anagnia.
Anan; Ananus, prom. Scotiæ.
Anand; Anandus fl.
Anandale vel *Annandale*; Anandia prov.
Anatolaidag; Olympus.
Anatoria; Tanagra, Græa, Gephyra, Oropus.
Anazzo, *Torre d' Anaſſo*; Egnatia, Gnatia.
Anchialo, *Anchelo*, *Kenkis*; Anchialus.
Anchora; Aſine.
Andaluzia; Andaluſia, Vandalitia.
Andernach; Antenacum, Antonacum, Antunacum, Anturnacum.
Andernopoli, *Andrinopoli*, *Endrem*; Adrianopolis.
S. *Andero*; Andreapolis Biſcaiæ, Flavionavia.
Ander Thur; Adfines.
Andorio; Mandorium.
L' Andramiti; Adramittium, Atramyttium, Adramitteos, Pedaſus.
S. *Andrea*; Antirrhium.
Andres; Androſia.

S. *Andres*; Flavium Norici.
S. *Andrews*; Andreapolis, urbs Arch. Scotiæ.
Andujar el Viejo; Iliturgis, Illiturgis, Ilurgis.
Anduſe; Anduſa.
Anemora, Stalemura, Scalemura; Anemurium.
L' *Anemo*; Anemo, fl.
Anfiſa; Amphiſſa.
Angers, Angiers; Andes, Andegavia, Andegavum, Juliomagus Galliæ.
Angleſey; Mona.
Angleterre, L'Anglois; Anglia, Angli.
Anglona; Aquilonia.
Angotina; Acanthina.
Angoleſm, Engouleſme; Engoliſma, Inculiſma.
Angouri; Ancyra Galatiæ.
Anhalt; Anhaltium, Caſtrum; Principatus Anhaltinus, reg.
Anian; Anianum fretum.
Anjou; Andegavia, Ducatus Andegavenſis.
Annan, Annand, Annandale; Ananus; fl. Ananum, op. Anandia, prov. Scotiæ.
Annonay; Annoniacum.
Anone; Anonium.
Anſa, Auſa, Limino, Lizonzio; Alſa, Alſuavus.
Anſedonia; Anſidona, Coſæ.
Antali; Attalia.
Anthill ſive *Ampthill*; Antilia.
Anthios; Antinoe Ægypti.
Antibe; Antipolis, Athenopolis.
Antignano; Pauſilypum.
Antilles vel *Caribby Iſlands*; Antillæ; qu. Anthropophagorum Inſulæ.
Antimilo; Antimelos, Thera, Calliſte.
Antioch; Antiochia Syriæ, Antiochia juxta Daphnen.
Antiochetta; Antiochia Ciliciæ, Antiochia ſuper Cragum.
Iſola di S. *Antioco*; Enoſis, Sulcitana.
Antiparo; Antiparos, Præpeſinthus.
Antivari; Antibarum, Doclea.
Antragues; Sicca, Sicca Veneria.
Antrim; Antrimum.
Antrodoco, *Interdoco*; Interocrea, Interocreum.
Antwerp, *Anvers* Gallis, *Antorf* Germ. *Anveres* Hiſp. *Anverſa* Ital. Antverpia, Andoverpum, olim Atuatum, Atuacutum.
Capo d' *Anzo*; Torre d' *Anzo*; Antium.
Aochora, Acor; Icoſium.
Aouſt; Auguſta Prætoria.
Apea, *Eſpejo*; Aſpavia.
Appennine; montes Appennini.
Rio d' *Appio*; Almo,
Appleby; Aballaba, Abellaba.
Aprio; Apros, Apri, Theodoſiopolis.
Apte, Atte, Xat; Apta Julia.
Aqua, Carrathaſſan; Calpas.
Aqualagna; Aqualania.
Aqua pendente; Aquila, Acqula, Aquæ Taurinæ.
Aque dolci; Calacta.
Aquedotto; Vitis.
Aquitain; Aquitania.
Araciol, Arexil, Arraiola, Araquil; Aracillum, Aracælum, Aracelum.
Araclea; Perinthus, Perintheras, Peralia, Heraclea, Mygdonia.
Aragelaran, Melitene.
Aragon; prov. Aragonia, Hiſpania Tarraconenſis.
Araw; Aravus, fl.
Arbeca; Urbicua.
Arbia; Alma, fl.
Arbois; Arboroſa.
Arbon; Arbor felix.
Arcadia; Cypariſſi, Cypariſſia, Cypariſſos, Haliartus.
Arcas; Arcabriga.
Arce; Arcanum.
Arces, Arzes; Arſinoe, Arzus,
Archiech; Oroſa, Alinza.
Archipelague; Mare Ægæum.
Arcis ſur Aube; Arciaca ad Albam.
Arclo; Arclovium.
Arcos; Arcenſium colonia, Arcobriga.
Arden; regio Palmyrene.
Ardenner-waldt, *la foreſt d' Andenne*; Arduenna.
Ardermouth-head; Novantum promontorium, Novantum Cherſonneſus.
Are; Arus, fl.
Arensburg; Arensberga, Arensburgum, Aresburgium.
Areſgol; Siga.
Arezzo; Arretium, Arrhetium, Aretium.
Arga; Aragus, Agrada.
Argentan; Argentomachum, Argantomagum.
Argentiere; Argentuaria, Argentaria.
Argentine, Argenton, Argent; Argenteus, Argentius, fl.
Argentine; Strasburgum, Argentina, Argentoratum.
Argenton; op. Argantomagum, Argentomagum.
Argiro caſtro; Antigonia.
Argiſch; Argidava.
Argo; Argos Peloponneſi.
Ariano; Arianum.
Aricanda; Moſon.
Arles; Arelatum, Arelas, Arelate, Theline.
Arlon, *Arlun*; Orolaunum, Ara Lunæ.
Armagh; Armacha, civitas; Armachana provincia.
Armagnac; Comitatus Arminiacenſis.
Armaſon; Armentio, fl.
Armenua; Medobriga.
Armenza; Armentia.
Armiro; Pagaſæ, Pagaſa.
Arnheim; Arenacum.
Arno; Arnus, fl.
Arundel; Aruntina.
Arpaia, Harpadium, Harpinum.
Arqua; Libarna.
Arrades; Quina.
Arraiola; Aracillum, Arocelum.
Arras; Atrebatum, Rigiacum, Origiacum.
Arriana; Abditana.
Ars; Florius, fl.
Arſingan; Aziris, Theodoſiopolis.
Artinia; Ætolia, Hyanthis.
Artois; Arteſia, Atrebatum regio.
Arvas; Narbaſorum regio, Narbaſum montes.
Arzeil; Zilia, Zelis.
S. *Aſaph*; Aſaphopolis.
Aſchburg; Aſciburgium.
Aſcherne, *Aſcheten*; Aſcatna.
Aſcoli; Aſculum Picenum.
Aſcoli di Saturno; Aſculum Appulum.
Aſhburton; Aſburtonium.
Aſhdod; Azotus.
Aſna; Syene.
Aſnan; Metacompſo, Tacompſon, Tachempſo.
Aſola; Aſulum.
Aſoph; Tanais urbs.
Aſopo; Aſopus, fl. & op.
Aſpahan, *Haſpachan*, *Spahawn*, *Iſpahan*; Aſpahamum.
Aſpe; Aſpartuca, Aſpaluca.
Aſperoſa; Abdera.
Aſpra; Caſperia.
Aſpropotamo; Achelous.
Aſſin; Itys, fl.
Aſſur, Sur; Antipatris.
Aſtora, Stora, Stura; Aſtura.
Aſtorga, Aſtorgue; Aſturica Auguſta.
Atalib; Singara, Singoras.
Atellari; Elorum, Elorus, Helorus.
Atemiz; Artemiſium, Dianum, Nemorenſe promontorium.
Ateno; Atina, Atinum Lucaniæ.
Athens; Athenæ, Cecropia, Mopſopia, Ionia.
Athlone; Atlona.
Atienza; Novanguſta.
Atino; Atina Campaniæ.
Atteria; Aptera, Apteria, Apteron.
Atterith; Trimontium.
Attramittin, *Landramiti*; Adramyttium, Atramytteum, Thebæ Troadis.
Avallon; Aballo.
Inis *Avalon*, *Glaſtenbury*; Avalonia.
Aube; Alba, Albula, fl.
Auch; Auguſta Auſciorum.
Aude; Atax, fl.
Avello, *Avellino*; Abella, Abellinum.
Aven; fl. Avo, Avenna.
Avenche; Aventicum, Avanticum.
Aven-moor, *Broad-water*; Dabrona.
Auſente; Ufens, Oufens, Aufens palus Pomptina, vel Pontina.
Auff der Stay, *Eſtay*; Vogeſus.
Augsburg ſeu *Auſpurg*; Auguſta Vindelicorum.
Augſt; Auguſta Rauracorum.
Avila; Abula.
Avin; Avinus, fl.
Avington; Abo, Abonis, op.
Avinion, *Avignon*; Avenio, Petrarchæ & Boccatio Babylon.
Biſhops *Aukland*; Auklandia.
Aulceſter; Alceſtria.
Auldby; Derventio.
Aunay; Aunedonacum.
Avon; fl. in agro Durotrigum; Alaunius.
Avon; fl. in comitat. Somerſet. Abo, Abonis, Avona.
Avon; fl. Walliæ, Avo.
Aurach; Aureatum.
Aurais, *Capo Gibranel*; Audus.
Auranches; Abrincæ.
Auron; Eura.
Aurſpurg; Arupenum, Arupinus.
Auſt-clive; Trajectus.
Auſtraſie, *Weſtrick*; Auſtraſia.
Autun; Auguſtodunum, Hedua.
Autunois; Tractus Auguſtodunenſis, Æduorum ſeu Heduorum regio.
Auvagdoune; Achadia.
Auvergne; Alvernia, Arvernia.
Aux, *Auſch*; Auguſta Auſciorum.
Auxerre; Altiſſiodorum, Antiſſiodorum, Vellaunodunum, Autricum.
Auxois; Alexienſis tractus.
Axar, *Azar*; Anazarbus Cyinda, Diocæſarea.
Axholm; Agelocum, Segelocum.
Axminſter; Axa.
Aydone; Aydunum.
Aylſham; Æleſhamia.
Aymonte; Aymontium.
Aynadeki; Aynadechium.
Aynhoe on the Hill; Aynhoa.
Ayton; Aquila, Calydon.
Azafi; Solis mons.
Azamor; Thymiateria.
Azech, *Rio tinto*, Iberus, fluviolus in Hiſp. Bætica.
Azelburg; Aciſia Auguſta.
Azoth; Bubaſtus, Bubaſtis.
Azumar; Septem Aræ, ad ſeptem Aras.

B.

Die *Baar*; Abnobi montes, Abnobii, Abnobæ.
Babolza; Pons Manſuetinus.
Bacala; Baracura, Bangela.
Bacar; Ituræa, Trachonitis.
Bacchiglione; Medoacus, Meduacus minor Bachilio.
Bacchrach; Bacchara, Bacchiaræ.
Bacchu; op. Albana.
Mar di *Bacchu*; Mare Hyrcanum, Caſpium.
Baccbach; Bacchi Aræ.
Bachian; Bacchianum.
Baden; Bada.
Badenoth; Badenacha.
Bagdet; Selucia, Bagdatum & vulgò Babylon.
Baieux; Bajocæ.
Balaguer; Ballegarium.
Baleſo; Baleſium.
Baltimore Bay; Baltimora.
Bamberg; (urbs Ital.) Balneum Regis & Balneoregium.
Bamberge; (urbs Germ.) Bamberga & Babenberga.
Banbury; Banburia.
Bantam; Bantamum.
Bangor, Bangorium, Borium, Bonium, & Brannogenium.
Banny; (Fl.) Buvinda.
Banneſdown; Badonicus Mons.
Bapaume; Bapalma, vel Balma.
Bar; Barum.
Barri; Barium.
Barbary; Barbaria.
Barcelona; Barcino.
Barkſhire; Bercheria.
Barleduc; Barro-ducum.
Barnſtaple; Barnaſtapula.
Barow; (Fl.) Birgus.
Baſenburg; Baſenburg, vel Batavorum Arx.
Baſil; Baſilea.
Le *Baſſigny*, Baſſianicus ager.
Bath; Bathonia.
Bauge; Balgium.
Baugency; Balgentiacum.
Bayonne; Baiona.
Beauſe; Belſia.
Beaumorice vel *Beaumariſh*; Bellomariſcus.
Belgrade; Taurinum, Alba Græca.
Belinzona; Berniſola.
Belvoir vel *Bever*-Caſtle; Margidunum.
The Belt, Mare Balticum.
Belluno; Belunum.
Benevento; Beneventum.
Benfordbridge; Vennonæ.
Bergen; (op. Germ.) Berga.
Bergen Op-Zoom; Bergæ ad Zomam.
Bergerac; Bergeracum.
Berlin; Berlinum, vel Berolinum.
Bern; Berna.
Beſiers; Bœtarra.
Bincheſter; Bimonium.
Binghen; Bingium.
Berwick; Bervicum.
Beverly; Petuaria.
Biron; Bironium.
Blackwater; Idumania.
Bloys; Bleſæ.
Bobbio; Bobium.
Bodmin; Bodminia.
Boiano; Bovianum.
Bologna; Bononia.
Boiſleduc; Boſcum ducis.
Bolloigne; Bolonia, vel Geſſoriacum.
Bon; Bonna.
Bourges, Bituricæ, Biturigum, & Avaricum.
Bourbon; Boia.
Bornholm; Boringia.
Boucher; Bonium.
Borneo; Borneum.
Bourdeaux; Burgidala.
Braga; Brachara.
Brampton; Bremenium.
Brandenburg; Brandenburgum, vel Brennoburgum.
Brecknock; Brechinia, & Loveantum.
Bremen; Brema.
Breſt; Brivates.
Bretaigne; Britannia minor ſive Aremorica.
Breſlaw; Uratiſlavia, Budorgis.
Brentwood vel *Burntwood*; Cæſaromagne.
La *Breſſe*; Breſſia.
La *Brie*; Bria.
Bridgwater; Brigewatera.
Bril; Briela.
Brien; Briocum.
Briſat; Briſacum.
Briſtol; Briſtolium, vel Venta ſilurum.
Britain; Britannia.
Bray Hundred; Bibroci;
Broadwater; Dabrona & Daurona.
Bruges; Brugæ.
Brunaw; Brundunum.
Brunſwick; Brunſwicum, vel Brunopolis.
Bruſſels; Bruxellæ.
Burgoin; Berguſia.
Bulneſs; Blatum ſive Bulgium.

C.

Cabe; (Fl. in Hiſp.) Chalybs.
Cabo de Gates; (promont. in Hiſp.) Charidemum.
Cacelina vel *Calcitia*; (Turcis) Chalcedon.
Cachan; Cachanum.
Cadiz; Gades.
Caen; Cadomum & Cadomus.
Caermarthen; Maridunum.
Cahors; Cadurcum.
Cairo; Alcairus, Babylon, & Memphis.
Calamata; Calama.
Calmar; Calmaria.
Calais; Caletum, Geſſariacum.
Calenberg; Ceſius Mons.
Calecut; Calecutium.
Calviſano; Forum Calviſii.
Cambridge; Cantabrigia, Granta.
Canada; Nova Francia, Canada.
Candie; (Inſ.) Creta.
Candia; (urbs Cretæ) Matium vel Mætium.
La *Canea*; Cydon.
Canarvan; Arvonia.
Canary Iſlands; Canariæ, Inſulæ Fortunatæ.
Canterbury; Cantuaria.
Canoſa; Canuſium.
Carthago; olim dicta Caccabe.
Cardigan; Ceretica, Cardiganum.
Cardiff; Cardiffa.
Carneen; Carnithia.
Carliſle; Carleolum, Cataractonum, Luguvallum.
Carlingford; Carlingfordia.
Carpen; Carpis.
Caraman; Cilicia, Caramania.
Cariſiena; (op. Hiſp.) Illiturgis.
Carloſtadt & *Carlowith*; Caroloſtadium.
Cartagene; Cartagena, Carthago Nova.
Caſal; Caſale, Bodincomagus, & Induſtria.
Caſſo; (Inſ.) Caſus.
Caſſaro; Cacyron.
Caſſhaw; Caſſovia.
Caſſuben; Caſſubia.
Caſtomena; Claudiopolis.
Caſan; Caſanum.
Il Caſſarillo di S. Maria; Forum Appii.
Le *Caſe*; Caſſium.
Caſhel; (urbs Hibern.) Caſſilia, Caſella.
The Caſpian Sea; Mare Caſpium, ſive Hyrcanum.
Caſſan; (urbs Perſ.) Raga, Rhages.
Caſtel; (vicus Germ.) Trajani Monumentum.
Caſtel Fiori; Vibii Forum.
Caſtleford; Lagecium.
Cathneſs; Cathneſia.
Catigan; Chatiganum.
Catay; Cataia, & Regio Chætarum.
Catalonians; Catalaunii.
Caterlagh; (urbs Hibern) Caterlogum.
Catwyck; Cattorum vicus.
Caudebec; Calidobecum.
Cavado; (Fl.) Cadavus.
Ceylan; (Inſ.) Ceylanum, Trapobana.
Chalons Sur Saone; Caballinum.
La Charente; (Fl.) Carenthonus; Canentetus.
Chabria vel *Celabro*; Fluv. Chabrius.
Chamb; (urbs Germ.) Chamum.
Charenton; Charento.
Cheropolis; Chariopolis.
Le *Cher*; (Fl. Gall.) Charus, Carus, & Caris.
Cherſo; (urbs Tauricæ) & *Chirroniſo*; (urbs Cretæ) Cherroneſus vel Cherſoneſus.
Chicheſter; Ciceſtria.
Chincon; Cincum.
Chiaſtegio; Claſtidium.
Chiuſi; Cluſium.
Charibby-Iſlands; Antillæ, Caribbæ.
The Chanel; (Mare inter Angl. & Galliam) Britannicum Mare, Fretum Britannicum.
Chabby; Cabliacum.
Chantilly; Cantilliacum.
Charing; (vicus Angl. in Cant.) Durolevum.
Chard; Chardum.
Charleroy; Caroloregium.
Charleville; Charolopolis.
Charleiu; Carilocus.
Chepſtow; Chepſtovium.
Chartres; Carnutum, Antricum.
Chermont; Mons Caprarum.
Cheſopeack Bay; Cheſopecus Sinus.
Cheſter; Ceſtria, Divana, Civitas Legionum.
Chevrenſe; Capruſium, Caproſia.
China; Sinarum Imperium, China.
Chineſe; Sinæ, (populi Aſiæ.)
Civita; Vecchia, Centum Cellæ, Civitas vetus.
Cimæra; (urbs Epir.) *Chimæra*.
Cirenceſter; (vulgò Ciceſter) Circeſtria.
Ciſteaux; Ciſtertium.
La *Ciotat*; (Urbecula Gall.) Civitas.
Cleves; Calonis.
Clairvaux; Claravallis.
Clare; (op. Angl.) Clarentia.
Clagenfurt; Claudia.
Cleven; Clavenna.
Cleve; Clivia.
Cloney; Clona, & Cluanum.
Clonfert; Clonfertia.
Clyid; (Fl. Scot.) Clota.
Conmel; Conmellium.
Coblentz; Confluentes.
Cockermouth; Cockermutium.
Colcheſter; Colceſtria, Camalodunum; olim, Colonia.
Cochin; Colchi.

Cocket Iſland; Coqueda.
Cornio; (promont.) Ciconium.
Colocz; Colona.
Colbrook; Pontes.
Cologne; Colonia, Agrippina.
Coln; Colonia ad Spreham, vel Colonia Brandeburgica.
Coimbra; Conimbrica.
Colmar; Argentuaria, Colmaria, Columbaria.
Colrain; Calranum.
Conde; (op. Belg.) Condatum.
Connaught; Connatia.
Conway; Connovium.
Conſenze; Conſentia.
Cónſtantz; Conſtantia.
Conſtances; (urbs Norm.) Conſtantia Caſtra.
Cork; Corcagia.
Corvie; Corbeia.
Corfu; (Inſ.) Corcyra.
Cordova, Corduba, Colonia Patricia.
Corinth, *Corinths* vel *Coranto*; Corinthus.
Cornwall; Cornubia.
Cortryck; Corteriacum.
Compoſtella; Brigantum, Janaſum, Compoſtella.
Congo; Regnum Congum.
Conty; Contiacum.
Copenhagen; Hafnia, & Codania.
Coraſan; Parthia Bactriana.
Corona; (urbs Tranſylv.) Stephanopolis.
Coſſacks; Coſaci.
Courtray; Cortracum.
Cowbridge; Bonium, vel Bovium.
Coventry; Coventria vel Conventria.
Coverden; Covordia.
Courtenay; Cortenæum.
Cratow; Cratovia, Gracchopolis.
Crevant; Crevantium.
Crimſhy; Tartaria Minor vel Taurica Cherſoneſus.
Crim; (urbs Tart.) Crimæas.
Croatia; olim Liburnia.
Croats; Croatæ, Chrobatæ, & Colapiani.
Creitznach; Crucinatium.
Creſſy; Creſciacum.
Croidon; (op. Angl.) Neomagus.
Culin; (urbs Pol.) Culmia.
Cumberland; Cumbria.
Czeſlaw; Craſlavia.

D.

D*Antzick*; Dantiſcum, Gedanum.
Danow; (fl.) Danubius, Iſter.
Dain, Damum.
Darwent; (fl.) Derventio.
Daventre; Daventria.
Danneberg; Danorum Mons.
The *Dardanells*; Dardanellæ.
Daniſchewoldt; Danica Sylva.
La *Dauphine*; Delphinatus.
Denmark; Dania.
Dee; (fl.) Deva, Deuva.
Dean-Foreſt; Danica Sylva.
Derby; *Derbia.*
Dermond; Teneramunda.
Delfo; (urbs Phocidis) Delphi.
Delft; (urbs Holland.) Delphi.
Denbigh; Denbiga.
The *County of Deſmond*; Deſmonia.
Devonſhire; Devonia.
Deviſes; Diviſæ.
Deux Ponts; Bipontium.
Dilinghen; Dilinga.
Dijon; Divionium.
Diep; Deppa.
Diarbech; Diarbechia, & Meſopotamia
Dieſt; Dieſta.
Dirſchow; Dirchovia.
Doncaſter; Camelodunum.
Dorcheſter; Dunovaria, Durnævaria, Durnum.
Dorceſter; Dorceſtria.
Dordrecht vel *Dort*; Dorderacum.
Dorſetſhire; Dorſetia.
Dorſetſhiremen; Dutrotriges.
Dover; Dubris.
Doway; Duacum.
Down; (urbs Hibern.) Dunum.
Doggers-bank; Canis Syrtis.
Dole; Dola, Dolenſis urbs.
Dourlac; Durlacum.
The *Douy*; (fl. in Wallia) Devus.
Dreſden; Dreſda.
Drogheda vel *Tredagh*; (urbs Hibern.) Ponta, Drogheda.
Dublin; Dublinium, Dublinia, Eblana.
Dunbar; Dumbarum.
Dunblain; Dumblanum.
Dunkelden; Duncheldinum.
Dunkerk; Dunquerka.
Durham; Dunelmum.
Durazzo; Epidamnus, Dyrrhachium.
Drummore; Dromoria.
Dumferling; Dumfermelinga.
Dunbarton; Dunbritonium.
Dundee; Deidonum.
Dunkeran; Ivernus.
Dunſtaple vel *Dunſtable*; Magiovinum, & Duniſtabulum.
La *Durance*; (fl.) Druentius, Durantius.
Duras; Duratii & Duratium.
Durlach; Budoris, Durlacum.

E.

The E*Aſt-Sea*; Mare Balticum.
Eaton; Etona, vel Ætona.
Edenburgh; Edenburgum, Alata Caſtra.
Edenborough Fryth; Bodotria, Æſtuarium Scotiæ Meridionalis.
Edge-hill; Edgemons.
Edgeworth; Sulloniacæ.
Eiſenac; Eiſenacum.
Eiſleb; Eiſleba.
Elb; (fl.) Albis.
Elbing; Elbinga.
Elbeuf; Elbovium.
Elgin; (op. Scot.) Elgis & Elgia.
Elſenore; Elſenora.
Ely; Elia, vel Elis.
Embden; Amaſia, Embda.
Enchuyſen; Enchuſia, vel Enchuſa.
England; Anglia.
Engliſhmen; Angli.
Engoleſm; Engoliſma, vel Egoliſma.
Epenburg; Epona, Epinaburgum.
Erford; Erphordia, Bicurgium.
Erpach; Erpachium.
The *Eſcurial*; Eſcuriale, ſeu Eſcuriacum.
Eſchneck; (op. Hung.) Cæſarea.
Eſpernon; Sparnonum.
Eſpernay; Aſpreniacum, Sparnacum.
Eſſex; Eſſexia.
Evoli; Ebolum vel Eburi.
Evora; Ebora.
Evre; (fl.) Ebura.
Eureux; Mediolanum, Eburovicum.
Exeter; Exonia, Iſca.
Eychſtadt vel *Eyſtadt*; Aureatum, Eiſtatum aut Quercopolis.

F.

F*Abregas*; Forum Domitii.
Fabriano; Fabrianum.
Faggiano; Uſſugum.
Faial; (Inſ.) Faialis.
Fair Foreland; Rhobogdium.
Fair Iſle; (Inſ. Scot.) Caloneſus.
Fair Iſle; (Inſ. Oceani Germ.) Dunna & Fara.
Faence vel *Faenza*; Faventia.
Fieſole; Fæſulæ.
Falmouth; Falmuthum, Voliba.
Faloiſe; Falleſia.
Falckenſtein; Falconis Petra.
Falkenburgh; Falconis Mons, Coridvallum.
Famagoſta; Ammochoſtos, Arſinoe, Fama Auguſta.
Faumars; Fanum Martis.
Fano; Fanum Fortunæ.
Feldkirk; Veldtkirchum, & Feldkercha.
Fermanagh County; Comitatus Fermanagenſis.
Ferento; Ferentia vel Ferentinum.
Ferns; Fernæ.
Ferona; Feronia.
Ferrara; Ferraria.
Fez; Fezza, vel Volubilis.
Fermo; Firmium, Firinum.
Feurs, Dalecampio, Forum Seguſianorum.
Ferreirs; Ferrariæ.
Ferryland; Avallonia.
Ferro; (Inſ. in Ocean. Calcedon.) Gleſſariæ.
Fiorenza; Fiorentia, Fluentia.
Fiorenzola; Fidentiola.
The *Fife*; Fifa.
Figarolo; Varianus Vicus, Vicus Aurelii.
Finale; (op. Ligur. Maritim.) Finarium, Pollupice.
Final de Modena; (op. in ducatu Mutinenſi) Finalium.
Finland; Finnonia, Finnia, Finlandia.
Finmark; Finmarchia.
Flanders; Flandria, & populi Flamingi, & Flandrenſes, Flavia Æduorum, aliis Flaviniacum, Flavigny.
Fluſhing; Fleſhinga.
Flint; Flintum.
Flintſhire; Flintenſis Comit.
Florence; (Italis Fiorenza) Florentia.
Flenry; Floriacum.
St. *Flaur*; Floriopolis.
La *Fleche*; Flexia.
The *Fly* (Inſ. Belg.) Flavo.
Foiano; Flavianum, Flavinianum.
Forth; (fl. Scot.) Forthea.
Forli; Forum Livii.
Forlimpopoli; Forum Popilii.
La *Foglia*; fl. Iſaurus, & Piſaurus.
Fontainbleau; Fons Bellaqueus.
Fontarabia; (op. Hiſp.) Fons rapidus.
Fonteney; Annedonacum, Fontinæum.
Friburgh; Friburga, Cardabiaum.
Friuli; Forum Julium.
Freius (urbs Gall.) Forum Julium.
France; Gallia.
Frenchmen; Galli.
Franckfurt on the Main; Francofurtum ad Mænum, Helenopolis.
Franckfurt on the Oder; Francofurtum ad Oderam.
Franconia; (Reg. Germ.) Francia Orientalis.
Franeker; Franekera.
Fraſſineto; Fraxinetum.
Freſno; Fraxinum.
Fryſingen; Friſinga, Fraxinum.
Franca; Villa, Ferentanum, Frentanum.
The *French County*; Burgundiæ Comitatus.
Frankendal; Francodalia.
I'l Freddano; (fl.) Egelidus.
Freienwaldt; & Fridwalt Colancorum.
Freiſland; Friſia.
Fulden; Fulda.
Funfkirchen; (urbs Hungar. Inſ.) Quinque Eccleſiæ.
Furſtenaw; Aſcancalis.

G.

GAen (urbs Hiſp.) Giennum, Gienna.
Gaiazzo; Calatia, Galatia.
Gainſborough; Geneſboravia.
Galicia vel *Galizia*; Gallæcia.
Galilee; Galilæa.
Gallipoli; Callipolis.
Galloway; Gallovidia.
Galway; Galliva, Duacum.
Gambulo; duæ Columnæ, Gembolatum, Campolatum.
Gap; (urbs Gal.) Vapincum.
Garnſey; (Inſ.) Garnſeia, Sarnia.
The Garonne; (Fl.) Garumna.
Gaſcoine; Vaſconia, Novempopulana.
Gaſcons; Vaſcones.
Gaſtental; Geſodunum.
Gateſhead; (vicus Angl.) Gabroſentum.
Geertruydenberg; Gertrudenberga, Mons S. Gertrudis.
Geneva; Aurelia, Colonia Allobrogum.
Genezareth; Galilææ Lacus, Mare Tiberiadis.
Genova; Genna.
St. *Georgio*; (urbs Sarmatiæ) Geruſa.
Georgians; (pop Aſiæ.) Georgi.
St. *Georges Channel*; (Mare inter Angliam & Hibern.) Verginium Mare, & Mantica Sti. Georgii.
Gheſna; Gneſna.
Gibraltar; Gibraltara, olim Calpe.
Ginoſa; Gnoſus, ſive Cnoſus, & Cnoſſus.
Girona; (Hiſp. urbs) Gerunda.
Glamorgan; Glamorgania, Morganuccia.
Glaſcow; Glaſquum, Glaſcovium.
Glaſſenbury; Glaſconia.
Glóceſter; Gloceſtria, Claudia, Claudia Caſtra Clevum, & Glovernia.
Glogow; Glogavia.
Gluckſtadt; Gluckſtadium, Ticopolis.
Godmancheſter; Durolipons, vel Duroſipons.
Godmundingham; Delgovitia.
Goths; Getæ, Gothi vel Gotthi, hodie Poloni.
Gothland; Gothia.
Gottenburg; Gottinga, Gotheburgum.
Gottorp; Gottorpium.
Gradiſcha; Gratiana.
Gran; Strigonium, Iſtro-granum.
Granada; Granata & Granatum.
Granzebain; (Mons Scot.) Grampius.
Gratz; Graiacum, Greecium, Savaria.
Grave; (urbs Brabant.) Gravia.
Graveling; Gravelina.
Graveſend; Graveſinda.
Greenland; Gronelandia.
Grenoble; Gratianopolis.
Greenwich; Grenevicum.
Greece; Græcia.
Gripſwald; (urbs Pomer.) Gripſwaldia.
The Griſons; Griſones, Rhæti, Canini.
Groenemberg; Bergæ S. Vinoci.
Grol; Grolla.
Groningen; Groninga.
Guarda; (urbs Luſit.) Guarda.
Guelderland; Gueldria.
Guiney; Guinea.
Guienne; Aquitania, & Guienna.
Guilford; Neomagus.
Guiſe; (op. Gall. in Picard.) Guiſa.
Gyen; Genabum.

H.

HAgenaw; Hagenoa.
Hague; Haga Comitis.
Hailbrun vel *Heilbrun*; Hailbruna, Aliſum, Fons Salubris.
Hainault; Hannonia.
Halberſtadt; Halberſtadium, Alberti urbs.
Hall; Hala.
Hallandt; (prov. Sueciæ) Hallandia.
Halyfax; Olicana, Sacri Capilli.
Hamburg; Hamburgum.
Hamelen; Hamela.
Hamilton; Hamiltonium.
Hammer; Hammaria.
Hampſhire; Hantonia.
Hampton Court; Hamptoni Curia, vel Hampton Curta.
Hanover, Hanovera.
Hanſe Towns; Hanzeaticæ, vel Anzeaticæ urbes.
Hardevic vel *Hardybones*; Hardervicum.
Hartford; Herfordia, Durobrivæ.
Harleem; Harlemum.
Harlingen; Harlinga.
Haro; Harum.
Harwich; Harvicum.
Haſſelt; Haſſeletum.
Haſtings; Othona, Haſtinga.
Hartlepool; Harlepolium.
La *Havana*; Havana Portus in Cuba Inſ.
Havre de Grace; Portus Gratiæ.
Hedin; Hedena.
Heidelbergh; Heidelberga.
Henaw; Hanovia.
Helmont; Helmontium.
Helmſtadt; Helmeſtadium.
Hereford; Herefordia, Ariconium.
Herford vel *Hervorden*; (urbs Weſtph.) Hervordia.
Hermanſtadt; Cibinium.
The Land of Heſs; Haſſia, & populi Catti, Heſſi & Tincteri.
Heuſden; Heuſdena, & Heuſdenum.
Heverham; Haugulſtadium.
Heuxter; Huxaria, Hoxtera, & Hoxaria.
Hexham; Axelodunum.
The Highlands; Highlandia, Scotia Superior.
Hildeſheim; Aſcalingium, Hildeſia Brennopolis.
Hippo; Hippo Regius.
La *Hogue* (port Gall.) Ogigia.
Holderneſs; (promont. Angl.) Ocellum.
Holland; Hollandia, Batavia.
Hollanders; Batavi, Hollandi.
Holſace; Holſatiæ Ducatus.
Holſtein; Holſatia.
Holy Iſland; Anguſtaldia, Lindiſfarnia.
Hudſons Bay; Hudſonis Sinus.
Hull; Petuaria, Hullum.
The Humber; Abus.
Hungary; Hungaria, Pannonia inferior.
The Huns; Hunni, Abares, vel Avares.
Huntington; Huntingtonia, Durolipons Venantodunum.
Hyde vel *Hyth*; Hyda vel Hytha, (Port Angl.)

I.

JAlines; (Cypri urbs) Macaria.
Jene; Jena (urbs & Academ. Germ.)
Jericho; dicta etiam Civitas Palmarum.
Jerſey; Cæſaria.
Jeruſalem; Hieroſolyma, Salem, Jebus, Ælia.
Induſtria; (op. Liguriæ) Bodincomagum.
Ingelheim; Ingelheimum.
Ingolſtadt; Ingolſtadium.
Inſtadt; Boiodum.
Innerneſs; (op. Scot.) Innernium.
Jordan; (Fl.) Jordanes.
Ireland; Hibernia, Jerne, & Jernia.
Iſland; Iſlandia.
Iſola; (urbs Ital.) Interamna.
Italy; Italia.
Judea; Judæa, Chananæa, & Promiſſionis terra.
Juliers; Julia.
Jutland; Jutia, Cimbrica, Cherſoneſus.

K.

KAlis; (urbs Polon.) Caliſium, & Kaliſium.
Kalmar; (urbs Suec.) Calmaria.
Kaminiec; Camenicia, & Clepivada.
Cape of good Hope; Caput bonæ ſpei.
County of Kerry; Kerrienſis Comitatus.
Keiſars Lautern; (urbs Germ.) Lutra, Cæſariopolis, Cæſario-Lutra.
Kemnitz; Chemnitium.
Kendal; Kendalia vel Candalia, vel Concangium.
Kent; Cantium.
Killalo; Allada, Laona Killalæa.
Kilmallock; Killocia, Kilmalocum.
Kilmacough; Duacum.
Kilmar; (Fl. Hibern.) Jernus, & Kilmarus.
Kildare; Kildaria.
Kilkenny; Kilkennia, Fanum Canici, & Canicopolis.
Kilmore; Kilmora.
Kinſale; Kinſalia.
Kings-Lynne; Linum Regis.
Kings-Town; (urbs Hibern.) Regiopolis.
Kingſton upon Hull; Petuaria, Hullum.
Koniſberg; Mons Regius, Koniſberga.
Knockfergus; (urbs Hibern.) Rupes Ferguſii.
Koppenhagen; Hafnia; vide Copenhagen.
Krabats; (populi Croatiæ) Croati vel Croatæ.

L.

LAbrit; Labretum, Lebreti vicus.
Laholm; Laholmia.
Lagan; (Fl. Hib.) Laganus.
Lagos; (urbs Hiſp.) Lacobrica, vel Lancobrica.
Lambeth; Lambetha, Lametha.
Lancaſter; Lancaſtria, Alion, Alone, Mediolanum.
Landaff; Landavia.
The Lands End; Promontorium Antiveſtæum.
Landaw; Landavia.
Langon; (op. Gall.) Alingonis Pons.
Langres; Andomatunum, & populi, Lingones.
Laon; Laudunum.
Languedoc; Occitania.
Lapland; Lapponia & Lappia.
Laudichu; (urbs Syriæ) Laodicea.
Lauſanne; Lauſonium, Lauſanna.
Lazenitz; Laciburgium.
Lebanon; (Mons Syriæ) Libanus.
Leeds; Ledeſia.
Leige; Leodium, Legia.
Leiceſter; Leiceſtria, Legeceſtria & Leogora.
Leinſter; (prov. Hib.) Lagenia.
S. *Leo*; (urbs Ital.) Leopolis.

Leon; (urbs Hiſp.) Legio Septima.
Lemburg; (urbs Pol.) Leopolis.
Legorn; Ligurnus Portus.
Leipſwick; Lipſia, Lupfurdum.
Lemſter; (op. Angl. in Herefordiâ) Leonis Monaſterium.
Lenham; Durolevum.
Lennox (prov. Scot.) Elgovia, Lennoxia, Lelgovia, Levinia.
Leopol; Leopolis.
Lepanto; Naupactus.
Leſtithiel; Uxella, Uzella.
The Levant; Oriens.
Leverpool vel *Leerpool*; Liſerpalus.
Lewarden Leovardia.
Lewes; Leua.
Leyden; Leida, Lugdunum Batavorum.
Le Lez; (fl.) Ledus, Liria.
Lichfield; Lichfeldia, Ager Mortuorum.
Liefland; Livonia.
Lille; Inſulæ.
Lillebonne; Juliobona.
Lillo; Lilloa.
Limoges; (urbs Gall.) Lemovicum, Auguſtoritum.
Limoſin; Lemovices, Limovici.
Limerick vel *Limbrick*; Limericum.
Lintz; (urbs Auſtr.) Lintia.
Lincoln; Lincolnia.
Lingen; Linga.
Littleborough; Agelocum, Segelocum.
The Lizard Point; Ocrinum, Dammoniorum Promontorium.
Lipſtadt; Luppia.
Liria; (op. Hiſp.) Leria, Leros.
Lisbon; Olyſippo, Ulyſſippo.
Liſmore; Liſmora.
Lithgo; Lindum.
Lynn; Linum Regis.
Lyons; (urbs Gall.) Lugdunum, olim Lugdunum.
Lyon ſe Somier; (op. Burgund.) Lugdunum Salinarum.
Lyppe; (fl. Germ.) Lupias, Lupia vel Luppia.
Lodi; (urbs Inſubriæ) Laus Pompeia.
Lombardy; Longobardia, Gallia Ciſalpina.
London; Londinum, Londinium, Lundinum Auguſta Trinobantum, Longidunium.
London-derry; Roboretum, Deria, Derri, Novum Londinum.
Lorain; Lotharingia.
Lorch; Lauriacum.
Lorde; (op. Gal.) Lapurdum.
Loreto; Loretum.
Louth County; (in Hibern.) Lugenſis Comitatus.
The Louvre; Lupara.
Lovain; Lovanium.
Louthen; Lothiania, Laudonia.
Lubec; Lubeca & Lubecum.
Ludlow; Ludloa.
Lugg; (fl. Wall.) Logus.
Lunden; (urbs Scaniæ) Lundis.
Luneburgh; Luneburgum.
Lutterworth; Luttervortium, Lactodurum.
Lutzen; Lucena & Lutza.
Luxenburgh; Luxenburghum.

M.

Macedon; Macedonia, Æmonia, Mygdonia, Pœonia, Edonia, Pieria, & Emathia.
Madagaſcar; Monuthias, Cerne.
Madara; (urbs Afr.) Madaura.
Maderas; (Inſ.) Madera, Cerne Atlantica.
Madre; (fl. Aſiæ) Mæander.
Madrid; Madritum, Mantua Nova.
Maeſtricht; Trajectum Superius, Obtricum.
The Maes, or Meuſe; (fl.) Moſa.
Magdeburg; Magdeburgum, Meſnium.
Magellanes Streights; Fretum Magellanicum.
Magri; (Inſ.) Macris.
Maidſton; Madus, Vagniacum, Durobrus.
The Maine; (fl. Germ.) Mœnus.
Malabar; Malabaria.
Malaga; (urbs Hiſp.) Malaca.
Maldon; Camudolanum, vel Camalodunum.
St. Mallo's; Maclovium.
Malorca vel *Mayorc*; (Inſ.) Majorica, Balearis Major.
Malmsbury; Maldunenſe Cœnobium.
The Maldivee Iſlands; Maldivæ.
Malmugen vel *Elbogen*; Malmogia.
Malta; (Inſ.) Melita.
The Iſle of Man; Monaœda, Monapia, Menavia, Eubonia.
Mancheſter; Mancunium.
Manſfield; (op. Angl.) Manduеſſedum.
Manſfeld; (urbs Germ.) Manſfeldia, Mannicampus.
Mangraſia; (urbs Aſiæ) Magneſia.
Mantoua; Mantua.
Maraſon; (urbs Græc.) Marathon.
Marca di Ancona; olim Picenum.
Mare delle Zabacche; Mæotis, Palus Scythica, Carpalk, & Mare del Azath (Arabicus.)
Marleborough; Cunetio.
Marpurg; Marpurgum, Martisburgum, Mattiacum.
Le *Marne*; (fl. Gall.) Matrona.
Marſeilles; Maſſalia.
Martegne & Lac de Martegne; (urbs Celticæ) Maſtramelle & Maſtramela.
Maſcon; Matiſcona.
The Mayne; (fl. & op. Gall.) Meduana.
Meath; (prov. Hib.) Media.
Mechlin; Mechlinia.
Meckleburg; (urbs Germ.) Magnopolis.
The Medes; Medi.
The Mediterranean Sea; Mare Mediterraneum, Mare Magnum, Heſperium Mare, (& Hiſpanis) Mar de Levante.
Medway; (fl.) Meduacus.
Meiſſen; (prov. Germ.) Miſnia.
Melfi; Melphia, & Melphis.
Mendipp-Hills; Minarii.
Menlaſco; (fl. Hiſp.) Menlaſcus.
Merioneth-ſhire; Mervinia.
Mersburg; Martinopolis.
Meſſina; Meſſana.
Il Faro di Meſſina; Mamertium Fretum, Rhegium Fretum, Siciliæ (aut Siculum) Fretum.
Metelen; (Inſ.) Mytilene, Lesbos.
Metz; (urbs Germ.) Moguntia, Magontiacum, Mecontiacum, & Magontia.
Metz; (urbs Lotharingiæ) Metæ, Metis & Mediomatricus.
Middleborough; Metelli Caſtrum.
Millain; Mediolanum.
Mileto; Miletum.
Minden; Minda.
Miſitra; Lacedæmon.
Modena; Mutina.
The Molucca Iſlands; Moluccæ.
Monmouth; Monumethia.
Mons; Montes.
Montgomery; Mons Gomericus.
Montpellier; Mons Peſſulanus.
Montroſs; Celurca.
Montizon; Menteſa.
Monte Marſo; (Mons Ital.) Maſſicus.
Moravians; Moravi, Marcomanni.
Morocco; Morochium.
Moors; Mauri.
Morpheth; Corſtopitum.
Moſcow; Moſcua vel Moſcha.
The Moſelle; (fl.) Moſella, Obrincus.
Munchen; Monacum, vel Monachium.
Munſter; (urbs Ger.) Monaſterium, Minigroda.
Munſter; (prov. Hib.) Momonia.
Murray; (prov. Scot.) Moravia.
Muſcovy; Moſcovia, Ruſſia Magna.

N.

Nancy; Nanceium, Nancium.
Nantes; Nametæ, Corbilo.
Nantes Compté; Nannetenſis Comitatus.
Nameurs; Namercum.
Nantwich; Vicus Malbanus.
Naples; Neapolis, olim Parthenope.
Naſeby; Naſebium.
Naſſau; Naſſovia.
Naumburgh; Neopyrgum, Nova Caſtra.
The Necker; (fl.) Nicer, Neccarus.
Nigrepont; (Inſ.) Inſula Eubœa.
Negropont; (urbs) Chalcis.
Negro's; (Populi Afr.) Nigritæ.
Neiper; (fl.) Boryſthenes.
Neitherlands; Belgium, Germania inferior.
Nemingen; Noviomagum.
Newbery; Neoburgum, Spinæ.
Nevers; (urbs Gall.) Nivernum, & Nivernæ, olim Noviodunum.
Newhaven; Novus Portus.
Newport; Portus Novus.
New Caſtle; Novum Caſtrum, Gabroſentum.
New England; Anglia Nova.
Newark; Nevarca.
Newhauſel; Neoſelium.
Newſtadt; Nova Civitas.
Nichor; (Turcis vulgo Comidia) Nicomedia, Aſtracus.
Niſaro; (Inſ.) Niſyros.
Niſmes vel *Nimes*; Nemanſus.
Norembergh; Norimberga, Noricorum Mons.
Norfolk; Norfolcia.
Norlingen; Nerolinga.
Normandy; Normandia, Neuſtria.
Northhampton; Northamptonia.
Northumberland; Northumbria.
North-Wales; Venedotia.
Norway; Norvegia.
Norwich; Norvicum, & Nordovicum.
Nottingham; Nottinghamia, Rhage ſive Ragæ, vel Ratæ.
Novogrod vel *Novorod*; Novogardia.
Noyon; Noviodunum, Noviomum.
Nuys; Noveſium.

O.

OBY; (fl. Muſcoviæ) Obius.
Oder; (fl. Germ.) Odera, Viadrus, Viadus, Guttalus, Suevus.
Offen; (urbs Hung.) Herculea, Curta vel Curia, Buda.
Oldenburgh; Oldenburgum.
Oldford; (in Eſſexiâ) Durolitum.
Oleron; (Inſ. Gall.) Uliarus.
Old Sarum; Sorbiodunum, Sorviodunum.
Orenoque; (fl. Amer.) Orenecus.
Orkney Iſlands; Orcades.
Orleans; Aureliæ, Aurelianum.
Ormus; (Inſ. & urbs Perſ.) Armuzia, Ormuzium, Organa.

Orvieto;

Orvieto; (urbs It.) Urbs Vetus, Herbanum, Oropitum, Urberetum.
Oſſery; (urbs Hib.) Oſſeria.
Oſnaburgh; Oſnabrucum, Oſnabrugum.
Oſtend; Oſtenda.
Oudenard; Aldenarda.
The Ouſe; (fl. Angl.) Urus.
Oxford; Oxonium, & Oxonia.

P.

PAdeborn; (urbs Germ.) Padeborna.
Padua; Patavium.
Padſtow; Paſtovia.
The Palatinate; (lower) Palatinatus Rheni.
The Palatinate; (upper) Palatinatus Superior.
Palazzolo (urbs Sicil.) Patiorus.
Palermo; Panormus.
Paleſtrine; Prænefte.
Pamiers; (urbs Gall.) Pamiæ vel Apamiæ.
Paris; Luteſia Pariſiorum.
Paſſaw; Patavia, Batævæ.
Patti; (urbs Sic.) Pacta, ſeu Pactæ.
Pavia; Papia, Ticinum.
Pazzuolo; Alba Longa.
Pemſey; Pevenſeia.
Penbrook; Penbrochium.
Pencridge; (op. Angl.) Pennocrucium.
Pendennis; Pendennium.
Pequin; (urbs Sinarum) Pequinum.
Perigueux; Petrogoricum.
Perſia; Farſtan & Farſiſtan (Nicolis) Perſia vel Perſis.
The Perſian Gulf; Mare Perſicum, & Perſicus ſinus.
Perth; (prov. Scot.) Pertha, & urbs Perthumi.
Peſare; (fl. It.) Piſaurus, Iſaurus.
Petaw; Petovio.
Pete borough; Petroburgum.
Philadelphia; (urbs Lydiæ) Philadelphia.
Piacenza; Placentia.
Picts; Picti.
The Picts Wall; Hadriani Murus, Murus Picticus.
Piemont; Pedomontium, Ducatus Taurinus.
Pignerol; Pinarolium.
Piombino; (urbs It.) Plumbinum.
Piſa; Piſæ.
Piſtoia; Piſtoria.
Plimlimon-Mountain; Limonius.
Plimmouth; Plinmuthum.
Poitteurs; Pictavæ, Pictavium, Limonum, Auguſtoritum, populi Pictones, vel Pictavi.
Poland, Polonia.
Polenzo; Pollentia vel Polentia.
Policaſtro; (urbs Ital.) Petelia.
Pontico; (Inſ.) Cicynethus.
Le Ponta Mouſſon; Muſſipontum, Pons Montionis, & Moſomum.
The Po; (fl. Ital.) Padus, Eridanus.
Pontac; Pontes, & Pontacum.
Pontoyſe; Ponteſium, Pontiſara, Æſiæ Pons, Brivæ, Iſaræ.
Poſen; (urbs Pol.) Poſnania.
Portland; (Inſ. Angl.) Vindelis.
Portſmouth; Portus Magnus, & Portus Oſtium.
Porto Longobardo; (in Sicil.) Pachynus Portus.
Portugal; Portugallia, Luſitania.
Prague; Praga, Marabodum.
Preſburgh; Poſonium.
Provence; Braccata Gallia.
The Pyrenean Mountains; Pyrenæi.

Q.

Le QVercy; (Gal prov.) Cadurcenſis Provincia.
Queſnoy; Quercetum.
Quintin; Quintinum.
Quinſay; Quinſæum.

R.

RAdnor; Radnoria.
Raguſa; Epidaurus, Rhauzium, & Raguſium.
Ramekins; Ramna, Zeeburgum.
Ratisbone; Ratisbona.
Ratzenburg; Raceburgum.
The Iſle of Rhe, or Rhee; Rhea.
Reading; Radinga.
Recroy, Rupes Regia.
Recanati; Recinetum, Recina nova.
The Red Sea; Erythræum, Mare Rubrum.
Rha; (fl.) Volga, ſed Tartaris Edel dicitur, & ab Armenis Thamar.
Rhaga; (urbs Mediæ) Rhagæ, Europus, Arſace.
Rheims; Rheni.
The Rhine; (fl.) Rhenus.
Rhodes; (Inſ.) Rhodus.
The Rhoſne; (fl.) Rhodanus.
Richeleiu; Richelæum, Ricolocus.
Richmond; Rigodunum.
Ringwood; Regnum.
Rippon; Rhigodunum.
Roan; Rhotomagus.
Rochelle; Rupellæ, Portus Santonium.
Rocheſter; Durobrus, Durobrovæ, Durobrivis & Roffa.
Rome; Roma.
Roſcomon; (op. Hib.) Roſcomenum.
Roffe; Roffa.
Roſtoch; Rhodopolis, Roſtochium, Laciburgium, Roſarum urbs.
Rotenburgh; Tuberum, Rotenburgum.
Roterdam; Roterodamum.
Rother; (fl.) Rotherus, Linienus.
Rouſillon; Ruſcino, Ruſino.
Rugen; Rugia.
Ruremond; Ruremunda.
Ruſſia; olim Sarmatia, hodie Populi Ruteni vel Rhuteni, & Muſcovitæ.
Rutland; Rutlandia.
Rye; Ripa.

S.

SAlamanca; Salmantica, Salmatis.
Salerno; (op. Ital.) Salernum.
Saliſbury; Sariſberia, Serviodunum, olim Dunium.
Salon; (op. Gall.) Salona.
Sallee; (urbs Barb.) Sala.
Saltsburg; (Germanis Helienberch) Juvania, Saltzburgum, Caſtrum Juvavenſe.
Sancerre; (op. Gall.) Sacrum Cereris.
Saracens; (pop. Arabiæ) Saraceni.
Saragoza; Cæſaraugufta.
La Sare; (fl. Gall.) Saravus, Sara.
Saxony; Saxonia.
Savoy; Sabaudia.
Schamſat; (urbs Germ.) Samoſata.
Scheld; (fl.) Scaldis & Schaldium.
Schonen; Scandia.
Scotland; Scotia, Caledonia, Albania.
Segovia; Segovia, vel Segobia.
Severn; (fl.) Sabrina.
Senlis; (urbs Gall.) Auguſtomagus Silvanectum.
Sheppy vel Shepey; (Inſ. Angl.) Convennos.
Sherburn; Clarus Fons.
Shrewsbury; Salopia.
Scham; (Turcis) Damaſcus.
Sicily; Sicilia, Trinacria.
Scio; (Inſul.) Chios.
Scilly vel Silly; (Inſ.) Silurum Inſula, Syllinæ.
Sittaw; Zittavia, & Setuvia.
Sittingbourn; Durolevum.
The Slane; (fl. Hib.) Modonus.
Sligo; Slegum.
Sleſwick; Sleſvicum.
Sluys; (urbs Belg.) Sluſa, & Clauſulæ.
Smalcald; Smalcalda.
Soiſſons; Sueſſiones, Auguſta Sueſſionum.
Somerſetſhire; Somerſetia.
The Somne; (fl.) Somona.
The Sorlings; Inſulæ Silurum.
Sorrento; Surrentum.
Spalato, Spalatum.
Spires; Spira, Neomagus, Nemetes.
Stambouli vel Stamboul; Conſtantinopolis, Byzantium.
Stratsburg; Argentoratum.
Sterling; Strivilinga.
Stetin; Stetinum.
Stives; (Mons Bœotiæ) Cithæron.
Strougoli; (urbs Ital.) Macella, vel Macalla.
Suitzerland; Helvetia.
Suſſex; Suſſexia.
Surry; Suria, vel Surria.
Sweden; Suecia, vel Suedia.

T.

TAbago; (Inſ. una ex Antillis) Tabaci Inſula.
Tadcaſter; Calcaria.
Taio (fl.) Tagus.
Tangeir; Tingis.
Tarragon; Tarraco.
Tartary; Tartaria.
Taunton; Tannedunum.
Tauris; (urbs Perſ.) Ecbatana, Tabreiſium Taureſium.
Tay; (fl.) Taus.
Tenariff; (Inſ. una ex Canariis) Tenerifa & Nivaria.
The Tercere's; Tertiæ, & Accipitrum Inſulæ.
Terra d'Otranto; Salentinum.
Terra de Lavoro; Laboriæ.
Terre de Labeur; Calabria.
Tewksbury; Theocicuria.
The Texel; Texelia.
The Thames; (fl.) Thameſis vel Thamiſis.
The Iſle of Thanet; Thanetos, Tanetus, Toliapis.
Thetford; Thetfordia, Sitomagum, Icinni.
Theves; Thebæ, Theba, & Thebe.
Tholoon vel Toulon; Telo, Telo Martius.
Tholouſe; Toloſa.
Tirol; Tirolis.
The Tyne; (fl. Angl.) Thinus vel Tina.
Toledo; Toletum.
Tongres; Tungri.
Torceſter; Tripontium.
Tours; Turo.
Tournay; Tornacum.
Tournon; Tinurcium.
Totneſs; Totoneſium.
Tranſylvania; Ultraſylvania, Pannodecia, Dacia Ripenſis.
Trent; Tridentum.
Trebiſond; Trapezus.
Triers vel Treves; Treviri, Treveri.
Tripoli; (in Barbaria) Neapolis, Tripolis, & Oea.
Tuam; (urbs Hib.) Tuama.
Tubing; Tubinga.
Tunbridge; Tonbrigium.
Tunis; (urbs Afr.) Tunes, Tunis, Tunetum.

Turks; Turcæ, vel Turci.
Turing; Thuringia.
Tuſcany; Tuſcia, Thuſcia, Hetruria.
Tweed; (fl.) Tuæſis, Tueda.

V.

Vabres; Vabræ, Vabrenſe Caſtrum.
The Vatoline; Tellina Vallis.
Valadolid; Valliſoletum, Pinctia.
Valenciennes; Valentianæ, Valencenæ.
La Valois; (Tractatus Gall.) Valeſia.
The Vandals; Vandali, Venedi, Fenni, Slavi.
Venice; Venetiæ.
Viterbo; Viterbum, Vetulonia.
The Ukrain; Ucrania, Volhinia.
Ulm; Ulma.
Ulſter; Ultonia.
Upſal; Upſala vel Upſalia.
Uske; Burrium, Iſca,
Utrecht; Ultrajectum, Trajectum inferius, Utriceſium, Antonina.

W.

Walachia; Valachia.
Wales; Wallia, Cambria, Cambrobritannia.
Waloons; Walones.
Wallingford; Coleva.
Warminſter; Verluccio.
Warſaw; Warſavia,
Waterford; Waterfordia.
Warwick; Verovicum, Viroviacum.
Weſel; (fl.) Viſtula.
Wells; Wellæ, Theorodunum Fontes, Welliæ.
Weſar; (fl.) Viſurgis.
Weſtminſter; Weſtmonaſterium.
Weſtmorland; Weſtmaria.
Wexford; Manapia.
Wincheſter; Venta Belgarum.
The Iſle of Wight; Vectis vel Vecta.
Wieſmar; Wiſtmaria.
Winſor; Vindeſorium.
Witenberg; Witenberga.
Worceſter; Vigornia.
Worms; Vangionum, Wormacia, olim Barbetomagus.
Wrotham; Vagniacum.

X.

La Xaintonge; Santones & Santonia.

Y.

Yare vel *Yere*; (fl. Angl.) Garryennus.
Yarmouth; Jarmuthum, Garriannonum.
York; Eboracum, Brigantium.
Youghall; Yogallia.
L'Yſſel; Foſſa Druſiana, Iſola.

Z.

Zant; Zacynthus.
Zeland; Selandia.
Zell, Cella.
Zeylan; (Inſ.) Ceylanum, Taprobana.
Zurick; Tigurum, Tigurium.
Zutphen; Zutphania.

Ne omnino vacent hæ Paginæ, Bibliopolis placuit ut ex Baudrando hic appingatur.

CATALOGUS GEOGRAPHORUM

Tam Antiquorum quàm Recentium.

ANTIQUI GEOGRAPHI.

HOmerus, primus omnium auſus eſt Geographiam tractare, ut narrat Strabo ex Hipparcho.

Anaximander Mileſius, Thaletis diſcipulus, primus fuit qui Geographicam ediderit tabulam, Geographiámque valdè excoluit, ut Strabo refert ex Eratoſthene. Claruit temporibus Servii Tullii Regis Romanorum.

Herodotus Halicarnaſſeus, Hiſtoricus, floruit Olympiade 84. tempore Artaxerxis Regis Perſarum. Geographiam univerſam complexus eſt tractatu ſatis extenſo.

Scylax Caryandenſis, ex urbe Cariæ, qui vixit tempore Darii Nothi, Periplum ſcripſit Interni maris, quem Latinitate donavit & Notis illuſtravit Iſaacus Voſſius.

Dicæarchus Meſſenius, Siculus, Ariſtotelis diſcipulus, vixit tempore Alexandri Magni.

Scymnus Chius, Periegeſim totius orbis conſcripſit, ſub Nicomede Rege Bithyniæ, Olympiade 150. ut ex ejus initio colligitur. Antea prodierat ſub nomine Martiani Heracleotæ, ſed auctori ſuo reſtituta eſt.

Artemidorus Epheſius, emiſit Geographiæ libros undecim, Olympiade 169. quorum ſupereſt tantum fragmentum.

Iſidorus Characenus, Parthus fuit, & meminit exilii Tiridatis Regis Parthorum. Sub Auguſto vel non multo poſt claruit.

Strabo Cappadox, ex urbe Amaſia, Tiberio Imperatore ſcribere deſiit, & ante annum ejus duodecimum.

Pomponius Mela, ex urbe Mellaria in Hiſpania Bætica, ad tempora Claudii Imperatoris videtur pertinere.

Plinius Secundus, totis libris 3. 4. 5. 6. Hiſtoriæ ſuæ naturalis Geographiam univerſam complexus eſt. Opus ſuum Veſpaſiano Imperatori dicavit.

Arrianus Nicomedienſis, duos reliquit Periplos Ponti Euxini, & Erythræi maris, quos illuſtrarunt Ramuſius & Stuchius. Vixit ſub Trajano Imperatore.

Claudius Ptolemæus, Alexandrinus Ægyptius, præcipuus ſui ævi Geographus, qui Almageſtum ſcripſit, cum fuerit Aſtrologus juxta, & Mathematicus ſtrenuus. Floruit ſub Trajano, Adriano, & Antonino Pio Imperatoribus.

Dionyſius Afer, ſeu Alexandrinus, Perigites dictus, opus ſuum ſeu deſcriptionem totius orbis duobus libris diſtinctam vulgavit, cum duo Romæ imperarent, fortè Antoninus, & Geta; idque verſibus Græcis.

Marcianus Heracleotes, ex Artemidoro Epheſio Periplum Exterioris maris concinnavit. Citatur à Stephano, quare inter Ptolemæi & Stephani ætatem debet interjici.

Æthicus Iſter, contexuit duplicem orbis deſcriptionem poſt Conſtantinum, quarum altera apud Oroſium tota legitur.

Antonini Auguſti Itinerarium, videtur editum poſt Conſtantinum, novis urbibus inſertis; meminit enim Conſtantinopoleos. Tribuitur Antonino Imperatori, vel Antonino Auguſto Geoponicorum ſcriptori vel Æthico.

Alippius Antiochenus, emiſit veteris orbis deſcriptionem, quæ ſcripta fuit Latine tantum, ſub Conſtantio & Conſtante Imperatoribus.

Notitia Imperii, edita eſt intra annos Chriſti 400. & 453. ut rectè demonſtrat Pancirolus; & tribuitur à quibuſdam Æthico.

Stephanus Byzantius, Grammaticus, ſcripſit Græce ordine Alphabetico opus in plures libros diſtinctum de urbibus & populis, ab Hermolao abbreviatum, ſive potius mutilatum, claruit circa tempora Anaſtaſii Imperatoris: ejus opus nondum editis illuſtravit P. Auguſtinus Lubin, & illud nuper Latinum reddidit cum notis Thomas de Pinedo Luſitanus, in Belgio unito anno 1678.

Al Edriſi, ſeu Nubienſis Geographus, Orbem in ſeptem climata deſcripſit. Vixit tempore Rogerii I. utriuſque Siciliæ Regis, hoc eſt anno 1150. & eum ex Arabico Latinum fecere Gabriel Sionita, & Joannes Heſronita Maronitæ.

Euſtathius Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, enarravit Dionyſium Afrum doctiſſimè, uti etiam Homerum, ſub Andronico Imperatore anno Domini 1183.

RECENTIORES

RECENTIORES GEOGRAPHI.

A*Bulfeda Iſmael*, Arabs, Princeps in Hamah urbe Syriæ multa eaque præclara ſcripſit de Geographia Aſiæ, Arabice, ejus opus ex præcipuis Arabum ſcriptis concinnatum, abſolutum fuit anno 1345. ut pluribus notat Joannes Gravius, & ex Oriente eum advexit Guilielmus Poſtellus.

Franciſcus Berlingherius, *Berlinghieri*, Florentinus Nicolai filius, anno 1470, edidit Florentiæ ſex libros de Geographia Ptolemæi, carmine Italico, in ſeptem dies diſtributos, ad Fredericum Urbinatium Ducem, Cum plurimis æneis tabulis.

Dominicus Marius Niger, *Nigro*, Venetus, floruit anno 1490. & ejus ſuperſunt Geographiæ commentariorum libri viginti ſex, nempe undecim Europæ, totidem Aſiæ, & quatuor Africæ, ejus autem opera publici juris facta ſunt Baſileæ anno 1557.

Petrus Apianus, *Binewitz* vulgo, Germanus, è Liſnico oppido Miſniæ, anno 1524. emiſit Coſmographiam ſuam, ſive inſtructionem Geographicam, & eam reſtituit anno 1540. Rainerus Gemma Friſius, obiit vero Ingolſtadii, die 21. Aprilis 1552.

Zacharias Lilius, *Lilio*, Italus, Vicentinus, floruit anno 1530. emiſit parvum compendium Geographicum orbis ordine Alphabetico, poſtea in idioma Italicum traductum à Franciſco Baldello, & Venetiis excuſum anno 1552.

Hieronymus Girava, *Girava*, Hiſpanus Tarraconenſis, emiſit duos libros Geographiæ univerſalis, Hiſpanice, Venetiis poſtea impreſſos, anno 1570. ipſe vero obiit ad Portum Herculis anno 1556. à Genua Neapolim tendens.

Michael Villanovanus, *Villeneuve*, Gallus, Delphinas, Medicus Viennæ Allobrogum, anno 1541. edidit Ptolemæi Geographiam a Bilibaldo Pirchaimero primum tranſlatam anno 1525. & antiquis locorum nominibus recentiora apponit, viginti ſeptem tabulis terræ Ptolemæo cognitæ, addidit viginti duas novas.

Jacobus Caſtaldus, *Caſtaldo*, Italus, Pedemontanus, emiſit typum totius orbis, & aliquot tabulas recentes Europæ, Aſiæ & Africæ, ex Abulfeda collectas anno 1550.

Sebaſtianus Munſterus, *Munſter*, Germanus, Ingelhemenſis, anno 1550. emiſit Coſmographiam ſuam in qua plus hiſtoriæ quam Geographiæ legitur, & Pomponii Melæ libros de ſitu orbis illuſtravit, præclare meritus fuit de Hæbræis literis quas anno 1529. Baſileæ cepit profiteri, & obiit Baſileæ die 23. Maii anno 1552. ætatis 63.

Gerardus Mercator, *le Marchand*, Flander Rupelmundanus, ſed è Juliacenſi ditione oriundus natus anno 1512. & præſtantiſſimus ſui ævi Geographus, Juliacenſium Ducum Coſmographus, anno 1550. & deinceps floruit, Ptolemæi Geographiam edidit, & opus ſuum ſub Atlantis nomine vulgavit, quo eſt univerſi orbis tabulas complexus, quas in æs ipſe incidit, magnus hic vir obiit Teutoburgi ad Rhenum die 2. Decembris anno 1594. ætatis ſuæ 82.

Hieronymus Surita, *Surita*, Hiſpanus Cæſar-Auguſtanus, florebat anno 1560. & edidit itinerarium Antonini, quod commentario illuſtravit; obiit in patria anno 1580. ætatis 78.

Abrahamus Ortelius, *Ortels*, Belga, Antuerpianus, natus anno 1527. Philippi II. Regis Hiſpaniæ Geographus, jam anno 1570. clari erat nominis, præcipue nomen peperit Theatro Geographico orbis terrarum, Theſauro Geographico, ac Parergo ſive Tabulis Geographiæ veteris, vir magni laboris, obiit Antuerpiæ die 28. Junii 1598. cum vixiſſet annos 71. menſes 11. dies 18.

Joannes Laurentius ab Anania, *d'Anania*, Italus, Calaber ex urbe Taberna, opus ſuum Geographicum Italico idiomate de Fabrica mundi inſcripſit, editum Venetiis anno 1582.

Joannes Boterus, *Botero*, Pedemontanus, Benenſis, Abbas Sancti Michaelis de Clauſula, floruit anno 1595. & opus ſuum Italico ſermone Relationem univerſalem inſcripſit, & Caroli Emanuelis Ducis Sabaudiæ liberos erudivit, obiit anno 1608.

Paulus Merula, *Merle*, Belga, Dordrechtanus, anno 1605. edebat Coſmographiæ ſuæ partem primam, & Roſtochii obiit anno 1607. ætatis 50.

Joannes Antonius Maginus, *Magini*, Italus Patavinus, anno 1610. & ſequentibus docuit Mathematicam Bononiæ, & ejus in Ptolemæi Geographiam extant commentaria, una cum orbis deſcriptione recenti, edita anno 1597. Emiſit etiam Italiæ deſcriptionem, quam poſt ejus obitum Fabius filius publici juris fecit, anno 1620. cum ipſe obiiſſet Bononiæ die 1. Februarii anno 1617. ætatis 61.

Petrus Bertius, *Bertz*, Flander è Bevera vico, natus 1565. divulgabat tabulas Geographicas anno 1616. item Germanicarum rerum libros tres; anno 1618. Ptolemæi Geographiam Græce Latineque edidit Lugduni Batavorum emendatius, varioſque adjunxit Geographos veteres, & à Ludovico XIII. factus eſt Regius Geographiæ Profeſſor, obiit Pariſiis anno 1629.

Philippus Cluverius, *Kluver*, Pruthenus Gadanenſis, natus anno 1580. & Geographorum ſui temporis præcipuus, anno 1603. edidit Italiæ antiquæ tabulam, uti poſt varios eventus & multas calamitates, anno 1611. libellum de Rheni oſtiis, & anno 1616. Germaniæ libros tres, cum Vindelicia & Norico, exinde luſtrata Italia, Siciliæ veteris deſcriptionem emiſit anno 1619. ab exceſſu autem prodiit ejus deſcriptio Italiæ antiquæ anno 1624. uti introductio ejus in univerſam Geographiam, veterem & novam, quam nuper commentario ſatis extenſo illuſtravit Joannes Buno Guelpherbyti: parabat etiam Cluverius Galliæ antiquæ & Greciæ notitiam, cum obiit ex mœrore Lugduni Batavorum anno 1623. ætatis 43.

Philippus Ferrarius, *Ferrari*, Italus, Alexandrinus, Ordinis Servorum B. V. Mariæ bis Generalis, annis nempe 1609. & 1623. & deinde in Ticinenſi Academia Mathematices Profeſſor, edidit Ticini anno 1605. Epitomen Geographicam in quatuor libros partitam, uti anno 1609. Venetiis Topographiam in Martyrologium Romanum, poſtea vero compoſuit Lexicon Geographicum, in quod priorum lucubrationum ſuarum materiam tranſtulit, & tandem obiit Mediolani anno 1626. menſe Auguſti ætatis 70. cum ſub prælo eſſet illud Lexicon Geographicum, quod anno ſequenti prodiit in lucem Mediolani, & quod nos iterum anno 1670. publici juris fecimus Pariſiis, emendavimus, atque pluſquam dimidia parte auctiorem reddidimus.

Petrus d'Avity, Gallus, è Turnonio Vivarienſis provinciæ oppido, natus anno 1573. opus peramplum compoſuit de Rebus publicis & Imperiis, in quinque corpora extenſum, quod multa habet exquiſita ex recentioribus relationibus, obiit vero anno 1635. ætatis 63. cum ſub prælo eſſent ipſius opera, quæ poſtea publici juris facta ſunt anno 1643. Pariſiis curante Franciſco *Ranchin* Occitano.

Abrahamus Golnitzus, *Golnitz*, Danus, Compendium Geographicum emiſit Hafniæ anno 1643.

Lucas Holſtenius, *Holſtein*, Saxo Hamburgenſis, primum clarus in Galliis, deinde Vaticanæ Baſilicæ Canonicus Romæ, & Bibliothecæ Præfectus, emiſit annotationes in Geographiam Sacram, in Italiam antiquam Cluverii, & in Theſaurum Geographicum: obiit Romæ anno 1661. ætatis 65. & ejus annotationes in lucem prodierunt anno 1666. cura & ſumptibus Franciſci Cardinalis Barberini S. R. E. V. Cancellarii.

Nicolaus Sanſon, Gallus, Abbavillæus, Geographus Regius, anno 1632. emiſit tabulam Galliæ antiquæ, & poſtea edidit Pariſiis tabulas Methodicas, & aliquot opuſcula Geographiæ tam veteris quam novæ, itemque ſingulis annis mappas plures Geographicas, quæ aliis merito anteponuntur. Is omnium Geographorum ætatis noſtræ facile primus habitus eſt, & obiit Lutetiæ Pariſiorum anno 1667. ætatis 68.

Philippus Brietius, *Briet*, Gallus, Abbavillæus, è Societate *Jeſu*, & ſub quo alias Rhetoricæ operam dedi, anno 1648. & ſequenti emiſit Parallela Geographiæ veteris, & novæ totius Europæ, tribus libris contenta, & additæ ſunt ſcriptis minutæ tabulæ; ſcripſerat etiam parallela Geographiæ Aſiæ, Africæ & Americæ eodem modo, ſed morte preventus non potuit publici juris facere: obiit Pariſiis die 9. Decembris anno 1668. ætatis 69.

Joannes Baptiſta Nicoloſius, *Nicoloſi*, Siculus Sacerdos, è Paternione, emiſit Romæ opus ſuum, Herculem Siculum dictum, ſive ſtudium Geographicum, primum Italice, deinde Latino ſermone, quo totius orbis deſcriptionem complexus eſt, ſed valde confuſe, cum aliquot tabulis Geographicis, obiit Romæ die 19. Januarii 1670. ætatis 69.

Joannes Baptiſta Ricciolius, *Riccioli*, Italus Ferrarienſis, è Societate *Jeſu*, Mathematicus inſignis, Bononiæ edidit anno 1661. Geographiæ & Hydrographiæ reformatæ libros duodecim, in quibus tamen plus ineſt Mathematices quam Geographiæ: obiit Bononiæ anno 1671. ætatis 73.

Lucas de Linda, *Vander Linde*, Belga, edidit Lugduni Batavorum anno 1655. parvam deſcriptionem orbis & omnium ejus Rerum publicarum, ab aliis authoribus excerptam.

Olferdus Dapperus, *Dapper*, Medicus Belga, emiſit in lucem Amſterodami deſcriptiones Aſiæ, Africæ, et Americæ, vernaculo ſermone, et ab aliis tantum excerptas, quas biennio poſt in Anglicam linguam tranſtulit Joannes Ogilvius, *Ogilby*, Londinenſis Anglus, et eis plura addidit.

Petrus du Val, Gallus; Abbavillæus, Geographus Regius, edidit Pariſiis mappas plurimas Geographicas, uti et aliquot opera Geographica, et itineraria tum antiqua, tum recentia.

Auguſtinus Lubin, Gallus, Pariſinus, Auguſtianus, et Geographus Regius, emiſit Pariſiis Locorum ſui ordinis deſcriptionem, cum tabulis Geographicis à ſe inciſis anno 1658. edidit etiam Martyrologium Romanum tabulis et notis Geographicis illuſtratum, uti et tabulas utriuſque Teſtamenti, notas ad Plutarchum, et Uſſerium Armachanum, atque Mercurium Geographicum cum aliis, et nunc ſub prælo eſt Geographia Biblica.

Guillielmus Sanſon, Gallus, Abbavillæus, Geographus Regius, Nicolai *Sanſon* filius, ab exceſſu patris emiſit plures tabulas Geographicas partim ab ipſo excerptas, et à paucis menſibus edidit in lucem opuſculum, introductionem ad Geographiam dictum, in quo tamen vix quidquam eſt quod ad Geographiam ſpectet.

Jacobus Robbe, Gallus, Sueſſionæus, anno 1677. emiſit Methodum Geographicam in qua totius orbis deſcriptionem complexus eſt.

F I N I S.

47.
44
48
52